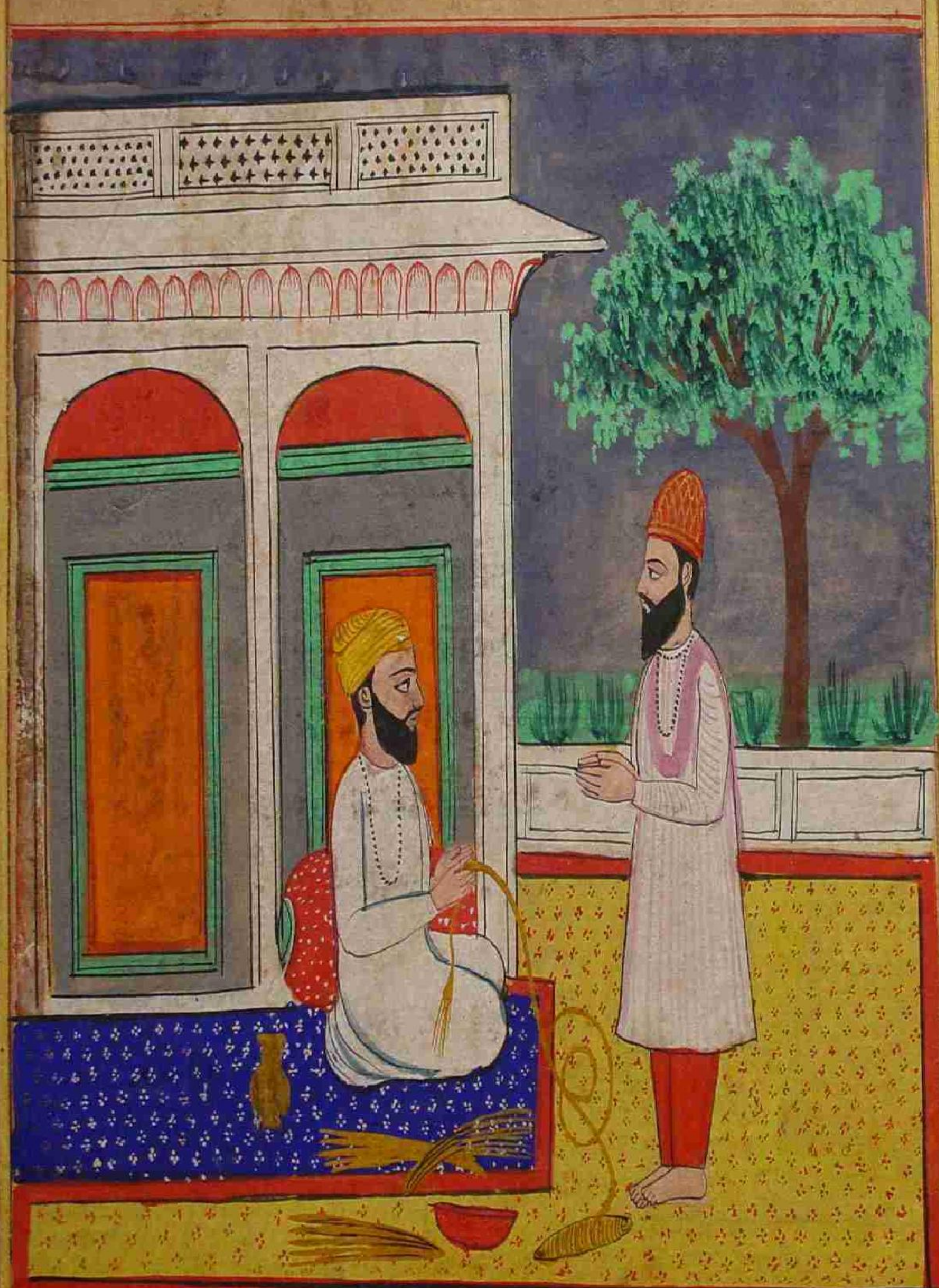

GURU NANAK JAYAN SAKHI
containing 101 PORTRAITS DISPIAYING
VARIOUS INCIDENTS CONNECTED WITH GURU NANAK

(A PARS MANUSCRIPT FOUND BY PROF. H. L. S. STANLEY
OFFICER ON SPECIAL DUTY (GURU NANAK DEV JI)
OF EDUCATION, Punjab Education Secretary)

१ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਸਾਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ
 ਜੀਗਜ ਨਾਮੁ ਪਤੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਲਿ
 ਖੀ **ਸਿਮਤਾ १੫੮੨** ਪਦਿ ਰਸੈ ਬਿਅਸੀ
 ਮਿਠੀ ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਪਰਿ ਮੀਧੋ ਬੀਲਿ ਪੀੜੇ ਮੇਖੇ ਸੁ
 ਲਤਾ ਨਪੁਰਕਾ ਵਸਨੀਕ ਖਤਿ ਰੇਵਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਜੀ
 ਲਿਖਵਾਈ ਪੇੜੇ ਮੇਖੇ ਲਿਖੀ ਪਾਸੁ ਖਾਸਤ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਜਦੇ
 ਦੇਈ ਗਾਇਓ ਇਉਂ ਦਿਤਿ ਲਵੰਡੀ ਅਹੁ ਅੰਦੀ ਅੰਬਾ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਾਦਿ ਜੀ ਨੂਹੰ ਫਕੇਲ ਪਾਂ ਅਹਾ ਸਤਾਂ ਗੰਦੇ ਨਦੋਇ ਮਹੀ
 ਨੇਧੋ ਬੀਲਿ ਖਾਦੇ ਅੰਲਗੇ ਅੰਚੇ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਬਾਂਬੇ ਨ
 ਨਕਜੀ ਨਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆ ਅੰਗਾਂ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਹਰੀਕਿਤ
 ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਸਹਾਜੀ ਨਾਲਿ ਲਿਖਵਾਈ ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰ

ਬਹੁਤਗੁਰੁ ਅਗਿਤਿ ਜੀਖੁ ਸੀਹੋਈਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਬਾ
ਬੇਨਾਨ ਕਜੀ ਦੇ ਨਾਲਾ ਫਿਰਦੇ ਅਹੋ ਮੇਦੀ ਖਾਂ ਨੇ ਦੇਵਖਤ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲੀਆ
ਹਾਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਬਾਬੇ ਕਲੁਦਾ ਭੋਜੀਆ ਜਾਇਮਿਲਿਆ ਮਾਂਗ ਪਿਛੇਦੋਅਤੇ
ਗੁਰੁ ਬਾਬੇਨਾਨ ਕਜੀ ਦੀਖੁ ਸੀਰੀ ਮਰਦਾਨੇਤੇ ਅਤੇ ਬਾਲੇਉਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੀਜੀ॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ॥ ਇਕਾਦਿਨ ਗੁਰੁ ਅਗਿਦੇ ਦੇ ਜੀਐ ਪਰਾਈ॥
ਜੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਨਾ ਮਾਹਾ ਓਸਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚ ਭੇਦਾ ਕਿਛੁ ਨਾ ਮਾਹਾ
ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਜਨਮ ਕਿਸਰ ਉਸਲੀਤਾ ਮਾਹਾ ਇਹ ਚਿਤ ਵਨ ਹੋਇ ਰਹੀ॥ ਕਤਕ
ਮਾਹ ਪਿਛਲੇ ਪਖ ਬਾਲਾ ਸਿਪੁਜ ਦੇਵਾ ਗੁਰੁ ਅਗਿਦੇ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਮਾਇਆ ਮਾਹਾ
ਗੁਰੁ ਅਗਿਦੇ ਛਪਿਆ ਰਹਦਾ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਪੁਨੁ ਏਹਾ ਚਾਹ ਸੀ॥ ਜੇ ਗੁਰੁ
ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਵੇਤਾ ਦਰਸਨ ਜਾਈਐ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੁਣਿ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੇ ਇਕ
ਖਤ ਰੇਵਾ ਅਗਿਤ ਜਾਤ ਦਾਤਿ ਹਵਾ॥ ਉਸਨੁ ਬਾਪਿ ਚਾਲਿਆ ਚੋ॥ ਪਰਨਹੀ ਜਾਣੀ
ਦਾ ਜਕਿ ਹਜੇ ਬਾ॥ ਇਛੁ ਪਿਆ ਬੈਰਾਹੋ॥ ਪਰਫੇਰਖ ਬਰਸੁਣੀ ਜੇ ਖਡੂਰ ਪੈਹਰੀਆਈ
ਵਸੀ॥ ਵਿਓ ਬੈਰਾਹੋ॥ ਇਹ ਗਲ ਸੁਣਕੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੁ ਅਗਿਤ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ
ਮਾਇਆ॥ ਛੁਫਕੇ ਲਧੋ ਸੁ॥ ਮਾਰੀ ਦੇਖੈਤਾ ਗੁਰੁ ਅਗਿਤ ਵਾਹਵਟਾਇਦਾਹੋ॥ ਭਾ
ਈ ਬਾਲੇ ਸਿਪੁਜਾਇ ਮਥ ਦੇਕੀਆ॥ ਮਗੋ ਗੁਰੁ ਅਗਿਤ ਬੋਲਿਆ॥ ਮਾਓ ਭਾਈ ਸਤਿ
ਕਰਿਤਾਰ ਬੈਰਾਹੀ॥ ਗੁਰੁ ਅਗਿਤ ਬਾਹਵਟਾ ਵਾਹਰਹੀਆ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਛ
ਣਲਗਾ ਸਿਖਾ ਕਿਥੋ॥ ਮਾਇਓ ਸੁ॥ ਕਿਵਕਰੀ॥ ਮਵਦ ਚੋਇਆ ਚੋਜੀ॥ ਕਉਣੁ ਹੀ

ਦੇਹੋ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਪੁਹਾ ਬਿਜੋੜੀ ਕੋ। ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਗਾ ॥ ੨ ॥
 ਦਾਜ ਦੇਦਾ ਹਾਜੀ। ਗੋਤ ਸਿਪੁਹੋ। ਨਉ ਬਾਲ ਹੋ। ਵਤਨ ਜਨਮ ਮਰਾਇਕੋ। ਇਕੁ ਟੀਟੀ
 ਤਲਵੰਡੀ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ। ਮਾਂਇਆ ਹਾ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ॥
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸਿਖੁ ਕਿਸ ਦਾ ਹੋ। ਤੈਨੂੰ ਕਉ ਦੁਮਿਲਿਆ ਮਹੇਸੀ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਬੋਲਿਆ। ਜੀ ਹਉ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮਿਲਿਆ ਮਹੇਸੀ। ਤ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ ਜੀ ਪੁਛਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੁਹਿ ਡਿਰਾ ਸੀ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ। ਮਾਂਖਿਆ ਮੈਥੋੜੈ ਵੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਡਾ ਸੀ। ਮੈ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫੇਰਦਾ ਸ
 ਪਰ ਜੀਤ ਦਾਏ ਹਸਾਨੁ ਮਹੀ। ਅਤਿ ਨਾਸੀ। ਜੋਏ ਵਡਾ ਗੁਰੂ ਹੋ। **ਪਰ ਅਸੀਸ ਲਾ ਮੀਰ ਹ**
ਦੇ ਸੇਜੀ। ਏਹ ਗਲ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਾਂਖੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ ਦਾ ਬੈਰਾ ਗੁਛੁਟ ਕੀ ਗਇਆ
 ਕਿਥਾ ਉਥੀ ਮੀ। ਮੇਲ ਹੀ। ਓਹੁ ਰਾਤ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਭੁਲ ਕਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ
 ਜੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ। ਮਾਂਇਆ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਓਂ ਸੁ। ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਛੁ ਤੈਨੂੰ ਇਹੁ ਗੀ ਮਲੁ ਮਹੇ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਜਨਮ ਮਿਆਸੀ ਸੋ ਕਿ ਕੁ ਜਨਮ ਮਿਆਸੀ। ਤਦ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਾਂਖੀ
 ਮਾਜੀ। ਮਾਂਹੀ ਮੈਨੂੰ ਮਲੁ ਮਨ ਹੀ। ਪਰ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਲੋਕਾ ਦੇ ਮੁਹੇ। ਜੋਹਰ
 ਦਿਆਂ ਲਿਮਿਸਰਾ ਮਾਂਖਦਾਰੇ ਜੀ। ਜੋਇਨੀ ਮਹੁਰਤੇ ਸਤਾਈਏ ਨਿਛੁਤਰੇ। ਅਤੇ ਕਤ
 ਕਈ ਪੁਰਨ ਮਾਂਸੀ ਸੈ ਸਾਗੁ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਜਨਮ ਮਿਆਂ। ਇਹੁ ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਏਹੁ ਕੋਈ ਬਡਾ ਮਉਤਾ ਗੀ ਜਨਮ ਮਿਆਂ ਹੋ ਜੀ। ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੁ
 ਡਿਆਂ ਸੀ ਮਹੁਰਤੇ ਕਾਲੁ ਤਿਤੇ ਸਮੇਂ ਜਨਮ ਪਤਰੀ ਲਿਖਵਾਈ ਸੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ

ਤਿਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਬਾਲਕੋਈਇਵੇਹਾਗੁਹਿਦੈ॥ਜਿਸੁਬੋਖੋਜਨਮਪਤਰੀ
 ਦਾਅਕੈਜਨਮਪਤਰੀਹਿਹਥਾਮਾਵੈ॥ਤਾਂਵੇਰਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਛੰਡੀ
 ਮੇ॥ਤਾਂਮੰਗਤਿਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਤੂੰਓਬੋਦੇਵਸਨੀਕਹੈ॥ਤਸਾਹੀਬੋਖੋ
 ਜੁਹਥਿਆਵੈ॥ਅਕੈਤਸੀਕਿਸੇਪਾਂਸਹੁਦੇਲਕਛੋ॥ਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਸਿਧੂਆਖਿਆ
 ਜੀਮਹਤੇਕਾਂਲੁਦਾਭਿਰਾਂਉਲਗਦਾਹੈਮਹਤਾਲਾਲੁਵੇਦੀ॥ਉਸਪਾਂਸਹੁਵੈਤਾਂਪੋਰ
 ਕਰੀਮੇਜੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਮੰਗਤਿਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਤਸੀਓਬੋਖੋਜਕਰਨਹੈ॥
 ਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਗੁਰੂਜੀਤਸੀਕੋਦੀਆਪਣਾਅਦਮੀਦੇਵੈ॥ਓਹੁਭੀਅਤੇ
 ਹਉਭੀਨਾਲਿਹੋਵਾ॥ਜਾਂਦਿਕੋਮਹਤੇਲਾਲੁਵੇਦੀਨੁਆਖੀਮੇ॥ਭਾਈਲਾਲੁਤੁਬਹੁਤੁ
 ਬਿਰਪੁਹੋਇਅਚੈ॥ਅਤੇਤੇਰੇਉਤੇਗੁਰੂਮੰਗਤਦੀਬਹੁਤਮਿਹਰਿਵਾਨਗਹਿਦੀ
 ਹੈ॥ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਦੇਤੇ॥**ਤਿਜਨਮਪਤਰੀਛੰਡਕੋਲੋਦੇਹੈ॥**
ਗੁਰੂਮੰਗਦਾ॥ਸਾਛੰਡਕੋਲਧਰੈ॥ਗੁਰੂਨਨਕਾਮਤੇਮੰਗਦੀਵੈਚਿਰੇਦੁਨਹੀ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਮੰਗਦਿਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਜੇਸੰਗਤਿਆਖਦੀਹੈਸੋਸਤਵਚਨਹੈ॥ਆ
 ਖਦੀਹੈ॥ਗੁਰੂਮੰਗਦੀਜੀਭਾਈਬਾਲੇਸਿਧੂਸਿਖਤੇਬਹੁਤੁਬੋਸਹਿਦਿਆ॥ਬਹੁਤੁਤੁ
 ਸਦਮਾਂਨਹੋਇਆ॥ਰੁਲਾਭਾਈਬਾਲਕੋਈਸਿਖਲੋਜਾਹੀ॥**ਤਾਂਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿ**
ਆਜੀਗੁਰੂਜੀਜੋਕੋਈਭੈਜੇਸੋਨਲਲੋਜਦਾਹਾ॥ਤਾਂਗੁਰੂਮੰਗਤਿਜੀਲਾਲੇਪੁੰਨੁ
 ਨੁਸਾਦੀਆਸਿਖਸੀਜਦੇਦਾ॥ਗੁਰੂਮੰਗਤਿਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਲਾਲਪੁੰਨੁਤੁਸਿਖੁਹੈ
 ਗੁਰਮੁਖੀਹੈ॥ਭਾਈਬਾਲੇਨਾਂਲਿਜਾਹੀ॥ਤਲਵੰਡੀਅਹੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਜਨਮ
 ਪਤਰੀਲੋਆਉਲਾਲੇਪੁੰਨੁਆਖਿਆਜੀਧੀਨਾਅਸਾਡੇਭਾਗਜੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀ

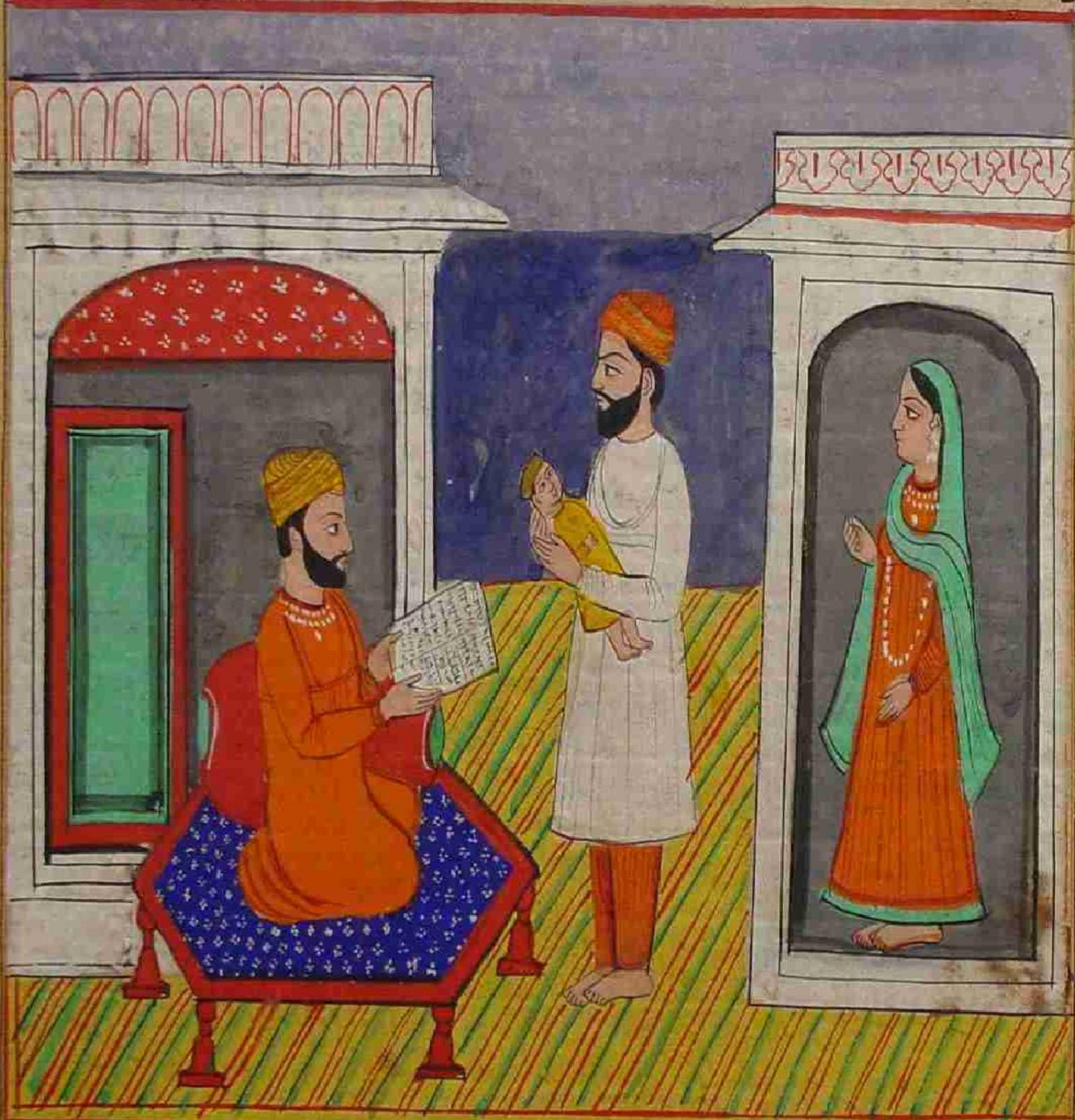
ਜਨਮਪਤਰੀ ਦੇਖੀ ਮੇਰੇ ਜੀ ਜਾਂਤੀ ਮੇਰੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਵਰਸ ਨੁ ਕੀਤਾ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮਗਿ ਦਿਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾਂਝੁ ਈਲਾਲ ਤਸੀ ਜਾਂਹੀ ਬਾਲਾ ਮਤੇ ਲਾਲ ਪੁਨਰੁ
 ਇਉਂ ਈਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮਾਏ ਪਹਰਾਇ ਨ ਚੜੇ ॥ **ਮਾਇ ਕਾਰੀ ਮਹਤ ਲਭੁ ਵੇਦੀ ਨੂੰ**
ਸਿਲੋ ਭਾਈ ਲਾਭੁ ਨੂੰ ਮਾਖਿ ਚਿਨੇ ॥ ਭਾਈ ਲਾਭੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਨਮਪਤਰੀ ਦੇ
 ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਗਿ ਤਿਜੀ ਮੀਗੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਭੁ ਕਹਿ ਮਾਮੇ ਰੋ ਕੋ ਬਤ ਚੰਨ ਹੀ ॥ ਤਾਂ
 ਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਤੀ ਮਹਤ ਕਾ ਲੁਧਾ ਭਾਰਾ ਭੋ ॥ ਤੀ ਪਾਗਿ ਵਿਚੋ ਦੋਲਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਭੁ
 ਵੇਦੀ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ॥ ਸਚਾ ਮਾਖੁ ਗੁਰੂ ਮਗਿ ਦਿਜੀ
 ਕੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ ॥ ਤਉ ਤਹੋ ਰਕੁਣ ਸੁਣਾਇ ਮਾ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਲਾਭੁ
 ਮਗਿ ਦਿਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਮਾ ॥ ਜੇ ਸੁ ਮਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਸਿ ਪੈਸੇ ॥ ਅਤੇ ਨਲ ਦੇ ਰੁਏ
 ਰਖ ਕੇ ਮਥ ਦੇ ਕੀ ਮਾ ॥ ਤੇ ਸੁ ਨਲ ਬਰਾਬਰ ਕੇ ਹੀ ਬਣੇ ॥ ਮਸਾਫੂਫ ਕੇ ਲਧਾ ਹੋ ॥ ਮ
 ਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ ॥ ਮਵਲਾ ਦਰ ਕੇ ਪੁਜੀ ॥ ਮੇਰੇ ਮਤਾ ਭਾਈ ਲਾਭੁ ਮਾਖਿ ਮਾ ॥ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ਦੇਖਾ ਦੋਲ ਦਾ ਹੋ ॥ ਭਾਈ ਬੀਬੀ ਭੀ ਚਲੁ ਗਈ ॥ **ਭਾਈ ਕਾ ਲੁਭੀ ਚਲ ਗਈ ਮਾ**
ਪਾਗ ਵਿਚ ਦੋਲ ਦਲਗੇ ॥ ਦੋਲ ਦੇ ਦੋਲ ਦੇ ਪਸਿ ਵੇਦੀ ਨ ਜਨਮਪਤਰੀ ਲਪੀਲ ਕੁਕ
 ਰੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਭਾਈ ਲਾਭੁ ਵੇਦੀ ਨੀ ਦਿਤੀ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਭਾਈ ਲਾਭੇ ਪੁਨਰੁ ਦਿਤੀ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਭੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਕਹਿ ਮਾ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਲ ਹੀ ਤੁਭੀ ਚਲਾ ਤੇਰਾ
 ਬਹੁਤ ਮੁਜਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਚਲੇ ਜੀ ਜਦ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਮਤੇ ਲਾਲ ਪੁਨਰੁ ਦੇਵੇ ਚਲੇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਭੁ ਵੇਦੀ ਕਹਿ ਮਾ ॥ ਤਸੀ ਤਿ ਜਨ
 ਮਪਤਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਲੇ ਚਲੇ ॥ ਪਰ ਮੇਰੀ ਕਛੁ ਭੇਦ ਲੇ ਜਾਂਹੀ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬ

ਲੇਕਹੀਆ। ਭਲਾ ਭਾਈਲਾ ਲੁਭੇ ਕਛੁ ਤੁਸਾ ਭੇਜੀ। ਆਵਦੀ ਹੋ ਸੋ ਭਲੀ ਹੋ। ਭਾਈਲਾ
 ਲੁਪ ਜਪੈ ਸੇ। ਅਤੇ ਨਲੀਏ ਗਾਏ ਤਾ। ਅਤੇ ਆਖਿ ਚਿ ਸੁਜੁ ਮੇਰੇ ਭਿਦ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਤਿ
 ਜੀ। ਅਗੈ ਰਖਵੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕਵਾ। ਅਰਦਾ ਸਕਰਵੀ। ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕੀ ਦੀ ਸੈਰੀ ਚਿ ਦੁਹ
 ਰੀ ਬੁਰਾ ਮੰਨ ਨਤਾ ਤੁਸਾ ਪਸਮਾਨਾ ਕਰਵਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈਲਾ ਲੁਭੇ
 ਪਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੁਸੀ ਗਿਏ ਤੀ ਕਾਈ ਮਨ ਤੇ ਰਖੋ ਨਹੀ। ਜਨਮ ਪਤਰੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਤੇ ਭਾਈਲਾ ਲਾਖ ਰੁਖ ਹਰਿ ਆਈ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਤਿ ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਏ। ਆਨਾ ਅਗੈ
 ਰਖੀ। ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਤਿ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ। ਕਹੀ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੈ ਨੁਕਰਤਾ ਰਾਚਿਤਾ।
 ਵੈ। ਅਜੁਤਾ ਹੋ ਸਾ ਨੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਇ ਆਹੈ। ਜਾ ਹਿ ਬਿਲੈ ਕਰ ਗੁਰੁ
 ਅੰਗਾ ਦਿ ਚੁ ਮੀ। ਅਤੇ ਅਖੀ ਆ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੀ। ਦੇਖੇ ਤਾ ਕੀ ਅੰਦੇਖੀ ਜੀ ਅਖਰ
 ਸਾਂਸੜੀ ਹੋ ਨਾ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਦਿ ਜੀ ਵਿਚਿ ਰਕੀ ਤਾ। **ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਦਵੈ**
ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਿ ਆਹੋਵੈ। ਤਾ ਮਹਿ ਮਾਂ ਪਹਰਾ ਜਵ ਬੋਲਿ ਆਂ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ
 ਤਿ ਜੀ ਰਹਦਾ ਸੀ। ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਪੈੜਾਂ ਮੋਖਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋ ਚਿ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਪਰਵਾ ਚਦਾ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਦਿ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਮਹਮਾ ਚਿ ਹੁ ਆਵਾ ਚੁ ਹੀ। ਮੇ
 ਜਰੂਰ ਬਰਜ ਰੂਰਾ ਮਹਮੇ ਕਹੀ ਆ ਭਲਾ ਜੀ ਹੋ ਉਜਾਵਾ ਹਾਲਿ ਆਵਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ
 ਆਖੇ ਬਾ ਆਉ ਗੁਜੀ ਮਹਮਾ ਸੁਭ ਤਨ ਪੁਰਗੀ ਆ ਪੈੜੇ ਨੂਲਿ ਆਇ ਆ ਪੈੜੇ
 ਮੋਖੇ ਆਇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀ ਆ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਦਿ ਜੀ ਉਸਤਾਈ ਜਨਮ ਪੜ੍ਹੀ ਦੇਖਾਈ।
 ਚਿਤਤਾ ਤਤਾ ਤਵ ਚਗਾਇ ਆ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਦਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇ। ਆ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾ ਤਿ
 ਕਹੀ ਆ ਪੈੜਾ ਏਹਾ ਅਸਨੂੰ ਗੁਰੁ ਮੁਖੀ। ਅਖਰਾ ਵਿਚਿ ਲਿਖ ਦੇਹਾ ਪੈੜੇ ਕਹੀ ਆ ਭਲਾ

ਜੀਕਾਂਗਦਮਗਿਵਹੁਹਛੇ। ਮੇਲਿਖਦੇਨਾਂਹਾਂ। ਗੁਰੂਜੀਕਾਂਗਦਸਿ। ਮਾਂਹੀਲਿਖਦ
 ਮਗਾਂਇਦਿਤੀ। ਮਾਂਪੀੜੇਮੇਖੇਲਿਖੀਗੁਰੂ। ਮਗਦਿਜੀਲਿਖਵਾਂਈਖਡੁਰਖਹਰਿ
 ਮਾਦਿਓ। ੪॥ ੫॥ ੪॥ ੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੇ। ਜਨਮਪਤਰੀਗੁਰੂਨਨਕਵੇ
 ਦੀਜੀਵੀਲਿਖੀ। ਸੀਮਤਾ। ੧੫੨੬॥ ਮਿਤੀਕਿਤਕਸੁਦੀ। ੧੫॥ ਪੂਰਨਮਾਂਸੀਨੂੰਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਜਨਮਲੀਤਾ। ਅਪੀਰਤਘੜੀਉਪਰਕਾਂਲੁਵੇਈਦੇਘਗ। ਕਾਂਲੁਵੇਈ
 ਦਾਂਬਲਪਰੋਹਤਹਰਿਦੀ। ਮਾਂਲੁਬ੍ਰਹਮਵੁ। ਮਾਂਹਾਂ। ਮਤੇਨਲੇਗੁਰਦੇਵ। ਮਾਂਹਾਂ। ਵਡੀ
 ਵੇਲੇਕਾਂਲੁਹਰਿਦੀ। ਮਾਂਲੁਮਿਸਰਦੇਘਾਰਿਗੋਈ। ਮਾਂਪੀਡਿਤਜੀਤਮਕਿਰਪਚ
 ਰਹਾ। ਪਡਿਤਮਾਂਖਿ। ਮਾਂਮਹਤਾਂਕਾਂਲੁਇਸੁਵੇਲੇਕਿਉ। ਮਾਂਇਆਹੈ। ਤਾਂਕਾਂਲੁਆ
 ਖਿ। ਮਾਂਜੀਬਾਲਕੁਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਤੁਸੀਰੀਪਾਰਕੇਜਨਮਪਤਰੀਲਿਖਹੁਜੀ
 ਤਾਂਵੇਰਹਰਿਦੀ। ਮਾਂਲੁਮਿਸਰਕਹੀ। ਮਾਂਭਲਾਂਭਾਂਈ। ਮਹਤਾਂਕਾਂਲੁਜੀਮੇਸੇਵਾਪੂਜਾ
 ਰਰਕੈ। ਮਾਂਵਦਾਂਹਾਂ। ਤੁੰਚਲੁਦਾਹੋਹਾ। ਕਾਂਲੁਅਪਣੇਘਗਮਾਂਇਆਂ। ਪਿਛੇਪਜ
 ਘੜੀਦਿਨਚੜੇਪਡਿਤਮਾਂਇਆਂ। ਮਾਂਇਕੇਸਦਕੀਤੋਸੁ। ਮਹਤਾਂਕਾਂਲੁਹਭਿ
 ਮਾਂਇਆਂ। ਹੋਕਾਂਲੁਮਦਿਰਿਲੇਵਡੀ। ਮਾਂਸਾਂਗੀਕਾਂਲੁਵਿਛਾਂਵਣੈਕਾਰਿਰਖੇ। ਮਾਂਹੈ।
 ਪਡਿਤਨੁਬੈਠਾਂਈ। ਮਾਂਪਡਿਤਬੈਠਕਹੀ। ਮਾਂਖਿਆ। ਮਹਤਾਂਕਾਂਲੁਕਾਂਗਦਕੈਸਰਲੇ
 ਮਾਂਉਕਾਂਲੁਕਾਂਗਦਕੈਸੁਰਲੇ। ਮਾਂਇਆਂ। ਫਿਰਪਡਿਤਮਾਂਖਿਆ। ਕਾਂਲੁਮੇਰੁਸਬਦ
 ਸੁਣਾਂਈ। ਵਿਆਸਬਦਲੇਕਹਿਜਨਮਮਾਂਹੈ। ਵਖਤੁਸੁਣਾਈਕਿਸੁਵਖਤਜਨਮ
 ਲੀਤਹੈ। ਸੁ। ਤਾਂਕਾਂਲੁਆਖਿ। ਮਾਂਵਖਤੁਤਾਘੜੀਉਪਰ। ਅਪੀਰਤਗਈਸੀਪਰਸ

ਬਦੀ ਮੇਰੁ ਖਬਰ ਨਹੀ ਤਾ ਪੜ੍ਹਤ ਕਹੀ ਆ ਕਾਲੁ ਅਦਿ ਰੋ ਪੁਛਾ ਦਾਈ ਹਈ
 ਕੋ ਸਦਿ ਕਾਲੁ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਨੁ ਬਹਾਰਿ ਲੈ ਆਇ ਆਪੋ ਤੜੇ ਵਿਚ ਦਾਈ ਸਮੇਤ ਪੜ੍ਹਤ

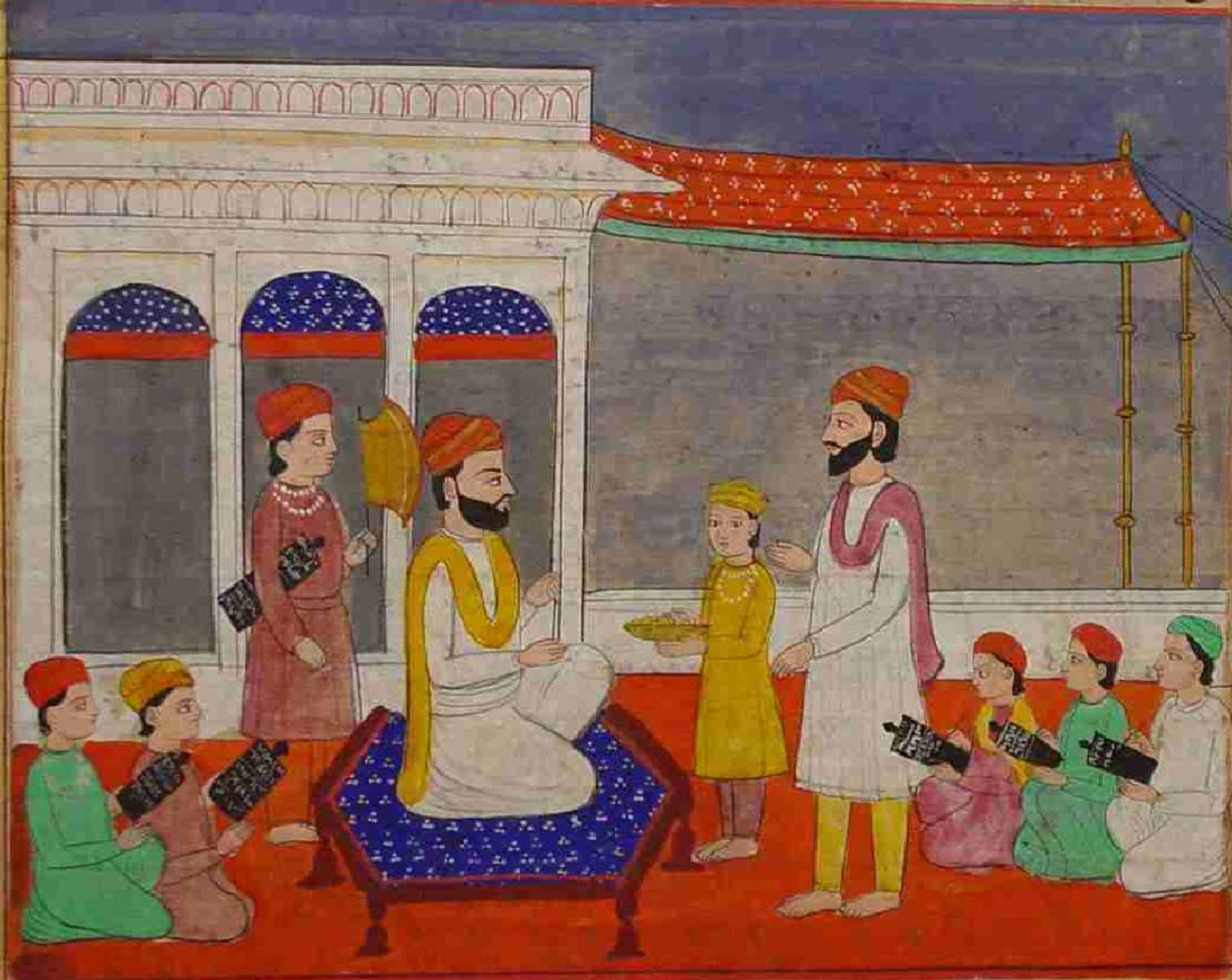

ਤਾ ਉਸਤੋ ਪੁਛਾ ਕਾਲੁ ਦੁਇ ਲਾ ਤੇ ਦਾਈ ਸਦੀ ਬਹਾਰਿ ਦਾਈ ਬਹਾਰਿ ਆਈ ਆਕਿ
 ਉਜੀ ਮੇਰੁ ਕਉ ਸਦੀ ਆ ਕਾਲੁ ਕਹੀ ਆਪੋ ਤੜ ਪੁਛ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਜਣ ਵੀ ਹੋ ਸੋ ਸਦ

ਦਾਈਕਹੀਆਪਤਿਤੁਜੀਕਛੁਪੁਛੋਪਤਿਤੁਕਹੀਆਦਾਈਬਲਕਾਰੀਆਸਬਦੁ ੫
 ਲੈਕਾਰੀਜਨਮਿਆਹੀਆਗੋਦਾਈਬੋਲਪਤਿਤੁਜੀਮੇਰੇਹਥਾਵਿਚਕਿਤਨੇਹੀਬ
 ਲਕਜਨਮੇਹੀਨੀਪਰੁਅਜੇਹਾਬਲਕਾਇਸਤਰਹਕੋਈਨਹੀਜਨਮਿਆਇਸ
 ਦਾਅਵਜੁਇਸਤਰਹੀਨਿਕਾਲੀਆਜਿਸਤਰਕੋਈਵਡਾਸਿਆਵਹਸਕੋਮਿਲ
 ਦਾਹੀਇਸਬਲਕਾਈਮੇਰੁਹੋਰਨਗੀਲਗਰਹੀਹੀਤਾਪਤਿਤੁਕਹੀਆਭੁਲਦਾਈ
 ਜਾਹੀਪਤਿਤੁਕਹੀਆਸੁਣਕਾਲੁਬਲਕਸਤਾਈਏਨਿਛਤਰੀਪੁਰੈਜਨਮਿਆਹੀ
 ਅਜੁਬਡੀਪੁਰਬੀਦੀਰਾਂਤਿਆਹੀਏਸਦੇਸਿਰਛਤੁਵਿਰਿਆਲੋੜੀਐਮੇਰੁਵਡ
 ਹੋਰਨਗੀਲਗੀਲਗੀਹੀਚਦੇਖਾਕੇਹੜਾਛਤੁਵਿਰੈਪਤਿਤੁਵਡਵਿਚਾਰੀਆਹਾਂ
 ਪਤਿਤੁਕਹੀਆਕਾਲੁਬਲਕਦਾਮੇਰੁਦਰਸਨੁਕਰਾਂਓਕਾਲੁਬਲਕਾਮਦਰੋਮ
 ਗਿਆਆਮਗੀਬੀਬੀਕਾਲੁਵੀਇਸਤੀਆਖਿਆਮੇਨਹੀਵੇਦੀਰੋਛਦੇਦਿਨਹੀਨੀ
 ਪਤਿਤੁਕਹੀਆਇਸਦਾਕਿਛੁਬਿਘਨੁਹੋਵੈਤਾਮੇਜਮਨੁਹਾਂਤਾਕਲੁਪੋਤਾਝੀਆਵਿ
 ਚਹਥਾਂਤੇਲੋਕੇਬਹਰਿਆਇਆਆਪਤਿਤੁਦੇਅਗੀਲੋਬੀਠਾਂਪਤਿਤੁਗਿਆ
 ਨਵਾਨੁਆਹਾਂਪਤਿਤੁਅਗੀਦੇਖਕਰਿਓਠਿਖੜਾਂਹੋਇਆਹੋਕਰਿਦਾਇਹਸੁਜੇ
 ਝਿਕਾਰਿਨਮਸਕਰਕੀਤੋਸੁਪਤਿਤੁਆਖਿਆਕਾਲੁਲੈਜਾਹੀਕਾਲੁਬਲਕਨੁ
 ਅੰਦਰਿਲੋਗਾਇਆਵਿਰਆਖਿਓਸੁਪਤਿਤੁਜੀਇਸਦਾਨਓਕਿਛੁਦਸੀਕੇ
 ਹੇਮਹੁਰਤਜਨਮਹੀਪਤਿਤੁਕਹੀਆਕਾਲੁਮੇਇਸਦਾਨਓਸੋਧਕੈਰਖਾਂਗਾਂਤੇਰ
 ਦਿਨਾਂਨੁਰਖਾਂਗਾਅਰੁਚੇਲਾਭੀਪਾਂਵਗਾਂਪਤਿਤੁਤੇਰਾਦਿਨਵੀਚਾਰਕਰਦਾਰ
 ਹੀਆਜਾਂਤੇਰਾਦਿਨੁਗੁਜਰੇਤਚੋਲਾਪਾਂਇਆਅਤੇਨਓਰਖਿਆਲਨਕਾਨੀ

ਰੰਕਚੀ॥ ਤਾਂ ਕਾਂਲੁ ਬੋਲੀਆਂ ਪਿਤਤ ਜੀ ਇਹੁ ਨਾਉ ਤੁਸਾਂ ਨਾਰਖਵਾਂ॥ ਇਹੁ ਨਾਉ
 ਹਿੰਦੁ ਤਰਕਵਹਾਵਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਪਿਤਤ ਕਹੀਆਂ ਇਹੁ ਬਡਾ ਅਉਤਾਰੀ ਪੁਰਖ
 ਹੈ॥ ਤੇਰੈ ਘਰੀਆਂ ਇਆਂ ਹੈ॥ ਏਵਡੁ ਅਉਤਾਰੀ ਅਗੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆਂ ਰਾਂਮ
 ਚੰਦੁ ਹੋਇਆਂ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਿਰਸਨੁ ਚੰਦੁ ਹੋਇਆਂ ਹੈ॥ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁ ਹੀ ਪੁਜਦੇ ਹੀ ਨਿ
 ਏਸ ਨੂੰ ਇੰਦੁ ਤਰਕਵਹੈ ਪੁਜਾ ਨਿਗੋ॥ ਇਸੀ ਦਾ ਨਾਉ ਜੀ ਮੀ॥ ਅਗੁ ਅਸਮਾਂ ਨਾਵਿਚ
 ਰਵਿਜਾ ਵੈਗਾ॥ ਇਸਤਾਂ ਏਸ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹਿੰਦੇ ਵੈਗਾ॥ ਇਹੁ ਇਕਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੈਗਾ
 ਅਤੇ ਵਡਾ ਏਸ ਨਾਨਕ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾਂ ਹੀ ਜਾਣੈਗਾ॥ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇ
 ਨੁਪਰ ਮੇਸਰ ਜਾਣੈਗਾ ਨਹੀ॥ ਕਾਲੁ ਏਹੁ ਅਗੁ ਮਾਂ ਨੀ ਨੂੰ ਰਹਸੀ॥ ਇਸਦਾਂ ਮਰਤ
 ਬਾ ਮੈਨ ਦੇਖ ਸਾਂ॥ ਬੀਜਾ ਪੈ ਮੇਰੀ॥ ਅਰਬ ਲਾਕਿਤ ਨੀ ਕੁਹੈ॥ ਜਾਨ ਨ ਕੁਪ ਜਿਵਾਰੀ॥
 ਦਹੋਇਆ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਕਛੁ ਲੈ ਜਾਂ ਇਸੇ ਗਵਾਇਆ ਵੈ॥ ਕਾਲੁ ਪਿਤਤ ਨੂੰ ਉਲਾਹਣੇ ਦੇ
 ਵਜਾ ਵੈ॥ ਭੁਲੇ ਪਿਤਤ ਜੀ ਭੁਲੇ ਛਡਾ ਫੇਰਾਂ॥ ਅਹਈ॥ ਤਾਂ ਪਿਤਤ ਕਹੀਆਂ ਕਾਂਲੁ
 ਹੁਤਿ ਤਾਂ ਉਲਾਹੇ ਦੇ ਨਾਂ ਹੈ॥ ਪਰ ਉਹ ਵਖਤੁ ਅਵਸੀਤਾਂ ਸਿਧੇ ਮੁਹਗਲ ਭੀ ਨਾ ਕ
 ਰੈਗਾ॥ **ਬੋਲੋ ਰਾਈ ਵਾਰਿ ਗੁਰੁ ਸਾਂਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥ ਆਗੇ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ॥** ਜਾਨ
 ਨ ਕੁਬਰ ਸਾਸਤਾ ਕਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਕਾਂਲੁ ਕਹੀਆਂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨੂੰ ਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਇਦੇ
 ਸਾਂ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਭੁਲਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪਾਧੇ ਦੇ ਪ
 ਸਲੇਗਾਇਆਂ॥ ਤਬ ਕਾਲੁ ਕਹੀਆਂ ਪਾਧਾ ਜੀ ਭੁਲਾ ਮਹੂਰਤ ਦੇਖਾ॥ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਤੇਰੇ
 ਪਾਂਸ ਪਾਇਦੇ ਹਾਪੜਾਨੀ॥ ਤਬ ਪਾਧੇ ਕਹੀਆਂ ਜੀ ਹੁਤਿ ਮਹੂਰਤ ਭੁਲਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਦ
 ਕਾਚਾ ਵਲੁ ਸੁਪਾਰੀ ਘਰੇਆਂ॥ ਇਲਾਏ॥ ਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਧੇ॥ ਆਪਾਧੇ ਪਦੀਲਿਖ

ਵਿਤੀਆਧਧੇਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਪੜਾਤਾਇਕਾਦਿਨਹਿਪਿੜਕੈਚੁਪਕਾਰਿਗਹਿ ੬
ਗੋਸਾਇਪਾਧੇਨਾਲਹੋਈਚਦਸਾਰਾਵਿਚਕਾਂਲੁਪੜਨਾਪਾਇਆਨਾਨਕਜੀਨੂੰ।

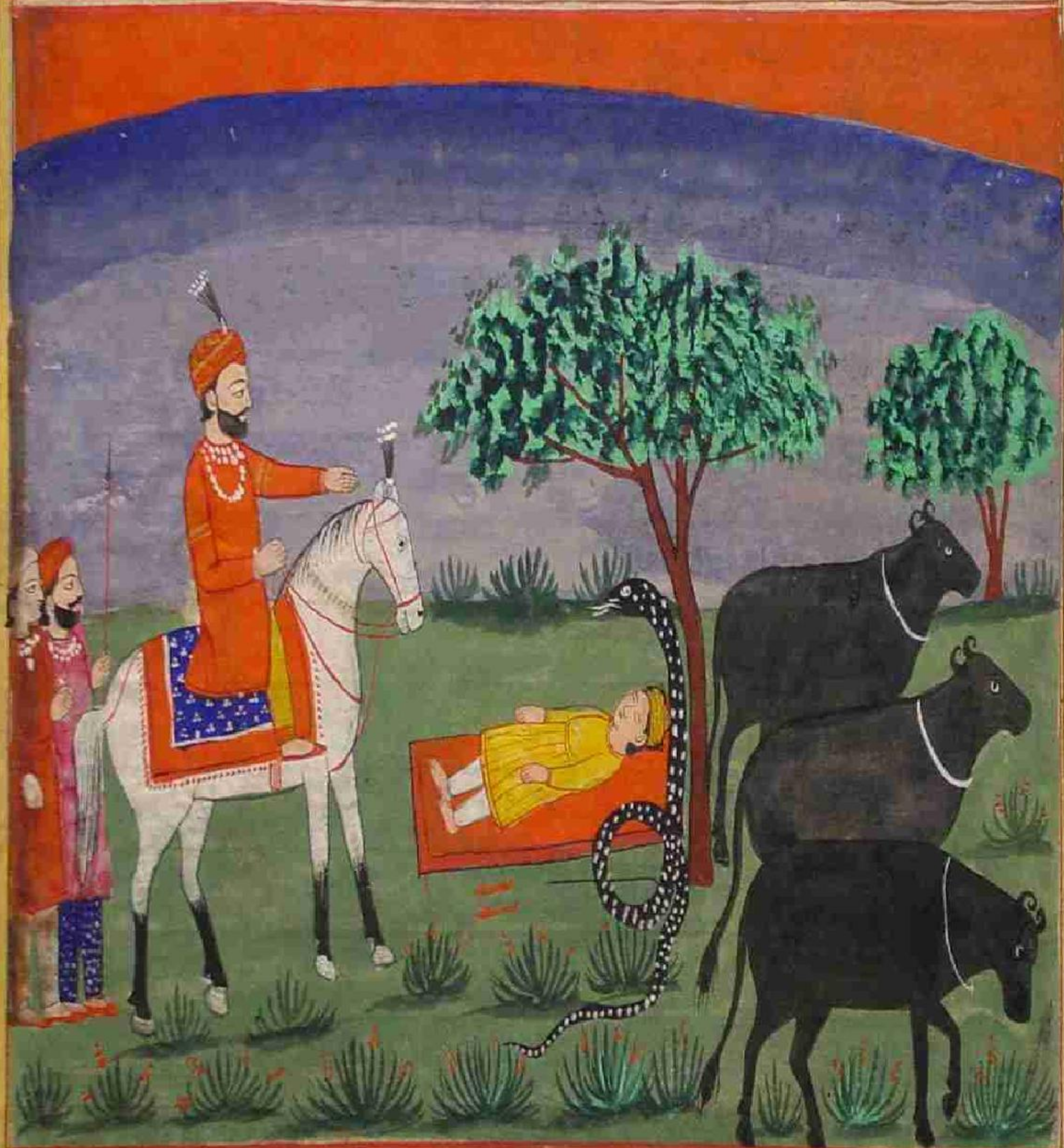
ਆਤਾਪਧੇਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਪੜਦਾਰਿਉਨਹਿ।ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਪਾਪਾਤੁਕਿਛੁਪਾੜੀਆਹੋਜੋਮੈਨੂੰਪੜਾਇਦਹੈ।ਤਬਪਾਧੇਕਹਿਆਮੈਸਭ

ਕਿਛੁਪੜੀਅੰਗਬੇਦਸਾਸੜਹੀਸਾਬਾਕਿਤਾਬਾਸਰੁਕਿਛੁਪੜੀਅੰਗਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਕਹੀਅੰਪਾਇਨੀਪੜੀਗਲਿਫਹੋਪਾਉਦੇਹੋਨਾਇਹੁਜੋਪੜਨੇਹੋਸੋਸਰ
 ਬਾਇਹੋਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਦਉਰਾਂਇਆ**ਸਿਰੀਰਾਗੁਮਹਲਾ੧**ਜਾਂਲਿ
 ਮੋਹਘਸਮਕਾਰੀਮਤਕਾਂਗਦਕਰਸਾਹੁਭਾਉਕਲਮਕਾਰੀਚਿਤਲਿਖਾਰੀਗੁਰਪੁ
 ਛਾਲਿਖੁਬੀਚਾਰੁਲਿਖੁਸਿਫਤਿਸਲਾਹੀਲਿਖੁਲਿਖੁਅਤਿਨਪਾਰਵਾਰੁਪਾਪਾਇਹੁ
 ਲੇਖਾਲਿਖਜਾਣੁਜਿਥੇਲੇਖਾਮੰਗੀਐਹਥਿਹੋਇਸਚਾਨੀਸਾਣੁ੧ਰਹਾਉ**ਤੀਸ**
ਕਾਪਮਾਰਬੁਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਸੁਨਘਪੀਡਿਤੁਜਿਤਨਪੜਣਸੁਨਣਾ
 ਸੋਸਭਬਾਇਹੋਤਬਪਾਧੇਕਹੀਅਨਾਨਕਜੀਕੋਈਹੋਰੁਪੜਣਮੇਰੇਤਝੀਬਤਾਂਇ
 ਜਿਤਪੜੀਅਛੁਦੀਦਾਹੋਤਬਨਨਕਜੀਕਹੀਅਸੁਣਹੋਸੁਆਮੀਜੀਏਹੁਜੋਸੀਸਾ
 ਰਕਪੜਣਹੋਸੋਐਸਾਹੋਮਸੁਦੀਵੇਈਕਾਂਗਦਸਵਕਾਕਲਮਕਾਂਨੇਕੀਜਿਤੁ
 ਲਿਖੀਐਸਭਾਵਿਕਾਰਹੋਵੇਅਵਰੁਜੋਲਿਖਣਸਚਕਾਰੋਸੋਐਸਾਹੋਜੋਮਾਂਇਅਥਾ
 ਮੋਹਜਾਲਕੈਮਸੁਕਰੀਐਤਪਾਸਿਅਕਥਾਗਾਦੇਕਰੀਐਇਸੁਅਦਿਗਕਿਛੁਭਾ
 ਉਹੋਇਸੋਕਲਮਕਾਰੀਐਚਿਤਲਿਖਣੁਹਾਰਾਕਰੀਐਲਿਖੀਐਸੋਕੀਅਲਿਖੀ
 ਐਪਰਮੇਸੁਰਕਾਨਉਲਿਖੀਐਸਲਾਹੀਲਿਖੀਐਬੇਅਤਿਸੋਰੁਲਿਖੀਐਜਿਤੁ
 ਲਿਖੇਸਭਾਵਿਕਾਰਮਿਟਜਾਨੀਹੋਪਡਿਤਜੇਤੁਇਹੁਲੇਖਾਪੜੀਅੰਹੋਤਾਅਸਾਂਨੂੰ
 ਪੜਾਇਨਹੀਤਾਨਪੜਨਪੜਉਹੋਸੁਆਮੀਜੀਹਾਂਤੇਰਾਜੀਓਜਵੈਗਾਤਹਾਂਤੇ
 ਰੇਹਥਿਏਹੁਪੜਣਾਨੀਸਾਣੁਹੋਵੇਗਾਤਬਪਡਿਤਕਹੀਅਨਾਨਕਤੋਇਹੁਬਾਤਕਿ
 ਸਤੇਪਾਈਹੋਪਡਿਤਕਹੀਅਏਨਾਨਕਜੋਪਰਮੇਸੁਰਕਾਨਉਲੇਤੇਹੋਤਿਨਕਉਤਾ

ਰੋਟੀਆਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚੁੜ੍ਹ ਅਵਤੀਆਂ ॥ ਅਰੁ ਇਕੁ ਤਪਰਮੇ ਸੁਰਕ ਉਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ॥ ੧
 ਤੇ ਸੋ ਪਾਂਤਸਾਂਹੀਆਂ ਕਰਤੇ ਹੋਨੀ ॥ ਕਹੁ ਉਨਾਂ ਕਿ ਅਕਰਮ ਕੀਏ ਹੋਨੀ ॥ **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ**
ਕਜੀ ਪਉੜੀ ਕਹੀ ॥ ਜਿਥੈ ਮਲਾ ਨਿਵਤੀਆਂ ॥ ਸਦ ਪੁਸੀਆਂ ਮਨਿ ਚਾਂਉ ॥ ਕਰਮ
 ਹੋਵੈ ਤਪਾਈ ॥ ਮੇਨ ਹੀ ਗਲੀਵ ਉਦੁਆਂਉ ॥ **ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਰਸੁ ॥** ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਜੀ ਕ
 ਹੀਆਂ ਸੁਨਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜਹਾ ਤੇਰਾ ਇਹੁ ਜੀਉ ਜਵੈਗਾ ॥ ਤਹਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਉ ॥
 ਮਰਨ ਤਿਸਕਾ ਪੁਨ੍ਹੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੁਸੀਆਂ ਚੋਵਾ ਨਿਗੀਆ ॥ ਤਿਨਾ ਮਨਿ ਦਮਰੁ ਮ
 ਗਲਾ ਨਿਪਾਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਜਿਨਾ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਰੋਸਿ ਮਾਰਿ ॥ ਤਿਨਾ ਸਭਾ ਨਿਪਾਨ ਹੋਨੀ ॥
 ਅਰੁ ਉਪਾਇ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਹੀਲੀਆਂ ਜਾਵਾ ॥ ਤਬ ਪੰਡਤ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਰਾਹਿ ॥ ੨
 ਤਬ ਪੰਡਤ ਕਹੀਆਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੋਨੀ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕੋਈ ਜਾ
 ਵਤ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀਆਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚੁੜ੍ਹਿ ਅਵਤੀਆਂ ॥ ਅਰੁ ਇਕੁ ਪਾਂਤਸਾਂਹੀ
 ਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਨੀ ॥ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ॥ ਕਹੁ ਦਿਖਾਂ ਉਨ ਕਉ ਝੂਧੁ ਨੁਕੀ
 ਤੇ ਹੀ ॥ ਪਾਂਤਸਾਂਹੀਆਂ ਭੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨੀ ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਸੋਂ ਰਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ॥ **ਤਬ ਗੁ**
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਕਹੀ ॥ ਇਕ ਅਵਹਿ ਇਕ ਜਾਂਹਿ ਉਠਾ ਇਕ ਨਾਰ ਬੇਨਾ
 ਉਸਲਾਗਾ ॥ ਇਕ ਉਪਾਏ ਮਗਿ ਤੇ ਇਕ ਨਾਬਡੇ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਅਗੈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦੀ ਅਨ
 ਵਿਦੁ ਨਵੇਵੇ ਕਾਰੁ ॥ **ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਰਸੁ ॥** ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਸੁਣਹੋ ਸੁਆ
 ਮੀ ॥ ਇਕ ਸਾਂਹ ਕਹਾਇ ਦੇ ਹੋਨੀ ॥ ਇਕ ਪਾਂਤਸਾਂਹੀ ਆਕਰਦੇ ਹੋਨੀ ॥ ਪਾਂਤਸਾਂਹ ਕਹਾਇ ਦੇ
 ਹੋਨੀ ॥ ਉਨ ਕੀ ਅਗੈ ਇਕ ਭੀਖੀਆਂ ਮਗਿ ਮਗਿ ਪਾਵੇ ਹੋਨੀ ॥ ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜਾ ਓਹੁ
 ਅਗੈ ਜਨਰੀਤ ਓਹੁ ਸੁਖੀ ਹੋਨਰੀ ਜੋਈ ਹਾਂ ਪੁਸੀਆਂ ਆਕਰਦੇ ਹੋਨੀ ॥ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ

ਹੀਸਿਮਰਤੇਤਿਨਕਉਅਗੈਅੇਸੀਸਜਾਇਮਿਲੇਗੀਜਿਉਕਪੜੇਕਉਧੋਬਦਿਦੇਹੈ
 ਜਿਉਤਿਲਕਉਤੇਲੀਦੇਤਹੈ। ਜਿਉਚਕੀਵਾਇਅੰਕਉਦੇਤੀਹੈ। ਤਿਨਕਉਆ
 ਗੈਅੇਸੀਸਜਾਇਮਿਲੇਗੀ। ਜੋਪਰਮੇਸਰੁਨਹੀਸਿਮਰਤੇ। ਅਰੁਜੋਪਰਮੇਸਰੁਸਿਮ
 ਰਤੇਹੈਨਿ। ਅਰੁਭਿਖਿਅੰਮਗਮਗਪਦੇਹੈਨਿ। ਤਿਨਕਉਦਰਗਹਾਇਚਿਵਡੀ
 ਅਵਾਡਿਅੰਦੀਆਮਿਲਨਗੀਆ। ਤਬਪਡਿਤਹੈਰਨਹੋਇਗਇਆ। ਤਬਪਡਿਤ
 ਕਹਿਅੰਨਨਕਜੀਤੈਅੇਸੀਅੰਬਤਾਕਿਉਕਰਦਾਹੈ। ਅਜੇਤੁਬਾਲਕੁਹੈ। ਕਿਛੁਮ
 ਤਾਪਿਤਾਇਸਤੀਕੁਟਿਬੁਕਸੁਖਦੇਖਦਹਈ। ਅਜੇਤੇਰੀਕਿਬੇਓੜਿਨਿਰੁਦੁਹੈ। ਤ
 ਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਓਥੀਪਉੜੀਆਪੀਹੈ। ਰੂਤੇਰੇਡਗਮਗਲਖਪਖਪਛਿਜੈਦੇਹ
 ਨਾਉਜਿਨਸੁਲਤਾਨਖਾਨਸਭਹੁੰਦੇਉਰੇਖੇਹ। ਨਨਕਉਰੀਚਲਿਅੰਸਭਕੁੜਵ
 ਨੇਹਾ॥੧॥ **ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥੁ**। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਸੁਣਹੋਪਡਿਤਉਸਸ
 ਹਿਬੁਕਾਅੇਸਾਤਰਹੈ। ਮੇਰੀਦੇਹਭੈਮਾਂਨਹੋਇਗਈਹੈ। ਜੇਈਹਾਂਸੁਲਤਾਨਖਾਨਸਦ
 ਉਦੇਸੇਸੋਸਭਮਰਖਾਕਹੋਇਜਾਹਿਗੇ। ਹੋਰਮਰਖਾਕਹੋਇਜਾਹਿਗੇਜਿਨਕਾਅਮਰ
 ਮੰਨੀਦਾਥਾ। ਅਰੁਜਿਨਕੈਡਰਕਰਾਪ੍ਰਥਮੀਭੈਮਾਂਨਹੋਇਜਾਤੀਹੈ। ਸੋਸਭਉਰਜਾ
 ਹਿਗੇ। ਖਾਂਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਹਿਗੇ। ਤਿਸਕੀਬੰਦਗੀਕਿਉਨਕੀਜੋਜੋਅਗੈਓ
 ਹੁਛਤਾਇਲੇਈ। ਸਿਸਰਸਿਉਕੁੜਵਾਨੇਹੁਕੀਅੰਕਰੀਅੇ। ਤਬਪਡਿਤਉਸਸਮਦੁ
 ਹੋਇਰਹਿਆ। ਤਬਪਡਿਤਕਹਿਅੰਨਨਕਜੀਤੇਰੇਅਤਮੇਅੰਤਮੇਅਵਦਹਿਓਸੋ
 ਕਰੋਜੀ॥੨॥ **ਬੋਲਹੁਭਈਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀਪੁਰਹਿਓਈ॥੨॥ ਅਗੈਹੋਰੁਚਲੀ**
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਨਵਵਰਿਅੰਦਾਹੋਈਆ। ਤਮੰਤ੍ਰਿਚਰਦੁਗਾਇਆਸਹਿੰਸਾ

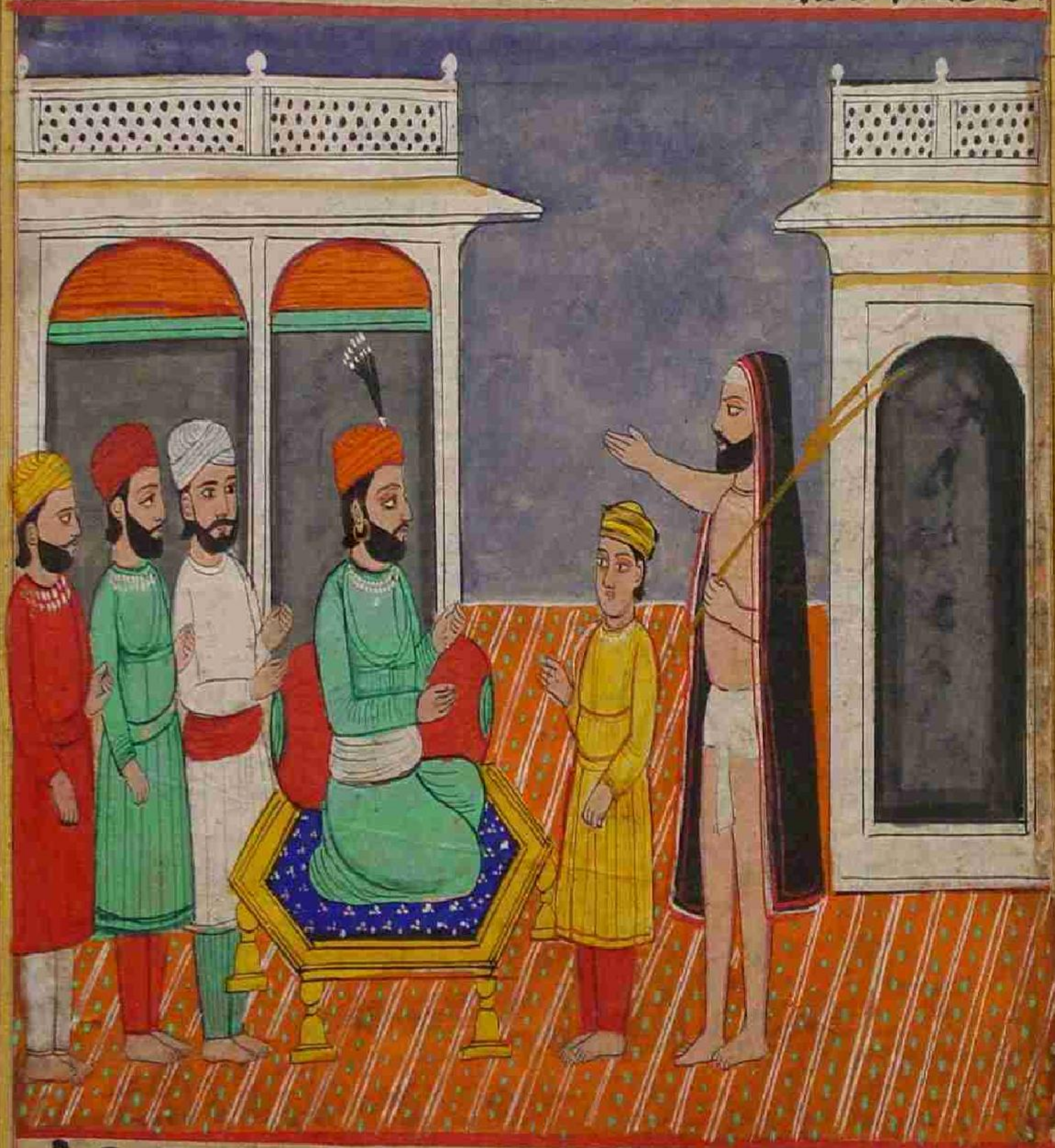
ਪਦੇਦਿਨਾਅਹੇ। ਦੁਪਹਰੈਵੇਲੈ। ਆਇਕੈਦਰਖਤਹੇਫਿਟਿਕਗਇਆਸੀ। ਤਿਉਕਾ ੮
ਗੋਸਦਿਰਾਇਬੁਲਾਰਨਾਲਹੋਈ। ਮੇਹਿਚਰਦੇਨਲਬਿਰਛਹੇਫਿਸੁਤਾਪਾਇਆਸੀ।

ਲਾਨਗੁਆਇਕਰਿਮਥੇਉਪਰਬੈਫਿਓਸੁ। ਫੜਕਛਕੈ। ਕਛਦੇਦਿਨਾਅਹੇ। ਕੜ
ਕਦੀਕਛਕਰਿਕੈਰਾਇਬੁਲਾਰੁ। ਆਵਦਾਸੀਘਰੰਨੀ। ਤਬਦੇਖੇਤਾਹਿਕੁਨੀਗਰੁਸੁਤਾ

ਪਾਇਆਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਦਰਖਤ ਹੇਠ ਸੁਤਾ ਪਾਇਆ ਸੀ ਉਸ ਦਰਖਤ ਦਾ ਪਰਛਾ
 ਵਾਉ ਬੇਹੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਦਰਖਤ ਦਾ ਪਰਛਾ ਵਾਉ ਰਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਮਥੇ ਕਾ
 ਲਾਨਾ ਗੁਫਾ ਵਕਫੀ ਬੈਠਾ ਹੈ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰਾ ਗਟਿ ਕੈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ॥ ਜੀਅ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾ
 ਰੁਕੀ ਤੋ ਸੁ॥ ਜੇਤਾ ਇਹੁ ਨੀ ਗੁਰ ਜੀਵ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਬੀਆ ਉਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਗੁਸਾਹੁ ਪੀਗ
 ਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਇਆ ਹੈ॥ ਜਾਂ ਮਾਦਮੀਆਂ ਇਧਰੁ ਚੇ॥ ਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਉਨਨੂੰ॥ ਅਖਿ
 ਆਂ ਦੇ ਪੈਤਾਂ ਇਹੁ ਨੀ ਗੁਰ ਕਉ ਦੁਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਜਾਂ ਉਹੁ ਦੇਖਾ ਨਿਜੋ ਕਾਲੁ ਪਵਵਾਰੀ ਦਾ
 ਪੁਤ ਨਨਕ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਉਨਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ॥ ਅਖਿ॥ ਅਜੇ ਰਾਂਦੀ ਜੀਤਿ ਰੇ ਕਾਲੁ
 ਪਵਵਾਰੀ ਦਾ ਪੁਤ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਦੀ ਬੁਲਾਰਾ ਅਖਿ॥ ਮਾਇਖਾਇ ਇਸਤਾਈ ਉ
 ਰਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਉਨੀ ਸੁਤੇ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀਉ ਠਬੈਰਾ॥ ਦੇਖੈ ਤਾਰੀਆਂ ਦੇ
 ਪੈਜੇ ਸਿਰਤੇ ਰਾਂਦੀ ਬੁਲਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਹ ਬਿਜੋੜਿ ਕੈ ਤਜੀ ਮਕੀਤੀ
 ਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਘੜੇ ਤੋ ਉਤਰੀਆ॥ ਉਤਰ ਕੇ ਨਨਕ ਨੂੰ ਬਗੁਲਾ ਵਿਚ ਲੀਤੋ ਸੁ॥
 ਅਤੇ ਮਥੇ ਉਮਿਥਿ ਸੁ॥ ਬਹੁਤਾ ਅਦ ਬੁਕੀ ਤੋ ਸੁ॥ ਤਬ ਲੋਕ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਰਹੇ॥ ਗੁਣੀ
 ਾਇ ਸੁਨੀ ਗੁਰ ਉਤੇ ਰਾਂਦੀ ਬਹੁਤਾ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਘਰ ਜਾਇ ਕੈ ਕਾਲੁ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਓਸੁ॥ ਸਾਦਿਕੈ॥ ਅਖਿ॥ ਓਸੁ ਜੇ ਕਾਲੁ ਤੇਰੇ ਘਰ ਜੇ ਨਨਕ ਪੁਤ ਹਈ॥ ਇਸਤਾਈ ਪੁਤ ਨ
 ਰਕਸਾਈ॥ ਇਹੁ ਅਬੀਆ ਉਹੈ॥ ਕਾਲੁ॥ ਅਖਿ॥ ਅੰਭਲਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਜੀ॥ ਬਾ
 ਬਾਜਾ ਬਾਰਵਾਰੀਆਂ ਵਾਂਹੋਇਆ ਕਾਲੁ ਜੀਅ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕੀਤੋ ਸੁ॥ ਜੇ ਨਨਕ ਨੂੰ
 ਕਿਤੇ ਕਿਰਤੁ ਲਾਈ॥ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਕਹੀਆ ਨਨਕ ਤੁਘਰਵੀਆ ਮਹੀਆ ਚਰਾਈ
 ਲਿਆਉ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਭਲਾ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਮਹੀਆ ਛਾਡਿ ਕੈ ਪੈਤ ਦੇ ਕੈ ਦੇ

ਸਉਗਿਆਰਾਂ ਮਹੀਆ ਕਵਨੋ ਜਾਂਇ ਪਈਆਂ ਕਵਨ ਸਭ ਉਜੜਾਇ ਤੀਯੋ ੨
 ਗੋਸਟਿ ਜਟ ਨੇਢਾਰੀਆਂ ਦਿਕੀਤੀ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸਿ ਆਇ ਕੋਨ ਨ ਕਨੇ ਖੇਤੀ ਉਜੜੀ ॥

ਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਕਵਨੋ ਖਵਦਾ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ ਚਿਹਰੁ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਨਲਲੜ
 ਨਿਲਗਾਂਭਾ ਗੁਰੁ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀ ਆਂ ਤੇਰਾ ਤ ਬਛਨ ਪੀਵੇ ਗਤਿ ਆਂ ਆਹੋਇ ॥

ਅਜੇਭੈਸਦੇਮੁਹਪਠਾਇਆਖੁਦਾਇਤੇਰਾਂਭੁਲਾਂਕਰਸੀ॥ਤਾਂਭੀਖੇਤੀਦਾਖਾਉਦਹ
 ਦੇਨਹੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦਾਪਲਾਪਕੜਕੇਰਾਇਬੁਲਚੁਦੇਪਾਸਿਲੈਅੰਦਿਆਂ॥
 ਅਤੇਦੁਹਾਈਦਿਦਾਅੰਦਿਆਂ॥ਰਾਂਇਜੀਮੇਰਾਨਿਆਉਕਰੋ॥ਮੇਰਾਖੇਤੁਜੀਮਿਆਜਮ
 ਏ॥ਆਉਜਾੜੀਇਤਾਸੁ॥ਤਾਂਰਾਂਇਜੀਮੀਦਾਰਨੁਕਹੀ॥ਆਅਸਤਿਤੇਨੂੰਖੇਤਦਾਂਮਾਮਲ
 ਏਵਾਇਦੇਹਗੇਮਲਬੇਮਾਂਏਵੀਚੋ॥ਜਾਂਏਹੁਰਾਂਇਜੀਬਚਨੁਕਹੀ॥ਤਾਂਭੀਜੀਮੀ
 ਦਾਰਨੇਨਾਮਨੀਸੁ॥ਕਹਵਲਗਾਮੇਰਾਨਿਆਉਕਰੋਤਾਂਭੁਲਾਂਨਤਗੇਪਾਂਤਸਾਧਕੋਲ
 ਜਾਂਇਖੜੋਵਾਂਗਾਂ॥ਜਾਂਏਹੁਗਲਖੇਤੀਦੇਖਾਂਵਦਨੇਕਹੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ
 ਅੰਰਾਂਇਜੀਤੁਸੀਖਤਰਾਂਕੀਉਕਰਦੇਹੋ॥ਇਕਾਅਪਣਾਅੰਦਮੀਭੇਜਕੈਖੇਤਦੈਖੇਤ
 ਏਕੁਪਠਾਭੀਨਹੀਦੁਕੀਆਂ॥ਜਾਂਅੰਦਮੀਰਾਂਇਦਾਂਦੇਖੈ॥ਇਕਪਠਾਂਭੀਨਹੀਦੁਕੀ
 ਆਂ॥ਲਹਿਲਹਿਕਰਦੀਹੈਪੈਲੀ॥ਉਨਾਂਅੰਦਮੀਅੰਦਿਕਾਰੀਕਹੀ॥ਅੰਰਾਂਇਜੀਉਹੁ
 ਪੈਲੀਤਦੂਦੀਤੇਦੂਦੀਪਲੀਹੈਜੀ॥ਇਹੁਤਾਏਵੈਭੂਭੋਲਦਾਹੈਜੀ॥ਤਾਂਰਾਂਇਨੇਜੀ
 ਮੀਦਾਰਨੁਭੂਭਕੀਤਾ॥ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਨੁਪਲਾਪਉਪਰਲੈਖੈਰਾਂਸਿਰਦੈਮਿਆਅਤੇਮ
 ਥਾਚੈਮਿਆ॥ਅਤੇਲੋਕਾਨੁਕਹੀਆਂਭਾਂਈਇਸਨੇਮਾਨੁਖਨਹੀਜਾਣਨਾਇਹੁਅਉ
 ਲੀਆਹੈ॥ਮੇਰਾਪਿਛੈਸੇਦੀਸਤੀਆਵੇਵਾਸਤੇਵਸਦਾਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਾਂ
 ਇਕੋਲੋਭਿਠਕੇਘਰੀਆਇਆ॥ਤਾਂਕਾਲੂਨਾਨਕਨੂੰਆਖਿਆਅਤੇਜੀਅਵਿਚਬੀਚ
 ਠਕੀਤੇਸੋ॥ਜੋਪੜੀਆਹੈਕਿਤੇਕ੍ਰਿਤੁਲਾਈ॥ਐ॥ਤਾਂਕਾਲੂਨਾਨਕਨੂੰਆਖਿਆਤੀਪੁਤ੍ਰ
 ਕਿਤੇਕਿਰਤੁਲਗੁ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਭੁਲਾਂਪਿਤਾਜੀਕਛੁਕਹੈਸੋਕਰਾ॥
 ਤਾਂਕਾਲੂਕਹੀਆਂਪੁਤ੍ਰਤੁਲਨੀਜਾਹਗਾਪੈਲੀਬੀਜੀਆਉ॥ਭੁਲਾਂਪਿਤਾਜੀਬੀਜ

ਦੇਹਾਂ ਨਨਕ ਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਕਾਲੂ ਨੇ ਬੀਉ ਦਿਤਾ ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਲੋਗ ਇਆ ਬੀਜ ਦਾ ॥ ੧੦
 ਗੋਸਟਿ ਕਾਲੂਆ ਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤ ਤੇ ਖੇਤੀ ਬੀਜਾ ॥ ਉਨ ਨਕ ਗੀਆ

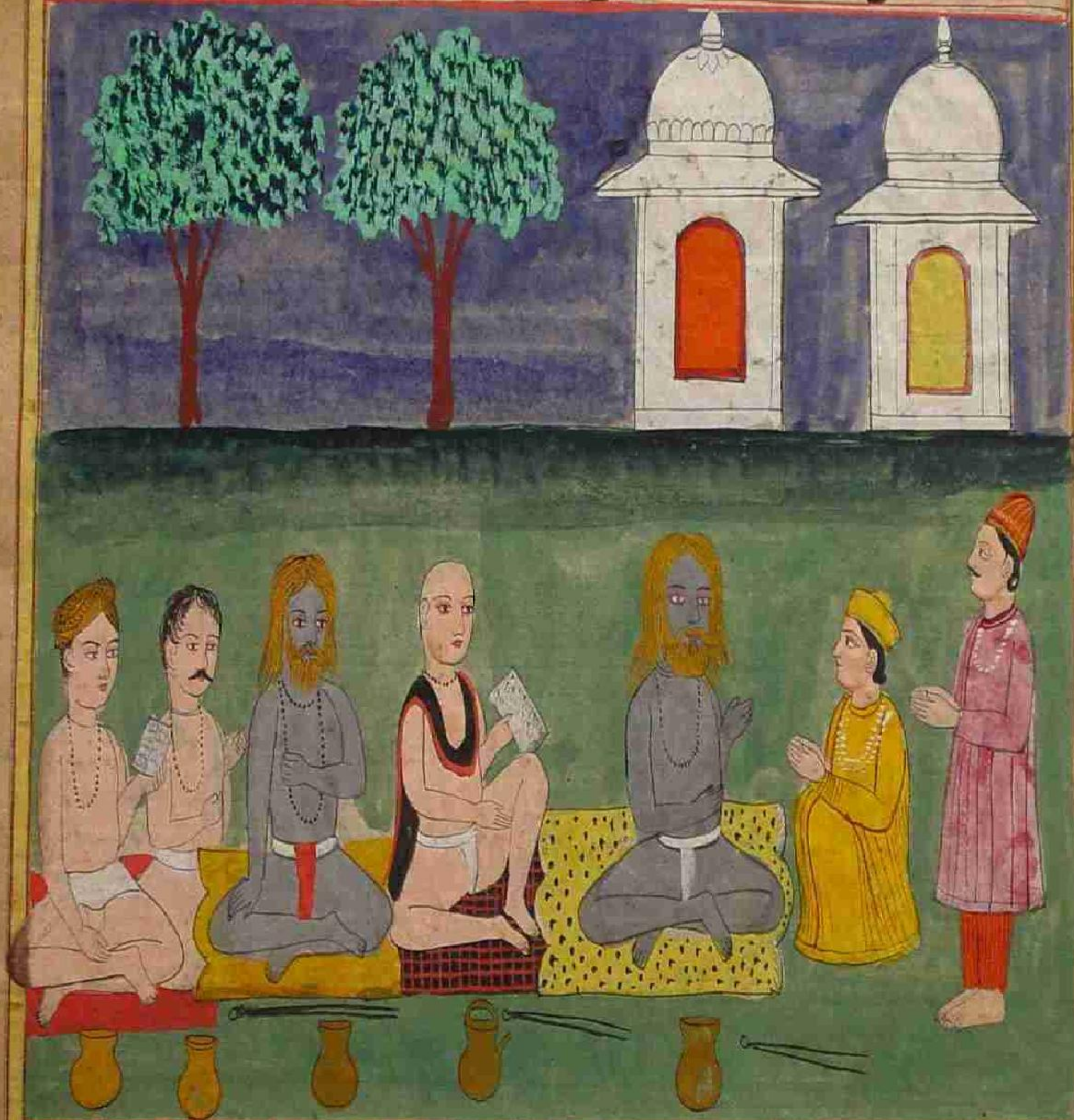

ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਬੀਉ ਘਾਤੀਆਂ ਇਆ ਤਾ ਖੇਤੀ ਉਗਵੀ ॥ ਪਰ ਰਖੇ ਕਉ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੇਤਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਢੇਰਾ ਘੋੜਾ ਜਵੇ ਨਨਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਟਿ ਕੈ ਨਾਹੀ ॥ ਕਾਲੂ

ਜਾਂਦੇ ਖੇਤ ਭਲੀ ਖੇਤੀ ਜਮਾਂਦੀ ਹੋ ਸੁ। ਗੁਸੈ ਹੋਇ ਕੈ ਦੁਰ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿ ਓਸੁ। ਤਿਭਲਾਂ
 ਮੇਰੇ ਪਰਪੁਤ ਜੀਅ ਆਪੇ ਚਉੜਿ ਕਰਨਨੀ। ਅਤੇ ਜਾਂਦਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਿਆਲੁ ਪਤਿ ਤਨੀ
 ਕਹੁ ਲਗਾ। ਭਲਾ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਛਤਾ ਫਿਰਾਇਆ ਹਈ। ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਤੇਰੇ ਵੇਦ ਪੁਰਨ ਹੀਨ
 ਮੇਰੀ ਜੀਅ ਜਮਾਂਦੀ ਖੇਤੀ ਉਜਾੜਿ ਕੀਤੀ। ਆਸੁ। ਤਹਰਿ ਦਿਆਲੁ ਪਤਿ ਤਨੀ ਬੋਲਿ ਆਜੋਕ
 ਲੁਤੇ ਨੁਖ ਬਰਨ ਹੀ ਕਾਈ। ਤੁਕਰ ਮਹੀ ਵੁਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਪਸੈ ਹਾਸਲਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਨ
 ਨਕ ਪਸੈ ਹੋਰ ਕਈ ਲਖੁ ਜੀਅ ਵਰਸਾਨ ਗੋ। ਅਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੀਉ ਪਰਨ ਗੋ। ਕਿਤਨੇ
 ਆਦਾਉ ਪਾਹੁ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਮੰਵ ਨਿਗੋ। ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਅਤੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਹਾਂ ਵਿਚਰੋ ਸਨੁ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਲੋਕ ਸੁਣ ਪੜਕੈ ਵੈਦ ਕਤੇਬ ਕਰਨਿ ਗੋ। ਨਾ
 ਨਕ ਬਿਨ ਪਾੜਿ ਆਹੀ ਚਾਰ ਬੇਦ ਅਰੰਗ ਪੁਰਾਣ ਬਦਸਾਂਸਤੁ ਅਤੇ ਭਾਂਗ ਵਤਾ। ਅ
 ਤੇ ਜੀਤਨੀ ਆਗੀਤਾਂ ਹੋਨਿ ਸਭੇ ਅਚਨਕ ਨਨਕ ਦੇ ਮੁਹੋਨਿ ਕਲਨਗੀ। ਆਸੁ। ਸੁਣਿ
 ਕਲੁ ਤੈ ਇਸਦਾ ਪੈਖਾਨ ਕਰਾ। ਏਹੁ ਆਖਣ ਭਾਂਗੀ ਹੋ ਜੇ ਦੇਹ ਪਾਰੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਖਿ
 ਆਜਾਦਾਨ ਹੀ। ਅਤੇ ਨਨਕ ਮੇਨੂੰ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੋ। ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋਇ ਸੁ ਅਤੇ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਕਲੁ ਚਪ ਕਰਿ ਰਹੀ। ਆ। **ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਵਾਂਹਿ**
ਗੁਰਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਤੁ। ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਜਾਗੁ ਨਨਕ ਕੀ ਵਿਰੀ ਆਪ
 ਦਾਦ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਕਲੁ ਨਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿ ਆਨ ਨਕ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਕੇਹਾ ਪੈਦੇ ਹੋਇ ਓ
 ਬਢੇ ਦੀ ਬਾਰੀ ਤੈ ਮੇਰਾ ਨਉ ਡੋਬਿਆ। ਮੇਨੂੰ ਅਵਦੀ ਕਈ ਨਾਹੀ। ਆਗੈ ਨਨਕ ਹੋਈ
 ਸੀ ਪਿਛੈ ਤੁਹੋਇ ਓ। ਮੇਨੂੰ ਭਰਵਾਸ ਹੋਇ ਆਸਿ ਜੋ ਪਿਛੈ ਮੇਰਾ ਨਉ ਰਹੈ ਗਾ। ਸੋ ਤੁਤਾ
 ਮੇਸਾ ਪੈਦੇ ਹੋਇ ਓ ਤਉ ਤਾ ਮੇਰਾ ਨਉ ਜੀਵਾਦੀ ਆਹੀ ਬੋੜੀ ਆ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਅਗੈ ਚਪ

ਕਰਿ ਰਹਿ ਆ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਲੁ ਕਹਿ ਆ। ਮੈ ਤਖਾ ਪਖਾ ਪਮੁਇ ਆ। ਤੇ ਤਾ ਅਗੋ ਜਬ ਬੁ
 ਭੀ ਨਹੀ ਦੇਦਾ। ਜਾਗੁਰਨ ਨ ਕਜੀ ਵਾਰਿ ਆ। ਸਤ ਰਹਦ ਹੋਇ ਆ। ਤਾਂ ਕਲੁ ਨ ਨ ਕ
 ਨੁ ਆ। ਪਖਾ ਪੁਤ ਤੇ ਰਾਧਾ ਸਾਨੁ ਪਾਇ ਗਾਇ ਆ। ਤੁਕਿ ਛੁਸਾ ਸੁਸਿ ਆ। ਵਾਹੋਇ ਸੁ
 ਤਬ ਗੁਰਨ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਆ। ਚੁਲਾ ਪਤਾ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਹੁਇ ਬਖਸਹ। ਜੇ ਕਛੁ ਆਪੋ ਗੋਸ
 ਕਰਾਗਾ। ਤਬ ਕਲੁ ਦੇ ਰਿਕਹਿ ਆ। ਪੁਤ ਬੀਹਰੁ ਪਈਏ ਲੈ ਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਵਸਤੁ ਚਾਰ
 ਪਜਿ ਲਿ ਆ। ਉਲੁ ਨ ਭੇਹ ਰਿਥਿ। ਅਤੇ ਮੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਸਤੁ ਦਸਾਗਾ। ਸੋ ਤੁਲੈ ਆ
 ਵੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਕ ਸਿਵ ਰਖਰਾਸ ਉਦਾਕਰਾ। ਅਵਗਾ। ਤਾਂ ਤੁਹਿ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰੁਪਈਏ ਦੇ
 ਵਾਗਾ। ਚੁਲਾ ਪਤਾ ਜੀ ਤੁਝ ਆਪੇ ਵੇਖੋ ਹਿਗਾ। ਜੇ ਭਲਾ ਕੇਹਾਂ ਸਉਦਾ ਕਰਿ ਆਵਾਗਾ। ਤਾਂ
 ਬੀਹਰੁ ਪਈਏ ਹਿਕ ਨ ਫੁਰਲੈ ਕੇ ਚਲਿ ਆ। ਜਾ ਕੋਹਾ ਬਾਰਹ ਤੇ ਗਾਇ ਆ। ਤੇ ਅਗੋ ਦੇ
 ਖੇਤਾ ਸਾਧਮ ਤੁਲੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰੁ ਕੇਹੀ ਜੇਹੀ ਹੋਇ ਨਾਨੂ ਕਪੀਨ ਬਿਨਾ ਕਪੜੇ ਦੀ
 ਜਾਂ ਤਿਨਹੀ। ਤੁਝ ਉਨ ਚਾਇਕ ਮਹਿਤ ਆਂ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਨ ਨ ਕਜੀ ਪੁਛਿ ਆ। ਜੇ
 ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕਪੜਾ ਹਥਿ ਨਹੀ ਆਵਦਾ। ਕੇਤੁ ਸਾਰੀ ਦੇਹ ਤੇ ਪੜਦਾ ਸੁਖਾਵਦਾ ਨਹੀ। ਤ
 ਉਹ ਮਹਿਤ ਬੋਲਿ ਆ। ਕਿਉ ਭਾਈ ਤੁਕਿ ਉਪੁਛਿ ਆ। ਤੁਝੈ ਕਿ ਆਪਰੋ ਜਨੁ ਹੈ। ਤਬ ਬ
 ਲਾਸ਼ਟੇਟਾਨ ਫੁਰਾ ਆਹਾ ਨਲਿ ਉਨ ਆਖਿ ਆ। ਸੁਣਤ ਨ ਨ ਕਤੀ ਵੇਦ ਚੁਕਰਨਿ ਆ
 ਏ ਆਹੈ। ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਨ ਲਗੋ ਸਾਟਿ ਕਰਨਿ ਆਇ ਆਹੈ। ਚਲਿ ਕਰ ਜੇ ਕਲੁ ਆਖਿ
 ਅਹਈ ਸੋ ਸਉਦ ਲੈ। ਤਬ ਨਨਕ ਆਖਿ ਆ। ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੈ ਨੂੰ ਪਿਉ ਆਖਿ ਆ
 ਹੈ ਜੇ ਪਰਾਸ ਉਦਾਕਰੀ। ਵਤ ਮੈ ਪਰਾਸ ਉਦਾਕਰਾ ਕੇਖੈ ਦਾਕਰਾ। ਤੁਝ ਆਖੁ ਮੈ ਨੂੰ ਮਸਲਤ
 ਦੇਹਿ। ਤਬ ਬਾਲੇ ਜਬਾਬੁ ਦਿਤਾ ਜੀ ਕਲੁ ਤੈ ਨੂੰ ਪਰੇਸ ਉਦੇਨੂੰ ਆਖਿ ਆਹੈ। ਤਬ ਨਨ

ਕਜੀਆਖਿਆਂਗੁਈਬਾਝਾਇਹੁਸਉਦਾਖਰਹੈ। ਅਤੇਓਹੁਸਉਦਾਖੋਟਹੈ। ਤਬ
ਗੋਸਟਿਸਾਧਨਾਲਹੋਈਬਹਿਰਪਈਏਗੁਰਨਾਨਕਜਨਿਸਾਧਨੁਦਿਤੇਬਲੇਕੋਲੇ

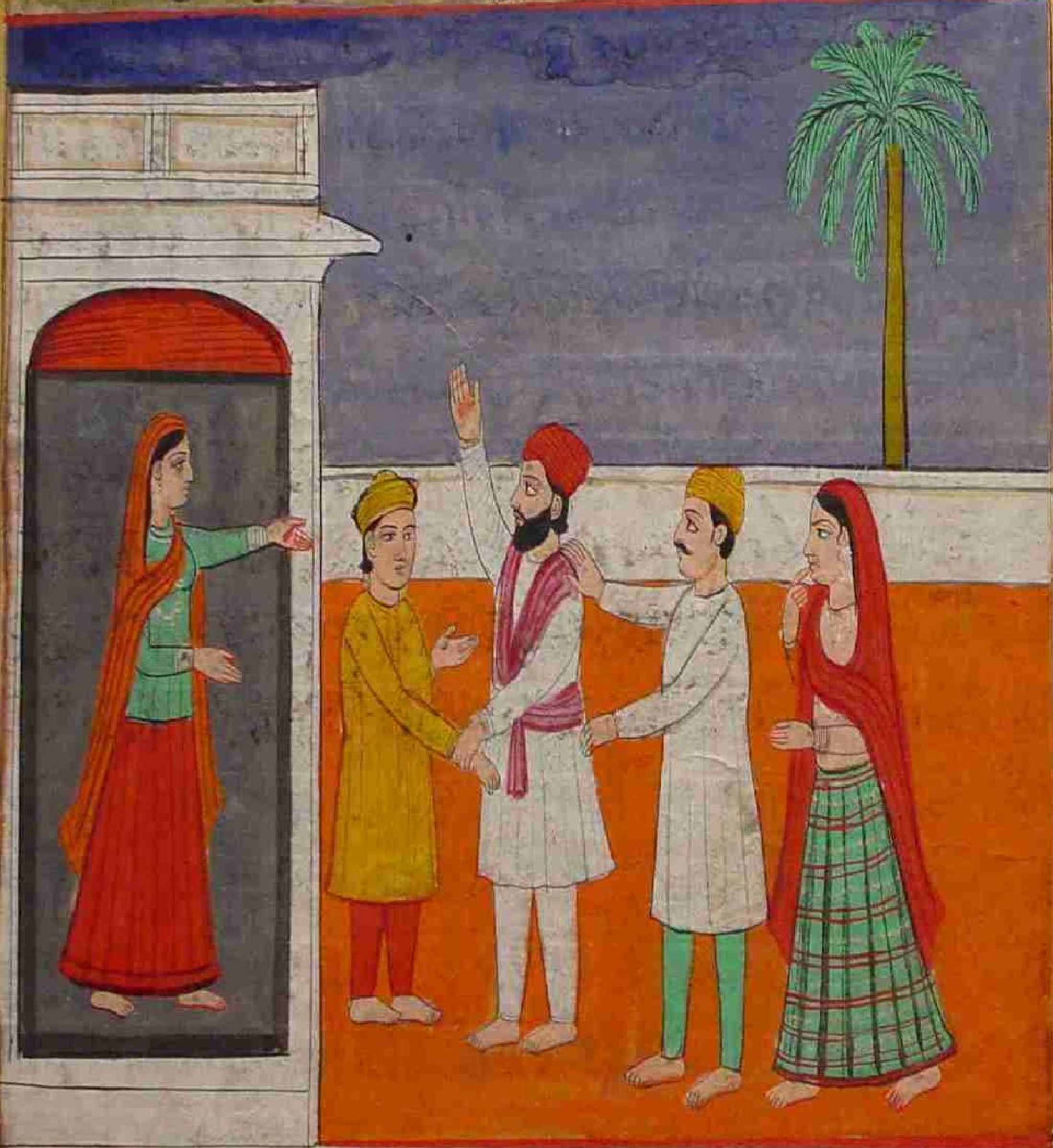
ਬਾਲੇਕਹੀਅਜੀਤੁਜਾਵਤੁਪੁਤ੍ਰਹੈਓਹੁਪਿਤਾਹੈ। ਤਨਾਨਕਉਨਾਸਾਧਨੁਫੇਰੁਪੁ
ਛਿਆਵਿਉਜੀਤੁਸਾਮੇਨੁਜਬਾਬੁਨਾਦਿਤਾਜੀ। ਤਬਫਿਰਮਹੀਤਬੋਲਿਆਅਰੇਬਾ

ਲਕੇਹਮਾਨਿਰਬਾਣੀਹੈ। ਹਮਕਉਬਸਤਕਾਸਿਜਮੁਨਹੀਚਹੀਦਾਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਬੋਲਿਆਤੁਮਖਾਂਤੇਰੀਨਹੋਵਹੁਗੇ। ਤਬਮਹਿਤਬੋਲਿਆਬਾਲਕੇਜੋਪਰਮੇਸੁ
 ਰਭੇਜਤਹੈਤੋਖਾਂਤੇਹੈ। ਨਹੀਤਦੁਪਕਰਰਹਤੇਹੈ। ਇਸੀਵਾਸਤੇਉਦਿਆਨਵਿਖੈਵਸ
 ਤੇਹੈ। ਸੀਨਿਆਸੁਹੋਇਕੋਬਸਤੀਮੈਬੈਰਤੇਨਹੀ। ਵਸਤੀਮੈਆਸਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਹਿਤਜੀਤਸਾਡਾਨਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਮਹਿਤਨਉਦਸਿਆਭੇਖ
 ਨਿਰਬਾਣੀਨਉਸਿਤਰੇਵਾ। ਤਬਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਆਖਿਓਸੁਸੁਇ
 ਭਾਂਈਬਾਲਾਮੈਇਹੁਸਉਦਾਛਾਡਿਨਹੀਸਕਦਾ। ਤਬਬਲੇਕਹਿਆਸੁਇਨਨਕਕਾਉ
 ਮੇਰੇਉਤੇਰੀਜਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਜਾਂਵਿ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਬਾਲਾਏਹੁਸਉਦਾਖ
 ਰਹੈਖੋਟਾਨਹੀਸਗੋਵਾਧਾਹੈ। ਤਾਂਬਲੇਕਹਿਆਤੁਸੀਜਾਣੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਹ
 ਰੁਪਈਏਲੈਕਾਰਿਬਲੇਪਾਸੋਮਹਿਤਦੇ। ਅਗੈਰਖੇ। ਤਬਮਹਿਤਕਹਿਆਕਿਉਰੇਬਾਲਕੇ
 ਇਹੁਹਮਾਰੇਕੀਮਨਹੀ। ਅਰੁਤੁਝਕੋਬਾਪਨੈਦੀਏਹੈਬੈਪਾਰਕੇਤਾਂਈ। ਤੁਜੈਫਕੀਰਾਨੂੰ
 ਦੇਤਾਹੈਸੋਤੋਕਿਆਸਮਝੀਹੈ। ਤਾਨਨਕਕਹਿਆਸੁਵਾਮਹਿਤਜੀਮੈਨੂੰਪਿਉਕਹਿਆ
 ਹੈਜੋਖਰਾਸਉਦਾਕਹਿਆਵੈਸੋਇਹੁਖਰਾਸਉਦਾਹੈ। ਹੋਰੁਸਉਦਾਖੋਟਾਹੈ। ਤਬਮਹਿਤ
 ਕਹਿਆਸੁਇਰੇਬਾਲਕਤੇਰਾਨਉਕਿਆਹੈਤੁਹੋਤਾਕਉਦੁਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹੀਸੁਇਮਹਿਤਜੀਨਉਮੇਰਾਨਨਕਾਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈ। ਕਾਲੁਖੜੀਦਾਪੁਤਹੈਜੀ। ਤਬਮਹਿ
 ਤਕਹਿਆਸੁਇਤੋਰੇਬਾਲਕਾਇਹੁਕਿਆਹੈਨਿਰੀਕਾਰੀ। ਅਰੁਖੜੀਕਾਬੇਦਾਕੀਆ
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਪਰੇ। ਅਰੁਕਹਿਆਸੁਨਹੁਮਹਿਤਜੀ। ਦਿਆਪੁਰਬੁਗਾਵਿਖੇਹ
 ਮਨਿਰੀਕਾਰੀਕਰਗਾਤਿਕਰੀਬੀ। ਭਗਤਿਸੋਪੁਰਨਹੋਈਬੀ। ਪਰਹਮਕੋਬਾਛਨਾਂਬੀਅ

ਪੀਜੋਹਮਰਾਜਨਮੁਨੀਚਘਰਿਹੋਇਆ। ਤਬਹਮਰਾਜਨਮੁਤੇਲੀਕਿਘਰਿਥਾ
 ਉਸਬਾਛਨਕੇਵਾਸਤੇਹਮਰਾਜਨਮੁਖੀਕੇਘਰਿਹੁਆ। ਤਬਭੀਨਿਰੀਕਾਰੀ
 ਥੇਅਰੁਅਬਭੀਨਿਰੀਕਾਰੀਹੋ। ਤਬਾਫਿਰਿਮਹੰਤਕਹੀਅਰੇਬਾਲਕਨਨਕਤੀਕਿ
 ਛੁਮਾਂਗੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਜੀਕਿਅੰਮਾਂਗੁ। ਇਕਾਨਿਰੀਕਾਰੁਹੀਅੰ
 ਗਤਹੋਜੀ। ਅਉਗੁਕਿਛੁਨਹੀਅੰਗਤ। ਤਫਿਰਮਹੰਤਕਹੀਆ। ਅਰੇਬਾਲਕੇਤੁੰਤ
 ਅਪੇਹੋਨਿਰੀਕਾਰਹੋਇਆਂਹੋਨਿਰੀਕਾਰਕਿਸਕਉਮਾਂਗਤਹੋ। ਹਮਤੁਤਕਉਕਿਅ
 ਦੇਵੈ। ਪਰੁਇਕਕਿਮੁਕਾਰਿਏਹੁਪਈਏਲੇਕਾਰਿਅਪਣੀਗੀਠਿਬਾਧਾ। ਅਕੈਤਾਂਇਨ
 ਕਾਸੀਧਾਲਿਅਉਅਤੀਤਖਵੈ। ਰੋਕਹਮਾਰੇਕੀਮਨਹੀ। ਤਬਨਨਕਬਲੇਨੂੰਲੇਕ
 ਰਿਸਹਰਿਅੰਇਵੜੀਆ। ਅੰਇਕਾਰਿਸੀਧਾਅਤੇਲਕੜੀਆ। ਅਤੇਕੋਰੇਭਾਂਡੇਲੀ
 ਤੇ। ਲੇਕਾਰਿਅੰਇਮਹੰਤਕੇਅਗੇਰਖੇ। ਤਬਮਹੰਤਬੋਲਿਅੰਏਨਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀ
 ਤੁੰਤੋਨਿਰੀਕਾਰੀਹੋ। ਸਾਂਤਬਰਤੁਅਤੀਤਕਉਬੰਤੋਥੇ। ਅਬਤੁਜਾਂਹੀਅਪਣੈਘਰਕੇ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਥਦੇਕਕੈਉਠਿਚਲਿਅੰ। ਤਾਂਉਸਮਹੰਤਨੂੰਇਕਸਾਅਤੀਤ
 ਨੇਪੁਛਿਅੰਜੋਜੀਇਸਤਾਂਈਉਠਾਂਇਕਉਦਿਤਾ। ਉਸਤੋਤੁਮਚੀਸੇਵਾਕਰੀਥੀ। ਤਬ
 ਮਹੰਤਕਹੀਅੰਸੁਣਤੋਅਤੀਤਜੀਉਹੁੰਤੋਆਪਨਿਰੀਕਾਰਥਾ। ਹਮਾਰੀਖਬਰਕੇਵਾ
 ਸਤੇਆਇਆਥਾਂਇਹੁੰਤੋਹਮੋਆਪਣਾਸੀਧਾਲੈਵਾਥਾਉਸਧਾਸਤੇਸੇਵਾਤੋਨਾਥੋਕ
 ਰਾਵਣੀਥੀ। ਉਸਕਾਤੇਹੁਹਮਾਰੇਤੇਨਹੀਲੀ। ਆਜਾਵਾ। ਇਸਵਾਸਤੇਹਮਉਸਕੇਤ
 ਈਵੇਦਾਂਦਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਬੋਤੇਕੋਹਕਉਪਰਾਅੰਇਆ। ਤਬਬਾਲੇਨੂੰ
 ਆਖਲਕਾਰਾਈਬਾਲਾਅਸਾਕੀਕੀਤਾਸੁ। ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਲੇਆਖਿਅੰਸੁਇਨਨ

ਕਕਛਮੈਖਾਧੇਨਾਹੀ। ਤਾਹੀਮਗੀਮਤੋਨੁਦਿਤੇਜੀ। ਤਾਨਨਕਮਾਖਿਆਬਾਲਾਅਸੀ
 ਰੁਲੇਨਹੀ। ਤਬਬਾਲੇਆਖਿਆਜੇਰੁਲਾਹੈਤਾਤੁਜਾਵਾਜੇਹਾਤੁ। ਅਲੜਾਅਹੋਤੇਹਮੈ
 ਅਲੜਾਅਹਾ। ਕਾਲੁਜਦੈਤੁਜਾਵਾ। ਨਾਨਕਘਰੁਨਵਾੜੀਆ। ਬਾਲਾਅਪਣੈਘ
 ਰਿਜਾਇਵਾੜੀਆ। ਕਾਲੁਨੋਖਬਰਹੋਈਜੇਬਾਲਨਰੁਹਾਅਇਵਾੜੀਆਹੈ। ਅਤੇਨਨ
 ਕਨਹੀਆਇਆ। ਕਾਲੁਨੁਹਉਲਪਾਇਆਜੇਨਨਕਨਹੀਆਇਆ। ਤਕੁੜਗਵ
 ਈਦਿਤੇਸੁ। ਤਬਕਾਲੁਬਾਲੇਦੇਘਰਿਅਇਆ। ਅਇਕਾਰਿਬਲੇਨੁਸਾਦਿਓਸੁ। ਬ
 ਲਾਘਰੋਬਾਹਰਿਨਿਕਲਿਆਇਆ। ਕਾਲੁਪੁਛਿਆਬਾਲਨਨਕਕਿਥੇਹੈ। ਅਰੁਰੁ
 ਪਈਏਕਿਥੇਹੈਨਿ। ਬਾਲੇਕਹਿਆਮਹਤਾਕਾਲੁਬੀਹਰੁਪਈਏਜੇਦਿਤੇ। ਅਹੋਸੋਫ
 ਕੀਰਨੁਖਵਾਇਦਿਤੇਸੁ। ਤਾਕਾਲੁਕਹਿਆਵੈਮੈਜੇਤੋਨੁਨਾਲਭੇਜਿਆਸੀ। ਸੋਇਸੇ
 ਵਸਤੇਭੇਜਿਆਸੀਜੇਫਕੀਰਨੁਖਵਾਇਆਵੈ। ਮਹਤਾਕਾਲੁਜੀਤਸਾਨਨਕਨੁ। ਅ
 ਖਿਆਸੀਜੇਖਰਾਸਉਦਾਕਰੇ। ਓਸੁਆਖਿਆਸੁਇਬਾਲਾਅਸਾਖਰਾਸਉਦਾਕਰ
 ਵਾਹੈ। ਓਨਾਖਰਾਸਉਦਾਕੀਤਾਹੈਈ। ਤੁਭਵੈਕੁਕਭਵੈਨਕੁਕਾ। ਤਬਕਾਲੁਕਹਿਅ
 ਮੈਨੁਦਸਤਾਸਹਿਓਹਕਿਥੇਹੈ। ਬਾਲਾਕਾਲੁਨੁਲੈਕੈਣੀਲਾਵਿਚਿਲੇਆਇਆ। ਅ
 ਇਕਰਿਕਾਲੁਨਨਕਨੁਪਕੜੀਆ। ਪੁਛਵਲਗਾਵੈਬੀਹਰੁਪਈਏਕਿਥੇਹੈਨਿ।
 ਨਨਕਅਗੋਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਗੁਸਾਖਾਇਕਰਨਨਕਨੁਦਾਇਤਮਾਚੇਖਬੀਗਲ
 ਤੇਸਜੇਹਥਦੇਨਾਨਕਨੁਮਾਰੇ। ਨਨਕਦੀਆਮਣਿਨਿਕਲਪਈਆ। ਪਰੁਨਨਕ
 ਬੋਲਿਆਨਹੀ। ਨਲੇਗਲਤੇਨੀਲਪਇਗਏ। ਏਕਸਾਮਾਦਮੀਰਾਇਬੁਲਾਰਪਾ
 ਸਾਮਾਇਆਮਾਇਆ। ਖਿਆਜੀਜੇਕਾਲੁਪਟਵਾਰੀਨੇਪੁਤਨੁਤਾਢੀਮਾਰਕੀਤੀ।

ਅਤੇ ਨਨਕੀ ਨਨਕ ਭੈੜ ਭਰਾਉ ਆਗੇ ਨਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਪੀ ਨਨਕ ਦੇਵ ਸ
 ਗੋਸਾਇ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਨਨਕ ਨੂੰ ਤੁਬੀ ਹਰੁ ਪਈਏ ਵਿਥੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸੁ॥

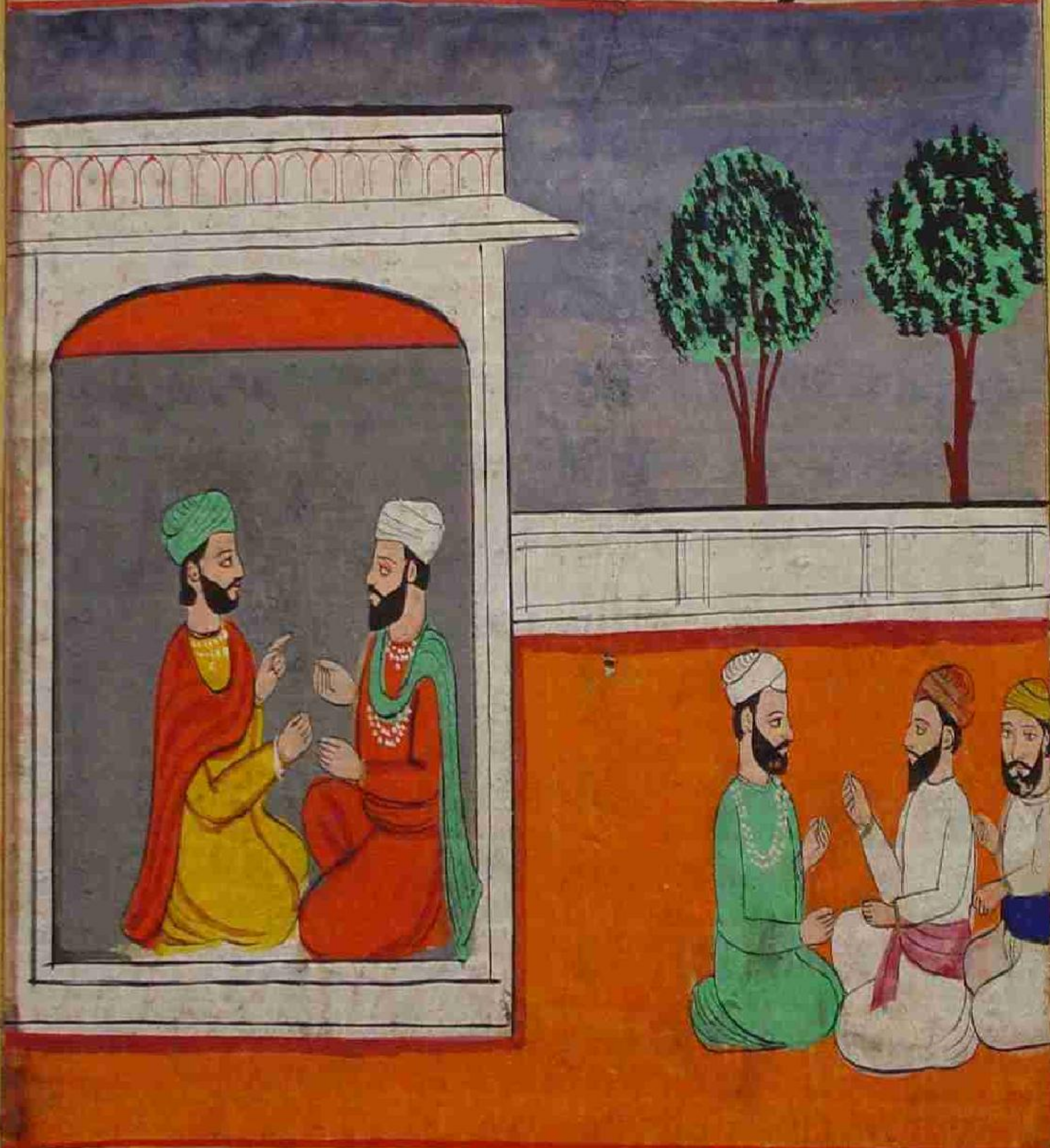
ਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ॥ ਅਜੀ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਹੁ ਗੁਨਾਹੁ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸੁ॥ ਨਨਕੀ
 ਨਨਕ ਨੂੰ ਛੁਰਾਇਆ ਸੀ॥ ਜੋ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰਦਾ॥ ਅਦਮੀ ਆਇਆ॥ ਚਲੁ ਕਾਲੂ॥

ਰਾਇਬੁਲਾਉਦਾਹਈ॥ਅਤੇਨਨਕਨੂੰਕੀਨਾਲਲੈਚਲਾ॥ਅਜੀਕੀ॥ਚਲਾਇਸੁਪੁ
 ਤਮੈਨੂੰਪੁਦਿਕਾਏਆਹੈ॥ਕੀ॥ਅਕਰਾ॥ਤਾਉਸਰਾਇਬੁਲਾਰਦੇਨਫਰਕਾਹੀ॥ਆਚਲੁ
 ਭਈਉਥੇਤਾਚਲਾਉਹਨਫਰਦੁਹਾਨੁਨਲਲੈਕਾਰਿਰਾਇਪਾਸਆਇਆ॥ਜਿਉ
 ਰਾਉਗੁਸੇਵਿਚਬੈਰਾਸੀ॥ਤਉਨਨਕਜੀਨੂੰਦੇਖਕਰਿਰਾਇਦਾਬੈਰਾਗੁਛਾਟਿਗਾਇ
 ਆ॥ਰਾਉਉਠਿਆਉਠਾਇਆ॥ਹੀਨਨਕਜੀਨੂੰਬਗਲਾਵਿਚਲੀਤੋਸੁਲੈਕਰਮਖ
 ਈਮਓਸੁ॥ਜਾਗਲਦੇਖੈਤਾਗਲਤੇਨੀਲਹੈਨੀਪੀਗਏ॥ਤਰਾਇਕਹੀ॥ਅਸੁਣਤੋ
 ਕਾਲੁਮੈਤੈਨੂੰਜੋਕਹੀ॥ਅਸੀਨਨਕਨੂੰਬਰਾਨਬੋਲੈ॥ਅਤੇਤੈਜੋਨਨਕਨੂੰਅਜੇਹੀ
 ਮਾਰਕੀਤੈਨਤੈਨੂੰਮੇਰੇਅਪੇਦਾਅਸਰਨਾਹੋਇਆ॥ਨਤੈਨੂੰਦਈਦਾਭੁਓਹੋਇ
 ਆ॥ਨਤੈਨੂੰਪੁਤ੍ਰਦਾਮੇਹਆਇਆ॥ਜੋਮੇਰੇਪਾਰਿਏਕੋਪੁਤ੍ਰਹੋਗਾ॥ਕਾਲੁਤਵਰਾ
 ਖਸੁਹੀ॥ਕਾਲੁਨਨਕਤੇਰੇਪਾਰਿਲਾਇਕਨਾਹੀ॥ਕੀ॥ਅਕਰਾਜੋਇਸਨੂੰ॥ਅਪਣੀਖ
 ਬਰਨਾਹੀ॥ਕਾਲੁਕਹੀ॥ਅਜੀਬੀਹਰੁਪਈਏਦਿਤੇਆਹੇ॥ਨਸਉਦਾਨਾਰੁਪਈਏ
 ਮੇਰੀ॥ਅਕਰਾਤਸੀਮੈਨੂੰਹੀਲੜਾਨਿਪਉਦੇਹੋ॥ਨਾਲਨਫਰਨਾਨਕਦੇਦਿਤਾ॥ਅਹਾ॥
 ਓਹੁਅਖਵਲਗਾਜੋਫਕੀਰਾਨੁਪੁਵਾਂਇਆਇਆਹਈ॥ਰਾਇਬੁਲਾਰਬਾਲੇਨਫ
 ਰਨੋਪੁਛਿਆ॥ਨਨਕਤੈਬੀਹਰੁਪਈਏਕਿਥੇਪਤੋ॥ਬਾਲੇਰਾਂਇਆਗੀਜੋਵਰਤੀ॥
 ਹੀਸੋਸਭਹਕੀਕਤਾ॥ਅੰਖਸੁਣਾਈ॥ਤਾਰਾਂਇਕਹੀ॥ਅੰਕਾਲੁਇਚਤਰਾਂਈਮੈਤੈਨੂੰ
 ਕਦੇਤੈਨੂੰਬਰਾਨਹੀਕਹੀ॥ਅੰਪਰੁਅਜੁਤੈਨੂੰ॥ਅਪਦਾਂਹਾਂਜੋਸਿਆਦਾਕੀਬਖਤਤੈ
 ਬੀਹਰੁਪਈਏਦੇਵਾਸਤੇ॥ਇਸਤਾਈਏਤੀ॥ਮਾਰਕੀਕੀਤੀ॥ਜਾਂਹੀਵੋਉਮੇਦਾਅੰਦ
 ਰੁਹਰਾਂਵੀਪਾਸਹੁਬੀਹਰੁਪਈਏ॥ਅੰਦਕਰਿਕਾਲੁਦੇਹਥਦੇਹਾ॥ਕੀ॥ਅਕਰਾਜੋਮੇਰੇ

ਘਰਿਖਾਵੈਗਨਾਹੀ॥ ਨਹੀਤ ਨਾਨਕਜੀਨੂੰਮੇਅਪਵੈਘਰਿਰਖਾਂ॥ ਅਤੇਇਹੁਤੇਰੇ
 ਘਰਿਰਖਵਦਾਨਹੀ॥ ਅਜੁਕਲਿਨਾਨਕਨੂੰਕਿਥਾਉਸਉਪਦੇਅੰਗੇ॥ ਤਿਚਰਾਨੂੰਉ
 ਮੇਦਾਖਿਜਮਤਦਾਰਰਾਂਤੀਖੋਖਰਪਾਸਹੁਬੀਹਰੁਪਈਏਲੈਅੰਦਿਆ॥ ਆਇਕਰਿ
 ਰਾਇਦੇਅਗੋਰਖੀ॥ ਰਾਂਇਹਥਿਕਰਿਕੈਕਾਂਲੁਦੇਤਈਏਵਡਲਗਾ॥ ਕਾਂਲੁਲੇਵੇਨ
 ਹੀ॥ ਤਬਕਾਂਲੁਕਾਹੀ॥ ਆਰਾਇਜੀਰੁਪਈਏਭੀਤੇਰੇਅਤੇਮੇਭੀਤੇਰਾ॥ ਅਤੇਨਾਨਕ
 ਭੀਤੇਰਾ॥ ਮੇਕੁਣਰੁਪਈਏਜਦੇਵਾਸਤੇਰਾਂਇਜੀਵੁਰਦਾਨਾਹੀ॥ ਮੇਇਸਦੇਚਲਣਾ
 ਨੁਤੁਰਨਾਹੀ॥ ਰਾਇਕਾਹੀਅਭਲਾਕਰਦਹੈਤਾਰੁਪਈਏਲੈ॥ ਜੀਚਰੁਨਾਨਕਦੇਕ
 ਦਮਇਖੈਹੈਨੀ॥ ਤਿਚਰੁਨਾਨਕਦੀਖਬਰਖਿਜਮਾਤਿਅਸਿਕਰਾਰੀ॥ ਤਾਂਉਮੇਦੇ
 ਰਾਇਦੇਬਚਨੁਮੁਜਬਾਅਖਿਅਾਂਕਾਂਲੁਰੁਪਈਏਲੈਰਾਇਦਾਅਖਿਅਫੇਰਨਹੀ॥
 ਰਾਇਬੁਰਮਨੰਗਤਾਖਤਖਾਹਿਗਾ॥ ਤਬਕਾਂਲੁਬੀਹਰੁਪਈਏਲੀਤੇਸੁ॥ ਲੈਕੈਰੁ
 ਪਈਏਕਾਂਲੁਹੈਰਾਨਹੀਇਰਾਹੀ॥ ਲੋਕਤਲਵੰਡੀਦੇਖੜੀਬੁਹਮਣਜਿਤਨੇਜਦੇ
 ਬੁਟਿਅਗੇ॥ ਤਿਤਨੇਭਰਿਸਾਦਿਨਲਾਗੀ॥ ਤੁਕੋਈਖੜੀਹੈਪਰਤੇਰਾਚੰਡਲੁਕਾਜਨ
 ਮੁਇਕਤਾਂਅਜੇਹੇਪੁਤ੍ਰਨੁਮਾਰੀਆ॥ ਅਤੇਰਾਇਪਾਸਹੁਰੁਪਈਏਲੀਤੇਅਗੇਤਾਅ
 ਗਲੇਭੁਲਕਕਾਂਲੁਰਾਇਪਾਸਆਇਕੈਪੈਰਤੇਚਾਹਿਪਇਆ॥ ਅਖਿਓਸੁਜੀਮੇਰੀਜ
 ਧੀਗਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਤੁਮੈਨੁਮਚਨਾਹੀਇਹੁਬੀਹਰੁਪਈਏਅਪਵੈਫੇਰਲੈਇ॥ ਤਬ
 ਰਾਇਕਾਹੀਅਕਾਂਲੁਇਹੁਬੀਹਰੁਪਈਏਤੈਨੁਨਹੀਇਤੇ॥ ਅਸਾਨਾਨਕਦੇਦੇਵਣਾਅ
 ਹੇ॥ ਇਹੁਨਾਨਕਨੂੰਦਿਤੇਹੈਨੀ॥ ਤੇਰੇਪਾਸਹੁਕੋਹੇਫੇਰਲੈਈ॥ ਅਹੀ॥ ਤਕਾਂਲੁਅਖਿਅ
 ਜੀਨਾਨਕਪਾਸਕਿਥੇਅੰਗੇ॥ ਰੁਪਈਏਜੇਨਾਨਕਪਾਸਹੁਓਪਾਰੇਲੀਤੇਅੰਗੇ॥ ਤਾਰਾ

ਏਕਾਹਿ ਅੰਕਾਂ ਲੁਤੇ ਨੁਪਬਰਨਹੀ ॥ ਜੀਤਨੀ ਜਗਨਾ ਵਿਚ ਦਭਿਲਤ ਹੋ ਦੁਨੀਆਂ ॥ ੧੫
 ਸਭ ਸਿਦਨ ਨ ਕਖਵਦਹੀ ॥ ਅਸੀ ਇਸਦਾ ਦਿਤਾ ਖਦੇ ਪੀਦੇ ਹਾਗੇ ॥ **ਬੋਲਹੁ ਰਾਈ**
ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਜਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਵਰ
 ਆਮਠ ਰਹਦਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਚੇਤਿ ਵੈਸਾ ਖਦੇ ਦਿਨ ਅੰਗੇ ॥ ਕਛ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਜੈਰਾਮੁ ਪ
 ਲਤਾ ਆਇਆ ਸੀ ॥ ਅਮਲੁ ਕਰਨੀ ॥ ਅਗੈ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੀਧਿ ਪ੍ਰਿਹਤ ਪਾਂਦੀ ਰੁਰ
 ਨ ਅੰਝੀ ਸੀ ॥ ਜੈਰਾਮੁ ਪਲਤੇ ਦੀਨ ਜਗ ਪੈ ਗਈ ॥ ਖਰੀਛੈ ਲਦਰਸ ਨੀ ਕਬੀ ॥ ਜੈਰਾ
 ਮੁ ਦੇਖ ਕਾਰਿ ਮੋਹਿ ਅੰਗਇਆ ॥ ਜੈਰਾਮੁ ਰਾਇ ਨੂੰ ਕਾਹਿ ਅੰਗ ॥ ਰਾਇ ਜੀ ਇਹੁ ਲੜਕੀ
 ਕਿਸਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਰਾਇ ਕਾਹਿ ਅੰਝਈ ॥ ਅੰਜੀ ਇਹੁ ਲੜਕੀ ਕਾਲੁ ਪਦਵਾਰੀ ਦੀਧਿ ਹੋ
 ਫਿਰ ਜੈਰਾਮੁ ਪੁਛਿ ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਕਾਲੁ ਪਦਵਾਰੀ ਕਉ ਝਲੋ ਕਹੋ ਦਾਹੀ ॥ ਤਾਰਾਇ ਬੁ
 ਲਾਰ ਕਾਹਿ ਆਰੁਈ ॥ ਅੰਜੀ ਇਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੋ ਦੇਹੀ ਨੀ ॥ ਗੋੜਵੇ ਦੀ ਹੋ ਨੀ ॥ ਤਾਂ ਜੈਰਾਮੁ ਕ
 ਹਿ ਆਰਾਇ ਜੀ ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ॥ ਕਿਸਾ ਉਨਾ ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਨ ਲਕਰ ਵਹਾ ॥
 ਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਾਹਿ ਆਰੁਈ ॥ ਅੰਜੀ ਜੇਇਨਾ ਅਤੇ ਤੁਸਹੋ ਦੀ ਅਹੋਵ ਨਿਤ ਉਅ
 ਖਾ ॥ ਅਤੇ ਜੋਹੋ ਦੀ ਅਨ ਹੋਵ ਨਿਤਾ ਕਿਕੁਆ ॥ ਖਾ ॥ ਜੈਰਾਮ ਨਾਲ ਬਾਮਣੁ ਗਸੋਈ ਅੰ
 ਸੀ ॥ ਪਰੁ ਭਲਾ ਸੀ ॥ ਤਿਸ ਬੋ ਜੈਰਾਮ ਪੁਛਿ ॥ ਅੰਜੀ ਕਿਉ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ॥ ਅਸਾਡੀ ॥ ਅਮਤੇ
 ਵੇਈ ॥ ਅਦੀ ॥ ਅਕਹਾਣੀ ॥ ਅਹੋਈ ॥ ਅਹੈ ਨੀ ਕੇਨਾ ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਆ ॥ ਤਾਂ ਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ
 ਬੋਲਿ ॥ ਆਰੁਈ ॥ ਅੰਜੀ ਹੋਈ ॥ ਅਹੈ ਨੀ ਖਰੀਆ ॥ ਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਾਲੁ ਨੁਸਾਇ
 ਆ ॥ ਸਦਕਾਰਿ ਪੁਛਿ ॥ ਅਕਾਲੁ ਜੈਰਾਮ ਪੁਤ੍ਰੀ ॥ ਅਮਲ ਜੋਹੋਇਨਾ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੀ ॥ ਅਕਹ
 ਣੀ ॥ ਅਹੋਈ ॥ ਅਹੈ ॥ ਤਾਰਾ ਕਾਲੁ ॥ ਆਖਿ ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਹੋਈ ॥ ਅਹੈ ਨੀ ॥ ਫੇਰ ਰਾਇ ਕਾਹਿ ਆ

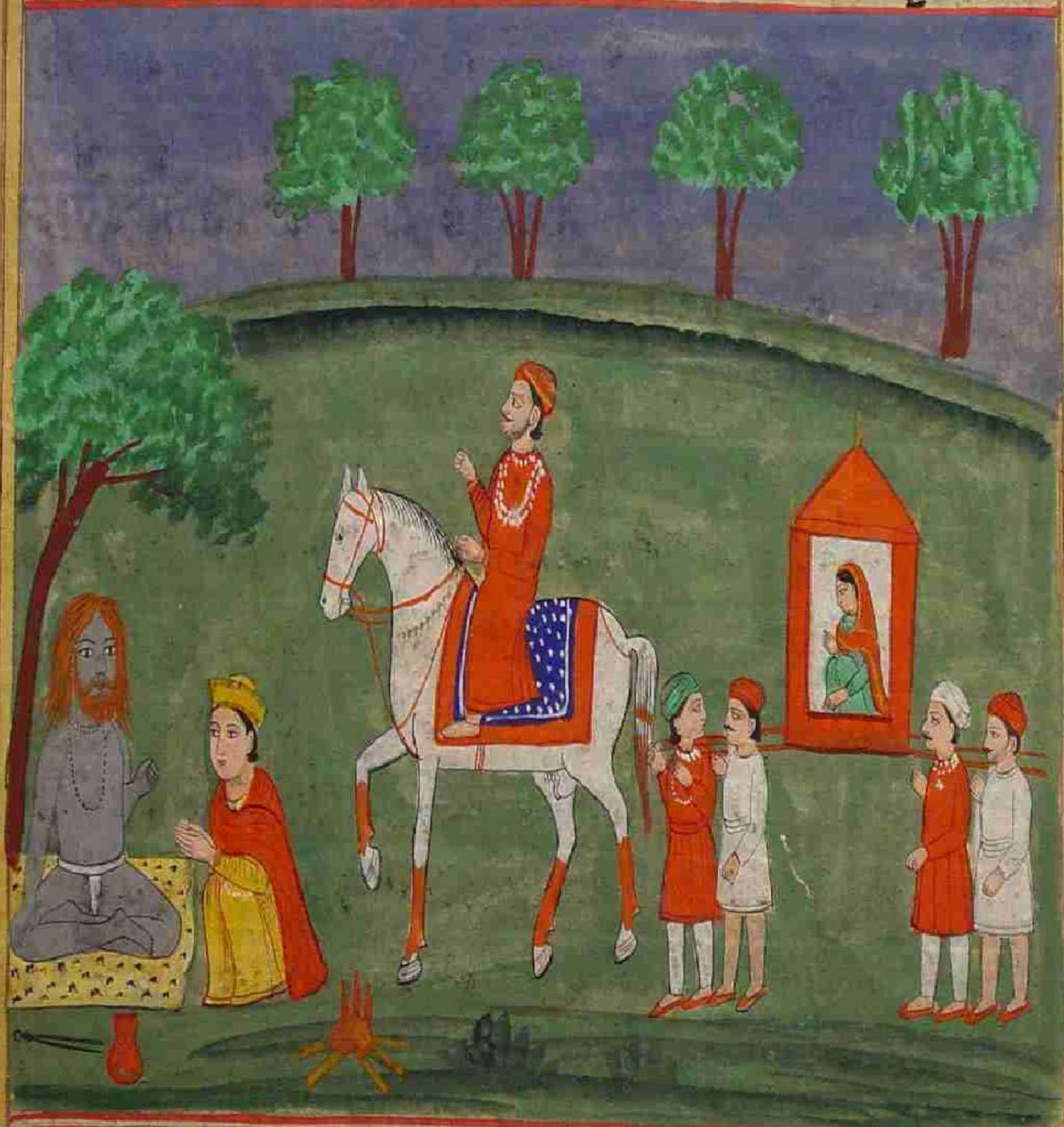
ਕਾਲੁ ਬੇਦੀ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੂੰ ਜੈਰਾ ਮੁਨਲ ਕਹਾਈ ਕਰੁ ਤਾ ਕਾਂ ਲੁਕਾਹਿ ਆਂਗਾਇ
 ਗੋਸਟਿ ਜੈਰਾ ਮੁਨਲ ਬੀਬੀ ਨ ਨ ਕੀਦੀ ਕਾੜੀ ਮਾਈ ਹੋਈ ਕਾਲੁ ਨ ਕਹਿ ਆ ਜੈਰਾ ਮੁਨੁ

ਜੀਪੀ ਆਵਾਲੇ ਆਪੇ ਨਹੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਨੀ ਆਖਦੇ ਸੋ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਜਿਨ ਕਢ ਪਾਂਧ ਕਰਨ
 ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਮੇਤਾ ਤੁਸ ਭਾਖਿ ਜਮਤ ਗੁਰੁ ਹਾਂ ਜੇਹੀ ਮੇਰੀ ਸਕਾਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀਤਿ ਹੀ ਮੇਲੇ ਖੜ

ਹੋਵਾਗਾਜੀ। ਤਬਰਾਂਇਬੁਲਾਰਕਹਿ। ਅੰਕਾਂਲੁਓਹ। ਅਸਾਂਡੀਬੇਦਹਿ। ਇਹ। ਤਲਕੁਕੋ
 ਈਨਕਰਗ। ਤਬਜੇਰਾਂਮਰਾਇਨੁਬੁਲਾਇ। ਅੰਗਰਾਂਇਜੀਕੀ। ਅੰਬਬਰਹੈਕਹਾਂਦੀ
 ਦੀ। ਰਾਂਇਜੀਕੀ। ਅਜੀਭਈ। ਅੰਜੀਪਰਾਂਦੀ। ਅੰਬੇਦੀ। ਅਮੰਗਣੀ। ਅੰਜਬਤਾਨ
 ਹੀ। ਏਹੁਬਤਾਅਪੀਨਗੀਦੀਹੈ। ਤੁਸੀਸਦਕਰਭਿਸਨੁ। ਅਖੋ। ਅਸਕੁਣਅਖਦਹੈ
 ਵੈਗਾਸੋ। ਅਸਭੀ। ਅੰਬਾਂਗੋ। ਜੇਰਮਕਹਿ। ਅਮੈਕਿਉਕਾਰਿ। ਅਖਾ। ਤੁਸੀਰਜੇਲੋਕਹੈਸੋਸ
 ਮਣਦੇਖੋ। ਰਾਂਇਕਹਿ। ਅੰਤੁਸੀਨਕਹੈਬਾਮਣਤੇਕਹਵੈ। ਜੇਰਮਕਹਿ। ਅੰਬੁਲਾਜੀਬਾ
 ਮਣਜਵੈਗਾ। ਬਾਮਣਨੁਜੇਰਮਸਾਇ। ਅੰਸਾਇਕੈ। ਅਖਿ। ਅੰ। ਅਖੁਗੁਸਾਈਜੀਕਲਵੈ
 ਦੀਏਘਰਿਜਾਂਹਿਕਹਾਂਦੀਏਵਾਸਤੇ। ਤਬਬਾਮਣਕਹਿ। ਅੰਗਰਾਂਇਜੀਤੁਸੀ। ਅਸੀਦੈਵੈਨ
 ਲਿਹੋਈ। ਐ। ਤਾਂਕਲੁਨੁ। ਅਸੀ। ਅਖੀ। ਐ। ਵਾਰਛਾਨਿਛਰਕੇਦਿਹਪਹਰਛੁਢਾਦੈਨ
 ਰਹਦੇਬਾਮਣਕਾਂਲੁਨੁਕਹਿ। ਅੰ। ਦੇਖਮਹਤਕਾਂਲੁਤ੍ਰੀਭਲਾਖੜੀਹੈ। ਅਤੇਜੇਰਾਂ
 ਮੁਭੀਖੜੀਹੈ। ਭੁਲਾਜੇਗੁਪੈਕਹਾਂਦੀਕਰੋ। ਕਾਂਲੁਕਹੈ। ਅਵੇਬਾਮਣਾਤੁ। ਅਖਦਹੈਕੇਜੇ
 ਰਮਾਅਖਦਹੈ। ਤਬਬਾਮਣਕਹਿ। ਅਮਹਤਾਜੀਜੇਰਮਾਕਿਉਕਾਰਿ। ਅਖੋ। ਅਤੇਮੈ
 ਨੁਓਲਹੀਭੇਜੀ। ਅਹੈਜੀ। ਈਵੇਤਾਨਹੀ। ਆਇਆ। ਤਬਰਾਂਇਕਹਿ। ਅੰਕਾਂਲੁਬਾ
 ਮਣਸਚਹੈ। ਜੇਰਮਾਕਿਉਕਾਰਿ। ਅੰਖੋ। ਬਾਮਣਜੇਅਖਦਹੈਸਓਹੈ। ਅਖਦਹੈਨਿ
 ਤਬਕਾਲੁ। ਅਖਿ। ਅੰਬੁਲਾਰਾਇਜੀਤੁਸਾਡਾਕਪਣਾਮੇਰੇਸਿਰਮਥੇਉਪਰਹੈਜੀ।
 ਤੁਜੇਕਰੋਸੋਮੇਰੀ। ਅਸਤਾਪੀੜੀ। ਅਨੁਕਬੁਲਹੈਜੀ। ਜੇਰਮਤੇਬੀਬੀਨਨਕੀਦੀ
 ਕਹਾਂਦੀਹੋਈ। ਅਵੇਦੇਮਘਰੁਕਾਜੁਹੈ। ਅੰਜੇਰਮਤੇਲੀਘਰਿਲੇਗਾਇ। ਅੰ। ਅਪ
 ਛੈਕਾਨੁਨਨਕਨੁਭੇਜਵਲਗਾਨਨਕਜਵੈਨਹੀ। ਕਾਲੁ। ਅਖੇਭੈਵਨੁਲੀ। ਅਓ।

ਤਾਰਾਇਨਨਕਨੁਆਖਿਆਸਦਿਕੈਦਿਲਾਸਾਇਤੋਸੁਨਨਕਜੀਤੁਸੀਇਸ
ਗੋਸਟਿਸਾਧਨੇਛਪਗਡਵਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਤੇਲਿਆਜੈਰਾਮਨਨਕੀਨੁਵਿਵਾਹੀ

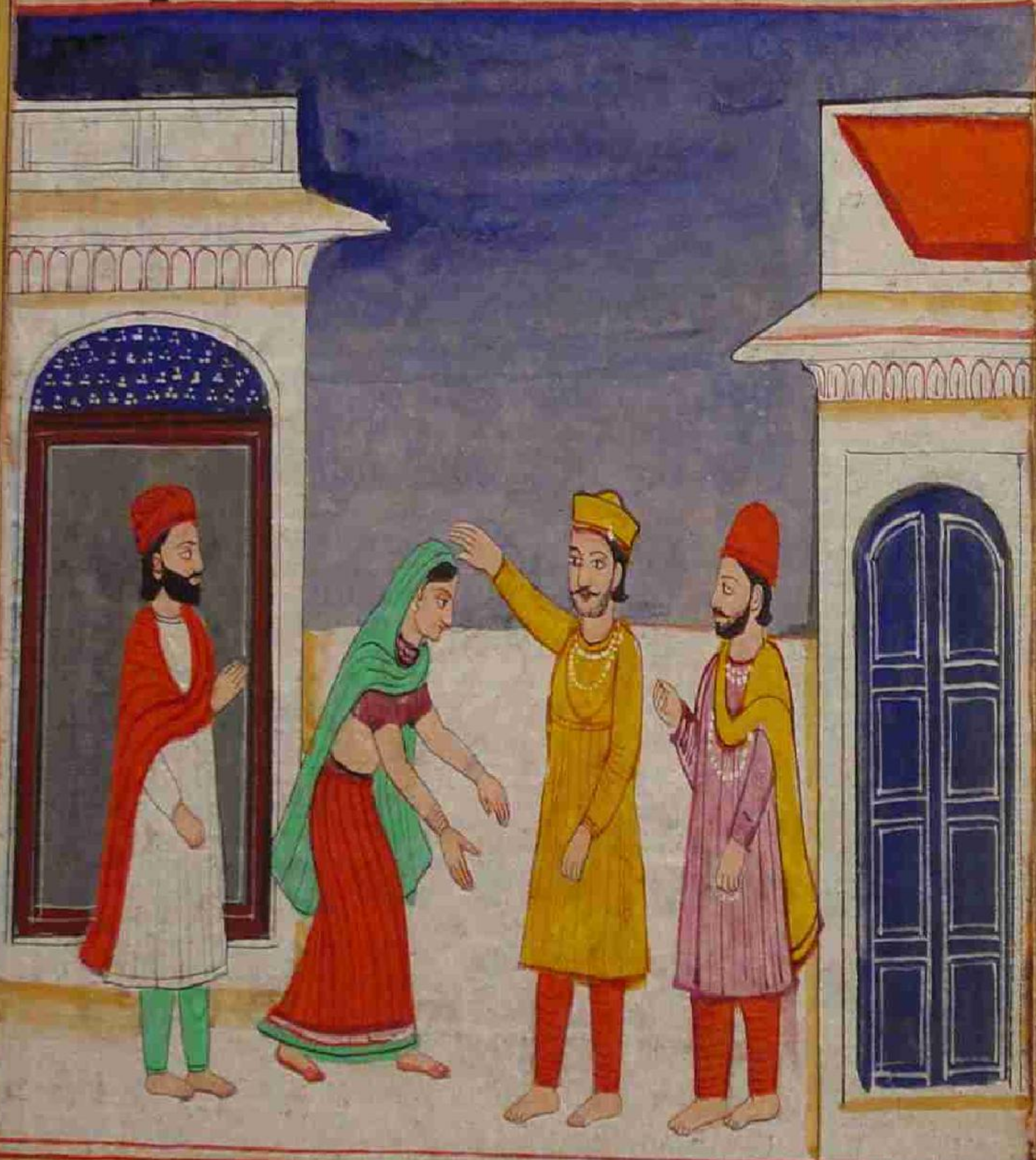
ਵਾਰੀਭੈਣਨੁਲੈਆਵੋਫੇਰਤੁਸਨੁਅਸੀਓਬੇਹੀਸਭਿਪਛਡਗੋਨਨਕਜੋਕਛੁ
ਰਾਹਿਰਓਸਸੀਨਲਬਲੇਸਿਪੁਨੁਲੈਕਾਰੀਆਇਆਬਲੇਨਲਪਿਆਰੁਸੀਜਾ

ਇਕਰਿਵਿਦਾਭੈਣਨੂੰਮਗਿਣਲਗਾਤਬਜੈਰਾਮਕਹਿਆਨਨਕਭੁਭੀਇਥੇਹੀਰ
ਹੁਮੈਭੇਜਦਾਨਹੀਤਬਨਨਕੀਜੀਜੈਰਾਮਨੂੰਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਇਤਵਾਰੀ
ਮੈਨੂੰਭੇਜਪਤਕਾਂਲੁਮੀਮਾਬੀਬੀਦੇਵੈਰਾਜੀਰਹਾਨੀਅਤੇਨਨਕਭੀਰਾਜੀਰਹ
ਸੀਆਖਸੀਮੈਖਾਲੀਨਾਫਿਰਆਇਆਫੇਰਤੁਮੈਨੂੰਨਭੇਜੀਇਸਬੀਬਹੁ
ਤਰਹਦੀਹੈਮੈਨੂੰਜਾਇਸੁਪਨਾਅਵਦਹੈਸੋਹੈਇਜਾਦਾਹੈਮੈਇਸਵਾਸਤੇਤੈਨੂੰ
ਆਖਦੀਹਾਂਤਬਜੈਰਾਮਕਹਿਆਰੁਲਾਜਾਂਦਿਆਵਹਿਗੀਕਦਾਤਾਨਨਕੀਕ
ਹੀਆਜਾਇਆਮਲਕਗਨੀਅਵਸੀਤਬਲੀਤੇਅਵੈਮੈਤਾਅਪੇਨਹੀਅਵਣਾ
ਨਨਕਨਨਕੀਨੂੰਲੈਆਇਆਆਪਣੈਘਰਿਆਇਮਿਲੈਜਾਂਫਿਰਵੈਸਾਖਦੀ
ਗਤਿਆਈਕਛਹੋਵਣਲਗੀਆਤਬਜੈਰਾਮੁਤਲਵੰਡੀਆਇਆਤਾਰਾਂਇਨ੍ਹੇਖ
ਬਰਹੋਈਜੈਰਾਮੁਤਬਜਾਹਿਬੇਨਤੀਬਹੁਤਕੀਤੀਜੈਰਾਮੁਰਾਇਉਪਰਬਹੁਤ
ਖੁਸੀਹੋਇਆਜੈਰਾਮੁਰਾਇਨੂੰਮੁਹੁਰੀਕਹਿਆਰਾਇਜੀਮੈਤੁਸਾਡੇਉਪਰਬਹੁਤਖੁ
ਸੀਹੋਗਾਕਿਛੁਮੈਨੂੰਖਿਜਮਾਤਿਰੁਰਮਾਈਮੈਨੀਸਿਗਾਰਾਇਕਹਿਆਭਈਅ
ਜੀਤੇਰਾਸਹੁਰਾਮਹਾਂਦਰਬਚਨੀਹੈਅਤੇਨਨਕਤੇਰਾਸਲਾਕੋਈਪੁਰਨਸਾਧੋ
ਅਸੀਏਹਆਖਦੇਆਹੋਜੈਨਨਕਨੁਤਸੀਆਪਣੈਪਾਸਲੈਚਲੋਜੈਰਾਮਕਹਿਆ
ਭਲਾਰਾਇਜੀਇਸਬਾਵਹੁਕਿਆਭਲਾਹੈਮੈਰੇਨਲਹੀਚਲੋਰਾਇਕਹਿਆਭ
ਈਆਜੀਨਲਨਹੀਬਣਦਾਪਿਛੋਈਮਹੀਨੇਦੁਹਾਨੁਘਲਾਗੇਤੁਸਾਇਸਈ
ਕਹਾਂਤੀਉਪਰੇਕਿਪਰੇਕਰਣੀਤਬਜੈਰਾਮਕਹਿਆਭਲਾਰਾਇਜੀਜੈਰਾਮਕਰਸੀਮੈ
ਭਲੀਕਰਸੀਜੈਰਾਮਮੁਕਲਵਾਅਪਣੈਘਰਲੈਗਾਇਆਫੇਰਜਾਦਰਿਆਬੀਘਦਾ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇਆ ਤਾਇਕਾਇਨ ਇਕਾਮਤੀਤਾਮਾਇਬੈਰਾਂ ਪਰਸਹੱਥ
 ਹਰਾਉਸਪਾਸਨਾਨਕਸਹਜੇਹੀਜਾਇਬੈਰਾਂ ਨਾਨਕ ਦੇਹਸਾਇਕਗਠਵਾਸੀਆ
 ਤੇਸਜੇਹਸਛਾਪਸੀਤਬਾਅਤੀਤਕਹਿਅਤ੍ਰਿਕਉਤਹੋਤਾਂਹੀਅਤੇਤੇਰਾਨਾਉਕਿ
 ਆਂਹੀਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੇਰਾਨਾਉਨਨਕਾਨਿਰੰਕਾਰੀਹੀਖੜੀਵੇਈ
 ਹੋਏਹੀਨੀਤਬਵੇਰੁਉਸਾਅਤੀਤਨੇਕਹਿਆਹਮਕਿਸਕੇਹੀਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਹਸਿਹਸਿਪਰੇਅਰੁਕਹਿਆਸੁਨਹੁਅਤੀਤਜੀਤਪਸੀਜੀਤਮਭੀਨਿਰੰਕਾ
 ਰਕੇਹੀਜੀਤਬਾਅਤੀਤਕਹਿਆਭਲਾਜੀਤਮਾਨਿਰੰਕਾਰਹੋਹਮਭੀਤੇਰੇਹੀਨੀ
 ਇਹਛਾਪਗਠਵਾਹਮਕਉਦੇਹੀਤਬਿਛਾਪਹਬੋਲਾਹਿਕਾਰੀਅਰੁਗਠਵਾਅਤੀ
 ਤੇਅਗੈਰਖੇਤਬਾਅਤੀਤਕਹਿਆਹਮਕਉਆਇਪਹੁਚੇਤਾਅਪਣੈਪਾਸਹੀਰ
 ਹਣੇਵੇਹੀਹਮਤ੍ਰਿਕਉਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਦੇਤੇਸੋਈਤ੍ਰਾਨਿਰੰਕਾਰਹੋਹਮਕਉਆਇ
 ਪਹੁਚੇਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੁਹਬੋਥੁਕਸਦੀਦੀਹੋਏਰਨਹੀਉਰਾਂਈਈ
 ਤਬਾਅਤੀਤਕਹਿਆਮਰੇਨਾਨਕਾਨਿਰੰਕਾਰੀਤਮਸਲਾਨਿਰੰਕਾਰੀਹੋਹਮਨਕਲੀ
 ਹੀਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਛਾਪਗਠਵਾਦੇਕਾਰੀਅਪਣੈਘਰਕਉਆਇਆਅਤੀ
 ਤਗਠਵਾਛਾਪਲੈਕੈਚਲਦਾਰਹੀਆਤਬਾਪਰਿਅੰਏਨਨਕਨੁਕਾਲੁਪੁਛੇਵੇਗ
 ਠਵਾਅਤੇਛਾਪਕਿਬੈਹੀਨੀਨਨਕਾਅਗੈਬੋਲੈਨਹੀਤਬਗੰਏਬੁਲਾਰਸੁਣਿਆ
 ਰਾਇਕਲੁਨੇਸਾਦਿਆਮਵੇਕਲੁਵਾਤੀਕੀਹੋਇਆਂਹੀਤਬਕਾਲੁਕਹਿਆਅਜੀਭ
 ਸਹੋਇਆਛਾਪਅਤੇਗਠਵਾਕਿਤੇਸਾਦਿਆਇਆਜਾਂਦੀਦਾਨਹੀਕੀਅਕੀਤਾਸੁ
 ਤਬਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਨਾਨਕਨੁਜੇਰਾਮੁਖੇਪਾਲਿਦੇਈਐਏਥੇਤ੍ਰਕੀਖਪਦਾ

ਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਹ ਭੀ ਰੰਜ ਹੋ ਦਾ ਹੈ॥ ਉਥੇ ਹੀ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਸਹੈ ਗਾ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਚੀਰੀ॥ ਅਪੁਨੀ
 ਵਸਖਤ ਜੇਰਾ ਮੁਨੀ ਸਿਧੀ ਲਿਖਾਇਤੀ॥ ਅਉਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਖਾ॥ ਅਸਾਂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਤੈਨੂੰ ਸਉ ਪਿਆਰੀ॥ ਜੇਕਰ ਤੈ ਪਾਸ ਹੋਇ॥ ਮਾਵੇ ਸੋ ਚਿਨ੍ਹ ਨਹੀ ਕਰਣੀ॥ **ਸਿਮਤੁ ਪਾ**
ਦਾ ਮੈਚ ਲੀ॥ ਮਿਤੀ ਮਘਰੁ ਸੁਦੀ ਤੀਜਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਜੇਰਾ ਮੁਪਾਸ ਚਲਿ
 ਆ॥ ਤਲਵੰਡੀ ਚਿਪ ਜਵਾਇ ਨ ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੁਰਜਾਇ ਵੜਿ॥ **ਮਘਰੁ ਸੁਦੀ ਸਤਮੀ**
ਕੋਇ ਨ ਭੋਵਨ ਨਕੀ ਨੂਜਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਆ॥ ਭੋਵਨ ਨਕੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਪੈਰ ਤੇ ਢਾਹਿ ਪਈ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਤ ਵਡੀ ਹੋ ਸਗੋ ਮਿਤਰੋ ਪੈਰ ਤੇ
 ਪਾਵਾ॥ ਤਾਂ ਨਨਕੀ ਮਾਂ ਖਾਂ ਭਾਂਡੀ ਤੁਸਚੁ ਅਖ ਦਾ ਹੋ॥ ਪਰ ਜੇ ਮਾਂ ਦਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੇਪੈ
 ਰੀ ਨਾ ਪਾਵਾ॥ ਪਰ ਮੇਨੂੰ ਤੁਤ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਨ ਜਰਾ॥ ਵਦਾ ਹੋ॥ ਜੇਰਾ ਮੁਘਰਿ ਨਾ ਆਂਹਾ॥
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਪੀੜਾ ਪਾਇ ਦਿਤਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬੈਠ ਗਾਇ॥ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਲਗੀ ਪੁਛ
 ਵਰਾਈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖੁ ਹੋ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੀ ਹੋ॥ ਬੇ
 ਰੇ ਸੇ ਜੇ ਜੇਰਾ ਮੁਆਇ॥ ਮਾਂ ਪਾਰਿਜਾਇ ਦੇਖਿ ਤਾਰੀ॥ ਮਾਂ ਦੇਖਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੈ ਬੈ
 ਠੇ॥ ਮਾਂ ਹੋ॥ ਜੇ ਜੇਰਾ ਮੁਆਇ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਡਿਰਾ ਜੇ ਜੇਰਾ ਮਜੀ ਜਾ॥ ਮਾਂ ਏ॥ ਮਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਉਠ ਦੋਹੀ ਉਸ ਦੇਹੀ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਦਉੜਿ॥ ਜੇਰਾ ਮੁਮਹਾ ਸਿਆਣਾ ਸੀ॥
 ਜੇਰਾ ਮੁਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇਹ ਬਿਪਕਾੜਿ ਲੀਤਾ॥ ਪੈਰ ਤੇ ਲਾਵਣੁ ਨਾਇਤਾ॥ ਅਤੇ ਮਾਪੁਰੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥਿ ਰਖਿ ਚਿਸਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਜੀ ਜੀ ਜੀ ਏ
 ਹੁ ਪੁਰੀ ਰੀਤਾ ਕਉ ਕੀਤੀ ਸੁ॥ ਤਬ ਜੇਰਾ ਮੁਕਹੀ॥ ਮਾਂ ਤੁਸ ਜਾਣ ਦੇਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਸਲਾਜੀ
 ਜਾ ਅਹੋ॥ ਅਤੇ ਮੇਤੈ ਨੂਪਰ ਮੇਸੁਰ ਕਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ

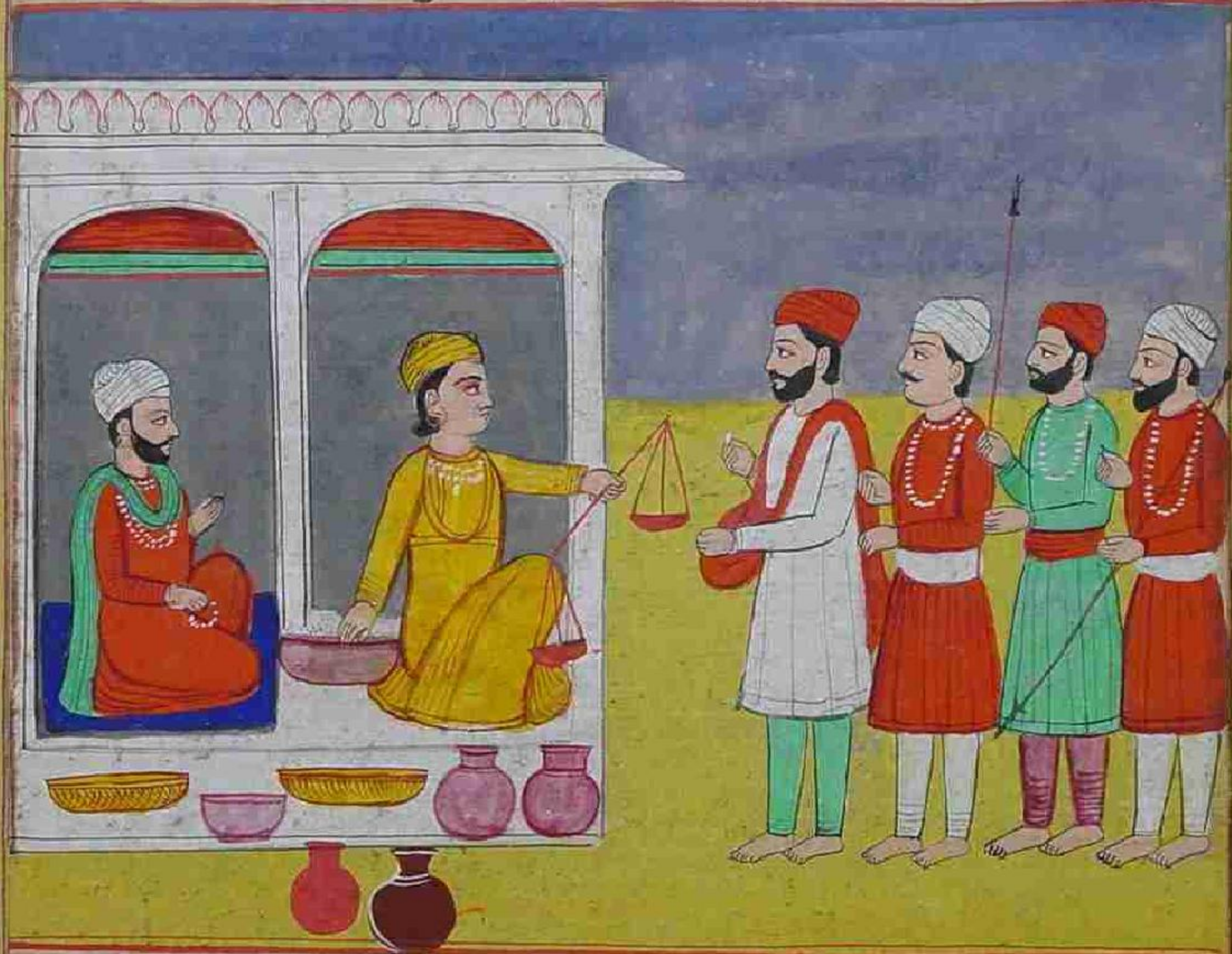
ਅਭਿਪ੍ਰਚੇਹੋ ਮਿਰਦਰਸਨਾਵਿਤਾ ਨਿਹਾਲਕੀਤਾ ਸੁ ਤਸੀਕਰੋਕਿਛਨਾਹੀਬੋਰੋ
ਗੋਸਟਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਾਅਏਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੈਰਾਸੁਪੀਰਾਉਤੇਪਏ॥

ਸਹਜਨਾਲਗੁਜਰਾਨਕਰੋਤਬਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਹੀਆਜੀਜਾਜੀਕਿਛੁਕਿਰਤੁਹੋਵੇ
ਤਭਲੀਗਲਹੋਸੁਤਬਜੈਰਾਮਵਾਹੀਆਕੁਲਾਭਾਈਤਸਾਡੇਜੀਅਏਪੁਝਪਜੀਹੋਤਾ

ਏਹਾਸਹੀ। ਕਛੁਤੋਰਕੀਪੜੇਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅਜੀਜਾਜੀ। ਅਸੀਹੀ
ਦਕੀਪੜੇਹੋ। ਤਬਜੇਰਾਮੁਕਹੀ। ਅਨਾਨਕਜੀਮੋਦੀਖਾਨਾਂਲੇਦੇਦੇਹੋ। ਗੁਰੂਨਨਕ
ਜੀਕਹੀ। ਅਬੀਸਕਾਜੀਜਾਜੀ। ਤਬਜੇਰਾਮੁਕਹੀ। ਅਨਬਾਬਦਉਲਤਖਲੋਈਕਾ।
ਵਡਾਮੋਦੀਖਾਨਾਂਹੋਜੋਹੋਇਆਵੈਤਲਈ। ਆਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅਜੇਭਲਾਂ
ਜੀਜਾਜੀਨਿਰੰਕਾਰਨਿਰਬਾਹੁਕਰੈਗਾ। ਫਿਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਬੋਲੀਜੀਤੁਪਰਮੇਸੁਰ
ਦਾਰੁਪਹੋਜੇਹਾਦੁਕਰਾਹੈਘਾਰਿਤੈਹਾਬੈਠਾਖਾਂਹੀ। ਤੂੰਇਨਜੀਜਲਾਦੀਲਾਇਕਨਾ
ਹੀ। ਤੂੰਫਕੀਰਵੇਦੋਸੁਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅਬੇਬੇਜੀਕਿਰਤਕਾਰਿਖਾਂਈ
ਮੇਤਾਸਰੀਰਪਾਵਿਤ੍ਰੁਦੇਹੈ। ਅਤੇਤੁਰਕਭੀਕਹਦੇਹੈ। ਨਿਹਲਲਕਰਖਾਂਈਤੁਹੈ।
ਤਬਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆਖਿਆਂ। ਭੁਲਾਭਾਈਜੀਜੀਉਤ੍ਰਿਜਦਦੇਹੈ। ਮਰੁਰਾਜੀਹੋਵੈਤਿ
ਵੈਸਹੀ। ਫਿਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੇਰਾਮੁਨੂੰਆਖਿਆਂ। ਅਜੀਤੁਸੀਇਸਦੇਹਾਂਲਦੇਮਹਿਰ
ਮਹੋਰੀਨਹੀ। ਤਬਜੇਰਾਮੁਕਹੀ। ਅਮਹੋਬੇਦੀਪਰਮੇਸੁਰਦੀਮੇਮਹਿਰਮੁਹਾ। ਤ
ਬਚੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਕਹੀ। ਅਇਸਦੀਕਿਸਾਉਕਥਿਕਹਾਵਿਦੀਕਰੀ। ਮੇਜੀ।
ਤਾਇਸਦਾਗ੍ਰਿਸਤਨਾਲਮੋਹਲਗੀਤਾਇਸਪਾਸਹਾਕ੍ਰਿਤ੍ਰੁਹੋਵੈ। ਤਬਜੇਰਾਮੁਕਹੀ।
ਦੇਖੁਜਾਇਹੁਕਿਰਤੁਲਗੀਤਾਕੋਈਖੜੀਕਹਾਂਤੀਭੀਕਰਜਾਂਸੀ। ਤੂੰਉਤਾਵਲੀਨ
ਹੋਹਾ। ਪਰਮੇਸੁਰਨੂਚੇਤਕਰਾਤਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆਇਆਂ। ਭੁਲਾਜੀਤੁਪੁਕੋਲੋਤਾ
ਸੀਆਤੀਨਹੀਨਾਂ। ਤਾਪਰਤੁਸਾਨੂੰ। ਅਖਛਡਵਾਂਸੀ। ਤਬਜੇਰਾਮੁਮਘਰਸੁਦੀ
ਚਉਦਸਨੂੰਮੋਦੀਖਾਨਾਦਿਵਾਇਆਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਿਹਗੁਰੂ
ਖੀਪੁਰੀਹੋਈ। ਘਾਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਇਕਹਜਾਰਰੁਪ

ਏਏਰੋਕਾਏਵਾਇਆਬਲੇਸੀਪੁਆਖਿਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਲਮੈਭੀਅਹਾਂਮੈ
ਗੋਸਾਇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਮੋਦੀਖਾਨਲੀਤਾਜੈਰਾਮਾਏਵਾਇਆ

ਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਨਾਨਕਜੀਤੁਸਾਤਾਹਜਾਗੁਰੂਪਯਾਰੋਕਲੀਤਾਅਤੇਮੋਦੀਖਾ
ਨਲੀਤਾਸੁਆਸਾਨੂੰਵਿਦਾਏਈਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਗੁਰੂਏਬਾਲਾਕ

ਚੀਪ੍ਰਾਤੀਕੀਤੀਆਂਜੀਵਾਇਆਂਹੀਛਾਡਿਚਲਿਓਸੁ। ਤਬਬਲੇਕਹੀਆਂਜੀਤ੍ਰਿਤਾ ੨੦
 ਖੜੀਦਾਪੁਤ੍ਰਸੇਤੋਆਪਣੀਕਿਰਤੀਕੀਤੀਸੁ। ਮੈਰੀਤਾਆਪਣੀਕਿਰਤਕਰਾ। ਤਬ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਂ। ਭਾਂਈਬਾਲਕੋਈਦਿਨੁਤਬਕਦਦੇਹਾ। ਅਸਕੀਕਰਦਹੈ
 ਇਹੁਕਸਬਾ। ਅਸਾਂਡੀਕਰਹੈਗੀਸੋਈਕਰਗੇ। ਤ੍ਰਿਤਾਨਿਰੀਕਰਦਾਤਮਾਸਕੋਈ
 ਦਿਨੁਦੇਖੁ। ਨਿਰੀਕਰਗੀਆਚਲਿਤਕਰਦਹੈ। ਰਹੁਅਸਨਾਲਹੀਗੁਜਰਾਨਕਰੁ
 ਤਬਭਾਂਈਬਲੇਆਂਖਿਆਂਭਲਾਨਾਨਕਜੀਤ੍ਰਿਤਾਪੁਸੀਹੈ। ਜਿਤ੍ਰਿਤਾਆਪੋਗੇਸੋਈਕ
 ਰਾਗਜੀ। ਤਬਭਾਂਈਬਾਲਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਨਾਲਲਗਾਕਿਰਤਕਰਾਨਿਸੁ। ਕੋਈਆ
 ਹੈਮੁਹੋਮਗੀਸੋਦੇਵਾਹੁਤਿਨਹੀਕਰਨੀਕੋਈਹੋਵੇ। ਕਿਰਤੀਕਹੀਦਿਆਕਰਾਇਆਵ
 ਰੇਜਾਦਾਇਗੁਜਰੇ। ਤਾਪਿਛੋਦੀਕਾਲੁਮਹਤਾਖਬਰਨੁਆਂਇਆਂ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਨੂੰਆ
 ਏਮਿਲਿਆਂ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਭੀਨਿ। ਆਦਉੜਕਾਰਿਕਾਲੁਦੇਚਰਨਾਤੇਫਾਹਿਪਇਆਂ।
 ਮਹਤਕਾਲੁਮੁਖਚੇਮਿਆਂ। ਅਤੇਬਗਲਾਵਿਚਲੀਤੋਸੁ। ਲਗਾਪੁਛੁਪੁਤ੍ਰਦੋਇਵ
 ਰੇਤੋਨੂੰਪਾਲਦੇਆਂਹੋਇਹੈਨਿਕੀਖਾਦਿਖਾਧੋ। ਅਗੋਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਂਪਿਤਾਜੀ
 ਬਏਤਕਿਛੁਖਾਦਿਆਂ। ਅਤੇਬਹੁਤਕਿਛੁਖਾਧਾ। ਪਰਅਸਥੇਦਮੜੀਇਕਦੀਨਹੀ।
 ਤਾਮਹਤਕਾਲੁਮੇਰੇਨਾਲਲੜਨਿਲਗਾ। ਦੁਰਬਚਨਲਗਾਬੋਲਣਾ। ਤਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਜੀਮੈਨੂੰਅਸਾਰਤਕੀਤੀ। ਭਾਂਈਬਾਲਕਾਨਾਲਬੋਲੈਨਹੀ। ਕਾਲੁਆਖਣਲਗਾ
 ਜੋਮੈਜਾਤਾਸੀਜੋਹੁਦਿਨਨਕਾਕਿਰਤੀਲਗਾਹੈ। ਜੋਕਛੁਮੇਰਾਗਵਾਂਏਆਂਹੈਸੁਹੁਦਿਖ
 ਏ। ਅਵਸੀ। ਸੋਮੈਨੂੰਦੇਸੀ। ਏਹੋਜੇਹੀਆਂਗਲਾਕਰੇਜੇਹੀਆਂਕਾਲੁਦੀਆਂਗਲਾਆ
 ਹੀਆਂ। ਫੇਰਨਾਨਕੀ। ਅਤੇਸੋਰਾਮਨੂੰਜਾਇਮਿਲਿਆਂ। ਮਿਲਿਕਾਰਿਲਗਾਬਹੁਤਜੋਤ

ਸਾਕਿ ਅਕੀਤਾ ਮੇਜਾ ਦਾ ਸੀ ਕੁਣ ਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਦੇ ਰਹ ਦੇ ਹੋਵੇਗੀ ਨਤੁ ਸਾਖਬ
 ਰਹੀ ਲੀਤੀ ਕਿਰਤ ਦੀ ਨਤੁ ਸਾਕਾ ਏ ਕਿ ਬਿਕਰਾਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਸੁ ਨਤੁ ਸਾਕਾ ਨਾ ਕੀ
 ਤੀ ਤੁਬ ਬੀਬੀ ਨਨਕੀ ਬੋਲੀ ਪਿਉ ਜੀ ਇਥੋਂ ਜੀ ਮਾਂ ਇ ਮਾਂ ਦੇ ਸੋ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸਾ ਭਾਗ
 ਵਾਇ ਮਾਤਾ ਨਹੀ ਤੁਸੀ ਸੁਕਰੁ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਜੋ ਪਗ ਚਿ ਮਾਂ ਹੋ ਸੁ ਕਿਰਤ ਕਰ ਨਲ
 ਗਾਹੋ ਇਕਾਇ ਨੁਖਵਰੀ ਰਹ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾ ਬਿਕਰਾਣੀ ਦੀ ਭੀ ਮਸਾਨੂੰ ਦੇ ਲਾਹੀ ਹੋ
 ਅਜੁ ਕਾਲਿ ਹੁਣੈ ਕਿਤੇ ਵਲੁ ਹੋਇ ਪਉਦੀ ਹੋ ਕੁਣ ਮਾਸਾ ਭਾਗ ਵਾਇ ਦਾਤਾ ਨਹੀ
 ਮਸਾਕੀ ਅਵੇਖਣ ਹੋ ਅਤੇ ਜੇ ਪਤਾ ਜਾ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸੋ ਕਿਤੇ ਵਲ ਕਥਕ ਹਾਣੀ ਹੋਈ
 ਹੋਤ ਤੁਭੀ ਕਰੁ ਜੇਹਾ ਮਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋ ਤੇਹਾ ਮਸਾਬੋ ਵਧੀ ਕਤੇ ਨੁ ਦਰਦ ਪਹੁਚ
 ਦਾਹੋ ਤਬ ਕਾਲੁ ਕਹੀ ਮਾ ਅਤੋ ਪੀ ਮਾ ਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾ ਕਿਸੇ ਭੁਲੇਖਾ ਦੇ ਪਰ ਕਰਣੀ
 ਅਜੇਹੀ ਕਿਹੀ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ਤਬ ਵੇਰ ਜੇਗਾ ਮੁਬੋਲਿ ਮਾਂ ਮਹਤਾ ਜੀ ਮਸਾਕੀ ਸੇ ਨੂੰ ਮਨ
 ਤਨਹੀ ਲਾਵਣੀ ਮੁਲ ਚੋਖਾ ਖੜੀ ਹੋ ਪਖੋ ਕਰ ਪਾਵੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਪੀ ਹੋਗੀ ਓਹੁ ਰੀ
 ਖਰਾ ਮਾਖਦਾ ਹੋ ਤੇ ਰੀ ਪਾਵੇ ਦਾ ਪਟ ਵਾਰੀ ਹੋਗਾ ਪੁਨੁ ਮਰ ਬਕ ਹਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੋ ਮ
 ਸਾਥਿ ਬਿਕਰਾਣੀ ਟੋਲੀ ਹੋ ਮਗੋ ਕਰ ਤੋ ਭਵੇਗੀ ਸੋ ਹੋਵੇਗੀ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਿਤਤਾ
 ਰਉੜ ਰਖੋ ਰਾਮ ਭੁਲਾ ਕਰ ਸੀ ਤਬ ਕਾਲੁ ਕਹੀ ਮਾ ਪੁਤ ਜੇਗਾ ਮਸਰਮਾ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਪੁ
 ਤਾ ਜਵਾਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਨੀ ਮੇ ਮਾਪਣੇ ਜੀ ਮਾਵੇ ਚਿ ਮਾਖਦਾ ਸੀ ਜਿਬੀ ਬੀਨ ਨਨਕੀ ਦਾ ਸੁਖ
 ਭਿਰਾ ਮਖੀ ਭਿਰੀ ਮਾਂ ਹੋਈ ਮਾਂ ਹੋ ਨੀ ਹੁਣਿ ਨਨਕਦਾ ਸੁਖ ਮੁਰਦ ਜੀ ਉਦੇ ਜੀ ਉਦੇ
 ਖਤਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੰਡ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਜੇਗਾ ਮਕਹੀ ਮਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਅਤੇ ਮ
 ਮਾਬੀ ਬੀਨੁ ਸਦਾ ਇਲੈ ਦੇ ਮਹੇ ਤਬ ਕਾਲੁ ਕਹੀ ਮਾ ਪੁਤ ਮੇਰਾ ਰਹਾ ਭਾਰੀ ਹੋ ਅਤੇ ਮੇ

ਉਥੇ ਰੁਪਾ ਚੋਈਆ ਚੋਈਆ ਤਾ ਫਿਰ ਜੈ ਰਾਮੁ ਕਾਹਿ ਆਮ ਹਤ ਕਾਲੁ ਜੀਤੁ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ
 ਦਿਜਾ ਹਗਾਂ ਹੋ। ਤੀ ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਹੋ। ਫਿਰ ਕਾਲੁ ਕਾਹਿ ਆਵੇ ਪਜੈ ਰਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਤੁ ਵਖਤ
 ਜਿਧਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਿਤ ਵਖਤ ਮੈ ਨੁਤਰਤ ਪਬਰ ਕਰਣੀ। ਅਤੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਜੈ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਜਰਾ ਵਿਚਿ ਰਖਣਾ ਕਿਵੇਂ ਦਿਕਾ ਪੈਸਾ ਕਿਸੇ ਵਲ ਗਵਾਏ ਨਹੀ
 ਤਬ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਪਿ ਉਜੀਤੁ ਸੁਕਰਾਨ ਕਰੁ ਜੈ ਰਾਮੀ ਰਹੇ। ਤੀ ਦਿਹਾੜੀ ਕੁ
 ਕਦਾ ਆਹੋ। ਜੀਅ ਜੁਇ ਹੁਗਵਾਇ ਆਇ ਆ। ਹੁਇ ਤਾ ਤੇਰ ਕੁਣ ਨਹੀ ਗੁਵਾਇਦਾ
 ਨਹੀ। ਪਿਉ ਜੀਜਾ ਇਹੁ ਕੀਰਾਨੁ ਪੁਵਾਇਦਾ ਹੋਤਾ। ਅਸ ਭਾਜੀ ਉਕੀ ਬਦਾਹੋ। ਜੈਸਰ
 ਕਰਦੇ ਰੁਪਈਏ ਪੈਸੇ ਪਟਣ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਭਲਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਸਰ ਕਾਰਦੇਵ
 ਲੋ ਸੁਰ ਪੁਰ ਹੋਵੀਏ। ਪਰ ਪਿਉ ਜੀਜਾ ਇਲੇਖਾ ਹੁਦਾਹੋ ਤਬ ਕਿਛੁ ਵਧੀਕ ਹੋ ਨਿਕਲ
 ਦਾਹੋ। ਇਹੁ ਕੋਈ ਨਿਰੀ ਕਾਰਦਾ ਸਰੂਪ ਹੋਗਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਜੈ ਰਾਮੁ ਕਾਹਿ ਆਮ ਹਤਾ ਜੀ
 ਅਸੀ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਨੁ ਕੁਣਾ ਆਖ ਨਹੀ ਸਕਦੇ। ਤਬ ਕਾਲੁ ਕਾਹਿ ਆਪੁਤ੍ਰ ਜੈ ਰਾਮੁ
 ਜੇਫੇਰ ਲੇਖਾ ਕਰੇਗੇ ਕੁਛੁ ਵਧੇਗਾ ਤਾ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਵਲਾਫਿ ਕਲਵੇ। ਤਾਂ ਭਲਾ ਕਰੋ
 ਉਸਦੇ ਲਖ ਕਖ ਬਰਾਬਰ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਕਾਰਿ ਸਮਝਵੇ। ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਮੈਭੀ
 ਬਹੁਤਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਜੈ ਰਾਮੁ ਅਦਮੀ ਰੇ ਜਕਾਰਿ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਾਇ ਆ। ਜੈ ਰਾਮੁ ਕਾਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਬਲਾ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਾਸ ਆ ਰਹੇ। ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਵਜਾਵੇ ਆਹੋ। ਜੇਹਾ ਨਾ
 ਨਕ ਬੇਹਾਤੀ। ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਬਰ ਦਰਗਹਾ। ਦਕਾ ਪੈਸਾ ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਗੀਰ ਗਵਾਏ ਨਾ
 ਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਕਾਲੁ ਕਾਹਿ ਆਪੁਤ੍ਰ ਬਾਲ ਨਾਲ ਰਹੇ ਦੀਸਰ ਮਹੋਈ ਹੋ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਰੂਜੀ ਜੈ
 ਰਾਮ ਦਾ ਕਾਹਿ ਆਤਾ ਮੈਨੁ ਬੁਰਾਨ ਲਗਾ। ਪਰ ਕਾਲੁ ਦਾ ਕਾਹਿ ਆਮੈਨੁ ਬੁਰਾਨ ਲਗਾ। ਤਾਂ ਮੈ

ਕਾਹੀਆ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀ ਤੈ ਗੁਮਾਨੁ ਹੋਵੀਗਾ ਜੇ ਬਲਾ ਨ ਨ ਕਦੇ ਨ ਲੁਕਹ
 ਦਾ ਹੋ ਕੁਛ ਫਜ਼ੁਲੁ ਕਰਦ ਹੋਸੀ। ਸੋ ਮਹਤ ਜੀ। ਅਸਾ ਭੇਭੁੰਦੈ ਘਿਉ ਭੀ ਤੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹੈ
 ਅਤੇ ਅਸੀ ਜਿਨ ਲਗਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਨਨ ਕਪਰ ਮੇਸੁਰ ਨ ਜਰਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਅ
 ਰੁਤੁ ਸਾਨੂੰ ਆਦਮੀ ਨ ਜਰਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹੈ। ਮ
 ਹਤ ਕਾਲੁ ਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੀ ਭੁਖ ਨਾ ਹੀ ਸੁ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੈ
 ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੀ ਭੁਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਹਾ ਭੁਖ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕ
 ਰੋ ਸੋ ਕਰੇ। ਅਸੀ ਅਗੋ ਉਜਰੁ ਨ ਕਰੀ। ਮੇ। ਜੇ ਕੁਛ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹਈ ਤਾਂ ਉਸਿ
 ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਜੇ ਕੁਛ ਹਥਿਆਵੇ ਸੋ ਲੈ ਦਾ ਜਾਹ। ਅਸਾ ਬਤਾਏ ਹੋਈਆ ਨਹੀ ਜੇ
 ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਛ ਆਖੀ। ਮੇ। ਅਤੇ ਤੁਹ ਬੋਲੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਇਕਰਾ ਤਬ ਜੇਰਾ ਮ
 ਬੋਲਿਆ ਮਹਤ ਜੀ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਸਚਾ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਭਲਾ ਮਹਤ ਜੀ ਹੁਇ ਤ ਤੁਸੀ ਸਿ
 ਧਵੇ। ਜੀ ਤੁਘ ਝੀ ਕਹਾਵੇ ਹੋਈ ਤੇ ਤੇ ਘੜੀ ਕਾਜੁ ਅਸਾ ਸਤ ਬੀ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕ
 ਬੀਲੇ ਨਾਲ ਮੋਹ ਪੈ ਜਵੇਗਾ। ਤਬ ਆਪੇ ਸਮਝੇਗਾ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਗਇਆ
 ਜਾਂ ਹੋ ਕੁਮਹੀ ਨਾ ਗੁਜਰੀ। ਅੰਤ ਬਨ ਨ ਕਉਤੇ ਜੇਰਾ ਮੁਪਾ ਸੀ ਹੋ ਕੁ ਆਦਮੀ ਭਲੇ ਸਿ
 ਸਦਿ ਚੁਗਾ ਪਾਸਿ। ਸੁਣਿ ਜੇਰਾ ਮੁਤੇਰਾ ਸਾਲਾ ਮੇਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਪੈਦੀ ਦਿ
 ਹੈ। ਤੇ ਉਸਤਾਈ ਸਿਭਾ ਲਦਾ ਕਿਉ ਨਹੀ। ਜਵਦਾ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਪਰਾਤ ਦਿਕੀ ਸੀ ਪੈਦੀ
 ਤਬ ਜੇਰਾ ਮਗਮਾ ਪਾਗਮੁਖਾ ਇਕੈ ਡੇਰੇ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕੈਨ ਨ ਕੀਨੂੰ ਇਕੈ ਤਲੇ
 ਬੈਠਾ। ਅਰੁ ਆਖੁ ਲਗਾ ਸੁਣ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੀਦੀ ਦੇ ਫਲਾਵੇ ਸਖਸਾ ਅਚੁ ਮੇਨੂੰ ਦਿਵ
 ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਜੇਰਾ ਮੁਤੇਰਾ ਮੇਦੀ ਹੈ ਪੈਸੇ ਪੈਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਉਸਤਾਈ ਸਮਝਾਉ ਦਾ ਨ

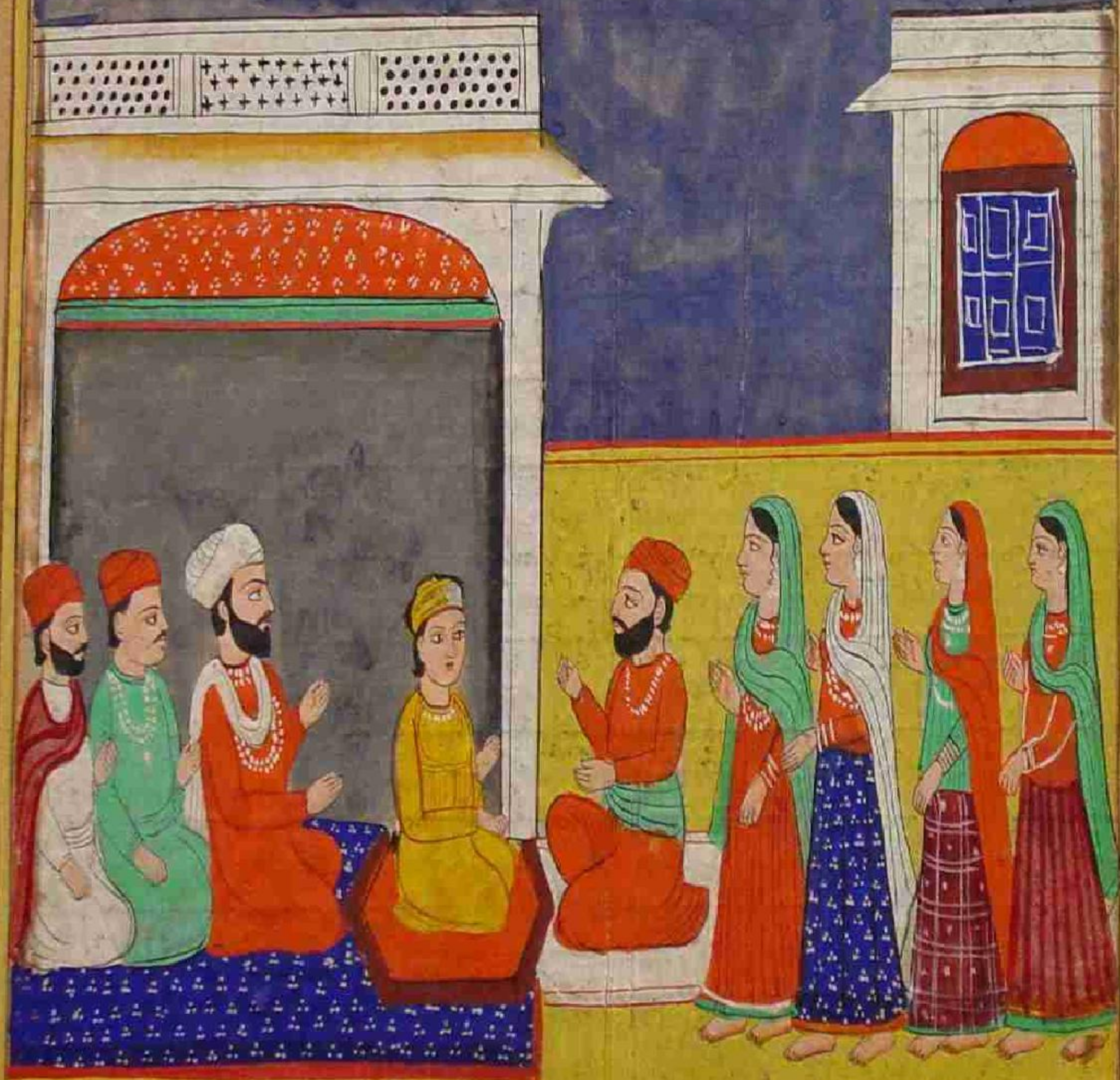
ਹੀ। ਪਠਾਣਾਈਏ ਇਜਾਜ਼ਦਾ ਹੋ ਨਹੀਂ। ਸੋ ਬਹੁਜੀ ਮੇਰੀ ਆਕਰਾ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹੋ ਸੋ
 ਕਰਾ। ਤਬ ਨਾਨਕੀ ਕਹੀ। ਅਜ ਜੋ ਕਛੁ ਤੁਸ ਤੇ ਜੀ। ਆਵਿਚ ਆਵਦੀ ਹੋ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋ
 ਮੇਰੀ ਆਪਣਾ ਹੋਇ। ਮੇਰੀ ਤੁਸ ਤੇ ਕਹੋ ਚਲਵ ਹੋਇ। ਤਬ ਜੇਰਾ ਮੁਕਾਹੀ ਆਬ
 ਹੁਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਸਲਤ ਦੇਹੋ ਸੋ ਕਰਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਨਾਨਕੀ ਕਹੀ। ਅਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਤੀਤਿ
 ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗੋਸ਼ਾ ਰਿਰਾ ਉਦੀ ਰਖਣੀ ਕਰਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ
 ਤੋੜੀ ਸੀਸਾਰਦੀ ਆਇ। ਆਹੋ ਸਭ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਬਾਬਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ ਹੋ। ਪਰ ਭਲਾ ਤੁਸੀਂ
 ਤੇਜੀ ਆਵਿਚ ਬਰਤੀ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਏਹ ਕੀ ਮੁਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੇਖਾ ਸੀ ਮਾਲਾ ਜੇਤਲੇ
 ਖਾ ਪੂਰ ਹੋਇ। ਆਰੁ ਵੈ ਬਧਿ ਆਰੁ ਵੈ ਘਟੈ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੁਣੈ ਭਟਕਣਾ
 ਨਹੀਂ। ਤਬ ਜੇਰਾ ਮੁਕਾਹੀ ਆਬ ਹੁਜੀ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਸਿਭ ਲਦਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋ ਤੁਸੀਂ
 ਆਕਰ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਨਾਨਕੀ ਕਹੀ। ਅਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਈ ਨ ਕਰੋ। ਮੇਰਾ ਏਨਾ ਨਕਨੁਸ
 ਦਾਇਦੀ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਜੇਰਾ ਮੁਕਾਹੀ ਆਭਲਾ ਬਹੁਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਪੁਸੀ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨਿਤ
 ਲਸਾਲ ਉਡੀਨੂੰ ਭੇਜਣ ਕਰੀ। ਆਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਸਦਾਲੀ ਆਇ। ਅਤੇ ਏਉ ਕਹੀ ਭਾ
 ਏੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੀ ਕਰਕੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ। ਤੁਲਸਾਲ ਉਡੀਜਾ
 ਏ ਸਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਤਬ ਅਗੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਆਗਿ ਉਤਲਸਾ ਅਜ ਜੇਤੀ ਆਈ ਹੋ
 ਸੋ ਕਿਉ ਕਰੀ ਆਈ ਹੋ। ਤਬ ਤੁਲਸਾ ਕਹੀ। ਆਠ ਕਰ ਜੀ ਬਹੁਜੀ ਕਹੀ। ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਨੂੰ ਜਾਇ ਕੈ ਕਹੁ ਜੀ ਆਪਣਾ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ। ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਆਈ ਹੀ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀ। ਆਚਲ ਤੁਲਸਾ ਮੇਰੇ ਆਵਦਾ ਹੀ। ਤੁਲਸਾ ਪਾਰਿ ਨੂੰ ਗਈ। ਜਾਇ ਕੈ ਕਹੁ ਜੀ ਸੋ ਬਹੁ
 ਜੀ ਕਹੀ। ਆਹੋ ਮੇਰੇ ਆਵਦਾ ਹੋ। ਪਿਛੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁਛਿ ਆਗਈ ਬਲਾ ਮੇਰੇ

ਬੇਬੇਜੀ ਕਿਉ ਸਾਦੇ ਅੰਗੇ ਤਾ ਮੇਰਾ ਹਿਅ ਜੀ ਕਿਤੇ ਬਾਸ ਤੇ ਸਾਦੇ ਅੰਗੇ ਸੀ। ਤਬ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭੁ ਈ ਬਾਲ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਗਾ ਹੀ ਦੇਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਨੇ ਚੁਗਲੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇ ਰੇ ਉਤੇ ਚੁਗਲੀ ਕਿ ਸੇਕੀ ਆ ਕਰਣੀ ਹੈ।
 ਤੀਕੀ ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਆਭੁ ਈ ਬਾਲ ਪਤਾ ਸਿ ਆਦਾ ਭਾਤ
 ਲੀ ਆਉ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲ ਭਾਤ ਪਤਾ ਸਿ ਆਦਾ ਲੀ ਆਇਆਂ। ਤਾ ਨਕ ਜੀ ਏਲੀ
 ਅਤੀ ਜੇ ਕਛੁ ਪਤਾ ਸੇ ਭਾਤ ਬਿਚਾ ਆਹੇ। ਸੋ ਸਰੁ ਪਵਾਂ ਏਲੀ ਤੇ ਸੁ। ਸੇਰਾ ਅਦਾ ਈ ਪਤ
 ਸੇ ਨਿਕਲੇ। ਲੇ ਕਰਨ ਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਆਇਆਂ। ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਉਠਖ
 ਤੀ ਹੋਈ। ਆਉ ਭਾਈ ਜੀ ਪਿੜਾ ਬਛਾਂ ਏਇਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਠ ਗਏ ਹੋ ਨਿਸੁ।
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੀ ਬੇਠ ਗਏ। ਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕ
 ਸਵ ਤੇ ਸਾਦੇ ਅੰਗੇ ਸੁ। ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁ ਤੇ ਏਨੂੰ ਹੋਏ। ਅਹੇ ਤੇ ਰੇ ਮੁਹਾਤੀ ਨੀ ਆਂ। ਦੇਖਦ
 ਦੀ ਸੇਕ ਆਂ ਹੀ। ਏ ਸਵਾਸ ਤੇ ਸਾਦੇ ਆਸੀ। ਜੇ ਤੁਲਸਾ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਦੇ ਲੀ ਆਉ।
 ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਵਾਸੁ ਹੋਇ ਗਹਿ ਆਹੇ। ਜਿਸ ਵਾਸ ਤੇ ਸ
 ਏਹੁ ਈ ਤੇ ਸੀ ਤਰਾਂ ਆਖੁ। ਤਾ ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਨੂੰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
 ਲੁਮ ਹੋਈ। ਆਖਿ ਆਜ ਦਾਨ ਹੀ। ਤਬ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈ ਅਪ
 ਏ ਮਨਾ ਵਦਾਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਏਹੇ ਆਖਦਾ ਹਾਜ
 ਮੈ ਬੇਲੇ ਪਲੀਚੇ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਏਲਾ ਸਾਲ ਗੀ ਦੇਵਤਾ। ਤਬ ਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹ ਲੇਖੇ ਦੀ ਗਲ ਹੈ। ਏਥੇ ਸਰ ਮੁਲਾਂ ਹਿਜਾ ਕਿਸੇ ਦਾਨ ਹੀ। ਲੇਖਾਂ ਮੇਰੇ ਪ
 ਸਤੇ ਲੇਖਾ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। **ਸਿਮਤ ਪਦਾ ਸੇ ਬਿਤਲੀ**

ਮੀਘਰਸੁਦੀਪਚਮਿਲੇਖਾਂਕੀਤਾਹਿਸਾਬਾਭਿਹੁਮਹੀਨਿਆਦਾ॥੩॥ਇਕਸਉ ੨੩
 ਪੀਤੀਰੁਪਦੀਏਨਾਨਕਜੀਦੇਖਾਇਪਾਇਲੇਵੇਇਕੋਬਧੋ॥ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਜੀਭਾਈਜੈਰਾਮੁਨੁ॥ਅਖਿਆਜੀਜਾਜੀ॥ਅਸੀਤੇਰੇਮੁਹੋਸੁਰਪੁਰੁਹੋਏ॥ਇਹੁਮੇਦੀ
 ਖਾਨਾਕਿਸੇਹੋਰਨੁਸਉਧੋ॥ਅਸਾਭਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹੋਈ॥ਤਬਜੈਰਾਮੁਪੈਰੀਪ
 ਏਆ॥ਅਤੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਰੋਵਲਗੀ॥ਅਖੇਜੀਭਾਈਜੀਪਹਲਾਮੈਨੁਮਾਰੇ
 ਪਿਛੈਭਵੈਕਿਧਰਿਜਾਂਹਿ॥ਤਬਨਾਨਕਜੀਕਹਿ॥ਆਭਾਈਜੀਜਾਜੀਹੁਇਤਾਲੇਖਾਂ
 ਪੁਰਹੋਇਆਂਹੋਸੁ॥ਅਤੇਜੇਘਾਵਿਹਾਧਿਜਾਵੈਤਬਕਿਉਜੀਜਾਲਾਵਿਚਾਕਿਉਪਉ
 ਦੇਹੋ॥ਤਬਜੈਰਾਮੁਕਹਿ॥ਅਏਭਾਈਜੀ॥ਮੰਗੀਮੈਕਿਛੁਜਾਂਦਦਾਂ॥ਅਹਾਂ॥ਕਿਛੁਨਾਂ
 ਜਾਂਦਦਾਂ॥ਅਹਾਂ॥ਹੁਇਮੈਨੁਦੁਹੇਸਿਰੇਪਰਤੀਤਾ॥ਏਹੋ॥ਤਿਮੈਨੁਇਹੁਗੁਨਾਹੁਬਖ
 ਸੁਮੈਭੁਲਾਹਾ॥ਬਹੁਭੁਲਾਹਾਜੈਮੈਚੁਗਲੀਸੁਣੀ॥ਅਤੇਮੈਬਹੁਜੀਦਕਹਿ॥ਅਨ
 ਖਾਤਰਤੇਲਿਆਇਆ॥ਤਬਫੇਰਬੇਬੇਜੀਕਹਿ॥ਆਭਾਈਜੀਜੀਕਿਛੁਪਦੈਗਾਤਬ
 ਮੈਜੁਬਾਬਕਰਾਂਗੀਜੀਬੋਕਿਬੋ॥ਤਾਮੈਕਹਿ॥ਅਨਾਨਕਜੀਤ੍ਰਿਕੋਈਜਾਹਰਪੀਰਹੋ
 ਅਕੋਕੋਈਰਾਮਚੰਦਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਚੰਦਹੋ॥ਤੈਨੂੰਅਗੋਹੀਖਬਰਕਿਉਕਰਹੋਇਜਾਂਦੀ
 ਹੋਸੁ॥ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿ॥ਅਨਾਨਕਜੀਭੈਣਾ॥ਅਤੇਭੁਣੋਈ॥ਮੈਦਾਭੀਕਹਿ॥ਆਂ
 ਮੰਨੀ॥ਮੈਦੋਵੈਮਿਨਤਾਕਰਦੇਹੋਨਿ॥ਤੁਸਕਿਰਤਾਰਬਲੇਦੇਖੋਗੁਰੁਜੀਮੈਰੇਉ
 ਤੇਮਿਹਰਕੀਤੀ॥ਤਬਨਾਨਕਜੀਕਹਿ॥ਆਭੁਲਾਭਾਈਬਾਲਾਤੇਰਾਕਹਿ॥ਆਭਾਈ
 ਮੈਬੋਫੇਰੀ॥ਅਨਹੀਜਾਦਾ॥ਮੈਮਬਦੇਕਿ॥ਅਤਾਫੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀ॥ਅਤੇਭੁਣੀ॥ਅਜੈ
 ਰਾਮਮੈਰੇਉਤੇਬਹੁਤਪੁਸਹਿਏ॥ਤਾਜੈਰਾਮ॥ਅਤੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਮੈਨੁ॥ਅਖਲਗੀ

ਰਈ ਬਲਾਨ ਨ ਕੁਤੈ ਅਜੁ ਅਸਨੰ ਨ ਵੇ ਸਿਰੇ ਦਿਤ ਹੋ ॥ ਤਾਇਕ ਸਉ ਪੈਤੀ ਰੁਪਈ
 ਏਨ ਨ ਕਨ੍ਹ ਪਿਛੁ ਲੇਖਕਾਇ ਮਿਲੈ ॥ ਅਤੇ ਸਤਾਰ ਸੈਰੁ ਪਈ ਯਹੋਰ ਮਿਲਿ ਆਂ ਲੈ
 ਕਰਮੋ ਦੀਖਾਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਜਿਤ ਨੇ ਕਰਖਾਨੇ ਆਹੋ ॥ ਆਇਕ ਰਿਨ ਨ ਕਨ੍ਹ ਵਧਾ
 ਈ ॥ ਅਤੇ ਮੁਮਾਰਖੀ ਆਇ ਵਲਗੋ ॥ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮਸਲਮਾਨ ਸਭੇ ਕਾਰਖਾ
 ਨਿ ਮਵਲੇ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਕਹਣ ਲਗੇ ਨਨਕਹ ਮੋ ਸੁਣਿ ਮਾਂਝਾ ॥ ਜੇਨ ਨ ਕਨੇ ਮੋਈ
 ਖਾਨ ਛਾਡਿ ਆਆਹਾ ॥ ਹਮ ਬਹੁਤੁ ਦਲਗੀਰ ਹੋਏ ਹੋਨਿ ॥ ਅਬ ਹਮ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਹੋਏ ॥ ਰੁਕਾਹੁ ਆਨ ਨ ਕਜੀ ਸਭ ਨਾ ਦੀਖਾਤ ਰਦਾਰੀ ॥ ਅਰੁਤ ਜੀ ਮਲਗੇ ਕਰਣ
 ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ੬ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਸਿਮਰੁ ॥
 ੧੫੪੪ ॥ ਅਤੇ ਮੀਘਾਰਿ ਸੁਈ ५ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੁਲੇ ਚੁਣੇ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਹੋਈ ॥ ਪਖੋ ਕੇ ਰਾਵੇ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਰਾਮ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਮਹਤ ਕਾ ਲੂਨਾ ਅਤੇ ਮੀਮ
 ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਅਤੇ ਵਧਈ ਦੁਵਾਇ ਬੇਜੀ ॥ ਅਤੇ ਸਦਾਇ ਰੇ ਜੇ ਜੋਤੁ ਸੀ ਆਵੇਤ
 ਚਉਕਾ ਜੀ ਖਰਚੀਏ ॥ ਤਬ ਕਾ ਲੂ ਸੁਖ ਕੈ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਆਂ ॥ ਅਤੇ ਮੀਮਾ ਬੀਬੀ
 ਰੀਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਆਂ ॥ ਜੋ ਖਬਰ ਲੈ ਗਈ ਆਸਨਿ ਤਿਸਦਾ ਮੁਹਖਿਨ ਲਗੁਰੀ
 ਆਆਪਣੀ ਹਥੀ ॥ ਭਰਕਾਰੀ ॥ ਅਖਣ ਲਗੀ ਮੇਵਰ ਵਰਸੁ ਦੀ ਤੇਰੇ ਮੁਹਤੋ ਜਿਸੁ ਮੇ
 ਨੂੰ ਨਨਕ ਕੀ ਵਧਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਆਇ ਦਿਤੀ ॥ ਰਾਤੀ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲ ਵੇਈ ਆ
 ਦਸੀ ਤਿਤ ਨਾ ਆਇ ਗਵਣ ਬੈਠੀ ॥ ਆਖਣ ਲਗੀ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਨਨਕਾ
 ਸਾਡੀ ਕੁਲਾਵਿ ਚਰਲਾ ਜੀ ਉਏ ਪਾਜੀ ਆਹੋ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੁਕਤ ਮਾਂਝੀ ਹੋਈ ਹੋ ॥
 ਅਸਾਡੀ ਕੁਲਾਨਿ ਰਮਲ ਕੀਤੀ ॥ ਆਸੁ ॥ ਅਤੇ ਮੀਮਾ ਬੀਬੀ ਆਪਣੇ ਪੇਰੀ ਮਾਂਨੂੰ

ਮਏਵਪਈਦੇਭੇਜੀ॥ਗਮਾਇੰਗੁੜਬੀਬੀਦਾਪਿਉਸੀ॥ਅਤੇਭਿਰਾਣੀਮਾਂਉਸੀ॥ ੨੪
ਗੋਸਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਕਹਾਣੀਹੋਈ॥ਪਖੀਰਧਾਵੀਮੁਲੇਚੋਛੇਦੇਪਾਰਿਹੋਈ॥

ਨਾਨਕਜੀਦੇਨਾਂਨੀਨਾਨਾਸੀ॥ਕਾਲੂਦੇਸਸੁ ਸਹੁਰਸੇ॥ਅਮੀਬੀਬੀਜੀਉਨਾਨੁਖ
ਬਰਦਿਵਾਇਭੇਜੀ॥ਅਤੇਸਦਭੇਜੀਜੋਅਉਤਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲਿਕਰਿਚਉਕ

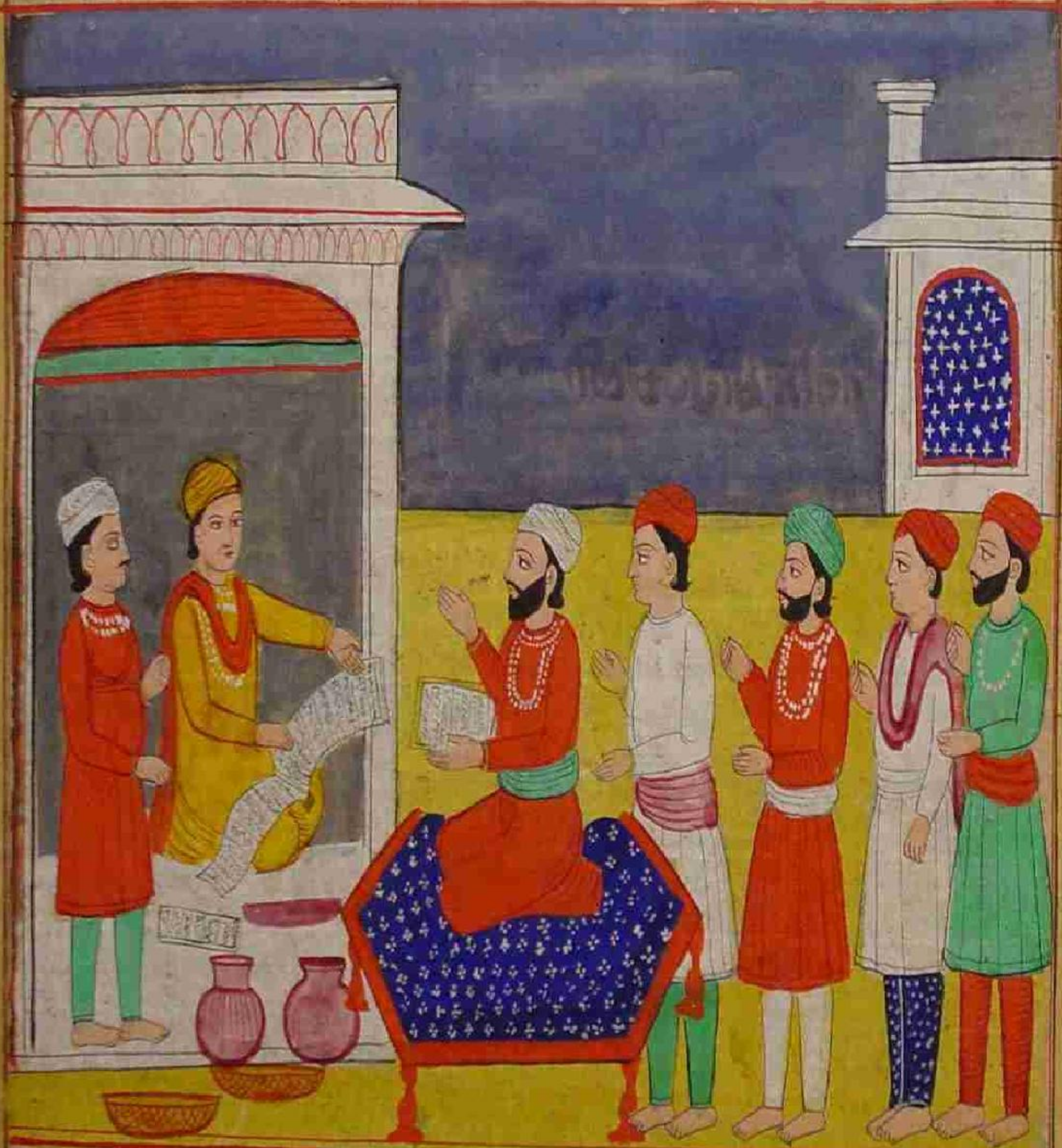
ਕੀਖਰਚੀ। ਅਤੇ ਉਥੇ ਭਿਰਾਈ ਨਨੀ। ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਨਾਨਾ। ਅਤੇ ਕਿਸਨਾ ਮਾਮਾ।
 ਹੁੰਦੇ ਸੁਦ ਦੇ ਹੀ ਤੁਜ ਰਹੇ। ਤਲਵੰਡੀ ਚਿਕਰੇ ਹੋਏ ਕੈਚਲੇ। ਕਾਲੂ ਲਲੂ ਵੇ
 ਦੀ। ਮੀਮਾ ਬੀਬੀ। ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਇੰਗੜ ਨਨੀ ਭੁਰਾਈ। ਛਾਮਾ ਅਦਮੀ ਤੇ ਯਾਰ
 ਹੋਇ। ਦੁਇਨ ਫੁਰ ਰਾਮੇ ਨਾਲਿ ਸੋ। ਤੈਨ ਫਰਾ ਅਤੇ ਇਕ ਮਰਦ ਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਰੂਮ ਘਰ
 ਦਾ ਸੀ। ਚਰਾ ਅਦਮੀ ਕਾਲੂ ਨਲ ਦੁਇਰਾ ਮੇਨਾਲਿ। ਸਭ ਬਾਰਹਾ ਅਦਮੀ ਹੋਏ। ਪਰ
 ਰਾਮੇ ਇੰਗੜ ਬੁਝਤ ਕਿਛੁ ਨਾਲ ਲੀਤਾ। ਤਬ ਚਲਾਇਲ ਗੇਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਪਾਸਾਇ
 ਦਾ ਹੋਵਾਇ ਗਏ। ਰਾਇ। ਅਗੈ ਜਾਇ ਕਾਲੂ ਖੜਾ ਹੋਇ। ਮਾਂ। ਤਬ ਰਾਇ ਪੁਛਿ। ਆਕਿ ਉ
 ਕਾਲੂ। ਕਲੂ ਕਹੀ। ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਤਸਾਡੇ ਗੁਲਾ ਮਦੀ ਕਹਾਂ ਤਿਹੋਈ ਹੋ। ਚਉਕਾ ਤਿਖਰ
 ਚੜ੍ਹਾਵੇ। ਮਾਹੇ। ਪਖੇ ਕੇ ਰਿਧਵੈ। ਅਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਰਾਇ ਕਹੀ। ਮਾਂ ਕਲੂ ਭ
 ਲਾਹੋਵੈ। ਪਰ ਕਾਲੂ। ਅਗੈ ਨਨਕ ਹਈ। ਪਬਰਦਾਰ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਕਲੂ ਕਹੀ। ਆਰਾਇ ਜੀ
 ਮੈਨੂੰ ਵਿਸਵਾਸੁ ਪਾਤਿਓ ਨਿ। ਨਕਾਲੂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵਾਸਤੇ। ਮਾਂ। ਮਾਂ। ਤੇਰੀ ਤਰਾ ਕਰੜੀ ਹੀ
 ਚਿਹਾ ਅਗੈ ਸਾਪੁ ਹੋ। ਮਤਿ ਕੋਈ ਬੋਲਾ ਬਿਗੜ ਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਨਾਰਾਇ ਜੀ। ਇਹੁ ਤਾ ਮੇਰੀ ਮੁ
 ਰਾਂਦੀ ਹੀ। ਅਤੇ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪ ਕੀਤੇ ਹੋ ਤੁਸੀ ਮਿਹਰਵ ਨਗੀ ਨਾਲਾ ਮ
 ਪੇਜੀ। ਤਬ ਰਾਇ ਕਹੀ। ਅਜਾਹਿ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਪੁਦਾਇ ਭਲਾ ਕਰਸੀ। ਕੀ ਮਰਾਸ ਕਰੇ
 ਅਸਾਨੂੰ ਭੀ ਭਾਉ ਹੀ। ਪਰ ਕਾਲੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮੇਰਾ ਹੁਇ। ਮਬੀਤੀ ਮੀ। ਅਤੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹੁ
 ਲਾਵੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਹੀ। ਜਾਹਿ ਸਾਈਦੀ ਪਨਾਹਿ ਹਈ। ਕਾਲੂ
 ਛਕੜੇ ਤੇ। ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਚਲਿਆ। ਪਜਿਵੈ। ਇਨ੍ਹ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਾਮਾਇ ਵੜੇ। ਬੀਰ
 ਵਰਾਮਾਇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਦੇ ਪਰ ਬੜੇ। ਅਤੇ ਬਧਾਈ। ਮਾਂ ਮਿਲਵਲਗੀ ਮਾਂ।

ਅਤੇ ਸਿਰਫੀਆ ਮਿਲ ਦੁਲਗੀਆ ਨਨਕ ਨੁਖਬਰਹੋਈ ਮਾਂਉ ਪਿਉ ਚਾਚਾ ਨ
 ਨਨਕੀ ਮਤੇ ਮਾਮਾ ਮਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭਮਬ ਚੰਡੀਆਇ ਮਾਂਧੋ ਨਨਕ ਸੀ ਸੁਣ
 ਦੇਹੀ ਉਠਿ ਦਉ ਝੀਆ ਜਾਦਾ ਹੀ ਕਾ ਲੁੰਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦਹਿ ਪਿਆ ਕਾ ਲੁਮ ਬੰਦੀ ਮਇ
 ਮਾ ਨਨਕ ਜੀਆ ਖਿਆ ਪਿਉ ਜੀਰਾਇ ਜੀਤ ਤਾ ਜੇ ਸੇਨਾ ਤਾ ਕਾ ਲੁਕਾਹੀਆ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕੁਲਾਇ ਯਾਇ ਕਾਰਿ ਵਾਇ ਓਰਾਇ ਤੇਰਾ ਮਥਾ ਉਮਣਾ ਮਾਖਿਆ ਸੀ ਅਸਾਨੂੰ ਵੇਸ
 ਰੀਰੀਆ ਸੀ ਫੇਰ ਨਨਕ ਜੀਆ ਮਿਖੀ ਬੀਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮਾਂਉ ਮਥਾ ਚੰਦੀ ਮਇ
 ਮਾ ਮਤੇ ਗਲ ਨਲਲਾਇਆ ਸੁਆਫੇਰ ਨਨਕ ਜੀ ਚ ਚੇਲਾ ਲੁੰਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਿਆ
 ਲਾ ਲੁਗਲਾ ਵਿਚਿ ਚਾਇ ਲੀਤਾ ਮੁਹੁ ਚੰਦੀਆ ਮਤੇ ਮਾਖਿਆ ਸੁਪੁਤ੍ਰ ਤਹਿ ਸਾਡੇ ਕ
 ਲਤਾਰੇ ਇਥੇ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਮਗੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਇਥੇ ਤਾਂ ਨਿ
 ਰਮਲ ਕੀਤੇ ਮਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਨੇਰਾ ਮੇਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦਹਿ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਰਾਮੇ
 ਨਨੇ ਵਗਲਾ ਵਿਚ ਲੀਤਾ ਲੈਵੇ ਗਲਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਛਰੇ ਨਹੀ ਜਾਂ ਰਾਂ ਮਾਂਦੇ ਖੇਤਾ ਮੰਗ
 ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਬ ਨਨੀ ਚਰਾਈਆ ਖਿਆ ਛਰਾਇ ਸਨੇ ਗਲਾ ਵਿਚੋ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਭ
 ਰਈ ਨੂੰ ਮਾਖਿਆ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਤਬ ਛਰਾ ਗਾ ਭਿਰਾਈ ਰਾਮੇ ਨੂੰ ਮਾ
 ਖਿਆ ਤੇਰੀ ਸਿਕ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਪੁਰੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਤਬ ਰਾਮੇ ਮਾਖਿਆ ਮੇਬੀ ਹਰੁ ਪਈਏ
 ਨਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵਲਕੇ ਸਦਾ ਤਬ ਮੇਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ ਤਾ ਫੇਰ ਚਰਾਈਆ ਖਿਆ
 ਵਰ ਸੁਦ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਮਾਖਿਆ ਮੰਗਿ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਗਲੇ ਵਲਾ ਤਾ ਸਦਾ ਗਾ ਤਬ ਨ
 ਨਕੀ ਕਹੀ ਅਨਾਨੀ ਬੀ ਹਰੁ ਪਈਏ ਰੋਕੁ ਵਰੋਗੇ ਕੇਟ ਕੇ ਵਰੋਗੇ ਤਬ ਰਾਮੇ ਮਾਖਿਆ
 ਮਾ ਬੇਟੀ ਤ੍ਰਿਅਖੇ ਸੋਕਾਰਾ ਨਨਕੀ ਮਾਖਿਆ ਨਨਾ ਜੀਵ ਕੇ ਮੰਗਾ ਵਹੁ ਰਾਮੇ ਕਿਸ

ਨੇਪੁਤਨੁਆਖਿਆਪੁਤਬਹਰੁਪਈਆਦੇਵਕੇਲਿਆਉ। ਭਰਾਈਆਖਿਆ
 ਪੁਤਵਸਰੁਪਈਏਮੇਰੇਭੀਲੈਜਾਇ। ਪੰਜਰੁਪਈਏਕਿਸਨੇਆਪਣੇਪਾਏ। ਅਰੁ
 ਪੈਤੀਆਰੁਪਈਆਦੇਭਿਰਾਈਵਰਸੁਟੇ। ਪੰਜਾਰੁਪਈਆਦੇਮਾਮੇਕਿਸਨੇਵਰਸੁ
 ਟੇ। ਸਿਮਤੁਪਦ੍ਰਿਸੈਚਉਤਾਲੀਮਿਤੀਮਘਰੁਸੁਦੀਸਤਮੀਬੀਰਵਾਰਗੁਰੂਨਨਕ
 ਦੀਸਿਗਈਹੋਈਸਕਰਵੇਡੀਸਿੰਹਾਰਿਨੂੰ। ਵਧਈਆਮਿਲਵਲਗੀਆਬੇਬੇਨ
 ਨਕੀਜੀਸਾਦਿਕੇਸਰੀਕਵੀਆਲਗੀਸਕਰਦੇਵਲਗੀਆਗੀਤਗਵਈਆਮਵ
 ਣ। ਚੋਬੇਦਿਨਬਿਦਹੋਵਇਲਗੇ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਰੁਮੇਟੇਆਖਿਆਨਨਕਜੀਕੁ
 ਣਆਪਣੀਵਧਈਆਸਨੂੰਦੇਹੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਆਖੁਮਰਦਾਨਾਕਿ
 ਆਲੈਨਹੈਸੁ। ਅਸਤੋਰੇਨਲਕੀਮਹੈ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਕਹਿ। ਆਮੈਨਕਾਈਭੁਲੀਬ
 ਸਤਿਦੇਹੀ। ਤਬਨਨਕਜੀਆਖਿਆਭੁਲੀਬਸਤੁਲੈਨਹੈਪਰਭੁਲੀਬਸਤੁਤੇਰੀਜੁਹੋ
 ਇਜਾਸੀ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿ। ਆਜੇਤੁਭੁਲੀਵਸਤੁਦੇਵਹੀਗਾਤਾਮੇਰੀਜੁਕਿਉਕਰਿਹੋ
 ਵਾਗਾ। ਤਾਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੁਸੀਮਰਾਸੀਲੋਕਵਕੈਪੈਸੇਕਪੜੇਤੇ
 ਬਹੁਤਰਾਜੀਹੋਦੇਹੀ। ਅਤੇਅਗਲੀਗਲਜਾਣਦੇਨਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿ। ਆਨਨ
 ਕਜੀਜੇਕੋਈਭੁਲੀਬਸਤੁਜਾਣਦਾਹੈਸੋ। ਅਸਨੁਸਾਈਵਸਤੁਦੇਹੀ। ਤਬਨਨਕਜੀ
 ਕਹਿ। ਆਮਰਦਾਨਾ। ਅਸਤੈਨੂੰਕਰਤਾਰਦਗੁਣਾਦਿਤਹੈ। ਇਹੁਆਸਨੂੰਲੋੜੀਵਾ
 ਆਹਾ। ਤਬਮਰਦਾਨਾਉਠਖੜਹੋਇ। ਖੜੇਹੋਇਕੈਤਜੀਮਕੀਤੀਆਰਾ। ਤਬ
 ਨਨਕਜੀਗਲੋਚਲਣਲਾਹੀਦਿਤਾ। ਮਰਦਾਨੇਗਲਪਾਇਲੀਤਾਸੁ। ਫੇਰਨ
 ਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਕੁਆਸਤਾਬਚਨਮਨਿ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿ। ਆਜੀ

ਫੁਰੀ ਮਾਈ ਆਤ ਬਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਤੇ ਵੇਈ ਆਦਾ ਮਰਾ ਸਹਿ ਤੋਹ ਰਿ
 ਬੰਨਹੀ ਮਿਗਵਾ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭੁਲ ਹੋਵੈ ਜੀ ਮੇਨਹੀ ਮਿਗਵਾ ਤਬ ਫੇਰ
 ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਆਪਰ ਤੁਸੀ ਅਸਾਡੀ ਸਾਰ ਬਿਚਾਰਹੋ ਤਬ ਨਨ ਕਜੀ ਆਖਿ ਆਂਸੁ
 ਇ ਮਰਦਾਨ ਕਰਤ ਰਿਸਭ ਨਾਈ ਸਾਰ ਵਿਚ ਹੋਗਾ ਤਬ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਆਖੀ ਤਬ
 ਮਰਦ ਨਾਤਿ ਆਰਹੋ ਇਗਾਇਆ ਤਾਫਿਰ ਸਰੋਘਰ ਨੂੰ ਬਿਦਿ ਅਹੋਏ ਮਿਲਿ
 ਗਿਲਿ ਸੁਖ ਸਾਦਿ ਨ ਲਿਗਏ ਸਕਰ ਬੀਰ ਕਰਾ **ਬੋਲ ਪੁਰੁ ਈਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁ**
ਰੀਹੋਈ ॥ ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਗਇਆ
 ਜਾਇ ਕਰਿ ਵਹੀ ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਕਰਨੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਵੈ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਨਹੀ ਤੇ
 ਰਾਤੇਰਾ ਕਰਦਈ ਜਾਵੈ ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਗਲਾ ਪਈ ਅਹੋਵਨ ਜੋ ਨਨ ਕਾ ਅਜੁ ਕਲਿਨ
 ਸਦਾਹੋ ਆਇਨ ਨਨ ਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾ ਮਨੁ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵਣਾ ਤਬ ਨਨ ਕੀ ਜੈਰਾ ਮਨੁ
 ਆਖਿ ਆਦੇਖੀ ਲੋਕਾ ਦੇ ਆਖੇ ਆਖਾਏ ਰਗਮਦ ਹੋਵੈ ਤਬ ਜੈਰਾ ਮਾਦਿਰੋ ਗਿਣ
 ਤੀ ਕਰੇ ਪਰਬਾਹਰੇ ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੈ ਤਬ ਫੇਰਾਇ ਕਾਇਨ ਆਪੇਹੀ ਆਖਿ ਆਜੈਰਾ ਮੁ
 ਜੀ ਜਾਜੀ ਬਹੁਤਾ ਚਰਹੋਇ ਆਹੋਹਿ ਸਾਬੁ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਦਿਵਾਈ ਮੇਜੀ ਜਾਜੀ ਬ
 ਹੁਤਾਇਨ ਹੋਇਹੋਨਿ ਤਬ ਜੈਰਾ ਮਕਹਿ ਆਭੁਲ ਨਨ ਕਜੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਆਈ ਸੁ ਤ
 ਬ ਜੈਰਾ ਮਜਾਇ ਕੇ ਨਿਬਾਧਾ ਸਿ ਅਰਜੁ ਕੀਤੀ ਨਿਬਾਧਾ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨਨ ਕ
 ਕਹਦਹੋ ਜੋ ਨਿਬਾਧੁ ਹਿਸਾਬੁ ਲਏ ਤਾਭੁਲ ਹੋਵੈ ਤਬ ਨਿਬਾਧੁ ਦਭਿਲ ਤਖਾ ਕਹਿਅ
 ਜੋ ਜੈਰਾ ਮਤੁ ਬੁਲਾਇ ਮੇਦੀ ਆਪਣੈ ਸਾਲੇਕੋ ਤਬ ਜੈਰਾ ਮਨਿ ਪੈਥਾ ਮਣੁ ਨੁਭੇ ਜਕੇ
 ਸਦਾਇ ਲੀਤਾ ਨਨ ਕਜੀ ਬਹੀਲਿ ਆਉਹਿ ਸਾਬੁ ਦੇਹੀ ਨਨ ਕਜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਇ

ਵੈਬਹੀਲੈਚਲਿਆਨਿਬਾਬੁਨੁਲੋਕਾਅਗੈਵਿਨਭਰਦੇਸੇ।ਜੋਨਿਬਾਬੁਸਲਾਮਤਿਮੇ
 ਗੋਸਦਿਨਿਬਾਬੁਨਲਹੋਈਲੇਖਮੇਈਖਾਨੇਦਕੀਤਜੈਰਾਮਨਨਕਨਾਲਿਕੀਤਾ

ਦੀਨਬਾਬਦੇਪੈਸੇਲੁਦਵਦਹੈ।ਨਨਕਜੀਵਹੀਲੈਕਰਆਇਆਆਇਕਰਸ
 ਲਾਮਾਨਿਬਾਬੁਨੁਕੀਤਾ।ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਹਿਆਰੇਮੇਈਤੇਰਨਾਉਕਿਆਹੈ।ਤਬ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਆਸੇਰ ਨ ਉਨ ਨ ਕਾਠਿ ਰੋਕਾ ਗਿਐ ॥ ਤਬ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥
 ਰੋਜੈ ਰਾਮ ਮੈ ਸਮਾਇ ॥ ਅਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜੋ ਮੇਦੀ ਨੈਕਿ ॥ ਆਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਤਾਫਿਰ ਜੈ ਰਾਮ ਕ
 ਹਿ ਆਫਾਹ ਸੀ ॥ ਵਿਚ ਨਿਬਾ ਬੁਦੀ ਨਿਸਾਕੀਤੀ ॥ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੋ ਬੇਚੂ ਨ ਬੇਚ ਗੁਨਾ ॥ ਬੇ
 ਸੁਬਹਿ ਬੇਨ ਮੁਨਾ ॥ ਉਸ ਸਿਫ ਤਕੀ ਜੈ ਬਾਤੈ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਮੈ ਬੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਨਿਬਾ ਬੁਹ ਸਿਅ
 ਹ ਸਿਕਾਰੀ ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂ ਬਿਆਹਿ ਆਹੈ ॥ ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ ਜੀਨਾ ਹੀ
 ਬਿਆਹਿ ਆ ॥ ਤਬ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥ ਅਜੈ ਮੈ ਸਮਾਇ ॥ ਆਹੈ ਜੈ ਬਿਆਹੀ ॥ ਮੇਗਾ ਤਾ ਸਮਾਇ
 ਮੇਗੀ ॥ ਤਬ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸੁਦਾ ॥ ਆਹੈ ਮੇਰੇ ਪੈ ਸੇ ਤੂ ਲੁਟਾਵਤਾ ਹੋ ॥ ਤੁਜਾ ਵੈ
 ਹੋ ਮੈ ਦੁਲਤ ਖਾਕਾ ਮੇਦੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ॥ ਆਨਿਬਾ ਬੁਸਲਾ ਮਾਤਿ ਹੀ ਸਾਬੁ
 ਲੀਜੀ ॥ ਆਜੈ ਕਛੁ ਨਿਬਾ ਬਕਾ ਨਿਕਲੈ ਸੋ ॥ ਅਬੀ ॥ ਅਦਾ ਕਰਿ ਲੀਜੈ ॥ ਅਰੁ ਜੈ ਫਕੀਰ ਕ
 ਨਿਕਲੈ ਤਉ ਪੁਸੀ ॥ ਅਵੈ ਦੀਜੀ ॥ ਮੇਰਾ ਵੈ ਨ ਦੀਜੀਏ ॥ ਤਬ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥ ਆਰੇ ਜੈ ਰਾ
 ਮ ਮੇਦੀ ਕਿਸਰ ਉਸ ਬੋਲਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ॥ ਆਨਿਬਾ ਬੁਸਲਾ ਮਾਤਿ ਮੇਦੀ ਸਚਾ ਹੋ
 ਮੇਦੀ ਖਤਾ ਵੈ ਤਨਾ ਹੀ ॥ ਤਬ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥ ਆਰੇ ਬੁਲਾ ਵੈ ਜਾ ਦੋਰਾਇ ਨ ਵੀ ॥ ਸਿੰਦੇ ਕੋ ॥ ਜ
 ਦੋਰਾਇ ਨ ਵੀ ॥ ਸਿੰਦੇ ॥ ਆਇਸਲਾ ਮਕੀਤਾ ॥ ਤਬ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥ ਆਰੇ ਜਾ ਦੋਰਾਇ ਨ ਨਕ
 ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਬਰ ਉਸ ਹੀ ਸਾਬੁ ਲੇਵਹਾ ॥ ਤਬ ਜਾ ਦੋਰਾਇ ਕਹਿ ॥ ਆਰੁ ਲਾ ਨਿਬਾ ਬੁਸਲਾ ਮਤ
 ਲਗੇ ਹੀ ਸਾਬੁ ਕਰਨਾ ॥ ਪਜਾਇਨਾ ਅਤੇ ਪਜਰਾਤੀ ਹੀ ਸਾਬੁ ਹੋਇ ॥ ਆਜਾ ਦੋਰਾਇ ਨ
 ਵੀ ਸਿੰਦੇ ਬਹੁਤਾ ॥ ਅੜਾਵਣੀ ॥ ਆਪਣੀ ॥ ਆਪਰ ਮੇਸਰਾ ॥ ਅਤੇ ਸਚ ਨਾਲ ਕਿਛੁ ਚਲਦਾ ਨਾ ਹੀ
 ਤੈਸੇ ਇਕੀਰੁ ਪਈਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਾਪਾ ਨਿਕਲੇ ਬਾਕੀ ॥ ਤਬ ਜੈ ਰਾਮ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ਕੋ ॥ ਆ
 ਇਨਿਬਾ ਬੁਨੁ ਮੁਜਰਾ ਕੀਤਾ ॥ ਨਿਬਾ ਬੁਕਾਹਿ ॥ ਆਕਿਉਰੇ ਜੈ ਰਾਮ ਹੀ ਸਾਬੁ ਹੁਆ ॥ ਜੈ ਰਾ

ਮਨੇਕਾਹਿ ਆਨਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ ਹੁਆ ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਰੇ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿ
 ਉਕਰਹੁ ਆ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ ਜਾਵੇ ਰਾਇ ਕਉ ਬੁਲਾਈ ਆ
 ਤਬ ਜਾਵੇ ਰਾਇ ਆਇ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀ ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਰੇ ਜਾਵੇ ਰਾਇ
 ਹਿਸਾਬੁ ਲੀ ਆ ਜਾਵੇ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਨਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀ ਆ ਤਬ
 ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਕਰਿਹੁ ਆ ਤਬ ਜਾਵੇ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆਨਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤ
 ਤੀ ਨਸੈ ਇਕੀਰੁ ਪਈਏ ਨਨਕ ਕੇ ਜਾਵੇ ਉਠੇ ਹੋ। ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਹਮ
 ਰੇ ਜਾ ਉਸ ਕੇ। ਉਸ ਕੇ ਜਾ ਹਮ ਰੇ। ਤਬ ਜਾਵੇ ਰਾਇ ਕਹਿ ਆ ਨਨਕ ਕੇ ਦੇਵ ਵੈ ਸਰਕ
 ਰ ਮੈ ਰਹੈ। ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਲੋਕ ਤੇ ਕਹ ਤੇ ਬੋਲ ਨਨਕ ਪੈ ਸੇ ਲੁਦਾਵਤਾ
 ਹੋ। ਤਬ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ ਲੋਕ ਦਸ ਮਨੀ ਬਹੁਤੁ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਨਿ
 ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਜੇ ਰਾਮ ਭਵਨੀ ਦਾ ਸਖ ਜਾਨ ਚੀ ਕਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ। ਤਬ
 ਭਵਨੀ ਦਾ ਸਖ ਜਾਨ ਚੀ ਆਇ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀ ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਵ
 ਨੀ ਦਾ ਸਨ ਨਕ ਕੇ ਜੋ ਪੈ ਸੇ ਆਵੇ ਤੇ ਹੋ ਨਿਸੇ ਅਬੀ ਅਦਾ ਕਰੁ। ਅਰੁ ਤੀ ਨਹ ਜਾ ਰਹੁ
 ਪਈਯਾ ਅਉਰ ਦੇਹੀ। ਭਵਨੀ ਦਾ ਸਕਾਹਿ ਆ ਬਹੁਤੁ ਭੁਗਤਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ। ਭ
 ਵਨੀ ਦਾ ਸਭੈ ਸੈ ਇਕੀਰੁ ਪਈਏ ਪਿਛਲੇ ਦਿਤੇ। ਅਤੇ ਭੈ ਹਜਾ ਰਹੁ ਪਈਯਾ ਹੋਰ
 ਦਿਤਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਲੋਕ ਰਿਖੈ ਲੀ ਆਂ ਪਾਰਿ ਆਇ ਆਂ ਤੀ ਨਵਿ ਚੋ ਕਛੁ
 ਬੋਹੜੇ ਹਾਇ ਲੀ ਆਇ ਆ। ਬਹੁਤੁ ਭੈ ਭਯਾ ਸਰਖੇ। ਤਬ ਜੇ ਰਾਮ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ
 ਕੈ ਪਾਰਿ ਆਇ ਵਾੜੀ ਆਂ। ਤਬ ਅਗੋ ਬੀਬੀ ਨਨਕੀ ਪੁਛਿ ਆ ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿਹਿ ਸਾ
 ਬੁਹੋਇ ਆ। ਤਬ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ ਸੁਨਿ ਪਰ ਮੇ ਸੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਮੈ ਅਜ ਬੁਹੋਰਾਨੁ

ਭੀਰਾਸੁ ਮੈਰੀਜਾਣਦਾਹਾਂਜੋਨਨਕਸਰਹਿਦਪੈਸੇਲੁਦਵਦਹੈ॥ ਅਭੇਹਿਸਾ
 ਬੁਝੇਦਾਂਹੈਤਾਂਹੋਇਸੇਦਕੁਣਵਧਾਹੋਦਾਂਹੈ॥ ਤਬਨਨਕੀਕਹਿਅਜੀਅਜੁ
 ਕੀਅਵਾਪਾਨਿਕਲਿਆ॥ ਤਜੈਰਾਮੁਕਹਿਅੜੈਸੈਇਕੀਰੁਪਈਏਵਧਾਨਿ
 ਕਲੇ॥ ਖਾਇਆਪੀਵਿਆਲੁਦਵਦਿਆ॥ ਤਬਨਨਕੀਜੀਕਹਿਆਇਸਪਾਸੈ
 ਰਾਇਬੁਲਾਰਜੋਬਰਸਾਣਹੈਤਿਤਨਹੋਰਿਕੋਈਨਾਵਰਸਵੈਗਾ॥ ਤਬਜੈਰਾਮਕ
 ਹਿਆਸੁਨਿਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀਏਕਿਤੇਨਰਾਇਣਭੀਵਰਸਾਣਹੈ॥ ਇਸ
 ਬੋਬਹੁਤੁਲੋਕਬਡੀਅਗਲਵਰਸਵਣਗੇ॥ ਤਬਨਨਕੀਜੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋ
 ਈ॥ ਜੈਰਾਮਦੇਕਹਣੇਨਾਲਿ॥ **ਸਿਮਤੁਪਦਿਸੈਪੈਤਾਲੀਅਤੀਹਾੜਸੁਦੀਸਤ**
ਮੀਸਾਹਾਲਿਖਾਇਆਆਇਆ॥ ਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਈ
 ਅਤੇਵਧਾਈਕੀਡੀ॥ ਅਤੇਨਿਪੇਬਾਮਵਦੇਹਾਬਿਕ੍ਰਿਗੁਨਾਲਿਛਿੜਕੇ॥ ਅਤੇਪ
 ਤਾਸੇਲਾਇਚੀਦਾਣੈ॥ ਅਤੇਪਜਰੁਪਈਏਰੋਕਤਲਵੀਰੀਕਾਲੁਦੇਘਰਭੇਜਿਏ
 ਤੇ॥ ਕਾਲੁਵੇਦੀਦੇਘਰਿਅਨੰਦਮੰਗਲਲਗੇਗਵਣਾ॥ ਕਾਲੁਆਪਣੇਸਾਹੁਰੇ
 ਆਦਮੀਭੇਜਿਦਿਤਾ॥ ਮਾਏਉਥੇਭੀਬਧਾਈਭੇਜੀ॥ ਲਗੀਭਾਜੀਆਵਿਡੁਡਾਹੋ
 ਰਸਮਾਂਨੁਲਗੇਕਰਣਾ॥ ਆਪਣੀਆਪਣੀਜਾਗਾ॥ ਰਾਇਬੁਲਾਰਪਾਸਕਾਲੁ
 ਗਈਆ॥ ਰਾਇਜੀਮੁਮਾਰਖਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਕੇਹੀ॥ ਕਾਲੁਕਹਿਆਨਨ
 ਕਤੁਸਾਡੇਗੁਲਾਮਦਾਸਾਹਾਲਿਖਿਆਆਇਆਹੈ॥ ਤਬਰਾਇਬੁਲਾਰਕਹਿਅ
 ਕਾਲੁਤੁਨਨਕਨੁਢੇਰਾਸਾਡਾਗੁਲਾਮੁਨਾਆਖੀ॥ ਅਸੀਰੰਜਹੋਵਾਗੇ॥ ਕਾਲੁਕ
 ਹਿਆਭੁਲਾਜੀ॥ ਅਸਾਨੁਤਾਂਅਦਬੁਲੋੜੀਦਹੈਨਾ॥ ਰਾਇਕਹਿਆਭੁਲਾਕਾਲੁ

ਹੋਰਗਲਾਬੋੜੀਆਨਹੀਅਦਬਦੀਆਰੁਲਾਰਾਇਜੀਏਹੁਗੁਨਹੁਸਾਂਨੁਬ
ਗੋਸਦਿਗੁਰਨਨਕਜੀਦਾਬਿਯਾਹਿਹੋਇਆਜੀਵਾਤਿਆਰਿਹੋਈਜਾਣੈਕਉ

ਖਸੋਆਸੀਰੁਲੇਹਾਜੀਆਰੁਲਾਕਾਲੁਖੁਦਾਇਬਖਸੇਗਾਜਾਹਿਤੇਰੀਮੁਰਾਦ
ਹਾਸਲੁਹੋਵੈਅੇਰਨਨਕਜੀਨੂੰਸਲਾਮੁਆਖੀਸਾਹੇਉਪਰਚਲੇਕਉਚਕਉ

ਵਚਲੇ ਕਾਲੁ ਲਾਹੁ ਪਰਸਰਮਲਾ ਕੁਦਪੁਤ੍ਰਨਿਦਲਾਲਾ। ਇਵਸੈਨਫਿਰਦਾਜ
 ਗਤਰਾਇਲਲਚਿਵਜਗਸਿਤਲੁਜਵਮਲਾ। ਹੋਰਜਿਤਨੇਵੇਦੀ। ਅਹੋਸਗੁਤਿਯਾਰ
 ਹੋਈ। ਜਾਭਾਵੇਦੀਸਿਕਾਤਚੜੀਸਾਤਿ। ਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਤਲਵੰਡੀਓਚਲੇ। ਮਾਂਝਿਓ
 ਨਨਰਮਾਮਾਇਆ। ਮਾਮਾਕਿਸਨਾਮਾਇਆ। ਉਨਦੇਦੁਇਸਰੀਕਾਮਾਏ। ਮਾਂਝਿ
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਪਹੁਚੇ। ਮਾਇਕਾਰਪਰਮਾਨੰਦਾਮਤੇਜੈਰਾਮਪਲਤੇਏਘਰਿਬਹੁਤਾਮ
 ਰੰਭਕੀਤਾ। ਪਜਾਇਨਸਹੇਵਿਚਰਹੇਤਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲੇ। ਜਾਂਇਬਾਹੀਵੇਸਹੇਉ
 ਪਰਖਲੇਹੋਇ। ਜਾਇਵਗਾਵਿਚਉਤਰੇ। ਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਜੈਰਾਮੁਦੇਪਿਉਨਿਧੇਬ
 ਮਵਨੁਭੇਜੀਆ। ਨਿਧਾਜਾਇਕੈਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਰਾਜੇਵੇਦੀ। ਮਾਦੀਜੀਵਾਮਾਈਹੋ
 ਤੈਸਾਨੁਮਲੁਮਹੋਵੇ। ਮੁਲੇਚੋਏਨੁਨਿਧੇਬਮਵਜਾਇਕੈਖਬਰਕੀਤੀ। ਅਸੀਰੁਬਦ
 ਜਾਇਕੈਕੀਤੋਸੁ। ਮਾਖਿਓਸੁਜਜਮਾਨਸੁਖੀਰਹਾ। ਮੁਲੇਕਾਹੀਆਪਧਾਨਿਮਸਕਰਾ
 ਨਿਧੇਕਾਹੀਮਾਜਜਮਾਨੁਵੇਦੀ। ਮਾਦੀਜੀਵਾਮਾਈਹੋਬਗਾਵਿਚਿ। ਮਾਇਉਤਰੀਹੋ। ਤੈਸਾਨੁ
 ਖਬਰਕਰੇਵੇਨੁਜੈਰਾਮਮਤੇਰੁਈ। ਮੇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਭੇਜੀਆਸੀ। ਜਾਹਿਮਹਤੇਮੁਲ
 ਚੰਦਨੁਖਬਰਕਾਰਿ। ਮਾਉ। ਮੁਲੇਕਾਹੀਮਾਂਭਲਾਹੋਵੇਜੀ। ਨਿਧੇਜਾਇਖਬਰਾਇਤੀ। ਅਗੋ
 ਮੁਲੇਅਪਣੈਭਿਰਉਭਾਈ। ਇਕਠੇਕੀਤੇ। ਅਤੇਹੇਤੇਰੀਪਵੇਪਾਸਜਾਇਖੜਚੋਇਆ
 ਲਗਾ। ਮਖਣਚੋਧਰੀਜੀਵੇਦੀ। ਮਾਦੀਜੀਵਾਮਾਹੋ। ਹੇਤੇਰੀਪਵੇ। ਮਾਖਿਆਪੁਤ੍ਰਮਾਜਿਤਿ
 ਮਾਮੁਲੇਨਲਜਾਹੀ। ਜੋਕਫੁਮੁਲਾਮਾਪੈਸੋਸਰਬਰਾਹਿਕਰਦੇਹੀ। ਅਤੇਮਾਪਭੀਨਲੋਹ
 ਵੈਮੇਰੀਦੇਹਵਡੀਹੋ। ਮੁਲਾਨਹੀਤਮੇਹੀਤੇਰੇਨਲਹੋਵਾਹਾ। ਭਲਾਚੋਧਰੀਜੀਤੁਸਾਡੁਜ
 ਹਕਮੁਹੋਸੋਤਸਹੀਹੋ। ਮੁਲਾਭਲੇਲੋਕਤੇਰੇਦੁਬੇਨੀਕਣਸਰਮਨੁਲੋਚੈ। ਅਤੇਜੀਭਨੁਖ

ਕਦੇਵੈ॥ ਸਾਡਾ ਅਖਣਾਏਹੋਹੀ॥ ਮੇਸੁਣਦਾ ਸੀਜੋਕਲੁਵੇਦੀਰੁਟੀ॥ ਆਦਾਪਦਵਾਂਰੀ
 ਹੀ॥ ਪਰਬੁਰਬੋਲਹੀ॥ ਅਤੇਤੂਰੀਜੀਰੁਦਾਕਰੜਾਹੀ॥ ਪਰਭੁਲਾਵਿਚਰੁਲੇ॥ ਅਦਮੀਹੀ
 ਨੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦਾਅਤੇਜੋਰਮੁਭਲੇ॥ ਅਦਮੀਹੀਨੀ॥ ਪਰਭੁਲਾਅਪਣੀਪਿਰੋਅਦਬੁਕ
 ਰਨਾ॥ ਮੁਲੇਅਖਿਅਚੋਧਰੀਜੀਤੁਸੀ॥ ਅਸਾਡੀਪਨਹਪੁਸਦਹੀ॥ ਅਸਨੂਤੁਸਾਡੀਭਿੜ
 ਹੀ॥ ਅਕੋਪਰਮੇਸਰਦੀਓਦਹੀ॥ ਜਾਹੀਭੁਲਾਅਚੁਲੇ॥ ਜਾਚੋਧਰੀਏਹੁਗਲਕਹੀਮੁਲੇ
 ਪ੍ਰਿਚਯੋੜਕਰਿਭਲੀਬਦੇਹੜੀਭੇਜੀ॥ ਅਜਿਤਾਰੀਪਵਾਨਲਿਗਇਆਸੀ॥ ਭੁਲਾਅ
 ਦਰਭਾਉਲੀਤਾ॥ ਰਾਤੀਜੀਵਚੜੀਭੁਲੇਵਾਜੇਗਾਜੇਨਾਲੀ॥ ਅਦਰਜਾਇਬੜੀ॥ ਦਿ
 ਤਵੀਡੀਆਸਿਦੀਅਕੀਗਲਾਨੂੰ॥ ਵੇਰਉਤਾਰਾਭੁਲੇਦਿਕਦੇਇਤਾ॥ ਅਦਰਭਾਉਦ
 ਹਲਾਅਜਿਤੇਹੋਰਾਬਹੁਤਕੀਤੀ॥ ਸਵਾਪਹੁਰਾਤਗਈਤਾ॥ ਪ੍ਰਭੁਕਾਰਹੋਇਆ॥ ਤਬ
 ਫੇਰਮਿਲਵੀਹੋਈਸੁ॥ ਅਤੇਫੇਰਲਵਹੋਈਆ॥ ਤੇਤੀਸਕਰੋੜੀਦੇਵਤੇਚਉਸਠੜੀ
 ਗਈਬਵਿਜੈਬੀਰਅੰਦੋ॥ ਛੇਅਜਤੀ॥ ਅਚੋਸਭਿਜੋਗਈਆਆਈਆ॥ ਅਉਰਸ
 ਭਦੇਵਤਾਮਨੁਖਸਰਬਲਵਲਗੀਪੜਨੀ॥ ਤਬਦੇਵਤੀਅੰਗੁਰੁਨਲਕਜੀਉਤੇਪੁਰ
 ਪਦੀਆਬਰਖਾਂਕੀਤੀ॥ ਬਡਾਸਬਦਿਹੋਇਗਹੀਆ॥ ਜੋਕਿਛੁਰਸਨਨਾਲਕਹੀ॥ ਐ
 ਸੋਕੀਅੰਕਹੀ॥ ਐਕਛੁਕਹੁਣਨਜਾਈ॥ ਬਹੁਤੁਸੁੰਦਰਿਬੋਲਾਹੋਇਗਹੀਆ॥ ਰਾਤ
 ਈਬਾਲਾਗੁਰੁਅੰਗਾਇਨੂੰਕਹਦਾਹੋਰੇਹੀ॥ ਮਹਰਵਨਇਹੁਜੋਮੈਤੁਸਾਨੂੰਗੁਰੁਜੀਆ
 ਖਿਦਾਹਾਸੋਮੈਅਪਣੀਅਖੀਭਿਨੀ॥ ਅਜਾਹਰਿਦੀਆਗਲਾਅਖਦਾਹਾ॥ ਪਰਮੇਸੁਣੀ
 ਆਗਲਾਨਹੀ॥ ਅਖਦਾ॥ ਤਬਗੁਰੁਅੰਗਾਤਿਜੀਬਾਜੀ॥ ਆਗਲਾਸੁਣਕੈਬਿਗਸੇਬਾਜੀ
 ਆਗਲਾਸੁਣਕੈਰੀਗਾਵਿਚਬੈਰਗੁਕਰਦਾਹੀ॥ ਤਬਲਵਵੇਲਹੋਇਆਤਬਗੁਰੁਨਲਕ

ਜੀਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਹਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਨ ਨ ਕਦ ਗੁਣ ਖਰਚੁ ३०

ਗੋਸਾਇ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਫੇਰੇ ਲੀ ਤੇ ਲਾਵਾ ਛੇਦ ਬੇਲੇ ਬੇਦਿਗ ਡੀਰ ਗੁਲ ਗੋਇਲਾ ਪਇਆ ॥

ਗੋਸਟਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਿਆਹਿਘਾਰੀਆਇਆਕੁੜੀਆਬਹੁਲੈਵਿਆਈਆ

ਅਹਸੋਮੇਰੇਪਸਅਹਾਤਾਂਮੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀਮੇਤੁਸਾਡੇਪਸਹੀਹਾਗੁਰੂਮਗਿਦਿਜੀ ੩

३१
 ਭੁਲਾ ਰਸੁ ਰਹਿ ਆ ਜੋ ਲਗਾ ਅਚਾਰ ਸੇ ਸੋ ਕਭਿ ਲਵ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਸੁ ਨੇ ਸਦਿ
 ਆ ਮੇਰੀ ਨਾਲ ਸਾ ਜੋ ਕਛੁ ਖਰਚ ਦਿਏ ਸਾ ਸੋ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੁ ਛੇਦ
 ਕਹੇ ਫਿਰ ਉਠ ਕੈ ਰੋਗੇ ਆਇਆ ਦੁਜੇ ਦਿਨੁ ਮਿਰਾਭ ਤੁਹੋਇਆ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਵਰੀ ਹੋਈ
 ਤੇ ਦਿਨ ਰਹ ਕੈ ਸੰਵਚ ਉਥੇ ਦਿਨਾ ਵਿਦਿ ਹੋਈ ਡੋਲੀ ਲੈ ਕੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਾ ਆਇਆ ਕਾਲੂ
 ਲਾਲੂ ਆਖਿ ਆ ਜੋ ਨੀਗਰੁ ਹੁਦੀ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਚਲਨ ਤਲਵੰਡੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਪੇਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ ਗਾ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਰਾਮੁ ਅਖ ਦੁਜੇ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਣਾ ਕਿਉ ਜੋ ਮੇਰੀ
 ਖਲੇ ਦਾ ਕੀ ਮਰੀ ਹੋਈ ਪਛੈ ਕਉ ਦਚਲਵੈ ਕਾਲੂ ਕਹੇ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਆਉ ਉਡੀਕ
 ਵਡ ਬੈਠੀ ਹੋ ਸੁ ਉਸਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਰਾਇ ਹੋਈ ਇਹੁਣ ਗੜਾ ਉਥੇ ਹੋ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੁਲਾ ਪਿਛੋ ਅ
 ਏ ਆ ਮੁਲੇ ਸੁ ਡਿਕਰ ਆਖਿ ਆ ਜੋ ਕੁੜੀ ਗਰੁ ਗੁਇਥੇ ਹੀ ਰਹਣਾ ਤਲਵੰਡੀ ਭੋਜੋ ਨਹੀ
 ਇਹੁਣ ਗੜਾ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਬ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਹਿ ਆ ਮੁਲ ਚੰਦ ਹੁਣ ਅਜੇ ਪਹ
 ਲੀਵਾਰੀ ਹੋ ਸੁ ਨੀਗਰਦੀ ਆਉਦੀ ਭੀ ਮੁਰਾਇ ਹੋਈ ਹੁਣ ਤਾ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਜਾਵਣਾ ਫਿ
 ਰ ਆਇ ਕੋ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨਗੇ ਕਿਰਤ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਤਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੋ ਸੁ ਉਥੇ ਇਨ ਦਾਰ
 ਹਣਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਦ ਦਾ ਹੋ ਬਦ ਦੀ ਇਸਤਰ ਹੀ ਹੋ ਜੋ ਡੋਲੀ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਨਾਨਕ
 ਅਤੇ ਮਾਤ ਚੰਦੀ ਹੋਰ ਸਾਰੀ ਜੀਵ ਜੋ ਜਤਨੀ ਅਈਸੀ ਸੋ ਮਾਤ ਚੰਦੀ ਡੋਲੀ ਲੈ ਕੇ
 ਘਰਿ ਨੂੰ ਗਈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਗਏ **ਬੋਲ ਹੁਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ**
ਪੂਰੀ ਹੋਈ ੮ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ
 ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਰਹਾ ਅਸਾ ਅਵਾਇ ਆ ਤੇ ਜੀ ਕੀ ਮੁਚਲਾਇ ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਜਦੁ ਹਾ ਮੈਥੋ ਕਿਥੋ ਕੀ ਮੁਚਲ ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬ

ਲਕੀ ਮੁਕਰਤਾ ਰਚਾਏਗਾ ਤੁਸੀਂ ਬਿਚਖੜੇ ਰਹੋ ਸੁਆਇਕ ਮਹੀਨੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਰੂਰ ਅਵਹਿ
 ਗੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿ ਮੁਚਲਾਵੋ ਤਬ ਭਈ ਬਲੇ ਆਂ ਪਿਆ ਭੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਸੋ ਕਰ
 ਏ ਸਭੁ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਉਥੇ ਦੀ ਪਬਰਕਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂ ਤਲਵੰਡੀ
 ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਨਕਾਕੀ ਆਚੋ ਜਕੀ ਤੇ ਹੋ ਨਿਕਿਉ ਕਰਿ ਬਰਤੀ ਹੋ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਬੜੇ ਆਇ ਨਨਕੀ ਭੋਇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜੋ ਰਾਮੁ ਨੂੰ ਮਿ
 ਲੈ ਆਤ ਚੋਣੀ ਭੀ ਆਇ ਨਨਕ ਦੀ ਪੀਰੀ ਪਈ ਅਗੋ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਪਿ ਆਂ ਆਉ
 ਰਾਭੀ ਠੰਡੜੀ ਹੋਵੇ ਆਤ ਚੋਣੀ ਦਾ ਮਥਾ ਚੁਮਿਓ ਸੁਗਲ ਨਲਲਾਈ ਲਾਇ ਕੈ ਪਾਸ ਲੈ
 ਬੈਠੀ ਅਗਲੇ ਦਿਨੁ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਂ ਦੀ ਪਾਨੇ ਆਏ ਲਗੇ ਕੀ ਮਚਲਾਵਣੇ ਅਗੇ
 ਕਾਲੂ ਕੀ ਆਂ ਅਹਾਂ ਜੋ ਮੁਲਾ ਮਾਲਿ ਆ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਦੀ ਜੋ ਚਲੀ ਅਹੀ ਸੋ ਚਲੀ ਜਵੇ
 ਨਹੀ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਂ ਹੋ ਬੜਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਤ ਚੋਣੀ ਛੋਤੀ ਹੋਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ
 ਚਾਲੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਸਾ ਆਵੇ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਹਲ ਵਨ ਨਹੀ ਮਹੀਨਾ ਦਾਇਮ
 ਹੀਨੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵਨਾ ਪਾਰਿਬਾਨ ਨਹੀ ਜਾਇ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਪੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵੇ
 ਤਬ ਪੀ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਆਖੇ ਪਿਉ ਜੀ ਤੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਿਥੇ ਏਤ ਹੋਇ ਹੁਤਾਲ ਕਾਨੂੰ ਪੁਵਾਇਦਾ ਹੋ
 ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਪੀੜ ਕਾਈ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਸੁ ਤਬ ਮੁਲਾ ਜੋ ਰਾਮੁ ਥੇ ਆਵੇ ਆਇ ਕਰਿ ਪਉ
 ਰੂਕਰੇ ਅਤੇ ਆਇ ਕਰਿ ਆਖੇ ਤੁਸਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪੀ ਨੂੰ ਬੋਝੀ ਆ ਅਤੇ ਨਨਕ ਜੀ
 ਨੂੰ ਆਖੇ ਤੇ ਕੀ ਬੋਝੀ ਦਹੋਇ ਆ ਆਹੋ ਮੇਰੀ ਜੀ ਦਨੂੰ ਲਿਖਿ ਆਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਅਗੋ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਉਹੁ ਪੁਖਿ ਪੁਖਿ ਕੋ ਉਰਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਤ ਚੋਣੀ ਦਾਨ ਉਸੁਲਖਣੀ
 ਹਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਰਿਜੋ ਆਈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਤ ਚੋਣੀ ਸਦੀ ਦੀ ਆਹੀ ਨਿਤ

ਪਰਤਖਉਕਰਵਾਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀਨੇਇਕੁਣੁਕਰਜਵੈ॥ਅਤੇਚੰਦਰਾਣੀਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਦੀਸਸੁਦਾਨਾਉਅੰਗਾਂਚੰਦਰਾਣੀਆਈਧੀਧਾਸਾਮਾਤਚੰਦੀਮਾਉਅਗੈਰ
 ਨੀ॥ਚੰਦਰਾਣੀਬਹੁਤਗੁਸਾਖਾਇਕੈਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਧਾਸਾਆਈ॥ਆਇਕੈਬੇਬੇਨਨ
 ਕੀਜੀਨੂੰਲਗੀਲੜਨਾ॥ਆਖਿਵਲਗੀਕਉਜੀਤੁਸੀਏਹੀਅਜੇਹੀਆਹਕੁਮਤਾਲ
 ਗੋਕਰਾਨੀਜੋਪਰਾਣੀਆਪੀਆਲਗੇਗਲਣਾ॥ਤੁਸਾਨੂੰਪਰਮੇਸਰਦਭਉਨਹੀਪਉਚ
 ਤੇਰਿਉਨੂੰਨਹੀਸਮਝਾਉਦੀ॥ਭਰਜਾਣੀਨੂੰਨਹੀਕਰਗਿਣਦੀ॥ਨਤੁਭਰਜਾਣੀਦੀ
 ਖਬਰਲੇਈਹੈਨਭਦੇਈਯਾਸਲੇਨੂੰਸਮਝਾਉਦਾਹੈ॥ਤੁਸਾਰੇਜੀਅਖਿਚਕਿਆਆਈ
 ਹੈਸੁਤੁਸੀਆਨੂੰਆਖੋ॥ਤਬਬੀਬੀਨਨਕੀਆਖਿਆਸੁਣਿਮਾਸੀਮੇਰਿਉਨੂੰਸਮ
 ਝਾਵਸੋਕੀਆਸਮਝਾਵਾ॥ਭਿਰਾਉਮੇਰਾਚਰਨਾਂਹੀਯਾਰਨਹੀ॥ਜੁਆਰੀਆਨਹੀ॥ਕੋ
 ਈਬੁਰਾਕੀਮੁਕਰਵਾਨਾਂਹੀ॥ਏਹੁਦਾਨੂੰਪੁਨੂੰਨੀਗੋਰੁਖੇਨੁਕਰਦਾਹੈ॥ਆਪਣੀਕੁਮਾਈਵੇ
 ਚੋਕੋਈਭਾਵੈਸੋਕਰੈ॥ਤੁਸੀਉਲਭੇਤਾਦਿਦੇਵੇਜਾਤੇਰੀਪ੍ਰਿਥੁਖੀਨੰਗੀਰਹਦੀਹੋਵੈ॥ਤਾ
 ਤੁਸੀਉਲਭੇਦੇਦੇਭਣੇ॥ਅਤੇਚੰਗੇਭਲੇਖਾਦੇਪੀਦੇਅਗਲੇਨੂੰਖੁਆਰਕਰੋ॥ਤਾਤੁਸੀ
 ਖੁਸੀਹੋਵੈ॥ਆਸਾਡਾਤਮੁਹਸੁਆਦਨਹੀਦੇਦਾਜੋਅਸੀਏਸਮੁਹੋਤੁਸਾਨੂੰਆਖੀਏ॥
 ਗਹਵੈਈਜਾਗਾਗਾਹਵਾਹੈ॥ਕਪੜੇਈਜਗਾਕਪੜਾਹੈ॥ਅੰਨਦੀਜਾਗਾਅੰਨੁਖ
 ਵਨੂੰਹੈ॥ਅਤੇਮੇਅਸਾਤਿਅਸਾਤਿਕਰਦੀਹਾ॥ਭੰਭੀਬਿਨਾਇਸਮੁਹੋਨਾਉਕਦੀਸਾਇ
 ਆਨਾਂਹੀ॥ਅਤੇਖੜੀਦੇਪੁੜਨੂੰਦੀਵੈਖੁਆਰਕਰੋਤਾਆਸਾਕੀਆਵਸੁਹੈ॥ਤੁਸਾਰੀ
 ਖੁਸੀ॥ਅਸੀਤੁਸਾਨੂੰਕੁਣਨਾਆਖਦੇਹਾਲਸੀਰਹੈ॥ਤਾਚੰਦਰਾਣੀਚਪੁਕਰਗਈ॥
 ਆਖਸਕੈਕੁਣਨਹੀ॥ਸਿਰਮਿਦੀਹੋਇਕੈਉਰਗਈ॥ਧੀਅਧਾਸਾਆਈਆਇਕੈਆ

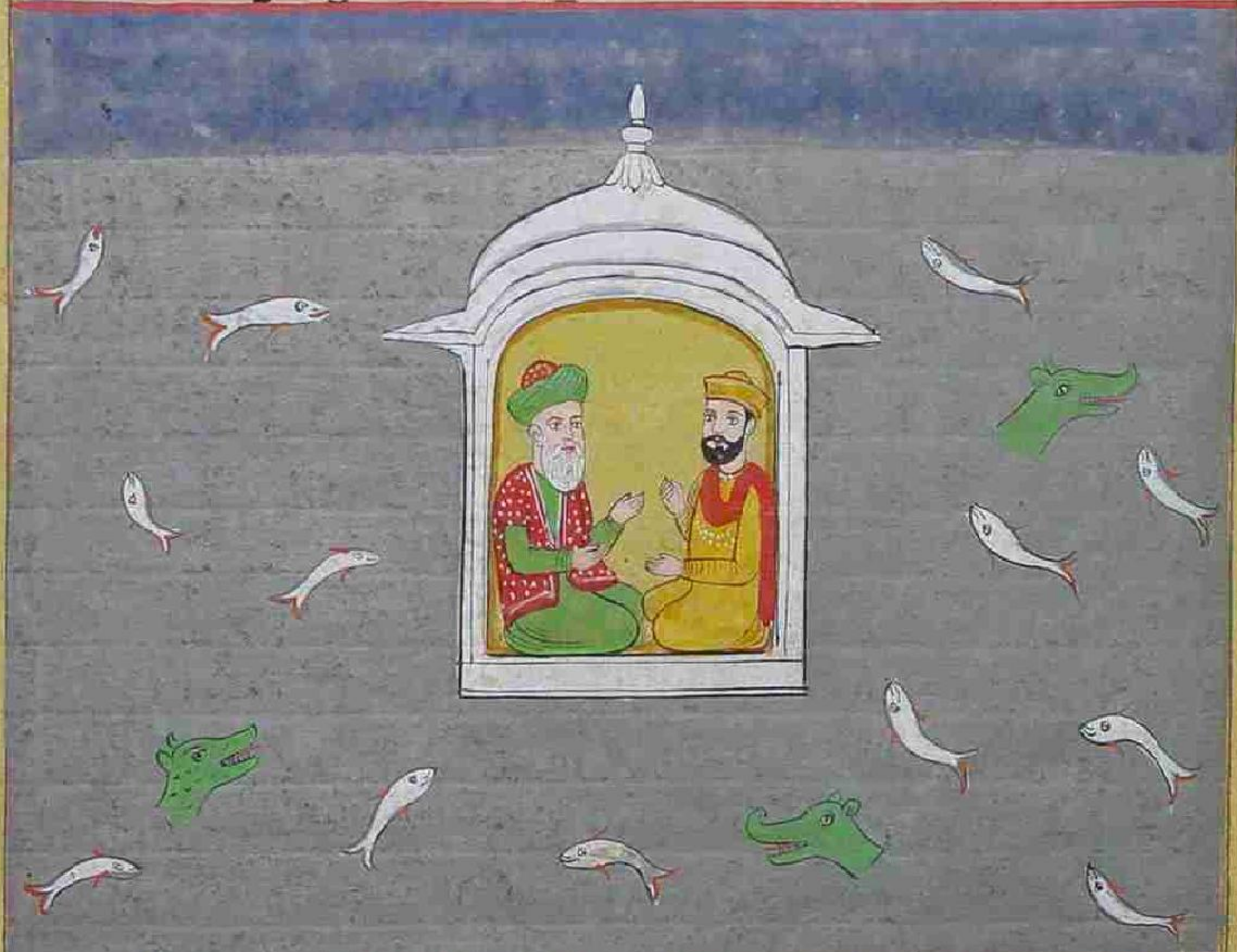
ਖਿਓਸੁ। ਬੇਦੀ ਸੁਲਖਣੀ ਤੇਰੀ ਨਿਨ ਦਤਾ ਮੈ ਨੂੰ ਹੋ ਸਿਰ ਮਿਦੀ। ਆਕਰ ਛੋਡੀ ਆਬਹੁ
 ਤਾ। ਮੈ ਨੂੰ ਜਬ ਬੁਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇਆ। ਦੇਖੁ ਬੇਦੀ ਤੂੰ ਕੀ ਕਛੁ ਨਿਵਚਲੁ। ਤਬ ਸੁਲਖ
 ਣੀ ਆਖਿ ਆਮੀ ਮੈ ਕਛੁ ਭੁਖੀ ਨਿਗੀ ਨਹੀ ਰਹਦੀ। ਗਹ ਵੈ ਕਪੜੇ ਥਾਂ ਵਣੁ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਗ
 ਸੁ। ਬੇਦੀ ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਗ ਤਾ ਤੂੰ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁੜ ਨੂੰ ਕਿਉ ਬਦਨ ਉਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਣੀ ਆਖਿ ਆਮੀ ਮੈ ਕਿ ਆਕਰਾ। ਮੈ ਨੂੰ ਮੁਹ ਨਹੀ ਲਵਦਾ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਧੇ ਮੁਹ ਬੋਲਦਾ ਨ
 ਹੀ ਮੈ ਕਿ ਆਕਰਾ ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਆਖਾਂ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਚੋ ਦੋਰਾਣੀ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਪਾਸ ਆਈ। ਆ
 ਏ ਕੀ ਆਖਣ ਲਗੀ। ਬੇਦੀ ਨਨਕੀ ਮੈ ਤੇਰੀ ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇਆ ਆਖਾਂ। ਅ
 ਗੈ ਆਖਣ ਲਗੀ ਮੈ ਤਾਂ ਭੁਖੀ ਨਹੀ ਰਹਦੀ। ਅਤੇ ਨੀਗੀ ਨਹੀ ਰਹਦੀ ਮੈ ਨੀਗਹ ਦੇ ਬਹੁਤੇ
 ਰੇ ਹੋਗੇ। ਪਰ ਮੈ ਨਾਲ ਸਿਧੇ ਮੁਹ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀ ਮੈ ਨੂੰ ਮੁਹ ਲਵਦਾ ਨਹੀ ਮੈ ਕਿ ਆਕਰੇ। ਤਬ
 ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਕਹੀ ਆਮੀ ਸਿਧੇ ਦੋਰਾਣੀ ਭਾਈ ਦੀ ਤਰਾ ਪਰਿਕਰੜੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਦੇ ਮੈ ਭੀ ਸ
 ਦਦੀ ਹਤਾ ਭੀ ਆਵਦੀ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੇ ਜੀ ਆਵਿਚੀ ਆਵਦੀ ਹੋ ਸੁਤਾ ਆਵਦੀ ਹੈ। ਜੇ
 ਆਵਦੀ ਹੋ ਤਾ ਕੇਹੀ ਆਵਦੀ ਹੋ ਲੀਲਾ ਖੀ ਆਵਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਮੈ ਇਹੁ ਜੀ ਵਿਚ ਕਛੁ ਨਹੀ
 ਆਵਦੀ। ਮੈ ਕਹਦੀ ਹਾ ਜੋ ਇਹੁ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁਣੇ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈ ਆਖਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਭਲਾ ਮੈਰੀ ਭਰ
 ਜਾਈ ਹੋ ਹੋ ਮੈ ਜੀ ਉਜੀ ਉਪਦੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿਵੇਰ ਜੀ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸਾ ਗੋਦੀ
 ਪਾਇਆ ਵੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਲੇ ਖਤਰੀ ਆਦੀ ਪੀ ਹੈ। ਭਲਾ ਆਪੇ ਸਿ ਆਵਿਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸ
 ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਨ ਤਿਨਹੀ ਲਵਣੀ। ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੀ ਢਨਹੀ ਆਇਲਗਾ। ਤਬ ਚੋ ਦੋਰਾਣੀ
 ਕਹੀ ਆ ਭਲਾ ਬੇਦੀ ਨਨਕੀ ਕਮੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀ ਪਰੁਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਤੀ ਮਤ
 ਦਬਰਤ ਬੁਧੇ। ਸੋਭੀ ਤਾਲੋੜੀ ਮੈ ਹੋਨਾ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਕਹੀ ਆ ਭਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੁ

ਭੀਸਚੀਐ। ਪਰਭੁਲਾਪਰਮੇਸੁਰਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਪਰਤੁਪੀ। ਅਦਾਇਲਾਸਾਕਰਾ। ਅਤੇਸ
 ਮਝਾਉਭੀ। ਅਤੇਆਖੁਜੋਬੇਦੀਤੁਓਸਦੇ। ਆਖੇਵਿਚਚਾਲੇ। ਆਕਰਾ। ਨਿਵਿਤਪਕੜਾ। ਅਤੇ
 ਸਕਤੀਛਰਾ। ਅਤੇਮਾਸੀਤੁਜਾਵਦੀਹੈ। ਜੋਭਿਰਾਉਦੀਰਖਵੀਕਰਦੀਹੈ। ਅਤੇਮੇਨਾਨਕਨੂੰ
 ਭਿਰਾਉਨਹੀਜਾਵਦੀ। ਨਨਕਜੀਨੂੰ। ਮੇਪਰਮੇਸੁਰਹੀਜਾਵਦੀਹੈ। ਤਿਸਤਿਪਰਤੀਤਕ
 ਰਜਾਵਾ। ਇਸਗਲਾਵਿਚਫੇਰਨਹੀ। ਅਸੀਨਨਕਜੀਪਸੈਏਹੋਰਦੇਹਜੋ। ਆਖਵਦੀ
 ਗਲਕਾਈਨਹੀ। ਕਿਉਜੋਨਨਕਫਕੀਰਵਿਦੇਸੁਹੈ। ਭੁਲਾਮਾਸੀਹੁਣਤਾਤੁਜਾਹੀ। ਜੇਪਰ
 ਮੇਸੁਰਭੁਵੇਗਾਤਾ। ਮੇਭੁਭੀਨੂੰਬਹੁਤਾਦੇਲਾਸਾਂਦਿਵਵਾਂਗੀ। ਇਤਨੀਬਾਤਸੁਦਿਕਾਰੀ
 ਚੰਦੋਰਾਵੀ। ਅਪਣੈਘਾਰਿਗਈ। ਇਕਾਦਿਨਨਨਕਜੀਜੋਰਾਮਨੂੰਮਿਲਣਾਸਾਂਦਿ। ਅੰ
 ਬੇਬੇਨਨਕੀਨੂੰਭੀ। ਅੰਦਿਮਿਲਿਆਂ। ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀ। ਅੰਖਿਆਭਾਈਜੀ। ਅਜੁਪਰ
 ਮੇਸੁਰਾਅਸਾਉਪਰਬਹੁਤਾਮਿਹਰਵਾਂਨਹੈ। ਇਆਹੈ। ਤੁਸਾਅਸਾਂਨੂੰਦਰਸਨੁਦਿਤਾ। ਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀ। ਅਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਮੇਤਾਤੇਰਾਗੁਲਾਮੁਹਾਂ। ਤਬਬੀਬੀਨਨਕੀਜੀਫਿਰਾਅੰਖਿਆ
 ਭਾਈਜੀਤੁ। ਇਹੁਗਲਾਕਿਸੇਹੋਰਸਨੁਅੰਖਿਆਕਰਾ। ਮੇਨੂੰਤੁਸੀਇਹਨਾਅਖਿਆਕਰੋ
 ਤਬਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਬੇਬੇਜੀਤੁਮੈਬੋਵਡੀਹੈ। ਫੇਰਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀ। ਅੰਖਿਆਭਾਈਜੀ
 ਦਿਨਾਬਿਚਬਡੀਹਾਂ। ਪਰਕਰਮਾਂਬਿਚਛੋਟੀਹਾਂਬਡੀਨਹੀ। ਬਡਾਸੋਜੋਕਰਮਾਂਬਿਚਵਡੀ
 ਹੋਵੈ। ਤਬਨਨਕਜੀ। ਅਖਿਆਂਬੀਬੀਜੀਤੁਸਚੀਹੈ। ਪਰਇਹੁਪਰਮੇਸੁਰਤੈਨੂੰਹੀਬੁਝ
 ਈਹੈਤੇਰੇਉਤੇਪਰਮੇਸੁਰਬਹੁਤਾਮਿਹਰਵਾਂਨਹੈ। ਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਕਹਿ। ਅੰਭਾਈਜੀ
 ਪਰਮੇਸੁਰਮੇਰੇਉਤੇਤਾਮਿਹਰਵਾਂਨਹੈ। ਇਆਂਤਾਂਜਾਂਦਾਂਗੀਜਾਤੁਮੇਰਾਂਇਕਾਅੰਖਿਆਮਨਿ
 ਹਿਗਾ। ਤਬਨਨਕਜੀਪੁਸੀਹੈ। ਇਕਾਰੀ। ਅਖਿਆਂਆਖੁਬੇਬੇਜੀਜੋਤਾਅੰਖਹਿਗੀਸਿਮੰਨਾ

ਗਾਤਿ ਮੇਰੀ ਬਡੀ ਭੈਣ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੁਕਤੀ ਸਾਧਕਾ ਆਹਾ ਭੈਣ ਭਰਾ
 ਉਦਾ ਤੈ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋ ਗਾ ਆਖੁ ਬੇਬੇ ਤੂੰ
 ਇਸ ਮੁਹਰੇ ਆਖੇ ਗੀ ਸੋ ਮੈਂ ਨਗਾ ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿ ਆ ਤੂੰ ਭਰਾ ਭੀਨੂੰ ਦਿਲਾ ਸਾਨ
 ਹੀਦੇ ਦਾ ਭਲਿ ਆ ਭਰਵਾ ਦੀ ਆਪੀ ਆ ਗੋਈ ਪਾਇ ਕਰਿ ਲਿਅੰਦੀ ਵੀ ਅਚੈ ਨਿ॥
 ਅਤੇ ਉਨ ਦਾ ਦਿਲਾ ਸਾਨ ਹੀ ਕਰੀ ਦਾ ਤਬ ਹੁਤ ਸਰਮਿ ਦੀ ਅਚੈ ਵੀ ਦੋਹੈ ਤੂੰ ਸਾਧੂ ਹੋ ਆ
 ਪਣੈ ਜੀ ਆਵਿ ਚਬੀ ਚਰਕ ਰਿਦੇ ਖੁ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਆਖਿ ਅੰਨ ਦੇ ਖੁ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਉ ਕਿਸੇ ਗਲ ਥੋ ਬੈਠਵੀ ਗਹਿਦੀ ਹੋ॥ ਅਗੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਿਉ ਰਹੈ ਜੀ ਸਭ ਕਛੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਇਤਾਹਾ ਜਰਹੈ ਪਰ ਇਕ ਮੁਹਰਾ ਦਿਲਾ ਸਾਸਭਨ
 ਗਲਾ ਬੋਵਡਾ ਹੈ ਭਾਵੈ ਹੋਰੁ ਕੁਝ ਨਹੈ ਤੇ ਮੁਹਰਾ ਦਿਲਾ ਸਾਸਭਨ ਗਲਾ ਬੋਵਡਾ ਹੈ ਮੁਹਰਾ
 ਦਿਲਾ ਸਾਹੋਵੈ ਤਾੜੀ ਅਤੀ ਆਦੀ ਜਾਂਤ ਨੂੰ ਇਹੁ ਗਲ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸ ਕਹਿ ਆ ਸੋ ਸਮਝੀ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸਿਤੋ ਖੁ ਕਰਾ ਤੂੰ
 ਆਖਦੀ ਹੋ ਸੋ ਮੇਰਾ ਗਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਇਹੁ ਗਲ ਛੋੜ ਦੇਹਾ ਤੂੰ ਹੋਰੁ ਕਾਈ ਗਲ ਕਰਾ ਭਾਈ ਹੋਰੁ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਹੋਰੁ ਇਹੁ ਗਲੁ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਲਾਇ ਦੇਖਾਂ ਅਪਣੈ ਕਛੁ ਝਖਿ ਰਵਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਮਿਗਦੀ ਹੋ ਸੋ ਭੀ ਹੋ ਉਗਾ ਆਖਿ ਕਰ ਚਲ ਦਾਗਹਿ
 ਚਿਸੁ ਲਗਾ ਪਰ ਬਾਸ ਕਰਨਾ ਪਾਰਿ ਆਵਣ ਜਵਣੁ ਲਗੇ ਦੂਜੈ ਦਿਨ ਤੀਜੈ ਦਿਨ ਮੇਰੀ
 ਖਾਂਨੇ ਤੇ ਉਠਕੈ ਪਾਰਿ ਆਇ ਜਾਇ ਆ ਕਰੈ ਦਿ॥ **ਬੋਲ ਹੁਤਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ**
ਦਾ ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਂਨਾ ਭੀਕ ਮਵੈ ਅਤੇ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਜੀ
 ਨੁਰਾਜੀ ਭੀਰਖੇ ਅਤੇ ਅਪਣੈ ਪਰੁ ਭੀ ਜਵਾਹਿ ਲਗੇ ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਭੀ ਸੁਣਕੈ ਖੁਸੀ

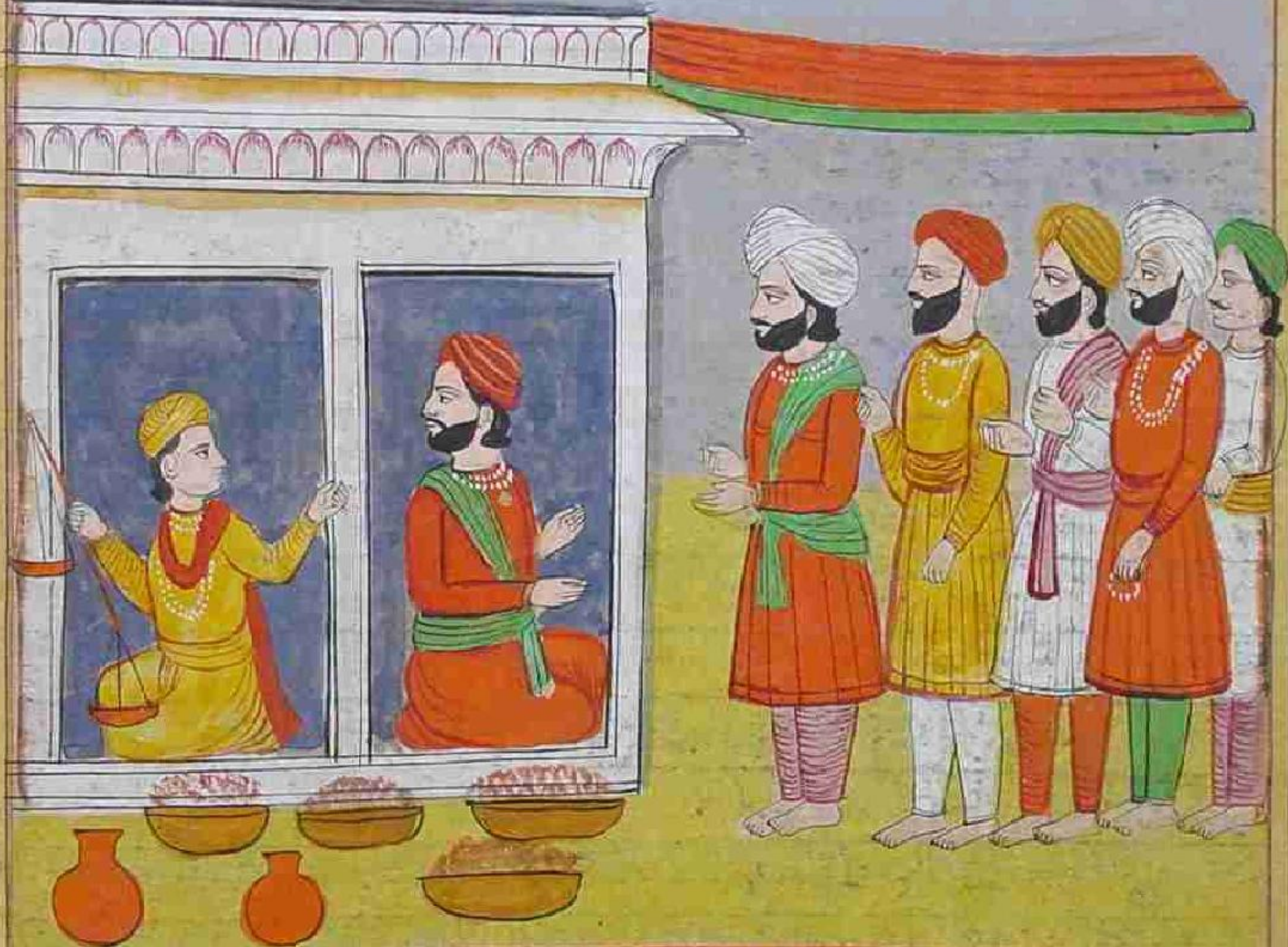
ਬਹੁਤ ਹੋਈ। ਜਾਂ ਬਾਰਿ। ਅੰਬਤੀ। ਅੰਦੀਉ ਮਰ ਹੋਈ। ਤਾ ਸਿਸਾਰੀ। ਸੁਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ। ੩੪
 ਰਿਪੁ ਤਜਨ। ਮਿਅੰ। ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਦੇ ਦਾਨ। ਉਸਿਰੀ ਚਿਦਰਾਖਿ। ਅੰ। ਜਾ ਸਿਰੀ ਚਿਦਰਾਖਿ। ਅੰ
 ਸਾਢੇ। ਅਚਹੁਦ ਹੋਇ। ਅੰਸੀ। ਤਲਖ ਮੀਦਾ। ਸੁਸਾਹਿ ਬੁਜਾ ਦੇ ਦਸੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੋਈ ਖੰਨੇ ਬਿਚ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਅਰਇ ਕਾ ਦਿਨ ਹਿਕਰੋ। ਬੰਦ ਲੋਕ। ਅੰ। ਇਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਸੁ
 ਤਰ ਕਸਾ ਮੋ ਵਿਚ ਸੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ। ਅੰ। ਕਹਿਓ ਜੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਅਈ। ਮੇਜੀ
 ਬੰਸੀ। ਮੋ। ਤਬ ਉਹੁ ਗੋਬੰਦ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਗਇ। ਅੰ। ਬੈਰ ਕੇ ਉਹੁ ਗੋਬੰਦ ਲੋਕ ਬੋਲਿ। ਅੰ। ਰੇ
 ਪੁਦਾਇ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੈ ਨੂੰ। ਰੀ। ਅੰ। ਬੇਦ ਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਅਗੋ ਬੋਲਿ। ਅੰ। ਮੀ। ਅੰ। ਜੀ। ਮੇ
 ਨੂੰ ਵੇਦ ਨ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਫੇਰ ਗੋਬੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿ। ਅੰ। ਤੇਰੀ ਗੁਜਰ ਦਾ ਕਿਉਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ। ਅਗੋ। ਅਰਜ ਕੀਤੀ। ਮੀ। ਅੰ। ਜੀ। ਅਸੀ। ਖੜੀ ਦਾ ਜਨਮ। ਅੰ। ਹੇ। ਨਾਂ ਤੇ ਬਾਝੇ ਖਾ ਦੇ ਨਾ। ਅ
 ਹੇ। ਚਾਰ ਪਹਰ ਬੈਠੇ। ਅੰ। ਗੁਜਰ ਜਾ ਦੇ ਹੋ। ਨਿਗੋ। ਜਾ ਦੁਇ ਘੜੀ। ਅੰ। ਦਿਨੁ ਰਹ ਦਾ ਹੋ। ਤਾ ਨਾਂ ਇ
 ਕਾ ਰਿਦੁ ਕਰਾ ਮੁਹ ਪਾਇ ਦੇ ਹਾ। ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਗੋਬੰਦ ਲੋਕ ਉਪ ਦੇਸਾ ਦਿਤਾ। ਅੰ। ਇਕਾਰੀ
 ਅੰ। ਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹਜਰੁ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰ। ਹਾਂ ਜੀ। ਸ
 ਭ ਕਿਛੁ ਹਜਰੁ ਹੋ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀ। ਸੁ। ਤਬ ਉਸ ਗੋਬੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿ। ਅੰ। ਤੁਝ ਤੇ ਬੇਲੇ ਉਠ
 ਾਇ। ਅੰ। ਹੀ ਵੇਈ ਦੁਬੀ। ਮਾਰ ਕਾਰਿ। ਅੰ। ਇਮੋਈ ਖੰਨੇ ਬੈਠੇ ਕਰਾ। ਕੁਝ ਘੀਉ ਗੁੜ ਕਚੇ ਚੜੈ। ਮੁ
 ਹ ਚਾਇ ਪਾਵੈ ਕਾਰਿ। ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੇਰਾ ਕਉਲੁ ਹਾਰਿ। ਮਾਰ ਹੋਗਾ। ਕੁਮਲਾਵੈ ਗਾਨਹੀ। ਇਤ
 ਨੀ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਾਰਿ ਗੋਬੰਦ ਲੋਕ ਚਲਿ ਤੇਰੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ। ਇਹੁ ਦਕ ਪਕੜੀ
 ਜਾਂ ਮਹੀ ਨੇ। ਫੁ। ਅੰ। ਗੁਜਰੇ ਤਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਜੇ ਨਵ ਝੂਝੇਈ ਬਿਚ ਬਾੜੀ। ਅੰ। ਵਾੜੀ ਕੇ ਸੀਉ
 ਦੁਬੀ। ਮਾਰੀ। ਤਉ ਗ੍ਰੀਮ ਹੋਇ ਗਇ। ਅੰ। ਤਉ ਉਰਗਤ ਸਚ ਖੰਡ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ। ਤਾ ਅਕਾਸ ਬਾਈ

ਹੋਈ ਨਰਾਇਣ ਪਰਸਿਨ ਹੋਏ। ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇ ਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ ਸੋ ਮੇਨੂੰ ਮੰ
ਨੇਗਾ। ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਗਾਉ। **ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ** ਗੋਸਟਿ ਖੁਵਾਜੇ ਨਾ ਲਹੋਈ ਪਾਸਾ ਵਿਚ

ਜੀਸ ਬਟ ਬੋਲਿਆ। ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਅਖੇਸ ਭਰੋਇ। ਕੇਵਲ ਬਡਾ ਭੀਰੋਇ। ਕੀਮਤਿ ਪ
ਇਨ ਕਹਿ। ਆਸਾਇ। ਕਹਣੇ ਵਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ। ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚਿਖੈ ਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੁਕ

ਮੁਖਾਰਬੁਹਮੁਕਹੋਇਅਜੋਇਸੀਘਾਦੁਪਹੁਚਾਵੋ॥ ਨਨਕਤ੍ਰਿਕਿਰਤਛੁਰੁ॥ ਮੇਰੀਕਿਰਤ ੩੫
ਤਕਗਾ॥ ਪਰਅਵਾਜੁਏਹੋਨਕੋਉਹਿਦਾਗੋਸਦਿਦਉਲਤਖਾਨਲਹੋਈਮੋਦੀਖਾਨੇ॥

ਨਾਕੋਉਮੁਸਲਮਾਨੁ॥ ਤਾਮੋਦੀਖਨੇਅਤੇਸੀਸਾਗਬਿਚਤ੍ਰਿਭਪੀਗਈ॥ ਜੋਨਨਕਬੇਈਗੁ
ਮਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਕੋਈਕਛੁਆਖੋਕੋਈਕਛੁਆਖੋ॥ ਕੋਈਆਖੋਸਰਕਾਫਦੇਪੀਸੇਬੋਇਗ

ਇਆਂ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਖੁਵਾਂ ਇਦੁਲੁਦਾਂ ਇਦਾਂ ਸੀ। ਇਹੁਤੁਰੁ ਹੋਇ ਰਹੀ। ਪਰ ਜਾਂਤੀ ਸਰੋਇ
 ਨਹੁਰੁ ਨਨਕਜੀ ਨਿਕਲੇ। ਪਰੁ ਅਵਜਾਇ ਹੋ ਜੋ ਨਕੋਈ ਹਿਦੁਨਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨੁ
 ਹੋ। ਨਿਕਲੇਤਾ ਸੋਰਪੈ ਗਇਆ ਜੋ ਨਨਕਮੋਈ ਨੂੰ ਭੁਤਲ ਲਗਾ। ਖਪਤੀ ਹੋਇ ਅੰਗੇ
 ਤਬਦੁਲਤਖਾਨੁ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਤਾਦੁਲਤਖਾਨੇ ਦੀ ਜੋਰਾ ਮੁਨ੍ਹਿ ਪਕੜ ਮਗਿ। ਇਆ
 ਆਖਿਓ ਸੁਨਨਕਤੇਰਾ ਸਲਾਮੋਈ ਥਾਤ ਤੂੰ ਪੈ ਸਿਓਕਾਜ ਬਾਬੁਕਰੁ। ਅਰੁ ਹੀਸਾ ਬੁਏਇ
 ਤਬਜੋਰਾ ਮੁਕਹਿ ਆਲਈ ਮੇਜੀ। ਤਬਜੋਰਾ ਮਨਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ। ਅਰੁ ਕਹਿ ਆਨ
 ਨਕਜੀ ਦੁਲਤਖਾਨੇ ਦੀ ਹੀਸਾ ਬੁਮਗਿਦ ਹੀ। ਚਲਿਕਾਰਿ ਹੀਸਾ ਬੁਏਹੀ। ਤਬਗੁਰੁ ਨਨ
 ਕਜੀ ਉਠਕੇ ਨਲਹੋਇ। ਆਇਕੇ ਹੀਸਾ ਬੁਏਤਾ ਸੁ। ਸਾਤਿ ਸੈਸਠਿ ਰੁਪਈਏ ਗੁਰੁ ਨਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਬਾਂਕੀ ਬਧੋ। ਖਬਰ ਦੁਲਤਖਾਨੁ ਹੋਈ। ਜੋ ਸਾਤਿ ਸੈਸਠਿ ਰੁਪਈਏ ਨਨਕਜੀ ਦੇਏ
 ਏਨਿਕਲੇ ਸਰਕਾਰ ਮੇ। ਤਬਦੁਲਤਖਾਨੇ ਕਹੀ। ਅਰੇ ਨਨਕਮੋਈ ਖਨੇ ਬੈਰਾ। ਅਪਣਾ
 ਹੀਸਾ ਬੁਆਵੈ ਸੋਚੁ ਕਾਇਲੇ। ਅਗੇ ਮੋਈ ਖਨੇ ਦਾਂਕੀ ਮਚਲਾਂ। ਤਬਗੁਰੁ ਨਨਕਜੀ
 ਕਹੀ ਆਖਾ ਜੀ ਇਹੁਪੈ ਸੇਮੇਰੇ ਕੀ ਮਨਹੀ। ਇਹੁਪੈ ਸੇਖੁ ਦਾਇਕੇ ਹੀਨੀ। ਇਹੁਪੈ ਸੇਫਕੀਰਾ
 ਕਉ ਖੁਲਾਵੇ ਨਨਕਫਾਰ ਕਹੋਇਆ। ਤਬਗੁਰੁ ਨਨਕਜੀ ਘਰਿ ਨਬਝੀ। ਅਬਹਰਿ ਰ
 ਹੀਆ। ਅਰੁ ਮੁਲਾਸਹੁਰਾ ਜਲਕੈ ਅਗਿ ਆਰਾਹੋਇ ਗਇਆ। ਫੇਰਤੀ ਸਰੋ ਮਹੀਨੇ ਬੇਬੇ
 ਨਨਕੀ ਦੇ ਘਰਿ ਲਖਮੀ ਦਾ ਸੁਉਪਾਨਾ। ਸਾਹਬੁਜ ਦਾ ਮੁਲਾ ਚੋੜਾ ਸਹੁਰਾ ਸੀ ਸੋਸਮੇਪਤਿ
 ਤਦਾ ਸੇਵਕ ਸੀ। ਮੁਲਾ ਸਾਮੇਪਤਿ ਤਪਾਸ ਜਾਇ ਰੀਨਾ। ਦੇਖੀ ਜੀ ਨਨਕ ਨਾਕਿਛਕੀਰਤ ਕ
 ਰਦਾ ਹੀ। ਨਾਕਿਤੇਵਲਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੀ। ਮੇਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਆਂਗਾ। ਬੋਲੇ ਰਾਈਵਾਹਿ
 ਗੁਰੁ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ੧੦। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਬਸਾਮੇਪਤਿ ਤਕਾਹੀ ਆਚਲਦੇ

ਖਾਮੁਲਾ ਨਨਕ ਵਿਥੈ ਹੈ। ਤਬ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਉਹੁ ਗੋਰਾ ਬਿਚੈ ਹੈ। ਮਾਸਾ ਦਾ ਬਿਚ ਬਹੁ ੩੬
 ਤਬੈ ਰਕਹ ਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤਿ ਦਵੈ। ਅਏ। ਗੋਸਟਿ ਗੋਰਾ ਬਿਚੈ ਹੈ। ਮੜੀ। ਅਮੀ

ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸ। ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੈ ਗੋਰਾ ਬਿਚ ਬੈਠੇ ਅਹੇ। ਤਬ ਸਾਮੇ ਪਡਿਤਿ ਕਹਿ ਆਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਇਹੁ ਕਿਆ ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇ ਅੰਹਈ। ਕਿਆ ਕਚੀ। ਆਗਲ ਕਰ ਦਾ ਹੈ। ਸੁਮਚਲਿ

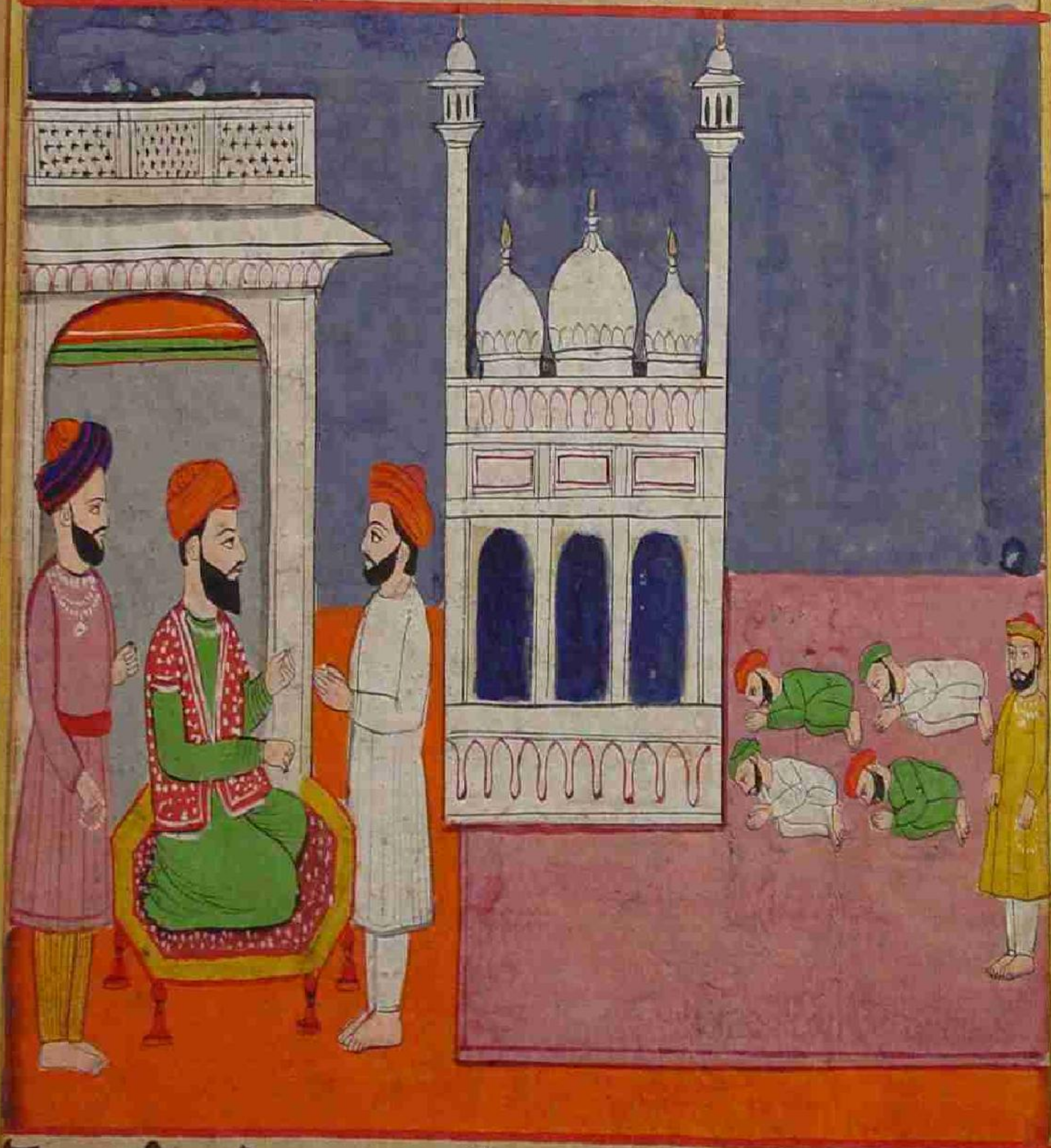
ਕਛੁ ਕਿਰਤ ਕਰੁ ॥ ਰੁਤ ਬਸਿਤ ਵੀ ॥ ਅੰਗੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਰਾਗੁ ਬਸਿਤ ਵਿਚ
 ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ **ਬਸਿਤ ਮਹਲਾ १** ॥ ਰਾਜ ਬਾਲ ਕੁਨ ਗਰੀ ਕਾ ਚੀ ਦੁਸਟ
 ਨਾਲ ਪਿਆਰੋ ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪ ਪੜੀ ॥ ਅਹਿ ਪੀਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਰੋ ॥ ਸੁਆਮੀ
 ਪਡਿਤ ਮੋਕ ਉਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥ ਕਿਨ ਬਿਧ ਪਾਵ ਉਪਾਨ ਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ **ਪ੍ਰਮਾਰਥ** ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ॥ ਆਸੁਨਹੁ ਪਡਿਤ ਜੀ ॥ ਕਾਇਆ ਨ ਗਰੀ ਹੋ ॥ ਮਨ ਬਾਲ ਕੁਰ ਜਾਹੋ ॥
 ਕਾ ਮੁਕੋ ਪੁਲੋ ਰਮੋਹ ॥ ਅਹਿ ਕਾਰੁ ਪਜੇ ਦੁਸਟ ਹੋਨਿ ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ ॥ ਅਖੀ ਹੋਨਿ ॥ ਦੁਇ ਬਾਪ ਸੁਣ
 ਨਹੋ ॥ ਸੁਣ ਕਰਿ ਦੇਖ ਕਰਿ ਭਟਕ ਦੇਹੋਨਿ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮੁਲਾ ਚੜ ਬੋਲਿ ॥ ਆਸੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜੋਇਹੁ ॥ ਅਗਲ ਗੀ ॥ ਮਾਂ ਕਰ ਸੇਤਾ ਪੁਤਰ ਕਿਉ ਜਣਦਾ ॥ ਮਾਹੋ ਹੁਣ ਬਿਜਾ ਰਹੋਇ ਨ ਠੋ ॥ ਤ
 ਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ॥ ਮਾਂ ॥ ਭੀਤਾਰੀ ॥ ਅਗਨਿ ਬਨ ਸਪਾਤਿ ਮਉਲਿ ਸੰਗਰੁ
 ਪਿਡੇ ਪਾਇਆ ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਦੁਇ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰੀ ॥ ਮੇਸਾਗੀ ॥ ਮਾਂ ਨੁਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ **ਪ੍ਰ**
ਮਾਰਥ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ॥ ਆਸੁਨਹੁ ਮੁਲਾ ਜੀ ॥ ਅੰਤਾਰੀ ॥ ਅਗਨਿ ਜੋਹੋ ਸੋ ਤਿਸ
 ਨਹੋ ॥ ਬਨ ਸਪਾਤਿ ਜੋਹੋ ਸੋ ਪੁਤ ਪੀ ॥ ਮਾਂ ॥ ਜੋ ਰੂਪ ਨ ਰੁਜ ਗਾਰੁ ਕੁੜ ਮਕੁਟ ਬਹੋ ਸੋ ਸਾਗਰੁ
 ਹੋ ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਮਾ ਪਡਿਤ ਤੁਸੀਹੋ ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਦਾ ਚਾਦਨ ਹੋ ॥ ਨਾ ਭੁਕਵਲਾ ਵਿਚ ਹੋ ਸੁ ॥
 ਚਿਹਰਾ ਦਨਾਂ ਤਾ ਜਾਗੇ ਜਾਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੇ ॥ ਤਾ ॥ ਅੰਧੀ ॥ ਮਾਰਾ ਜਵੈ ਗੀ ॥ ਮਾਂ ਨੁਪਾ ਪਾਤਿਹੋ
 ਵੈ ॥ ਤਬ ਸਾਮਾ ਪਡਿਤ ਬੋਲਿ ॥ ਮਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਰ ਹੀ ਵਿਚਰਾ ॥ ਮਰਾਮ ਸਿਮਾਰੀ ॥ ਮਤੇ ਕਿਰਤ ਕ
 ਰੁ ॥ ਰਾਮ ਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਗ ਵਿਚ ਹੋ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ॥ ਮਾਂ ॥ ਰਾਮ ਰਵਿਤਾ
 ਜਾਣੀ ॥ ਮੇਏਕ ਮਾਈ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ ॥ ਤਬੇ ਲਛਨ ਜਾਣੀ ॥ ਮੇਏਕ ਮਾਪਨ ਸਿਗ੍ਰਹੇਇ ॥ ੩ ॥ **ਪਰ**
ਮਾਰਥ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ॥ ਆਸੁਨਹੁ ਸਾਮਾ ਪਡਿਤ ਜੀ ॥ ਰਾਮ ਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਗ ਵਿਚ

ਹੋ॥ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇਓ ਪਰ ਹੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਿਆਤੇ ਪੀਰ ਜੁਹੇ ਸੁਆਜਿਸ ਨੇ ਇਹੁ ਬਖਸਿਆ ਹੋ ३੧
 ਸੁਆਤ ਬਮੁਲ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਇਹੁ ਸਿਰਜੀ ਹੋਇਆ ਹੋ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਖਿਆਨ ਹੀ ਮਨਿ ਦ
 ਤਬ ਦੇਰ ਸਾਮਾ ਪਡਿਤ ਬੋਲਿਆ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਖਿਆਨ ਨਿਦਾਹੁ ਦਾ ਹੋ ਸੁਆਤ ਬ
 ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਕਾਹਿ ਅਸੁ ਨਾਹਿ ਨਾ ਅਖਿਆਨ ਨੇ ਤੇ ਨਹੀ ਸੇਤੀ ਬਾ
 ਸਾ॥ ਪਰ ਛਿਵਤ ਨਨਕ ਦਾ ਸਨਿਦਾਸਾ ਖਿਨ ਤੋਲਾ ਖਿਨ ਮਾਸਾ ॥ **ਪਰ ਮਾਰਥਾ** ਤਬ ਗੁ
 ਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅਸੁ ਨਹੁ ਸਾਮਾ ਪਡਿਤ ਜੀ॥ ਇਹੁ ਰਸ ਨਾ ਜੋਹੋ ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਵਿਚ ਨਾ
 ਹੀ॥ ਉਸਤਾਤਿ ਨਿਦਾਹੁ ਰਤੀ ਹੋ॥ ਖਜਮਾ ਅਖਜਜਾ ਦਈ ਨਹੀ॥ ਫਿਰਾ ਮਿਠਾ ਬੋਲਈ
 ਹੋ॥ ਅਨੋ ਪਹਰਾਇ ਸੇ ਨਲ ਬਾਸਾ ਹੋ॥ ਤਬ ਸਾਮਾ ਪਡਿਤ ਬੋਲਿਆ॥ ਮਿਹਰਵ ਨਹੋ ਵੈਤ ਰਸ
 ਨਾ ਬਿਖਿਆਰ ਸਨ ਲੋਹਈ॥ **ਬੋਲਹੁ ਰਾਈ** ਵਹਿ ਗੁਰੁ ਸਾਂਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥ ੧੭॥ **ਅਗੈ ਸ**
ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਉਥੋ॥ ਅੰਏ ਕਾਗਿ ਨਿਬਾਬਾ ਸਫਰਾ ਦਹਿ ਹੋਇਆ॥ ਨਿਬ
 ਬੁਦ ਉਲਤਖਾਂ ਕਾਹਿ॥ ਆਰੇ ਆਰਖਾਂ ਇਹੁ ਕਉਣ ਹੋ॥ ਕਿਸ ਪਰਫਰਯਾਦਾ ਅਈ॥ ਅੰਗਾ॥
 ਆਰਖਾਂ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ॥ ਤੁਕ ਉਛਹੋ ਨਹੋ ਸੁਆ॥ ਕਿਸ ਪਰਫਰਯਾਦਾ ਅਈ ਹੋ॥ ਤਬ ਮੁ
 ਲੇ ਕਾਹਿ॥ ਅਜੀ ਮੈ ਨਨਕ ਮੋਦੀ ਕਾ ਸਹੁਰਾ ਹੋਤਾ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਨਨਕ ਪਰਫਰਯਾਦਾ ਅਈ ਹੋ॥
 ਆਰਖਾਂ ਜਾਇ ਕਾਹਿ॥ ਅੰਨਿਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ॥ ਇਹੁ ਨਨਕ ਮੋਦੀ ਕਾ ਸਹੁਰਾ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਨਨਕ
 ਪਰਫਰਯਾਦਾ ਅਈ ਹੋ॥ ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਾਹਿ॥ ਅੰਏ ਆਰਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਅਗੈ ਲਿਆਉ॥ ਤ
 ਬ ਆਰਖਾਂ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਨਜੀ ਕਲੇ ਗਾਇਆ॥ ਨਿਬਾਬੁ ਮੁਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ॥ ਕਿਉ ਰੇ ਤੇ ਨਨਕ ਪ
 ਰਫਰਯਾਦਾ ਅਈ ਹੋ॥ ਮੁਲੇ ਅਰਦਾ ਸੁਕੀਤੀ॥ ਨਿਬਾਬੁ ਸਲਾਮਤਿ॥ ਸਤਿ ਸੰਸਾਰੁ ਪਈਏ
 ਨਨਕ ਕੇ ਜੋ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲੇ ਹੋ॥ ਨਿਸੇ ਨਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕਉ ਮਿਲੇ॥ ਨਿਬਾਬੁ ਕਾਹਿ॥ ਆਰੇ

ਲਾਨ ਨਕਤ ਕਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰੀਰ ਕੇ ਦੇਹੁ। ਤਬ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਨਿ ਬਾਬੁ ਸਲਾਮਾਤਿ
 ਨਾਨਕ ਤੇ ਸਿਰਝੀ ਹੋਇ ਆਪੇ। ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆਹ ਕੁਤਾਇ ਨਕਹੈ ਪਰ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਮੁਲਾ ਲਗਾਵੈ ਝਾੜਾ ਕਰ ਦੇਵਾਲਾ। ਜੇ ਖਪਤੀ ਹੈ ਤਾਇ ਨਕਉ ਦੇਹੁ। ਜਿਤਉ ਖਪਤੀ
 ਨਹੀਹੁ। ਆਤਉ ਫਿਰੀਰ ਕਉ ਦੇਹੁ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਲਗਾ ਮੁਲਾ ਝਾੜਾ ਪਾਵਨੁ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਮ
 ਗਨ ਹੋਇਗਹਿ ਆਜਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਕ ਵਿਚ ਪਲੀਤੇ ਸਰੋਦੀ ਬਾਸੁਗਈ ਪਲੀਤੇ ਸਾਂਤ
 ਕੇ ਦੇਵੁ ਲਗੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕੁ ਬੋਲੈ। **ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੧।** ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ
 ਉਜੜੈ ਖਲਵਾਏ ਕੀ। ਆਬਾਉ। ਨਾਨਕ ਸ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨ ਦਾ ਜੀਵਿ। ਆਲਿਖਲਿ ਖਵੇਚ ਨਨਾਉ।
 ਤਬ ਮੁਲਾ ਕਹਣ ਲਗਾ ਅਰੇ ਤੂੰ ਕਉ ਦਿਹੈ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਨਉ ਦਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਆ। **ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧।** ਕੋਈ ਆਖੈ ਰੂਤ ਨ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬਿਤਲ
 ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਾ। ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਂਹ ਕਾਨ ਨਕ ਬਠਿਰਾਨਾ। ਅਪਣੈ
 ਸਾਹੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ। ਰਹਾਂਉ। ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀ। ਮੇਜਾ ਭੈ ਦਿਵਾਨ ਹੋਇ। ਏਕੀਸ
 ਹਬੁ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ। ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀ। ਮੇਜਾ ਏਕੀ ਕਰ ਕਮਾਇ। ਇਕਤ
 ਸਿਆਵ ਪਬਾਹਰਾ ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਸਿਆਵ ਪਕਾਇ। ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀ। ਮੇਜਾ ਸਾਂਹਿ ਬਪਰੇ
 ਪਿਆਰਾ ਮਦਿ ਜਾਂਵੈ। ਆਪਕੋ ਅਵਰ ਭਲਾ ਸਿਸਾਰਾ। ਤਬ ਮੁਲਾ ਕੀ ਨਿਸਾਹੋਈ ਲਗਾ ਸਿਰ
 ਤਕਰਵਾ। ਆਇ ਨਿਬਾਬੁ ਪਾਸ ਮੁਲਾ ਕਹਿ ਆਨ ਨਕਤਉ ਖਪਤੀ ਨਹੀਹੁ। ਆਨਿ ਬਾਬੁ
 ਸਲਾਮਤਿ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਕੋਈ ਅਉਲੀਆ ਮਿਲਿ ਆਹੈ ਸੁ। ਉਹੁ ਖਬਰ ਦਾਰਹੈ ਖਪਤੀ ਨ
 ਹੋਇ ਆ। ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆਜੈ ਰਾਮੁ ਨੂਬੁਲਵੈ। ਜੈ ਰਾਮ ਬੁਲਾਇ ਆ। ਆਇ ਮੁ
 ਜਰਾ ਕੀਤਾ। ਤਬ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਆਜੈ ਰਾਮੁ ਕਿਆ ਕਰੀ। ਮੇ। ਹਮ ਤਉ ਨਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਰ

ਪਭੈਨਾਂਹੀ। ਨਾਨਕਨੇਕਹੀਆਬਜੇਰਕੀਰਾਕੋਖੁਲਾਵੈ॥ ਅਰੁਉਸਕਾਸਸੁਰਾਉ ੨੮
 ਸਕੇਉਪਰਦੁਰਮਾਂਦੀਹੋਇਆਹੋਸੁ। ਹਮਜਾਇਆਜੇਨਾਨਕਖਵਤੀਹੁਆਹੋ॥ ਅ
 ਰੁਮੁਲਾਨੇਕਹੀਆਜੇਉਹੁਖਬਰਦਾਰੁਹੋ॥ ਕਹੁਜੇਤੁਕਹੋਸੋਹਮਕਰੀਐ॥ ਤਬਜੇਰਾ
 ਮਕਹੀਆਅਰੁਨਾਨਕਜੀਪਾਸੋਬਹੁਤੁਰਦਾਆਹਾ॥ ਜੇਰਾਮਦੁਪਕਾਰਿਰਹੀਆ॥
 ਤਬਨਿਬਾਬੁਫੇਰਕਹੀਆਅਰੇਜੇਰਾਮੁਜਬਾਬੁਕਿਉਨਹੀਦੇਤਾ॥ ਤਬਜੇਰਾਮੁਕਹੀ
 ਆਨਿਬਾਬੁਸਲਾਮਾਤਿਨਿਬਾਬੁਸਬੁਕਿਉਜਦਦਾਹੈਸਮਝਤੇਹੈਮੇਰੀਆਜਬਾਬੁਦੇ
 ਸਾ॥ ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਹੀਆਜੇਰਾਮੁਹਕੁਕਬੀਲੇਦਾਰੀਹੈ॥ ਜੇਰਾਮਕਹੀਆਨਬਾਬੁਸਲ
 ਮਤਹਕੁਕਬੀਲੇਦਾਰੀਹੈ॥ ਪਰਨਾਨਕਹੀਹਜਰੁਹੈਕਹੀਚੂਰਗਾਇਆਨਹੀ॥ ਨਿਬਾਬੁ
 ਕਹੀਆਨਾਨਕਕਉਬੁਲਾਉ॥ ਨਾਨਕਕਉਆਦਮੀਬੁਲਵਣੇਗਾਇਆਨਾਨਕਮਾਂਵੈਨ
 ਹੀ॥ ਆਦਮੀਫਿਰਮਾਂਦੀਆਨਬਾਬੁਪਾਸਾਖਣਲਗਾਜੀਵਹੁ॥ ਆਵਤਾਨਹੀ॥ ਨਿਬ
 ਬੁਖਗੁਸਾਖਾਪਾ॥ ਆਖਿਓਸੁਜਾਂਦਿਕਹੀਪਕਾੜੀਲਿਆਉਫਿਰਮਾਂਦਮੀਆਜਾਂਦਿ
 ਕਹੀਆਏਨਾਨਕਨਿਬਾਬੁਬਹੁਤੁਗਿਲਾਵਿਤਹੋਇਆਹੈਤੁਮਚਲੋ॥ ਤਬਨਾਨਕਜੀਉਰ
 ਪੜਾਹੋਇਆ॥ ਨਿਬਾਬੁਪਾਸਾਮਾਂਦਿਸਲਾਮਕੀਤੋਸੁ॥ ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਹੀਆਅਰੇਨਾਨ
 ਕ॥ ਆਵਤਾਰਿਉਨਬਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਨਹੁਨਿਬਾਬੁਜੀ॥ ਜਬਤੇਰਾਚ
 ਕਰਬਾਤਬਤੇਰੇਪਾਸਾਖਣਲਗਾ॥ ਅਬਤੇਰਾਚਕਰੁਨਹੀ॥ ਅਬਤੇਰੇਪਾਸਨਹੀ॥ ਆਵਤ
 ਅਬਪੁਦਪੁਦਾਇਕੇਚਾਕਰਹੁਦੇ॥ ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਹੀਆਜੀਤਮੀਐਸੇਹੁਦੇਹੋਤੋਹਮਾਰੇ
 ਸਾਬਚਲਿਕਰਨਿਵਾਜਕਰੇ॥ ਜੁਮੇਕਾਰੇਜੁਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਚਲੋਜੀਭ
 ਲਿਬਾਤਹੈ॥ ਨਾਂਲੇਨਿਬਾਬੁਨਾਂਲੇਕਾਜੀਨਾਂਲੇਨਾਨਕਜੀ॥ ਹੋਰੁਲੋਕਕਿਤਨੇਗਿਨੀਐ

ਸਬਜਾਇਚੁਮੇਮਸੀਤਾਵਿਚਖਜ਼ੇਹੋਏ॥ਜਿਤਨੇਲੋਕਮਸੀਤਾਵਿਚਆਹੇ॥ਤਿਤਨੇ॥
ਪਈਅਪਈਜਗਾਅਖਵਲਗੇ॥ਗੋਸਾਇਨਿਬਾਬੁਨਲਹੋਈਮਸੀਤਾਵਿਚਆਹੇ॥

ਜੋਨਾਨਕਏਤਲਤੇਅਜੁਆਇਆਹੈ॥ਅਗੁਜਿਤਨੇਮਹਾਜਨਜਨਮਹੀਦੂਆਹੈਸੁ
ਲਤਾਨਪੁਰਾਵਿਚਸੇਸਭਨਾਵਿਚਫੈਰਪੈਗਈ॥ਅਗੁਜੈਰਾਮੁਖਰਾਦਲਕੀਰੁਹੋਇਕ

ਰਿਖਾਰਿਜਾਇਬਾਝੀਆਨਨਕੀਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅਦੇਖੇਜੇਮੇਰਾਖਵਦਬਹੁਤਦਲਗੀਰੁ ੩੯
 ਰਹੈ। ਤਬਨਨਕੀਉਠਖੜਹੋਈ। ਆਖਿਆਜੀਅਜੁਕਿਆਬਾਸਤਹੈਜੋਤਸੀਦਲ
 ਗੀਰਾਅਦੇਹੈ। ਤਬਜੇਰਾਮਕਾਹਿਆਸੁਨਹੁਪਰਮੇਸਰਦੀਲੋਕਾ। ਤੇਰੇਰਿਰਾਉਅਜੁਕੀ
 ਅਕੀਤਹੈ। ਨਿਬਾਬਨਲਜੁਮੇਮਸਤਨਿਵਾਜੀਕਰਦਿਗਾਇਆਹੈ। ਅਤੇਸਰੇਸਹਰ
 ਹੋਦੁਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਰੰਡਪਈਹੈਜੋਨਨਕਾਅਜੁਤਰਕੁਹੋਇਆਹੈ। ਮੇਰਿਆਨਦਲ
 ਗੀਰਹੋਵਾ। ਤਬਅਗੋਨਨਕੀਜੀਕਾਹਿਆਤੁਸੀਉਠਕਰਰਸੇਈਜੇਬੋ। ਤੁਸੀਨਨਕਦੀ
 ਵਲੋਪੋਖਾਂਨਕਰੋਆਚਿਤਰਹੋ। ਨਨਕਮੇਰਾਰਿਰਾਉਜੋਹੈਚਢੇਵਾਹਮਾਇਤੀਹੈ। ਨਨਕ
 ਦੀਵਲਕੋਈਬੁਰੀਨਜਰਨਾਂਹੀਦੇਖਸਕਦਾ। ਉਠਤੁਸੀਅਨਿਦਨਾਲਗਸੇਈਜੇਵੋ। ਇ
 ਤਨੀਗਲਕਰਦੇਆਹੋਜੋਸੋਰਪਇਆ। ਅਤੇਨਿਧੇਬਾਮਣਨੂੰਜੇਰਾਮਜਿਜੁਸਲਾਇਛੁ
 ਡਿਆਸੀ। ਉਵੇਨਿਧਾਬਾਮਣਭੀਆਇਪਹੁਚਿਆ। ਅਇਨਿਧੇਬਾਮਣਨੇਜੇਰਾਮਨੂੰ
 ਵਪਈਦਿਤੀ। ਜਜਮਾਨਸੁਖਅਨਿਦਹੋਇਆਵਿਸਵਾਸੁਨਹੀਕਰਦਾ। ਨਿਧੇਪਾਸੇ
 ਨਨਕੀਜੀਅਤੇਜੇਰਾਮਪੁਛਿਆ। ਆਖੁਨਿਧਾਮਿਸਰੁਕੀਉਕਰਿਹੋਇਨਿਬੜੀਹੈਸੁ
 ਤਬਨਿਧੇਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਅਵਰੁਨਾਹਾ। ਪਰਮੇਤੁਰਕਦੇਮੁਹੋਸੁਦਿਆਜੋਨਿਬਾਬਨਿ
 ਵਾਚੁਕੀਤੀ। ਅਤੇਨਨਕਖੜਹੀਗਾਹਿਆ। ਨਿਬਾਬਨਿਵਾਚੁਕਰਮੁਕਾ। ਤਬਨਿਬਾਬ
 ਨਨਕਨੂੰਕਹਣੇਲਗਾ। ਅਰੇਨਨਕਤੂੰਜੋਨਿਵਾਚੁਕਰਦੇਆਇਆਥਾ। ਜੋਤੀਨਿਵਾ
 ਜਾਕੀਉਠਾਕੀਤੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿਆਮੇਨਿਵਾਚੁਕੀਸਸਿਉਕਰਾ। ਤੂੰਤਾਪ
 ਧਾਰਘੋੜੇਖਰੀਦਣੇਗਾਇਆਥਾਮੇਨਿਵਾਜਾਕੀਸਸਿਉਕਰੀ। ਤਬਦਊਲਤਖਾਂਕਾਹੀ
 ਆਮਰੇਨਨਕਤੂੰਇਤਨਾਵੂਠੁਬੋਲਤਹੈ। ਮੇਤੋਈਹਾਖੜਹੈ। ਤਬਨਨਕਜੀਕਾਹੀ

ਅੰਸੁਨਹੁਖਾਂਜੀਤੇਰੀਦੇਹਣੀਹਾਖੜੀਬੀਅਰੁਨਿਵਾਜੁਕਰਣੈਵਲਾਂਬਾਂਸੰਘੜੇਖ
 ਰੀਦਣੇਗਈਆਬਾਂਕਾਂਜੀਗਹੀਆਨਿਬਾਬਸਲਾਮਤੀਹਿਦੁਕਿਤਨਾਣੁਠਬੋਲਤਾਂਹੈ
 ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਹੀਆਜੀਨਿਨਕਸਚੁਆਖਦਾਹੈਮੇਸਿਜਦੇਕੇਵਖਤਮੇਰਾਰੁਹਘੋੜੀਆ
 ਕੇਵਾਸਤੇਘਦਾਰਗਈਆਬਾਂਫਿਰਕਾਂਜੀਚੁਗਲੀਕੀਤੀਸੁਣਖਾਂਜੀਹਮਤੋਨਬੋਗ
 ਏਹਮਸੇਤੀਨਿਵਾਜਕਰਤਾਤਬਨਿਬਾਬੁਕਹੀਆਨਨਕਤੁਕਾਂਜੀਸਾਬਾਨਿਵਾਜੁਕ
 ਰਤਾਤਬਫੇਰਗੁਰੁਨਨਕਜੀਗਹੀਆਜੀਨਿਬਾਬੁਜੀਕਾਂਜੀਵਛੇਰੇਕਉਘਰਸਾਂਭ
 ਏਗਈਆਬਾਂਮਾਤੀਵਛੇਰਾਖਾਤੀਵਿਚਿਪਉਦਾਹੈਤਬਦੁਹਾਨੁਪੁਤੀਤੀਆਈਭ
 ਯਾਜੀਏਉਮੇਸੁਣਿਕਾਰੀਆਇਆਤਬਫੇਰਬੇਬੇਨਨਕੀਬੋਲੀਮਿਸਰੁਭਾਈਨਨਕ
 ਜੀਕੀਬੋਲੈਫੁਭਾਨਿਧੇਕਹੀਆਜਜਮਾਂਨਣੀਮੇਭਿਥੇਹੀਛਾਡੀਆਇਆਮਾਹਾਨਨਕ
 ਨਿਕਲੀਆਮਾਹਾਤੀਮਿਲਕੇਆਗੇਅਵੇਹਾਤਬਨਿਧੇਕਹੀਆਜੀਉਹੁਤਮਸੀਤ
 ਵਿਚੀਆਹਾਅਰੁਜੀਤਨੇਲੋਕਮਾਂਹੋਤਿਤਨੇਆਪਣੈਆਪਣੈਘਰਨੂੰਫਿਰਆਏਉ
 ਹਤਮੇਨੂੰਨਜਰਨਾਆਇਆਵਿਜਾਪੇਕਿਧਰਗਈਆਤਬਨਨਕੀਜੀਜੇਰਾਮਦੀ
 ਨਿਸਾਂਕੀਤੀਆਖਦਲਗੀਅਜੀਤੁਸੀਗਿਣਤੀਕਈਨਾਕਰੋਸੁਨਨਕਜੀਹੁਣੇਅ
 ਵਦਾਹੈਤਿਚਰਾਨੂੰਨਨਕਜੀਜੇਰਾਮਦੇਘਰੀਅੰਦਰੀਆਇਵੜੀਆਂਤੁਲਸਾਲਭਿ
 ਰੀਹੈਠੋਕੁਕੀਬਪੁਜੀਤੁਸਤੁਭਾਈਜੀਆਇਆਹੈਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਹਿਕੁਬਚ
 ਰੁਹੋਇਗਈਕਿਉਜੀਤਮੇਆਖਦੀਆਹੀਸੀਜੇਨਨਕਜੀਰੁਢੇਦਾਂਹਿਮਾਂਇਤੀਹੈ
 ਗਾਨਨਕਜੀਦੀਵਾਲੀਕਈਨਹੀਦੇਖਸਕਦਾਂਤਬਜੇਰਾਮੁਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ
 ਆਖਾਇਲਗਾਬਪੁਜੀਤੋਨੂੰਦੇਹੋਜੇਹੀਪਰਤੀਤਮਾਂਈਹੈਤੀਪੀਨਹੈਸੁਅਰਫੇਰਲਗ

ਨਨਕਜੀ ਨੂੰ ਲਗਾ ਪੁਛੁਛਾ ਭਾਈ ਨਨਕਜੀ ਕਹਿ ਕਿ ਉਕਰ ਮਸਕੂਰ ਹੋਇਆ ਮਸਾ
 ਤਾ ਬਹੁਤ ਹੁਓ ਲਕੀਤਾ ਸੀ ਤਸੀ ਅਪਣੀ ਕਹਿ ਤਬ ਨਨਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਜਾਜੀ ਜੋ ਕਛੁ
 ਹੋਈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਰਤੀ ਤਬ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮਸਾ ਥੇ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਮਸੀ ਕੀ ਮਾ
 ਕਹੀ ਮੇਲੋ ਕਾਈ ਮਾਭਾਈ ਪਬਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਕਛੁ ਤੁਸਾਰੇ ਮੁਹੋ ਸੁਣੀ ਮੇਲੋ ਪਬਰ
 ਰਹੀ ਤਬ ਨਨਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਜਾਜੀ ਇਉਂ ਲਤਖਾ ਕਹਿ ਮਾਨਿਵ ਜਲਗਾ ਕਰਵਾ ਮ
 ਤੇ ਕਾਜੀ ਲਗਾ ਕਰਵਾ ਮਸੀ ਪਾਸਿ ਪੜੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਜਾਨਿ ਬਾਬੁ ਨਿਵਾਜ ਕਰਮੁ ਕਾ ਤਬ
 ਮਸਨੁ ਮਪੁਦ ਲਗਾ ਅਰੇ ਨਨਕ ਤੂੰ ਨਿਵਾਜ ਕਰਵੇ ਮਾਇ ਮਾਥਾ ਕੇ ਪੜਾ ਹੋਵੇ ਮਾਇ
 ਮਾਥਾ ਤੈ ਤੈ ਨਿਵਾਜ ਕੀਤੀ ਨਹੀ ਮਸਾ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮਥਾ ਰੋ ਕੇ ਜੀ ਮੀ ਸੋਇ ਲੁਓ ਠੇ ਮਸ
 ਮਾਨੁ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲ ਮਨ ਬਿਵਾਈ ਤੂੰ ਹੋਇ ਓਥੇਈ ਮਾਨੁ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ ਮਾਮੇ ਤੇ ਸਮਾਇ
 ਮਾ ਕਛੁ ਨਹੀ ਮਤੇ ਤੈ ਕੀ ਮਾ ਕਹਿ ਮਾ ਤਬ ਮਸਾ ਕਹਿ ਮਾ ਤੇ ਤਾ ਪੜੇ ਪਰੀਦ ਨਾ ਪਾਰ
 ਗਾਇਓ ਮਸਾ ਨਿਵਾਜ ਕੀ ਸਨਾਂ ਲਕਰ ਨੀ ਹੋ ਤਬ ਪਾਨ ਕਹਿ ਮਾ ਕਾਜੀ ਹਿੰਦੁ ਸਚਾ ਹੋ ਜੀ
 ਸਵਖਤ ਹਮਾ ਸਿਜਾਏ ਕਉ ਗਏ ਥੇ ਉਸ ਬਖਤ ਹਮਾ ਗਾਇਲੁ ਪੌੜੀ ਮਾ ਪਰੀਦ ਨਾ ਕੋ ਪਦਾਰ
 ਗਾਇ ਮਾਥਾ ਤਬ ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਮਾ ਤੁਮਤਾ ਪੌੜੀ ਮਾ ਕਉ ਗਏ ਥੇ ਹਮ ਤੇ ਨ ਬੇਗਾਏ ਪ
 ਮਾਂ ਰੇ ਸਾਂਬ ਕਰਤਾ ਤਬ ਫੇਰ ਮਸਾ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਮਾ ਕਾਜੀ ਚੁਮੇ ਮਸੀਤ ਗਾਇ ਮਾਂ ਮ
 ਬਖਾਇ ਮਾ ਪਾਤਾ ਸਿਜਾਏ ਕੀਤਾ ਜੀ ਮੀ ਤੇ ਰੂਹ ਵਛੇਰੇ ਸਾਂਬਾ ਤਾਫੇਰ ਨਿਬਾਬੁ ਕਹਿ
 ਮਾਯਾ ਹੀ ਕੀ ਮਾ ਕਹਿ ਮਾ ਸੰਨ੍ਹ ਸਮਝ ਨਹੀ ਪਰਤੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਸੁਨਹੁ
 ਪਾਨ ਜੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਸੁਣੀ ਹੋ ਵਛੇਰਾ ਜਾਇ ਮਾ ਹੋ ਸੁ ਮਾ ਤੇ ਵੇੜੇ ਵਿਚ ਪਾਤੁ ਹੋ ਸੁ
 ਕਾਜੀ ਜੀ ਮੀ ਤੇ ਸਿਜਾਏ ਕੀਤਾ ਹੋ ਮਾ ਤੇ ਰੂਹ ਵਛੇਰੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਗਾਹੀ ਮਾਂ ਹੋ ਮਾ ਤੇ ਵੇੜੇ

ਵਵਛੇਰਾਪੈਮਰਦਚੋਵੈ।ਹਮੇਇਹੁਕਾਹਿਅਚੈਖਾਂਨਜੀ।ਤਬਖਾਂਨਜੀਦਉਲਤਖਾਂਨਹਸੇ।
 ਕਹੈਲਗਾਕਿਉਕਾਂਜੀਨਨਕਾਕਿ।ਅਕਪਦਹੈਸਚਕਹਿਓ।ਤਬਕਾਂਜੀਕਹੈਲਗਾ।
 ਖਾਂਨਜੀਐਸੀਹੀਬਾਂਤਹੈ।ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਾਹਿਅਕਾਂਜੀਨਨਕਤੇਕਾਮਲਕਰੀਰਹੁਆ।
 ਹੈਅਬਇਸਸੋਹਰਫਕੋਈਨਹੀਚਲਦਾ।ਤਬਫੇਰਨਿਬਾਬੁਕਾਹਿਅਸੁਣਨਨਕਤੇਰੋਪੈ।
 ਸੇਜਹੈਸਤਹਮੇਰਖਦੇਨਹੀ।ਅਤੇਤੇਰਾਸਸਰਹੈਸਫਰਾਅਦੀਹੁਆਬਾਜੋਹਕੁਕਬੀਲੇ।
 ਕਹੈ।ਅਰੁਤੈਕਾਹਿਅਬਾਜੋਕਰੀਰਕੋਦੇਵਹੁ।ਕਹੁਅਬਪੈਸੇਕਿਸਕਉਦੇਹੀ।ਤਬਅਸ
 ਨਿਬਾਬੁਨੁਕਾਹਿਅਜੋਮੈਤਾਤਮਕਉਕਾਹਿਚੁਕਾਹੈ।ਅਗੇਤੁਜਾਤੁ।ਤਬਨਿਬਾਬੁਕਾਹਿ
 ਅਸੁਣਨਨਕਾਏਪੈਸੇਤੇਰੇਕਬੀਲੇਕਉਦੇਤੇਹੈ।ਅਰੁਅਪੋਫਕੀਰਕਉਅਪਣੇਹੁ
 ਬਿਕਰੀਦੇਵਹੁ।ਤਬਅਸਕਾਹਿਅਅਸੀਕੁਣਨਹੀਜਾਵਦੇਤੁਜਾਤੁ।ਇਹੁਗਲਾਅਸੀ
 ਕਾਰੀਅਏਅਹੈ।ਜੀਜਾਭਵੈਤੁਸਭੇਦਿਲੁਰੁਲੀਲਗੈ।ਭਵੈਬੁਰੀਲਗੈ।ਤਬਜੈਰਾਮਕ
 ਹਿਅਜੀਤੁਸਾਬੋਹੈ।ਤਫੇਰਨਨਕੀਜੀਆਖਾਅਜੀਅਜੇਨਹੀਪਤੀਜਤਾ।ਉਠਰ
 ਸੋਈਖਾਂਇ।ਤਬਜੈਰਾਮੁਕਾਹਿਅਬਹੂਜੀਤੁਨਨਕਦੀਭੈਂਦਹੈ।ਤੈਨੂੰਭੀਦੇਸਦਕਛੁਅ
 ਸਰਾਹੈ।ਅਤੇਅਸੀਦੀਵੈਭਰਮਬਿਚਾਅਹੈ।ਪੀਨਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ।ਅਤੇਪੀਨਨਨਕਜੀਹੈ।ਅ
 ਤੇਤੁਭੀਪੀਨਹੈਜੇਨਨਕਦੀਭੈਂਦਹੈ।ਬੋਝੇਜੇਹੈ।ਅਸੀਭੀਪੀਨੁਅਹੈ।ਕਿਉਜਤੇਰੇਨਾਲਿ
 ਸਭਾਸਿਗੁਹੈ।ਤਫੇਰਜੈਰਾਮਭੀਅਤੇਨਨਕਜੀਅਤੇਮੈਭੀਰਸੋਈਜੇਵੀ।ਰਸੋਈਜੇਵ
 ਕੇਬੈਠੇਅਹੈ।ਤਬਮੁਲਾਅਇਆਨਾਲਚੰਦਰਾਣੀਆਈ।ਅਤੇਅਗੇਮੁਲਾਅਤੇਸਾਮ
 ਪਰਿਤਤਾਣਗਾੜੀਗਾਇਅਹੈ।ਹੁਣਚੰਦਰਾਣੀਆਈ।ਨਨਕਜੀਦੀਸਸੁ।ਉਸਜੋ
 ਨਨਕਜੀਨੁਦੇਖਕਰਿਕੜਕੀਐਸੀਕੜਕੀਜਿਉਬਿਜਲੀਕੜਕਦੀਹੈ।ਅਖਾਇ ੪

ਲਗੀਸੁ ਤੇਵੇਨ ਨਕਇ ਸੇਗਲ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁ ਕਰਦਾ ਸੇ। ਦਬਰ ਬਧਾਇ ਕੇ ਛਰਨ ਰੋ
 ਸੁ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ ਦਬੋਲਿਆ। **ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧**। ਮਿਲਮਾਤਿ ਪਿਤਾ ਪਿਤ੍ਰਿਕ
 ਮਾਇਆ। ਤਿਨ ਕਰਤੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ। ਲਿਖਨ ਉਤਤ ਬਧਿਅੰਦੀ। ਮਿਲਮਾਇ
 ਆਸੁ ਗਤਿ ਗਵਾਂਦੀ। ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਹੇ ਕਰਸਾਹਿ ਮਾਵਾ। ਇਰਚਲਦਾ ਪਸਮੈ ਰਾਵਾ।
ਰਹਾਉ। ਤਜਿਸਾ ਜਸਹ ਜਿਸੁ ਪਹੋਈ। ਘਰ ਛੁਡੈ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ। ਕਿਛੁ ਖਾਂਦੀ। ਮੇਕਿਛੁ
 ਰਜਈ। ਮੇਜੇ ਬਹੁੜਿ ਦੁਨੀਆਂ ਆਈ। ਮੇਜਾ ਸੁਕਾਇਆ ਪਟਹੀ ਦੁਹੇ। ਫੁਰਮਾਇ ਸਬ
 ਹੁਤ ਚਲਾਏ। ਪੈਸੇ ਜਸੁ ਖਲੀ ਸੋਥੈ। ਹਥੀ ਪਾਉਦੀ ਕਹੇ ਰੋਵੈ। ਥਾਘਰ ਘਮਿਦ ਮਾਂਡੀ ਭਾ
 ਈ। ਪਾਪੁ ਪਸਰਤ ਰਵਨ ਜਾਂਦੀ। ਰੁਏ ਬੇੜਾ ਜੀ ਉਚੜਾਹੁ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕਲਤਾਰੁ।
 ਤਬ ਚੰਦੋਰਾਂ ਦੀ ਭੀਣਿ ਖਿਣਾਖਿ ਮਰਹੀ। ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਪੀਨੂੰ ਛਰੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸੁ
 ਕੁਛੜਾ ਮਾਂਹਾਂ। ਅਤੇ ਸੁਚਿਦਵਾਰਿ ਆਪ ਉਡਿ। ਆਪ ਚਿਦਾ ਮਾਂਹਾਂ। **ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁ**
ਰੂਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ੧੨। ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋ
 ਨਿਕਲ ਖੜ੍ਹ ਚੋਇਆਂ ਬਾਹਰ ਹੀਰਹੈ। ਘਰਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਬੜੇ ਨਾਹੀ। ਚੰਦੋਰਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਮੁ
 ਲਾ ਪੀਨੂੰ ਛਰੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ। ਪਉਦੇ ਲਉਦੇ ਬਗੜਾ ਬਹੁ ਤੇਰ ਚ
 ਈਆਂ। ਅਤੇ ਸਲਾਹੋਈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀਆਂ ਖਿਆਂ। ਭਲਾ ਮਾਸੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਮੇਰੇ ਪਾਂਸਰ
 ਹੋ। ਅਤੇ ਭਾਂਭੀਨੂੰ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਨੂਤ ਸੀਲੈ ਜਾਂਹ। ਜੇ ਕੁਣ ਮਾਂਦਿਆਂ ਦੀ ਗਲ ਹੋਵੈ ਕਿ
 ਸੇਗਲੇ ਭਾਂਭੀ ਤੇ ਗੁਸੇ ਹੋਵੈ। ਅਸੀ ਬਖਸਾਇ ਲਵੀਏ। ਪਰ ਮੇਸਰ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਹੋਈ।
 ਤਬ ਚੰਦੋਰਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਮੁਲਾ ਅਪਣੀ ਪੀ। ਅਤੇ ਦੁਹਤ ਰੇਨੂੰ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ ਫੇਰ ਕਿਤਨੇ ਕੁਦਿ
 ਨਾਨੂਤ ਲਵੀਓ ਮਰਦ ਨੇਨੂੰ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਪਬਰ ਲੈਣ ਨੂੰ ਰੋਜੀਆਂ ਸੀ। ਜੋ ਜਾਂਹ

ਨਨਕਦੀਖਬਗਲਿਆਉਮੈਉਰਦੀਜੇਹੀਗਲਸੁਦੀਹੈਜੋਨਨਕਫਕੀਰਹੋਇਆਹੈ
 ਤਬਮਰਦਾਨਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਇਬਾੜੀਆਂਆਂਵਦੇਹੀਸਹਗਵਿਚਸੁਦਿਆਜੋਨਨ
 ਕਤਪਹੋਇਬੈਠਾਮਰਦਾਨਾਨਨਕੀਜੀਪਾਸਆਇਆਆਇਨਨਕੀਜੀਪਾਸੋਖਬ
 ਰਲੀਤੀਲਗਾਆਖਵਰਜਾਈਜੀਇਹੁਰਿਆਹੋਇਆਮਹਤਕਲੂਮੈਨੂੰਖਬਰਨੂੰ
 ਭੇਭੀਆਆਹਾਜੋਜਾਹੀਨਨਕਜੀਦੀਖਬਗਲਿਆਉਤਬਨਨਕੀਜੀਕਹੀਆਂਭਾ
 ਈਮਰਦਾਨਾਇਹੁਖਬਰਹੈਜੇਦੇਖਨਹੈਅਤੇਹੋਰਖਬਰਲੈਨਹੈਤਾਨਨਕਜੀਪਾਸਜਾ
 ਈਕੋਲਿਆਉਜੇਕੋਈਜਬਾਬੁਦੇਵੇਗਾਸੋਪਿਉਕਾਲੂਅਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਪਾਸਲੈਜਾਵੀ
 ਤਬਮਰਦਾਨਾਆਇਨਨਕਜੀਨੂੰਮਿਲਿਆਆਖਿਓਸੁਨਨਨਕਜੀਜਜਮਾਨੁਇਹ
 ਕਿਆਕੀਤੋਚੀਗਿਆਭਲਿਆਕਿਰਤਕਰਾਇਆਛਾਡਿਕੋਸਿਰਮੀਗੋਛਾਬੰਨਬੈਠਾ
 ਤਬਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਤੈਨੂੰਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਤ੍ਰਿਰੂਮਨਾਸੀ
 ਪਰਪਿਛਲੇਜਨਮਦਾਯਾਰਸੇਤਦਭੀਅਸਾਮਗੈਸਰੋਦਕਰਦਾਸੇਤਦੋਰਜਪੁਤਦੇਜ
 ਮੇਆਹੋਪਰਲੋਕੁਰੁਮੇਦਾਹੀਸਦਦੇਸੇਅਤੇਹੁਣਤੈਨੂੰਆਪਦਾਮਿਰਾਸੀਕੀਤਹੈਨਾਂਹੀ
 ਤਾਤ੍ਰਿਹੁਣਕਰੋਸੀਪਠਾਵਹੈਪਰਅਸਾਮਰਾਸੀਕੀਤਹੈਪਰਸਾਭਾਹੋਕੋਹੋਰਸਾਮਗੈਹ
 ਬੁਨਹੀਤਰਵਾਅਤੇਤੈਨੂੰਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਅਸੀਤੁਹਨੋਓਠੀਕਦੇਸਾਤਬਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੂੰਕਹੁਆਖੁਤਬਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੁਅਸਠੇਨਾਲ
 ਚਲੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਕਿਧਰਚਲਦੇਹੀਤਬਨਨਕਜੀਕਹੀਆਜੀਧਰਕਰਤਾਰਲੈ
 ਜਾਵੀਅਜੀਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਤਾਰਕਲੂਮਹਤੈਤੋਰੀਖਬਰਨੂੰਭੇਜੀਆਸੀਅਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀ
 ਉਠੀਕਵਾਦਦੇਖਦੇਹੋਸਾਨਿਅਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਜੋਅਸਾਠੇਨਾਲਚਲੁਮੈਕਿਆਕਰਮੈ

ਨੂਤਾ ਮੁਸਕਲ ਬਣੀ ਹੈ ਜੀ। ਤਬ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਸੁਖ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨ ਲਭੁ ਨੀ
 ਗੰਧਣੀ। ਅਤੇ ਸੁਖੁ ਰੋਗ ਮਗਾਹਿ ਤਾਂ ਜਾਂ ਇਤਲਵੀ ਭੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਹੀ। ਅੰਜੀ ਹੁਇ
 ਤਾਂ ਮੈ ਨਿਜਾ ਵਾਅਦੇ ਪਾਹੀ। ਹੁਇ ਮੈ ਕਿ ਬੇਜਾ ਵਾ। ਹੁਇ ਮੈ ਨੂੰ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਨ ਜਰਨਹੀ
 ਅੰਵਦਾ। ਤਬ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨ ਤਾਰ ਵਜਾਇ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ
 ਜੀ ਮੈ ਤਾਰ ਕਦੇ ਵਜਾਈ ਨਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਅਸਾ ਜੋ ਤੈ ਨੂਤਾਰ ਦ
 ਗੁਣਾਇ ਤਾਂ ਸੀ ਸੋ ਕਿ ਬੇ ਪਾਤਿ ਰਿਸੁ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੈ ਤਾਰ ਬੇਚ ਨਹੀ ਪਾਧਾਂ
 ਜਿਥੈ ਰਖਿ ਅਹੀ ਤਿਥੈ ਪਾਇ ਅੰਹੋਗੁ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਅਮਰਦਾਨ ਵਜਾਇ ਤਾਰਾ। ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਪਾਂਸਰ ਬਾਬੁਨਾ ਅੰਹਾਂ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮੁ ਨ ਫੇਰੀ। ਅੰਹੁਕਮੁ ਮੰਨ ਕਾਰਿ ਉਠ ਪੜਹ
 ਇਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਰਾ ਵਿਚ ਅੰਇਆਂ। ਅੰਇਕ ਰਲਗਾ ਕੋਈ ਢਾਂਢੀ ਦੋਲਾਇ। ਦੇਖੇਤ
 ਹਿਕੁ ਮੇਟਾ ਹਿਕੁ ਪਰਾਂਦਾ ਅਗੈ ਬੈਠਾਂਗਾ ਵਦਾਂਹੈ। ਅਤੇ ਮੈ ਲਾਰ ਬਾਂਬੁ ਹਥਿ ਵਜਾਇ ਦਾਂਹੈ
 ਮਰਦਾਨੇ ਉਸਨੂੰ। ਅੰਇਸਲਾ ਮੁਇ ਤੇ ਸੁ। ਚਿਚਰਾਨੂੰ ਪਰਾਂਦਾ ਉਠ ਪੜਹੈ ਇਆਂ। ਤਬ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਾਂ ਸੀ। ਹਿਕੁ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾਂ ਤੈ ਨੂੰ ਸਦਦਾਂਹੈ। ਤਬ ਉਹ ਮ
 ਰਾਂ ਸੀ ਉਠ ਪੜਹੈ ਇਆਂ। ਤਬ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਅੰਇਆਂ ਲਗਾ ਪੁਛੁਣਾ। ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਉਹੁ ਕ
 ਉਛੁਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਉਕੀਆਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਮੈਰੀ ਮਰਾਂ ਸੀ। ਫੇਰ ਉਸ
 ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਕਿ ਬੇਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਉਕੀਆਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਉਮਰ
 ਦਾਨਾਂਹੈ ਸੁ। ਅਤੇ ਬਤਨ ਰਾਂਇ ਰੁਇ ਦੀ ਭਦੀ ਦੀ ਤਲਵੀ ਭੀ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਉਸ
 ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਅੰਇਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਭਾਈ ਤਾਰ ਬਜਾ
 ਈ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਹੋਈ। ਅਹੀ ਤਾਰ ਸੁਣਕੇ ਅਖੀਆਂ ਖੁਲਾਨਿ ਗੀਆਂ

ਤਬ ਉਸੁ ਮੇਟੇ ਤਾਰਵਾ ਜਾਈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਖੀ ਖੁਲ ਗਈਆਂ॥ ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆਮੋ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂ ਬਜਾਇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਮੰ
 ਨਿ॥ ਆਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਤਾਰਵਾ ਵਾਇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਮੇਸੀ ਤਾਰਵਾ ਜਾਈ ਜੇ ਜੀ ਗਲ ਦੇ
 ਮੇਰ ਗਬੇ ਸੁਪ ਹੋਇ ਕੇ ਢਹਿ ਪਏ ਸੁ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਰੀਝ ਵਾਨ ਹੋਇ॥ ਅਤੇ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਆਪ ਬਿਚ ਬਹੁਤੁ ਰਾਜੀ ਹੋਇ॥ ਆਮਰਦਾਨਾ ਆਖੁ ਲਗਾ ਜੇ ਮੇਤਾਰਨਾ ਸੀਵ
 ਜਾਇ ਜਾਵਦਾ॥ ਪਰ ਇਹੁ ਮੈਨੂੰ ਅਜਗੀ ਬੀਫਤੁ ਰਹੋਇ॥ ਆਮਤੇ ਉਹੁ ਢਾਢੀ ਹੋਰਨ ਹੋਇ
 ਗਈ॥ ਆਮਖੁ ਲਗਾ ਮੇਬਰੇ ਬਰੇ ਢਾਢੀ ਡਿਠੇ॥ ਅਪੀ॥ ਪਰ ਇਹੁ ਗੁਣਾ ਕੀਸੀ ਬਿਚਨਾਂ ਹੀ
 ਡਿਠਾ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆਪੁ ਡਿ॥ ਆਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਨੈ ਕਹਿ॥ ਆ
 ਜੀਵਿ ਪੁਵਾਹੁ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੈ ਉਠ ਕਰਿ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ॥ ਅਤੇ ਆਖੁ ਲਗਾ ਜੀ ਮੇਤੈ ਨੂੰ ਖੁ
 ਦਾਇ॥ ਅਲਾਹੀ ਜਾਵਦਾ ਹਾ॥ ਜੇ ਤੂ ਰਮਾ ਵੈਸੇ ਦੀ ਹੁਤਿ ਕਰਾਗਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾ ਬੁਲੇਇ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ॥ ਆਜੀਤਿ ਬੁਰਾ ਲਈ॥ ਆ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿ॥ ਆਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬੁ॥ ਅਤੇ ਅਤੇ ਫਰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੋਨਿ॥ ਅਤੇ ਹੋਰਵਾਜਾ ਜੇ ਹੋ ਸਭ
 ਬਿਕਾਰ ਹੋ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ॥ ਆਜੀ ਰਬਾ ਬੁ ਮਿਲੇ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ॥ ਆਮ
 ਰਦਾਨਾ ਸੁ॥ ਅਲਕਰਵਾ ਭਲਾਨ ਹੀ॥ ਪਰ ਜਗੂਰ ਕਰਵਾਈ ਹੋ॥ ਜਾਹਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ॥ ਆਖੁ
 ਜੇ ਬੇਬੇ ਹੀ ਕੁਤੇ ਰੇ ਉਪਰ ਸੁ॥ ਅਲਕੀਤ ਹੋ॥ ਜੇ ਮਨੈ ਤਾ ਆਖਾ ਜੇ ਨਾ ਮਨੈ ਤਾ ਨਾ ਆਖਾ॥ ਜੇ ਮ
 ਨੈ ਸੁਤਾ ਆਖੀ ਬੀਬੀ ਜੀ ਹੀ ਕੁਰਬਾ ਬੁਲੇ ਦੇਹੀ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠ ਪੜਾ ਹੋਇ॥ ਆ॥ ਤਬ ਉ
 ਸੁਢਾ ਢੀਕੋ ਲਗਾਇ॥ ਆ॥ ਢਾਢੀ ਕਹਿ॥ ਆਇਹੁ ਰਬਾ ਬੁ ਹਾਜਰ ਹੋ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ॥ ਆਭਾਈ ਢਾਢੀ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਪਹੁਚਿ॥ ਆਤੈ ਦਿਤਾ॥ ਪਰ ਇਹੁ ਅਸਾਨੂੰ ਕੀ ਮਦਾਨ ਹੀ॥ ਤਬ

ਮਰਦਾਨ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾਇ ਖੜਾ ਹੋਇ ॥ ਆਤ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਪੁਡਿਆ ४੩
 ਕਿਉ ਭਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਧਰਾ ਆਏ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਰਾਜੀਤ ਹੋ ਨਿ
 ਅਜੁ ਪਰ ਮੇਸੁਰਾ ਮਸਾਡੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਇ ਅੰਧੇ ॥ ਜੋ ਅਜੁ ਅਸਨੁ ਭਈ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਘਾਟ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਆਖੁ ਕਿਉ ਭੋਜੀ ਅੰਧੇ ਕੋਈ ਕੀ ਮੁਆਖਿ ਆਸੁ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
 ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਤਬ ਲਗੇ ਪੁਛਣਾ ॥ ਆਖਿ ਭਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਮਾ ਕਹਿ ਆਸੁ ॥ ਤਬ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ॥ ਆਹਿ ਕੁਸੁ ਮਾਲ ਕੀਤ ਹੈ ਸੁ ॥ ਆਖਿ ਅੰਧੇ ਸੁ ਜੇ ਮਨੇ ਤਾ ਆਖੋ ॥ ਜੇ ਨਾ ਮਨ
 ਓਸੁ ਤਾਨਾ ਅੰਖੀ ॥ ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਅੰਖੀ ਅੰਧੀ ਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਨਨਕ ਭਈ ਸੁ
 ਅੰਧੁ ਕੀਤਾ ਅੰਧਾ ॥ ਆਖਿ ਭਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਿ ਅੰਧੇ ਸੋ ਨਿ ਸਿਰਾ ॥ ਆਖੁ ॥ ਤ
 ਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ॥ ਮਾਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਹਿ ਕੁਰਬਾ ਬੁਝਿ ਤਨੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ॥ ਤਿਤਨੇ ਤਲੇ ਦੇਹਿ ॥
 ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਅੰਖੀ ਅੰਧਿ ਕਾ ਕੀ ਅੰਸ ਉਲੈ ਦੇ ਸਾਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਖੀ ਪਰ ਮੇਨੂੰ
 ਇਕ ਬਾਰੀ ਅਪਣਾ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿ ਕਹਿ ॥ ਆਖਿ ਅੰਗੁਰੂ
 ਜੀ ਪਾਸ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਬੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਕਵਿ ॥ ਅੰਸ ਉਜੇ ਅੰਧੇ ਤਾ ਸ ਉਲੈ ਦੇਵਾਂ ॥ ਪਰ ਮੇਨੂੰ
 ਅਪਣਾ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ ਜਾਹਿ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖੀ ਅਚਲੁ ਭਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥
 ਸਾਬੋ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਅੰਖੀ ਅੰਧੇ ਰਿ ॥ ਮਾਨਹਿ ਜਾਦਾ ॥ ਅਤੇ ਨਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿ
 ਛਲੇ ਜਨ ਮੁਠੀ ਭਿੰਦ ਹੀ ਅੰਧੀ ॥ ਤਦ ਭੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਅੰਧੀ ॥ ਚਲ ਭਾ
 ਈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ॥ ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਪੀੜਾ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਅਤੇ ਪੀੜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਦੋਵੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਧੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅੰਖੀ ॥ ਮੇ ॥ ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਧਾਈ ਜੀ ਜੋਤ

ਸੀਅਪੋਹੀਅਪੋਸੋਮੰਨੁਕਬੁਲਪੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਦਿਕਸਾਂਡਾਂਅਖਿਅ
 ਤੁਸੀਮੰਨਤਾਅਖੀਮੇਅਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਅਖਿਅਭਾਈਜੀਤੁਸੀਫੁਰਮਾਉਨਿ
 ਸਿਗਕਰਿਆਕਰੋ। ਅਤੇਤੁਸੀਮੇਰੇਪਾਸਹੀਰਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਅਬੇਬੇ
 ਜੀਅਸੀਤੁਸਾਡੇਪਾਸਹੀਹਾ। ਜਿਤੁਬੇਲੇਤੁਸੀਯਾਦਕਰੋਤਿਤੇਵੇਲੇਹਾਂਜਰਹਾਂ। ਤਬ
 ਫੇਰਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਅਖਿਅਭਾਈਮਰਦਾਨਤੁਸੀਜਾਇਕਰਮੁਲਕਰੋ। ਜੋਕਛੁ
 ਲਗੋਸੋਮੇਰੇਪਾਸਲੈਜਾਵੋ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਪੁਛਿਆਜੋਗੁਰੂਜੀਕਿਹਾ
 ਕਹੋਵੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਪੁਛਹੁਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਪਾਸੋ। ਜੇਹੇਮੁਲਦਾਅਖੇ
 ਤੇਹੋਜੇਹਾਲੈਅਉ। ਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਕਹਿਅਭਾਈਮਰਦਾਨਜੇਹਾਤੇਰੀਖੁਸੀਅ
 ਵੈਤੇਹਾਲੈਅਉ। ਮੁਲਦਾਸਰਫਕੋਈਨਹੀਖਰੇਬੋਖਰਾਲੈਅਉ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਅਭੁਲਾਰਜਾਦੀਜੀ। ਤਬਮਰਦਾਨਉਠਿਖੜ੍ਹਹੋਇਆਂਬੇਬੇਜੀਕਹਿਅਮਰਦ
 ਨਰਸੋਈਜੀਮਜਾਂਹੀ। ਅਤੇਭਾਈਬਾਲੇਨੂੰਸਾਦਿਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਬਾਲੇਨੂੰਸਦ
 ਣਗਾਇਆਅਖਿਅਜਾਇਕੇਜਜਮਾਨਤੋਨੂੰਨਨਕਜੀਅਤੇਬੀਬੀਨਨਕੀਰਸੋਈ
 ਵਾਸਤੇਸਾਦਿਆਸੁ। ਬਾਲੇਕਹਿਅਮਰਦਾਨਮੇਤਾਚਲਿਆਸੀਘਰਨ੍ਹਾ। ਚਲਭਾਈ
 ਮਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਬੀਬੀਨਨਕੀਰਜਹੁਦੇਹੋਵਨ੍ਹਾ। ਤਬਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨੇਨ
 ਲਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਾਸਅੰਦਿਆ। ਤਾਭਾਈਬਾਲਾਜਾਇਕੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਤੇਫ
 ਹਿਪਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਆਉਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤਾਗਚਿਤਾਵੈ। ਤ
 ਪਰਸਾਦੁਜੋਬੇਬੇਜੀਕੀਤਾਸੀਸੋਤੇਹਾਜੇਵੀਆ। ਤਬਰਸੋਈਜੀਮਕੈਭਾਈਬਾਲੇਖੁ
 ਸੀਮੰਗੀ। ਅਜੀਗੁਰੂਜੀਅਸਾਨੂੰਖੁਸੀਕਰੋਅਸੀਘਰਿਨੂੰਜਾਈਮੇਜੀ। ਤਬਗੁਰੂਨ

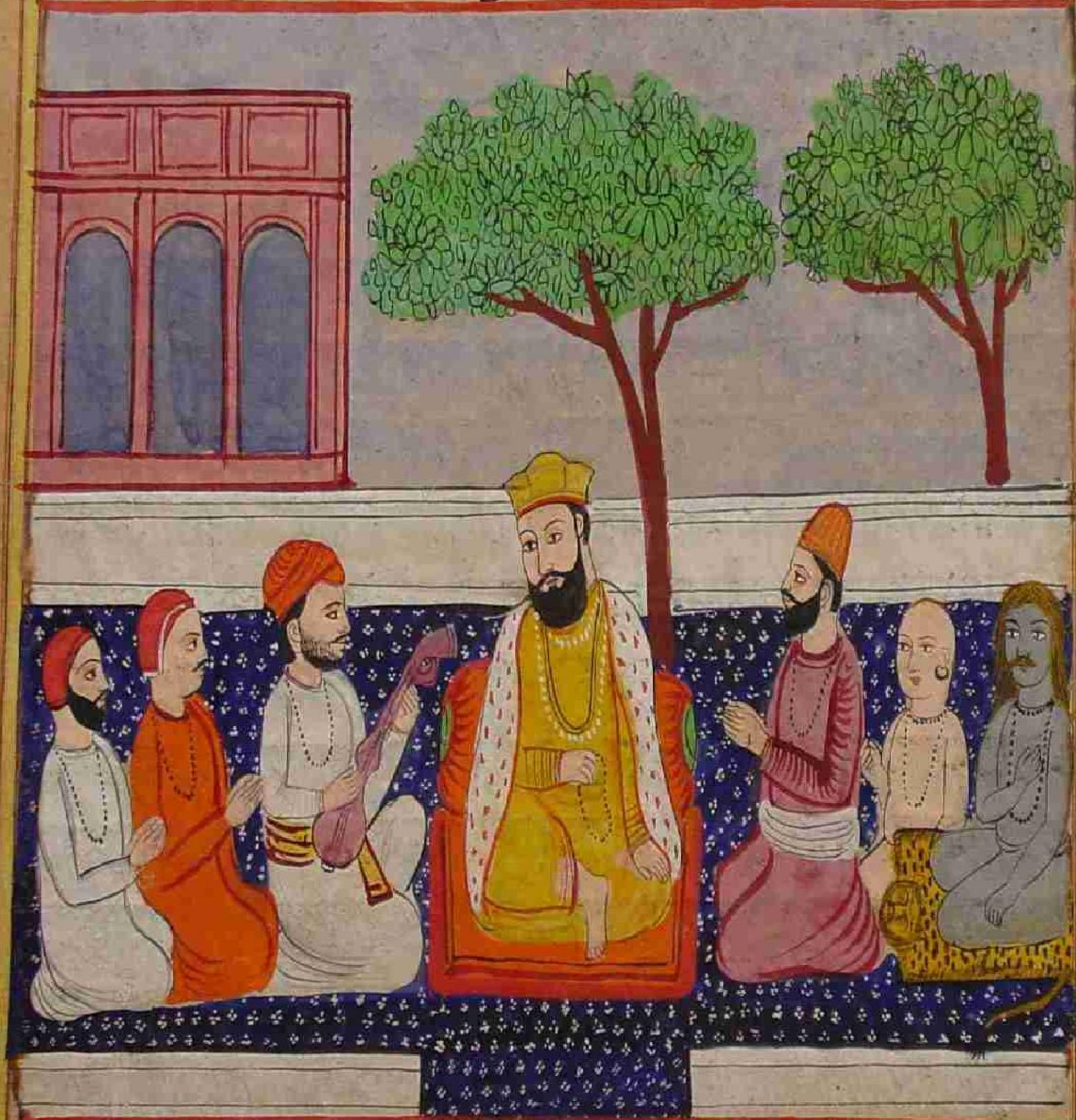
ਨਕਜੀਅੰਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸਾਤੇਰਜੁਹੋਏਹੋ। ਤਬਬਾਲੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਅਤੇ ੪੪
 ਅਖਿਆਅਸਾਡੀਕੀਅੰਬਿਤੁਹੋਜੋਅਸੀਰਿਜਹੋਵੀਏ। ਅਸੀਤੁਸਾਡੇਪਾਸੋਸਗੋਮ
 ਗੀਅਲੋੜਦੇਹੋਨਿਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਮਗਿਰਾਈਬਾਲਾਜੋਮਗੋਸੋਕਰ
 ਤਾਰਪਾਸੋਦਵਾਈਐ। ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੋਮਗਦੇਹਾਜੋਕਰਤਾ
 ਗਚਿਤਾਅਵੈਅਤੇਤੇਰਚਾਲੀਦੇਖਕੋਚਿਤੁਰਮੇਨਹੀ। ਸਿਸਾਰਕੋਈਕੁਣਾਅਖਿਦਚੈ
 ਕੋਈਕੁਣਾਅਖਿਦਚੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸਨੂੰਕਰਤਾਰਾ
 ਰੋਲੁਰਖੇਗੁਸਿਸਾਰਪਿਆਵਾਖਿਆਰੇਗਾ। ਸੈਸਾਰਸਗਰਦੀਨਿਆਈਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਪੁਸੀਕੀਤੀ। ਤਬਭਾਈਬਾਲਾਪੁਸੀਹੋਇਕੋਬਿਦਹੋਇਆ। ਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀ
 ਕਾਂਝਨੂੰਅਤੇਅੰਬੀਬੀਨੂੰਸਿਨੇਹੇਹਛੇਦਿਤੇਭਾਈਬਾਲਾਸਨੇਹੋਲੈਕਰਤਲਵੀਡੀਨੂੰ
 ਰਵਾਹੋਇਆ। **ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ। ੧੩। ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਈ।**
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਰਦਨਰਬਾਬਨੂੰਭੇਜਿਆ। ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਅਖਿਆਭਾਈ
 ਮਰਦਨਾਜਿਤਨੇਤੋਮਿਲੈਤਿਤੇਨੇਤੋਹਛਾਲਿਆਵੇ। ਜਿਮੇਰਾਭਾਈਨਨਕਜੀਮੇਰੇਉ
 ਤੇਪੁਸੀਹੋਵੇ। ਜੋਕਛੁਮੁਲਲਗੀਸੋਅੰਏਲੈ। ਤਬਮਰਦਨੇਉਠਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਅਤੇ
 ਗੁਰੂਨਨਕਬਹੁਤਪੁਸੀਹੋਇਆ। ਤਬਮਰਦਨਜਾਇਕੇਲਗਾਦੇਲਾਇਆ। ਮਿਰਾਸੀਆਂ
 ਦੇਘਰੀ। ਜਿਥੇਜਾਇਤਿਥੇਅਗੋਮਰਾਸੀਏਵੇ। ਅਖਨਾਅਇਆਹੋਕੁਰਹੀਦਾਹੂਮਾਮਰ
 ਦਾਨੇਨੂੰਕੋਈਆਦਰਦੇਵੇਨਾਹੀ। ਕਿਤਨੇਏਨਮਰਦਨਾਫਿਰਦਬਾਕਾਫਿਰਮਰਦਨਾ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਾਸਾਅੰਏਆ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਨਕੀਖਬਰਹ
 ਏ। ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਆਜੀਤੈਨੂੰਸਭਕਿਛੁਮਲੁਮਹੈਮੈਨੂੰਕੀਪੁਛਦੇਹੋ। ਤਬਗੁਰੂ

ਨਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਨਾਨਿਸਿਗਆਖੁਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀਨਿਸਿਗ
 ਆਖਦੀਗਲਨਹੀਤਬਗੁਰੂਨਨਕਆਖਦੇਰੰਗੁਵਿਚਆਇਆਮਰਦ
 ਨਾਨਿਸਿਗਆਖੁਤਬਮਰਦਨੇਕੋਬਕਰਿਆਖਿਓਸੁਜੀਮਿਹਰਵਾਨੁਸਿਸਰਆ
 ਖਦਹੋਆਇਆਹੋਕੁਰਹੀਦਰੁਮੇਦਾਂਅਹਿਗਲਲੋਕਆਖਦੇਹੋਨਿਰੁਮਕੋਈਰ
 ਬਾਬੁਨਾਮਦਰਦੇਢੇਨਹੀਅਤੇਤੁਸਾਅਸਾਆਖਿਆਜੋਕੋਈਗਸਿਅਚੋਏਅੰਲਿ
 ਅਵਤਾਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਨਾਸਿਸਰਈਵੇਵਖਮਰਦਆਇਆ
 ਹੋਸਿਸਰਸਰੁਰਸੁਪਾਇਕੈਤੋਬਲਿਅੰਵਸੀਤੂਕੋਈਰਬਾਬੁਦੇਲਿਲਿਆਉਤਬ
 ਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀਮਰਸਕੋਈਆਦਰੁਨਹੀਦੇਦਾਰਬਾਬੁਆਖਦਹੋਨਿਸੁਤ
 ਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਨਾਮੇਰਕਹਿਆਮਨੁਤਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਕੁਣਆਖੋਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਨਾਜੀਗਲਦੇਅਗੁਗਿਰਓਹੋਜਦ
 ਦਾਦੁਹਾਨਈਆਦੋਵਿਚਉਸਗਿਰਓਦਾਨਉਆਸਪੁਰਹੋਉਸਵਿਚਹਿਕੁਰਬਾ
 ਬੀਰਹਦਹੋਈਨਾਉਉਸਦਾਹਿਦੁਓਰਦਾਸਦਦੇਹੋਨਿਅਤੇਫੇਰੁਭੀਸਦੀਦਹੋਤੂ
 ਉਥੇਜਾਇਜੇਨਦੇਸੀਤਉਸਪਾਸਅਸਾਡਾਨਉਲਵੀਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਭਲਾ
 ਗੁਰੂਜੀਮਰਦਨੇਕਹਿਆਜੀਕਿਛੁਮੁਲਭੀਪਲੇਹੋਵੇਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਜਾਹਿਮਰਦਨਾਜੋਕਛੁਲੋੜਹੋਸੋਬੇਬੇਜੀਪਾਸਲੋਜਾਹੀਤਬਮਰਦਨਾਬੇਬੇਜੀਪਾਸ
 ਆਇਆਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਕਹਿਆਕਿਉਰੁਈਮਰਦਨਾਤਉਰਬਾਬੁਆਦਾਂਮਰਦ
 ਨੇਆਖਿਆਬੇਬੇਜੀਜੀਤਨਸਹਰਸੀਸੋਮੇਸਰਵੇਲਬਾਕਾਮੇਰੁਪਬੁਆਇਆਨਾਹੀ
 ਹੁਦਿਦੁਰਭੇਸਦਹੋਮੁਲਦੇਵਾਸਤੇਤੇਥੇਆਇਆਹਾਂਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਕਹਿਆਭਲਾ

ਭਾਈ ਜੋ ਅਪੋਸਦੇ ਵਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਦੇ ਦੇਵ ਉ। ਤਬ ਨਨ
 ਕੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਦੇ ਕਢ ਕੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦੇਹ ਥਾਵਿ ਤੇ। ਮਰਦਾ ਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਲਿ
 ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜਾਂਹਿ ਮਰਦਾ ਨਾ ਬਾਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਆ
 ਉ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨਾ ਗਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਦਿਨ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਹੁਚਿ ਆ ਜਾਂਇ ਕੇ ਲਗਾ ਪੁ
 ਛਨ ਵੇਲਾ ਤੇ। ਇਸੇ ਫਿਰੀਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੂਰ ਬਾਬੀ ਕਿ ਬੇਰਹਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੇਸੇ ਨਹੀ ਸੁ
 ਦਇ ਇਨ੍ਹੇ ਮਰਦਾ ਨਾ ਚਾਉਦਾ ਰਹਿ ਆ। ਮਰਦਾ ਨਾ ਆਕਿ ਪਾਇ ਆ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆ ਭਾਈ ਮਨਾਇ ਬੇਤ ਨਹੀ ਮੈ ਕਿ ਸਬੋ ਪੁਛਾ। ਕਿ ਸਬੋ ਚੁਛਾ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲਗ
 ਗਿਣਤੀ ਕਰਣਾ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨਾ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਚਲਣ ਲਗਾ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨਾ
 ਬਕ ਕੇ ਸੋਇ ਗਾਇਆ। ਮਰੁ ਅਕਾਸ ਵਾਜੁ ਆਈ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ। ਜੋ ਮਰਦਾ ਨਾ ਇਥੇ ਹੀ
 ਫੇਰੁ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੁਦ ਲਗੀ ਰਨ ਹੋਇ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨਾ ਉਠ ਕੇ ਫਿਰ ਵੇਦ ਹੋਇ ਕੋ
 ਇਕ ਰੁਖ ਹੋਠ ਬੈਠ ਗਹਿ ਆ। ਪਰ ਆਖੇ ਮੈ ਨੁ ਸੁਪਨਾ ਆਇ ਆ ਸਿਦੇ ਪਾਸ ਚੁਹੈ ਵੈ ਸੁ।
 ਤਬ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਫਿਰੀਦਾ ਰਬਾਬੀ ਆਇ ਮਿਲਿ ਆ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆ ਜੇਵ ਹੁਵਾਹੁ ਸੁ
 ਪਨ ਸਚੁ ਹੋਈ। ਤਬ ਆਇ ਕੇ ਫਿਰੀਦੇ ਕਹਿ ਆ ਕਉ ਝੁਹੈ ਰੇ ਭਾਈ ਤੂ ਕਿਸ ਨੂਟੇ ਲਦਾ ਹੈ।
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆ ਜੀ ਫਿਰੀਦਾ ਰਬਾਬੀ ਪੈ ਫੇਰੂਰੀ ਸਦਾ ਦੇ ਹੈ। ਨੀ ਮੈ ਉਸ ਨੂਟੇ ਲਦਾ ਹੈ ਜੀ
 ਤਬ ਫਿਰੀਦੇ ਕਹਿ ਆ ਤੇਰਨ ਉਕਿ ਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਉ ਝੁਹੈ ਦਾ ਹੈ ਤੈ ਨੂਰੇ ਜੀ ਆ ਕਿਸ ਨੇ ਹੈ।
 ਮਰੁ ਤੇਰ ਵਤ ਨਕ ਉਦੁ ਹਈ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰ ਵਤ ਨਰਾਇ ਭੁਏ ਭੁਟੀ
 ਦੀ ਤਲਵੀਰੀ ਹੈ। ਨੀ ਮਰਦਾ ਨਾ ਪੈਰੇ ਜੀ ਆ ਨਨਕ ਬੇਈ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਹੁਕਮੁ ਰਬਾਬੀ ਲੇਵ
 ਦਾ ਆਇ ਆ ਹੈ। ਫਿਰੀਦੇ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਫਿਰੀਦਾ ਫੇਰੂਰ ਉਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਹ ਨੂਨ ਨਕ ਬੇ

ਦੀਨੇ ਮੇਥੇ ਹੀ ਘਲਿਆਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਰਬਾ ਬੁਭੀ ਮੇਥੇ ਹੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਨਨਕ ਬੇਦੀ ਮੇਰਾ ਚਰ
 ਕਣਾ ਯਾਰ ਹੋ। ਅਸਨ ਉਹੋ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਬਾਬੁ ਦੇ ਹਿਉ ਉਜਾਓ
 ਤਬ ਫਿਰੇ ਦੇ ਅਖਿਆਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾ ਬੁਲੇ ਹੀ। ਫਿਰੇ ਦਾ ਨਾ ਜਾਣੀ ਮੇਰਾ ਬਾਬੁ
 ਕਿ ਬੇਲਾਇਆ ਆਇਆ ਜਬ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਰਬਾ ਬੁ ਮਹਾ ਕੁਦਰਤੀ
 ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਖਿਆਂ ਮੁਲ ਕਰੇ ਸੁ। ਤਬ ਫੇਰੇ ਦੇ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਤੇਰੇ ਪਾਸਰ
 ਬਾਬੁ ਕਾ ਮੁਲ ਨਹੀ। ਅਸਾਇ ਸਦਾ ਮੁਲ ਲੈਣ ਭੀ ਨਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੈਰ ਨਗੀਲ ਰਹੀ।
 ਰਾਈ ਇਹੁ ਗਲ ਕਿਉ ਬਣੇ ਹੋ। ਮਰਦਾਨ ਰਹੀ ਨਾ ਸਕੀਆ। ਅਖਿਆਂ ਸੁਜੀ ਇਸਦਾ ਮੁ
 ਲੁਤੁ ਸਾਕਿ ਉਨਹੀ ਲੈਣਾ। ਤਬ ਫੇਰੇ ਫੇਰੇ ਦੇ ਅਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨ ਰਬਾ ਬੁ ਅਸਾਨੁ ਕੁਦਰ
 ਤੀ ਹਬਾ ਆਇਆਂ ਹੋ। ਪਰ ਅਵਾਜ਼ਾਇ ਸਦੀ ਇਹਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੋ ਜੇ ਫਿਰੇ ਦਾ ਇਹੁ ਰਬਾ
 ਬੁ ਹੋਰ ਸਾ ਅਗੈ ਨਹੀ ਵਜਾਵਣਾ। ਇਕ ਨਨਕ ਬੇਦੀ ਖੜੀ ਪੈਦ ਹੋਇਆ ਹਈ। ਇਹੁ ਰ
 ਬਾ ਬੁ ਉਸਦੇ ਅਗੈ ਵਜਾਵਣਾ। ਤੂੰ ਉਸਦੇ ਹੀ ਅਗੈ ਵਜਾਵੀ। ਤਬ ਫੇਰੇ ਦੇ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਅਸਾਇ ਸਦਾ ਮੁਲ ਨਹੀ ਲੈਣਾ। ਪਰ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ। ਅਸਾ ਭੀ ਚਲ ਦੇਖਾਂ ਨਨਕ ਹੋ
 ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਨਕ ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਭਲ ਹੋਵੇ ਚਲੀ ਮੇਰੀ। ਪਰ ਹੁਕਮੁ
 ਹੋਵੇ ਤਾ ਇਕ ਬਾਰੀ ਵਜਾਇ ਦੇਖਾਂ। ਤਬ ਫੇਰੇ ਦੇ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਹੋਰ ਸਾ ਅਗੈ ਹੁਕਮੁ ਨਹੀ
 ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਉਸੇ ਨਨਕ ਭੇਜੀਆਂ ਹੋ। ਫੇਰੇ ਦੇ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ
 ਵਜੇ ਉਸੇ ਨਨਕ ਭੇਜੀਆਂ ਹੋ ਤਵ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬੁਲੇ ਕਰ ਬਾਦ ਬਨਾਇਆ। ਬ
 ਣਾਇ ਕੋ ਜਤਾ ਰਵਜਾਈ ਤਾ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਰੀ ਕਰੀ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਪਿਛੋ ਨਨਕ ਦੀ ਅਪੀਨ
 ਗੀ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ ਨਹੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੈਰ ਨਹੀ ਇਕ ਰਿਆ

ਖਿਓ ਸੁਰਦੀ ਫਿਰੀ ਦਾ ਬਚਲਾ ਫਿਰੀ ਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨਾ ਨਭੀ ਮੈਂਦਿ ਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੪੬
 ਜੀ ਪਾਂਸ ਆਇ ਪਲੇ ਹੋਇ ਸੁ ਰਬਾ ਬਾ ਅਰੈ ਗੋਸਾਇ ਫਿਰੀ ਦੇ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਉਲਤਾ ਨੁਪਾ

ਗੋਖਿਆ ਅਤੇ ਦੁਹਾਨੇ ਮਥਾ ਦੇ ਰੀਆਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦ ਨਾਇਤਨ
 ਚਿਰ ਕੀਉ ਲਾਇ ਚਿਸੁ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤ੍ਵੰ ਦੁਆ ਅਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਬਖ

ਰਨਹੀਰੋਈਥਿਉਤੁਗਤਹੈ॥ ਰਿਓਨਿਰੰਕਾਰਹੈ॥ ਅਸੀਬਠੇਹੈਰਨੁਅਹੈ॥ ਅਜਿ
 ਬੇਤਓਅਸਨੂੰਰੋਜੀਆਂਤਿਬੈਤਮੇਜਾਇਕੈਢੁਰਹੈ॥ ਅਦਸੇਤਕੋਈਨਹੀ॥ ਤੀਸਰੇ
 ਦਿਨਮੇਚਲਵੈਤੇਹੋਇਆਂਤਬਏਹੁਸਾਂਪੁਆਂਇਮਿਲਿਆਂ॥ ਇਸਨੇਆਪੇਹੀਆਂਇ
 ਪੁਛਿਆ॥ ਪੁਛਕੇਹਕੀਕਤਲੀਤੀਓਸੁ॥ ਤਬਰਬਾਬੁਕਿਤੇਵਲੋਕਢਿਓਸੁ॥ ਹੋਰਹਕੀ
 ਕਤਾਇਸੇਪਾਸੋਪੁਛਲਵੈਜੀ॥ ਬੋਲਹੁਤਾਈਬਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥ ੧੪॥ ਅਗੇ
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫਿਰੰਦੇਨੂੰਲਗਾਪੁਛਵਾ॥ ਕਹੁਭਾਈਤੂਕਉ
 ਭੁਹੈ॥ ਤਬਫਿਰੰਦੇਕਹੀਆਂਕਿਉਜੀਤੈਨੂੰਉਹਾਦਿਨਵਿਸਰਗਾਇਆਂ॥ ਪਰਵਾਨਾਸੁਤੇ
 ਲੀਦੇਘਾਰੀਅਸੀਇਕਰੋਹੋਈਅਹੈ॥ ਵੇਵੈਅਸੀਰਰਾਉਆਹੈ॥ ਅਤੇਤੀਸਰੀਅਸਾਰੀਭੈ
 ਦਾਅਹੀ॥ ਅਸੀਦੇਵੈਨਿਰੰਕਾਰਜਪਦੇਅਹੈ॥ ਅਤੇਭੈਦਾਅਸਾਰੀਸੇਵਕਰਦੀਆਂਹੀ॥ ਅ
 ਤੇਤਉਇਕਾਦਿਨਆਖਿਆਂਦੇਖੁਭਾਈਅਸਾਰੀਨੀਚਘਾਰਿਜਨਮਆਇਆ॥ ਅਸਨੂੰ
 ਖੜੀਬ੍ਰਹਮਣਾਅਦਰੁਕੋਈਨਹੀਦੇਦਾ॥ ਅਤੇਭਗਤਾਅਸਾਰੀਪੂਰੀਹੋਈਆਂਹੀ॥ ਤਬ
 ਮੇਤੁਹਨੁਆਖਿਆਭਾਈਫਿਰੰਦਾਸਦੁਆਖਦਹੈਇਹੁਪਰਮੇਸੁਰਾਕੀਆਂਕੀਤਹੈ॥
 ਤਬਅਸਾਰੀਭੈਦਕਹੀਆਂਫਿਕਰੁਨਕਰਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫਿਰੰਦੇਨੂੰਪੁਛਿਆਂ
 ਆਖਭਾਈਤਬਤੇਰਾਕੀਆਂਨਉਸੀ॥ ਅਤੇਭੈਦਾਕੀਆਂਨਉਸੀ॥ ਤਬਫਿਰੰਦੇਕ
 ਹੀਆਂਭੈਦਾਨਉਸੁੰਦਰੀਆਂਹਾਂ॥ ਅਤੇਤੇਰਾਨਉਸੁੰਦਰਸੀ॥ ਅਤੇਮੇਰਾਨਉਪ੍ਰੇਮਾਂਸੀ॥
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫਿਰੰਦੇਨੂੰਲੋਕਰਗਲਲਾਇਆ॥ ਆਖਿਓਸੁਭਾਈਫਿਰੰਦਾਇਹੁ
 ਰਬਾਬੁਤੈਨੂੰਕਿਥੋਹਥੀਆਂਇਆਂ॥ ਤਬਫਿਰੰਦੇਆਖਿਆਂਜੀਤੂਘੜੀਘੜੀਕਿਉਪੁ
 ਛਦਹੈਸੋਸਭਜਵਦਹੈ॥ ਮੇਤੈਨੂੰਦੇਖਦੇਹੀਸਿਵਤਾ॥ ਤੁਸੀਮੇਨੂੰਘੜੀਘੜੀਕਿਉਪੁਛ

ਦਾਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਆਫਿਰ ਦਾ ਮੈ ਤੈ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ
 ਦੇ ਕਹਿ। ਅਸੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦਸੀਏ ਜੀ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਆਫਿਰ ਦਾ ਭਾਂਈ ਮੈ ਨੂੰ ਮ
 ਰਦ ਨੇ ਕਹਿ। ਅਰਬਾ ਬੁਕਿ ਸੋ ਮਾਂਇ। ਮਾਂਹੋ। ਮੈਏ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ। ਸੋ ਮਰਦ ਨੇ ਦੇ
 ਮਨਾ ਵਿਚ ਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਂਹੀ। ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਖਿ। ਮਾਂ ਮੈ ਜੀ ਸਭ ਪੁਛ ਮੁਕਾਂ ਹਾਂ। ਅਗੈ ਪੁਛਦੀ
 ਰਹੀ ਕਈ ਨਹੀ। ਭਾਈ ਫਿਰ ਦਾ ਤੂਰਬਾ ਬੁਦੀ ਪਬਰ ਦੇ ਹੀ। ਤੈ ਨੂੰ ਕੀ ਬੋਲਾ ਥੀ। ਆਇ। ਆ
 ਹੋ। ਤਬ ਫਿਰ ਦੇ। ਮਾਂਖਿ। ਮਾਂ ਜੀ ਜਾਦੀ ਮੈਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ ਦਾ ਸੀਤਾ। ਜਿਤ ਨੇ ਉਤ ਮਜਨ ਮੁ
 ਅਹੋ ਸੋ ਸਭੇ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਤੇ ਦੁਖ ਦੇ। ਮਾਂਹੋ। ਸੋ ਸਭੇ ਅਸਾ ਤੁਸਨੁ ਮਤੇ ਪਿਤਾ। ਅਸਨੂੰ ਮਾਂਖ
 ਦਾ ਸੀ। ਜਿਤ ਸੀ। ਅਸਨੂੰ ਸਹਰ ਵਿਚ ਰਹ ਵੇਦੇ ਹੋ ਕੇ ਨਹੀ। ਤਿਸ ਦਾ ਨ ਉਸਹਰ ਦਾ
 ਸਿਫ ਨ ਪੁਰ ਮਾਂਹਾਂ। ਤਿਸ ਸਹਰ ਤੇ ਨਿਕ ਸਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਹਾਂ ਤੇ। ਅਸਾ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਰਹ
 ਦੇ ਹੋਏ ਭਗਤਿ ਕਰ ਦੇ। ਮਾਂਹੋ। ਅਤੇ ਰਬਾ ਬੁਭਿਥੇ ਹੀ ਰਖਿ। ਮਾਂਵ ਦੇ। ਮਾਂਹੋ। ਤਿਰੁਗਤ ਕਰ ਦਾ
 ਮਾਂਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ ਦਾ ਆਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਫਿਰ ਦਾ ਤ
 ਵਖੀ। ਇਕ ਠੇਰ ਹੋ ਦੇ। ਮਾਂਹੋ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹੀ ਮੈ। ਤਬ ਫੇਰ ਫੇਰ ਦੇ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਜੀ
 ਹੁਇ ਸਾਨੂੰ ਜਾਹਰ ਕਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਜਾਹਰ ਕਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋ ਤੁਸੀ ਕਿਰੋ।
 ਇਹੁ ਰਬਾ ਬੁਤੁਸਾ ਭੀ। ਅਮਨਤ ਮਾਂਹਾ ਤੁਸਨੂੰ ਪਹੁੰਚਿ। ਮਾਂਹੋ ਸੁ। ਅਸਾ ਦੇ ਵਣਾ ਮਾਂਹਾਂ। ਤੁਸਾਂ
 ਮਾਂਪਤੀ। ਅਮਨਤ ਲਵੋ। ਫਿਰ ਦਾ ਰਬਾ ਬੁਦੇ ਕਰਿ ਬਿਦਾ ਹੋਇ। ਮਾਂਹਾਂ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਖਿ
 ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਮਾਂ ਪੋਤਾ ਮੈ ਅਗੈ ਤੜੀ ਵਿਦੀ। ਮਾਂ ਕਰਿ। ਆਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮ
 ਮਰਦ ਨਾ ਕਿਸ ਕਉ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਜੀ। ਇਸ ਸਾ ਪੂਕਉ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਯਸੇ
 ਹਸ ਕਰਿ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਜੇ ਮਰਦ ਨਾ ਜਾਹੀ। ਤਬ ਮਰਦ ਨਾ ਕੋਹ। ਮਾਂ ਕੁਤੇ ਤੜੀ ਨਾ ਲਿਗਾਇ। ਮਾਂ।

ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਬੇਖਾਇਆ ਚਿਛਲੁ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੈ ਮਨ
 ਰੀ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਸਭ ਕੁਝ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹੁ ਸਾਧੂ ਕਿਧਰ ਗਇਆ ਸੁਆਮੀ
 ਰਦਾਨਾ ਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ ਆਇ ਰੋਇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਉ ਦੁਹਈ ਸੁ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਸਿ ਕਰਿ ਪੁਛ ਵਲਗਾ
 ਆਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਬੋਝ ਤੀ ਵਿਦਾ ਕਰਿ ਆਇ ਓਸੁ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਉਹੁ ਤ
 ਛਲ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮੈ ਬੋ ਮੈ ਨਾ ਦੇਸ ਆਵ ਨੇ ਰਹਿ ਗਇਆਂ ਰੀ ਆਜ ਪੈ ਕਿਧਰ ਗਇਆ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹੁ ਇਨ ਗਲ ਬੋਧ ਕੁ ਫਿਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ਪਰ ਆਸਾ
 ਹੀ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਜਾ ਹਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾ
 ਨ ਰਬਾ ਬੁਝ ਜਾਇ ਲੈ ਰਬਾ ਬੁਝ ਬੁਝ ਹੁਸਾ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬੁਲੀ ਤਲਗਾ ਬਦੁ ਬਦੁ ਵਦੁ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬਦ ਜਾ ਸੀ ਬੁਝ ਹੋਇ ਮਰਦਾਨੇ ਹੁ
 ਕਮ ਮੈ ਨਾ ਆ ਆਪੇ ਹੀ ਬਦ ਗਇਆਂ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਰਬਾ ਬੁਝ ਜਾਂ ਵਦੁ ਤਰਾਵਿ
 ਚੋਇ ਹੁ ਮਵਾ ਚੁ ਨਿਕਲੈ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਬੰਦ ਤੇਰਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਸ
 ਮਾਪ ਲਗ ਗਈ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਰੀ ਆ ਦੇਖੇ ਜੋਇ ਹੁ ਤਾ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਦੁਇ
 ਰਾਂਤੀ ਤੇ ਦੁਇ ਦੇ ਨੁਸ ਮਾਪ ਲਗ ਰਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬੁਝ ਡਾਇਤਾ ਚਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੋ ਹੋਇ
 ਗਇਆਂ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲਗੀ ਭੁਖੁ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਜੀ ਉਭਟ ਕਿ ਗਇਆ ਅਤੇ ਛ
 ਡੇਰੀ ਸਕੈ ਨਹੀ ਇਹੁ ਜੀ ਉਵਿ ਚ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ ਕਈ ਜਗੋਤ ਮੈ ਵਿਦਾ ਹੋਵਾ ਪਰ ਕਰਕਾ ਜ
 ਬਤੀ ਸਰਾਇ ਨੁ ਹੋਇ ਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮਾਪ ਲਗ ਚਾਈ ਆ ਪੁਛ ਵਲਗਾ ਕਿਉ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਰੀ ਆਖ ਬਰਹਈ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇਰੀ ਦੁਖੁ ਭੁਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰ ਕੀਤੀ

ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਤਨਹੀ ਦੁਰਹੋਈ ਮੇਤਾ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ਹੋਇ ਅਭੁਖਾ ਮਰਗਾਇਆ ਭੂ ੪੮
 ਤਉਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਈਅ ਅਤੇ ਅਸੀਅ ਦਿਮੀਅਸਾ ਡਿਕਚੀਅਤਿਹੀ ਤੇਰਾਤਾ
 ਅਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਸਿਗਰਲੇ ਤਬਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆ ਮਰਦਨਾ ਅਸਾਪਾਸਇਹੁਦੁ
 ਖਰੁਖਹਈ ਜੇਤਕ ਬੁਲਕਰੇਤ ਰਹੁ ਨਹੀਤ ਜਾਹੀ ਤਬਮਰਦਨੇ ਕਹੀਆਂ ਜੀਅ
 ਕੈਤ ਮੈਨੂੰ ਅਪਜੇਹਾ ਕਹਾ ਅਕੈਤ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜੁ ਕਹਾ ਮੈਤੇਰੇ ਪਾਸਰਹਾ ਗਾਤ
 ਬਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਕਹੀਆਂ ਸੁਦਮਰਦਨਾ ਆਹਿਦੈ ਵੈਗਲ ਚਰਤ ਰਪਾਸਹੈ ਨਿਆਅ
 ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸਸਹਜੁਹੀ ਜੇਹੀ ਬਢੇਤੇਹੀ ਕਵਦਈਅ ਅਗੇਤੇਰੀ ਖੁਸੀਜੇਜਾਣਦਾਹੈਤ
 ਰਹੁ ਨਹੀਗੁਣੀ ਜਾਹੀ ਤਬਮਰਦਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਹਉ ਜਾਦਾਹਾ ਤਬਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹੀਆਇਹੁਰਬਾਬੁਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਨੂੰ ਸਉਪਜਾਹੀ ਤਬਮਰਦਨਾ ਰਬਾਬੁਲੈਕੈ
 ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਪਾਸਗਾਇਆ ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਦੇ ਮਨਪ੍ਰੋਹੁਪਾਇਆ ਬੇਬੇਜੀਲਗੀ
 ਮਰਦਨੇਨੂੰ ਪੁਛਵਾ ਕਿਉਭਾਈ ਮਰਦਨਾ ਰਬਾਬੁ ਕਿਤਨੈਨੂੰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ
 ਏਨੇ ਆਇਓ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਸੇ ਛਾਡੀਆਇਓ ਤਬਮਰਦਨੇ ਆਖਿਆ ਬੇ
 ਬੇਜੀਉਹੁਤਾ ਸਾਧਕੀਰਹੈਉਸਤਾਈਤਾ ਭੁਖਨਹੀਕਾਈਅ ਅਤੇ ਅਸੀਬੀਦੇ ਅਸਾਨੁਦੁ
 ਖਰੁਖੁਲਗੀਹੋਈਹੈ ਅਸੀਨਨਕੀਪਾਸੋਬਿਦਲੈਆਏਆਹੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਸਨੂੰ
 ਬਿਦਾਆਇਤਹੈਅਤੇ ਕਹੀਆਂ ਜੋਰਬਾਬੁਬੇਬੇਜੀਨੂੰ ਸਉਪਜਾਹੀ ਇਸਵਾਸਤੇਤੇ
 ਰੇਪਾਸਾ ਆਇਓਸੁ ਤਬਇਤਨੀ ਬਾਤਮਰਦਨੇ ਆਖੀ ਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਦਾਬੇਰਾ
 ਗੁਛੁਦਾਕੀਆਂ ਕਿਥਾਉਸੀਮੀਏਨਹੀਅਤਲਾਸਲੈਡੀਬਹੁਤੇਰਾਅਖੇਅਤੇ ਅਖੀਪੁਝੈ
 ਪਰਦੇਹਦਾਮੋਹਾਬਿਆਪਗਾਇਆ ਆਇਨੁਬੀਤਗਾਇਆ ਸੀਧੀਆਪੈਗਈਗਈਅ

ਜੈਰਾਮੁਆਇਆਂ ਜੈਰਾਮੁਦੇਖਕੈਹੈਰਾਨਹੋਇਗਇਆਲਗਾਪੁਛਦਾਕਿਉਨੀਤੁਲਸ
 ਅਜੁਬਪੁਜੀਇਤਨਰੁਦਨਕਿਉਕਰਤੀਹੈ। ਤੁਲਸਾਕਹਿਆਂਰੁਕਰਜੀਮਰਦਾਨਾ
 ਈਜੀਨੁਛਾਡਿਚਲਿਆਹੈ। ਇਸਵਾਸਤੇਬੈਰਾਗੁਕਰਦੀਹੈ। ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਂਕਿਉਬ
 ਹੁਜੀਅਸੀਤੁਸਫੇਹੁਕਮੁਖੀਬਹਰਨਹੀ। ਜਿਸਵਜਾਜਿਸੁਸੁਗਤਿਨਨਕਜੀਤੁਸ
 ਫੇਪਾਸਰਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਰਾਮਨੁਸਿਤਖਵਿਚਾਅਵੈਸੋਈਸੁਰਤਦਸੋ। ਅਸੀਸੋਈਕ
 ਰੀਐ। ਤਬਨਨਕੀਬੋਲੀਮੇਸਿਤਖਵਿਚਾਅਹੀ। ਭਲਾਮਰਦਾਨਾਭਈਨਲਹੈਗਾ। ਭ
 ਈਪਰਾਚਿਆਰਹੈਗਾ। ਸੋਮਰਦਾਨਾਭਈਜੀਨੁਛਾਡਿਚਲਿਆਹੈਉਹੁਓਦਾਸਹੋਇਜਾ
 ਫੈਗਾ। ਤਬਜੈਰਾਮਬੋਲਿਆਬਹੁਜੀਇਹਾਕਿਆਹੋਇਆਂਜੇਤੁਸੀਰਦਕੋ। ਤੁਸੀਤ
 ਸਾਨੂੰਉਪਦੇਸਦੇਬੋ। ਅਤੇਹੁਇਆਪੇਹੀਰੁਦਕਦਲਗੀ। ਗੁਰੂਨਨਕਮਰਦਾਨੇਤੋੜੀ
 ਨਹੀਰਹਿਆਂ। ਨਨਕਜੀਅਪਣੈਹੀਪੈਰਤੇਹੈ। ਤੁਸੀਜੀਉਤੇਖਤਰਕੋਈਨਕਰੋ
 ਅਤੇਜਿਉਮਰਦਾਨਾਨਨਕਜੀਨਲਰਹਦਹੈ। ਤਿਉਰਖੋ। ਅਤੇਅਸੀਬਹੁਤੁਰਾਜੀਅ
 ਹੈ। ਤਬਨਨਕੀਬੋਲੀਜੀਤੁਸੀਮਰਦਾਨੇਨੁਕਹੈ। ਤਬਜੈਰਾਮੁਆਖਿਆਂਕਿਉਮਰਦਾ
 ਨਾਤੋਨਨਕਜੀਨੁਕਿਉਛੁਡਦਾਹੈ। ਤੇਰੇਨਾਲਉਸਦਾਬਹੁਤਪਿਆਰਹਈ। ਤਬਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਂਭਈਆਂਜੀਮੇਕਿਆਂਕਰਉ। ਉਸਤਾਈਸਮਾਪਲਗਈਹੈ। ਮੁਲਦੀਨਹੀ
 ਅਤੇਕਿਤੇਸਹਰਾਵਿਚਹੋਵੈਤਾਖਤਰਾਨਹੋਵੈ। ਉਜਾਵਿਚਖਤਰਾਰਹਦਾਹੈ। ਤਬ
 ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਂਜੇਤੋਰੋਟੀਕਪੜੇਦੇਵਾਸਤੇਕਹਦਾਹੋਵੈਤੋਰੋਟੀਕਪੜਾਇਬੋਮਉਚੁਦ
 ਹੈ। ਅਤੇਭਲਾਕੋਈਇਨੁਨਨਕਜੀਨਲਗੁਜਰਾਨਕਰਾਮਰਦਾਨਾਇਹੁਗਲਨਜ
 ਰਾਅਵਈਹੈ। ਜੇਨਨਕਜੀਨਲਪਹੁਚਕਉਤੁਸਕਦਾਹੈ। ਭਲਾਜਿਚਰੁਕੁਣਾਅਪ

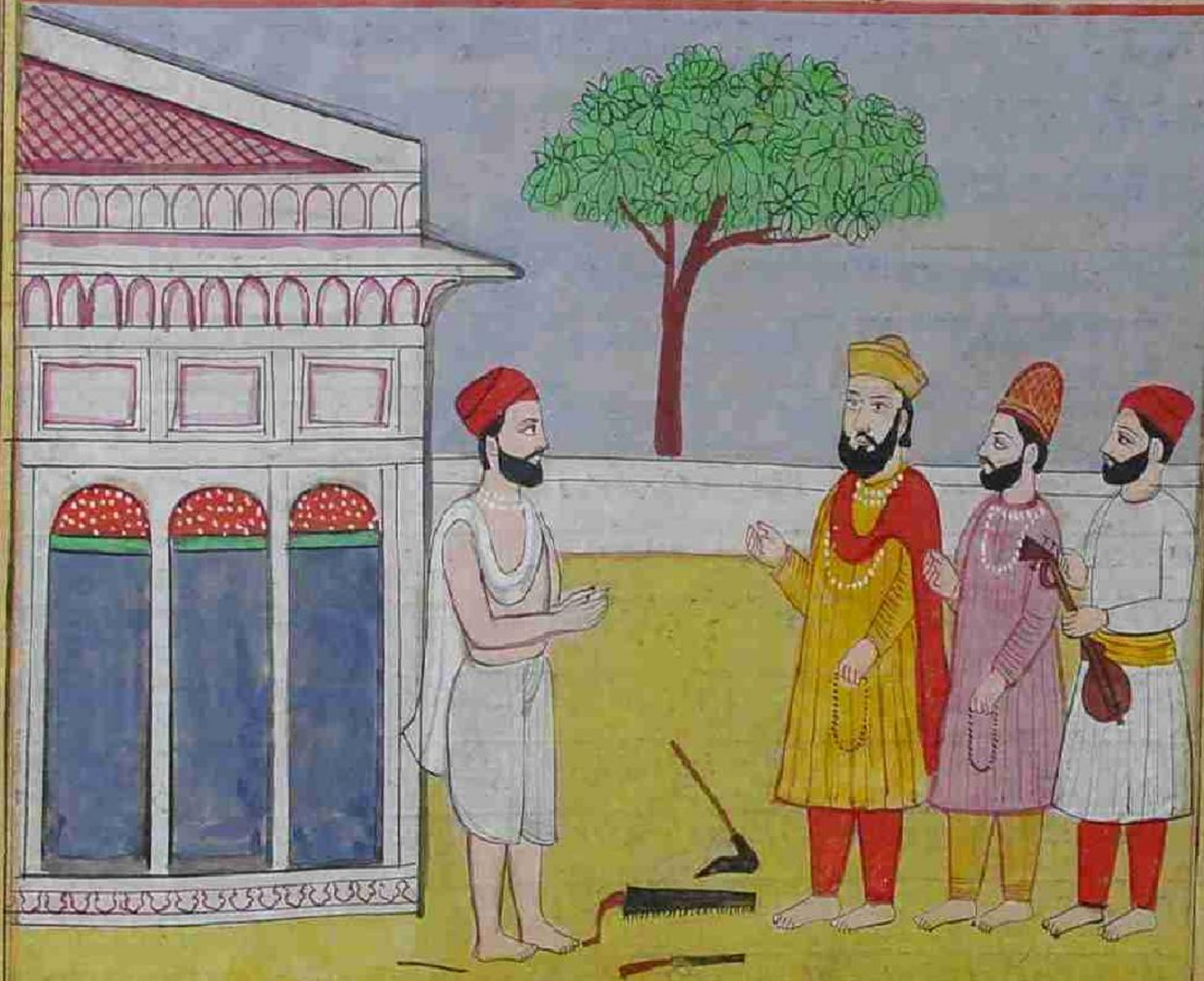
ਪਾਸੋਂ ਹੋਇਆਂ ਵੇਤਿ ਚਰਕੁ ਕਰਕੇ। ਨਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੁਹਾਮਰਦ ਨੇ ਨੂੰ। ਅਖਿਆ ੪੬
 ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੇਤਾਇ ਸਮੁਹਗ ਵਿਚ ਰਹਿਤਾ ਦਾਇਵਤ ਰਸੋਈ ਜੇਵਜਾਹੀ। ਅਤੇ ਜੇਦਰਥੇ
 ਜਵੇਤਾ ਖਰਚੀ ਰੋਕ ਲੈ ਜਵੇ। ਇਹ ਗਲ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮਰਦਾਨ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ। ਭਲ
 ਭਈਆਂ ਜਿਜਿਤੁ ਸੀ। ਅਖੋਗੇ ਸੋਕਰਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਨਨਕੀ ਭੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੁਗਾਤਿ ਰਖਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਵਾਇਆਂ। ਜਾ ਭਲ ਕਹੋਇਆਂ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ।
 ਜੀ ਮੈ ਜਾਵਾਹਾ। ਤਬ ਜੈਰਾਮ ਕਾਹੀ। ਮਰਦਾਨ ਰਸੋਈ ਜੇਵਜਾਹੀ। ਅਤੇ ਕੁਵਖਰਚੁ
 ਰੁਲੈ ਜਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਹੀ। ਭਲਾ ਜੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਜਵਾਈ। ਅਤੇ ਜੈਰਾ
 ਮੁਅਪਣੇ ਗਲ ਦੋ ਜੋੜਾ ਬੁਗਚੇ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਕੈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਅਖਿਓ
 ਸੁਬਹੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖਰਚੀ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਨਨਕੀ ਜੀ। ਅਖਿਆ ਜੇਤੁ ਸੀ। ਅਖੋ ਸੇਵੇਵਾ।
 ਤਬ ਜੈਰਾਮੁ ਕਾਹੀ। ਅਖਹੂ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀ। ਅਵਿਚਾ ਮਾਂਵਦੀ ਹੋਂ ਸੇਵੇਵੇ। ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਰਾਜੀ
 ਹਾ। ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਬਹਿਰੁ ਪਈਏ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥਿ ਦਿਤੇ। ਅਤੇ ਅਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀ
 ਨੁ। ਅਖਵਾ ਜੇ ਮੈ ਨੂੰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਵਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਜੋੜਾ ਗਲ ਪਾਇ ਕਰ। ਅਤੇ ਬਹਿਰੁ ਪਈ
 ਏਲੇ ਕਰਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ। ਅੰਦਿਅੰ। ਅੰਦਿ ਕਰਮ ਬਾਦੇ ਕਿਓਂ ਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਾਹੀ। ਅਖੋ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰ ਰਬਾ ਬੁਕਿਓ ਲੈ। ਅਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਹੀ। ਅੰਜੀ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾ ਗੁਕੀਤਾ। ਭਈਆਂ ਜੈਰਾਮੁ। ਅਇਆ ਤਾ ਓਸੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾ ਸਕੀ
 ਤਾ। ਮੈ ਨੂੰ। ਅਖਵਲਗੇ ਤੁਨ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜਾਹਿ ਨਾਂਹੀ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੁ ਜ
 ਹਿ ਨਾਂਹੀ। ਮੈ ਕਾਹੀ। ਭਲਾ ਕੁਜਾ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਗਲਿ ਜੈਰਾਮ ਨੇ ਅਪਣਾ ਜੋੜਾ ਪਾਇਆਂ।
 ਅਤੇ ਬਹਿਰੁ ਪਈਏ ਖਰਚੀ ਓਤੀ। ਅਤੇ ਅਖਵਲਗੇ ਜੈਚਰੁ ਸਹਗ ਵਿਚ ਰਹੀ। ਤਿ

ਚਰਦੇਵੈ ਬਖਤੁ ਪਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵਜਾਇ ਅਕਰੋ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੂਰ ਜਵੇ ਤਾ ਪਰਚੀ ਅਪਦੈ ਪਾਸਰ
 ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਅਚੈ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ਅਪਦਾ ਦਰਸਨ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥
 ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹਾ ਕੀਆ ਕੀਤਾ ॥ ਅੰਤ ਰੂਮ ਹੋਇ ਨਿਕਲਿਓ ॥ ਅਗੈ ਹੀ ਉਨ ਨੂੰ ਸੁਚਿਤੁ
 ਪਾਲਣਾ ਪਿਆ ਚੈ ॥ ਇਹੁ ਤੂ ਕੀਆ ਕਰਿ ਅੰਦਿਅੰ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ॥ ਅਜੀ ਮੇਤਾ ਮਗੈ
 ਨਹੀ ॥ ਉਨਾ ਅਪੇਖੁ ਸੀ ਹੋਇ ਕੋਇ ਤੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਹੁ ਪਈਏ ਫੇਰ ਦੇਆਉ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਤੇਨੂੰ ਮੁਬਾਹਿ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨ ਜਰਕਰਤਾਰ
 ਵਲ ਰਖੀਐ ॥ ਬੀਦੇ ਦੀਆ ਸਾਵਿਚ ॥ ਅਉਗੁ ਵਡਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆ ਸਾਵਿਚ ਸਿਤੋਖੁ
 ਹੋਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਹਿ ਫੇਰੇ ਦਿਆਉ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇਆ ਪਿਆ ਅਜੀ ਤੁਚਲ ਫੇਰੇ ਦਿਓ ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ॥ ਇਤਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਤੜਫਦੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਚਿਤ ਕਰੋ ਰੁਨਕ
 ਗੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ॥ ਅਖਿਅ ਫੇਰਦਾ ਨਹੀ ॥ ਅਸ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਮੁ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਅੰਦਿਅੰ ॥
 ਤੁਲਸਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆ ਵਾਦਿਅੰ ਫਿਰਾ ॥ ਦਉ ਜਚੜੀ ਲਗੀ ॥ ਅਖਦ ਬਹੁ ਜੀਤ ਮਾ
 ਰ ਭਾਈ ਜੀਆਂਦਿਅੰ ਚੈ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀਆ ਪਿਆ ਅਤ੍ਰੇ ਰੂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ॥ ਤੁਲਸਾਆ ਪਿਆ ਬ
 ਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਲ ਹੈ ਮੇ ਤੇਰੇ ਮਗੈ ਰੂ ਬੋਲਾ ॥ ਤਿਚਰਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੋਰ ਪੁਰਾ ॥
 ਇਚੜੇ ॥ ਦੋਵੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾ
 ਤੇ ਪਉਦ ਲਗੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੋਹਾ ਹਥ ਤੇ ਲੀਤਾ ॥ ਅਖਦ ਲ
 ਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀਆਂ ਵਾਦਾ ॥ ਜੀ ਤੂੰ ਪੈਰ ਨੂੰ ਦੇੜਦੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਮੈਥੋਂ ਵਡੀ
 ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆ ਅਗੈ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਦੁਆ ਪੁਰਸਰ ਬੀ ਪਹੋਦਾ ਅੰਦਿ

ਅਚੈ॥ ਅਤੇ ਹੁਕੁ ਕਲਜੁ ਗੁਹਿ ਚਰੀ ਹੋਇ॥ ਅਚੈ॥ ਜੇਹੇ ਅਸੀ॥ ਅੰਚੇ ਤੇ ਹੀ ਤੀਹੈ॥ ਇ
ਹੁ॥ ਅਸ ਨੂੰ ਵਡਾ ਅਭਿਗਾਨ ਹੋਇ॥ ਜੇਤੀ ਅਸਾਡੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਉਦੀ॥ ਤੀਏ ਵੈ ਜਾਂਦੇ ਜੇ
ਸਚੁ॥ ਅਖੰਦੁ॥ ਤਬ ਬੇਬੇਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅਚਲਾ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਜੇਤੁ ਸੰਭੀਰ ਜਾ
ਇਹੋ ਵੈਰੀ॥ ਮੇਤਿ ਵੈਰਾਗੀ॥ ਪਰਤੁ ਸੀ॥ ਮੈਨੂੰ॥ ਅਪਦ ਦਰਸਨੁ ਦੇਵੇ॥ ਰਹੇ ਕਰੋ॥ ਤਬ ਗੁ
ਰੂ ਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅਬੇ ਬੇਜੀ॥ ਜੇ ਸਵਖਤੁ ਸੀ॥ ਯਾਂਦ ਕਰੋ॥ ਤਿਸ ਵਖਤੁ॥ ਅਸੀ॥ ਤੁਸ
ਪਾਸ ਹੀ॥ ਅਚੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅਲਿਆ॥ ਉਮਰ ਦਾਨੁ ਰੁਪਈ ਦੇ ਬੇਬੇਜੀ
ਨੂੰ ਦੇਹੀ॥ ਤਬ ਬੇਬੇਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਬੋਲੀ॥ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਦੇਸਤਾ॥ ਮੰਗੀ ਨਹੀ॥ ਅਸਾ॥ ਅਪੇ ਹੀ॥ ਇ
ਤੈ॥ ਅਚੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅਬੇ ਬੇਜੀ॥ ਤੁਸੀ॥ ਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੁ॥ ਸੁਖ ਪਛਰ
ਉ॥ ਤੁਪਰ ਮੇਸਰੁ॥ ਭੁਗਤ ਵੀਹੈ॥ ਅਤੇ ਬਡੀ ਹੋ॥ ਵਡਿਆ॥ ਦਾ॥ ਅਖਿ॥ ਅੰ ਪਰ ਮੇਸਰੁ॥ ਸੁਖ
ਦਾ ਹੋਇ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਬੇਬੇਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਕਹੀ॥ ਅ॥ ਜੀ॥ ਤੁਸੀ॥ ਜਾਣਦੇ ਹੋ॥ ਵੇਰੋ॥ ਜੇ ਰੁਰ ਉਜਾਣ ਦੀ
ਹੈ॥ ਮੇਰਿ॥ ਉਨਹੀ॥ ਜਾਂਦੀ॥ ਹਾ॥ ਪਰ ਮੇ॥ ਪਰ ਮੇਸਰੁ॥ ਜਾਣਦੀ॥ ਹਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅ
ਖਿ॥ ਅਬੇ ਬੇਜੀ॥ ਮੁਹੇ॥ ਅਖੰਦੀ॥ ਨਹੀ॥ ਤੁਸੀ॥ ਇਹੁ॥ ਰੁਪਈ ਦੇ ਲਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੀ॥ ਕੁ॥ ਅਸਾਡਾ ਬਚ
ਨ ਮੈਨੂੰ॥ ਤਬ॥ ਅਸੀ॥ ਅਖੀ॥ ਮੇ॥ ਤਬ ਬੇਬੇਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅੰ ਰੁਈ॥ ਜੀ॥ ਤੁਸੀ॥ ਨਿਸੰਗੁ॥ ਅ
ਬੇ॥ ਮੁਲਾ॥ ਹਜਾਨ ਕਰੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅਬੇ ਬੇਜੀ॥ ਜੇ ਕਦੇ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਅਗੇ ਪਿ
ਛੈ॥ ਮਾਵੈ॥ ਅਸਾ॥ ਹੋਵੀ॥ ਮੇਨ ਹੋਵੀ॥ ਮੇ॥ ਤੁਸਾ॥ ਮਰਦ ਨੇਨੂੰ॥ ਪਾਲੀ॥ ਨਹੀ॥ ਛਡਵਾ॥ ਤੀਭੀ ਬੇ
ਦੀ॥ ਮਾਂਦੀ॥ ਅੰ ਸੁਹੈ॥ ਅਸਾਡਾ॥ ਇਤਨ ਬਚ ਨਹੈ॥ ਅਤੇ ਸੀ॥ ਚੰਦ ਤਤੈ॥ ਅਗੇ ਹੀ॥ ਗੋਦੀ ਪਾ
ਇਲੀ॥ ਤਾ॥ ਅਤੇ॥ ਅਸਾਨੂੰ॥ ਤੁਸੀ॥ ਕਿਰਾ॥ ਅਸੀ॥ ਇਸੇ॥ ਭੁਲੇ॥ ਨਹੀ॥ ਅਸੀ॥ ਰਿਮ ਦੇ॥ ਤਮ ਦੇ॥ ਭੁਲੇ
ਹਾ॥ ਤਬ ਬੇਬੇਨ ਨ ਕੀਜੀ॥ ਅਖਿ॥ ਅਜੀ॥ ਜੇਤੁ॥ ਤੁਏ॥ ਬੇਫਿਰ ਦਾ॥ ਹੋਤਾ॥ ਭੀ॥ ਮੈਨੂੰ॥ ਬਡਾ॥ ਪਿਰਵਾ

ਸੁਹੈ ਸੁਆਮੀ ਅਤੇ ਤੁਭੈ ਵੈਕਦੀ ਦਰਸਨ ਦੇਵ ਹੈ ਤਾਗੁ ਮੇਨੂੰ ਹੀ ਚਿਦਰਦੀਆ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਭੈ
 ਜਾਵੈਗਾ ਤਬ ਮੇਖਰੀ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਜਾਵਾਗੀਆ ਅਗੈਰਾਈ ਜੀਤ ਸਾਂਹੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਵੈਰੀ
 ਸੋਕਰੋਗੇ ਮੇਰਾ ਵਸੁ ਕੀਛੁਰੀ ਅਹੈ ਇਜੇ ਮੇਊ ਜਰਕਰਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਬੇਬੇ ਜੀਤ ਸੀਖਤਰਾ ਮਾਸ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਤੁ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਯਾ ਦਕਰੋਗੇ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਮੇਤੁਸ
 ਰੇਪਾਸਾ ਅੰਦਿਹ ਜਨੁ ਹੋਵਾਗਾ ਤਤੇ ਤੁਸੀ ਸੋਚ ਨਹੀ ਕਰਦੀ ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਕ
 ਹਿਅ ਭੁਲਾ ਰਾਈ ਜੀਤ ਸੀਅਸਾਤ ਮੋਹੁ ਅਜੁਤੋ ਝਿਚਲੇ ਅਜੁਤੀ ਕਮੇ ਗੁਜਰਾ
 ਨਤੁ ਸਭੇ ਮਾਸਰੈ ਕੀਤੀਆ ਹੀ ਜੇ ਮੇਰਾ ਰਾਈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਮੋਹੁ ਤੇ ਝਿਚਲੇ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੋਹੁ ਤੇ ਝਿਅਹੀ ਲੋੜੀ ਦਹੈ ਸੁਆਰਖਿਆ ਨਹੀ
 ਬਦਦਾ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਰੁਪਈਏ ਤੁਸੀ ਰਖੋ ਅਸੀਕੀਅ
 ਕਰਨੇ ਪਈਆ ਸਭੇ ਅਗੈਰਾ ਪਛੈ ਕਰਤਾ ਹਵਿਰਦਹੈ ਸੁਆ ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀਆਖਿਆ
 ਰਾਈ ਜੀ ਰੁਪਈਏ ਵੇਵਾ ਕਹੀ ਰੁਖ ਦੁਖ ਬਣੈ ਉਥੇ ਕੀਮੁਆ ਵਨਗੇ ਮਸਾਫਰੀ ਹਈ ਸੁਆ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਰਾਈ ਮਰਦਾਨ ਰੁਪਈਏ ਵੇਰ ਰਿਬਿਦਹੈ ਏਆ ਅਤੇ ਅੰਖ
 ਚਿਸੁ ਬੇਬੇ ਜੀ ਰਾਮਸਤੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਰਥੇ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁ
 ਛਿਆਆ ਖੁਰਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀਧਰ ਚਲਦਾਹੈ ਏਆ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀਆ
 ਜਾਣਾ ਅਗਾਤੇਰਾ ਅਤੇ ਪਿਛਾ ਮੇਰਾ ਜੀਧਰ ਜਾਣੈ ਤਿਧਰ ਚਲੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕੁ ਸਾਪੁਲਾ ਲੋਤ ਪਾਂਦਏ ਮਨਾ ਬਦਦੇ ਪਰਗਣੈ ਵਿਚ
 ਹੈ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਦੇ ਜਾਈਐ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਚਲੋ **ਬੋਧ**
ਹੁਰਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ੨੫ ਅਗੈਰਾ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲੇਸਤਾਦਿਨਾਵਿਚਲਾਏਘਰਿਜਾਇਬੜੇਗੁਈਲਾਲੇ॥ ੫੧
ਗੋਬਿਲੇਬੈਰਾਘੜਿਦਾਸੀਜਾਦੇਪੈਤਾਇਕਤਪਾਗੋਸਾਦਿਗੁਈਲਾਲੇਨਲਿਹੋਈ॥

ਜੇਹਰੀਏਅਤੇਗਲਜੀਵਹੋਸੁਲਾਲੇਅਗੋਓਠਖੜਹੋਈਆਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆ
ਖਿਆਬੈਠਗੁਈਲਾਲੇਕਿਰਤਗੁਰੂਗੁਈਲਾਲੇਬੈਠਕਰਿਪੁਛਵਲਗਜੀਮਿਮਹ

ਹੀਰਖਈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆ॥ ਭਾਈਲਾਲੋਕਾਹੀਆਜੀਕਿਉਹਸੇ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਹੀਆ॥ ਕਿਉਭਾਈਲਾਲੋਕਿਵੇਛੁਪੇਰਹੀ॥ ਐਹੁਤਾਗਲਛਪੀ
 ਨਹੋਰਹਈ॥ ਤਾਂਫੇਰਭਾਈਲਾਲੋਕਾਹੀਆ॥ ਭੁਲਾਜੀਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ॥ ਅਸੀਕੀਆਂ
 ਖੀ॥ ਐਹੁਗਲਾਕਰਕੈਭਾਈਲਾਲੋਕਸੇਈਦੇ॥ ਆਹਰਹੋਇਆ॥ ਤਬਫੇਰਮਰਦਾਂ
 ਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਪੁਛਿਆ॥ ਮਹਰਵਨਾਇਪੁਭਾਈਲਾਲੋਕਈਪੁਰਾਤਨੁਪੁਰਖੁਹੈ
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ॥ ਮਰਦਨਾਇਹੁ॥ ਅਤੇਅਸੀਕਿਤਨੇਜੁਗਾਇਕਠੇਹੋਇ
 ਆਂਹੋ॥ ਤਬਫੇਰਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆ॥ ਜੀਅਸੀਤਾਸੁਦਿਆਹੈਜੀਪੁਰਨਪੁਰਖੁਵਤਜ
 ਨਮਨਹੀਅਵਦੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਹੀਆ॥ ਸੁਨਹੁਮਰਦਨਾ॥ ਜੀਅਵਤਾਰਈ
 ਪੁਜਾਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੋਭਵੈਕੋਹਾਭਗਤਹੋਵੈਤਾਂਫਿਰਜਨਮਆਵਦਹੈ॥ ਅਤੇਬਾਛਨਾ
 ਕਾਇਉਠੇ॥ ਪਰਮੇਸਰਾਬਿਨਾਖੀਅਹਿਤਹੋਵੈਤਾਂਭੀਬਾਛਨਾਜਨਮਾਲਿਆਵਈਹੈਸੁ
 ਅਤੇਇਕੁਜੇਨਿਰੰਕਾਰਈਬਾਛਨਾਕਰਦਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਬਾਸਨਕਾਰਿਕਾਰਿਨਿਰੰਕਾਰ
 ਹੀਸਮਾਵਦਹੈ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਹੈਨਾਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਈਹੀਬਾਛਨਾਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਉਨਾਅ
 ਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚਭੇਦਕਛਨਹੀ॥ ਅਤਾਅਵਤਾਰਦਾਸਿਮਰਨਕਰੇਅਤੇਬਾਛਨਾ
 ਕਾਈਨਾਕਰੇ॥ ਤਾਂਭੀਚਉਰਾਸੀਹਰੋਗੇਗਾ॥ ਮਰਦਨਾਇਹੁਬਚਨਸਾਤਿਪਰਤੀਤਿ
 ਕਰਕੈਜਾਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਕਾਹੀਆਜੀਸਾਤਿਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਬਚਨਕਹਦੇਹੈਸਾਤਿਹੀ
 ਕਹਦੇਹੈ॥ ਤਿਚਰੁਤੇਭੀਭਾਈਲਾਲੋਕਸੇਈਕਰਕੈਤਮਾਰਸਦਦਾਆਇਆ॥ ਚਲੋਜੀ
 ਪ੍ਰਸਾਦੁਤਮਾਰਹੋਇਆਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਕਾਹੀਆਲੋਆਂਓਭਾਈਲਾਲੋਇਥੈਹੀਲੋ
 ਆਉ॥ ਤਬਭਾਈਲਾਲੋਆਖਿਆ॥ ਜੀਤੁਸਾਡੇਗਾਲਿਜਨੇਉਹੈਗਾਚਉਕੇਚਲੀਐਜੀ

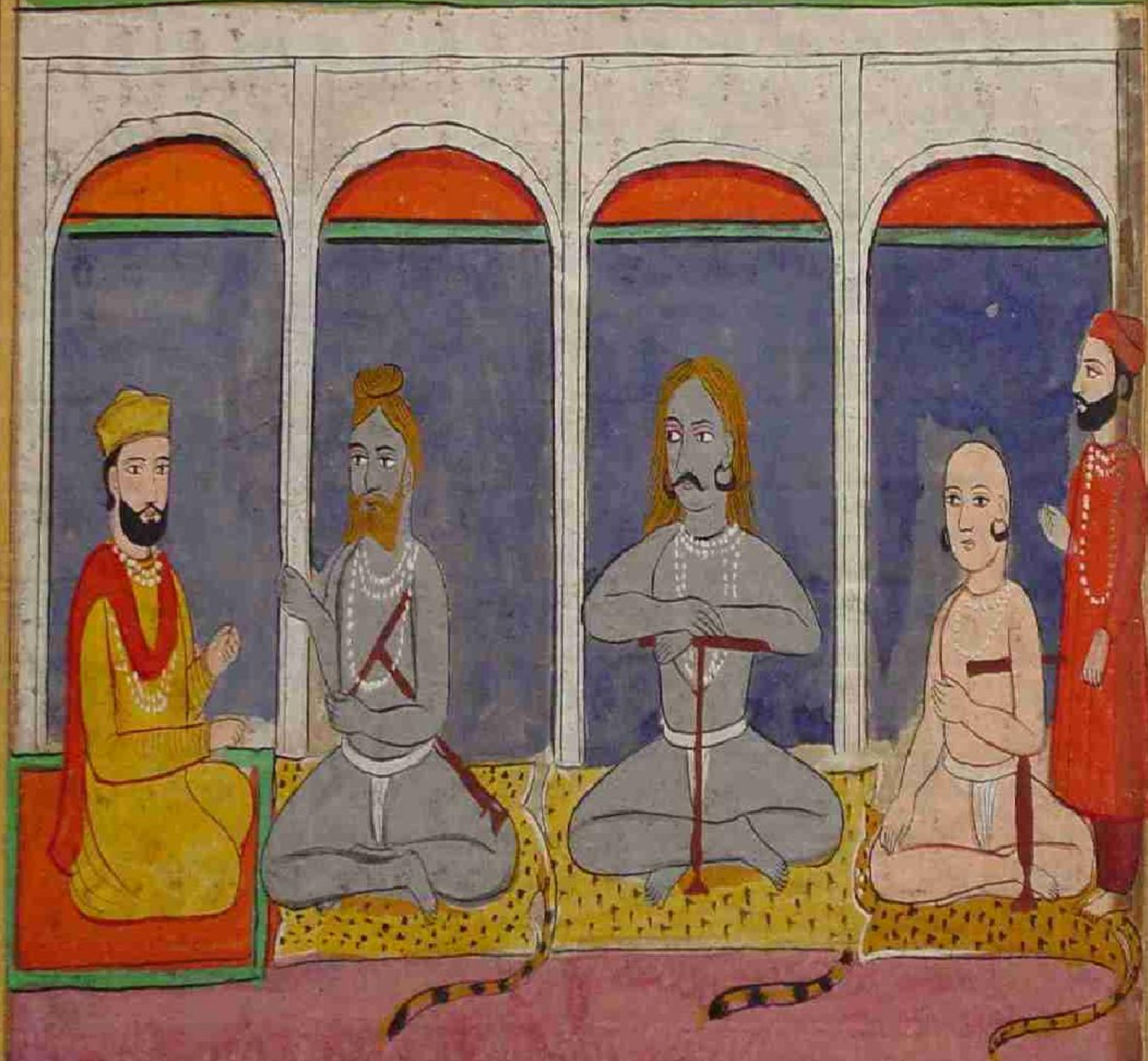
ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਆਰੁ ਏਲ ਲੋ ਜੀਤ ਨੀ ਪਰਤੀ ਹੋ ॥ ਤਿਤ ਨ ਚਉ ਕਹੈ ਗਾਲਿ
 ਆਉ ਏਥੇ ਹੀ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਏਲ ਲੋ ਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਗੇ ਆਵ ਰਖਿ ॥ ਆਜ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇ
 ਤਾਲਹੇ ਰੇਦੀ ਰੋਦੀ ॥ ਅਤੇ ਸਰਹ ਦੇ ਸਾਗਦੀ ॥ ਪਿਨੀ ਹੋ ਗੀ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚਾਰੀ ਦਤੀ
 ਖਾਧੀ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ॥ ਆਹਾ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਅੰਖਿ ॥
 ਕਿਉ ਮਰਦਾਨ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿ ॥ ਅੰਸੁ ਖਜੀ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ॥ ਅੰਸੁ ਮਰਦਾਨਾ
 ਖਾਵੈ ਗਾਤ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੁਕਰ ਭੈਨ ਕੇ ਮੁਹਾ ਵਿਚ ਪਾਇ ॥ ਆ ॥ ਤਬਾ ਮੀ ਮੁਤ ਦਾਸੁ
 ਆਦਾ ਅੰਏ ॥ ਆ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ॥ ਅੰਸੁ ਮਰਦਾਨ ਦੇ ਹੁਖ ਬਰਾਂ ॥ ਪਰਸਾਇਦੀ
 ਅੰਕਿ ਹਾ ਕਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ॥ ਅੰਜ ਕਿਹੜਾ ਸੁ ॥ ਆਦਾ ਲਿਵੈ ਲਵਾ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਏਲ ਲੋ ਜੀ
 ਅੰਖਿ ॥ ਅੰਜ ਤਿਨ ਨਕ ਨੀਰ ਕਾਰੀ ॥ ਤੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਲਿ ਵੇਖਣ ਨਹੀ ॥ ਤੁ ਜਾ ਅਮਰ ਵਲ
 ਵੇਖਣਾ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ॥ ਆਰੁ ਏਲ ਲੋ ਕੋਈ ॥ ਅੰਸੁ ਮੁਤ ਜੇ ॥ ਅਖਿ ਦਿਹੈ ਸੋਇ
 ਸਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚ ਤਉ ਪਾਇ ॥ ਆਹੈ ॥ ਭਾਈ ਲੋਲੋ ਮਥ ਦੇ ਰੀ ॥ ਆ ॥ ਅੰਖਿ ਓਸੁ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤੁ ਸਾਮ
 ਚਾਨਿ ॥ ਲੁਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨ ਮਜਨ ਮਕੀ ॥ ਮੇਲੁ ਲਾਹੀ ॥ ਆ ॥ ਭਾਈ ਲੋਲੋ ਕਹੀ ॥ ਅੰਗੁ
 ਰੂਜੀ ॥ ਮੇਲਿ ॥ ਲੁਕੀਤਾ ॥ ਆ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ॥ ਅੰਖਿ ॥ ਆ ॥ ਅਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁ
 ਵਿਕਿ ਪਰਚ ਲਦਾ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ॥ ਅੰਜੀ ॥ ਜਿ ਪਰਤੁ ਸਾਂਡੀ ਪੁਸੀ ॥ ਆਵੈ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ॥ ਅੰਖਿ ॥ ਅੰਸੁ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁ ॥ ਅਖੇ ਸੋ ਕਰੀ ॥ ਆ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ॥ ਅੰਖਿ ॥ ਅੰਜੀ ॥ ਮੇਨ
 ਹੀ ॥ ਅਖ ਸਕਦਾ ਜੀ ॥ ਪਰਜੀ ॥ ਇਸ ਪਰਤੀ ॥ ਅਸ ਭਾਬ ਹੁਤੁ ਨਿਦੁ ਹੁਦੈ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਕਜੀ ਕਹਿ ॥ ਆਦੇਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਨ ਦੇ ਨਾ ॥ ਅਸੀ ॥ ਭਾਈ ਲੋਲੋ ਦੇ ਪਾਰਿ ਰਹੇ ॥ ਤਾ ਮਤ ਮਾਸੁ ਪੁ
 ਸੀਨਹੁ ॥ ਆ ॥ ਹੁਦਿ ॥ ਭਾਈ ਲੋਲੋ ਦੇ ਵਿਦਾ ਲੀਚੇ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਖ ਦਾ ਦੁਖ ਦਾ ਪਉਦਾ ਹੋ ॥ ਅ

ਸਿਫਕੀਰਾਮਾਂਹੋ॥ ਅਸਾਰਿਸੇਨਲਪਰੋਜਾਨਿਨਾਂਹੀ॥ ਜਿਥੈਸਾਧਮੁਰਾਤਿਹੋਵੈਤਿਥੈਅਸਾ
 ਤੀਰਹਤਲੋੜੀਵੀਹੈ॥ ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਅਜੀਮੇਰੇਮਨਦੀਬੁਝੀਆ॥ ਜਿਸਗਲੀ
 ਕੁਚੇਨਿਕਲਦੇਅੰਹੋਸੋਈਅਸਾਨੂੰ॥ ਅਖਦੇਹੈਨਿਜੀਅੰਦੇਨੀਕੁਰਹੀ॥ ਅਤੇਤੇਰੀਤੀ
 ਹੀਜਾਂਤਾ॥ ਪਰਅਸੀਤਾਂਦੁਖਜਾਂਦੇਅਸਾ॥ ਪਰਬੁਤਹੋਈਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭਾਈ
 ਲਾਲੋਨੂੰ॥ ਅਖੀਆਂ॥ ਰਾਂਝੀਲਾਲੋਤੈਨੂੰਕਰਤਾਰਚਿਤਾ॥ ਵੈਤੈਸਾਨੂੰਖੁਸੀਕਰਾ॥ ਅਸੀ
 ਹੁਦਰਮਦੇਖੇਲੀਯੋ॥ ਤਬਰਾਂਝੀਲਾਲੋਆਖੀਆਂਜੀਅਸਾਵਿਚਅੰਵਿਗੀਅੰਕੀਅੰ
 ਪਈਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖੀਆਂਰਾਂਝੀਲਾਲੋਤੁਸਾਂਵਿਚਅੰਵਿਗੀਅੰਕਛਨਹੀ
 ਪਰਅਸਾਪਾਸੋਸਾਹੁਦੁਖਦਹੈ॥ ਤਾਂਰਾਂਝੀਲਾਲੋਆਖੀਆਂਜੀਤੁਸੀਤਾਂਪਰਮੇਸਰਦੀ
 ਜਤਹੋਤੁਸਾਪਾਸੋਕੀਅੰਕੋਈਦੁਖੇਗਾ॥ ਤੁਸਾਰਿਸੇਨਲਕਾਂਈਸਾਂਝਰਖੀਠਹੀ॥ ਤੁਸ
 ਰੀਸਾਂਝਪਰਮੇਸਰਨਾਂਲਾਇਕੇਸਿਤਾਸਾਪਾਨਾਲਹਈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਭ
 ਈਲਾਲੋਤੈਸਚਾਅੰਖਦਹੈਪਰਸਿਸਾਰੁਬਿਕਾਰਲਰੁਪੁਹੈ॥ ਅਪਣੀਅੰਹੀਅਤੇਭਵਈ
 ਅਭਾਰਦੀਅੰਕਰਹੈ॥ ਮਨਦੀਅੰਭਾਂਣੀਅੰਮਨਿਦਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਬਫੇਰਰਾਂਝੀਲਾ
 ਲੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਕਹੀਅੰਜੀਤੁਸੀਅੰਦਰਹੀਬੈਠਰਹੈ॥ ਜਿਹਾਰੁਖਾਅਲੁਦਦੁਕ
 ਝਹੈਤਾਂਤੁਸਾਡੇਅੰਗੀਹੈ॥ **ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਦਿਬੋਲਿਆ॥** ਓਠਚਲਤਾਅ
 ਖੀਐਗਾਇਆਛਾਰਸਿਰਘਤਾ॥ ਬੈਠਰਹਾਂਤਾਂਅਖੀਐਬੈਠਾਸਬਰਘਤਾ॥ ਜਾਂਬਲਤ
 ਆਖੀਐਬੜੀਬੜੀਕਰੈਬਹੁਤਾ॥ ਦੁਪਕਰਤਾਅਖੀਐਸੁਘਾਦਿਨਹੀਅੰਤੀ॥ ਗਾਂ
 ਈਗਲਨਾਮੇਹਈਜਿਥੈਕਦਾਣੁਬਿਆਈਥੈਓਥੈਨਨਕਕਰਤਾਰਖੇਪਾਤੀ॥ ਰਾਂਝੀਲਾ
 ਲੋਸਿਸਾਰਕੀਨੋਕਰਤਾਰਹੀਰਖੇਤਾਰਹੀਐ॥ ਹੁਇਅਸਾਨੂੰਤੈਵਿਦਾਦੇਹੀ॥ ਤਬਰਾਂਝੀ

ਲਾਲੇ ਕਾਹੀਆਂ ਜੀਤੁ ਸੀਆ ਏਹੋ ਕੋਈ ਦਿਨੁ ਗੁਜਰਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ
 ਆਂਗੁ ਦੀਲਾ ਲੋਤੇ ਰਤੋ ਹੋਵਨਾਹੀ। ਪਰ ਅਸਾ ਬੋ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ। ਅਸੀ ਜਦ ਵੇਆਹੇ।
 ਅਤੇ ਮਰਦਨੇ ਦਾ ਮਨ ਭੀ ਉਦਾਸੁ ਹੋਇਆਂ ਹੈ। ਤਵੇਰ ਭਾਂਈ ਲੋਲੇ ਆਖਿਆ ਅਜੀਹਿ ਕੁਮ
 ਹੀਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਦਿਕੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਭਾਂਈ ਲੋਲੇ ਦਾਂਭੀ
 ਆਖਿਆ ਮਨੀਆ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜੀਤੁ ਸੀਤਾ ਮਹੀਨਾ ਦਿਕੈ ਹਾਂ। ਅਰੁ ਮੇ
 ਨੂੰ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਮੈਤਲਵੰਡੀ ਓਢਿ ਰਾਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤ
 ਓਅਸ ਭੇਪਾ ਸਹੀ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤੁਰਿ ਬੇਜ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜੀ ਮੈ ਬੋਝੀ ਆ
 ਦਿਨਾ ਵਿਚਾ ਅੰਦਿਜ ਦਾਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਜਾਹਿ ਭਾਂਈ ਦੁਖਾ ਅੰਦਿਜ
 ਵੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਵਿਦ ਲੈ ਕਰਤ ਲਵੰਡੀ ਆਇਆ। ਪਿਛੋ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਨੇ ਇਹੁ ਚਾਲੀ ਪਕੜੀ। ਜੋ ਦਿਨੇ ਜੀ ਗਲਾ ਵਿਚਾ ਫਿਰਨੀ। ਅਤੇ ਰਤੀ ਆਇ ਭਾਂਈ
 ਲਾਲੇ ਪਾਸ ਗੁਜਰਨ ਕਰਨਾ। ਇਸੇ ਤਰਹੀ ਪਦਿਗਾਂ ਦਿਨੁ ਗੁਜਰੇ ਆਹੇ। **ਬੋਲੋ ਭਾਂਈ ਵਾਂ**
ਹਿ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ੧੬॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਬ ਇਕ ਮਲਕ ਭੁਗਾ ਖਰੇ ਹੜ
 ਖੜੀ ਸਹੀ ਹਾਇ ਦਾਸੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰੋਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਚਰੇ ਬਰਾਢਿ ਨਿਵਦੇ ਸੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਦੁ
 ਨਿਵਦੇ ਦਿਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਨਜਰ ਪੈ ਗਏ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਆਤਪਾ ਜੀ ਨਿਵਦਾ ਹੋਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮੀਸਰ ਜੀ
 ਕੇਹਾਂ ਨਿਵਦਾ ਹੋਈ ਸੁ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁ ਕਹੀ ਆਤਪਾ ਜੀ ਮਲਕ ਭੁਗਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ
 ਸਭੇ ਨਗਰ ਕੇ ਨਿਵਦੇ ਹੋਨੀ। ਤੁਸੀ ਭੀ ਆਹੇ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਂ ਸੁਖਿ ਪ
 ਧਾ ਜੀ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੇ। ਅਸੀ ਕੀਨਾ ਵਿਚ ਆਹੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁ ਕਹੀ ਅਤੀ ਅਗੇ ਹੀ

ਕਰਹੀਸਦੀਹਦਹੈ॥ ਬੇਬਹਮਰੋਜਵਿਚਨਾਅਵੈਗਤਬਮਲਕਰੋਜਹੈਤੁਜਦੁ॥ ੨੪
 ਤਬਬਹਮਰੋਜਹੈਇਅਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨਗਇਆ॥ ਰੁਈਲਲੇਦੇਘਰਿਗੁਜਰਨ
 ਕੀਤੀ॥ ਤਬਮਲਕੁਪਾਸਬਹਮਵਚੁਗਲੀਕੀਤੀ॥ ਅਤੇਬਮਚਦੁਸਦੀਭੀਕਰਦਾਅਚ ੦
 ਤਬਹੀਮਵਮਲਕਨੁਕਹੀ॥ ਜੀਨਨਕਤਪਾਤੁਸਬੇਬਹਮਰੋਜਵਿਚਨਾਅਇਆ॥ ਤ
 ਬਮਲਕਬਾਮਵਨੁਪੁਛਿਆਪਾਤਏਨਿਵਦਾਪਾਇਆ॥ ਅਹਾਤਬਮਵਕਹੀਆਜੀ
 ਮੈਬਹੁਤਤਗੀਦਕੀਤੀਆਹੀ॥ ਮਲਕੁਬਾਮਵਨੋਕਹੀਆਜਾਹਿਉਸਤਾਈਸਦਲਿਆ
 ਉ॥ ਬਾਮਵਰੁਈਲਲੇਨੁਪੁਛਿਆਏਬੇਨਨਕਤਪਾਹੈ॥ ਤਬਰੁਈਲਲੇਦੇਮੁਹੋਨਿਕਲਿ
 ਅਹੈਜੀਅਹੈ॥ ਤਬਹਮਵਕਹੀਆਰੁਈਲਲੇਬਹਰਭੇਜਦੇਹਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਆਪੇ
 ਹੀਬਹਰਆਇਆ॥ ਅਇਕਰੀਆਖਿਓਸੁਕਿਉਪਧਾ॥ ਪਧੇਕਹੀਆਤੁਹਨੁਮਲਕਸਦਦ
 ਹੈਜੀ॥ ਤੁਸੀਮਲਕਪਾਸਚਲੇਜੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਪਾਮੇਰਾਮਲਕਨਲ
 ਕਿਆਕੀਮੁਹੈ॥ ਤਬਹਮਜਾਇਮਲਕੁਪਾਸਦੁਜੀਚੁਗਲੀਖਾਪੀ॥ ਏਪੇਮਲਕਜੀਇਕੁ
 ਤਾਖੜੀਦਾਪੁਤਹੈ॥ ਅਤੇਸੁਦਦੇਘਰਿਸੁਚਕਰਦਹੈ॥ ਤਬਹਮਰੋਜਵਿਚਨਹੀਆਵਦਾਹੈ॥
 ਬਹਮਰੋਜਨੁਨਉਰਖਦਾਹੈ॥ ਤੀਸਰੇਤੁਸਾਰੇਸਦੇਆਵਦਾਨਹੀ॥ ਤਬਮਲਕਭਾਗੇਗੁਸੇਹੈ
 ਇਕੈਬਾਮਵਨੁਆਖਿਆਜਾਇਕਰਪਕਾੜੀਲਿਆਉ॥ ਬਾਮਵਜਾਇਤਾਬੀਆਕੀਤਾ॥
 ਚਭੁਨਨਕਜੀਮਲਕੁਗੁਸੇਹੈਇਆਪੈਚਲੇਤਪਾਜੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਜੀਬਿਚ
 ਕਭੁਆਈਉਠਚਲੇ॥ ਪਛੇਰੁਈਲਲੇਗੁਨਰਹਿਸਕਿਆ॥ ਰੁਈਲਲੇਗੁਪਿਛੇਲਗ
 ਗਇਆ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੁਬਾਮਵਲੇਗਇਆਜਾਇਬੈਰਾ॥ ਪਜੈਬਾਮਵਾਇਰਮ
 ਲਕਨੁਜਾਇਕਹੀਆਮਲਕਜੀਨਨਕਤਪਾਆਇਆਹੈ॥ ਮਲਕਕਹੀਆਪਜਿਤਪੇਨੁ

ਮੰਦਰਿਲਿਮਾਭਿਪਜਿਨਨਕਰੁਮੰਦਰਿਲਿਮਾਏਮਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੰਦਰਿਗਾਇ
ਮਾਮੰਦਰਜਾਇਕਹਿਮਾਰਿਉਮਲਕਜੀਗੋਸਦਿਮਲਕਭਗਨਲਪੋਈਬ੍ਰਹਮਰੋਜਵਿਚ

ਤਬਮਲਕਭਗਕਹਿਮਾਰਿਉਤਪਜੀਬ੍ਰਹਮਰੋਜਵਿਚਕਿਉਨਹੀਮਾਏਮਾਮਤੇਮਲਕਭ
ਗਤੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦਤੇਜਸਹਿਮਾਜਾਇਨਹੀਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਾਖਿਮਾਸੁਦਿਮ

ਲਕਾਮਸੀਫਕੀਰਾਮਹੇ॥ਜਿਥੇਗੁਜਰੀਤਿਥੇਗੁਜਰੀ॥ਤਬਮਲਕਕਹੀਆਕਿਉਜੀਤ ੫੫
 ਪਾਨਾਉਰਖਾਉਣਾਅਤੇਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤਨਾਉਪਰਵਾ॥ਅਤੇਸੁਦਤਖਾਣਦੇਘਰਿਖਵਣਾ॥
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਮਲਕਕਿਛੁਹੁਦਹੀਕਛੁਖੁਵਾਇਆਸਨੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਏਖੇਰਾਈਲਾਲੋਪਿਛੈਖੜਾਹੈ॥ਆਖਿਓਸੁਰਾਈਲਾਲੋਕਛੁਲਿਅੰਉ॥ਰਾਈਲਾਲੋਦ
 ਉੜਕਰਿਘਾਰੀਆਇਆ॥ਆਇਕਰਿਖੰਨੀਰੋਦਕਿਘਰੇਈਲੋਗਇਆ॥ਉਧਰੋਪਜਿਬ
 ਮਵਲੁਚੀਆਕਚਉਰੀਆਲੋਆਇਆ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਜੇਹਥਿਕੋਘਰੇਈਰੋ
 ਦੀਲੀਤੀਰਾਈਲਾਲੋਦੀ॥ਅਤੇਖਬੇਹਥਿਲੁਚੀਆਕਚਉਰੀਆਮਲਕਕਹੀਰੋਈਆ॥
 ਵੇਵੇਹਥਿਪਕੜਿਕੇਵਪੀੜੇ॥ਕੋਘਰੇਈਰੋਦੀਕੰਨੋਦਪੁਸਿਮੋ॥ਅਤੇਲੁਚੀਆਕਚਉ
 ਰੀਆਕਿਨੋਲੋਹੁਸਿਮੋ॥ਜਿਤਨੀਮਜਲਸਬੇਰੀਆਹੀਤਿਤਨੀਬਿਸਮਵਹੋਇਗਈ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਮਲਕਜੀਆਦਮੀਆਦੇਲੋਹੁਦਾਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤਕੀਤਹਈ
 ॥ਇਹੁਰੋਦੀਸੁਦਦੇਘਰਦੀਹੋਈ॥ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤਕੀਤਹਈਲਾਲੋਦੇਘਰਿਦਹਈਨਿਤਪ੍ਰਤਿ
 ਤੇਇਕਾਦਿਨੁਲੋਕਕਹੀਕੋਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤਕੀਤਹਈ॥ਇਨੀਗਲੀਛੁਟੀਦਨਹੀ॥ਇਹੁ
 ਲੇਖਾਂਦਰਗਹਲੇਵਹਈ॥ਮਲਕਹੋਰਾਨਹੋਇਆਕਛੁਗਲਅੰਖੇਨਹੀ॥ਮਨਾਵਿ
 ਚਗੁਸਾਬਹੁਤੇਰਾਖਾਵੈ॥ਮਜਲਸਜੋਬੇਰੀਹੋਈਬੀਸਚਹੋਰਾਨਹੋਇਗਈ॥ਧੀਨਨ
 ਠਧੀਨਨਨਕਾਇਹੋਸਰਬਤਦੇਮੁਹੋਨਿਕਲੇ॥ਪਰਮਲਕਕਹੀਗਸਗਮਿਦਾਹੋਇਕੋ
 ਉਠਿਖੜਾਹੋਇਆ॥ਸਰਬਬ੍ਰਹਮਵਗਏ॥ਬੋਲਹੁਰਾਈਵਾਹੀਗੁਰੂਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ
 ॥੧॥ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਾਈਲਾਲੋਦੇਘਰੀਆਇਆ॥
 ਅਤੇਮਲਕਕਹੀਅਤੇਖਾਂਪਠਾਇਆਗੋਬਹੁਤਮੁਸਹਬੁਆਹਾਉਸਾਅਤੇਖਾਂਪਠ

ਵਿਦਾਪੁਤੁਬਹੁਤਦੁਖੀਆਹਾਦਾਰੁਬਹੁਤਕਰਰਹੇਆਹੇਲਗਦੀਕਾਈਨਹੀ।
 ਇਕਾਇਨਾਮਤੇਖਾਮਲਕਭਾਗੋਨੂੰਕਹੀਆਮੇਮਲਕਮੇਕਿਆਕਰਮੇਰਾਬੇਦਾਚੁਆ
 ਨੁਚੀਗਾਨਹੀਹੁਦਾ।ਮਲਕਨੇਚੁਗਲੀਕੀਤੀਖਾਨੂੰ।ਮਾਖਿਓਸੁ।ਖਾਜੀਕੀਦੀਕਾਮਲਫ
 ਫੀਰਪਕੜੋਤੋਤਮਾਰਾਬੇਦਓਗਾਹੋਵੇਗਾ।ਤਾਮਤੇਖਾਪਰਾਓਕਾਹੀਆਮੇਮਲਕਮੇਕਿਆ
 ਜਾਦਦਾਹੋਜੋਕਾਮਲਕੋਦਾਮਤੇਨਕਮਲਕੋਦੁਹੋ।ਤਬਮਲਕਕਾਹੀਆਖਾਜੀਤਮਫਕੀ
 ਰਾਕੋਪਕੜੋਸਭਨਕੋਕੋਈਤਾਨਿਕਲਰਹੈਗਾ।ਉਸਪਰਾਓਕੀਕਾਮਖਾਮਤੇਖਾਹੁਕ
 ਮਕੀਤਾਜੇਫਕੀਰਾਕੋਪਕੜੋ।ਤਬਫਕੀਰਾਨੁਲਗੇਪਕੜਾਇ।ਵਿਚੇਫਕੀਰਾਫੀਰਦੇਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਭੀਪਕੜੇਆਹੇ।ਖਬਰਭਾਈਲਾਲੋਸਿਖਨੂੰਹੋਈ।ਭਾਈਲਾਲੋਬੇਰਾਗਵਿਚ
 ਆਇਆ।ਜਾਗੁਰੂਨਨਕਦੇਖੇਤਾਭਾਈਲਾਲੋਬੇਰਾਗੁਰਦਾਹੋ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਾਹੀਆਕਿਉਰਾਈਲਾਲੋ।ਤਾਭਾਈਲਾਲੋਕਾਹੀਆਜੀਇਹੁਕਿਆਹੋਇਆ।ਤ
 ਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਿਲੀਗਰਾਗਾਵਿਚਸਬਾਇਬੋਲਿਆ।**ਤਿਲੀਗਾਮਹਲਾ॥**ਜੈਸੀਮੇ
 ਆਵੈਖਸਮਕੀਬਾਣੀਤੈਸਾਕਰੀਆਗਿਆਨੁਵੇਲਾਲੋ।ਪਾਪਕੀਜੀਵਲੋਕਾਬਲੋਪਾਇਆ
 ਜੋਗੀਮੰਗੇਦਾਨੁਵੇਲਾਲੋ।ਸਰਮਪਰਮਦਇਛੁਪਖੜੋਕਾਝਿਫਿਰੈਪਰਧਾਨੁਵੇਲਾਲੋ।ਕਾ
 ਜੀਆਬਾਮਣਾਕੀਗਲਬਕੀਅੰਗਦੁਪੜੈਸੈਤਾਨੁਵੇਲਾਲੋ।ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਪੜਨਿਕਤੇ
 ਬਾਕਸਦਮਹਿਕਹਾਹੀਖੁਦਾਇਵੇਲਾਲੋ।ਜਾਤਸਨਤੀਆਹੋਗੁਹਿਦਵਾਣੀਆਇਹਭੀ
 ਲੇਖੇਲਾਇਵੇਲਾਲੋ।ਪੂਨਕੋਸੋਹਿਲੇਗਾਵੀਆਨਨਕਰਤਕਾਰੀਗੁਪਾਇਵੇਲਾਲੋ॥੨॥
 ਤਬਫੇਰਭਾਈਲਾਲੋਆਖਿਆਜੀਮੁਗਲਾਹੀਦੀਹੋਈ।ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬ
 ਦਕੀਤਾ।ਸਾਂਹਿਬੁਕੇਗੁਦਨਨਕਗਵੈਮਾਂਸੁਪੁਰੀਵਿਚਪਾਇਆਪੁਮਸੋਲਾ।ਜੀਨਿ

ਦੇ

ੲਪਾਈਰੀਗਰਵਈਬੈਰਵੈਪੈਵਖਿਅਕਿਲਾਸਚਸੋਸਹਬੁਸਚਤਪਵਸੁਸਚੜਾਂਨਿ ੫੬
 ਅੰਤਿਰੇਗੁਮਸੋਲਾਕਾਇਅੰਕਪਜੁਦਕਦੁਕਹੋਸੀਹਿਦਸਤਨਸਮਾਂਲਸੀਬੋਲਾਂ
 ਅੰਵਾਨਿਅਰਤਰੇਜਾਂਨਿਸਤਨਵੈਹੋਰਗੁਇਰਸੀਅਰਦਕਚੇਲਾਸਚਕੀਬਾਣੀਨਨ
 ਕਾਅੰਧੇਸਚੁਸੁਦਾਇਸੀਸਚੁਕੀਵੇਲਾਂਤਬਫੇਰਗੁਈਲਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮੁਗਲੁਮੇ
 ਰੋਚਲਾਮੀਕਰੈਗੇਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਿਲਗਰਗਾਵਿਚਸਬਾਇਬੋਲਿਆ ॥ਤਿਲੀ
 ਗਾਮਲਾ॥ ਪੁਰਸਾਨਖਸਮਾਂਨਕੀਤਾਹਿਦਸਤਨਫਰਾਂਇਆਅੰਧੇਦੋਸਨਦੇਈਕ
 ਰਤਜਮਕਰਮੁਗਲਚੜਾਇਆਏਤੀਮਾਰਪਈਕੁਰਲਾਏਤੀਕੀਦਰਦਨਅੰਦਿ
 ਆ॥੧॥ਕਰਤਾਤੁਸਭਨਕਸੋਈਜੇਸਕਤਾਸਕਤੇਕਉਮਰੇਤਉਮਨਰੇਸੁਨਹੋਈ॥
 ੧॥ਬਰਭੁਸਕਤਾਸੀਹੁਮਾਰੈਪੈਵਗੈਖਸਮੇਜਪੁਰਸਾਈ॥ਰਤਨਵਿਗਾਛਾਵਿਗੋਏਕੁਤੀ
 ਮਾਂਇਆਸਾਰਨਕਈਆਪੇਜੋਛਾਵਿਛੋੜੇਅੰਧੇਵੇਖੇਤੇਰੀਵਾਡੁਆਈ॥੨॥ਜੇਕੋਈਨ
 ਵਪਰਾਇਵਡੁਸਾਂਦਿਕਰੈਮਨਰਾਣੋਖਸਮੇਨਦਰੀਕੀਛਾਅਵੈਜੇਤੇਚੁਗੈਦਾਣੋਅਰ
 ਮਰਿਜੀਵੈਤਾਕਿਛੁਪਾਏਨਨਕਨਾਮੁਵਖਾਣੋ॥੩॥ਅਪੇਕਰੇਕਰਾਏਅੰਧੇਕਰਤਾਮਾਂਦਸ
 ਵਿਚਬਹਾਨਾਨਨਕਗੁਰਮੁਖਿਕਾਰਤੁਬੁਝੈਸੋਈਸੰਹੁਸੁਲਤਨਾ॥੪॥੧॥ਇਸਨਵ
 ਦਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੀਸਬਾਇਨੇਕਤਲਾਮਕੀਤਾਕਾਬਲੇਮੁਗਲਾਅਢਪਾਇਆਸਰੁਪ
 ਠਾਣਮਾਰੋਕਛੁਕਤਲਾਮੁਹੋਏਕਛੁਬੀਨੇਖਾਂਨੇਮਿਲੇ॥ਵੇਹੀਮੁਗਲਾਈਵਿਗੀਸਾਰਸੈ
 ਹਰਿਲੁਇਲੀਤਾਸੁਪਰਗੁਈਲਲੇਕਾਘਰਿਬਾਚਿਰਹਿਆ॥ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਪਰ
 ਤਾਪਤੇਬਾਚਿਆਇਸੈਤਾਇਹੁਬਾਤਬਰਤੀ॥ਅਬਾਅਵਰਸੁਨਹੁਤਬਗੁਈਬਾਲ
 ਤੁਲਵਿਡੀਗਾਇਆਅਤੇਅਬਮਰਦਾਨਾਅੰਦਿਆਤਬਗੁਈਬਾਲੇਅੰਖਿਆਅਵੇ

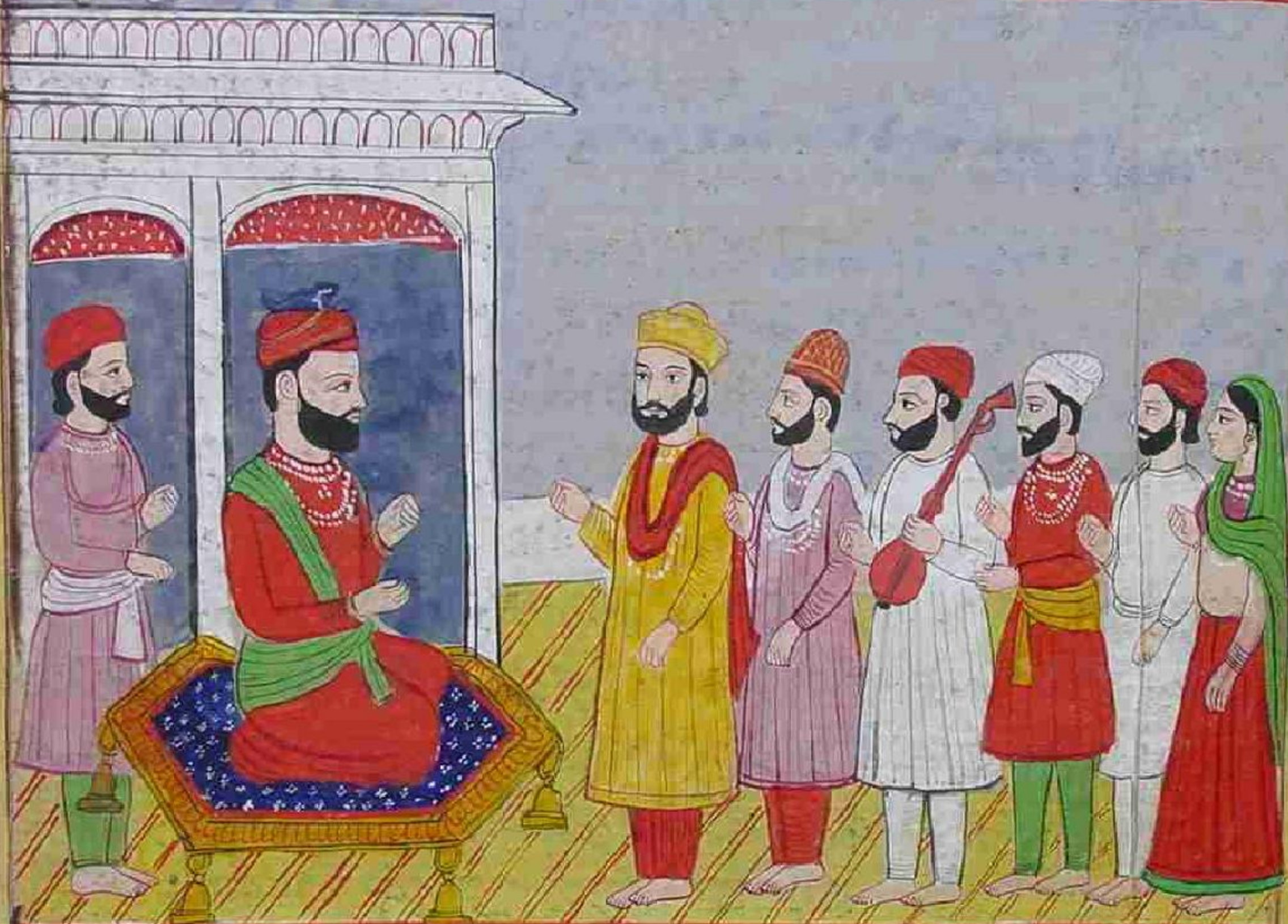
ਮਰਦਾਨ ਕਾਈ ਗਲਵੇਹੀ। ਅਗੈਰੀ ਕਲੁਵੇਦੀ ਮੇਰੇ ਨਲਵਗੜ੍ਹਗੜ੍ਹਾਇ ਰਹੀ। ਅਸੀ
 ਅਖਦਾਸੀ ਅਵੇ ਬਲਤੈ ਮੇਰਾ ਪੁਤਰ ਚੰਗਾ ਰੁਲਾ ਖਦਦ ਕਮਵਦ ਚਾਵਾਇਆ। ਤਮੇਆ
 ਖਿਆਮ ਮਹਤ ਕਾ ਲੁਤੈ ਜਵਾਈ ਨੂੰ ਤਾਜਾਇ ਪੁਛਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਣਨਾ ਆਖੁ ਅਸਾਥੋਂ ਅਪਵੀ
 ਕਮਾਈ ਨਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗਵਾਈ ਹੋਈ। ਫੇਰਿ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨ ਗਾਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਜਾਇ
 ਕਾ ਲੁਨੁ ਕਾਲਿਆ ਦੁਇਤਾ। ਕਾ ਲੁਆਖਿਆ ਦੇਹਿ ਮਰਦਾਨ ਨਨਕ ਦੀਆ ਗਲਾ ਖਬਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ। ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਮਹਤ ਜੀਗਿ ਵਤੀ ਕਾਈ ਨਕਰੇ। ਨਨਕ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿ ਚੰਦ
 ਸੁਰਜੁ ਅਕੈਰਾ ਮਕ੍ਰਿਸ਼ੁ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਚਈ। ਮਹਤ ਜੀਤੁ ਸੀ ਅਨੰਦੁ ਮੰਗਿ ਲਗਾਵਹੁ
 ਤਬ ਕਾ ਲੁਕਹਿ। ਅਸੁਦ ਦੇਹੋ ਲੋਕ ਨਨਕ ਮੇਰਾ ਨ ਉਝੈ ਬਿਆਚੈ। ਇਹ ਬਿਆਕਲ ਰੁਮ
 ਅਖਦਾਹੈ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿ ਚੰਦ ਸੁਰਜੁ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜ ਜਮਨ ਤੇ
 ਨੂੰ ਇਹੁ ਖਬਰ ਹੋਈ ਨਹੀ। ਇਹੁ ਖਬਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੋ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਤਬ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਦੇਈ ਖਬਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਜੋ ਨਨਕ ਪਾਸ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਰਾਇ ਬੁਰ
 ਲਾ ਆਦਮੀ ਭ੍ਰਿਜੇ ਕਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਦਾਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਕਲਿਆ ਦੁਕਹਿ। ਅ
 ਤਬ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖਿਆ ਆਖੁ ਮਰਦਾਨ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਆਖਬਰਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਆ ਲਵੇ ਰਾਇ ਜੀ ਨਨਕ ਦੀ ਆਖਬਰਾ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਨਨਕ ਪੀਰ ਦਾ ਪੀਰ। ਨਨਕ ਫਕੀਰ ਸਿਰਫਕੀਰ। ਰਾਇ ਜੀ ਨਨਕ ਦੇ ਤੁਲਾ ਅਜੁਰ
 ਈ ਨਹੀ। ਨਨਕ ਦੇ ਉਪਰ ਇਕੁ ਖੁਦਾਇ ਹੈ। ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਬਡਾ ਮਰਤਬਾਇ
 ਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਇ ਭੋਇ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਸਦਾ ਅਖਦਾਹੈ। ਨਨਕ ਮੇਸਾਹੀ
 ਪਹਲਵਾਨ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬਿਰਪੁ ਹੋਏ ਆਹੇ ਪਰਤੁ ਕੀਵੈ ਨਨਕ ਨੂੰ ਇਥੇ ਭੁਲੇ

ਅਵੈ॥ ਅਸੀਉਸਦਾਇਕਬਰਾਦਿਦਰਕਰਲਈਏ॥ ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਆਰਾਇ
ਜੀਮੇਰੇਹਥਿਨਹੀ॥ ਅਸੀਉਸਦੇਹਥਿਆਰੇ॥ ਅਤੇਅਪਣੀਵਲੋਤਕਸੀਰਨਕਰਸੰਚੇ
ਰਾਇ॥ ਅਖਿਆਮਰਦਨਾਇਹੁਚੀਰੀਅੰਦੀ॥ ਅਸਨਲਕਰਸੀ॥ ਫੇਰਮਰਦਨੇਅਖਿ
ਆਜੀਹੀਕੁਕੀਮਕਰੇ॥ ਅਖਿਆਮਰਦਨਾ॥ ਮਰਦਨੇਅਖਿਆਜੀਮੇਰੇਨਲਬਾਲਸੀ
ਪੁਮਿਲੇਤਬਲੇਅਈ॥ ਐ॥ ਤਬਰਾਇਨੇਭਾਈਬਾਲਸਾਇਆ॥ ਅਖਦਲਗਾਸੁਾਇ
ਭਾਈਬਾਲਤੀਮਰਦਨੇਨਲਜਾਹੀ॥ ਨਨਕਜੀਨੂੰ॥ ਅਸਤੋੜੀਲੀਅੰਤੀ॥ ਅਤੇਜੇਨਾ
ਵੀਤਮੇਰੀਵਲੋ॥ ਅਜਜੀਬਪੁਤਕਰੀ॥ ਅਤੇਅਖਦਜੋਰਾਇ॥ ਅਖਦਹੈ॥ ਜੇਇਕਵਾਰੀ
ਦੀਦਾਰਦੇਹਿਵਾਸਤੇਖੁਦਾਇਏ॥ ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਕਾਹੀ॥ ਆਭਲਾਰਾਇਜੀਤੁਸੀਹਿਕ
ਵਾਰਭੇਜਦੇਹੈ॥ ਅਸੀਦਸਵਰੀਜਾਈ॥ ਐ॥ ਤਬਰਾਇਕਾਹੀ॥ ਆਭਲਾਭਾਈਬਾਲਖੁਦਾਇ
ਤੇਰਾਭਲਕਰੈਗਾ॥ ਤਬਭਾਈਬਾਲਾ॥ ਅਤੇਮਰਦਨਦੇਵੈਏਮਨਵਾਦਗਏ॥ ਭਾਈਲਾ
ਲੇਦੇਘਰੀਅੰਦਿਵੜੇ॥ ਅਇਕਾਰੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਚਰਨਤੇਮਸਦੇਕੀਆ॥ ਤਬ
ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਅਭਾਭਾਈਬਾਲਤੁਸਨੂੰਕਰਤਾਰਚਿਤਅਵੈ॥ ਪੁਛੁਦਲਗੀ
ਕਿਉਭਾਈਬਾਲਸੁਖੁਹੈ॥ ਰਾਇਜੀਤਾਤਜੇਅਹੈਸੇ॥ ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਕਾਹੀ॥ ਰਾਇ
ਜੀਬਪੁਤਸੁਖਲੇਹੈਨਿ॥ ਪਰਗੁਰੂਜੀਰਾਇਬੁਲਾਰਭਦੀਤੁਸਾਭੇਦਰਸਨਦੀਚਾਹਿਕ
ਰਦਹੈਜੀ॥ ਰਾਇਅਖਿਆਹੈਹੀਕੁਵਰੀਵਾਸਤੇਖੁਦਾਇਏਮੈਨੂੰਦੀਦਾਰਦੇਹੀ॥ ਤੁਸੀ
ਰਾਇਜੀਤਾਈਦਰਸਨੁਦੇਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਭਾਈਬਾਲਾਮਰੀਕਾਭੁ
ਹੈਦੁਖਦਾਪਉਸੀ॥ ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਕਾਹੀ॥ ਅਜੀਤੁਸਾਉਥੇਰਹਦਤੁਨਹੀ॥ ਅਤੇਰਾ
ਇਜੀਵਭਾਗੁਸਾਰੀਗਰਦਾਨਿਉਤੇਹੈਗਾਚਲੇਲਾਹੀ॥ ਅਵੀਏ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ

ਰਾਈਲਾਲੋਨੁਆਖਿਆਰਾਈਲਾਲੋਅਸੀਤਲਵੰਡੀਜਦੇਆਹੋ॥ਤਬਰਾਈਲਾਲੋਅ
 ਖਿਆਜੀਤਸੀਅਹੀਨਤਪੁਰਪੋਦਦੇਹੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਰਾਈਲਾਲੋਅ
 ਜੁਪਜੀਦਿਨੁਹੋਏਹੈਨਾ॥ਫੇਰਪਜਾਇਨੁਆਇਗਹਾਗੇ॥ਤਬਰਾਈਲਾਲੋਆਖਿਆਇ
 ਹੁਰਾਈਬਾਲਸਿਧੂਕਿਧਰੇਆਇਆਹਈਸੁ॥ਤਬਰਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਰਾਈਲਾਲੋ
 ਤਪੁਵਾਗੁਰਾਇਭੀਖਰਾਪਿਆਰਾਹੈ॥ਤਾਰਾਈਲਾਲੋਆਖਿਆਰਾਈਬਾਲਾਰਾਏਅ
 ਨਲਜੋਗੁਰੂਨਹੀਕਛੁਚਲਦਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਬੋਬਿਦਲੀਤੀ॥ਗੁਰੂਨਨਕ
 ਅਤੇਮਰਦਨਰਾਈਬਾਲਸਤਵੇਦਿਨਤਲਵੰਡੀਆਇਬੜੇ॥**ਬੋਲੋਰਾਈਵਾਹੀਗੁਰੂ**
ਸਾਖੀਪੁਰੀਦੀ॥੧੮॥ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਬਰਾਈਬਾਲਰਨੁਖਬਰਹੋਈ॥
 ਰਾਈਬਾਲਅਤੇਮਰਦਨਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਲੈਆਏ॥ਕਾਲੁਅਤੇਲਾਲੁਅਮਿਬੀ
 ਬੀੜੇਇਕਠੇਹੋਇਬੈਠੇ॥ਇਨਾਨੇਸੁਦਿਅਹੈਜਨਨਕਾਅਸਾਤਪੁਤ੍ਰਆਇਆਹੈ॥ਪ
 ਰਕਿਬੈਹੋਚੰਦ੍ਰਗੁਨਦੇਖੁਹਏਆਇਆਹੈ॥ਚੰਦ੍ਰਗੁਨਮੇਰੇਪਉਦਨਉਸੀ॥ਇਹਤੋਇ
 ਕਠੇਹੋਇਕੈਅਗੈਗਏ॥ਤਬਇਹਜਾਇਕੈਦੇਖਨਤਗੁਰੂਨਨਕਦਰਪੁਤਾਕਿਆਏ
 ਖਨਜੋਸਿਰਤੇਗਜਚਹੁਦਾਅਗੈਛਹੈ॥ਅਤੇਇਕਚੰਦਰਤੇਰਹੈ॥ਅਤੇਇਕਚੰਦਰ
 ਉਪਰਹੈ॥ਹੋਗੁਰੂਕਾਅਗੈਛਹੈਗਜਰੂਫਕਦਾ॥ਅਤੇਇਕਾਅਗੈਛਤੇਝਝੀਹੈ॥ਤਬ
 ਕਾਲੁਇਹੁਰੂਪਦੇਖਕਰਕਉੜੀਲਹੋਇਗਾਇਆ॥ਤਾਂਲਾਲੁਵੇਦੀਸਿਆਵਾਪਰਕਾ
 ਲੁਬੋਛੋਵਾਬੀ॥ਤਾਲਾਲੁਆਖਿਆਰਾਈਕਾਲੁਅਸੀਸਿਉਰਾਮਾਬੇਦੀਦੋਵੇਪੁਤ੍ਰਆਹੈ
 ਅਤੇਹੀਕੇਬਨਰਸੀਦੇਪੋਟੇਆਹੋ॥ਤੇਰੀਅਤੇਮੇਰੀਸਰਮਾਹੀਕਹੈ॥ਤੁਇਸਤਾਈਰ
 ਇਤੇਝਚਲਦੇਹੈ॥ਤਕਾਲੁਚੁਪਕਰਿਗਹਿਆ॥ਤਬਲਾਲੁਕਹਿਆਪੁਕਨਨਕ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚਾਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਾਹਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਚਾਹਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਚਾਹਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਚਾਹਾ ॥ ੧ ॥
 ਕੁਵਲੋ ਨ ਦੇਖਾ ਕੁਵਲੋ ਨ ਦੇਖਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਲੋ ਦੇਖਾ ਪਿਉ ਅਤੇ ਚਾਹੇ ਚਾਹੇ ਚਾਹੇ ਚਾਹੇ ਚਾਹੇ
 ਹੋਤਾ ਪਾਇ ਚਾਹਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ਅਸਾਇ ਕੁਘਾ ਰਿਮਲਿ ਮਾਹੇ ਸੁਖ
 ਹੁਤੇ ਪਾਇ ਚਾਹੇ ਨਿਗੋ ਤਾਂ ਮੀ ਮਾ ਬੀ ਬੀ ਜੀ ਪੈਰ ਤੇ ਚਾਹੇ ਪਈ ਤਬ ਲਲਾ ਅਖਿ ਮਾਂ ਪੁ
 ਕਨ ਨ ਕਤੁਤ ਸਾਂਧੀ ॥ ਅਤੇ ਸਾਧਾ ਨੂੰ ਦਇਆ ਲੋੜੀ ਵੀ ਹੋ ॥ ਕੁਲਾ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਉਹੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ
 ਚਾਹਾ ਅਤੇ ਚਾਹੇ ਕਾਂ ਲੁਪਤ ਹੋ ॥ ਦੇਖੁ ਮੇਰਾ ਕੁਰ ਉਸਰੀ ਕੁਰ ਹੋ ॥ ਮੈਂ ਇਸੁ ਦੇ ਅਗੇ ਮੈਂ ਹੁ
 ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਿਸ ਕਦਾ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਬੋਲੁ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਰਾਗੁ ਮਕਲੀ ਵਿਚ ਸਬਾਇ ਬੋਲਿਆ ॥ **ਰਾਮ ਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧** ॥ ਖਿਅੰ ਹਮਾਂ ਰੀ ਮਤਾ ਕ
 ਹੀ ਮੇਸਿ ਤੋ ਖੁਹ ਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ॥ ਸਤੁ ਹਮਾਰਾ ਚਾਹਾ ਕਹੀ ॥ ਮੇਜਿ ਸਸਿਗ ਮਨੁ ਮਾਂ ਜਿਤਾ ॥
 ਸੁਇਲਾ ਕੁਗੁਤ ਮੇਸਾ ॥ ਸਗਲੇ ਕੁਬੰਧ ਨ ਕੇ ਬਾਧੇ ਸੋ ਗੁਣ ਕਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾ ॥ ਰਹਾਂ ਉ
 ਭਾਉ ਰਾਈ ਸਿਗ ਮਾਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤ ਸੋ ਸਚਾ ॥ ਧੀ ਅਹ ਮਾਰੀ ਪਰਿਜ ਬਨੀ ॥ ਮੇ ਮੇਸੇ ਸਿਗ
 ਮਰਾ ਚਾ ॥ ੨ ॥ ਸਤੁ ਹਮਾਰੇ ਸਿਗ ਸਹੇਲੀ ॥ ਸਤੁ ਹਮਾਰੀ ਚੋਲੀ ॥ ਇਹੁ ਕੁਦੈ ਬਹਮਾਰਾ ਕਹੀ ॥
 ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਮ ਪੇਲੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੈ ਕਾਰੁ ਹਮਾਰਾ ਖਵੈ ਦੁਜਿ ਨ ਹਮ ਬਦਤ ਬਦਾਏ ॥ ਉਸਕ
 ਉਤਿ ਮਾਗਾ ਅਵਰ ਕਉਲਾ ਗੇਨ ਨ ਕਸੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਲਾ ਕੁਹੀ ਮਾਂ ਭਾਈ
 ਕਾ ਲੁਇ ਹੁ ਨਾਨਕ ਮਸਾ ਬੋਰਾ ਹੀ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ਪਰਾਇ ਸਤਾਈ ॥ ਇਕ ਬਾਂਰੀ ਰਾਇ ਪਾਸ ਲੈ
 ਚਲੀ ॥ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮਰੁ ਮਨ ਭੀ ਨ ਰਹੇ ॥ ਕੁਲਾ ਪੁਤ ਨ ਕਰਾਇ ਪਾਸ ਤੇ ਚਲਾ ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ॥ ਕੁਲਾ ਭਾਈ ਚਲਾ ॥ ਸਭੇ ਇਕ ਠੋਹੇ ਇਕੋ ਰਾਇ ਪਾਸ ਚਲੇ ॥ ਅ
 ਗੇਰਾ ਉਮੀ ਜੀ ਉਤੇ ਬੈਰਾ ਮਾਹਾ ਪਰ ਦੇਹ ਬਡੀ ਮਾਂ ਹੀ ॥ ਜਿਉਰਾਇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਰੀਰਾ ਤੇ

ਉਥੇ ਠਹਲਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਸਿਆ ਅਤੇ ਰਾਇ ਦੇ ਪੈ
ਰਾਉ ਤੇ ਹਥਿ ਰਖੇ ਗੋਸਟਿ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨਾਲਿ ਹੋਈ ਸੀ ਮਾਈ ਬੀਕਾ ਲੁਲਾ ਲੁਨਲਾ ਮਹੇ

ਤਬ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਜ ਬਿਰਾਜੁ ਲਮਕੀਤਾ ਮੇਤੇ ਰੋਪੈ ਰਪੁ ਜਵੈ ਦੇਵਸ ਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਸ
ਦਵਾਇਆ ਸੀ ਤਉ ਮੇਨੁ ਮਾਰਿਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਤਸੀ ਵਿਰੇ

ਹੋ॥ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਨਫਰ ਹੋ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਤ ਪਾਜੀ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਾ॥ ਅਤੇ
 ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋਂ ਬਖਸ਼ਾਇ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ॥ ਰਾਇ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀ ਪੁਰ ਦੇ ਬਖਸ਼ੇ ਹੋ॥
 ਹੋ॥ ਤਬ ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਤ ਪਾਜੀ ਮੈਂ ਉਤੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ॥ ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੋ॥ ਅਪਣੀ
 ਲੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਤੁਸੀਂ॥ ਤਬ ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿ॥
 ਅਤ ਪਾਜੀ ਮੈਂ ਗੀ ਪੂਰੀ ਤਪਵੈ ਜਾਤੁ ਪੈਰਾ॥ ਅਪਣੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੇ॥ ਜਾਰਾਇ ਜੀ ਬਹੁਤਾ॥
 ਪੀਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ॥ ਰਾਇ ਪੈਰਾ ਉਤੇ ਸਿਰੁ ਰਖਿਆ॥ ਅਤੇ ਬ
 ਹੁਤਾ॥ ਅਪਣੇ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਗਾਸਾ॥ ਅਤੇ ਰਾਜੀ ਹੋਇ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਰਾਇ ਉਮੇ
 ਪਾਸੁ ਪੋਬਾ ਮਦਨ ਲਿਆ॥ ਉਸਦਿ ਕੈ ਤਰਤੁਲਿਆ॥ ਉਸ ਅਜੁ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਿਆ॥ ਹੋ॥
 ਉਮੇ ਪਾਸੁ ਪੋਨੁ ਸਾਦਿ ਲਿਆ॥ ਉਸਾ ਸੁਪੇ॥ ਅਸੀਂ ਰਿਵਾਜੁ ਕੀਤਾ॥ ਅਪਿਓ ਸੁਰਾਇ ਜੀ ਸੁਖੀ
 ਰਹੋ॥ ਰਾਇ ਕਹਿ॥ ਅਸੁ ਪਾਅਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਲਿਆ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਸੋਈ ਕਰਾ॥ ਅਤੇ ਤ
 ਪੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਜਿਵਾਉ॥ ਤਬ ਰਾਇ ਜੀ ਪੁਛਿਆ॥ ਤਪਾਜੀ ਰਸੋਈ ਕੀ॥ ਅਜੇ ਵਧੇ ਹੋ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਜੇ ਵਧਾਹਾ॥ ਨਤ
 ਪਾਜੀ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੇ ਅਖੋ॥ ਅਤੇ ਖਵੇਤਾ ਬਕਰਾ ਸਵਾਰੀਏ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਉਥੇ ਫੁਰਮਾਇ ਸਦੀ ਜਾਇ ਨਹੀ॥ ਜੇ ਕੁਝਾ॥ ਅਪਣੀ ਖੁਸੀ ਰਿਜੇ
 ਸੋ॥ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਅਛਾ ਹੋ॥ ਤਾਰਾਇ ਕਹਿ॥ ਅਰਾਇ ਉਮੇ ਪਾਬਕਰਾ ਵਬਾਸਾ॥ ਰਉਤਰਾ ਤਿਹੋਰਾ॥
 ਸੁਪਾਬਾ ਮਦਨ ਭਾਂਡੇ ਲਿਆ॥ ਉਸਾ ਸੁਪੇ ਕਹਿ॥ ਅਰਾਇ ਜੀ ਭਾਂਡੇ ਮੈਂ ਲਿਆ॥ ਉਸਾ ਹਾ॥ ਤ
 ਬ ਰਾਇ ਕਹਿ॥ ਅਰੁ ਲਾਸੁ ਪਾਪ ਲੇ ਕੁਝ ਮਿਠਾ ਕਰ ਲੈ॥ ਅਤੇ ਪਿਛੈ ਕਛਕ ਸਲੂਣਾ ਖਾਸ
 ਨੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ **ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧॥** ਮਿਠ

ਮਰਮੁਸਭੁਦਾਸਿਜਮੁਖਦਾਖਰਾਧਿਆਨੁ। ਅੰਸਭੋਜਨੁਜੋਜਨੁ। ਅਚਵੈਸਮਾਦਸੁਪਰਧਾ
 ਨੁ। ਪਰਾਇਜੀਭੋਜਨੁ। ਅੰਸਾਕਰੀਅੰ। ਅਭਿਰਸਗਲਪਰਹਰੀਅੰ। ਪਰਹਾਂਤ੍ਰਿ। ਸੇਵਾਮ
 ਗਨਲਾਗਾਸਚੁਸੇਤੀਜਿਸਖਾਧੇਇਪਤਵੈ। ਸਾਤਿਗੁਰੂਬਿਰਛਵਾਲਿਅੰ। ਸਚੁਚਾਲੀਸੇਵ
 ਲੁਚੁਚੁਚੁਖਵੈ। ੨। ਅੰਮਿਤਫਲੁਰਸਨਾਮਪਨੀਕਸੋਪੀਵੈਜਿਸੁਦੇਵੈ। ਸਫਲਿਓ
 ਰਸਨੁ। ਅਕਾਲਮੂਰਤਪੈਤਕੈਰਿਦੈਸਮੇਵੈ। ੩। ਕਹੁਨਨਕਸੋਖਾਰਸੁਅੰਦੀਏਕਿਕਾਰਰ
 ਸਲੀਅੰ। ਅਵਰੁਸੁਅੰਦਿਸਭਫੀਕੈਲਗੀਜਬਸਚੁਨਾਮੁਖਿਦੀਅੰ। ਤਬਫੇਰਰਾ
 ਇਜੀਕਾਲੁਨੁਪੁਛਿਅੰ। ਕਿਉਕਾਲੁਕਿਉ। ਤਬਲਾਲੁਕਾਲੁਨੁਕਹਿਅੰ। ਭਾਈਭੇਰਾਰੀ
 ਮੁਨਹੀਬੋਲਦਾ। ਤੇਅੰਮਾਂਬੀਬੀਪੁਰਿਕਫਕੈਰਾਇਦੈਪੈਰਤੇਪਈ। ਅਜੀਰਾਇਜੀਅ
 ਸਾਡੀਹੋਰਜਾਪਗਾਕਈਨਹੀ। ਰਾਇਜੀਜਿਉਜਾਣਤਿਉ। ਅਪਦੈਪਾਂਸਹੀਰਖੋ। ਰਾਇ
 ਜੀਕਹੀਅਤਪਾਂਜੀਅੰਉਤੁਸਾਡੀਬਿਲਲਾਪੁਕਰਦੀਹੈ। ਅਤੇਅਸੀਤੁਸਾਨੂੰਅਖਨ
 ਹੀਸਕਦੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਰਾਇਜੀਨਿਸਿਗਾਅੰ। ਤੁਸੀਜੋਕਛਾਅਖਦ
 ਹਵੈ। ਤਬਰਾਇਜੀਕਹੀਅਤਪਾਂਜੀਇਥੇਹੀਰਹੈ। ਅਤੇਖੇਤੀਕਰੋ। ਤੁਸਾਡੇਅਗੈਕਾਮੇਲਾ
 ਇਦੇਦੇਅਹੇਅਤੇਨਹਾਲਾਨਪਤਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਾਗੁਸੋਰਹੀਬਿਓਸਥਾਇ
 ਬੋਲਿਅੰ। **ਸੋਹਰੀਮਹਲਾ ੧।** ਮਨਹਾਲੀਕਰਣੀਕਿਰਸਾਵੀਸਰਮਪਾਂਤ੍ਰਿਤਨੁਖੇਤਾ।
 ਨਮੁਖੀਜੁਸਿਤੋਖਸੁਹਾਗਾਰਪੁਗਰੀਬੀਵੇਸਾ। ਭਾਉਭਗਾਤਿਕਾਰੀਜੀਮਸੀਸੇਘਾਰਿਰੁਚਾ
 ਰੁਦੇਖੁ। ਕੁਲਿਅੰਮਾਂਦਿਅੰਸਾਬਨਹੋਇ। ਇਨਮਾਂਦਿਅੰਜਗੁਮੋਹੀਅੰਬਿਰਲਾਂਬੁ
 ਝੋਕੋਇ। ੧। ਰਹਾਉ। ਤਬਲਾਲੁਅੰਖਿਅੰਜੀਹਾਇਅੰਖੇਤਹਾਇਹੀਬਹੈ। ਤਬਫੇਰਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਪਉੜੀਅਖੀ। ਹਾਂਦਿਹਾਇਕਾਰੀਅਰਜਾਸਚੁਨਾਮੁਕਰਵਸੁ। ਸੁਰਤਿਸਬ

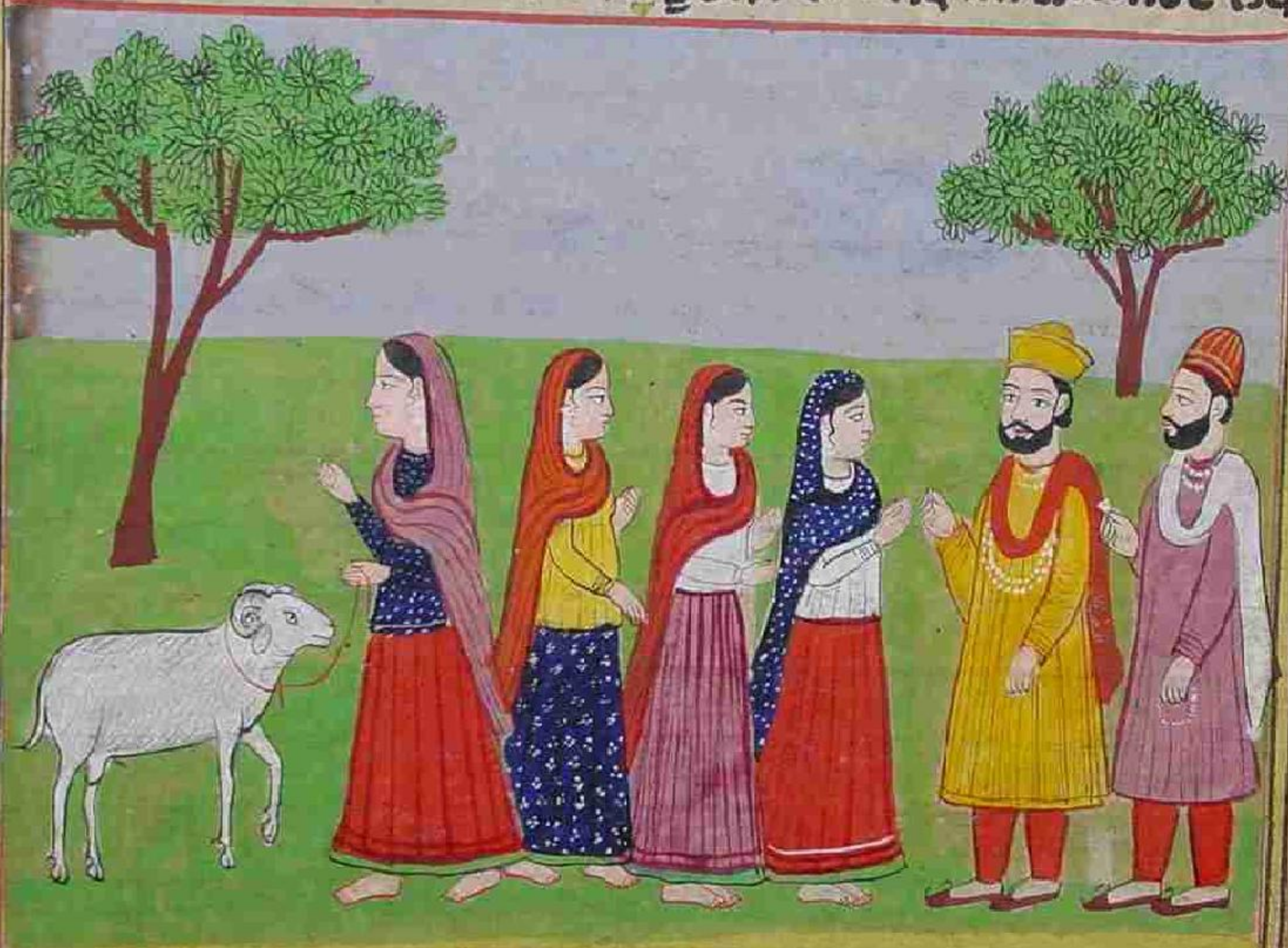
ਇਕਰਿਭਾਉਂਸਾਂਲਿਤਿਸਵਿਚਾਤਿਸਨੁਰਖਾਸਿਤਾਸੇਤੀਵਿਦਜੁਕਰਿਲੈਲਾਹਾਮਨਿਹ
 ਸੁ॥੨॥ਤਬਫੇਰਲਾਨੁਨੇਰਾਇਬੋਅਪਵਾਇਆਰਾਂਇਜੀਇਸਦਾਮਨੁਫਿਰਵੇਤੇਹੈ॥
 ਏਸਕਭਿਘੜੇਲੈਦੇਹੁਘੋੜੀਅੰਦੀਸਉਦਾਗਰੀਕਰੇਗਾ॥ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪ
 ਉੜੀਅਾਂਖੀ॥ਸੁਭਿਸਾਸਤਸਉਦਾਗਰੀਸਾਤਿਘੋੜੇਲੈਚਲਾਖਰਚੁਬੀਨਿਚੀਗੀਅੰਦੀ
 ਆਮਤਮਾਨਿਜਾਏਕਲਾ॥ਨਿਰੰਕਾਰਫੇਦੇਸਜਾਂਇਤਾਸੁਖਲਹੈਮਹਲਾ੩॥ਤਬਕਲੁਮ
 ਖਿਜੀਕੀਸੇਚਕਰੀਕਰੇ॥ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਅਾਂਖੀ॥ਲਾਇਚੀ
 ਤਕਰਿਚਕਰੀਮਨਿਨਾਮੁਕਰਕੀਮੁ॥ਬੰਨੁਬਦੀਅਾਂਕਰਪਾਵਣੀਤਰੋਅਾਂਖੈਪੀਨੁ॥ਨਨਕ
 ਨਾਮੁਅਰਾਪੁਤੰਚੜੀਚਵਗਾਇਬੰਨੁ॥੪॥ਤਬਫੇਰਰਾਇਬੁਲਾਰਾਅਾਂਖੀਅਾਂਜੀਤਪਾਜੀ
 ਕੁਛਫੁਰਮਾਂਇਸਕਰੋਅਸੀਕਬੁਲਪਵੀਏ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਰੀਗੁਬਿਚਸਬਾਇ
 ਬੋਲਿਆ॥**ਸਾਰੰਗੁਮਹਲਾ੧॥**ਇਕੁਫੁਰਮਾਂਇਸਾਅਾਂਖੀਐਜੇਮਨੈਸਦੀ॥ਜੀਸਤੇਜੋਰ
 ਨਚਲਈਕਰਜੋਰਾਧੀਅੰਦੀ॥ਐਸੇਸਹਬੁਰਵੀਐਕੀਸੇਵਸਨਾਅਾਂਵੈ॥ਸਦੀਕਾਰਕਾ
 ਮਾਵਣੀਜੇਉਸੇਰੁਵੈ॥੧॥ਰਹਾਂਉ॥ਹਿਕਮਾਤਿਪੁਕਮੁਨਚਲਈਕੋਈਕਰਵੇਖੈ॥ਸੇਖਮਸਾਂਇ
 ਕਸਿਪਸਾਪਸੁਲਿਖੀਐਲੇਖੈ॥੨॥ਦਸਾਮਵਤਾਰੀਆਇਆਜਗੁਪੁਕਮੁਚਲਾਇਆ
 ਅੰਤਕਾਲਪਰਤੀਪਏਕਫੁਹਸਿਨਾਅੰਦੀਆ॥੩॥ਬਫੇਬਫੇਮਹਾਬਲੀਯੋਅਰੁਸੁਰੇ॥
 ਕਹੁਨਨਕਹਮਦੇਖਾਅਾਂਸਭਪਰਤੀਪੁੜੇ॥੪॥੧॥ਤਬਫੇਰਰਾਂਇਜੀਰਹੀਅਾਂਤਪਾਜੀਤੁ
 ਸੀਲੀਗਰੁਚਲਵੈ॥ਤੈਖੂਹਤਸਤੈਤਲਕਕਰਦੇਦੋਆਹੇ॥ਨਹਾਲਨਾਤਤੁਸੀਫਕੀ
 ਰਾਨੁਖਲਵੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਾਂਸਵਰੀਬਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ॥**ਅਾਂਸਵਰੀਮਹ**
ਲਾ੧॥ਲੀਗਾਰਦੇਕਖੁਦਾਇਕਵੁਸਰਲੀਗਾਰਨਾਹੀ॥ਦੁਸਰੁਨੀਗਾਰਨਚਲੇਬਿਰੁਜੁਗਨ

ਰਹਾਂਇ। ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਸੁਦ ਬੇਨਤੀ ਇਕੁ ਅਰਜ ਹਮਾਰੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਦੇ ਕਹੈ ਜੀ ਨਖਲ
 ਕਸਵਾਰੀ। ਰਹਾਇ। ਦਾਤਾ ਅਪਰਹੀਮ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕ ਸਵਾਰੇ। ਦੇਵ ਨ ਕੋ ਅਪੇਧ ਨੀ ਸਗਲ
 ਅਪਿਪ੍ਰਤ ਪਾਰੇ। ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨਤ ਨਪਨਦੀ ਓਦੀ ਦੇ ਰਸੁ ਭੋਗਾ। ਅਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਪ੍ਰਭ
 ਕੀ ਦੇ ਸਿਜੇਗਾ। ੩॥ ਸਭ ਨ ਕੋ ਸਿਰ ਦੇ ਕਹੈ ਸਿਪਸਾਪ ਬੀਚਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਮੰਗਤਾ ਸਭ ਕੋ ਇਏ
 ਕਦ ਤਾ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੇ॥ ੪॥ ਤਬ ਰਾਇ ਜੀ ਅਖਿਅਤ ਪਾਜੀ ਜੋ ਕਛੁ ਤਸਾਂਡੀ ਖੁਸੀਆਂ
 ਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਜੀ। ਤਬ ਕਿਤ ਨੇ ਕੁਇ ਨੁਗੁਜ ਰੇਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ। ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰ
 ਦਾਨਾਇ ਬੋਚਲੀਐ। ਤਬ ਉਨਾ ਅਖਿਅਤ ਪਾਜੀ ਤਸਾਂਡੀ ਰਜਾਇ। ਹੋਵੈ ਗੀਸਾਈ ਕਰੀਐ
 ਜੀ। **ਸਿਮਤਾ ੧੫੫੩ ਅੰਤੀ ਪੌਰਬਦੀ ੬॥** ਬੀਰਵਾਰ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਚ
 ਲਣ ਲਗੇ। ਤਬ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੁਖ ਬਰਹੋਈ। ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਜੀ ਓਰ ਚਲੇ। ਤਬ ਕਾਲੁ
 ਲਾਭੁ ਰਾਇ ਜਾਇ ਰੰਨੇ। ਤਬ ਰਾਇ ਉਮੇਧੈ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਅਖਿਅਤ ਪਾਜੀ ਤਪੇ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਤੁਜੀ ਮ
 ਕਰਣੀ। ਅਤੇ ਕਹਣੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ ਨੂੰ ਦੇ ਜਾਣਾ। ਉਮੇਦ ਨ ਫਰਰਾਇ ਜੀ ਦਾਸੀ। ਜਾਂਇ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹੀ ਹੋਸੁ। ਤਪਾਜੀ ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿਅ। ਆਚੈ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਸਨ
 ਦੇ ਜਾਵਣਾ। ਉਮੇਦ ਦੇ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਆਇਰਾਂ ਇਸੀ ਨੂੰ ਦਾਸੀ। ਆਖੀ
 ਤਬ ਰਾਇ ਅਖਿਅਤ ਪਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਸਤ ਕੀ ਮਾਫਿ ਕਰਣੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ।
 ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਰਗਹ ਹੋ ਮਾਫ ਹੋ। ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿਅ। ਤਪਾਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤੁਸੀ
 ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ। ਰਾਇ ਜੀ। ਅਸਾਡੇ ਹਥਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੀ ਅਸੀ
 ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੀਐ। ਜੀ ਬੈਰਖੇ ਤਿਥਾ ਉਰਹੀਐ ਗੇ। ਤਬ ਰਾਇ ਜੀ ਬਹੁ ਤੇਜਤ ਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਖਲਾਸ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਰਾਇ ਉਠ ਜੋ ਰਹਣੇ ਦਾ ਲਹੀ। ਤਬ ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿਅ।

ਤਪਾਜੀਕਾਂਈਫੁਰਮਾਂਇਸਕਰੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਰਾਂਇਜੀਫੁਰਮਾਂਇਸਾਮ
 ਸਾਂਡੀਇਕੋਲਲਵਲਾਹੈ। ਹੁਇਤੁਸੀਅਸਨੁਰਜਾਂਇਦੇਵੋ। ਤਾਰਾਂਇਕਹਿ। ਆਰਜਾਂਇ
 ਤਸਤੀਲੋੜੀਦੀਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਾਹਾਰੀਪਛਲੇਪਹਰਰਾਂਤਿਰਹਦੀਹੈ। ਅਮਿਤਵੇ
 ਭੇਨਵਡਗਏ। ਜਦੇਖਤਤਖੁਹਵਹਦਾਕੋਈਨਾਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਮੁਹੀਬਚਨ
 ਹੋਇ। ਅਜੋਇਸੈਦੋਬਾਕੋਈਨਾਹੈ। ਇਹਗਲਰਾਇਬੁਲਾਰਨੇਸੁਣੀ। ਰਾਇਖਬਰਦਾਕੋਇ
 ਆਰਾਇਆਖਿ। ਅਤਪੇਜੀਦੇਮੁਹੀਦੋਬੇਦਾ। ਅਵਾਜੀਨਿਕਲਿਆਹੈ। ਅਸੀਨਿਹਾਲੁਹੋਏ। ਇ
 ਥੇਦੋਬਾਪਦੋਤਪੇਜੀਦੇਨਵਵਦਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ। ਅਤੇਰਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਭੀਤੋ
 ਰਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਿਵਤਿ। ਅਏ। ਰਾਈਲਾਲੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇ। ਆਰਾਈਲਾਲੇਆਖਿ। ਆ
 ਜੀਮੈਨਿਹਾਲੁਹੋਇਆ। ਤਸਾਮੈਨੁਦਰਸਨੁਦਿਤਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਦ੍ਰਾਇਨਫੇਰਭਾ
 ਈਲਾਲੇਦੇਘਰਿਰਹੇ। ਅਹੇ। ਫੇਰਬਿਦਾਲੀਤੀ। **ਬੋਲੋਰਾਈਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥੧॥**
ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਲੀਮੀਉਡਾਰੀਲੀਤੀ। ਪਰਤੀਢਕੇਬੀਗਾਲੇਈ
 ਜਾਇਉਤਰੇ। ਉਥੇਇਕਾਦਿਨੁਦੋਇ। ਦਿਨੁਤੋਂਦਿਨੁਕਣਨਪਹੁਚਿਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਾ
 ਪੈਣਾ। ਅਹਾਰੀਹੋਇਰਹਿਆਹੈ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਆਖਿ। ਆਜੀਗੁਰੂਜੀਮੈਤਾਭੂਖਾਮਰਦਾਹਾ।
 ਅਤੇਤੁਤਾਪੈਨਾਅਹਾਰੀਹੈ। ਮੇਰਾਕਛੁਦਿਲਾਜੁਕਰਾਜਾਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਖੈਤਾ। ਇਹਮਰਦਲਾਮਰ
 ਦਾਹੈ। ਅਤੇਅਸਾਇਸਨਲਕੀਮੁਹੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆ। ਕਿਉਮਰਦਾਨਾਕਿ। ਆਖ
 ਬਰਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ। ਆਜੀਮੈਭੂਖਾਹਾ। ਭੂਖਕਲੇਜੇਨੂੰਖਾਇਗਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿ। ਮਰਦਾਨਾਇਨਾਬੁਦਿਆਨਲਜੇਖਖੜੀ। ਅਹੈਨੀ। ਜਿਤਨੀਆਖਾਇਸੀਘੋਤਿਤ
 ਨੀਆਖਾਹੀ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਆਖਿ। ਆਜੀਤੂੰਮੈਨੂੰਅਕੁਖਵਾਇਦਾਹੈ। ਜੇਤੂੰਮੈਨੂੰਮਸਕਰੀਆ

ਕਰਦੇਹੋ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਨਾਮੈਮਸਕਰੀਆਨਾਹੀਕਰਦਾਸੁ॥ ਤੇ
 ਜਿਤਨੀਆਖਾਂਦਿਸੀਘੋਤਿਤਨੀਆਖਾਂਦਿ॥ ਅਤੇਹੋਰਪਲੈਨਬੰਨੈ॥ ਤਬਮਰਦਾਨਲਗਾਤੋ
 ਤਿਤੋਤੀਖਵਦਾ॥ ਜਿਉਜਿਉਖਵੈਤਿਉਤਿਉਮੀਮਿਤਦਾਸੁ॥ ਦਾਅਵੈ॥ ਛੇਰਿਸਕੈਨਹੀ
 ਕਿਤਨੀਆਰੁਖਵੈ॥ ਜਾਖਾਂਦਿਕੈਬਕਾਅਤੇਬਹੁਤਪੇਟਗੁਰੀਆ॥ ਮਾਹਾਲਲਚੀਸੁ॥ ਅਦਜ
 ਮਛਾਮੀਮਿਤਲਗੇਸੁਤੋਤਿਤੋਤੀਰਗੀਰੀਛੁਕੀਬੰਨਲੀਤੀਓਸੁ॥ ਮਗਲੇਕੁਲਕੁਜਾਭੁਖਲ
 ਗੀਓਸੁਤਾਚੁਪਾਤਿ॥ ਅਚਛਕੈਖਵਦਲਗਾ॥ ਜਿਉਖਾਂਪੀਆਤਿਉਖੜੀਗੁਜਰੀ॥ ਅਤੇਮ
 ਕਚੜਗਾਇ॥ ਲਗਾਹਥਿਪੈਰਮਾਰਨੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆ॥ ਤਬਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
 ਮਾਂਜੀਮੈਮਰਦਜਾਦਾਹਾਤੁਸਹਿਸਦੇਹੋ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੈਤਾਤੋ
 ਨੂੰਆਖਿਆਸੀਜੇਪਲੈਨਬੰਨੈ॥ ਤੇਰਿਉਬੰਨਲੀਤੀਆਸੁ॥ ਅਤੇਕਿਉਖਾਂਪੀਆਮੈਤਾ
 ਤੈਨੂੰਮਨੇਕੀਤਾਆਹਾ॥ ਅਤੇਜੇਤੁਖਾਂਦਾਅਹੋਤਾਮੈਨੂੰਪੁਛਕੇਖਵੈਆਹਾ॥ ਉਥਹੀਇਕਬੁ
 ਦਾਅਕਦਹੋਰੁਆਹਾ॥ ਉਸਨਾਲੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਪਣੈਹਥੇਖਖੜੀਤੋਤੀਕਰਾਹੋਰਮਰ
 ਦਾਨੇਨੂੰਖਵਾਈਆ॥ ਮਰਦਾਨਾਖਾਂਦਿਕੈਉਠਬੈਠਾ॥ ਮਗਲੇਦਿਨਕਉਰੂਦੇਸਜਾਇਬੜੇ॥
 ਉਥੇਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹਸਹਰਤਾਹਛਹੈ॥ ਜੇਕਹੋਤਾਇਥੇਮੈਕੁਛਖਾਂਦਿਆਵਾਂ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਸਹਰਤੇਰੇਵੜਨੇਦਾਂਲਹੀ॥ ਤਬਮਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਆਜੀਥੈਵਸਦੀ॥ ਅਵਦੀਹੈਉਥੇਆਖਦਾਹੈਜਾਂਹਿਨਹੀ॥ ਉਜਤਿਉਚਿਲੀਤੇਫਿਰਨ
 ਹੋ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀਆ॥ ਜਾਂਹਿਰਾਈਜਾਂਹਿਤੁਜਾਦੁਪਤਬਮਰਦਾਨਜਾਂਦਿਵਾੜੀ
 ਆਵਸਦੀਵਿਚੀ॥ ਅਗੋਚਾਰਰੀਨਾਆਪਣੀਬੋਲੀਵਿਚਖੜੀਆਹਸਦੀ॥ ਮਹੀਸਨੀਜ
 ਮਰਦਾਨਾਤੋਠਤਾਲਗੀਆ॥ ਆਪਸਵਿਚੈਵੀਤੀਆਪਾਵਦਾ॥ ਉਹਆਖੇਮੈਲੈਨੀਹਾ॥ ਉ

ਹੁਆਖੇਮੇਲੋਨੀਆਇਕੁਰੀਨਜੋਪਈਸਮਰਦਨੇਦੇਪਾਗਗਲਿਪਾਇਗਈਮਰਦਾ ੬੨
 ਨੇਨੂੰਛੜਕਰਬਹਾਲਿਆਗੋਸਟਿਕਾਉਰੂਦੇਸਹੋਈਇਸਤੀਆਲਿਮਰਦਾਨੇਚੋ

ਜਹਿਕੁਪਹਰਗੁਜਾਗਿਗਿਆਤਬਰਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਮਰਦਾਨਕਦੇਵਾ
 ਗਈਆਹੀਰੀਆਹੋਇਆਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਤਬਿਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿ

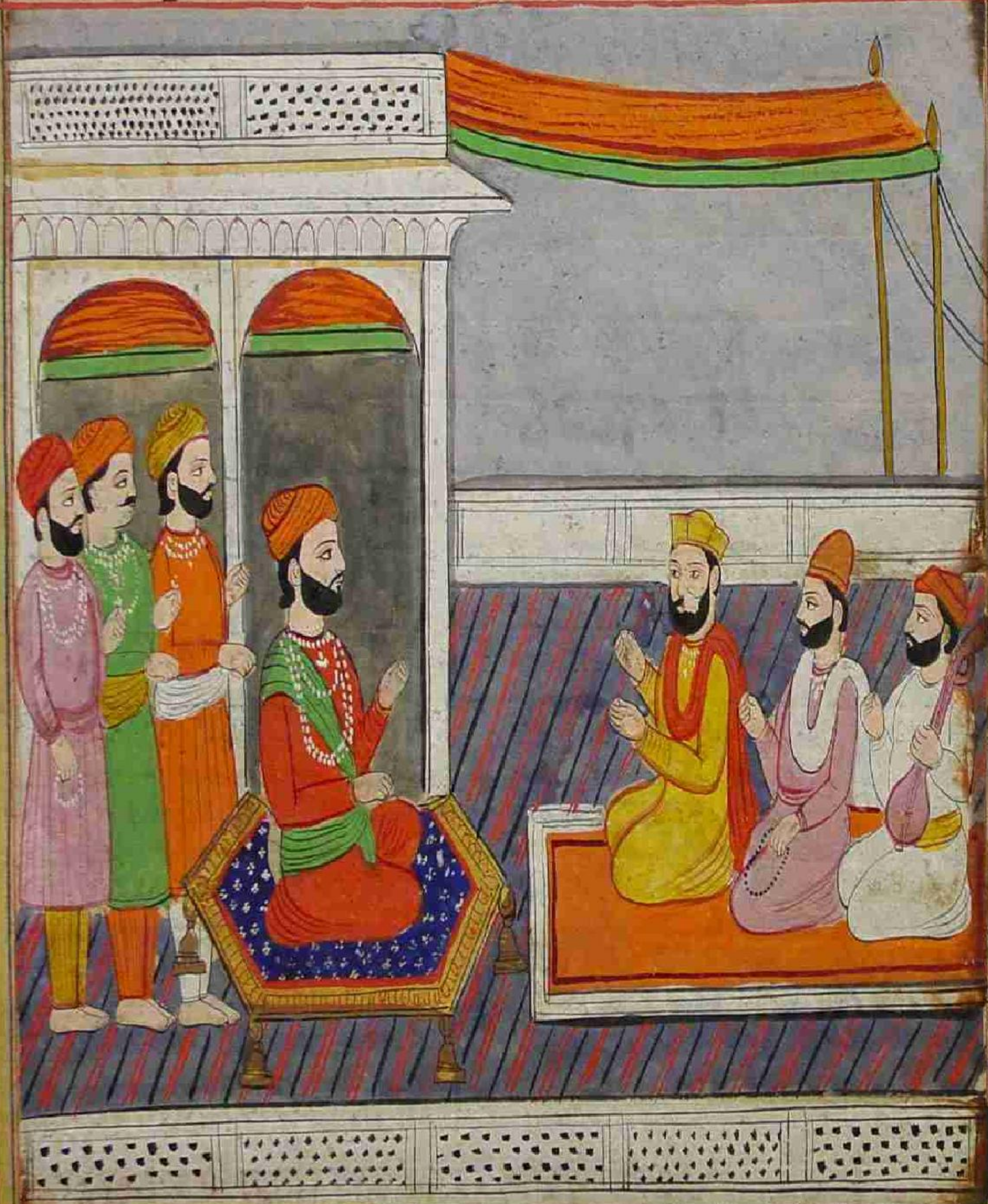
ਅੰਜੀਮਰਦਾਨਾਕਿਥੇਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਛੜਹੋਇਆਹੈ॥
 ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਕਿਉਨਹੋਵੈਜੋਤਸੀਮਨੇਕਰੈ। ਅਤੇਉਹਮਨੇਨਾਹੀ। ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਰਾਈਬਾਲਾਚਲੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀ। ਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾਦੇਵਗ
 ਏਮਰਦਾਨੇਨੂੰਲੈਛਦੇਵਾਸਤੋ। ਅਗੀਜਾਇਕਰਿਦੇਖੈਜੋਮਰਦਾਨਛੜਹੋਇਆਬੈਰਹੈ॥
 ਅਗੋਉਹਰੀਨਜੋਪੜੀਆਂ। ਅਹੀਆਂ। ਸੋਚਮਲਾਅੰਈਆਂ। ਅਸਾਨੂੰਦੇਖਕੀ। ਜਿਉਆਸੀ
 ਚਲੇਜਦੇਆਹੈ। ਅਤੇਉਇਕਰੀਨਜੋਪਈਸੋਮੇਰੇਗਲਾਵਿਚਧਾਗਾਪਾਤਿਛਲਗੀਸੋਛੜੀ
 ਹੋਇਗਈ। ਅਤੇਇਕਰੀਨਜੋਪਈਸੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਗਲਾਪਤਛਲਗੀਸਿਤਕੁਤੀਹੋਇ
 ਗਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਡਿਠਭਾਈਬਾਲਾਕਛੁ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿ। ਆਡਿਠ
 ਗੁਰੂਜੀਇਹੁਬਡਾਤਿਮਾਸਹਈ। ਜੋਤਸਾਦਿਖਾਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਜਾ
 ਹਿਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨੇਦੇਗਲੇਧਾਗਾਤੋੜੀ। ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਬਚਨੁਪਾਇਕਰਿਜਾਦੇਹੀ
 ਮਰਦਾਨੇਦੇਗਲੇਧਾਗਾਤੋੜੀਆ॥ **ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਾਦਿਕੀਤਾ।** ਗੁਣਵੰਤੀਸਹੁਰਾਵਿ
 ਆਂ। ਨਿਰਗੁਣਕੁਕੈਕਾਇ। ਜੇਗੁਣਵੰਤੀਬੀਰਹੈਤਾਭੀਸਹੁਰਾਵਣਿਜਾਇ॥ ਮੇਰਕੀਤਰੀਸਾਭੁ
 ਕੀਪਨ। ਅਵਰਾਰਾਵੇਜੀਉ। ੧। ਰਹਾਉ। ਕਰਣਿਕਾਮਜੇਬੀ। ਮੇਜੇਮਨਧਾਗਾਹੋਇ। ਕਾਮਛਮੁਲ
 ਨਪਈ। ਮੇਲੀਚੈਚਿਤੁਪਰੋਇ। ੨। ਰਹਦੁਸਾਈਨਜੁਲਾਅੰਖਾਂ। ਅੰਬੜੀਆਸੁ। ਤਿਸਹੁਨਾਲਿ
 ਆਕੁਵਣਾਕਿਉਬੀਵੈ। ਪਰਿਵਾਸੁ। ਨਨਕਏਕੀਬਾਹਰਾਵੁਜਾਨਹੀਕੋਇ। ਤਉਸਹੁਲਗੀਜੇ
 ਰਹੈਤਾਭੀਸਹੁਰਾਵੈਸੋਇ॥ ੪॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਖੈਤਾਮਰਦਾਨਾਅੰਦਮੀਹੋਇਬੈਰਹੈ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਛਿ। ਆਰਿਉਮਰਦਾਨਾਕਿ। ਆਡਿਠਾ। ਤਬਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਭਜੁ
 ਡਿਠਾ। ਰੁਲੀਆਂਬਲਈਆਵਿਚੈ। ਅਸਾਨੂੰਲੀਤੋਫਿਰਨਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਆ

ਮਰਦਾਨ ਤੀ ਮਾਪੇ ਹੀ ਮਾਂ ਦਿ ਚਾ ਬੋਨਾ ਅਸੀਤ ਤੁਸ ਨੂੰ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇਤੁਨ ਜਾਂਹਿ। **ਤਾਬਿ**
ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਰ ਸਬਾ ਦਿ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਜੀ ਮਨ ਕਰਾਇ ਕਰੇ। ਮਾਪਨ ਕੇ ਪਾ
ਰਿਹਾ ਰਿਹਾ ਗੁਰੀ ਨ ਮਾਝੈ। ਸਹੁ ਨੇ ਜੈ ਪਨ ਕੀ ਮਲੀਏ ਬਾਹਰਿ ਕੀ ਮਾਂ ਭੁਫੇ ਹੀ ਭੈ ਕੀ ਮਾਂ ਦੇ ਹੀ
ਸੁਲਾਈ ਮਾਂ ਨੈ ਏਭਾ ਏਕ ਕਰ ਸਿਗਾਰਾ। ਤਾ ਸੋਹ ਗਾਣਾ ਜਾਣੀ ਮੇਲ ਗੀ ਜਾ ਸਹੁ ਪਰ ਪਿਆ
ਰਾ। ਇਸ ਮਾਂ ਦੀ ਬਾਲੀ ਕੀ ਮਾਂ ਕਰੇ ਜਾਪਨ ਕੀਤ ਨ ਭਵੈ ਕਰ ਦੁਪਲਾ ਹੀ ਕਰੇ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਸਾਂਧ
ਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਵੈ। ਵਿਭੁ ਕਰ ਮਾਂ ਕਿਛੁ ਪਾਈ ਮੇਲ ਹੀ ਜੇ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਪਵੈ। ਲਬ ਲੋਭ ਹੀ ਕਰ ਕੀ
ਮਾਤੀ ਮਾਂ ਦਿ ਮਾਮਾ ਹੀ ਸਮਾਣੀ। ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈ ਮੇਲ ਹੀ ਭਈ ਕਾਂ ਮਵਾਇ ਮਾਂ ਦੀ
ਖਾ। ਤੁਭਿ ਨ ਰੀਨਾਈ ਮਾਂ ਪਸਮਾ ਭੀ ਰਾਜੇ ਇਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਹੋ। ਏਹੁ ਰੁਜੀ ਏਹੁ ਮਸਾਂ
ਦੁਹਾਏ ਪੈਰ ਤੇ ਚੁਹਿ ਪਾਏ। ਤਾ ਏਹੁ ਦੈਵੈ ਰੀਨਾ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਹੋਇ ਮਾਤੀ ਮਤਾ। ਏਹੁ ਦੈਵੈ ਸਿਖ ਹੋ
ਉਨ ਦੇ ਪਛੁਏ ਏਥੇ ਸਿਗਤ ਬਹੁ ਤੁਹੇ ਏ। ਏਥੇ ਦਾ ਨੂਰ ਸਾਹ ਸਿਰਦਾਰ ਸੀ ਉਨ ਰੀਨਾ ਦੀ ਉਹ
ਭੀ ਮੰਤ੍ਰ ਜੀਤ ਕਰ ਬੀਕੀ ਫੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਬਰਕਾ ਗਦ ਕੇ ਕਰਿ ਲਿਆਈ ਹੋਵੈ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਏਹੁ ਭੀ
ਚਰਣੀ ਮਾਂ ਦਿ ਪਾਈ। ਸਿਖ ਹੋਈ ਸਮੇਤ ਸਭ ਨਤੀ ਮਤਾ। ਵਾਹ ਗੁਰੁ ਜੀ ਦਾ ਜਾਪ ਜਾਪ ਦੈਲ
ਗੇ। ਅਤੇ ਉਨ ਰੀਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਏ ਪਾਤਸਾਹਾ ਅਸੀ ਪੁਰਖੁ ਦੇਲੀ ਏ ਦੁਖ ਪਾਓਈ ਮ
ਹੋ ਜੀ। **ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ੨੦॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ।** ਤਬ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਉਰੁ ਦੇ ਸਬੀ ਅਗੇ ਚਲੇ। ਅਗੇ ਸਿਘਲਾ ਦੀ ਪਦੇ ਸਹਰ ਰਾਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭਈ ਨਗ
ਰੀ ਬੀ ਮਹੀ ਨੇ ਚੁਫਾ ਵਿਚ ਗਏ। ਉਥੇ ਦਾਰਾ ਜਾ ਸਿਉ ਨ ਭਾ ਮਾਹਾ। ਕੇਹਾ ਰਾਜਾ ਮਾਂ ਹਾ। ਜੇ ਕੋਈ
ਪੁਤ੍ਰ ਮੰਗੇ ਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਦਾਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਂ ਹੁ ਮੰਗੇ ਕਾ ਮੇਹੁ ਦੇ ਦਹੀ। ਕਲਾਵਾਨ ਮਾਂ ਹਾ। ਤਬ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾ ਕਲਾ ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਰਗਾਈ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਛੁ ਮੰਗੇ ਸੋਹੈ ਵੈ ਕਛੁ ਨ ਪਾ

ਤਬਰਾਜੇਸਿਉਨਾਭਿਕਹਿਆਂਅਪਵੇਬਜੀਰਨੁਅਰੇਪਰਸਰਮਯਹਰਿਆਹੁਆਹਮ
 ਰੀਨਗਰੀਮੈਕਿਨੈਕਿਛਪਾਪੁਕੀਆਹੈਤਾਪਰਸਰਮਕਹਿਆਂਰਾਜਾਜੀਪਧੁਕਿਸਹੀ
 ਨਹੀਕੀਆਤਬਰਾਜੇਕਹਿਆਯਹਰਿਆਹੁਅੰਜੋਹਮਾਰੀਸਕਤਰਹਾਂਗਈਤਬਪ
 ਰਸਰਮਵਜੀਰਕਹਿਆਂਰਾਜਾਜੀਤੇਰੀਨਗਰੀਇਕਮਤੀਤੁਅੰਇਆਹੈਅਰੁਓਸਕੇ
 ਸਾਬਿਦੋਇਚੇਲੇਹੈਨਿਯਹਰਿਛਹੁਆਹੈਸੁਤਬਰਾਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਮਉਨਕੀਖਬ
 ਰਲੇਹੁਤਾਪਰਸਰਮਕਹਿਆਂਭਲਾਜੀਹੁਛੇਭੋਜਨਬਣਇਕੈਲੈਚਲਿਆਜਾਇਕ
 ਰੀਅਰੀਰਖੈਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਅਖਿਆਕਿਅੰਹੈਰਾਈਤਾਪਰਸਰਮਵਜੀਰਕ
 ਹੀਅੰਸਪਜੀਯਹਭੋਜਨਤਮਕੋਰਜੇਸਿਉਨਭਭੇਜੀਆਹੈਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਰਗੁ
 ਮਾਰੁਵਿਚਸਬਾਇਬੋਲਿਆ**ਮਾਰੁਮਹਲਾ**।ਰਸਕਸੁਸੁਅੰਦਿਅਨੇਕਹੈਬਿਖੁਮੀਠੇਫਲਿ
 ਮੀਠੇਚਖੁਕਿਰਪਾਕਰੇਜਿਸੁਅਪਣੀਤਕੋਰਾਖੈਆਪੁ।ਪਰਸਰਮਭੋਜਨੁਛੇਰਲੈਗ
 ਏਆਂਜਾਇਰਜੇਨੁਪਰਸਰਮਅੰਖਿਆਰਾਜਾਜੀਇਹੁਭੋਜਨੁਖਾਤਨਹੀਤਬਰਾਜੇ
 ਕਹਿਆਂਅਰੇਪਰਸਰਮਉਹੁਕਿਸਬਾਤਕਾਵਪਾਰੀਹੈਤਾਪਰਸਰਮਕਹਿਆਂਜੀਮੈਕ
 ਹਨਹੀਸਕਦਾਪਰਜੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਅਪਛਰਾਬਣਾਇਲੈਜਾਈਐਤਬਰਾਜੇਕਹਿਆਂ
 ਪਰਸਰਮਭਲੀਬਾਤਹੈਪਰਸਰਮਅਪਰਾਬਣਾਇਕੈਲੈਗਾਇਆਅਗੀਆਂਦਖੜੀ
 ਅੰਕੀਤੀਆ**ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀ**ਦੂਜੀਪਉੜੀਅੰਖੀਕੈਸੇਵਪਾਰੀਪਰਸਰਮਸੁਣਿ
 ਬਤਹਮਾਰੀਸਚਾਸਾਹਿਬੁਏਰਹੈਅੰਪੋਨਿਰੰਕਾਰੀ**ਫੇਰਗੁਰੁਨਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ**
 ਏਬਿਸਰੁਰੀਅੰਰੀਦਲਾਪਰੀਆਖੀਝਲਿਵਾੜੀਸੁੰਦਰਰੂਪਅਪਾਰਹੈਦੇਤੀਜਨਮਾਇਗ
 ਝੀਰਤਬਫੇਰਪਰਸਰਮਰਾਜੇਪਾਸਿਜਾਇਰਹੀਆਜੀਅਪਛਰਾਭੀਨਲੀਤੀਆਪਨਾਮ

ਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ॥ ਤਬਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀਆ ਪਰਸਰਾ ਮਸੀਤ ਕਾਲਹੈ ਭਲੈ ਬਸਤ੍ਰ ਲੈ ਜਾਹੀ ॥ ਤਬ
 ਪਰਸਰਾ ਮੁਬਜੀਰ ਹਛੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲੈ ਗਇਆ ॥ ਅੰਦਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ॥ ਮਰੀ ਰਖੇ ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ॥ ਅਖੀ ॥ ਕਾਇਆ ਕਪੜੂ ਕੁਜਹੈ ॥ ਇਨ ਕਉ ਦੇਖ ਨਾ ਭੁਲਾ ॥
 ਸੁਇਨ ਰੁਪਾ ਮਾਲ ਪਨੁ ਦੇਈ ਨਰ ਕਰੇ ਮੁਲਾ ॥ ੩ ॥ ਤਬ ਪਰਸਰਾ ਮਕਾਹੀਆ ਤੁਸੀਆ ਪਦ
 ਪਰੇ ਜਨੁ ਤਮ ਕਹੈ ॥ ਤਮਾਰਾ ਪਰੇ ਜਨੁ ਕੀਆ ਹਈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀਆ ॥ ਅਪਣ
 ਹੁਕਮੁ ਨਿਵਾਰਤੁ ॥ ਅਜਮ ਤਵਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਭਾਤਾ ਮਨੁ ਕਰਤਾਰ ਦਾਤਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਉਪਜੀ ਸਾਂਤਾ ॥
 ਤਬ ਪਰਸਰਾ ਮਰ ਜੇ ਨੁਕਹੀਆ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਉਹੁ ਕੁਛੁ ਹੋਰੀ ਬਚਨੁ ਕਰਤਹੈ ॥ ਤਬਰਾ ਜੇ ਕ
 ਹੀਆ ਪਰਸਰਾ ਮਕੈ ਸੇਬ ਚਨੁ ਕਰਤਹੈ ॥ ਤਬ ਪਰਸਰਾ ਮਕਾਹੀਆ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਅਜ
 ਮਤ ਕਾ ਨਿਦ ਕਰਤਹੈ ॥ ਤਬਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀਆ ਪਰਸਰਾ ਮਕੈ ਸੇਬ ਚਨੁ ਕਰਤਹੈ ॥ ਪਰਸਰਾ ਮਕ
 ਹੀਆ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਅਜਮ ਤਕ ਨਿਦ ਕਰਤਹੈ ਜੀ ॥ ਤਬਰਾ ਜਾਖ ਬਰਦਾਰ ਅੰਗਾ ॥
 ਤਬਰਾ ਜਾਅ ਪਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ॥ ਅੰਦਿਆ ॥ ਰਾਜਾ ॥ ਅੰਦਿ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਮਰੀ
 ਹਥਿ ਜੋੜਿ ਕਾਰਿ ਖੜਹੈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ॥ ਅਖੀ ॥ ਸੁਇਨ ਰਾਜਾ
 ਸਿਉਨ ਰੁਤੁ ਮਤ ਬੁਧ ਤੇਰੀ ਰਾਸੀ ॥ ਨਨਕ ਪੜਦਾ ਦੂਰ ਕਰਿਤ ਹੋਵੈ ਦਾਸ ਨਿਦਾਸ ॥ ੪ ॥ ਤਾਰਾ
 ਜਾ ਸਿਉਨ ਰੁਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਇਆ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਰਤਾਰ ਸਕਰੇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਜੇ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਮੁਸੀਹੋਇਆ ॥ ਇਹੁ ਕੀਕਤ ਸੁਦ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦ
 ਜੀ ਨੂੰ ਰੋਗ ਚੜ੍ਹ ਗਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦ ਜੀ ਸਤਾਈ ਪਹਰ ਇਕ ਰੋਗ ਹੀਰਹੈ ॥ ਮੇਸੀਲ ਲੀ
 ਚੜ੍ਹਿ ਕੋਈ ਉਸ ਲਾਲੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨ ਕਰ ਸੀਘਾ ॥ ਜਾ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦਿ ਰੋਗ ਮਖੀ ਪੋਲੀਆ ॥ ਦੇਹ ਵਿ
 ਚਿਅੰਦੇ ਤਾਅਖੀਆ ॥ ਮੁਰੰਦੀ ਬਾਲਾ ॥ ਤਾਰੇ ਰੁੰਦੀ ਬਾਲ ਲਗਾ ਲਿਖਵਤਾ ॥ ਤਾਰਾ ਜਾ

ਸਿਉ ਨ ਰੁਗੁਰੂ ਨ ਨਕਸੀ ਨੂੰ ਮਦਰਾ ਵਿਚ ਲੈ ਗਾਇਆ ਗੋਸਦਿ ਰਜੇ ਸਿਵ ਨ ਰੂ ਨ ਲਿਹੋਈ॥

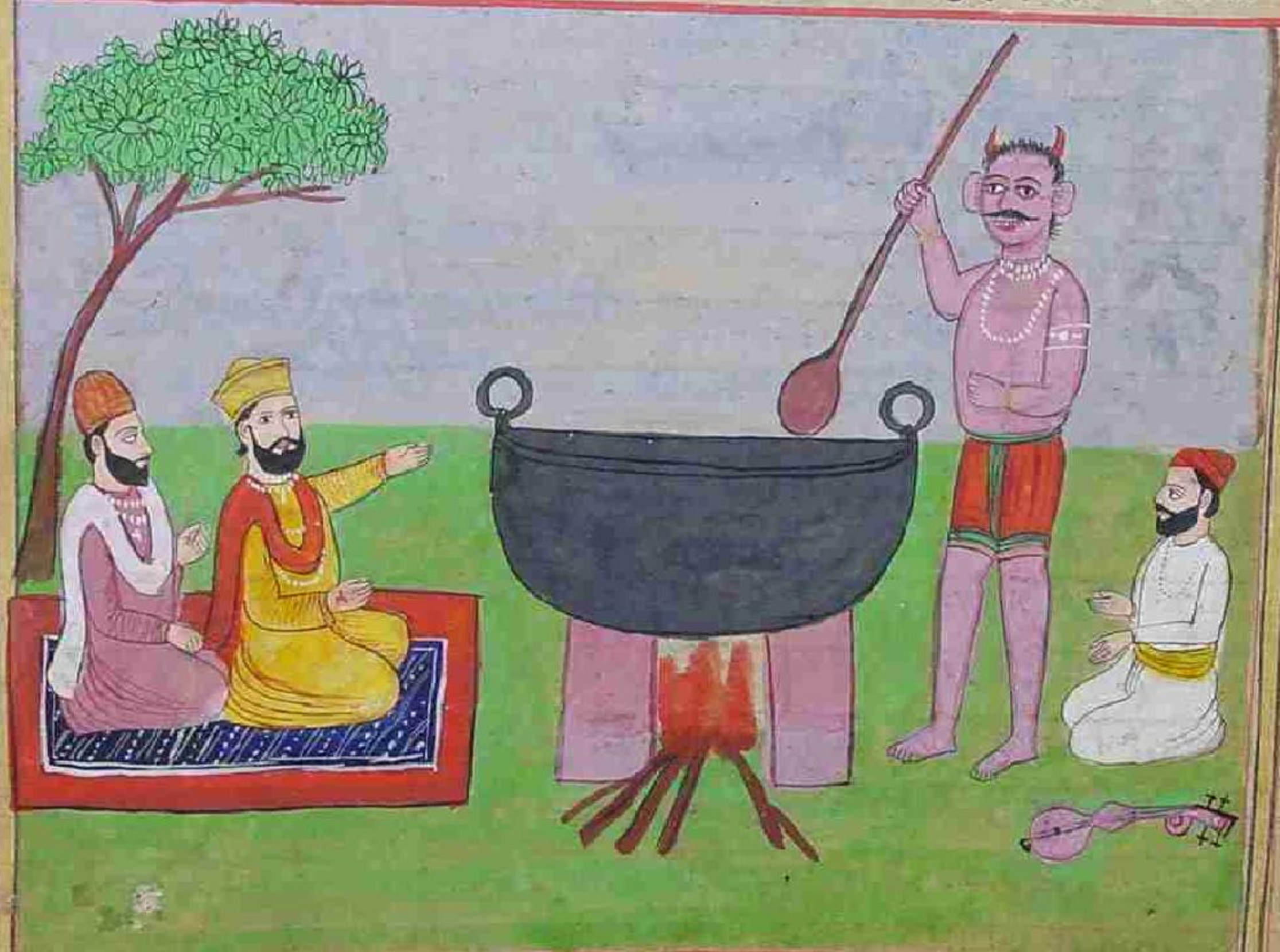

ਤਬ ਲਗਾ ਮਖਵ ਜੀਤ ਮਾਰ ਨ ਉਰੀ ਮਪੈ॥ ਤੁਮ ਜੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਹੋ ਜੀ॥ ਤਬ ਰੁਗੁਰੂ ਨ ਨਕਸੀ॥

ਰਗੁਮਾਰਬਿਚਿਸਬਾਦਿਬੋਲਿਆ **ਮਾਰੂਮਰਾਣ** ਜੋਗੀਜੁਗਤਿਨਾਮੁਨਿਰਮਾਂਇਲੁ
ਤਕਉਮੈਲੁਨਲਾਗੀਰਾਤੀ। ਪ੍ਰੀਤਮੁਨਬਸਦਾਸਤਸਿਗੀਜਨਮਮਰਤਗਤਿਬੀਤੀ। ਗੁ
ਸਾਈਤੇਰਾਕਉਨਨਾਮੁਕੈਸੇਹਉਜਾਤੀ। ਜਬਘਰਿਭੀਤਰੀਮਹਲੁਬੁਲਾਏਪੁਛੈਬਾਤਿ
ਨਿਰੀਤੀ। **ਰਹਾਉ**। ਤਬਫੇਰਰਾਜੇਪੁਛਿਅਜੀਤਮਬਹਮਦਹੈ। **ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ**
ਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ। ਬਹਮਦਸੋਜੋਬਹਮਬੀਚਾਰੇਪੁਜੈਹਰਿਗੁਣਪਾਤੀ। ਏਕੋਰਾਮੁਏ
ਕੋਨਾਰਾਇਣਸਰਬਮੈਏਕਾਜੋਤੀ। ਫੇਰਰਾਜੇਕਹੀਅੰਜੀਤਮਖੜੀਹੈ। **ਤਾਗੁਰੂਨਾ**
ਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ। ਆਹਿਘਾਟਿਛਾਬਾਜਿਹਬਾਤਿਰੀਤੋਲਉਨਾਮੁਅਜਾਬੀ। ਸਿਰ
ਸਾਹਾਸਿਰਸਾਹਿਬੁਏਕੋਵਣਜਰੇਬਹੁਰਾਤੀ। ਤਬਫੇਰਰਾਜੇਕਹੀਅੰਗੁਰੂਜੀਤਮਗੋ
ਰਖੁਹੈ। **ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ** ਰੋਗਦੀਪਉੜੀਆਖੀ। ਪਰਪਰਗਗਨਗਗਨਪਰਗੋਰ
ਖੁਤਾਕਾਗੁਰੂਅਗੀਮੁਪੁਰਬਾਸੀ। ਅਤਿਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਜਾਇਤਾਨਨਕਉਇਆਉਦਾ
ਸੀਰੀ। **ਤਬਰਾਜਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ** ਦਾਸਿਖੁਹੋਇਆ। ਲਗਾਨਿਰੰਕਾਰਜਪਣੈ। ਅਤੇ
ਆਪਣੈਨਗਰਦੇਲੋਕਾਨੁਜਪਵਣਲਗਾ। ਜਿਥੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਣਸਿਗਲੀਉਚਰੀ
ਹਿਕੁਨਉਤੇਰਾਧੀਆਉਬੋਲੈ। ਦਾਇਵਰੈਅਤੇਪਜਮਹੀਨਿਰਜੇਸਿਉਨਰੁਪਸਰਹੈ। ਜ
ਚਲਦਲਗੇਤਾਰਜੇਕਹੀਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਇਥੈਹੀਰਹੀਐ। **ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ** ਕਹੀ
ਅੰਗੁਣੀਸਿਉਨਰੁਮਸਜਰੁਰਜਵਣਹੈ। ਰਾਜੇਸਿਉਨਰੁਜੀਮਬਾਵੇਕਿਆਗੁਰੂ
ਨਕਜੀਕਹੀਅੰਗੁਣੀਜੀਤੈਨੁਕਰਤਾਰਾਚਿਤਾਵੈ। ਰਾਜੇਨੁਮਜੀਬੀਰਾਇਕਾਰਿਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਬਿਦਾਰੁਏ। **ਬੋਲਕੁਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ** ੨੪। ਅਗੋਸਖੀਹੋਰਚ
ਲੀ। **ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ** ਇਕਬਿਲਾਇਤਾਅਸਰਾਪਲਹਰਾਜੇਦੀਆਹੀ। ਉਸਬ

ਲਾਇਤ ਨੂੰ ਚਲੇ॥ ਅਸ ਰਾਪ ਨਹ ਨੂੰ ਚਲੇ॥ ਜਿਥੇ ਵੇਰੇ ਬਾਢੀ ਦੀ ਮਿਜੀਆਂ ਹੀ॥ ਸਮੁੰਦਰ
 ਦੇ ਦਾ ਪੁੰਦਰ ਹੋ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਬਿਦਰ ਬੈਰਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਰੀਤ ਤਰਤੋ ਬਹੁਤਾ ਅੰਗੀ
 ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਮੈ ਮਗੀ ਨਹੀ ਜਾਇ ਮੈ ਨੂੰ ਬਿਦ ਦੇ ਹੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮਗੀ ਰਾਹ ਬਿਚ ਬਲਾਈਆਂ ਹੋ ਨਿ॥ ਤੈਨੂੰ ਖਾਇ ਲੈ ਨਿਗੀਆਂ ਤੂੰ ਅਸ ਨਾਲ ਹੀਰ
 ਹਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਰਹੇ ਨਹੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਰਹਿਦਾ
 ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅਸ ਤੇ ਅਖੇ ਲਗਦਾ ਨਹੀ॥ ਤੁਆ ਖਿਜੇ ਤੇਰੇ ਅਖੇ ਲਗੇ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਅਖਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈਂਤ ਨਨਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀਰ ਹਾ॥ ਤੁਸ ਮਲਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
 ਜੋ ਕਈ ਭੁਤ ਲਗਾ ਮੈ ਨਿਕਾਈ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅਖਿਰ ਹੋ ਬਹੁਤੇਰਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ
 ਬਿਦਾ ਲੀਤੀ ਸੁ ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ॥ ਪਿਛੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲੇ ਰੂਪਾ ਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਰਿ
 ਅੰਕਰੀਐ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੈ ਜੋ ਤੁਸ ਤੇ ਜੀਆਵੈ ਸੋ ਕਰੀਐ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਗਲ ਬਾਂਗ ਬਿਚ ਬਹੀਰ ਹੀਅ ਅਗੀ ਚਲੈ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਜਬ ਦੋਇ ਪਹਾਰੀ ਗੁਜ
 ਰੇਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਕਸ ਨੇ ਪਕੜ ਲੀਤਾ ਹੈ॥ ਕੜਾ
 ਹੋਵਿ ਚਤ ਲਦਾ ਹੈ॥ ਤੁ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਤਲ ਵਦੇ ਹਾ॥ ਖਾਵੈ ਵੇਦੇ ਹਾ
 ਜੇ ਅਖੇ ਲਗੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿ ਅੰਕਰੇ॥ ਤੁਸ ਭਾਬ ਚਰਨੁ ਰਈ ਪਾਸੋਂ ਜਾਦਾ ਸੀ॥ ਤੁਸ ਜੀਅ
 ਵਾਜ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਬਲਾਈਆਂ ਹੋ ਨਿ॥ ਸੋ ਤਬ ਲਾਈਆਂ ਮਲੀਚਾਂ ਹੀਐ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਉਠ ਪੜੇ ਹੋਏ॥ ਅਖਿ ਚਲ ਗੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਲੀਤੇ ਦੀ ਸਰ ਮਹੋਦੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸ ਤੇ
 ਕੀ ਮੁਦਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿ ਰੀ ਕੁਦੁਰ ਹੈ॥ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਰੋਹਾ ਨਵਾ ਉਪਰ ਹੈ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਅਸ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁ ਖਾਇ ਲੈ ਸੀ॥

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰ ਹਥਿ ਪਕੜਿਆ ਏਕ ਪਲ ਕਬਹੂ ਡੁਹੋਈ ਹੈਂ ਜਾਪੇ ਨਹੀਂ ਜੇ ਇਥੇ ਸੇਵੇ ੬੬
 ਇਥੇ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆਂ ਹਸ ਕਰ ਪੁਛਵਲਗਾ ਗੋਸਟਿ ਕੋ ਤੇਰਾ ਸਨ ਲਹੋਈ ਬਨੀ

ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਬਰਹਈ ਮਰਦਾਨ ਸਿਰ ਮਿਦ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਅੰਖਿਆ ਅਬ ਨਹੀ ਪਾਵਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਂਝੁਈ ਬਾਲਾਇ ਹੁਕਮ ਹੋਇ

ਪਦਾਹਈ ਸੋ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦੇ ਤਲ ਢੇ ਬਾਸ ਤੇ ਤਪਦਾਹਈ ਜੇ ਰਾਕਸ ਤਲ ਕਰਖ ਵੈਗਾ ਪਰ
 ਅਸੀਛ ਪਰਹੀ ਆ ਤਬ ਗੁਈ ਬਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇਹੇ ਆਏ ਤਹੇ ਨਾ ਆਏ ਜੇ ਖਾਇਲ
 ਵੈਗਾ ਤਲ ਕੇ ਤਾਹ ਬਿਕੀ ਆਵਸੀ ਕਿਛੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾ ਕਰੀ ਆ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕੀ
 ਹੀ ਅੰਦੇਖੁ ਭੁਈ ਬਾਲ ਕਰਤਾ ਰਦੇਰੀ ਗੁਤ ਮਸੋ ਕਰਤਾ ਰਕੀ ਅੰਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਮਰਦਾ
 ਨਖੜਾ ਆਹਾ ਤਿਉ ਰਾਖਸ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਿਘਾਤਿ ਆਗੁ ਸੇ ਨਲਾ ਕੜਾ ਹਾਠਿ ਫਾਹੇ
 ਇਗਾਇਆ ਹੋਠੋ ਮਗਨ ਬੁਝ ਗਈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਵਾਨਾਇ ਖਾਈ ਇਤੀ ਤਬ
 ਰਾਖਸ ਬੋਲਿ ਆ ਅਰੇ ਤੂੰ ਸਚੁ ਆਖੁ ਤੂੰ ਕਉ ਢੁਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਆਏ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕੜਾ ਹਾਸਿ ਤਲ ਹੋਇਰ
 ਇਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿ ਕਹੀ ਆ ਕੋਰਾ ਇਸ ਤਾਈ ਖਾਹੀ ਕਿਉ ਨਹੀ ਖਾਂਦਾ
 ਕਿਉ ਰਾਖ ਅੰਹਈ ਤਬ ਰਾਖਸ ਬੋਲਿ ਅੰਤ੍ਰੀ ਮੇਰਾ ਨਉ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਆਹੀ ਤੂੰ ਕਿਧਰੇ
 ਪੈਦੇ ਹੋਇ ਆਹੈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਆਖੁ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਗੁਮਾਰੂ ਬਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਆ **ਮਾਰੂ**
ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਭਾਰਾ ਚੂਕਾ ਭਰਮ ਕਹੋਏ ਨਿਹ ਕਰਮਾ ਭੈ ਜਲ ਤੈ ਕੀ ਪੀਚੜੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿਧਰਮਾ
 ੧ ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਅਵੁਜਾ ਵਰਹੀ ਆ ਤਪਤਿ ਕੜਾਹ ਬੁਝਿ ਗਈ ਆ ਗੁਰੂ ਸੀਤਲੁ ਨਾਮੁ ਦੀ
 ਆ ੧ ਰਹਾਉ ॥ ਆਛੁ ਫੂਦਾ ਭਰਮ ਕਾ ਗੁਰੂ ਰਿਦੇ ਕੀ ਅੰਪਗਾ ਸੁ ਬੇੜੀ ਕੀ ਦੀਪਗੋ ਕੀ ਗੁਰੂ
 ਕੀ ਨਿਬਿਦ ਖਲਾਸੁ ॥ ੩ ॥ ਜਬ ਕਾਸਾ ਪੁਸਿ ਗਾਉ ਆ ਤਬ ਛੋਰ ਗਏ ਨਿਗਾਵਨੁ ਜਿਸ ਕੀ ਅ
 ਵਕਾਤਿ ਸੇ ਤੇ ਛੁਟੀ ਕਹਾ ਕਰੇ ਕੁਦਵਾਲਾ ੩ ॥ ਸਚੁ ਬਨ ਸਚੁ ਬੈਸਕਾ ਸਚੁ ਸੁ ਆਉ ਬਣਾਇਆ
 ਸਚੁ ਪੁਜੀ ਸਚੁ ਬਖਰੇ ਨਨਕ ਸਚੁ ਮਹਲਾ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਕੋਰਾ ਰਾਖਸ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਾਹਿ ਪਾਇਆ ਉਠੇ ਨਹੀ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਬਡੇ ਪਾਪ ਕੀ ਤੇਹੈ ਨਿਮੈ ਨੂੰ ਬਖ
 ਸੀ ਮੇਜੀ ਜਿਉ ਤਿਉ ਮੈ ਨੂੰ ਬਖਸੀ ਮੇਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆ ਕੋਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਖ

੬੭
 ਦਾਸੁ ਮਰਦ ਨ ਰਬਾਈ ਹੋਤਾਇ ਸਭਾਈ ਮਨਿ ਤੇਰੀ ਗਾਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਕਹਿ
 ਮਾਂਜੀ ਇਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੋਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਦ ਨਹੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿਕ
 ਰਿਆਖਿ ਚਿਸੁ ਵਿਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਈ ਬਾਲੇ ਮਰੀ ਹਥ ਜੋੜੇ ਮਿਹਰਵ ਨ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਜੋੜੇ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕੋਰੇ ਨੂੰ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਮਾਧੁਰਾਈ ਕੋਰਾ ਕੀ ਮਾਂ ਮਾਖਦਾ ਹੋ ਤਬ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਕਹਿ
 ਮਾਂਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭਵ ਹੁਕਮੁ ਕਰ ਸੋ ਪਰਸਾਇਲਿ ਮਵਾ ਤੁਸੀ ਅਚਵੇਤ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਮਾਂ
 ਸਹੋਇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਕੋਰੀ ਮਾਂ ਕੁਝ ਮਰਦ ਨੇ ਦੇਖਾ ਵਨੂੰ ਲੈ ਆਉ ਮਰਦ
 ਨ ਭੁਖਾ ਹੋ ਬਹੁਤਾ ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਰਾ ਰਾਖ ਸਜੀ ਗਏ ਉਝੀ ਮਾਂ ਜਾਇਕਾਰੀ ਮੇਸੇ ਮੇਵੇ ਲੈ ਮਾਂਇ
 ਮਾਂਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੇਤ ਝੋਪੁ ਸਹਿਓ ਮਾਂਇ ਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਾਖਿ ਚਿਸੁ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਿਓ ਸੁ ਮਾਂ ਉ ਮਰਦ ਨ ਖਾਹੀ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਮੈ ਸਭੋ ਕਿਛੁ ਖਾ
 ਧਾਹੈ ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸੀ ਕਰ ਜੋ ਮੈ ਤੁਸਾਡਾ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਨਹੀ ਮੀਨਿ ਮਾਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਰਜੀਅ ਹੋ ਖੁਸੀ ਮਾਂਹੋ ਤੁਸੀ ਅਸਤੇ ਖੁਸੀ ਰਹੁ ਮੇਵਾ ਖਾਉ
 ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇਹਾ ਬਦਾ ਅਵਦ ਹੋਤੇ ਹਾ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਦੇਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਭਈ ਬਾਲ ਝੋਬ ਦੇ ਕਰਾ ਝੋਬ ਖਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਹਿ ਕੋ ਜੇਹੇ ਕੀ ਤੇਹੋ ਨੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਿ ਕੁਮ
 ਰਦ ਨੇ ਨੂੰ ਇਤਨੇ ਮਾਂ ਤੇ ਹਿ ਕੁਮਾ ਪਲੀਤਾ ਇਕੁ ਭਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਮਸ ਨੂੰ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਮਾਂ ਭਈ ਬਾਲ ਮਰਦ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵੇਤਾਂ ਅਸੀ ਲਗੀ ਖਵਾਝਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਦੇ
 ਮਾਂਗੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਨੂੰ ਦਿਤਾ ਕੋਰੇ ਮਾਂਗੀ ਨਹੀ ਨਿਬਰਨ ਕੀਤੀ ਲੈਵੇਹੀ ਮੁਹਾਵਿਚ
 ਪਾਇਲੀਤਾ ਕੋਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਾਬਿਚ ਪਾਇ ਮਾਂ ਸੋ ਕੋਰੇ ਦੇ ਕਪਟ ਖੁਲਗਾਏ ਕੋਰੇ ਹੋਰੁ ਸਰੂਪ
 ਹੋਇਗਾਇ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨ ਦੇਖੇਤਾਂ ਕੀ ਮਾਂ ਦੇਖੀ ਮੇਜੀ ਮਾਂਗੀ ਬੀਛ ਤੁਹਲੇਗਾਇ ਮਾਂ ਤਬ ਮ

ਰਵ ਨੇਹ ਬਿਜੋਗੁ ਰੂਜੀ ਇਹੁ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਦੇਖੁ ਭਈ
 ਬਾਲ ਕਰਤ ਰਵੇਰੀ ਗਤ ਮਾਂਸੀ ਤਬ ਭਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਧੁ ਆਜੀ ਅਸ ਨੂੰ ਤਬ
 ਹੈਰ ਨੁਲਗ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਭਈ ਬਾਲ ਅਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕਰਤ ਰਵੇ ਸਧਰ
 ਤੀ ਮਾਂਲੀ ਮਾਂਇ ਮਾਂਹੋ ਸੋਇ ਨਹੀ ਦੇਵ ਸਤੋ ਲੀ ਮਾਂਇ ਮਾਂਹੋ ਦੇਖ ਕਰਤ ਰਵੇਰੀ ਗਤ
 ਮਾਂਸੇ ਦੇਖ ਦਾ ਜਾਹੀ ਤਬ ਭਈ ਬਾਲੇ ਕਹੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਤ ਰਵੇ ਮਾਂਵੇ ਗਾਂਸੇ ਦੇ
 ਖਾਂਗੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਿ ਇਨ੍ਹ ਕੋ ਰੋ ਰਾਖ ਸਪਾਸੁ ਰਹੈ ਸਤਵੇ ਇਨ੍ਹ ਚਲ ਦੇਭਏ
 ਮੰਜੀ ਤੇ ਬਹਾਇ ਕੋ ਬਿਧੁ ਹੋਏ **ਬੋਲੋ ਭਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ੨੨ ॥ ਮਾਂਗੋ ਸ**
ਪਹਿਰੁ ਚਲੀ ਤਬ ਉਥੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਸਿ ਬਰ ਪੁਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਇਕ ਬਿਲਾਇ ਤਬੋ ਮਾਂ
 ਗੋ ਸੈਤਾਲੀ ਮਾਂਇ ਨਦਾਰਾ ਹੁਆ ਹਾ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕਾਇ ਨੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰੋ ਢੀਰੁ ਖਲ
 ਗੀ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਜੀ ਹਉਤਾ ਤੁਰਨਹੀ ਸਕਦਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ
 ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਂਗੇ ਵਡਾ ਸੋਹਰੁ ਮਵਦਾਹੈ ਉਥੇ ਜੋਤਾ ਮਾਂਖੇ ਗਾਂਸੇ ਇਕ ਕੀ ਮੇਗੋ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਜੀ ਮੇਭੁਖਾ ਚਲ ਨਹੀ ਸੀ ਪਾਦਾ ਜੀਉ ਤਿਉ ਵਿਲਾਇ ਦੇਵਿਲਾਇ ਦੇ
 ਮਸੇ ਮਸੇ ਸਹਰੁ ਨ ਜਰਾ ਮਵਦਲਗਾਂ ਕੋਹਾ ਤਿਉ ਉਤੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਭ
 ਹੁਦੇਖ ਸਹਰੁ ਨ ਜਰਾ ਮਵਦਾਹਈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਖੀ ਮਾਂਜੀ ਪਲੇਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸਹਰੁ
 ਕੋਈ ਗਿਰਾਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਹੀ ਨ ਜਰਾ ਮਵਦਾਹੈ ਮੇਨੂੰ ਤਾ ਸਹਰੁ ਕੋਈ ਨ ਜਰ ਨਹੀ
 ਮਵਦਾਹੈ ਤਾ ਮਰਦਾਹਾ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਸੋ ਜੇ ਕੁਝ ਹਥੁ ਪਲੇਹੈ ਤਾਂ ਭੁਜੀ ਉਧਿ ਗਿਰ
 ਸੁਹੈ ਰਲ ਭਈ ਸਹਰੁ ਮਾਂਵੇ ਗਾਂ ਕਛੁ ਲੈ ਖਈ ਮੇਗੋ ਨ ਕਛੁ ਪਲੇਹੈ ਨਾ ਸਹਰੁ ਕੋ
 ਈਹੈ ਤਾ ਸਈ ਹੀ ਮਰੇਨਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰ ਨਾਲ ਰੇਤ ਢਰੋਲੀ ਵਿਚੋਲਾਨੀ

ਕਾਲਿਆਇਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਚਾਇਲੈ। ਤਾ ਮਰਦ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪੁਰ ਨੂੰ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਾਸੁ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪਲੇ
 ਬੰਨਣ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਅੰਹ ਨਾਲੈ ਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਪਲੇ ਬੰਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਲੇ ਬੰ
 ਪੇ ਭੁਖ ਨਹੀ ਜਾਈ ਪੇਟ ਪਏ ਬਾਝ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹ ਦੇਖੁ ਸਹ
 ਰੁਨ ਜਗਾ ਆਵਦ ਹੈ ਉਥੇ ਇਸ ਦੀ ਕਵਰ ਮਲੁ ਮਹੈ ਵੈ ਗੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤਿਹੁ ਕੋਹ ਤੇ ਸਹ ਰੁਨ ਜਗਾ ਆਵਦ ਲਗਾ ਸੀ। ਜਦੇ ਜਾ ਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤ ਹੋਇ
 ਗਈਆ ਮਸੇ ਮਸੇ ਸਹ ਰੁਦੇ ਗੋਇ ਰੇ ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ। ਸਹ ਰਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਣਾ ਅਖੈ ਸੋ ਕਰੀਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਇਸ
 ਸਹ ਰਦਾਨਾ ਉਜਾਵਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਵ ਕੁਛ ਖਾਂਦ ਦੇਹ ਗਾ
 ਕੇਨ ਦੇਹ ਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਤਿ ਰਿਜਾ ਮਿਆਰਾ ਆਖਿਓ ਸੁ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸਹ
 ਰਦਾਨਾ ਉਥੇ ਸਿਰੁ ਪੁਰਹਈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਾ ਉਭਾਵੈ ਕੁਝ ਹੋਵੈ। ਮੈ ਨੂੰ ਭੁਖ
 ਖਾਂਦਿ ਗਈ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਦੋਲ ਸਹ ਰਾਵੈ
 ਚੋ। ਇਹੁ ਲੁਕੁ ਬੇਚਲਿਆ ਉ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲੁ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲੁ ਕੁਣਾ ਅਖੈ ਗਾ ਸੋ ਆਇਆ ਖੀ। ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਇ ਇਕੁ ਜਾਵਰੀ ਨੁਲਾ ਲੁਦਿ ਖਾਇਆ। ਉਸ ਜਵਾਰੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਕੋ ਤੀ
 ਨ ਪੈਸੇ ਮੇਲਹੈ ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤੀ ਭਾਈ ਲੁਦਾ ਮੁਲੁ ਬਹੁਤਾ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ਮੈ ਪੁਛ
 ਆਵਾ। ਆਇ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਲਲੁ ਦੇ ਤਿਨ ਪੈਸੇ ਮੇਲ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬਡੇ ਜਵਾਹਰੀ ਆਪਾਸ ਜਾਹੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ

ਵਡਾ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਅੰਮਰਦਾ
 ਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾ ਨਾ ਉਸਲ ਸਰਹਈ। ਅੰਮਰਦਾ ਨਵਤਜਾਇ ਕੈ ਪੁਛਾਵਲਗਾ। ਯਰੋਸਾ
 ਲਸਰਾ ਜਇਹਰੀ ਕਾ ਦੁਕਾਨੁ ਕੇਹੜਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਨੇ ਦਾਸੀਆਂ ਭਾਂਈ ਤਿਹੁਆਪਣੇ ਘਰਿ ਹੋਇ
 ਹੈ। ਤਬ ਅੰਮਰਦਾ ਨਾ ਉਸਦਾ ਘਰਿ ਪੁਛਕਾਰਿਗਾਇ। ਅੰਜਾਇ। ਅਵਜੁ ਕੀਤਿ ਸੁਆਮਿ ਦੋਰਜ
 ਵਹਰੀ। ਅਪਣਾ ਗੁਲਾ ਮੁਭੇ ਜੀ ਦਿਤਾ। ਗੁਲਾ ਮੁਆਇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਕਥਿ ਦਹੈ ਰੇ ਭਾਂਈ। ਅ
 ਰਦ ਨੇ ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਕੋਈ ਸੋਭਿਵੇ ਚੜ੍ਹਾਹਈ। ਗੁਲਾ ਮੁਜਾਇ ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਕੋਈ ਬਿਦਸਾਰੀ
 ਬੁਕਾਹੈ। ਕਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਸਭਿ ਦਵੇ ਚੜ੍ਹਾਹੈ। ਤਾ ਜਉਰੀ। ਅਪਣੇ ਗੁਲਾ ਮੁਨਿ ਕਹੀ। ਅੰਉਸ
 ਕੋ ਅੰਦਾਗਿ ਲਿਆਉ। ਅੰਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਗੁਲਾ ਮੁਆਇ ਰਿਲੇਗਾਇ। ਅੰਲਗੇ ਪੁਛਾਵਲਗਾਈ
 ਕੀ। ਅੰਸਭਿ ਦਾ ਕਰਨਾ। ਅੰਉਸ। ਅੰਮਰਦਾ ਨੇ ਕਢਕੇ ਲਾਜੁ ਜਉਰੀ ਦੇਹਾਇਤਾ। ਜਉਰੀ
 ਹਬਲੇ ਕਰਦੇ ਪੈਤਾਰੀ। ਅੰਦੇਖੈ। ਜੋਇਸਲਾ ਲਭਿ ਪਰਲਿਖਿਆ। ਅੰਉਸ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਹੁਲਾ ਲੁਲਿ
 ਅੰਉਸ। ਤਿਸਨੂੰ ਸਭਿ ਰਪਈਯਾ। ਅੰਉਸ। ਨੀਦੇਵਣੀ ਮੁਲਵਰਾਈ। ਰਵੈਖਾਵੇਦਵੇਚੇਰਵੈਨਾ
 ਵੇਚੇ। ਜਉਰੀ ਸਭਿ ਰਪਾਗੀ। ਦਕਰਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦੇਹਾਇਤਾ। ਅਤੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਾਵਲ
 ਗਾ। ਅੰਉਸ। ਤਿਸਦਾ ਮੁਭਾ। ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ। ਅੰਉਸ। ਅੰਜੀ ਮੇਖਵਦਾ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ। ਅੰਉਸ। ਜਉ
 ਰੀਲਾ ਲੁਆਪਣੇ ਪਾਸਰਾਖਿਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ। ਅੰਉਸ। ਅੰਜੀ ਰਿਭਾਈ ਪੁਛਿਆ। ਅੰਉਸ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਸਭਿ ਰਪਾਗੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ। ਅੰਉਸ। ਅੰਉਸ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਅੰਉਸ।
 ਅੰਮਰਦਾ ਨਾ ਇਹੁਰਪਾਜੇ ਕੇਹੇ ਲਿਆਇਓ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਉਸਾਇਤੇ ਮੈਲੇ। ਅੰਉਸ।
 ਅੰਉਸ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਅੰਉਸ। ਅੰਉਸ। ਮਰਦਾ ਨਾ ਪੁਛਿਆ। ਉਇਹੁ ਸਭਿ ਰਪਾਦੇ ਕੇਹੇ
 ਹੈ। ਨੀ। ਮੁਲਹੈ ਕੇਹੇ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇ। ਅੰਉਸ। ਅੰਉਸ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਫੇਰਾ। ਅੰਉਸ। ਜਉਰੀ ਨੂੰ

ਪੁਛਿਅੰਜੀਏਹਰੁਪਯੋਕੇਹੋਹੈ।ਇਹੁਇਸਲਾਉਦਾਮੁਲਹੋਇਤਾ।ਤਉਸਜਉਰੀਕਹਿਅ
 ਰਾਈ।ਇਸਲਾਉਤੇਲਿਖਿਅਹੈਜੋਕਈਇਹੁਲਾਉਲਿਅਵੈ।ਰੁਵੇਬੇਚੇਨਬੇਚੇ।ਉਸ
 ਤਾਈਸਉਰੁਪਯਾਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਵਣਾ।ਤੇਰਲਾਉਅਮਨਤਪਇਅਹੈ।ਖਵਦਬੋਮੁਲਪੁ
 ਛਿਅੰਉ।ਮਰਦਨੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰ।ਅਇਆਖਿਅਮਾਂਜੀਜਉਰੀਇਉਆਖਦਹੈ।ਜੋ
 ਇਸੁਲਾਉਤੇਲਿਖਿਅਹੈ।ਜੋਕਈਇਸੁਲਾਉਨੂੰਲਿਅਵੈਬੇਚਣਾ।ਤਿਸਨੂੰਸਉਰੁਪਯਾ
 ਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਵਣੀ।ਰੁਵੇਬੇਚੇਭਵੈਨਬੇਚੈ।ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਕਿਉਮਰਦਾਨਬੇਚਨ
 ਹੈ।ਮਰਦਨੇਕਹਿਅਜੀਮੇਰੀਅੰਜਣਤੁਜਣਾ।ਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਅਮਰਦਾਨ
 ਤਹਿਨੂੰਮੇਰਿਸਬਾਸਤੇਪੁਛਦਾਹਾ।ਮਰਦਨੇਕਹਿਅੰਜੀਮੇਨਹੀਜਾਣਦਤ੍ਰਿਮੰਨ੍ਹੀਕਿਸਵਾ
 ਸਤੇਪੁਛਦਹੈ।ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਅਮਰਦਾਨਮੇਤੋਨੂੰਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛਦਾਹਾ।ਇ
 ਹੁਲਾਉਨਹੀਇਹੁਪਰਮੇਸਰੁਕਾਂਨਉਹੈ।ਉਹੁਜਉਰੀਤਿਨਪੈਸੇਦੇਦਾਅਹਾਂ।ਉਸਦੀਉ
 ਹਾਨਜਰਾਅਹੀ।ਅਤੇਇਹੁਜਉਰੀਸਉਰੁਪਯਾਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਵਣਲਗਾਇਦਮੁਲੁਲੀਤੇ
 ਇਹੁਕਰਤਰਦਲਉਲਲਹਈ।ਰੁਵੈਬੇਚਭਵੈਨਬੇਚਰਪੁਚਾ।ਜੇਕੁਖੁਨ੍ਹੀਕਬੁਲਕਰੇਤ
 ਨਾਵੇਚਾਨਹੀਤਵੇਚਲੈ।ਮਰਦਾਨਸਮਝਗਇਆ।ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਮੇਨਹੀਵੇਚ
 ਦਾ।ਤਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਅਮਰਦਾਨਸਉਰੁਪਯਾਫੇਰਦੇਆਉ।ਅਤੇਅਪਣਾਲਾ
 ਲੁਲੈਆਉ।ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅੰਗੁਲਾਜੀ।ਮਰਦਾਨਉਸਜਉਰੀਪਾਸਗਇਆ।ਜਾਂਇਕ
 ਰੀਆਖਣਲਗਾਸਾਹਿਜੀ।ਇਹੁਸਉਰੁਪਯਾਅਪਣਾਲੈ।ਮਰੁਲਾਉਅਸਾਫੇਰਦੇਉ।
 ਵੇਦਨਹੀਬੇਚਦਾ।ਤਾਜਉਰੀਕਹਿਅਭਾਈਲੈ।ਅਪਣਾਲਾਉਲਲਮਰਦਾਨੇਦੇਹਥੀਦੀ
 ਤੋਸੁ।ਮਰਦਾਨੇਅਪਣਾਲੁਲੀਤਾ।ਅਤੇਸਉਰੁਪਯਾਜਉਰੀਦੇ।ਅਗੀਰਖਿਅਮਾਂਆਖਿ

ਚਸੁਸਾਹਜੀਇਹੁਸਉਰੁਪਯਾਅਪਵਾਗਿਵਲਵੈ। ਤਜਭਿਰੀਕਹਿ। ਮਾਅਰੇਭਈਇਸੁਲ
 ਭੁਪਰਲਿਖਿ। ਮਾਪੈਜੋਰੇਈਇਹੁਲਲੁਲਿ। ਮਵੈਤਿਸਕਉਸਉਰੁਪਯਾਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਈ
 ਹਮਤੋਅਪਵਾਧਰਮਰਖਦਚੈਨਾ। ਇਹੁਰੁਪਯੇਤੁਮਾਰੇਹੈਨਿਹਮਾਰੇਨਹੀ। ਭਵੈਤੁਲ
 ਲੁਬੇਭੁਵੈਨਬੇਚੁ। ਤਮਰਦਨੇਨਲੇਲਲੁਨਲਰੁਪਯੇਦੈਵੈਬਸਤੁ। ਮਾਂਨਕਰਿਗੁਰੁਨ
 ਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੀ। ਮਾਂਤਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਆਖਿ। ਮਾਂਮਰਦਨਾਇਹੁਰੁਪਯੇਕੋਭੈ
 ਲਿ। ਮਾਂਇਥਾਮਰਦਨੇਆਖਿ। ਮਾਂਜੀਰੁਪਯੇਮੇਦੇਰਹੀ। ਮਾਂਉਹੁਲੈਦੇਨਹੀ। ਉਹੁਮਾਂਖੇ
 ਮਰੇਭਈਹਮੇਅਪਵਾਧਰਮੁਰਖਦਹੈ। ਲਾਭੁਪਰਲਿਖਿ। ਮਾਂਹੈ। ਜੋਰੇਈਇਹੁਲਲੁਲੈ
 ਮਵੈਤਿਸਕਉਸਉਰੁਪਯਾਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਈ। ਮਬਇਹੁਸਉਰੁਪਯਾਤੁਮਾਰੇਹੈਮਾਰਨ
 ਹੀ। ਮੈਕਿ। ਮਚਰਉਹੁਲੈਦਾਨਹੀ। ਤਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਰੇਰਮਰਦਨੇਨੁ। ਮਾਂਖਿ। ਮਾਂਮਰ
 ਦਨਾਤੈਈਵੇਜਾਇਕੇ। ਮਾਂਖਾਸਹਜੀਜੇਵੇਚੀ। ਮੇਤਾਮਿਹਮਾਂਨੀਲੇਵੀ। ਮਾਂ। ਅਤੇਜੇਨਬੇਚੀ
 ਮੇਤਾਮਿਹਮਾਂਨੀਕੇਹੀਲੇਵੀ। ਮਾਂ। ਤਾਮਰਦਨੇਆਖਿ। ਮਾਂਬੁਲਗੁਰੁਜੀ। ਮਰਦਨਾਉਸਜ
 ਭਿਰੀਥੇਸਉਰੁਪਯਾਚੇਰਲੈਗਾਇ। ਮਾਂਜਾਇਕਰਿ। ਮਾਂਖਿ। ਮਾਂਸੁਸਾਹਜੀ। ਮਸੀਸਉਰੁਪਯ
 ਕੇਹਾਲਈ। ਮਾਂ। ਜੇਵੇਚੀ। ਮੇਤਾਮਿਹਮਾਂਨੀਲਈ। ਮਾਂ। ਅਤੇਜੇਨਬੇਚੀ। ਮੇਤਾਕੇਹੀਲੇਵੀ। ਮਾਂ।
 ਇਹੁਰੁਪਯੇਮਾਂਪਵੈਫੇਰਲਵੈਖਵਦੁਲੈਦਾਨਹੀ। ਜਭਿਰੀਲਦੇਨਹੀ। ਮਰਦਨਾਫੇਰਲੈ
 ਮਾਂਇ। ਮਾਂਤਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਰਖੇਨਹੀ। ਮਾਂਤੇਜਭਿਰੀਲਦੇਨਹੀ। ਮਰਦਨੇਸਤਫੇਰੇਪ
 ਏ। ਤਾਮਰਦਨਾਛਿਤੇਹੋਕਰਜਭਿਰੀਦੇ। ਪਰਿਸੁਦਿ। ਮਾਂਇ। ਮਾਂਤਬਜਭਿਰੀ। ਮਾਂਪਵੈਜੀਉ
 ਵਿਚਬੀਚਾਰੁਕੀਤਾਭਈ। ਇਹੁਰੁਪਯੇਮੇਨੁਫੇਰਲੈਵੇਜੇਗੁਨਹੀ। ਮਾਂਤੇਇਹਬਸਤੁਅਜੇ
 ਹੀਹੈਜੋਇਸਸਨਕਦਕਬੁਹਮਦਕਮੇਹੈਹੈਨੀ। ਮਾਂਤੇਇਹੁਲਲੁਲੀ। ਮਚੀਭੇਦਾਹੈ। ਮਜੀ

ਸਤੇਲਿਖਿਆਂ ਆਹਾ ਜੋ ਸਭਿ ਰੁਪਯਾ ਮਿਹਮਾ ਨਿ ਦੇਵਣੀ ॥ ਇਤਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਹੋਈ ॥ ਵਡੇਵ ੭੦
 ਰੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲ ਭਰੇ ਆਹੇ ॥ ਪਰ ਮਿਹਮਾ ਨਿ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ ਨਹੀ ॥ ਇਹੁ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਲਾਲੁ ਤੇ
 ਰਾ ਪਰੁ ਉਸਖਾਵਿ ਦੇ ਨੂੰ ਭੀ ਭਿਰ ਚਾਹੀ ॥ ਆਇਹੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੋਊ ਸਿਆਪਣੈ ਅਪਰ ਕੇ ਗੁਲਾ
 ਮੁਨਿ ਕਹੀ ॥ ਅਪਰ ਕਾ ਤੇ ਦਭਿ ਜਮਤਾ ਕਿ ਪਰੇਸ ਦੇਰ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਨਿ ਜਾਣਨਾ ਦੇਵੈ
 ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਵਨ ਹਾਂ ॥ ਤੇ ਤੁਰਤ ਚਲੁ ॥ ਅਪਰ ਕਾ ਗੁਲਾ ਮੁਸਹਰ ਬਹਰ ਨਿ ਕਲਾ ਆਇਆ ॥
 ਇਕੋ ਦੇਖੈ ਜੋ ਇਕਤਾ ਰੁਪਯੇ ਰੇ ਰੇ ਦੇਵਾਲਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਦੁਇ ਜਾਣੈ ਹੋਰ ਹੋ ਨਿ ॥ ਫੇਰੇ ਸਖਸ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿ
 ਅਪਰ ਕਾ ਗੁਲਾ ਮੁਦੇਖ ਕਰਿ ਦੇ ਰਹੀ ਬੈਠ ਰਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤ ਬੈਠਾ ਲਹਰਾ ਕਰਦਾ
 ਹੀ ॥ ਬੋਲੁ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਰੁਖਾ ਮਜੇ ਹੀ ਜਗੀ ਹੋ ਜਾ ॥ ਅਖਦੀ ਗਲ ਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਪਰੁ ਫਰਦਾ ਕਿ
 ਛੁਮੁਹੀ ॥ ਅਖ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਦਰ ਹੀ ਸਹਦਾ ਹੀ ॥ ਭੁਈ
 ਚਪਕਾਰਿ ਰਹੀ ॥ ਜਬ ਇਕ ਪੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਭਲੀ ਸਾਜ ਸਨਾਲਾ ਆਇ
 ਆ ॥ ਨਲੇ ਰੁਪਈ ਦੇ ਨਲੇ ਮੇਵਾ ਨਲੇ ਪਕਵਾਨ ਨਲੇ ਮਿਠਾਈ ਬਹੁਤੁ ਲੈ ਆਇ ॥ ਆਸੁਾ ਦੇ ਕਰ
 ਨ ਫਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ॥ ਆਇ ਕਰ ਰੁਪਈ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਸਭਾ ਆਨਿ ਮਗੈ ਰਖੀ ॥ ਆਰਖਿ
 ਰਹਿ ਹਾ ਬਿਜੜ ਕੇ ਮਗੈ ਖੜ ਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਭਾਈ ਸੀ ॥ ਕਿਉ
 ਤਬ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੇ ਰੀ ਕਹੀ ॥ ਅੰਜੀ ਇਹੁ ਰੁਪਈ ਦੇ ਤੁ ਮਰੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਇਹੁ ਆਪਣੈ ਤੁਸੀ ਲੇਹੁ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜੀ ਜੇ ਬੇਚੀ ਮੇਤਾਲਈ ਦੇ ॥ ਤਬ ਜਥੇ ਰੀ
 ਰਹੀ ॥ ਅੰਜੀ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਵਦਾ ॥ ਤੁਮ ਲਾਭੁ ਕੇ ਚਹੁ ਲਾਭੁ ॥ ਮੇਤਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਾ ਦੁਹੋਇ ਰਹੀ
 ਅਹੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਿਚ ਸਬਦਿ ਬੋਲਿਆ ॥ **ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧** ॥ ਲਲੇ ਲਾਲੁ
 ਉਪਾਇ ॥ ਅਲਲੇ ਲਾਲੁ ਦਿਸਿ ਨਿ ॥ ਜਿਨ ਲਾਲੀ ਨਿ ਤੁਮ ਹਿਦੁ ਜਾਨ ਜਾਣਿ ਨਿ ॥ ਸੁਖ ਸਲਾਸ ਤੁ

ਜਭਿਗੀਆਪਣਾਲਲੁਪਛਾਢਾਕੁੜੇਲਾਨਗੀਛਬੀਨਿਅਪਣਾਸਹਸਿਵਾਂਦਿ। ੧। ਰਹਾਂਉ
 ਵੀਕਰਪਸਰਮੇਲਕੈਨਉਸਦਾਇਓਸਹਾਗੋਸਦਿਸਲਸਰਾਇਜਭਿਗੀਨਲਹੋਈਬਿਸਿਰਪਰ

ਬਿਨੁਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰੇਅਪੁਰੈਮੁਲਨਝੁਣੈਰਹਾ॥ ੨॥ ਮੇਰਾਮੇਰਕਰਿਸਾਂਸਿਓਰਤੀਅਤੇਦੇਹਾ॥
 ਕਾਈਸਖਨਉਪਜੀਆਕਲਰਬੁਰਾਮੇਹਾ॥ ੩॥ ਸੁਦਿਸਲਸਰਾਇਦਿਕੁਬੇਨਤੀਜੇਕਰਮਪਾ ੭

ਪਾਤਿਹੋਇ। ਨਨਕ ਦੇ ਕੁਮਾਰਾਂ ਪੀ। ਮੇਦੁਖ ਨਲਾ ਗੈ ਕੋਇ। ਤਬ ਸਾਲ ਸਰਾਂ ਇਜ ਉਰੀ ਕਹਿ। ੧੧
 ਜੀਤ ਮਰਾਨ ਭਿਕੀ ਅੰਧੇ। ਅਰੁ ਤਮ ਹੋ ਤੇ ਕਉ ਛਹੈ। ਅਰੁ ਤਮ ਰਾਂ ਦੇ ਸਕਉ ਛਹੈ। ਅਰੁ ਤਮ ਰਾਂ
 ਭੇਖ ਕਉ ਛਹੈ। ਰਮ ਕਉ ਹੋ ਰਨ ਗਲਿ ਗੀ। ਅਰੁ ਬਡੇ ਬਡੇ। ਅਤਿ ਤਖ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖੈ।
 ਅਰੁ ਮਉਰਭੀ। ਅਨੇ ਕ ਦੇਖੈ। ਪਰ ਤਮ ਰਾਂ ਭੇਖ ਪਾਇ। ਅਨਾਹੀ। ਮੈਤੋ ਬਿਸਮ ਦਹੈ। ਰਹਿ
 ਅੰਧੇ। ਤਮਾਪਦ ਭੇਖਾ। ਅਪਹੀ ਬਤਾਵਹ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰਸਾਲ ਸਰਾਂ ਇਨ ਉ
 ਹਮ ਰਾਨ ਨਕ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ। ਹੋਤੈ ਹੋ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਕੇ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਕੋ ਹੋ। ਅਰੁ ਭੇਖ ਭੀ ਹਮ ਰਾਂ
 ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ। ਤਬ ਸਾਲ ਸਰਾਂ ਇਕਹਿ। ਅੰਜੀਤ ਮਾਨਿਰੀ ਕਾਰ ਕੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਤਮ ਨਿਰੀ ਕ
 ਰ ਦੇਖਿ ਅੰਧੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਿਚਿ ਸਬਾ ਦਿਬੋਲਿ। **ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧।** ਬਿ
 ਮਲ ਮਇਰ ਬਸੇ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਪਦੁ ਨ ਜਾਵਲੁ ਰੇ। ਪਦੁ ਨ ਜਾਵਲੁ ਜਲੁ ਰਸ ਸਿਗਾਤਿ ਸਿਗਾਦੇ
 ਖਨਹਿ ਰੇ। ਦਦਰ ਉਕਥ ਪੂਨ ਜਨ ਸਰੇ। ਰੁਖੇ ਸਿਵ ਲੁਖ ਸੇ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਲ
 ਖਸਰੇ। ਰਹਾਉ। ਬਸ ਨਿਤ ਨ ਉਸਤਿ। ਅਲੀ। ਅਲ ਮੇਰ ਚਚਾ ਗੁਨਰੇ। ਕਉਲ ਕੁਮਦੀ ਦੂਰ ਉਨ
 ਉਸ ਸਰੁ ਦੇਰੇ। ਰਾਪਿਤ ਸਿਗ ਬਸੇ ਜਨ ਮੁਰਖ। ਅਗਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁੰਦੈ। ਅਪਦਾ ਅਪੁਕ ਬਹੁਨ
 ਛਰੇ ਸੁ। ਅਨ ਪੁਛਾ ਜਿਉਰੇ। ੨। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਰਿਦੁ ਪਾਪ ਸਿਚ ਸਤ੍ਰਿ ਬਨ ਚਤੁਰੇ। ਅਪਦਾ ਅ
 ਪੁਤ੍ਰਿ ਕਬਹੂੰ ਨ ਛਾਡੁ। ਪਿਸਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਉਰੇ। ੩। ਦੇਕ ਪਾਖੰਡ ਤੇਰਾ ਨ ਮੁਲ ਜਪਨੀ। ਇਕਹਾਰਿ ਹਰਿ
 ਚਰਣੀਰੇ। ਪੂਰ ਬਿਲਿਖਿ ਓਪਾਇ। ਅੰਨਕ ਰਸ ਨਾ ਮੁਜ ਪੁਨੀਰੇ। ਪਾਤਬ ਉਸ ਜਉਰੀ ਕਹਿ
 ਅੰਜੀ ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਾ ਲੁਕਰੇ। ਇਹੁ ਪਦਾਇ ਤੁਸੀ। ਅਪਣੈ ਨਿਮਤ ਕਰੋ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰਗੁ ਈਜ ਉਰੀ। ਇਹੁ ਪਦਾਇ ਤੁਸੀ ਨੂੰ ਰਖਵੈ। ਮਿਲੈ ਹੋ ਨਿ। ਅਸਾ ਭੇਕੀ ਮੇਨਾਹੀ
 ਤੁਸਾਨੂੰ ਸੋਹ ਦੇਹੀ ਨਿ। ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਅੰਧੇ। ਤਬ ਜਉਰੀ ਕਹਿ। ਅੰਜੀ। ਇਹੁ ਮੇਵਾਂ ਅਤੇ ਪਕਵਾਂ ਨ

ਅਤੇ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਇਹ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗਿਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਨ
 ਮੁਹਿ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਅਪੈ ਬਿਵੈਲੈ ਨਤ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਮੈਂ ਭੁਖਾ ਹਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀਰ ਗੁਬਿਚ ਸਬਾ ਦੇ ਬੋਲਿਆ **ਆਰੂ ਮਹਲਾ ॥** ਪ੍ਰਤਿ ਪਕਵਾਨ ਸੋ ਭੋਜਨ ਕਰੀ ਮੇਲੁ ਰੀ
 ਲੋਚਾ ਪੂਰੀ। ਮਾਠਿ ਅੰਦਰ ਸਨ ਰਸ ਕਰਿ ਬੋਲੈ ਤਾਂ ਮਨ ਰਹੇ ਹਜੂਰੀ। ਸੁਣਿ ਸਾਲਸ ਤੀਰ
 ਈ ਮੇਰੇ। ਸਮਝ ਪਰੀਤ ਹੋਇ ਬੇਰੇ **॥ ਰਹਾਉ ॥** ਮੇਵਾ ਮਿਲਵਤ ਮਾਰਾ ਕਹੀ ਮੇਸਾ ਤਿਕੇ ਬਾਂ
 ਗੋ ਜੋੜੇ। ਖਾਂਵ ਵਖਾਇ ਅਖਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖਤ ਮਨੂੰ। ਮਾਤੋੜੇ ਜਾਤਾਂ ਅਪਰਕ ਗੁਲਾਮੁ **॥**
 ਗੇਹੀ ਖਵੈ ਦਪਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਪਰਕੇ
 ਗੁਲਾਮੁ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ। **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ** ਪਉੜੀ ਅਖੀ। ਉਤ ਮੁਜਨ ਮੁਸੋ ਸਚ
 ਤਕਹੀ। ਮੇਨੀ ਚਨ ਰਾਇ ਚਪਾਵੈ। ਲੋਭ ਲਹ ਰਤੇ ਢੁਦੈ ਤੇਈ ਸਾਪ ਸਿਗਾਤਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
 ਸੁਣਿ ਸਾਲਸ ਇਹ ਗੋਲ ਤੇਰਾ ਅਪਨ ਰਾਇ ਵਸਨਾ। ਨਨਕ ਕੁਗਡ ਸਿਗਾ ਮਿਲਾਇਆ
 ਉਚੇ ਪਦ ਰਹ ਰਾਨਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਜੋ ਉਰੀ ਹਥਿ ਜੋੜੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਅ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਾਤਿ ਕਰੋ। ਅਪਵੈ ਸਾਇ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਲਾਇ ਬਿਚਰ ਕਰੋ। ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਅੰਸੁ ਵਸਾਲ ਸਰਾਇ ਤੂੰ ਅਪਵੈ ਪਾਰਿ ਦੇ ਗੁਲਾਮੁ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪਾਉ। ਤ
 ਤੇਰੀ ਗਾਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਅਪਰਕ ਤਾਂ ਸਾਪੁ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਤੁ ਸੀ। ਅ
 ਪੋਤਾ ਸਗਈ ਪੈਰੀ ਪਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ। ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀ। ਮਾਰੂਲਾ ਭਾਈ ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਕਰਤ ਰਾਮਗੋ। ਮਬ ਦੇ ਕਤੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਸੀ
 ਤਬ ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਜੋ ਉਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ
 ਲਸ ਰਾਇ ਨੂੰ ਅਪਵੈ ਸਿਰੋਂ ਅੰਗੋ ਛਾਲਾ ਹੋਇਤਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀ। ਮਾਰੂ ਈ

ਸਾਲਸਰਾਇਸਿਰਤੇਬੰਨਾਸਾਲਸਰਾਇਲੈਕਾਰਿਸਿਰਤੇਬੰਨੀਤਾਸਿਰਤੇਬੰਨਵਨਾਲ ੭੨
 ਸਾਲਸਰਾਇਏਕਪਦਖੁਲਗਏਸਾਲਸਰਾਇਦਰਗੁਹੋਰੋਇਗਾਇਆਤਬਸਾਲ
 ਸਰਾਇਨੁਸਬਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਸਤਿਗੁਰਦਾਤਨਾਮੁਕਾਦੀਨੋਖੋਲੁਕਪਦਾਏਕੁ
 ਜੇਵਦਜੁਵਦਾਜੀਆਬਹੁਰੁਨਅਵੈਹਾਂਦਾਸਤਿਗੁਰੁਨਨਕਪੁਰਾਬਚਨਕਸੁਰਾਪੁਰਾ
 ੧ਰਹਾਂਉਅਗਮਨਿਗਮਾਇਖਵਤਾਖੁਲੇਕਪਦਅਨਿਤਾਜਗਤਵਦਜਾਗਸਗਲਹੋਸਾਹ
 ਏਕਬੁਰਗਵਿਤਾਵਦਜਹਮਰਾਸਤਿਗੁਰੁਪੁਜੀਹਮਾਰੀਨਾਮੁਆਠਪਹਰਪੁਨਲਗਾਰਹੋਜੋਈ
 ਹਮਾਰੇਕਾਮੁ੨ਸਾਲਸਬਿਨਵੈਬੰਨਤੀਤੀਮਸੁਦਲੇਹੁਕਰਤਾਰਾਕਾਂਚੇਰੀਗਉਤਰਕੈਚੜੇ
 ਰੰਗਅਪਾਰਾਠਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਬਾਇਆਪ੍ਰਬਿਲਵਲੁਮਹਲਾ੧ਗੁਰਕਾਸਬਦਾਨਿ
 ਪਾਂਕੁਹੋਮਨਮੁਖਾਅਵਾਗਉਨਾਲਖਜੁਨੀਬੁਰਮਾਈਐਫਿਰਪਵੈਰੁਵਨਾਤੇਗਨਿਰਮਲ
 ਹਰਿਨਾਮੁਹੋਕੋਈਪਰਖੇਪਰਖਵਹਾਰਜੀਉ੧ਰਹਾਂਉਬੇਦੀਅਤਿਨਜਾਇਆਪੜਿਪੰਡਤਿ
 ਬੀਚਾਰਾਬੇੜੀਹਰਿਕਨਾਮੁਹੋਜਿਤੁਚਾੜਿਉਤਰੇਪਾਂਗ੨ਅਜਿਨਪਏਸਭਕੋਦੇਖਦਬਿਚਬੇ
 ਵਦੁਆਜਿਨਲੋਇਦਹਰਦੇਖੀਐਸੇਲੋਇਦਪ੍ਰਵਦੁ੩ਕੀਚਨਕੀਚਨਹੋਇਆਮੰਦਬਧਰੇ
 ਅਪਾਂਗੁਚਿਦ੍ਰਖੁਲਕੋਠੜੀਜਨਨਲਕਪਰਮੁਦਆਗੁਠਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਅਪਰਕੇਗੁ
 ਲਾਮੁਨੁਅਤੇਸਾਲਸਰਾਇਜਉਰੀਨੁਬਿਸਿਰਗਪੁਰਬਿਚਿਸਤਿਗੁਰੁਕੀਤਾਬਡੀਮਿਹਰਵ
 ਨਹੀਕੀਤੀਦੁਹਾਂਤੇਉਨਦੁਹਾਂਨੁਮੰਜੀਬਹਾਂਇਆਅਤੇਆਖਿਆਂਸੁਦਭਾਂਈਸਾਲਸਰਾ
 ਇਜਿਚਰੁਤੀਜੀਵੈਤਿਚਰੁਤੇਰੀਮੰਜੀਹੋਅਤੇਤੇਰੀਦੇਹਛੁਵੈਤਾਅਪਰਕਾਗੁਲਾਮੁਬਹੋ
 ਹੋਰਤੇਰੀਉਲਦਦਕੀਮੁਨਹੀਅਤੇਭਾਂਈਸਾਲਸਰਾਇਪਹਲੇਮੰਜੀਇਸੇਦੀਅੰਹੀਪਰੁ
 ਅਸਤੇਰਭਾਰਥਾਅੰਹੋਕਿਉਜੋਇਕਸਿਸਰੀਸੁਤਵਿਚਤੁਇਸਦਸਾਹਿਬੁਹੋਅਤੇਦੇ

ਨਭੀ ਬੋਝੇ ਆਇਰਹੈ ਨਿਗੇ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਛੁਟ ਭੋਇ ਚਿ। ਦਇਵਰੇ ਅਤੇ ਸਾਤਿ ਮਹੀ ਨੇ ਤੋ ਜੀਵ
 ਵਹੈ। ਫੇਰ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈਗੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪਹਲੇ ਤੋ ਨੂੰ ਬੈਠਾਇਆ ਹੈ। ਅਪਰ ਕੇ ਦੇਸਤ
 ਕਾਈ ਨਹੀ। ਪਰ ਹੁਕਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਈ ਵੈ ਹੈ। ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦਇਵਰੇ ਅਤੇ ਸਾਤਿ
 ਮਹੀ ਨੇ ਰਹੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਖੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਕੇਉ ਦਾ ਸੀ ਹੋਇ ਨਿਕ
 ਲਿਆ ਹੈ। ਜਦਾਇ ਹੁਗਲ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖੀਤ ਵਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸੇ। ਅਤੇ ਜੀ ਮੇਜੇ ਅੰਗ
 ਸੋ ਆਪਣੇ ਜੀ ਅਵਿਚਰੀ ਦਤੀ ਪਾਵਾ। ਮੇ ਆਖ ਦੇਖੋ ਇਹੁ ਮਾਂਦੀ ਆਗਲਾ ਨਹੀ ਛਡਦਾ
 ਪਰ ਮੁਹੋ ਕੁਝ ਅਖਾਂ ਨਹੀ ਦੁਪਕਰ ਰਹਾ। ਤਬ ਸਾਲ ਸਰਾਂ ਇਜੇ ਰੀਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਪਰ ਕੇ ਗੁਲਾ ਮੁਨੀ ਮੇਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਬਿਦਲੀਤੀ। ਬਿਸਹਰ ਦੇਸ ਨੂੰ ਚਲੇ
 ਬੋਲੇ ਭਈ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ੨੩। ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਬਿਸਹਰ ਦੇਸ ਸਮੁੰ
 ਦ੍ਰੇਦਾ ਪੁਵਿਚਿ ਆਹਾ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖੀ ਅੰਜੀ ਹੁਦਕਿ ਪਰ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਵੈ ਤਿਪਰ ਚਲਿਆ ਚਲਾ। ਤਵੇਰ ਮਾਂ
 ਰਦਾਨੇ ਅਖੀ ਅੰਜੀ ਤ੍ਰਿਬਿਸੁ ਰਪੁਰ ਰਹਿਓ ਸੋ ਕਿ ਅੰਕੀਤ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖੀ ਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਅੰਗ ਸੋ ਆਸ ਕੀਤਾ। ਅਸਾ ਅਪਰ ਕੇ ਨੂੰ ਮੇਜੀ
 ਬਹਾਵਣਾ ਸੀ ਸਿਬਹਾਇਆ। ਅਬ ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਦਤਾਰ ਹਿੰਦੇ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹੀ ਅੰਜੀ ਹੁਦਿਤਾ ਮੇਨੂੰ ਆਖਾ। ਉਸੁ ਸਹਰਦਾਨ ਉਲੇਤਾ ਮੇਨ ਲਹੋਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਅਖੀ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਹੁਦਾ ਅਸੀ ਬਿਸਹਰ ਦੇਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰੇਦਾ ਪੁਵਿਚਿ ਹੈ। ਉਥੇ ਹੀ ਕੁਸਧ
 ਹੈ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀ ਅਗੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਚਲੇ। ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਖਨਕੀ ਅਜੇ
 ਮਛਪਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਉਪਰ ਤਰਦੇ ਜਾਨੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖੀ ਅੰਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਉਪਰ

ਜਦੋ ਅੰਗੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਕਿਸ ਉਪਰ ਜਾਵੇ ਅੰਗੇ ੭੩
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਤੇ ਰੀਤੁ ਪੈ ਜਾਵੁ ਭੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਜਗ ਅਵਦਹੈ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਮਛੀ ਤੇ ਜਦੋ ਅੰਗੇ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਮੇ
 ਰੀ ਮਛੀ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਪੈਤੀ ਹੋਵਹਾਲੀ ਮੀ ਹੈ ਪਜਿ ਕੋਹ ਚਉਤੀ
 ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਅਵਿਚਾਰਿ ਵਤੀ ਖਾਧੀ ਪਰ ਮੁਹੋ ਕੁਣਨ ਅਖਿਅ ਚਿਸੁ ਤਿਨਾ ਦੇਨੁ ਅਤੇ
 ਨਰਤੀ ਮਛੀ ਉਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਹਜ ਨਲਜ ਉਸ ਮਛੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਜਰ ਅੰਏ ਆ ਤ
 ਬ ਮਰਦਾਨਾ ਪੈਰ ਨਹੋ ਏਗਏ ਅੰਜਾ ਮਛੀ ਮੁਹ ਅਤੇ ਅਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਬਿਅ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਉਕੀ ਬਿਉਸੁ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜਾ ਮਾਨ ਇਹੁ ਮਛੀ ਅ
 ਸਨੂੰ ਨਿਗਲਦੀ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਸੇਹੋ ਏਕੋ ਗੁਰੂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪਰਤੀ
 ਤਨਹੀ ਅੰਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪੈਰ ਨਹੋ ਏਗਏ ਅੰਜਾ ਬਿਸਮ ਦੁਹੋ ਏਕੋ ਅਖਿਅ ਅੰਏ ਨਿ
 ਰੀ ਕਾਰ ਤੇਰੀ ਅੰਕੁਦਰਤ ਤੁਏ ਨੂੰ ਬਾਇ ਅਵਨੁ ਜਬਾਇ ਕਾਘੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਛੀ ਉਗਲੀ
 ਕੀਤੀ ਮਛੀ ਦੇ ਮੁਹੇ ਅਨੇ ਕਧਰ ਕਚ ਦੇ ਭੋਜਨ ਨਿਕਲੇ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਅਪਣੇ ਜੀ ਅਵਿਚ
 ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਅੰਜਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਕਉ ਦਹੈ ਗਈ ਅਗੇ ਮਛ
 ਨਰਾ ਮਹਾ ਉਸ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਮੇ ਮਛੀ ਹਾਂ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੈ ਪੈਸੇ
 ਅਖਾ ਤਬ ਮਛੀ ਬਾਲੇ ਅੰਜੀ ਤੁਨ ਨਕ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਮਰਦਾਨਾ
 ਤੈ ਕੀ ਅੰਜਾ ਵਦਹੈ ਤਏ ਰਮਛੁ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚਿ ਤੈ ਤੇ ਅਸ ਭਗਤ ਕੀਤੀ
 ਹੈ ਇਕ ਠੀ ਪਰ ਮੁਗਤ ਪੁਜੀ ਅੰਗੇ ਤਿਸ ਤੇ ਅਸ ਤੈਨੂੰ ਜਨਮੁ ਸਿਲਿਅ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਪੁਛੀ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਮਛੀ ਕਉ ਕਹਿਹੋ ਏ ਚਿਸੁ ਤਬ ਮਛੀ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਅਸੀ ਤਸੀ ਜਨਿ

ਕਬਿਏਹੀਦੇਸੇਵਕਾਮਹੋ॥ ਅਤੇਤੁਬਹੁਤੁਨਜੀਕੀਅਹੋ॥ ਤਬਇਕਦਿਨਤੈਮੈਨੂੰਕੁਛਕੀਮੁ
ਆਖਿਆਮੈਬੋਤਬਗਫਲੀਹੋਈਅਹੀ॥ ਗੋਸਟਿਮਛਨਾਲਹੋਈਸਮੁਦਰਦੇਪਾਇਬਿਚਾ

ਤਬਤੁਸੀਮੈਨੂੰਆਖਿਆਜਦਤੈਨੂੰਕੀਮੁਆਖਦੇਅਹੇਤਦਤੁਕਰਦਾਲਹੀ॥ ਤਬਤੇਰੇਮੁਹੋਇ
ਤਨੀਗਲਾਨਿਕਲੀਯੋਕੀਅਮਛਦੀਤਰਾਤੜਫਦਪੈ॥ ਉਸਬਚਨਕਰਕੇਮਛਹੋਇਅਹੀ

ਉਸੁ ਬਚਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਮਛੀ ਹੀ ਕਿਰਦਾਰ ਹੀ ਅੰਧੇ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਮਨੁ ਹੀ ਕਿਰਦਾਰ ਹੀ ਅੰਧੇ
 ਪਰ ਮੇਸਰੀ ਮੇਸਾ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਜੋਗੁ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਾਸਿ ਕਰੀਆ ਖਿਓ
 ਸੁਆਮੀ ਖੁਰਾਈ ਹੁਣ ਤੈ ਕੀਆਂ ਅੰਧੇ ਹੈ ਤਮਛ ਕਹੀਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਉਡੀਕਦਾ ਸੀ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਮਵੇਗਾ ਹੁਣ ਤੈ ਸੀਆਇ ਹੈ ਸੁਬਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਖੁਰਾਈ ਤੈਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥੁਆਖੁ ਤਬ ਮਛ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇਰਾ ਜਨਮ
 ਪੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗ੍ਰੀਖਲਾ ਸੀ ਹੋਵੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਕਿਉਂ ਉਤਵਲਾ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਲ ਤੇਰੇ ਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ ਤਮਛ ਕਹੀਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਰੁਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ ਨਹੀਂ ਤਿਥੇ
 ਤੈ ਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਤਮਰਦਨੇ ਨੂੰ ਨਲੇ ਭੋਜਨੁ ਦੀਖਸਾਂ ਲੀਨ ਲੇ ਜਿੰਦ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਲੀ ਤਬ
 ਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂ ਜੀ ਰਹੇ ਇਸ ਜੀਅਦਾ ਕੁਝ ਭੁਲ ਹੋਵੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆਂ ਹਸ
 ਕਰੀਆ ਖਿਓ ਸੁਕਿਉ ਖੁਰਾਈ ਬਲਾ ਤਮੇਅਗੇਆਖਿਆਂ ਜੀ ਬਲੇ ਦੇਆਖਦੀਕਾਈਨਹੀ
 ਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਬੁਰਾਆਖਦਾਹਾਂ ਤਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਮਰਦਨਾ ਅਸੀਤੈਨੂੰ
 ਕਦੀਆਖਿਆਂ ਜੀ ਤੈਬੁਰਾਆਖਦੇਹੈ ਮਰਦਨੇਆਪਣਾ ਅਧਿਭੁਲਿਆਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀ
 ਭਿਠਾਸੁ ਜੋ ਖੁਰਾਈਇਹੁ ਪਰ ਮੇਸਰਦੀ ਜਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਸਰੀ ਜਬ ਬੁਦੇਦਾਹਾਂ ਤਮਰਦਾ
 ਨਗਲਿਬਿਰਪਲਾਪਾਤਿਖੜੋਤਾ ਤਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਕਿਉਂ ਮਰਦਨਾ ਕੀਉ ਤਮਰ
 ਦਨੇਆਖਿਆਂ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੁਦਤ ਹੋਈ ਤੇਰੇ ਨਲਾਫਿਰਦੀਆਂ ਪਰ ਅਸੀਤੈਨੂੰ ਜਾਭੇਨਹੀ
 ਅਸੀਭੁਲੇਅਚੇਤੈਸਨੂੰ ਬਖਸ਼ੁ ਤਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਮਰਦਨਾ ਅਸੀਤੈਨੂੰ ਜੇਨਲਲੀ
 ਤੇਰੇਸੇਅਸਤੇਰੀਆਂ ਸਭੇਕਥੁਲਕਰਲੀਤੀਆਂ ਹੈਨੀ ਤਸੀਅੰਧੇਜੀਆਪੁਦਹੈ ਤੁਦਿਲ
 ਵਿਚੀਗੀਤੀਕਾਈਨਕਰਾ ਤਬ ਸਾਰੀਰ ਤਮਛਦੀਪਠਤੇਰੇਭੁਲਕਹੋਇਆਂ ਤਮਦਾ

ਪਹਰਾਇ ਨੁਚੜੇ ਮਛਦੀ ਦੇ ਹੁਣੁ ਦੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਮਛਾ ਅਸਾਂ
 ਭੀ ਮਾਂ ਈ ਮਲਗੇ। ਇਤਨ ਬਚਨੁ ਮਾਖੁ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਨੂੰ ਚਲਤੇ ਕੁਏ। **ਬੋਲ**
ਰਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ੨੪॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਅਗੇ ਸਮੁਦਲ ਹਰ
 ਦੇਦਾ ਮਾਹਾ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਜੀ ਅਗੇ ਤਾ ਸਮੁਦ੍ਰਹੈ ਜਹਾਂ ਜ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤਸੀ
 ਕ੍ਰਿਪਰ ਜਵੈਗੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨ ਬੋਲੁ ਨਹੀ। ਤਾ ਮੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਮ
 ਖੀ ਮਾਂ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨ ਤੇ ਤਾ ਗਲਿ ਬਿਚਿ ਪਲਾ ਘਾਤਿ ਖੜੋਤਾ ਸੇ। ਵਡਿ ਕ੍ਰਿ ਮਾਂ ਹੋਇ ਮਾਂ। ਤਬ
 ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖੀ ਮਾਂ ਜ ਜਮਨ ਮਾਂ ਗੇ ਤਾ ਰਹੁ ਨਹੀ ਨਾ। ਤਾ ਮੇ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕੋ। ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨ ਚੁਪ ਕਰ ਬੋਲੁ ਨਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਮਾਵਹੁ॥
 ਤਾ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਿਛੇ ਮੇ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਂ ਹੋ। ਜੀ ਉਥਰ ਤੀ ਉਤੇ ਚਲੇ ਮਾਂ ਵੇਦੇ ਮਾਂ ਹੋ
 ਤੇ ਵੇ ਸਮੁਦ੍ਰ ਉਤੇ ਚਲੇ ਜਾਈ। ਮੇ। ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਖੀ ਵਿਲ ਗਾ ਜੀ ਤ ਉਤੇ ਖੁ
 ਦਾਂ ਇ ਬਿਚਿ ਰੇਦਾ ਕ੍ਰਿ ਛੁ ਨਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੁ ਬੋਲੁ ਨ
 ਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖੀ ਮਾਂ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸ ਨੂੰ ਰੁਕਿ ਸਦਾ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨ ਅਗੇ ਬਡੀ ਬਲਾਇ ਮਾਵਈ ਹੋ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ਮਾਂ ਜੀ ਵਤਿ ਕ੍ਰਿ ਉਜਾਨ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨ ਮੁਖ ਦੇਹਾ ਤਾ ਪਿਛੇ ਭੀ ਮਾਂ ਇਲੇਦੀ ਹੋ। ਛੋਰਦੀ ਨਹੀ। ਇਸ ਸੇ ਮ
 ਗੇ ਕ੍ਰਿ ਉਨ ਚਲੀ। ਮੇ। ਪਜਿਦੀ ਨੁ ਅਤੇ ਪਜਿਰ ਤੀ ਸੁਮੁਦ੍ਰ ਦੇਵਿ ਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਾ ਮਗੇ ਦੇਖਨ
 ਤ ਕਲਾ ਮਾਵਈ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨਜ ਰਾਇ ਕਰੈ ਰਾ ਪਇ ਗਾਇ ਮਾਂ। ਗਜੁ ਸਵ ਕ
 ਸਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨ ਰੰਗ ਚਾਇਲੇ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰੰਗ ਚਾਇ ਕਾਰੇ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇਹ ਬਿਓਤਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਰੰਗ ਅਪਣੇ ਹ ਬਿਲਿ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ

ਸਮਝੈ ਕਲਵਡੇਦਿਦਾ ਅਹੇ ਬਿਕਰਲ ਸਰੂਪ ਕਰਕੈ ਅੰਦੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਲਦ ਉੜੀ ੭੫
 ਜਿਉ ਨ ਜੀਕਾ ਅੰਦੀ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਲਦੇ ਮੁਹ ਬਿਚਿਤ੍ਰੇ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਸੋ ਕਰਦੀ ਨਰਗ
 ਈ ॥ ਤਬ ਪਿਛੋ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਅੰਦੀਆਂ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਰਾਇ ਬਾਲ ਤ੍ਰਿਕਲ
 ਨਾਲ ਬਰਦਾ ਰੁਹੇ ॥ ਅਤੇ ਅਸਿਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਨਾਲ ਖੇਡੀ ॥ ਐਤਬ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਕਹਿ
 ਅੰਜੀਤ ਸੀ ਕਿਲਤਾਈ ਕੀਆ ਆਖਦੇ ਹੋ ॥ ਕਲਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਕਰਕਰਦੀ ਫਿ
 ਰਦੀਆਂ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਸਿਸਾਰ ਉਪਰਾਇ ਸਈ ਕਰਹੋ
 ਕੇ ॥ ਅਸਾਉ ਪਰਭੀ ਕਾਰਹੋ ॥ ਤਬ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਕਹਿ ਅੰਸਿਸਾਰ ਉਤੇ ਹੋ ਪਰਤੁ ਸੀ ਕਿ ਪਰਹੋ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅਸਿਹਾਤਾ ਸਿਸਾਰ ਬਿਚ ਪਰਾ ਅਸਿਦਰ ਬੇਸਹਾ ॥ ਸਾਡੇ ਦਰਬੇ
 ਸਾਪਾ ਸਕਲ ਕਿਉ ਅੰਦੀ ॥ ਅਸੀਤਾ ਅਤੀਤ ਹੋ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ॥ ਤਬ
 ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਕਹਿ ॥ ਅਜੀ ਪੁਛੀ ॥ ਐਉ ਸਪਾਸੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅੰਤੁ ਸੀ ਪੁਛੋ
 ਸਦਕਰਾ ॥ ਤਬ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ਕਹਿ ॥ ਅੰਕਲ ਮਾਤ ਤੇ ਨੂੰ ਸਪਾਤੇ ॥ ਅਵਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀ ॥ ਤ੍ਰਿ
 ਇਥੋ ਕਿਉ ਅੰਦੀ ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਕਲ ਕਹਿ ॥ ਅੰਹਿ ਕੇ ॥ ਅਪੁਛੁਦੈ ਹਿਕੋ ਲੋਕ ਨੂੰ ਛੁਡਾਏ ਸੋ ॥ ਮੇਰੇ
 ਮੁਹ ਬਿਚਤ੍ਰੇ ਭਾਵੈ ਕਿਉਦੀਆ ॥ ਤੁਸੀ ਅਪਣਾ ਅਪੁਰਖੋ ॥ ਇਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋ ਸੋ ਕਿਉ ਰਖੇ ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅੰਜੀ ਅਸਾਰ ਹੋਵੇ ਗਾ ਸੋ ਸਭ ਛੁਟੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਦਿਉ ਨੇ ਗਾ ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਬਲ ਪਦੇ ਗਾ ॥ ਹੁਣੇ ਤੇਰੀ ਮੁਕਰ ਛਾਡੇ ਅੰਹੋ ॥ ਪਰ ਤੇਰੇ ਕਰਮ ਨਰਦ ਗੁਸਾਈ ॥
 ਇਪਈ ਅੰਹੋ ॥ ਤਬ ਕਲ ਬੋਲੀ ਮੇਤ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥
 ਤ੍ਰਿਕਿਸਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾ ਕਲ ਕਹਿ ॥ ਅੰਮੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਫਿਰਦੀ ਹਾਂ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅੰਸਿ ਕਿਸਦੇ ਅੰਹੋ ॥ ਤਾਂ ਕਲ ਕਹਿ ॥ ਅੰਤੁ ਸਿਧੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਅੰਹੋ

ਤਬਗੁਰੂਨਕਸੀਕਹਿਅੰਮਸੀਭੀਕਿਰਤਾਰਦੇਹੁਕਮੁਨਲਾਫਿਰਦੇਹਾਂ॥ਪਰਤੈਇਥੈਅਵ
 ਵਜੋਗੁਨਹੀਹੋਰਸੀਸਾਰਬੋਝਪਇਅੰਹਈਗੋਸਦਿਮਹਾਬਲਾਇਨਲਹੋਈਟਪੁਬਿਓ

ਤਬਕਲਕਹਿਅਤੈਅਪਨ੍ਹਿਰਖਾਅਤੇਤੇਰੇਨਲਹੋਕੋਈਇਕਅਪਾਤਿਸਨ੍ਹਿਭੀਰਖਾਹੋਰੁ
 ਸੈਸਾਰਨਲਤਉਕੀਅੰਪਰੋਜਨਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਕਸੀਕਹਿਅੰਜੋਅਸਭਾਉਪਦੇਸੁਕਮ

ਵੈਗਾ॥ ਤਿਸਉਪਰਤੇਰਾਜੋਰਨਚਲੇਗਾ॥ ਭਵੈਕਿਹਜੋਰੁਤੀਕਰੇਗੀ॥ ਅਸਾਨਿਰੀਕਾਰਥੇ॥ ੭੬
 ਗੈਰੀਬਖਸਾਇਆਹੈ॥ ਤਬਨਰਦਗੁਸਾਈਕਹੀ॥ ਅੰਸੁਦਕਲਮਤਾਇਹੁਰਾਢਾਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਨ
 ਨਕਾਨਿਰੀਕਾਰੀਕਰਵਕਰਵਹੈ॥ ਅਸੀਭੀਇਹੁਖੇਲੁਦੇਖਨਾ॥ ਆਏਸੇ॥ ਇਤਨੀਬਤਕਹਿਕ
 ਨਚਲਤੇਕੁਏ॥ ਮਹਾਬਲਾਇਹਾਰਕੇਉਠਿਗਈ॥ **ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥ ੨**
੫॥ ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਤਬਉਥੈਅਗੈਚਲੇਪਦ੍ਰਹਿਦਿਨੁ॥ ਤੇਪਦ੍ਰਹਿਰਤੀਈਵੇਪਉ
 ਛਾਅਹਰੀਚਲੇਗਏ॥ ਅਗੈਦਾਪੁਬਿਚਾਬਿਸਹਰਦੇਸਾਅੰਗਾ॥ ਬਡਾਰਜੁਕਰਦਾਅੰਗਾ॥ ਉਸੁ
 ਸਹਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਜਾਇਉਤਰੀਅੰ॥ ਇਕਾਇਨੁਗੁਜਰੀਅੰਦੂਜਾ॥ ਦਿਨੁਗੁਜਰੀਅੰ॥
 ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਅੰਜੀਜੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈ॥ ਤਾਸਹਰਵਿਚਜਾਵਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਅੰ॥
 ਕਿਉਰੁਈਮਰਦਨਾਕਿਉਜਦਾਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਨੇਆਖਿਅੰਜੀਬਿਹਤੁਇਨਦਾਭੁਖਾਹਾ॥ ਸਹ
 ਰਵਿਚੋਕੁਛਮੁਹਪਵੈਤਾਪਾਇਅੰਵਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਛਿਅੰਕਿਉਰੁਈਬਲਾਇ
 ਹੁਮਰਦਨਾਂਕੀਆਆਖਦਾਹੈ॥ ਤਬਰੁਈਬਲੇਕਹੀਅੰਜੀਜਨਮੁਦਾਸੁਭਉਜਦਾਨਹੀ॥
 ਅਤੇਨਿਰੀਕਾਰਦੀਜਤਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਿਕਰੀਅੰਖਿਓਸੁ॥ ਮਰਦਨਾ
 ਕਿਪਰਜਾਂਸੀ॥ ਮਰਦਨੇਆਖਿਅੰਜੀਜਿਪਰਹੁਕਮੁਹੋਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਮ
 ਰਦਨਾਈਡਾਬਾਡੀ॥ ਇਕਤਖਾਂਦਹਈਉਸਥੇਜਵੈਹੋਰਥੇਨਜਵੈ॥ ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆ
 ਉਸੁਨੁਤਮੇਜਾਵਦਾਨਹੀ॥ ਤੁਸੀਕਾਈਨਸਨੀਦਾਸੋ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਮਰਦਾ
 ਨਉਸਦੇਪਉਦਨਉਪਾਖਰੁਹਈਤੀਇਹੁਜਾਇਕਰਪੁਛਲੇ॥ ਜੇਰੁਈਪਾਖਰੁਬਾਂਢੀਦਾਪੁਤੁ
 ਜੋਹੈਈਡਾਬਾਂਢੀਹੋਸੋਰਿਥੇਰਹਦਾਹੈ॥ ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਅੰਭੁਲਾਜੀਮੇਜਾਂਦਾਹਾ॥ ਮਰਦਨਾ
 ਸਹਰਬਿਚਜਾਇਕਰਲਗਾਪੁਛਵਾ॥ ਜੇਰੁਈਪਾਖਰੁਬਾਂਢੀਦਾਪੁਤੁਈਡਾਬਾਂਢੀਕਿਥੇਰਹਦ

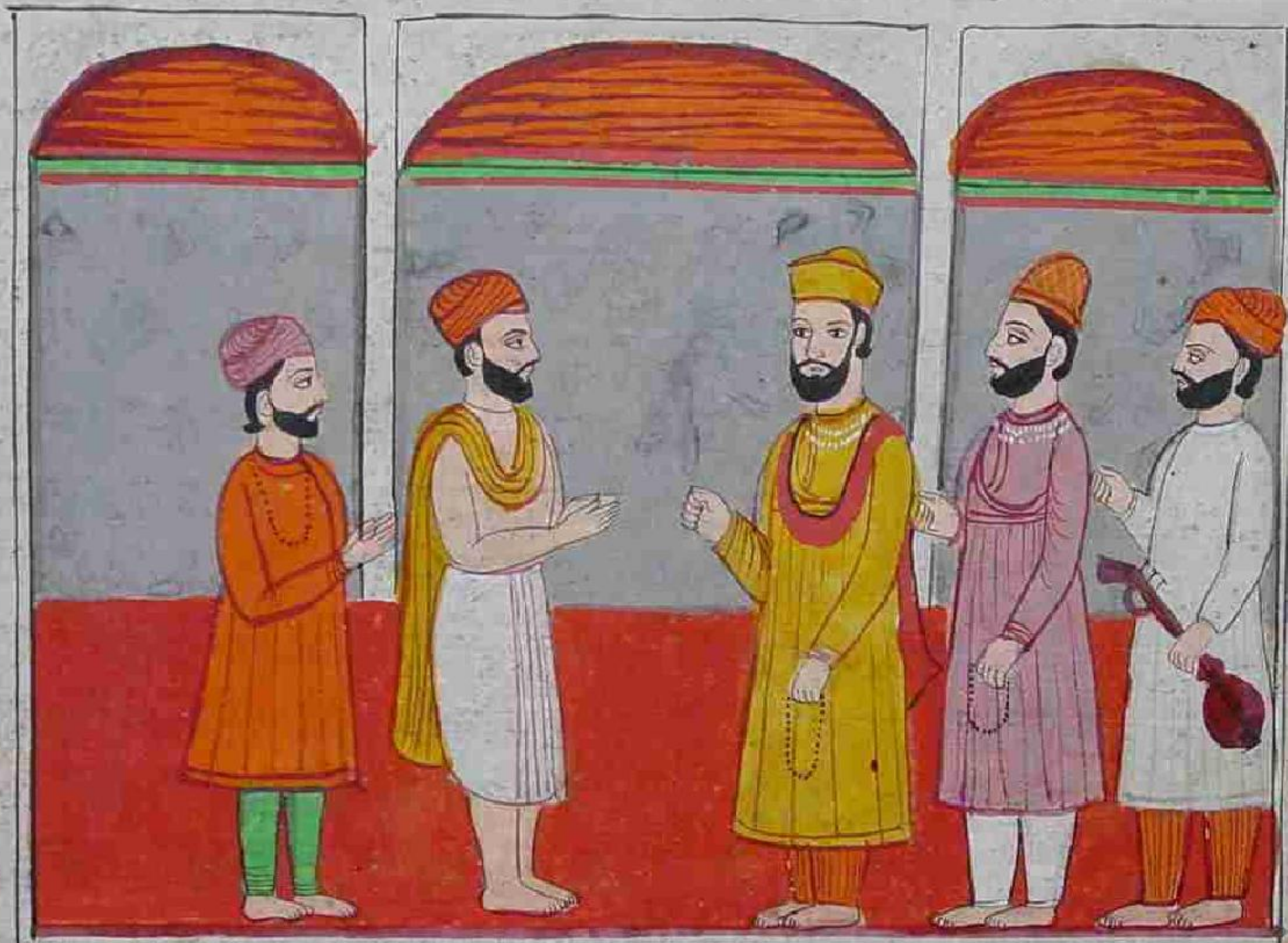
ਹੈ। ਪੁਛਦਾ ਪੁਛਦਾ ਕੋਹ ਤੇਰੀ ਗਾਇਆ। ਤਾਂ ਇਕ ਸਹਿਕਾਰੀ ਆਤ੍ਰਿਕ ਉਦ੍ਯੋਗੀ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ
 ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਤੇ ਦਸ ਮੈਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪੁਛ ਲਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਬਾਝੀ ਦਾ ਆ
 ਰਦ ਸੁ। ਤਬ ਉਸ ਆਖਿਆ ਹਉ ਏਵੇ ਨਹੀਂ ਦਸਦਾ। ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਮੇਰੇ ਬਰਨ ਦਸੇਗਾ ਤ
 ਹਉ ਦਸਾਗਾ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਰੀਤ ਏਹ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਹਿਅ
 ਆਰਾਏ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਏਹ ਰੀਤ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਆਰਾਏ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਮਰਦ ਨਾ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬਰਨ ਮੇਰਾ ਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਆਰਾਏ ਤੇਰੇ ਵਤ ਨ ਕਉ ਦਿਓ। ਮਰਦ ਨੇ
 ਕਹਿ ਆਰਾਏ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਸਹਰ ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਪਰਗਣੇ ਵਿਚਿਤ ਲਵੇਰੀ
 ਰਾਇ ਰੋਏਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਤ ਨੂੰ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਆਰਾਏ ਮਰਦ ਨਾ। ਉਥੇ ਇਕ
 ਨਨਕਤ ਪਾਖੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਭੀ ਤੂੰ ਮਹਰ ਮੁਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨਾ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਹਿ ਆਖਿਓ
 ਸੁਭਾਏ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਦਸ। ਮੇਰਾ ਉਸੇ ਦਾ ਮੇਰਾ ਸੀ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਆਜਾਦ ਦਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਉਸ ਹਸਿ ਕਹਿ ਆਖਿਆ ਮਰਦ ਨਾ ਉਹ ਤਾਂ ਅਸਾਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰੁ ਹਈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕ
 ਹੀ ਆਤ੍ਰਿਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਵ ਦਵਾਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਜੇ ਨਜਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਿਵ ਲੀਚੈ ਮਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਬੈਠਾ ਹਈ। ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਚਲਾ ਦਿਖਾਇ
 ਉਸ ਤਾਈਂ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੇਹੋਂ ਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਰੂਏਰੇ
 ਬਾਝੀ ਨੂੰ ਦਸੁ ਮਤਾਂ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵਾਗਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਮਰਦ
 ਨਾ ਚਲਾ ਮਰਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਆਰਾਏ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਦਸੁ। ਉਸ ਅਗੋਂ ਆਖਿਆ ਆਰਾ
 ਏ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਨਕ ਜਾਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਨਨਕਤ ਜਾਵਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨ
 ਹੀ ਜਾਵਦਾ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਆਖਿਆ ਆਰਾਏ ਮਰਦ ਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਦਿਓ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਕ

ਹਿਅੰਭਾਈਇਦ੍ਰਸੈਵਤੁਸੀਹੋਦੇਕਉਦਹੋ।ਤਬਇਦ੍ਰਸੈਵਅਖਿਅੰਭਾਈਮਰਦਨਾਇ ੭੭
 ਬੁਦਜੋਰਜਹੀਤਿਸਦਮੇਰੁਭੇਵਹਾਂ।ਇਹੁਗਲਾਕਰਦੇਅਹੋਤਿਚਰਨੁਜਾਇਵੇਰੇਬਾਢੁ
 ਦੇਘਰਿਵੇੜੇ।ਵੇਰੇਬਾਢੀਅਗੀਬੈਠਾਮਜੀਬੁਢਦਾਸੀਜੋਇਦ੍ਰਸੈਵਅਤੇਮਰਦਨਜੋਦੇ
 ਵੈਜਾਇਮਿਲੇ।ਇਦ੍ਰਸੈਵਨੂੰਵੇਰੇਬਾਢੁਹਫੁਠਾਸੇਵੇਰੇਉਰਖੜਹੋਇਆ।ਬਹੁਤਾਮਦਬੁਕੀ
 ਤਾਮਜੀਵਢਾਇਦਿਤੀਅੰਸੁ।ਇਦ੍ਰਸੈਵਮਰਦਨੇਨੂੰਅਖਿਅੰਭਾਈਮਰਦਨਬਹੁ।ਮਰ
 ਦਨੇਅਖਿਅੰਭਾਈਜੀਤੁਸੀਰੀਬਹੋ।ਇਦ੍ਰਸੈਵਮਰਦਨੇਦਹਾਥਿਪਕਾਫ਼ਿਕਰਿਲੈਬੈਠਾ।
 ਜਾਮਜੀਤੇਬੈਠੇਤਵੇਰੇਪੁਛਿਅੰਜੀਇਹੁਰੁਈਕਿਥਹੋ।ਤਵੇਦ੍ਰਸੈਵਅਖਿਅੰਭਾਈਇਹੁ
 ਤੇਰਾਘਰਿਪੁਛਦਾਫਿਰਦਾਅਹਾਮੇ।ਇਸਤਾਂਦੀਲੈਅੰਇਅੰਹੋ।ਤਬਵੇਰੇਅਖਿਅੰਭਾਈ
 ਤੁਕਉਦਹੋ।ਅਤੇਤੇਰਨਾਉਕੀਅੰਹੋ।ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਮੇਰਨਉਮਰਦਨਹੋ।
 ਅਤੇਹੋਦਾਮਰਾਸੀਹਾਂ।ਅਤੇਅੰਇਅੰਹਾਂਨਨਕਜੀਪਾਸੋ।ਤਬਵੇਰੇਪੁਛਿਅੰਭਾਈਮਰਦ
 ਨਾਅਸਾਨੂੰਜੋਤੁਪੁਛਦਾਅਹੋ।ਅਸਨਾਨਿਤੋਕਿਅੰਕੀਮੁਹੋ।ਅਸਾਨੂੰਤੋਕਿਅੰਜਦਦਾਅੰ
 ਹੋ।ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਅਸਾਏਹੋਤੁਸਨਾਨਕੀਮੁਹੋ।ਜੇਨਨਕਜੀਤੁਸਾਪਾਸਥੇਜੀ
 ਅਹਾਮੇ।ਤਵੇਰੇਅਖਿਅੰਭਾਈਮਰਦਨਾਅਸੀਤਾਨਨਕਜੀਨੂੰਨਹੀਜਾਵਦੇਜੇਨਨਕ
 ਜੀਕਉਦਹੋਦੇਹੋਨਿ।ਤਵੇਰੇਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਭਾਈਜੀਤੁਸੀਤਾਨਹੀਜਾਵਦੇਪਰਥਿਹੁ
 ਤਾਤੁਸਨੂੰਜਾਵਦੇਹੋਨਿ।ਤਉਸਾਅਸਾਨੂੰਤੁਸਾਪਾਸਥੇਜੀਅੰਹੋ।ਤੁਸੀਉਥੋਤੋਤੀਚਲੀ।ਤ
 ਵੇਰੇਬਾਢੀਅਖਿਅੰਭੁਲਾਭੁਈਮਰਦਨਚਲਦੇਅਹੋ।ਜਾਮਜੀਬੁਢਮੁਕੇਤਮਰਦਨੇਕਹੀ
 ਅੰਜੀਕੁਈਜੀਚਲੀ।ਵੇਰੇਅਪਣੇਜੀਉਬਿਚਬਿਚਾਰਕੀਤਾ।ਭਾਈਕਿਛੁਲੈਭੀਜਾਂਈ।ਐ
 ਤਵੇਰੇਪੁਛਿਅੰਭਾਈਜੀਨਨਕਸਰੂਪਕੀਅੰਹੋ।ਜੇਹਾਤੁਵਸੇਤੇਹਾਇਲਾਚੁਕਰੀ।ਐਤ

ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅ ਮੀਨ ਨ ਕਤ ਪਾਸ ਦੀ ਦਹੈ ॥ ਤਬ ਤੈ ਰੇ ਸਮਾਇ ॥ ਅਜੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋ ॥
 ਕਛਾ ਅਛਾ ਭੋਜਨ ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੈ ਜਾਈ ॥ ਐ ਤਬ ਤੈ ਰੇ ਮਰਦਨੇ ਨੂੰ ॥ ਅਖਿਅ ਸੁਦੁਰਈ ॥
 ਰਦਾਨ ਤਉ ਅਖਿਅ ਮਹੈ ਸੋ ਮੈ ਸਮਾਇ ॥ ਪਰ ਤਉ ਉਤਾ ਵਲਾਨ ਹੋਇ ॥ ਉਹੁ ਸਾਧ ਫਕੀਰ ਹੋ ॥
 ਸੀਉ ਸਪਾਂਸ ਖਾਲੀ ਰਿਉ ਕਰਿ ਜਾਵੀਏ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ॥ ਅਪਣੈ ਜੀਉ ਵਿਚ ਬੀਚ ਰੁਕੀਤੀ ॥
 ਉਹੁ ਤਪ ਉਨ ਅਹਾਰੀ ਹੋਨਾ ॥ ਅਤੇ ਮੈ ਉਨ ਨਾਲ ਹਰ ਜਾਲ ਦਾਹਾ ॥ ਹੁਣ ਤੈ ਭੋਜਨ ਦੀ ਜਹਰਾ ॥
 ਅਈਹੋ ॥ ਰੁਲ ਭੋਜਨੁ ਤਪਾਈ ॥ ਐ ਮੈ ਤਾ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ॥ ਅਇਆ ਹਾਂ ॥ ਤਾ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਤੈ ਰੇ ਨੂੰ ॥ ਅਖਿਅ ਮਾਰੁ ਈ ਤੈ ਰੇ ਤਉ ਕੁਝ ਸਮਾਇ ਸੋ ਭਲੀ ਸਮਾਇਹੋ ॥ ਪਰੁ ਬਹੋਇ ਦੋਇ
 ਫਕੀਰ ਰੁਖੇ ਬੈਠੇ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸੋ ਬਕਰਾ ॥ ਤਾ ਤੈ ਰੇ ਕਹਿ ॥ ਮਾਰੁ ਈ ਮਰਦਨਾ ਬੁ
 ਬਹੀ ਹੋਇਹੋ ॥ ਤਾ ਤੈ ਰੇ ਕਹਿ ॥ ਅਚੀਤਾ ॥ ਤੈ ਰੇ ਉਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦਰ ਪੈ ਦੁਭੀ ॥ ਅਹਾਂ ॥ ਤੈ ਰੇ ਜੇ ਦੇ
 ਬਾਂਗ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥ ਘਰਿ ਅਖਿ ਗਇਆ ॥ ਇਹੁ ਜੋ ਕਦਲ ਬਫਲ ਫੁਲ ਮੈ ਅੰਦੇਸੇ ॥ ਸੋ ਤੁ
 ਸੀ ਸਾਲ ਵਕਰੇ ॥ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ॥ ਅਪਕਾਇ ॥ ਅਤੇ ਰੁਲ ਦਾ ਸਾਗੁ ਛਮਕੇ ॥ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਘਰਿ
 ਅਖਿ ਗਇਆ ॥ ਅਪੁ ਬਾਗੁ ਨਿਚਲਿਆ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਬਾਗ ਜਾਂਇ ਕੇ ਹਛਾ ਮੇਵ ਹੋਰ ਮਿ
 ਆਇਆ ॥ ਅਗੇ ਘਰਿ ਪਰਸਾ ਦੁਤਾ ਹੋਇਆ ॥ ਸੀ ॥ ਤਬ ਪਰਸਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਸਿਰ ਤੇ ਰ
 ਖਿਅਾਂ ਸੁ ॥ ਲੈ ਕਰਿ ਮਰਦਨੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ॥ ਲਗਾ ॥ ਅਖੁ ਚਲੁ ਭਈ ਮਰਦਨ ਤੇ ਰਨ ਨ
 ਕਛਾ ਕੀਰੁ ਕੀਥੇ ਹੋ ॥ ਮਰਦਨ ਲੀਤੇ ਕੀਥੇ ॥ ਅਇਆ ॥ ਜੀਥੈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਮੈ ਬੈਠੇ ॥ ਅਹੋ
 ਉਇਆ ॥ ਨਬੀਚਿ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਮੈ ਦੁਹਾ ॥ ਅਗੇ ਅਖਿਅ ਮਾਂਜੇ ॥ ਅਉਰੁ ਈ ਮਰਦ
 ਨ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਤਾ ਤੈ ਰੇ ਬਾਢੀ ॥ ਅਖਿਅ ਲੈ ਕਰਿ ਉਸਰੀ ॥ ਅਖਿਅ ਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰ
 ਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ॥ ਹਸ ਕਰਿ ॥ ਅਖਿਅ ਮਾਂਜੇ ॥ ਅਉਰੁ ਈ ਤੈ ਰੇ ਸਤਿਕਰ

ਤਗਾਤਾਪਿਛੋਮੇਭੀਆਖਿਆਭਾਈਜੀਸਤਿਕਰਤਾਰਾਤਾਈਭੇਪ੍ਰਸਾਦਿਅਗੈਰਖਿਆ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਏਭਾਈਹੁਕੀਅੰਲਿਆਇਅੰਚੈਤਾਈਭੇਅਖਿਆਜੀ
 ਤਸਭੇਵਾਸਤੇਰਸੇਈਲਿਆਇਅੰਗਾਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਏਭਾਈਮਸਾਨੁਕੀ
 ਅਜਾਣਦਹੈਤਾਈਭੇਕਹਿਅਜੀਮੈਨਹੀਜਾਣਦਾਤਸੀਤਾਮੈਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾਤਤਸਾ
 ਮੈਨੁਦਇਅਕਰੋਯਾਦਕੀਤਹੈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫੇਰਕਹਿਅੰਭਾਈਏਭਾਈਹੁਪਰਸਾਦ
 ਕਿਥੋਆਇਅੰਹਈਤਾਈਭਾਬੋਲਿਆਸਾਧਜੀਇਹੁਪਰਸਾਦਪਰਮੇਸੁਰਭੋਜੀਅੰਹੈਤਾ
 ਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਛਿਆੰਭਾਈਏਭਾਈਤਸਚੁਆਖੁਤਪਰਮੇਸੁਰਨੁਜਾਣਦਹੈਤਬਈ
 ਭੇਕਹਿਅਜੀਸੋਕਉਤੁਹੈਜਪਮੇਸੁਰਨੁਨਹੀਜਾਣਦਾਮੈਤਾਅੰਦਮੀਹਾਜੀਪਰਜੀਅਜਿਤ
 ਪਰਮੇਸੁਰਨੁਜਾਣਤੇਹੈਨਾਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਅਤੇਹਸਿਆਆਖੁਜੀਤੁਕਦੇਕ
 ਵਜ੍ਞਾਣਦਹੈਅਤੇਤੇਰੇਨਲਭੀਕੋਈਹੈਇਤਾਈਭੇਬਾਢੀਆਖਿਆਜੀਰਸੇਈਤਾਅਚ
 ਹੈਬਹੁਤਾਦਿਨਦੇਰੁਖੇਹੈਹੋਰਹਕੀਕਤਾਪਿਛੋਪੁਛਣੀਅੰਗੀਤਾਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਇਹੁਸਿਖੁਸਚੁਆਖਿਦਹੈਪਰਸਾਦਤਾਪਵਹੁਮੁਹੁਕੀਕਤਤਾਨਸਿਨਹੀਗਈਆਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਕਰਆਖਿਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਤਮੇਆਖਿਆਜੀਮਰਦਨ
 ਸਚੁਆਖਦਹੈਮਰਦਨਬਹੁਤਾਦਿਨਦਾਭੁਖਾਹੈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਏਭਾਈ
 ਤੇਰੇਨਲਜੋੜਕੀਸਦਹੈਇਥੋਏਭਾਈਬਾਢੀਅਤੇਸੁਪਰਮੇਸੁਰਜੇਦਾਭਾਵਜਾਅਹਾਇਦੁਸੈ
 ਦੁਆਇਦੁਸੈਦਾਅਤੇਏਭਾਈਬਾਢੀਗਿਆਨਪੀਅਨੁਪਰਚਦੇਅੰਹੈਤਾਈਭੇਬਾਢੀਆਖਿਆਜੀ
 ਤਸੀਰਸੇਈਮੁਹਪਾਵੈਸੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੁਹਚੋਲਦਾਤਿਥੋਅੰਗਾਜੇਥੇਸਾਧਹੋਦਾਅੰਗਾਪ
 ਵਿਤਹੈਵੈਰੋਜਨੁਅਤੇਪ੍ਰੀਤਦਹੈਦਾਅੰਗਾਅਚਵਦੇਨਹੀਪਉਣਾਅਹਰੀਰਹਦੇਤਾਗੁਰੂਨਨ

ਕਜੀਫਹਿਅੰਬਾਈਏਰੁਪਜਿਬਖਰੇਕਰੁ॥ਅਤੇਹਿਕੁਮਰਦਨੇਨੂੰਕਢਦੇਹੁ॥ਤਬਏਰੇ
 ਅਖਿਅੰਜੀਤਸੀਏਹੋਪਜਿਬਖਰੇਕਿਓਕਰਦੇਹੋ॥ਗੋਸਾਟਿਏਰੇਬਾਛੀਨਾਲਹੋਈਬਿਸਹਰ

ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਖਿਅੰਏਰਚੋਥਾਤੂਹੋ॥ਅਤੇਪਚਿਵਤੇਰੇਨਾਲਪ੍ਰਚਵਾਲਾਇਵਸੀ
 ਏਹੋਨਾਉਸਤਾਈਲੈਅਵਸੀਤਾਅਸੀਰਸੋਈਅਚਵੀਏਗੋ॥ਤਾਏਰੇਬਾਛੀਪਜਿਏਰੇਬਰ

ਬਰਕੀਤੇ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਵਿਤ ਸੁਦਾ ਕਰਕੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵ ਵਲ ਗੇ॥ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ੭੬
 ਜੀ ਮੈ ਨਹੀ ਖਾਦਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦ ਨਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਖਾਦਾ॥ ਪਰਸਾਦੁ
 ਤੁਖਾ ਹੀ॥ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਜਾਤੁ ਸੀਖ ਵੇਗੇ॥ ਤਾ ਮੈਰੀ ਖਵਾਗਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦ ਨਾ ਤੁਖਾ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਤੁਖਾ ਸਾਡੇ ਖਿਆਲੁ ਨਾ ਪੈਇ॥ ਅੰਕਰਾ ਮਰਦ ਨਾ
 ਕੁਖਾ ਮਾਹਾ ਮਰਦ ਨੇ ਪਰਸਾਦੁ ਮੁਹੁ ਪਾਇ॥ ਅਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਆ ਮਾਂਝੁ ਏਈ ਤੁਖਾ
 ਜੇਇ ਦੁਸੈ ਦੁਨੀਲੀ॥ ਵਸੀ॥ ਤਬਾ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਅਚਵੀਏਗੇ॥ ਤਾ ਤੁਖਾ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ
 ਤਾ ਪਰਸਾਦੁ ਮੁਹੁ ਪਾਵਹੁ ਜੇ ਮੈਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਆ ਮਾਂਝੁ ਏਈ
 ਤੁਖਾ ਤੁਖਾ ਮਾਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਪਰਸਾਦੁ ਮੁਹੁ ਪਾਵਨੀ ਮੈਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਮਾਂਝੇ ਹਾਂ
 ਅਤੇ ਤੁਖਾ ਇਦੁ ਸੈ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਕੁਪਦ ਖੁਲਨ ਤਾ ਮੈਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ॥ ਤਾ ਅਸੀ ਪਰਸਾਦੁ
 ਮੁਹੁ ਪਾਈ॥ ਅਤੇ ਤਬ ਤੁਖਾ ਫੀਦੇ ਮਨ ਬਿਚਗੀ॥ ਅਨੁ ਉਪਾਜੀ ਮਾਜੇ ਕੁਈ ਇਹੁ ਤਾ ਸਾਂਧੁ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਕੁਈ ਇਹੁ ਗੀ॥ ਅਨੁ ਕਰਦੇ ਅੰਧੇ॥ ਸੋ ਅਸਨੂੰ ਮਾਂਝਿ ਮਿਲਿ ਮਾਂਝੇ॥ ਤਬ ਤੁਖਾ
 ਹੀ ਮਾਂਝੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਕੁਈ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪੂਰੀ ਹੋਸੀ॥ ਤੁਸੀ ਪਰਸਾਦੁ ਤਾ ਅਚਵੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਝੁ ਏਈ ਤੁਖਾ ਅਸੀ ਪਦਿ ਰਹ ਸੈ ਕੋਹ ਚਲ ਜੇ ਮਾਏ॥ ਮਾਂਝੇ ਸੋ ਪਰਸਾਦੁ ਦੀਲਈ
 ਨਹੀ ਮਾਏ॥ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮਿਲਣੇ ਦੇਵ ਸਤੇ॥ ਮਾਏ॥ ਤਬ ਤੁਖਾ ਫੀਦੇ ਉਥੋ ਉਠੀ॥ ਮਾਏ॥
 ਉਠ ਕੇ ਸਹਰ ਬਿਚਾ ਮਾਂਝੇ॥ **ਬੋਲੋ ਕੁਈ ਜੀਵਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ੨੬॥ ਮਰੀ ਸਾ**
ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਮਾਂਝੇ ਕੇ ਸਹਰ ਬਿਚਾ ਇਦੁ ਸੈ ਦੁਨੀਲੀ॥ ਚੁਛੀਦੀ ਮਾਂਝੁ
 ਦਿ ਮਾਰਤ ਪੈਗਈ॥ ਇਦੁ ਸੈ ਦੁਨੀਲੀ ਜੇ ਦੇਬਾਗ ਬਿਚੋਲਾ ਪਾ॥ ਤੁਖਾ ਫੀਦੇ ਕੀ॥ ਮਾਜੀ ਮੈ ਤੁ
 ਨੂੰ ਕਦੇ ਦਾਢੀ ਚੁਛੀਦੀ ਰਦਾਂ ਹਾਂ॥ ਇਦੁ ਸੈ ਦੁਨੀਲੀ ਮਦਾ ਉਤਮ ਮਾਂਝਾ॥ ਪਰ ਮੁਹੁ ਬਤਾ ਪਿਆ

ਰਦੇਵਾਸਤੇਇਦ੍ਰਸੈਵਕਹੀਆਂਕਿਉਰਾਈਏਰਾਕਿਸਵਾਸਤੇ। ਜਿਸਵਾਸਤੇਤੁਸੀਅਸੀ
 ਗਿਆਨੁਕਰਦੇਸੇਸੋਇਹੁਬਾਸਤਾਅੰਇਮਿਲਿਆਹੈ। ਤਬਇਦ੍ਰਸੈਵਕਹੀਆਂਕਿਉਰਾ
 ਏਕਿਬੋਅੰਇਮਿਲਿਆ। ਤਬਏਕੇਕਹੀਆਂਜੀਉਹੁਜੋਤਸਾਮਰਦਾਨਮਿਰਾਸੀਮੇਰੇਪਾ
 ਸਾਅਦਾਅਹਾ। ਉਸਦਾਗੁਰੂਜੋਨਨਕਤਪਾਜੋਹੈ। ਸੋਇਹੁਗਲਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਵ
 ਕਹੀਆਂਬੁਏਈਏਰਾਜੀਮੇਓਸਤਾਈਜਾਣਦਾਹਾ। ਉਹਮੇਰਾਪੁਰਤਨੁਅਸਨਉਹੈ। ਅਸੀਤੇ
 ਉਹਮਿਲਿਆਹੈ। ਤਾਏਏਬਾਛੀਨੂੰਹੈਰਨਗਿਲਗਿ। ਤਾਏਏਆਖਿਆਜੀਉਹੁਆਖਦਾਹੈ।
 ਜੋਪਦ੍ਰਹਸੈਕੋਹਮੈਆਇਆਂਹਾ। ਅਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਜੋਮੇਰਾਪੁਰਤਨੁਅਸਨਉਹੈ। ਇ
 ਤਨਤੁਨਤੁਸਾਰੀਉਬੋਲਿਆਂ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਵਕਹੀਆਂਬੁਏਈਏਰਾਤੈਨੂੰਆਪੋਖਬਰਹੋਵਸੀ
 ਤਬਏਕੇਕਹੀਆਂਜੀਤੁਸੀਚਲੋ। ਮੈਜੋਪਗਸਦੁਲੇਗਾਇਆਆਹਾ। ਸੋਉਨਾਮੁਹੁਪਾਇਆ
 ਨਹੀਤੁਸਾਰੇਵਾਸਤੇ। ਤੁਸੀਚਲੋਤਾਰੁਲਕਰੋ। ਤਬਇਦ੍ਰਸੈਵਬੀਚਾਰਕੀਤਾ। ਜੋਅਗੋਅਸ
 ਨੂੰਕੋਈਨਹਾਜਾਦਾ। ਅਤੇਇਹੁਅਸਾਨੁਜਹਰਕਰਵਾਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਵਏਕੇ
 ਨੂੰਕਹੀਆਂਬੁਏਈਏਰਾਤੁਹੁਦਤਾਜਾਹੀ। ਅਸੀਰੁਲਕੇਮਿਲਾਗੇ। ਤਬਏਕੇਕਹੀਆਂਜੀਉ
 ਹੁਰੋਜਨੁਅਮਨਪਾਇਆਹੈ। ਮੁਹੁਪਾਇਆਨਹੀ। ਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਅਸੀਰੁਲਕੇਜਾਵੀਅੇਗੇ।
 ਇਹੁਗਲਬਣਦੀਨਹੀ। ਤਬਇਦ੍ਰਸੈਵਬੀਚਾਰਕਰਕੀਆਖਿਚਿਸੁਰਾਈਏਰਾਚਲੁ। ਤ
 ਬਛੇਘੜੀਆਂਰਾਤਗੁਜਰੀਆਂਹੀ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਵਅਤੇਏਰਾਬਾਛੀਦੇਵੇਗੁਰੂਨਨਕਜਪਿ
 ਸਾਅਏ। ਦੁਹਾਬੀਚਾਰਕੀਤਾ। ਇਦ੍ਰਸੈਵਏਕੇਨੂੰਪਾਛਿਆਂਬੁਏਈਏਰਾਤੈਕੁਏਬੋਲੀਦਾ
 ਭੀਮਹਰਮੁਹੈ। ਜੋਕੀਆਂਬੋਲੀਬੋਲਦਾਹੈ। ਤਬਏਕੇਆਖਿਆਜੀਬੋਲੀਰੁਲੀਬੋਲਦਾਹੈ।
 ਆਖਦਾਹੈਜੋਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਵਅਤੇਏਰਾਬਾਛੀਹਿਕੁਪਹਰਤਗਈ

ਤਦੁਹਾਨੇਆਇਗੁਰੂਨਨਕਨੈਕਰਤਰਕਰਤਗਆਖਿਆਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆ ੮੦
 ਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆਆਉਰਾਈਸਤਿਕਰਤਗਆਉਪੁਰਤਨੁਯਾਰਾਤਬਣਿਭੇਕਹਿ
 ਆਂਜੀਤੁਤਾਅਸਾਨੁਹੁਇਮਿਲਿਆਹੈ। ਤੁਤੇਅਸੀਕਿਦਪੁਰਤਨੁਆਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਆਖਿਆਆਂਜੋਪੁਛਇਦੁਸੈਵਨੁ। ਤਬਣਿਭੇਇਦੁਸੈਵਨੁ। ਆਖਿਆਕਿਉਜੀਇਹੁਸਾ
 ਪੁਕਿਆਅਖਦਹੈ। ਤਬਣਿਭੇਦੁਸੈਵਕਹਿ। ਆਂਜੀਮੈਤਕੁਣਨਹੀਜਾਵਦਾ। ਤਮਰਦਲੇਅ
 ਖਿਆਜੀਤੁਸੀਜੋਮੈਨੁਇਹੋਅਖਦੇਆਹੈ। ਜੋਨਨਕਮੇਰਾਪੁਰਤਨੁਅਸਨਉਹੈ। ਹੁਣਕਿ
 ਉਮੁਕਰਦਹੈ। ਤਬਣਿਭੇਦੁਸੈਵਕਹਿ। ਆਉਈਮਰਦਨਕਾਈਨਸਾਨਿਦੇਵੈਤਜਾਂਦੀਐ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਉਈਇਦੁਸੈਵਇਸਣਿਭੇਨੁਤਕਾਈਖਬਰਨਹੀਪਰਤੁਤ
 ਖਬਰਦਹੈ। ਤੈਨੁਤਾਅਪਣਿਖਬਰਹੈਮਲੁਮਾ। ਤਬਣਿਭੇਦੁਸੈਵਮਚਲਹੈਇਕੈਆਖਿਆ
 ਜੀਮੈਨਹੀਜਾਵਦਾ। ਤੁਸੀਕਿਹੀਮਲੁਮੀਕਿਹਦੇਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਆਉਈਇ
 ਦੁਸੈਵਉਹੁਇਨੁਇਯਾਦਕਰੁ। ਜਰਾਜੇਜਨਕਦੇ। ਅਸੀਦੇਵੈਸੇਵਕਾਮਹੈ। ਅਤੇਰਾਜੇ
 ਜਨਕਹੀਸਨੀਬਾਬਤਸਾਗੁਭਿਯਾਈਆ। ਤੈਤੇਜੁਗਾਬਿਚਾ। ਆਖਿਓਸੁਹੀਸਨੀਮੇਰੀਹੈ। ਅ
 ਤੇਹੀਸਨੀਹੀਸਦੀਆਹੀ। ਅਸਾਨੁਕਾਰਨਭਉਦਲਾਇਆ। ਅਸਾਤੁਠੀਸੈਦੀਗੁਰੀਆ
 ਸਿਰਾਜੇਦੇਬਹੁਤਨਜੀਕੀਰਹਦੇਆਹੈ। ਅਸਾਜਾਤਜੋਅਸਾਰਾਗੁਰੂਹੈ। ਅਤੇਰਾਜੇਛ
 ਲੁਕੀਤਾਮਾਂਗਾ। ਨਹੀਰਾਜੇਜਨਕਹੀਸਸੀਕਰਨੀਆਹੀ। ਅਸਾਨੁਕਰਤੇਕੁਲਵਣਾ
 ਆਹਾ। ਅਸੀਕੀਅੰਕਰੀਐ। ਜਾਇਰਾਜੇਜਨਕਜੀਆਖਣੈਮੁਹੁਥੀਕਹੀਆ। ਕਿਫੇਰ
 ਤੁਸਾਨੁਜਨਮੁਹੈ। ਤਾਤੁਸੀਅਤੇਅਸੀਦੇਕਰੇਰਹਦੇਆਹੈ। ਤਾਤੁਸਕਹੀਆਂਜੋਰਾਈ
 ਕੀਆਜਾਪੋਇਥੋਦੇਬਿਛੜੇਰਿਖੈਜਾਇਪਵੀਏਗੇ। ਫਿਰਤੇਰਾਅਤੇਅਸਾਰਾਕੁਲਹੋਵੈ

ਗਾਕੇਨਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਅਸਾਤੁਸਾਨੁਕਹਿਅਦੇਖੁਰਾਈਜੀਅਸਾਤੀਰੁਗਤਤਪੁਰਨ
 ਹੋਈਅਹੀ। ਪਰੁਅਸਾਵਿਚਦੇਇਖਤੇਹੋਏਅਹੀ। ਹਿਕਤਾਅਸੀਮੁਰਤਿਪੁਜਦੇਅਹੀ
 ਅਤੇਹਿਕਤੁਬੋਲਿਆਪਰੁਅਸੀਬੀਚਰਕਰਾਊਠਜੋਰਾਜਾਜਨਕਜੀਮਨੇਕਰਦੇਅ
 ਹੀ। ਜੋਤਸੀਮੁਰਤਿਨਪੁਜੇਅਸੀਪੁਜਦੇਰਹੀਐ। ਅਤੇਤੁਸਾਨਲਜੋਅਗੇਹੋਰਟਹਲਨੂੰ
 ਅਹੀ। ਉਹਮਛਹੋਇਆਫੇਰਾਅਸੀਤੁਸੀਮਿਲਕਰਰਾਜੇਪਾਸਖੜੇਹੋਏ। ਅਸਾਅਖ
 ਅੰਰਾਜਾਜੀਇਹੁਕੀਅਹੋਇਆ। ਅਸਾਤਤੇਰਾਅਖਿਆਅਖਾਇਆਸੀ। ਅਤੇਅਸੀ
 ਜੋਫੇਰਜਨਮਸਦੇਜੋਇਹੁਕੀਅਤੁਸਾਤੈਅਤਮੇਆਈ। ਤਬਰਾਜੇਜਨਕਕਹੀਅੰਸੁਨਹੁ
 ਤਈਮੈਤੁਸਾਨੁਸਚਾਵੇੜਾਇਆਸੀ। ਤੁਸਾਨੁਤੁਨਹੀਦੇੜਾਇਆ। ਤੁਸੀਮੇਰੇਅਖੇ
 ਲਗੇਨਹੀਮੇਕਿਆਕਰਾ। ਪਰੁਰਾਈਮੇਰੀਸੇਵਾਤੁਸਾਨੁਫਲਦੇਹੋਏਜੋਤਸੀਮਨੁਖਜੂਨ
 ਅਵੇਗੇ। ਫੇਰਾਅਸਾਤੁਸਾਮਿਲਕਰੀਅਖਿਆਂਜੀਅਸੀਜਨਮੁਹੀਅਵਦੇਰਹੀਏਗੇ।
 ਕਈਅਸਾਤੀਖਲਾਸੀਭੀਹੋਸੀ। ਤਬਰਾਜੇਜੀਕਹੀਅਚੁਈਤੁਸਾਤੀਰੁਗਤਤਪੁਰਨਹੀ।
 ਪਰੁਰਹਦੇਜਨਮਭੋਗਕਾਰਿਕਲਜੁਗਾਵਿਚਓਧਰੇਗੇ। ਤੁਸਾਨੁਪੁਰਨਪੁਰਖੁਮਿਲੇਗਾ।
 ਤੁਸਾਨੁਇਕੋਨਿਰੀਕਾਰਹੀਦੇਸੇਗਾ। ਹੋਰਕੀਤੇਹੋਏਨੁਜਾਵੇਗੇਨਹੀ। ਅਤੇਤੁਸਾਨਲਲ
 ਗਾਕੇਬਹੁਤਤਰਨਗੇ। ਪਰਕਲਜੁਗਾਵਿਚਓਧਰੇਗੇਉਰੇਨਹੀ। ਸੁਣਰਾਈਜੇਹੋਰਕੀ
 ਕਈਨਿਸਾਨੀਮਿਗੇਤਹੋਰਭੀਦੇਵਾ। ਅਤੇਜੇਇਸੇਨਿਸਾਨੀਨਿਸਾਹੋਈਹੋਤਤੁੰਜਦੁ
 ਤਬਾਈਦੁਸੈਵਕਹੀਆਂਜੀ। ਅਸੀਬੋਲੇਨਹੀ। ਪਰਹਿਕੁਜਬਾਬੁਮੈਨੂੰਤੁੰਦੇਹੀ। ਤਬਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂ। ਪੁਰਾਈਨਿਸਿਗਾਮਾਖੁ। ਤਬਾਈਦੁਸੈਵਾਅਖਿਆਂਜੀਤੇਰਾਮਨੇ
 ਰਬੁਕੀਅਹੋਇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਂਮੇਰਾਮਨੇਰਬੁਇਹੁਅਹੀਜੋਅਸੀਤੁ

ਸਿਏਕਰੇਆਹੋ॥ ਅਤੇਭਗਤਭੀਇਕਠੀਕੀਤੀ॥ ਮਾਹੀ॥ ਇਸਵਾਸਤੇ॥ ਅਸਤਿਸਾਪਾਸਾਮਾ ੮੧
 ਏਆਹੋ॥ ਇਕੇਤਤੁਸੀਅਸਨੂੰਉਧਾਰੋ॥ ਇਕੈਤਾਅਸਤਿਸਾਨੂੰਉਧਾਰੀ॥ ਆ॥ ਅਸਾਭੁਤੁ
 ਸਾਭਾਬਚਨਮਾਹਾਂ॥ ਇਹਮਨੁਰਬੁਅਸਾਭਾਹਈ॥ ਤਬਇਦੁਸੈਵਬੋਲਿਆਸੁਦਭਾਈ
 ਨਨਕਮੇਜਾਵਦਾਹਾਂ॥ ਜੇਤੇਰੀਪੂਰਨਬਾਤਹੋਈ॥ ਜੇਕਰਦੇਹੋਤਾਈਡੇਕੁਣਕਰੋ॥ ਤ
 ਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆਭਾਈ॥ ਇਦੁਸੈਵਅਸਤਿਰੇਵਾਸਤੇਭੀ॥ ਆਏਆਹੋ॥ ਅਤੇਈਡੇ
 ਦੇਵਾਸਤੇਭੀ॥ ਆਏਆਹੋ॥ ਪਰਤੇਰੇਨਲਾਅਸਾਭਾਬਚਨਮਾਹਾਂ॥ ਤਾਇਦੁਸੈਵਅਖਿਆ
 ਜੀਤੁਬਚਨਦਾਪੂਰਹੋ॥ ਬਚਨੁਤਪੂਰਹੋਇਆ॥ ਅਤੇਤੁਸੀਕੁਣਚਾਹਦੇਹੋਸੋ॥ ਅਸਾਭੇਖੁ
 ਸਨਹੀਅਵਈ॥ ਜੇਕੁਭੁਕਰਦੇਹੋਸੋਈਡੇਨਲਕਰੋਗੇਸੋ॥ ਅਸਹੀਨਲੁਹੋਸੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਅਖਿਆਰਜਾਇਤੁਸਾਭੀ॥ ਅਸਤਾਬਚਨਪੂਰਕਰਨਾਮਾਹਾਂ॥ ਅਗੈਜੇਕੁਭੁਤੁ
 ਸਾਭੁਵੈਸੋਈਥਾਇਪਵੈ॥ ਤਬਇਦੁਸੈਵਅਖਿਆਮਾਂਖੁਭਾਈਈਡਾਈਡੀ॥ ਅਖਿਆਜੀਜੇ
 ਕੁਣਹੁਕਮੁਕਰੀਐ॥ ਤਬਇਦੁਸੈਵਅਖਿਆਜੇਕੁਣਨਨਕਜੀਅਖਦੇਹੈਨਿਸੋਮਨੋ॥ ਤ
 ਈਡੇਕਹੀਅਜੀਮੇਕੀਅੰਜਾਵਨਨਕਜੀਕੀਆਅਖਦੇਹੈਨਿ॥ **ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬ**
ਦਿਬੋਲਿਆ॥ ਰਾਮਕਲੀਮਹਲਾ॥ ਈਘਨਤੇਬੈਸਿਤਰਭਾਗੇ॥ ਅਦੀਕੋਜਲਦਹਾਇਸਤਿ
 ਮਾਂਗੇ॥ ਉਪਰਧਰਤਿਤਲੇਅਕਾਸੁ॥ ਘਾਟਿਮਾਹੀਸਿਧਕੀ॥ ਅੰਪਰਗਾਸੁ॥ ਐਸਾਸਮਰਬੁ
 ਪ੍ਰਭਕੋਨਾਮੁ॥ ਅਠਪਹਰਪ੍ਰਭਤਾਕੋਧੁਓ॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਬਈਡੇਬਾਢੀਕਿਹੀਅਜੀਮੇਕੁਣਨ
 ਹੀਸਮਾਇਆ॥ **ਪਰਮਾਰਬੁ**॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ॥ ਅਸੁਨਹੁਭਾਈਜੀ॥ ਈਘਨਦੇ
 ਹੀਵੀਚਿਹਰੂ॥ ਅਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਬੈਸਿਤਰਜਰਰਦੇਹੀ॥ ਵਿਚੀਅਗਨਹੀ॥ ਅਤੇਮਦੀਦੇਹੀਹੀ॥
 ਅਤੇਮਤਾਜਪਾਢੀਪੀਦੀਹੈਸੋਬਾਲਕਕੀਦੇਹੀਕਚੀਹੋਦੀ॥ ਤਿਸਤਾਈਪੋਹਨਹੀਸਕ

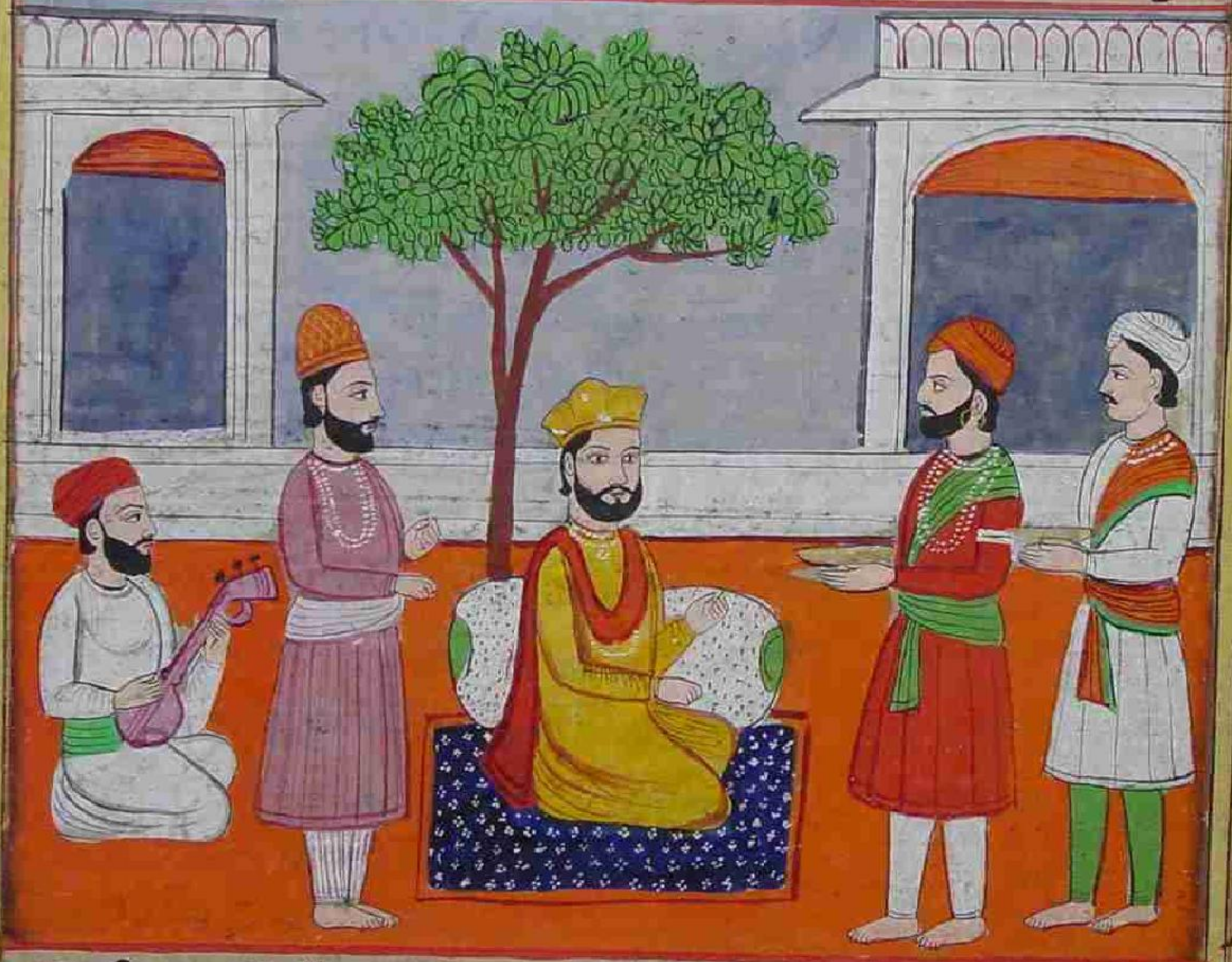
ਦੀ॥ ਕਿਉਨਹੀ ਪੋਹਦੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮੁਦੀ ਲਿਵਹੋਦੀ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾਲ ਮੁਖੇ ਸਾਹੈ ਭੁਈ ਏਤ੍ਰ
 ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪੁ ਤੇ ਰੇਤ ਈ ਲਗੇ ਕੁਣ ਨਹੀ॥ ਤਬ ਏਤ੍ਰੇ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ ਕਹ ਦੇਹੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸ
 ਰ ਜਪੋ॥ ਮੈ ਗਰੀਬ ਤਿਖਾ ਵਹੈ ਮੇਰ ਕਬੀਲਾ ਰਿਬੋਖਾਵੈ॥ **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ ਪ**
ਉੜੀ॥ ਮਾਖੀ॥ ਪਹਲੇ ਮਾਂਨੁ ਖਰੁ ਪਛੈ ਦੂਧਾ॥ ਮੈ ਲੁਕੀ ਤੇ ਸਾਬਨੁ ਸੁਧਾ॥ ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਤਰ
 ਤਾਵੈ ਹੈ॥ ਹੋ ਨਿਕਉ ਅਨਹੋ ਨੀ ਹੋ ਹੈ॥ ੨॥ ਤਬ ਏਤ੍ਰੇ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ ਕੁਣ ਨਾ ਸਮਝਿਆ॥
ਪਰਮਾਰਥ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ ਭਾਜ ਬਾਲ ਕਗਰ ਬੁਢਿ ਚਹੈ ਦਹੈ
 ਤਬ ਦੂਪੁ ਨਹੀ ਹੋਦਾ॥ ਬੁਢਿ ਚਿਮਖ ਵਜ ਮਰਹਦਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਕੁਜਨ ਮੁਲੈ ਦਹੈ ਤਬ
 ਦੂਪੁ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਮਾਂਤਿ ਕਹੈ ਨ ਕਉ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰਦਾ ਹਈ ਤਿਉ॥ ਅਚਿਤ
 ਰਹਾ॥ ਉਸ ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਜ ਕੁ ਅਗੈ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਪਛੈ ਜੀਉ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤੁਕਿ ਉਦਰ
 ਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਨਿਰਭਉ ਹੈ॥ ਭੈ ਤੇ ਰਹਤਾ ਹੈ॥ ਇਹੁ ਜੇ ਦੇਹੁ ਰਿਜ ਕੁ ਹੈ ਸੋ॥ ਅਵਹੈ ਏਹੈ॥ ਅਤੇ ਤਿਉ ਜੋ
 ਸੋਸਦਾ ਹੈ॥ ਹੋਦਾ॥ ਅੰਏ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ॥ ਇਹੁ ਤੇ ਰਹੀ ਪਸਾਰਾ ਹੈ॥ ੨॥ ਤਬ ਫੇਰ ਏਤ੍ਰੇ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ
 ਏੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਉਹਤਾ ਗੁਪਤੁ ਗਲ ਹੈ॥ ਮੈ ਰਿਅਾਂ ਜਾਣਾ॥ **ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ ਪਉ**
ੜੀ॥ ਮਾਖੀ॥ ਦੇਹੀ ਗੁਪਤ ਬਿਦੇ ਹੀ ਦੇਸੈ॥ ਸਗਲੇ ਸਾਜ ਕਰੈ ਜਗਦੀਸੈ॥ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਮਲਿਕ
 ਰਹੁ ਬਸੰਨਾ॥ ਸਾਸਤਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ॥ ਤਬ ਏਤ੍ਰੇ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ ਕੁਣ ਨਾ ਸਮਝਿਆ॥
ਪਰਮਾਰਥ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ ਭਾਇਹੁ ਦੇਹੀ॥ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੈ ਗੀ॥ ਅਤੇ
 ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੇਹੀ ਦੇ ਸੁਛ ਮਦੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਜੋ ਗੁਪਤ ਰਹਦੀ ਹੈ॥ ਉਹ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਜਾਦੀ ਹੈ ਸੁ॥ ਅਤੇ
 ਇਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛਾਡਿ ਜਾਈ ਦੀ ਹੈ॥ ਉਹ ਦੇਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ ਸੁਝਦੀ ਨਹੀ॥ ਇਹੁ ਸਭ ਸਾ
 ਜਾਗਦੀ ਸਦੇ ਬੁਝੈ ਹੋਈ ਹੈ ਨੀ॥ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਬੀਚ ਰੁਕਰਣਾ॥ ਅੰਏ॥ ਮਾਂਤ ਸੀ॥ ਸਾਧ ਸਿਗਤ

ਬਿਚਿਕਰੈ ਭਵੈ ਬੇਦਸਾਸਤਾ ਵਿਚਿਕਰੈ॥ ਪਰਸਾਪਸਿਗਤਿ ਬਿਚਤੁ ਰਤੁ ਲਭੈ ਗਾ॥ ਅਤੇ ਸਾਸਤਾ
 ਬੇਦ ਬਿਚਿਕਰੈ ਰਕਲ ਲਭੈ ਗਾ॥ ਤਬ ਫੇਰੈ ਭੈ॥ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਉਹੁ ਤਾ ਦਿਸਨ ਹੀ॥ ਮਾਵਦਾ॥ ਮ
 ਤੇ ਇਹੁ ਤਾ ਸਗੋ ਦਿਸਾ ਮਾਵਦੀ ਹੈ॥ ਜਿਤਨਾ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਤਿਤਨਾ॥ **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗਦੀ**
ਪਉੜੀ॥ ਮਾਖੀ॥ ਇਸਟਿ ਮਾਨ ਕੋ ਕਹੈ॥ ਅਦਿਸਟਾ॥ ਅਦਿਸਟ ਵੇਖੁ ਕੁਲਿ ਸਭੁ ਸਿਸਦੀ॥ ਬ੍ਰਹ
 ਮ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਤ ਕੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਇ॥ ੪॥ ਤਬ ਭੈਭੈ ਮਾਖੀ ਮਾਜੀ ਮੇਰੂ
 ਣਨ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਤੁਸੀ ਮਾਖਦੇ ਹੋ॥ **ਪਰਮ ਰਸੁ** ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਭੈਰਾ ਜਿਤਨਾ ਦਿਸਟ ਮਾਨ ਹੈ
 ਸੋ ਸਭਾ॥ ਅਦਿਸਟ ਹੈ॥ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੋਛ ਪੁਜਾ ਦਹੈ॥ ਇਕ ਇਕ ਖਿਲਾ ਵਿਚਿਕਈ ਰੰਗਤ ਮਾ
 ਸੇਕਰਾ ਦਿਖਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸਨੂੰ ਸੋ ਸਾਰਾ॥ ਅਦਿਸਟ ਕਹਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖਾਇਆ ਹੀ॥ ਮਾਖੀ ਮਾਗੀ
 ਛਪਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥ ਤਿਸਨੂੰ ਮਾਖਦੇ ਹੋ ਨਾ ਦਿਸਟਾ॥ ਮਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਦਿਸਟ ਮਾਨ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾ
 ਜੇਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਬੀਚਾਰੈ ਤ ਉਸਦੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਵੈ॥ ੪॥ ਤਬ ਭੈਭੈ ਬਾਢੀ ਪੈਰਾ ਤੇ ਫਹਿਪ
 ਾਇਆ॥ ਉਠੇ ਨਹੀਏ ਹੋ॥ ਮਾਖੇ ਜੀ ਮੇਰੂ ਲਾਹਾ॥ ਤੁਮੈ ਨੂੰ ਬਖਸੁ ਮੈ ਤੋ ਨਲਾਇਤਨੀ॥ ਮਾ ਬਾਤ ਕੀ
 ਤੀ ਮਾ ਹੋ ਨੀ॥ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਵਾ॥ ਮਾਖੀ ਮਾ ਉਠ ਭਾਈ ਭੈਰਾ ਕੋਈ ਭਰਨ ਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਲਈ
 ਮਾਇਆ ਹੈ॥ ਤਈ ਭਾਉ ਠਖੜਾ ਹੋਇਆ॥ ਤਾ ਮਢਾਈ ਪਹਰ ਰਾਤ ਗਈ ਸੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀਆਲੀ॥ ਮਾ ਉਠਾਈ ਭੈਰਾ ਪਰਸਾਦਾ॥ ਤਬ ਭੈਭੈ ਪਰਸਾਦੀ ਮਗੈ ਰਾਖੀਆਂ ਲਗੀ ਜੇਵ
 ਦਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇਵਾ॥ ਅਤੇ ਮੈ॥ ਅਤੇ ਭੈਭੈ॥ ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਮਾ ਪਾਪੁ ਸਾਦਿ ਜੇਵਿ
 ਮਾ॥ ਅਤੇ ਮਾ ਪਾਹੀਆ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਲੈ ਭਾਈ ਭੈਰਾ ਉਠਾਇਲੈ॥ ਭੈਰਾ ਚਾਇ
 ਲੀਤ ਲੈ ਕਰ ਲਗਾ ਜੇਵਦਾ॥ ਜਿਉ ਮਾ ਪਾਪੁ ਸਾਦਿ ਜੇਵਿ ਮਾ॥ ਮਾਹਾ॥ ਤਿਉ ਭੈਭੈ ਦੇ ਕਪੜੇ ਪੁਲਗਏ
 ਤਈ ਭਾਉ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ॥ ਜਾਇੰਦ੍ਰ ਸੇਵਾ ਦੇਖੇ ਤਈ ਭਾਉ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ॥ ਜਾਇੰਦ੍ਰ

ਸੈਭਨੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਾਹਿ ਅੰਜੀਇਹੁ ਰੀਅੰ ਕੀਤੋ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰ
 ਰੁਈਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਨਾਅਸਾਨੁ ਜੋ ਕਰਤ ਰਾਇ ਬੈਲਿਅੰਇਅਹੈ ਸੋਇ ਸੀਵਾਸ ਤੇਲਿਅੰਇਅ
 ਹੈ। ਤਬ ਇਦ੍ਰੁਸੈ ਨਾਅਖਿਅੰਜੀਅਸੀਰਿਅਕਰੀਅੰ। ਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਅੰਅੰਗਾਅਤੇ ਕੀ
 ਤਾਰਿਅੰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਰੁਈਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਦ੍ਰੁਸੈ ਕਰਤੁ ਸੀਕਰੈ ਸੋਹੈ। ਤ
 ਇਦ੍ਰੁਸੈ ਨਾਅਖਿਅੰਤੁ ਸੀਇਸਨੂੰ ਮੰਜੀਬਹਾਵਣਾਅੰਗਾਇਸਵਖਤੁ ਮੰਜੀਕਿਬੋਬਹੈ
 ਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗਾਤਿ ਕਿਤਨੀਹੈ। ਮੇਅਖਿਅੰਜੀਰਾਤਪਹਰਹੈ। ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਅਖਿਅੰਰੁਈਜਲਲਿਅੰਉ। ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੀਅੰ। ਅਤੇ ਏਏਨੂੰ ਭੀ
 ਨਵੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨਾਂਤਾਂ। ਅਤੇ ਏਏਨਵਾਏਅੰ। ਤਬ ਏਏਦੀਖੁਮਾਂਰੀਉਤਰੀ
 ਏਏਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਦੇਪੈਰਾਤੇਪਾਇਅੰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਪੁਛਿਅੰਕਿਉਰੁਈਏਏਕੀ
 ਖਬਰਹਈ। ਤਏਏਕਹਿਅੰਜੀਤੈਨੂੰ ਸਭਾਕਿਛੁਮਲੁਮਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰ
 ਰੁਈਏਏਏਨੂੰ। ਅਸੀਮੰਜੀਬਹਾਵਣਾਅੰਗਾ। ਤਬ ਏਏਕਹਿਅੰਜੀਜੇਤੇਰੀਰਜਾਇ। ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਏਏਨੂੰ ਮੰਜੀਸਉਪੀ। ਤਬ ਸੁਧਰਸੈਨਰਾਜੇਨੂੰ ਖਬਰਹਈ। ਜੋਇਕਤਪ
 ਮੇਰੇਨਗਰਅੰਇਅੰਗੇ। ਤਏਏਏਬਾਛੀਨੂੰ ਮੰਜੀਦੇਤੀਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂਕੀਤਹੈ। ਜਾਇਤ
 ਨੀਗਲਸੁਦੀਤਬ ਸੁਧਰਸੈਨਰਾਜੇਕਹਿਅੰ। ਉਸਤਪੇਕਉਮੇਰੇਪਾਸਲੇਅੰਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀਅਤੇ ਮੇਮਰਦਨਾਇਦ੍ਰੁਸੈ ਦ੍ਰੁਸੈ ਅਤੇ ਏਏਬਾਛੀ। ਅਸਾਪਜੇਉਦੇਅਨਜੀਗਲਾਇਚੈ
 ਬੈਰੇਅੰਗੇ। ਜੋਰਾਜੇਦੇਅਦਮੀਅੰਏ। ਅੰਇਕਰਾਅਖਦਲਗੀਜੇਈਹਾਂਤਪਾਂਕਉਦਹੈ।
 ਉਸਤਪੇਕਉਰਾਜੇਬੁਲਾਇਅੰਗੇ। ਤਬ ਇਦ੍ਰੁਸੈ ਦ੍ਰੁਸੈ ਕਹਿਅੰਤੁ ਮਕਉਦਹੈ। ਤਬ ਉਨਾਅ
 ਦਮੀਉਨੇਕਹਿਅੰਗਮਕਉਰਾਜੇਨੇਰੇਜੀਅੰਗੇ। ਤਬ ਇਦ੍ਰੁਸੈ ਦ੍ਰੁਸੈ ਕਹਿਅੰਕਿਉਰੇਜੀਅੰਗੇ।

ਉਨੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ਜੀਤ ਪੇ ਕਉ ਬੁਲਾਇ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵਢੈ ਠਖੜ ਹੋਇ ਆਂ ॥ ਆਖਿਓ
 ਸੁਚਲੈ ਮੈਰਾ ਜੇ ਕਹੀ ਨਿਸਾਂ ਕਰ ਆਂ ਵਤ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਆਂ ਬਹੁਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵ
 ਤਬ ਇਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕਾਹੀ ਆਂ ਜੀ ਉਹੁ ਤੇ ਜਾ ਵਤ ਨਹੀ ਤੁੰ ਮਕੈ ॥ ਅਰੁ ਤੁਮਤਾ ਕਿਸ ਕਿਰੇ ਬੁਰੇ ਮੈਨ
 ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਮਾਮੁ ਹਉ ਸਕਾ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨ ਨਹੋਇ ਮੈ ਉਸ ਕਹੀ ਨਿਸਾਂ ਕਰ ਆਂ ਵਤ ਹੋ ॥ ਤੁ
 ਮ ਕੀ ਆ ਕਹ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਬ ਇਦ੍ਰਸੈ ਵਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਵ ਨੁ ਜਾਇ ਸਲਾ ਮੁਕੀਤਾ ॥ ਤਬ ਸੁਧਰ
 ਸੈ ਨਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ॥ ਆਉ ਪੁਤ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਗਾ ॥ ਇਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕਾਹੀ ਆਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈ ਕਹਣੀ ਹੀ
 ਆਂਇ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ਕਹੁ ਪੁਤ ਤੀ ਕੀ ਆਂ ਕਹਤ ਹੋ ॥ ਤਾਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕਾਹੀ ਆਂ
 ਜੀਤ ਮੈ ਜੋ ਆਂ ਦਮੀਰੇ ਜੇ ਬੇਤ ਪੇ ਕਉ ਬੁਲਾਵਣੈ ॥ ਤਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ਪੁਤ ਮੈਰੇ ਜੇ ਬੇ ॥ ਤਬ
 ਇਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕਾਹੀ ਆਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ ਤਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ਪੁਤ ਮੈ ਸੁਇ ਆਂ ਬਾਜੇ ਤੇ ਬਾਂਝੀ ਕਉ
 ਪੁਰਨ ਕੀ ਆਂ ਹੀ ॥ ਮੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਇ ਆਂ ਬਾਜੇ ਮੈ ਉਸ ਕੋ ਦੇਖੋ ॥ ਤਾਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵ ਨੇ ਕਾਹੀ
 ਆਰਾਜਾ ਜੀ ਦੇਖਣੈ ਦੇਖਣੈ ਵਿਚ ਵਡ ਫਰਕ ਹੋ ॥ ਦੇਖਣੈ ਦੇਖਣੈ ਮੈ ਭਲਾ ਹੋਤ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਦੇਖਣੈ
 ਖਣੈ ਮੈ ਬੁਰਾ ਹੋਤ ਹੋ ॥ ਤਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ਪੁਤਾ ਜਿਸ ਦੇਖਣੈ ਮੈ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ॥ ਸੋਈ ਮੁਣਕ ਉਬਤ
 ਇਦੇ ਹੀ ਮੈ ਉਸੀ ਤਰਾ ਦੇਖੋ ॥ ਤਾਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕਾਹੀ ਆਰਾਜਾ ਜੀ ਉਹੁ ਪੁਰਨ ਸਾਪੁ ਹੋ ॥ ਉਸ ਆ
 ਰੁ ਕਰਤਾਰ ਮੈ ਕੇਦਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਉਹੁ ਤੇ ਬੇਤ ਮਚੈ ॥ ਤੀ ਕਿਸ ਪਰੋ ਜਨੁ ਪਰ ਦੇਖਤ ਹੋ ॥ ਤਰਾ ਜੇ
 ਕਾਹੀ ਆਂ ਪੁਤ ਮੈ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਕਰ ਦੇਖਤ ਹੋ ॥ ਤਾਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕਾਹੀ ਆਂ ਜੀ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਦੇਖਣੈ ਕੀ
 ਯਹ ਤਰਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਜੋ ਜਾ ਬਤੇ ਸੀ ਘਰੁ ਬੁਲਾਈ ॥ ਮੈ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਨੂੰ ਆਪਾ ਨਿਵਾਰ ਕੈ ਆਪੁ ਦੇ
 ਖਣੈ ਜਾਈ ॥ ਮੈ ॥ ਤਰਾ ਜੇ ਕਾਹੀ ਆਂ ਪੁਤ ਭੁਲਾ ਕਹਤ ਹੋ ॥ ਜੋ ਤੁਕ ਹੋ ਸੀ ਮੈ ਕਰੈ ॥ ਤਾਇ ਦ੍ਰਸੈ ਵ ਕ
 ਹੀ ਆਰਾਜਾ ਜੀ ਭੁਲਾ ਭੋਜਨ ਲੇਹਾ ॥ ਅਤੇ ਭੁਲੇ ਮੈ ਵੇਲੇ ਹਾ ॥ ਅਰੁ ਅਪੀਨੁ ਹੀ ਸੇਤੀ ਮਬਾਨਵ

ਇਚਰਨੋਪਰਖੋਸਧਮੁਰਤਦੇਖਦੈਕਿਯਹਰੀਤਹੈ॥ ਰਾਜਾਸੁਪ੍ਰਸੈਦਕਰਮਾਦਬਲੀਆ
 ਹਾਰਾਜੇਭੇਹਮਨਲੀਤੀ॥ ਭੁਲੇਭੋਜਨਭੁਲੇਸੈਵੇ॥ ਗੋਸਾਟਿਰਾਜੇਸੁਪ੍ਰਸੈਦਨਲਹੋਈਦਾਪੁਵਿਚ

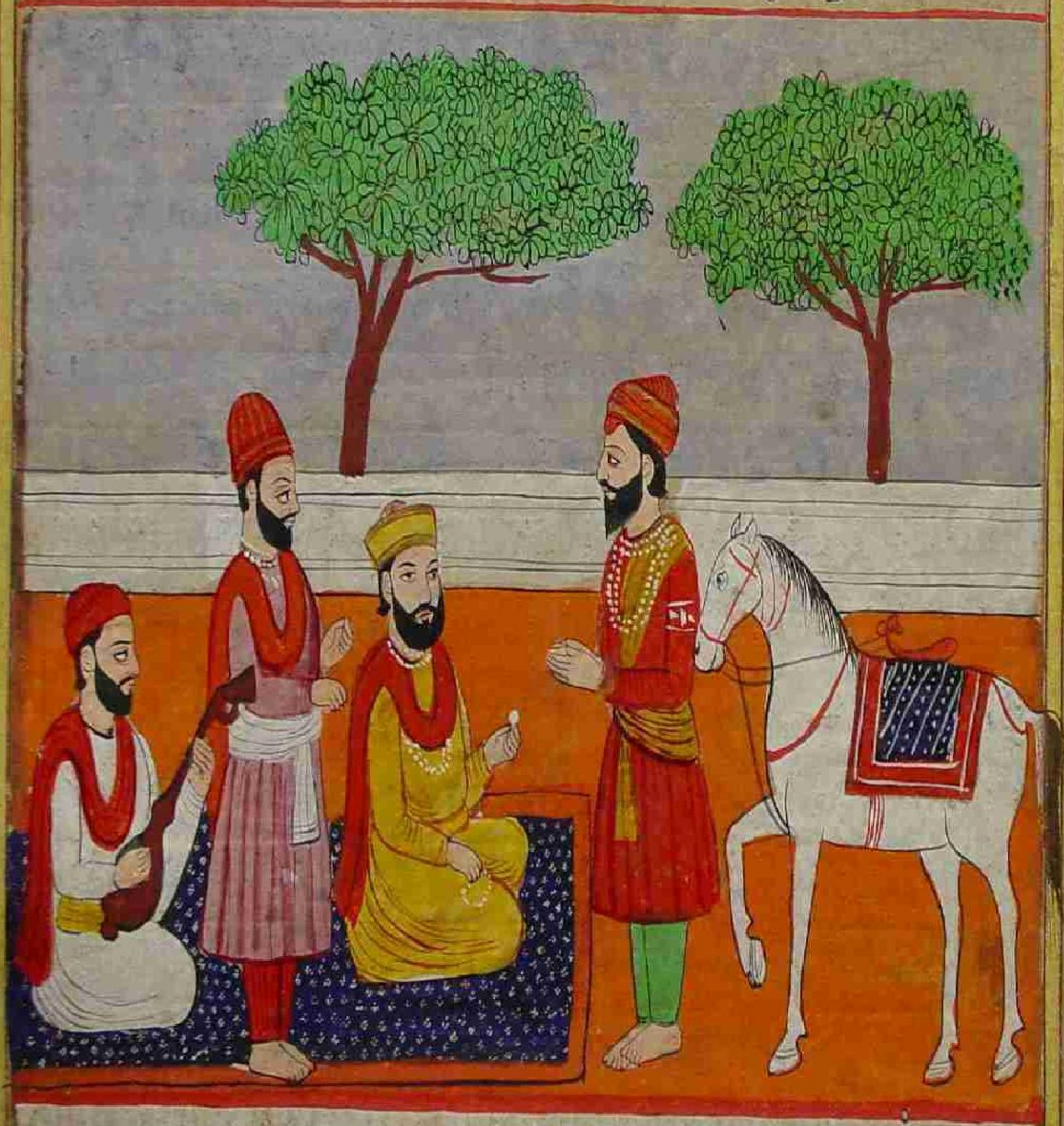
ਅਤੇਭੁਲੇਬਸਤਾਇਦੁਸੈਦਨਲਲੀਤਾ॥ ਅੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਗੈਮਥਦੇਕਿਆਜੋਕਿਛੁ
 ਲਿਆਇਆਸੀਸੋਅਗੈਰਖਿਓਸੁ॥ ਤਾਂਇਦੁਸੈਦਬੋਲਿਆਜੀਰਾਜਾਕਰਮਵੀਤਹੈ॥ ਇਸਉ

ਪਗਰੀਪਚੀਜੈ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਰਸਾਪੀਦਿਤੀ॥ ਅਤੇਸਬਦਿਬੋਲਿਆ॥ **ਬਿਲਾ**
ਵਲੁਮਹਲਾ॥ ਏਕਰਾਜਦੀਆਂਸੁਪਰਸੈਵਾ॥ ਜਿਨ੍ਹਗਿਆਨਪਾਇਆਤਿਹਨੈਨਾ॥ ਮਿਦੇ
 ਮੀਧੀਅੰਚਗਦੇਬਿਕਾਰਾ॥ ਮੇਸਾਸਾਹਿਬੁਮੀਤਹਮਾਰਾ॥ ੧॥ ਸੁਦਸੁਪਰਸੈਵਯਹਬਤਹਮਾ
 ਰੀ॥ ਏਕੋਰਾਜਦੀਅਛਤਪਾਰੀ॥ ਧਰਹਉ॥ ਅਠਹਾਰਿਰਾਜੁਤਮਰਯਤਕੀਨੇ॥ ਸਭੈਸੇਵਕ
 ਰੈਪ੍ਰਭਸਿਉਮਨਭੀਨੇ॥ ਮੇਸੀਪ੍ਰਭਜੀਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀ॥ ਗੁਰੁਮਾਤਿਉਪਜੀਰਿਦੈਬੀਚਾਰੀ॥ ੨॥
 ਸਤਿਦਾਪ੍ਰਕਾਰਜਤਮਾਰਾ॥ ਤੀਨਦੀਪਤਮਚਰਨਪੁਜਾਰਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨੁਮਹੇਸਤੇਉਚੈ॥
 ਸੁਪਰਸੈਵਤਮਨਿਰਮਲਸੁਚੈ॥ ੩॥ ਇੰਦ੍ਰਸੈਵਇਹੁਸਿਗਤਮਾਰਾ॥ ਕਰਨਕਰਨਆਪੇਕਰ
 ਤਰਾ॥ ਕਹੁਨਨਕਜੀਸੁਆਪਾਇਆਲੁ॥ ਤਿਸਸਰਬਸੁਖਸਭਮਿਦੈਜਿਜਲੁ॥ ੪॥ ਤਬਰਾ
 ਜੇਸੁਪਰਸੈਵਨੁਸਏਦਾਪ੍ਰਕਾਰਜੁਕੀਤਾ॥ ਇਕਛਤਰਾਜੁਦਿਤਾ॥ ਅਗੇਅਠਹਾਰਾਜੇਰਾਜੁ
 ਕਰਦੇਆਗੇ॥ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਇੰਦ੍ਰਸੈਵਦੇਪਰਸਿਗਤੀਨਦੀਪਦਾਰਾਜੁਲਗਾਕਰਨ
 ਅਤੇਨਲੇਮਹਾਪੁਰਖੁਹੋਇਆ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ ਆਂਦੇਖਸੁਪਰਸੈਵਤੀਰੇਦੀਰਿਸਕ
 ਕਰਦਹੋਵੈ॥ ਸੁਦਰਾਜਾਸੁਪਰਸੈਵਮਾਤਿਕਦੀਰਾਜਦੇਤੇਜਾਵਿਚਾ॥ ਇਜਵੈਤਾਤਿਜਾਣੈ
 ਤਾਂਰਾਜਾਸੁਪਰਸੈਵਹਬਿਜੋਕਿਕਰਿਓਨਖਜਹੋਇਆ॥ ਅਤੇਕਹਿ॥ ਆਂਜੀਜੇਕਹੋਤਾਮੈਰਾਜੁ
 ਭੂਇਸੇਨੂੰਦੇਦਾਹਾ॥ ਅਤੇਮੈਤੁਸਡੇਨਲਫਿਰਨਹਾ॥ ਮੇਸਾਵਖਤਮੈਨੂੰਕਦਹਾਬਿਅਵਸੀ॥
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ ਅਭਾਈ॥ ਅਸਾਜੇਤੈਨੂੰਇਥੇਮਜੀਬਹਾਇ॥ ਮੈਹੈਸੋਮਜੀਅਸਕੀ
 ਹੋ॥ ਅਤੇਤੈਨੂੰਇਕਛਤਰਾਜੁਜਾਇਤਾਹੈਸੋਰਾਜੁਭੀ॥ ਅਸਾਤੁਹੈ॥ ਤੈਨੂੰਰਾਜੁਅਤੇਮਜੀਦੇਵੇਦਿ
 ਤੈਹੀਨੀ॥ ਤੈਤੈਰਾ॥ ਅਸਨੂੰਕਾਰੇਦੇਖਣਾ॥ ਤਾਤੈਰਾ॥ ਅਤੇਸੁਪਰਸੈਨਦਹਾਮਥਾਂਦੇਕੀਆਂ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ ਆਂਹੁਇਆਸੀਖੇਤੁ॥ ਮੇਗੇ॥ ਤੁਸਡੇਹਵਿਸਤੇਕਰਤਰਾਅਸਨੂੰਇਸ

ਧਰਤੀ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਨਕ ਬੈਰ ਗੁਛੁ ਦਾ ਬੀ ਮੀ ਮੇ ਨਾਂ ਹੀ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿਉ ਰਾਜਾ ਕੀਉ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹੀ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਉ ਨੁ ਕਰੋ
 ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਰਾਜਾ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਤੇ ਪਾਸਹੀ
 ਆਹੇ। ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਹਿ ਕਹੀ ਹੋ ਜਾਂ ਵੀ ਮੇਗੇ। ਤੁਸਾਂ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਕਰਣੀ। ਅਨੰਦ ਨਲ ਰਹ
 ਣਾ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹੀ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਏਨੁ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਜੇ ਅਸਾ ਤਾ ਆਤਮਾਂ ਠਉ ਰਹੋ। ਤਬ
 ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨਾ ਮਾਖਿ ਆ ਜੀ ਭਲ ਹੋਵੈ। ਰਾਜੇ ਦੁਭੀ ਮਾਖਿ ਮਾਮਨੀ ਮੇ। ਹੀ ਕੁਮਹੀ ਨਾਇ ਥੇ ਹੀ
 ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾ ਭਲ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰਾਭੀ ਮਾਖਿ ਮਾ ਫੇਰ ਨਲ ਹੀ। ਹੀ ਕੁਮਹੀ
 ਨਈ ਤੇ ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਨਾ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਨਾ ਪਾਸ ਰਹੇ। ਬਹੁ ਤੁਰਾ ਜੀ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ। ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ
 ਨ ਬਹੁ ਤੇ ਰੇਹਾ ਬਿਜੋੜੇ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਂ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਤੇ ਪਾਸਹੀ ਆਹੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ
 ਏ ਆਹੋਇ। ੨੪। **ਬੋਲ ਗੁਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੀਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ**
ਚਲੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਮਲਾ ਦੀ ਪਨ੍ਹ ਚਲੇ। ਸੁਮੁੰਦੇ ਸੁਮੁੰਦ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਜਾਈ ਮੇਜੀ
 ਉਧਰਤੀ ਉਤੇ ਜਾਈ ਦਾਹੈ। ਤਿਵੈ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਚਲੇ ਜਾਈ। ਮੇ। ਛਿ। ਮਾਮਹੀ ਨੇ ਸਹਾ ਜਿਨਾ ਲਿਚ
 ਲੈ ਗਏ। ਜੀਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖੁਸੀ ਮਾਵੈ ਤੇ ਥੇ ਬਹੀ ਜਾਂ ਵੈ। ਆਗੇ ਸਿਲਮਿਲ ਦੀ ਪਾਵਿਚ
 ਪ੍ਰੀ ਮਪਈ ਆਂ ਹੀ ਜੀ ਹੀ ਕੁਤ ਪਸੀ ਆਂ। ਆਹੈ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਨ ਪਾਸੋ। ਸੁਧਰ ਸੈ ਨੂੰ ਤੀਨ
 ਦੀ ਪਦੇਰਾ ਜਦਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋਸਾ। ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਤ੍ਰਾ ਬਾਂਦੀ ਹੀ ਕੁਥੇ ਰਹੀ ਦਾਹੈ। ਤਿਸਨੂੰ ਪੁਰਨੁ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੀਤਾ ਹੋਸਾ। ਏਹੁ ਸੈ ਹਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀ ਮੁਹੋਇ ਰਹੀ ਆਂ ਹੀ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂ ਏ
 ਸੈ ਹਰ ਦੇ ਉਦਾਮਾਂ ਨਵਿਚ ਬੈਠੇ। ਜਾਂ ਦਿਨ ਸਾਤਿ ਜਗਲੁ ਵਿਚ ਬੈਠੇ। ਅਨੰ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ
 ਰਿਦਾਨੇ ਕਹੀ ਆਂ ਜੀ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਸੈ ਹਰ ਦੇ ਪਾਸ ਵਾਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਆਂ

ਸਿਕਾਰੀ ਬੋਲਿਆਂ ਵਿਉਂਤਾਈ ਮਰਦਾਨ ਭੁਖਲ ਗਿਹਈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਂ ਜੀਤੁ
 ਸਨ੍ਹਿਤ ਕਰਤ ਰਏ ਹੋ ਜੇਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਤੁ ਸਨਾਲ ਹਠ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਜੀ। ਹੁਣ ਸੇਹਾਰੀ
 ਮਾਏ ਮਾਏ ਇਥੋਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮੁਹਪਾਏ। ਮਾਵਾ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ। ਮਾਰੂਈ ਮਰਦਾ
 ਨ ਕੁਝ ਸਿੱਤੋ ਪਕੜਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਂ ਭੁਲ ਜੀ। ਮਰਦਾਨ ਚੁਪ ਕਰ ਕੇ ਬਹਿਰਾਹੀ ਮਾਂ।
 ਬੈਠ ਕਾਰੀ ਮਾਖਿਆਂ ਜੀ। ਇਸ ਸੇਹਾਰੀ ਦਾਨ ਮੁਕੀ ਮਾਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਆਂ ਮਰਦ
 ਨਾਏ ਸੇਹਾਰੀ ਦਾਨ ਉਬਰ ਮੁਪੁਰ ਹੋ ਸੁ। ਅਤੇ ਏਥੇ ਦਰਾਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚੜ੍ਹੇ। ਅਤੇ ਨਉ ਮਧਰ
 ਬੈਠੇ। ਇਹ ਗਲ ਹੋਈ। ਮਾਸਨਾ ਜੋਰਾ ਜਾ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਨ ਮਾਂ। ਮਾਸੀ। ਮਰ
 ਮਾਰੇ ਭੀ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਦਾ ਸੀ। ਸਿਕਾਰ ਖੇਡਦਾ ਖੇਡਦਾ ਜੀ ਮਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਮਾਏ। ਤੇ
 ਧਰੇ ਮਾਂ। ਇਨ੍ਹਿ ਕਲਿਆ। ਜਾਏ ਖੇਤ ਤੋਂ ਮਨੁਖ ਉਜਾੜਿ ਬਿਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿ। ਰਾਜਾ ਦੇ ਖਕਾਰ
 ਪੜ੍ਹ ਹੋਇ ਰਹੀ ਮਾਂ। ਤਬ ਨੇੜੇ ਮਾਂ। ਇਕ ਰਿਲ ਗਾ ਪੁਛਣਾ ਮਜੀਤੁ ਮਕਓ ਚੜ੍ਹੇ ਤੇ ਹੋ ਜੀ। ਉਜ
 ਝਿ ਬਿਚਿ ਵਿਉ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦਾਨ ਬੋਲਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਹਮਾ ਦਮ ਹਿੱਤੇ ਹੋ ਸੁ। ਤਾਰ ਜੇ
 ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਤੁਮ ਸੇਹਾਰੀ ਸਿਉ ਬਾਹਰੀ ਕਿਉ ਬੈਠੇ ਹੋ ਜੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ਮਾਂ ਜੀ ਸੇਹਾਰੀ ਮੈ
 ਕਿਸ ਕੈ ਦਮਾਰੇ ਜਾਏ ਬੈਠੀ ਮੇਜੀ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਪੁਛਿਆਂ ਤੁਮ ਅਤੀਤ ਹੋ ਜੀ। ਤ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ਮਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਮਾਂ ਹਮ ਨਜਰਾ ਮਾਵੇ ਦੇਹਾ। ਤਾਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਹੀ ਮਾਂ ਤੈਰ
 ਸਰੋਂ ਉਸ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਮੈ ਡਿਠਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ ਬੋਲ ਤਨਹੀ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਭੁਖਨ
 ਲਾਛਿ ਤਹੋਇ ਰਹੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾ ਮੈ ਕਹੀ ਮਾਂ ਰਾਏ ਜੀ। ਮਸਧਰ ਦੇ ਸੀ ਮਾਏ। ਤਾਰ ਜੇ ਪੁਛਿਆ
 ਮਾਰੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸਿਉ ਮਾਏ ਹੈ। ਤੁਮ ਰੀ ਬੋਲਿ ਸਮਝਿ ਨਹੀ ਜਾਤੀ। ਤਾ ਮੈ ਕਹੀ
 ਮਾਂ ਜੀ ਹਮ ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸਿਉ ਮਾਏ ਹੈ। ਕਈ ਪੰਜਾਬ ਸੁਣਿ ਮਾਏ ਵੇਗਾ। ਤਾਰ ਜੇ ਸਮਝਿ

ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਓਹੈ ਨਾਤਾਰਜੇ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਕੁਈ ਤੁਮ ਬਿਸਹਾਰਿ ਦੇਸਰ ਜੇ ਸੁਪਰਸੈ ਨਕ
ਹੈ ਤੁਮ ਓਹੁ ਕੁਛਿ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਗੋਸਟਿ ਰਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਨਾਲਿ ਹੋਈ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਸੈ ਹਰਦੇ ਪਾਸਿ

ਤਬ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਰਾਇ ਜੀਉ ਹੀ ਤੇ ਅਏਹੈ ਸੁ ਤਮੈ ਰਜੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ
ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤੁਮ ਕਉ ਨੂੰ ਤੇਹੈ ਤਾਰ ਜੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਗਮਾਪਣ ਨਾਉ ਬਤਵੇਗੇ ਰਾਤ

ਮਧਗਮਪਣਨਉਬਤਾਇ॥ਅਗਮਪੁਦੇਮਹਿਤਕਲਉਬਤਾਇ॥ਮਹਿਤਤੋਬੋਲਤਨਹੀ॥ ੨੬
 ਤਬਮੇਕਹੀ॥ਅਜੀਮਹਿਤਕਾਤੋਨਮੁਨਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀਕਹਤੇਹੈ॥ਨਿ॥ਅਤੇਮੇਰਨਉਤੋਰੁਈਬ
 ਲਹੈ॥ਅਰਾਇਸਕਨਉਮਰਦਨਹੈ॥ਤਬਰਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹੀ॥ਅਸੁਦਤੋਰੁਈਬਾਲਸੁਪ
 ਰਸੈਣਅਰੁਣ੍ਰੇਬੰਢੀਕਉਦੇਹੀਪਰਤਪੁਦੇ॥ਅਇਅਹੈਸਚਕਹੀਓਸੁ॥ਤਬਰੁਈਬਾਲੇਕ
 ਹੀ॥ਅਹੁੰਜੀਏਹੀਏਅਾਇਅਹੈ॥ਪਰਤਮਮਪਣਨਉਤੋਬਤਵਉ॥ਅਗਮਪੁਦਾਬਰ
 ਨਬਤਵਉ॥ਅਗੁਸੈਹਰਿਕਨਉਬਤਵਉ॥ਤਰਾਜੇਕਹੀ॥ਅਹਮਰਨਉਤੋਮਧਰਬੈਨਹੈ॥
 ਅਗੁਸੈਹਰਿਕਨਉਬਰਮੁਪੁਰਹੈ॥ਅਗੁਇਸਵਿਲਾਇਤਕੇਰਜੇਹੋਤੇਹੈ॥**ਬਰਨਹਮਾਰਾਬੁ**
ਮਦਕਹੈਸੁ॥ਤਬਰੁਈਬਾਲੇਕਹੀ॥ਅਰੁਲਰਜਾਂਜੀਮਲੁਮਹੁਅਹੈ॥ਅਤੇਇਹਦੀਪਕਉ
 ਣਕਹੀਤਹੈ॥ਤਰਾਜੇਕਹੀ॥ਅਸੁਦਹੁਰੁਈ॥ਅਤੀਤਜੀਇਹੁਸਿਲਮਿਲਦੀਪਕਹੀਤਹੈਸੁ॥
 ਤਬਫੇਰਰੁਈਬਾਲੇਪੁਛਿ॥ਅਰਾਜਾਜੀਇਸਮੈਕੇਤੇਰਜੇਰਾਜੁਕਰਤੇਹੈ॥ਤਬਰਾਜਾਬੋਲਿਅ
 ਸੁਦਹੁਰੁਈ॥ਅਤੀਤਜੀ॥ਈਹਾਂਤਿਨਦੀਪਮੈਅਠਰਹੀਰਾਜੇਰਾਜੁਕਰਤੇਹੈ॥ਤਮੈਫੇਰਪੁਛਿਅ
 ਜੀਉਠਾਰਾਜੀਅੰਦਾਰੀਅੰਕਿਅਨਉਹੈ॥ਤਬਰਾਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹੀ॥ਅਸੁਦਹੁਰੁਈ॥ਅਤੀ
 ਤਜੀ॥**ਕਵਲੁਨੈਨ**॥ਅਪੁਰਬੈਨ॥**ਸੁਧਰਸੈਣ**॥**ਸੁਖਚੈਨ**॥**ਅਸਰਾਪਨਹ**॥**ਸਗਰਸੈਨ**॥**ਬੀ**
ਗੋਮੈਨ॥**ਲਲਨੈਨ**॥**ਰਾਇਮੈਨ**॥**ਸੁਖਸਗਰ**॥**ਨਗਪੁਸਰਾ**॥**ਰਾਜਾਦਕਾ**॥**ਪਦਕਾ**॥**ਸੁ**
ਪਸੰਭਲਕਾ॥**ਬੁਧਬਬੇਕਬਲਕਾ**॥**ਨੈਨਜੋਤਿ**॥**ਬਾਲਸਿੰਘਾਰਾ**॥**ਤੁਰਤਰੰਗ**॥**ਅਗਨਰਾਇ**॥
 ਤਬਫੇਰਮੇਰਾਜੇਮਧਰਬੈਨਨੂੰਪੁਛਿ॥ਅਰਾਜਾਜੀਇਨਾਅਠਰਹਉਪਰਸਿਰਦਾਰੁਕਉਨੁਹੈ
 ਤਬਰਾਜੇਕਹੀ॥ਅਸੁਦਹੁਰੁਈ॥ਅਤੀਤਜੀ॥ਸਰੁਨਏਉਪਰਰਾਜਾਕਵਲੁਨੈਨਹੈ॥ਤਬਮੇਕ
 ਹੀ॥ਅਏਰਾਜਾਮਧਰਬੈਨਇਹੁਗਲੁਝੁਰੁਕਉਬੋਲੀਅਹੀ॥ਸਭੇਗਲਾਸਚਬੋਲਕਹੀਏ

ਹੁਗਲਣੁ ਕਉ ਬੋਲੀ। ਤਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹੀ। ਮਾਸੁ ਦਹੁ। ਅਤੀਤ ਜੀਤੈ। ਇਹੁ ਬਤਾ ਕੀ।
 ਸਮਝੈ ਕੀ। ਮਾ ਕਹੀ। ਤਬਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹੀ। ਮਾਸੁ ਤੀਤ ਜੀਤੈ। ਕੀ। ਮਾ ਜਾਂਦਤ ਹੈ। ਤਮੇ
 ਕਹੀ। ਮਾ ਰਾਜਾ ਜੀ। ਮੇਜਾ ਦਤ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇਰ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈਨ ਨੂੰ ਸਭਨ ਦੇ ਉਪਰ
 ਹੁਖ। ਮਾ ਹੋਸੁ। ਤਬਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹੀ। ਮਾ ਤੇਰਾ ਮਹਿਤ ਕਹਤ ਹੈ। ਕੇਤੁ ਹੀ ਕਹਤ ਹੈ। ਤਬਰ
 ਜੇ ਕਹੀ। ਮਾ ਹੋਸੁ। ਤੀਤ ਜੀਤੈ। ਮਾ ਹੀਤੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਾਧ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀ। ਤਬਰੁ ਈ ਬਾਲੇ ਕਹੀ। ਮਾ
 ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤਬ ਬੋਲਤ ਹੈ। ਜਾਇ ਕੋਈ ਬੁਲਵੈ। ਤਬ ਕੋਈ ਬੁਲਵੇ ਵਾਲਾ। ਮਾ ਵੈਗਾਤ
 ਬੋਲ ਨਿਗੇ। ਤਬਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹੀ। ਮਾ ਹੋਸੁ। ਅਤੀਤ ਜੀਹ ਮਬੁਲਵੈ। ਤਬਰੁ ਈ ਬਾਲੇ ਕਹੀ
 ਮਾ ਰਾਜਾ ਬੁਲਾਇ ਜੇ ਬੁਲਾਇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਬਰ ਜਾ ਘੋੜੇ ਤੋ ਉਤਰੀ। ਮਾ ਉਤਰੀ ਕਰੀ ਨਜੀ
 ਕਾ। ਮਾਇ। ਮਾ। ਮਾ। ਇਕ ਰਿਰ ਜੇ ਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛੀ। ਮਾ ਹੋਸੁ। ਗੁਰੂ। ਮਾ ਗਤਿ ਜੀ। ਇਨ ਕਹੀ। ਮਾ ਵਾਜ
 ਕੀ। ਮਾ ਹੋਸੁ। ਤਮੇ ਕਹੀ। ਮਾ ਜੀ। ਇਨ ਕੀ। ਮਾ ਵਾਜ ਕਰਤ। ਰਕਰਤ। ਰਹੈ। ਤਬਰ ਜੇ ਨੇ ਨੇੜੇ। ਮਾ ਇਕ
 ਰੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਮਹਿਤ ਜੀ ਕਰਤ। ਰਕਰਤ। ਰਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨ ਬੋਲੈ। ਤਾਰ ਜੇ ਨੇ ਫੇਰ ਉਚੀ
 ਕਰੀ ਕਹੀ। ਮਾ। ਤਪਾ ਜੀ ਕਰਤ। ਰਕਰਤ। ਰਾ। ਤਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਇਸ ਮਾਧ ਪੁਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੀ। ਮਾ ਸਤਿ ਕਰਤ। ਰਜੀ। ਸਤਿ ਕਰਤ। ਰਾ। ਤਾਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਨੇ ਮਸਦੇ ਕੀ। ਮਾ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਮਾ ਪੀ। ਮਾ। ਮਾ। ਉਰ ਜਾ ਮਧਰ ਬੈਨ। ਤਾਰ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹੀ। ਮਾ ਤਪਾ
 ਜੀ ਨਗਰ ਮੈ ਚਲੇ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਰਾਜਾ ਜੀਹ ਮਰਾਨਗਰ ਇਹੀ ਹੈ। ਤਬ
 ਰਾਜੇ ਕਹੀ। ਮਾ ਜੀ। ਈਹ ਉਜਾੜੀ ਮੈ ਬੈਰਣਾ ਕੀ। ਮਾ ਢਾਇ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਰ
 ਜਾ ਜੀਹ ਮਫਕੀਰਾ। ਮਤੀਤ। ਮਾ ਹੋਸੁ। ਹਮ ਕਉ ਉਜਾੜੀ ਬਸਤੀ ਹੈ। ਤਬਰ ਜੇ ਫੇਰ ਕਹੀ। ਮਾ ਜੀ
 ਮੈ ਹਰੀ ਮੈ ਕੋਈ ਰੀਤ ਰੇਈ ਬਲੇਵੈਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਵਿਚ ਸਬਦ

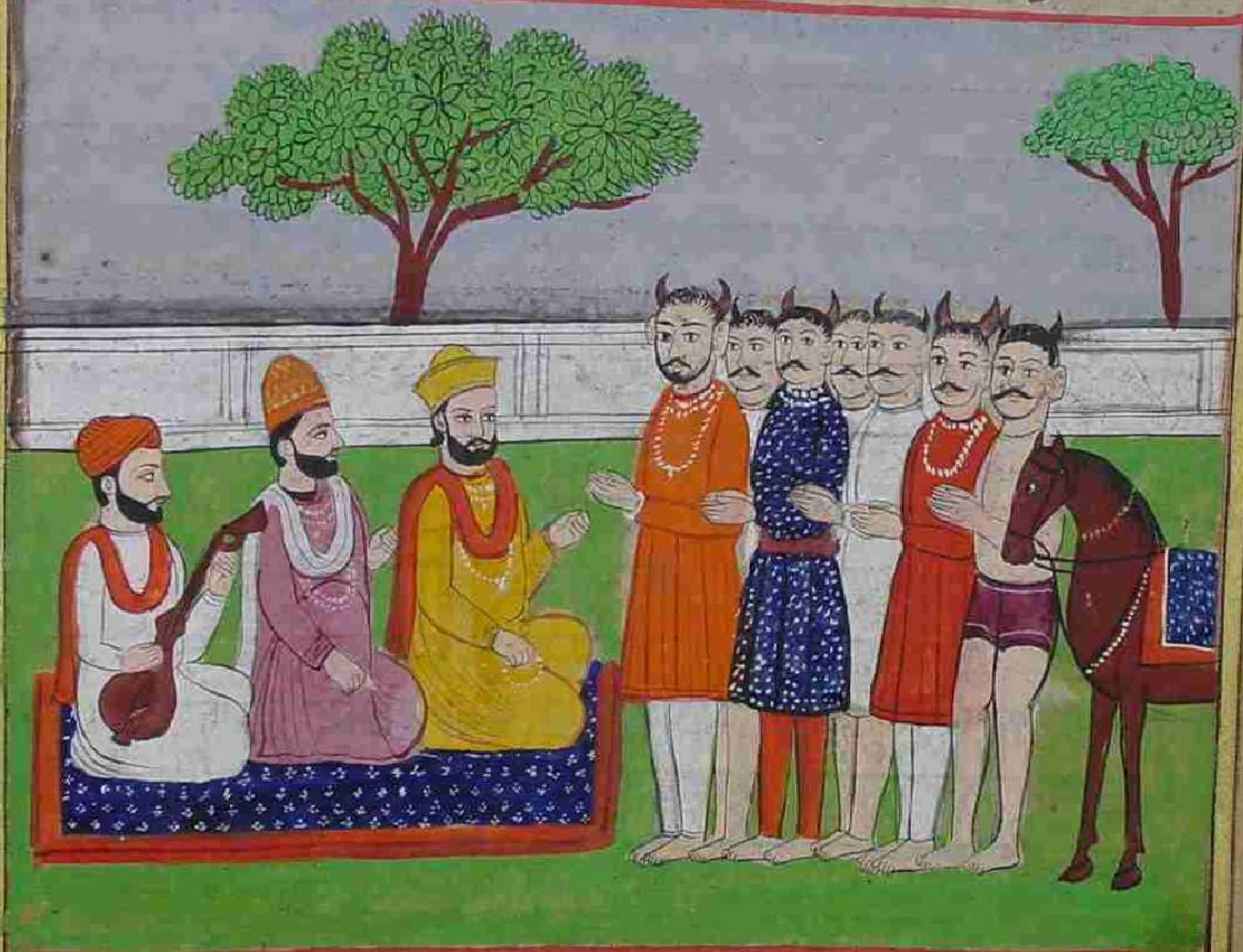
ਬੋਲਿਆ ਆਖਿ ਲਵਲੁ ਮਹਲਾ ॥ ਏਕੁ ਭੰਡੁ ਰਾਨੁ ਮੁਕਾ ਜਿਨ ਸਭ ਬਿਛੁਟੀਆ ਭੁਖਨੀ ਗਸ ੨੧
 ਭੁਛਿਨ ਕੈ ਅਪੁਨ ਬਰਿਲਿਧੀਆਂ ਅੰਮੇਸਨਾ ਮੁਨਛੁ ਡੀ ਅੰਮੇਸਦ ਸਿਗਹ ਮਾਰੇ ਲੇਖਾਂ ਕਈਨ ਪੁਛਈ
 ਮਨ ਮੀਤੀ ਪਾ ਮਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੋਜਨੁ ਉਤ ਮੁਹ ਮਕੀਆਂ ਸਿਤਨ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ॥ ਜਲ ਸੀਤ ਲਹਾਰਿ
 ਰਿਪੀਆ ਹਰਿ ਦੇ ਮਹਿ ਸਾਂਤੁ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਂਨੀਆਂ ਚਾਂਦੀਆਂ ਚੇ ਸਿਗਾ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ
 ਏਕ ਹੋਵੈ ਨਿਰਭੰਗਾ ॥ ਨਨਕ ਕਹੈ ਗਾ ਜੀਵਾ ਸਭ ਭੁਪ ਸਾਰਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਾਂ ਨ ਸਭ ਬਿਨਸ
 ਜਾਂ ਏਰਹੈ ਏਕ ਕਾਰਾ ॥ ਤਬ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਪੈਰ ਤੇ ਪਇਆ ॥ ਅਤੇ ਮਾਖੇ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਣਾ ਮਾਖੀ
 ਮਾਂ ਕਰੀ ਅੰਮੇਸੇ ਵਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਧਰ ਬੈਨ ਇਹੁ ਅਸੀ ਤੁਸ ਨੂੰ ਕਹ ਦੇਖ
 ਹੋ ॥ ਜੋ ਅਸਾ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਨੂੰ ਏਕੁ ਭੰਡੁ ਰਾਜਾ ਦਿਤ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਉਸਦਾ ਭੁਲ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਅ
 ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾ ਮਨੇਗਾ ਤਾ ਉਹ ਜਾਣੇ ॥ ਅਸਾ ਮਾਪਣੀ ਵਲੋਂ ਮਾਪ ਛੁਡਾਵ ਸੀ ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈ
 ਨ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਓਹੁ ਅਸਾ ਰੂਪਾ ਤਿਸਾਹੁ ਮ ਉਸਕੀ ਛਾਤਿ ਹੂਏ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਭੁਲ ਭਾਈ ਕਿਰਤ ਚਾਚਿਤਾ ਮਾਂ ਵੇ ॥ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ ਰਾਜਾ ਮਾਂ ਤੇ ਭਾਗੁ ਇਹੁ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਦੇ ਹੋ ॥ ਅਤੇ
 ਨਨਕ ਹੀ ਚਲਦਾ ਸੁ ॥ ਜੋ ਬੁਰਾ ਭੁਲ ਕਰੈ ਸੋਈ ਨਾ ਲਿਖਦਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ
 ਅਸਾ ਤੁਸ ਰੂਬ ਚਲਨ ਲਕੀ ਮੁਹੇ ॥ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਮਵਸਤੁ ਹੋਗਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹੁਦ
 ਤੇ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਹੁਇ ॥ ਅਸੀ ਹੀ ਮਦੇ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ
 ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਬੈਨ ਤੀਕੀ ਤੀਜੀ ॥ ਅਸਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਕਾਰੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ॥ ਅ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਪਾ ਮਾਂ ਰਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਾ ਰੂਬ ਮਾਂ ਗੋ ਬੈਨ ਤੀਕਰ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤਿਸ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣਾ ਅਗੋ ਪੜੇ ਹੋਵਣਾ ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸ ਬੋਭੀ ਬਿਹੁਤ ਕ
 ਰਿਜਾਈ ਮੇਰੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਅੰਮੇਸੀ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਨੀ

ਮਹੀਨੇ ਰਜੇ ਮਧੁਰ ਬੈਠ ਪਾਸ ਰਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਰਹੈ ॥ ਅਬਾ ਮਾਗੈ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਦਿਆ
 ਲੀਤੀ ॥ ੨੧ ॥ **ਬੋਲੋ ਰਾਈ ਜੀਵਾ ਹਿ ਗੁਰੂ ਪੀਠ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚ**
ਲੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲੇ ॥ ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ ਕੀ ਬੁਝਿ ਪਰਤੀ ॥ ਕੀ ਬੁਝਿ ਸਮੁਦਾਈ ਵੇਚ ਲੇ ਗਏ
 ਇਕ ਸੈਂਹਰ ਪਹਾੜਾ ਦੇ ਉਪਰ ਆਹਾ ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰ
 ਤਾ ਕੋਈ ਸੈਂਹਰ ਨਿਜ ਰਾਮ ਵਦਾਹੈ ਸੁਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ॥ ਹਸਿ ਕਾਰੀ ਮਾਖਿਆ ਭਾ
 ਈ ਮਰਦ ਨਾ ਤੇਰ ਜੀ ਉਸੈਂਹਰੀ ਵਿਚ ਵਸਦਾਹੈ ॥ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ ਮਾਜੀ ਤੁਧੁ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਤਰ
 ਸੁਠਾਹੀ ॥ ਸੈਤੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਸੈਤੀ ਰਾਤੀ ਵੇਹੀ ਚਲੇ ॥ ਆਏ ਅਗੇ ॥ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੈਂਹਰੀ ਆਇਆ ਹੈ
 ਤਾਹੁਣੇ ਮੇਹਣੇ ਦੇ ਦੇਹੀ ਜੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਸੁ ਦੁਬਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਅਗੇ ਮੈ ਮਾਖਿਆ
 ਮਾਜੀ ਮਰਦ ਨਾਂ ਸਚਾਹੈ ॥ ਹਿਕਤਾ ਰੁਖਾਹੈ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਰੂ ਉਜਾਦਾ ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ
 ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਮਨੁ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਵਾਰੀ ॥ ਆਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸਵਾਰੀ ਹੀ ਪਿਓ ਸੁਆ
 ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਇਹ ਉਹ ਜੇਹਾ ਸੈਂਹਰੀ ਹਈ ਜੀ ਬੇਕੜਾਹੈ ਵਿਚ ਤਲ ਦਾ ਮਾਂਹ
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਓਹੋ ਜੇਹਾ ਸੈਂਹਰੀ ਪਾਇਆ ਭੁਠੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂਚ
 ਲਾ ਮਰਦ ਨਾਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਸੈਂਹਰੀ ਦੁਰੀਤ ਮਾਸਾ ਦੇਖਈ ਮੇ ॥ **ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਓਹੋ ਜੇਹਾ**
ਹੈ ਤਾਹੁਣੇ ਨਹੀ ਜਾਵਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦ ਨਾ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹਈ ॥ ਤਾ ਮਰਦ
 ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੋ ॥ ਕੋਹ ਦੁਹਾ ਉਪਰ ਆਹਾ ॥ ਉਥੇ ਚਲ ਕਰ ਪਹਾੜੀ ਦੇਹੇ ਰਜਾਇ ਬੈਠੇ ਸੁਆ
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਮਾਜੀ ਇਸ ਸੈਂਹਰੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਮਾਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦ ਨਾ
 ਇਸ ਸੈਂਹਰੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਦੇਵਗੀ ਪਾਰਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਰਾਜ ਦੇਵ ਲੁਤਹੈ ॥ ਇਹ ਦੇਵ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਡਾ
 ਰਾਜੁ ਕਰਦਾਹੈ ॥ ਸਤਾਰਾ ਲਖ ਦੇਵ ਇਸ ਦੇ ਸਲਾਮੀ ਹੋਨੀ ॥ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਸੈਂਹਰੀ ਵਿਚ

ਵੜਨ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੈਹਰਿ ਵੜਨ ਹੋ ਅਸਾ ਤਬ ਮ
ਰਦਨੇ ਅਖਿਆ ਭੁਲ ਜੀ ਤਬ ਦੇਵ ਲੁਤਰਾ ਜ ਦੇਵਾ ਦਾ ਸਿਕਾਰੁ ਖੇਡੁਣਾ ਮਾਇਆ ਸੀ ਜਬ ਦੇਖੇ
ਤਾਪ ਹਾਜੀ ਹੋਠ ਤੈ ਮਨੁ ਖੁਬੈ ਠੋਹੈ ਨੀ ਤਬ ਦੇਵ ਲੁਤ ਦੇਖ ਕੈ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਅਖਿ ਓਸੁ ਭ
ਈ ਇਹੁ ਖੁਰਕਾ ਅਸਨੁ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਪਿਛੋ ਅਜੁ ਹਾਥੀ ਮਾਈ ਹੋਇ ਉਸਨੇ ਇਕ ਸੁਦੈ ਤਨੁ ਅਖਿਆ ਆਇ
ਹੁਜੈ ਤੈ ਮਨੁ ਖੁਬੈ ਠੋਹੈ ਨੀ ਸੋ ਅਸਾ ਤੈ ਖੁਰਕੇ ਹੋਇ ਨਨੁ ਪਕੜਿ ਲਿਆ ਓਇਹੁ ਸਿਕਾਰ ਮੈਨੁ ਬਹੁਤ
ਮੁਦਤਿ ਪਿਛੋ ਹਾਥੀ ਮਾਈ ਹੋਇ ਦੇਵ ਤੈ ਉਤਰੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਗਲਾ ਕਰ
ਦੇ ਮਾਹੇ ਤਉ ਦੇਵ ਨੁ ਦੇਖ ਕੈ ਰਹਿ ਜ ਰਦੁ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਦੇਵ ਤੈ
ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਅਕਰੀ ਓ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖ ਕਰਤ ਰਦੇ ਰਿਗਤ ਮਾ
ਸੋ ਬੈਠ ਦੇਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੀਆਂ ਤਾ ਦੇਵ ਤੈ ਨੇੜੇ ਆਇਤਾਂ ਅਪੋਹੋਇ ਗਾਇ ਹੋਰ ਸਭ ਕ
ਣ ਨਜਰ ਮਾਵੈ ਪਰ ਅਸੀ ਤੈ ਨ ਨਜਰ ਮਾਈ ਓ ਤਬ ਓਹੁ ਦੈਤ ਓਰ ਗਾਇ ਉਨ ਜਾਇ ਕਹੀਆ
ਜੀ ਉਥੇ ਤਾਂ ਅਸਨੁ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ਤਬ ਦੇਵ ਲੁਤ ਕਹੀਆ ਮਰੇ ਅਉਰ ਜਾਵੈ ਤਬ ਤੈ ਦੇਵ
ਹੋਰ ਆਇ ਓਹੁ ਗੀ ਅਪੋਹੋਇ ਗਾਇ ਹੋਰ ਆਇ ਓਹੁ ਗੀ ਅਪੋਹੋਇ ਗਾਇ **ਇਸੀ ਤਰਾ ਸਤਵ ਰੀਆਂ**
ਦੋਸੇ ਓਹੁ ਗੀ ਅਪੋਹੋਇ ਗਾਇ ਤਬ ਦੇਵ ਲੁਤ ਰਾਜੇ ਕਹੀਆ ਦੇਵ ਦੂਤ ਵਜੀ ਰਘੁ ਹਾਕਿ ਮਾਹੋਇ ਆਹੀ
ਜੋ ਜਤਾ ਹੋਸੀ ਅਪੋਹੋਇ ਜਤਾ ਹੋ ਤਬ ਦੇਵ ਦੂਤ ਕਹੀਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈ ਓਕੁ ਅਰਜੁ ਕਰਤ ਹੋ ਜੋਤੁ
ਮਸੁਣੋ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹੀਆ ਕਹੁ ਦੇਵ ਦੂਤ ਤਬ ਦੇਵ ਦੂਤ ਕਹੀਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਹੁ ਕੋਈ ਕਲ ਵਨ ਖੁ
ਰਖੁ ਹੋਇ ਕਮੇ ਰੇ ਜੀ ਅਮਲਤਾ ਮਾਈ ਹੋ ਜੋਤ ਮਾਰੇ ਜੀ ਅਲਗੋ ਤੈ ਮੈ ਕਹੀ ਤਬ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਲੁਤ
ਕਹੀਆ ਕਹੁ ਵਜੀ ਰੇ ਜੋਤ ਕਹੀ ਗਾ ਸੋ ਭੁਲੀ ਹੀ ਕਹੀ ਗਾ ਤਬ ਵਜੀ ਰਕਹੀਆ ਜੀ ਮੈ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ
ਨਾਮਿ ਤਜਾਤਾ ਹੋ ਜੀ ਮੈ ਅਪਾਨਾ ਹੁ ਅਤੋਤ ਮਿਭੀ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰੀ ਓ ਅਰੁ ਭੁਰਾਨਾ ਮਰੀ

ਓਅਰੁਜੇਮੈਰੁਅੰਧਾਹੁਅੰਤੋਤੁਮਾਰੇਜੀਆਅਵੈਸੋਕਰੀਓਜੀ।ਤਬਦੇਵਲੁਤਰਾਜੇਕ
 ਹੀ।ਅਰੁਲਵਜੀਰੁਲਾਕਹੀਆ।ਤਬਦੇਵਦੁਤਵਜੀਰਾਪੁਨਾ।ਅਤਮਾਸੁਧਕਰਕੇਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਜੀਪਾਸਾਆਇਆ।ਅੰਏਕਰਿਮਬਦੇਕੀਆਸੁ।ਤਬਵਜੀਰਾਪੁਣੇਜੀ।ਅਵਿਚਵੀਚ
 ਰਕੀਤਭਾਈਮੈਤਾਅੰਧਾਨਹੋਇਆ।ਇਹੁਤਬੋਈਕਲਵਨੁਪੁਰਖੁਹੈ।ਤਬਵਜੀਰਪੁਛਿਅ
 ਜੀਤਮਕਿਸਨਗਰੀਸਿਉਆਏਹੈ।ਤਬਹਮੇਕਹੀਆਹਮਾਅਮਰਾਨਗਰਸਿਉਆਏਹੈ।ਤਬ
 ਵਜੀਰਪੁਛਿਅ।ਅਮਰਾਨਗਰਕਿਸਤਰਾਵਿਹੈ।ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਦਹੁਵਜੀਰਾ
 ਮਰਾਨਗਰਤਰਫਾਥੀਨੀਆਰਹੈ।ਤਬਵਜੀਰਪੁਛਿਅ।ਅਜੀਤਮਾਰਾਨਉਕੀਆਹੈ।ਤਬ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਹਮਰਾਨਉਨਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈ।ਤਬਵਜੀਰਪੁਛਿਅ।ਅਜੀਤਮਹੋਤੇਕ
 ਉਤੁਹੈ।ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਹਮਹੋਤੇਭੀਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈ।ਤਬਵਜੀਰਕਹੀਆਜੀਤਮਚ
 ਲੈਸੈਹਰੀਮੈ।ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਂਭਾਈਹਮਾਅਤੀਤਰੁਕੀਰਹੈ।ਜਹਬੈਰੇਤਹਾਹੀਬੈਰੇ
 ਤਾਵਜੀਰਰਾਜੇਦੇਵਲੁਤਨੁਖਬਰਕੀਤੀ।ਰਾਜਜੀਤਿਰੇਸੈਹਰੀਮੈਵਰੁਕਲਵਾਲਾਪੁਰਖੁਆਂਏ
 ਅਪੈਸੁ।ਰਾਜਜੀਤਮਚਲਕਰਿਦਗਸਨਕੀਜੀਮੇਜੀ।ਜੋਕਾਈਤੇਰੇਮਨਮੈਸਈਧਾਰਿਚ
 ਲਾ।ਜੋਤੇਰੀਮੁਰਦਹੋਵੈਤਉਤ੍ਰਿਜਣੇਸੋਕਲਵਨਹੈਨੀ।ਅਰੁਜੇਨਾਪੁਰੀਹੋਵੈਤਾਂਜਦੁਜੋਕਲਾ
 ਵਨੁਨਹੀ।ਤਰਾਂਜੇਕਹੀਆਂਰੁਲਵਜੀਰਤ੍ਰਿਰੁਲਾਕਹਤਹੈ।ਤਰਾਂਜੇਆਪੁਣੈਮਨਮੈਮੇਸੀਧਾਰੀ
 ਜੋਮੇਰੀਤਿਪੁਰਖੁਹੈਮੈਤਾਇਨਕਉਖਾਵਾ।ਅਰੁਜੇਮੈਰੁਅੰਧਾਹੁਅੰਤੋਇਨਕੀਸੇਵਬਰਗਾਂ
 ਏਹੁਧਾਰਕਰਿਚਲਿਆ।ਨਲੇਵਜੀਰਨਲੇਲਸਕਰੁਦੈਤਦਾਜੀਤਨੇਰਾਜੇਸਣੈ।ਅਹੇਬਿਨ
 ਵਜੀਰਸਭਾਮੀਪੈਹੋਇਗਏ।ਹਿਕੋਵਜੀਰਸੁਜਾਖਾਰਹੀਆ।ਹੋਰਸਭਾਮੀਪੈਰੁਏ।ਤਬਵਜੀ
 ਰਪੁਛਿਅ।ਰਾਜਜੀਕੀਆਂਖਬਰਹੈ।ਅਤਮੇਕੀਕਹੈ।ਤਬਰਾਜੇਕਹੀਆਸੁਦਵਜੀਰਜੋਤ੍ਰਿਕ

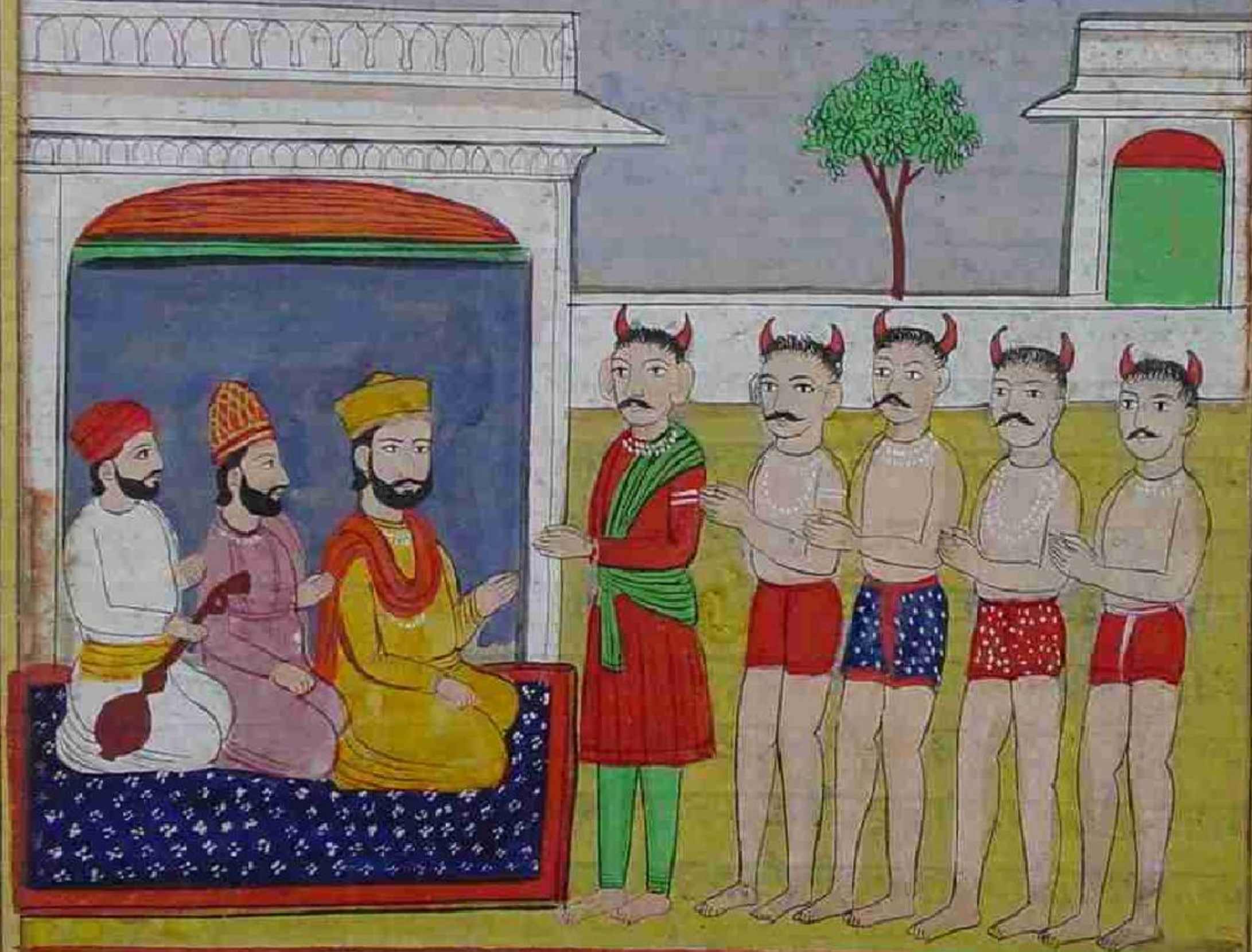
ਹਤਾਬਸੋਸਾਤੀਹੀਕਹਿਤਾਬਾਤਾਵਜੀਰਕਹਿਅੰਗਜਜੀਅਬਤਮਾਰੇਮਨਮੈਕੀਆਂਘੁਈ ੮੮
ਹੈਤਾਰਜੇਕਹਿਅੰਵਜੀਰਅਬਮੈਸੁਜਾਖਹੋਵਾਤਚਰਨਪਕੜੋਗੋਸਟਿਦੇਵਲੁਤਨਲਹੋਈ॥

ਤਬਵਜੀਰਕਹਿਅਤਿਸਤਿਕਹਤਹੈਕੇਮੁਖਸਿਉਲਿਬਾਸੁਕਰਤਹੈ॥ਤਬਰਜੇਕਹਿਅਵਜੀਰ
ਮੈਸਤਿਕਹਤਹੈ॥ਮੈਜੋਕਛੁਦੇਖਣਸਾਂਸੋਏਖਿਆਤਵਜੀਰਕਹਿਅਏਨਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀ

ਤਮਪੁਰਨਕਲਵਾਨੁਹੈਰਾਜੇਕਉਤਮਦਰਸਨੁਦੇਹੋਜੀ॥ਅਬਰਾਜੇਕਉਤਮਾਰੀਪ੍ਰਤੀਤਾਮਾਂ
 ਈਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਾਂਕਉਰਾਜਾਦੇਵਲੁਤਾਅਖੀਪੋਲੁਦੇਖਤਾਕਉਨਾਂਹੀ
 ਤਬਰਾਜੇਦੀਅਖੀਅਾਂਪੁਲਗਈਅਾਂ॥ਤਬਰਾਜਾਦੇਵਲੁਤਚਰਨਲਿਗਾ॥**ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ**
ਜੀਸਲੋਕਬੋਲਿਆ॥ਏਕੈਕਾਰੁਕਰਤਾਰਕਾਸਭਕੀਅਾਂਜਹਾਨੁ॥ਤਿਸਕੈਹਉਬਲਿਹਾਰਨੈਜੋਭ
 ਜੈਦੇਕੁਰਗਵਾਨੁ॥**ਸਲੋਕਾ**॥ਆਇਅਗੀਮੁਅਪਾਰੁਹੈਕਰਤਾਰਬਹਾਨੁ॥ਤਿਸਕੀਅਾਂਸਰਖੁ
 ਦੇਵਲੁਤਪਾਵੈਪਦਨਿਰਬਲੁ॥ਤਿਸਕੀਟੇਕਤੇਸੋਤਰੇਜੋਬਠੇਬਠੇਪਾਪੀਅਪਰਾਧੀ॥ਤਿਸਕਾਅੰ
 ਤਕਿਸੇਨਹੀਲੀਅਾਂਪਾੜਿਸਿਧੀਅਾਂਬਾਈ॥ਵਹੁਕਰਤਾਰਜਰਾਹਜੁਗਾ॥ਸਾਈਗਮੀਵਿਚਨਾਅਾਂ
 ਵਤਕੁੜਕਪਟਤੇਰਹਤਾਦੂਰਾ॥ਉਹਨਿਰੰਕਾਰਸਿਤਲਕੋਰਿਦੈਮੈਅਠਪਹਰਾਨਿਮਕੁਗਰੀਬਵਿਸ
 ਵੈ॥ਕਹੁਨਨਕਤਕੀਈਹਾਪਤਿਰਾਖੇਫਿਰਾਅਪੁਨੇਲੈਸਿਗਮਿਲਵੈ॥ਰਾਜਾਤੈਨੁਕਰਤਾਰਚੇਤ
 ਆਵੈ॥ਅਤੇਅਪੁਣਭਖੁਛਰਾ॥ਤਬਰਾਜਾਬੋਲਿਆਜੀਅਬਮੇਰੇਪਾਸਤੇਛੁਟਾ॥ਤਮਮੇਰੇਹੀ
 ਵਾਸਤੇਇਸਨਗਰੀਮੈਅਏਥੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆਹੇਰਾਜਾਤੇਰੋਨਲਾਅਸਾਰੁਵ
 ਚਨੁਅਹਾ॥ਅਸੀਤੇਰੇਵਾਸਤੇਅਏਅਹੇ॥ਤਬਰਾਜੇਕਹੀਅਾਂਗੁਰੂਜੀਉਪਰਮਦਿਰੋਮੈਚਲੋ
 ਅਰੁਗਸੇਈਰੋਜਨੁਕਰੋ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਂਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆਹੇਰਾਜਾਤੇਰਾਖਾਜ
 ਅਸਾਡੇਕੀਮਨਹੀ॥ਤਬਰਾਜੇਕਹੀਅਾਂਜੀਤਮਅਪਣਹੀਖਾਜਾਖਾਈਓ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਭਿਠਿਕਾਰਿਰਾਜੇਦੇਨਾਲਿਚਲਿਆ॥ਜਬਸੇਹਰਿਵਿਚਾਅਏਤਾਰਾਜਾਦੇਵਲੁਤਲੋਕਾਰੀਮੰਦਰ
 ਵਿਚਵਾੜਿਆ॥ਤਬਰਾਜੇਦੇਵਨੁਹਕਮੁਕੀਤਹਛੇਮੇਵੇਬਹੁਤਚੁੜਿਲੈਆਵੈ॥ਤਾਸਤਦੇਵ
 ਮੇਵੇਦੇਵਾਸਤੇਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ਅਤੇਸਤਦੇਵਹੋਰਸਧਿਨੂੰਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ਚਉਦਾਦੇਵਸਭੁਸਮਗੀ
 ਲੈਆਏ॥ਆਇਕਾਰਿਰਾਜੇਅਗੈਰਾਖਿਆ॥ਤਾਰਾਜੇਕਹੀਅਏਸਾਧਿਜੀਇਹਮੇਵੇਖਵੈ

ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਆਗੋਸਦਿਦੇਵਲੁਤਰਜੇਨਲਹੋਈਮਹਲਾਂਦੇਵਿਚਹੋਈ॥ ੯੦

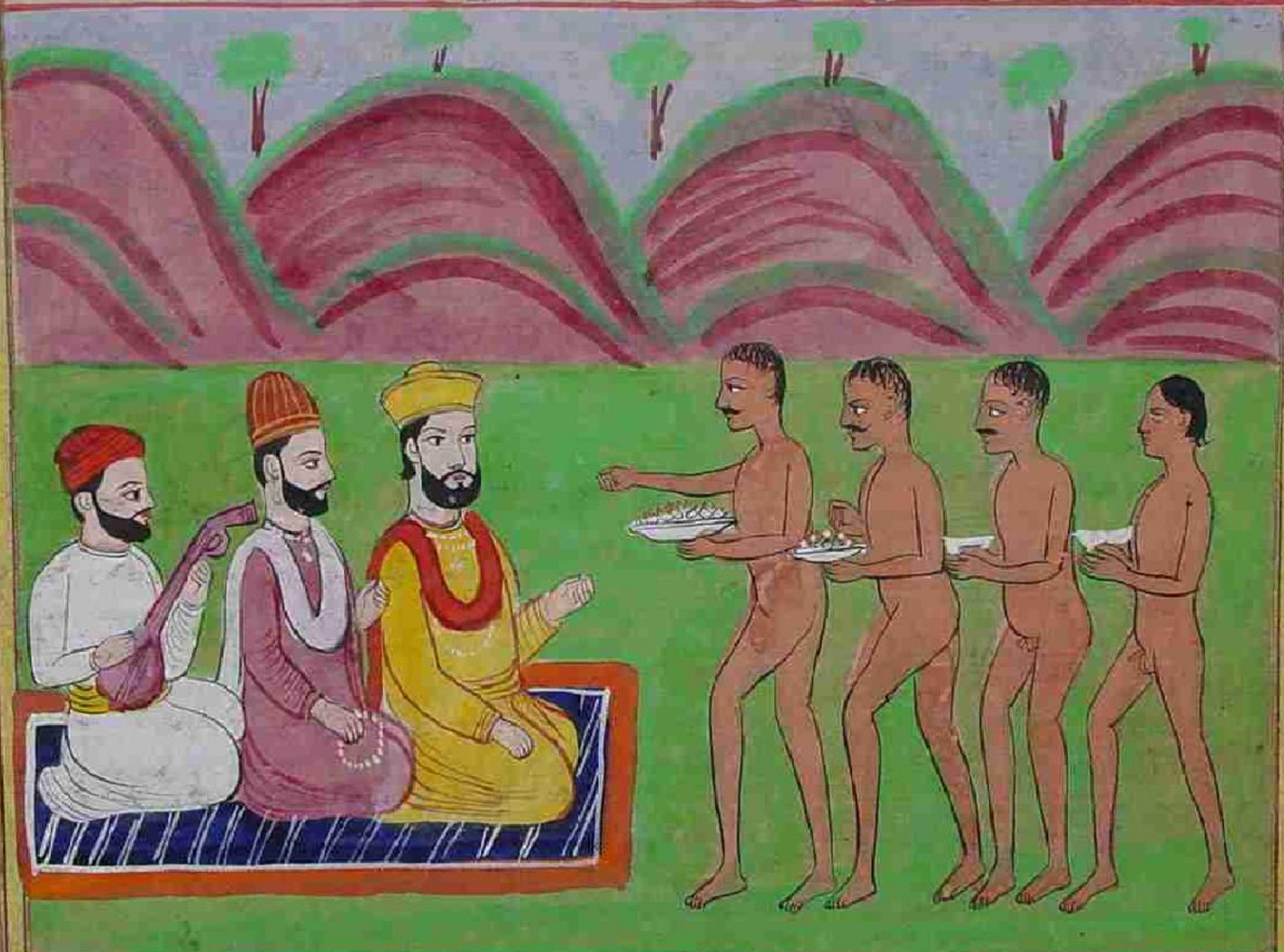

ਹੋਰਜਾਅਸੀਮੇਵੇਤਾਦਿਖਈਅੰਗੇਜੇਤੂਆਪਣਾਖਾਜਾਛਰੇਗਾਤਬਰਜੇਕਹਿਆਜੀਜੇ

ਤੇਰੇ ਵੈਰਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਸਾਰ ਜੇ ਸੁਧਰੇ ਸੇਵਨ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤਬ
 ਬਰ ਜੇ ਦੇਵ ਲੁਤ ਕਹੀ ਅਜੀ ਮੇਜ ਦਤ ਹੋਰ ਹੋਤ ਮੇਰੀ ਪੁਰ ਕਹੀ। ਅਰੁ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਸਤ ਮਾਂਤੁ
 ਪੁਰ ਜਲੇਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਹਮੇਰੀ ਗਾਤਿ ਹੋ ਮੇਰੀ ਅਵ ਮਨਿਤ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅ
 ਸੁਦਰ ਜਾ ਦੇਵ ਲੁਤ ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਤ ਈ। ਅਸ ਜੇਹ ਕਹਿ ਜਾਣੈ ਤਬ ਅਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੇ ਵੀ ਦੇ ਗੋ।
 ਤਬ ਰਾਜੇ ਦੇਵ ਲੁਤ ਕਹੀ ਅਜੀ ਤਮ ਸਤਿ ਕਹਿ ਜਾਣੈ। ਤਮ ਰਾਬਰ ਨੁ ਪੁਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗਾ। ਹ
 ਮਤੁ ਮਤੇਰੀ। ਅਪ ਕਹਿ ਜਾਣੈ ਗੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਵਾ ਅਚਾਣੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਹੁਕ
 ਮੁਹੋਇ। ਅਪ ਖਲ ਗੇਰੁ ਈ ਬਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਜਾਰੁ ਕਰੁ। ਮਰਦਾਨ ਬਹੁਤਾ ਦਿਨਾ ਦਭੁਖਾ
 ਹੋ। ਰਾਤਿ ਬੋਧਿ ਪੁਰੁ ਗਈ। ਅਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਜਾਰੁ ਹੋਇ। ਅਤਬ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾ ਮਤ
 ਕੀਤਾ ਹਥਿ ਜੋੜਖ ਜੋਹੋ ਦੇ। ਅਤੇ ਅਪ ਖਲ ਗੇਰੁ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਜਾਰੁ ਹੋ। ਤਸੀਅ ਇਕਾਰਿ ਅਚਾਣੈ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ਅਜੀ ਚਲੀ। ਅਜਾਇ ਕਰਿ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਗੇ ਜੇਵਣਾ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਜੇਵੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜੇਵੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ
 ਵੇਦੇਈ ਸਮਾਪਲ ਗਗਈ। ਜਾਸਮਾਪੁਲੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੋਰਹੀ। ਅਪ
 ਹਾ। ਸੋਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦਿਤਾ। ਜਾਉਨਾ ਖਾਤਾ ਦੁਹਾਨੂੰ ਮਗ ਮਨਿਗ
 ਮਦੀ ਸੋਈ ਹੋਈ। ਦੇਵੈ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਏ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਅਪ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀ ਇਹੁਤਾ ਮਸਤ ਅਰਬਿਦੇ
 ਹੋਇ ਗਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਬਲ ਤੇ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਤਮਾਸੇ। ਜਾਚਰਾਪ
 ਜੀ। ਅਗੁਜਰੀ। ਅਤਾ ਦੁਹਾਈ ਪੁਮਾਰੀ ਉਤਰੀ। ਪਰ ਪੁਰਨ ਮਹਾ ਪੁਰ ਪੁਰੋਈ। ਅਤੇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ
 ਰੂਪ ਪਣਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪ ਖਲ ਗੇਰੁ ਅਸੀਖ ਕੁਕੀਨੋਰੀ ਕੀਛੁਨ ਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅ
 ਰਾਈ ਦੇਵ ਲੁਤ ਤੇਨੂੰ ਅਸੀਏ ਬੇਦਾ ਮਸਿਦ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਜੀਰ ਤੇਰਾ ਦੁਹਾਨੂੰ ਅਕੀਤਾ ਸੁ

ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪੁ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀਅ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਕਿਸੇ ਜੀਅ ਦਾ ਘਾਤ ਨ ਕਰਾ ਤੂੰ ਸਿਧਾ ੬੧
 ਜਾਹੀ ਘੋਰਾ ਤਾ ਉਨ ਦੁਹਾ ਅਖਿਆ ਅਸਾਨੂੰ ਕਪਤੋ ਜਨ ਦੀ ਸਕਤ ਨਹੀ ਰਹੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਉਥੇ ਸਿਗਾਤਿ ਕੀਤੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲਗੇ ਜਪਾਇ। ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਰੇ ਰਹੇ ਰਜਾ ਦੁਏ
 ਕਰਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਨ ਉਮਹੀ ਨੇ ਰਹੇ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਵਿਦਾਮ
 ਗੀ। ਤਬ ਦੇਵ ਲੁਤ ਕਹੀ। ਆਗੂ ਜੀ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ। ਮਾਂ ਭਈ ਅਸੀ
 ਤਸ ਭੇ ਪਾਸ ਹੀ ਅਹੇ। ਹੇਰ ਜਾ ਦੇਵ ਲੁਤ ਤਸੀ ਕਿਸੇ ਜੀਅ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਚਿਤ ਵਝਾ। ਤਸੀ ਗੁਪਤ
 ਸਾਪੁ ਸਦੀ ਓਹੀ। ਤਸੀ ਕਿਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪਾਇ। ਤਸੀ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਪੁਸਾਲ ਹੋਵੇ ਗਾਂ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਬੋਲਿ। ਆ। ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਪੇਸੇ ਦੇਵ ਹੁਸਦਾ ਪੁਮਾਰੀ। ਸਾਧ ਸਿਗਾਤਿ ਮਲ
 ਤਰਗਏ। ਆਪਾ ਮਲੁ ਹਾਗੀ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੇ ਤਰਗਏ ਹੁਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। **ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਇਹੁ**
ਮਤ ਪਾਈ ਸਚੈ ਨੈਨ ਉਗਾਰੀ। ਤਬ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹੀ। ਆਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਆਜੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ। ਮਾਂ ਭਈ ਦੇਵ ਦੁਤ ਤਸਾਂ ਵਾਗੂ ਹੋਰ ਨ ਨੂੰ ਭੀ ਮਲ ਵਾਹੀ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ
 ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਜਾਇ। ਆਚਰੀ। ਆ। ਉਥੇ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ। ਆਗੇ ਪਸਰਨਾ ਮੈ
 ਹਰਨੂੰ ਚਲੇ। ੧॥੨੯॥ **ਬੋਲੋ ਭਈ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ**
 ਉਥੇ ਚਲਦੇ ਭਏ। ਆਗੇ ਪਸਰਨਾ ਮੈ ਹਰਿ ਤੈ। ਆਹੀ ਨਿ। ਆਦਾਰ ਹੁ। ਆਹਾ। ਮਹੀ ਨਿ। ਮਾਂ ਤ੍ਰਿਹੁ
 ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਪਹੁਚੈ। ਉਥੇ ਦਰਜਾ ਤੀਖਣ ਤੈਵਾ। ਆਹਾ। ਵਡਮਾਣੁ। ਆਦਾਰ ਜਾ। ਮਾਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਆ
 ਪਭੀ ਵਡਮਾਣੁ। ਆਹਾ। ਜਾਂ ਉਸ ਸੈ ਹਰਿ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤਵਣ ਮਾਣੁ। ਆਦੀ ਨ ਜਰ ਪੇਗਏ। ਤਾਂ ਵਡਮਾ
 ਣੁ। ਅਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਨ ਬੋਰੀ। ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ। ਆਬ ਲ
 ਕਿ। ਆਬ ਬਰਹੀ। ਤਬ ਮੇ ਕਹੀ। ਆਜੀ ਸੁਖ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛੀ। ਮਾਂ ਕੀ

ਉਮਰਦਨਾਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਆਂਜੀਇਹੁਕਿਮਾਬਲਾਈਹੈਨਿ।ਤਬਗੁਨਨਕਜੀ
ਕਹੀਆਮਰਦਨਾਇਹੁਵਦਮਾਵੁਹੈਨਿ।ਗੋਸਟਿਬਦਮਾਵੁਆਨਲਹੈਈਜੀਗਲਵਿਚ

ਅਤੇਹੋਰਸਭੇਨਸਿਗਏ।ਅਤੇਹਿਕੁਖੜਾਰਹੀਆ।ਤਬਭਾਈਬਾਲੇਓਸਨੂੰਪੁਛਿ।ਮਾਂਅਰੇਭਾਂ
ਈਤਮਕਉਣਹੈਸੁ।ਤਬਓਸਵਦਮਾਵੁਅਗੋਚੀਕਮਾਰੀ।ਜੀਉਜੀਗਲੁਏਪਸੁਚੀਕਮਾਂਰੇ

ਹੋਨਿ॥ ਤਬ ਮੇਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਨਿਪੁਛਿ॥ ਅੰਜੀ ਇਹੁ ਤ ਚੀਕ ਮਾਰ ਦੇ ਹੋਨਿ ਪਰ ਬੋਲ ਦੇ ਤੋਨਾ॥ ੬੨
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ॥ ਅੰਖਿ ਅੰਬੁ ਈ ਬਾਲਾਇ ਨ ਦੀਬੋਲੀ ਇਹੁ ਹੋਸੁ॥ ਓਹੁ ਜੋ ਬਣ ਮਾਝੁ ਬਾਂ
 ਸੋ ਚੀਕ ਮਾਰ ਕੇ ਨਠਾ॥ ਅੰਹਾਂ ਸੋਈ ਜੀਗਲੁ ਦਾ ਮੇਵ ਲੈ॥ ਮਾਇ ਮਾਸੁ ਦਰੋ॥ ਅਗੇ ਰਖ ਕੈ॥ ਅਪਨ
 ਸਕਾਰਿ ਪਿਛੈ ਹਠ ਖੜੋਤਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ॥ ਅੰਖਿ ਅੰਬੁ ਈ ਬਾਲਾ ਚਾਇ ਲੈ॥ ਤਬ ਮੇਕ
 ਹੀ॥ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀਤ ਸੀਤਾ॥ ਇਹ ਕੇਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹੁ ਨ ਹੀ ਪਵੇ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ॥ ਅੰਬੁ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੇਹ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪਵਿਝੈ॥ ਇਹੁ ਬਣ ਮਾਝੁ ਹੋਨਿ॥ ਕੀਦੁ ਮੁਲੁ ਦਾ॥ ਅਗੁਰੂ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਅਤੇ
 ਜੀ॥ ਅਜਿਤਾ ਕੋਲੋ ਬਹੁਤੁ ਰਹੇ ਹੋਨਿ॥ ਅਗੁਰੂ ਕੀ ਸੀਕ ਉਦੁਖਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ॥ ਓਥੇ ਉਨ ਦੇ ਜੀਗਲਾਇ
 ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਨ ਰਹੇ॥ ਓਹੁ ਵਣੁ ਮਾਝੁ ਮੇਵ ਛੋਰ ਛੋਰ ਜਾਂਦੁ ਓਹੋ ਖਾਈ॥ ਓਹੋ ਰਉਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੀਕਰ
 ਕੇ ਚਲ ਦੇਠੇ॥ ਓਹੋ ਰਉ ਬੋਚ ਲੇ ਸੁਵਰਨ ਪੁਰਨੂੰ॥ ੨੯॥ **ਬੋਲੋ ਰੁਈ ਜੀਵਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਪਿਨ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ**
ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ॥ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦਿ
 ਸਮਾਪਲ ਗਾਜ ਵੈ॥ ਤਿਥੈ ਬੈਠ ਰਹੀ॥ ਓਹੋ ਕਿਤੇ ਚਾਰਾ ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਪੰਜਾ ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਸਾਤ ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਦੋਦਿ
 ਨ॥ ਈਵੇ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਸਾਤਿ ਮਹੀਨੇ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਵਿਚ ਦੀਟਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀਟਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਸਮੁਦ੍ਰ ਦੇ ਵਿਚਿ
 ਚਲੇ ਜਾਈ॥ ਓਹੋ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਉਹੁ ਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਅਵਤਲ ਗਾਤ ਕੋਹਾ ਚਹੁ ਤੇ॥ ਪਰੁ ਕੋਈ ਕੁਦਰ
 ਤੀ ਸੈ ਹਰਿ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਅਸਾ ਤਿਠ ਚਹੁ ਕੋਹ ਤੇ॥ ਪਰ ਮਰਦ ਨੇ॥ ਅਜੇ ਨਹੀ ਤਿਠਾ॥ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ਮਰਦ ਨੇ
 ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਕੋਈ ਸੈ ਹਰਿ ਗੁਰੀ॥ ਅਵਸੀ॥ ਕੇ॥ ਅਸੀ ਵਿਜੜ ਹੀ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾ ਸਾਇ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ
 ਕਜੀ ਕਹੀ॥ ਅਮਰਦਾਨੀ॥ ਅੰਬੁ ਖਲ ਗੀਹਈ॥ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ॥ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਰੁਖਲ ਗੀਹੈ॥ ਤਾਂ ਕਿਸੇ
 ਨੇ॥ ਅਗੇ ਅੰਤੁ ਰਖਿ॥ ਅੰਹੋ ਜੋ ਖਾਈ॥ ਓਹੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ॥ ਅੰਮਰਦਾਨ ਓਦਰ ਨਾਹੀ॥
 ਓਹੁ ਦੇ ਪ੍ਰਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮ॥ ਅਵਦਾ ਹੋ ਜਤੇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਸੀ॥ ਅਵੈ ਸੋ ਖਾਈ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ॥ ਅੰਖਿ ਅੰਕੀ

ਸੋਇਨਦੀਵੀਜੀਦਨਿਕਲਜਾਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ। ਅਖਿਅਮਰਦਨਾਜੀਦਗੀ। ਇਕਵੇ
 ਨਾਨਿਕਲਨੀਹੈਨਾ। ਜੇਕਰਿਭੁਖਨਲਾਨਿਕਲੇਗੀਤਾ। ਅਸੀਫੇਰਿਪਾਂਇਲਵੀਏਗੇ। ਤੂੰਤਰਨਹੀ
 ਤਮਰਦਨੇ। ਅਖਿਅਮਜੀਤੀਸਚਹੈਤੈਨੂੰਤਮਾਂਕੀਸੇਗਲਦੀਲਗੀ। ਪਰਾਅਸੀਕੀ। ਅਜਾਪੇਤੇਰੇ
 ਨਲਕਿਉਕਰਿਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਅਹੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅਮਰਦਨਤੈਵੇਜਾਣਾ। ਜੇ
 ਅਸੀਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਅਹੇਸੋ। ਅਸਨੂੰਕਰਤਾਰਜੀਵਾਇਦਾਹੈ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀ। ਅਭਲਜੀ
 ਵੇਲਾਇਦੇਵੇਲਾਇਦੇਮਰਦਨੇਨੂੰਚਹੁਕੋਹਾਤੇਲੇਗਾਏ। ਸੋਹਰਦੇਗੇਇਰੇਜਾਇਬੈਠੇ। ਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਨਾਮਾਂਇਅਹੀਸੋਹਗਾ। ਜਾਹੀਕੁਣਖਾਇਆਉ। ਤਬਮਰਦਨੇ
 ਅਖਿਅਮਜੀਮੇਰੇਪਲੇਤਕੁਣਨਹੀਮੇਖਾਂਇਕਿਥੇਅਵਾਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀ
 ਤਮਰਦਨਾਅਸਤੈਨੂੰਸੋਹਗੁਸਭੀਪਛਾਡੀਅਹੈ। ਭਾਵੇਕਿਥੇਜਾਇਖਾਂਇ। ਤਬਮਰਦਨੇਮ
 ਖਿਅਜੋਚੋਰਕੋਈਕਰਪਕੜੈਤਾਮੇਕੀ। ਅਥਰਾ। ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦ
 ਨਾਜੇਕੋਈਤੈਨੂੰਪਕੜੈਗਾਤਾਤੈਅਸਾਰਨਉਲਏਤੈਨੂੰਪਕੜੈਕੈਛਾਡੀਦੇਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਕਿਥੇਹ
 ਥਿਘਤੇਗਤੇਰਾਮੁਜਾਹਮੁਕੋਈਨਹੋਵੇਗਾ। ਤਬਮਰਦਨੇਜੀ। ਅਵਿਚਜਤਜੋਇਸਦੇਜਿਥੇਥ
 ਥੇਪੁਰਤਨੁਯਚੁਹੈਨਾ। ਮਰਦਨਜਾਇਸੋਹਰਿਵੀਚੇਵਾੜੀਆ। ਜਾਦੇਖੇਤਕੀ। ਅਦੇਖੇਜੋਸਭਾ
 ਸੁਵਰਨਦੀਪਰਤੀਹੈ। ਜਿਥੇਕਿਥੇਸੁਵਰਨਹੀਸੁਵਰਨਜਗਾਅਵਦਾਹੈ। ਮਰਦਨਕੁਦਰਤਿਏ
 ਖਕਰਿਹੈਰਨੁਹੋਇਗਾਇਆ। ਤਬਮਰਦਨੇਦੀਭੁਖਦੁਹੋਇਗਈ। ਤਬਮਰਦਨੇਇਕਸਨੂੰ
 ਪੁਛਿਆ। ਭਾਈਜੀਇਸਸੋਹਰਦਨਉਕੀਅਹੈ। ਤਾਉਸਮਗੀ। ਅਖਿਅਮਮੇਰੇਭਾਈਤੈਕਹਾਂ
 ਸਿਉਮਾਇਆਹੈ। ਤਬਮਰਦਨੇ। ਅਖਿਅਮਜੀਹਮਦੁਰਸਿਉਮਾਏਹੈ। ਪਰਜੀਇਸਨਗਰੀਦ
 ਨਉਮੈਨੂੰਦਸੁ। ਤਬਉਸਕਹੀ। ਅਤੈਅਪਨਾਨਉਮੁਏਬਤਾਇ। ਤਮਰਦਨੇਕਹੀ। ਅਜੀਮੇਰਾ

ਨਾਉ ਮਰਦਾਨ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਤੂੰ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦਾ ਨਾਉ ਮੈਨੂੰ ਦਸੁ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਹਿ॥ ਮਾਮਰਦਾਨਾਇ
 ਸਨਗਰੀ ਦਾ ਨਾਉ ਸੁਰਨ ਪੁਰ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀਈ ਹਾਕਰਾ ਜਾ ਕਉ ਨਹੈ ਸੁ
 ਅਤੇ ਰਜੇ ਦਾ ਨਾਉ ਕਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਹਿ॥ ਮਾਮਰਦਾਨਾਈ ਹਾਕਰਾ ਜਾ ਕਉ ਲੈਨੈ ਨਹੈ ਰਜੇ ਸੁ
 ਪਰਾਸਿੰਘ ਕਾ ਬੈਦ ਹੈ॥ ਜੀਸ ਕੋ ਸਲਾਮਿ ਮਰੇ ਰਜੇ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀਈ ਹਾਕਰਾ
 ਲਾਕੀ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਈਹ ਤੇ ਸੋਈ ਨੇਕੀ ਪਾਤੀ ਹੈ॥ ਮਰੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ
 ਰਾਨਾਈ ਪਰਮੁ ਸਿੰਘ ਹੈ॥ ਮਰੁ ਈਹ ਕੋਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਲੈਖਾਵੈ॥ ਈਹ ਪਰਮ ਕੀ ਚਾਲੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤੁ ਪੁਸੀ ਹੋਇ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਸੁਸੁਤਾਈ ਪਰਮੁ ਸਿੰਘ ਮੈਨੂੰ ਭਖਲ ਗੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਪਰਮੁ
 ਸਿੰਘ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਈ ਹਾਮਨੇ ਕੀਸੀ ਕਉ ਨਹੀ॥ ਜੀਸ ਦੁਕਾਨੁ ਪਰਜਾ ਵੈ॥ ਤੀਸੀ ਉਪਰ
 ਸਿਉ ਉਠਾਇ ਲੇਈ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੀ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਯਹ ਕਾਮੁ ਨਹੀ
 ਤਾਜੋ ਕੋਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਹਥਿ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਤਲੇ ਉ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਪਰਮੁ ਸਿੰਘ ਪੁਛੈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਤੇਰਾ ਕ
 ਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਸਾਥੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ॥ ਨਿਸੁ॥ ਤਬ ਪਰ
 ਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਉਨ ਕਉ ਭੀਲੈ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਉਨ ਹੀ॥ ਮਾਂਭਾਈ
 ਹਥ ਤੇ ਸਿਤ ਪਾਹੀ॥ ਨਿ॥ ਤਬ ਪਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾਪਾਈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਇਕ
 ਸਦਕਾਨੁ ਪਰਲੈ ਜਾਇ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥
 ਜੀਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਲੈ ਦੇਵੈ॥ ਸੋਈ ਹਮ ਲੈਣਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਪਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਤੂੰ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਮਾਂਭਾਈ
 ਲੈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ ਮੇਰਾ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤਬ ਪਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਭਾਈ
 ਮਾਂਭਾਈ॥ ਮੇਰੇ ਲੁਛੀ॥ ਮਾਂਭਾਈ॥ ਤੇਰੇ ਹਾਥਿ ਉਸਰ ਲਵਾਈ॥ ਵਟੇ ਪਛੇ ਪਾਏ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਭੀਰ ਜੋ ਸੁਈ
 ਨੇ ਦੇਵਟੇ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਸੁਈ ਨੇ ਦੀਡੀ ਹੈ॥ ਸੁਈ ਨੇ ਦੇਛਾ ਬੈ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਨਕੋਈ॥ ਮੁਲ ਲੈ ਦੇ ਹੈ॥ ਨਕੋਈ ਦੇ ਹਦਾ

ਹੈਸੁ। ਤਬ ਮਰਦਨ ਦੇ ਖੁਕਾਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਨੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਹੁਲੇ ਕਰ
 ਖਾਧਾ। ਖਾਂਏ ਕਰਾ ਅਖਿਓ ਸੁਧਰ ਮੁਸੀਘ ਜੀਤ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨਿਸਾਕਰੇ। ਇਹੁ ਜੇ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਸਭ ਸੁਇਨਾ ਹੀ ਸੁਇਨਾ ਨਜਰਾ ਮੰਦਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਕੋਈ ਵਸਤੁ ਦਾ ਮੁਲ ਲੈ ਦਾ ਹੋਏ ਖਾਂਏ
 ਬੋਦ ਕੀ ਮੁਖਿ ਉਕਰਿ ਚਲੁ ਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਪਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ਇਥੇ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਇ
 ਥੇ ਹੀ ਕੋ ਜਤਨ ਹੈ। ਪਹਿਣਾ ਅਤੇ ਪਕਾਵਣਾ। ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਜੀ ਮੁਦਾ ਹੋ ਸੋ ਕਦਰ ਤਿਨ ਲਜੀ ਮਦਾ ਹੋ
 ਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਛੁ ਚਹੀਐ ਸੋ ਬਹਰੁ ਲੈ। ਮਾਵਹੁ। **ਅਤੇ ਤਜ ਰਹੇ। ਮਰੁ ਆਪ**
ਗੀਖਾਵੇ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਇਸੀ ਗੋਤ ਉਸਨੂੰ ਗੀਖਵਾਵੇ। ਅਉਰ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਵੇ ਸੋ ਆਪਣਾ
 ਹਰੁ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਤੇ ਕੁਕਰ ਖਾਨੇ ਹੋ ਨਸਬੁਨ ਕੋ ਰਾਕਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਕਛੁ ਕੀ ਮੁਕ
 ਰਾਵੇ। ਉਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ਮਜ਼ਰੀ ਨਹੀ ਲੈਣੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੀ ਮੁਹੱਤ ਹੈ। ਤਿਸੇ ਕਾਰੀ ਗਰਪਾਸ ਜ
 ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਕਾਰੀ ਗਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀ ਮੁਕਾਰਿ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਮਜ਼ਰੀ ਕਛੁ ਲੈ ਦੇਨ ਹੀ। ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਨਾ
 ਕਛੁ ਮੁਲ ਨਾ ਮਜ਼ਰੀ ਜੋ ਕਛੁ ਚਹੀਐ ਸੋ ਬਹਰੁ ਲੈ। ਮਾਵਹੁ। ਇਹੁ ਪਰਮੁ ਨਗਰੀ ਹੋਈ ਧਰ
 ਮੁਹੀ ਵਰਤ ਮਨਾ ਹੈ। ਆਪੁਣੇ ਆਪੁਣੇ ਘਰੀ ਮੇਸਰ ਸੁਖ ਲੇਹੈ ਨਿ। ਰਾਣੀ ਮਰਦਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇ
 ਸੁਨ ਗਰੀਦ ਕੀ ਮੁਚਲੁ ਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਨਾ ਇਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਮਰਦਨੇ
 ਜੀ ਵਿਚ ਆਖਿ। ਮਾਂ ਭਈ। ਇਸੇ ਸੈ ਹਰ ਵਿਚ ਰਹੀਐ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦਨਾ ਸੀਤੋ ਖੁਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਪਾਸ ਅੰਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ। ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ਦੇਹ ਸੈ ਹਰ ਦੀ। ਮਾਂ ਗਲਾ। ਤਬ ਮਰ
 ਦਨੇ ਆਖਿ। ਮਾਂ ਜੀਲਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੈ ਹਰ ਦੀ। ਮਾਂ ਗਲਾ। ਅਤੇ ਬਰਾਂ। ਸੈ ਹਰ ਵਿਚ ਪਰਤਿ ਸੋਇਨੇ ਦੀ
 ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਸਮਗੀ ਸੋਇਨੇ ਦੀ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਕੁਲੇ ਭੋਜਨ ਤਜ ਕੁਕੀ ਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ। ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈ
 ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਹੋ ਕੋਈ ਮਜ਼ਰੀ ਕੁਝ ਮਗਿਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਲੈਵੇ। ਅਤੇ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਕਦਰ ਤਿਨ ਲਾਏ ਪੈਏ

ਹੋਏਹੋਨਿ। ਜਤਨੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਸੁ। ਅਤੇ ਨ ਕੋਈ ਮੂਹੁ ਹੋ। ਅਪੇਹੀ ਪਾਂਤੀ ਮੀ ਹਦਾ ਘਰ ਤੇ
 ਦੋਰਿ। ਅੰਦਿ ਚ ਬਹੁ ਤੇਰ ਹੋ। ਅਜੀਏ ਹੀ ਜੇਹੀ। ਅਸੈ ਹਰਿ ਦੀ ਅੰਗ ਲਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਕਜੀ
 ਅੰਖਿ। ਅੰਮਰਦਾ ਨ ਕੁਣ ਖਾਧੋ ਭੀ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਾਹੀ। ਅੰਜੀ ਮੇਨੂੰ ਹੀ ਕੁਸਾਧੁ। ਅਜੇਹੀ ਮਿਲੁਗ
 ਏ। ਅਸੈ ਉਸਨੂੰ ਗਲ ਪੁਛੀ। ਅਹੀ। ਉਸ ਮੇਨੂੰ ਸਭੁ ਹਕਿਤਾ ਦਸੀ। ਅੰ। ਅਤੇ ਉਸ ਮੇਨੂੰ ਅਢਾਈ ਸੇ
 ਰੁਮਿਠਾ। ਅੰਈ। ਅਤੇ ਚੁਰੀ। ਅੰਪਵਾਈ। ਇਕ ਸੁਦ ਕਨੁ ਦਾਰਨੂੰ। ਅੰਖਿ। ਅੰਉਸਨੂੰ। ਅਢਾਈ ਸੇਰ ਤੋ
 ਲੁਦੇਹਾ। ਜਤੋ ਲੈਤ ਤਕੜੀ। ਅਤੇ ਵਟੇ ਸਭੁ ਸੁਇਨੇ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਜੀ ਉਸ ਹੋਰੁ ਰੀਗਲਾ। ਅਖੀ ਹੋਜੇ
 ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਭਾਣ ਲੁਭੀਹੈ। ਤਮੈ। ਅੰਖਿ। ਅੰਜੀ ਦੁਇ। ਅਤੇ ਤਹੋਰ ਭੀਹੈ ਨਿ। ਇਹੀ। ਅਨੁ ਵਿਚ ਬੈਠੇਹੈ
 ਨਿ। ਤਬ ਉਸ ਅੰਖਿ। ਅੰਜੀ ਉਨ ਕ ਉਰੀਲਿ। ਅੰਉ। ਨਹੀ। ਅਪੁਲੈ ਜਾਇ ਉਨ ਦਾ ਅਹਾਂਗੁ। ਤਬ ਮੈ
 ਅੰਖਿ। ਅੰਜੀ ਉਹਾਇ ਉਨ ਹੀਲੇਤ। ਓਹੁ ਬਡੇ ਸਤ ਪ੍ਰੀਹੈ ਨਿ। ਅਹੀ। ਰੀਗਲੁ ਹੋਈਹੈ ਸੁ। **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ**
ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ। ਅੰਮਰਦਾ ਨ ਤੇਨੂੰ ਕਰਤ ਰਾਇਤਾ। ਵੈ। ਤੇਰੁ ਲਗਲਾ। ਅਖੀ। ਅਹੀ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਮੈ ਬਹੁ
ਤਰ ਜੀਹੋਇ। ਅੰਚਾਂ। ਅਤੇ ਜੇਲਿ। ਅਵੇਹਾਂ। ਤਬ ਹੁਤਰੀ ਜੁਹੋ ਵਹਾ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ। ਅੰਖਿ। ਅੰਜੀ। ਇਥੇ
ਤਾ। ਅਜ ਬੁਤਾ ਸਾਡਿਠਾ। ਇਥੇ ਕੀ ਮੂਰਿ ਉਕਰਿ ਚਲਦੇਹੈ। ਜੀ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤਰ ਕਦੀ ਜਾਤਿ ਨਹੀ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਕਹੀ। ਅੰਮਰਦਾ ਨ। ਇਥੇ ਪਰਮ ਕਲਹੈ। ਇਥੇ ਪਾਪੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚਾ ਅਤੇ
ਸਿਤੋਖੀ ਵਰਤਦੇਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤਰ ਕਦੀ ਜਾਤ ਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ। ਅੰਦੇਖੀ ਤਿਮੂਹੋ
ਅਖ ਬਹਦੁਹੈ। ਅੰਜੀ ਮੈ ਮਿਰਾ ਸਿਤਰ ਕਹਾ। ਇਥੇ ਤਰ ਕਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇਹੈ। ਨ। ਇਥੇ ਮੂਰਤਿ ਪੂਜਦੇ
ਹੈ ਨਿ। ਇਹੁ ਸੁਧਰ ਮੁਨਗਰੀ। ਇਜੇਹੀਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ। ਅੰਖਿ। ਅੰਗੁਰੁ ਜੀ। ਇਸ ਨਗਰੀ ਹੀ ਰਹੀ
ਮੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ। ਅੰਖਿ। ਅੰਮਰਦਾ ਨ। ਅਪੁਣੈ ਹਥਿ ਨਹੀ ਹਥਿ ਕਰਤਾਰ ਦੇਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਫੇਰ
ਮਰਦ ਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛੀ। ਅੰਜੀ। ਇਥੇ ਇਸ ਝੀਪੁ ਰਖੁ। ਮਸਨ ਕਰਦੇਹੈ ਨ। ਕਿਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਮਰ ਦਾਨ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਵੇਸਟ ਮਾਨ ਬੋਗੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨੀ ॥ ਤਾਂ ਹੀ
 ਧਰਮੁ ਕਲਾਵਰਤ ਦੀ ਹੋ ॥ ਜਿਥੈ ਮੈਸ ਨਹੀ ਦਾਹੈ ਤੇਥੈ ਧਰਮੁ ਉਠ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਅੰਜੀਏ ਹੁਤਾ ਅਚਰ ਜੁਸੁ ਦਾਇਓ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਮਰ ਦਾਨ ਕਰਤਾਰ
 ਦੀ ਅੰਬਾਤਾ ਅਚਰ ਜੁਹੀ ਹੋ ਨੀ ॥ ਕੀਤਨੀ ਅਕੁ ਕੋਈ ਦੇਖੇਗਾ ॥ ਜਿਤਨੀ ਅੰਕਿ ਮੈ ਨੁਦਿਖਾਈ
 ਅਪੈ ਸੁ ॥ ਤਿਤਨੀ ਅਕੁ ਕਿਨੈ ਡੇਰੀ ਅਪੈ ਨ ॥ ਉਹ ਬਡਾ ਬਿਅਤਿ ਹੋ ਸੁ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਹਿਕਰਾਈ ਸਮਾਂ
 ਨਦੇਖੁ ਦਾਹੈ ਤਾਇਹੁ ਬੰਦਾ ॥ ਫਰਜ ਦਾਹੈ ॥ ਜਰਨਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ ਮੇਸ ਹੋਇ
 ਖਵੈ ਕਛੁ ਹੋਗੁ ਅਤੇ ਕਰੇ ਕਛੁ ਹੋਗੁ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜੀਏ ਸੁਰਾਜੇ ਦੀਹੁ ਇਕਿ ਬੰਤ
 ਤੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਕਿ ਸੋ ਅਸੀ ਚਲੇ ਅਹੇ ॥ ਅਤੇ ਤੇਥੇ ਮਿਟੀ ॥ ਅਤੇ ਪਾਂਤੀ ਚਲੇ
 ਅੰਦੇ ਅਹੇ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਨ੍ਹੀ ਮੈ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਮਾਨੁ ॥ ਅੰਨ੍ਹੀ ਰੀਜ ਕੁ ਪਹੁਚਾਇ
 ਅਲੋੜੈ ॥ ਸੁਇਨ ਤਾਂ ਕੀ ਸੇਖਾਵਣ ਨਹੀਨਾ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਜੋ ਓਚਾ ਪਹਾੜੀ ਦੇਖ ਨਹੀ ॥ ਇਸਤੇ ਪਰੇ
 ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੀਹੀ ਪਰਤੀ ॥ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਸੁਇਨੇ ਦਾਹੀ ਹੋ ਨੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਦਿਸ ਰਾਜੇ
 ਦੀਹੁ ਇਕਿ ਬੰਤ ਤੀ ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਮਰ ਦਾਨ ਨਾ ਉਹ ਜਾ ਰੀਸਾ ਤਿਸੈ ਜੋ ਜੁਨ ਹੋ ॥
 ਏਤਰਾ ਜਾਹੋ ਰਕਾਇ ਜੁਗੁ ਏਚਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਏਹੁ ਕਲੀਕਾ ਲੁਛਿ ਚਵਾਤਾਰਾ ਜਾਹੈ ॥ ਇਸਦੇ ਤੁਲੁ ਕੋਈ
 ਹੋਰ ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਮਰ ਮੈ ਦਾਨ ਲੋਭੀ ਬਡਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦਾਨ ਖਰਤਾਰ ਪਾਸੇ ਵਡ ਕਰਾਇ ॥ ਅੰਦਿਸ ਹੀਤਾ ਉਹੁ ਭੁਏ ਸਦਾ ਸਲਾਮੀ ਰਹਦ
 ਅਚਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਮਰ ਹੀਤਾ ਮਾਖਨਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਪਰਤੁ ਸੀਤਾ ਪਉਣਾ ਅਹਾਰੀ
 ਹੋ ॥ ਪਰਹੁ ਦਤਾ ਮੈ ਹਰੀ ਵਿਚਾ ਅਏ ਹੋਹੁ ਦਤਾ ਕੁਝ ਅਹਾਰ ਖਵੈ ਜੀ ॥ ਤਬ ਮੈਲੈ ਅਵਾਜੀ ॥ ਤੁਸੀ
 ਤਾ ਮੈ ਹਰਾ ਵਿਚ ਨਹੀ ਜਾਵੇ ਜੀ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਮਰ ਦਾਨ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ

ਰੰਗੁਤਮਾਸੇ ਤੂੰਦੁਪਕਾਰਿਜਾਹੀ। ਤਬਮਰਦਾਨਾਚੁਪਕਾਰਿਕੈਬਾਹਿਗਾਇਆਂਸੁ। ਜਬਾਦਿਨਸ
ਤਿਤੋੜੀਮਰਦਨਾਮਪੁਣਾਮਹਾਰੋਜੁਪਾਇਆਇਆਚਰੈ। ਜਬਮਰਦਾਦਿਨੁਗੁਜਰਿਆਂ
ਤਬਮਰਦਾਨਫੇਰਾਮਪੁਣਾਮਹਾਰੁਨੁਗਾਇਆਮਹਾ। ਤਬਉਸੇਧਰਮੁਸੀਘਦਿਨਜਰਪੈਗਾਇਆ
ਤਬਉਸੇਧਰਮੁਸੀਘਮਰਦਨੇਨੁਕਹੀਆਂ। ਅਰੇਭਾਈਤੂੰਜੋਕਹਤਾਬਾਜੈਦੋਇਅਤੀਤਅਭਿਰਹੈ।
ਉਹੁਤਉਹਮੇਦੇਖੇਨਹੀਉਹਕਹਹੈਕੇਤੂੰਤੂਨੁਬੋਲਤਹੈ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਆਂਜੀਹਉਨਹੀਤੂ
ਨੁਬੋਲਤਾ। ਉਹਦੋਵੈਅਤੀਤਉਦੇਅਨਹੀਮੇਬੈਰੇਹੈਨੀ। ਅਰਬਹੁਤਸਿਤਪੁਨਾਨਿਰਹਦੇਹੈਨਿਸੁ।
ਅਭਿਰਉਹਕਿਸਕਿਦਾਅਰੇਪਰਨਹੀਜਤੇ। ਤਬਧਰਮਸੀਘਕਹੀਆਂਜੋਕੋਈਉਨਕੋਲੈਜਾਵੈਤਉ
ਖਵੈਕੋਨਖਵੈ। ਤਾਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਉਨਕਪੁਸੀਆਵੈਤਉਖਵੈਨਹੀਤਾਨਖਵੈਜੀ। ਤਾਉਸ
ਧਰਮੁਸੀਘਕਹੀਆਂਭਾਈਯਹਕੀਆ। ਤਾਮਰਦਨੇਕਹੀਆਂਜੀਉਹਪਉਣਾਮਹਾਰੀਹੈਨਿਸੁ। ਜੇ
ਕਹੀਪਾਵਿਝਦੇਖੁਤੇਹੈਤੋਅਚਵਤੇਹੈਨਹੀਤਨਹੀਅਚਵਤੇ। ਤਾਧਰਮੁਸੀਘਕਹੀਆਂਈਹਾਕੁਪਦ
ਨਕੀਆਦੇਖਿਆਹੈ। ਤਾਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਮੈਤੋਈਹਾਕੁਪਦਨੁਕਛੁਨਹੀਦੇਖਿਆਸੁ। ਤਬਧ
ਰਮਸੀਘਕਹੀਆਂਤੋਯਹਬਤਕੋਉਕਰਿਕਹੀ। **ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਆਂਭਾਈਤੂੰਚਲਕੇਦੇਖਿਆ**
ਉ। ਤਬਧਰਮੁਸੀਘਪਜਿਸੇਰੁਵਸਤੁਪਾਇਲਈ। ਅਤੇਅਢਈਸੇਰੁਵਸਤੁਮਰਦਨੇਨੁਖਵਾਈ
ਠੈਕਾਰਿਵਸਤੁਧਰਮਸੀਘਅਤੇਮਰਦਨਉਥੇਆਏ। ਜਿਥੇਗੁਰੂਨਨਕਾਮਤੇਭਾਈਬਾਲਬੈਰੇਅਹੈ
ਤਬਧਰਮਸੀਘਮਰਦਨੇਨੁਪੁਛਿਆਮਰੇਭਾਈਇਨਕੀਅਵਜੁਕੀਅਹੈ। ਤਾਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂ
ਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਇਨਕੀਅਵਜੁਹੈ। ਤਬਧਰਮੁਸੀਘਪੁਸਦਾਅਗੇਰਖਕੈਮੁਹੋਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਸਾਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖੀਘੋਲੀਆ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਸਦ
ਹਾਬਚਨੁਕੀਤਾਅਉਭਾਈਸਾਤੀਕਰਤਾਰਬੈਰੇਜੀ। ਤਬਧਰਮੁਸੀਘਬੈਰਕਹੀਅਗੇਪੁਸਾਦਿਹਾਖ

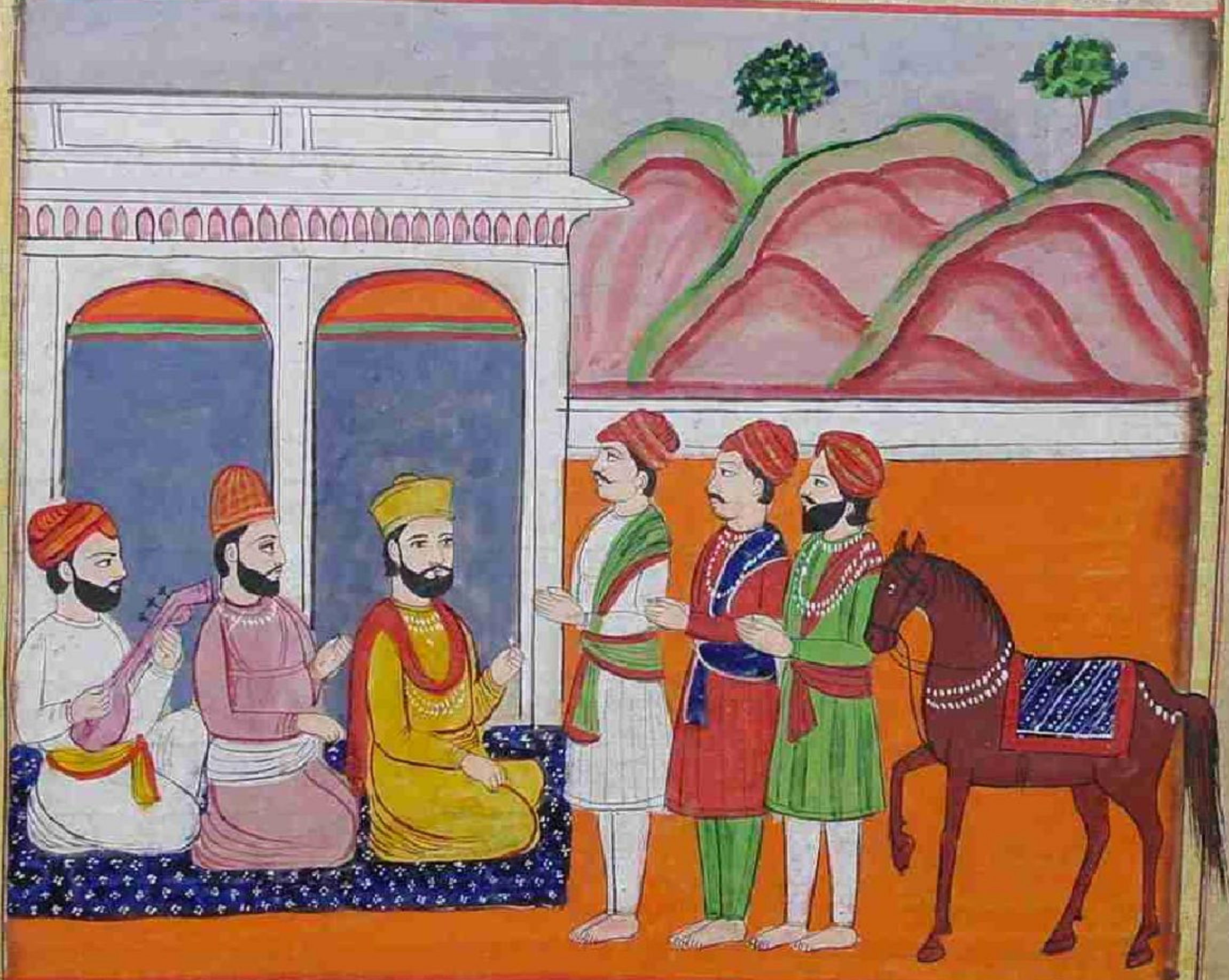
ਅੰਤ ਬਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀ ਅੰਭੁ ਈਹੁ ਕਿ ਅੰਧੈ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਅੰਯੀ ਤੁਮਾਰੇ ਵ
 ਸਤੇ ਗੁਬਿੰਦੁ ਨੇ ਪਰਸਾਇਓ ਜੀ ਅੰਧੈ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀ ਅੰਭੁ ਈ ਤੇਰਾ ਨ ਉਕੀ ਅੰਧੈ॥
 ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਵਰਨੁ ਕੀ ਅੰਧੈ ਤਾ ਉਸ ਕਹੀ ਅੰਯੀ ਮੇਰਾ ਨ ਉਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਈਹ ਜਾਤ
 ਵਰਨੁ ਸਭ ਨੋ ਕਾਏ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਈਹਾ ਘਾਟੇ ਵਧੈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹਾਸ ਭਾਖਾ ਸੋਏ ਕਹਾ ਬਿੰਦੁ ਹੀ ਬਾਧੀ ਹੈ॥ ਤ
 ਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀ ਅੰਭੁ ਈ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਈਹ ਕਾਜਾ ਕਥਿ ਦੁਹੈ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਅੰਯੀ
 ਈਹ ਕਾਜਾ ਕਥਿ ਲੁਨੈ ਨਹੈ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਪੁਛਿ ਅੰਰਾਜਾ ਜੇਰਾ ਜੁਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਵਹੀ ਹੈ
 ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਅੰਯੀ ਉਸ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਛੜਕਰਤ ਚਨੇਈ ਅੰਧੈ॥ ਪਰ ਉਹੁ ਕੀ ਸੀਧਾ ਸਤੇ ਸ
 ਲਾਮੁ ਨਹੀ ਕਿਰਵਤਾ ਅਧੇਹੀ ਜੀ ਅਸੋ ਸਲਾਮੀ ਸਭ ਰਾਤਿ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਭ ਰਾਜੇ ਈਸ ਕੀ ਅੰਨ ਮਨਿ ਤੇ
 ਹੈ॥ ਪਰ ਉਹੁ ਅਪਾਕੀ ਸੀ ਪਰ ਜਾਪਤ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਇਉਏਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਗੁਬਿੰਦ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹੈ
 ਜੋ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਹੈ ਤੈ ਸੋਏ ਕਹਾ ਮੁਰੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਅਪੁਣੈ ਜੀ ਵਿਚਿ ਪਾਰੀ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਭੀ
 ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਭੀ ਜਰੂਰ ਕਰਵਾਏ॥ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਵਿਚਾ ਅਭੀਮਾਨੁ ਜੀਤਿ ਅ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਤਾ ਸੁਧਰ ਸੇਧਨੂੰ ਈਸ ਦੇ ਉਪਰ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਦੇਖਾਂ ਕਰਤ ਚੁਕੀ ਅਚਰੈ॥ ਇਹੁ ਵਿਚਾਰ
 ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਜੀ ਅਵਿਚ ਸੀ॥ ਤਿਚਰਨੂੰ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਅੰਯੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਅਚਰੀ ਮੇ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀ ਅੰਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਅਚਵਦੇ॥ **ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਅੰ**
ਏਸ ਧਰਮੁ ਤਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਨਹੀ ਅਚਵਦੇ ਸੋ ਕੀਉ ਨਹੀ ਅਚਵਦੇ॥ ਈਸਾ ਵਿਚ ਦੋ ਖੁਤ ਸਾਰੀ ਅੰਰ
 ਧੀ ਅੰਧੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀ ਅੰਭੁ ਈ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਦੋ ਖੁਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚ ਨਹੀ॥ ਦੋ ਖੁਤ ਜੇ ਵਿ
 ਚ ਹੈ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਅੰਯੀ ਤੁਮਰਾ ਜੇ ਕਥਿ ਦੋ ਖੁਕਿ ਉਲਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਰਾਜਾ ਤੋ ਧਰਮੁ ਤੁਮ
 ਹੈ ਸੁ॥ ਅਰੁ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦੋ ਖੁਤ ਮਕਥਿ ਰੀ ਅੰਨ ਜਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੁਮਰਾ ਮਕਥਿ ਕਹੀ ਜੀ॥ ਤ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਸ ਮੇਂ ਦੋ ਖੁਹੋਤ ਹੋਂ ਸੋਈ ਜਨਤ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਅਉਰ ਕਿਆ ਜਾਨ
 ਤ ਹੋ॥ ਅਉਰ ਸੀਸ ਰੁਪ ਉਦਭਵੀ ਹੋ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅ ਜੀ ਇਹੁ ਨਿਰਵੈਰ ਕੀ ਉਕਠਿ ਹੋਵੈ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗਾ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅ ਜੀ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪਾਇਅ
 ਰਹੈ ਗਾਂਇ ਵੈ॥ ਤਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਤੁਮਰ ਜੇਕਉ ਬਰਕਰੋਗੇ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸਿਉ ਸਮਝੈ
 ਗਤ ਬਹਮ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਜੇਵੀ ਐਗੋ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਬੀਚਰੁ ਕੀਤ ਭਾਈ ਅਚਰ ਜੁਹੋਇਅ ਹੋ॥ ਜੇਰਾ
 ਜੇਨੂੰ ਇਲਨੇ ਕਿਆ ਦੋਖੁ ਲਗਾਇਆ॥ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀ ਲਗੀ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਰਾਜੇ ਕਵ
 ਲੁਨੈ ਨਨੂ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਕਹਿਅ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮੈ ਤੀਨ ਅਤੀਤ ਅੰਇ ਉਤਰੇ ਹੋਨਿ॥ ਏਕ ਤੋ ਸੇਰ
 ਰਮੇ ਅੰਇ ਕਹਿਅ ਹਰੁ ਕਰਿ ਜਾਤ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਦੋ ਅਵਤੈ ਨਹੀ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਤਾਈ ਮੈ ਅਹੁ ਲੈ ਗਾਇਅ ਬਾਂ
 ਉਹ ਤੋ ਅਚਵਤੈ ਨਹੀ ਜੀ॥ ਤਦ ਮੈ ਉਨ ਕਉ ਕਹਿਅ ਚੇਰੁ ਏਸਾ ਪਾਜੀ ਯਹ ਤੋ ਧਰਮੁ ਨਗਰੀ ਹੋਤੁ ਮ
 ਅਚਵਤੈ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤੁਮ ਅਹੁ ਕਉ ਕਿਅ ਦੋਖੁ ਲਗਾਇਅ ਹੋ॥ ਦੋ ਤੋ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਬੋਲੇ ਪਰ ਉਹ
 ਉਨ ਕਾ ਮਤਿ ਹੋਉ ਨ ਕਹਿਅ ਪਰਸਾਦੁ ਕਉ ਦੋਖੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਰ ਰਾਜੇ ਮੇਂ ਦੋਖੁ ਹੋ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅ
 ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਤੋ ਤੋ ਸਹੀ ਜੇਰਾ ਏਸੀ ਰਾਜੇ ਮੈ ਕਿਆ ਦੋਖੁ ਹੋ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕ
 ਹਿਅ ਜੀ ਮੈ ਤੋ ਇਹੁ ਬਾਤ ਕਹੀ ਬੀ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਸਮੇਂ ਦੋ ਖੁਹੋਤ ਹੋਂ ਸੋਈ ਜਨਤ ਹੋ॥
 ਅਰੁ ਮਨਤ ਹੋ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਹਮਰਾ ਦੋਖੁ ਬੀਚਰੁ ਦੇਖੁ॥ ਉਨੇ ਨੇ ਹਮ ਕਉ ਕਿਅ
 ਦੋਖੁ ਲਗਾਇਅ ਹੋ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੁ ਕਰਿ ਪੁਛੋ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਕਹਿ
 ਅ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਹੁਕਮ ਬੈਠੇ ਹੋਨ॥ ਤਬ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅ ਜੀ ਉਹ ਸਿਲਾ ਮਿਲਾ ਪਹਾੜ ਕੀ ਦਵਲੀ
 ਬੈਠੇ ਹੋ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅ ਧਰਮੁ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੁ ਕਰਿ ਪੁਛੋ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਕਹਿ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਹਰ ਮੈ ਤ ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਅਦਕ ਕੀ ਸੈਨੂੰ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਮੈ ਕਿਛੁ ਲੈ ਜਾਤਾ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਕਬੂਲ ਨਾ

ਅਪੋਹੀਮਾਨਤੇਹੈ। ਹਮਤੋਕਿਸੀਕਉਦੁਰਮਾਇਸਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਕਿਸੀਪਰਜਾਬਤਨਹੀਕਰ
 ਤੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਸੁਦਰਜਾਕਵਲੁਨੈਨਾ। ਅਸਾਸੁਪਰਸੈਨਨੁਤਸਾਸਭਨਦੇ
 ਉਪਰਸਿਰਸਿਰਦਠਕੀਤਹੈ। ਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਰਜੇਹੈਨਸਭਉਸਦੇਸਲਾਮੀਹੈ। ਨਿਅਸਾਕੀਤੇ
 ਤਸਤੇਜੀਅਵਿਚਕਿਆਮਾਵਈਹੈ। ਤਬਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਕਹਿ। ਮਾਂਜੀਈਹਾਂਤੋਪਰਮਦੇਖੁਹੈ।
 ਪਰਹਮਤੋਤਮਚਕਹਿ। ਅਬੀਮਾਂਸਿਰਪਰਮਾਂਨਿ। ਮਾਪਰੁਹਮਾਰੇਦੇਖੁਤਮਦਾਰਿਕਰੋਜੀ। ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਰਾਜਾਜੀਤੇਰਾਏਪੁਦੁਰਕਰਨੇਦੇਵਾਸਤੇਸਤਹਜਾਠਜੇਜਨੁਕੋਹਾਮਾਂ
 ਏਅਹੈ। ਪਰਤੁਸੀਸਨੁਨਹੀਜਦਦੇ। ਪਰਅਸੀਤੁਸਨੁਜਦਦੇ। ਮਹੈ। ਪਰਰਾਜੇਸੁਪਰਸੈਨ
 ਦਸਲਾਮੀਹੋਵੈਗਾਤਾਕੁਲਹੋਵੀਗਾ। ਏਹੁਸਚੀਪਰਮੁਸਮਗੀਤਬਥਾਂਇਪਵੈਗੀ। ਨਹੀਤਾਜੇ
 ਤੇਰੀਖੁਸੀਅਵੈਗੀਸੋਈਕਰੀਮੇ। ਤਬਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਕਹਿ। ਮਾਂਸੈਉਨਬਥਹਿ। ਮਾਂਨਹੀਫੇ
 ਰੋਗਪਰਜੀਮੇਰੇ। ਅਤਮੇਕਭਗਮੁਦੁਰਕਰੋਜੀ। ਤੁਮਜੇਕਹੀਮਾਂਜੇਤੂੰਹਮਕੋਨਹੀਜਦਤਾ। ਮਾਂ
 ਰੁਹਮਤੁਮਕਉਜਦਤੇਹੈ। ਅਜੀਓਹਕਦਵੀ। ਅਸਨਹੀਹੋਜੀ। ਅਰੁਕਦਵੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਂਸੁਨਹੁਰਾਜਾਕਵਲੁਨੈਨਾ। ਜਬਰਾਜਾਨਕਾਬਿਦੇਹੀਥਾ। ਤਬਤੂੰਰਾਜੇਕਾਂ
 ਖਾਸਾਇਸਨਨੀਥਾ। ਸਵਪਹਰਰਾਤਰਹਈ। ਇਸਨਨੁਤੂੰਹੀਕਰਵਤਾਥਾ। ਰਾਜੇਕੀਤੇਰੇਉਪ
 ਰਬਹਤੀਮਿਹਰਵਨਗੀਥੀ। ਪਰਤੁਯਾਂਦਿਕਰੁਜੇਰਾਜੇਤੁਮਕਉਕਹਿ। ਅਰੇਮਾਪਰਚਮਕਉ
 ਜਲੁਸੀਤਲੁਪਿਲਉ। ਪਰੁਕਹਾਂਕਾਜਹਾਂਬਾਂਮੈਕਹਤਹੈ। ਤਬਤੈਕਹੀਮਾਂਜੀਰਾਜਾਜੀਕਹੀ। ਮੇਜੀ
 ਤਬਰਾਜੇਜਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਂਅਰੇਮਾਪਰਾਜਹਾਹੀਮਾਂਚਲੁਜਲੁਹੈਤਹਕਾਲਿਮਾਂਉ। ਮਾਂਰਜਬਤੀ
 ਜਲਕੋਗਾਈਮਾਂਤਬਤੇਰੇ। ਮਾਂਤਮੇਯਹੀਬਾਂਛਨਉਪਜੀਜੇਹਮਰਾਜੇਨਕੁਏ। ਜਬਤੈਰਾਜੇਕੈਅਰੇ
 ਜਲੁਮਾਂਦਿਰਖੀਮਾਂਤਬਰਾਜੇਨੇਜਲੁਪੀਮਾ। ਮਾਂਰੁਤੇਰੇਪਰੁਰਾਜਾਬਹੁਤਸੁਪ੍ਰਸੰਨਕੁਇਮਾਂਮਾਂ

ਰੁਤੁਣਕਉਰਜੈਨੇਕਾਹਿਆ ਅਰੇਮਘਰਾਤੁ ਕਿਛੁਮਾਗੁ ਤਬਤੈਕਾਹਿਆਂ ਜੀਮੈਨਹੀਮਗੁਤਾਸੁ
 ਤਬਰਾਜਾਨਕਾਮਤਿਰਿਜਾਮੀਆਹਾ ਰਾਜੇਜੀਨੇਕਾਹਿਆਂ ਅਰੇਮਘਰਾਤੁ ਮਗੁਤੋਚੁਕਾਹੈਅ
 ਬਕਿਉਕਰਮੁਕਰਦਹੈਜੋਤੈਮਾਂਗਿਆਸੋਹਮਤੁਮਕੋਈਅਹੈ। ਤਬਫੇਰਤੈਕਾਹਿਆਂ ਜੀਮੈਤੋਕ
 ਛਨਹੀਮੀਗਿਆਂ। ਤਬਫੇਰਰਾਜਾਜੀਨੇਕਾਹਿਆਂ ਅਰੇਮਘਰਾਤੁ ਬਤੁਜਲੁਭਰਨੇਕੋਗਾਇਆਂ ਸੀ
 ਤਬਤੈਅਪੁਣੈਅਤਮੈਮੈਕਾਹਿਆਂ ਨਸਾਜੋਹਮਰਾਜੇਨਹੂਏ। ਅਬਹਮਤੁਮਕਉਰਾਜੁਈਆਂ ਸੁ
 ਪਰੁਹਮਸਿਉਭੀਬਿਭਰਾਜੁਕਰੋਗੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿਆਂ ਹਮਰੀਤੇਰੀਉਹਕੀਅਸਨਾ
 ਈਹੈਅਗੁਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਬਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਕਾਹਿਆਂ ਜੀਤਬਤੁਮਾਰਨਾਉਕੀਆਥਾ। ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਕਾਹਿਆਂ ਸੁਦਰਾਜਾਕਵਲੁਨੈਨਤੇਰਨਉਸਫਾਚੰਦਬਾਅਗੁਮੇਰਨਾਉਗੁਵਰਪਨੁਥਾਸੁ
 ਤਬਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਕਾਹਿਆਂ ਜੀਤੁਓਹੀਗੁਵਰਪਨੁਹੈ। ਅਗੁਮਬਤੇਰਨਾਉਕੀਆਂਹੈ। ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿਆਂ ਭਾਈਅਬਮੇਰਨਾਉਨਨਕਾਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈ। ਤਬਾਇਹੁਬਾਤਸੁਣਕਾਰਿਰਾਜਾ
 ਕਉਭਲੈਨਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਪੈਰੀਪਾਇਆ। ਅਤੇਪੈਰਤੇਹਬਲਾਇਕਾਰਿਮਥੇਤੇਰਖੇ। ਅਤੇਹ
 ਰੁਬਚਨੁਕੀਤਾਜੀਤੁਮਭਲੇਬਚਨੇਕੇਸੁਰੇਪੁਰੇਹੋਜੀ। ਪਰਾਅਬਤੁਮਚਲੋਸੈਹਾਰੀਮੈਅਰਮੰਦ
 ਰੈਮੈਗੁਜਰਨੁਕਰੋਜੀ। ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿਆਂ ਸੁਦਰਾਜਾਜੀਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰ
 ਹੈ। ਤੁਮਰਾਜੇਹੋਤੁਮਮਦਰੈਮੈਸੋਹਤੇਹੈ। ਅਗੁਹਮਓਇਅਨਬਾਸੀਹੈ। ਅਗੁਓਇਅਨਹੀ
 ਮੈਸੋਹਤੇਹੈ। ਤਬਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਕਾਹਿਆਂ ਤਪਾਜੀਇਹੁਰਾਚਤੁਮਾਰਾਹੀਹੈ। ਬੈਰਕਾਰਿ
 ਰਾਜੁਕਰੋ। ਅਗੁਹਮਤੁਮਾਰੇਅਗੇਟਹਲੁਕਰਤੇਹੈ। ਅਗੁਜੇਤੁਮਕਹੋਤੋਹਮਤੁਮਾਰੇਅਗੇਕ
 ਰਕਰੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿਆਂ ਸੁਦਰਾਜਾਤੁਰਾਜੁਕਰਤਾਹੈਸੋਹਮਹੀਕਰਤੇਹੈ। ਤੁਮ
 ਅਗੁਮਦੈਨੋਗੁਰੁਭਾਈਥੇ। ਭੇਦਬਿਛੁਨਹੀ। ਪਰੁਏਕਹਮਾਰਾਬਚਨੁਤੁਮਮਨੈ। ਤਬਰਾ

ਜੇਕਹਿਅਜੀਏਕੁਬਚਨੁਵਿਆਜੋਤਮਕਹੋਸੋਈਹਮਕਹੈ। ਤਮਹਮਚੇਬਡੇਗੁਰਭਈ ੬੮

ਪੈਜੀਰਾਜੇਜਨਕਦੇਬਰੋਬਰਦੇਪੈਜੀਗੋਸਟਿਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਲਹੋਈਮਹਲਦੇਬਿਛੀ॥

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਅਤੁ ਮਰਾ ਜੇ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਕੇ ਸਲਾ ਮਿਹੀ ਓ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਕ
 ਹੀ ਅਜੇ ਏਕ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਕੀ ਅਜੇ ਕਹੋਤਾ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਕੇ ਸਗੋ ਕੇ ਸਲਾ ਮਿਹੀ ਏ ਯਹ ਬਾਤ ਕੀ ਅ
 ਹੀ। ਤਬ ਮੇਆ ਖਿਆ ਚੁਰੁ ਜੀ ਜੋ ਕੁਣ ਤੁਸੀਆ ਖੁਏ ਹੋ ਸੋਤ ਰਾਜਾ ਮਿਨ ਦਹੈ ਸੁ। ਫੇਰ ਅਗੈ ਬਾਤ ਕੀ
 ਅਹੀ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਣ ਰਾਜਾ ਆਖਦਹੈ ਤੁਸੀ ਭੀ ਮਨੋ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਅੰਕੁਰ ਰਾਜਾ
 ਤੁਰੀਆ ਬਹਿਦਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਮਦਿ ਪਵਿਤ ਕਰੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਅੰਬੁਲ ਰ
 ਜਾ ਜੀ ਚਲੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨਾਨਕ ਲੇਗਾਇਆ ਮਦਿ ਵਿਚ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੇਤਾ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਨ ਲੋਭੀ ਬਡੀ ਸਮਗੀ ਹੀ। ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਭੀ ਰਾਜਾ ਤਿਦ ਕਰ
 ਦਹੈ। ਪਰੁ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਦ ਬਚਨੁ ਪੁਰਨੁ ਹੋਇਆ ਹੀ। ਰਾਜਾ ਜਨ ਕੀ ਮੇਸ ਦੁਆ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਮਾਹਾ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ ਦੁਕੀਤਾ **ਸੋਫਨ ਮਹਲਾ**। ਅੰਦਰੁ ਬੇਦੁ ਗਲ ਮਿਲਹਾ ਅਸੀ। ਅੰਕਿ ਸਹੇਲ ਝੀ
 ਆ। ਰਲ ਕੈ ਕਰ ਹਿ ਕਹਾਣੀ। ਅੰਸੋ ਸਚ ਪੁਰ ਕੀਆ। ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਤਮ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇਤਾਰਾ। ਤਮ ਹੋਰ
 ਜਪ ਰਵਾਰ ਸਰਬ ਸੋ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪਰ ਨਿਵਾਰਾ। ਤਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਗੁ ਸਮਝੈ। ਅਪੁਣੇ ਸੁਆਮੀ
 ਕੇ ਗੁਰੇ ਮੇਸਹ ਜਗੁ ਨਗਾਵੈ। ਰਲ ਮਿਲ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਸਜਨ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ। ਹੋਇ ਅਜੁਨ ਚੁਨਨ
 ਹੀ ਪਵੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਟੀ। ਏਕ ਸਮ ਦਰਸੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਿਗ ਬੈਠ ਕਰਿ ਹੋਵੈ। ਮਨ ਸਰਸੀ। ਹਰੀ ਮਿਲ ਸ
 ਖੀ। ਅਤੁ ਤਮ ਮੇਰੇ ਭਾਈ। ਹਰੀ ਮਿਲ ਸਚੁ ਸਜਨ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈ। ਤਮ ਕਰ ਮੁਣਿਤੀ ਹਮ ਭੀ ਰੁਪਵਿਤੀ ਸ
 ਦਵੈ। ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਅੰਕਿ ਸਮਝੈ। ਤਬ ਪਦਿ ਮਹਿ ਨਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਜੇ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਪਾਸ ਰਾਹੀ।
 ਗੁਜਰ ਨਕੀਤੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਇਆ ਮੰਗੀ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹੀ ਅਜੀ ਤਮ ਚਹੀ ਰਾਜੁ ਹੋ। ਕੀ ਸੀ ਕਉ।
 ਪਈ ਹਥੀ ਹੀ ਦੇ ਜਾਂਤੀ। ਅਰੁ ਮੇਤਮ ਰੇ ਸਾਬ ਚਲਤ ਹੀ। ਹਮ ਕਉ ਛੋਡੁ ਨ ਜਾਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ
 ਹੀ ਅੰਸੁ ਦਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਜਨ ਕੀ ਕੀਈ। ਅੰਚ ਚੁਤਮ ਕਉ ਹਮ ਕੀ ਸਕਉ ਦੇਵੈ। ਇਹੁ ਰਾਜੁ ਤਮ ਹੀ ਕਉ

ਹੁਕਮੁਹੈ। ਤਬਰਾਜੇਕਵਲੁਨੈਨਚਰਨਬੰਦਨਕੀਤੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਹਚਨਿਕਲੁਖੜਾ
ਹੋਇਆ। ਫੇਰਸੁਮੇਰਪ੍ਰਬਤਨੁਚਲੇ। ੩੧। **ਬੋਲੁਰਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੁਪਿਨਗੁਰੁਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ।**
ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਇਹੁਜੋਮਕਾਮਖਦੇਹੈ। ਨਿਸੋਕਿਤਵਲੁਹੋਜੀ
ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅੰਮਰਦਨਾਡਿਠਲੇੜਨਹੈਸੁ। ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਤੁਰਕਤਰੀ
ਫਬਹਤੁਕਰਦੇਹੈ। ਨਿਭਲਾਉਹਭੀਦੇਪੁਜਾਈ। ਮੇਜੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅੰਸੁਣਮਰਦਨਾਓ
ਹਤ। ਕੀਧਰੇਪਾਸੇਪਛੇਹੀਰਹਿਆ। ਤੁਅਗੋਅਗੋਹੀ। ਅਖੇਰਾਂਨਲੇਹੀਦੁਆਂਨੁਜਾਣਨਹੀਦੇਦੇ। ਤ
ਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅੰਜੀਕੀਬਿਹਨੇਕਰਦੇਹੈ। ਤੈਨੂੰਕੁਝਨਹੀਦੂਰਿਤੇਰੀਹੀਕਪਲਕਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੂ
ਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅੰਮਰਦਨਾਇਥੋਅਛਾਈਹਜਾਰਕੋਹਹੈ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅੰਜੀਅਛਾਈਹਜਾਰਕੋ
ਹਾਤੇਰੀਆਂਅਛਾਈਪਲਕਹੈ। ਅਤੇਤੈਜੋਕਹਦੇਹੈਜੀਹੀਦੁਆਂਨੁਜਾਣਨਹੀਦੇਦੇਸਤੈਨੂੰਕਓਏ
ਮਨੇਕਰਸਕਦਹੈਜੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਂ। ਭਲਾਮਰਦਨਾਅਸਤੇਰਾਆਖਿਆਂ। ਭੁਫਿਰੇਰੀ
ਅਨਹੀਜਤ। ਚਲੁਭਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਚਿਤਵਨਿਨਲੀ। ਅਛਾਈਹਜਾਰਕੋਪਲਕਹਿਚਿਜ
ਇਖੜੇਹੋਏ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅੰਮਰਦਨਾਮਕਾਏਹੋਹਈ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅੰਜੀਇ
ਹਤ। ਚਾਹਦਿਵਾਲੀਆਹੈ। ਨੀਇਥੋਹੋਰਤਭਛੁਨਹੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਂ। ਅੰਮਰਦਨਾਅ
ਦਰਿਜਾਇਕਾਰਿਦੇਖੁ। ਜਾਮਰਦਨਾਅਦਰਿਜਵਲਗਤ। ਮੁਜਵਰਜਾਣਦੇਨਿਨਹੀ। ਤਾਮਰ
ਦਨੇਆਖਿਆਂ। ਅਵੇਮੈਤਾਮੁਸਲੁਮਨਹੀਮੈਤਾਹੀਦੁਨਹੀਸੁ। ਤਬਫੇਰਮੁਜਵਰਕਹਿ। ਅੰਬਾਬਾਈ
ਹਾਬਿਨਾਮੁਜਵਰਹੋਰਕੀਸਠਿਉਛਿਨਹੀ। ਅਗੁਅਭੈਰਕੋਹੁਕਮੁਨਹੀ। ਅਗੁਜੋਮੁਜਵਰਭੀਜੋਅਦਿ
ਰਿਜਾਤੇਹੈਜੋਆਖੀਆਬੀਧਕਾਰਿਜਤੇਹੈ। ਤਾਮਰਦਨਾਫੇਰਆਇਆਂ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਰਦਨੇ
ਨੂੰਪਾਛਿਆਂਕਿਉਭਈਦੇਖਿਆਂਇਓਸੁ। ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਕੀਥੋਦੇਖੁਆਇਆਂਸੁ॥

ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਕਿਉਮਰਦਨਾਕਿਉ।ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਆਂਜੀਅਦਿਰੁਜਾਣਨ
ਹੀਦੇਏ।ਕਿਸੇਨੂੰਬਿਨਮੁਜਵਰਹੋਰਕੋਈਨਹੀਜਾਦਾ।ਗੋਸਟਿਮਕੇਬਿਚਹੋਈਮਰਦਨੇਨਾਂਲਿ।

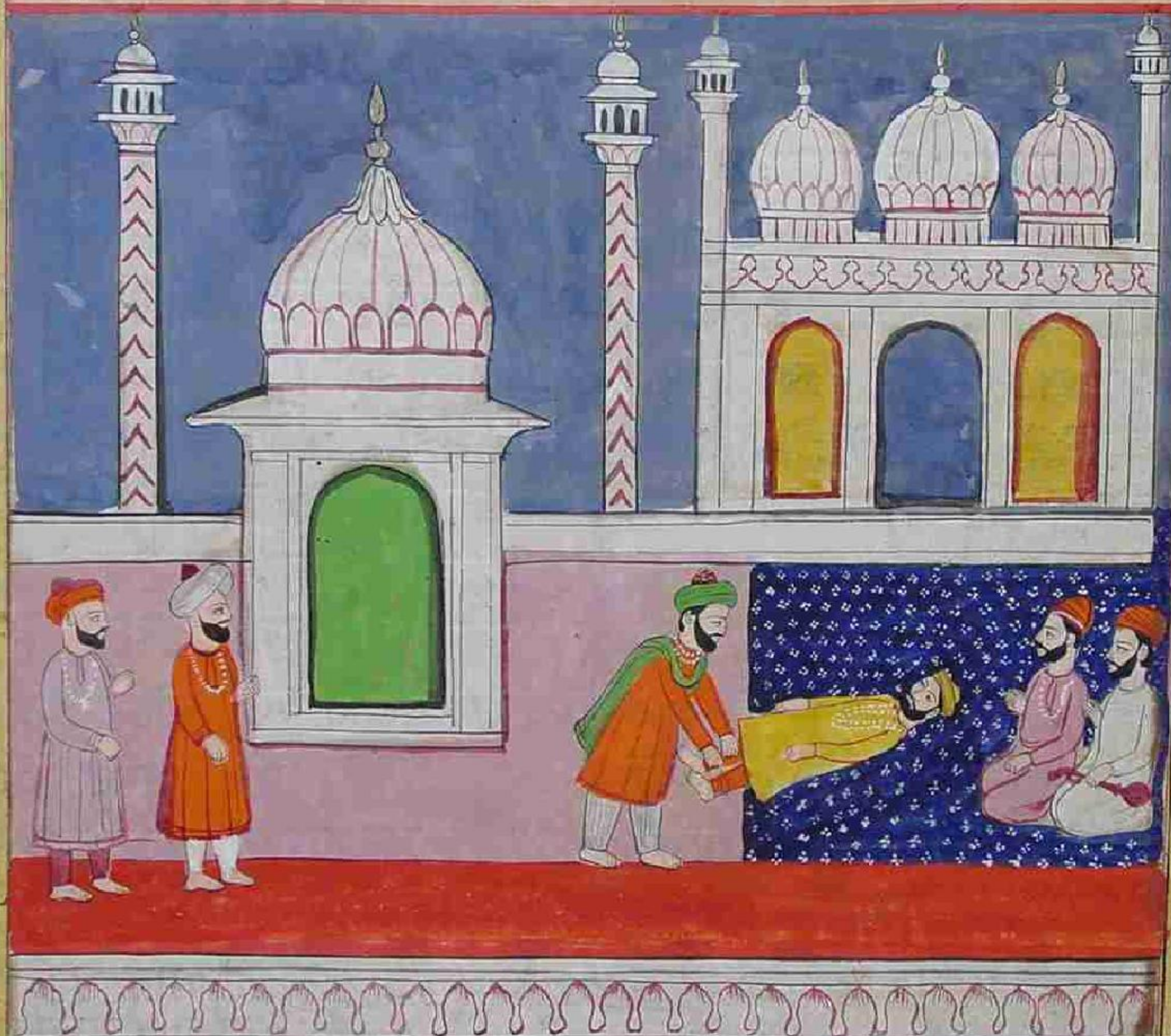
ਮੁਜਵਰਭੀਅਖਿਆਂਬੀਧਕਰਿਜਾਤੇਹੈਨਿ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਂਹਸਿਕਰੀਅੰਖਿਓਸੁ॥
ਮਰਦਨਾਇਹੁਤਸਾਭਾਮਕਯੋ।ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਆਂਜੀਮੈਨੂੰਵਡਾਅਗਮੰਨੁਰਹਿਜਾਵੈਗਾ॥ਅ

ਤੇ ਫੇਰ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਆਇ ਆਪਲੀ ਫਿਰ ਜਾ ਸਾਂਈ ਵੇ। ਏਹੁ ਵਡਾ ਹੈ ਫੁਹੈ ਜੀ। ਅਤੇ ਜੇਹੁ ਇਨ ਦੇ ਮੁਜਾ ੧੦੦
 ਸਤ ਫੇਰ ਕਦ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਜਰੂਰ ਦੇਖੁਣਾ ਹਈ। ਤਬ ਮਰਦ
 ਨੇ ਕਹੀ ਆਂ ਜੀ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਏਖਾਈ ਮੇਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕਠਿ ਤਾਜਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾ
 ਨਿਸਿਗੁਚਲਿ ਆਂ ਜਾਂਹੀ ਅੰਦਰੀ ਪਰਾ ਅਵ ਕੇਨਾਂਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁ
 ਕਮੁ ਮੀਨੀ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰੀ ਚਿਲਿ ਆਂ ਚਾਇ ਆਂ। ਅਗੇ ਤੇ ਮੁਜਾ ਵਰ ਸੱਚੁ ਅਪੈ ਹੋਇ ਗਏ। ਜਾਮ
 ਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪਸਰਦੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਹੋਰ ਕੀ ਛੁਭੀ ਨਾਂਹੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੁ ਕਰਿ ਬਹਾਰਿ ਨਿਕਲਿ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਂ ਏ ਆਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਆਂ ਡਿਠੋ ਸੁ। ਤਬ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਡਿਠੋ ਭੁਸੁ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਏ ਖੁਕਾਰਿ ਹੋਰ ਨਹੀ ਇਗਾਇ ਆਹ
 ਮੇਏ ਖਾਕੀ ਆਂ ਇਕ ਮੂਰਤਿ ਬਡੀ ਪਸਰਦੀ ਹੈ ਪੜੀ ਹੋਰ ਮੇਕੁਣਾ ਠੀਰਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹੀ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮੂਰਤਿ ਮਹਾ ਦੇਵੀ ਹੈ ਏਹੁ ਪਸਰਦੀ ਦੇਹੀ ਨੀ। ਜੋ ਅੰਦਰ ਜਾਵੁਨ ਹੀ ਦੇਵੇ
 ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਆਖੀ ਆਂ ਬੀਰਿ ਜਾ ਦੇਹੀ ਨੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾ ਆਖ ਦੇਹੀ ਨੀ ਜ
 ਬਤ ਪਰਸਤੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਦੂਰ ਕੀ ਉਨੀ ਕਰ ਦੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏ
 ਹੁ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਮੀਲਿ ਆਂ ਹੋ। ਅਗੁ ਇਨ ਨੂੰ ਦੇਖੁਣਾ ਭੀ ਹੁਕਮੁ ਨਹੀ। ਜੇ ਅਖੀ ਆਪੁਲੀ ਆਖਰ
 ਕੇ ਜਾਵਨਿ ਤਾਂ ਅਪੈ ਹੋਇ ਜਾ ਦੇਹੀ ਨੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ਆਂ ਜੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਬੋਦਾਰ ਜਾ ਜੋ ਆਹਾਂ ਸੋਇ ਸਦਾਨ ਉਖੁਨ ਕਰੁ ਹੁ ਮੇਲੀ ਆਹਾ ਉਸ ਆਖਿ
 ਆ ਆਹਾਂ ਜੇਈ ਹਾਤੇ ਆਹ ਮੂਰਤਿ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮੁ ਨਾਲਿ ਲਭੇ ਦੂਰ ਕਰਣਾ। ਤਾ ਸਾਰੀ
 ਪਤ ਸਹੀ ਖੁਨ ਕਰੁਦੀ ਵਿਚਿ ਅਤੇ ਮੁਜਾ ਵਰ ਦੇ ਪਰਸਤ ਨੇ ਆਂ ਹੋ। ਤਿਤੀ ਨੀ ਆਂ ਨੂੰ ਅਗਲਗੀ
 ਅਤੇ ਲਗਾ ਮੁਲਖੁ ਸੜਨੀ। ਤਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਉਥੋਂ ਸਹਰੋ ਨਿਕਲਨਾ। ਅਏ ਕਰਿ ਇਸੇ ਬੁਤਦੀ

ਰੀਘਾਇਆ। ਤਬ ਬੁਝਾਵਿਚੋ ਅਵਾਜਾ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਲੀ ਮਖੀ। ਅੰਦਰਿ ਮਾਂਵੈ ਗਾਂਸੀ ਅੰਧਰੇ ਇ
 ਜਾਵੈਗਾ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖੀਆ ਜੀਹਿ ਦੂਮਾ ਨੂੰ ਕਢ ਗਰੀਬੀ। ਅਖਦੇਹੈ ਨੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਖੀਆ ਮਰਦਨਾਇਹੁ। ਮਾਪੇਹੀ ਕਢ ਰੁਹੈ ਨਾ। ਇਹੁ ਮੁਸਲੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਇਹੁ ਨਕਲੀਹੈ ਨੀ।
 ਜੀਮੈ ਮਪਿਨਹੈ ਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖੀਆ ਮਰਦਨਾਇਹੁ ਜੋ ਤੈ ਗੁਣਹਿ ਦੂਮਾ ਅਖਦੇਹੈ
 ਨੀ ਸੋ ਬਹੁ ਮਾਬਿਸਨ ਮਹੇਸਹੈ ਨੀ। ਇਹੁ ਪੈਦਾਇਸ ਸਭਾ ਇਨਹੀ ਥੋਹੈਹੈ। ਸੁਯਾਖ ਸੋਈ ਰਹੈ ਜੋ
 ਇਸਨੂੰ ਪੂਜਦ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਹੀ ਕੇਤ ਕੋਈ ਨੀਰ ਕਾਰੀਹੈ ਵੈਸੋ ਬਚੈ। ਇਹੁ ਤੈਹੁ ਵਿਚ ਸਬਲੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ
 ਅਗਾਇਹੁ ਭੋਲਾ ਮਹੇਸੁਹੈ ਸੁ। ਇਸਦੇ ਵਰਾਵਲੁ ਵੰਗੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਇਕ ਸਰੂਪ ਰਹਦਾ ਹੈ ਸਦਾ
 ਅਤੇ ਵਚਨੁ ਦਾ ਸੁਰਾਪੁਰਾ ਹੈ। ਇਸਵਾਸਤੇ ਇਹੁ ਮੂਰਤਿ ਇਥੇ ਰਹੀਹੈ। ਮਾਮਬਾ ਮਾਮੁ ਮਰਦਲਹੁ
 ਕੀ ਪਰਚਲਦਾ ਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖੀਆ ਜੀਤ ਮਜਿ ਦੋਚਲੀ ਮੇਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀਆ ਮਰਦਨਾਵਤਿ ਕੁਝ ਯਾਦੁਆਂ। ਇਪਵਦਹੈ ਤਹੁ ਦੇਹੀ। ਮਾਪੁ। ਤਾਮਰਦਨੇ ਮਾਖੀਆ
 ਜੀ। ਇਨਦਾ ਪੋਲੁਤਾ ਡਿਠਾ। ਪਰਜੀਪਾਂ। ਤੀਜਲੇ ਜਾਵੈਹੈ ਨੀ ਸੋ ਕੀਸੇ ਲੇਜਾਵੈਹੈ ਨੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀ ਕਹੀਆ ਮਰਦਨਾਇਹੁ ਜੋ ਮੁਜਾਵਰੁਹੈ ਸੋ ਨਤਿ ਸੋ ਪਰਹੈ। ਇਨਾ ਮੁਜਾਵਰਾ ਛਿਏ ਮਹੀਨੇ। ਕੀ
 ਸੇਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬ੍ਰਸਾਂਤਿ। ਅਵਦੀਹੈ ਤਾਏ ਕੀਆ ਬਰਦੇਹੈ ਨੀ। ਜੇਦੁਇਆ ਦਮੀਬਾ ਹਰਪਝੇ ਕੁਰਕੁ
 ਰਹਾਖਦੇਹੈ ਨੀ। ਅਤੇ ਦਾਇਚਰਦਿਵਾਲੀ ਪੋਵਦੇਹੈ ਨੀ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਮੂਰਤਿ ਨੂੰ ਨਵਾਇਦੇਹੈ ਨੀ।
 ਉਹੁ ਪਾਣੀ ਬਹਿਕੇ ਬਹਾਰੀ। ਅਵਦਾਹੈ। ਇਹੁ ਜੋ ਬਹਾਰਿਤਲਾ ਭੀ ਡਿਠਾ। ਸੋਈ ਕੁਰੀਦਾ ਜਾਵਦਾ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਇਹੁ ਜੋ ਜੀਆਵਦੇਹੈ ਨੀ ਸੋ ਉਸੇ ਨਿਵਾਜੁਦੀ ਸਾਇਤਾ। ਅਵਦੇਹੈ ਨੀ। ਸੋ ਨਿਵਾਚਕੀਤੀ ਸੋ ਉਥੋ
 ਚਲੇ। ਉਸੇਤਲਾ ਉਵਿਚੋ ਰੁਪਾਂ। ਤੀਦੇ ਕੁਰੀਲੀ। ਅਵਦੇਹੈ ਨੀ। ਅਜੇਹਾਂ ਪਾਂਤੀਲੇ ਜਾਵੈਹੈ ਨੀ। ਤਾਮਰ
 ਦਨੇ ਮਾਖੀਆ ਜੀ। ਇਹੁ ਜੋ ਮਦੀਨਾ। ਅਖਦੇਹੈ ਨੀ। ਸੋ ਕੇਹੜੀ ਜਾਹਗਾਹੈ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਇਬੋਤੇਬਾਰਮਜਲਹੈ॥ਤਬਮਰਦਨੇਅਖਿਆਂਜੀਉਹਤੇਮਦੀਨਾਮੇਥੋ ੧੦੧
 ਤੇਨੇੜੇਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਨਬਾਰਮਜਲਨੇੜੇਹੋਦੀਅਚੀਨੀ॥ਤਬ
 ਮਰਦਨੇਕਹਿਅੰਜੀਤ੍ਰਿਸਨੂੰਅਢਈਹਜਾਂਰਕੋਹਾਂਇਕਪਲਕਬਿਚਿਲੈਅੰਏਅੰਤਾਇਹਬਰ
 ਮਜਲਾਕਿਅੰਹੈਨੀ॥੩੨॥**ਬੋਲੋਰੁਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂਪੀਨੁਗੁਰੂਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ॥ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁ**
ਚਲੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਲੁਭਾਈਮਰਦਨਤੈਨੂੰਭੀਰੰਚਨਹੀਕਰਣਾਸੁ॥ਉਥੇ
 ਬਾਰਾਹਦਿਨੁਵਿਚਮਦੀਨੇਜਾਂਇਪਹੁਚੇ॥ਜਾਂਇਮਦੀਨੇਸੈਹਰਿਵਿਚਿਬੜੇ॥ਜਿਥੇਮਹਿਮੁਦਈ
 ਗੋਰਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਜਾਹਿਭਾਈਦੇਖਾਅੰਓਸੁ॥ਤਾਮਰਦਨੇਅੰਖਿ
 ਅੰਜੋਕੋਈਅਦਕਵੈਮਨੇਕਰੇਗਾਨਹੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਂਮਰਦਨਾਇਥੇਅਖੀ
 ਨਹੀਬੀਧਤੇਅਤੇਤ੍ਰਿਤਾਤਰਕਹੈਨਾ॥ਤਾਮਰਦਨੇਅਖਿਆਂਜੀਪਏਏਰੁਤਰਕਾਜੇਹੇ॥ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਂਮਰਦਨਦੇਖੁਢਕਿਉਅੰਏਓ॥ਮਰਦਨੇਅਖਿਆਂਜੀਮੈਤਾਂਦੇਖਦਹੀ
 ਅਏਅੰਹੈਮੈਤਬੋਈਪੁਜਣਨਹੀਅੰਏਅਨਾਂਸੋਮੈਤਾਇਸਵਾਸਤੇਅੰਬਦਾਹਜੇਤਰਕਦੇ
 ਡੀਤਕੀਫਕਰਦੇਹੈਨਿਸੋਦੇਖਾਂਉਥੇਕੀਅੰਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਖਿਆਂਜਾਂਹਿਭਲਾਭਾਈ
 ਦੇਖੁਤਾਅੰਓ॥ਜਾਮਰਦਨਾਮਦਿਰਿਗਾਇਅੰ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਸਿਬਚਰਓਸਕੋ
 ਰਈਵਲੁਪੈਰਕਰਕੇਸੁਤੇ॥ਤਬਇਕਮੁਲਜੀਉਦੁਅੰਏਅੰ॥ਅੰਏਕਾਰਿਦੇਖੇਕੀਅੰਜੋਦੋ
 ਏਮਨੁਪੁਗੋਰਵਲੁਪੈਰਕਰਿਸੁਤੇਹੈਨੀ॥ਤਬਏਸਮੁਲਕਹਿਅੰਅਵੇਤਮਕਉਦੁਹੋਤੇਹੈ॥ਰਸੁ
 ਲਈਕਬਰਬਲਿਪੈਰਕੀਤਿਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਮਥਕੋਹੋਏਹੈ॥ਜਿਧਰਤੇਰੀਖੁ
 ਸੀਅਵੈਤਿਧਰਪੈਰਘਸੀਟਕੈਕਰਦੇਹੁ॥ਤਬਮੁਲਦੁਹਦੇਪਰਲਗਾਂਘਸੀਟਣਾ॥ਜਿਉਜਿਉ
 ਪੈਰਘਸੀਟੈਤਿਉਤਿਉਗੋਰਘਸੀਟੀਦੀਫਿਰੇਨਲੋ॥ਮੁਲਾਛਿਥੇਹੋਇਕੋਕਹਿਅੰਅਰੇਈਹਾਂਸੇ

ਤਮਦੁਕੀਵਹੁ ਯਹਮੁਕਾਮੁਮਹਿਮਦਰਸੁਲਕਹੈ ਗੋਸਟਿਮਦੀਨੇਵਿਚਕਜੀਨਲਹੋਈ॥੩॥

ਬਗੁਰੁਨਕਜੀਨੂੰਰਾਗੁਤਿਲੀਗਵਿਚਸਥਾਇਪ੍ਰਾਤਿਹੋਇਆ॥ਤਿਲੀਗੁਮਰਲਾਮੁਕਾਮੁ॥

ਕਰਿਘਰਿਬੈਸਣ ਨਿਤ ਚਲੇ ਕੀਘੋ ਮੁਕਾਮੁ ਤਪਹੁ ਜਣੀਐ ਜਗਹੈ ਨਿਹ ਚਲੁ ਲੋਕਾ ਮੁਲਾ ਕੇ
 ਸੇ ਮੁਕਾਮੇ ਕਰਿ ਸੀਦ ਕਰਣਿ ਪਰਚੁ ਬਾਪੁ ਹੁਲਗਾ ਕੋ ਨ ਮੋਇਰਾ ਭੀ ਜੋਗਿਤਾ ਮਾਸੁ ਕਰ ਬਹੇ
 ਮੁਲਾਤ ਪਛੇ ਕਰਨਾ ਪਤਿਤ ਵਖਾਣੈ ਪੈਥੀ ਅਛਾ ਭੰਗ ਏ ਦੇਵਾ ਅਸਥਾਨੁ ਮੁਲਤ ਨੁਖਾਨੁ ਮਲਕ ਭੀ ਮੇ
 ਗਏ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੂਚਾ ਘੜੀ ਮੁਹਾਤਿ ਉਠ ਚਲਣਾ ਦਿਲ ਸਾਸੁ ਤੂਰਿ ਪਹੁਚਾ ॥ ਅਲਹੁ ਅਗਾਮਾ ਅਲ
 ਖ ਕਾ ਦਰ ਕਰਣ ਹਰ ਕਰੀ ਮੁਾ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਵਦੁ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕਾਮੁ ਏ ਕਰਹੀ ਮੁਾ ॥ ਸੁਗ ਸਿਪਗਾਣੀ ਪ
 ਰਬ ਮੁਨਾਜਨੁ ਸੇਖ ਪੀਰ ਸਲਾਹਾ ਦਰ ਕੂਚ ਕੂਚਾ ਕਰਗਏ ਅਵਰਾ ਰਿਚਲੁ ਡਹਾਹਾ ਪਾਸ ਬਦਾਤ ਮਾਹਿ
 ਵਖਾਣੀਐ ਵਿਰਲਾਤ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ਨਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਲਿ ਸਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿ ਸੋਇ ॥ ਮੁਕਾਮੁ
 ਤਪਹੁ ਜਣੀਐ ਜੀਸੁ ਸਿਰਨੁ ਵੇਲੇ ਮੁਾ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਵਦੁ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕਾਮੁ ਓਹਿ ਇਕਾ ॥ ਰਵਿਦਿਸ
 ਚਲੈ ਨਿਸਸਮ ਚਲੈ ਤਰੁ ਕਿਲਖ ਪਲੈਇ ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਵਦੁ ਜਾਵਣੀ ਨਨਕ ਸਚੁ ਬਗੋਇ ॥ ਪਤ ਬ
 ਮੁਲਾ ਜੀਵੁ ਕਹੀ ਅੰਗ ਫਰਕੀ ਅਕੁ ਫਰੁ ਬੋਲਤੇਹੋ ॥ ਅਲ ਨੂਨ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਅਲ ਦੇਰ ਸੁਲੁ ਨੂਨ ਹੀ
 ਜਾਣਦੇ ॥ ਨਾਂ ਨਿਮਾਜ ਜਾਣਦੇ ਨਰੋ ਜਾਣਦੇਹੋ ॥ ਐਸੇ ਤੁਸੀ ਕਿਥੋ ਆਏਹੋ ॥ ਤੁਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਅ
 ਰਬ ਮਾਰਾ ਪਤਦੇਹੋ ਤੁਸੀ ਇਥੋ ਜਾਹੋ ॥ ਅਗੈ ਪੈ ਕੀ ਬਰਾਨਲ ਬਹੁਤੋਈ ਗੋਸਾਇ ਇਥੇ ਮਤਲ ਬੁਕ
 ਹੀਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਨੂੰ ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ **ਰਾਗੁ ਮਛੂਸੈ ਹਲਾ ਮਹਲਾ ॥** ਅਲਹੁ ਅ
 ਗਾਮੁ ਪੁਦਾਈ ਬੀਦੇ ॥ ਛੋਡੀਖੀ ਅਲ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਪੀਧੇ ॥ ਹੋਹੁ ਪੈਖਾ ਕੁਫਰੀ ਰਮੁ ਸਾਫਰ ਭੰਗ ਦਰਵੇਸ ਕ
 ਬੁਲਦਰਾ ॥ ਸਚੁ ਨਿਮਾਜ ਕੀਨੁ ਮੁਸਲਾ ॥ ਮਨ ਸਾਮਰਾ ਨਿਵਰਾ ॥ ਸਾਂਦੇਹ ਮਸੀਤਾ ਇਹੁ ਮਨ ਮਥਿ
 ਲਣਾ ਸਚੁ ਕਲਾ ਮੁਖੁ ਦਈ ਪਕੁਖਰਾ ॥ ਸਰਾਸਰੀ ॥ ਅਤਲੇ ਕੀ ਮਾਂਹੁ ॥ ਤਰਾਤਰੀ ਕਿਤ ਪੋਜੁ ਦਲਵ
 ਹਾ ਮਰਫਤ ਮਨ ਮਾਰੈ ॥ ਅਬਦਾਲਾ ॥ ਮਿਲੈ ਹਰੀ ਕਿਤਿ ਜਿਤੁ ਫੇਰਨ ਮਰਾ ॥ ਤਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬਾ ਦਿਲ ਮਾਂਹਿ
 ਕਾਮਹੀ ॥ ਦਸਾ ਅਭਤਰਾ ਬੇਬਦਰ ਹੀ ॥ ਪਚਿ ਮਰਦ ਸਿਦਕ ਲੇਖਾ ਪਹੁ ਪੈਰੁ ਸਬੂਰੀ ਕਬੁਲ ਪਰਾ ॥ ਸਚੁ ਪ

ਛੁਣੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ ਜੋ ਦਿਲ ਸੋਧੈ ਸੋਈ ਹਾਜੀ ਸੋ ਮੁਲ ਮਉਲੁ ਨਿਵ ਰੋ ਸੋ ਬੰਦਾ ਜਿਸ ਸਿਫਤਿ ਪ
 ਰਾਪ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਮੋ ਮੁਦਿਲੁ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਰੀਕੀ ਮਲੁ ਦਿਲ ਤੋ ਪੋਵੈ ਦੁਨੀ ਮਰਿ ਗੁਨ ਮਵੈ ਨੇੜੈ ਜਿਉ
 ਕਸਿਭਾਪਦੀ ਪਉ ਪਕੁ ਮਰਾ ਧੰ ਜੋ ਦਿਲੁ ਵੀ ਮੈ ਸੋਫਿਲ ਹਲਾ ਖੇਲ ਖਾਂ ਨ ਬਿਰਾਦਰਿ ਹਮੁ ਜਜਾਲਾ
 ਮਹਿ ਮਲਕ ਭੀ ਮਰੇਫਨ ਹਾਏ ਕੁ ਮੁਕਾ ਮੁਖੁ ਦਾਇਦਰਾ ਪਹਲੇ ਸਿਦਕ ਦੂਜੈ ਸਬੂਰੀ ਤੀਜੈ ਹਲੀ
 ਮਚਿਥੈ ਖੇਰੀ ਪਜਿਵੈ ਏਕੁ ਮੁਕਾ ਮੁਖੁ ਦਾਇ ਪਜਿਵਖਤ ਤੇਰੇ ਅਪਰਪਰਾ ਸਭੇ ਵਖਤ ਸਭੇ ਕਰਿ ਵੇਲਾ
 ਖਲਕ ਯਾਦਾ ਦਿਲੇ ਮਹੀ ਮਊਲਾ ਤਸਬੀਖਾ ਦੁਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦਨਾ ਸੀਲ ਸੁਨਤ ਬੀਧ ਨੁਬਰਾ
 ਧਹਕੁ ਹਲਲੁ ਬਖੋਰੇ ਖਾਣਾ ਦਿਲੁ ਦਰੀ ਮਉ ਸੋਧੈ ਮਉਲੁ ਖਾ ਪੀਰ ਪਛਾਣੈ ਰਿਸਤੀ ਸੋਈ ਤ
 ਤੇ ਅਜਰਾਈ ਲੁਨ ਦੂਜਰਾ ੧੦ ਸਗਲੀ ਜੰਨ ਕਰਹੁ ਮਈਫਾ ਬਦਾ ਅਮਲੁ ਛਡਕਰੇ ਹਬਿਕੁ ਜ
 ਏਕੁ ਮੁਖੁ ਦਾਇ ਬੁਝਾਏ ਵਹੁ ਬਾਗ ਬੁਰਹੁ ਬਰਮੁਰਦ ਰੁਖਰਾ ੧੧ ਅਪੇਕਰਤ ਕਰਨ ਕਰੀ ਮਾਰੀ
 ਗੁਤ ਮਾਂ ਸੇਮਾ ਦੁਹਕੀਨਾ ਨਾਪਕੁ ਪਕ ਕਰਦੁ ਰਹਈ ਸਾਸ ਬਤੁ ਸੁਗਤਿ ਦਸਤ ਚਤੁਰਾ ੧੨ ਮਕ
 ਮਿਹਰ ਰੋਜਾ ਪੈਖਾਂ ਪੀਰ ਰਿਸਤਲ ਫਜਕ ਮਾਂਇ ਮਦਿ ਜਾ ਹੁਰ ਨੂਰ ਪੀਰ ਮਿਸਮਿਲ ਮੁਖੁ ਦਾਇ
 ਅਲਰਬੰਦ ਗੀਹ ਜਰਾ ੧੩ ਜਕੋ ਮਿਹਰੀ ਮਿਹਰੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਾ ਸੋਈ ਮਰਦੁ ਮਰਦੁ ਮਰਦਨਾ
 ਸੋਈ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕੁ ਹਾਜੀ ਸੋਈ ਬੰਦ ਜਕਉਨ ਜਰਨਰਾ ੧੪ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਕਰਨ ਕਰੀ
 ਮਾ ਸਿਫਤਿ ਮੁਹਬਤਿ ਮਬਾਹਰੀ ਮਾ ਹਕੁ ਹਕ ਮੁਸਚੁ ਮੁਖੁ ਦਾਇ ਮਾਂ ਬੁਝਨ ਨਕਦਾ ਸਖਲ
 ਸਪਰਾ ੧੫ ਮੁਲਾ ਸਰਮਿਦ ਹੋਇ ਕੇਉ ਠਗਾਇ ਮਾਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਤਿਲੀ ਗੁਰਗੁਸਰਾ
 ਕੀਤ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਇਨ ਹੀਰ ਹੋਇ ਹਸਬਦ ਪੀਰ ਪਤਤੀ ਮਾਂ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਸੂਬਤ ਸੇਖ
 ਸਈ ਯਦ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਰਾਹ ਕੀਤ ਨਹੀਤ ਕੀਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਨਾ ਸੀ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਣ ਲ
 ਗੇ ਯਾ ਪਰਵਤਿ ਗਾਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਲੋਕ ਬਹੁਤੀ ਮਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਰੰਗਾਵੇ ਚੇਰੀ ਗੀਲ ਹੋਇ ਗਏ

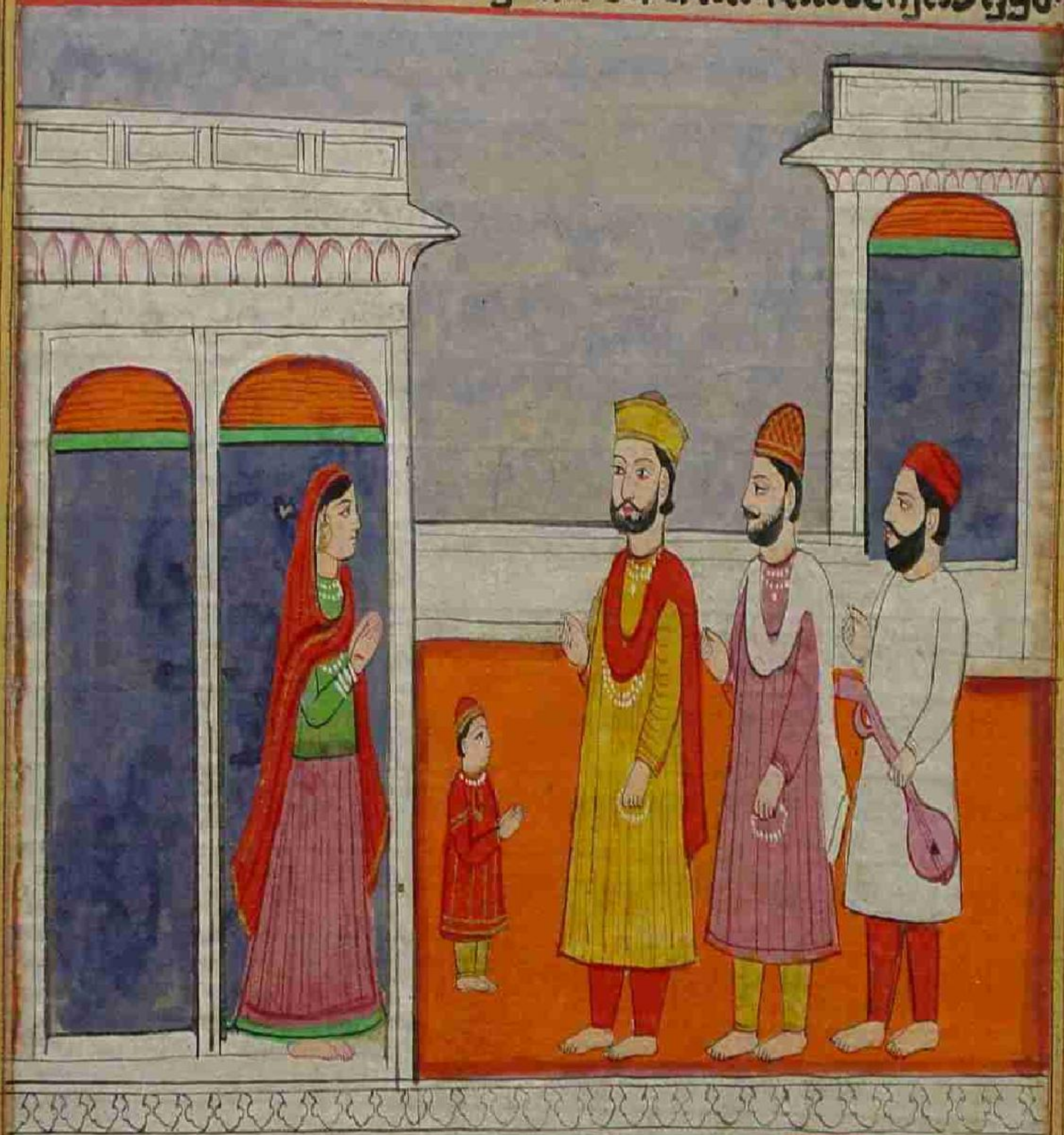
ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇਹੜੇ ਵਿਚਿ ਹੋਇ ਸਨ ਤਿਨਾ ਤਿਲੀ ਗਦੇ ਸਬਦਿ ਯਾ ਚਿਕਰ ਲਏ ॥ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਮਦਿ ਨਿਤੇਪ ੧੦੩
 ਏਹੋਇਆ ॥ ਅਤੇ ਸਬਰ ਜਹੋਏ ਮੁਲਾ ਮੁਲਾਣੇ ॥ ਤਿਚਰ ਨੂੰ ਮਰਦ ਨਭੀ ਮਹੀ ਸੰਦਈ ਗੋਰ ਵੇਖੁ ਕਰਿਆ
 ਇਆਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਕਿਆ ਡੋਰੋ ਸੁ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਅ ਮੰਜੀ ਕਿਆ
 ਡੋਰਾ ॥ ਇਕੁ ਮਿਟੀ ਦੀ ਗੋਰ ਡੋਰੀ ਅਹੀ ॥ ਮੇਰੀ ਤੁਰਕਤ ਰਿਫਈ ਵੇਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਏਥੇ ਇਹੁ
 ਲੁਹੈ ॥ ਅਗੈ ਕਿਆ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਚਾਉਹੈ ਸੀ ॥ ਮੈਨੂੰ ਤਾਇਥੇ ਕੁਛ ਨਹੀ ਲੁਮਲੁ ਮੁਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਅਤੇ ਅਜੇ ਮਹਿ ਮਦਨੈ ਵਤਿ ਜਨਮੁ ॥ ਵਣਹੈ ਥਹ ਅਗੈ ਭੂਤਿ ਹੁਗੁਦ
 ਹਿਚਿ ਆਹਾ ॥ ਇਹੁ ਗੁਣਾ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਿਅ ਨਹਾ ॥ ਉਸਫੇਰ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਜਨਮੁ ॥ ਵਣਹੈ ॥ ਪਦਰਾਂ
 ਸੈਬਰ ਸਿਉ ਸਦੀ ਕੁ ਸਤਿ ਵਿਚਿ ਅਚ ਬਲਹੈ ॥ ਜਬ ਪਦ੍ਰਿ ਮੈਵਰੀ ॥ ਪੂਰਹੋ ਸੀਤ ਬਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਜਨ
 ਮਲੈ ਸਿਧ ਰਸੁ ਦੇ ਘਰਿ ਲੈ ਸੀ ॥ ਤਬ ਉਸਤਈ ਪੂਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪਰਲੋ ਕੀ ਮਿਲੇਗ ਤਬ ਉਸਦਾ ਜਨਮੁ
 ਮਰਨੁ ਤੇ ਕਹਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਉਸ ਵਿਚ ਜੀਰਾ ਦਬਹੁਤਾ ਅਹੀ ॥ ਅਗ ਅਗੈ ਉਸਤਈ ਪੂਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੋ
 ਏਨਾ ਮਿਲਿਅ ॥ ਉਸਦਾ ਅਜੇ ਹਿਕ ਜਨਮੁ ਰਹਦਾ ਹੋਹੈ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪਾਛਿਅ ਮੰਜੀ ਇਹੁ ਜੋਆ
 ਖਦੇਹੈ ਨਿਜੋ ਪੁਦਾਇਨ ਲੁਪੜਦੇ ਵਿਚ ਗਲ ਕੀਤੀ ॥ ਆਪੋ ਨਿ ਇਹੁ ਸਚਹੈ ਕਿਤੂ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਸੁ ਤਬ ਮਰਦ ਨਾ ਇਹੁ ਕਲੁ ਹੁਕਲਿ ਚੁਗੁਹੈ ਇਸੁ ਪਹਰੇ ਵਿਚਿ ਤੁਰਬਹੁਤ ਬੋਲਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਅ
 ਤੇ ਸਚ ਬੋਲਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਖੁਦਾਇ ਜੋਹੋ ਸੋਗਲ ਬੀਬੋਲਾ ਇਸੀ ਪਾਕੁਹੈ ॥ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹਦੇ
 ਹੋਨ ਜੋ ਕਰਨੁ ਕੀਤਹੈ ਸੋ ਸਚਹੈ ਕੇਤੂਹੈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਇਹੁ ਮਹੀ ਮਦਾ ਅਤੇ
 ਅਜਰਾਈ ਲੁਟੀ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈਹੈ ਸੋ ਉਸਗੋਸਟਿ ਦਾਨ ਉਕਰਨ ਹਖਿਅ ਆਪੋ ॥ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮਹਰਮੁ
 ਇਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਆਪਣਾ ਮਹਰਮੁ ਆਪਹੀਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਨਿਕਲੈ ਅਤੇ ਪੁ
 ਰਨਹੈ ਸੋ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਪਵੈ ॥ ਇਕ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋਵੈ ਸੁਬਾ ਵਿਖੇ ਸਮਤਾ ਪਾਇਆ ਲੁਰਦਾ ਵਿਚੋ ਹੀ ਪਵੈ

ਨਹੀਤ ਕੀਟਿ ਤੇ ਕੀਟਿ ਹੁਆ ਚਲਿਆ ਜਾਦੁ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅੰਯੀ ਇਹੁ ਜੋ ਹੋਇ ਆਖਦੇ
ਹੈ ਨਿਦਰ ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਦੀ ਦੁਪਾਇਆ। ਇਹੁ ਸਚੁ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਕੇ ਕੁੜਾ ਮ
ਖਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿ ਅੰਦਰ ਸਨੁ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਦੁਪਾਇ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਅ
ਤੇ ਉਸ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦਿਖਾਇਆ। ਅਰੁ ਪੈਰੀ ਸਚੁ ਈ ਵੇਹਿ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮੁਸਲੁ ਮਨੁ ਦੇਵੈ
ਦੇਵੈ ਵਿਚ ਦੁਪਾਇ ਹੈ ਨਾ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅੰਯੀ ਫੇਰ ਬਜੇ ਬਜੇ ਹੋਇ ਤੁਰਕ ਗਿਆ ਨੀ ਆਖਦੇ
ਹੈ ਨਿਜੀ ਇਹੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਖੁਦਾਇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਜੀ ਤੁਸ ਭੀ ਸਬਦੇ ਵਿਚ ਬ
ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੈ। ਤਾ ਇਹੁ ਦਰਸਨੁ ਅਤੇ ਦੀਦਾਰ ਕਿਸਦਾ ਪਦੁ ਹੈ ਸੁ। ਅੰਯੀ ਇ
ਹੁ ਮੇਰਾ ਵਿਸਵਾਸੁ ਦੁਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾ ਨਿਆਂ ਹੋਈ ਵੈਸਚਾ ਪਰੁ ਪਾਪੁ ਨੁ
ਲਗਿਆ ਅੰਤ ਮਾਂ ਨਹੀ ਰਹਦਾ। ਜੀਵਹੋ ਏਜ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀ ਅਵਦ
ਉਹ ਜੋ ਸਿਤ ਹੈ ਨ ਉਨਾ ਦੀ ਅੰਗ ਸਲਾ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਮਰਦ ਲਾਜੇ ਇਨ ਪਾਪੀ ਅੰਬੀ ਦਿਆ
ਵਿਚ ਉਹੋ ਗਵਿਆ ਹੋਵੈ ਤਬ ਏ ਆਜ ਜੁ ਕਿਉਂ ਨਾ। ਕਿਉਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੋਈ ਮੁਤਾਜੀ ਕਢੈ। ਅਤੇ
ਅਸਾ ਜੋ ਸਬਦੇ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਰੀਏ ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕਾਰੀ। ਗੁਰੁ ਜੀ ਉਹੁ ਵਾਸਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਾਈ। ਮੇਜੀ ਅਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ
ਕੀਤਾ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅਸਾ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਕੁਨ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਉਸੇ ਦਾ ਹੁਕਮ
ਹੈ ਵਰਤ ਰਾਵਰਤ ਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਜੀ ਅਜੀਤ ਪਸੁ ਪਖੀ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਰਾਖ ਸਦੇ ਵਰਤ ਮਾਦਮ ਹਿਰੁ
ਬਿਰਖੁ ਜੋ ਪੈਦਾਇਸ ਹੈ ਸੋ ਸਰੋ ਉਸ ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪੋ ਕੋਈ ਕਛੁਰਾਈ ਸਮਨ ਨਹੀ ਕਿਰੀ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੁ ਜੀ ਇਹੁ ਸਿਸ ਚੁਣਤੁ ਰਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ
ਨਿਆ ਇਹੁ ਸਿਸ ਚੁਕਿਆ ਕਰੋ। ਜੋ ਕਰਤ ਰਾਖੀ ਪੁਲਾਇ ਛਾਡੀਆਂ ਹੈ। ਜੀ ਸਉ ਪਰਮਿ ਹਰਕ

ਰਦਹੈ ਨਜਰ ਅਪਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਤਿਸਨੂੰ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਰਲੋ ਕੀ ਮਿਲਦਹੈ ॥ ਨਹੀਤ ਸਿਸਰੁ ਉਪ १੦੪
 ਰਕਹਰਦੀ ਨਜਰਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਹੇ ਪਾਤਨੂੰ ਏਦਾ ਹੋਤ ਗਏ ਨਹੀਰੂੜੀ ॥ ਓਪਰੋ ਪੇਦੁਰੁ ਲੋਦੇਹੈ
 ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸਤ ਸਿਗੁ ਪਰਪਾਤਿ ਹੁਦਹੈ ਤਤਰਦਹੈ ॥ ਨਹੀਤ ਓਰਹਿ ਭੁਟਕਦਾ ਫਿਰਦਹੈ ॥ ਜਿਉਕ
 ਬੀਰਭਗਤਿ ਪੂਰਨਦ ਬਚਨੁਹੈ ॥ ਜਿਉਕ ਚੇਗੁਰੂਦ ਬਚਨੁ ॥ ਮੇਸਹੈ ਜੈ ਸਕੀਰੇਦਾ ਬੀਜੁ ॥ ਵਰਪਰ
 ਪਤੀਕੀ ਨਿਅੰਕੀ ॥ ਕਰੇ ਜੋਰਤ ਪਾਇਆ ਹੀਯੁ ॥ ਮਰਦਨਾ ਇਸ ਸਿਸਰਨੂੰ ਕਰਤੇ ਅਪਕਰਕਰਿ
 ਛੋਡੇਆਹੈ ॥ ਵਿਚਸਰਬਏਏਕਹੀਹੈ ॥ ਅਰੁਨਿਅਬਭੀਸਭਨਤੇਹੈ ॥ ਅਰੁਰਹਦਾ ਜੋਹੈ ਸਿਤਦੀ ॥ ਅਚ
 ਸਨਾ ਵਿਚਰਹਦਹੈ ॥ ਕੀਉਜੋਉਹਸਰਬਏਕਰੂਪਉਹਿਦੇਖਤੇਹੈ ॥ ਹੋਰਕੁਛਗੋਦੜੀਆ ॥ ਅਤੇਸੇਲੀ
 ਆਪਏਤੇਤ੍ਰਿਬੜੀਆਂ ॥ ਹਬੀਲੀਤੀਆਤੇਕੋਈਪੂਰਨਨਹੀਹੋਇਆ ॥ ਜਿਸਨੂੰਕਰਤਾਰੁਆਪੋਪੂਰਨ
 ਪੂਰਖੁਮਿਲਏਸੋਈਪੂਰਨਪੂਰਖੁਹੁਦਹੈ ॥ ਗ੍ਰਿਸਤੀਹੈਵੈਫਕੀਰਹੋਵੈ ॥ ਅਤੇਜਿਸਤਈਪੂਰਨਪੂਰਖੁਮਿ
 ਲਦਹੈ ॥ ਤਿਸਪਾਸੋਰਸਕਸਮਭਸੁਆਂ ॥ ਏਛੁਟਕਜਦੇਹੈਨੀ ॥ ਉਸਤਈਨਾਸਿਤਨਤਪਤਖੁਪਿ
 ਆਂਕਛੁਨਹੀਬਿਆਪਤੀ ॥ ਉਸਤਈਧਰਤੀਪਾਣੀਅਸਮਨਰਹੁਦੇਦਹੈ ॥ ਅਤੇਮਰਦਨਾਅਖ
 ਵਦੇਸਾਧਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨੀ ॥ ਮੁਹਦੇਆਖੋਕਿਛੁਨਹੀਹੋਦਾਸੁ ॥ ਉਸਮਹਾਪੂਰਖੁਦੇਲਛੁਨਗੁਣੇਨਹੀਰ
 ਹਦੇ ॥ ਫੇਰਉਸੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਰੁਈਬਾਲਸਨੂੰਬੇਬੇਜੀਯਾਦੀਕੀਤਹੈ ॥ ਤਾਮੇਆਖਿਆਂ
 ਗੁਰੂਜੀਕੀਤਹੈਸੀ ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਰੁਈਬਾਲਜਾਇਆਚਾਹੀ ॥ ਮੇ ॥ ਤਾਮੇਆਖਿਆਂ
 ਗੁਰੂਜੀਏਬੋਕੀਤਨੇਕਕੋਹਹੈ ॥ ਤਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਬਾਲਾਇਬੋਸਤਈਸੈਕੋਹਹੈ ॥ ਤ
 ਫੇਰਮੇਆਖਿਆਂਗੁਰੂਜੀਪਹੁਚੀ ॥ ਮੇਗਾਂਕਦੇ ॥ ਤਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਰੁਈਬਾਲਕਰਤਾਰ
 ਬੁਬਹੀਲੈਜਾਇਪਹੁਚਵੈਗਾ ॥ ਹੇਗੁਰੂਅਗਿਤੀਤੀਲੀਗੁਰਗੁਸਾਰਕੀਤਹੈਮਕੇ ॥ ਅਤੇਸਦੀਨੇ
 ਕਾਜੀਆਮੁਲਾਣਿਅਨਲਗੋਸਟਿਬਡੀਹੋਈਹੈ ॥ ਪਰਾਇਸੇਸਬਦਮੈਨੁਯਾਇਨਹੀਰਹੇਜੋਕੋਹੜੇਕੀ

ਤੇਹੋਂ ਨਿਭੇਡਾ ਮਹਿਨੇ ਮਕਿ ਮਈ ਨੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਕੂਚ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹੋਇਗ ਮਤਿ ਤੇਰੇ। ਦੁਪਹਰ ਨੂੰ ਇਹ ਗਲ
 ਕੀਤੀ ਮਾਮਾ ਹੀ ਮਾਂ ਜੋ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਜਾਣ ਚੋ। ਜਾ ਸੀ ਧੀ ਮਾਂ ਵੇਲੇ ਹੋਇ ਮਤ ਚੁਰੂ ਜੀ ਕੂਚ ਕੀਤ
 ਏਕੁ ਘੜੀ ਗਤਿ ਗਈ ਮਾਂ ਹੀ ਜਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਜਾਂਇ ਵੜੇ। ਜੇਰਾ ਮਦੇ ਘਰਿ ਮਚਨ ਕਹੀ
 ਜਾਂਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸੁ। ੩੨। **ਬਲ ਰਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੀ ਨੁਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ**
ਚਲੀ। ਤਬ ਤੁਲਸਾਂ ਲਓ ਡੰਦੇ ਖੇਤ ਬਹੁ ਜੀ ਦਭਾਈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਏ ਹੋਂ ਨੀ। ਤਬ ਤੁਲਸਾਂ
 ਲਓ ਡੰਦੇ ਖਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਖ ਦੇਖੀ ਮਾਸੁ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਦਿ ਰਿਜਾਂ ਇਕੁ ਕੀ ਬਹੁ ਜੀ ਵਧ
 ਏ। ਮਾ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਨਨਕੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਉਬੇ ਬੇ ਤੁਲਸਾਂ ਮਜੁ ਕੇ ਹੀ ਬਧਾਈ ਮਾਂ ਮਾ ਪੁਨੀ ਹੋਂ ਸੁ।
 ਤਬ ਤੁਲਸਾਂ ਕਹੀ ਮਾਂ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਮਰਾਂ ਰਾਈ ਨਨਕ ਨੀ ਰੀ ਕਾਰੀ ਮਾਂ ਇ ਮਾਂ ਹੋਂ ਸੁ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ
 ਜੀ ਚਉਫੇਰੇ ਲਗੀ ਦੇਖਣਾ। ਤਬ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਚੀ ਮਿਚੀ ਮਾਂ ਇ ਮਾਂ ਹੋਂ ਸੁ। ਤੁਲਸਾਂ ਲਓ ਡੰਦੇ ਸਚੁ ਮਾਖ
 ਦੀ ਹੋਂ ਸੁ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ ਪਈ। ਤਬ ਮਗੋ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹਥ
 ਪਕੜਿ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਮਪੁਣੇ ਹਥਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਤੇ ਲਾਏ ਸੁ। ਅਤੇ ਮਪੁਣੇ ਲਗੇ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤਸਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸੁ। ਮਸਾ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀ ਮੇ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ
 ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਤਸਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤੀ ਮਾ ਹੀ। ਰਾਈ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਸੁ।
 ਅਤੇ ਰਾਈ ਜੀ ਤਸੀ ਕੀ ਬਾਉ ਨੇੜੇ ਹੀ ਮਹੇ। ਮਸਾਂ ਤਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਰੇ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਮਾਂ ਹੀ। ਤੁ
 ਸਨਿ ਝੇ ਹੀ ਹੋਂ ਸੀ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਤਾਈ ਸੈਂ ਕੋਹਾ ਏਕੁ ਘੜੀ
 ਵਿਚਿ ਤੇਰੇ ਹੀ ਮਿਲਨ ਦੇਵਾ ਸਤੇ। ਮਾਏ ਹੋਂ ਨੀ ਸੁ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਰਾਈ ਮਰਦਨਾ ਨੀ
 ਰੀ ਕਾਰ ਦੇ ਨਲਕੇ ਹੀ ਬਰਾਬਰੀ ਬਣਦੀ ਹੋਂ ਸੁ। ਰਾਈ ਮਰਦਨਾ ਇਨ ਬੋਰਾ ਇਬਲ ਰਬ ਪੁਤ ਹਰਸਾਣ
 ਹੋਂ ਸੁ। ਪਰ ਮਸਾ ਇਨ ਦੀ ਕਦਰ ਨਜਾਤੀ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਖੀ ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ਚਪਕਾਰਿ

ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਤਿਸਾਂਅਸਾਂਨੂੰਯਾਦਿਕੀਤਾਅਹਤਾਅਸੀਤੁਰਤੁ ੧੦੫
 ਆਏਅਚੇ।ਪਰਅਸੀਰਹਿਵਿਚੋਆਏਸੁ।ਗੋਸਟਿਬੀਬੀਨਨਕੀਨਲਹੋਈਸੁਲਤਾਨੁਪੁਰਾ

ਤਸਕਛੁਆਖਣਹੈਸੋਆਖੋ।ਤਬਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀਅੰਖਿਅੰਬੁਈਜੀਤਿਸਾਂਭੇਦਰਸਨੁਦੀਚ
 ਹਆਹੀਅਸਤਤਸਨੂੰਯਾਦਿਏਸਵਾਸਤੇਕੀਤਾਅਹਾਅਸਾਅੰਖਿਅੰਜੋਬਹੁਤਵਰੇਗੁਜਰੇ

ਹੈਨਗੇ। ਸੋਭਾਈ ਜੀ ਅਸ ਨੂੰ ਬਿਸਾਰਿਆ ਹੈਂਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇ
 ਗੀਚਿਤ ਵਲੀਤਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈਂ ਤੁਮ ਸੀਕਰਾ। ਤਬ ਤਲਸਾਲ ਉਠੀ ਆਖਿਆਂ ਠਕੁਰ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ। ਅਬੀ
 ਆਏ। ਮਰਾ ਅਬੀ ਜੀ ਤੇ ਹੋਸਾ। ਭਈ ਆਂ ਜੋਰਾ ਮੁਕੋਤ ਉਮ ਵਦੈ ਦੇਵੇਂ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆ
 ਤਲਸਾ। ਅਸੀ ਜਿਹੁ ਰਜਾ ਵਦੈ ਹੋਸਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੇਰੀ ਵਲ ਜੀ ਜੇ
 ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਵੀ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕੀਆਂ ਅਵੁਨਿ ਕਲਗਈਆਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਚੰਦ ਨੂੰ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਗੈ ਪੜਾ ਆਨ ਕੀਤਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾ ਇਹ ਗਲੁ ਨਹੀ ਕ
 ਰਣੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਾਭੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਥੋ ਆਇਆਂ ਹਾਂ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਿਹਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ
 ਇਹ ਮਹੀਨਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਭੇ ਪਾਸ ਬਹੁ
 ਤ ਚਿਰ ਰਹੀਐ ਗੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀ ਰਾਹ ਉਤੇ ਆਏ ਆਹੋ। ਤੁਸਾ ਭਾਭੁਲਾਇ ਸੇ ਗਲੁ ਵਿਚ ਹੋਸਾ
 ਪਰ ਅਬ ਤੁਸੀ ਅਸ ਨੂੰ ਮੁਸੀਦੇਵਹਾ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਤੁਰਗਈਆਂ ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਜੀ ਤੁਸਾ ਭੀ
 ਰਜਾਇ। ਤਬ ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਛੁ ਪਰਸਾਦਤਾ ਜੀ ਮਜਾਵੇ ਜੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਛੁ ਤਜਾ ਰਹੈ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨ
 ਕੀ ਜੀ ਅੰਦਰੋ ਪਕਵਾਨ ਪਤਾ ਸੇ ਅਤੇ ਕੜੀ ਅਚੋਇਆਂ ਦੁਪਾ ਅਗੇ ਅਨੁਰਖਿਆਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆਂ ਆਖਾਂ ਹੀ ਮਰਦ ਨਾ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਖਾਵੋ ਤਾ ਮੇਰੀ ਖਾਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਿਹਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲੈ ਕਢਿਵੇਂ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਠ ਕਰੀਵੇਂ। ਆਂ। ਤੁਹੀ ਅਸਾ ਪਾਸਾ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਲੈ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸਾ ਭੁਕਰਤਾ ਰਕਰਤਾ ਰਹਈ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਫੇਰਾ ਅਸ ਨੂੰ ਕਦ ਦਰਸਾਨੁ ਦੇਵੇਂ ਗੇ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀ
 ਤੁਸਾਭੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਹੋਸਾ। ਜਦ ਤੁਸੀ ਯਾਦਿ ਕਰੋਗੇ ਤਦ ਤੁਸਾਭੇ ਹਾਜਰਾ ਆਹੋ। ਤਬ ਫੇਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ

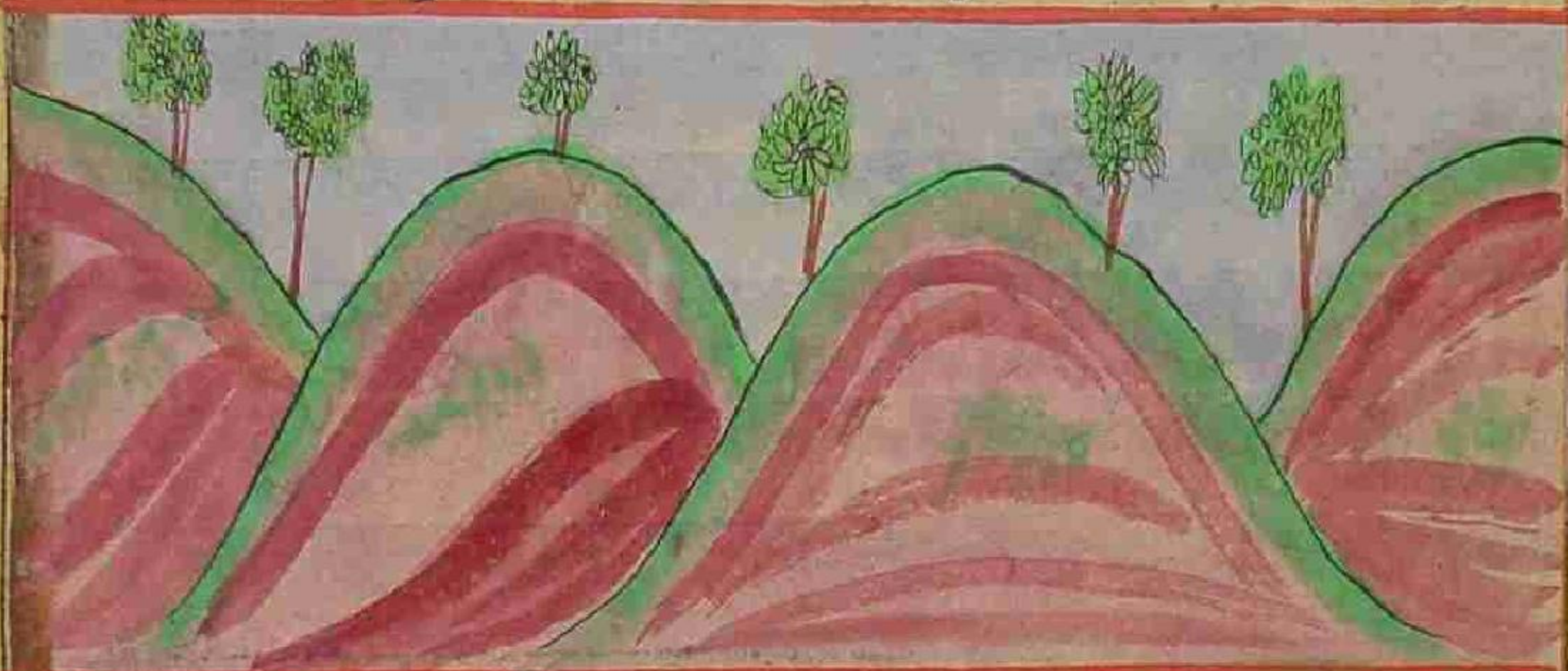
ਜੀਕਹਿ ਮਾਭਲਾਭਈ ਜੀਜੋਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਅਸ ਭੇਵ ਸੁਕੀ ਅਹੇ ਸੁ ਤਾਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ੧੦੬
 ਹਿਕ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਭੀ ਸੁਨਹਾ ਅਤੇ ਜੇ ਬਾਇ ਪਵੈ ਤਾਮੇ ਭੀ ਮਾਖਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਕਹੁ
 ਰਾਈ ਬਿਲਾਤੇਰਾ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਅਸ ਕਦੇ ਨਹੀ ਫੇਰੀ ਮਾਸੁ ਤਾਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤਸੀ ਅਜੁਦੀਰਾ ਤਬੇ
 ਬੇਜੀ ਪਾਸੁ ਰਹੋ ਜੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤਾਮੁ ਹੋ ਕੁਝ ਮਾਖੁ ਨਹੀ ਸਕਦੀ ਪਰ ਤਸੀ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਨੂੰ ਭੀ ਰੰਜੁ ਨ ਕਰੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਇਕੁ ਰਾਂਤਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸੁ ਗੁਜਰਾਨੁ ਕੀਤੀ ਪਹਰੁ ਰਾਤਿ ਰ
 ਹੀ ਬੋ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਏ ਸਨ ਨੁਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਭੀ ਕੀਤਾ ਜਬ ਏ ਸਨ ਨੁਕੀਤੀ ਕਿਹੀ ਮੁਕੇ ਸੁ
 ਤਬ ਉਸ ਵਖਤੁ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਸੁਣ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਾਡੀ ਕਿਰਤ ਰਕਰਤ ਰਹਈ ਤਬ ਬੇਬੇ ਜੀ ਉਠ
 ਕੇ ਲਗੀ ਮਥ ਦੇ ਕਾਇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਹਥ ਤੇ ਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਰਤ ਰਚਿਤ
 ਅਵੈ ਸੁ ਅਤੇ ਜੀ ਜੇ ਜੀ ਨੂੰ ਕਰਤ ਰਕਰਤ ਰਾ ਮਾਖਣ ਸੁ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਮਾਖਿ ਕਹਿ ਬਿਦਾ ਭਏ ੩
 ੪) **ਬਿਲੋ ਰਾਈ ਜੀਵਾ ਹਿ ਗੁਰੂ ਪਿਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ** ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਉਥੋ ਉਠ ਗੀ ਲੀਤੀ ਪਦ੍ਰ ਸੈਕੋ ਹ ਉਤੇ ਆਇ ਉਤਰੇ ਪ੍ਰਭੰਤ ਹੋਈ ਨੂੰ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂਖਿ
 ਮਾਂ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਮਾਏ ਮਾਹੇ ਤਬ ਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਹੇ ਜਾਣਾ ਮ
 ਸਨੂੰ ਤੇਰੀ ਸੋਝੀ ਕੁਣ ਨਹੀ ਪਉਦੀ ਤੂਕੀ ਮਾਂ ਕਰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਮਾਜਾ ਪੇਤੁ ਪਰ ਮੇ ਸਰਹੋ ਕੀ ਮਾਂਜ
 ਪੇਤੁ ਸਾਧੋ ਅਸੀ ਤਕੁਣ ਨਹੀ ਸਮਝਦੇ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਹੇ ਜਾਣਾ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮ
 ਰਦ ਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਮਾਏ ਮਾਹੇ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਜੀ ਜੀਥੋ ਤਸੀ ਮ
 ਢਾਂਈ ਪਜਾਰ ਕੋਹ ਦੀ ਉਠ ਗੀ ਲੀਤੀ ਮਾਹੀ ਅਤੇ ਮੇਕੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਮਾਹੇ ਅਸੀ ਹੁਣ ਉਥੇ ਹੀ ਮਾਂਏ
 ਮਾਹੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨ ਤੇ ਨੂੰ ਭਲ ਓਤ ਰਹੀ ਮਾਂਹੇ ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਜੀ
 ਤਸਾਡੀ ਕਿਧਾਨਾ ਲਿਹਾਹੀ ਮਾਹੇ ਸੁ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਮਾਖਿ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਚਲ

ਦਹੈਸੁ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਤੁ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ਤਿਧਰ ਚਲੀਐ ਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਅਖੋਤਾ ਸੁ ਮੇਰ ਪਰਬਤ ਉਪਰਿ ਚਲੀਐ ਓਥੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਹੈ ਉਨ ਦੁਹੈ ਦਰ
 ਸਨੁ ਕਰ ਦੇ ਚਲੀਐ ਤਬ ਮੇਰ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲੁ ਹੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲਿ
 ਆ ਜਬ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾ ਸਭਾ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜੁ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਸਮਗੀ ਹੋ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ
 ਇਥੇ ਤਾ ਮੇਰ ਅਜਬ ਰੰਗ ਡਿਠਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦਨ ਕੇਹਾ ਅਜਬ ਡਿਠੋ ਸੁ ਤਬ
 ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਇਹ ਡਿਠੋ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਰਸੁ ਪਈ ਵਹਈ ਹੈ ਦੂਜੇ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਪ
 ਹਾੜ੍ਹ ਹੈ ਨਿਅਤੇ ਏਥੇ ਅਦਮੀ ਦੀ ਜਾਤਿ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜੀ ਇਸ ਜਗਾ ਦਨ ਉਕੀਆਂ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦਨ ਮਾਰੂ ਡਿਠੇ ਸੁ ਇਸੁ ਜਗਾ ਦਨ ਉਹੈ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਜੇ ਵਹਈ ਹੋ
 ਇਥੇ ਨਕੋਈ ਬੀਜ ਦਵਾਲ ਹੈ ਨਕੋਈ ਪਵਣੁ ਵਾਲ ਹੈ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜੋ ਹੈ ਨਿਸੋ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ਪੈ
 ਦਹੈ ਹੋਈ ਨਿਅਪੇ ਫਾਟਿ ਫਾਨਿ ਜਾਇ ਹੋ ਨਿ ਇਹ ਰਸੁ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ਵਹ
 ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਅਦਮੀ ਦਕੀ ਮੁਨ ਹੀ ਅਦਮੀ ਇਥੇ ਪਹੁਚਨ ਹੀ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਫੇਰ
 ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜੇਹਾ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਅਜਾਈ ਜਾਵੈ ਸੁ ਖੀਸੇ ਦੇ ਮੁ
 ਹਨ ਹੀ ਪਉਦਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦਨਾ ਇਹ ਅਜੇਹੀ ਵਸਤੁ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪੈਦੇ ਕੀ
 ਤੀ ਹੋ ਜੀ ਅਜਾਈ ਨਹੀ ਜਾਈ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਇਸ ਦੇ ਅਚਣੇ ਵਾਲ ਕੋਈ ਨ
 ਜਰਨ ਹੀ ਅਵਦਾ ਸੋ ਅਤੇ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਵੈਲਤ ਹੋ ਨਿਲਤਾ ਝੀਦ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ
 ਸੁ ਤਬ ਮਰਦਨਾ ਇਹੁ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪੈਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਅਪੁਣੇ ਪਿਅਾਂ ਰਿਅ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
 ਕੀਤੇ ਹੋ ਨਿ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਭਗਾ ਤੀ ਹੋ ਨਿ ਜਿਨ ਸੀਸ ਰਦੇ ਰਸਕ ਸਸਭ ਛਡ ਕਰਿ ਉਸ ਦੀ ਭਗਤਿ ਕ
 ਰਿਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਿਨ ਨੂੰ ਇਹ ਰਸੁ ਮਿਲਿਦਾ ਹੈ ਸੁ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਉਨ ਦੀ ਰਸਨ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪਉਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਇਨ ਜੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਸੋ ਇਹ ਸੁਇਨ ਅਜੇ ਹੋ। ਜਿਉ ਸਦੇ ਨਿਜ ਰੁਗਤਿ ਹੋ ਨਿਸੋ ਉਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿ ੧੦੭
 ਸਾਇ ਇਹ ਸੁਇਨ ਅਵਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਸਿਸਾ ਰਵਿਚ ਸੁਵਰਨ ਹੋ ਸੋ ਕਚ ਹੋ। ਸਿਸਾ ਰਉ ਸੇ ਦੇ ਨ ਲਿਮੂਰ
 ਛਹੋ ਇਰਹਿ ਅੰਚੋ। ਅਤੇ ਰੁਗਤ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸਾਇ ਇਥੇ ਖੁਲੀ ਹੋ ਉਨ ਦੀ ਵਿਸਲਾ ਮਾਟਿ ਗਈ ਹੋ। ਰੁਗਤ
 ਨੂੰ ਨ ਉਹੋ ਖੁਸਿ ਅਵਦਾ ਹੋ। ਨਾਏ ਹੁਖੁ ਸਿਅਵਦਾ ਹੋ। ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਖੁਸਿ ਅਵਦਾ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀ
 ਖੁਸਿ ਅਵਦਾ ਸੁ। ਰੁਗਤ ਦੀ ਖੁਸੀ ਦੇ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾ ਮੁਦੀ ਰਹੀ ਹੋ। ਹੋਰ ਉਨ ਨੂੰ ਪਸਿੰਦ ਕੁਝ ਨਹੀ ਅਵ
 ਦਾ। ਰਾਈ ਮਰਦ ਨਾ ਸਿਸਾ ਰਵਿਚ। ਅਤੇ ਰੁਗਤ ਵਿਚਾਇ ਹੁਵਰ ਕਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇ ਹੁ
 ਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਇ ਹੁਰ ਸੁਮੇਭੀ ਪਵਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਪਚਾਇ ਸਿਘੇਗਾ। ਤਾ ਮਰ
 ਦ ਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਤਨੇ ਵੇਰ ਨ ਲਿਫਰਾਇ ਅੰ ਹੋਏ ਕਦੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਭੀ ਦਾਇ। ਅਕੁਰਾ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਅੰ ਮਰਦ ਨਾਇ ਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਜਰੁ ਹੋਈ। ਜਿਸ ਤਾਈ ਅਪੁਕਰਤ ਰਜਰਾਏ ਸੋਈ ਜਰੇ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਹਦੇ ਹੋ ਨਿਜ ਕਨਹੀ ਸਕਦੇ। ਲਗਦੇ ਹੋ ਨਾ ਪੁਗਵਾਵਾ। ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇ ਬਹਦੇ ਹੋ ਨ
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਨ ਨੂੰ ਪਚਾਇਦਾ ਹੈ ਸੁਕ ਹੋਵੇ ਹੋ ਨ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ
 ਅੰ ਮਰਦ ਨਾ ਜਿਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਜਾਣੇ ਹੋ ਸੁਨਿ ਰਬੀ ਦੁਹੋਇ ਜਾਣੇ ਹੋ ਨ। ਉਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਰਵਿਸਰ ਜਾਂ ਵੀ ਹੋ। ਅਤੇ
 ਹੋ ਉਨ ਜੀ ਜਾਣੇ ਜੋਇ ਹੁ ਮੇਰਾ ਪੁਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਾਇ। ਅਪੁਤ ਹੋ। ਓਇ ਸਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਜਾਣੇ ਹੋ
 ਨ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਪਚਾਓ ਤਾ ਮੈ ਪਵਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦ ਨਾਇ
 ਥੇਜੇ ਅੰਇ ਪਾਇ ਅੰ ਹੋ ਸੋ ਪਵਿ ਦੁਹੀ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਹੋ ਨ ਪੀਉ ਜੋ ਕੁਛ ਪੀ ਸਕਦਾ ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਨੇ ਉਹ
 ਰਸੁ ਪੀਤਾ ਮਰਦ ਨਾ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਾਇ। ਅੰ ਮਰਦ ਨੇ ਦੀ ਭੁਖ ਸਭ ਉਠ ਗਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈ
 ਨੂੰ ਪੁਛਿਅਾਂ ਰਾਈ ਬਲਾਇ ਹੁਕੀ ਅੰ ਹੋਇ। ਅੰ ਸੁ। ਤਾ ਮੈ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੁਹੈ ਜਾਣੁ ਅਸੀ ਕੁਝ ਨਹੀ
 ਜਾਣਦੇ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਰਦ ਨੇ ਨੂੰ ਸਵਾਂ ਪਨਕੀਤਾ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ ਅੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ

ਹੁਕਿ ਮਾਂ ਕੀ ਤੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਚਿਤੁ ਥਾਇ ਰਖੁ ਅਸੀ ਤੋ ਨੂੰ ਨ ਲਿਨਿ ਬਾਂਹੁ
 ਤਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਭੁਲ ਜੀ ਜੋ ਕਛੁ ਤਸ ਰੀਰ ਜਾਂਇ। **੨੫ ਬੋਲੋ ਰਾਈ ਜੀ ਸੁਵਿਹਿ ਗੁਰੂ**
ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਸਬੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਅਗੇ ਸਬੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਬ ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਿਮ ਚਲੁ ਨੂੰ ਉਤ੍ਰਾਂ
 ਗੀਲੀ ਤੀ। ਜਾਂਇ ਹਿਮ ਚਲੁ ਉਪਰ ਪੜੇ ਹੋਏ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਜੀ ਇਹੁ ਕੇਹੜੀ ਜਾਂਹ ਗਾ
 ਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਇਹੁ ਬਗ ਬਰਫ ਹੋ। ਇਥੈ ਮਾਂ ਦਮੀ ਪੈਰ ਰਖ ਦਹੈ ਸੋਧ
 ਲਿਜ ਦਹੈ ਇਥੈ ਮਾਂ ਦਮੀ ਦੀ ਗੀ ਮੁਨ ਹੀ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮਸੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਾਏ ਮਚੇ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸ ਨੂੰ ਕਰਤਾਂ ਗੇਲਿ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿ
 ਮਾਂ ਜੀ ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਭੀ ਜਾਂਹ ਗਾ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅਗੇ ਹੋ ਮਾਂ ਹੋ
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਜੀ ਉਥੇ ਭੀ ਚਲੇ ਗੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਜੀ ਮਰਦ ਨਾ ਉਥੇ ਭੀ ਚਲਾਂ
 ਗੇ। ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰ ਬਤਨੁ ਚਲੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਿ ਦਿਜੀ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਭਾਂਈ ਬਲਾਂ ਸਿਰਧ
 ਰ ਪਰ ਬਤ ਦਨ ਉਹੈ। ਤਬ ਭਾਂਈ ਬਲੇ ਮਾਂ ਖਿਅੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਸੀ। ਜੋ ਜੀ ਸਿਰ
 ਧਾਰ ਇਸੇ ਪਰ ਬਤ ਦਨ ਉਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਮਰਦ ਨਾ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰ ਬਤ ਇ
 ਸੁਣਾ ਸਤੇ ਨ ਉਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਸਿਰਤ ਲਵਾਇ ਮਾਂ ਹੋ। ਇਥੈ ਰਹੁ ਖਹੜ ਕੋਈ ਨ ਹੀ। ਇਥੈ ਸੋਈ ਪਹੁ ਚੈ ਜੋ ਪਉ
 ਵਾ ਅਸਵ ਚੁਹੈ ਵੈ। ਜਚ ਬੀਰ ਭਗਤ। ਮਾਂ ਹ ਉਹ ਗਾਇ ਮਾਂ ਹੋ। ਹਿਕੇਰ ਵਿਦਾ ਸੁਨ ਮਾਂ ਮਾਂ ਹ ਉਹ ਗਾਇ ਮਾਂ
 ਹੋ। ਸਿਰਧਾਰ ਦੀ ਜਾਂਹ ਗਾ ਹੋ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਦਨ ਉਸਿਰਧਾਰ ਪਰ ਬਤ ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿ
 ਮਾਂ ਜੀ ਇਹੁ ਜੋ ਮਾਂ ਖਦੇ ਹੋ। ਨਿਜੋ ਪਾਛੇ ਹਿਮ ਚਲੁ ਗਲੇ ਸੋ ਇਥੇ ਹੀ ਮਾਂ ਏਤਾਂ ਗਲੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਉਹ ਇਥੇ ਤੋ ਜੀ ਪਹੁ ਚੈ ਹੀ ਨ ਹੀ ਸੁ। ਉਹੁ ਤਾਂ ਪਛੇ ਹੀ ਬਰਫ ਬਿਚ ਗਲੁ ਰਾਇ
 ਇਕੁ ਰਾਜਾ ਜੁਧਿਸਟ ਰਸ ਬਤ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਹੋ ਸੋ ਭੀ ਬਾਵੇਤ ਰਾਫਿ ਗਾਇ ਮਾਂ ਹੋ। ਇਥੋਂ ਤੋ ਜੀ ਪਹੁ ਚੈ ਮਾਂ

ਹੀਨਹੀਭੁਈਬਲੇਸਿਪੁਗੁਰੂਅੰਗਦਿਜੀਨੂੰਅਖਿਅੰਗੁਰੁਜੀਗੁਰੂਨਲਕਜੀਦਿਵਾਅਖਦੇਸੇ॥ ੧੦੮
ਤਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਗੁਰੁਜੀਅੰਗੇਰੀਚਲਦੇਹੋਨਾ॥ਤਚੁਰੂਨਲਕਜੀਅਖਿਅੰਗੁਰੁਮਰਦਨਾ॥

ਇਹੁਗਲੁਕਹੀਅੰਹੀਜੋਗੋਰਖੁਅੰਇਮਿਲਿਆਗੋਸਦਿਗੋਰਖੁਨਥਨਲਹੋਇਸੁਪਰਪ੍ਰਬਤੀ
ਅੰਇਕਰੀਬਚਨੁਕੀਤੋਸੁ॥ਕਵਨਰੂਪਕਵਨਜਾਤਤਮਰੀਅਗੋਕਹਾਂਬਿਹਲੇਹੁਉਡਰੀਨਾਅੰ

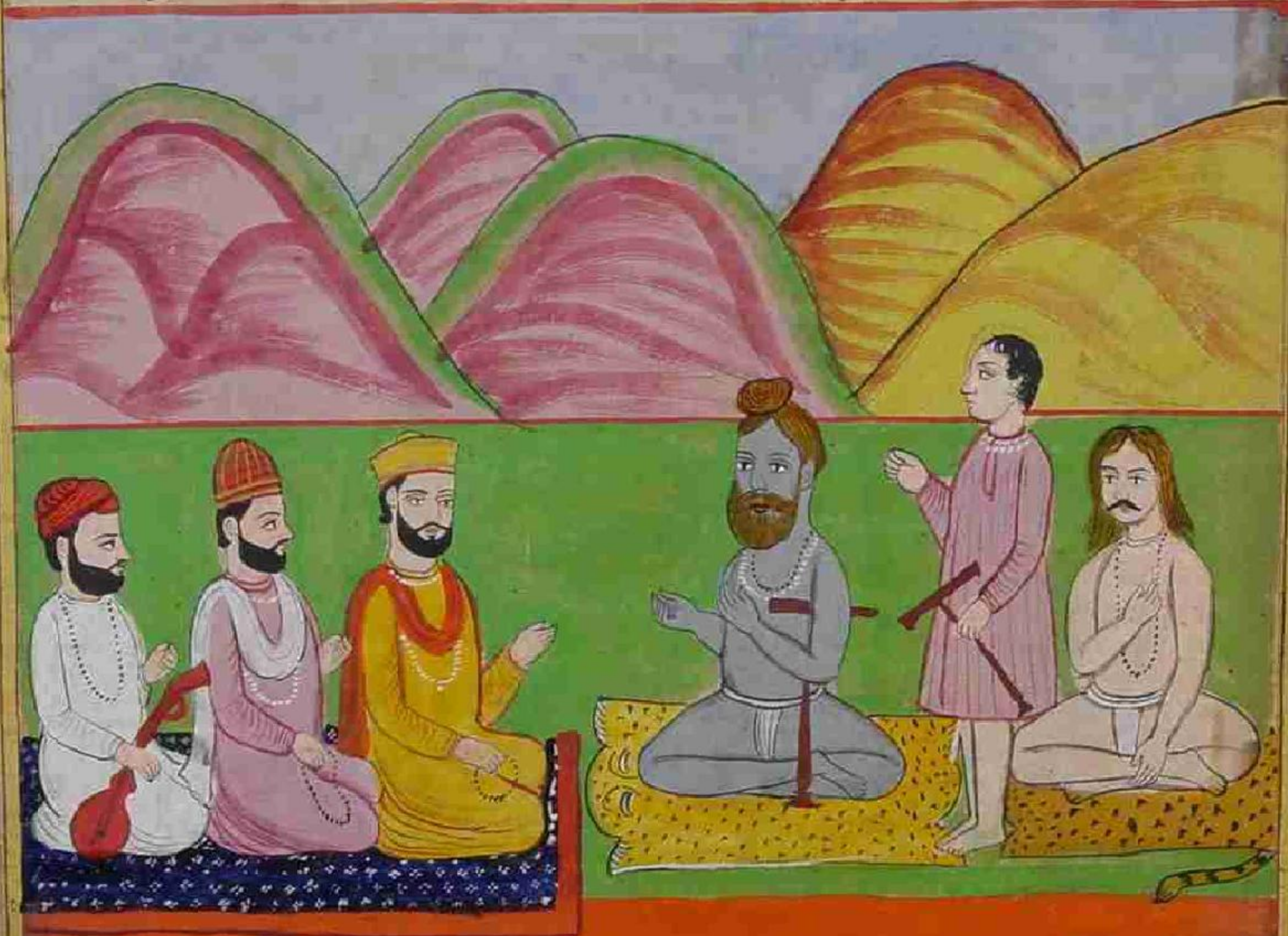
ਗੋਪਰਨਰੋਗੋਕਰਾਸੀਤਲੁਜਲੁਹੋਮਚਿਲੁਬਰਖੇਜਹਾਨਾਮਗੋਰੀਮੁਪੀਛੇਫਿਰਭਰੋਗੋਨਿਕ
 ਲਜਪੁਕਹੋਦੁਖਲਗੋਤਲਮਲਿਸੁਤਲਕੇਤਲਕਾਰਾਤਹਾਸੁਰਾਪੁਰਚਹਰੇਜੋਸਰਾਸੁਦਹੁ
 ਨਨਕਗੋਰਪੁਤਮਕਹੋਫਿਰਜਹੁਪੀਛੇਕਹੋਦੁਖਲਹੋਤਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨੁਬੋਲਿਆ
 ਸਬਦਾਮਗੁਰੂਪਹਮਾਰਾਅਚਰਜੁਕਹੀਮੇਹਮਰੀਜਾਤੀਅਜਾਤੀਠਊਰਹਮਰੀਊਹਕਹੀਮੇਜ
 ਹਾਇਨੁਨਹੀਰਾਤੀਪਛੇਅਗੋਦਿਸਦਿਹਮਰੀਧਰਨਮਕਸਪਸਚਾਦਇਅੰਹਮਰੀਸੀਤਿਹੋ
 ਮਚਿਲੁਤੀਨਸੀਉਸੀਗੁਹਮਚਾਕਹੈਨਨਕਸੁਦਗੋਰਪੁਜੋਗੀਤੈਪੁਰਾਜੋਗੁਨਪਾਇਆਜੁਗਤਿ
 ਨਜਨੀਅਉਪਵਾਈਬਿਰਥਾਂਜਨਮੁਗਵਾਇਆਤਬਇਤਨੀਬਤਸੁਤਕਰੀਗੋਰਪੁਚਲਦਾਰ
 ਹੀਆਤਬਫੇਰਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਤਪਾਜੀਇਥੇਤਸੁਰਜੁਨਜਰਨਹੀਅਵਦਾਅਸੀਕਿਥੇਅੰਇ
 ਪਏਹੈਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਮਰਦਨਾਅਸੀਸੁਰਜੁਤੇਉਤੇਅਏਆਹੋਤਬਮਰਦਨੇ
 ਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸੁਰਜਬੋਕੀਤਨਉਪਰਅਏਆਹੋਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀਅੰਮਰਦਨਾਅਸੀ
 ਸੁਰਜਬੋਦੋਹਜਰਕੋਹਾਂਜੋਜਨਾਅਏਆਹੋਤਫੇਰਮਰਦਨੇਕਹੀਅੰਗੁਰੂਜੀਜਿਸਧਰਤੀਤੇਅਸਿਵ
 ਸਦੇਅਹੋਤੀਬੋਸੁਰਜੁਕੀਤਨਕੁਓਚਹੈਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀਅੰਸੁਦਹਮਰਦਨਾਂਉਸਬੋਪਤੀ
 ਹਜਰਜੋਜਨੁਓਚਹੈਤਫੇਰਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਕੀਤਨੇਹਜਰਜੋਜਨੁਅਏਆਹੋਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀਅੰਮਰਦਨਾਅਸੀਸਤਈਹਜਰਜੋਜਨੁਅਏਆਹੋਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀ
 ਅਜੀਹਉਠਰਦਹੈਅਰੁਪੁਛੇਬਾਂਤਹੁਰਿਹੀਅਨਹੀਜਦਾਸੁਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀਅੰਮ
 ਖੁਮਰਦਨਾਨੀਸੀਗੁਆਖਾਮੁਲਹਜਕਰੇਗਾਤਾਅਭਿਗਯੋਵੈਗਾਮਹਾਂਪੁਰਖੁਅਤੇਸੇਵਕਦਾ
 ਕਰਤਾਰੁਇਹਸੀਜੋਗੁਬਣਾਇਆਹੈਪੁਛਵਦਾਅਤੇਦਸਵਦਾਂਜੇਸਿਖਹੋਵੈਤਾਅਪਣੇਗੁ
 ਰੂਪਾਂਸੋਜੋਜੀਅਵਿਚਹੋਵੈਅਤੇਪੁਛੇਨਹੀਤਾਉਹਸਿਖਹੀਨਹੀਅਤੇਜੇਸਿਖਪੁਛੇਅਤੇਗੁ

ਰੂਦਸੇਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਉਹ ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਉਹ ਨਹੀ॥ ਉਹ ਗੁਰੂ ਛੱਡ ਤੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਾਈ॥ ਅਪੁਣੇ ਪਿਤ੍ਰ ਕੀ ੧੦੬
 ਖਬਰਿ ਨਹੀ॥ ਸੋ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਦਿ ਤਰੈਗਾ॥ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਤੀਸ ਮਝ ਕਾਰਿ ਕਰਣਾ॥ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਮਾਨੁ ਮੁਜ ਨ
 ਮੁਦਰਲੀ ਰੂਪੈ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਪੈ ਕੇ ਕਰਣਾ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਆਪ ਅਹ ਚੁਕਰੈ ਗਾ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗੇ ਅੰਦਰ
 ਖੇਗਾ॥ ਉਹ ਅਹ ਚੁਕਰੈ ਗੁਰੂ ਕਰੈ ਗਾ॥ ਸੋਈ ਉਸੇ ਅਹ ਰਵਿਚ ਗੁਰੂ ਭੀ ਵਰਤੈਗਾ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਿਖੁ ਸੋਧ
 ਕੈ ਕਰਣਾ॥ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਮਾਨੁ ਮਰਦ ਨਾਨਿ ਸਿਗੁ ਜੋ॥ ਮਾਖਣ ਚਈ ਸੋ ਪੁਛ ਲੈ॥ ਮਤ ਕੋਈ॥ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਰਹਿ
 ਜਾਸੀ॥ ਮਾਤਿ ਮਾਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸੁਦੇ ਦੋ ਹੋਸੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਂ ਹਸਿਆ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂਸੀ ਮੇਂ ਨਹੀ ਪੁਛ
 ਦਾਸੁ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਮਾਂਸ ਮਰਦ ਨਾ ਕੀਉ ਤੈ ਨੂੰ॥ ਕਿਸੇ ਮਨਿ ਕੀਤਿ ਹੈ ਸੁ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ
 ਜੀ ਭੀਈ ਬਲ ਬੁਰਾ ਮਨਿ ਦਿ ਹੈ ਸੁ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਮਾਭਾਈ ਬਲ ਤੇ ਬੁਰਾ ਕੀਉ ਮਨਿ ਮਾਂ ਹੈ ਸੁ॥
 ਤਬ ਮੇਂ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਂ ਇਸ ਤਈ ਕੁਣ ਨਹੀ ਮਾਂ ਮਾਖਿਆ॥ ਅਤੇ ਮੇਂ ਜੋ ਹਸਿਆ॥ ਮਾਂ ਅਹਾ ਸੋ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਸਿਆ॥
 ਸੋ ਜੋ ਅਜਮਾਏ ਦੰਕਿਆ॥ ਅਜਮਾਵਣਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਭਾਈ ਬਲਾਇ ਹੁ ਜੋ ਮਰਦ ਨਾ
 ਅਸਾਥੋ ਪੁਛਦ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਦਸਦੇ ਅਹੇ॥ ਸੋ ਇਹ ਪਿਛੈ ਸਖੀ॥ ਮੰਦ ਨਹੀ॥ ਆਜੋ ਜੋ ਪਿਛੈ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਹੋ
 ਵਨਹੀ॥ ਸੋ ਸੋ ਬੀਚਰਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਪਿਛੈ ਸਿਸਰੁ ਭੂਤੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ਵੈਗਾ॥ ਕੁੜੀ॥ ਅਥਰਾ ਮਾਤਾ ਬਹੁਤਿ ਲਗਾਵਨਿਹੀ॥ ਲ
 ਲੇ ਬੇਦ ਵਲੇ ਨਲੇ ਕਤੇਬਾ ਵਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਹੋ ਵਨਹੀ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਸਾਖੀ॥ ਮਾਂ ਸੁਣਾਨਿਹੀ॥ ਸਮਝਨਿਹੀ॥ ਪੜਾਨਿਹੀ॥
 ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਲਗੀ॥ ਕੀਈ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਲਾ॥ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਪੁਰਤ ਨੁ ਬਾਰੁ ਅਹੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਮੇਂ ਉਠ ਕਰਿਹੀ ਬਿਜੋੜੇ॥ ਅਤੇ ਮੁਹੀ॥ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ॥ ਮਰਦਾ ਸੋ ਜੋ ਪਿਆ॥ ਨੁਲਾਇ ਕੈ ਸੁਣੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਮਾਂ ਮਾਖਿ ਭਾਈ ਬਲਾ॥ ਮਾਖੁ ਸੁ॥ ਤਮੇਂ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਜੀ॥ ਅਜੁ ਮੇਂ ਨਿਹਾ ਲੁਹੈ ਇ॥ ਮਾਂ॥ ਅਜੁ ਅਸ
 ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਹੋਇ॥ ਮਾਂ ਜੋ ਤੈ ਪੁਲਕਾਰਿ ਵਚਨੁ॥ ਅਸਾਨੁ ਲਕੀਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹੀ॥ ਮਾਂ ਭਾਈ ਬਲਾ॥ ਮਾਖਣ ਹੈ ਸੁ ਪੁਲਕੈ॥ ਮਾਖੁ ਚਿਲੁ ਨ ਕਾਰਿ ਬਿਹੋਹੁ॥ ਤਮੇਂ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਜੀ॥ ਅਸੀ ਤ

ਤੇਰੇ ਯਾਰ ਅਹੇ ਪਰਜਾ ਮਰਦਨ ਤਰਕ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਆ ਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਪੁਰਤਨ ਯਾਰ
 ਅਹੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬਾਲਾ ਅਸੀਰ ਜੇ ਜਨ ਕਦੇ ਉਤਾਰ ਅਹੇ ਤਦ ਭੀ ਮਰਦਨ ਮਰ
 ਸੀਅਹਾਂ ਤਦ ਭੀ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਾ ਅਗੇ ਰਗ ਤਿਸਰੇ ਪਕਰਦਾ ਅਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਅਸਾਭੇ ਅਗੇ ਕ
 ਰਦਾ ਅਹਾਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਭਾ ਪੁਰਤਨ ਯਾਰ ਅਹਾਂ ਅਤੇ ਹਿਕਾਇ ਨੂਰ ਜੇ ਜਨ ਕਾ ਦੇ ਮੁਹਿੰਮ
 ਸਤੇ ਹਿਨਿ ਕਲਿਆਂ ਮੁਸਕਾਏ ਅਹਾਂ ਜੇ ਰੇ ਤੇ ਮਲੇ ਛਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਰਕ ਦੇ ਪਾਰਿਜਨ ਮੁਹਿੰਮ
 ਅਹੈ ਸੁ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਦੇ ਮੁਹਿੰਮ ਕਛ ਨਿਕਝਦਾ ਹੋ ਸੁਸਾਤਿ ਹੋਇਆ ਹਿਲੋੜੀ ਮੇਸੁ ਤਬ ਮੇਗੁਰੂ ਨ
 ਨ ਕਾਨੀ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ਅਤੇ ਨਿਮਸਕ ਚੁਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਪੀਨਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦ
 ਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿ ਆ ਰਈ ਪੁਛਦਾ ਹੋ ਸੋ ਪੁਛ ਲੈ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਆਖਿ ਆ ਜੀ ਚਿਦਰਮਾ ਕਿਉ ਏਸਾ
 ਵਦਾ ਹੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਨਾ ਜਿਤਨ ਧਰਤੀ ਕੋਲੋ ਸੂਰਜ ਓਚਾ ਹੋ ਤਿਤਨ ਸੂਰ
 ਜ ਕੋਲੋ ਚਿਦਰਮਾ ਓਚਾ ਹੋ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਿਦਰਮਾ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਓਚਾ ਹੋ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਨਾ ਚਿਦਰਮਾ ਪੰਜੀਹ ਜਰ ਜੋ ਜਨ ਓਚਾ ਹੋ ਤਾ ਮਰਦਨੇ ਆਖਿ ਆ
 ਜੀ ਤਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਓਚੇ ਹੋ ਨਿ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਨ ਤਾਰੇ ਅਵੀ ਮਰਜਾ ਦਾਇ ਉਹੋ
 ਤਾਰੇ ਅਵੀ ਆ ਪੁਰੀ ਆ ਹੋ ਨਿ ਕਿਏ ਨਿ ਵੇ ਹੋ ਨਿ ਅਤੇ ਕੋਈ ਓਚੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਜੀ ਇਹੁ ਜੋ ਪੁਛਿਤਾਰਾ ਆਖਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੋ ਸੁ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਨ ਓਹੁ ਸਭਨ
 ਤੇ ਓਚਾ ਹੋ ਅਤੇ ਕਲਾਸ ਪਰਬਤ ਓਪਰਾ ਹੋ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਕਿਵੇ ਪੁਛਿਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੈ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਕਿਉ ਭਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਨਾ ਕੀ ਆ ਆਖਦਾ ਹੋ ਸੁ ਤਾ ਮੇ ਆਖਿ ਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਦਾ ਹੋ ਸੋ ਮਨੀ ਮੇਜੀ ੪੫ ॥ ੧੨ ॥ **ਬੋਲੋ ਭਈ ਜੀਵਾ ਹੋ ਗੁਰੂ ਪੀਨ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਕਾਰੀ**
ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚੁਕਈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਬਿਦਾ ਭਏ ਆਗੇ ਉਨ ਪਰਬਤ

ਤੇਜਾਇਉਤਰੇ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ। ਅੰਜੀਇ ਸੁਪਰਬਤ ਦਠਾਉ ਕੀ। ਅੰਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ੧੧੦
 ਆਖਿ। ਅੰ ਮਰਦਨਾਇ ਸੁਪਰਬਤ ਦਠਾਉ ਉਨ ਪਰਬਤ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਹ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ। ਅੰਜੀ। ਅਸੀ। ਕੀ
 ਤਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਅਏ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰ ਮਰਦਨਾ। ਅਸੀ। ਪਿਜੀ। ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨੁ ਅਏ ਹੈ। ਉਸ
 ਇਤੇ। ਤਾ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ। ਅੰਜੀ। ਚੰਦੇਰ ਮਾ ਅਗੇ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿ। ਅੰ ਮਰਦਨਾ। ਅਠਾਰ੍ਹਜੋ
 ਜਨੁ ਚੰਦੇਰ ਮਾ ਉਚ ਹੈ। ਇਤਨ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇ। ਮਾਹੇ। ਜਾਗੋਰਖ ਸਿਧ ਮਤਿ ਲੀਵਿਚ ਕਹਿ। ਮਾ। ਅਗੇ ਸਿ
 ਧੋਨ ਬੋਜਤੀ। ਈਹ। ਮੇਲਨ ਦੇਹ ਕੀ ਜਾਗਨ ਹੀ। ਮਰੁਇ ਕੁਨ ਨ ਕਤਾ ਮਲੁ ਮੁੜਕੀ ਦੇਹ ਲੋਕਰ
 ਆਇ। ਅੰਹੈ ਮੰਤਲੋ ਕਤੇ। ਕੋਈ ਸਿਧਨ ਬੁਜਤੀ ਉਸ ਕੋ ਜੀਤੋ ਤਾਈਹ। ਅਵਤਨ ਪਵੈ। ਤਬ ਮਛਿਦ੍ਰ
 ਨ ਥਕਹੀ। ਅੰ ਮੇਜਤ ਹੈ। ਕੋਣ ਹੈ ਮਈ ਮੁਝਾ। ਆਇ ਮਛਿਦ੍ਰਨ ਬੁਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ।
 ਆਇ ਕਾਰਿ ਬਚਨੁ ਕੀਤੋ ਸੁ। ਅਰੇ ਬਲੇਈਹ ਜੋ। ਆਇ। ਅੰਹੈ ਸੋਤੀ ਕਿਛ ਸਕਤ ਰਖਤ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰ ਮਾਗੁ ਮਛਿਦ੍ਰਨ ਬੁਜੋਤੀ ਮਹੀ ਸੋ ਕਰਤ ਰਪਾ ਸੋ ਦਿਵਾਈ। ਅੰਤੋ ਨੂੰ। ਤਬ ਮਛਿਦ੍ਰਨ ਬੁਤ
 ਮਕੁਖਾਇ ਕਾਰਿ ਬਚਨ ਕਹਿ। **ਸਲੋਕੁ**। ਕੋਹ ਬਾਸਿਰ ਕਪਦਾ। ਕੋਉਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ। ਕੋਹ ਬੁਲੀ
 ਲਟਪਟਾ। ਕੋਉਗਲੁ। ਅਦਲੀ। ਕੋਉਗਲੁ ਕਾਲਜਾ। ਕੋਉਗਲੁ ਹੀਯਲਾ। ਕੋਉਗਲੁ ਤਿਲੀ। ਕੋਉਗ
 ਲ ਫੀਫਾ। ਕੋਉਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ ਕੋਰੜੀ। ਕੋਸੈ ਹਰੀ। ਮਾ। ਕੋਸੈ ਕੋਰੜੀ। ਮਾ। ਕੇਤੇ ਹਵਾ। ਕੋਰਾਤਿ ਦਿਨ ਕੋ
 ਸੁ। ਸੁ। ਕੇਤੇ ਦੇਹੀ ਕੋਰੋ ਮਵਲੁ। ਕੋਸੈ ਨੜੀ। ਕੋਸੈ ਸੀਧੀ। ਕੋਹੈ ਮਛਿਦ੍ਰ ਦੇਹ ਨਨਕ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮਤਿ ਤਾ। ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। **ਸਲੋਕੁ**। ਸਵਾਹਾ ਬੁਸਿਰ ਕਪਦਾ। ਚਾਰ ਉਗਲੁ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ। ਛਬੀਲੀਲਟਪਾ
 ਦਾ। ਛਬੀ ਉਗਲੁ ਅਦਲੀ। ਤੇਰ ਉਗਲੁ ਕਾਲਜਾ। ਪਾਚ ਉਗਲੁ ਹੀਯਲਾ। ਚਾਰ ਉਗਲੁ ਤਿਲੀ। ਸ
 ਤਿਉਗਲ ਫੀਫਾ। ਬਾਰ ਉਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ ਕੋਰੜੀ। ਨਉ ਉਗਲਾਇ ਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੜੀ। ਇਕੋੜੈ ਸੈ ਹਰੀ
 ਮਾ। ਬਹਤਰ ਸੈ ਕੋਰੜੀ। ਮਾ। ਅਠਸਠਿ ਹਵਾ। ਨੀਲ ਕੋਰੜੀ ਦੇਹੀ ਕੋਰੋ ਮਵਲੁ। ਚਉਬੀਹ ਜਾਗਦੇ ਨ

ਗਤਿਕਾਸਾਸੁ। ਨਉਸੈਨਾੜੀਸੈਲਸੈਸੀਧੀ। ਕਹੈਨਨਕਸੁਦਹਮਛਿਦ੍ਰਲੇਹਾਇਸੁਦੇਹੀਕਾਮਤੀਤਾ
 ਤਬਮਛਿਦ੍ਰਨਥਗੋਰਖਪਾਸਜਾਂਇਕਹਿਮਾਗੋਸਦਿਮਛਿਦ੍ਰਬੁਥਰੀਨਲਹੋਈਉਨਪ੍ਰਥਤਉਪਾ

ਸੁਦਹੁਨਥਜੀਉਹਤਾਮਵਰਹੂਪਹੈ। ਉਸਕੀਮਲਮੂੜਕੀਦੇਹੀਨਹੀ। ਤਉਭਰਥਰੀਨਥਕਾਰੀ
 ਆਂਗੁਰੂਜੀਮੈਜਤਹੈ। ਤਬਭਰਥਰੀਮਾਇਮਾਮਾਇਕਾਰੀਮਾਖਿਓਸੁਮਰੇਬਲਾਅਦੇਸੁ।

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀਮਾਂ ਆਏ ਸੁਹੇਰ ਬਰੀਨ ਸਾ ਆਏ ਸੁਏ ਕੀ ਰਾਗ ਉਏ ਸੁ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ੧੧੧
 ਬਰੀਨ ਸਾ ਕੀ ਹੀਮਾਂ ਅਰੇ ਬਾਲ ਏਹ ਕਹੈ ਸੋ ਆਇ ਅੰਧੇ। ਅਰੁ ਕਉਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕੀ ਹੀਮਾਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਅਗੁ ਅੰਧੇ ਹੈ ਬੇਗਾਮੁ ਪੁਰਤੇ ਨ ਉਹ ਮਾਂਗ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਬ ਫੇ
 ਰ ਗੁਰੂ ਬਰੀ ਪੁਛਿ ਅੰਬ ਵਨੁ ਘਾਇ ਜਿਤੁ ਕਰੇ ਏਸ ਨਨੁ। ਬੋਲ ਬਕ ਨਤੇ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੁ। ਕਉਤਿ
 ਜਲੁ ਜਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ। ਕਉਤਿ ਨਰ ਸੁ ਜਿਤੁ ਅਸਾ ਬਿਰੁਥੀਵੈ। ਮੇਸਾਗੀ ਅਨੁ ਦੇਹੁ ਅਭਿਮੰਗੇ। ਕਵਾਨਿ
 ਸੀਗ ਤੋਰ ਕਵਨ ਸੀਗੁ ਜੋਰੈ ॥ **ਨਨਕਵਾਚਾ**। ਉਪਗਾ ਅਵਘਟ ਸਰਵਰ ਨਵੈ। ਬਕੈ ਨ ਬਲੈ ਹਰਿਗੁਣ
 ਗਵੈ। ਜਲੁ ਅਕਾਸੀ ਸੁਨਿ ਸਮਵੈ। ਸਤ ਸਰਬੋਲਿ ਮਹਾਰਸੁ ਪੀਵੈ। ਭੁਗ ਪੁਰਏ ਕੀ ਕਰ ਸਭ ਏਰੇ।
 ਮੇਸਾਗੀ ਅਨੁ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮੰਗੇ ॥ ਰਹਾਉ। **ਭਗਬਰੀਵਾਚਾ**। ਕਵਨੁ ਤਤੁ ਜਿਤੁ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ। ਕਵਨੁ ਸ
 ਰਵਰੁ ਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿਧੋਵੈ। ਕੋਸਰ ਚੈ ਕੋਸਰ ਹੋਵੈ। ਕਵਨੁ ਸਿਉ ਕਰੈ ਕਵਨੁ ਸਿਉ ਗੋਵੈ ॥ ੩॥ **ਨਨਕਵਾ**
ਚਾ। ਸਚਮ ਨਿਕਰ ਏਤੁ ਬਿਲੋਵੈ। ਸੁਰਗ ਸਰਵਰ ਮਲਿ ਮਲਿਧੋਵੈ। ਜੋਸਰ ਚੈ ਤੋਸਰ ਹੋਵੈ। ਕਰਤਾ
 ਰ ਕਰੈ ਸੋਈ ਭਾਨਿ ਹੋਵੈ ॥ **ਭਗਬਰੀਵਾਚਾ**। ਕਵਨੁ ਵਰਤਨੇ ਮੁਜਿ ਸੁ ਬਿਨ ਸੇਕਾ। ਕਵਨੁ ਸਬਦੁ ਜਿਤੁ ਨ
 ਸੀਤ ਵੈ ਜਾਮੁ। ਕਵਨੁ ਸਾਂਤਿ ਜੋ ਕਰੈ ਪਜਲ ਵੈ। ਕਵਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਪਗਮੁ ਪਦਪ ਵੈ। **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ**
 ਸੁਚੇ ਵਰਤਨੇ ਮੁਕਾਮੁ ਨ ਸੀਤ ਵੈ। ਸਾਂਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪੁਜਲ ਵੈ। ਗਗਨ ਨਿਵ ਸੁਸਮਾ ਧਲਗ ਵੈ।
 ਪਗਮੁ ਪਰਸੇ ਪਗਮੁ ਪਦਪ ਵੈ। **ਭਗਬਰੀਵਾਚਾ**। ਕਵਨੁ ਸੀਤਿ ਜੋ ਅਗਨੁ ਬੁਝ ਵੈ। ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬਿਭੂਤਿ
 ਚੜ ਵੈ। ਗੁਰਦਰਸਨੁ ਦੇਖੁ ਸਹਜੁ ਘਰਿ ਅਵੈ। ਨਿਰਮਲੁ ਬੰਦੀ ਨ ਦੁਬਜ ਵੈ। **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ**। ਗੁ
 ਰਹਿ ਵਸੀਤੁ ਲੁ ਅਗਨਿ ਬੁਝ ਵੈ। ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ ਵੈ। ਗੁਰਦਰਸਨੁ ਦੇਖੁ ਸਹਜੁ ਘਰਿ ਅਵੈ। ਨਿ
 ਰਮਲੁ ਬੰਦੀ ਨ ਦੁਬਜ ਵੈ। **ਭਗਬਰੀਵਾਚਾ**। ਕਹਾਂ ਗੀ ਅਨੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਾਗ। ਕਵਨੁ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਵੀਚਰਾ
 ਕਵਨੁ ਬਾਨੁ ਕਵਨੁ ਪੁਜਾਰਾ। ਕਵਨੁ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਸੋ ਪਾਰਾ। ੪॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ**। ਅਤਿ ਰੀਗੀ ਅਨੁ ਮਹਾਂ

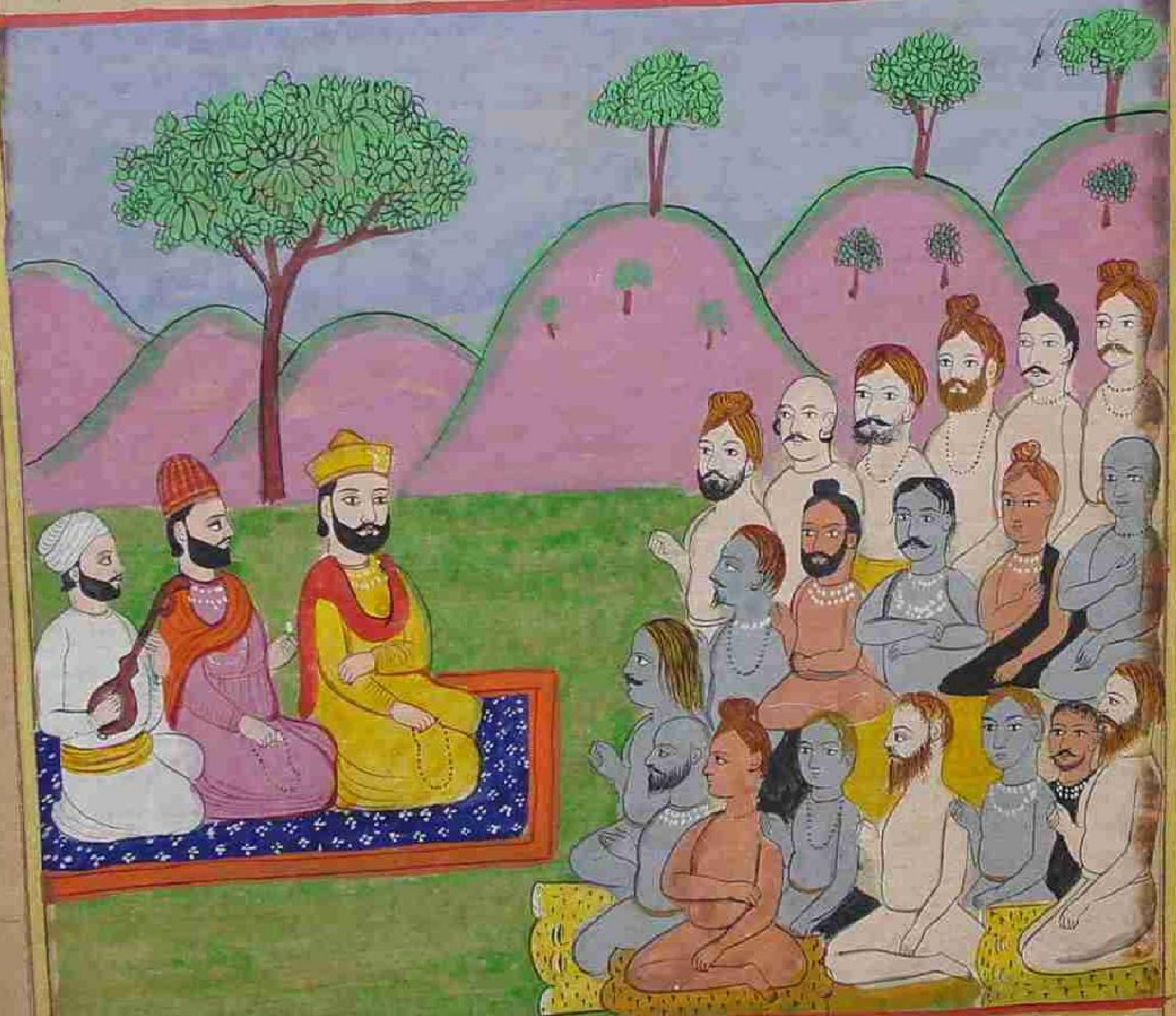
ਰਸਮਗਾਡੀਰਸਮਜਨੁਗੁਰਬੀਚਾਰਾਅਤਿਰਿਪੁਜਾਥਨੁਮੁਰਗਪੁਰਜੋਤੀਜੋਤੀਮਿਲਵਤੁਹਗਾ
ਭਰਥਰੀਵਚਾ ਕਵਨੁਸੁਰਸੀਅੰਰਸੀਅੰਬੁਦੁਕਵਨੁਸੋਤਖਤਨਿਵਸੀਰਾਇਕਵਨੁਸੋਕਾਰਿਕ
 ਰਿਕਰੇਕਰਾਇਕਵਨੁਸੋਅਲਖੁਨਲਖਿਅੰਜਾਂਇ**ਸ਼੍ਰੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਚਾ** ਰਸੁਰਸੀਅੰਮਨਿ
 ਏਕੀਭਾਇਤਖਤਨਿਵਸੀਪਜਸਬਾਇਕਚਕਮਵਣੀਖਸਮਰਜਾਂਇਅਬਿਗਤਿਨਸੁਨਲ
 ਖਿਅੰਜਾਂਇ**ਭਰਥਰੀਵਚਾ** ਕਿੰਹਉਪਜੇਕਿੰਹਕਹੀਅੇਦੁਰੀਕਿੰਹਅਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭਰਪੁਰੀਕਿ
 ਹਨੇੜੇਕਿੰਹਦੁਰਬਤਵੋਕਿੰਹਗੁਣਗਵਉਕਾਹਿਸੁਣਵੋ੨੩**ਸ਼੍ਰੀਗੁਰਵਚਾ** ਜਲਤੇਏਪਜੇਜਲੁ
 ਤੇਦੁਰੀਜਲੁਅਹਿਜੋਤਿਰਹੀਭਰਪੁਰੀਕਿਸਨੇੜੇਕਿਸੁਅਖੰਦੁਰੀਗਰਿਗੁਣਗਵਏਖੁਜੁਰ
 ੨੪**ਭਰਥਰੀਵਚਾ** ਕਵਨੁਸੋਅੰਤਰਿਬਹਰਿਸੋਇਕਵਨੁਕਰਨਿਚਲੇਸਭਰੋਇਕਹੈਭਰਥਰੀ
 ਨਨਕਦੇਹਬੀਚਾਰਾਬੋਲਾਤਿਰਹੇਕਉਨੁਅਪਾਰਾ੨੫**ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਚਾ** ਅੰਤਰਿਬਹਰੀਇ
 ਕੋਸੋਈਏਕੈਕਾਰਕਰੇਸੋਹੋਈਸੁਣਹੁਭਰਥਰੀਨਨਕਕਹੈਬੀਚਾਰਾਨਿਰਮਲੁਨਮੁਮੇਰਾਅਪਾ
 ਰਾ੨੬ਤਬਭਰਥਰੀਭੀਹਉਲਹੋਇਗਾਇਆਜਾਇਤਨੀਗਲਹਕੀਕਤਿਗੁਰੁਅੰਗਾਦਿਜੀਸੁਣੀ
 ਤਬਗੁਰੁਅੰਗਾਦਿਜੀਅੰਗਨੁਹੋਇਗਾਇਆਸਤਿਦਿਨਤੇਸਤਿਰਾਤੀਬਿਦੇਹਹੀਰਹੀਆਂਕੋਈ
 ਬੁਲਾਇਸਕੇਨਹੀਨਾਕਿਛੁਖਵਣਨਪੀਵਣਨਨਵਣਨਾਧੋਵਣਸਭਾਵਿਸਾਰਿਗਾਇਆਂਰੰਗੀ
 ਨਹੋਇਰਹੇਸੁਪਿਡੁਬਿਚਪ੍ਰਿਮੁਪੈਗਈਜੋਗੁਰੁਅੰਗਾਤਿਜੀਸਮਾਇਗਾਇਆਂਜਬਾਅਠਵਾਇ
 ਨੁਹੋਇਆਂਤਾਸਵਾਪਹੁਦਿਨੁਚੜੀਆਂਸੀਤਬਗੁਰੁਅੰਗਾਦਿਜੀਦੇਹਵਿਚਸਵਾਧਾਨੁਹੋਏਤ
 ਬਗੁਰੁਅੰਗਾਤਿਜੀਬੋਲਿਅੰਬੁਈਬਲੇਨੁਸਦੋਤਬਭੁਈਬਲੇਸੀਪੁਨੁਸਾਦੀਆਂਤਬਭੁਈ
 ਬਲੇਆਇਮਸਦੇਕੀਆਤਬਗੁਰੁਅੰਗਾਤਿਜੀਆਖਿਆਮਾਮੁਭੁਈਬਲਾਇਹੁਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਤੇਰੇਹੀਹਿਸੇਆਇਆਂਅੰਗਾਤਬਗੁਰੁਅੰਗਾਤਿਜੀਆਖਿਆਮਾਖਿਭੁਈਬਲਾਅਗੋਕਿ

ਅੰਧੋਇਆ ਤਬਫੇਰੁ ਭਈ ਬਾਲ ਸਿਧੂ ਬੋਲੇ ਨਾ ਭਈ ਬਾਲ ਭੀ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਸਾਤਿ
 ਇਨ ਬਿਦੇ ਹੋਇਆਂ ਰਹੀਆਂ ਤਬ ਮਗਦਿਨੁ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਪਹਰਾਇਨੁ ਆਇਆ ਤਬ ਭਈ
 ਬਾਲ ਦੇਹ ਬਿਚੀ ਆਇਆ ਤਬ ਭਈ ਬਾਲ ਲਗਾ ਲਿਖਵਣਾ ਮਾਂ ਪਿਓ ਸੁਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾਂ ਪਰ ਬਤਤੇ ਚੜੇ। ਚੰਦ ਮਾਂ ਦੇ ਸਾ ਅਵਤੋਰ ਹੀ ਗਇਆ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ
 ਆਂ ਜੀ ਹੁਇ ਤ ਚੰਦ ਮਾਂ ਭੀ ਨ ਜਰਨ ਹੀ ਅਵਦਾ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀਆਂ ਮਰਦ ਨ ਹੋਏ ਖੁ
 ਜਬ ਮਰਦ ਨ ਹੋਏ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਜਹੇ ਠੇਠੇ ਖੈਤ ਚੰਦ ਮਾਂ ਹੋਏ ਨ ਜਰਾ ਅਵਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁ
 ਛਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਚੰਦ ਮਾਂ ਕੋ ਲੋਭੀ ਉਪਰਾ ਆਏ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀਆਂ ਮਰਦ ਨਾ
 ਸੀਦਾ ਸਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨੁ ਆਏ ਹੋਰੁ। ਅਤੇ ਚੰਦ ਮਾਂ ਕੋ ਲੋਭੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨੁ ਉਚੇ ਆਏ ਆਹੇ। ਤਬ ਫੇ
 ਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਂ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਆਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀਆਂ ਮਰਦ ਨ
 ਅਸੀ ਬਵੇ ਜਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨੁ ਆਏ ਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਿਹੀਆਂ ਜੀ ਕਾਈ ਅਗੇ ਭੁਜਿ ਗਾ ਹੈ ਸੁ। ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀਆਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅਗੇ ਬਝੀਆਂ ਜਹਗਾ ਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਕੇ
 ਹੀ ਆਂ ਜੇ ਹੀ ਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀਆਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅਗੇ ਸੁ ਮੇਰੁ ਹੈ ਉਥੇ ਸਿਧਾ ਮੰਡਲੀ
 ਹੈ। ਅਉਰ ਉਥੇ ਦਤਾ ਤੇ ਅਉ ਪੁਤਰ ਹਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁ ਮੇਰੁ ਰਖੀ ਸੁਰਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸਾਰੀਆਂ
 ਆਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਭੀ ਭਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁ ਮੇਰੁ ਦਮੋਦਰ ਪਿਗੁਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਬੋਭ
 ਪਰ ਕੋਲਾਂ ਸੁ ਹੈ ਜਿਥੇ ਪੁਰਗਾਤਿ ਦਾ ਮੰਡਲ ਹੈ। ਪਰੈ ਬੈਕੀਰਾ ਬਿਸਨ ਦਾ ਹੈ। ਪਰੇ ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ਜੁ ਅ
 ਲਕਾ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ। ਪਰੈ ਸਾਤਿ ਪੜਦੇ ਅਗਨਿ ਦੇ ਸਾਤਿ ਪੜਦੇ ਪਉਣ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਸਾਤਿ ਪੜ
 ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਾਤਿ ਪੜਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਸ ਤੇ ਪਰੇ ਫੇਰਾ ਨੀਰੀ ਕਾਰ ਹੈ ਸਾਚੀ ਖਡਵ ਸਦਾ ਹੈ ਸੁ।
 ਤਿਥੇ ਨੀਰੀ ਕਾਰ ਕਾਤਖਤ ਹੈ ਅਗਨਿ ਹੀ ਸੁ ਅਸਨ ਹੈ। ਅਪਕਰਤਾ ਰਾਨੀਰੀ ਕਾਰ ਜੋਤ ਰੂਪੀ ਬੈਰ

ਹੋਸੁ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੋਂ ਸੁਮੇਰ ਕੀਤ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਇਥੋਂ ਤਿਹਤ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨੁ ਹੈ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸੁਧਰਤੀ ਥੋਂ ਮਸੀਆਂ ਆਏ। ਅਚੇ ਉਥੋਂ ਕੀਤ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਉਸ ਥੋਂ ਸਤ ਲਖ ਜੋ ਜਨੁ ਉਥੇ ਆਏ। ਅਚੇ। ਇਹੁ ਗੋਸਾਇ ਹੋਇ ਚੁਕੀ ਆਹੀ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਗੋਰਖੂ ਪਾਸ ਜਾਂਇ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਤ ਕੋਈ ਅਉਲੀਆ ਪੁਰਖੁ ਹੈ। ਕੀਸੀ ਕੋ ਜਤਣੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਸੁ। ਤਬ ਭਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਤ ਹੈ। ਤਬ ਭਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਮਾਂ ਵਧਾ ਹੀਲਗਾ ਅਖਣ। ਮਾਂ ਗੋਸਾਇ ਮੁੰਡੇ ਥਰਾ ਅਵਤ ਪੈਂਤੋਂ ਰੀਤੋਂ ਗੀ ਮੁਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਖਾਇ। ਮਾਂ ਗੋਸਾ ਲੋਕ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਮਾਂ ਗੋਸਾ ਮਨ ਸਚੋਤੀ ਤਿਨ ਕਾਂ ਮੁੰਡੇ ਮੁੰਡੇ। ਆਂ ਦੁਗਮਾ ਤਿਹ ਮਰੀ ਦਈ ਕਹੀ। ਮਾਂ ਤਿਨ ਕਾਂ ਕਾਨੁ ਛਿਦਾਇ। ਮਾਂ ਮਾਂ ਨੁਹ ਮਾਂ ਦਈ ਕਹੀ। ਮਾਂ ਸੋਤੋਂ ਸਬਦ ਜਲਾਇ। ਮਾਂ ਤਕੀਰੇ ਖਰਖਾਨੇ ਗਮਲ ਲੇਢਾ। ਤੀਸੇ ਥੀ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਇ। ਮਾਂ ਕੀਨ ਪੜਾਇ। ਮੁੰਡਾ ਪਾਈ। ਮਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀ। ਲਾਇ ਬਿਭੂਤ ਬੈਰਾ ਹੋਇ ਜੋਗੀ ਸਗਲੀ ਸੁਧ ਬਝਿਰਾਨੀ। ਤਿੰਨ ਢੁਗੁ ਮਾਂ ਹਾਥਿ ਫਹੋੜੀ ਸੇਲੀ। ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਬਨਈ। ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਚਰੀ ਗਰਨਾਥ ਤੋਂ ਝੁੰਟੀ। ਅਉਪਵਸਾਈ। ਤਬ ਭਰੀ ਗਰਨਾਥ ਭੀ ਹਉਇ ਗਈ। ਮਾਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਕੀ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਿਉਕਾਰਿ ਜਾਇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਂ ਆਖੀ। ਮਾਂ ਜੀ ਜੋ ਕਛੁ ਤਸਤੀ ਰਜਾਇ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ। ਮਾਂ ਕੀ ਉਭਾਈ ਮਰਦ ਨਾ ਕੀ ਮਾਂ ਰਜਾਇ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖੀ। ਮਾਂ ਜੀ ਵਾਤਿ ਕਦਾਇ ਪਰ ਅਵਦੇ। ਅਚੇ ਏ ਪੁਜਾਈ। ਮਾਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਮਾਂ ਭਲਾ ਮਰਦ ਨਾ ਤੇਰਾ ਭੀ ਆਖੀ। ਮਾਂ ਨਾ। ਉਸ ਥੋਂ ਕੁਨਾ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਬਿਦਾ ਕਰੇ। ੩॥ **ਕੋਲ ਹੁਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ। ਮਾਂ**
ਗੋਸਾ ਥੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ਕੁਨਾ ਪੁਬਤ ਤੇ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸੁ

ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅੰਜੀਹੁਇਕਿਥੇਅਇਹੋਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਾਅਸੀਹੁ
 ਇਕੁਨਪਰਬਤਤੇਅਏਅਹੇ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅੰਜੀਉਥੋਕੁਨਪਰਬਤਕਿਤਨੇਜੋਜਨੁਹੋਸੁ।
 ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਾਉਥੋਸੈਤਲਹਿਜਰਜੋਜਨੁਹੋ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅੰਜੀਅ
 ਸੀਸਭੋਕਿਤਨੇਜੋਜਨੁਅਏਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਾਅਸੀਨਿੜਨਿਵੇਜੋਜਨਾਅੰ
 ਏਹੋ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰਜੀਅਗੇਸੁਮੇਰੁਕਿਤਨੇਜੋਜਨਹਹਿਦਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿ
 ਅੰਮਰਦਨਾਅਗੇਸੁਮੇਰੁਛਬੀਹਜਰਜੋਜਨੁਹਹਦਹੋਇਹੁਬੀਚਰਕਰਦੇਅਹੇ। ਜੋਕਨਿਫਾਸਿ
 ਧਾਅਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਾਇਹੁਜੋਜੋਗੀਆਇਅੰਦੇਖਦਹੋ। ਸੋਗੋਰਖਨ
 ਬਦਚੇਲਹੋਗੋਰਖੁਅਸਾਉਪਰਚੜਤਕਰਿਕਰਿਭੇਜਦਹੋਸੁਪਰਤਲਾਜੇਹੜੀਕਰਤਰਕਰਸੀਸੋਈ
 ਹੋਸੀ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰਜੀਜੇਮੈਨੂੰਹੁਕਮੁਕਰੋਤਾਇਸਨੂੰਚਡਿਓਗਾਟਿਓਕਰਿਮਾਰਾ। ਤਬ ਗੁ
 ਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਮਰਦਨਾਇਥੇਚਡਿਅੰਗਾਟਿਅੰਦੀਲੜਾਈਕਾਈਨਹੀ। ਇਥੇਜੋਹੋਸੋ
 ਸਬਦਦੀਲੜਾਈਹੋਸੁ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰਭੁਲਾਜੀ। ਤਬ ਕਨਿਫੇਜੋਗੀਕਹਿਅੰਸੁਣਤੋਰੇਬਲੇ
 ਤੁਈਹਾਰਿਉਕਹਿਅੰਇਅਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਮਮਾਏਹੋਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਤਾਈ
 ਤਬ ਕਨਿਫੇਕਹਿਅੰਅਰੇਬਾਲਾਅਗੋਭੁਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨੁਕੀਅੰਪੈਕੇਅਬੀਆਇਅਹੋ। ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਕਹਿਅੰਸੁਣਹੁਕਨਿਫੇਜੋਗੀਹਮਅਗੋਭੁਦਰਸਨਕੀਅੰਪੈਅਰੁਅਬਭੀਅਏਹੋਸੁ।
 ਜੋਅਗੋਨਕੀਅੰਧੋਤਾਤੋਅਬਕਹਾਸੋਅਵਤੋ। ਤਬ ਫੇਰਕਨਿਫੇਕਹਿਅੰਅਰੇਬਲੇਤੇਰਨਓਕੀਅੰ
 ਹੋ। ਅਰੁਤੋਤਕਉਣਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂਨਨ ਕਜੀਨੂੰਸਬਦਿਪ੍ਰਾਤਿਹੋਇਆ **ਰਗੁਮਾਸਮਰਲਾ**
 ਨਓਹਮਾਰਾਅਚਰਚੁਕਹੀਅੰਧੋਤੋਅਚਰਚੁਬਨੀ। ਸਿਫਤਿਹਮਾਰੀਸਭਮੁਰਤਿਮਹੀਜੋਤਸਗਲ
 ਮਹਿਤਨੀ। ਸੁਨਹੁਕਨਿਫੇਰਵਲਜੋਗੀ। ਸਤਿਜੁਗਤੇਤੇਦਾਪੁਰਕਲਿਜੁਗਨਿਰਮਲੁਸਦਾਅਰੋ

ਗੀ॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਾਤਹਮ ਚੀਜਤ ਕਤ ਦੇਖੇ ਗੋਸਟਿ ਸਿਧਾਨ ਲਹੈ ਈਕੁ ਨ ਪਰਬਤ ਦੇਉ ਪਰਹੈ

ਨਨ ਬਰਨੁ ਹਮਰਾ ਉਪਜਨੁ ਬਿਨੁ ਸਨੁ ਖੇਲੁ ਹਮਰਾ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਬਿਉਹਾਰਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੀ

ਇਅੰਬਾਧੀਪਾਪੁਨਦੋਇਸਾਖੀ। ਕਲਾਹਮਾਗਿਜਲਸਲਪਸਰੰਜਿਤਸੀਪੁਰਨਰਾਂਪੀ। ਇਕੰਕਚ
 ਹਮਾਰਾਸਾਹਿਬਾਜਿਸੁਹਮਸਾਜਨਿਵਜੇ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਨਹੁਕੀਨੀਫਾਸੁਹਤਿਸਬਦਿਅਲੁਗਾਜੇ॥
 ੪। ਤਬਫੇਰਕੀਨੀਫਾਬੋਲਿਆਮਾਅਰੇਨਾਨਕਬਲੇਤੁਮਗੁਰੂਕੋਈਨਹੀਕੀਆ। ਚਲਕਰਗੁਰੂਗੋਰ
 ਖਨਾਬੁਕਊਗੁਰੂਕੋਰਕੀਨਪੜਵੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਥੋਕਬੋਲਿਆ। ਇਕਚੀਰਜਨੈਸੋਈਜੇ
 ਗੀ। ਕਲਪਮਾਇਅੰਤੇਰੇਅਰੇਗੀ। ਸੁਨਮਭੁਲੁਕੀਭੀਖਜਾਂਖਾਈ। ਸਤਸਿਤਿਪਕੀਪਿਥਾਪਾਈ।
 ਬਿਨੈਖਪਰੀਪਾਨੀਪੀਆ। ਬਿਨੈਪਰਤੀਬਿਨੈਪੁਆ। ਬਿਨੁਸਿੰਧੀਨਾਦੁਸਬਦੁਵਾਜੇ। ਬਿਨੁਬਦ
 ਰਾਪਨੀਅਸਿਗਾਜੇ। ਬਦਰਨਛੰਦਿਆ। ਬਿਜਲੀਬਮਕਰਲਾਇਆ। ਤਹਨਾਨਕਦਾਸੁਜੇਗੁਪਾਇ
 ਆ॥ ਤਬਕੀਨੀਫਾਸਿਪਭਿਹਉਲਹੋਇਕਾਰਿਫਿਰਗਾਇਆ। ਤਬਮਰਦਨੇ। ਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਅਗੇ
 ਚੋਲੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਕਿਉਮਰਦਨਾਉਤਵਲਹੋਇਆਂਹੋਸੁਸਿਧਾਦਤਮਾਸਤੋਦੇਖਾ
 ਤਬਮਰਦਨੇ। ਅਖਿਆਂਬੁਲਾਜੀ। ਤਬਇਤਨੇਨੂੰਨੀਫਾਸਿਪੁਆਇਆਂ। ਅੰਏਕਾਰਿ। ਅਖਿਓਸੁਅ
 ਦੇਸੁਹੋਬਲਾਅਏਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਅਏਸੁਨਿਰੰਕਰਪੁਰਖੁਕਓਅਏਸੁ। ਅਓਹ
 ਨੀਫਾਸਿਪਾਹ। ਤਬਹਨੀਫਾਚਮਕਿਆ। ਅਰੁਕਹਿਆ। ਅਰੇਬਲਾਤ੍ਰੇਮੁਏਕੀ। ਅਜਾਤਹੋਸੁ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਹਨੀਫਾਤ੍ਰੇਰਜੇਕੀਕਰਨਾਥਕਾਬੇਟਾਥਾ। ਤਮਰਾਨਗਰਸੀਲਪੁਰਥਾ।
 ਜਬਕੀਕਰਨਾਥਮੁਅੰਤਬਤ੍ਰੇਸਤਾਰਾਬਰਸਕਾਥਾ। ਤਬਤ੍ਰੇਲਗਾਰਜੁਕਰਨੇ। ਇਕਦਿਨਤ੍ਰੇਸਿਕਚ
 ਖੇਡੁਣੇਗਾਇਆਥਾ। ਤੈਨੇਸਿਕਰਮਾਰਿਆਂ। ਤਬਤ੍ਰੇਬਹੁਤ੍ਰੇਬਿਗਾਸਿਆ। ਤਬਤ੍ਰੇਕਓਗੋਰਖੁਲਖੁ
 ਨੇਦਿਖਾਈਦਈ। ਤੈਕਹਿਆ। ਜੇਗੀਕਓਭੀਡਰਾਦੇਹੋ। ਤਬਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆ। ਅਰੇਬਲੇਈਹੁ
 ਰੂਤਾਰਾਮਲੇਤੇਨਹੀ। ਇਹੁਭੀਡਰਾਮਲੀਨਹੋਸੁ। ਤਬਤੈਕਹਿਆ। ਕਿਉਨਾਥੁਜੀਇਹੁਅਹਾਰੁਤਮ
 ਕਿਉਕਾਰਿਮਲੀਨਕੀਆ। ਤਬਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆ। ਅਰੇਬਲਾਤ੍ਰੇਰੇਅੰਦਰਿਦਇਆਂਨਹੀਹੋਸੁ॥

ਮੇਸੇਹਿ ਤੇਰੀ ਕਾਂਇ ਮਾਂਬਰ ਬਰਬ ਸਰਿ ਏਗੀ। ਤਬ ਤੈ ਕਹਿ ਮਾਂ ਨ ਥਜੀ ਕਿਉ ਹੀ ਕਾਂਇ ਮਾਂ ਕੁਸੀ
 ਏਭੀ ਨਹੀ ਜੀ ਸੇਈ ਬਾਤ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਹੀ। ਤਬ ਗੋਰਖੁ ਨ ਥਕਹਿ ਮਾਂ ਜੋ ਗੁਰਮ ਵੈ ਤਾਂ ਕਾਂਇ ਮਾਂ ਛੀ
 ਜੈ ਨਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਤੈ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਨ ਥਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੋ ਗੁਰਮ ਏ। ਆ ਤਬ ਗੋਰਖ ਨ ਥੁਕਹਿ ਮਾਂ ਮੁ
 ਰਮੁ ਤਾਈ ਮੇਰੀ ਨ ਪੜਾਈ ਮੇਰੀ ਤਲਜਾਈ ਮਾਂ ਤੋ ਜੋ ਗੁਰਮ ਏ। ਆ ਤਬ ਫੇਰ ਤੈ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਨ ਥੁਜੀ
 ਮਾਂ ਬੀ ਮੁੰਡੀ ਮੇਰੀ। ਤਬ ਤੂੰ ਪਗੜੀ ਉਤਾਰ ਕਰਿ ਗੋਰਖੁ ਨ ਥਕੇ ਅਗੇ ਬੈਠ ਗਈ ਮਾਂ। ਤਬ ਗੋਰਖੁ ਨ
 ਥਤੇ ਰਮੁ ਤੂੰ ਮੁੰਡੀ ਮਾਂ। ਅਰੁ ਕੰਨ ਪਾੜਿ ਕਰਿ ਤੁਝ ਕਉ ਜੋ ਗੀ ਕੀ। ਮਾਂ ਤਬ ਤੂੰ ਸਿਧ ਗੁਆ। ਤਬ ਹਨੀਫੇ
 ਫੇਰ ਕਹਿ ਮਾਂ ਬੁਲਾ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਕੰਨ ਮਰਮ ਸਤ ਕਿ ਕੀ ਸਜਾ ਗਾ ਪੜੇ ਅਰੁ ਮੁੰਡੇ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ
 ਕਹਿ ਮਾਂ ਸੁਨਹੁ ਹਨੀਫਾ ਜੋ ਗੀ ਤੇਰੇ ਕੰਨ ਪਾੜੇ ਲੁੰਡੇ ਪੀਪਲ ਕੇ ਤਲੇ। ਤਬ ਫੇਰ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮ
 ਮੇਸੇਹਿ ਤਾਨਿ ਸਾਕਰੇ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਚਹੁ ਹਨੀਫਾ। ਤਬ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿ ਮਾਂ। ਅਖੇਰ ਬਿ
 ਗਤਿ ਰਹੇ ਬਿਨਾਇ। ਅਹੇੜ ਕਹਿ ਓਕ ਉਨ ਕੀ ਜਾਇ। ਕਉਨ ਸਿਗਲੇ ਚੜੇ ਸਿਕਾਰਾ। ਕਉਨ ਮਿਰਗ
 ਪਕਾੜਿ ਲਿਆਵੈ ਪਾਟੀ। ਕਉਨ ਕਰਿ ਰਖੇ ਉਨ ਕਉ ਖਾਂਟੀ। ਏਹੁ ਅਹੇੜਾ ਕੰਨ ਕੇ ਹਸਾ। ਹਨੀਫਾ ਪੁ
 ਛੈ ਨ ਨ ਕਪਾਸਾ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ। ਅਖੇੜ ਬਿਗਤਿ ਬਹਾਰੀ। ਏਓ ਏਓ। ਅਹੇੜਾ
 ਪਾਂਏ ਓਧਾਰਿ ਕੀ ਗਾਇ। ਸਿਤ ਸਿਗਲੇ ਚੜੇ ਸਿਕਾਰਾ। ਮਿਰਗੁ ਪਕਾੜਿ ਕੈ ਆਏ ਹਾਇ। ਚੁਖ ਚੁਖ ਕੇ
 ਹਏ ਬਾਏ। ਅਰੁ ਬਾਟੀ। ਏਹੁ ਅਹੇੜਾ ਕੀ ਨੋ ਦਾਨੁ। ਨ ਨ ਕਵੇ ਘਰਿ ਕੇ ਵਲ ਨਾਮੁ। ਸੁਣਹੁ ਹਨੀਫਾ ਏਹੁ
 ਬੀਚਾਰੁ। ਗੋਰਖੁ ਨ ਫਾਹ ਮੇਰੇ ਦਮਾਰੁ। ਤਬ ਹਨੀਫਾ ਸਿਧ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਚਰਣ ਤੇ ਹਸਿਰ
 ਖਕਰਿ ਜਾਇ ਰਹੀ ਮਾਂ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੋਰਖੁ ਨ ਸੁਨੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਹਿ ਮਾਂ। ਅਗੇ ਪੁਤ ਤੂੰ ਜਾਇ ਕਰ
 ਨ ਨ ਕਵੇ ਤਾਈ ਉਪਦੇਸਾ ਲਿਆਉ। ਤਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਮਾਂ ਬੁਲਾ ਪਤਾ ਜੀ। ਤਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਨੇ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੂੰ। ਮਾਂ ਏਕਹਿ ਮਾਂ ਦੇ ਸੁਕਹਿ ਮਾਂ। ਅਦੇ ਸੁਤ ਪਾਜੀ। ਅਦੇ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ

ਕਜੀਕਹਿਮਾਮਦੇਸੁਏਕੀਕਰਕਉਮਦੇਸੁਤਬਗੋਪੀਚਿਦੁਬਚਨੁਕੀਮਾਮਜੀਤਪਾਜੀ ੧੧੫
 ਕਉਨੁਨਾਮੁਕਉਨੁਬਰਨੁਤਮਾਰਾਕਉਨੁਰੁਪੁਕਉਨੁਬਿਸਥਾਰਾਕਉਨੁਮਨੋਰਸੁਈਹਾਂਅੰਏ॥
 ਚਲੋਤਪਾਤਮਨਸੁਬੁਲਏ॥ਕਿਨਪੜਾਇਮੁਦ੍ਰਿਪਾਹਿਰਵੈ॥ਗੁਰਗੋਰਖੁਕੇਚਰਨਲਗਾਵੈ॥ਗੁ
 ਰੁਨਨਕਜੀਵਿਚ॥ਨਾਉਏਕੀਕਰਕਰਤਰਾਜਾਤਬਰਨਤੇਰਹੈਨੀਆਰਾਗੁਪਦੇਹਿਨਾਹਿਕੀਨਬਿ
 ਸਥਾਰਾਅਲਖੁਨਲਖੀਅੇਸਗਲਮਝਾਰਾਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਕੇਦਰਸਨਾਅਏ॥ਅਮਰਾਮਜਨੀਲੀਏ
 ਬੁਲਏ॥ਨਕੀਨਪੜਾਉਨਮੁਦ੍ਰਿਪਾਉ॥ਸਭਸਿਧੋਕਉਚਰਨਲਗਾਉ॥ਏਕੀਕਰਗੁਰੂਸਿਰਮੇਰੇ॥
 ਏਸਾਟਿਮਨੁਕੀਨੇਸਭਚੇਰੇ॥ਗੋਪੀਚਿਦਵਚ॥ਕਉਨੁਗੀਅਨੁਕਉਨੁਪੀਅੰਨੀ॥ਕਉਨੁਤੀ
 ਰਸੁਮਜਨੁਏਸਨਨੀ॥ਕਉਨੁਸੋਨਿਗਮਲੁਕਉਨੁਸੋਮੇਲਾਂ॥ਕਉਨੁਬਸਤਾਜੀਸੁਲਗੀਨਗੀਲਾ॥ਕ
 ਉਨੁਸੋਭਿਪਰਕਉਨੁਸੋਤਲੇ॥ਕਉਨੁਸੋਜਿਤਜੁਗਤਿਲੇਜਲੇ॥ਗੋਪੀਚਿਦਕਹੈਸੁਣਨਨਕਤਪੇ॥
 ਕਉਨੁਸੋਜਪੁਜੇਬਿਨੁਰਸਨਜਪੇ॥ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਵਿਚ॥ਗੀਅਨੀਸੋਈਜੋਗੁਰਮੁਖਿਹੋਵੈ॥
 ਪੀਅਨੀਸੋਈਜੋਦੁਰਮਾਤਿਖੋਵੈ॥ਤਿਹਸੁਮਜਨੁਗੁਰਦਰਸਨੁਪਾਇਆਂ॥ਚਰਨੀਲਗੇਆਪੁਗਵ
 ਏਆਂ॥ਨਿਗਮਲੁਗੁਰਬੰਦੀਜੀਸੁਮੇਲੁਨਰਾਈ॥ਗੁਰਪੁਰੋਬਿਨੁਮੇਲੁਲਗਾਈ॥ਗੁਰਉਪਦੇਸੁਲੇ
 ਗੈਲਸਿਧਾਇਆ॥ਪੁਰਿਪਹੁਚੇਕੋਈਠਕਨਪਾਇਆਂ॥ਉਪਰਹੁਕਮੁਹੁਕਮੁਹੀਤਲੇ॥ਹੁਕਮੁਪਛਾ
 ਏਤਾਦੀਪਕੁਜਲੇ॥ਕਹੈਨਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚਿਦਮੋਹਮਾਏ॥ਅਕੇਬੀਧਨਕਪੇ॥ਏਸਬਿਧਜਪੁਰ
 ਸਨਾਬਿਨੁਜਪੇ॥੮॥ਤਬਗੋਪੀਚਿਦਕਹਿਅੰਚਲੋਨਨਕਤਪਾਸਿਧਮੰਡਲੀਕਾਦਰਸਨੁਲੇਹੋਏ
 ਹੋ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਲੋਗੋਪੀਚਿਦਾਮਸਹਾਜੀਸਿਭੀਅਵੈਗੋਸੁ॥ਤਬਗੋਪੀਚਿਦੁ
 ਪਰਸੀਲੋਇਕਾਰਿਭਿਠਗਾਇਆ॥ਤਬਗੋਰਖੁਨਸੁਗੋਪੀਚਿਦੁਪਾਛੀ॥ਅਕਹੁਰੇਬਾਲਕੀਅਏ
 ਖੀਅਏਸੁ॥ਤਬਗੋਪੀਚਿਦਕਹਿਅੰਸੁਣਹੋਪਤਾਜੀਭਿਹੁਤਾਤਤਸਰੁਪੀਹੈਅਪੇਹੀਅਵਤਹੈ

ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਅਪੁਣੈ ਚਿਤ ਬਿਖੈ ਕੋ ਪੁਮਾਂ ਨੁਹੈ ਇਕਰਿ ਕਹੀ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਰਜਤ ਹੋ ਸੁ। ਤਬ
 ਗੋਰਖੁ ਨ ਬੁਕਹੀ ਅਭਰਥਰੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਲਿਆਉ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਫੇਰਾ ਅਇਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨ ਕਜੀ ਨੁਕਹੀ ਅੰਗੁ ਦੇਸੁ ਹੋ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾਅ ਦੇਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ਅਏ ਕੀ ਕਰਕਉ ਅੰ
 ਦੇਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਹਿ ਕਹੀ ਅਹੇ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ ਤੋ ਅਗੋ ਫਿਰ ਗਏ ਹੋ। ਤ
 ਬ ਭਰਥਰੀ ਕਹੀ ਅੰ ਚਲੁ ਰੇ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ਤੁਮ ਕਉ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖੁ ਪਾਸੁ ਲੇਜਾਉ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ
 ਅੰ ਕਹੁ ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਲੇਜਾਇ ਕਹਿ ਕਹੀ ਅੰ ਕਰੇਗਾ **ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ** ਕੀਨਾ ਛਿਦਾਇ ਮੁਦ੍ਰਾ ਪਹਿਰਾਉ ਪਿਥ
 ਅੰਗਹੀ ਵਾ ਵੇਉ। ਅਗੀ ਅੰ ਭੀਗ ਨ ਕਰਹੋ ਕਬਹੂੰ ਤਉ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗਾਤਿ ਗਾਤਿ ਪਵਉ। ਸੁਣਿ ਬਲੇਇ ਹੁਜੇ
 ਗੁਰਮਾਂ ਉਮਤ ਬਾਅਨ ਹਦ ਨਾ ਵਖਜਾਵਉ। **ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ** ਗੁਰਕਾ ਸਬਾਦਿ ਮਨੇ ਅਹਿ ਮੁਦ੍ਰਾ ਪਿਥ
 ਅੰਗਹੀ ਵਾ ਵੇਉ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹੈ ਭਲ ਕਰਮ ਲੇਸ ਹਜੁ ਜੋਗ ਨਿਧਾਵਉ। ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀ ਉਜੁਗ ਜੁਗ
 ਜੋਗੀ ਪਰਮੁਤਤਾ ਮਹੀ ਜੋਗੀ ਅੰ ਮੁਤਿ ਨ ਮੁਨਿ ਰੰਜਨੁ ਪਾਇ ਅੰਗੀ ਅੰ ਨੁਕਾਇ ਅੰ ਰਸ ਭਰੀ **ਭਰ**
ਥਰੀ ਵਾਚਾ ਏਕਹਾਂ ਸਿਦੇ ਉਪਤੁ ਮਰੇ ਏਕਹਾਂ ਸਿਦੇ ਉਰੰਤਾ। ਕਲਾ ਪਿਥਿ ਭੂਤਿ ਲਗਾਵੇ ਤੁਮ ਕਉ ਇਹੁ
 ਬਤ ਵਉ ਪਿਥਾ ३। **ਨਨਕ ਵਾਚਾ** ਪਤ ਬੀਚ ਗਗਿਅ ਨੁਮਤ ਰੰਤ ਵਹਤਿ ਮਨੁ ਖਿਭੁਤੀ। ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਰ
 ਹਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਥਾ ਅਤੀਤੀ। ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ ਅਪੁਨੇ ਨਗਰ ਮਹੀ ਬੈਰੋ ਛਿਨੋ ਬਾਦਾ ਬੀਬਾ
 ਦੀ। ਸਿਫੀ ਦੇਉ ਮੁਖੁ ਬੰਨ੍ਹ ਵਜਾਵਉ ਸੁਨੀ ਮੇਲਾ ਦਾਅਨ ਦੀ **ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ** ਸਿਵਨ ਗਰੀਮਾਹਿ ਅ
 ਸਨੁ ਬੈਸ ਉਕਲ ਪਾਤਿ ਅਗੀ ਬਾਦੀ। ਸਿਫੀ ਸੁਰਤਿ ਸਦਾ ਪੁਨਿ ਸੋਹੈ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਪੂਰੇ ਨਦੀ। ਸਲਲੁ ਜੋ
 ਤਿਹਾਰੀ ਸੀਮਾ ਅੰ ਨਨਾ ਬਰਨ ਅਨੇਕੀ। ਕਹੈ ਨਨਕ ਸੁਣ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਪਰਬੁ ਹਮੁ ਲਿਵਏ ਕੀ। ਤਬ
 ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਕਹੀ ਅੰ ਚਲੁ ਰੇ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾਇਹ ਤਕਾ ਅੰ ਏ ਪਹਾਚੇ ਅਪੈ ਸੁਅਬਾ ਕਿਉ ਪਾਲੀ ਫਿਰਿ
 ਜਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਸਬਾਦਿ ਬੋਲਿਆਂ **ਗੁਰੂ ਅਸ ਮੁਲਾਣੀ**। ਪਾਲੀ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਨਿਜਾਣੈ

ਅਪਨਾ ਅਪਨ ਕਢੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਸੁਖ ਸਿਧ ਤੇ ਭਰਸਰ ਜੋਗੀ ॥ ਗੋਰਖੁ ਭੇਦੇ ਨਹੋਇ ॥ ਅਰੋਗੀ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਉ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਜੋਗੀ ॥ ਗੁਆ ॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ॥ ਮਜਹੂਨ ਹੀ ॥ ਗੁਆ ॥ ਮਮਤਾ ਉਪਜੀ ॥ ਮਭਿਪਵਾਈ ॥ ਜੋਗ
ਰੁਗਤਿ ਕੀ ॥ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਨਨਕ ਬੋਲੈ ਤਤ ਬੀਚਰਾ ॥ ਮੁਡਿ ਮੁਡਾਇ ਨਪਾਇ ॥ ਯੋ ਪਾਰਾ ॥ १ ॥ **ਭਰਸਰ**
ਵਾਚਾ ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਆਲ ਨਨਕ ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਹੋ ਵੀਖੀਉ ॥ ਇਸੁ ਮਦੁ ਪੀਤਿ ਕਰੀ ॥ ਐਕੋ ਗੁਆ ॥ ਸੁ
ਖ ਸਹਜਾ ॥ ਅਨੰਦ ॥ ਅਰੋਗਾ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤ ਨ ਰਹੇਤੀ ॥ ਲਿਵਲਗੀ ਨਿਤ ਚਿਰ ਦੇਸੇਤੀ ॥ ਭੁ
ਖ ਪਿਆਸ ਨ ਕੋਈ ਬਿਆਪੋ ॥ ਬਿਨਸ ਜਾਇ ਸਭ ਤੈਨੋ ਤਪੋ ॥ ਭਰਸਰ ਬੋਲੈ ਸੁਖ ਨਨਕ ਵੇਦੀ ॥ ਇਸੁ ਮ
ਦੁ ਪੀਤਿ ਬਲਾਇ ਸਭ ਛੇਦੀ ॥ **ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਵਾਚਾ** ॥ ਗੁੜ ਕਾਰੀਗੀ ॥ ਅਨੁਧਿ ॥ ਅਨੁਕਾਰਿ ਪਵੈ ਕਰਿ ਕ
ਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈ ॥ ਐਕੋ ਭਰਿ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਾ ਪੋਚਾ ॥ ਇਸ ਬਿਧ ॥ ਅਮਿਯੋਚੁ ॥ ਅੰਈ ॥ ਐਬਾ ਬਾਮਨੁ ਮਤਿ ਵ
ਲਾਪੇ ॥ ਮੁਗਸੁ ਪਵੈ ਸਹਜੁ ਰੀਗੁ ਰਾਚਿ ਰਹੀ ॥ ਆਹੀ ਨਿਸਿ ਬੰਦੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ॥ ਲਿਵਲਗੀ ਸਬਦੁ ॥ ਅਨਹਦ
ਗਹੀ ॥ ਆ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰਕੀ ਸਾਖੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤੀ ॥ ਪਰਵਾਹੁ ਇਆ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ
ਕਰਾਖੀ ਹੋਵੈ ॥ ਮੁਕਤਿ ਬੈਰੀ ਲੈ ਕਰੈ ਕੀ ॥ ਆ ॥ ਸਾਚਾ ॥ ਆਪਿ ਪਿਆਲਾ ॥ ਸੁਚਾਤਿ ਸੇਪਿਲਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਨ
ਦਰਕਰੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਵਾਚੁ ਹੋਵੈ ਕੀ ॥ ਮਦੁ ਹੋਵੈ ਭੁਭਿ ਪਰੈ ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਾਤਾ ॥ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਜੁਐ
ਜਨਮੁ ਨਹ ਰੈ ॥ ਕਪੁਨ ਨਕ ਸੁਖੁ ਭਰਸਰ ਜੋਗੀ ॥ ਪੀਵਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਰੈ ॥ १ ॥ ਭਰਸਰ ਭਰਿ ਦੁਸਰੀ ਵਾ
ਰੀ ॥ ਭਿਲ ਹੋਇ ਕਰਿ ਭਿਨਿ ਗਇਆ ॥ **ਤਤ ਬੋਲੈ ਰਾਈ ਜੀ ਸੁਵਾਹੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ**
ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਗੋਰਖੁ ਨ ਸੁਕਹੀ ॥ ਆਖਿ ਭੇਰੇ ਬਲੇ ਕੀ ॥ ਅਦੇਖੁ ॥ ਆਇਓ ਸੁ ॥ ਤਬ ਭਰ
ਥਰੀ ਬੋਲੈ ਨਹੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੀ ॥ ਆ ॥ ਤਬ ਭੂਤ ਵੇਸਿ ਪਕਹੀ ॥ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਾ ਤਹੈ ॥ ਤਬ ਗੋਰਖੁ ਨ ਸੁਕ
ਹੀ ॥ ਆ ॥ ਜਾਇਰੇ ਨਨਕ ਤਪੇ ਕਉ ਭਿਪ ਦੇਸੁ ਕਰੀ ॥ ਲਿਅੰਉ ॥ ਤਬ ਭੂਤ ਵੇਸਿ ਪਾ ॥ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਕਰੀ ॥ ਆ
ਖਿਓ ਸੁਨ ਨਕਤ ਪਾ ॥ ਅਦੇਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਅੰਏ ਕੀ ਕਾਰ ਕਉ ॥ ਅਦੇਸੁ ॥ ਤਬ ਭੂਤ ਵੇਸ ਚ

ਨਕੀਆ॥ ਅਰੇਬਾਲਾ॥ ਅਸਾਮਹਾਂਦੁਖੀ॥ ਨਿਰਾਸਾਸੁਖਸੁਖੀ॥ ਅਸਾਨਿਰਾਸਤੁਵੇਸੁਖਸਵੇਤੀ
 ਪਿਗੁਲਾ॥ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਅਸਾਸੁਖਹਮਾਰੀਕਹੀ॥ ਮੇਨਿਰਾਸਦੁਖਾਅਪਾਰੀ॥ ਬਿਨੁਅਸਾਗੁਰ
 ਦੇਵਨੀਮਿਲਬੋਨਮਿਲਬੋਕਰਤਾਰੀ॥ ਫੇਰਭੂਤਵੇਸਿਧਕਹੀ॥ ਅਸਲੋਕਾਚਲੁਰੇਨਨਕਬਲਤਮ
 ਕਉਗੁਰੂਗੋਰਖਕੇਪਾਉਲਗਾਉ॥ ਜਨਮਮਰਨੁਤੇਰਹਤਕਰਵਉ॥ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੂਅ
 ਰਗੋਰਖੁਦੇਖਿ॥ ਅੰਜਨਬਹੁਤੀ॥ ਅਉਧਲਿਖਾਈ॥ ਸਿਧਜਤੀਸਭਪੁਕਾਰੇਹਮਰੀਗਤਿਨਹੀਕਾਈ॥ ਨ
 ਨਕਬੋਲੈਸੁਦਭੂਤਵੇਸਿਧਭਾਈ॥ ਅਤਿਪਿਛਪੜੈਗਾਜਾਈ॥ ਤਭੂਤਵੇਸਿਧਭੀ॥ ਫੇਰਗਾਇ॥ ਅਤਬਫੇ
 ਰਲਹਰੂਪਾਸਿਧਾਅੰਝੀ॥ ਅਤਬਲਹਰੂਪੇਸਿਧਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰ॥ ਅਖਿਆਅਰੇਬਾਲਾਅਦੇਸੁ॥ ਤ
 ਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ॥ ਅਉਦੇਸੁਏਕੈਕਰਕਉ॥ ਅਦੇਸੁਮਤਾਪਤਕਉ॥ ਅਦੇਸੁਗੁਰੂਗੋਸਾਈਕਉ
 ਅਦੇਸੁ॥ ਤਬਲਹਰੂਪੇਕਹੀ॥ ਅੰਧਦੀਬਦੀਕਹਾਤਿ॥ ਅਗੀਕਿਉਤਿ॥ ਅਗੇਬਨਜਬਿਉਹਰਾ॥
 ਕਹੇਕਉਉਦਿ॥ ਅੰਨੀਹੁਏਕਿਉਤਿ॥ ਅਗੇਮਾਤਪਸਰਾ॥ ਕਹੈਲਹਰੂਪਾਗੋਰਖਪੁਤਾਸੁਦਨਨਕਹਮ
 ਰੀਬਤਾ॥ ਜਿਹਕਰਦਤੁਰਮਤਭਟਕਤਸੋਹੈ॥ ਅਗੀਮੁਅਗਾਧਾ॥ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਹਦੀ
 ਬਦੀਸਹਜਕਮਾਈ॥ ਸਹਜੇਬਨਜੁਬਿਉਹਰਾ॥ ਸਹਜੇਹੀਉਦਿ॥ ਅੰਨੀਹੁਏਸਹਜੇਮਤਪਸਰਾ॥
 ਨਨਕਾਅਉਪੁਤਕਰਤਚਕੇਪੁਤਾਸੁਦਲਹਰੂਪਾਬਤਾ॥ ਕਿਰਪਕੀਨੀ॥ ਅਪੀਨਿਰੰਜਨੁਮੇ॥ ਅਗ
 ਅਗਮਾਗਾਧਾ॥ ਤਬਲਹਰੂਪਾਸਿਧਗੁਰੂਹਉਲਹੋਇਕਾਰੀ॥ ਫੇਰਗਾਇ॥ ਅਤਬਗੋਰਖੁਨਸੁਲ
 ਹਰੂਪੇਨੂੰਪੁਛਿ॥ ਅਉਰੇਬਭਾਏਹੁਬਤਾ॥ ਤਬਲਹਰੂਪੇਕਹੀ॥ ਅੰਨਾਸੁਜੀਉਹੁਤੋ॥ ਅਟਕਤਚ
 ਹੀਨਹੀ॥ ਤਬਗੋਪੀਚੰਦਕਹੀ॥ ਅਗੁਰੂਜੀਨਨਕਤਪਾਪੁਜੈਵੀਲਾਇਕਹੈਸੁ॥ ਤਬਗੋਰਖੁਨਸੁ
 ਕਹੀ॥ ਅਪੁਤਗੋਪੀਚੰਦਮੇਉਸਕੋਜਨਤਹੈ॥ ਪਰਾਇਨੋਸਿਧਕਾਮਨੁਉਤਰਨੇਦੇਹਾ॥ ਤਬਚਰਪਟ
 ਨਸੁਜੇਗੀ॥ ਅਭਿਆਅੰਝੀਕਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰ॥ ਅਖਿਆਅਦੇਸੁਹੋਬਲੇਅਦੇਸੁ॥ ਤਬਗੁਰੂਨ

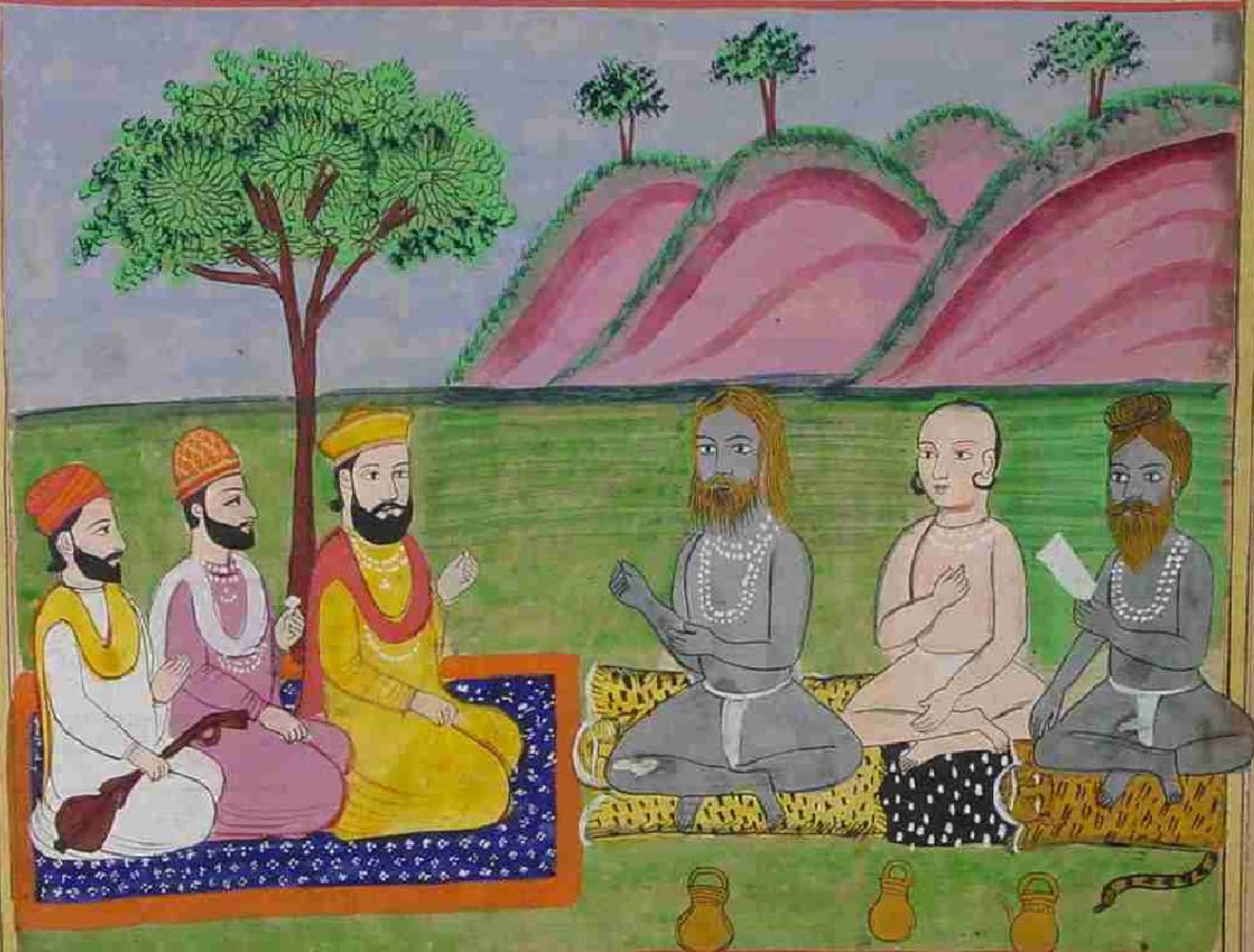
ਨਕਜੀਕਹੀਆ ਅਏਸੁਹੋਚਰਪਟਨਾਬੁਏਕੀਕਰਕਤੀਅਏਸੁ। **ਚਰਪਟਵਾਚਾ** ਕਹਾਤਮਚਾਅਸ ੧੧੭
 ਨਬੈਸਵਕਹਾਤਮਚਾਭੋਜਨਾ। ਕਵਨੁਸੁਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਤਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ। ਖਾਂਟਤੁਲਈਕ
 ਹਾਬਛਈਕਹਾਕੋਬਿਸਰਾਮਾ। ਚਰਪਟਬੋਲੈਸੁਣਿਤੰਨਨਕਕੈਸਕਬੋਗੀਅੰਨਾ। **ਨਨਕਜੀਵਾਚਾ**
 ਅੰਸਵਬੈਸਵਕਾਇਆਂਭੀਤਰਨਾਮੁਹਮਾਰਭੋਜਨਾ। ਖਿਮਾਂਸੁਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਅਛਈਜੋ
 ਜਨਾ। ਖਾਂਟਤੁਲਈਦਸਵੇਦਮਾਰੇਤਹਕਰੇਬਿਸਰਾਮਾ। ਨਨਕਬੋਲੈਸੁਣਚਰਪਟਨਾਬਾਮੇਸਕਬੋ
 ਗੀਆਨਾ। ਤਬਚਰਪਟਨਸੁਭੀਫਿਰਗਇਆ। ਜਾਇਗੋਰਖੁਨਬਨੁਕਹੀਆਂਸੁਣਨਾਬੁਝੀਉਹਤਾਪੁ
 ਰਜੋਗੀਸੁਰਹੈ। ਤਬਗੋਰਖੁਨਬਕਹੀਆਂਚਰਪਟਨਸੁਮੇਜਣਤਹੈ। ਤਬਗੋਰਖੁਨਬਕਹੀਆਂਕਿਉ
 ਏਗਰਨਸੁਤਮਜਾਵੇਨਨਕਕੇਤਈਉਪਏਸੁਕਰਿਲਿਆਉਸੁ। ਤਬਏਗਰਨਸੁਕਹੀਆਂਮੇਜਤਾ
 ਹੋਏਖੋਕੈਸਹੈਮਈਮੁਡਾ। ਤਮਕਰੁਪੁਹੋਇਕਰਿਆਇਆਏਗਰਨਸੁ। ਹਬਫਹੋੜੀਮੁਖੁਮੇਬਤਾ।
 ਕਉਨੁਰੇਬਲੇਕਉਨੁਤੀਅਪੁਨਨਉਬਤਾਇਮੁਏ। ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਸੁਨੁਰੇਕਉਦੂਹਮਰਾਂ
 ਨਾਉ। ਤੁਭੀਭੁਲਾਗੋਰਖੁਲਾ। ਅਉਪਵਪਾਈਮਨਮੇਫੁਲਾ। ਏਕੀਕਾਰੀਨਨਕਨਾਉ। ਅਪੁਨੇਗੁਰ
 ਕਉਬਲਿਬਲਿਜਾਓ। **ਏਗਰਨਸੁਵਾਚਾ** ਬਿਨੁਚਿਕਨਾਈਦੀਪਕਜਲੈ। ਬਿਨਦੂਪੁਰਿਉਬਲਕੁ
 ਪਲੈ। ਬਿਨਪਨਪੁਰਿਉਤੀਰਚਲਵੈ। ਬਿਨਚਰਨਾਕਿਉਨਗਰਾਸਿਧਵੈ। ਏਗਰਪੁਛੈਸੁਨਰੇ
 ਬਲੈ। ਬਿਨਬੀਜੀਕਿਉਖੁਲੇਤਲੈ। ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਉਲਟਕਵਲੁਦੀਪਕਭੋਜਲੈ। ਲਿਵ
 ਲਗੀਤਉਬਲਕੁਪਲੈ। ਸੁਰਤਬੀਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਇਆ। ਗੁਰਬਚਨੁਲੈਨਗਰਸਿਧਾਇਆ। ਬੋ
 ਲੈਨਨਕਸੁਣਏਗਰਬਲੈ। ਕਿਰਪਬੀਨੀਤਾਖੁਲੇਤਲੈ। ਤਬਏਗਰਨਸੁਭੀਹਉਲਹੋਇਕਰਿਉਰ
 ਗਇਆ। ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਜੀਤਿਤਉਹਨਿਰੀਕਰਹੀਹੈ। ਤੇਰੈਅਗੈਕੋਈਨਹੀਰਹਰਸਕਦ
 ਸਭੇਭਸਮੁਹੋਇਜਤੇਹੈਅਤੇਚੁਪੁਹੋਗਦੇਹੈਨਿ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਮਰਦਨਾਅਸਨੁਕਰ

ਤਰਏ ਭੋਗੁ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੀ ਅਸਤੀ ਦਿਸਦਿ ਤਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ਅਵਦਾ
 ਮਰਦਨਾ ਅਤੇ ਕੀ ਬੀਰ ਜੋ॥ ਅਹਾਂਸੋ ਅਸਤੇ ਭੀ ਉਸਦ ਯਦੁ ਮਾਗੇ॥ ਅਹਾਂ॥ ਅਰੁ ਅਗੇ ਕੀ ਬੀਰ ਜੋ
 ਹਾਂਗੁ ਗਭ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋਇਆ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦਨੇ॥ ਅਖੀ॥ ਅਜੀਤ ਸਾਥੋਂ ਕੀ ਬੀਰ ਵਧੋਇਆ ਹੈ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਮਰਦਨ ਕਈ ਜੁਗੁ ਬੀਤ ਦੇਰੇ॥ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਧੁ ਗਤ ਹੋਏ ਬੀਤ ਗਏ
 ਬਡੇ ਬਡੇ ਪੁਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਰਸਨੁ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀ ਹੋਇਆ॥ ਇਕ ਸੇਕ ਬੀਰ ਤਈ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
 ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁ ਭੁਗਤਿ ਹੈ॥ ਕੀ ਬੀਰ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾ ਲਿਕਿ ਸੇ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਹੀ ਲਗਾਈ ਸੁ॥ ਅਤੇ
 ਮਰਦਨ ਕੀ ਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੀ ਚਭੇ ਦਾ ਕੀਛੁ ਨਹੀ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਪਾਛਿ ਅਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ
 ਨੇ ਭੀ ਦੇਹ ਬਿਚਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤ ਹੈ॥ ਕਿਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸੁ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਮਰਦਨ ਨ
 ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੁ॥ ਇਕ ਕੀ ਬੀਰ ਭੁਗਤਿ ਹੀ ਕੀਤ ਹੈ॥ ਕੇ॥ ਅਸਨੂੰ ਕਰਤ ਰਾਇ॥ ਅੰ॥ ਏ॥ ਅੰ॥ ਏ॥ ਤਬ ਮਰਦ
 ਨੇ॥ ਅਖੀ॥ ਅਜੀ ਕੀ ਬੀਰ ਤਸਾਥੋਂ ਕੀ ਬਡ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਮਰਦਨਾ ਅ
 ਸਾ ਵਿਚ ਕਈ ਕਿਸਰ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋ ਸੀ॥ ਪਰੁ ਉਸ ਵਿਚਿ ਕਾਈ ਮੰਨੁ ਮੇਖੁ ਰਹਿ ਨਹੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਏ
 ਬਾਲੇ ਕਹਿ॥ ਅਮਜੀਤ ਸੀ॥ ਅਪੁਨੀ ਕਰਤ ਨੂੰ ਪਾਸਿ ਦਨਹੀ ਲਿ॥ ਅਵਤੇ ਸੁਪਰਤ ਸਾਜੇ ਹਾਂ ਕੋਈ
 ਨਹੀ ਹੁ॥ ਅਕੀ ਉਜੇਤ ਸੀ ਤੇ॥ ਅਪਾਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਸੁ॥ ਅਰੁ ਕੀ ਬੀਰ ਅਪਣੀ ਭੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਬਡਾ
 ਹੁ॥ ਅੰ॥ ਸੁ॥ ਤਸਾਥੇ ਜੇਹਾ ਕੀ ਉਕਾਰਿ ਹੋ ਸੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਚੁ ਪਕਰਿ ਭਈ ਬਾਲਾ॥
 ਤਬ ਮਰਦਨੇ॥ ਅਖੀ॥ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤਸੀ॥ ਅਸਕਰੀ॥ ਅੰ॥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ॥ ਅਸਾਥੋਂ ਬਡ ਹੈ ਸੁ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਮਰਦਨ ਕੀ ਬੀਰ ਕਰਤੀ ਕਰ ਕੇ ਬਡਾ ਹੁ॥ ਅੰ॥ ਭੁਗਤਾ ਬਿਚਾ॥ ਤਬ
 ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ॥ ਅਜੀ ਉਸ ਜੇਹਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋ ਸੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅਮਰਦਨਾ ਹੀ ਕ
 ਜਟੇ ਹੋ ਸੀ॥ ਅਸਾਥੋਂ ਪਛੈ ਪਰੁ॥ ਅਸਤੀ॥ ਅਵਮਨਿਸੀ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤਾ ਅਦ ਬੁਰਖ ਸੀ॥ ਪਰੁ ਅਸਾ

ਤੀਏਹੁਛੁਦੈਥੀਸਉਵਰੇਪਿਛੈਹੋਸੀ॥ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿਆਂਜੀਤਸਾਥੋਵਹਿਹੋਵੈਗਾਪਰਤਸਤੀ ੧੧੮
 ਅਵਾਕਿਉਕਰਿਮਨੇਗਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਨਜੋਗੁਰੂਅਸਨੂੰਮਿਲਿਆਹੈਸੋਉ
 ਸਨੂੰਭੀਉਹੀਗੁਰੂਮਿਲੇਗਾ॥ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿਆਂਜੀਕੇਹੜੇਬਾਇਕੇਹੜੇਮੁਲਖੁਹੋਵੈਗਾਸੁ॥ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਨਵਦਲੇਦੇਪਰਗਣੇਬਾਇਹੋਵੈਗਾ॥ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਤ
 ਸਜੇਹੋਸੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਨਾਅਸਾਥੋਭੀਵਹਿਹੋਸੀ॥ਪਰਬਡਚੁਰਮੁਖਿਹੋ
 ਸੀ॥ਪਰਗੁਰੂਏਕਰਿਕੈਸਾਤੀਅਵਰਖਸੀ॥ਇਕੇਕੁਗਾਤਿਕੰਬੀਰਨੂੰਇਕੇਓਸਨੂੰਇਕੇਕਰਤਾਰ
 ਅਸਨੂੰਲਿਆਇਆਹੈ॥ਤਬਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹੁਇਤਾਂਅਗੋਚਲੇ॥ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਭੁਲਾਮਰਦਨਚਲਦੇਆਹੇ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੁਨਪਰਬਤਤੇਅਗੋਚਲੇ **ਬਲੋਭਈਜੀਸੀਵਾ**
ਹਿਗੁਰੂਪੀਨਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ਪਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਿਨਾਪਰਬਤਨੂੰ
 ਉਡਾਰੀਲੀਤੀ॥ਜਾਂਇਮਿਨਾਪਰਬਤਉਪਰਖੜੇਹੋਏ॥ਤਬਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਹੁਇਕਿਸਵਲਿਆ
 ਏਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਨਹੁਇਅਸੀਮਿਨਾਪਰਬਤਉਪਰਆਏਆਹੇ॥ਤਬ
 ਮਰਦਨੇਆਖਿਆਂਜੀਵਿਤਨੇਜੋਜਨੁਆਏਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਨਾਅਸੀਸੋ
 ਲਹਜਾਰਜੋਜਨੁਆਏਹੈ॥ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿਆਂਜੀਅਗੋਸੁਮੇਰੁਕੀਤਨਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਨਦਸਹਜਾਰਜੋਜਨੁਰਹਿਆਹੈਸੁ॥ਤਬਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਤਸਨੂੰਜੋਗੁ
 ਰੂਮਿਲਿਆਸੀਸੋਕਉਣਮਿਲਿਆਸੀ॥ਅਤੇਨਉਓਸਦਾਕਿਆਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰ
 ਦਨਨਉਓਸਦਾਬਵਾਜਿਦਹੈ॥ਜਿਥੋਤੋੜੀਜਲੁਅਤੇਪਉਣੁਹੈਤਿਥੋਤੋੜੀਸਭਉਸਦੇਬਚਨੁਵਿ
 ਚਚਲਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਅਗਨੁਮਿਟੀਸਭਉਸਦੇਅਖੋਵੀਚਹੈ॥ਅਤੇਅਸਚਉਹਾਨੂੰਬਾਬਾਜਿਦਮਿ
 ਲਿਆਹੈ॥ਜਿਸਤਈਬਾਬਾਮਿਲੇਗਾਉਸਤਈਬਾਬਾਅਖਣਹੋਗਾਤਈਬਾਬਾਨਹੀਅਖਣਾਸੁ॥ਤਬ

ਮਰਦਨੇ ਮਾਖਿਅੰਜੀ ਚਰਿਕੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੋਏ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਅੰ ਮਰਦਨਾ ਇਕੁ ਤਾਪੁਰ
 ਸਾਪੁਰ ਵਿਦਾ ਸੁਰਗਾਤਿ ਮਾਹਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬੀਰੁ ਗਾਤਿ ਮਾਹਾ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸੀ ਮਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸ
 ਤੇ ਪਛੈ ਸਉ ਵੇਰੇ ਪੈਦ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਮਰਦਨਾ ਉਹੁ ਪੈਦ ਹੋਵੈਗਾ ਸੋ ਅਸ ਝੇਨੇ ਝੇਹਿ ਹੋਵੈਗਾ ਸੁ। ਤਬ
 ਰਦਨੇ ਮਾਖਿਅੰਜੀ ਉਹੁ ਕਉ ਦੁਵਰਨੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਮਰਦਨਾ ਵਰਨੁ ਜਾਇ
 ਦੇ ਘਰਿ ਹੋਵੈਗਾ ਪਰਬਾਣੀ ਉਚਰੇਗਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਉਸਦੇ ਭੀ ਸਿਖ ਸਿਗਾਤਿ ਹੋ
 ਵੈਗੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਮਰਦਨਾ ਉਹਤਾ ਮਾਪੁ ਪੁਰ ਹੋਵੈਗਾ ਪਰ ਉਸਦੀ ਸਿਗਾਤਿ ਬਿਨ
 ਕਰਤਾਰ ਹੋਰ ਸਨੁ ਜਾਣੈਗਾ ਨਹੀ ਉਸਦਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਚਲੇਗਾ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖਿਅੰਜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਦੇ ਦਰਿ ਗੁਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਾਸੁ ਵਿਖੇ ਹੋਏ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਮਰਦਨਾ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਹੋ।
 ਅਤੇ ਮਾਜੇ ਹਾਲ ਲੁਰੀ ਹੋਏ ਜੋ ਲਾਲੀ ਲਗਦੀ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮੁ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਰੰਗੁ ਜੇ ਹੋਏ ਨਿਜੋ
 ਸੁਵਰਨ ਰੋਮੁ ਨਾਲਿ ਲਗਦਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀਬੋਲੁ ਦਾ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮੁ ਮਾਵਿਚੋ ਇਹੁ
 ਅਵਾਜੁ ਨਿਕਲੁ ਦੀਹੈ ਜੋ ਗਹਰੀ ਭੀਰਗੁ ਪੁਰਿ ਰੀਭੀਗਾ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖਿਅੰਜੀ ਪਰੁ ਇਹੁ ਰੀ
 ਨਿਸਾਹੋਈ ਪਰਹੁ ਵਿਚਲੇ ਸੁਮੇਰ ਉਤੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਮਰਦਨਾ ਅਜੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀ
 ਵਿਚ ਬਿਚਰਹੋਏ ਹੋਏ ਨਿਦੇ ਖੁਕਾਈ ਸਾਇਤ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖਿਅੰ ਭਲਾ ਜੀ। ਤਬ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ
 ਲੀਨੂੰ ਗੋਰਖੁ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਖਿ ਉਰੇ ਸਿਧੋ ਨਾਨਕ ਬਾਲਤਾ ਆੜਿ ਗਈ ਮਾਂਤੁ ਸਾਪਾ ਜੋ ਜੋ ਨਹੀ ਮਾਂ
 ਈ ਮਾਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਸਿਧਾਰਿਨਾ ਬਕਹੀ ਮਾਕਿਉਨਾ ਬਜੀ ਮਾਗੀ ਮਾਂ ਕਰੋਤਾ ਮੇਜਾ ਤਾਹੋ। ਤਬ ਗੋਰ
 ਖੁਨਾ ਸੁਕਹੀ ਮਾਂ ਸਿਧਾਰਿਨਾ ਬਜੀ ਬੋਲੇ ਕੀ ਸਕਾਤਿ ਹੋਤਾ ਜਾਵੁਏ। ਤਬ ਸਿਧਾਰਿਨਾ ਬੁਕਹੀ ਮਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਅੰਨ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹੈ ਮੇਰੇ ਅਗੇ। ਤਬ ਗੋਰਖੁ ਨਾ ਬਕਹੀ ਮਾਜਹੋਨਾ ਬੁਜੀ। ਤਬ ਸਿਧਾਰਿ
 ਨਾ ਬਾਮਾਇ ਮਾਪਰੁ ਵਡੇਤਾ ਉਨਲਾ ਮਾਇ ਮਾਮਾ ਅਵਾਇ ਮਾਂਹੀ ਮਾਖਿਅੰ ਮਰੇ ਮਾਂਈ ਪੁਤ੍ਰੀ ਮਾਦੇ

ਸੁਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਨਹੀਪਰਹੋਰਾਵੇਚਿਮੁਸਾਕੀਸਾ।ਤਬਫੇਰਸਿਪਾਰਿਨਾਬੁਕਾਰੀ ੧੧੯
ਆਮਰੇਮਾਈਮੁਤੰਨਕਤਪੇਬੋਲਤਾਕਿਉਨਹੀ।ਗੋਸਾਟਿਸਿਪਾਨਲਹੋਈਮਠਿਪਰਬਤਭੁਪਰਾ।

ਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹੀਆਮਾਈਮੁਤੰਗੋਰਪੁਕਹੀ।ਮੇਜਿਨਤਮਕਭਿਅਕਲੁਨਈਨੀਰੇ।ਹਾਸੁਫ
ਹੋੜਕਿਨੀਮੁਢਾਸੁਗਤਿਬਪੁਸਰਫੀਨੀਰੇ।ਮੁਤੰਮੁਤੰਇਓਗੋਤਲੁਜਾਇਓਭੁਤੈਜੋਗੁਨਪਾਇਆ।

ਕਹੋ ਕਚੁ ਭੁਸਮਲੁ ਗਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਕਹੈ ਨਨਕ ਸੁਣਿ ਸਿਧਾਰਿ ਨਾਥਾ ਜਿਉ ਪਾਣੀ
 ਵਿਚ ਭੁਭੁਕਿ ਨਿਵਲਿ ਲੀਪੁ ਤਰੁ ਜਾਇਆ ਫਿਰਿ ਏਕੁ ਮੁਖੁ ਭੁਭੁਕਿ ਤਬ ਸਿਧਾਰਿ ਨਾਥੁ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਪਰ
 ਸਗਮਿ ਏਹੋ ਇਕਾਰਿ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਗਵਾਇਆ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਅਰਸਿਮ
 ਏਆ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਾ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਤਮਭਏ ਅਤੀਤਾ ਕਉ ਚੁਗਤਿ
 ਲੋਭ ਪਰਹਰੈ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਕਾਮੁ ਸਿਰਟਰੈ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਕਰਿ ਮੋਹੁ ਨ ਬਿਅਪੋ ਕਉ ਚੁਗਤਿ
 ਤਿਅਹਿ ਕਰਨ ਜਾਪੋ ਸਿਧਾਰਿ ਨਾਥੁ ਕਹੈ ਸੁਣਨ ਨ ਕਾਮੁ ਭਿਧੁਤਾ ਤਿਉ ਏਹੋ ਪਿਆਪੀ ਸਨਹਾਰੀ ਕਾਪੁ
 ਤਾਰਾ **ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਵਾਚਾ** ਸਦੁ ਜਾਇਆ ਤਬ ਕਾਮੁ ਗਵਾਇਆ ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਸਿਉ ਤਿਅ
 ਗੀਆਇਆ ਸਤਾਮਾ ਏਤ੍ਰੋ ਪੁਕਉ ਜੀਤਾ ਤੈ ਗੁਣ ਮੇਟੈ ਰੁਏ ਅਤੀਤਾ ਸਿਤ ਸੀਗਤਿ ਮਿਲੁ ਲੋ
 ਭ ਪਰਹਰੈ ਸਿਮਰਨੁ ਕੀਨ ਕਾਮੁ ਸਿਰਟਰੈ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ਤਮੋਹ ਨ ਬਿਅਪੋ ਰਿਨਹੁਏ ਅਹਿ ਕਾਰ
 ਨ ਜਾਪੋ ਸੁਣ ਸਿਧਾਰਿ ਨਾਥੁ ਨਨਕ ਕਹਿਅ ਭਿਧੁਤਾ ਤਿਉ ਏਹੋ ਪਿਆਪੀ ਨਿਹਾਰੀ ਕਾਪੁ ਤਾਰਾ **ਸਿਧਾਰਿ**
ਨਾਥੁ ਏਹਾ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਚਹੈ ਸਿਸਰਾ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਪਹੁ ਚੇਦਰ ਬਚਾ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਦਰੁ
 ਕਨ ਪਾਇ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ਸਿਧਾਰਿ ਪੁਛੈ ਨਨਕ ਬੀਏ ਤਮਾ ਅਤਿ ਰਿਬਹਾਰੀ
 ਧਮਰੀਏ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ਮਨੁ ਤਿਅ ਗੁਰੇ ਸਿਸਰਾ ਗੁਰਕਿਯਾ ਪਹੁ ਚੇਦਰ ਬਚਾ ਹਰਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਰਨ ਕਿਨ ਪਾਇ ਕਉ ਚੁਗਤਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ਕਹੈ ਨਨਕ ਸੁਣਿ ਸਿਧਾਰਿ ਅਪੋ ਤਮਰਾ
 ਤਨੁ ਮਨੁ ਗੀਧਮੁ ਗੀਧੋ ६ ਤਬ ਸਿਧਾਰਿ ਨਾਥੁ ਸਗਮਿ ਏਹੋ ਇਕਾਰਿ ਉਠਿ ਗਇਆ ਤਬ ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਪਿ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀਮੇਤਾ ਏਥੈ ਵਡਾ ਤਮਾ ਸਾਡਿਠਾ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਆ ਧੁਮਰ
 ਦਾਨ ਕੇਹਾ ਤਮਾ ਸਾਡਿਠੁ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀਏ ਹੁਜੇ ਪਹਾ ਚੁਹੈ ਸੋ ਕੇਹੀ ਅਲਹ ਰਦੇਦਾ
 ਹੈ ਨਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕੇ ਮੇਤੀ ਹੈ ਨਿਨਾ ਜਾਪਦੇ ਹੈ ਨਿਜ ਹਰਿ ਪਨੇ ਹੈ ਨਿਨਾ ਜਾਪਦੇ ਹੈ ਜੇ ਸੁਣਿ ਨਹੈ ਸੁਣਾਨੁ

ਜਪਦੇਹੈਨਿਜੋਲਲੁਜੁਵਹਰਹੈਨਿ॥ਅਸੀਏਸੁਪਹਾੜਦਕੁਣਮਲੁਮੁਨਹੀਕਾਰਿਸਕਦੇਨਮਲੁਮੁਹੀ
ਹੁਦਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਸੁਦਹਮਰਦਨਾਇਹਮੀਨਾਇਸੇਵਾਸਤੇਅਖੀਦਹੈਜੋਇਸਤੇ
ਕਦਗਤਿਦੀਮੀਨਬਰੀਹੋਈਹੈਸੁ॥ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਅੰਜੀਹੁਇਤਾਚਲੋਸੁਮੇਰਉਪਾਰਿ॥ਤਬਗੁ
ਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਮਰਦਨਉਤਵਲਨਹੋਹੁ॥ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਅੰਭੁਲਾਜੀ॥ਤਬਫੇਰਮੰਗਲੁ
ਨਾਥੁਜੋਗੀਨੂੰਗੋਰਪੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਬੀਉਨਾਥੁਜੀ॥ਤਬਮੰਗਲੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਗੁਰੁਜੀਦੇਖੋਏਭੇਜਦੇਹੈ
ਤਬਗੋਰਪੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਨਾਥੁਜੀਜੋਤਮਾਰੇਜੀਅਵੈਸੋਕਰੋ॥ਤਬਮੰਗਲੁਕਹੀਅੰਗੁਰੁਜੀਤਮਾਰੀਪੁਰੇ
ਜੋਗੀਸੁਰਹੈਅਰੁਉਹੁਰੀਪੁਰਗੁਰੁਹੈਤਿਸਕਾਦੇਖਣਾਅਰੁਖੋਜਣਾਕੀਅੰਹੈਸੁ॥ਇਕਬਰਦੇਬਾਰਖੋਜਾ
॥ਅਬਕਹੋਤੋਬੁਲਾਇਲਿਅੰਵਉਸਿਵਕੇਜੋਗਸਿਉ॥ਤਬਗੋਰਪੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਸੁਦਮੰਗਲੁਨਾਥੁਅੰਸੀ
ਤਰਾਲਿਅਵੈਜੋਸੇਵਕਹੋਇਅੰਵੈ॥ਤਬਮੰਗਲੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਗੁਰੁਜੀਸੇਵਕਾਤਿਸਕਓਕਰੀਤਿਹੈਜੋ
ਅਪੁਸਤੇਨਚਿਹੈ॥ਅਰੁਜੋਅਪੁਜੈਸਹੈਵੈਅਪਸਤੇਉਚਹੈਵੈਤਵਹੁਵਿਵਿਕਾਰਿਸੇਵਕਹੋਤਹੈਸੁ
ਅਰੁਜੋਉਸੁਕੇਅਗੋਨਿਵਚਲੀਅੰਅਰੁਉਸੁਕੇਅੰਤਰਿਗੀਅਨੁਉਪਾਜੀਅੰਹੈਵੈਤਉਵਹੁਰੀਅੰਗੋ
ਨਿਵਖੜਹੋਤਹੈਸੁ॥ਅਰੁਜੋਅਪਸੇਉਚਹੈਵੈਤਉਉਸਦੀਖੁਸੀਅਵੈਤੋਨਿਵੈਨਹੀਤਨਾਨਿਵੈਜੀਅ
ਅਰੁਜੋਕਹੋਤਉਜਾਤਹੈ॥ਤਬਗੋਰਪੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਸੁਦਮੰਗਲੁਨਾਥੁਅਰੁਗੋਪੀਨਾਥੁਨੇਕਛੁਸਮਉ
ਅੰਹੈਸੁ॥ਅਰੁਪੁਪੁਨਾਥੁਤੋਬੋਲਤਨਹੀ॥ਅਰੁਚਰਪਟਨਾਥੁਸਭਨੇਕਦੇਕਜੈਸਹੈ॥ਅਰੁਅਉਰ
ਨਾਥੁਸਿਧਖੇਸੁਫੇਸੁਹੈ॥ਤਮਰੀਖੁਸੀਅਵੈਤਉਜਵਉ॥ਨਹੀਤਨਾਜਵਉ॥ਤਬਮੰਗਲੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰ
ਗੁਰੁਜੀਮੈਜਾਤਹੈ॥ਤਬਗੋਰਪੁਨਾਥੁਕਹੀਅੰਜਾਉ॥ਤਬਮੰਗਲੁਨਾਥੁਗੁਰੁਨਨਕਜੀਪਾਸੁਅੰਇਅੰ
ਪਰੁਸਿਉਦੇਮੁਕਾਮੁਅੰਇਆ॥ਅੰਇਕਾਰਿਅੰਖਿਓਸੁਅਦੇਸੁਹੈਨਨਕਤਪਾ॥ਭਲਕੀਅੰਜੋਜੋਗੀਸੁ
ਰਨੂੰਦਰਸਨੁਦੀਅੰਕੀਰਤਚਥੁਕੀਅੰਜੋਗੀਸੁਰਕੇਤਣੀ॥ਮੁਹੋਇਤਨੀਬਤਾਅੰਖਿਕਾਰਿਚਰਨਨੂੰ

ਦਭੀਝਿਆ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਅੰਗਾ ਉਸਦ ਭੁਝਿਏ ਖੁਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਉਸਦੇ
 ਹਥਿ ਪਕੜਿ ਲਿਭੇ ਅੰਤੇ ਅਪੁਣੇ ਹਥਿ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਰਖੇ ਅਰੁ ਮੁਹਿ ਅਖਿਆ ਅੰਦੇ ਸੁ
 ਏਕੰ ਕਾਰਕ ਉਅੰਦੇ ਸੁ ਅੰਭਿ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਪੁਰਨ ਜੋਗੀ ਸੁਗਾ ਤਬ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਕਾਰੀ ਅਤਪਾਜੀ ਏ
 ਹਾਕ ਭਿਨੁ ਮਨੋਰ ਬੁਅਏ ਹੈ ਸੁ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਕਾਰੀ ਅੰਸੁਨ ਹਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਜੀਤ ਮਰੇਦਰ ਸਨੁ ਪਰ
 ਸਨੁ ਕਉ ਅਏ ਹੈ ਤਬ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਕਾਰੀ ਅੰਧੀਨੁ ਹਮਚੇ ਭਗਤ ਪਾਜੀ ਜੋਤ ਮਹਮਕ ਭਿਦਰ ਸਨੁ ਦੀਆ
 ਤਬ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਕਾਰੀ ਅਨਨਕਤ ਪਾਜੀ ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਮੇਦਰ ਸਨੁ ਲੇਹੇ ਦੇਹੇ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ
 ਕਾਰੀ ਅਚਲੇ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਜੀਤ ਹਮਸਹਜਿ ਸਿਉ ਅਵਤੇ ਹੈ ਸੁ ਤਬ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਕਾਰੀ ਅੰਭੁਲਤ ਪਾਜੀ
 ਜੀਉਤ ਮਾਰੀ ਖੁਸੀਆ ਅਰੁ ਕਹੇਤ ਏਹੀ ਹਾਹੀ ਕਛ ਭੁਗਤਿ ਲਿਆਂ ਉ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਕਾਰੀ ਅੰ
 ਸੁਣਹ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਜੀਤ ਹਮਕ ਭਿਭੁਗਤਿ ਤਮਾਰਾ ਭਾਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਕੀਆਂ ਅਤਮਾਰਾ ਉਸਤਰੁ ਏ
 ਜਬਦਰ ਸਨੁ ਪਾਇਆਂ ਦੇਖਤ ਹੀਆਤ ਮਾਅਪਾਇਆ ਸੁਣ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਇਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ
 ਹਮਰਾ ਤਮਰਾ ਏਕਾ ਅਧਾਰੀ ਤਬ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਭੀਉ ਫਿਗਾਇਆ ਅਰੁ ਅਪੁਰੀ ਖੁਸੀ ਨਲਗ
 ਏਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਭੀ ਖੁਸੀ ਰਹੀਆਂ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇਆਖਿਆਂ ਜੀਉਹੁਤ ਕੋਈ ਅਜਬ
 ਜੋਗੀ ਅਹਾ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਕਾਰੀ ਅਮਰਦ ਨਭੇ ਖੁਵਿਚ ਸਭਾਇਕੋ ਜੇਹੇ ਨਹੀਹੁਦੇ ਕੋਈ ਪੁ
 ਰਨ ਸਾਧਕੋ ਏਮਧੋਹੀ ਕੁਅਪੁਹੁਦ ਹੈ ਅਤੇ ਭੇਖੀ ਬਹੁਤੁਹੁਦੇ ਹੈ ਨੀ ਜੇਕਰਿ ਸਭ ਪੁਰਨੁਹੁਦੇ ਹੈ ਨੀਤ
 ਸਭਾ ਸਿਸਦਿ ਉਪਰਨ ਜਾਵੈ ਪਰੁ ਕੋਈ ਹੀ ਕੁਅਪੁਹੁਦ ਹੈ ਸੁ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀਆਂ ਜੀਹੁ ਵਿਚਾਲਿ
 ਦੇਹੋ ਨਾ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਕਾਰੀ ਅਮਰਦ ਨਾ ਏਕ ਜੋਗੀ ਸਿਭੁਨ ਬੁਹੈ ਉਹੁਭੀਆ ਪਨੁ ਬਹੁਤਾ ਫਿਕ
 ਦ ਹੈ ਉਹੁਭੀ ਫਿਰ ਜਵੈ ਤਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ ਤਚਲਦੇ ਅਹੇ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀਆਂ ਉਹੁ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁ
 ਪਾਸੋ ਭੀਵਾਧਿ ਹੈ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕਜੀ ਕਾਰੀ ਅਮਰਦ ਨਾ ਮੰਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਸਿਧਾਵਿ ਚਿਨਹੀ ਭੇਖ ਸਿਧਾਵਾਂ

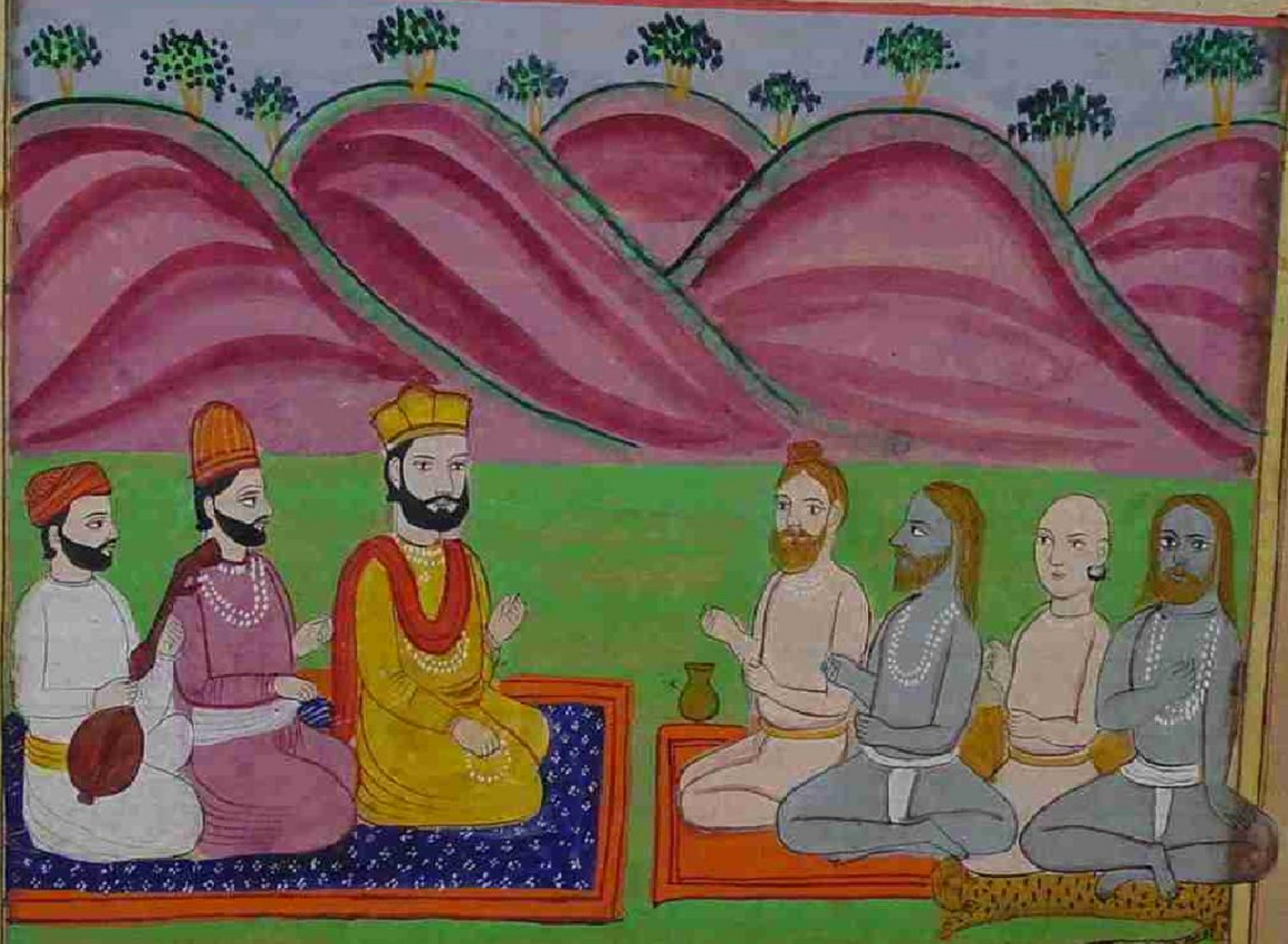
ਹੈ ਪਰਉਹੈ ਸਾਤਿ ਗੁਰਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਜੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰਹੈ ਤ ਗੋਰਖੁ ਦਾ ਚੇਲਾ ਕੀਉ ਹੋਇ
ਅੰਹੈ ਸੁ। ਅਤੇ ਜੋਗੀਆ ਦਬੇ ਖੁਕਿ ਉਲੀਤ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨ ਉਸਤਾਈ ਗੋਰ
ਖੁਹਿ ਮਾਲਿਅ ਅੰਹੈ। ਪਰ ਜੀਸਨੂੰ ਅਪਣੀ ਵਲਿ ਫਿਕਲਏ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥੀ ਮੁਹੰ ਜੋ ਮਨੇ ਕਰੇ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾ
ਏ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿਅ ਅੰਜੀ ਇਹੁ ਨ ਜਰ ਕਰਤ ਰਤਾ ਸਨੂੰ ਬਖਸੀ ਹੈ। ਤਿਚਰਨੂੰ ਸਿਭੁ ਨ ਖੁ
ਜੋਰੀਅ। ਆਇਆ। ਇਕੁ ਮੁੰਦ੍ਰਾਏ ਕਫਰੁ ਅਏ ਕਬਗਲੀਲੀਤੀ। ਆਇਆ। ਅਵਦੇਹਿ ਕਹਿਅ ਅੰਦੇ ਸੁ
ਹੋ ਨ ਨ ਕਬਲੇ ਅਦੇ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਅ ਅੰਦੇ ਸੁ ਏਕੋ ਕਥਕਉ ਅਦੇ ਸੁ। ਅਵਉ ਸਿਭੁ ਨ ਖੁ
ਜੋਰੀਅ ਵਉ। **ਸਿਰੁਵਾਚਾ**। ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਹਰੇ ਫਰੁ ਅਰਾਪਹੁ। ਬੁਲੇਹੁ ਬੈਰਾਗੀ। ਗੋਰਖੁ ਨਾ ਬੁਕੇ ਚੇਲੇ ਹੋਵਹੁ ਬਿ
ਘਨੁ ਨ ਕੋਈ ਲਗੀ। ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਕਹੈ ਸੁ ਦਨ ਨ ਕਬਲੇ। ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਤੁਏ ਜਮੁ ਜਲੇ। ਰਹਾਉ। ਕਾਇ
ਅ। ਅਸਾ ਬਿਰੁਸਰਨ ਨ ਪੜਤੀ ਜਬ ਲਗਾ ਪਰਨਾ ਅਕਾਸਾ। ਜੋਲਕਲਾ ਸਿਪੁਰਨੁ ਹੋਵੈ ਉਲਟਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਾ
ਸੁਨ ਸਹਾਰਿਕਾ ਮਚਗੁ ਪਵਉ। ਅਚਰਜੁ ਰੂਪਾਇਖਾਈ। ਆਸਤ ਸਿਤੋ ਖੁਮੀਰ ਹੋ ਸੁਹੇਲੇ। ਅਗਮ ਨ ਉਨਿ ਪਿ
ਪਾਈ। ਆ॥ ੩॥ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਕਹੈ ਸੁ ਦਨ ਨ ਕਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਸੁ। ਜੇਤਾ ਮਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਕਥਿਐ ਪਉਤ ਬਪ
ਵਉ ਪਰਮਾਰਸੁ॥ **ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ**। ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮਰੀਅਤਾ ਮਸੂਰਤ ਸੋਗ। ਮਨੋ ਬਿਸਰੀ। ਫਰੁ ਅਹਾ
ਥਨ ਲੇਹੋ ਕਬਹੂੰ ਨ ਉਪਵੈ ਭੋਖਾਰੀ। ਬਿਘਨੁ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲੇ ਭੁਗੋਹਿ ਰਦੇ ਸਦਾ ਚਿਤਾਰੀ। ਸੁਣ ਸਿ
ਭੁ ਨਾ ਬੁਜੋਗੀ। ਏਕ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਅ। ਫਿਰਤਾ ਸਦਾ ਮਰੇਗੀ। ਰਹਾਉ। ਕਾਇਅ।
ਮੇਰੀ ਯੁਗੁ ਯੁਗੁ ਅਤਿ ਰਿਸਦਾ ਮਝਿਲੁ ਮੇਵਾ ਸਾ। ਹਮਰੀ ਕਾਇਅ। ਕਦੇ ਨ ਪੜਸੀ ਬਿਨ ਸੇਧਰਨਾ ਅਕ
ਸਾ॥ ੪॥ ਸੁਨ ਸਹਾਰੇ ਮੇਅ ਸਥਲੁ ਕੀਅ। ਅਚਰਜੁ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ। ਸਤ ਸਿਤੋ ਖੁਮਚੇ ਪਾਜੀ ਨ ਉਨਿ ਸੁ
ਖੜੀ ਦੁਆਰਾ। ਕਹੈ ਨ ਨ ਕਸੁ ਦਸਿਭੁ ਨਾ ਬਾਪੁਰਾ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ। ਗੋਰਖੁ ਜੇ ਚੇਲੇ ਕੇਤੇ ਮਾਂਗੇ ਖੜੇ
ਦੁਆਰਾ॥ **ਸਿਰੁਵਾਚਾ**। ਗੋਰਖੁ ਤਮਰੀ ਵੇਸਇਨਾ। ਅਵੈ ਤੁਏ ਵਡਾ ਮਹੀਕਾਰੀ। ਕਉਨੁ ਬੁਧਿ ਤੇਏ

ਪਜੇਨ ਨਕ ਕਉ ਨੁ ਕਹੀ ਐ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ਕਉ ਨੁ ਭੁਤ ਲਗਾ ਹੈ ਤੁਝ ਕਉ ਤੁੰਤੋ ਅਉਰ ਬਉਰਾ ॥
 ਸੁਪ ਬੁਧ ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਉਰੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੈ ਕਉਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਿਧ ਬੁਧ ਕਉ ਮਨੇ ਨਹਿ ਨਿਬੁਜਤੀ
 ਸਭ ਨਿੰਦੇ ॥ ਤੁਕ ਹੁ ਕਉ ਨੁ ਬਰਾਈ ਪਵੈ ਉਪਜੈ ਮੰਦੀ ਗੀਏ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਪਰਿ ਸਭ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ ਉਨ ਆਪੇ
 ਬਨਤ ਬਨਈ ॥ ਉਨ ਕਉ ਨਿੰਦੇ ਕਉ ਨ ਤੁਕਹੀ ਐ ਤੈਵੀ ਆਰਿਧ ਸਿਧ ਪਈ ॥ ੩ ॥ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਕਹੈ ਸੁਖ
 ਨ ਨਕ ਤੁਝ ਕਉ ਗੁਰੁ ਨ ਮਿਲਿਆ ॥ ਅਵਤਜਾ ਵਤ ਭਰਮੇ ਬਾਕ ਗਰਭੇ ਜੁਨੀ ਗਲਿਆ ॥ ੪ ॥ **ਨਨ**
ਕਵਚਾ ॥ ਰਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ॥ ਗੋਰੁ ਖੁ ਕਉਰਾ ਮਬੰਦਾ ਜਾਇ ਨ ਜਗ ਮਰੀ ਪੂਰੀ ॥ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਕੀ ਬੰ
 ਦ ਤੇ ਉਪਜੀ ਅੰਬੈ ਰਹੈ ਇਜਦੁਰੀ ॥ ਹਮ ਕਉ ਭੁਤ ਲਗਾ ਹੈ ਐਸਾ ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਯੋ ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ ਵਹੁ
 ਭੂਤ ਹੈ ਐਸਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੇਵ ਮਨੋਰਥੁ ਅਰੁ ਤਪੋਰਖੀ ਸਰ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਬੰਦੇ ॥ ਏਕਾ ਮਾਈ ਏਕ
 ਮਲ ਮੂਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕਹੈ ਭਵੇ ਗੀਏ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਪਰਿ ਸਭ ਭਈ ਮੇਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸਿ ਉਮਨ ਮਨੇ ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ
 ਸਭ ਬਉਰੇ ਦੇਖੇ ਉਸ ਕਉ ਕਦੀ ਨ ਜਨੈ ॥ ੩ ॥ ਨਨਕ ਕਹੈ ਸੁਖ ਸਿਭੁ ਨ ਬਾਹ ਮਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ॥
 ਨਿੰਦਾ ਹਮਰੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਏ ਗਰਸ ਬੇਗਲਿਆ ॥ ੪ ॥ ਤਬ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਭੀਫਾ ਵਹੈ ਇਕੈ ਪਿਕੈ ਉਠਿ ਗ
 ਏ ॥ ਆਤ ਬਗੋਰੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅੰਕਿ ਉਸਿ ਭੁਨਾਖ ਦੇਹੁ ਜਬ ਬੁਕੀ ਆਕਿ ਆਬ ਚਨੁ ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ
 ਕੀ ਅੰਕਿ ਅੰਬ ਚਨੁ ਸੁਣਿਆ ॥ ਤਬ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅੰਨਾ ਬੁਜੀ ਉਹੁ ਤਾ ਅਉਰੀ ਅੰਬ ਉਰੀ ਆਬ
 ਤਬ ਰਤ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੋਰੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅੰਕਿ ਉਸਿ ਮੰਗਲੁ ਨਾ ਬੁਜੀ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਕੀ ਆਕਹਿ ਤ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤ
 ਬ ਮੰਗਲੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅੰਨਾ ਬੁਜੀ ਅਪਣੈ ਬਿਰਦ ਕੀ ਤੋਹਾ ਵਨਾਹਿ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਤੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇਸ
 ਚ ਕਉ ਭੁਠ ਕਹਿ ਤ ਹੈ ਤ ਉਪਤਿ ਗਰੀਹੋਈ ਤ ਹੈ ਸੁ ॥ ਉਹੁ ਜੇਸ ਹੈ ਤੈਸਾ ਤੁਮ ਆਪੁ ਹੀ ਦੇਖੋ ਗੋਜੀ ॥
 ਤਬ ਸਿਭੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅੰਨਾ ਬੁਜੀ ਮੰਗਲੁ ਨਾ ਬੁਕਹਿ ਉਸ ਕਾ ਅਗੁ ਕਰਤ ਹੈ ਸੁ ॥ ਤਬ ਮੰਗਲੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀ
 ਆਸੁਣੇ ਭੁਗੀ ਸਰ ਤੇ ਰੇ ਕਹੈ ਕਛੁ ਉਹੁ ਕਮੀ ਨਹੈ ਵੈਗਾ ॥ ਏਹੁ ਬਾਤ ਜੋ ਗੁਰੀ ਆਨਹੀ ਜੋ ਭਲੈ ਕਉ ਬ

ਰਕਹੀਐ॥ ਪੁਛਦੇਖੋਗੁਰਗੋਰਖੁਨਾਸੁਕਭੀ॥ ਤਬਸਿਭੁਨਾਸੁਕਹੀ॥ ਅਮਿਗਲੁਨਾਸੁਕਭੀਜੀਤਮਰੀਭੀ १੨੨
 ਨਕੇਚੇਲੇਜਾਇਹੋਵਹੁਜੀਐਸਬਰਨੀਵਲਹੈਸੁ॥ ਤਬਮਿਗਲੁਨਾਸੁਕਹੀ॥ ਅਸੁਣੋਹੋਸਿਭੁਨਾਸੁਦੇਕਬਰੀ
 ਅਬੇਦਸਬਰੀ॥ ਅਮਜਮਾਇਦੇਖੋਐਸੀਬਤਕਦੇਖੁਕੋਈਨਹੀ॥ ਸਾਧੋਅਗੇਸਾਧਹੀਨੀਵੇਗੋਅਰੁਚ
 ਹੋਅਚੋਚੋਰਹੀਨੀਵੇਗੋ॥ ਅਹੀਕਰੀਸਾਧੋਕੇਅਗੇਨੀਵਤੇਨਹੀ॥ ਸਿਭੁਨਾਸੁਜੀਇਨੀਬਾਤਭੇਖਬਡਨਾ
 ਹੀਹੋਤਾਅਰੁਜੇਗੁਪੁਰਨਾਧੀਹੋਤਾਪੁਛੋਗੋਰਖੁਨਾਸੁਕਭੀ॥ ਤਬਸਿਭੁਨਾਸੁਸਰਮਿਦੇਹੋਇਕਰਿਗੋਰਖੁ
 ਨਾਸੁਨੂੰਲਗਾਪੁਛਣਾ॥ ਕਿਉਜੀਗੁਰੁਜੀਮਿਗਲੁਨਾਸੁਕੀਅਕਹਦਹੈਸੁ॥ ਤਬਗੋਰਖੁਨਾਸੁਬੋਲੇਨਹੀ॥
 ਮੋਨਹੋਇਗਹੀਆ॥ **ਗੋਪਚਿਦਬਾਚਾ**॥ ਤਬਗੋਪਚਿਦਕਹੀਆ॥ ਅਰੇਬਈਸਿਧੋਨਾਬੋਜਤੀਓਤਮਾਮਾ
 ਪੁਣੈਘਰਿਮੇਭਗਵਾਕੀਆਮੇਲਿਅਹੈ॥ ਵਹੁਜੈਸਤੈਸਹੀਹੋਕਛੁਭਿਸਾਸਿਭਿਸਰੀਕਤਤੇਨਹੀਪੜੀਨਾ
 ਕੀਆਂਹਮਤਿਮੀਸਾਧਹੈ॥ ਅਰੁਅਉਰਭੀਨੀਰੋਜਨੁਕੇਕੀਏਸਾਧਹੈਨਾ॥ ਅਰੁਅਤੀਤਫਕੀਰਕਭੀਏਭੀ
 ਬਰਨੀਹੈਜੀਅਪਸਤੇਸਭਕੋਭਲਕਾਰਿਜਾਣੈ॥ ਅਰੁਅਪਸਕਭਿਸਭਤੇਨੀਚਬਰਿਜਾਣੈਸਾਧਕੇਤੋ
 ਏਹੁਲਛਣਹੈਨੀਏਹੁਨਕਹੀਐਜੇਗਮੀਗੀਆਂਨੀਧਿਅਨੀਹੈਅਉਰਕੋਈਨਹੀ॥ ਏਤਨੀਬਾਤ
 ਸੁਦਿਕਰਿਸਿਭੁਨਾਸੁਵਿਚਹੀਜਲਿਬਲਿਕੈਕੋਇਲਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਅਤੇਗੋਰਖੁਨਾਸੁਭੀਮੋਨੀਹੋਇਗ
 ਏਆ॥ ਤਬਮਿਗਲੁਨਾਸੁਕਹੀ॥ ਅਸੁਣੋਗੋਪਚਿਦਜੀਤਮਮਤਕਛੁਕਹੈ॥ ਤਬਗੋਪਚਿਦਮਿਗਲੁਨਾ
 ਸੁਨੂੰਕਹੀ॥ ਅਸੁਣੋਗੁਰੁਜੀਜੋਕਛੁਤਮਬਚਨੁਕਰਤੇਹੋਸੋਪੁਰਨਹੀਕਰਤੇਹੋ॥ ਪਰਫਕੀਰਅਤੀਤੀ
 ਕੋਤੋਨੀਦਕਰਣਤੇਨਹੀਨਾ॥ ਏਆ॥ ਅਰੁਜੇਰਾਮੁਚਰਚਬਰੀਐਤਭਿਸਹਜਿਕੇਘਰਿਕਰੀਏ
 ਭਲਿਅਸਾਧਕੇਏਹੁਬਚਨੀਹੈਨੀ॥ ਜੋਗੀਆਨੀਧਿਅਨੀਗੁਰੁਹੈਏਕੋਗੁਰੁਸਭਨੇਮੇਹੈ॥ ਸਭਮੇ
 ਏਕਹੀਹੋਸੋਫਕੀਰਕਾਬਿਰਦਤੇਸਭਏਕੋਹੀਹੈਭਿਨਭੇਦਤੇਕਛੁਨਹੀ॥ ਤਬਮਿਗਲੁਨਾਸੁਕਹੀ
 ਆਂਹਾਂਭੁਈਗੋਪਚਿਦਤਮਪੁਰਾਬਚਨਕਹਤੇਹੋਗੁਰਭਿਪਦੇਸਾਐਸਹੀਚਹੀਤਹੈ॥ ਪਰਜ

ਸਕਉਨਿਰੰਜਨੁਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੋਵੈਸੋਇਹੁਬਾਤਸਮਏ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿਅੰਜੀਹੁਤਤਾਂਸੁਮੇ
 ਰਊਪਰਚਲੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਚਲਦੇਹਾਂਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੀ
 ਨਪਰਬਤਤੇਬਿਦਹੋਏ। **ਬੋਲੋਹੁਈਜੀਸੁਵਿਹੀਗੁਰੂਸਾਖੀਸਿਪੂਰਨੁਹੋਈ। ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚ**
ਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਬੋਊਤੁਰੀਲੀਤੀ। ਜਾਂਇਸੁਮੇਰਪਰਬਤਉਪਾਰਿਖੜੇਹੁਏ। ਅ
 ਗੋਸਿਧਮੰਡਲੀਨਉਨਾਸੁਚਉਰਾਸੀਸਿਧਾਛਿ। ਮਜਤੀਬੈਰੇਬਾਤਕਰਦੇਹੋਨੀ। ਗੀਅਨੁਧੀਅ
 ਨੁਕੀਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਤੇਮੇਮਤੇਮਰਦਨਾਮਸਾਝੈਹਾਨੇਜਾਂਇਦਿਖਾਈਦਿਤੀਸੁ।
 ਜਾਂਇਕਾਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਮਦੇਸੁਹੋਸਿਧੋਜਤੀਓਸਤੀਓ। ਤਬਗੋਰਖੁਨਾਸੁਕਹੀ
 ਅੰਮਦੇਸੁਹੋਮਾਦੇਪੁਰਖੁਕਉਉਨਮੋਬਾਲੇ। ਅਉਰੇਨਨਕਤਪਾ। ਤਬਗੋਰਖੁਨਾਸੁਕਹੀਅਚੇ
 ਸਿਧੋਬਲੇਨਨਕਕਊਮੀਮੁਤਕਾਪਿਅਲਾਦੇਹੋ। ਤਬਝੰਗਰਿਨਾਸੁਪਿਅਲਾਕੁਰਕਾਰਿਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਦੇਪਾਸੁਲਿਅੰਇਆ। ਅੰਨੁਕਾਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਗੋਰਖਿਆ। ਅਤੇਅੰਖਿਅਨਨਕਬਾ
 ਲੇਪਿਅਲਾਪੀਓ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਛਿਅਕੇਹਾਂਪਾਣੀਦਾਪਿਅਲਾਹੈਮਤਬਝੰਗਰਨਸੁਕਹੀ
 ਅੰਇਸਕੇਪਾਇਤੇਹਰਿਸਿਉਲਿਵਲਗਤੀਹੋਇਹੁਪਿਅਲਾਅੰਮੁਤਕਾਹੋਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਕਹਿਅੰਇਹੁਕਿਉਕਰਿਹੋਤਹੈ। ਤਬਝੰਗਰਨਸੁਬੋਲਿਆ। **ਸਬਾਦਿ।** ਭਰੀਸਾਜੇਲਹਦਮਝੇਕਸ
 ਰੋਬੀਚਸਮੰਓਰੇ। ਨਿਗਮਲੁਪਾਰਨਲੀਹੋਇਚਲਤੀਤਬਇਹੁਅੰਮੁਤਪਾਓਰੇ। ਸੁਦਨਨਕਤਬ
 ਤੇਜੋਗੀਹੋਵੈ। ਵੀਸਟਿਖੁਲੇਬੰਧਨੁਸਭਕਟੇਸਗਲੀਦਰਮਤਿਖੋਵੈ। ਧਰਗਾਉ। ਹੋਇਮਾਤਿਵਲਾਮ
 ਦਕੇਪੀਤੇਮਗਨੁਹੋਇਲਿਵਲਗੀਰੇ। ਸੁਗਤੀਬੰਧਨਚਲਤੀਕਬਹੁਦਰਬਾਰਖੜੇਬੈਰਗੀਰੇ। ੨।
 ਮੇਸੇਸਹਾਜੀਫਿਰੇਮਾਤਿਵਰੇ। ਜਹਾਦੇਖਾਂਤਹਾਇਕਸੁਮਹਿਰਦੇਅੰਮੁਤਪਾਰੇ। ਝਲਾਂਗਾਂਪੁਜੀਸਾਸੁ
 ਨਿਵਹੋਖਾਲੀਖੇਪਨਜਵੈਰੇ। ਝੰਗਰਨਸੁਕਹੀਸੁਦਨਨਕਤਬਤ੍ਰਿਦਰਸਨੁਪਾਵੈਰੇ॥ **ਨਨਕਵਾਚ**

ਰਾਗਮਚੁਮਹਲਾਏਗਿਆਨਸਿਆਨਕੀਲਹਾਇਮਾਂਡੀਕਰਤੀਕੀਕਸਧਾਂਈ॥ਭਉਭਰਨੀਸੇਧੇਮੁਰ ੧੨੩
ਸਾਇਣਬੁਧਮੁਕੀਅਗਨੁਜਲਾਈਏਗੋਸਦਿਸਿਧਨਾਲਿਹੋਈਸਮੇਰਪਰਬਤਉਪਰਾਸਿਧੋਹਮ

ਮਦਕੇਮਾਤੇਨਾਂਹੀ॥ਜੋਮਤਵਲੇਮਦਕੇਮਾਤੇਕਿਨਮਾਤਿਵਾਲਿਓਮਾਂਹੀ॥ਏਰਹਾਂਭੀ॥ਸੁਰਾਤਿਨਲੀ
ਭਾਂਭੈਬਾਸਨੁਕੀਨਾਮੰਤਰਿਸਦੁਚੁਮਾਈ॥ਦਈਮਾਂਸੁਰਾਂਹੀਧੇਮੁਪਿਆਲਗੁਰਮਾਤਿਪੀਭਿਰੁਈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਫਿਰੈ ਮਤਵਾਂ ਲੈਏ ਕਰੀ ਗੁਮ ਹੀ ਪੈਲੇ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਦੇਖ ਸਰੂਪੀ ਮਾਂਹ ਗੁਪਾਇ ਅੰਚੇ ਲੈ
 ਨਿਬਹਿ ਪੇਪਹ ਮਾਂਹੀ ਸਿਧੀ ਅੰਠ ਪਹਰ ਲਿਵਲਾਂਗੀ ॥ ਨਨਕ ਦਾ ਸੁਤਹਾਂ ਮਤਵਾਲਾ ਜਹਾਂ ਦੇਖ ਪੁਰਖੁ ਬੇ
 ਰਾਹੀ ॥੪॥ ਤਬ ਫੇਰ ਸਿਧਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ **ਪ੍ਰਬੋਧਵਾਚਾ** ॥ ਪਨ ਜੋ ਬਨੁ ਕੀ ਕਰੈ ਨਾ ॥ ਅਸਾਂ ਪਰਾਇਆ ॥
 ਗੁਨ ਲਵੈ ਪਾਸਾ ॥ ਨਾ ਦਬਿਦ ਲੈ ॥ ਘਟਿ ਭੀਤਰ ਜਰੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਰ ਬਤ ਕਰੇ ॥ ਬੋਲੈ ਪਰ ਬਤ ਸਤਿ
 ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ **ਈਸਰੋਵਾਚਾ** ॥ ਸੋ ਗੀਰਹੀ ਜੋ ਨਿਗੁਹ ਕਰੈ ॥ ਜਪੁਤ ਪੁਸਿਜ ਮੁਰਿਖ
 ਅਖਰੈ ॥ ਪੁਨਿ ਦਨ ਕਬਰੈ ਸਰੀਰਾ ॥ ਸੋ ਗੀਰਹੀ ਗੀਰਾ ਕਾ ਨੀਰਾ ॥ ਬੋਲੈ ਈਸਰੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮ
 ਹਿਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ **ਗੋਰਖੁਵਾਚਾ** ॥ ਸੋ ਅਭਿਪੁਤੀ ਜੋ ਪੁਪੇਆ ਪੁਰਖਿ ॥ ਅਰੋਜਨੁ ਕਰੈ ਸਿਤਾ ਪੁ ॥ ਅਭਿਹ
 ਦਇ ਪਦਇ ਮਹਿ ਭਿਖ ਜਾਂਚਰੇ ॥ ਸੋ ਅਵਪੁਤੀ ਸਿਵ ਪੁਰਚੜੇ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਰਖੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤਿ
 ਮਹਿਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ **ਚਰਪਦਵਾਚਾ** ॥ ਸੋ ਪਖੰਡੀ ਜੀ ਕਾਂਇਆ ਪਖਾਲੇ ॥ ਕਾਂਇਆ ਥੀ ਅਗਾਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰ
 ਜ ਲੇ ॥ ਸੁਪਨੇ ਬੰਦਨ ਦੇਹਿ ਏਰਣਾ ॥ ਤਿਸੁ ਪਖੰਡੀ ਕਿਭਿ ਜਰਨ ਮਰਣਾ ॥ ਬੋਲੈ ਚਰਪਦ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥
 ਪਰਮਤਤਿ ਮਹਿਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ **ਗੋਪੀਚੰਦਵਾਚਾ** ॥ ਸੋ ਭਿਦਾ ਸਿਜੋ ਪਲੈ ਭਿਦਾ ॥ ਅਰਧ ਭਿਰਧ ਕਰੈ ਨਿਰ
 ਜਨੁ ਵਾਸੁ ॥ ਚਿਦ ਸੂਰਜੁ ਕੀ ਪਵੈ ਗੀਢਾ ॥ ਤਿਸ ਭਿਦਾ ਸਿਕਾ ਪੜੈ ਨ ਕੀਪੁ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਪੀਚੰਦ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥
 ਪਰਮਤਤਿ ਮਹਿਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ **ਨਨਕਵਾਚਾ** ॥ ਕਉ ਮਰੈ ਮਦਾ ਕਉ ਜੀਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥ ਕੀਨ ਪੜਾਇ ਕਿਆ
 ਖਾਜੈ ਭੁਗਤਿ ॥ ਅਸਤ ਨਾਸਤ ਏਕੋ ਨ ਭੀ ॥ ਕਉ ਦਸੁ ਅਖਰਾ ਜਿਤ ਰਹੈ ਹੀਆ ਭੀ ॥ ਛੇ ਮਵਰਤ ਰੈ ਵਰ
 ਤੇ ਪੁਤਾ ॥ ਨਾ ਸਿਸਰੀ ਨ ਅਭਿਪੁਤਾ ॥ ਪੁਪਛਾਵ ਜੇ ਸਮਕਾਰਿ ਰਹੇ ॥ ਨਨਕਾ ਅਖੈ ਗੁਰ ਕੋ ਲਹੇ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਜੋ ਰਹੇ ਸਮਾਂਇ ॥ ਤਬ ਹੋਰਿ ਭਿਖੀਆਂ ਮਿਗਾਣ ਜਾਂਇ ॥ ਬੋਲੈ ਨਨਕ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮਹਿਰੇਖ ਨ
 ਰੂਪਾ ॥ **ਚਰਪਦਵਾਚਾ** ॥ ਕਾਂ ਮਤਿ ਮਾਗਲੋ ਲੋਭਾਤਿ ॥ ਮਾਗਲੋ ਮੋਹੀ ॥ ਅਹਿਕਾਰਾਤਿ ॥ ਮਾਗਲੋ ਮਮਤਾਤਿ
 ॥ ਮਾਗਲੋ ਚਰਪਦ ਬਚਨ ਅਪਾਰੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਵਾਚਾ ॥ ਨਾਤਿ ਮਾਗਲੋ ਕਾ ਮਨਾਤਿ ॥ ਮਾਗਲੋ ਕੋਈ

ਨਤਾਗਲੋਲੋਭੀਨਾਤਿਆਗਲੋਮੋਹਮਹੀਕਰੀਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਭੁਭੋਰਕਰਣਿਨਨਕਬਚਨਾਅਪਾਏ ੨੨੪
ਚਰਪਟਵਾਚਾ ਸਿਵਪਕਰਲੋਸਕਾਤਿਗਵਾਇਲੋਮਨਸਰਹਰਾਇਲੋਤਿਗਸਨਾਹਿਰਾਇਲੋਮਨ
 ਕੋਪੁਬੋਧਲੋਦਰਸਨੁਪਾਇਲੋਬਿਬੁਤਚੜਾਇਲੋਗੁਰਦਰਸਨੁਲਗਾਇਲੋਸੇਵਰੁਗਾਭੋ
 ਚਰਪਟਬਚਨਸਮਾਲੋਸੁਣਨਨਕਤਪਤੋਸਿਸਰਸਮੁਦ੍ਰਪਚਪਾਇਲੋ੩। **ਨਨਕਜੀਵਾਚਾ**
 ਸਿਵਨਪਕਰਲੋਸਕਾਤਿਨਗਵਾਇਲੋਮਨਕੋਨਪਰਬੋਧਲੋਦਰਸਨੁਨਪਾਇਲੋਤੋਬਰੁਗਾ
 ਗਹਮਾਪਲੋਨਨਕਬਚਨੁਸੀਭਾਉਲੋਸੁਣਚਰਪਟਨਾਪੁਸਿਸਰਸਮੁਦ੍ਰਪਾਰਪਾਇਲੋ੪। ਏ
 ਕੋਕਚਗੁਰੁਕਰਬੋਦੁਸਰਨਪਰਬੋਪਚਪਚੀਸਹਮਾਅਗੋਕਰਕਰਬੋਤੀਨਚਰਬਿਨਰਸਨ
 ਉਚਰਬੋਨਉਸਤਹਮਬੀਧਬੋਚਉਦਸਿਇਕੀਸਹਮਾਅਗੋਪੜਬੋਪਚਸਪਛੜਹਤਿਭੁਗਬੋ
 ਨਨਕਤਪਾਐਸੋਬਰੁਗਾਬੋਸੁਣਚਰਪਟਨਾਪੁਬੋਚਰਪਟਨਾਪੁਭੀਗਾਂਰਿਗਇਆਤਬਗੁਰੁ
 ਨਨਕਜੀਪੁਪੁਨਾਪੁਨੂੰਛੋੜੀਆਜੋਪੁਪੁਨਾਪੁਤਾਬੋਲਤਨਹੀ। **ਨਨਕਵਾਚਾ** ਪੁਪੁਨਾਪੁਚਪਕ
 ਰਿਗਹੀਆਕੀਅਜਾਪੈਉਹੁਕੈਸਰੁਇਆਬਿਨੁਬੋਲੋਕੀਅਕਰੋਬੀਚਰੁਪੁਪੁਨਾਪੁਨਬੋਲਤ
 ਹਾਗਸੇਵਾਪੁਜਰਗਤਿਨਪਈਐਦਰਸਨੁਅਛਮਰਮੁਨਜਾਪੋਕੀਅਜਾਏਕੈਸਾਪਰਤਾਪੋ
 ਕਹੈਨਨਕਸੁਣਪੁਪੁਹਮਰੀਅਰਦਾਸੁਏਕਪਛੜੈਤਉਬੋਲੋਬਾਤਾ। **ਪੁਪੁਵਾਚਾ** ਪੁਪੁਨਾਪੁਪਾ
 ਏਬੋਜਤੀਨਸਦਾਏਬੋਸਿਪਨਨਬਬੋਬੋਲਬੋਪਕੜਾਏਬੋਸਿਗੀਨਬਜਾਏਬੋਨਾਉਨਕ
 ਹਾਏਬੋਸੁਰਤਿਨਰਹਰਾਏਬੋਗੁਰੁਨਕਗਾਂਏਬੋਚੇਲਨਲਾਏਬੋਨਦਅਨਦੁਰਮਸੁਣਾਏ
 ਬੋਸਰੁਏਕੀਕਾਰਖੇਲੁਬੋਸਿਵਸਕਤੀਨਮੇਲੁਬੋਪਿਆਨੁਨਾਪਿਆਏਬੋਉਚਨੀਚਨਕਗਾਂਏ
 ਬੋਹਿਰਦੇਪ੍ਰਗਾਸਬੋਏਕਬਤਬੋਪੁਪੁਕਹੈਸੁਣਨਨਕਸਾਧਬੋਸਤਿਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤਮਲਾਪਬੋ
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਪੁਪੁਨਾਪੁਦੇਚਰਨਨੂੰਦਉੜੀਆਤਾਪੁਪੁਨਾਪੁਕਹੀਆਕੀਉਤਪਜੀਲਿਹ

ਕਿਅੰਦੁਸਰਜਾਨਿਅੰਸੁ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਨਸੁਜੀਏਕਜਾਨਿਅੰਤੋਤਮੇਮੇਪਛਾਂਨਿਅੰ
 ਦੁਸਰਮਵਰਨਕੋਈ। ਨਨਕਦਾਸਸਮਾਇਅੰਮਨਮਹਿਅਗੈਪੁਪੁਨਸੁਮੇਓਈ। ਤਬਦੁਹਾਅ
 ਪਸਵਿਚਿਚਰਨਬੰਦਨਕੀਤੀਖਰੇਰਜੀਹੋਏ। ਤਬਫੇਰਚੇਬਾਨਸੁਬੋਲੇਨਹੀਮਗਨੁਹੋਇਬੋਨਾਂ
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਅਖਿਅਬੁਈਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਨਾਇਹਚੇਬਾਨਸੁਤੋਬੋਲਤਨਹੀ। ਤਾਮਰ
 ਦਾਨਤਿਤਵਲਹੋਇਕਰਿਬੋਲੁਓਠੀਅੰਅਜੀਬੁਲਾਈਮੋ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਿਚਨਕੀਤਾ
 ਬੋਲਰੇਚੇਬਾਨਸੁਬੋਲਤੇਕੀਓਨਹੀ। ਕਉਨੁਤਮਚਾਮਤਮੁਸੁਗਤਿਰਹੋਕਵਨਗ੍ਰਿਹਮਾਂਹੀ। ਦੇਖੀਤੁ
 ਮਹੀਮੁਗਤਿਅਛੀਬਿਨੁਦੇਖੇਸਮਾਝਨਕਾਈ। ਬੁਧਿਸਿਧਨਸੁਸਭਬੋਲੇਜਤੀਭ੍ਰਿਬੋਲਦੋਹਰੇ
 ਨਨਕਕਹੈਸੁਦਚੇਬਾਨੁਈਤੈਕਿਉਬੋਲੁਬਿਸਰੇ। **ਚੇਬਾਨਸਵਾਚਾ**। ਬੋਲਨਹਚਾਬੋਲਬੋ। ਤੋਲ
 ਨਹਚਾਤੋਲਬੋ। ਖੇਲਨਹਚਾਖੇਲਬੋ। ਅਟਕਨਹਚਾਅਟਕਬੋ। ਭੁਟਕਨਹਚਾਭੁਟਕਬੋ। ਝੁਟ
 ਕਨਹਚਾਝੁਟਕਬੋ। ਗਵਨਿਹਚਾਗਵਾਇਬੋ। ਸੁਨਦਹਚਾਸੁਣਾਇਬੋ। ਚੇਬਾਨਸੁਏਕੋਏਕੁਧਿਅ
 ਏਬੋ। ਏਕੀਕਾਰਘਰਿਬਹੀਧਿਅਨਿਲਾਇਬੋ। **ਨਨਕਵਾਚਾ**। ਜਨਨੀਸੋਪੀਨਬੋ। ਕਰਣੀਸੋਪੀ
 ਨਬੋ। ਰਹਨੀਸੋਪੀਨਬੋ। ਗੁਰੁਸੋਪੀਨਬੋ। ਏਕੀਕਾਰਕ੍ਰਿਪਾਲਬੋ। ਜੇਤੇਲਛਨਸੋਪੀਨਬੋ। ਚੇਬਾਨ
 ਸਵਾਚਾ। ਚੇਬਾਨਸੁਕੋਗੋਰਖਨਸਾਮਕੋ। ਦਹਸਰੁਨਰਾਮਕੋ। ਬਾਸਿਸਟੋਨਬਿਅਸਕੋ। ਸੁਖਦੇਉਨ
 ਪ੍ਰਸਤੋ। ਸਭਅਪਿਅਪੇਖੇਲਤਾ। ਦੁਜਾਨਮੇਲਤਾ। ਪ੍ਰਵਤਚੇਬਾਸੁਦਨਨਕਬਾਲਾ। ਏਕੋਏ
 ਕਸੁਖੁਪਵਕਾਦੁਜਾਨਬਾਲਾ। ਚੇਬਾਅਤੇਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਿਹੁਤਾ। ਪਸਵਿਚਿਚਰਨਬੰਦਨ
 ਕੀਤੀਬਹੁਤਸੁਪ੍ਰਸਿਨਰਹੇ। ਪੁਪੁਨਸੁਅਤੇਚੇਬਾਨਸੁਅਤੇਮੰਗਲਨਸੁਅਤੇਗੋਪੀਚਿਦਨਸੁ
 ਇਤਨੇਸਿਧਸੁਸੀਬਹੁਤਹੋਏ। ਲਗੇਅਖਵਿਹਮਨਿਹਾਲੁਹੁਏ। ਮਾਜੁਹਮਕਤੀਅਲੇਖੁਪੁਰਖੁ
 ਕਦਹਸਨੁਹੁਅੰ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਨਸੁਜੀਅਸੀਤਸਾਭੇਦਰਸਨੁਨੁਬਹੁਤਹਰਖ

ਦੇਅੰਹੇਪਰੁਕਲਾਹੋਇਅੰਜੇਇਸੁਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਹੋਇਆ॥ਨਿਰੰਕਾਰਅਤੇਤਸਤ੍ਰੇਦਰਸਨੁ ੧੨੫
 ਵਿਚਿਬਿਨੁਭੇਦਕਛੁਨਹੀ॥ਅਸਨੂੰਨਿਰੰਕਾਰਦਰਸਨੁਹੋਇਅੰਜਾਇਤਨੇਨਾਸੁਖੁਸੀਹੋਏ॥
 ਤਬਸੁਗਤਿਸਿਧਅਤੇਕਿਨਕਸਿਧਕਿਤਨੇਕੁਸਿਧਤਮਕਰੇਗੁਸੇਹੋਏ॥ਤਬਮੰਗਲੁਨਾਸੁਕਹੀਆ
 ਸੁਣੋਭਾਈਗੋਪੀਚੰਦਜੀਸਿਧੋਕੀਆਬਾਤਾ॥ਇਹੁਕੈਸਾਅਹੰਕਾਰਕਰਤੇਹੋਸੁ॥ਤਬਗੋਪੀਚੰਦਕ
 ਹੀਅੰਗੁਰੁਮੰਗਲੁਨਾਸੁਜੀਤਮਦੇਖੋਤੋਸਹੀਨਨਕਤਪਾਂਜੀਭੂਤੋਕਛੁਕਮਨਹੀਹੋਇਨਾਪਾਸਤੇ
 ॥ਇਹੁਤੋਤਮਥੇਅਗੋਨੀਵੇਅਹੋਸੋਸਿਵਕੈਜੋਰਿਤਮਮੋਨਹੋਇਜਵੇ॥ਬੋਲੋਨਹੀਤਮਾਪੇਤਮਾਸ
 ਦੇਖੋਗੋਕੋਸੇਸਿਗਮਦੇਹੋਨਿਗੋਸੁ॥ਤਬਸਿਧਾਕਰਮਾਤਲਾਈਆ॥ਕੀਆਕੀਤਾਕਿਨੇਮਿਰਗਨੀ
 ਦਭਿੜਾਈ॥ਸਿਰੀਵਜਾਇਲੋ॥ਫਰੁਆਦਭਿੜਾਇਲੋ॥ਮੁਦ੍ਰਾਪ੍ਰਕਾਸਲੋ॥ਜਿਤਨੇਸਿਧਤਮਕਰੁਪਹੋ
 ॥ਇਕਾਰਿਸਭਨਾਅਪਣੈਆਪਣੈਸਜਭਿਭਾਏ॥ਫੇਰਲਗੇਅਖਣਨਨਕਤਪਾਇਨਕਭਿਲਿਆਂ
 ॥ਇਦੇਭੀ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਮਚਲਹੋਇਗਹੀਆ॥ਸਿਧਲਗੇਕਰਮਾਤਮੰਗਣਾ॥ਅਤੇਨਨਕਜੀ
 ਬੋਲੇਚਲੇਕਛੁਨਹੀ॥ਤਬਸਿਧਾਰਨਾਸੁਅਤੇਏਗਰਨਾਬਕਹੀਆ॥ਅਰੇਨਨਕਅਬਤੁਬਕਭਿਰਿ
 ॥ਆਹੁਆਇਨਕਭਿਪਕਰਿਲਿਆਏਸੁ॥**ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਵਾਚਾ**॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਭਿਸਨੂੰਹੁਕਮੁ
 ਕੀਤਾ॥ਭਿਭੁਕਭਿਸਹਮਾਰੀ॥ਹਮਦੇਖਾਂਅਬਸਕਤਤਮਾਰੀ॥ਤਬਨਨਕਜੀਮੁਖਤੇਬੋਲਾ॥ਤਬ
 ਕਭਿਸਨੇਪੁਪਟੁਬੋਲਾ॥ਜਬਕਭਿਸਚੜੀਅਸਮਾਨੇ॥ਤਬਸਿਧਰਹੇਹੈਰਾਨੇ॥ਜਬਕਭਿਸਮੰਗਨੀ
 ਮਾਰੀ॥ਤਬਸਿਰੀਹੋਇਪੁਕਾਰੀ॥ਜਬਕਭਿਸਹੁਐਅਸਵਾਰੀ॥ਤਬਮੁਦ੍ਰਾਫਰੁਆਹੰਗੀ॥ਸੁਧਭੁਗੀ
 ਸਿਧਾਕੀਸਲਤਾਨੀ॥ਤਬਕਭਿਸਨਨਕਕੀਜਲਤਨੀ॥ਜਬਸਿਧਸਰਮਿਦੇਹੋਏਪੋਲੇ॥ਤਬਗੁਰੁ
 ਨਨਕਹਸਿਹਸਿਬੋਲੇ॥ਤਬਮੰਗਲੁਨਾਸੁਗਹਿਨਾਸਕੀਆ॥ਲਗਭਗੜਕਿਭਿਗੁਰੁਗੋਰਪੁਨਾਬਜੀ
 ਨਨਕਤਪਖੈਸਕੁਦੇਖਿਆਸੁ॥ਤਬਗੋਰਪੁਨਾਸੁਬੋਲਿਆ॥ਮੰਗਲੁਨਾਸੁਦੇਖਿਆਨਨਕਤਪਾਂਸੁ॥

ਗੋਰਖੁ ਵਾਚਾ। ਕੈਉ ਗਲਿ ਕਾਗਨ ਮਿਲ ਕੈ। ਅਕਾਸ ਮੈ ਤਰੈ। ਕੈ ਪੜ ਬਨਾ ਸਪਤੀ ਇੰਦੁ ਬਰ ਸੈ ਕੈ
 ਧਾਰੈ। ਕੈ ਸੇਰ ਕਾ ਸੁਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਜਗ ਮੈ ਰਤੀ ਕੇਤੀ। ਕਿਤੇ ਕਲ ਮਾਹਿ ਦੇਵਾ। ਪੁਣੈ ਗੋਰਖੁ ਸੁਣਤੈ
 ਨਨ ਕਤਾ। ਮਾਏ ਕੈ ਈ ਬੇਰਾ। **ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ**। ਚਾਰ ਉਗਲ ਕਾਗਨ ਮਿਲੁ ਦੋ। ਅਕਾ
 ਸ ਮੈ ਤਰੈ। ਦੋ ਪੜ ਬਨਾ ਸਪਤੀ ਇੰਦੁ ਬਰ ਸੈ ਨ ਉਧਾਰੈ। ਸਵਾ ਸੇਰ ਕਾ ਸੁਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਜਗ ਮੈ ਰਚੀ
 ਏਕਾ। ਏਕੋ ਕਲਿ ਮੈ ਦੇਵਾ। ਪੁਣੈ ਨਨ ਕ ਸੁਣਹੈ ਗੋਰਖੁ ਹਮ। ਮਾਏ ਕਈ ਬੇਰਾ। ਤਬ ਫੇਰਾ ਖਿਬੜਾ
 ਸਿਧ ਬੋਲਿਆ। **ਖਿਬੜੇ ਵਾਚਾ**। ਕਵਨੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸਕ ਤੇਰੇ ਲਾ। ਕਵਨੁ ਮੁਲੁ ਕਵਨੁ ਮਾਤਿ ਮੇਲਾ। ਕਵਨੁ
 ਵਸਤੁ ਲੈ ਰਹੈ। ਅਕੇਲਾ। ਕਾਇਆ ਕਹੁ ਕਹੈ ਕੀ ਪਿਠਾ। ਕਿਸੁ ਉਪਰ ਕਿਸੁ ਪੁਰਖੁ ਕੀ। ਅੰਤਾ। ਕਬੀ ਜਿਥੈ
 ਲੈ ਕਥਿ ਕਥਿ ਖਾਂਇ। ਕਿਹੁ ਸਬਦ ਹੋ ਨਨ ਕਾ। ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ। **ਨਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ**। ਸਬਾਇ ਗੁਰੁ
 ਸੁਰਤਿ ਪੁਨਿ ਚੇਲਾ। ਮਨ ਮੁਲੁ ਪਵਨ ਕਾ ਮੇਲਾ। ਤਤੁ ਵਸਤੁ ਲੈ ਰਹੈ। ਅਕੇਲਾ। ਕਾਇਆ ਪਉਣ ਪਾਣੀ
 ਕੀ ਪਿਠਾ। ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਕੀ। ਅੰਤਾ। ਸਤ ਕਥੈ ਕਥਿ। ਅਖਾ ਖਾਂਇ। ਇਹੁ ਸਬਾਇ ਰੋ ਖਿਬੜਾ
 ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ। **ਖਿਬੜੇ ਵਾਚਾ**। ਕਵਣ ਨਗਰੀ ਕਵਣੁ ਮੁਲਤਨੁ। ਕਵਣੁ ਲੋਕ ਬਸੈ ਪਰਧਾਨੁ। ਕ
 ਵਣ ਸੋਰਜ ਬਵਨ ਸੋ ਮਹਤਾ। ਦੇਹੁ ਨਨ ਕ ਨਗਰੀ ਕੀ। ਅੰਬਾ ਤਾ। **ਨਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ**। ਕਾਇਆ ਨਗ
 ਰੀ ਨ ਉਮੁਲਤਨੁ। ਪਚਿ ਲੋਕ ਵਸੈ ਪਰਧਾਨੁ। ਮਨੁ ਅੰਰਜਾ ਪਉਣੁ ਸੋ ਮਹਤਾ। ਏਹੋ ਰੋ ਖਿਬੜੇ ਨਗਰੀ
 ਕੀ। ਅੰਬਾ ਤਾ। **ਖਿਬੜੇ ਵਾਚਾ**। ਕਹਾਂ ਵਸੈ ਮਨੁ। ਅੰਕਹਾਂ ਵਸੈ ਪਉਨਾ। ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ ਪਟਤਾ ਲਬਜ਼ ਹੈ।
 ਪਚਿ ਕਾ ਗੁਰੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਰੋਗੇ। ਅਹਾਰੁ। ਦੇਹੁ ਨਨ ਕ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ। **ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ**।
 ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ਮਨੁ। ਅਨਭਵ ਸੈ ਪਉਨਾ। ਪਚਿ ਕਾ ਗੁਰੁ ਤਤਾ। ਅਗਨਿ ਭੂਚੇ। ਅਹਾਰੁ। ਲੇਹੁ ਰੋ ਖਿਬੜੇ ਸਬਦ
 ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ। **ਖਿਬੜੇ ਵਾਚਾ**। ਕਿਤਾ ਮੁਖ ਮਾਏਹੈ। ਕਿਤਾ ਮੁਖ ਜਾਹੁ। ਕੈ ਸੈ ਨੜਿ। ਕੈ ਸੈ ਸੀਧਾ। ਕਾਇਆ ਸੋ
 ਖਿਕਰੈ ਪਉਨਾ। ਕਉਨ ਮੜੀ ਕਉਨ ਦੁਆਰੁ। ਦੇਹੁ ਨਨ ਕ ਸਬਾਇ ਬੀਚਾਰੁ। ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ

ਉਤਰਮੁਖਾ ਅੰਦਰੋਂ ਦਖਣਮੁਖਾ ਇਹੋ ਨਉ ਮੈਨਾਂ ਝੀ ਸੋਲਾ ਸੇ ਸੀਧਾ ਨਿਜ ਸੋਖਿ ਕਰੈ ਪਉਨਾ ॥ ੧੨੬ ॥
 ਅਸਿਭ ਮੜੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ਲੇਹੋ ਰੇ ਖਿਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾਂ ਬਚਿ ਰਾਗਾ ॥ **ਖਿਬੜੇ ਵਾਚਾ** ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੈ
 ਪੜੈ ਨਹੀ ਕੀਧਾ ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੈ ਸਸੀ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਫੁਟੈ ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੈ ਮਾਂਇ ਮਾਂ ਮੋਹੁ ਤੁਟੈ ॥ ਧਨ ਨ ਕਵਚਾ
 ਮਨ ਪਰਚੈ ਤੋਲ ਗੇਬੀਧਾ ॥ ਪਉਨ ਪਰਚੈ ਪੜੈ ਨਹੀ ਕੀਧਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੈ ਤੋ ਸਸੀ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਫੁਟੈ ॥ ਸ
 ਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਤਾ ਮਾਂਇ ਮਾਂ ਮੋਹੁ ਤੁਟੈ ॥ ੧ ॥ **ਖਿਬੜੇ ਵਾਚਾ** ॥ ਅਦੇ ਸੁਤੋ ਕਿਸ ਕਉ ਅਦੇ ਸੁਆ ਅਦੇ ਸੁਕਾ
 ਕਉ ਨਉ ਪਦੇ ਸੁਆ ਮਨ ਕਾ ਕਉ ਨੁਵੇ ਸੁਆ ਗਿਆਨੁ ਕਾ ਗੁਰੁ ਕਉ ਨੁਕਸੀ ਅਲੇ ਪੁਤਾ ॥ ਬਿਨ ਬਿਧ ਪਾਈ ਅ
 ਮੋਖਾ ॥ ੧ ॥ **ਨਨਕਾ ਵਾਚਾ** ॥ ਅਦੇ ਸੁਤੋ ਪੁਰੇ ਸਾਤਿਗੁਰ ਕਉ ਅਦੇ ਸੁਆ ਪੁਰੇ ਸਾਤਿਗੁਰ ਕਾ ਅਨੁਪ ਉਪਦੇ
 ਸੁਆ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਵੇ ਸੁਆ ਗਿਆਨੁ ਕਾ ਗੁਰੁ ਸਿਤੋਖਾ ॥ ਸਾਤਿਗੁਰ ਕਾ ਚਿਰ ਨਿਲ ਗੀਅੋ ਪੁਤਾ ਤੋਇ ਸਬਿ
 ਧ ਪਾਈ ਮੋਖਾ ॥ ਤਬ ਖਿਬੜਾ ਸਿਧ ਭੀ ਹ ਚਗਾਇਆ ॥ ਤਬ ਉਰ ਮਾਧੂ ਮਨਾ ਸੁਆ ਮਾਂਇ ਮਾਂ ਪਰਤੁ ਚੀਗੁ ਸੇਨ
 ਲਿ ਮਾਂਇ ਮਾਂ ॥ **ਪੁਰਮੁਨ ਬੁਵਾਚਾ** ॥ ਅਗਨ ਜਲ ਵਉ ਜਲ ਮੈ ਤੋ ਬਝਿਚਾ ਕੇ ਸਰਨ ਕੁ ਸਾਈ ॥ ਮੇ ਸੇ ਦੇਖ
 ਲਗਾ ਵੋਤੁ ਮਕੋ ਪਰਤੀ ਬਚਿ ਰਾਗਾਈ ॥ ਏਕ ਤਮ ਚਾ ਮਝਉ ਮੇ ਸਾਂ ਅਬਿਗੁ ਸਾ ਬੁਰਲਾਈ ॥ ਮੇ ਸੇ ਦੇਖ ਜੋਰ
 ਹਮਾਰਾ ਸਗਲੇ ਪਾਉ ਲਗਾਈ ॥ ਜੋ ਤ੍ਵੇ ਕਹੀ ਅੰਗ ਮਰਾ ਮਨਿ ਨਹੀ ॥ ਅਬ ਕਰੋਤ ਮਛਾਈ ॥ ਜੇਤ ਜੋਰ ਪਰੇਹ
 ਮਾ ਅਪੁਨ ਤ੍ਵੇ ਕਉ ਮਲੁ ਮਨਾ ॥ ਪੁਰਮਨ ਬੁਕਹੈ ਸੁਣਨ ਨ ਕਹ ਮਰੀ ਮੰਨ ਰਜਾਈ ॥ **ਗੁਰਮੁਨ ਕਾ ਵਾਚਾ**
ਚਾ ॥ ਪਹਰਾ ਅਗਨ ਹੀ ਹੈ ॥ ਘਰਿ ਬਾਧੋ ਜਨ ਸਾਰ ਕਰਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਣੀ ਕਾਰਿ ਪੀਵਾ ਪਰਤੀਹਾਂ ਕ
 ਚਲਾਈ ॥ ਪਾਰਿਤਰ ਯੁਅ ਬਹੁ ਤੋਲੀ ਪਿਛੈ ਟੋਕ ਚੜਾਈ ॥ ਏਵੁ ਵਪਾ ਮੇਵ ਨਹੀ ਸਭ ਸੇਨ ਬਿਚਲਾਈ ॥
 ਏਤਾ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ॥ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਅਾ ਬਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਰੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਤੇ ਵਰੁ ਦਾਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰਾਹਿ ਰਜਾਈ ॥
 ਨਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੀ ਸੁਉ ਪਾਰਿ ਸਦਨਾ ਮੁਵਾਡੀ ॥ ੨ ॥ **ਉਗੋ ਵਾਚਾ** ॥ ਉਗ ਮੋਲੇ ਤਤੁ ਬਿਰੋਲੇ ਸੁ
 ਏਹੋ ਨਨਕ ਮੋਈ ॥ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਬਿਨ ਪਾਈ ਤਮ ਗੋਈ ॥ ਆਖ ਵਖਾਣੈ ਭੇਦ ਨ

ਜਦੈ ਗੁਰਬਿਨੁ ਸੁਣਨ ਹੋਈ ॥ ਸਿਧੀ ਮਿਲੇ ਬਿਨੁ ਭੁਧਨ ਉਪਜੈ ਜਨਮੁ ਅਕਰ ਬਖਸ਼ੈ ॥ ਉਰਮੁ ਰ
 ਹੈ ਸੁਣਨ ਨ ਕਮੁ ਝਾਸਤਿ ਗੁਰ ਸਿਰ ਪਰ ਥਾਪਉ ॥ ਗੁਰ ਗੋਰ ਮੁਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੋਤ ਉਤੀ ਨ ਲੋਕ ਮੇ
 ਜਾਪਉ ॥ **ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਸੀ ਵਚਾ** ॥ ਮੇਦੀ ਕਹੀ ॥ ਮੇਏ ਕੀ ਕਾਰ ਤੀ ਨ ਲੋਕ ਕੋ ਪਾਲੈ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀ ਜੋ
 ਨਿਸਬਾਈ ਜੀ ॥ ਅਜੀਤ ਕੇ ਨ ਲੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਹੋਰਿ ਪਾਂਵ ਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਮਿਲ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸ
 ਦੀ ਮਗੁ ਪਛਾਂਤਿ ॥ ਮੈਲੁ ਨ ਰਹੀ ਅੰਕਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਭੁਧ ਸਿਧ ਸਭ ਹਜਰੁ ਜਨਮੁ ਸਕਰ ਬੁਧਾਂ
 ਏ ॥ ਮਾਂ ॥ ਜਨੁ ਨੀਕੀ ਰਕਤਿ ਬੂੰਦੁ ਪਿਤ ਕੀ ॥ ਮਿਲੁ ਕਰਤੇ ਬਦ ਬੁਝਾਂ ਏ ॥ ਮਾਂ ॥ ਕਹੈ ਨਨਕ ਸੁਣ ਉਰਮੁ
 ਮੁੜੇ ਤੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਂ ਏ ॥ ਮਾਂ ॥ ਏਕੀ ਕਾਰ ਗੁਰੁ ਨ ਹੀ ਜਾਂਤਿ ॥ ਮਾਂ ॥ ਸੁਣ ਗੋਰ ਮੁਰਮਾਂ ਏ ॥ ਮਾਂ ॥ ३।
 ਤਬ ਉਰਮੁ ਨ ਭੁਭੀਹ ਉਲਹੈ ਇਕ ਚਉਰੀ ਗਈ ॥ ਮਾਂ ॥ ਅਬ ਧੀ ਗਰਨਾ ਸੁਜੋਰੀ ॥ ਮਾਂ ॥ ਏ ॥ ਮਾਂ ॥ **ਪੀਗਰਨ**
ਸੁਵਾਚਾ ॥ ਕਵਨੁ ਮਹਤ ਚੀ ਬਉਨ ਪਿਤਾ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰ ਕਉਨ ਤੂੰਹੋਤਾ ॥ ਕਉਨ ਦੇ ਸਕਉਨੁ ਰੇ ਸਾਂ ॥ ਜ
 ਗਮ ਹੀ ਕੇ ਜੋਗੀ ॥ ਰੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ ॥ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਪੀਗਰ ਸੁਣ ਰੇ ਬਾਲੇ ॥ ਕਉਨ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਬਿ
 ਹਮਿ ਦੇ ਜੀ ਜਲੇ ॥ **ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਸੀ ਵਚਾ** ॥ ਮਾਂ ॥ ਮਹਿਤ ਚੀ ਸੀਤੋ ਖੁ ਪਿਤਾ ਸਚ ਗੁਰੁ ਕਰ ਕਹੋਤਾ ॥
 ਬੇਗਮੁ ਪੁਰ ਦੇ ਸੁਸਗਲੇ ਰੇ ਸਾਂ ॥ ਜੀਗਮੁ ਨ ਬਜੋਰੀ ॥ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ ॥ ਰੋਗੀ ਨ ਰੋਗੀ ॥ ਪ੍ਰਣਵ
 ਤ ਨਨਕ ਸੁਣ ਹੋ ਪੀਗਰ ਬਾਲੇ ॥ ਓਅੰ ਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਅੰਤ ਉਮਿ ਦੇ ਜੀ ਜਲੇ ॥ २। **ਗੋਰਖੁ ਵਚਾ**
 ਮੁਦ੍ਰਾ ਪਹਰੈ ਲੀਲੇ ਵਉ ਮਸਤਕ ਪੂਰ ਲਗਾਵਉ ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ ਕਾਂਏ ॥ ਮਾਂ ॥ ਰਹਤੀ ਮਿਥਾਮਾਂ
 ਗੁਰੀ ਵਉ ਮਹਾ ਸੁਪਹੋੜੀ ਤੰਤੁ ਚਖਉ ਤਉ ਸਿਧਾ ਪਰਤੀਤਾ ॥ ਮੇਲਾ ਮਿਲਵਉ ਸਿਧ ਜਮਾਂਤੀ ॥ ਏ
 ਉਸਗਲ ਜਗਜੀਤਾ ॥ ਮਾਂ ॥ ਦੇ ਸੁਕਹੋ ਮਾਂ ॥ ਦੇ ਸੁ ॥ ਸਭ ਸਿਧੋ ਕੋ ਕਰੋ ਮਾਂ ॥ ਦੇ ਸੁ ॥ १। ਰਹਾਂ ॥ ਭੁਗਤਿ
 ਲੇਹੁ ਭੀਰ ਰੰਭੀ ਚੈ ਮੁਖ ਤੇ ਨ ਦਵਜਾਵਉ ॥ ਨਾ ਬੁਨ ਉਹੋ ਏ ਬੈਠੇ ਸ਼ੁਗਲੁ ਗੁਰਿ ਧਾਸਿ ਪਬਲਵਉ ॥
 ਸਗਲ ਸਿਧਤ ਮਾਂ ॥ ਮਾਂ ॥ ਗੀ ਅੰਕ ਚੀ ਜੋਗੁ ਸਿਧੀ ਪਵਉ ॥ ਏਕ ਮਾਂ ॥ ਉਕੇ ਪੁਤ ਹੋਵਹੁ ਜੋਗ ਸੁਗ

ਤਿਕੇਚੇਲੇ। ਸਿਸਾਰਕੇਭੰਡਰੀਕਹੀਓਦਿਵਨੁਤਮਰੇਸਗਲੇ। ਤਮਸਿਰਉਪਰਮਵਰਨਕੋਈ
 ਹੋਇਰਹੋਪਰਧਨਾ। ਹੁਕਮੁਤਮਰਾਸਬੁਤੇਉਚਾਇਉਚਲੇਫੁਰਮਨਾ। ਖੰਡਮੰਡਲਮਾਹਿਮਾਸਵਖੇ
 ਨੋਲੋਇਲੋਇਚਲੇਭੰਡਰਾ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਬਨਮੇਬਾਧੇਰਸਨਾਏਕਉਚਾਰਾ। ਕਰਕਰਦੇਖਹਮ
 ਪਨਕੀਆਮਾਪੁਰਿਦੇਬੀਚਚੰਗੀ। ਪ੍ਰਵਤਗੋਰਖੁਸੁਣਹੋਨਨਕਮੇਸੀਕਾਰਤਮਾਰੀ॥ **ਗੁਰੁ**
ਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਮੁਢਿਸਿਤੋਖੁਸਗਮਪਾਤਿਏਲੀਧੀ। ਮਾਂਨਕੀਕਹਹੀਬਿਭੂਤੀ। ਖਿਖਕਾਲੁਕਮਾਰੀਕ
 ਇਮਾਂਜੁਗਤਿਭੰਡਪਰਤੀਤੀ। ਮਾਂਦੀਪਖਿਸਗਲੁਜਮਾਂਤੀ। ਮਨੁਜੀਭੈਂਜਗੁਜੀਤੀ। ਮਾਂਦੇਸੁਤਿਸੇ
 ਮਾਂਦੇਸੁ। ਮਾਂਦੀਮਨੀਲੁਮਨਾਂਦੀ। ਮਨਹਤਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ। ਏਰਹਾਂਉ। ਰੁਗਤੀਗੀਮਾਂਨੁਦਇ
 ਮਾਂਭੰਡਰਾਦਿਪਾਦਿਪਾਦਿਵਜੈਨੰਦਾ। ਮਾਪਨਾਥੁਨਾਥੀਸਭਜਕੀਰਿਧਸਿਧਾ। ਮਵਰਾਸਦਾ। ਸਿਜੋਗੁ
 ਵਿਜੋਗੁਦਇਕਾਰਚਲਵੈਲੇਖੇ। ਮਵਹੀਰੁਗਾ। ਮਾਂਦੇਸੁਤਿਸੇਮਾਂਦੇਸੁ। ਮਾਂਦੀਮਨੀਲੁਮਨਾਂਦੀ
 ਮਨਹਤਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ। ਏਕਮਾਂਦੀਜੁਗਤਿਵਿਮਾਂਦੀਤਿਨਚੇਲੇਪਰਵਾਣਾ। ਇਕਸੀਸਰੀਇ
 ਕੁਭੰਡਰੀਇਕਲਏਦੀਬਾਣਾ। ਜਿਓਤਿਸੁਰੁਏਤਿਵੈਚਲਵੈਜਿਓਹੋਵੈਫੁਰਮਾਂਣਾ। ਉਹਵੇਖੈਭੰਨਨ
 ਦਰਨਾਮਵੈਬਹਤਾਇਹੁਵੇਰਾਣਾ। ਮਾਂਦੇਸੁਤਿਸੇਮਾਂਦੇਸੁ। ਮਾਂਦੀਮਨੀਲੁਮਨਾਂਦੀ। ਮਨਹਤਜੁਗੁ
 ਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੩॥ ਮਾਸਣਲੋਇਲੋਇਭੰਡਰਾਜੋਕਿਛੁਪਾਇਮਾਂਸੁਦੇਕਵਰਾ। ਕਾਰਿਕਾਰਿਵੇਖੇਸਿਰ
 ਜਣਹਾਰਾ। ਨਨਕਸਚੇਕੀਸਚੀਕਾਰਾ। ਮਾਂਦੇਸੁਤਿਸੇਮਾਂਦੇਸੁ। ਮਾਂਦੀਮਨੀਲੁਮਨਾਂਦੀ। ਮਨਹ
 ਤਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੪॥ ਤਬਗੋਰਖੁਨਾਥੁਫੇਰਬਚਨਕੀਤਾ। ਮਰੇਨਨਕਬਲੇਭੰਡੀਹਾਂਕਿਉਕ
 ਰੀਆਇਮਾਥਾ। ਤੇਰਕਉਣਮਨੋਰਥੁਥਾਭੀ। ਮਾਪਣਮਨੋਰਥੁਕਹਤੇਰਮਨੋਰਥੁਪੁਰਾਕਰੇ
 ਗੇ॥ **ਨਨਕਜੀਵਾਚਾ**। ਏਕਮਨੋਰਥੁਕੀਆਪੁਰਾ। ਜਬਹਮਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਮਾਂਸੁਰਾ। ਮਉਰ
 ਮਨੋਰਥੁਗੀਮਾਂਨਕੋਈ। ਸਿਧਬੁਧਭਰਮੇਸਭਲੇਈ। ਸੁਣਰੇਗੋਰਖੁਤੁਝਦੀਖੀਮਾਂਦੇਵਭੀ। ਪ੍ਰ

ਦਵਤਨਨਕਸਚਸਮਵਉਥਿਤਬਗੋਰਖੁਨਾਬੁਭੀਹਉਲਹੋਇਕਾਰਿਚਪਕਰਿਗਇਆ। ਤਬਮੰ
 ਗਲੁਨਾਬੁਕਹੀਅੰਗੁਰੁਗੋਰਖੁਨਾਬੁਭੀਨਨਕਤਪੇਕਭਿਉਪਦੇਸੁਕੀਆ। ਤਬਗੋਰਖੁਨਾਬੁਕਹੀਅੰ
 ਹਾਂਮਗਿਲੁਨਾਬੁਹਮਉਸਕਭਿਉਦੇਖਤੇਥੇਜੋਦੇਖਾਪੁਰਨਪੁਰਖੁਹੈਕੇਨਹੀਹੈਸੁ। ਤਬਮਗਿਲੁਨਾਬੁਕਹੀ
 ਅੰਗੁਰੁਗੋਰਖੁਨਾਬੁਭੀਜੈਸਦੇਖੀ। ਮੇਭੈਸਬਖਨੀ। ਮੇਫਕੀਰਬਾਂਬਿਰਦਮੇਸਹੈ। ਤਬਗੋਰਖੁਨਾ
 ਬੁਕਹੀਅੰਮਗਿਲੁਨਾਬੁਭੀਸਤਿਬਚਨਕਹਿਤਾਬਸੋਈਦੇਖੀਅੰਜੋਪੁਰਨਪੁਰਖੁਹੈਸੁ। ਤਬਮਰ
 ਦਨੇਆਖੀਅੰਗੁਰੁਜੀਸਿਧਤਸਭੇਜਤਿਪਰਮਗੋਰੁਕਿਏਕਏਜਗਹੈਕੇਨਹੀ। ਕੇਏਥੇਤ
 ਤੀਹੀਪਹੁਚਣਾਅਹਾ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਮਰਦਨਾਮਗੋਰੁਵਡੀਅੰਜਾਂਗਹੈਨਿਸੁ।
 ਤਬਮਰਦਨੇਆਖੀਅੰਜੀਅਗੋਰੁਚਲੋ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਕਿਉਕੁਈਬਾਲਾਤਾਂਮੇ
 ਆਖੀਅੰਜੀਤਸਡੀਰਜੰਏ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਮਰਦਨਚਲਦੇਅਹੈਉਤਵਲਨ
 ਹੋਹਾ। ਤਬਮਰਦਨੇਪੁਛੀਅੰਜੀਏਥੇਤਜੋਆਇਆਸੋਨਾਬੁਹੀਆਇਆਅਤੇਸੁਣੀਦਹੈਜੋਚ
 ਉਰਾਸੀਸਿਧਹੈਨੁ। ਅਤੇਨਉਨਾਬੁਹੈਨੁ। ਅਤੇਛੀਅੰਜਤੀਹੈਨੁ। ਇਥੇਸਭੇਨਾਬੁਹੀਕਹਾਂਵਦੇਆ
 ਏ। ਜੀਏਹੁਕੀਉਕਾਰਿਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਛੀਅੰਜਤੀਹੈਨਿਅਤੇਨਉਨਾ
 ਬੁਹੈਨਿ। ਅਤੇਚਉਰਾਸੀਸਿਧਹੈਨਿ। ਪਰਜੋਗੀਅਦੇਭੇਖੁਸਭਨਾਬੁਹੀਕਹਾਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਅ
 ਸਲਨਾਬਨਉਹੀਹੈਨਿ। ਤਬਮਰਦਨੇਪੁਛੀਅੰਜੀਅਸਲਨਾਬੁਕੇਹੜੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਛੀਅ
 ਜਤੀਕੇਹੜੇਕੇਹੜੇਹੈਨੁ। ਅਤੇਚਉਰਾਸੀਅਸਿਧਦਨਉਕੀਆਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬਚ
 ਨਕੀਤਾ। ਕੁਲਾਮਰਦਨਤੈਨੁਸਭਨਦੇਨਉਦਸਦਵਰੋਸੁ। ਇਤਨੀਰਦਬਦਲਹੋਈਅੰਹੀ
 ਜੋਪੁੰਨਾਬੁਭੀਗੀਉਠਕਾਰਿਆਸਣੀਆਇਆ। ਆਇਕਾਰਿਆਖੀਅੰਸੁਨਨਕਤਪਾਂਜੀ
 ਅਦੇਸੁ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਅਦੇਸੁਏਕੀਕਾਰਪੁਰਖੁਕਭਿਅਦੇਸੁ। **ਪੁੰਨਾਬੋਵਚ**

ਕਤਿਚਰਗਤਾ ਕਤਿਚਰਗਤਾ ਕਤਿਚਰਗਤਾ ਅਰੋਗੀ ਕਤਿਚਲਛਨਕਤਿਚ ਮਛਨਿਕਤਿਚ ਪਾਇ ੧੨੬
 ਬੋਜੋਗੀ ਪਾਇ ਪਾਇ ਜੋਤ ਪਾ ਪੁਛਤ ਪਾਇ ਪਤਾ ਦੇਹੁ ਜਬ ਬਸੁ ਪਾ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵਾਚਾ ਨਾਮੁ
 ਗਤਾ ਸਚਾ ਸਚੁ ਗਤਾ ਵਿੜੀਤ ਰਹ ਬੋ ਅਰੋਗੀ ਤਲਛਨੀ ਉਪਦੇਸੁ ਮਛਨੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਾਇ ਬੋਜੋ
 ਗੀ ਸੁਦਹੁ ਪਾਇ ਪਤਿ ਪੁਦੇ ਨਾਨਕ ਤਪ ਲੇਹੁ ਜਬ ਬਸੁ ਪਾ ਪੁਦਨਾ ਬੁਵਾਚਾ ਪੀਨਹੋ ਪਰਮ ਪੁਦ
 ਵੋ ਪੁਦ ਪਤਾ ਪੀਨਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪਗਤਾ ਤਬ ਫੇਰ ਪੁਦਨਾ ਬੁਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦੇਚਰਨ ਨੂੰ ਦਓ
 ਤੀਆ ਦੁਹਾ ਅਪਸਵਿਚ ਮਥੇ ਦੇਕੋ ਬਹੁਤ ਸੁਪਸਿਨਕਹੋ ਤਬ ਪੁਦਨਾ ਬੁਬਚਨੁ ਬੋਲਿ ਮਾਨਨ
 ਕਤਪਾਜੀ ਅਬਹਮ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਦਾ ਸਨੁ ਸਵਾਪਨੁ ਹੋਇਆ ਤਪਾਜੀ ਇਸੁ ਬਚਨ ਮੇਰੇ
 ਨਰੇਦ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿ ਮਾ ਪੁਦਨਾ ਬੁਜੀਤ ਮਾ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇ
 ਰੇਦਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਤਮਾ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇਰੇ ਦੁਜਾਨ ਤਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸੁਰਨਹੀ ਅਗੁ ਮਤੋ ਇਉਹੀ ਜਾ
 ਦਤੇਹੈ ਜੋਤ ਮਾ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੀ ਮੁਗਤਿਹੈ ਅਸਾ ਤੇ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਵਤੇਹੈ ਤਬ ਪੁਦਨਾ ਬੁਕਹੀਆ
 ਹਾਨਨ ਕਤਪਾਜੀ ਤਮਉ ਪਰ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੀ ਐਸਹੀ ਕਿਰਪਾਹੈ ਤਬ ਮਗਲੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀਆ ਕਿਉ ਪੁ
 ਦਨਾ ਬੁਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਪੁਦਨਾ ਬੁਕਹੀਆ ਮਗਲੁ ਨਾ ਬਜੀ ਜੈਸਾ ਤਮਾ ਦੇਖਿਆ ਬ
 ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਥੇਤੈ ਸਹੀ ਦੇਖਿਆ ਅਹੈ ਸੁਾ ਹਮਤੋ ਇਉਹੀ ਜਨਤੇਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਦਰ ਸਨੁਹਾ ਮਹੈ
 ਅਗੈ ਤਮਗੀ ਤਮਹੀ ਜਾਨੈ ਤਬ ਮਗਲੁ ਨਾ ਬੁਕਹੀਆ ਨਾ ਬੁਜੀ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨੇਸਾ ਪੁਕਇਹੈ
 ਤਿਨ ਮੇ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇਰੇ ਨਰੇਦ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਮਹਾਂ ਮਗਲੁ ਨਾ ਬੁਜੀਤ ਮਾ ਪੁਰਨੁ ਪੁਰ
 ਕਾ ਬਚਨੁ ਕਹਤੇਹੈ ਤਬ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਕਰਿ ਕੈ ਪੁਦਨਾ ਬੁਅਪੁਦੈ ਅਸਾ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਰਾ ਸੁ
 ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਮਾਖਿਆ ਗੁਰੁ ਜੀ ਇਹੁ ਜੋ ਪੁਦਨਾ ਬੁਅਹਾਂ ਸੋਤਾ ਉਚੇ ਬਚਨੁ ਬੋਲਦਾ ਮਹਾਂ ਤ
 ਬਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀਆ ਮਹਾਂ ਮਰਦਨਾ ਜਿਨ ਉਪਰਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਹੀ ਬਚ

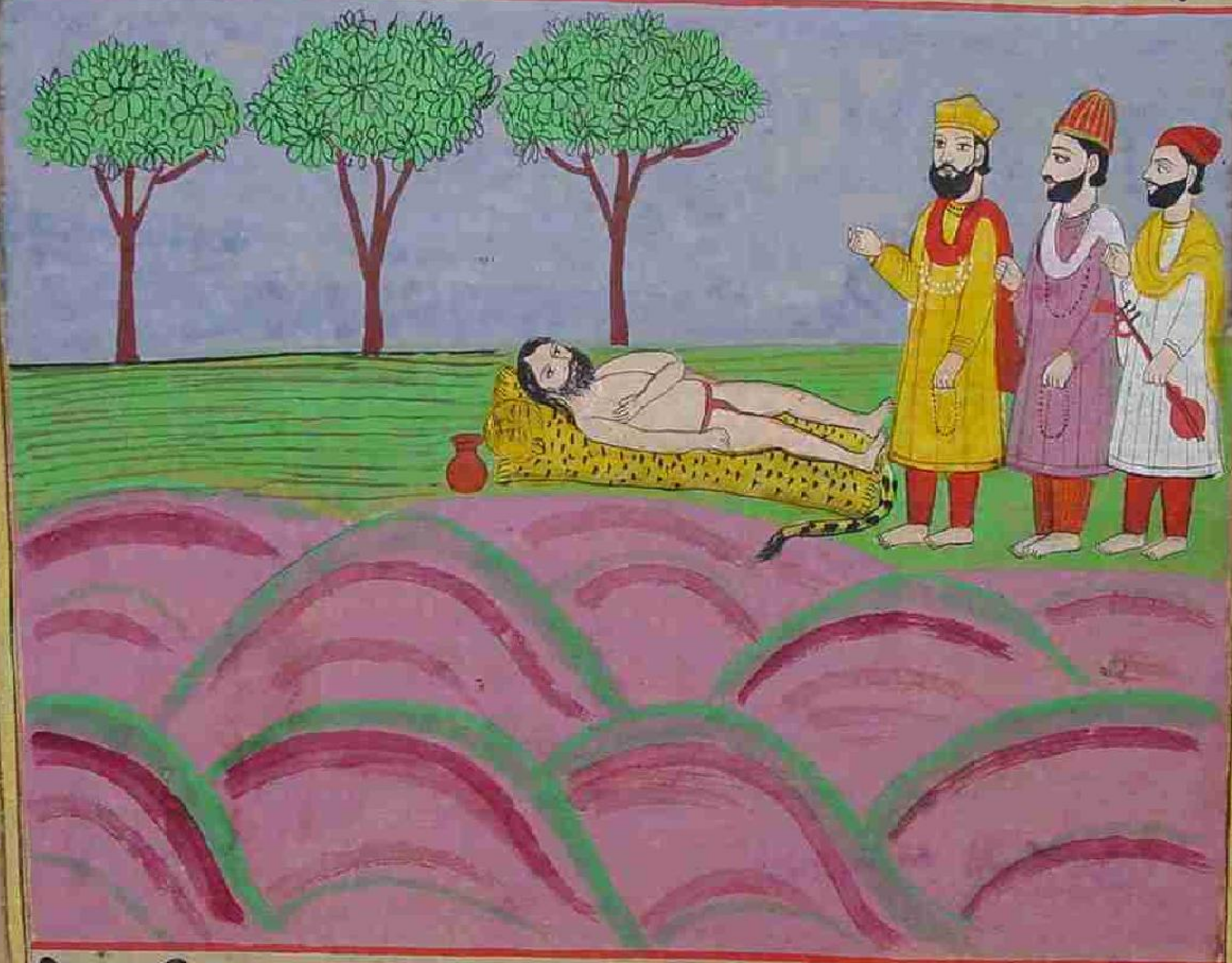
ਨਬੋਲਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਿਕਾਚਿਪਿਚੁਬੋਲਦੇਨਹਿਹੁੰਦੇ॥ਇਹੁਅਸਲੀਨਿਸੁਆਹਾ॥ਤਬਮਰਦਨੇਕ
 ਹੀ॥ਅਜਿਹੁਤਤਨਥਾਦਾਨਉਦਸੀ॥ਮੇਜੀਏਖਾਅਸਲੀਕੇਹੜੇਕੇਹੜੇਹੈਨਿ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਿਹੀ॥ਅਬਸੁਣਮਰਦਨਨਥਾਦੇਨਉ॥ਪਹਲੇਗੋਰਖੁਨਾਸੁਹੈ॥ਦੂਜੈਮਛਿਦਨਾਸੁ॥ਤੀਜੇਚਰ
 ਪਟਨਾਸੁ॥ਚਉਥੇਮਹਿਲਨਾਸੁ॥ਪੰਜਵੇਘੁਨਾਸੁ॥ਛੇਵੇਗੋਪੀਨਾਸੁ॥ਸਤਵੇਪੁਨਨਾਸੁ॥ਅਠਵੇਸੁਗਤਿ
 ਨਾਸੁ॥ਨਵੇਚੀਬਨਾਸੁ॥ਮਰਦਨਾਇਹੁਨਉਨਾਸੁਹੈਨਿ॥ਅਵਗੁਆਖਣਦੇਨਾਸੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ॥ਤਬਫੇਰ
 ਮਰਦਨੇਪੁਛਿਅਜੀਛਤੀਕੇਹੜੇਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ॥ਅਖਿਆਸੁਣਮਰਦਨਾ॥ਗੋਰਖੁਜਤੀ॥ਦ
 ਰੁਜਤੀ॥ਹਨਵਤਿਜਤੀ॥ਗੋਰਉਜਤੀ॥ਬਾਲਜਤੀ॥ਲਛਮਨਜਤੀ॥ਇਹਾਛਿਅਜਤੀਹੈਨਿ॥ਗੋਰਆ
 ਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ॥ਗੋਰਚਉਰਾਸੀਸਿਧਕਹੀਦੇਹੈਨਿ॥ਸੋਕੇਹੜੇਹੈਨਿ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀ
 ਆਰੁਲਾਮਰਦਨਉਹਉਸੁਣਾ॥ਭੀਗਰੁਸੀਗਰੁਸਿਘਰੁਈਗਰੁਉਰਮਪੁਰਮਕੀਨਿਫਾਹਨੀਫਾਲਹਰੁਪਾ॥
 ਸਿਘਰਲੀਗਰਹਾਂਜੀਰਤਨਪੁਰਨਨਾਸਕਾ॥ਬਿਬਲਕਾਜਲਕਾ॥ਬਿਬੜਾਸੁਗਤਿਨਿਰਤਾ॥ਕੇਵਲੁਕਰਨਾਸਮਰ
 ਤਾ॥ਗੁਓਗੁਲਸਿਗਰਾਨਿਪਚਤਰਬੈਨਰਾਈ॥ਮੇਨਕੇਵਲੁਕਰਨਾਅਉਘੜਪਰਬਤਈ॥ਸਰਬਰਬਰੀ॥
 ਰੂਤਵੈਕਨਕਾਸੀਰੂ॥ਅਫਰਦੈਨਪਲਕਾਨਿਧਾਪਿਪਲਕਾਸੋਰਾ॥ਗਿਰਬੋਧਿ॥ਸਲਸਾ॥ਕੇਸਕਰਣਾ॥ਗੋ
 ਲਸਾ॥ਅਗਨਪਾਗਾ॥ਮੁਕਤੀਸਾ॥ਚਲਨਨਚਤੀ॥ਸੁਰਮੇਨਾ॥ਸਿਧਸੈਨਾ॥ਜੋਤਲਗਨਾ॥ਗਿਰਵਰਾਜ
 ਤਮਰਨਾ॥ਬਿਮਲਜੋਤਿ॥ਸਤਿਲੁਜਲਾ॥ਅਘਰਘਨਾ॥ਤੁਲਸਜੋਗਾ॥ਪ੍ਰਤਪਨਾ॥ਅਕਲਨਿਰਾ॥ਕੁਲਸ
 ਰਾ॥ਰਾਮਕੁਆਰਾ॥ਕ੍ਰਿਸਨਕੁਆਰਾ॥ਬਿਸਨਪਾਤਾ॥ਸਿਕਰਜੋਗਾ॥ਬਰਮਜੋਗਾ॥ਸੀਰੁਹਸੈਨੀ॥ਅਰਿਜਬਾ
 ਲੀ॥ਕਿਧਾਰੀ॥ਕਲਿਦੁਨੈਨਾ॥ਨਾਲਿਦੁਨੈਨਾ॥ਸੁਰਸਤੀ॥ਗੋਰਪੈਨਸੈਨਾ॥ਗੁਫਾਸੀ॥ਅਲਨਾਸੀ॥ਕਾ
 ਲਕਾਸੀ॥ਏਕਰੀਗੀ॥ਕੇਵਲੁਕਰਮੀ॥ਕਰਮਨਾਸੀ॥ਕੁਲਾਬਿਲਾਸੀ॥ਮੁਲੁਮਤੀ॥ਜੋਗਦਿਤੀ॥
 ਜੋਗਰਹੁਰੇ॥ਦੀਸਪਰੀਗੀ॥ਅਪਰੁਪੀ॥ਕਲੇਸੁਪੁਪੀ॥ਬਿਹਰੀ॥ਮਜੋਗੀ॥ਖਲਾਸਮੁਗਲੁਭੋਗੀ॥

ਕੀਦਬਜੋਗੀ। ਸਿਰੁਲਕਕਹੀ। ਮੇ। ਜੋਗੀਬਚਿਤਰਹੀ। ਮੇ। ੬੪। ਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਕਿਉ ੧੨੬
 ਮਰਦਾਨਾਸੁਦੈਚਉਰਾਸੀ। ਸਿਧਾਦੇਨਾਉ। ਇਹਚਉਰਾਸੀਹਿਸਿਧਹੈਨਿ। ਅਤੇਉਹਨਾਬਨਉਹੈਨਿ। ਸੁ।
 ਤਬਮਰਦਨੇ। ਅਪਿ। ਅਜੀਨਾਬਦੀਭੀਨਿਸਹੈਈ। ਅਤੇਸਿਧਾਦੀਭੀਨਿਸਹੈਈ। ਪਰਜਤੀ। ਅੰ
 ਦੀਨਿਸਨਹੈਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹੀ। ਅਕਿਉਮਰਦਾਨਾਨਿਸਨਹੈਈ। ਜੋਕਛਤੇਰੇਜੀ। ਅਵਿ
 ਚਬੀਚਾਰਹੈ। ਅਤੇਮਰਮਾਨੁਹੈਸੋਪੁਛਲੈ। ਤਬਮਰਦਨੇ। ਅਪਿ। ਅਜੀਤਸੀ। ਅਪਦੇਹੈਜੋਛੀ। ਅਜ
 ਤੀਹੈਨਿ। ਅਤੇਜਨਗੁਸਤਕੀਤਾਨਾਹੀਜੋਇਸਤੀਦੇਨੇੜੇ। ਅਵਦੇਨਹੀ। ਅਜੇਹੇਤਾਬਹੁਤਹੈਈ
 ਨਿ। ਅਜੀਗੁਰੂਜੀਮੇਨੂੰਇਹਮਰਮਾਨੁਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਸੁਦਮਰਦਾਨਾਭਲਾਪੁ
 ਛੁਓਸੁ। ਇਹਜੋਛੀ। ਅਜਤੀਹੈਨਿਸੋਇਹਹੈਨਿ। ਅਰੁਹੋਰਜੋਜਤੀਹੈਨਿਸੋਉਹਜਤੀ। ਅੰਵਿਚਿਨਹੀ
 ਉਨਦੀਬੰਦਜਾਂਦੀਹੈ। ਅਤੇਇਨਛੇ। ਅੰਦੀਬੰਦਜਾਂਦੀਨਹੀ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀ। ਅੰਜੀਉਹਤਮ
 ਥਨੁਕਰਦੇਨਹੀਉਨਦੀਬੰਦਕਿਉਕਰਿਜਾਂਦੀਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਸਬਦੀ। ਅਗਿਸਲੋਕਕਹੀ। ਅ
 ਨਵੇਸੇਤਦਸਵੇਜਤਾ। ਯਾਰਵੇਇਉਜਲਾ। ਪ੍ਰਦਵੇਨਾਨਕਸੁਦਮਰਦਾਨਾਪਿਭਿਗੁਸਸੀਕਾਲਾ। ਸੁਦ
 ਮਰਦਾਨਾਨਵੇਦਾ। ਅਰੇਬੰਦਜਾਂਦੀਹੈ। ਜਤੀਸੇਈਕਹੀਦੇਹੈਨਿਜੋਨਵੇਦਾ। ਅਰੇਦਵਣਨਹੀਦੀਦੇ।
 ਅਤੇਸਭਨਦਾ। ਅਰਿ। ਅੰਦੇਖਬਰਦਾਰਹੈਨਿ। ਅਤੇਮਥਨੁਨਕੀਤਾ। ਮੁਹਦੇਰਾਹਨਿਕਲੁਗਈ।
 ਤਾਂਜਤੀਨਹੀਕਹੀਦੇਹੈ। ਜੇਸਭਨਦਾ। ਅਰਿ। ਅੰਦੇਖਬਰਦਾਰਹੈ। ਸੀਮਰਖੇਤਾਜਤੀਹੈ। ਓਜ
 ਛੀ। ਅਜਤੀਤੋਨੂੰਦਸੇਹੈਨਿਉਨਾਸਭਨਦਾ। ਅਰਿ। ਅਵਿਚਿਜਵਣਨਹੀਦੇਤੀ। ਅਤਬਮਰਦਨੇਪੁਛ
 ਅੰਜੀਹੋਰਨਦਾ। ਅਰਿ। ਅਵਿਚੋਕਿਉਕਰਿਜਾਂਦੀਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਮਰਦਾਨਾਮੁਹ
 ਰੀਦਮਦਿਬੋਲੁਦੇਹੈਤਾਮੁਹਦੇਰਾਹਜਾਂਦੀਹੈ। ਅਤੇਜੇਕਈਭਲੀਸੁਗਤੀਦੇਖਦੇਹੈਤਾ। ਅਖੀਦੇਰਾ
 ਹਨਿਕਲੁਜਾਂਦੀਹੈ। ਅਤੇਕੀਨੀਸੁਦਦਹੈਕਈ। ਮੁਗਤੀ। ਅਤੇਤੋਲਦੇਹੈਤਕੀਨਦੇਰਾਹਜਾਂਦੀਹੈ।

ਅਤੇ ਨਾਸਕ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੁਸ਼ਾਸ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੁਰਗੀਧਾ ਅੰਦਰ ਹੋਂਤ ਬਾਗ ਜਦੋਂ ਬੰਦੁਸ ਝਿਜਾਂਦੀ ਹੋ
 ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਾਸ ਲੈਂਦੇ ਹੋਂਤ ਨਾਸਕ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੋ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਮਥਨੁ ਕੀਏ ਹੋ ਕਿ ਏਥਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇ
 ਖੁਦ ਹੋਂਤ ਬਸਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਮਾਏ ਵੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੋ ਅਰਦਨਾ ਅਸਾਯੋ ਤੋਂ ਨੂੰ ਛੇ ਅਜਤੀ ਦੇ ਸੋਹੀ ਨੀ
 ਸੋਭਿ ਨੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਵਨ ਹੋਇਤੀ ਅਰਦਨਾ ਏ ਸਤਰਾ ਅਸਲੀ ਜਤੀ ਭਿਹੁ ਹੋਇ ਨੀ। ਤਬ ਮਰਦਨੇ
 ਆਖਿ ਅਸਤ ਜੀਸਤਿ ਹੁਦ ਮੇਰੀ ਨੀਸ ਹੋਈ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਹੁਇਤਾ ਅਗੇ ਕੁਚਿ
 ਲਦੇ ਹੋਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਅਹਾ ਮਰਦਨ ਚਲਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਤਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲੁ ਲਾਭੁ
 ਨੂੰ ਕਹੀ ਅੰਨਾ ਬੁਜੀ ਨਨਕ ਤਪਾਂ ਤੋਰ ਮਤੇ ਹੋਇ ਨੀ। ਤਬ ਮੰਗਲੁ ਨਾਭੁ ਕਹੀ ਅੰਗੁ ਏ ਗੋਪੀ ਨਾਭੁ ਜੀ ਕਿ
 ਭੀਰ ਹਤੇ ਹੋਇ ਤੋਰ ਖੋਐ ਸਾਸਾਧ ਜੋਗੀ ਸਰਸਾ ਪੁਰ ਹੋ ਕੀਲਾ ਏ ਕਹੋ। ਤਬ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹੀ ਅੰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਭੁ ਜੀ ਤਮ ਕਹੋ। ਤਬ ਮੰਗਲੁ ਨਾਭੁ ਅਤੇ ਪੁਪੁਨਾਭੁ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਭੁ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣਨਾਭੁ ਜੀ ਏ
 ਤਨੇ ਮਿਲੁ ਕਰਿ ਕਹੀ ਅੰਦਰੋਂ ਨਨਕ ਤਪਾਂ ਤਮ ਕਿਭੀਰ ਮਤੇ ਹੋਈ ਹਾਂਗੀਰ ਹੋ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਮਹਿ ਗੁਜਰ
 ਨ ਕਰੋ। ਤਮ ਰਾਤੋਂ ਕੀਏ ਜੀ ਜਲੁ ਰਹੀ ਅਨਹੀ **ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ**। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ
 ਅੰਦਰੋਂ ਕੀਏ ਜੀ ਜਲੁ ਹਮ ਚ ਕਹੀ ਐਸਾ ਧਮੁਗਤਿ ਕੋ ਪਰਸਨਾ ਲਖ ਚ ਭੀਰਾ ਸਿੰਗ ਮਤੇ ਛੂਟੀ ਏ ਕਸ
 ਤਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨਾ। ਸੁਦਹੁ ਸਿਧੋ ਭੁਏ ਮੇਰੇ। ਸਤਿ ਗੁਰੀ ਮਲਿ ਅੰਤ ਬਕੀਏ ਨ ਬਿਰੇ। ਰਹਾਂ ਭੀ
 ਅੰਸ ਨੁ ਬੈਸਨੁ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ਛੂਟੇ ਕਰਮੁ ਸੀਸਾਰਾ। ਸਗਲੇ ਬੰਧਨੁ ਪਗ ਕੇ ਕੰਦੇ ਪਾਏ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰਾ
 ਏ ਕੀਕ ਚ ਪ੍ਰਨ ਜਰਹ ਮੰਗੀ ਦੂਜਾ ਚਿਤ ਨ ਪਾਰੋ। ਦਸ ਅਭਿਤਾਰ ਭੀਰ ਦੇਵ ਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰਿ ਦਾਰੋ।
 ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੋਜਨੁ ਸਹਜ ਰੰਗੁ ਮਹਿ ਬੋਲੋ। ਪ੍ਰਦੇਵ ਨਨਕ ਸੁਦਹੋਨ ਬੋਸਿਧੋ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਏ
 ਕ ਮੇਲੋ। ਤਬ ਮੰਗਲੁ ਨਾਭੁ ਕਹੀ ਅੰਸੁਦਹੁ ਨਨਕ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤਮ ਕਿਭੀ ਨੀਰੋਜਨੁ ਐਸਾ ਹੀ ਕਹੀ ਅੰਦਰੋਂ
 ਪਰਹਮ ਆਪਣੇ ਵਸਤੇ ਕਹਤੇ ਹੋਤੈ ਸਾਧਮੁਗਤਿ ਹੋਤੈ ਰਾਗ ਸਨੁ ਵਲੀ ਕੁਹੋ ਅਸਤ ਏਤ ਮਰਹੋ।

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਮਿ ਗਲੁ ਨ ਬੁਝੀ ਜੋ ਤਮ ਹੋ ਸੋ ਮੁਖੁ ਤੇ ਕਹੈ ਕੀ ਬਾਤ ਕਾਈ ਨਹੀ ਮੁਖਿ ਕੇ ॥ ੧੨੦ ॥
 ਹੇ ਲੇਬਾ ਸੁਹੋਤ ਹੋ ॥ ਮਾਮਿ ਬਹੁ ਮਕਥਿ ਤਮ ਕਾਇ ਦੇ ਵਹੁ ਪੁਸੀ ਕਰੋ ॥ ਮਗੇ ਗੁਰੂ ਬਹੁਤ ਸਿਤਾਰ ਬੀਸਰ ਕਾ
 ਦਰਸਨੁ ਕਰਨ ਹੋਈ ਸੁ ॥ ਤਬ ਮਗਿ ਲੁਨਾ ਬੁਝੁ ਪੁਨਾ ਬੁਝੋ ਪੀਨਾ ਬੁਝੁ ॥ ਦੁਨਾ ਬੁਝ ਸਭਨਾ ਕਹਿ ॥ ਅੰਤ ਪਾ
 ਜੀਤ ਮਥਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੀਰਜਾਇ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਨਾ ॥ ਅਸਾ ॥ ਭੀ ਹਉ ॥
 ਰੀਲੀਤੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਸਿਧ ਕੋ ਲੋ ਬਿਦਾ ਭਏ ॥ **ਬਲਿਓ ਭਈ ਜੀਵਾ ਹਿ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥**
ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬ ਤੇ ਉਰੁ ਰੀਲੀਤੀ ਜਾਇ ਬਿਅਰ ਪਰਬ
 ਤੇ ਪੜੇ ਹੋਏ ॥ ਜਿਥੇ ਦਤਾ ਤੇ ਉਸੀ ਨਿਅਸੀ ॥ ਮਾਂਹਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਦੇਖਿ ॥ ਅਜੇ ਦਤਾ
 ਤੇ ਉਪਰਬ ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਮਾਂਪਇ ॥ ਮਾਂਹੋ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ ॥ ਮਾਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਇਹੁ ਤਾ ਕੋਈ ਸੋਇ ॥ ਮਾਂ
 ਪੜਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ਸੋਇ ॥ ਮਾਨਹੀ ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿ ॥ ਮਾਜੀ
 ਹੁਇ ॥ ਮਾਸੀ ਬਿਬੇ ॥ ਮਾਏ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ॥ ਮਾਸੀ ਹੁਇ ॥ ਬਿਅਰ ਪਰਬ ਤੇ ਉਪ
 ਰਾ ॥ ਮਾਏ ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿ ॥ ਮਾਂ ਜੀ ॥ ਮਾਸੀ ਹੁਇ ॥ ਬਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ॥ ਮਾਏ ਹੋ ਨੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ਹੁਇ ॥ ਮਾਸੀ ॥ ਸਫੇ ਸਤਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨੁ ॥ ਮਾਏ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿ ॥ ਮਾਜੀ ਕਿ
 ਏਈ ਬੀਭੀ ਸਾ ਪੁਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਮਰਦਨਾ ॥ ਏਥੇ ਵਡਾ ॥ ਅਉ ਪੁਤ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ ਸਤਾ
 ਏ ॥ ਸਭ ਸੀਨੀ ॥ ਮਾਸੀ ਪੁਜਦੇ ਹੋ ਨੀ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ॥ ਮਾਂ ॥ ਮਾਜੀ ਉਸਦਨ ਉਕੀ ॥ ਮਾਂਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਮਰਦਨ ਉਸਦਨ ਉਦਤਾ ਤੇ ਉਹੋ ॥ ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ ॥ ਮਾਜੀ ਉਸਤਾ ਏਈ ਦੇਖੋ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਮਰਦਨ ਦੇਖਾਰੋ ॥ ਜਾਇ ਦਤਾ ਤੇ ਉਦੇ ਪਾਸ ਪੜੇ ਹੋਏ ॥ ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਦਤਾ
 ਤੇ ਉਪਇ ॥ ਮਾਂਹੋ ਬਿਦੇਹ ॥ ਤਬ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਜੀ ॥ ਮਾਂ ਵਿਤਾ ਪਹੁਚੇ ਹੋਇ ਸਕੈ ॥ ਤਾਫੇਰ ਬੁਲਾਵੇ ਉ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਂ ਬਲਾ ਮਰਦਨ ਤੇ ਰਾਂਗੀ ॥ ਮਾਂ ॥ ਮਾਂ ਮਨੁ ਬੋਲਾਵੇ ਤੇਹਾ ॥ **ਲੁਨਾ ਕਜੀਵਿਦਾ ॥**

ਹੋਤੀਏਹੁਬੋਲਕਿਉਨਹੀ।ਸਮਝਦੇਖੁਅਪੁਨੇਮਨਮਾਂਹੀ।ਜਬਲਗਦੇਹੀਤਬਲਗਮਾਸਾ।ਇ
ਉਨਹੋਵੈਪੁਰਨਸੀਨਿਮਾਸਾ।ਖੇਲੁਦਿਸਦਿਚਿਤਰਾਖੁਰਾਇ।ਗੋਸਟਿਦਤਾਝੇਉਨਲਹੋਈਪ੍ਰਬਤਪਾ।

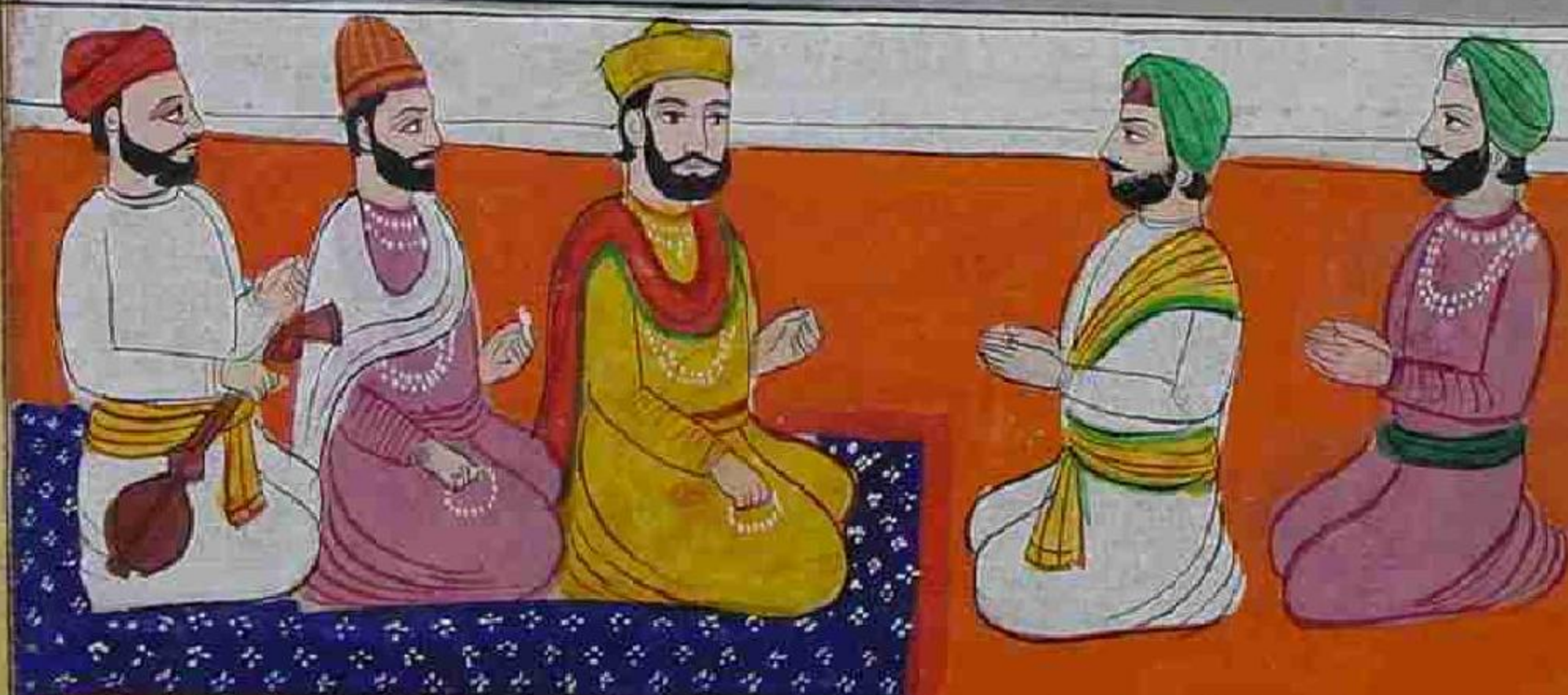
ਏਕਲਗਾਇਤਸਭਘਾਟਿਮਾਂਹੀ।ਬਿਨਵੈਨਕਦਤਾਝੇਉ।ਮੁਰਤਿਸਭੇਨਿਰੰਜਨੁਦੇਉ।
ਕੋਈਨਾਂਹੀਪਰੋਜਨੁਘਾਟਿਮਾਂਹੀ।ਬੋਲਾਨਿਕਾਜਿਹੋਇਸੁਭਾਉ।ਕਾਂਇਮਾਂਹਮਰੀ ੧੩

ਮੇਲੁ ਨ ਲਗੀ। ਬੋਲ ਨ ਚਲਨ ਸਿਰਹੈ ਤਿਆਗੀ। ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮੋਹੀ। ਪੂਰਨੁ ਕਿਰ
 ਪਾ ਚਿਤ੍ਰ ਸਿਆਸੋਹੀ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਨਰਾਂ ਇਤਯਯਤਾ। ਕਹੇਗਸਨ ਬਕਬਾਦਨ ਬਕਤਾ। ਇਤਕ
 ਹੈ ਸੁਦਨ ਨ ਕਤਪਾ। ਅਪੁਨ ਛੋਡਹੈ ਇਰਹੇ ਜਪਾ ॥ **ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵੇਚਾ** ॥ ਅਜ ਪਾਰਹੀ ਐਸੇ
 ਭੀਜ ਪੁਦੀਸੈ। ਕਿਉ ਨ ਜਪੀ ਐ ਪੂਰਨ ਜਗੁ ਦੀਸੈ। ਜਪੁ ਜਪੁ ਕਰਤੇ ਅਜਪਾਹੈ ਇਜਾਵੈ। ਤਬ ਕਾਇ
 ਆਨਿਗਮ ਲੁਹੈ। ਅੰਦੈ। ਜਬ ਲਗਕਾਇ। ਅੰਤ ਬਲਗਾਧੀ। ਅੰਦੈ ਆਨ ਨ ਕਬਲੈ ਸਾਚੀ ਬਾਂਦੀ
 ਸੁਦਦਤ ਤੇ ਭੀਰਗਵ ਨੁਪੁੰਦੀ ॥ **ਦਤ ਕੇ ਉਵੇਚਾ** ॥ ਜਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿਨ ਅੰਦੈ। ਦਿਖੁ ਆਦਿ
 ਸਟਿਤ ਬਜਾਪੁ ਭਲਵੈ। ਕਾਇਆ ਬਚਿਰਿਸਨ ਬਕੀ। ਅਪੁਨਰਾਇਤੁ ਅਸਾਂਖੀ। ਨਾ ਕਿਛੁ ਜ
 ਪੁਦ ਨਾ ਕਿਛੁ ਤਪੁਦਾ। ਦਤ ਕਹੈ ਸਭ ਏਕੋ ਬਪੁਦਾ। ਦਤ ਕਹੈ ਸੁਦਨ ਨ ਕਤਪਾ। ਕਉਤਤ ਜਪਕ
 ਕਜਪਾ **ਨਨ ਕਜੀ ਵੇਚਾ** ॥ ਜਪਤਾ ਜਪੁ ਜੇਏ ਕੀਕਾਰਾ। ਸਭ ਮੁਗਤਿ ਤੇਰਹੈ ਨਿਅਰਾ। ਨਨ ਕਬਲੈ ਸ
 ਚੀਬਾਂਦੀ। ਸੁਦਸੁ ਅਮੀਤਿ ਸਚੁ ਵਖਾਂਦੀ ॥ **ਦਤ ਕੇ ਉਵੇਚਾ** ॥ ਸੁਦਹੁਤ ਪਾਂਤੈ ਨਿਰੀਕਾਰ ਦੇਖਿ। ਅਹੈ
 ਸੁਅਮੀ ਪੁਛੈ ਚਿਹਨੁ ਬਰਨੁ ਉਚੇਸਵੈ। ਏਨ ਜੇ ਬੋਲੁ ਪੁਤਛੈ ਖਵੈ। ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਕੀ ਅਸਾਂਖੀ ਹੋ
 ਵਹਾ। ਝੂਠਨ ਬੋਲੈ ਜਨਮੁ ਨ ਘੋਵਹਾ। **ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਵੇਚਾ** ॥ ਝੂਠਨ ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਬਿਰੋਲੈ ਹਾਜਰਾ ਚਿਹਨੁ
 ਬਤਵੈ। ਜੋਗੀ ਅਰਸੀਨਿ। ਅਸੀਰਗਮੇ ਤਿਨੁ ਕੋ ਪੂਰਪਹੁਚਵੈ। ਬੇਦਸਾ ਸੜਕਾਰਿ ਦੇਵਤੇ ਭੁਲੇ। ਇਨ ਕੋ ਨ
 ਠਹਰਾਵੈ। ਏਕ ਨਿਰੀਜਨੁ ਮੁਗਤਿ। ਅੰਛੀਤ ਕੋ ਪਰਸਪਰਸਗੁਣਗਵੈ ॥ **ਦਤ ਕੇ ਉਵੇਚਾ** ॥ ਸੁਅਮੀ
 ਬੋਲੈ ਤਤੁ ਬਿਰੋਲੈ ਕਉਤਤੁ ਭੀ ਬਤੇ ਬਕਤਾ। ਨਿਰੀਜਨੁ ਦਗਸਨੁ ਦੀਅਨਾ ਕਿਸਹੁ ਐਸੀਤ ਮੇਨ ਸਕ
 ਤਾ। ਮੁਖੁ ਤੇ ਬਚਨੁ ਉਚਰੈ ਚੀਜੈ ਭੀ ਨਿਰੀਜਨੁ ਭਵੈ। ਇਨੁ ਬਚਨੁ ਕਛਪਾਂਦੀ। ਮੇਨ ਹੀ ਕਿਹੈ ਸਤਗੁਰ
 ਵੈ ॥ **ਨਨ ਕਜੀ ਵੇਚਾ** ॥ ਸਤਗੁਰਾ ਕਦੀ ਨ ਜਵੈਗਾ ਬੋਲੈ ਝੂਠਨਰਾਈ। ਏਕ ਨਿਰੀਜਨੁ ਸਿਗੁਰਮਾਰੇ
 ਅੰਠਪਹਰਗੁਣਗਾਈ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਐਥੀ ਬੋਲੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰਨ ਕੋਈ। ਐਸੇ ਦਰਸਨੁ ਕਰਨ ਸੁਅਮੀ ਭ

ਰਮਰਹੀਸਭਲੋਈ। ਸੋਦਰਸਨੁਹਮਗੁਰੂਦਿਖਾਂਇਆ। ਮੀਨਮੇਖੁਰਹੀਨਮੇਖਾਂ। ਦਸਾਅਉਤਰੀ
 ਕੀਨੋਨਪਾਂਇਆ। ਸੋਹਮਪਰਤਛਦੇਖਾਂ॥ **ਅਉਪੁਤੋਵਚਾ**। ਬਤੋਪਰਪਰਤੀਤਨਅਵੈਜੋਪਰ
 ਤਛਨਦੇਖੋ। ਮੇਸੀਬਤਨਸੁਨੀਆ। ਅਗੈਖਟਦਰਸਨੁਕੈਰੇਖੋ। ਤੂਤੋਬਤਸੁਨਵੈ। ਅਚਰਜੁਅ
 ਤਮਨਹੀਪਤੀਜੋ। ਸੁਆਮੀਕਹੈਸੁਣਨਕਤਪਾਂ। ਝਰਸੁਣੈਸੁਣਕਉਦੁਪਤੀਜੋ॥ **ਨਨਕਜੀ**
ਵਚਾ। ਗੀਏਗੋਜਬਨੈਨੀਦੇਖੋਤਮਰਾਚਿਤਕਰੋਗੋ। ਜਟਵਧਾਂਈਦੇਹੁਜਲਈਪਹਾਨਜੈਸਬੋਰੋ
 ਕਬਿਲਖੁਬਚੜਵੇਭਵੈਉਜਲਹੋਇਨਜਵੈ। ਨਰਦੁਰਚਾਰਕਰੈਸਿੰਗਚਰੀਤਨਕਬਹੁਰਵੈ॥ ੧੨
 ਦਤਤੋਉਵਚਾ। ਚਲੁਹੋਤਪਾਨਿਰੰਜਨੁਦੇਖਿਆ। ਕੋਸਜੈਸੇਤਮਕਹਤੇਦੇਖਿਆ। ਸਾਸਤ੍ਰਬੇਦਪੁ
 ਰਾਤਪੁਕਚੇਯਹਬਿਧਾਕਿਨਹੁਨਲੇਖਿਆ। ਅਚਰਜੁਬਤਸੁਨਈਤਮਹਿੰਮਤੋਭਗਮਤਭਟਕਾ
 ਹਲਚਲਉਪਜੀਠਹਰਨਪਵੈਚਿਤਹਮਾਰਾਅਟਕਾ॥ **ਨਨਕਜੀਵਚਾ**। ਮੁਰਤਿਲਲਸਬਜਹੈ
 ਕਾਂਇਆ। ਸੈਸੋਰੋਮਸੁਵਰਨਾ। ਹੀਰਾਮੋਤੀਚਰਨਦੇਖੀ। ਮੇਚਿਦਸੁਰਜਾਨਿਰਖਤਨੈਨਾ। ਦਾਤਜੜਉ
 ਬੈਨੇਜਵਹਰਗੁਭਿਹਾਲਸਕੈਲਕੈ। ਨਿਕੀਦੀਸੈਖਤੋਕਧਿਰਾਜੈਸੇਦਮਨਚਮਕੈ। ਚਲੁਕਾਰਿਦੇਖੋ
 ਤਮੇਦਿਖਵੋਤਬਤੀਮਨੇਸੁਆਮੀ। ਨਿਰੰਜਨਨਨਕਸਦਹਜੁਰੀਆਠਪਹਰਸਲਾਮੀ॥ **ਅਉ**
ਪੁਤੋਵਚਾ। ਦੇਖੀਸਕਾਤਿਤਮਾਰੀਨਨਕਜੋਬੋਲੋਸੋਸਾਂਚੀ। ਅਬਪਰਤੀਤਭਈਹੈਹਮਕਉਹਿਰਦੈ
 ਅਤਿਰਿਰਚੀ। ਧੀਨਸੁਗੁਰੁਤਮਾਰਾਕਹੀ। ਮੇਜਿਨੁਤਮਕਉਦੇਖੀਦਿਖਾਂਇਆ। ਮੇਸਾਅਗੈਅਵ
 ਰਨਸਾਪੁਜੈਨਨਕਤਪਾਂਬਣਾਇਆ॥ **ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਵਚਾ**। ਖਟਦਰਸਨੁਭੇਖੁਸਭਦੇਖੇਭੇ
 ਖੁਤਮਾਰਾਉਚਾ। ਜਤਵਰਨੁਸਭਸੇਵਕਤਮਰੇਸਿੰਗਨਾਂਹੀਪਹੁਚਾ। ਰਿਧਸਿਧਸਭਪਿਛੈਰਾਂਲੀ
 ਏਕਕੀਆ। ਅਧਾਰੋ। ਨਨਕਕਹੈਸੁਣਦਤਸੁਆਮੀ। ਸਚਾਭੇਖੁਤਮਾਂਗਾ॥ ੧੬ ਤਬਦਤੇਤੋਉਚਰਨ
 ਬੰਦਨਕੀਤੀ। ਬਹੁਤਸੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕੋਆਪਸਵਿਚਾ। ਗੁਰੂਜੀਮੇਤੇਮਰਦਾਨਾ। ਅਸੀਅਪ੍ਰਾਦਿਚ

ਮੁਸਕੋ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ ਅੰਦੇਖ ਜਜਮਾਨੁ ਇਨ ਦੇ ਅਗੇ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤਬ ਮੇਅਾਂਖਿ ੧੩੨
 ਅੰਬਾਂਈ ਮਰਦ ਨਾਇਨ ਉਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਮਹਰਵਾਨਗੀ ਹੋਈ। ਇਤਨਿ ਹਕਿਕਤ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਾਤਿ ਜੀ ਸੁਣੀਤ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਇਆਂ। ਅਰੁ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਪਹਰ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਰ
 ਹੀਆ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਤਿ ਜੀ ਅਖੀਆ ਬੋਲੀਆ। ਤਬ ਲਗੇ ਆਖਣਾ ਆਖੁ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕੀਆਂ
 ਹੋਇਆਂ ਅਗੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ। ਤਬ ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਕਹੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਪੁਲਦ ਭਗਤ ਹੋ। ਉਸਤੇ
 ਪਰੇ ਪੁਰੁ ਭਗਤ ਹੋ। ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਬਿਸਨੁ ਲੋਕ ਹੋ। ਪਰੇ ਦੇ ਕਮਾਂਈ ਦੀ ਸਕਾਤਿ ਹੋ। ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਦਾ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਦਾ ਤਖਤ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਤਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਸੇ ਤਿਥੇ ਗਏ ਅੰਗੇ। ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗਾਤਿ ਜੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸਹਿਓਏ ਸੁਣਿ ਕਰੀ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀਆ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਕਿਨਹੀ
 ਚਲਦੇ ਸੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਮਰਦ ਨਾ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲੀਏਗੇ ਉਤਵਲ ਨਹੋਹੁ ਦੇ ਮੁਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਦਾ ਮਾਸਾ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਖਾਈ ਦੇਖੁ। **ਬੋਲੋ ਭਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਥੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।**
ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਅੰਚ ਪਰਬਤ ਤੇ ਉਤਰੀ ਲੀਤੀ। ਜਾਇ ਅਲਲਾਲੀ
 ਨ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਣਿ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਮਰਦ ਨਾ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਪ੍ਰਬਤ ਤੇ ਆਏ। ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀਆ ਜੀ ਅਲਲਾਲੀ ਨ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਮਰਦ ਨਾ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਇਸਦਾ ਨ ਉਤਦਾਇ
 ਅਹੋ ਜੋਇ ਸਤੇ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਆਦਮੀ ਨ ਜਰ ਪੜੇ ਉਸ ਬੇਤਈ ਅਸਮਾਨੁ ਕੋ ਉਰ
 ਏ ਲੈ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀਆ ਜੀ ਅਜੇਹੇ ਪਖੀ ਭਠ ਪਏ ਸੁ। ਅਤੇ ਅਲਲ ਉਹੁ ਜਾਨਵਾਰ
 ਹੈ ਨ ਜੇਹੜੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਅਡੰਦੇ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਰਹਾਵੀ ਚਿਅ ਵਦਾ ਤਰੇ ਤੁਏ ਦੀਨਿ ਅੰਈ ਚਾਲ
 ਦੁਹੋਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹੁ ਪਛੀ ਜਨਮੁ ਦਹੈ ਰਾਹ ਵਿਚੀ। ਉਇ ਜੋ ਅਲਲੁ ਪਖੀ ਕਹੀਏਨਿ। ਜੋਇ ਸੇ ਪਰ

ਬਤਉਪਰਰਹਦੇਹੈਨਿ॥ਤਿਚਰਨੁਆਇਅਲਲਪਖਿਅੰਨੇਚਉਗਿਰਦੇਘੇਰਾਘਾਤਿਆਸੁ
ਤਬਮਰਦਨਲਗਾਰਨਸੁਘਾੜਿਦਾਜਵੈਗੋਸਦਿਅਲਲਚੀਨਪਖਿਨਾਂਲਿਹੋਈਪ੍ਰਬਤਉਪਾ

ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਨਤਰਨੀ॥ਤਮਰਦਨੇਕਹਿਆਜੀਇਨਨੇਤਾਰਾਤਿਪਾਇ
ਈਤੀਸੁ॥ਅਲਲਦਾਜੀਸਿਰਦਾਗੁਮਾਹਾਅਲਲਚੀਨਤਿਸਨੈਆਇਬਚਨੁਬੋਲਿਆਸੁਲੋਰ

ਅਲਲਾ ਚੀਨਾ ਮਾਂਇ ਪਾਇ ਮਾਘੇਰਾ ਕਉ ਨੁਤੀ ਕਿਹ ਕਰੈ ਬਸੇਰਾ ਕਉ ਵਮਨੋ ਰਸੁਈ ਹਾਂ ਮਾਂਏ।
 ਕਉ ਨੁਨ ਮਿਤਤ ਮਾਕਿਨ ਹੁਪਰਾਂਏ। ਚੁਓ ਚਭਰਾ ਅਬਲੈ ਜਾਂਹਿ ਉਠਾਈ। ਅਬਕਹੁਤ ਮਰਾਂ ਕੋ ਨੁਸ
 ਹਾਂਏ। ਅਲੁਲਾ ਚੀਨੁ ਪੁਛੈ ਇਹੁ ਬਾਂਤਾ ਪਿਤ੍ਰਿ ਪਾਂਇ ਕੀ ਫੇਰਤ ਕਾਚਾ। **ਨਨਕਾ ਵਿਚਾ ਸਲੋ**
ਗ ਅਲਲਾ ਮਿਲਕ ਰਿਪਾਂਇ ਮਾਘੇਰਾ ਹਿਰਦੇ ਭੀਤ ਰਿਲੀ ਮਾਬਸੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਨਈ ਹਾਂ ਮਾਂ
 ਏ। ਮਾਫਾ ਵਿਜਾਂਇ ਜੇਹੋ ਇਕਚਾਂਇ ਮਾ। ਜਬ ਪਖਾਤ ਬਰਦ ਕਬਜਾਂਇ ਮਾ। ਸੁਣ ਅਲੁਲਾ ਚੀਨੁ
 ਹਮਰੀ ਮਰਦਾ ਸੁ। ਏਕੋ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਖੀ ਮਾਂ ਸਾ। ਤਬ ਅਲੁਲਾ ਚੀਨੁ ਪੀਖੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਏ ਪੈਰਾਂ ਤੇ
 ਲਗਾ ਲੋਟਣਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਸੁਣਤਾਈ ਅਲੁਲਾ ਚੀਨੁ ਤੁਸ ਭੇਦ ਰਸਨੁ ਨੂੰ ਮਾਂ
 ਸੀ ਮਾਂਏ ਮਾਂਹੇ। ਕੁਲ ਹੋਇ ਮਾਂ ਜੋਤ ਸਤ ਦਰਸਨੁ ਪਾਂਇ ਮਾ। ਤਬ ਮਰੀ ਅਲੁਲਾ ਚੀਨੁ ਬੋਲੀ ਮਾ।
 ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮਨਿ ਹਲੁਹੁਏ ਹੈ ਸੁਜੋ ਹਮਰੇ ਤਾਈ ਤਮਰਾਂ ਦਰਸਨੁ ਹੁ। ਮਾ ਤਮਹਾ ਕੋ ਕਿਰਤ ਰਸੁ ਕੀ
 ਮਾ। ਹਮਰੀ ਨਗਰੀ ਕਿਰਤ ਰਸੁ ਹੁਈ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨਾਖੁਸੀ ਹੋਇ ਮਾ। ਫੇਰ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹੀ ਮਾ।
 ਰੇਭਾਈ ਪੀਖੀ ਪੁਹਲਾ ਦੁਰਗਤਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸੁ ਪੀਖੀ ਕਹੀ ਮਾ ਜੀਈ ਹਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਉਹੁਤਾ ਹਮਰਾਂ
 ਰਾਜ ਹੈ ਉਸ ਕਾਭੀ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀ ਮੇਬਡੇ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਹਾਂ ਜੀ ਬਡੇ ਭਗ
 ਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹੀ ਮਾ ਜੀ ਉਸ ਦੁਰੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਮਰਦਨ
 ਸਭੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋ ਨਿਗੋਸਹ ਜਨ ਲਾੜਾ। **ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ।** ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਭੀਬੋ ਮਾਂ ਗੋਚਲੇ। ਮਗੋ ਪੁਹਲਾ ਦੁਰਗਤਾ ਦਏ ਕਉ ਚੀਪਹਾਂ ਝੀ ਓਪਰਾ ਮਾ ਸਨੁ ਬਾਂਤ
 ਹਾਸਾ ਪੁਲਾਈ ਬੈਰੇ ਬੋ। ਤਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਜਾਂਇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹੀ ਮਾਂ। ਮਗੀ ਪੁਹਲਾ ਦਿ
 ਰਗਤੀ ਮਗਨੁ ਬੈਠਾ ਬਾ। ਤਬ ਪੁਹਲਾ ਦੁਰਗਤੀ ਕੀਤਾ ਝੀ ਪੁਲੀਤੀ ਪੁਛੈ ਮਾ। **ਪੁਹਲਾ ਦੇਵਾਚਾ** ਕਿਹੋ
 ਰੇਭਾਈ ਏਹਾਂ ਤੋ ਮਾਦਮ ਕਿਰੀ ਮਨੁ ਹੀ ਤਿਕੋ ਹੈਰੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਹਮ ਕਰਤਾਰ ਰਾਮ

ਕੇਬੀਦੇ। ਤਬਫੇਰਪ੍ਰਲਾਇਪੁਛਿਆਂਈਹਾਂਕਰਤੀਕਿਉਕਾਰੀਆਂਈਅਪੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਹਮਕਉਰਾਮੁਕਰਤਚੁਲਿਆਂਈਅਪੈ। ਗੋਸਾਟਿਪ੍ਰਲਾਦਨਾਉਹੋਈਪ੍ਰਬਤਉਪਰ

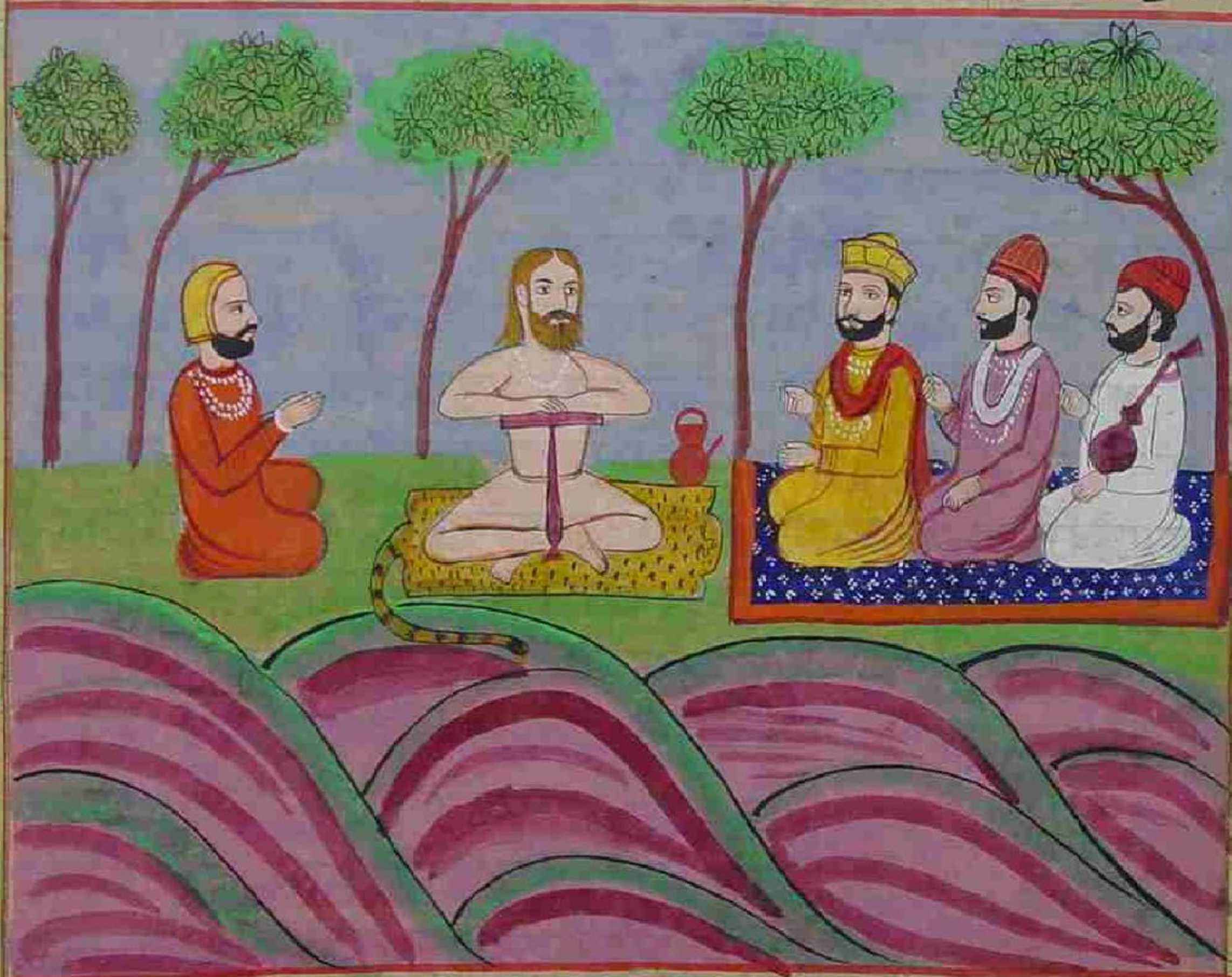

ਪ੍ਰਲਾਇਵਚ। ਕਉਨੁਬਾਂਸਨੁਧੋਇਆਛਕੀਨਾ। ਕਉਨੁਕੋਦੁਪੁਚੋਇਆਛਲੀਨਾ। ਕਉਣਮਸੁਨੁ
 ਸਮਾਂਇਵੁਬੀਚਸਮਾਂਇਆ। ਕਉਨੁਰਉਰਰਾਪੁਦਹੀਜਮਾਂਇਆ। ਕਉਣਮਸਨੁਕਾਰੀਕਾਢਿਆ

ਮਾਖਣਾ ਕਉਤੰਤੰਉਦੇਨਿਰਮਲੁਚਖਣਾ ਪੁਛੈ ਪੁਹਲਾ ਦੁਸੁਣਨ ਨਕਤਪਾਂ ਤੁਝਾ ਕਿਨਹੁ ਬੁਝਾ १੩੪
 ਏਅੰਕੋ ਮਪਤੋ ਮਪਾ ॥ **ਨਨਕਜੀਵਚਾ** ਤਨੁਧੋਇ ਮਾਛਾ ਬਾਸਨੁਕੀਨਾ ਧਿਮਾਂਚੋਇਦੁਪੁ
 ਮਨੁਲੀਨਾ ਲਗਨਿ ਅਗਨਿ ਦੇਤਾ ਕਕੜਾਂਇਆ ਗੁਰੁਇਪਦੇਸੁਸਮਾਂਇਤੁਪਾਂਇਆ ਗੁਰੁਕ੍ਰਿ
 ਪਾਂ ਮਥਿਲੀ ਮਾਂ ਮਾਖਣਾ ਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਰਮਲੁਤਤਚਖਣਾ ਸਿਤਸਿਗਲੇਦਹੀਜੀਮਾਂਇਆ ਭਿ
 ਸਨੁਕ੍ਰਿਪਤੇਛਛਕਵਾਂਇਆ ਪੁਛੈਨਨਕਸੁਣੁਗਤਿਪੁਹਲਾਂਦਿਹਮਸੁਣੁਪੜਹੀਅੰਦਿਜੁ
 ਗਾਇ ॥ **ਪੁਹਲਾਦੇਵਚਾ** ਧੀਨੁਗੁਰੁਜਿਨਦੀਅੰਗੀਅਨੁਕਲਿਜੁਗਭੀਤਾਰੀਅਛਾਧੀਅੰਨੁ
 ਮਾਛੀਕਰਨੀਅਛਾਭੇਪੁਆਮਛੀਬੁਧਮਛਾਬਿਬੇਕਾਸੁਣਨਨਕਪਰਤਛਸਾਧੁਮਨੁਰਾਇ
 ਦੁਪੀਨੁਰਮਾਜੀਨਚਲਤਾਇਖਾਂਇਅਤੁਪਰੇਕਾਮੁਅੰਸੀਭੁਗਤਿਦਿੜੁਭਈਤੁਮਾਂਗੀਤਤਕ
 ਲੁਪੁਭਕੀਨੀਕਾਂਗੀਸਾਸੁਸਾਸੁਪੁਭਨਮੁਚਿਤਾਰੀਆ ਨਨਕਜਨੁਕਕਾਜੁਸਵਾਰੀਆ ॥ ਤਬ
 ਪੁਹਲਾਦਿਭੁਗਤਿਕਹੀਅਨਨਕਤਪਾਂਤੰਨੁਰਮਜੀਕਲੀਕਾਨੁਵਿਚਿਵਤੀਪਦਮਇਤਹੀਸੁਤੇ
 ਰੇਸੀਗੁਬਹੁਤੇਜੀਅਦਾਓਪਚੁਹੋਵੈਜੋਕੋਈਏਕਬਾਰਤੇਰਨਾਮੁਲੈਗਾਂਸੋਜਮਪੁਰੀਵਿਚਨਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਵੈਗਤੇਰਾਬਰਾਪਰਤਾਪੁਹੈਜੁਆਮਗੀਕਬੀਰਭੁਗਤਿਪੁਰਿਪਹੁਚੇਅੰਹੈਅਤੇਹਿਕੁਤਮਭੀਆ
 ਏਪਹੁਚੇਅੰਹੈਤਬਮਰਦਨੇਪੁਹਲਾਂਦਿਭੁਗਤਿਨੁਪਾਛੀਅੰਜੀਤ੍ਰਿਵਰਭੁਗਤੀਤੇਰੇਵਾਸਤੇਰਾ
 ਮਵਤਚਲਿਤਾਇਖਾਂਇਆਥਾਂਤੇਰੀਰਾਮਵਤਨਿਜਰਖੋਲੀਹੈਅਜੀਕੋਈਏਖੋਹੋਰਭੀਪਹੁਚਸੀ
 ਕੇਕਬੀਰਅਤੇਨਨਕਹੀਪਹੁਚੇਹੈਨੀਤਬਪੁਹਲਾਦਿਭੁਗਤਿਕਹੀਅਭਾਈਪੁਛਨਨਕਤਪੇਨੁਕੋ
 ਏਹੋਗਮਵਸੀਕੇਨਾਅਵਸੀਤਬਮਰਦਨੇਆਖੀਅਜੀਤੁਸੀਵਰੇਭੁਗਤਹੋਅਤੇਅਗੋਹੋਏਹੋਜੀ
 ਤਸਨੂੰਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਭਮਲੁਮੀਹੋਤੁਸੀਹੀਦਸੋਨਨਕਜੀਤੋਅਤਿਰੀਧੀਅਨੁਹੋਇਗਾਇਆ
 ਤਬਪੁਹਲਾਦਿਭੁਗਤਿਕਹੀਆਸੁਣੁਭਾਈਹੋਰਇਕਾਇਸਥੇਧਿਛੈਇਸਦਾਗੁਰੁਭਾਈਹੋਵੈਗਾਅਤੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋ ਅਪਹੀ ਨਿਰੀ ਕਰਹੈ ਨਿ। ਪਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦ'ਬੋਝ ਜੇਹਾਂ ਫਰਕਹੈ ਸੁ।
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਫਰਕਹੈ ਜੋ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਿ ਦੇਹ ਕਾ ਪਾਨ ਕੀ। ਅੰਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ
 ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਅਪਹੀ ਨਿਰੀ ਕਰਹੈ ਤੀ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਪਰ ਉਹ ਉਥੇ ਸੁਰ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਹੋਰ ਸਦਾ ਕੀ ਮੁਨਹਿ
 ਹੋਰ ਵਡੇ ਵਡੇ ਭਗਤਿ ਹੋਏ ਹੋ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਪਹੁੰਚੇ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਠਾ ਦੇ ਨੇ
 ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਅਗੇ ਕੀ ਚਲੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਹਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਚਲਦੇ ਹ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ।
 ਤੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ। ਅਤੇ ਮੈਥੀ ਮਰਦ ਨਾ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਏ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਏ ਸੁ। ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਅਸ ਨਿਰਜਾਇ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹੀ। ਮਾਰਜਾਇ ਤੁਮ ਕਭਿਰਾ ਮਰੀ
 ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪ ਜੀ ਜਗਾ ਤੁਮ ਰੀ ਪੁਸੀ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਖੇਲੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋਲੋ ਬਿਦਯੁ
 ਏ। **ਬੋਲੋ ਭਈ ਵਾਹੀ ਗੁਰੂ। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀ ਜਾਇ ਕੋ
 ਲਾਸ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੁ। ਪ੍ਰਹੁ ਕੇ ਮੰਡਲੁ ਗਏ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਅਸੀਹੁ ਵਿਕ
 ਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨਮ ਆਏ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀਹੁ ਵਿਸੋਲਾ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਾਨਿ
 ਆਏ ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿ। ਅੰਜੀ ਧਰਤੀ ਤੋ ਸਭਾ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨਮ ਆਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਸੁਣ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਧਰਤੀ ਤੋ ਇਕੁ ਲਖ ਅਠਤਲੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਮ ਆਏ। ਮਹੇ। ਤ
 ਬ ਮਰਦ ਨਾ ਏਖੇ ਜੋ ਤਰੇਤੋ ਏਸਾ ਆਵਤੋ ਰਹਿ ਗਏ। ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ। ਅੰਜੀ ਇਥੇ ਤਰੇਤਾ ਨਜ
 ਰ ਨਹੀਂ ਆਵਦੇ। ਅਤੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾ ਮਰਦ ਨਾ ਚੰਦ ਸੂ
 ਰਜਾ ਅਤੇ ਤਾਰੇ ਭੀ ਹੋਠ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਇਹ ਜੋ ਚੰਦ ਨਹੀਂ ਸੋ ਪ੍ਰਹੁ ਭਗਤਿ ਦੀ ਜੋਤ ਦਾ ਚੰਦ ਨਹੀਂ। ਤਬ
 ਅਗੇ ਪ੍ਰਹਾ ਅਪੁਣੇ ਮੰਡਲਾ ਵਿਚੇ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਜੇਏ ਖੇਤ ਤੇ ਮਾਂਨੁ ਪੁਆਵਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਬ ਪ੍ਰਹੁ ਭਗ
 ਤਿ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕੋਈ ਸਿਧੁ ਬਨੁ ਚਾਰੀਆਇਆ। ਖੇਚਰ ਭੂਚਰ ਕਉਨੁ ਸਹਾਇਆ। ਰਾਕਸ

ਦਨੋਭੂਤਪਰੇਤਾ ਕਿਨੇਨਤਮੇਲੀਘਾਇਆਂਸੇਤਾ ਬਿਖਮੁਬਦਦੁਰਾਸਥਨੁ ਕਿਉਕਰਿਮਾ ੧੩੫
 ਰਗੁਲੀਆਂਪਛਨੁ। ਮੇਸੀਆਰੀਹੋਈਨਹੋਇ। ਗੋਸਟਿਪੁਰਨਲਹੋਈਕੋਲਾਸਪਰਬਤਉਪਰਾ।

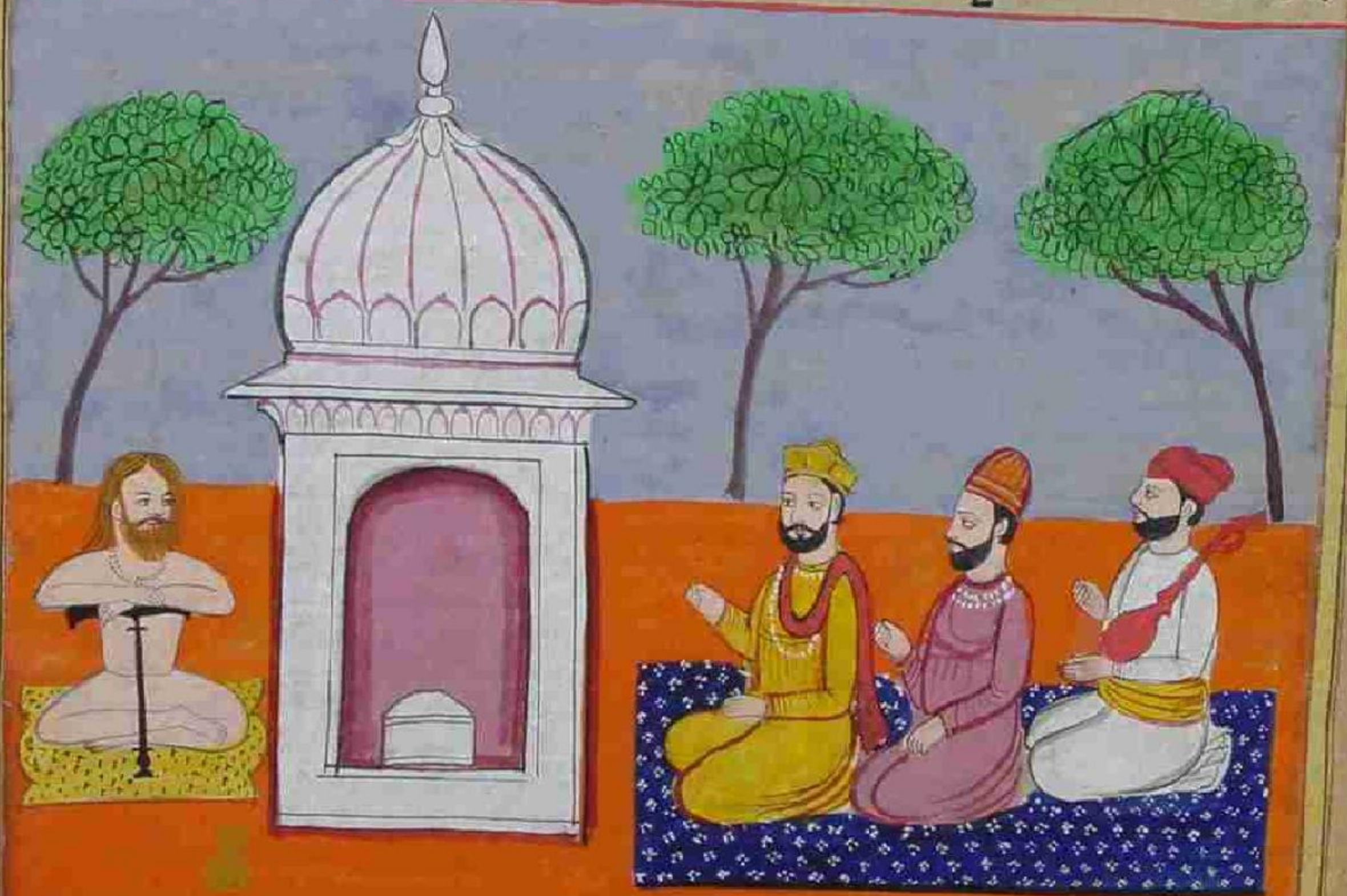
ਬਿਨਕਬੀਰਨਪਹਾਚੀਆਂਕੋਇ। ਮੇਸੀਕ੍ਰਿਪਕਰੀਕੀਬੀਰਾ। ਰਾਮਨਾਮਕਾਬਨਿਮਾਸਰੀਰਾ। ੧੪
 ਨਨਕਜੀਵਾ। ਏਕਦੇਵਪਰਸਿੰਘਬਨਚਰੇ। ਖੇਚਰਭੂਚਰਨਮਾਵੈਨੇਰੇ। ਦਨਉਦੇਵਕਭੂਤਪ

ਰੇਤਾ ਪਉਨੁ ਅਸਵਾਰਹੋਇਲੀਘੋਸੇਤਾ ਬਦਸੁਹੇਲੀਪਹੁਚੇ ਅਸਥਨੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਲਿਲਾਟ
 ਲਿਖਿਅੰਨਿਰਬਨੁ ਅਗੇਹੁਏ ਅਬਰਹਿਏ ਐਕਕਬੀਰਾਨਾਨਕਦੇਇ ਤੀਜਹੋਰਹਿਦਾ
 ਲੁਜਦੇਟਾ ਜਥੇਆਪਨਿਰੰਜਨੁਭੇਟਾ ਅਸੀਰਿਪਕਰੀਕਬੀਰਾ ਦੂਜੈਨਨਕਬੀਪੀਪੀਰਾ
 ੨। **ਪੁਰੁਵਾਚਾ**। ਸੁਇਨਨਕਤ੍ਰਿਤ੍ਰੁਕਏਕਹਤਾ ਕਿਈਬਿਨਕਬੀਰਾ ਅਗੇਨਹੀਜਾਤਾ ਨਉਹ
 ਹੁਅਨਉਨੀਸਾਝਾ ਬੂਠੀਸਾਖਭਰੋਨਿਦਨੁ ੩। **ਨਨਕਵਾਚਾ**। ਦੇਖੋਗੇਜਬਪੈਦਹੋਇ ਏਕਪ
 ਲਕਮੇਪਹੁਚੈਸੋਇ ਬੇਦਕਤੇਬਕੀਕਰੈਨਕਵਾ ਸਚਨਮੁਤਕੋਨੀਸਾਝਾ ਸੁਦਪੁਰਖਸਿਰ
 ਭਾਈਨਨਕਸਚੀਸਾਖਸੁਦਾਈ ੪। **ਪੁਰੁਵਾਚਾ**। ਜਾਹੁਨਨਕਜਾਹੁਗੇਕੀਧਾਰੀ ਅਗੇਨਿਕ
 ਏਬਦਹੈਨੀਧਾਰੀ ਮੇਏਖੋ ਅਬਤਮਰੀਸਕਾਤੀ ਕੈਸੀਤੈਰੀਨੀਸਕਾਤੀ ਪੁਰਿਪਹੁਚੈਕੋਬਦੇ
 ਫਿਰੋ ਅਬਮੇਵਿਸਾਟਿਨਿਸਨਪਰੋ ੫। **ਨਨਕਜੀਵਾਚਾ**। ਹਾਰਿਅਲਖੁਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮੁਅੰਤ੍ਰ
 ਲੁਹਮਚਕਾਰਿਤਿਸਕੇਬਿਨੁਮੇਲੁਹੇ ਪੁਇਭਗਾਤਿਜੀਹਮਕੀਟਬਿਚਾਰੇ ਕਿਓਕਰੀਪਹੁਚੇ
 ਹਨਿਦਰਬਾਰੇ ਹਮਸੇਕਈਕਰੋਝਉਦਾਸੀ ਕਛੁਅਤਿਨੁਪਵਹੀਹਰਿਅਬਿਨਾਸੀ ਇਵਨਨਕ
 ਪੁਹਕਉਭੇਦਸੁਦਾਏ ਤਾਰਿਵਿਦਹੋਇਉਪਰਕਉਧਾਏ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਇਭਗਾਤਿਪਾ
 ਸੋਬਿਦਹੋਇਕਰਿਬਿਸਨਲੋਕਕੋਚਲੀ **ਬੋਲੋਭਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀਪੁਰਹਿਏਨਿਅਗੇਸਾਖੀ**
ਹੋਰਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਓਥੋਭੂਗੀਲੀਤੀਜਾਇਈਨਨਗਰਖੜੋਹੋਏ ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਕਹਿਅਗੁਈਬਲਤ੍ਰਿਅਤੇਮਰਦਨਾਏਖੇਹਿਰਹੋ ਅਸੀਅਗੇਦਰਸਨਕਾਰੀਅੰਈਮੇ
 ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀਅਸਤੁਬੀਹਾਲੁਹੋਵੈਗਸੁਅਗੁਅਸਭੇਖਾਏਪੀਵੇਈਖਬਾਰੀ
 ਕਉਣਲੈਸੀਅਤੇਪਰਦੇਸਮੇਸਤੁਬਾਈਹੈਸੁਗੁਰੂਜੀਅਸਨਿਲਹੀਚਲਦੇਹਾ ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਨਾਅਗੇਜਗਾਬਿਖੜੀਅਹੈਨਿਅਸੀਅਠਮੇਰੋਜਨੁਤ੍ਰਿਸਤੀਖਬਰ

ਕੋਨ

ਮੇਅਣਲੈਸਾਤਬਸੁਹੁਗਤਿਕਹਿਅਮਰੇਬੁਈਤਮਰਿਤਿਮਲਮੁਕਸਰੀਰਹੈਤਸੀਅਥੇ ੧੩੬
 ਹੀਅਸਰਾਮਕਰੋਤਮਰੀਅਗੇਜਣਕੀਸਕਾਤਿਨਹੀਹੀਇਹੁਤਨਨਕਤਪਬਡੀਸਕਾਤਿਵਾ
 ਲਹੈਜੋਤਸਾਡੇਤਈਅਥੇਤਈਪੁਰਾਇਅਹੈਅਰਪਿਛੈਬਡੇਬਡੇਬੁਗਾਤਿਅਤੇਉਤਰਹੈਦੋ
 ਨੀਪਰਾਮਪੁਣੇਅਪਤਾਈਭਟਿਨਹੀਲੈਕੇਪੁਰੇਅਰਾਅਗਨਿਮਡਿਲੁਹੈਅਰੋਓਸਤੇਪਰੇਜ
 ਲਾਬੀਬੁਮਡਿਲੁਹੈਅਰਓਸਤੇਪਰੇਸੁਨਮਡਿਲੁਹੈਜਿਥੇਪਖੀਸਰਕੇਦੀਸਕਾਤਿਨਹੀਹੈਜੋਉਤਰਾ
 ਹੈਅਰਓਰਓਸਤੇਪਰੇਪਵਨਕਮਡਿਲੁਹੈਕਿਸੀਕੀਸਕਾਤਿਨਹੀਜੋਉਤਰਾਹੈਅਰਓਰਓਸਤੇ
 ਪਰੇਬਰਓਕੇਸਾਤਿਮਡਿਲੁਪੜਦੇਹੈਨੀਅਵਗਇਹੁਤਨਨਕਾਨੀਰਕਾਰਹੈਸੁਇਹੁਤਬਡੀਸ
 ਕਾਤਿਵਲਾਬਿਦੇਹੀਰੂਪੀਸਰੂਪਹੈਸਤੇਤਸਾਡੇਤਈਅਦਮੁਦੇਹਮਲੁਮਹੋਤੀਹੈਜੋਨਨਕਅਦ
 ਮੀਰੂਪਹੈਅਰਤਸੀਅਖਦੇਹੈਜੋਪਿਛੈਨਨਕਅਸਨੂੰਨਲਲੈਆਇਅਹੈਅਰਾਮਰੀਭੁਲਿੰਜਾ
 ਇਗਾਅਰੇਬੁਈਅਸੀਇਥੇਸਾਤਿਜਗਕੇਬੈਰੇਹੈਅਰੋਜਨੇਕੀਸਾਡੀਭੁਮਿਕਾਤਿਨਹੀਹੈਜੋਪਰ
 ਮੇਸਰਨੂੰਜਾਇਮਿਲੀਐਭਾਈਮਰਦਾਨਤਸੀਕੋਈਕਾਲੁਏਥੇਹੀਰਹੈਬਸੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰ
 ਜਾਣਦੇਹੈਅਰਤਸਾਡੀਖਬਰਖਾਣਪਾਣੀਨੀਰਕਾਰਅਪੋਹਿਲੈਸੀਤਸੀਅਪੁਣੈਜੀਵੀ
 ਚਕਿਸੀਬਤਟਗਿਲਨਸਾਇਤਸੀਬੈਰੇਰਾਮਰਾਮਜਪਾਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਪੁ
 ਹੁਗਤਿਜੀਤਸੀਬੀਅਪਣੈਅਸਸਾਨਕਭਿਫਿਰੋਤਬਸੁਹੁਗਤਿਕਹਿਅਨਨਕਤਪਜੀ
 ਅਸੀਤਸਾਨੂੰਦੇਖਕਾਰਿਫਿਰਗੇਸੁਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾ
 ਨਾਅਬਾਅਸਨੂੰਰਜਾਇਦੇਵੈਅਸੀਰਮਇਸੁਤਬਮਰਦਾਨਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਬਤਸੁਇ
 ਕਾਰਿਰੀਨਾਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਕੀਉਮਰਦਾਨਰੀਨਾਕੀਉਸੁਤਬਮਰਦਾਨੇਕਹੀ
 ਅਮਜੀਗੁਰੂਜੀਤਸੀਤਰਜਾਇਮਰੀਅਰਾਇਥੇਪਰਦੇਸਮੇਸਾਡਾਕਹਿਲਿਹੈਸੀਸੋ

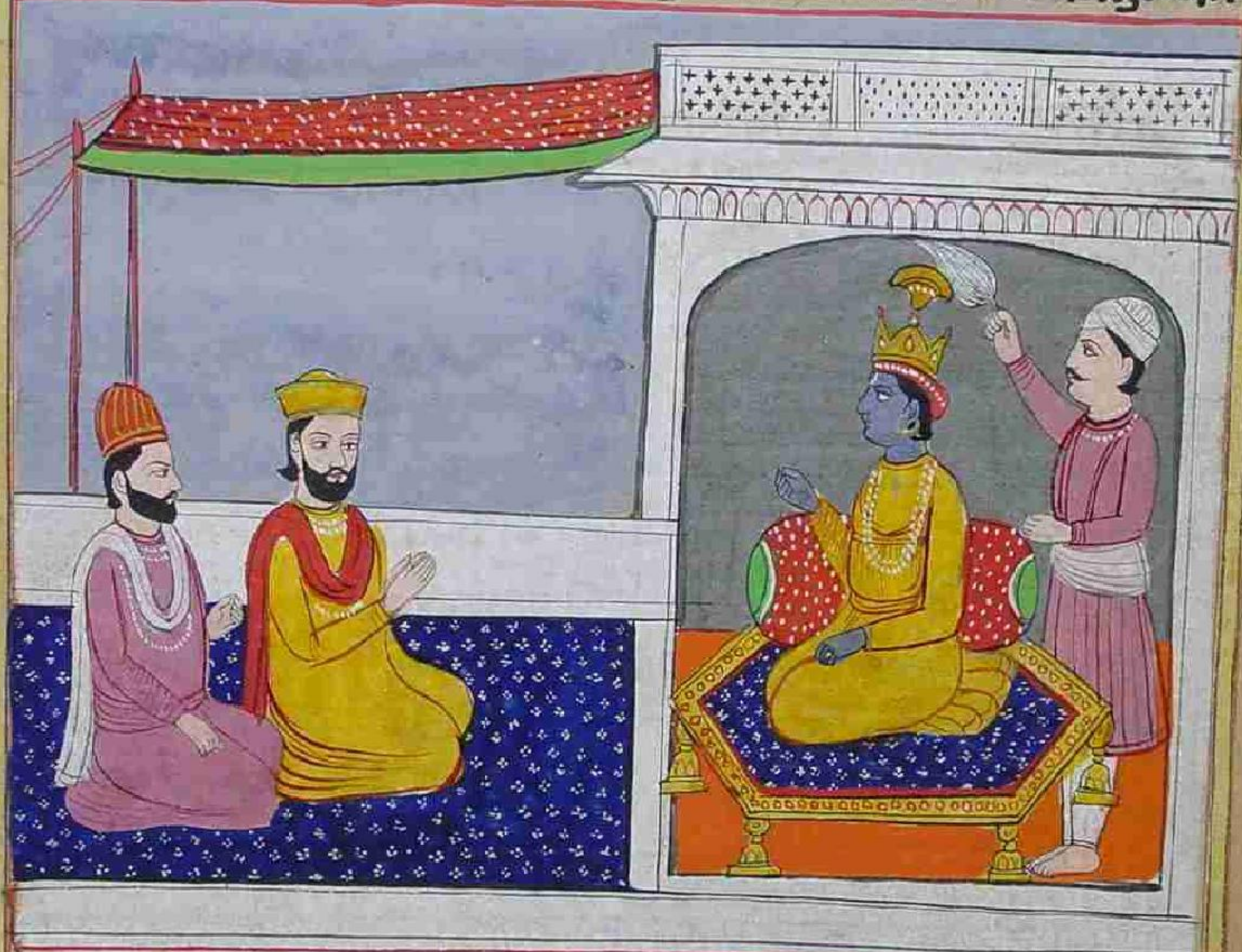
ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਹੀਅਮਰਦਨਉਦਾਸੁਲਹੋਇਅਸੀਬੁਧੀਤਸਤੀਖਬਰਲੋਲੋਸੀ
 ਤਬਮਰਦਨੇਅੰਖਿਅਭੁਲਾਜੀਤਸਤੀਰਜਾਇਗੋਸਦਮਰਦਨੇਨੂੰਛੋਰੀਆਈਨਸੋਹਰੀਮੇ

ਬੋਲੋਰਈਜੀਸੀਵਾਂਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈਅਗੋਸਖੀਤਫਚਲੀਸਲੋਕਾਧੁਮਤਿਲਸਿਥਿ
 ਨਿਕਸਿਕਾਰਿਉਪਰਚਲੇਅਡੋਲੁਜਹਾਬਿਸਨਲੋਕਲਖਜੋਨੁਉਚਾਅਗਮਾਅਡੋਲਾਸਲੋਕ

ਤਬ ਪੁਇ ਸਿਉ ਬਿਦਿਅੰ ਹੋਇ ਕੈਉ ਪਾਰਿ ਧਰਿ ਥਾਮਾਨੁ ਜਗਾ ਬਿਸਨੁ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਜਾ १੩੭
 ਗੋਜੋ ਤਿਨਿ ਰਬਨਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਹੋਇ ਜਿਤੁ ਮਦੇ ਪਹੁ ਪੜੇ ॥ ਹਮ ਤੋ ਅਬ ਉਪਰ ਕਥਿ ਚੜੇ ॥ ਈ
 ਨਨਗਰ ਮਰਦਾਨਗ ਹੀਅੰ ॥ ਮਾਰੇ ਕਾ ਤਿਨ ਪਿਥੁ ਨ ਲਾਹੀਅੰ ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਬਲਾਉ ਪਰ ਕੋਧਾਂ
 ਏ ॥ ਤਹਾਂ ਬਿਸਨ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਜਾਂਇ ਸਮਏ ॥ ਫਿਰ ਪਹੁ ਚੇ ਬਿਸਨ ਦੁਆਰਾ ॥ ਤਬ ਤਿਨਿ ਬੋਲੈ ਚਉ
 ਕੀਦਾਰਾ ॥ ਕਥਿਨੁ ਹੋਤੁ ਮਾਕਿਨੇ ਪਠਾਏ ॥ ਕਿਸ ਕਰ ਜੁਈ ਹਾਂਤੁ ਮਾਏ ॥ ਚਉਕੀ ਦਰਵਾਜਾ
ਸਲੋਕ ॥ ਏਉ ਬੋਲੈ ਚਉਕੀ ਦਰਤੁ ਮਸੁਦ ਹੁਰੇ ਸਾਧਕ ਰਿਗਾ ॥ ਕਉ ਮਾਏ ਹਰਿ ਲੋਕ ਮੇਕੀ ਅੰਬ
 ਧੀ ਪਰਤੀਤਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਬੋਲੈ ਸੁਣਹੇ ਰਾਈ ॥ ਹਮ ਕਥਿ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਮਦਾ ਸਹਾਈ ॥ ਨ
 ਨਕ ਕਹੀ ਮੇਨ ਉਹ ਮਾਰਾ ॥ ਹਮ ਮਾਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹਿ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਕਰਨਈ ਹਾਂ
 ਮਾਏ ॥ ਤੁਮ ਬਰਕਰੋ ਠਾਕੁਰ ਪਾਹਿ ਜਾਏ ॥ ਗਏ ਵਾਚਾ **ਪਉੜੀ** ॥ ਤਬ ਉਨਹੁ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਕਰੀ ਪੁ
 ਕਾਰੀ ॥ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸਨੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਨਨਕ ਰਾਛ ਤਮਰੇ ਦੁਆਰੀ ॥ ਵਹਿ ਚਾਹਤ ਹੋਹਿ ਰੀਦੀ ਦ
 ਰੀ ॥ ਠਾਕੁਰ ਵਾਚਾ **ਪਉੜੀ** ॥ ਤਬ ਠਾਕੁਰ ਹਸਿ ਬੋਲੈ ਬਾਨੀ ॥ ਵਹਿ ਜੋਗੀ ਹੋ ਸੁਨਾਧੀ ਅੰਨੀ ॥ ਵਡਾ ਭ
 ਗਾਤਿ ਨਿਜੁ ਦਾਸੁ ਹਮਾਂਗਾ ॥ ਤਾਂਕੀ ਗਾਤਿ ਹੋ ਮਪਰਾ ਮਪਾਰਾ ॥ ਬੇਗੁ ਬਿਸੇਲੀ ਮਾਉਹ ਮਪਾਸੇ ॥ ਤਬਿ
 ਹੋਇ ਸਿਪੁਰਨੁ ਤਾਂਕੀ ਅਸੇ **ਸਲੋਕ** ॥ ਏਉ ਠਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਹੋਇ ਗਣਹਿ ਕਹਿਓ ਸਮਝਾਏ ॥ ਵਹਿ
 ਹਰਿ ਕਾ ਨਿਜੁ ਰਗਾਤਿ ਹੋਹ ਮਪਾਹਿ ਲਿਅਵਹੁ ਜਾਂਇ ॥ ਗਏ ਵਾਚਾ **ਪਉੜੀ** ॥ ਅਤਿ ਰਿਸਿਉ ਗਾਇ
 ਬਹਾਰੀ ਮਾਏ ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਕੇ ਚਰਨ ਕਥਿ ਪਾਏ ॥ ਸਿਨੁ ਤਮੇ ਸਿਨੁ ਗੁਰੁ ਤਮਾਰਾ ॥ ਤਮ ਕੀਨੀ ਹਰਿ
 ਕੁਗਾਤਿ ਮਪਾਰਾ ॥ ਤਮ ਹਰਿ ਮਹੀ ਅਤਿ ਰਿਨਹੀ ਕਾਂਈ ॥ ਕਰਹਾਰਿ ਭਜਨੁ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਪਾਈ ॥ ਚ
 ਲਹੁ ਤਪਾਂਤੁ ਮਾ ਬਿਸਨੁ ਬੁਲਾਏ ॥ ਹਮ ਤਮ ਚਰਨ ਨਪਰ ਬਲਿਜਾਂਏ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਪਹੁ ਚੇ
 ਬਿਸਨ ਹਜੁਰਾ ॥ ਜੀਹਿ ਵਿਲਾਮਿ ਲੁਜੋਤ ਰਹੀ ਭਰ ਪੂਰਾ ॥ ਤਿਹ ਜਾਂਇ ਤਪਾਂਹਿ ਸਿਸ ਨਿਵਾਏ ॥ ਕ

ਗਿਰੀਪਾਹਰੀਕੀਲਗਾਏ। ਗਹਿਦਰਸਨੁਦੇਖਤਭਏ। ਨਿਹਲਾ। ਇਉਸਬੁਦੁਟੇਬੀਪਨੁਜੀ।
 ਲੁ। **ਸਲੋਕ**। ਦੁਟੇਬੀਪਨੁਮੁਕੋਬੀਪਬਰੀਗੋਪਾਲਾ। ਗੋਸਦਿਬਿਸਨਨਲਹੋਈ। ਬਿਸਨੁਲੋਕਮੇ।

ਨਨਕਦਾਸ। ਅਤੀਤਕਉਕੀ। ਮਬੇਗਨਿਹਲਾ। ਠਕੁਰਵਾਚਾ। **ਪਉੜੀ**। ਫਿਰਹਸਿਬੋਲੇਕ੍ਰਿਸਨੁ
 ਮੁਰਾਰੀ। ਤੁਮਪਰਦਇ। ਮਾਂਭਈਕਰਤਾਰ। ਤੁਮਹਾਰੀਕੀਯੋਨਿ। ਜਭਗਤਿਕਮਾਂਈ। ਤਾਂਤੇਉਚੀਪਦ

ਵੀਪਾਂਈ॥ ਅਬਤਮਸੁਰਤਿਚੜੀ॥ ਅਕਾਸਾ॥ ਤਮਪਹੁਚੈਜਾਇ॥ ਨਿਰੰਜਨਪਾਸਾ॥ ਵਹੁਸਚੁਖੰਡਉ॥ ੧੩੮
 ਚਪੈਦੁਗਾ॥ ਤਹਿਵਿਰਲਕੋਈਪਹੁਚੈਸੁਗਾ॥ ਬੈਕੁੰਠਉਪਰਹੋਪੁਨਾ॥ ਅਕਾਰਾ॥ ਤਥੀ॥ ਅਤਿਬਿਖੜੀਹੋਪ
 ਰਾ॥ ਕਈਲਖਜੋਜਨੁਪੁਮਨਾ॥ ਤਹਿਪੁਨਾ॥ ਅਕਾਰਉਚਾ॥ ਅਸਥਾਨਾ॥ ਤਪੁਰਸਕਤਿਭਵਨੀ॥ ਗਾਜੈ
 ਜਾਹਿਰੁਵੜੁਦਸਬਦ॥ ਅਨਹਦਵਾਜੈ॥ ਉਹਜਾਇਨਾਸਕਹੈਕੋਈ॥ ਸੋਪਹੁਚੈਜਿਸੁਸ਼੍ਰੀਪਹੋਈ॥ ਤ
 ਹਾ॥ ਅਗੈਜਾਦੈਕੀਬਿਧਨਹੀ॥ ਤੁਮਸਮਦੇਖੁ॥ ਅਪੁਦੈਮਨਮਾਂਹੀ॥ ਇਉਬਿਸਨੁਕਹੈਸੁਣਨਨਕ
 ਮੀਤਾ॥ ਤਮਈਹਾਂਬੈਰੁਜਪੁਹੁਗਰਿਨੀਤਾਂ॥ ਨਨਕਵਾਚਾ॥ **ਸਲੋਕਾ**॥ ਕਹੈਤਪਾਸੁਦਹੇਪ੍ਰਭਮੁਸਕਾਲਿ
 ਕਰਹੁ॥ ਅਸਾਂਨਿ॥ ਹਮਈਹਾਂਠਹਰਤਨਹੀ॥ ਬਿਨੁਦਰਸਨੁਭਗਵਨਾ॥ ਹਮਹਰਿਚਕਰਬਿਨੁਮੋਲੁ
 ਤੇਤਮਰੇਨੀਚਗੁਲਾ॥ ਕਾਗਿਕ੍ਰਿਪਾਬਰਦੀਜੀ॥ ਮੇਪਹੁਚੈਨਿਜੁਹਾਰਿਧਾਮੁ॥ ੩॥ ਇਉਨਨਕਮਥ
 ਟੇਕਕਾਰਿਬਹੁਤਕੀਯੋਪਿਅਚੁਮਹੇਪ੍ਰਭਾ॥ ਅਗੈਜੀ॥ ਮੇਪਹੁਚਹਿਹਰਿਦਰਬਾਰਾ॥ ਠਕੁਰ
 ਵਾਚਾ॥ **ਸਲੋਕਾ**॥ ਤਬਠਕੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲੁਹੋਇਕੀਨੋਤਪਾਂਨਿਹਾਂਲੁ॥ ਫੇਰਕਾਹਿਯੋਚਲੁਉਪਰੇਹਰਿਕਾ
 ਪਿਥੁਸਮਾਂਲੁ॥ ਜਹਾਂਆਪਿਅਗੈਚਰੁਸੁਨਮਹੀਬੈਰੇਤਖਤਖੁਦਾਇ॥ ਤਹਾਂਪੁਰਹੀਅਨਾਹਾਇਕੁ
 ਦਰਤੀਧਜਾਪਵਨਾਫਿਹਰਾਇ॥ ੨॥ **ਸਲੋਕਾ**॥ ਇਉਨਨਕਕਉਜਬਬਰਦੀਆ॥ ਅਪਿਬਿਸਾਨਿ
 ਗੋਪਾਂਲਾ॥ ਤਬਅਸਮਨੈਨਪੁਗਦਭਏਦੁਟੈਸਰੁਭਰਮੁਜਲੁ॥ **ਸਲੋਕਾ**॥ ਤਬਨਨਕਬਿਸਨੁਹ
 ਜੁਰਸਿਉਉਪਰਚਲੇਜਹੂਰੀ॥ ਜਹਾਂਅਗੈਪੁਨਾਅਕਾਰਮੈਣਲਕਤਨਿਰਮਲੁਨੁਗਾ॥ **ਸਲੋਕਾ**॥
 ਬੈਕੁੰਠਧਾਮਾਖਡੀਗੀਤਾ॥ ਅਤਿਉਚਾ॥ ਅਸਥਾਨੀ॥ ਤਹਾਬਾਲੇਕਉਛੋਡਿਕੈਆਪਿਚੜੀਅਸਮਾਂ
 ਨਾ॥ **ਬੋਲੋਰਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੁਸਖਪੁਕੀਹੋਈ॥ ਅਗੈਸਾਖੀਪੁਨਾਅਕਾਰਚੜਨੇਕੀਚਲੀ॥ ਜਿ**
 ਹਾਦੁਰਗਾਸਕਤਿਭਵਨੀ॥ ਸਕਤਿਰੂਪੀ॥ ਬਿਰਾਜਮਾਂਨਹੈ॥ **ਸਲੋਕਾ**॥ ਬੈਕੁੰਠਛੋਡਉਪਰਚਲੇਹਰਿਕ
 ਉਸੀਸਾਨਿਵਾਂਈ॥ ਤਬਨਨਕਪਵਨਸਰੁਪਹੋਇਪਹੁਚੈਸੁਨਕਉਧਾਂਈ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਬਤਪਹੋਇ

ਪਵਨੁ ਅਸਵੰਗੀ ਪ੍ਰਾਨ ਅਕੰਠ ਕਉਲਈ ਉਤਰੀ ॥ ਅਗੋਂ ਜਲਾ ਬੰਬੁ ਕਾਤੋਰਾ ॥ ਜਗਾਂ ਉਰਾ ਹਿਤ
 ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਮਨੁ ਘੋਰਾ ॥ ਵਹਿ ਜਲੁ ਬੰਬੁ ਹੋ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਖੇਲਾ ॥ ਤਕੋ ਕੋਇ ਨ ਸਕਾਤਿ ਝੇਲਾ ॥ ਤਿਸੁ ਜਲੁ
 ਬੰਬੁ ਸਿਉ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ ॥ ਸਿਮਰੀ ਸਿਮਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਤਹਾ ਅਗੋਂ ਕੁਦਰਤਿ ਅਗਨਿ ਪਸ
 ਰੀ ॥ ਤਚੀ ਝਲਕਨ ਜਾਂਦੀ ਸਿਰੀ ॥ ਵਹਿ ਪਰਬਤ ਜੋਤਾ ਅਗਨਿ ਕਾਖੇਲੋ ॥ ਤਕੋ ਕੋਇ ਨ ਸਕਹੈ
 ਪੇਲੋ ॥ ਵਹਿ ਅਕਰੀ ਜਬ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਤਬਾ ਅਗਨਿ ਬੰਬੁ ਸਿਉ ਨਿਕਸੇ ਪਾਰਾ **ਸਲੋਕਾ** ॥ ਅਗ
 ਨਿ ਬੰਬੁ ਸਿਉ ਨਿਕਸ ਕਰੀ ਜਾਪਿ ਯੋਗ ਰਿਨਿ ਰਬਾਨੁ ॥ ਫੇਰਨ ਨ ਕਉ ਪਰਕਉਲ ਗਾਸੁ ਨਾਧੀ ਅ
 ਨੁ **ਪਉੜੀ** ॥ ਉਪਰਕਉ ਜਬ ਕੀਆ ਪਿਆਨਾ ॥ ਤਹ ਪਵਨੁ ਬੰਬੁ ਮੁਸਕਲਾਇ ਸਟਾਨਾ ॥ ਵਹਿ ਬਿ
 ਖੜੀ ਠਉਰਨ ਪਗੁ ਠਹਰਾਈ ॥ ਜਬ ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਕਾਖੇਲੁ ਏਖਾਈ ॥ ਚਰ੍ਹੰ ਚਰਤਿ ਨ ਘੋਰਾ ਪਾ
 ਥੀ ॥ ਜੋ ਅਵੈ ਤਿਸਲੇ ਤਉ ਰੁਝਾਈ ॥ ਜੋ ਅਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਪਛਾੜੀ ॥ ਬਹਾੜੀ ਨਿਕਸੈ ਦੂਜੀ ਬਾਰੀ ॥ ਵ
 ਹ ਪਵਨੁ ਬੰਬੁ ਗਹਰਾ ਅਤਿ ਰੁਚੀ ॥ ਤਕੋ ਕੋਇ ਨ ਲਿਖਾ ਸਪਾਰੀ ॥ ਤਬਾ ਸਿਮਰਿ ਥਨਾ ਮਹਿ ਕਰਤਾਰ
 ਰਾ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਾ ॥ ਤਬਾ ਸਹਜੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੀ ॥ ਪਉਨ ਬੰਬੁ ਸਿਉ ਕੀਨੈ
 ਪਾਠੀ ॥ ਫੇਰਾ ਅਗੋਂ ਬਦਸੁ ਹੋਈ ਪਾਈ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨ ਮੇਸੁਰਤਿ ਲੁਗਾਈ ॥ ਤੀਨ ਬੰਬੁ ਤੇ ਬੁਝਿ
 ਆਨਿ ਰਲਾ ॥ ਕਦੇ ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਜੰਜਲਾ **ਸਲੋਕਾ** ॥ ਤੀਨ ਬੰਬੁ ਸਿਉ ਪਾਰਹੋਇ ਮਾਨਿ ਮਹਿ ਕੀ
 ਆਮਨਿ ਦਾ ॥ ਤਹ ਨਨਕ ਪ੍ਰਾਨ ਅਕੰਠ ਮਹਿ ਪਏ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਜਬ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਗਾਂ
 ਕੇ ਦੁਆਰੇ ॥ ਤਹ ਨਨਕ ਦੇਖਿ ਆਖੇਲੁ ਅਪਾਰੇ ॥ ਅਸਿਖ ਚੇਰੀ ਦਰ ਪੁਰਗਾਜੇ ॥ ਜਕੀ ਪੁਨਿ ਸਾ
 ਵਨਿ ਪਾਨਿ ਲਗੇ ॥ ਮੇਸੁ ਉਨ ਕਾਰੁ ਪੁਸੁ ਪਾਰਾ ॥ ਲਾਖ ਸਮੀਜਿ ਉਗਵਿਉ ਜੀਆਰਾ ॥ ਇਕ ਚੇਰੀ ਹ
 ਮਨਿ ਕਦਿ ਸੁਆਈ ॥ ਤੀਨ ਅਪਣੀ ਇਕੁ ਮਕਾਇਖਾਈ ॥ ਚੇਰੀ ਵਾਚਾ **ਸਲੋਕਾ** ॥ ਤੀਨ ਝਮ
 ਕਾਇਖਾਈ ਪਲਕ ਰਹਿ ਕੀਨੈ ॥ ਏਜੁ ਹਰਾ ਬਹੁ ਰਿਕਾਹਿ ਯੋਤਿ ਕਉ ਨੁਰੇ ਕਉ ਠਢੇ ਦਰ ਬਾਰਾ ॥

ਪਉੜੀ ਤਬ ਨਨਕਉ ਠਿਕੀਐ ਪਰਨਾਮਾ ਕਿਉ ਆਏ ਤਮ ਹਮ ਰੇਧਾਮਾ ਏਹੁ ਤਾਬਿਖੜੀਧਾ ੧੩੮
 ਰਬ ਨਈ ਜਹ ਪਖੀ ਕਾ ਪਗੁ ਨ ਠਰਾਈ ਏਹੁ ਅਬ ਚਲੁ ਨ ਗਰੁ ਸੁਨ ਅਸਥਨਾ ਜਹ ਦਰਗ
 ਬੈਠੀ ਲਾਇਧਾ ਮਾਨਾ ਵਹਿ ਜੋਗੁ ਪਾਰਨੀ ਆਂਦਿ ਕੁਵਰੀ ਨਿਸਾਇਨੁ ਖੜੀ ਰਦਾ ਤਿਬਨ ਵਰੀ ਸੋ
 ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਵਾਨੁ ਕਹਵੈ ਤਹਾਂ ਅਗੋ ਕੋਈ ਜਾਣਨ ਪਾਵੈ ਸਾਚ ਕਹੋ ਤਮ ਕਉਨਾ ਅਤੀਤਾ ਕਿਸ
 ਉਪਰਿ ਬਾਧੀ ਪਰਤੀਤਾ ਕਹੈ ਚੇਰੀ ਏਹੁ ਤਤ ਬੀਚਾਰਾ ਕਉਨੁ ਤਮੋ ਕੀ ਅਨਾਮੁ ਤਮਾਰਾ ॥ **ਸਲੋਕ**
ਗ ਹਰਿ ਸਕਾਤਿ ਭਵਾਂ ਨੀ ਜਗਤ ਮੈ ਸਭੁ ਕੋਤਰ ਵਹਾਰਾ ਵਹਿ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਵਾਨੁ ਹੋ ਸਭਰ ਕੋ ਭੋਰਵਾ
 ਗਾਬੁ ਹਮ ਅਹੇ ਸੁਰਮੁ ਨ ਜਨ ਸੁਰਨਰਾ ਕੀ ਸੁਮਰਾ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਪਹੁ ਚਨ ਸਕਈ ਬਿਨੁ ਅਗੀ
 ਅਕਰਤਾਰਾ ਚੇਰੀ ਦੂਸਰੀ ਵਾਚਾ **ਸਲੋਕ** ਬੋਲੀ ਚੇਰੀ ਦੂਸਰੀ ਸੁਨਹੁ ਭਗਤੀ ਅਤੀਤਾ ਕਿਉ
 ਆਏ ਏਸੁ ਠਉਰ ਮਹੀਰੀ ਆਤਮਰੀ ਪਰਤੀਤਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ਫਿਰ ਬੋਲੀ ਚੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨੀ ਕ
 ਹੁ ਅਤੀਤ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੁਰਾਨੀ ਤੂੰ ਹੋ ਕਉ ਚਕਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਕਉ ਚੁਣੈ ਏਹੀ ਹਾਲੈ ਆਇਆ ਕੀ
 ਸਨਾ ਮਿਤ ਤਮਈ ਹਾਂ ਅਏ ਸੋਹ ਮਰੋ ਸਭੁ ਭੇਦ ਬਤਾਏ ਕਦੇ ਮਾਗੇ ਭੀ ਦੇਖਿ ਅੰਕਰਤਾਰਾ ਕਿਅ
 ਬਹਿ ਭਟਕੀ ਆਚਿਤ ਤਮਾਰਾ ਕਹੈ ਚੇਰੀ ਹਰੀ ਅਗਮੁ ਅਪਾਰੇ ਦੇਹੀ ਅਤੀਤ ਹਮਰ ਬੀਚਾਰੇ ॥
 ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਵ ਚਾ **ਸਲੋਕ** ਤਬ ਬੋਲੇ ਨਨਕ ਤਪਸੁ ਚੇਰੀ ਪਰਪਨਾ ਹਮ ਚਕਰਾ ਅਦਕਈ
 ਕੇਹਰਿ ਹਮਰਾ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ **ਸਲੋਕ** ਸਤਿ ਜੁਗਤੈ ਤੈਵਾ ਅਪਰੇ ਕਲਜੁਗ ਪੁਗਦੈ ਆਇ ਹਰਿ ਦਰ
 ਕੇਹਮ ਕੁਕਰੇ ਭਜਨੁ ਕਰਹਿ ਲਿਵਲਾਇ ॥ **ਪਉੜੀ** ਤਬ ਨਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਨਾਧੀ ਮਾਨੀ ਹਮ ਚਕਾਰ
 ਪੁਰੁ ਕੇ ਨਿਰਬਾਨੀ ਛੋਡੁ ਜਗਤਿ ਹਮਰੁ ਏ ਅਤੀਤਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਾਧੀ ਨਿਜੁ ਪਰਤੀਤਾ ਹਰਿ ਦਰਸੁ
 ਕਾਨੁ ਲਈ ਹਾਮਏ ਵਹੀ ਆਪੁ ਹਮ ਕਉ ਲੈ ਅਏ ਨਉ ਹਮਰ ਨਨਕ ਪੁੰਨੀ ਖਬਰ ਕਰੈ ਉਸ ਆਇ
 ਭਵਾਨੀ ਹਮ ਜਾਚ ਕਉਨ ਕੇ ਦਰਾਮਾਣੀ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਭੀਖੀ ਆਪਣੀ ਹੋ ਚੇਰੀ ਤੈ ਸੁਧਾਵੀ ਸੁ

ਜਾਂਨੀ। ਤੀਨੁਲੋਕੁ ਤਮਪਰਕੁਰਬਾਂਨੀ। ਸਭਾਇ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਗਾਸਾ। ਤੀਅਲਖੁ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਚ
 ਤੀਅਕਾਸਾ। ਤੀਜਗੁਮਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਖਿ ਮਾਰੀ। ਸਕਲੁ ਖੰਡੁ ਮੇਜੋ ਤਤਮਾਰੀ। ਇਉਂ ਬੋਲੇ ਨ
 ਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ। ਤੀਸੁ ਚੇਰੀ ਇਹੁ ਬੀਚਰਾ। **ਸਲੋਕੁ**। ਤਬ ਚੇਰੀ ਹੋਇ ਕੋਚਤੁ ਜਬ ਹੁਤੁ
 ਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁ। ਦਰਸਨੁ ਲੀਯੋ ਮਿਹਰ ਕਾਰੀ। ਮਰਨ ਨਕ ਕੀਯੋ ਚੁਹਾਰਾ। **ਪਉੜੀ**। ਫਿਰ ਬੋਲੀ
 ਚੇਰੀ ਧਾਰੀ ਸਿੰਗਾਰਾ। ਨਿਰਖੁ ਨਨਕ ਰੂਪੁ ਹਮਾਰਾ। ਹਮ ਚੇਰੀ ਤਮਰੀ ਬਿਨੁ ਮੇਲਾ। ਹਮ ਸਿਉ ਮਿ
 ਲੁਕਾਰਿ ਕਰਹੁ ਕਲੇਲੁ। ਅੰਚੋ ਕਹਾ ਜਹੁ ਗੋਪੀ ਅਰੋ। ਨਿਸਾ ਦੇਨੁ ਖੇਲਹੁ ਸਿੰਗੁ ਹਮਾਰੇ। ਤੀਨੁਲ
 ਕਪਰਹੁ ਕਮੁ ਹਮਾਰਾ। ਸਭ ਹਮ ਕਭਿ ਕਰਹੈ ਜੈ ਕਚਾਰਾ। ਹਮ ਚੇਰੀ ਦਰਗਾਂ ਦਰਬਾਰੀ। ਹਮ ਰਖੇਲੁ ਸੁ
 ਅਪਰਾ ਅਪਾਰੀ। ਈਹ ਬੈਠ ਕਾਰਿ ਕਰਹੁ ਅਨੀਦਾ। ਅਬ ਛਤਹੁ ਸੁਨੀਯੋ ਅਨੀਧੀਧਾ। ਅਗੋਪ
 ਸੁਬਿਖ ਮੁਹੈ ਰੁਰੀ। ਤਹੁ ਪਹੁ ਚਨ ਕੀਨਹੀ ਸਕਾ ਤੇ ਤਮਾਰੀ। ਇਉਂ ਕਹੈ ਚੇਰੀ ਤਸੁ ਦਮਤੀਤਾ।
 ਹਮ ਸਿਉ ਬਾਧਹੁ ਅਪੁਨ ਚੀਤਾ। **ਸਲੋਕੁ**। ਨਨਕ ਵਚਾ। ਤਬ ਬੋਲੇ ਨਨਕ ਤਪਸੁ ਦਹੁ ਚੇਰੀ ਅ
 ਰਦਾਸੁ। ਹਮ ਈਹਾਂ ਨਹੀ ਅਟਕਤੇ ਪੁਰਪਹੁ ਚਨੁ ਕੀਅਸਾ। **ਪਉੜੀ**। ਅਬ ਨਹੀ ਈਹਾਂ ਕੁਛ ਕਮ
 ਹਮਾਰਾ। ਹਮ ਸੇਵਕੁ ਰਕੁਰਦਰ ਬਾਰਾ। ਹਮ ਅੰਦਿ ਕਦੀ ਮਹਾਰਿ ਕੇ ਚੇਰੇ। ਹਮ ਰੇਰੁ ਕੁਰਵਤੇ ਵਡੇਰੇ
 ਹਰਿ ਸਮਨੁ ਦੁਸਰਨ ਹੀ ਕੋਈ। ਵਹੀ ਅਲਖਾ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇ ਕੈ ਸੋਈ। ਜਹੁ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਸਨਹੈ ਨਿ
 ਰਧਾਰਾ। ਤਹੁ ਨ ਕੋਈ ਪਹੁ ਚਨਹਾਰਾ। ਹਰਿ ਮਗਮਾ ਮਗੋ ਚਰਸਭ ਤੇ ਦੂਰਾ। ਬਾਜਤੈ ਹੋ ਜਹਾ ਅ
 ਲਾਦਤੁਰਾ। ਤੀਸੁ ਹਰਿ ਕਹੈ ਭੇਦ ਨਿਰਲਾ। ਜਹੁ ਕੋਟਿ ਭਨੁ ਜੀਉ ਤਲ ਕੈ ਤਾਲਾ। ਹਰਿ ਦਰਪੁ
 ਰਲਖ ਸਕਾ ਤੇ ਬਿਰਜੈ। ਸਦਾ ਅਨਹੁ ਦਹੁ ਦੁਖ ਬਾਜੈ। ਮੇਸੀ ਬਿਪਕ ਹਰਿ ਦਰਬਾਰਾ। ਤਕਾ
 ਕੋਈ ਨਪਵਤ ਪਾਰਾ। ਜਹੁ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਿਤ ਬੇਦ ਬੀਚਰਹੀ। ਤਹੁ ਲਖ ਮਹੇਸਰ ਜੋਗ ਸੁਧਾਰਹੀ।
 ਜਹੁ ਲਖ ਬਿਸਨੁ ਪਰਹੈ ਅਵਤਾਰਾ। ਤਕਾ ਕਛੁ ਨ ਲਖਾਹੀ ਸੁਮਾਰਾ। ਜਹੁ ਸੁਰਨਹ ਮੁਨ ਜਨ ਲਖ

ਉਪਾਏ। ਤਹਾਗਿਕ ਭੇਦ ਨਰਿ ਚਕਾਏ। ਕਹੈ ਨਨਕ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕੀ ਚੇਰੀ। ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲ ੧੪੦
 ਗੀਰੈ ਮੇਰੀ। ਤੁਮ ਜਾਂਇ ਕਹੈ ਹਰਿ ਸਕਤਿ ਮੁਰਹੀ। ਤੁਮ ਰੈਦ ਗਾਇ ਕੁਖੜਾ ਭੁਖਾਰੀ। ੧। **ਸਲੋਕੁ**। ਤੁ
 ਮਹਾਰਿਏ ਵੀਧ ਹਿਜਾਇ ਕਰਿ ਹਮਰੀ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ। ਨਨਕ ਦਾਸੁ ਅਤੀਤ ਹਰਿ ਮਾਂਗਤਾ ਭਿਖੁ ਅਪ
 ਗਾ ੧। ਚੇਰੀ ਵਾਚਾ। **ਸਲੋਕੁ**। ਵਹਿ ਚੇਰੀ ਅਤਿ ਰਿਗਈ ਕੀ ਨੋਜਾਇ ਸਲਾਮੁ। ਹੋਵਰਗਾ ਨਨਕ ਤਪ
 ਤੁਮ ਕੋ ਕਰਤ ਪਰਨਾਮੁ ੨। **ਪਉੜੀ**। ਵਹਿ ਚੇਰੀ ਅਤਿ ਰਿਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ। ਹੇਮਤ ਸੁਣ ਬਾਤ ਹਮਾਂ
 ਗੀ। ਨਨਕ ਰਾਤੁ ਤੁਮ ਦਰਬਾਰੀ। ਵਹਿ ਖੜਾ ਰਵਾਤਿ ਹੋਹਰਿ ਕਰਿ ਤਾਰੀ। ਕਛੁ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਮਾਂ
 ਗਤਾ ਭੁਛੀ। ਮਾਮ ਕਰਹੁ ਸਿਪੁਰਨ ਉਨਿ ਕੀ ਏਛੀਆਂ। ਉਸਕ ਉਹਮ ਬਹੁਰੀ ਗਾਇਖਾਏ। ਵਹੁਅਸ
 ਬਰਜੋਰੀ ਨਾਹਿ ਰੁਲਾਏ। ਅਚਰਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਂਵੈ। ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਾਸਵੈ।
 ਹੇਮਤ ਵਾਹੀ। ਅਜ ਬੁਛਕੀਰਾ। ਜਿਨ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਪੁ ਬਾਧੀ। ਪਹਿਲੇ ਕਰਕੀ ਬੀਰਾ ਦੇਖੀਆ
 ਅਬ ਦੁਸਰਨ ਨਕਹਮ ਪੇਖੀਆਂ। ਕਬਹੂੰ ਜੈ ਸਾਦੀ ਮੈਂ ਚੇਲਾਂ। ਏਸੁ ਕਹੈ ਕਛੁ ਅਚਰਜੁ ਖੇਲਾਂ। ਕ
 ਹੋ ਚੇਰੀ ਸੁਣਿ। ਮਾਂਦਿ ਰਵਾਨੀ। ਕਛੁ ਏਸੁ ਕਉਦੀ ਜੈ ਮਿਹਾਨੀ। **ਸ੍ਰੀ ਭਵਨੀ ਵਾਚਾ**। ਸਲੋਕੁ। ਤਬ ਦੇਵੀ
 ਖਿਲਾ ਖਿਲੁ ਹਸੀ ਬੋਲੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਰਾ। ਸੁਣ ਚੇਰੀ ਨਨਕ ਤਪ ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੀ। ਅਪਾਰਾ ੧। **ਪਉੜੀ**। ਯ
 ਹੀ ਬਤ ਜਬ ਸੁਣੀ ਰਵਾਨੀ। ਛੋਡ ਸਿਧਾ ਸਨੁ ਬੇਗ ਸਿਧਾਨੀ। ਮਾਂਦਿ ਤਪੇ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਰੇ। ਵਹਿ
 ਵਹਿ ਹੋਇ ਗਈ ਬਲਿਹਾਰੇ। ਨਨਕ ਕਉ ਅਤਿ ਰਿਲੇ ਗਈ। ਤਹਾ ਬੈਠਾ ਏਕ ਹਰਿ ਪੁਛਤ ਰੁਈ। ਕਹ
 ਯੋਤ ਪਾਤੁ ਮਹਰਿ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਹਮ ਜੈ ਸੰਕੇਤੀ ਪਨਿਹਾਰੇ। ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਭੀਛੀ। ਮਾਂਦੁਰਾ। ਬਿ
 ਨ ਦੇਖੈ ਸਭ ਮਹਰੇ ਝੂਰਾ। ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਮਰੀ ਬਿਲੁਲਵੈ। ਕਛੁ ਅਲਖ ਪੁਰਖੁ ਮਤਿ ਨਿਪਾਵ
 ਰੀ। ਵਹਿ ਉਚਾਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਦਮਾਰਾ। ਜਗਤੁ ਲਮਿਲੁ ਦੀਸਾਹਿ ਜੋਤਾ ਮਪਾਰਾ। ਏਵ ਬੋਲੀ
 ਦਰਗਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੀ। ਤੁਮ ਨਨਕ ਦੇਖੈ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ। ੧। **ਸਲੋਕੁ**। ਏਵ ਕਹੈ ਰਵਾਨੀ ਸੁਣਤ

ਪਹਿਰਿ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇਗਾ ਵਹਿਰੁ ਪਰੇਖ ਤੇ ਬਹਰਾਂ ਸਰਬ ਰਹਿ ਅੰਤਰ ਪੂਰਾ ॥ ਪਦਿਤੀ ਗੋਸਾਟੀ

ਦਰਗਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਬੋਲੀ ਦਰਗਾ ਮੁਦ ਦਰਵੇਸਾ ਵਹਿਰਿ ਚਾਅਲਾਪੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਸਾ ਭੂਹਾਰੀ ॥ ੧੪

ਜਨੁ ਨ ਪਵੈ। ਸੋ ਪਹੁ ਚੈ ਜਿ ਸੁਆਪੁ ਲਖਵੈ। ਗਰਿ ਕਦਰ ਸਨੁ ਕਠਨ ਦੋਲੀ। ਤਿਸ ਕਉ ਕੋਇ ਨ १੪੧
 ਸਬਾ ਤਿਏ ਲੀ। ਤਮ ਸਦਖੰਡ ਕਾ ਤਜਹੁ ਖਿਆਲਾ। ਹਮਾ ਸਿਉ ਬਧਹੁ ਦਿਸਦਿ ਸਮਾਲਾ। ਤਮ ਚੜ੍ਹ
 ਸਿੰਘਾ ਸਨ ਬੈਠਹੁ ਢੁਲੇ। ਮੁਣ ਚੇਰੀ ਕਉ ਕਰਹੁ ਕਬੁਲੇ। ਤਮ ਈਹਾਂ ਬੈਠੇ ਰਾਜੁ ਕਮਵਹੁ। ਸਭ ਪਰਾਮ
 ਪਣਹੁ ਕਮੁ ਚਲਵਹੁ। ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਂਤ ਅਕਰਈ ਸਰਕਾ ਪਾਮੁ। ਏਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰਹੁ ਬਿਸਰਾਮੁ। ਆਰੀ
 ਮਹਾਂ ਸੁਨ ਵਰਤਾਰਾ। ਤਬਾ ਕਛੁ ਨ ਪਚਵਾਰਾ। ਤਮ ਸੁਣਹੁ ਤਪਾਇ ਉਕਹੈ ਭਵਾਨੀ। ਏਹਾਂ ਬੈਠ
 ਭਜਹੁ ਨਿਰਬਾਨੀ। ਨਹੀ ਉਲਟਿ ਬੈਕੀ ਰਾਸਿ ਪਾਰਹੁ। ਸਗਲੀ ਸੋਚ ਰਿਦੈ ਸਿਉ ਦਰਹੁ। ਫਿਰ ਉਂ
 ਬੈਠੇ ਪਰਹੁ ਪਿਆਨਾ। ਤਬ ਤਮ ਪਵਹੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨਾ। ਏਵਹੈ ਭਵਾਨੀ ਨੇਕ ਅਪਾਰਾ। ਸੁਣਿਨ
 ਨਕਤੀ ਮਾਨਿ ਬੀਚਾਰਾ। **ਸਲੋਕ**। ਫਿਰ ਬੋਲੀ ਦਰਗਾਹਿ ਹਰ ਕਾਰਿ ਬੈਠਹੁ ਨਕ ਪੀਰਾ। ਆਹਿ ਸਿ
 ਘਾ ਸਨੁ ਕਦਰ ਤੀਤੁ ਲੁਕੈ ਜੋਤਗਹਿਰਾ। **ਪਉੜੀ**। ਫਿਰ ਬੋਲੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪਾਪਾਰਾ। ਤਮ ਹੋਸਾ ਚੇ
 ਰਗਾਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ। ਹੁਇਹ ਮਕੈ ਛਡਕਹਾਂ ਤਮ ਜਵਹੁ। ਸੋ ਅਪੁਣਾ ਸਰੁ ਭੇਦ ਬਤਵਹੁ। ਆਰੀ ਮ
 ਤਿਉ ਚਦਰ ਬਰਾ। ਏਹਾਂ ਨਕਈ ਪਹੁ ਚਨੁ ਹਰਾ। ਏਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ ਜਨੁ ਉਚਾ। ਅਸਥਨਾ ਜਹਾ ਸਿੰਘਾ
 ਸਨੁ ਹਰਿ ਸੁਲਤਨਾ। ਤਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸੁਰ ਹੋ ਅਵਗਾਰਾ। ਮੁਨ ਜਨ ਸਿਵ ਨਹੀ ਪਵਤ ਪਾਰਾ। ਕਉਣੁ
 ਤਮੇਕਿ ਅਸਕਾਤਿ ਤਮਾਰੀ। ਜੋ ਪਹੁ ਚੋਗੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ। ਕਹੈ ਦਰਗਾਹੁ ਦਿਨ ਨਕ ਜੋਗੀ। ਹਰਿ ਮ
 ਪੁ। ਅਕੇਲ ਸਰੁ ਰਸ ਰੋਗੀ। ਗੁਰੂ ਨਕ ਜੀਵਾਚਾ। **ਸਲੋਕ**। ਤਬ ਨਨਕ ਬੋਲੈ ਪਿਆਨੁ ਪਾਰਿ ਸੁ
 ਣਦੇ ਵੀ। ਆਇ ਕੁ ਅਚਾ। ਬਿਨੁ ਦੇਖੈ ਦਰਬਾਰ ਕੇ ਹਟਨੁ ਦੁਜੀ ਬਾਰਾ। **ਪਉੜੀ**। ਸੁਣਿ ਦੇਵੀ ਤ੍ਰਿ
 ਪੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ। ਹਮਦੇ ਪਿਆ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ। ਅਪਾਰੀ। ਜਬ ਪਰਤਿ ਛੋਡਿ ਚੜ੍ਹੇ ਅਕਾਸਾ। ਤਬ ਪਹੁ
 ਚੇਹਮ ਤਮ ਰੋਪਾਸਾ। ਅਬ ਗਟਿ ਤੇਕੀ ਜਗਤਿ ਨਕਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਕਉ ਅਗਾਮਾ ਜੀਵਈ।
 ਕਿਸੀ ਰੁਤ ਹਮ ਹਟਤੇ ਨਹੀ। ਹਰਿ ਚਰਨ ਨ ਮੇਸੁ ਗਤਿ ਲਗਾਹੀ। ਜੀਉ ਮਛਲੀ ਤੜਫੈ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ।

ਹਮਖਾਂਨੁਪੀਨਕੀਸੁਧਬਿਸਰਾਂਈ।ਹਰਿਦਰਸਨੁਬਿਨੁਰਹੈਨਜਾਂਈ॥ਅਬਕਿਅੰਕੀਜੈਹਮ
 ਰੀਮਾਂਈ॥ਅਬਕਿਅੰਕੀਜੈਹਮਰਨਹੀਚਰਾ।ਹਰਿਬੇਪਰਵਾਹੁਅਗੀਮੁਅਪਾਰਾ।ਹਮਸੇਲਾਂ
 ਖਕਰੋੜੀਜੀਤਾ।ਤਕਥਨਪਵਾਹੀਅੰਤਾ।ਇਉਬੋਲੇਨਨਕਾਮੀਮੁਤਬਾਂਈ।ਤਮਸੁਦ
 ਹਈਸਰੀ।ਅੰਦਿਉਵਾਨੀ॥੧॥**ਸੋਲਕਾ**।ਹਿਰਬੋਲੇਤਪਾਸੁਦਈਸਰੀਅਪਣੀਕਿਰਪਾਧਾਰੀ॥
 ਤੁਹੈਅਲਖਾਨਿਰੰਜਨੀਜਗੁਰੂਪੀਕਰਤਾਰੀ॥੨॥**ਪਉੜੀ**॥ਸਕਾਤਿਰੂਪਤ੍ਰੀਅਲਖਮੁਰਾਰੀ॥ਤੇ
 ਸਕਲਦੈਤਕੀਨੇਪਰਹਾਰੀ॥ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨੁਮਹੇਸੁਰਾਧੀਅਵਾਰੀ॥ਤਿਰਖੇਲੁਨਕਬਹੁਪਵਾਰੀ॥
 ਸੁਰਨਰਮੁਨਜਨਲਖਹਜਰਾ॥ਤਮਰਕੋਇਨਪਵਤਪਾਰਾ॥ਤ੍ਰੀਅਲਖਸਰੂਪੀਗੁਪਤਿਬਿਰਾਂ
 ਜੈ॥ਜਹਲਾਖਬਜਿੜਕੁਦਰਤਿਗਜੈ॥ਤੈਸਗਲਜਗਤਕਭਿਖੇਲੁਖਿਲਾਇਆ॥ਤਮਰਾਮਰ
 ਮੁਨਕੀਨਹੂਪਾਇਆ॥ਤ੍ਰੀਅਛਲਾਅਛੇਦਾਅਭੇਦਨਿਰਲੀ॥ਸਭਜਗੁਕੀਕਰਹੈਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ॥
 ਬਰਨਾਚੰਨਕਛੁਰੂਪਨਰੇਖੀ॥ਕੋਇਨਲਖੇਤਮਾਰੁਭੇਖੀ॥ਤ੍ਰੀਅਲਖਨਿਰੰਜਨੁਕੀਪਦਿਰਾਂਈ॥
 ਤੇਰੀਗਾਤੀਅਤਿਕੀਨੇਨਜਾਂਈ॥ਕਾਰਿਕ੍ਰਿਪਾਹਮਕਭਿਬਰਦੀਜੈ॥ਧੁਰਿਪਹੁਚਨਕਾਹੁਕਮੁਕ
 ਰੀਜੈ॥ਬਿਨੁਤੇਰੀਆਗੀਅੰਸਕਾਤਿਨਕਾਈ॥ਹੋਇਵਹੀਜੋਤਮਫੁਰਮਾਂਈ॥ਈਹਤਮਬਿਨੁ
 ਕਭਿਦਹਮਚਾ॥ਜੋਹਮਰਕਰਹੈਨਿਰਵਾਰਾ॥ਸੁਦਦੇਵੀਨਨਕਾਅਰਦਾਸਾ॥ਬੀਧਨਕਾਂਟਿਕਰੋਖ
 ਲਾਸਾ॥ਦੁਗਵਚਾ॥**ਸੋਲਕਾ**॥ਤਬਬੋਲੀਫੁਰਗਾਕਰਦਇਆਸੁਦਨਨਕਾਰੇਫੁਲਾਇ॥ਜਹ
 ਸਚਖੰਡਕਾਗਭਿਦਕਾਰੀਅਨਹਦਤੁਰਖਜਾਇ॥੨॥**ਪਉੜੀ**॥ਹਰਿਦੇਵੀਜਬਰਈਕ੍ਰਿਪਾਲੁ
 ਬੀਧਨਕਾਂਟਿਕੀਇਨਿਹਾਲੁ॥ਫੇਰਸਕਾਤਿਕਯੋਸੁਦਨਨਕਦੇਵਾ॥ਤੇਪਾਂਇਯੋਹਰੀਅਲਖੁਅ
 ਭੇਵਾ॥ਤੁਝਮੈਮੈਲੁਰਹੀਨਹੀਕਾਈ॥ਤੇਮਨਕੀਜੀਤਸਮਾਧਲਗਾਈ॥ਅਬਤਮਭਿਪਰਿਬੇਗ
 ਸਿਧਾਰਹਾ॥ਅਪਨਸਭੈਮਨੋਰਸੁਸਾਰਹਾ॥ਤਮਪਰਿਦਾਇਅੰਭਈਕਰਤਾਰੇ॥ਪਹੁਚੇਪੁਰਹਾਰੀ

ਕੇਦਰਬਰੇ॥ ਇਸਬਿਧਹਰਿਕਭੇਦਸੁਣਾਇ॥ ਨਨਕਕਉਹਰਿਅਲਖਲਖਾਇ॥ ਇਉਂ ੧੪੨
 ਕਾਗਿਕ੍ਰਿਪਾਦਰਗਾਬਰਦੀਨਾ॥ ਤਹਖੁਲੈਕਪਦਮੁਕਾਤਿਹਰਿਕੀਨਾ॥ ਫਿਰਹੋਇਇਅਲਹਰਿਕ
 ਥਾਸੁਣਾਈ॥ ਕਾਰਿਦੇਬਾਦੇਸਟਿਹਰਿਜੋਤਲਖਾਈ॥ ਤਹਜਾਇਤਪਚਰਨਨਲਪਟਾਈ॥ ਤਬ
 ਹਰਿਦੇਵੀਕੰਠਲੁਗਾਈ॥ ਕਹੇਸੀਨਤਪਾਪੀਨਸਕਾਤਿਤਮਾਰੀ॥ ਤਮਦੇਖੋਸਚੇਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਅਬਿ
 ਜਾਇਸੁਨਮਾਹਿਕਰੋਪਰਵੇਸਾ॥ ਪੁਰਿਪਹੁਚੋਤਮਹਰਿਕੋਦੇਸਾ॥ ਤਬੋਰੋਤਖਾਤਿਨਿਰੰਜਨੁਰਾਈ॥
 ਵਡਦਾਤੇਕਛੁਤਿਲੁਨਤਮਾਈ॥ ਹਰਿਅਲਖਾਨਿਰੰਜਨੁਅਪਰਾਪਾਰਾ॥ ਵਹਿਸਭਜਗੁਕਾਪੁਰੁਪਲਲਾ
 ਰਾ॥ ਇਉਂਕਹੋਦਰਗਾਹਰਿਕਾਬਿਉਹਾਰਾ॥ ਸੁਣਨਨਕਾਇਹੁਤਤਬੀਚਾਰਾ॥ ਨਨਕਵਚਾ **ਸਲੋਕਾ** ਕਹੋ
 ਨਨਕਸੁਣਈਸਰੀਤ੍ਰਿਅਬਿਨਸੀਰੂਪਾ॥ ਹਰਿਪ੍ਰਭਅਗਮੁਅੰਤਲੁਹੋਤੇਰਖੇਲੁਅਨੂਪਾਰਾ॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਸੁਣਿ
 ਦਰਗਾਤ੍ਰਿਅਵਿਭਵਾਨੀ॥ ਹਰਿਦਰਕੀਕਿਛੁਦੇਹਨਿਸਾਂਨੀ॥ ਕਉਨੁਕੋਟਿਕੇਬਰਜੁਬਨਾਏ॥ ਤਮਹਿਕਉਤ
 ਕਿੰਗੁਰੇਛਾਈ॥ ਕਉਤਰੰਗੁਕਾਮਹਲਉਸਾਰਾ॥ ਕਉਤਸੀਘਾਂਸਨਤਮਾਹਿਧਾਰਾ॥ ਕਉਤਨਗਰਕਿਅੰਹੋਤਿ
 ਸਨਾਮਾ॥ ਕਉਤਠਠੈਰਵਹਿਕਉਤਹਰਿਧਾਮਾ॥ ਕਉਤਬਜੰਤਰਬਜਹਿਰਬਾਬਾ॥ ਤਹਕਉਤਸੁਰਕਉਤ
 ਮਾਹਿਤਾਬਾ॥ ਤਹਕਉਤਤਖਤਜਹੈਰਸੋਹੈ॥ ਤਕੀਪੁਨਿਸੁਰਨਰਕਉਮੋਹੈ॥ ਤਹਿਕਉਤਭਰਣਕਉ
 ਤਹਰਿਨੈਨਾ॥ ਕਉਤਹਰਿਦਰਸਨੁਕਉਤਪੁਨਿਬੈਨਾ॥ ਹਰਿਨਕਕਉਤਕੀਅੰਕਾਨਸੁਨਾਇਯੀ॥ ਹਰਿਮੁ
 ਗਤਿਕਉਤਕੀਅੰਹੰਗੁਬਨਾਇਯੀ॥ ਹਰਿਮੁਗਤਿਕਉਤਕਉਤਹਰਿਰੰਗਾ॥ ਵਹਿਵਸਤਕਉਤਚੜੇਜੀਸੁਅੰ
 ਗਾ॥ ਹਰਿਮੁਕਾਟਿਕਉਤਕਾਂਇਅੰਭਾਲੀ॥ ਹਰਿਹਸਤਿਕਉਤਕਉਤਗਲਮਾਂਲੀ॥ ਸਰਬਰਨਾਚੀਹਨੁਹਰਿ
 ਦੇਹੁਬਤਾਈ॥ ਜਾਂਸਿਉਹਮਰਾਮਨੁਪਤੀਆਈ॥ ਜਹਅਲਖਾਨਿਰੰਜਨੁਗੁਣੀਗਹੀਰਾ॥ ਤਿਸਕੋਅੰਗੋ
 ਕਉਤਵਜੀਰਾ॥ ਇਵਕਹੋਨਨਕਸੁਣਿਸਕਾਤਿਮੁਰਚੀ॥ ਅਬਹਰਿਕਾਕਛੁਦੇਹਬੀਚਾਰੀ॥ ਦਰਗਾਵਾਂ
 ਚਾ **ਸਲੋਕਾ**॥ ਤਬਦਰਗਾਬੋਲੀਬਿਗਸਕਾਰਿਸੁਣਨਨਕਾਨਿਰਬਾਨੁ॥ ਦੇਖੁਨਿਸਾਂਨੀਤਖਾਤਿਕੀਜਿਹਥੈ

ਠੇਭਗਵਾਨਾ **ਪਉੜੀ** ਜਗਠਕੁਰਬੈਠੇਤਖਤਰਚਾਈ॥ਕਛੁਭੇਦਨਤਕਾਲਖਿਆਜਾਈ॥ਜਗਬ੍ਰਹਮਾਂ
 ਬਿਸਨੁਮਹੇਸੁਰਠਢੇ॥ਨਿਸਾਦਿਨਸਿਮਰਹਿਅਗਮੁਅਗਾਧੇ॥ਸੁਰਨਰਮੁਨਜਨੁਦੇਵੀਦੇਵਾ॥ਤਬਕਛੁ
 ਨਪਵਾਹਿਭੇਵਾ॥ਹਰਿਦਰਕੇਸਭਚਓਕੀਦਰਾ॥ਸਿਰਸਿਰਦੇਖਾਹਿਕਮੁਕਰਾਰਾ॥ਸਭਰੁਤੇਰੁਤੇਰੁਗ
 ਤਿਕਮਾਂਵਾਹਿ॥ਤਿਸੁਰਕੁਰਕੈਬਲਿਬਲਿਜਵਾਹਿ॥ਤਹਿਹਮਸੀਚੇਰੀਕੋਟਿਅਨੰਤਾ॥ਤਿਸੁਅਤਮਕਾ
 ਕੋਈਨਪਵੈਅੰਤਾ॥ਤਿਸੁਹਰਿਕਕੋਈਪਾਰੁਨਪਵੈ॥ਵਾਹਿਅਮਰਾਮਜੋਨੀਅਕਾਲੁਸਦਵੈ॥ਹਰਿਅ
 ਗਮੁਅੰਤੋਲਾਅੰਬੋਲਾ॥ਬੇਅਥਹਬੇਅੰਤਾਅੰਤੋਲਾ॥ਵਾਹਿਹਰਿਅਲਖਾਅਛੇਦਸਰੂਪਾ॥ਵਾਹਿਪਦਿਪ
 ਦਿਵਰਤੇਆਪਾਅਨੁਪਾ॥ਤਹਉਤਪਾਤਿਪਰਲੋਨਿਮਖਨਪਰਾ॥ਹਰਿਸਭਕੇਭੀਤਰਿਸਭਤੇਨਿਆਰਾ
 ਬ੍ਰਹਮਾਂਬਿਸਨੁਰਹੇਗੁਣਗਾਈ॥ਹਰਿਪੁਰਕੀਕਛੁਕੀਅਨਪਾਈ॥ਸਚਖੰਡਕਭੇਦਨਿਰਾਲਾ॥ਜਹ
 ਉਪਤਿਖਪਾਤਿਨਹੀਜੀਜਾਲਾ॥ਇਵਕਹੈਦੇਵੀਸੁਣਨਨਕਨਥਾ॥ਸਭਸੁਣਿਲੀਜੈਹਮਰੀਬਤਾ **ਸਲੋ**
ਕਾ॥ਫਿਰਬੋਲੀਦੁਰਗਾਖੁਸੀਹੋਇਅੰਤਰੀਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀ॥ਸੁਣਿਨਨਕਹਰਿਕੋਟਿਕੋਅਚਰਜਰੂਪਾਅ
 ਪਾਰਾ॥ **ਪਉੜੀ**॥ਕਹੈਦੇਵੀਸੁਣਿਨਨਕਬੀਰਾ॥ਹਰਿਬੈਠਤਖਤਿਬਿਨਬਜੀਰਾ॥ਸੁਨਨਗਰਹਰਿ
 ਤਖਤਿਨਿਵਾਸੀ॥ਲਖਸੁਰਜਕੀਜੋਤਿਪ੍ਰਗਾਸੀ॥ਅਚਰਜੁਹਰਿਕਕੋਟਿਬਨਾਇਆ॥ਹਰਿਰਤਨਵ
 ਹੁਲਾਲਜੜਾਇਆ॥ਇਸੀਰੁਤਕੇਬੁਰਜਿਉਸਰੇ॥ਤਹਿਹਰਿਮੋਲੀਬਹੁਲਕਾਰੇ॥ਸਭੇਕਿਗੁਰੇਮੀਨ
 ਕਾਰੀ॥ਤਹਿਉਲਮਿਲਦੀਸਾਹਿਜੋਤਉਜਾਰੀ॥ਹਰਿਰੀਗੁਲਾਲੁਮੁਰਤਿਉਜੀਆਲਾ॥ਜਹਕੋਟਿਭਾ
 ਨਣਲਕੈਏਣਾ॥ਤਹਚੰਦਸੁਰਜਨਿਰਖੁਹਰਿਨੈਨਾ॥ਲਖਿਓਅਪੁਨਾਨਿਕਸੈਮੁਖਬੈਨਾ॥ਵਾਹਿਖ
 ਠੇਧਰਬਨੀਹਰਿਬੀਨਾ॥ਜਹਚਮਕੈਬਿਜਲੀਕੋਟਿਪ੍ਰਬੀਨਾ॥ਹਰਿਸਰਵਨਕੀਡਲੁਲਕਾਰੇ॥ਤਹਲ
 ਖਚੰਦਸਾਭੁਦੇਉਜੀਅੰਗੇ॥ਹਰਿਦਰਸਨਜਹਜੜਤਲਖਾਈ॥ਤਹਉਹਾਲਸਕਨਜੋਤਿਏਮਕਾ
 ਈ॥ਹਰਿਹਸਤਿਕਮਲੁਜਗਮੀਨਕਾਰੀ॥ਤਹਣਲਕੈਜੋਤਅਨੂਪਾਅਪਾਰੀ॥ਹਰਿਚਰਨਨਪੇਖਮੋਤੀ

ਹੀਰੋ। ਉਨਮੈਏਮਕੈਜੋਤਗਹਿਰਿ। ਹਰਿਸਬਜਰੰਗੁਕਾਂਇਆਪੁਕਾਸੀ। ਤਹਿਰੋਮਹੇਮਪੁਰਨੁਰਵਾ १੪੩
 ਸੀ। ਗਲਮਲਹਿਰਿਰਤਨਪਰੋਈ। ਤਿਸਕੀਕੀਮਤਿਕਰੇਨਕੋਈ। ਇਕਨਖਕੀਉਪਮਕਹਿਨਜ
 ਈ। ਜਹਜਹੈਹੋਤੋਪ੍ਰਭ। ਅਧਿਕਾਂਈ। ਤਹਕੁਦਰਤਿਕਾਸਿਰਮੁਕਾਟਿਬਿਰਜੋ। ਹਰਿਬਗਸਹਜੁਮ
 ਜਾਇਬੁਛਜੋ। ਜਾਹੀ। ਮਨਹਦਸੁਣੀ। ਮੇਰੁਦੁਣੁਕਰੇ। ਤਹਬਜੇਬਜੇਤੁਓਮਕਰੇ। ਤਹਕੁਦਰਤ
 ਕਾਹਰਿਤਖਤਿਰਚਾਂਇਆ। ਜਾਹੀਰੁਪਰੇਖਨਹਿਛਾਂਇਆਮਾਇਆ। ਤਹਮਾਪੋਮਾਪਾਮਕੇਲਾਸ
 ਜੋ। ਤਹਕੀਰੁਣੀਤੁਣੀ। ਮਾਰਿਬਜੋ। ਸੁਨਨਗਰਬੇਗਮਪੁਰਨਾਮਾ। ਅਗਮਠਉਰਨਿਹਚਲੁਪ
 ਰਿਧਾਮਾ। ਤਹੀ। ਮਚਰਜੁਰੁਪੀ। ਮਹਲੁਬਨਾਂਇਆ। ਤਮੈਕੁਦਰਤਿਨੁਰਲਖਾਂਇਆ। ਜਹਲਖਬੈ
 ਠਕਹੈਸੀਸੇਕਰੀ। ਤਹਕੁਦਰਤਿਕਾਹੈਖੇਲੁ। ਅਪਾਰੀ। ਹਰਿਕੁਦਰਤਿਕਾਮਹਿਤਬਸਵਰੇ। ਤਹਲ
 ਖਸੁਰਜਾਚੇਲਕਹਿਉਜੀਮਰੇ। ਸਭਕੁਦਰਤਕੇਹਰਿਰੰਗਬਨਵੈ। ਹਰਿਮਾਪਾਮਗੋਚਰਸੁਨਸ
 ਮਵੈ। ਹਰਿਦਰਪੁਰਹੈਸਕਤਿਵਜੀਰਾ। ਵਹਿਮਨੁਪਹਰਸਿਮਗਤਿਰਪੁਬੀਰਾ। ਇਉਕਹੈਦੇਵੀਸੁ
 ਨਰੇਸਾਧਾ। ਅਬਤਮਜਾਇਕਰੋਮਲਗਾਧਾ। ਨਨਕਵਚਾ **ਸਲੋਕਾ**। ਏਬਾਵੈਸਦਿਕੇਖੁਲਨਾਸਿਉ
 ਪਾਂਇਆ। ਅਲਖੀਮੁਰਗ। ਤਹਨਨਕਦੁਰਗਾਚਰਨਪਰਹੁਏਸਦਾਬਲਿਹਰਾਰ। **ਪਉੜੀ**। ਸੁਣਿ
 ਦੇਵੀਹਰਿਪ੍ਰਬਤਵਹੁ। ਅਬਸੁਨਾਮਕਾਰਕਭੇਦਸੁਣਵਹੁ। ਵਹਿਕੇਤਕਉਚਾਸੁਨਾਮਕਰੇ। ਅਨ
 ਹਦਨਉਬਤਪੁਰਹਿਨਗਾਰੇ। ਤਹਕਉਤਰਤਕੇਲੋਕਵਸਾਏ। ਸੋਹਮਕਉਦੀਜੈਸਮਝਾਏ। ਇਉ
 ਕਹੈਨਨਕਸੁਣਸਕਤਿਨਿਪਾਨੀ। ਤਿਸੁਠਕਰਕੀਕਹਹੁਕਹਾਨੀ। ਦੁਰਗਾਵਚਾ **ਸਲੋਕਾ**। ਬਹੁ
 ਜੋਬੋਲੀਈਸੁਰੀਸੁਣਹੁਤਪਸੁਜਨਾ। ਆਗੈਸੁਨਾਮਕਾਰਹੈਬਹੁਉਚਾ। ਅਸਥਾਨੁ ੨। **ਪਉੜੀ**। ਸੁਨ
 ਅਕਾਰਉਚਾਹੈਰੁਈ। ਤਾਕੀਗਣਤੀਕੀਨੈਨਪਾਈ। ਵਹਿਉਚੇਤੇਉਚਾ। ਅਸਥਾਨਾ। ਜਾਹੀਪੁਰਹਿ
 ਮਨਹਦਤੁਗਨਿਸਨਾ। ਤਹਿਪਦਿਤਲੁਪਖਵਜੁਬਜਾਹੀ। ਲਖਤੁਰਹੀਤੁਤੁਰਬੇਰਗਜਾਹੀ

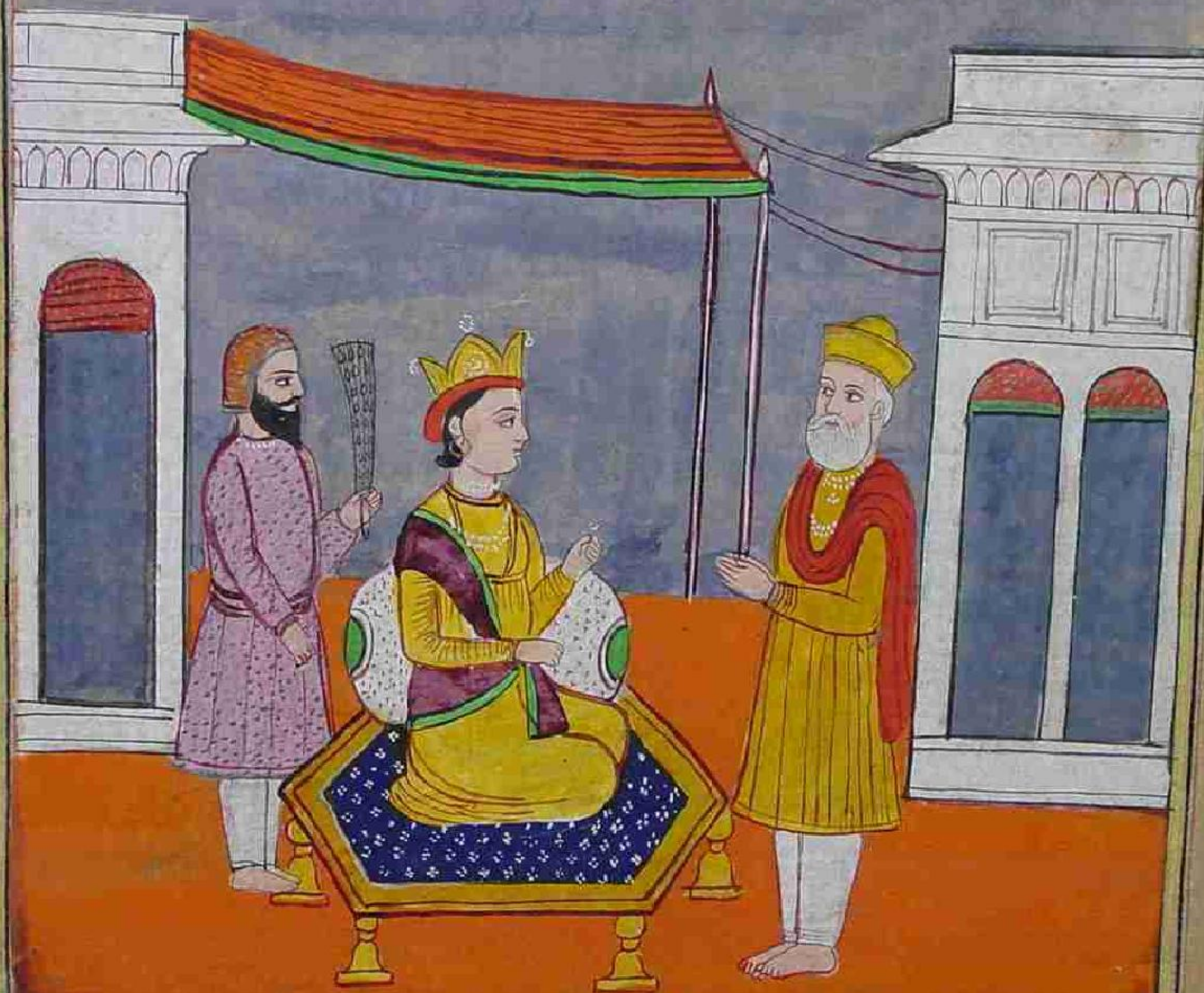
ਜਗਤਾਨੰਦੀਰੀਲਾਖਹਜਾਰਾ। ਤਹਿਲਖਹੁਰਾਮਿਲਾਨਿਰਤਕਰਵਹਿ। ਤਹਿਬਜੈਸੁੰਨਨਓਬਤਮ
 ਝਾਰਾ। ਅਚਰਜੁਕਾਸੁਣੀਐਝੁਦਕਾਰਾ। ਜਹਾਐਸੀਬਿਧਕੀ। ਮੀਮ੍ਰਿਤਬੰਨੀ। ਸੁਣਿਸੁਣਿਰੀਝਹਿ
 ਭਨਿਰਬੰਨੀ। ਤਹਿਸੁੰਨਸਿਖਰਮਹਿਨੋਵਤਖਨਾ। ਘੁਰਹਿਸਦਾ। ਮਨਾਦਨੀਸਨਾ। ਇਉਕਹੈਦ
 ਰਗਾਸੁਣਿਨਨਕਪਿਅਰੇ। ਇਸੁਕਥਾਕਉਲੇਹੁਬਚਿਰੇ। **ਸਲੋਕ**। ਘੁਰਹਿਦਮਾਐਝਾਝਰਤ
 ਰਹੀਤੇਕਰਣਾਇ। ਤਹਬਜੈਨਓਬਤਕੁਦਰਤੀ। ਸੁਣਿਸੁਣਿਹਰਿਬਿਗਸਾਇ। ੨। **ਸਲੋਕ**। ਸੁੰਨ
 ਅਕਾਰਕੇਉਪਰੇਮਹਾਂਸੁੰਨਹੈ। ਅਉਗਾਕਹੈਦਰਗਾਸੁਣਰੇਤਪਾਂਯਾਹਿਬਿਖੜੀ। ਨਿਜਠਉਰਾ। ੩।
ਪਉੜੀ। ਅਗੈਮਹਾਂਸੁੰਨਵਰਤਰਾ। ਤਕਥਛੁਨਪਵੈਸੁਮਾਰਾ। ਤਿਸੁਮਹਾਂਸੁੰਨਮਹਿਘੋਰਗੁਬਾਰਾ।
 ਜਹਮੁਸਕਲੁਬਿਖੁੜੀਹੈ। ਅਤਿਧਾਰਾਲਖਜੋਜਨਮੈ। ਤਿਮਰਾਮਿਧਾਰਾ। ਤਹਿਉਪਰਿਹਰਿਜੋਤਾ। ਪਾਂ
 ਰਾਕੋਟਿਭੰਨਦੀਸਹਿਉਜਿਅਰੇ। ਜਹਪਰਬਲੁਜੋਤਪਰੀਕਰਤਰੇ। ਤਹਿਲਖਜੋਜਨੁਜੋਤੀਕਾਂ
 ਖੇਲਾ। ਜਹਦੀਵਾਬਲਪਰਿਬਿਨੁਤੇਲਾ। ਹਰਿਕੁਦਰਾਤਿਜੋਤਪਰੀਚਿਲੁਕਾਏ। ਤਪਹਦ੍ਰਿਸਦਿਨਬਾਂਧੀ
 ਜਾਏ। ਵਹਿਕੁਦਰਾਤਿਕੀਹੋਜੋਤਅਕਾਰਾ। ਤਿਸੁਮਹਾਂਸੁੰਨਕਉਚਾਨਿਵਰਾ। **ਸਲੋਕ**। ਤਿਸੁਮਹਾਂਸੁੰ
 ਨਕੈਘੋਰਮਹਿਪਹੁਚਨੁਸਕਹੈਕੋਇ। ਇਉਕਹੈਭਵਨੀਸੁਣਤਪਾਂਕਰਤਾਕਰੇਸੋਹੋਇ। ੨। **ਪਉੜੀ**।
 ਫਿਰਾਗੈਨਿਰਮਲੁਜੋਤਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਜਹਤਖਾਤਿਰਚਾਇ। ਮਾਂਹਰੀਅਬਿਨਸੀ। ਤਹਲਖਬ੍ਰਹਮਉਉ
 ਪਾਂਇਖਪਾਏ। ਜਹਲਖਅਕਾਸੁਪਤਾਲਾਦਿਖਾਏ। ਖਿਡੀਪਕਈਲਾਖਹਜਾਰਾ। ਹਰਿਖਿਨਮਹਿਦ
 ਹਿਉਸਾਰਣਹਾਰਾ। ਸਿਵਸੀਕਰਲਖਧਰਹਿਧੀਅਨਾ। ਇਕੁਤਿਲੁਭਰਤਕਾਮਰਮੁਨਜਾਨਾ। ਤਹਕੋ
 ਝਾਬਿਸਨੁਬ੍ਰਹਮਾਪ੍ਰਗਦਾਏ। ਕਛੁਹਰਿਭੇਦਨਲਖਿਅਜਾਏ। ਹਰਿਅਚਰਜੁਐਸਾਖੇਲੁਬਨਾਇ
 ਆ। ਤਕਾਪਰੁਨਕਿਨਹੁਪਾਂਇਆ। ਇਉਕਹੈਦੇਵੀਹਰਿਦਰਕਖੇਲੀ। ਤ੍ਰਿਸੁਣਿਨਨਕਹਰਿਮਾਂਧ
 ਅਕੇਲੀ। **ਸਲੋਕ**। ਤਬਦੇਵੀਕ੍ਰਿਪਾਕੁਹੋਇਦੀਨਪਦਾਨਿਰਬਨੁ। ਦੇਖੁਨਿਸੰਨੀਤਖਾਤਿਕੀਜ

ਹਬੈਰੇਸੀਭਗਵਾਨੁ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਨਨਕਵਾਚਾ॥ ਫਿਰਬੋਲੈਨਨਕਤਪਾਸੁਦਿਦੇਵੀ॥ ਆਂਦਿਕੁਮਾਂਗਾਤੂੰਦੇ
 ਵੀ॥ ਭੈਭੁਜਨੀਜਗਤਉਧਾਰਨਹਾਰਾ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਹਮਤੁਮਰੇਕੀਵਪਤਿਗੜੇਤ੍ਰਿਹਮਰੀਸਿਰਤਾਜਾ॥ ਇਉ
 ਕਰਿਬੈਨਤੀਨਨਕਤਪਾਚਲੈਨਿਰੰਜਨੁਪਾਮਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭਵਨੀਕੋਲੈਬਿਦਹੋਇਕਾਰਿ
 ਉਪਰਸੁਨਅਕਾਰਮਿਲੁਕੋਚਲੇ॥ **ਬੋਲੋਰੁਈਜੀਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਪਿਨਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥**
ਗੋਸਾਈਹੋਰੁਚਲੀ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਜਬਲੈਕਰਿਆਗਿਆਂਸਕਤਿਸਿਉਚੜੇਸੁਨਅਕਾਰਾਤਬਨਨਕ
 ਕਉਰੀਪਾਂਭੁਈਛੁਦੈਭਰਮਜੀਜਲੁ॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਲੈਆਗਿਆਅਕਾਸਕਉਚਲੇ॥ ਤਬਨਨਕਕੇਬੀਧਨੁ
 ਵਲੇ॥ ਸੁਨਅਕਾਰਕਉਕੀਆਂਪਿਆਨਾ॥ ਜਹਾਹਰਿਪ੍ਰਭਕਹੈਨਉਬਤਖਾਨਾ॥ ਇਕਛਿਨਕਮੇਪਹੁਚੇ
 ਜਾਂਈ॥ ਤਿਸੁਰਭਰਵੀਸੋਈਪਾਈ॥ ਦਿਸਦਿਮੁਸਦਿਸਿਉਖੇਲੁਨਿਰਾਲਾ॥ ਜਹਿਪੁਰਹਿਅਨਹਦਾਪਦੈ
 ਤਾਲਾ॥ ਤਹਕਈਲਖਬਜਿਤਰਬਜਾਹਿ॥ ਕੋੜਦਮਮੇਪੁਨਪਰਗਾਜੇ॥ ਅਉਰਬਹੁਤਤ੍ਰਿਹਸਰਨਈ॥
 ਤਹਬਜਹਿਨਫੀਰੀਅਰੁਕਰਣਈ॥ ਤਹਕਈਲਖਹੁਰੀਮਲਗਵਾਹੀ॥ ਤਹਨਿਰਤਿਕਰੈਕਰਿਹਰਿਰੀ
 ਝੰਝਹੀ॥ ਇਸੁਬਿਧਕਦੇਖਿਆਪਸਾਰਾ॥ ਕਿਛੁਰੁਪਰੇਗੁਨਹੀਬਰਨਅਕਾਰਾ॥ ਤਹਅਚਰਜਦੇਖੁਭਏ
 ਗਲਤਨਾ॥ ਸੁਪਬਿਸਾਰਹੁਏਮਗਨਨਾ॥ ਇਉਮਗਨਹੋਇਕਰਿਹਰਿਗੁਣਗਏ॥ ਤਬਸੁਨਅਕਾਰ
 ਤੇਪਾਰਸਿਧਾਏ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਸੁਨਅਕਾਰਤੇਪਾਰਹੋਇਉਪਰਧਰਿਯੋਧਿਆਨੁ॥ ਮਹਾਸੁਨਪਰਜਾਇਕ
 ਰਿਦੇਖਿਆਅਮਜਬੁਨੀਸਨੁ॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਦੇਖਿਆਤਿਸੁਮਹਾਂਅਜਬਤਮਾਸਾ॥ ਫਿਰਤਉਪਰਦੇਖ
 ਆਤਿਮਰਨਿਵਾਸਾ॥ ਜਬਉਪਰਜਾਇਤਿਮਰਮੇਧਏ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਖਿਲਖਿਲਹਸੇ॥ ਜਬ
 ਦੇਖਿਆਵਹਿਘੋਰੁਆਂਧਿਆਰਾ॥ ਤਹਿਯਾਂਦੀਕੀਯੋਮਨਮਾਹਿਕਰਤਾਰਾ॥ ਹੇਸਾਤਿਗੁਰਾਇਹੁਮੁ
 ਸਕਲੁਘਟੀ॥ ਕਰਿਕੀਰਪਤੋੜਹੁਭਰਮਟਈ॥ ਜਬਸਾਤਿਗੁਰਮਾਖੇਕੁਏਸਹਾਈ॥ ਤਬਾਤਿ
 ਮਰਖੋਇਕਰਿਜੋਤਿਲਖਈ॥ ਫਿਰਦੇਖਿਆਵਹਿਜੋਤਅਕਾਰਾ॥ ਜਿਹਬਿਖੜੀਰਉੜਾਅਗ

ਨਿਕਾਧਾਰਾ॥ ਤਿਸੁ ਕਉ ਦੇਖੁ ਬਹੁਤੁ ਰਪਾਏ॥ ਤਾਂ ਕੀਤਰਫਨਣਾਂ ਕੀ ਮਾਜਾਏ॥ ਤਹਿ ਸਤਿਗੁਰ
 ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥ ਤਬ ਮਗਨ ਜੋ ਤਿਸਿ ਤਲੁ ਦੇਸਟਾਰੀ॥ ਜਬ ਮਹਾਂ ਸੁਨਤੇ ਉਪਰਧਾਏ॥ ਤਬ ਨਨ
 ਕਾ ਮਨੁ ਦਤੁ ਰਵਜਾਏ॥ ੧॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਤਬ ਮਹਾਂ ਸੁਨਕੇ ਘੋਰ ਸਿਉ ਨਨਕਾ ਨਿਕਸੇ ਪਥਾ॥ ਤਹਿ ਮਾਰੇ
 ਜੋ ਤਨਿ ਰੀਜ ਨੀਦੀ ਸਾਹਿਬ ਹੁਣ ਮਕਾਰੁ॥ ੨॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਫੇਰ ਮਹਾਂ ਸੁਨਕੇ ਉਪਰੇ ਗਰਿ ਕਦਰਾ ਤਿਕਾਖੇ ਲੁ
 ਜਹ ਲਾਖ ਮਹਤਾਂ ਬੀਦੀ ਵੜੇ ਲਕਤੀ ਬਿਨੁ ਤੇਲੁ॥ ੩॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਤਾ ਪੁਰਸਚਾਖੰਡ ਰਚਾਇਆ॥
 ਜਹ ਅਚਰ ਜੁਗੁ ਪੀਖੇ ਲੁਬਨਾਏਆ॥ ਤਿਸੁ ਸਚਖੰਡ ਕਉ ਨਨਕਾ ਚਲੇ॥ ਚਾੜੀ ਅਕਾਸ ਸੁਨ ਮਹਿ ਰ
 ਲੇ॥ ਪਉੜ ਰੂਪ ਹੋਇ ਸੁਨ ਸਮਏ॥ ਤਹਿ ਹਰਿ ਅਪਾਰ ਬਹੁਰੀ ਗੁਇਖਾਏ॥ ਉਪਰ ਕਉ ਜਬ ਪਲਾਘ ਉ
 ਘਾੜੀ॥ ਤਹਾਇ ਲਾਮਿਲ ਦੀਸਹਿ ਜੋਤਾ ਅਪਾਰੀ॥ ਵਹਿ ਕਦਰਤ ਦੇਖੁ ਭਏ ਮਸਤ ਨੇ॥ ਤਬ ਸਹਜੇ ਲਗਾ
 ਸੁਨਾਧਿ ਅੰਨੇ॥ ਜਹ ਮਨੁ ਦਪੁਨ ਬਜੈ ਤੁਨ ਕਾਰਾ॥ ਲਖ ਪੁਗਹਿ ਨਗਾਰੇ ਤਾਰਾ ਅਕਾਰੇ॥ ਤਹ ਹਰਿ
 ਦਰਪੁਰ ਠਵੇ ਕਬੀਰਾ॥ ਜਹ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਿਰਮਲੁ ਭਏ ਸਰੀਰਾ॥ ਵਹਿ ਹਮਸੇ ਵਡੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਖਿ ਮਾਰੇ॥ ਹਮ
 ਕਉ ਦੇਖੁ ਬਹੁਤੁ ਬਿਗਸਾਰੇ॥ ਬਿਗਸਾਇ ਚਰਨ ਨਲਪਦਾਏ॥ ਤਬ ਨਨਕਾ ਲੈ ਕੀਰਲਗਾਏ॥ ਕਹਿਓ ਸਿ
 ਨ ਕਬੀਰਾ ਹਮਰੇ ਭਾਈ॥ ਜਿਨ ਉਚੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ॥ ਤਹ ਮੇਸੀ ਬਿਧ ਕਾ ਅਚਰ ਜੁ ਕੋਟੀ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਤਖੀ ਪਕੜੀ ਭਿੰਦੀ॥ ੧॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਤਬ ਭਿਟ ਪਕੜਿ ਕਹਿ ਦੁਹਿ ਪਾਏ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਦਰ ਬਾਰਾ॥
 ਨਨਕ ਦਸ ਗਰੀਬ ਕੋ ਲੀਜੈ ਬੇਗੁ ਸੁਧਾਰਾ॥ ੨॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਤਬ ਨਨਕਾ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰ ਬਾਰਾ॥ ਜਹ ਤਖਤ ਬੈਰਾ
 ਸਚਾ ਕਰਤਾਰਾ॥ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕਹਿ ਰਵੇ ਭਏ॥ ਸੀਸ ਦੇ ਕਦਰ ਪੁਗਹਿ ਰਹੇ॥ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ॥
 ਦਰਸਨੁ ਦੀਨਾ ਬੋਲੁ ਕਿਵਾੜਾ॥ ਤਬ ਨਨਕਾ ਜੁਰ ਬੁਲਾਏ॥ ਕਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਸਿਉ ਲਾਏ॥ ਫੇਰ
 ਤਪੇ ਕਉ ਮਾਰੀਆ ਹੋਈ॥ ਈਹਾ ਮਵਰੁਨ ਪਹੁੰਚਿ ਮਥੋਈ॥ ਅਉਰੇ ਮਮਪ੍ਰਾਨਾ ਪਿਆਰੇ॥ ਪ੍ਰਸਤੁ ਮ
 ਰਾਰੇ ਜੁ ਚਿਤ ਰੇ॥ ਏਕ ਕਬੀਰਾ ਨਿਜ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰਾ॥ ਵਹਿ ਮਾਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰੇ ਕਹਿ ਤਾਰਾ॥ ਅਰੁ ਹਮ

ਤਮੀਕਛੁਭੇਦਨਰਾਈ॥ ਨਿਸਬਾਸੁਰਹਮਸਿਉਲਿਵਲਾਈ॥ ਓਅੰਸਬਦਚਕਰਦਰਬਾਰਾ ੧੪੫
 ਫਿਰਕਿਸੋਹੀਸਰੁਜਗਤਸੁਧਾਰਾ॥ ਤਮਓਅੰਸੋਹੀਸਰੁਏਕਸਰੂਪੀ॥ ਤਬਪਹੁਚੇਇਸਠਉੜੀਅ
 ਨੁਪੀ॥ ਇਹੁਠਉਰਦੇਖੁਤਮਭਏਨਿਹਲਾ॥ ਜਹਵਲਕੈਕੁਦਰਤਨੁਰਉਜਲਾ॥ ਤਮਨਿਰਮਲੁ
 ਅਤਿਨਿਰਮਲੁਦੇਹੀ॥ ਏਸੁਬਿਧਹੁਏਰਾਮੁਸਨੇਹੀ॥ ਤਮਹਮਰੇਖਾਸੇਨਿਜਬੰਦੇ॥ ਤਮਜਨਮੁ
 ਮਰਨੁਕੇਕਦੇਫੰਦੇ॥ ਅੰਤਲੋਕਮੇਰਾਜੁਤਮਰਾ॥ ਤਮਹੀਗਮਰਨਾਮੁਚਿਤਾਰਾ॥ ਤਮਬਿਨੁਮੁਝੈ
 ਨਜਾਇਕੋਈ॥ ਹੇਸਪੁਤਤ੍ਰੀਨਿਰਮਲੁਸੋਈ॥ ਅਬਤਮਵੇਰਜਗਤਮੇਜਾਵਹੁ॥ ਮਮਨਿਰਮਲੁ
 ਸਚੀਭਗਤਿਜਾਨਵਹੁ॥ ਹੇਸਪੁਤਤ੍ਰੀਮੇਰੀਕੁਲਮੇਓਜੀਆਰਾ॥ ਤੁਝਬਿਨੁਵਰਤੇਪ੍ਰਿਧੁਕਾਰਾ
 ਫਿਰਸਖੀਸਬਦਕਰਹੁਕਰਤਾਰਾ॥ ਜਹਸਗਲਜਗਤਕਹੋਇਉਧਾਰਾ॥ ਏਹਛੋਡਾਵਹੁ
 ਹਮਪਾਸੀ॥ ਤਬਤਮਪਵਹੁਪਦਅਬਿਨਾਂਸੀ॥ ਏਉਹਰੀਆਗੀਆਮੰਤਰਿਗਤਿਹੋਈ॥ ਤਿ
 ਸਕਉਚੀਨਸਗਲਭ੍ਰਮਖੋਈ॥ **ਸੱਲਰਾ**॥ ਤਬਹਰਿਕਾਹੁਕਮੁਪਛਾਂਡਿ॥ ਆਪਾਂਇਆਪਦਨਿ
 ਰਬਾਨਾ॥ ਤਬਉਲਟਿਜਗਤਕੇਫਿਰਨਕਉਗੁਰੂਨਨਕਦਸੁਗੁਲਾਮੁ॥ ੨॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਹਾਰਿਦਰ
 ਕਉਉਠਸੀਸਾਨਿਵਾਂਇਆਂ॥ ਜਹਅਚਰਜੁਰੂਪੀਖੇਲੁਬਨਾਇਆਂ॥ ਹਰਿਅਲਖੁਨਿਰੰਜਨੁਗ
 ਹਰਗੀਭੂਰਿ॥ ਵਹਏਕਾਅਕੇਲਾਬਿਨੁਵਜੀਰੇ॥ ਜਹਦੁਸਰਕੋਈਹੋਇਆਨਹੋਰੀ॥ ਹਰਿਮਾਦਿਜੁ
 ਗਾਦੀਅਕੇਲਾਜੋਰੀ॥ ਹਰਿਸਚਖੰਡਮਹਿਤਖਾਤਿਨਿਵਾਂਸੀ॥ ਵਹਿਮਰੈਨਬਿਨਸੇਸਦਾਅਬਿਨ
 ਸੀ॥ ਹਰਿਅਲਖਾਮਥਾਹਮਰੀਮਾਪਾਰੇ॥ ਕਛੁਰਖਿਨਸਕਉਗੁਣਿਬਿਸਥਾਰੇ॥ ਜਤਬਰਨੁ
 ਕਛੁਰੂਪਨਰੇਖੀ॥ ਹਰਿਅਲੇਖਸਰਬਸਿਰਲੇਖੀ॥ ਹਰਿਮੇਸਾਬੇਪਰਵਹੁਨਿਰਲਾ॥ ਯਹਲਖਕੋ
 ਟੀਬ੍ਰਹਮੰਡਉਜਲਾ॥ ਕਿਛੁਤਕਾਅੰਤੁਨਲਖਿਆਂਜਾਈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨੁਖਕੇਗੁਣਗਾਈ॥ ਏ
 ਦਮੁਨੀਸੁਰਸਿਕਰਦੇਵਾ॥ ਹਰਿਦਰਕਾਕਿਛੁਲਖੈਨਭੇਵਾ॥ ਲਖਪੀਰਪੈਕਬਰਸਿਧੁਲਨੇ॥ ਤਿਸੁ

ਹਰਿਕਾਕੀਏਏਨਜਾਨੇ। ਤਪਸਨਕਫਾਫੀਕੋਦਬੀਚਰਾਗੋਸਦਿਪਰਮਜੋਤਿਨਾਲਿਹੋਈ। ਜੋ

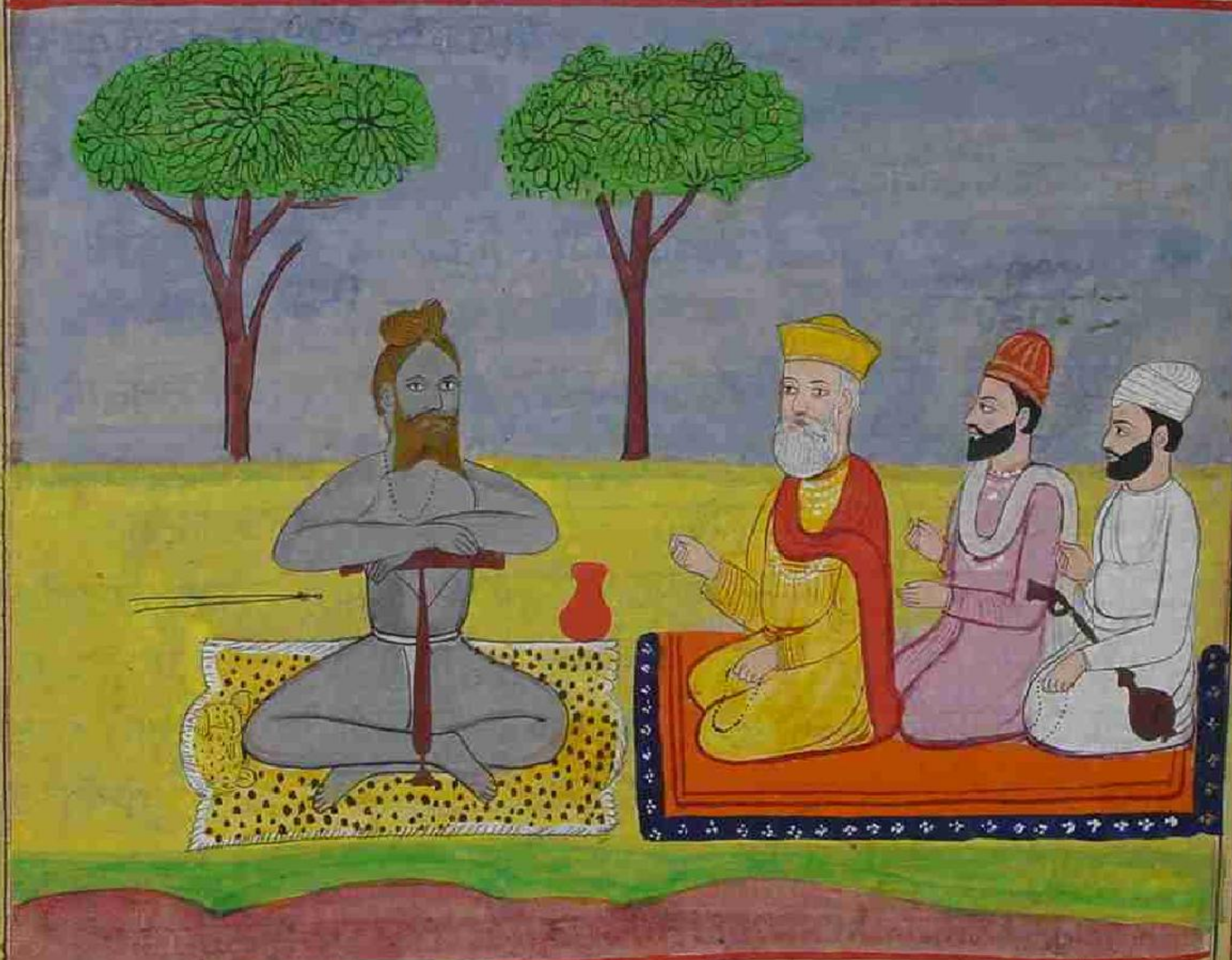

ਪਹੁਚੇਹਰਿਕੋਦਰਬਾਰਾ। ਸਲੋਕਾ। ਵਹਿਹਰਿਦਰਬਾਰਾਮਹੀਮੁਹੈਉਚਾਅਵਚਲਦੁਰਾਤ

ਹਨ ਨਕ ਕੋਇ ਨ ਅਪੜੈ ਸਭ ਮਰਹੋ ਵੈ ਪੁਰਾ ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਇਉਂ ਹਰਿ ਦਰ ਪੁਰਖ ਜੋ ਇਕੋ ਕੰਨਿ ਬਹੁਤੁ ਪੁ
 ਕਾਰਿ ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਕਉ ਬਖਸਸਤੁ ਏਰਿ ਏ ਪੁਦ ਕਰਤਾਰਿ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਤਬ ਅਕਾਸੁ ਬਣੀ ਫੁਰਮਾ
 ਇਆ ॥ ਤੇਰ ਬਹਣਾ ਮੁਖ ਕਉ ਭੁੰਏ ॥ ਆਨ ਨਕ ਕਉ ਮੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਉ ॥ ਮੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
 ਮੈ ਪਰ ਬਹੁ ਪਰ ਮੇ ਸੁਰਾ ॥ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਬਹੁ ਪਰ ਮੇ ਸੁਰਾ ॥ ਜੋ ਤੇਰ ਕੋਈ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥ ਕਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਸੀ
 ਗੁਰ ਲਵੈ ॥ ਤੂੰ ਅਪੁਣ ਕੀਆਂ ਮੁਏ ਸੁਣਾਉ ॥ ਮੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਨਨਕ ਨਿਰੋਕਾਰ ਕੋ ਸੀਸ
 ਨਿਵਾਇਆ ॥ ਹਾਸਿ ਜੋੜਿ ਕਾਰਿ ਸਬਾਇ ਸੁਣਾਇ ॥ **ਸੁਣਿਵਡਾ ਅਖੈ ਸਭ ਕੋਇ** ॥ ਕੇਵਡੁ ਵਡੁ ਡੀਠਾ ਹੋ
 ਏ ॥ ਕੀਮਾਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਾਹੀ ਆਜਾਇ ॥ ਕਹੈ ਵਲੈ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਗਹਰੀ
 ਭੀਰਾ ॥ ਗੁਣੀ ਗਾਹਿਰ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ਤੇਰ ਬੇਤ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥ ਸਭ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲੁ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥
 ਸਭ ਕੀਮਾਤਿ ਆਮਿਲੁ ਕੀਮਾਤਿ ਪਾਈ ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗਾਈ ॥ ਕਹੈ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ
 ਤਿਲੁ ਵਡੀ ਆਈ ॥ ਸਭ ਜਪ ਸਭ ਤਪ ਸਭ ਚੀਰੀ ਆਈ ॥ ਮਾਂ ਸਿਧ ਪੁਰਖ ਕੀਆਂ ਵਡੀ ਆਈ ॥ ਆ
 ਤਪਾਵਿਣ ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ਆ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨ ਹੀਰ ਕਰਹਾਈ ॥ ਮਾਂ ਆਖਣ ਵਲਾ ਕੀਆਂ ਵੀ
 ਚਰਾ ॥ ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੀਰਾ ॥ ਜਿਸ ਤ੍ਰੇਹੇ ਹਾਤਿ ਸੈਰੀ ਆਚਰਾ ॥ ਨਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
 ੧ ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਤਬ ਠਕੁਰ ਖਿਲੁ ਖਿਲੁ ਹਸੈ ਨਨਕ ਕੀ ਸੁਣਿ ਬਤਾ ॥ ਬਹੁੜਿ ਕਯੋ ਤੂੰ ਪਿਨ੍ਹਰੇ ਕਟੀ ਭਰਾ
 ਕੀ ਫਾਸਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਹਰਿ ਠਕੁਰ ਜਬ ਭੁਏ ਏ ਆਲਾ ॥ ਗਲਾ ਅਪਣੇ ਕੀ ਬਖਸੀ ਆਲਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਅਮੋਲਕ ਬਖਸਸ ਕੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਫਤੀ ਕਾ ਖਿਲਤਾ ਦੀਨਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਆਤਮ ਉਲਾਇ ਸਿਧਾਰਹਾ
 ਨਾਮੁ ਵੀੜਾਇ ਜਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਹਾ ॥ ਤਮਖਾ ਸੇਮਾ ਹਿਰਮੁਦਰ ਬਾਰਾ ॥ ਮੇਧਾਰਿ ਮਾਂ ਸਿਫਤੀ ਨਾਮੁ ਤਮ
 ਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤ ਭਧਾਰੇ ॥ ਤਮਾਨਿ ਯਚੇ ਕਰਿ ਸਮੁਝੀ ਚਾਰੇ ॥ ਇਉਂ ਕਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ
 ਰੁਖ ਸਦ ਦੀਨੀ ॥ ਤਬ ਨਨਕ ਤਪਾ ਭੁਏ ਆਪਿਨੀ ॥ ਨਿਰੋਕਾਰ ਨੇਤਬਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ॥ ਅਪੁਣੀ

ਰਸਨ ਤੇ ਕਢਲੀ ਨਾ ਮੇਰ ਤੇ ਰਾਏ ਕਾ ਆਪਾਰਾ ਤ੍ਰਿਪਰਬੁਹਮੁਹੁਆ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਤੇ ਰੇ ਸਬਾਇ ਕੀ ਜੋ
 ਅਵੈ ਓਟੀ। ਬਹੁ ਤੇ ਨਲਗੀ ਜਮ ਕੀ ਓਟੀ। ਅਵਗ ਸਿਫਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਅੰਬੁ ਮੇਤ੍ਰ ਕੀ ਆਪਾ ਕਨ
 ਤੇ ਪਾਕਾ। ਤਬ ਨਨਕ ਸਬਾਇ ਉਚਾਰਨ ਕੀ ਆਪਾਰਬੁਹਮਕਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਲੀ ਆਇ। **ਸਲੋਕਾ**। ਯੁ
 ਨਿਉਰੀਓ ਅੰਕਾਰਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਪੁ। ਆਇ ਸਚੁ ਜੁਗਾਇ ਸਚਾ ਹੋਭੀ ਸਚੁ ਨਨਕ ਹੋ ਸਕਿਉ ਸਚਾ ॥ **ਪਉੜੀ**। ਤ
 ਬਨ ਨਕ ਕੀ ਠਲਾ ਲੀਨਾ ਮਨ ਮੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਭੀ ਨਾ ਬਹੁ ਰੀਪਾਲੁ ਤਬ ਹੁਏ ਗੁਸਾਈ ਮਜਗਤ
 ਉਪਾਰਨ ਕਰ ਦੁਰਮਾਈ। ਮਬਤੁ ਮਮਤ ਲੋਕ ਮੇਜਾ ਵਹਾਹਮਰੀ ਨਿਸਾਇਨ ਭਗਤਿ ਕਮਾਵਹਾ। ਕ
 ਲੁਕਾਲ ਮੇ ਅੰਧਗੁ ਬਾਰਾ। ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਜਗਤ ਪਸਰਾ। ਤਿਨ ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੁਲਾ
 ਈ। ਸੁਤਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰਿਤਿ ਲਗਾਈ। ਮੇਰੀ ਅੰਤ੍ਰਾ ਆਪੁ ਸਮਾਨਾ। ਦੇਹਿ ਛੁਡੀਆ ਵਹਾ ਮਸਥਾ
 ਨਾ। **ਸਲੋਕਾ**। ਇਉਂ ਰਾਗੁ ਰੀਪਾਲੁ ਹੋਇ ਰਖ ਸਦਕੀ। ਸਿਤਾ ਬਾਤ ਹਿਨ ਨਕਦਾ ਸੁਨਿਵਾਜੀ। ਅ
 ਬਖਸਿਅ ਸਿਫਾ ਤੇ ਖਿਤਾਬਾ ॥ **ਸਲੋਕਾ**। ਤਹਿ ਸੀ ਸਰਾਖ ਕਰਿ ਢਾਹਿ ਪੜੇ ਨਨਕ ਹਰਿ ਦਰਬਾਰਾ। ਫਿ
 ਰਹਾ ਬੁਝੈ ਝਰਾਫੇ ਭੁਏ ਕਰੀ ਸਲਾ ਮੁਚਹਾਰਾ ॥ **ਸਲੋਕਾ**। ਤਬ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹੋਇ ਕੋ ਬਿਦਾਨਿ ਵਨਿ ਵਕੀਓ
 ਸਲਾਮੁ। ਤਹਿ ਸਚਖੰਡ ਤੇ ਉਲਟਿ ਕਰਿ ਪਹੁਚੇ ਪੂਰੇ ਪਾਮਾ ॥ **ਬੋਲੋ ਭਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰ**
ਗੋਈ। ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। **ਸਲੋਕਾ**। ਸਚਖੰਡ ਕਉ ਦੇਖੁ ਕਾਰਿਨ ਨਨਕ ਭਉਓ ਨਿਹਕਾਮੁ। ਜ
 ਹਿਹ ਰੀਆਗਿ ਅਸਿਉ ਫਿਰਾਫਿਰੇ ਪ੍ਰਾਇ ਮੰਡਲੁ ਕੋ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ ॥ **ਪਉੜੀ**। ਤਬ ਸਚਖੰਡ ਤੇ ਨ
 ਨਕ ਫਿਰੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲਾ ਅੰਗੋ ਧਰੇ। ਫਿਰ ਤੀਨੋ ਅਏ ਪ੍ਰਾਇ ਕੇ ਮੰਡਲੁ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਇ ਨੇ ਪਕਾੜੇ। ਅ
 ਅੰਚਲੁ। ਪ੍ਰਾਇ ਪੁਛੈ ਤੀਨ ਨਕ ਦੇਹੁ ਨਿਸਾਨੀ। ਕੋ ਸਦੇਖਿ ਆਪੁ ਭਾਨਿਰ ਬਨੀ। ਹਮ ਬਉਸਾਚੀ
 ਸਾਖ ਸੁਨਵਹਾ। ਤਬ ਤਮਨ ਨਕ ਤਪਾਸ ਦਵਹਾ। ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਵ ਚਾ। **ਪਉੜੀ**। ਹਮ ਦੇਖਿਅ

ਅਪਣਾਏਕੀਕਰਾਜਾਹਿਤਖਾਤਿਬੈਰਾਸਚਕਰਤਾਰਾਤਹਪਰਬਲੁਜੋਤਪਰੀਨਿਰੀਕਾਰੇਅਜਹ ੨੪੭
 ਕਬੀਰਠਾਢਾਹਰਿਦਰਬਾਰੇਪਰਬਲੁਜੋਤਿਨਲੀਨੀਜਾਂਇਐਧੀਨਕਬੀਰਾਰਹਿਆਸਮਾਇਾਗੋ

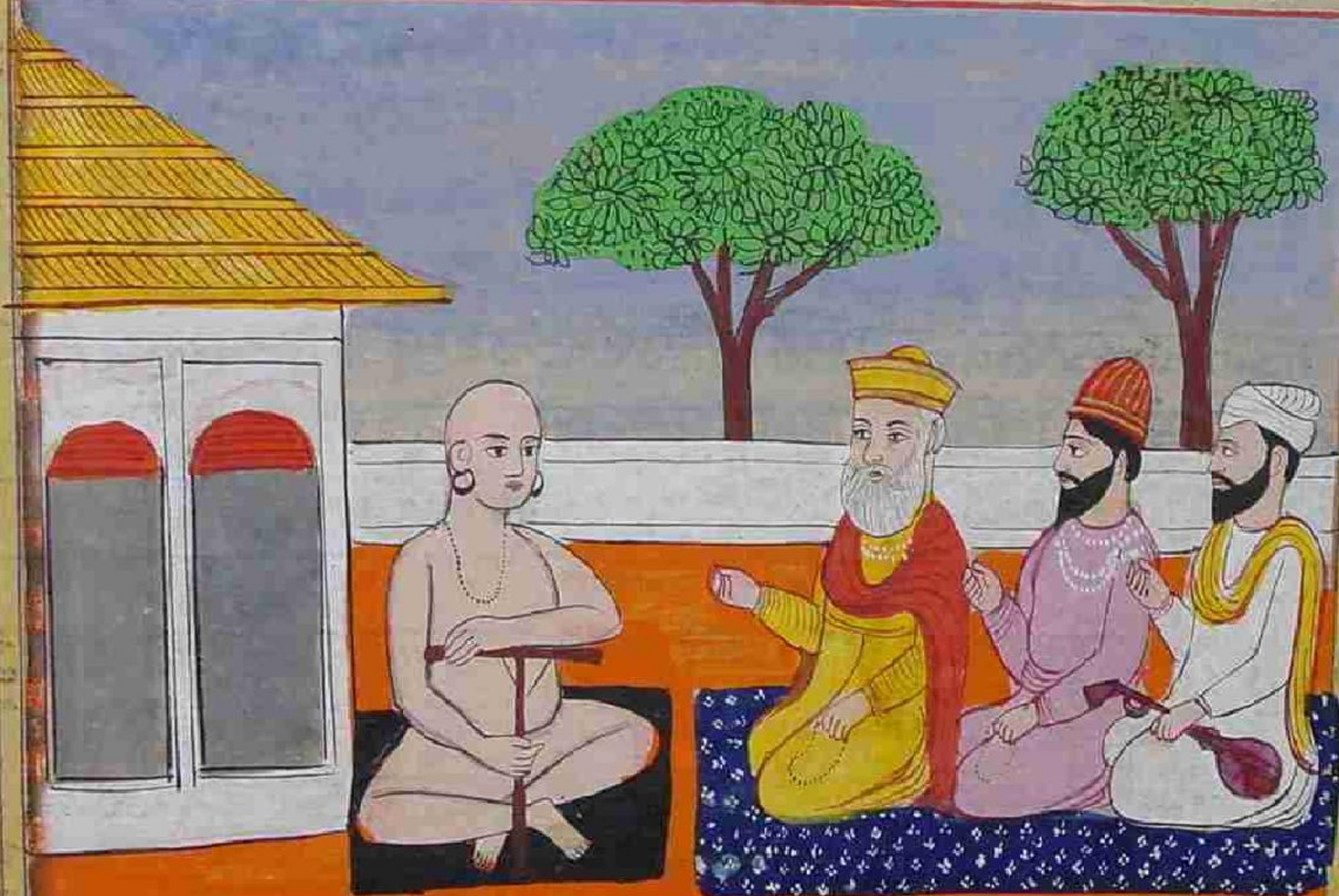
ਸਾਇਪ੍ਰਾਇਨਲਹੋਈਕਬੀਰਭਗਤਕੀਪਦਮੀਊਚੀਯੀਨਨਿਰਮਲੁਭਗਤਿਕਰੀਹੋਸੁਚੀਕ
 ਹੈਨਨਕਸੁਤਿਭਾਈਮੇਰੇਦਰਸਨੁਕੀਆਹਮਲੀਕਸਵੇਰੇਅਚਰਜੁਬਾਤਹਮੇਨਿਰੀਜਨੁਦੇ

ਖੰਧੀ। ਹਮਰਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਸੁਦ ਪ੍ਰਮੇਰੇ ਭਈ। **ਪ੍ਰਵਚ**। ਹਮ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਈਹਾ ਹੁਆ
 ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਾ ਅਵਰਨ ਦੁਆ। ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੁਬਿਧਾਰੀ ਨਾਮਾ ਨੀ। ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤ ਸਮਾਂ ਨੀ।
 ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਕਉ ਮਿਲਿ ਮਾਪਾਂ ਨੀ। ਸਰਬ ਰੂਪ ਮਹਿ ਰੂਪ ਸਮਾਨਾ ਦੁਜ ਹੋਇ ਤਾ ਕਹੂੰ ਬਿਗਾਨਾ। ਏ
 ਕਾ ਮਾਪਿ ਸਭਾ ਮਾਪਿ ਦਿਖਾਇਆ। ਤਬ ਫੇਰ ਪੂਰੁ ਕਹੀ। ਮਾਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਤਿਸਾ ਮਗੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੇ
 ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ। ਮਾਂਬ ਭੇਰੁ ਗਾਤਿ ਜੀ ਜੋਤ ਮਾਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇ ਕਹੀ। ਤਭੀ ਅਸ
 ਮਨਾ ਵਿਚ ਕਲ ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਦਮਾਲੇ ਕਿਉ ਫਿਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੋ। ਨਹਾਰਿ ਕਹੀ ਕਿਉ ਨਹੀ ਬੈਠਤੇ ਤਮਤਾ ਕੀ
 ਸੀ ਦੁਸਰੇ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਵਰਦੇ ਹੋਤੇ ਹੋ। **ਪ੍ਰਵਚ**। ਅਪੇ ਬੈਠਾ ਅਪੇ ਫਿਰਤਾ। ਅਪੇ ਜੁਗਤਾ ਅਪੇ ਬੇਜੁ
 ਗਤਾ। ਅਪੇ ਏਕਾ ਅਪੇ ਮਨੇਕਾ। ਅਪੇ ਗਿਆਨੀ ਅਪੇ ਧਿਆਨੀ। ਅਪੇ ਬੁਧਾ ਅਪੇ ਬੇਬੇਕੀ। ਹਰਿ
 ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਸਿ ਪੂਰਨਾ ਅਪੇ। ਜਲ ਥਲ ਪਰਬਤ ਹੋ ਪਤਾਲਾ। ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਨਜੀਤੈ ਕਲਾ। ਸੁਦ ਗੁਰੁ
 ਨਨ ਕਬਾਲਾ ਮਰਦਨਾ। ਦੁਜਾ ਸਮਝ ਕਰੈ ਹੋਰ ਨਾ। ਤਫੇਰ ਪ੍ਰਾਇਰੁ ਗਤ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਮਥ
 ਏ ਕੀਆ। ਤਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਦੇ ਕੀਆ। ਤਬ ਪੂਰੁ ਗਾਤਿ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਵਾ ਮਥਾ ਹਥ ਨਾਲ ਪਕਾੜੀ ਲੀਤਾ
 ਅਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੀ। ਅਸੁਦ ਨਨ ਕਤ ਪਾਂਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਵਡੀ ਰ੍ਹਿਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਡੇ ਬਡੇ ਭ
 ਗਾਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਨਿਪਰਾਇ ਬੈਠੇ ਕੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਅਕੈ ਕਬੀਰ ਭਗਤਿ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਅੰ ਹੋ। ਅਕੈ ਤੁ
 ਪਹੁੰਚੇ ਅੰ ਹੋ। ਤੁਵਡ ਭਗਤ ਹੋ। ਕੈ ਕਬੀਰ ਭਗਤਿ ਕਲੀ ਕਲਾਵੇ ਚ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ। ਅਤੇ ਤਸ ਕੇ ਸਿਰ
 ਭੀ ਮਨੇਕ ਜੀਆ ਕਾਉ ਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ। ਅਸੀ ਪਰਤੀਤੇ ਉਚੇ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨੁ
 ਹਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹੀ। ਅਸੁਦ ਮਰਦਨਾ। ਓਵਤ ਲੀਲਾ ਖੋਜੇ ਜਨੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਤੀ ਉਛੈ ਚਾਹੀ
 ਅਤੇ ਇਕੁ ਲਾਖ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੇ ਬਿਸਨੁ ਲੋਕੁ ਹੋ। ਅਤੇ ਚਰਲਾ ਖੋਜੇ ਜਨੁ ਪਰੇ ਬਿਸਨੁ ਲੋਕ ਤੇ ਅਗੈ ਦਰ
 ਗਾ ਕਾ ਅਸਥਾਨੁ ਹੋ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਰੈ ਸਚ ਖੰਡ ਕਿਤ ਨਾ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹੀ।

ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਦੀ ਸੁਪਸੁਮਾਰਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਤ ਨ ਕਰੈ ਅਗੇ ਬੇ ਸੁਮਾਰੈ ਉਸ ਦੀ ਓਹੋ ਜੈ ਸੋ ॥੧॥ ੧੪੮
 ਏਭਗਤ ਤੇ ਪੁਰਲਾਦ ਜੇਹੇ ਅਤੇ ਦਤ ਤੇ ਓਹੋ ਜੇਹੇ ਓਹੋ ਜੇਹੇ ਨਾ ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇ ਰੀ ਅਹਰਵ ਨੁਗੀ
 ਹੋਈ ਹੋ ਜੋ ਰੇ ਬੇਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ਉਸ ਦੇ ਪਸਰੇ ਦਾ ਮਹਰ ਮੁਕੇਈ ਨਹੀਂ ਓਹੁ ਅਪੇਹੀ ਮਹਰ ਮੁਹੰ ਸੁ ਅਤੇ
 ਤੈ ਸਿਸਦਿ ਕਰਤਾ ਅਖੀਦੇ ਹੋ ਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁਸਭੁਰੁ ਸੁਪਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਿ
 ਮਾਂਇ ਮਾਸੁ ਅਤੇ ਕਮਲਾ ਸੈਸਰੁ ਉਤਾਰਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਅਖਦ ਹੋ ਅਤੇ ਉਨ ਕੁਰੀ ਅਤੇ ਨਪਾਇ ਮਾਂਓ
 ਹੁ ਮਾਪੁਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਪੇਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਹੋਰੁ ਅਗੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋਈ ਸੁ ਆਣਾ
 ਸਿਤ ਜਨ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਕਿਹੜੇ ਜੇਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਨਿ ਮਾਂਓ ਪਹਰ ਨਹੀਂ ਅਤੇ
 ਰੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਇਹੁ ਜੇਤੁ ਤਾ ਕੀਤ ਹੋਇ ਮਾਂਓ ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਕਰਤਾ ਰੁਕਰੋ ਪੁਹੋ ਦਾ ਜੋ ਮਾਪ
 ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾਣਦਾ ਹੋਤ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦੀ ਰਹਤ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮਾਪੁ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾਣਦਾ ਵਡਾ ਪਾਪੁ ਇਹੁ ਹੋ ਮਾਂਓ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨੀ ਮਾਸਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਣ ਬਡੁ ਭਰੀ ਹੋਤਿ ਸੁਕਾਰੀ ਮਾਪਨੂੰ ਇਹੁ ਅਧੀਨ ਜਾਣੇ ਤਾ ਕੁਲਾ ਹੋ
 ਨਤਰਾ ਪਾ ਮਾਪੁ ਮਾਂਓ ਸੀ ਨਰਕ ਘੋਰ ਪੈਸੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸੁ ਸਿਸਰੁ ਉਪਰ ਕਰਤਾ ਰੁਕਰੋ ਪੁਹੋ
 ਅਤੇ ਸਿਸਰੁ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾ ਹੋ ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਚਰਦ ਕੋਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਾਇ ਕਰੇ ਅਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਮਲਾਦ
 ਹੋ ਤਾ ਉਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਜੋ ਸੇਰੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਵਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਹੇ
 ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਸਰੁ ਉਠਿ ਜਾਨਿ ਗੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਚੁਕਾ ਲਿਓ ਠਿਜਾ ਸੀ ਹੋਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਨ ਉਰ ਹੋ ਗਾ ਸੋ
 ਅਤੇ ਕੁਲਾ ਬੁਰਾ ਕੀਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਕਿਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਕਰਤਾ ਰ
 ਨੇ ਕੁਲਾਇ ਮਾਂਓ ਕੁਲਾਇ ਕੋ ਕਮਲਾ ਕਰਿ ਛਾਡੀ ਮਾਂਓ ਅਤੇ ਛਾਡੀ ਗੀ ਮਾਂਓ ਮਾਂਓ ਮਾਂਓ ਲਾ ਮਾਂਓ
 ਬਿਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾਨ ਉਰ ਹਸੀ ਹੋਰ ਕਿਨੇ ਸਿਧ ਪਰਿ ਨਹੀਂ ਰਹਣਾ ਅਪਣੀ ਹਸੀ ਜੋ ਇਹੁ ਕੁਲਾ ਬੁਰਾ
 ਕਰੇ ਗਾ ਸੋ ਉਨੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਵੀ ਹੋ ਪਰ ਇਸੁ ਮਾਂਓ ਸਨੂੰ ਨਿ ਮਕਜਰਿ ਦਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਪਿ

ਅਨੁਕਰਣ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਤਾ ਇਹ ਸੁਕਰ ਬਾਪਿਅਮ ਤਾਪੋ ਵਿਅਖਰਾਈ ਅੰਜੁਨਾ ਵਿਚ
 ਦੇਹ ਦੇਹੈ ਨਿਵ ਖੁਪ ਉਦੇ ਫਿਰ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਹੇ ਪ੍ਰਾਇ ਭਗਤਿ ਜੀ ਅਬਾਮ
 ਸਨੂੰ ਰਜਾਇ ਦੇਵਹੁ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਇ ਭਗਤਿ ਕਹੀ ਅਰਜਾਇ ਤਮ ਕਉ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਹੈ। ਜਹਾ ਜਾਤੋ ਤਹਾ
 ਖੇਲੋ ਜਾਗ ਸਭ ਤਸਾ ਭੀ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਾਇ ਕੋਲੋ ਬਿਦਾ ਭੁਏ॥੧॥ **ਬੋਲੋ ਰਾਈ ਜੀ ਸੀ**
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਥੋ ਉਠਾ ਗਿਲੀਤੀ। ਤਾਇ ਕਪਰ ਬਾਤਿ
 ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹੀ ਅਜੀ ਇਹ ਪਰਬ ਤਕੇੜ ਹੈ ਸੁਨ ਜੇਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਫਿਰਣਾ ਪਰਬ ਤਹੈ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਇਕਾਇ ਬੇਭੀ। ਮਤੀ ਤਫਕੀਰ ਹੈ। ਤਬ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਹੀ ਅਜੀ ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਮਲੀ ਮੇਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਨੂੰ ਭੀ ਮਲਣ ਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹੀ ਅਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨਾ ਅਏ ਪ੍ਰਾਇ ਭਗਤਿ ਤੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚੋਤੀਲਾ ਖੋਜੇ ਜਨੁ ਅਏ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਸੁਣੈ ਗਾ ਅਸਾ ਭੀ ਅਵਾ
 ਜਤਾ ਅਪੋ ਅਵਸੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਭਜਨੁ ਕਰਦਾ ਹੋ ਸੀ ਤਭੀ ਅਵਸੀ। ਤਿਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਅਹੋਇ ਕਾਰਿ
 ਉਸਨੇ ਸਲੋਕੁ ਕਹੀਆ। ਕਉਣ ਦੇ ਸਕੇਤ ਮਹੋਸਾ ਪੀ। ਕਉਣੁ ਗੁਨ ਗਾਇਰਾ ਮਕੋ ਅਗਾਧੀ। ਸਰਬ
 ਭਰਮੁ ਰਿਦੈ ਕਾਖੋਇਆ। ਅਪੁਗਵਾਇਤੁ ਉਸ ਜੈਸਾ ਹੋਇਆ। ਕਹੁ ਸਾਧਤੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਿਉ ਕਾਰਿ
 ਜਾਨਿਆ। ਭਰਮੁ ਮਿਦਾਇਤੁ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੁਆ ਸਿਆਨਾ। ਕਹਤ ਸਿਤਰਾ ਮੁਇ ਸੁਬਾਤ ਕਾ ਦੇਹ ਬੀਚ
 ਰਾ। ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਤੈਧਾਇਆ ਮੇਖੁ ਵਾਅਰਾ॥੧॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕੁ ਕਹੀਆ। ਬੇਗਮ ਪੁਰ
 ਤੇਹਾ ਅਏ ਸਾਧੀ। ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅਗਾਧੀ। ਏਕੁ ਪਛਾਨ ਤਬ ਭਰਮੁ ਖੋਇਆ। ਅਪੁ
 ਗਵਾਇਆ ਕਰਤਾਰ ਵਿਚ ਸਮੋਇਆ। ਸਰਬ ਦੇਵੈ ਸਿਤਨ ਸਮਕਾਰਿ ਜਨਾ। ਮਿਦਾ ਅਭਗਮਿਗੁ
 ਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਬ ਹੁਆ ਸਿਆਨਾ। ਕਹਤ ਨਨਕਾਇ ਸੁਪ੍ਰਮ ਰਸੁ ਕਾਇਹੁ ਬੀਚਾਰਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ

ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ਤਬ ਸਿਤਰਾ ਮੁਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਨੂੰ ਮਸ ਦੇ ਕਿਆ ॥ ਮ ੧੪੯
 ਤੇ ਫੇਰ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਪੀਨ ਜਲ ਪੀਨ ਪੀਤਾ ॥ ਗੋਸਾਇ ਸਿਤਰਾ ਮਲ ਲਹੈ ॥ ਫਿਰ ਨੇ ਪ੍ਰਬਤ ਉਪਰਾ ॥

ਜੀ ਸਕਰਿ ਪਾਇਆ ਬਡ ਪਰਤ ਪਾ ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਮ ਨੈਨੀ ਦੇਖਿਆ ॥ ਤੇ ਰੋਜੈ ਸਾਜਗਤ ਮੇਕੋ ॥
 ਨਹੀ ਪੇਖਿਆ ॥ ਪੀਨੁ ਗੁਰੂ ਪੀਨ ਜਲ ਸੁਕੀਰਤ ਤਮਾਰਾ ॥ ਵਹੁਏ ਕੁਨਿਰੀ ਜਨੁ ਜੀ ਸਕਾ ਤਮੇ ਅਧਾਰਾ ॥

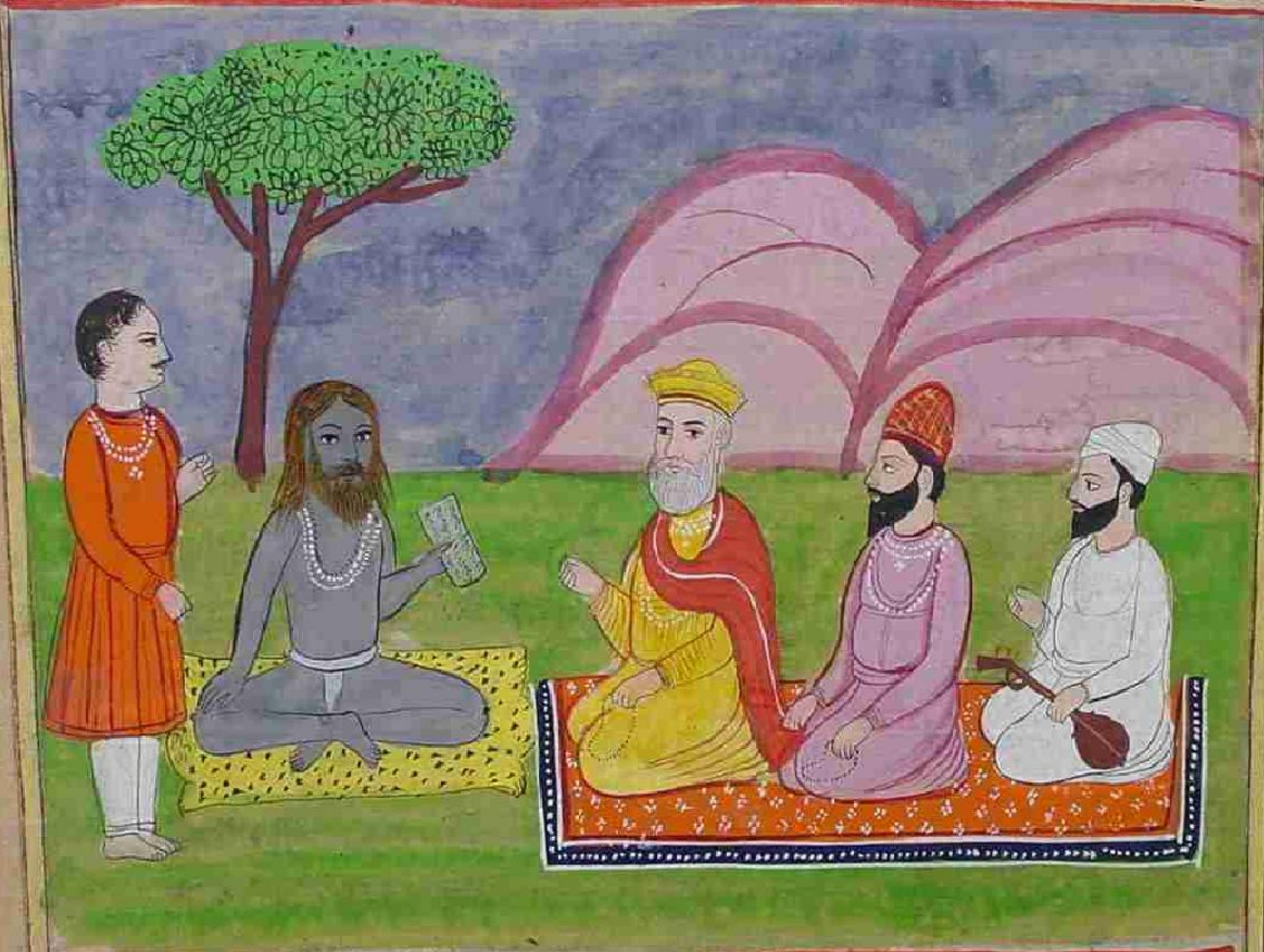
ਨਿਰੰਜਨੁ ਭਗਵਾਨੁ ਕੀਤੀ ਮੂਰਤਿ ਸੋਹੈ ॥ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖੁ ਕਾਰਿ ਪਾਪੀ ਨਰਕੀ ਸਭੁ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ॥ ਕਹਤ ਸਿਤ
 ਰਾਮੁ ਮੇਰੇ ਸਭ ਪੁਰੇ ਕਾ ਮੁਖਿ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੁ ਫਿਰਾ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਟੀਕੇ ॥
 ਤੇ ਪਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੇ ॥ ਤਬ ਸਿਤਰਾ ਮੁਨੇ ਮਥਾ ਦੇਵੀਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਅਗੇ ॥ ਅ
 ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਸਿਤਰਾ ਮੁਖਿ ਚਰਨੀ ਹੁ ਲਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਅਪਸਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪਰਚੇ ਅਰੁ
 ਮਿਲੇ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਚਲ ਦੇਹਾ ਸੋ
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹੁ ਸਾ ਪੁਬਡਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋ ਸੀ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਜੀ ਬਡਾ ਸਾ ਪੁਹੋ ਸੀ
 ਅਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸੀ ॥ ਅਹੋ ਸੀ ਕਿਉਂ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਬੈਰਾਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਬਡਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋ ਸੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁ
 ਏ ॥ ਮਾਖੁ ਕੇ ਹੜੇ ਬੰਦ ਰਹੇ ਰਾਹ ਚਲ ਦੇਹਾ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅ ਜੀ ॥ ਅਸੀ ਕਿਹੜੇ ਬੰਦ ਰਹੇ
 ਰਾਹ ਮਾਏ ਮਾਹੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਅਸੀ ਬਹੁਤ ਬੰਦ ਰਾਹ ਮਾਏ ਹੋ ॥
 ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਕੇ ਕੇ ਕੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਸੁਰਤਿ ਬੰਦ ਰਾਹ ਅਤੇ ਚਪ
 ਟਾ ਬੰਦ ਰਾਹ ॥ ਅਤੇ ਨਕਟਾ ਬੰਦ ਰਾਹ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅ ਜੀ ਕਿਹੜੇ ਬੰਦ ਰਾਹ ਸਿਧ ਹੋ ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਮਛਲੀ ਬੰਦ ਰਾਹ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦ ਰਾਹ ਹੋ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ
 ਖਿਅ ਜੀ ਤੁਸਾਰੀ ਰਜਾਇ ਜਿਧਰ ਖੁਸੀਆਵੈ ਤਿਧਰ ਚਲੇ ॥ **ਬੋਲੈ ਭਾਈ ਜਮਿ ਵਿਹਿਗੁਰੁ ਸਾਖੀ**
ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਤਰੀ ਲੀਤੀ ਜਾਂਇ ਤਾਸੀਲ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਤਬ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਮਾਂ ਜੀ ॥ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਮਾਏ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਅਸੀ ਜਾਂ
 ਰਾਲਾ ਖੋਜੇ ਜਨੁ ਮਾਏ ਮਾਹੇ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਮਾਂ ਜੀ ॥ ਸਭ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਮਾਏ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਸਭ ਤੇ ਰਾਲਾ ਖੋਜੇ ਜਨੁ ਮਾਏ ॥ ਉਸਤ ਪਾਸੀ ਸੇ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਮਾਂ ਜੀ

ਏਨਾ ਪਰਬਤ ਪ੍ਰਾਇਰਗਾ ਤਿਕੋਲੋ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਉਚਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਾਨ ਪਇ ੧੫੦
 ਤਰਹ ਜਾ ਰੋਜੋ ਜਨੁ ਉਚਾ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਤੀਸਰਾ ਪੈਰਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਬ
 ਤ ਕਿਤ ਨ ਉਚਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਰਾਈ ਬਾਲਾ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਪ੍ਰਕੋਲੋ ਪਜੀਹ ਜਾ
 ਰੋਜੋ ਜਨੁ ਉਚਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਮਗੋ ਦਾ ਕੁਝ ਸੁਮਚੁ ਨਹੀ॥ ਮਾਂ ਉਦ ਉਹ ਜਾਣੈ ਅਪੁਣਾ ਖੇਲੁ॥ ਤਬ ਮਰਦ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਮਾਜੀ ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਉ ਕੀ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਰਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸ ਪ
 ਰਬਤ ਦਾ ਨਾਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਬਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿੰਨੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਭੀਸ
 ਪੁਰੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਨਹੀ ਪਰਾਮਗਲੇ ਪਰਬਤ ਤੇ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਰਾ ਲਾਜੀ ਚਲੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਾਨ ਬੁਖਲ ਗੀਹ ਦੀ ਕੁਝ ਖਾਨ ਹੈ॥
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਥੇ ਪਖੀ ਨਹੀ ਨਜਰਾ ਵੇਦੇਤਾ॥ ਮਾਂ ਦਮੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੀ ਮਾਂ ਚਲੀ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਖਵਣ ਨੂੰ ਬਿਸੇ ਮਗੋ ਕੀ ਮਾਂ ਦਰਖੀ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਹੁ ਜੋ ਉਚੀ ਪਹਾ
 ਝੀ ਦੇਖੁ ਦਾ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰਾ ਜਿਤ ਨੇ ਖੁਸੀ॥ ਮਾਂ ਵਨੁ ਫਲਿ ਖਾਇ ਮਾਂ ਉਮਤੇ ਤੋੜੁ ਗੀਲੀ ਮਾਂ ਉ॥ ਤਬ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਜਾਂ ਇਕ ਗੀ ਕੀ ਮਾਂ ਦੇਖੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਬਿਰਛ ਫਲੇ ਖੜੇ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਤੋੜਿ ਕੈ ਮਾਂ ਹੀ
 ਪਾਏ॥ ਜਬ ਸੁ ਮਾਂ ਦੇ ਲਗੋ ਭਾਛਾ ਤਿਸ ਕੈ ਨਹੀ॥ ਤਬ ਬਹੁਤ ਖਾਂ ਪੈਰੀ ਅਤੇ ਤੋੜੁ ਗੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸੋ॥ ਮਾਂ
 ਵਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਗੋ ਰਖੇ ਸੁ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਹੀ ਗੁਈ ਬਾਲਾ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਮਾਂ
 ਖੀ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਭੀ ਖਾਵੋ॥ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਮੇ ਨੂੰ ਭੀ ਦੇਹਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕੀ ਉਮਰਦਾਨ ਲੋ॥
 ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖੀ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਟੁ ਗਰੀ ਮਾਂ ਹੋਇ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਪਰ ਇਕ ਦੁਇ ਮੇਰੀ ਦੇਹਾ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੀ
 ਮਾਂ ਜੀ ਉਥੈ ਗਾਇ ਮਾਮਰਦਾਨ ਬੁਖਾ ਕੀ ਉਕਾਰੀ॥ ਵਣਾ ਸੀ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਤੁਸੀ ਮੇਨੂੰ
 ਮਾਂ ਪੈਰੀ ਖਵਣ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਹਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਸਤੋ ਨੂੰ ਕਛੁ ਮਾਂ ਖੀ ਮਾਂ ਨ

ਹੀਨਾ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਦੇਵੈ ਜਦੋਂ ਹੈ ਨਿਕੋਈ ਪਵਣੁ ਲਾਇ ਬੇਕਉ
 ਦਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਜੇ ਪਵਣੁ ਵਿਵਲੇ ਨਹੈ ਵਨਿਤਾ ਪੈ ਦੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵਨੁ
 ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਇਥੈ ਅਸਾਨੂੰ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਵਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਤਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਜਰ ਅੰ
 ਵਦਹੈ ਤਾ ਤਸੀ ਹੀ ਦਸੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਇਹੁ ਕੁਦਰਾਤਿ ਦਾ ਅਹਾਰੁ ਹੈ। ਉਹੁ
 ਗੁਪਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਅਸੀਤਾ ਗੁਪ
 ਤ ਨਹੀਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਪੁਰਨ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾ ਵਿਚਾ ਅਤੇ ਗੁਪਤਾ ਵਿਚੇ ਭੇਦ
 ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਅ ਅੰਜੀ ਇਥੈ ਹੀ ਰਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦ ਨਾ
 ਸੁਦਹ ਛਾਲਗਾ ਹਈ ਸੋ। ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਉਥੇ ਕੀਅ ਕਰਵਹੈ। ਅਤੇ ਉਥੇ ਕੀਅ ਨਹੀ
 ਕਰਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਜੋ ਉਥੇ ਕਰਵਹੈ ਸੋ ਇਥੇ ਨਹੀ ਕਰਵਾ। ਤਬ ਮਰ
 ਦ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅਭਲਾ ਪਿਛੇ ਚਲੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਅੰਚਲੁ ਭੁਈ ਮਰਦ ਨਾ ॥੪॥ **ਬੋਲੈ**
ਭਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੋਂ ਉਤਰੀ ਲੀਤੀ ਉਹਾਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅਏ।
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਇ ਕਿਥੇ ਅਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ
 ਹੁਇ ਉਹਾਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅਏ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤੇ ਜੋ ਜਨੁ ਅਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਨਉਲਖ ਜੋ ਜਨੁ ਅਏ। ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਤਸੀ ਜੋ ਇਥੇ ਸਾਧਾ
 ਖਦੇ ਅਹੇ ਸੋ ਉਹ ਸਾਧਾ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਰੇ ਮਰ
 ਦ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਚਲੋ ਤਾ ਦੇਖੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦ ਨਾ ਉਤਵਲਾ ਨਹੈ ਇ
 ਅਕਰੁ। ਤਿਚਰ ਨੂੰ ਕੁਦੀ ਅੰਦ੍ਰਿਚੈ ਸਾਧਾ ਨਿਕਲਿਅ ਅੰਦ੍ਰਿਚੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ
 ਅਰੇ ਸਾਧਤ ਮਕਉ ਦਹੈ ਜੋਈ ਹਾਂਤ ਕਾ ਅੰਦ੍ਰਿਚੈ ਪਹੁਚੇ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਅੰਚ ਮਕਰ

ਤਰਕੇਬੰਦੇਹੈ॥ ਤਬਉਸਸਧਕਹਿਆਅਰੇਤੇਰਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਰਾ॥ ੧੫੧
 ਈਮੇਰਨਉਨਨਕਨਿਰੰਕਰੇਹੈ॥ ਤਬਉਸਸਧਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਹਮਤੇਤੇਰਨਉਨਨਕਤਪੁ
 ਸੁਇਆਥਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਤਮਕਿਆਜਾਣਤਾਥਾ॥ ਤਬਉਸਸਧਕਹਿਆਰਾ
 ਈਮੁਝਕਉਗੁਰੂਨੇਬਤਾਇਆਥਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਈਤੇਰਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਮਰੁਤੇ
 ਰੇਗੁਰੂਦਨਉਕਿਆਹੈ॥ ਤਬਉਸਸਧਕਹਿਆਭਈਤਪਾਂਜੀਮੇਰੇਗੁਰੂਕਨਉਸਲਿਸੈਨਹੈ॥ ਮੇ
 ਰਨਉਕਲਿਆਨਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਈਉਹੁਮੁਝੇਕਿਆਜਾਣਤਾਥਾ॥ ਤਕਲ
 ਆਨਕਹਿਆਜੀਗੁਰੂਸਲਿਸੈਨਕਹਤਾਥਾ॥ ਜੋਨਨਕਤਪਮੇਰਵੇਤੇਜੁਗਕਾਗੁਰਭਈਹੈਸੀ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਭਈਕਲਿਆਨਤੇਰਗੁਰੂਸਲਿਸੈਨਕਹਾਹੈ॥ ਤਫੇਰਕਲਿਆ
 ਨਕਹਿਆਮੇਰਗੁਰੂਹਜਰਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮੇਨੂੰਆਪੁਏਗੁਰੂਕਾਦਰਸਨੁਕਰਾਵ
 ਹੁ॥ ਤਬਕਲਿਆਨਕਹਿਆਮੇਆਪੁਏਗੁਰੂਕਉਜਾਇਖਬਰਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਜਾਹਿਰਾਈਖਬਰਕਰੈ॥ ਜਾਇਕਹੁਜੋਤੇਰਾਗੁਰਭਈਬਾਹਰਿਖੜਾਹੈ॥ ਤਬਕਲਿਆਨ
 ਜਾਇਸੀਲਸੈਨੁਨੂੰਖਬਰਕੀਤੀ॥ ਗੁਰੂਜੀਤਮਾਰਗੁਰਭਈਨਨਕਖੜਾਹੈ॥ ਤਬਅਗੈਸੀਲਿ
 ਸੈਨਕਹਿਆਅਰੇਦੇਲਾਮੇਰਾਭੋਗੁਰਭਈਨਨਕਕੋਈਨਹੀ॥ ਜਾਹਿਰੇਕਲਿਆਨਤੂੰਜਾਇਕਰਿ
 ਪੁਛੋਜੋਤੀਮੇਰਾਗੁਰਭਈਕਦਕਾਹੈ॥ ਤਬਕਲਿਆਨਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਕਹਿਆਅਰੇਭਈਤੂੰ
 ਕਦਕਾਗੁਰਭਈਹੈ॥ ਅਰੇਭਈਤੂੰਜਾਇਕਹੁਜੋਮੇਤੇਰਾਵੇਤੇਜੁਗਕਾਗੁਰਭਈਹੈ॥ ਤਕਲਿ
 ਆਨਜਾਹਿਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਕਹਤਾਹੈਜੋਮੇਤੇਰਾਵੇਤੇਜੁਗਕਾਗੁਰਭਈਹੈ॥ ਤਸੀਲਸੈਨਕਹਿ
 ਆਕਲਆਨਜਾਇਕਰਿਪੁਛੋਜੋਤੇਰਾਵੇਤੇਨਉਕਿਆਥਾ॥ ਤਫੇਰਕਲਿਆਨਕਹਿਆਅਰੇ
 ਭਈਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈਜੋਤੇਭੋਜੁਗਮੇਤੇਰਨਉਕਿਆਥਾ॥ ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਈ

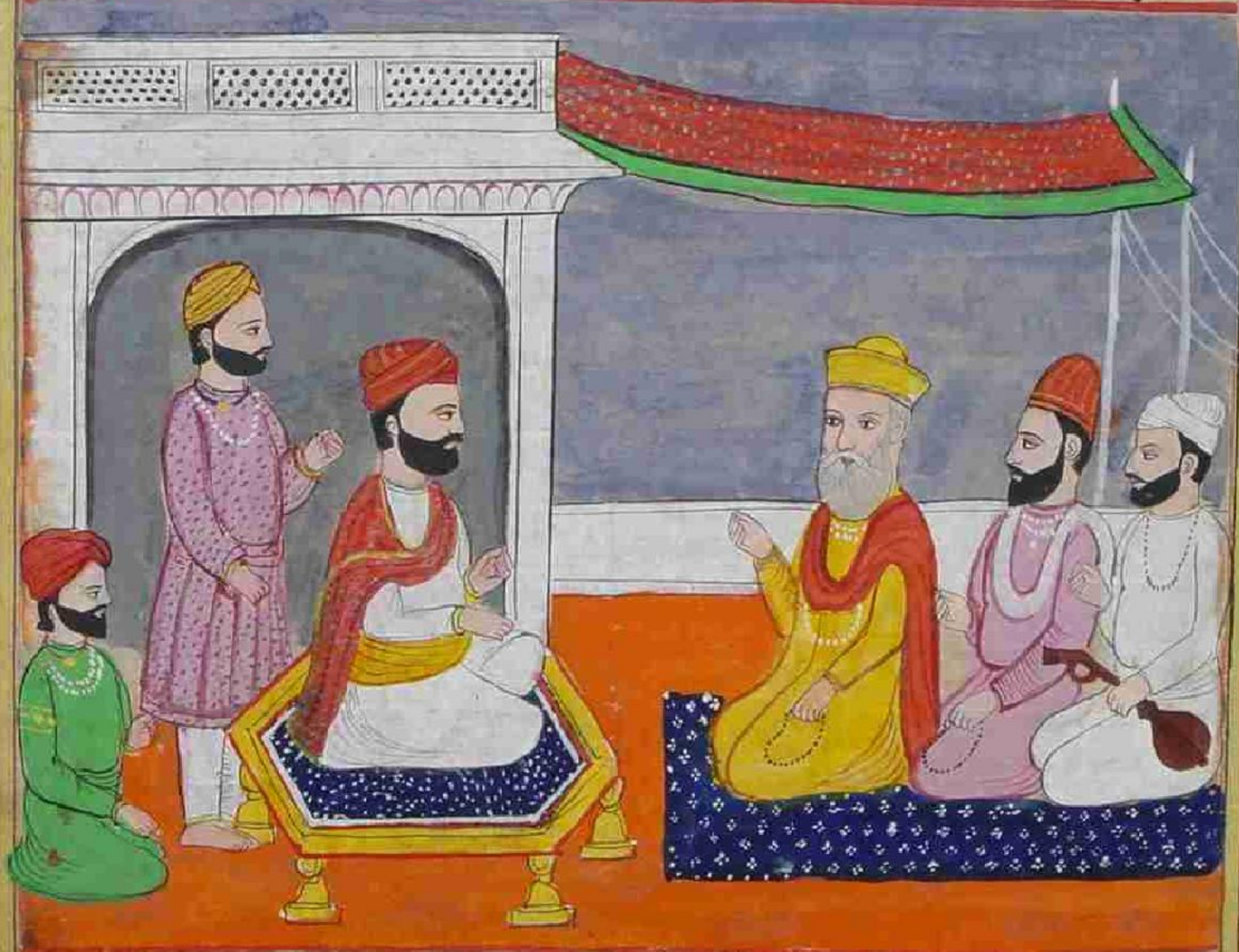
੧੮੨੨
 ਕਲਾਮਾਨਤ੍ਰਿਜਾਂਇਕੇਕਹੁਤਬਮੇਰਨਾਉਗੁਜਾਸਕਥਾਤਸੀਲਸੈਨਕਹੀਆਆਉਬੁਲਾਂਇ
 ਲਿਆਉ।ਤਕਲਾਮਾਨਤ੍ਰਿਨੋਕੋਬੁਲਾਂਇਲੈਆਇਆਗੋਸਦਿਸੀਲਸੈਨਨਲਹੋਈਉਹਾਰਪ੍ਰਬਤ੍ਰਾ

ਜਾਇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹੀਆਤਾਂਮਗੋਸੀਲਸੈਨਕਹੀਆਆਉਭਾਈਸਤ
 ਰਤਾਰਬੈਠੋਜੀ।ਤਾਅਜੀਤ੍ਰਿਏਬੈਠਗਏ।ਤਬਸੀਲਸੈਨਬਚਨੁਬੋਲਿਆਕਉਨੁਗੁਰੂ

ਕੋਨੁ ਮੰਤ੍ਰਾ ਕਉਨੁ ਬਿਦਿਅਾ ਕਉਨੁ ਜੰਤ੍ਰਾ ਕਉਨੁ ਕਲਾ ਲੈਈਹਾਂ ਅਏ। ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਤਮਕਿਨ ੧੫੨
 ਗੁਮਗਏ। ਸੀਲਸੈਨੁ ਪੁਛੈ ਸੁਦਰੇਭਾਈ। ਬੋਲੈ ਬਚਨੁ ਦੇਹੁ ਸਮਝਾਈ। **ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚ**
 ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਮੰਤ੍ਰਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈ। ਬਿਦਿਅਾ ਜਨ ਕਜੰਤ੍ਰਾ ਮਹਿ ਰਿਖਾਈ। ਸਚੁ ਕਲਾ ਲੈਈਹਾਂ ਅਏ।
 ਅਮਰਾ ਅਜੇਨੀ ਪਕਾੜੇ ਮਗਏ। ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੀਲਸੈਨੁ ਗੁਰੁ ਭਾਈ। ਗੁਰੁ ਪਨੁ ਤੇਤੇ
 ਮਸਮਝਾਈ। **ਸੀਲਸੈਨ ਵਾਚਾ**। ਰਾਜਾ ਜਨ ਕਤੇਤੇ ਮਹਿ ਹੋਇਆ। ਕਲਾ ਜਗ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਹੋਹੁ
 ਅੰਗ। ਬੀਚੇ ਜਗ ਬੀਤੇ ਹੈ ਅਵਗ। ਤਬ ਤ੍ਰਿਗਤ ਕਾ ਕੀਰਓੜੀ। ਨਉ ਬਤਾਵਈ ਅਪਣਾ ਮੋਹੀ। ਸੀ
 ਲੁਸੈਨ ਪੁਛਤ ਹੈ ਤੋਹੀ। **ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ**। ਤੇਤੇ ਉਤ੍ਰੁ ਜਨ ਕਹੈ ਤੇ। ਦੁਆਪਰ ਜਨ ਮੁਨੀ ਚਪਾਰਿਠੇ
 ਤੇ। ਤੇਲੀ ਕੇ ਘਰਿ ਪਈਠ ਉੜੀ। ਸੁੰਦਰ ਨਾਮੁ ਪਾਰਿਅਹੈ। ਅਉਗ। ਨਾਨਕ ਦਹਤਾ ਸੁਣ ਸੀਲਸੈਨ ਤੋਹੀ।
 ਅਪਣਾ ਮੁਬਤਾਇਆ ਮੋਹੀ। **ਸੀਲਸੈਨ ਵਾਚਾ**। ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਵਾਦਰ ਸਨੁ ਕੀਆ। ਅਕੇਨ ਹੀਕੀਆ
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ। ਨਹੀਕੀਆ। ਤਬ ਸੀਲਸੈਨ ਕਹੀਆਂ ਜੈਸਾ ਅਏ। ਅਤੈ ਸਾਨਾ ਅ
 ਏ। ਅਰਾਜੇ ਜਨ ਕਜੀ ਕਾਦਰ ਸਨੁ ਨਹੀਪਾਇਆ। ਨਾਪੁਰੋਰਾ ਜਨ ਕਵੇਦਰ ਬਾਗਾ ਦੇਖੋ
 ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚਗ। ਬੋਲੈ ਅਪਰ ਸੁਕਹਾ ਸੁਣਵੈ। ਬਿਨੁ ਗੁਰੁ ਦਰਸਨੁ ਕਹੀਸਾ ਮੁਹੰਵੈ। ਮੇਸੀਬ
 ਤਨ ਪੁਰੀਹੋਇ। ਸੀਲ ਬਚਨ ਸੁਣਵੈ ਤੋਹੀ। **ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ**। ਸੁਣਵਤੁ ਗਾਠਿਓ ਝਿਬਤਾਇ। ਦਰ
 ਸਨੁ ਦੇਖੋ ਲਗੋਪਾਇ। ਜਨ ਕਬਿਦੇਹੀਨਾ ਮੁੰਮਰਾ। ਤੇਤੇ ਜੁਗਮੇ ਚਰਨ ਪਖਾਰਾ। ਰਾਜ ਮੇਰੇ ਵਰਤੇ।
 ਉਪੁਤਾ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਜਨ ਕਵੇਪੁਤਾ। ਸੀਲਸੈਨ ਵਾਚਾ। ਇਖਨ ਪ੍ਰਬਤ ਜਾਇ ਦਰਸਨੁ ਕਹੈ। ਜਨ
 ਕਜਨ ਕਵਰਿਉ ਪਰਚੜੈ। ਦੇਖੋ ਦਰਸਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ। ਤਬੇ ਉਪਰਾ ਅਵਰਨ ਕੋਇ। ਹਮਤੁ ਮਕੈ
 ਯਹ ਠੇਰ ਬਤਾਈ। ਕਹੈ ਸੀਲ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ। **ਬੋਲੈ ਭਾਈ ਜੀਵਾਚਿ ਗੁਰੁ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਕਲਾ**
 ਇਖਨ ਪਰਬਤ ਪਰਨ ਨਕਗਾਇਆ। ਅਗੈ ਜਨ ਕਬਚਨੁ ਸੁਣਲਾਇਆ। ਜਨ ਕਵਹੈ ਸੁਕਦੇਉ

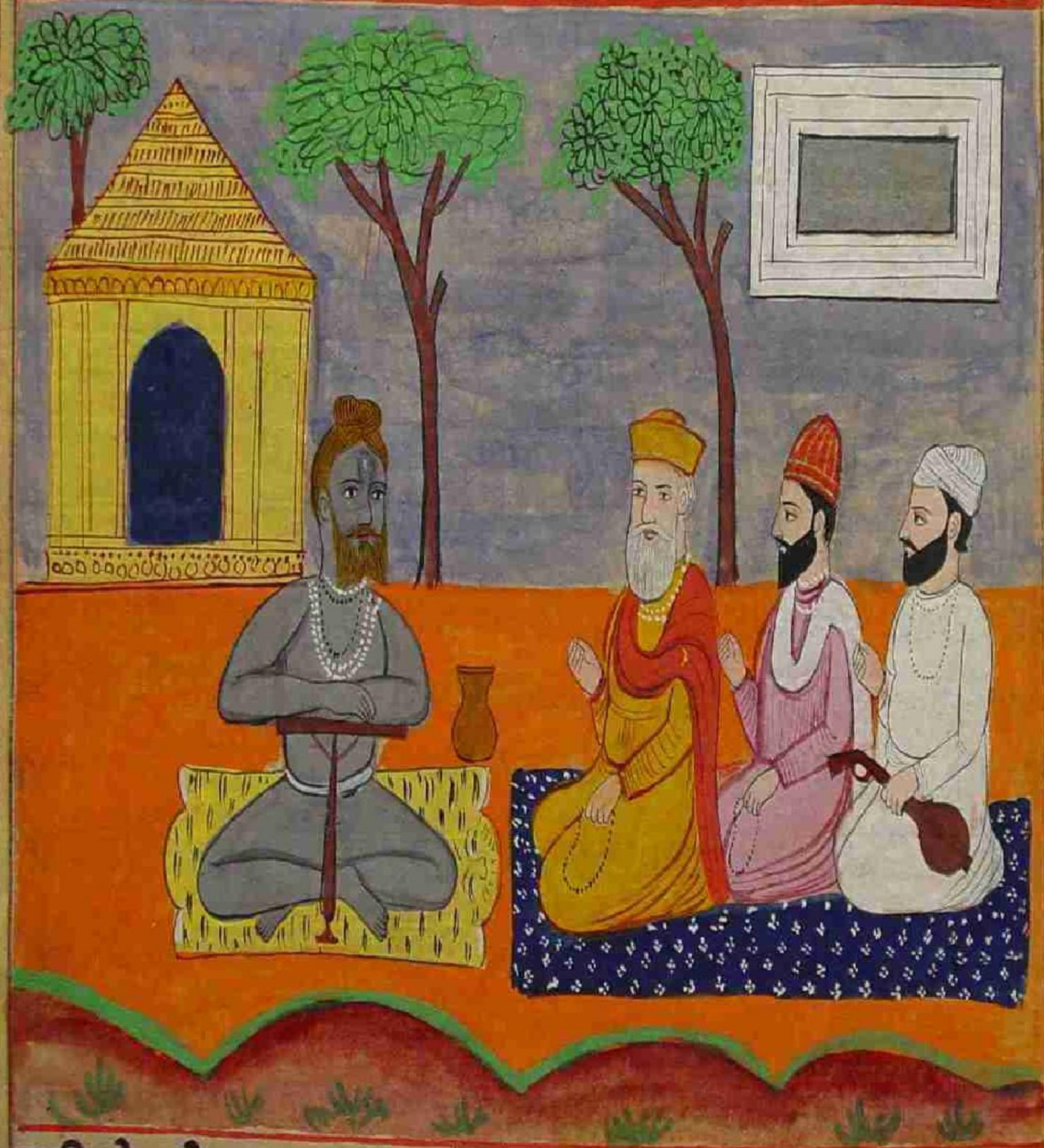
ਸੁਖਬਤਾਨਨਕਾਮਾਇਅਹਮਰੇਪਾਸਾਖੋਲੁਵਾਮਾਰਤਮਾਮਦਾਰਿਲੇਹਾਨਨਕਕਉਹਮੁਦ
 ਰਸਨਦੇਹਾਜਾਇਨਨਕਜੀਨਿਦਰਸਨੁਕੀਆਗੋਸਾਟਿਜਨਕਨਲਹੋਈਇਖਨਪੁਬਤਪਰਾ

ਤਬਜਨਕਾਮਪੁਣੈਕੀਲਾਇਲੀਆਜਨਕਜੀਪੁਛੇਸੁਖਨਨਕਤਪਾਅਬਤੁੰਜਾਪੁਕਾਰਾਜਪਾ
 ਨਨਕਵਾਚਾਤਮਗੀਰੀਪਾਤੇਜੋਪਾਅਜਾਪਾਤਤੇਮਿਟਗਏਤੀਨੋਤਾਪਾਜਿਹਪੁਸਾਇਪਛਾਨਿ

ਆਆਪੁ॥ ਨਨਕਤਮਰੇਚਰਨੀਲਗਾ॥ ਭਾਰੇਦੋਪੁਨਿਰਦੋਪੁਹੋਇਰਾਖਾ॥ ੩॥ **ਜਨਕੋਵਾਚਾ॥** ਆ
ਗੇਜਪੁਕੇਈਹਾਰਹੋ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਹਮਰੇ॥ ਪਾਰਿਬਹੋ॥ ਹਮਤਮਾਮਤਮੁਏਕੋਰਾਉ॥ ਜਹਾਰਹੋਤਹ
ਨਹੀਦਰਾਉ॥ ਤੇਤੇਦੁਆਪਰਕਲਿਜੁਗਦੇਖੋ॥ ਹਮਰੀਨਜਰਪਰੀਤਮਲੇਖੋ॥ ਜਨਕਕਹੈਸੁਣ
ਨਨਕਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਹਮਤਮਕਭਿਦੀ॥ ਆਪਦੁਨਿਰਬਾਣੀ॥ **ਨਨਕਵਾਚਾ॥** ਨਨਕਬਲੇਸੁਣਿਸਾਤਿਗੁ
ਰਸੁਰਾ॥ ਜਾਇਕਾਦਿਬਚਨੁਤਮਰਾਪੁਰਾ॥ ਹਮਤਮਪ੍ਰਸਾਦਿਭੁਏਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਏਕੈਕਾਰਕੀਕਥਾਬ
ਖਾਨੀ॥ ਹਮਕਭਿਆਗੀ॥ ਮਤਮਰੀਹੋਈ॥ ਤੇਤੇਦੁਆਪੁਰਕਲਜੁਗਜੋਈ॥ ਜਨਨਨਕਕਭਿ
ਆਗੀ॥ ਅਕੀਨੀ॥ ਮਤਲੋਕਕੀਭੁਗਾਤਿਸੁਦੀਨੀ॥ ਆਪਿਜਪਹੁਅਵਰਾਭਿਪਦੇਸੋ॥ ਤਮਰੇਸੇ
ਵਕਸਗਲੇਭੇਸੋ॥ ਆਹਮਤਮਕੋਦਈਬਡਾਈ॥ ਅਕਥਕਥਾਕੀਕਥਾਸੁਣਾਈ॥ ਏਜਨਕਜੀ
ਕੀ॥ ਆਗੀ॥ ਅਲੋਕਰਿਨਨਕਜੀ॥ ਫਿਰਿਮਾ॥ ਤਬਮੁਹਤਮਤਲੋਕਕੋਧਾਰੀ॥ ਆਉਹਾਤੇਚਲੇ
ਲੀਮੀਉਡਾਰੀਲੀਤੀ॥ ਏਖਨਪਰਬਤੇਲਈਉਡਾਰੀ॥ ਜੀਨਪਰਬਤਪਰਕੀਈਉਡਾਰੀ॥ ਤਬ
ਮਰਦਨਾਪੁਛੈਗੁਰੁ॥ ਅਪਣੇਕਉ॥ ਕਿਤਨੇਜੋਜਨੁਹਮਾਏਉਹਾਸਿਉ॥ ਤਵੇਰਮੇਪੁਛਿ॥ ਅਜੀ
ਗੁਰੁਜੀ॥ ਅਸੀਸੀਲਾਪਰਬਤਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨੁਆਏ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਮਾਬਰਾਲਖ
ਜੋਜਨੁਉਚਾਹੈਤਲਖਜੋਜਨੁਆਏ॥ ਤਬਮਰਦਨੇਕਹੀਅਜੀਏਸਪ੍ਰਬਤਦਨਉਕੀਆਹੈ॥
ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਮਰਦਨਾਏਸਪ੍ਰਬਤਦਨਉਕੀ॥ ਰਨਪ੍ਰਬਤਹੈ॥ ਤਮਰਦਨੇਪੁ
ਛਿ॥ ਅਜੀਕੋਈਏਖੇਭੀਸਾਪੁਹੈਗਾ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਏਖੇਭੀਏਕਰਖੀਸੁਰਹੈ॥
ਤਮਰਦਨੇਕਹੀਅਜੀਰਖੀਸਰਨੁਭੀਦੇਖੋ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਏਹੁਅਸਨੂੰਆਪੇਹੀ
ਦੇਖੇਗਾ॥ ਤਮਰਦਨੇਕਹੀਆਰੁਲਾਜੀ॥ **ਬੋਲੋਭੁਈਵਾਹਿਗੁਰੁਅਗੋਸਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥** ਉਸਪਹ
੩ਉਪਰਵਡਾਤਲਉਕਦਰਾਤਿਨਲੁਭਰੀ॥ ਅਹੋਇਆਖਾ॥ ਤਗੁਰੁਨਨਕਜੀਲਗਾਏਸਨਨੁਕ

ਰਨਾਤਾਓਹੁਰਖੀਸੁਰਾਮਾਇਨਿਕਲਿਆਉਸਾਮਵਦੇਹੀਬਚਨੁਕੀਤਾਸਲੋਗਾਇਸ
ਨਨੁਮਧੇਕਤੋਰਤੀਸੁਅੰਗਰਗਤੰਤਗੁਣੀਗੋਸਦਿਸੁਖਚੈਨਨਲਹੈਯੀਪਰਨੇਪਰਬਤਉਪਾ

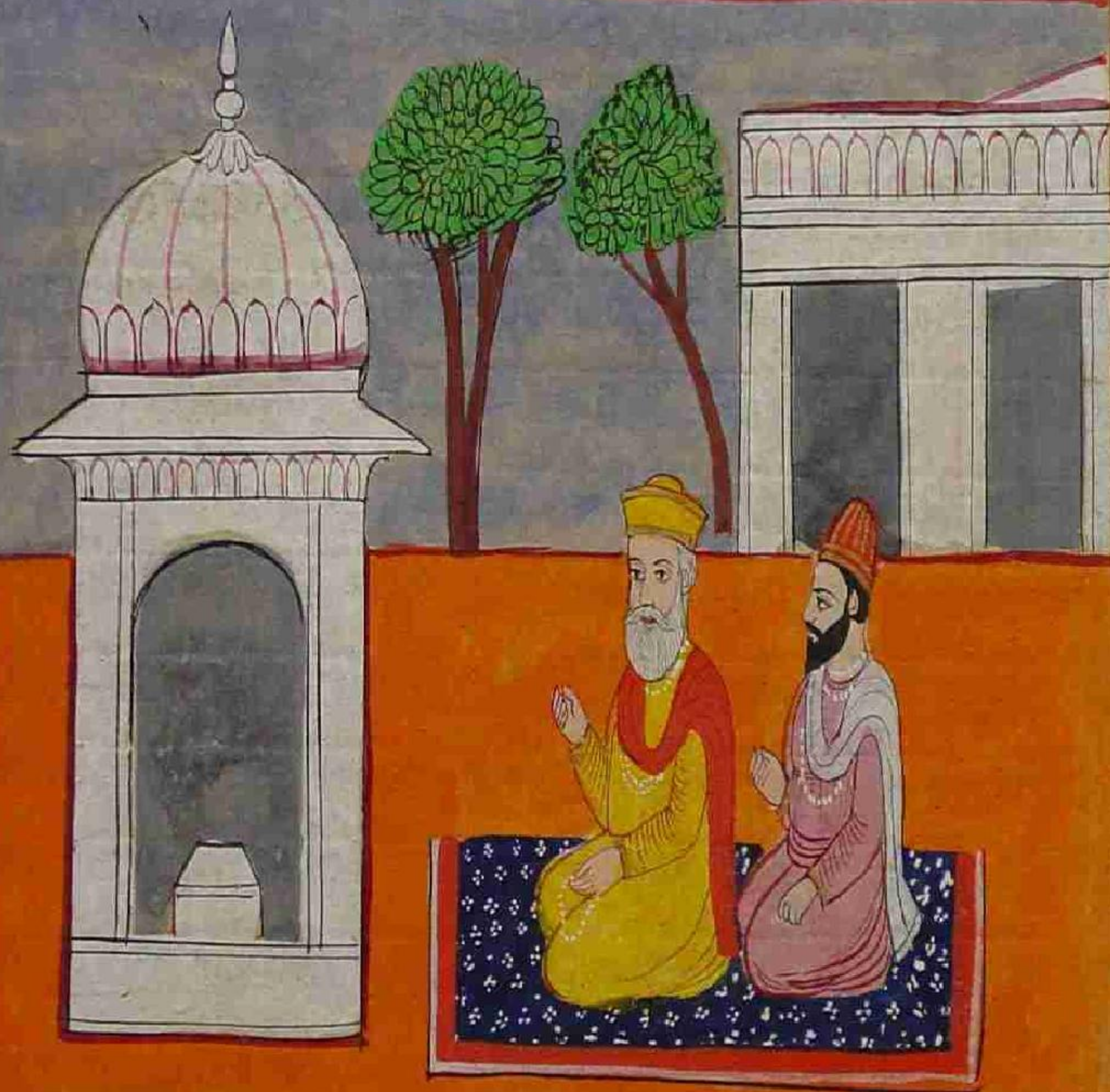
ਗੁਣੀਕੁਮੇਰਸੁਮੇਰਪਰਬਤਹਮੀਨਤਰਵਰਤਰੰਗਤੇ।ਤਬਨਨਕਜੀਪੁਛਿਆਸੁਦਰਖੀਸੁ
ਰਤੰਜੋਬਚਨੁਕੀਤਾਸੋਮੈਨੂੰਅਰਸੁਦੇਹਾਤਬਰਖੀਸੁਰਕਾਹੀਆਸੁਦਰੇਤੰਜੋਇਸਨਨੁਕਰ

ਤਹੈ ਸੋ ਕੀ ਸੁਵਾਸ ਤੇ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਸਾਗਰ ਗਤ ਕੇ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਉਹੁ ਤੇ ਭੁਗਤ ਮੇਸਹੈ ਜੋ ਸਕ ਮੇਰ १੫੪
 ਰਖੀ ਸੁਰ ਮੇਰ ਕੇ ਉਪਰ ਬੈਰ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਕਦੀ ਹੁਲ ਚਲਹੁ ਅਹੀ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਸੇ ਮੀਨ ਜਲ ਸੋ ਤ
 ਰੰਗੁ ਕਰਤ ਹੋ ਅਹ ਕਰਤ ਬਓਨ ਕਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਕੁ ਉਮੇਸਹੈ ਜੋ ਯਹ ਸੁ ਅੰਗੁ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ
 ਨ ਕਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਇਸਨਨੁ ਏਕੈ ਕਾਰੀ ॥ ਸੁ ਅਗੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਭੀਤਾਰੀ ॥ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਹਰੀ ਅਮੀ
 ਨ ਨ ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਜਲੁ ਤਰੀਗਾ ॥ ਤਬ ਰਖੀ ਸੁਰ ਪਾਛਿਆ ॥ ਅਰੇ ਸਾਧ ਤੈ ਕੀ ਅੰਕਾਰੀ ॥ ਮੈ ਤੋ ਸਮ
 ਾਇਆ ਨਹੀ ॥ ਤ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਅਰੁ ਸੁਾਇਤਾ ॥ ਇਸਨਨੁ ਏਕੈ ਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਤੇ ਕੀਆ ॥ ਸੁ
 ਅੰਗੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਕੇ ਭੀਤਾਰੇ ਤੇ ਕੁ ਮੇਰ ਜੋ ਸਾ ਚਿਤ ਰਹਾਰੀ ॥ ਅਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮੁ ਸੋ ਨ ਕਮੀ ਨ ਤਰੀ
 ਗ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਭੂਲਾ ਵਿਛੁੜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤਰਖੀ ਸੁਰ ਪਾਛਿਆ ॥ ਅਰੇ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ਕਲ
 ਯੁਗ ਮੈ ਤਹੀ ਹੁ ਅਹੈ ॥ ਜਨ ਕ ਬਿਏਹੀ ਕਾ ਉਚੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਾਰੀ ॥ ਅਰਖੀ ਸੁਰ ਜੀ ਮੇਹੀ
 ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਨ ਉਕੀ ਅਹੈ ॥ ਅਰੇ ਤਪ ਮੇਰਾ ਨ ਉਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਖੀ ਸੁਰ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਾਰੀ
 ॥ ਅਰੇ ਭੁਈ ਤ੍ਰਿਉਹੀ ਸੁਖ ਚੈ ਨਹੈ ਜੋ ਜਨ ਕ ਬਿਏਹੀ ਕਾ ਸਿਹਜ ਵਰੁਖਾ ॥ ਤਬ ਰਖੀ ਸੁਰ ਕਾਰੀ ॥ ਅਰੁ
 ਈ ਮੈ ਓਹੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਆ ॥ ਅਗੋ ਉਸਨੇ ਭੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਆ
 ਗਲਾ ਵਿਚੇ ਲੀਤਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਰਖੀ ਸੁਰ ਕਾਰੀ ॥ ਅਰੁ ਈ ਜੀ ਚਲੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਪੁਸੀਰ ਜਾਂ
 ਈ ਮੰਗੀ ਮੰਗ ਕਾਰੀ ਭੀ ਲੀਤੀ ॥ ੧ ॥ ਅਖ ਬੋਲੋ ਭੁਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਉਥੇ ਭੀ ਲੀਤੀ ॥ ਸੋ ਉਲਕਾ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਮਾਇਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਅਸੀਹੁ ਦਿਕਸੇ ਅਏ ਅਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਜਨੁ ਕਿਤਨੇ ਅਏ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਾਰੀ ॥
 ਅਸੀ ਉਲਕਾ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਅਏ ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ॥ ਅਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਅਏ ॥ ਅਤੇ ਇਹੁ ਪਰ ਬ
 ਤ ਕੇ ਹੜੇ ਬੰਦਰਾ ਦਰਹੁ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਾਰੀ ॥ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਪਹਲਾ ਜਾਂ ਸੀਏ ਪੁਰਦਾ ਬੰ

ਦਰੁਹੈ ਦੁਜਾ ਅਵਸੀ ਮਛਲੀ ਬੰਦਗੁ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਨਾ ਅਸੀਂ ਜਗਲਖ ਜੋ ਜਨੁ ਅਏ ਰਖੀ ਸਰ
 ਪਾਸੋ ਮਤ ਬਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਸਭੋ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਮਏ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦ
 ਨਾ ਅਸੀਂ ਚਲੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨੁ ਮਏ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਕਿਸਰ ਜੇ ਦੇਖੀ ਤਜਾਇ
 ਵੜਗੇ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਨਾ ਪੁਲਿਸਤ ਖੰਡ ਲਿਕਾ ਸਹਰਰ ਜੇ ਪੁਲਸਤ
 ਦਹੈ ਉਥੋ ਦਰਾਜਾ ਭੀ ਛਨਹੈ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਅਗੇ ਘਰੀ ਕਿਤ ਨੀ ਦੁਰ
 ਰਹੈ ਹੋ ਨੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਨਾ ਘਰੀ ਚਿਤਾ ਮਾਇ ਮਾਹਈ ਤੈਨੂੰ ਘਰੀ ਲੈ
 ਜਾਇ ਵੜੀਏ ਸੁ ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾਰੀ ਘਰੀ ਚਲਾ ਹੋਈ ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਨਾ ਅਸਨੂੰ ਜੇ ਕਰਤ ਰਲੇ ਜਾਸੀਤਾ ਅਸੀਂ ਗੀ ਜਾਸੀਏ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੈ ਉਤ
 ਵਲਾ ਹੋਵਤ ਤੈਨੂੰ ਪਹੁਚਾਇ ਛੁਡੀਐ ॥ ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਹੁਇ ਮੈਨੂੰ ਧਕ ਦੇ ਦੇਹੈ ॥ ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਨਾ ਤੈਨੂੰ ਅਸਾ ਧਕਾਇਤ ਹੋਵੇ ਤੈ ਅਪੇ ਹੀ ਘਰੀ ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋ
 ਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮੈ ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਇ ਪੁਛਿ ਮਾਤੁਸਾ ਮੈਨੂੰ ਇਹੁ ਕਿਥੇ ਮਾਖਿ ਮਾਮ ॥ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾ ਚਲੁ ਬਾਲ ਮਰਦਨਾ ਅਸਾ ਬੋ ਮਗੇ ਹੀ ਬਿਦਿ ਮਲੈ ਦਹੈ ॥ ਤਬ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮਜੇ ਹੀ ਨਹੀ ਕਰਤ ਨ ਲੇਹੀ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰ
 ਦਨਾ ਅਸੀਂ ਕਰਤ ਰਬੋ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਅਹੋ ॥ ਅਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤ ਰਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਹੈ ॥ ਜੇ ਤੈਨੂੰ
 ਕਰਤ ਰਾ ਅਸਾ ਬੋ ਉਥੇ ਨਹੀ ਮੀਗੀ ਮਾ ॥ ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੈ ਅਪੇ ਮਾਹੋ ਜੀ ਮੈ ਭੁਖੁ ਦੇ ਦੇਖੇ ਮੁਇ ਮਾਸੁ
 ਤਬ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਕਿਥੇ ਛੁਟੈਗੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰਦਨਾ
 ਭੁਲੀ ਜਾਗ ਛੁਟੈਗੀ ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਕਿਥੇ ਛੁਟੈਗੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਰ
 ਦਨਾ ਦਿਨ ਪੰਜ ਨੂੰ ॥ ਤੈ ਜੋ ਘਰੀ ਯਾਇ ਕੀਤਾ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਘਰੀ ਭੇਜਣਾ ਹੀ ਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ਝੈ ਘੜੀ ਮਾਇ

ਨਗਹਿਦੇਛੁਟੈਗੀ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅਜੀਤੁਸੀਹੋਵੇਗੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਮਰਦਾ ੧੫੫
 ਨਾ। ਅਸੀਤਿਰਕੀਮੁਕਰਕੇਅਗੇਜਾਸੀਏ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅਜੀਸੜੋਗੇਕੇਦਬੋਗੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀ। ਅਖੀ। ਅਮਰਦਨਜੋਤੀ। ਅਖੇਸੋਈਰਗੇਗੇ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅਜੀਮੇਰਾ। ਅਖੀ। ਅਕਰਗੇ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਮਰਦਨਤੇਰਾਹੀ। ਅਖੀ। ਅਕਰਸੀਏਪਰਤਾ। ਅਖੀ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ
 ਅਜੀਜੇਮੇਨੂੰਸੜੋਗੇ। ਤਮੇਤਸਭੇਭੇਤਬਹੁਤਰਾਜੀਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਜੇਦਬੋਗੇਤਬਹੁਤਰੀਜੁਹੋਵੇ
 ਗਾ। ਅਤੇਦਰਗਾਹਕਰਤਰਦੀਦਵਦਗੀਰਹੋਵੇਗਾ। ਮੇ। ਅਪੁਨੀ। ਅਖੀ। ਡਿਠਾਹੈਖਾਂਬਵੀਚਰਤਨੂੰ
 ਤਸੀ। ਅਪੋਦਿਖਾਂਇ। ਅਹੈਸੁ। ਜੋਇਖੈਸੜੀਦਾਹੈਸੋਪਾਕਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਅਤੇਜੇਦਬੀਦਾਹੈਸੋ। ਅਰੀਸ
 ਝੀਦਾਹੈ। ਤਸਾਂਗੁਰੂਜੀਮੇਨੂੰ। ਅਵਸਕਰਿਸੜਨਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਮਰਦਨ। ਅਸਾਭੀਤੇ
 ਨੂੰ। ਅਵਸਸੜਨਹੈਤੀਚਿਤਖਾਂਇਰਮੁਕਰਤਰਭਵੈਤਨੂੰਸੜੀਦੇਗੇ। ਤਮਰਦਨੇਗੁਰੂਜੀਅਗੇਮਬ
 ਏਕੀ। ਅ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਚਲੇਭਾਈ। ਤਬਭੁਭੈਦਿਨਦਾਰਿਬਿਲਾਇਤਮਰਦਨਭੁਭ
 ਹੈਭੇਜਾਇਭਿਭਗੇ। ਤਬਮਰਦਨੇਕਹਿ। ਅਜੀ। ਇਥੇਹੀਦੇਹਿਛੁਡਣੀਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅ
 ਮਰਦਨ। ਇਥੇਤੇਰੀ। ਅਭਿਲਦਰਹੇਗੀ। ਅਤੇਤੈਨੂੰਖੁਰਮੇਸਹਰਲੈਜਦੇਅਹੈ। ਚਲਕਾਰਿਖੁਰਮਾਮੇਵ
 ਖਾਂਇਭੇਭੇਤੇਰਾ। ਅਹੁਬਕਰਿਹਦਾਹੈ। ਪਜਿਵੇਦਿਨਮਰਦਨੇਜਾਂਇਖੁਰਮੇਦੇਫਲੁਖਾਧੇ। ਜਾਂਤਿਲਖ
 ਝੀ। ਅਦਿਨੁਗਹਿ। ਅਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਰਦਨੇਨੂੰਪਾਛੇ। ਅਕਿਭਿਭਾਈਦੇਹੁਖਬਗਾ। ਤਮਰਦਨੇ
 ਕਹਿ। ਅਜੀ। ਮਿਹਰਵਾਂਨਤੀ। ਅਰੀਹੈ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਕਿਭਿਕਰਿਜਾਤੋ। ਮਰਦਨੇਕਹਿ
 ਅਜੀਤੇਰੀ। ਕ੍ਰਿਪਤੇਇਭਿਕਰਿਜਾਤਾ। ਜੇਮੇਰੀਨਭਵਿਚੋਪਭਿਛੁਦੀਹੀਛੁਖਲੀਹੈ। ਅਤੇਨਭਿਸਸਬਕੀ
 ਕਦੇਹੈਨੀ। ਭਵੈਤਸੀਗੀਦੇਜਵੈ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਬਲਤੀਗੀਦਦਜਾਂਹੀ। ਤਮੇਲ
 ਗਾਗੀਦਦਪੂਰੇਨਵੇਸਾਸਦੇਹੀ। ਵਿਚਹੁਨਿਕਲੇਜਹਰਹੋਏ। ਤਮੇਦੇਹੀਨੂੰਹਥੁਲਾਇ। ਅਤਾਦੇਖੇਮਰ

ਦਾਨੁ ਉਨਹੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਭਈ ਬਾਲਾ ਕੀਉ ਤਮੈ ਕਹੀ ਮਾਂਜੀ ਹੁਇ ਪੁ
ਰਾਹੋਇ ਗਇ ਮਾਸੁ ਹਰੀ ਹਰੀ ਹੋਇ ਗਇ ਮਾਗੋ ਸਟਿ ਮਰਦ ਨੇ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰਮੇ

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਤਾਗ ਮਗੋ ਮਥ ਦੇ ਕੀ ਮਾਮਾ ਖਣ ਲਗਾ ਦੇ ਖੁਰਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ
ਤਮਾਸੇ ਮਤੇ ਨਿਰੀ ਕਰਦੀ ਮਾਭਈ ਮਾਈ ਮਾਕੇ ਹੀ ਮਰਦ ਨੇ ਪਗ ਕਿਤੀ ਸੋ ਤਮੈ ਮਾਂਖ

ਆਜੀਉਹੁਕਰਤਾਰਾਮਤੇਤੁੰਗੁਰੂਉਹੁਤੇਰਾਗੁਲਾਮੁਨਿਰਕਾਰਦੀਕਿਰਪਾਕਿਉਨਹੋਵੈ। ਤੇਰੇ
ਸਾਂਇਦਾਂਪਰਗਾਸੁਹੈ। ਮਿਹਰਵਨੁਜੋਤੁੰਕਹੈਕਰਤਾਰਸੇਈਕਰਦਹੈ। **ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸ**
ਬਾਇਬੋਲਿਆ। ਸਿਵੀਦੇਹਿਭਰਵਣੀਜਜੀਉਬਿਚਹੁਜਾਂਇ। ਰੁਹਿਬਲੀਵੀਵਿਭਵੀਪੂਭਿ
ਨਾਂਨਿਕਸਿਓਕਾਂਇ। ਪਚੇਰੁਨਿਦਖਭਰੇਬਿਨਸੇਦੁਜਭਾਂਇ। ਮੁੜੇਰਾਮੁਜਪਹੁਗੁਣਸਚਾ। ਹਭਿ
ਮੈਅਮਤਾਮੋਹਈਸਭਮੁਠੀਅਹੀਕਾਰਾ। ਜੀਨੀਨਾਮੁਵੈਸਾਂਗਿ। ਅਵਜੀਕਰੈਲਗਾ। ਦੁਬਿਧਲ
ਗੋਪਾਚਿਮੁਏਅਤਰਿਤਿਸਨਾਮਗਾ। ਗੁਰਰਾਖੇਸੇਓਬਰੇਹੋਰਮੁਰੇਪੀਧੇਰਗਾ। ਮੁਈਪ੍ਰੀਤਿਪਾਅ
ਰਗਾਇਆਂਮੁਏਅਵੈਰੁਬਿਰੋਧਾ। ਧੀਪਾਬਕਾਹਓਮੁਈਅਮਤਾਮਾਇ। ਮਕ੍ਰੋਧਾ। ਕਰਮੁਮਿਲੇਸਦ
ਪਈ। ਮੇਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਨਿਰੋਧਾ। ਸਚੀਕਾਰੇਸਚਮਿਲੇਗੁਰਮਾਤਿਪਲੇਪਾਂਇ। ਜੋਨਰੁਜੀਮੈਨ
ਮਰੈਨਾਅਵੈਨਜਾਂਇ। ਨਨਕਸੇਦਰਪਰਪਨੁਸੇਦਰਗਾਹਪੇਪਾਜਾਂਇ। ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਜੀਪੜੀ
ਦਾਇਕਬੈਠਕੈਕਹਿ। ਮਾਜੋਚਲੁਭਾਈਬਾਲਾਇਸਦੇਹਨੁਸਾੜੀ। ਮੇ। ਤਮੈਆਖਿਆਂਜੀਹੁਇ
ਕਰੀਏ। ਮਹਗਾ। ਤਾਂਉਸਖੁਰਮੇਦੀਆਂਲਕੜੀ। ਮਾਲੀਤੀਆਂ। ਅਤੇਇਕਚਾਦਰਗੁਰੁਆਪੁਣੀ
ਦਿਤੀ। ਅਤੇਇਕਮੇਰੀਦਿਤੀ। ਤਾਮਰਦਾਨਉਥੇਸਾੜੀਆ। ਤਬਉਥੋਚਲਣਲਗੇਤਮੈਕ
ਹਿ। ਮਾਜੀਸੇਤਬੈਦਰਮੇਸੁਰਹੈ। ਮਾਖਦਿ। ਜਿਥੇਰਾਮਚੇਦਪੁਲਬਧੇ। ਮਾਂਹੀਉਹਨਹੀਭਿਰਾਜੈ
ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਰੁਈਬਾਲਾਉਤਾਦੁਰਹਈ। ਤਮੈਚੁਪਕਰਿਗਹਿ। ਮਾ। ਤਾਂਗੁਰੁਨ
ਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਂਕਿਉਰਾਂਈਬਾਲਾਦੇਖਣਤੇਮਨੁਹੈਈ। ਤਮੈਕਹਿ। ਮਾਂਜੀਤਸਾਰੀਰਜਾਂਇ।
ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਚਲੁਭਾਈਬਾਲਾਉਹੁਰੀਦੇਖੁਚਲੀ। ਮੇ। ਉਥੋਜੋਉਰਾਗੀਲੀਤੀਜੋ
ਸੇਤਬੈਦਰਮੇਸਰਤੇਆਂਇਨਿਕਲੇ॥ **ਬੋਲੋਭਾਈਜੀਸੁ। ਦੋਹਰਗੁਰੁ। ਅਗੈਸਾਖੀਰੁਚਲੀ।**
ਤਬਗੁਰੁਗੋਰਪੁਨਾਮੁਜਚਿਹੁਪਜਾਸਿਧਾਂਨਾਲਿਫੇਰਾਮਾਂਇ। ਮਾਂ। ਸੇਤਬੈਦਰਮੇਸੁਰਮੇਲਾ। ਗੋਰ

ਖਗੁਰੁਰੁਰੁਰੁਰੁਚੇਲਾ॥ ਮਛਿੰਦੁਨਾਸੁਫਿਰੇ॥ ਅਲਬੇਲਾ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ੍ਰਜਗਤਿ ਸਿਉਪੇਲਾ॥ ਲਹਰੁਪਾ
 ਆਇ॥ ਮਹੀਏਕੇਲਾ॥ ਚਰਪਟਨਾਸੁਸੋਰਹੇਸੁਹੇਲਾ॥ **ਭਰਥਰੀਵਚਾ**॥ ਕਉਨਜੋਤਿਜੋਤਿਸਰਬਸਿ
 ਰਮੋਰਾ॥ ਦੂਜਾਂਕੋਕਹਾਅਉਰਾ॥ ਕਉਨਅਤਿਰਿਕਉਨਪਵੈਪਾਰਾ॥ ਕੋਕੋਕਹੀ॥ ਐਮਗਮਾਅਪਾਰਾ
 ਕਉਨਸੋਜੋਗੀਜੋਗੁਕਮਵੈ॥ ਕਉਨਸੋਸਿਫਤੀਰਤਾਗਵੈ॥ ਕਾਕਦਰਸਨੁਕਉਨੁਪਾਰਿਪਾਇਅ
 ਕਉਨਸੋਬਾਣੀਨਦਵਜਾਇਆ॥ ਭਰਥਰਬੋਲੇਸੁਦਨਨਕਬਾਣੀ॥ ਕਉਕਰਿਪਾਈ॥ ਐਪਦੁਨਿ
 ਰਬਾਣੀ॥ ਕਉਨਾਨਿਰੰਤਰਰਹੇਸਮਾਇ॥ ਜਿਤੁਅਸਥਿਰੁਰਹੇਕਾਨੁਨਹੀਖਾਇ॥ ਭਰਥਰੀਪੁ
 ਛੈਨਨਕਤੋਹੀ॥ ਨਨਕਸਦਬਤਵਹੁਮੋਹੀ॥ **ਨਨਕਵਚਾ**॥ ਨਿਰੰਜਨੁਜੋਤਸਰਬਮੋਸੋਰਾ॥ ਏ
 ਕੋਦੂਜਨਹੀਹੋਰਾ॥ ਅਤਿਨਤਕਾਪਾਰਾਵਾਰਾ॥ ਅਗਮਾਅਗਾਪੁਬੇਅਤਿਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਜੋਗੀ
 ਜੋਗੁਕਮਵੈ॥ ਸਿਫਤੀਰਤਾਸਦਾਅਤਮਰਵੈ॥ ਦਰਸਨੁਅਪਸਹਜਪਾਰਿਅੰਇਆ॥ ਨਿਰਮਲ
 ਬਾਣੀਨਦਵਜਾਇਆ॥ ਸੁਦੁਰਥਰੀਨਨਕਾਇਹੁਬਾਣੀ॥ ਜਿਤੁਪਵੈਤ੍ਰਿਪਦੁਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਸ
 ਚਾਨਿਰੰਤਰਰਹੇਸਮਾਇ॥ ਕਾਨੁਨਗੁਸੈਪਿਤ੍ਰਨਪਾਇ॥ ਨਨਕਭਰਥਰਗੋਸਾਟਿਹੋਈ॥ ਮਨੁ
 ਮਾਨਿਅਨਨਕਸਦਸੋਈ॥ **ਭਰਥਰੀਵਚਾ**॥ ਕਉਕਰਿਪੇਜੀ॥ ਕਉਕਰਿਵਾਣੀ॥ ਕਉਕਰਿਦੁ
 ਬਿਧਾਦਰਮਾਤਿਤਿਅਗੀ॥ ਕਉਕਰਿਦੁਨੀਅੰਦਤਰਤਾਰੀਆ॥ ਕਉਕਰਿਬਲੇਜੀਵਾਤਿਅਰਿ
 ਆ॥ ਕਉਨੁਗੁਰੂਜੀਨਿਦੀਖਿਅੰਦੀਨੀ॥ ਭਰਥਰੀਪੁਦਵੈਤਤਪ੍ਰਬੀਨੀ॥ **ਨਨਕਜੀਵਚਾ**॥ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿਖੋਜਤਰਹੁਦਸਾਇਆ॥ ਸਹਜਮਿਲੇਜਗੁਜੀਵਨੁਪਾਇਆ॥ ਦੁਬਿਧਾਦਰਮਾਤਿਤਿਅਗੀ
 ਮਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੋਗਵਿਜੋਗੁਪਰਜਲੇ॥ ਦੁਬਿਧਾਦਰਮਾਤਿਦੁਤਰਤਾਰੀ॥ ਸਬਦਮਰੈਫਿਰ
 ਬਹੁਰਨਮਾਰੀਆ॥ ਸਬਦਗੁਰੂਸਦਦੀਨੀ॥ ਦੀਖਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਵਾਦੀਤਤਪਛਾਣੈ॥ ਚੀਨੈਤਤ
 ਗੁਰਮਤੀਮੇਲਾ॥ ਸਬਾਦਿਗੁਰੂਸੁਗਤਿਪੁਨਿਚੇਲਾ॥ ਅਤਿਰਿਤਨਾਗੀਅਨਪ੍ਰਚੰਡਾ॥ ਸੁਦੁਰਥਰ

ਸਰੀਨਨਕਬੋਲੋ। ਸਚਾਨਿਰੰਤਰਤਵਿਰੋਲੋ। ਪਾਗੋਰਖੁਵਾਚਾ। ਜਤੀਸਤੀਸਤਵਿਤੀਸਾੜਾ ॥੧੫੭॥
 ਪਾਚੋਇੰਦੀਮਾਂਗਨਿਵਾੜਾ। ਨਮੁਦਨਗੁਰਮੁਖਿ। ਇਸਨਲੀ। ਗੋਸਾਟੀਸਿਧਾਨਲਹੋਈਸੇਤਰਾਮੇਸਾ

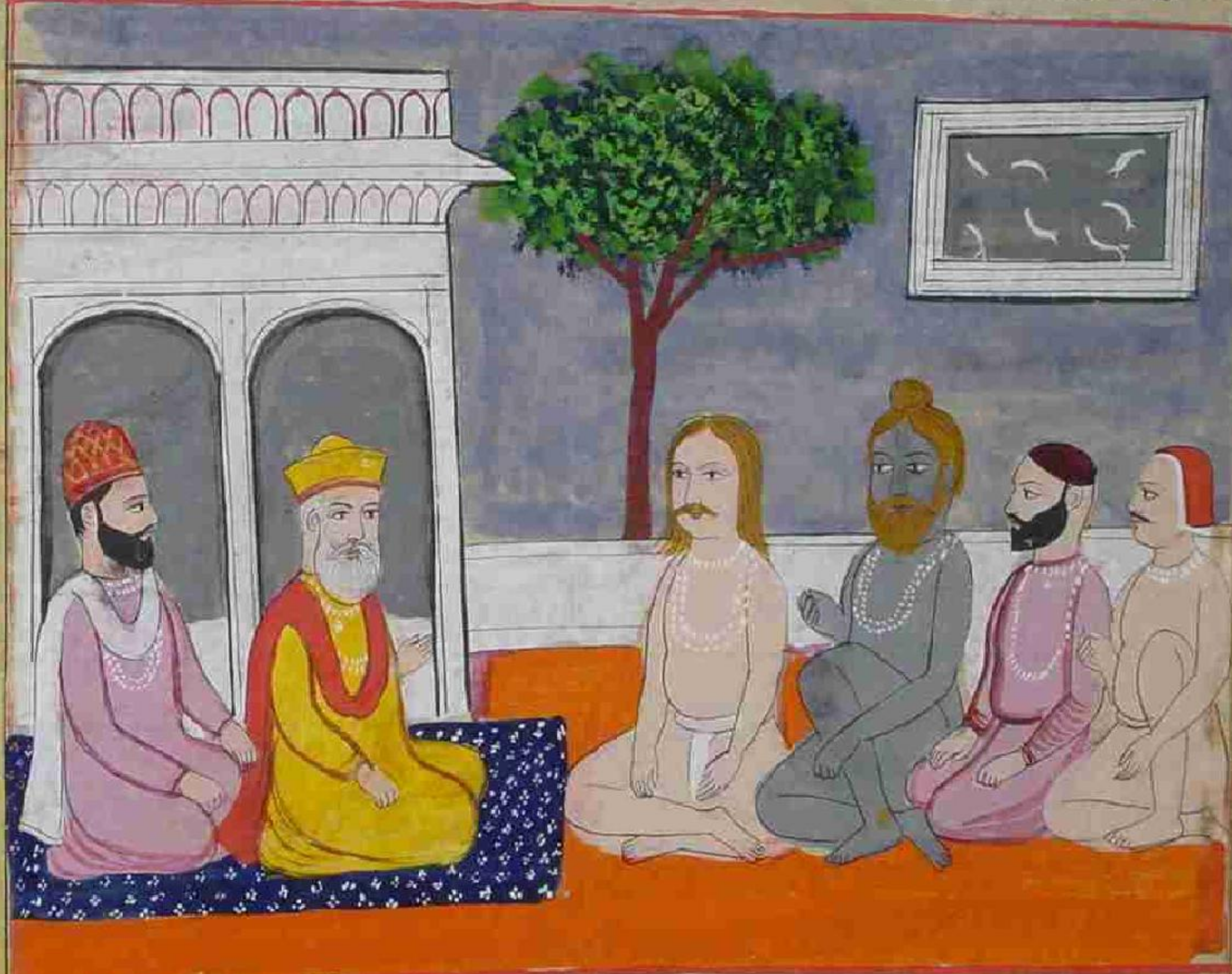
ਬ੍ਰਹਮਕਬੇਤਾਬ੍ਰਹਮਾਗੀਮਾਂਨੀ। ਬੋਲੇਸਚਨਰਾਈਮਿਥਿਆ। ਇਹੋਆਦਿਪੁਰਖੁਕੀਇਛਿਆਂ
 ਜੋਗੁਕੇਲਖਣਕਹੋਪੁਤਾ। ਗੋਰਖੁਕਹੋਸੋਈਅਉਪੁਤਾ॥ ਨਨਕਵਾਚਾ। ਚਿਚਲਚਾਂਇਨਖੇਲੇ

ਕਾਮਨਦਾਮਨਾਤਿਆਗੇਗੁਰੁਮੇਲੇ। ਚੰਚਲਨਰਨਜਾਇਅਖੜੇ। ਗਗਨੰਤਰਧਨਖਸਹਜਮੀਚ
 ਤੇ। ਰਹੇਇਕੀਤਸਬਦਿਨਿਰਬਾਣ। ਦਰਗਹਪੈਧਾਤਿਪਰਵਾਣ। ਮੇਸੇਸਿਜਮੁਰਹੈਗੁਰੁਪੁਤਾ।
 ਨਨਕਕਹੀ। ਮੇਸੇਈਅਉਪੁਤਾ। ਪਕਨਿਕਕਾਮਨੀਸਿਉਨਹੀਮਨਰਤਾ। ਪਰਦਰਬਹਿਰੇਪਰਾਤੀ।
 ਨਰਤਾ। ਜਿਹਬਿਧਮੁਖੇਨਭਾਖਿਆਸਤਾ। ਕਨਕਕਾਮਨੀਸਿਉਮਨਲਸਤਾ। ਇਹਮਨੁਮਾਨੁ
 ਤੇਪਤੀਅਨਾ। ਮਨੁਤੇਮਨੁਮਾਨੀ। ਮਾਗੁਰਤੇਸਮਝਨਾ। ਪਰਦਰਕੀਖਬਰਸਚਸਬਦਿਸਿਵਤੀ।
 ਅਬਚਲਨਗਰੀਸਚਜੋਗੁਸਿਵਤੀ। ਜੋਗੁਮਰਗੁਕੀ। ਮੇਸੇਚਲਾ। ਪ੍ਰਵਤਨਨਕਸੁਦਹੋਬਲਾ।
 ਈਗੋਰਖੁਵਾਚਾ। ਕਵਨੁਰੁਪੁਕਵਨੁਬਿਸਥਰੁ। ਕਵਨੁਅਰਿਭਕਵਨੁ। ਅਕਰੁ। ਕਿਤਪਾਰਿਵਸੈਕਵਨੁ
 ਅਚਰੁ। ਕਵਨੁਸੁਰਾਜਕਵਨੁਸੁਮਹਤਾ। ਕਵਨੁਸੁਪੁਰਖੁਪੁਰਖੁਪਾਤਿਹੋਤਾ। ਕਵਨੁਸੁਬੋਲੈਕਵਨੁ
 ਸੁਦੇਖੇ। ਕਵਨੁਸੁਜੋਤਾਨਿਰੰਤਰਿਵੇਖੇ। ਕਹੀਤੇ। ਅਵੈਕਹੀਇਹੁਜਾਇ। ਪਿਤ੍ਰਪੜੈਜੀਓਕਹਾਸਮਾਇ
 ਇਸੁਕਥਾਕਦੇਹੁਬੀਚਰੁ। ਬੋਲੈਗੋਰਖੁਸਾਤਿਸਭਸਾਰੁ॥ ਨਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਸਚਰੁਪਪਵਨੁਬਿ
 ਸਥਰੁ। ਅਗਨੁਅਰਿਭਸਬਦਿਅਕਾਰੁ। ਗੁਰਮੁਖੀਨਿਜਘਾਰਿਮਹਲੀਵਸੈ। ਅਮਰੁਹੋਇਫਿਰਕ
 ਲੁਨਗੁਸੈ। ਮਨੁਰਜਾਪਵਨੁਹੈਮਹਤਾ। ਨਿਰੰਜਨੁਪੁਰਖੁਪੁਰਖੁਪਾਤਿਹੋਤਾ। ਬੋਲੈਪਵਨੁਅਗਨਿ
 ਰੁੜਵੰਓ। ਸਚਪੇਖੇਜੋਤਾਨਿਰੰਜਨੁਰਾਓ। ਹੁਕਮੇਅਵੈਹੁਕਮੇਜਹਾਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰੇਦੀ। ਮਾਂਬਤਾ
 ਈ। ਨਨਕਬੋਲੈਸਚੀਗਾਥਾ। ਸੁਦਹੋਭਰਬਰੀਗੋਰਖੁਨਥਾ॥ ਜਤਪਹਰਾਧੀਰਜੁਸੁਨੀਆਰੁ।
 ਅਹਿਰਣੁਮਤਵੇਦਹਥੀਆਰੁ। ਗੁਰਸਬਦੁਸਚਸਚੀਧਰਮੁਸਾਲਾ। ਸਚਕਰਿਭਾਤਾਜਿਤਲੋਢਾ
 ਲਾ। ਘੜੀ। ਮੇਸਬਦੁਸਚੀਟਕਸਾਲਾ। ਮੀਮ੍ਰਤੀਵੈਸਦੀਸਦਾਦਇਆਲਾ। ਨਨਕਨਦਰੀਨਦਰ
 ਨਿਹਾਲਾ। ਇਹੁਸਚੀਗੋਸਾਟਿਗੁਰਮੁਖਿਹੋਈ। ਗੁਰਮੁਖਿਵਿਰਲਾਚਨਿਕੋਈ। ਸਚਖੰਡਕੀਬਾਣੀ
 ਅਖੰਡਾ। ਗੁਰੁਜੋਪੇਖਹੀਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਾ। ਸੇਤਬੰਦਰਰਾਮੇਸੁਰਹੋਈ। ਪ੍ਰਵਤਨਨਕਤਰੇਸੇਈ॥

੧੩ ਸੇਤਬੰਦਰਰਮੇਸੁਰਮੇਲਾਗੋਰਖੁਰਬਰਗੁਰੂਏਕਚੇਲਾਬੋਲੇਗੋਰਖੁਸਹਜੁਸੁਰਾਇ॥ ੧੫੮
 ਹਮਭੁਲੇਤਮਰਹੁਬਤਾਇ॥ ਨਨਕਬੋਲੈਸਚੀਬਾਣੀ॥ ਸੁਣਹੋਗੋਰਖਾਨਿਰੰਜਨਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਸਚਜੋਗੁਕਮਾਇ॥ ਨਿਜਘਰਿਮਹਲੀਪਵੈਬਾਉ॥ ਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਦੀਖਿ॥ ਮਾਲੇਗੁਆਮਰਪੁ
 ਰਨਗਰੀਬਸੋਮਰੁਖੇਗੁ॥ ੧੫ ਤਨਚਰਚਉਥੇਚਉਮਹਲੇ॥ ਪਜਿਸਾਤਿਨਉਗੁਣਗਿਆਨਮ
 ਮੋਲੇ॥ ਨਉਘਰਿਢੁਢਿਦਸਵੇਦਮਾਗਾ॥ ਤਿਹਅੰਮ੍ਰਿਤਪਿਵਹਿਸਬਦਾਮਪਾਗੁ॥ ਤਹਅਨਹਾਦੈ
 ਵਜੈਪੁਨਿਓਅਕਾਰਾ॥ ਨਨਕਜੋਤੀਜੋਤੀਅਪਗੁ॥ ੧੬ ਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰਬੇਪਰਵਹਾ॥ ਦਹਾਦਿਸਮੇ
 ਟਿਦਸਾਏਰਹਾ॥ ਸਚਬਿਬੁਤਦਰਸਨੁਘਰਿਅਉ॥ ਮੇਸਜੋਗੀਜੋਗੁਕਮਾਇ॥ ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਸੁ
 ਨਉਪਦੇਸੁ॥ ਸਾਤਿਗੁਰਸੇਵਾਮੈਸਭਰੇਖੁ॥ ਨਨਕਬੋਲੈਬ੍ਰਹਮੁਬੀਚਰਾ॥ ਮੇਸਜੋਗੁਜੁਗਾਤਿਸ
 ਚਸਾਗੁ॥ ੧੭ ਬੇਦਕਤੇਬਸੋਪਕਰਨਾ॥ ਪਤਿਤਪੋਥੀਪੁਛਾਗਿਆਨਾ॥ ਨਉਖਤਿਪਰਤੀਸਗਲੀਫ
 ਰਹੀ॥ ਜੋਗੁਨਪਵਹਿਭਰਮਿਰੁਰਮਿਮਰਹੀ॥ ਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਸਰਨਉ॥ ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੁ
 ਨਨਪਾਉ॥ ਸਾਧਸਿਗਾਤਿਮੇਵਾਸਾਪਾਇ॥ ਅਠਪਹਰਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਇ॥ ਸਚਜੋਗੁਅਦਲਿ
 ਅਸਥਾਨੁ॥ ਨਨਕਪ੍ਰਵੈਸਦਕੁਰਬਾਣਾ॥ ੧੮ ਸੁਣਹੋਭਰਬਰਗੋਰਖੁਨਾਥਾ॥ ਨਾਮੁਬਿਨਭੁਬੇਬ
 ਹੁਸਾਥਾ॥ ਸਾਧਕਸਿਪਗੁਰੁਬਹੁਚੇਲੇ॥ ਗੁਰੁਕੇਸਬਾਇਬਿਨਦੁਖਾਇਦੁਹੇਲੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਨ
 ਨਬੋਲੇ॥ ਸਹਜਾਨਿਰੰਤਰਤਤਬਿਰੋਲੇ॥ ੧੯ ਤਬਫੇਰਗੋਰਖੁਨਾਥੁਕਾਹੀ॥ ਅਹੇਨਨਕਬਾਲਚਲ
 ਸਿਪਕਾਮੇਲਦੇਖਾਇਸੁ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਨਾਥੁਜੀਕਹਾਹੈਮੇਲਾ॥ ਤਾਗੋਰਖੁਨਾਥੁਕਾਹੀ
 ਮਾਅਚਲਵਟਾਲੇਹੈਸੁ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਕੀਤਨੇਕੋਹਾਹੈਈਹਾਂਤੇ॥ ਤਬਗੋਰਖੁਨ
 ਥੁਕਾਹੀ॥ ਅੰਝੀਹਾਂਸਿਉਚਉਦਹਮੈਪ੍ਰਿਥਕੋਹਾਹੈ॥ ਅਤੇਮੇਲਕਲਕੋਹੈਸੁ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕ
 ਹੀ॥ ਮਾਜਾਹੁਜੀਤਮਤੈਭਿਰਤੇਜਤੇਹੈ॥ ਹਮਤੈਮਨੁਪੁਹੈਸਹਜਾਸਿਉ॥ ਅਵਗੋਤਮਚਲੇ॥ ਤਬਭਰ

ਥਰੀਕਹਿਆ ਅਰੇਨਨਕਬਲ ਤੇਤੋਕਉਸਉਤੁਵਤਾਥਾ ਅਬਤੁਵਕਉਰੀਆਹੁਆਂਅਮਰੁ
 ਤਮਨੇਤੋਸਿਧਾਨਲਬਤਾਜੁਵਕੀਆਥਾਅਬਕਉਹਟਤੇਹੋਸੁ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂ
 ਰੁਰਥਰੀਹਾਂਥਾਈਜੀਨਕਉਸਉਤੁਈਥੀਸੋਹਮਕਉਰੀਉਤੁਵੈਗਾਸੁ ਤਬਤੁਰਥਰੀਕਹੀਆ
 ਅਰੇਨਨਕਕੋਸਤਤੋਨੇਉਤੁਈਥੀਕੀਕੀਸੀਅਉਰਨੇਉਤੁਈਥੀ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕ
 ਹੀਆ ਸਚੁਸਬਦਨੇਕਉਸਉਤੁਈਆਗੀਅਏਕੀਕਰਕੀਆਈ ਬਿਨੁਆਗੀਆਹ
 ਰਿਕਉਨੁਉਤੁਵੈ ਆਸਾਕੋਈਨਜਰਨਾਮਵੈ ਹਮਕਉਰੀਉਹੁਆਗੀਆਂਦੇਹੀ ਤਮਚ
 ਲੋਅਗੋਹਮਾਮਤੈਸਿਲੇਹੀ ਏਤਨੀਬਤਕਾਰੀਕੋਸਿਧਾਉਤੁਗੀਲੀਤੀ॥੪੮॥ **ਬੋਲੋਰੁਈ**
ਵਾਹਿਗੁਰੁਆਗੋਸਾਖਿਹੋਰੁਚਲੀ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਕਉਰੀਈਬਲਾਸਿਧਤਗ
 ਏ॥ ਤਮੇਆਖਿਆਜੀਤਸਾਡੀਰਜਾਈ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਚਲੁਰੁਈਬਲਾਅਸ
 ਰੀਚਲੀਏ ਜੇਕਰਤਗਾਅਸਨੁਭੀਲੈਜਵੈ॥ ਤਮੇਆਖਿਆਭਲਾਜੀਚਲੀਏਸੁ ਤਬਗੁਰੁ
 ਨਨਕਜੀਉਬੋਉਤੁਗੀਲੀਤੀ ਜਾਂਦੇਹੀਅਚਲੁਵਟਲੇਦੇਵਿਚਾਏਕਾਪਿਪਲਦੇਹੇਠਬੜਾਅ
 ਹਾਉਸਉਪਰਬੈਠਗਏ॥ ਜਬਸਿਧਾਅਏਤਾਰੀਅਏਖਨੁਜੋਨਨਕਤਪਾਅਗੋਹੀਆਸਉ
 ਲਈਬੈਠਹੋਸੁ ਤਬਗੋਰੁਪੁਨਾਥਕਹੀਆਅਏਸੁਹੋਨਨਕਤਪੇਅਏਸੁ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀ
 ਕਹੀਆਅਏਸੁਏਕੀਕਰਕਉਅਏਸੁਆਹੋਰੋਗੋਰੁਪੁਨਾਥਜਤੀ॥ ਤਬਤੁਰਥਰੀਕਹੀਆ
 ਰੇਨਨਕਤਪਾਤ੍ਰੇਤਾਮਾਂਦਿਆਨਹੀਥਾਉਥੇਹੀਬੈਠਗਹੀਆਥਾਅਰੁਅਸੀਭੁਕਿਹੀਅਦ
 ਕੇਨਹੀਸੁ ਚਲੇਹੀਅਏਹਾਂਸੁ ਪਰਤ੍ਰੇਕਹੀਰਾਹੀਵਿਚਭੀਨਹੀਮਿਲਿਆਂਫੇਰੁਅਗੋਹੀਅ
 ਏਕਰੀਬੈਠਗਾਈਆਸੁ ਅਰੇਨਨਕਤਪਾਤ੍ਰੇਤਾਕੋਈਏਸਦੀਪੁਰਪੁਨਜਰਾਮਵਦਹੋਸੁ
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਤਰੇਰੁਥਰੀਏਸਟਗਮਾਰਏਕੀਕਰਾਸਚਮਤਿਕੀਆਨਿਥ

ਤਰਾਉਸਤ ਦੁਹਮਰਸਤਿਗੁਰਪੁਰਾਆਇਅਤਿਬਚਨਕਾਸੁਰਾਜਿਨਹਮਕਭਿਪਖੁਲਗ ੧੫੯
 ਏਵੈਸੇ। ਤਮਤੇਮਗੋਈਹਾਂਮਾਇਬੈਰੇਗੋਸਾਇਸਿਧਨਲਹੋਈਮਚਲੁਬਟਲੇਮੇਲੇਦੇਵਾਚੈ।

ਨਨਕਕੋਪੁਭਾਕ੍ਰਿਪਕੀਲੀ। ਸੁਵਹੋਰਥਗੀਤੈਮਕਲੁਨਲੀਨੀ। ਤਬਭਰਥਗੀਚੁਪਕਾਰਿਗਾਇ
 ਆਜਾਉਬੋਮੇਲਭਿਜਾਕ੍ਰਿਮਤਵਟਲੇਦੇਲੋਕਗੁਰੁਨਨਕਜੀਨੂੰਸਿਵਤਾਲੋਕਮਾਇਕਾਰਿਪੈਰੀ

ਪਏ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਸਟੀ ਰੀਲੀ ਕਰਨੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਆਰਿ ਉਭਰਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸੇ
 ਲੋਕ ਦੁਖ ਦੇਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਭਰਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਮਰਦ ਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਤੀਭਿ ਸੇ ਲੋਕਾ ਦੇਹੈ ਸੁ॥ ਅਤੇ ਦੁਇ ਸੰਧ
 ਕੀ ਪਾਰਾਵੀ ਚਹੈ ਨਿਉ ਨਨਕ ਲਈ॥ ਅਸਾ ਭਵ ਚ ਨੁਹੈ ਉਨ ਨੂੰ ਰੀ ਮਿਲਣ ਹੋਸੁ॥ ਤਬ ਮੇਰਾ ਖਿਆਜੀ
 ਮਰਦ ਨੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤਲਵੰਡੀ ਹੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਆਰਿ ਉਭਰਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸਤਾਈ ਭਿਥੇ
 ਜਗੁਰ ਲੋਕਾ ਦੇਹੈ ਸੋ॥ ਤਬ ਮੇਰਾ ਖਿਆਜੀ ਭੁਲਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੀ॥ ਮੇਰੀ ਅੰਦ॥ **ਬੋਲੋ ਉਭਰਾਈ ਹੀਰੂ**
ਗੁਆਲੀ ਸਾਖੀ ਹੀਰੂ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਉਭਰਾਈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਭਰੀ ਲੀਤੀ॥ ਆਇ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਚੰਦ ਬਾਂਨ
 ਸਿਪੁ ਦੇ ਪੁਹਤੇ॥ ਆਇ ਉਤਰੇ॥ ਚੰਦ ਬਾਂਨ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਉ ਸੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਆਰਿ
 ਈ ਬਾਲਾ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰਤ ਚਲੁ ਗਈ॥ ਆ॥ ਅਤੇ ਕਲੂਭੀ ਚਲੁ ਗਈ॥ ਆ॥ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਬੀਭੀ ਚ
 ਲਿਗਈ॥ ਚਾਚਾ ਲਲਾਇ ਕਰਹਾ ਦੇਹੈ ਹੁ॥ ਅਸਾ ਨੂੰ ਚੰਬਾੜੀ ਪਓ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਜਗੁ
 ਰ ਲੋਕਾ ਦੇਹੈ॥ ਤੀ ਮਰਦ ਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸਾਦੇ ਲਿਆਉ॥ ਚਪਾਤ ਹੀ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ਤਾ ਮੇਰਾ ਖਿਆ
 ਜੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਸਾਦੇ ਲਿਆਵਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ॥ ਆਰਿ ਆਹੋ॥ ਤਬ ਮੇਰਾ ਖਿਆਜੀ ਭੁਲ
 ਜੀ॥ ਤਾ ਮੇਰਾ ਖਿਆਜੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਸਾਦੇ ਲਿਆ॥ ਚਾਚਾ ਪੜੀ ਰਾਤ ਗਈ॥ ਆਹੀ॥ ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਨਿਕਲੁ ਕ
 ਰੀ॥ ਮੇਰੇ ਆਇ॥ ਆ॥ ਜਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਬਾਲਾ ਹੋ॥ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਰੀ ਕਰੀ ਨਲਾਫੇ
 ਰਦਾ॥ ਆਹਾ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਭੀ ਇਨ ਦੇ ਨਲਾਫੇ ਰਦਾ॥ ਆਹਾ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਿਚਾਰ
 ਰਕਾਰੀ ਕੋ ਮੇਰੇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਸਿਵਾ ਨਹੀ ਲਿਆ॥ ਸਿਵਾ ਨਹੀ ਕੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਾਹੀ ਪਾਇ॥ ਆ॥ ਤਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹੀ ਨਿਕਲੀ॥ ਆਰਿ ਉਭਰਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਤੇ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਾ ਮਵੈ॥ ਕਰਤਾਰ ਸਹਾਇ ਹੋ
 ਵੈ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਰਾਭਲਾ ਕਰੈ॥ ਅਤੇ ਆਪੁਣੇ ਨਾਮੁ ਦਿਤ ਦੇਵੈ॥ ਅਤੇ ਸੁਣੁ ਉਭਰਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਤੇ ਨੂੰ
 ਨਕਤ ਪਾਸ ਦਦਹੈ॥ ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕੀ ਬੈਠੈ॥ ਤਾ ਮੇਰਾ ਖਿਆਜੀ ਭੁਲਾਈ

ਸਜਾਏ ਤੇਰਾ ਬਾਬਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਹੋਤੈ ਚਲਾ ॥ ਸਜਾਏ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀ ਮਹਾ ॥ ਸਜਾਏ ਉ ੧੬੦
 ਠਿਤਰਿਆ ॥ ਆਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਢਾਹਿ ਪਇਆ ॥ ਗੋਸਟਿ ਸਜਾਏ ਨ ਲਹੈ ਏਤਲਵੀ ਭੂਤੇ

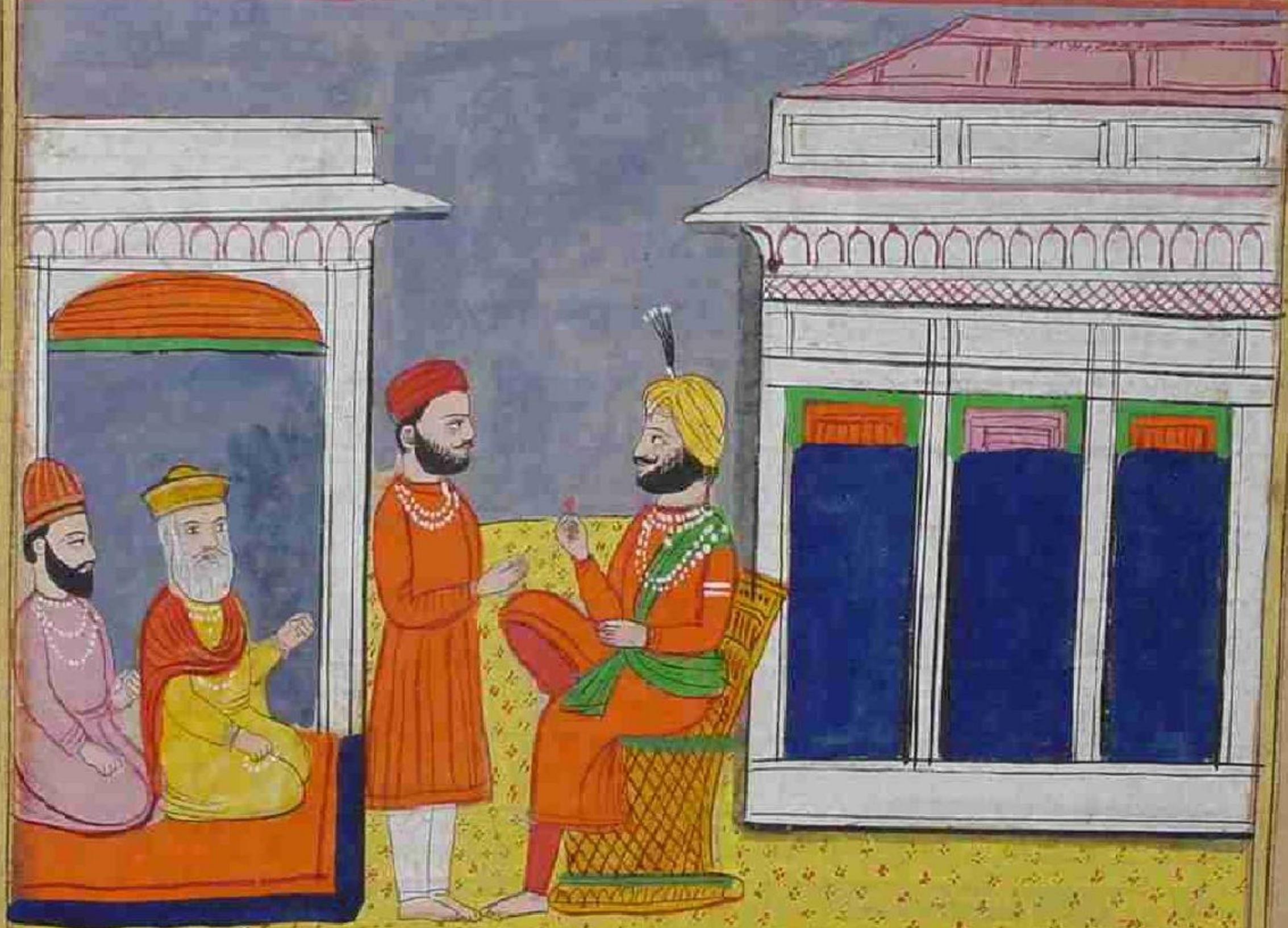
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਆਉ ਸਜਾਏ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਮਾਂਵੈ ॥ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਜਾਏ ਤੇਰਾ ਪਿਉ
 ਕਲਵ ਸਹੈ ਏ ਮਹੀ ॥ ਅਸਨੂੰ ਜਗੁ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਵਣ ਹੀ ॥ ਆਖੁ ਤੈਨੂੰ ਕੇਹਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇ

ਏਥੇ ਮੇਸੋ ਤਬ ਸਜਾ ਦੇ ਦਾ ਬੈਰਾ ਗੁਛਾਟਿ ਗਾਇਆ ਬੀਮੀ ਮੇਨ ਹੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਮਸੋ ਸੁਬ
 ਹੁਤ ਕੀਤਾ ਮਤਿ ਕਰੀ ਮਾਂ ਸਜਾ ਦੇ ਮੈ ਤੇਰਾ ਬਾਬਾ ਨਤੀਖ ਤਰਜਮਾ ਕਰ ਬੈਰਾ ਗੁਨ ਕਰਾ ਤੇ ਰੇਨਾ
 ਲਕਰਤ ਰਹੈ ਨਤੀ ਮਰਦ ਨੇ ਤੇ ਭੀ ਚਿਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਸਜਾ ਦੇ ਨੁਬੰਦ ਕਰਾਇਆ ਮਖੀ
 ਮਾਪੁਈ ਮਾਜੋ ਕੀਉਇ ਮਾਤਾ ਮਹਾ ਮਗੈ ਕੋਈ ਮੁਇ ਮਾਂ ਡਿਲ ਨਹੀ ਤੇ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹੀ ਮਾਂ ਮਾਖੁ ਭਈ ਤੋ ਨੁਕੇ ਹੜਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਈ ਮੇ ਮਾਖੁ ਦਿਖਾ ਕਪੜੀ ਮਾਦਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਈ ਮੇ
 ਮਕੇ ਦਰਗਾਹਿ ਦਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਦੇਈ ਮੇ ਜੇਤੁ ਮਾਖੋ ਸੋਈ ਦੇਈ ਮੇ ਤਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਮ ਦਾ ਬਲੀ ਮਾਂ
 ਹਾ ਤਬ ਸਜਾ ਦੇ ਮਾਖੀ ਮਾਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ ਜੇ ਬਾਬੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁੰ ਦਿਤਾ ਹਈ ਸੋ ਮੇ ਨੁੰ ਦੇਹਾ ਅਤੇ ਮੇ
 ਨੁੰ ਸਾਤੀ ਮਵੈ ਮੇ ਨੁੰ ਰੋਣਾ ਘੜੀ ਘੜੀ ਮਾਵਦ ਹੋ ਮੇ ਨੁੰ ਕੀਰਪਾ ਕਰੇ ਮਪੁਣੇ ਨਲਹੀ ਰਖੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਰਾਗੁ ਵਡੀ ਸੁਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ਬਾਬਾ ਮਾਇ ਮਹੈ ਉਠ ਚਲਣਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਝੁਰਪ ਸਾਰੋਵਾ
 ਸਚਾ ਘਰਿ ਸਚੁ ਕੋ ਸੇਵੀ ਮੇਸਚੁ ਖਰਾ ਸਚਿ ਮਰੇਵਾ ਕੁੜੀਲ ਬੁਜਾ ਬਾਇਨ ਪਾਂਸੀ ਮਗੈ ਲਹੈ ਨਰਾਉ
 ਮੰਤਰਿ ਮਓਨ ਬੈਸਹੁ ਕਹੀ ਮੇਜੀ ਉਸੁ ਦੇ ਘਰਿ ਕਾਉ ਜੀ ਮਣੁ ਮਰਦ ਵਡਾ ਵਿਛੋੜਾ ਬਿਨ ਸੈਨ ਗੁਸ
 ਬਏ ਲਬਿਧੀ ਪੋ ਮਾਇ ਮਾਜਗੁ ਝੁਲਾਇ ਮਕਲੁ ਖੜਾ ਹੁ ਮਏ ਬਾਬਾ ਮਾਵਹੁ ਭਈ ਉਗਲ ਮਿ
 ਲਹ ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਦੇਹੁ ਅਸੀਸ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਚੜਾ ਪੁਰ ਮੇਲੁ ਨ ਚਕਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਮਾਦੇਹੁ ਅਸੀਸ ਹੋ
 ਅਸੀਸ ਦੇਵਹੁ ਭੀ ਕਰੇਵਹੁ ਮਿਲਿ ਮਾਕਾਰੀ ਮਾਂ ਮੇਲੋ ਇਕ ਭੁਲੇ ਨਵਹੁ ਬੇਹੁ ਬਾਵਹੁ ਗੁਰਸ
 ਬਦੀ ਸਚੁ ਖੇਲੋ ਜਮ ਮਰਗ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਸਬਦ ਸਮਾਣਾ ਚੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸਚ ਦੇ ਸੁ ਸਾਜਨੁ ਸੈਨ ਮਿਲੁ
 ਸਿਜੇ ਗੀਗੁਰ ਮਿਲ ਖੇਲੇ ਫਾਸੁ ਬਾਬਾ ਨੀਗੜਾ ਮਾਇ ਮਾਜਗ ਮਹਿ ਦਖ ਸੁਖ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ
 ਲਿਖਿ ਮੜਾ ਸਹਾਨ ਫਲੇ ਜੇਹੜਾ ਪੁਰਬ ਕਮਾਇਆ ਬਹਿਸ ਚੋਲਿਖਾ ਮੀ ਮੁਤਿ ਬਿਖਿ ਮਾਜੀਤੁ
 ਲਾਇਆ ਤਿਛਲ ਗੋ ਕਮਣਾ ਮਰੀ ਕਮਣ ਪਏ ਬਹੁੰ ਰੀਗਲ ਤਾਗਾ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਭਾਇਆ

ਮਨੁਹੋਛਗੁਜਸਾਮਖੀਖਾਇਆ। ਨਮੁਰਜਦਆਇਆ। ਕਾਲਿਭੁਤਿਨਗੋਬੰਧਚਲਾਇਆ॥ ੧੬੧
 ਬਬਰੋਵਹੁਜੇਕਿਸੇਰੋਵਣਜਹੇ। ਹਿਕਰਾਆਇਆ। ਜਾਤਿਸੁਰੁਇਆ। ਰੁਨੇਰੋਵਣਹਾਰੇ। ਪੁਤਰੁ
 ਈਰੁਤੀਜੇਰੋਵਹੀਪ੍ਰਤਿਮੁਆਤਿਪਿਅਚੇ। ਭੈਰੋਵੈਗੁਣਸਰਸਮਾਲੇਕੋਮਰੈਨਮੁਇਆ। ਨਲੋ। ਨਨਕ
 ਜੁਗਜੁਗਜਾਣਸਿਜਾਣਰੋਵੈਸਚਸਮਾਲੇ॥ ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦਾਇਆ। ਕਾਰਿਕੈ। ਆਖਿ
 ਆਸੁਦਸਹਜਦਾਤੇਰੇਪਿਉਸਬਸਫਨਾਮਿਗਲੀਤਾ। ਮਹਾਅਸਤਿਸਤਈਸਾਫੀਆ। ਮਹਾਜੇ
 ਤੇਉਥੇਚਲੇਤਤ੍ਰਿਭੁਉਸੇਜੇਹੋਵਹੀ॥ ਤਬਸਜਦੇਆਖਿ। ਆਜੀਮੈਨੂੰਬਬੇਦੇਸਨੁਲੇਚਲੇ॥ ਤ
 ਬਰਬਮੇਰੇਤੇਰੀਮਿਹਰਵਨੁਹੋਵੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਆਚਲੁਭਈਬਲਸਹਜਦੇਨੂੰਲੇ
 ਚਲੀ। ਮੇਉਥੇ। ਤਮੇ। ਆਖਿ। ਆਚਲੇਭਲਜੀ॥ ਤਬਅਸੀਝੰਝੇਹੋਚਲੇ॥ ੫੦॥ **ਬਲੋਭਈਜੀਮਿਹ**
ਹਿਗੁਰੂਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਤਬਜਦੇਜਾਦੇਮੁਲਤਨੁਈਧਰਤੀਵਿਚਗਏ॥ ਤਨੇਝੇਤਉਭੇ
 ਪਰੇਕੋਹਨਵਉਤੇਉਥੇ। ਇਕਸਜਣਹੁਹੀਦਾ। ਮਹਾਬੈਠਹੋਇਆ। ਮੁਸਲਪਾਈ। ਉਹਸਜਣ
 ਕੇਹੀਤਰਾਦਾ। ਮਹਾਜੇਹੀਤਰਾਪਵਿਝਹੋਦੇਹੈਨਬੈਸਨੋ। ਮੇਸਹੋਇਆ। ਬੈਠਾ। ਮਹਾਜਬਉਸਗ
 ਰਉਦੇਨੇਝੇਗਏ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿ। ਆਸਹਜਦਾਇਸਗਰਉਵਿਚਜਾਹੀਦੇਖਚਾਖਮ
 ਉਤ੍ਰਿਬਲਕਹੈ॥ ਪਰਦੇਖੀਕਿਸੇਦਦਉਨਖਈ॥ ਤਾਸਹਜਦੇਆਖਿ। ਆਜੀਮੈਨੂੰਕੇਹਾਭਰਹੈਜਾ
 ਤਸੀਮੇਰੇਨਾਲਹੋਤਾ। ਸਹਜਦਾਉਠਿਕੇਸਹਰਵਿਚਗਏਆ॥ ਅਤੇਸਜਦੇਦੇਕਪੜੇਬਹੁਤਉ
 ਚੇਅਹੇ॥ ਤਬਸਹਜਦੇਨੂੰਪਹਲੇਉਹਸਜਣਹੀਮਿਲਿਆ॥ ਤਬਸਹਜਦੇਸਜਣਨਲਰਾਮ
 ਸਾਤਿਕੀਤੀਤਰਦੇਖੁਕੈ॥ ਤਬਅਗੋਸਜਣਕਹੀ। ਆਜੀਉ। ਮਉਭਈਸਾਤਿਰਾਮੁ॥ ਤਫੇਰਸਜ
 ਣਪੁਛਿਆ। ਰਾਈਜੀਤ੍ਰਿਕਿਬੋ। ਮਾਂਇਓ॥ ਤਾਸਹਜਦੇਆਖਿ। ਆਜੀਪਰਦੇਸੀਅਹੇ॥ ਤਬਫੇਰਸਜ
 ਣਕਹੀ। ਅੰਭਈਤ੍ਰਿਹੀਦਕੋਨਹੈ॥ ਤਾਸਹਜਦੇਆਖਿ। ਆਜੀਮੈਮਿਰਸੀਹੋਦਹੈ॥ ਤਬਸਜਣਆ

ਪਿਅਮਾ ਭਾਈ ਕੀ ਸੈਵ ਤੇ ਮਾਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸਿ ਹਿਵੈਗਾ ਤਾ ਸਹਜ ਦੇ ਮਾਖਿਅਾ ਜਜਮਾਨੁ ਮੈਵ ਤੇ ਮਾ
 ਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸਿ ਹਿਹਾ ਤਬ ਫੇਰ ਸਜਣ ਪੁਛਿਅਾ ਭਾਈ ਉਸਦਾ ਨਭੀ ਕੀ ਮਾਹੈ ਤਬ ਸਹਜ ਦੇ ਕਹਿਅਾ
 ਜੀ ਉਸਦਾ ਨਭੀ ਨਨਕਾ ਨਿਰੀ ਕਹਿਹੈ ਸੋ ਤਾ ਸਜਣ ਮਾਖਿਅਾ ਭਾਈ ਉਹੁ ਕਉ ਵਹਿਦੁ ਹੈ ਤਾ ਸਹਜ
 ਦੇ ਕਹਿਅਾ ਜੀ ਉਹੁ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਦੁ ਹੈ ਵਡਾ ਮਾਦਮੀ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਸਜਣ ਮਾਖਿਅਾ ਭਾਈ ਉਹੁ ਅਸ ਜੇਹ
 ਹਿਹੈ ਕੇ ਅਸ ਬੋਭੀ ਉਚੈ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜ ਦੇ ਕਹਿਅਾ ਜਜਮਾਨੁ ਉਹੁ ਤਸਾ ਬੋਭੀ ਵਡਾ ਮਾਦਮੀ ਹੈ ਸੋ
 ਤਬ ਸਜਣ ਮਾਪਣਾ ਮਾਦਮੀ ਮਾਨੁ ਕਹਿਅਾ ਮਰੇ ਭਾਈ ਉਹੁ ਵਡੇ ਮਾਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸਿ ਹਿਹੈ ਇਸ ਕੋ
 ਮਦਿਰ ਲੈ ਜਾਓ ਭੁਲੀ ਤਰਾਨ ਲਾਖਿ ਜਮ ਤ ਕਰਣੀ ਮਤੇ ਭੁਲੀ ਤਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਲ ਉਣ ਪਿਲ
 ਉਣਾ ਸਜਣ ਕਹਿਅਾ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਇਨ ਦੇ ਨਲਾ ਸਜ ਦੇ ਨੂੰ ਖਵਾਹੁ ਦਿ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਮਦਿਰ ਲੈਗ
 ਏ ਲੈ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਜ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ ਮਤੇ ਲਗੇ ਮਾਖਿਅਾ ਮਾਖੁ ਭਾਈ ਦਿਸੁ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ
 ਹੋਰ ਕੀ ਮਾਹੈ ਤਾ ਸਹਜ ਦੇ ਨੇ ਮਾਪਣੈ ਮਨੁ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਭੁਲਾਤ ਪਾਜੀ
 ਮੈਨੂੰ ਭੁਲੀ ਜਾਗ ਬੇਜੀ ਮਾਹਈ ਸੁ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ ਹੈ ਨੀ ਮਤੇ ਬੀਨ ਬਹਾਲਿ ਮਾਹਾ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਖਿਅਾ ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਨੂੰ ਸਹਜ ਦੇ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਮਤੇ ਮੇਰੀ ਅਸੀ ਦੋਵੈ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਜਾ ਦੇਖੀਏ ਤਾ ਕੀ ਮਾਦੇਖੀਏ ਜੋ ਸਜਣ ਮਜੇਹੀ ਤਰ
 ਬੈਠਹੈ ਜੀ ਸਤ ਰਵਤ ਪਰ ਮਬੈਸ ਨਹੋ ਦੇ ਹੈ ਨੀ ਤਾ ਜ ਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿਅਾ ਭਾਈ ਸਜ
 ਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਮਗੋ ਸਜਣ ਕਹਿਅਾ ਮਾਖੁ ਭਾਈ ਸਾਤਿ ਕਰਤਾਰ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਿ
 ਹੀ ਭਾਈ ਸਜਣਾਇ ਕੁਏ ਬੇ ਅਸਾ ਮਿਰਾਸੀ ਮਾਇ ਮਾਹੈ ਸੁ ਤਬ ਸਜਣ ਮਾਖਿਅਾ ਜੀ ਏ
 ਬੇਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਾਇ ਮਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾ ਭਾਈ ਮੁਕਰਦਾ ਕਿਉ ਹੈ ਇਥੇ ਹੀ ਮਾਇ
 ਮਾਹੈ ਤਬ ਮਗੋ ਸਜਣ ਮਾਖਿਅਾ ਜੀ ਤਸੀ ਮਤੀ ਤਫਕੀਰ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਜਗੁਰਾ ਕੀ ਮਾਪਈ ਹੈ ਸੁ

ਜੋ ਮੇਤਾ ਸਾਥੋ ਮੁਕਰਾ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾਜਾ ਹਿਰਾਣੀ ਬਲਾਇ ਸੁਖੈ ਸਨੂੰ ਦਾ ਮੁਹਕਲਾ ੧੬੨
 ਕਰੁ ਮੇਦਰੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਕਾਢਿ ਲਿਆਉ। ਗੋਸਾਇ ਜਜ ਦਰਗੁ ਨ ਲੁਹੋਈ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇ ਮੇਦਰੋ

ਜਾਇਵਾੜੀ ਮਾਜਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਹਜਾ ਦ ਬਧਾ ਹੋਈ ਮਾ ਬੈਰਹੈ ਸੁ ਤਬ ਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਉਰ ਸਹਜਾ ਦ
 ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਮੇਦਰੋ ਤਬ ਸਹਜਾ ਦੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜਾ ਮਨੁ ਮੇਨੂੰ ਕੀਥੇ ਭੇਜੀ ਮਾ ਸੈ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ

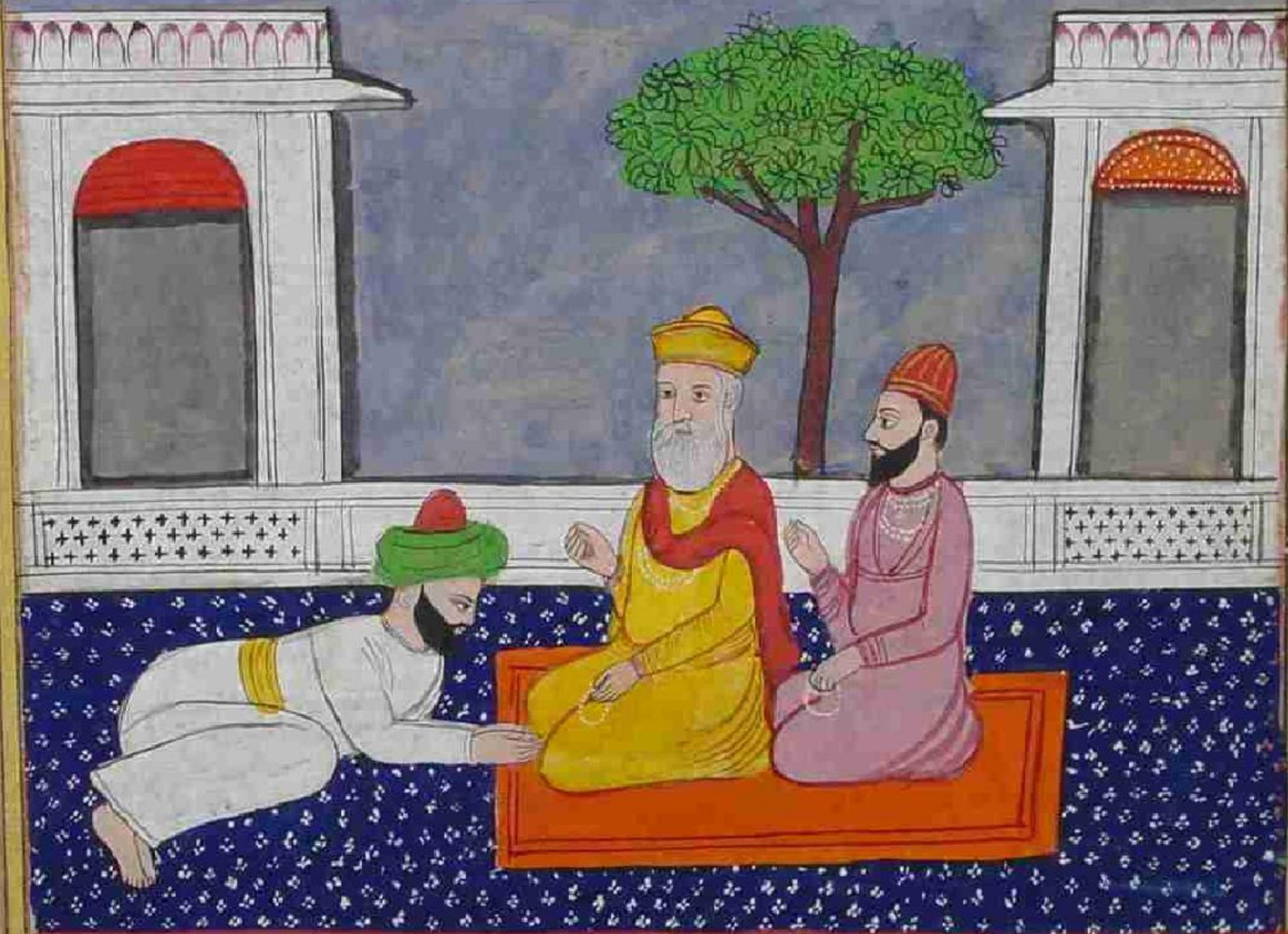
ਲਾਹਿਲੀਤੇਅਤੇਮੇਨੂੰਬੀਨਿਘਾਤਿਓਨੇਮੇਕੀਅਕਰਸੋਤਮੇਮਾਖਿਆਸਹਜਦਹੁਇਅ
 ਸੀਤੇਰੇਕਪੜੇਲੈਲੈਦੇਅਹੇਅਤੇਜਿਨਨੇਤੁਬਧਾਅਹਾਸੋਸਰਮਿਦਿਹੁਦੇਹੋਨੀਤਬਉਹੁਅਦ
 ਮੀਕਪੜੇਦੇਵਨਨਹੀਅਖੁਣਲਗੇਜੋਇਹੁਇਹਜੇਹਹੀਅਇਅਹੀਤਮੇਮਾਖਿਆਸਹਜਦ
 ਕਪੜੇਭੀਉਥੇਹੀਅਇਹਹਨੀਗੇਪਰਤੁੰਦਰਨਹੀਤਮੇਸਹਜਦੇਨੂੰਲੈਕਰਿਗੁਰੁਨਕਜੀਪ
 ਸਾਮਾਇਆਤਬਗੁਰੁਨਕਜੀਕਹੀਅਜੀਇਹੁਭਲਬੈਸਨਹੋਇਹੁਤਕੋਈਠਗੁਹੋਸੁਅ
 ਤੇਰੋਟੀਖਵਾਲਣਦੇਵਸਤੇਅਦਿਰਿਵਾੜਿਕਰਿਕਪੜੇਲਾਹਿਲੀਤੇਹੋਨੀਅਤੇਬੰਨਰਖਿਆਹੀ
 ਏਹੋਕੀਮੁਕਰਦਹੋਸੁਇਹੁਤਕੋਈਬੁਗੁਲਾਭਗਤਿਹੋਤਬਗੁਰੁਨਕਜੀਕਹੀਅਕਿਉਰੁ
 ਈਸਜਣਤੁੰਇਹੁਕੀਅਕੀਮੁਕਰਦਹੋਅਗੋਸਜਣਸਰਮਿਦਿਹੋਇਅਬੋਲੁਸਿਘੋਨਹੀ
 ਤਬਗੁਰੁਨਕਜੀਸਬਾਇਬੋਲਿਆ **ਸੁਹੀਅਹਲਾ** ਉਜਲੁਕੇਹਾਚਿਲਕਣਾਘੋਟਮੁਕਲਿੜੀ
 ਮਸਾਘੋਤੀਅੰਦਗੁਨਤਿਤਰੋਮੇਮਲਪੋਵਾਨਿਤਾਸਜਣਸੇਈਨਲਮੇਮਏਚਲਾਇਅਨ
 ਲਚਲੀਨੀਜਿਤਦਰਲੇਖਾਂਮੰਗੀਅਜੇਹਾਜਰੁਖੜੇਦਿਸਿਨੀਰਹਾਉਅਮਿਝਣਪਿਪਲੁਜੀ
 ਮਿਅੰਬੁਹੇਤੇਪਰਮੁਸਲਾਬਹਰੋਦਿਸੈਸੋਹਣਅਦਿਰਿਪੋਟੇਲਾਲੁਅਥੇਟਿਕਲਲੁਹੋਗਲੁ
 ਵਿਚਮਾਲਚਰਾਬਾਂਦਫਰੋਸੀਅਥਿਅਠਗਣਨੂੰਸਿਸਰੁਬਗਾਬਗੇਬਗੁਲੇਤੀਰਸੁਮਿਝਣ
 ਸੀਨੀਘੁਟਿਘੁਟਿਜੀਅਮਰਦੇਉਹੁਬਗੇਨਕਹੀਅਨੀਕੋਰੋਮਤਿਪਮੜੀਅਪਾਸੋਚਿਟਵੀ
 ਅਹਾਢਰੀਅਕੀਮੁਨਅਵਨੀਬਿਨੁਨਵੈਸਖਣੀਅਹਾਸਿਮਲਰੁਖਸਰੀਰਮੇਮੇਜਨੁਦੇਖੁਰੁ
 ਲੀਨੀਜੋਫਲੁਕੀਮਨੁਅਵਨੀਸੇਗੁਣਮੇਤਨਿਹੀਨੀਅਪੁਲੇਭਾਰਉਰਾਇਅਰੂਗਰਵਦਬਹੁ
 ਤਾਅਖਿਲੋਇਣਨਲਹਾਮੇਚੜੀਲੀਘਾਕਿਤਾਚਕਰੀਅਚੀਰੀਅਈਅਅਵਰਸਿਅ
 ਣਪਕਿਤਾਨਨਕਨਮੁਸਮਲਤੁੰਬਧਛੁਟਹੀਜਿਤਾਪਤਬਸਜਣਗੁਰੁਨਕਜੀਦਿਚਰ

ਤੇ ਭੇਦ ਹੋ ਪਾਏ ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਸਜਣ ਜੇ ਇਹ ਕੀ ਮੁਛ ਡੇਤ ਤੇ ਰੇ ਤੇ ਕਰ ੧੬
 ਤਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਤੇ ਕਰਤ ਰਜ ਪੇਤ ਤੇ ਰੇ ਜੀ ਅਵ ਭੁਲ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਸਜਣ ਆਖਿ ਅਜੀ
 ਗੁਣ ਮੈ ਨੂੰ ਰਖਿ ਲੇਹੈ। ਮੈ ਅਉ ਗੁਣ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹੋਨਿ। ਤਸੀ ਮੇਰੀ ਗਾਤਿ ਕਰਾਇਹੀ ਆਏਹੈ। ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਵਿਭਾਈ ਸਜਣਾ ਇਹੁ ਸਜਣ ਤੇ ਰਾਮ ਦਾ ਸੁਹੈ। ਤਿਸ ਸਭਾ ਮਿ
 ਰਾਸੀ ਹੋ। ਜੇ ਇਸ ਤਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰੀ ਮਨਿ ਗਾਤਾ ਕਰਤ ਰਾਮਿ ਹਰਵਾਨੁ ਹੋਵੀਗਾ। ਸੇਭ ਤਿ ਦਸ ਦਸਾ
 ਰਾ ਆਖਿ ਅਚ ਭੁਲ ਕੀਤਾ। ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨ ਹੁ ਬਖਸੀ। ਅਨਿਗੋਫੇਰ ਨਹੀ ਕਰਗਾ ਇਹੁ
 ਕਸਬਾ। ਤਹੋਰ ਜੇ ਹਜੇ ਸੇਖ ਸਜਣ ਦੇ ਪਾਸ ਉਤੇ ਨਗਰ ਵਸਦੇ। ਮਹੇਸੋ ਇਸਦੀ ਸਿਖ ਸਿਗਾਤਿ ਸੀ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸਜਣ ਜੇ ਤੇਰੀ ਤਾਂਬਿ। ਮਹੇਸੋ ਨ ਲੁਲੈ ਕੇ ਸਜਣ ਦੇ ਨੂੰ ਮਥਾ ਦੇ ਕਵਾ।
 ਗੁਰੂ ਬਹੁਤ ਕੀਰੀ ਗਾਤੇ ਰੇ ਉਤੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਜਣ ਤੇ ਨੂੰ ਕਰਤ ਰਾਚਿਤਾ ਆ
 ਵੈ ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਆਹੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਖ ਸਜਣ ਨੂੰ ਨਿਵਾਜੀ ਆ ਸਿਖ ਕਰਕੇ
 ਮਹੇ ਚਲੇ ੫੧। **ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਬ ਮਹੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ।** ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ
 ਮਰਦ ਲੇਟੀ ਮੜੀ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਅਜੇ ਸਜਣ ਤੇ ਰੇ ਪਿਉ ਮਰਦਾਨੇ
 ਦੀ ਸਮਾਪ ਹੋ। ਤਾ ਸਹਜ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀ ਆ। ਘੜੀ ਵੇ ਕੁ ਬੇਰੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਾਇ
 ਬੋਲਿ ਆ **ਮਰੁ ਮਰਾ**। ਮਾਂਦਿ ਮਾਂ ਮੁਈ ਨ ਮਨੁ ਮੁਈ ਮਾਂ ਸਰੁ ਲਹਰੀ ਮੇ ਮਤਾ। ਬੋਹ ਬਿਜਾਲੇ
 ਬਲਿਕਾਟਿ ਕੈ ਸਚਾ ਵਖਰੁ ਜੀਤਾ। ਮਨ ਕਮਨ ਮਹਿ ਮਰਸੀ ਸਚੁ ਨ ਲਗੇ ਕਤਾ। ਰਾਜਾ ਤਖਤ
 ਟਿਕੈ ਗੁਣੀ ਭੀ ਪਚਾਇਣ ਰਤਾ। ਬਾਬਾ ਸਚਾ ਸਹਬੁ ਦੁਰਨ ਦੇਖਾ। ਸਰਬ ਜੋਤ ਜਗੁ ਜੀਵਨ
 ਸਿਰ ਸਿਰ ਸਚਾ ਲੇਖਾ। ਧਰਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਸਨੁ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਸਿਕਰਾਇ ਦੁਤ ਪੇਉ ਖਾਰੀ। ਮਾਂ
 ਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸੋਹੈ ਦਰਸਾਏ ਮਾਂ ਕੀ ਮਰਾਹੀ ਮਫਾਰੀ। ਜੀਗ ਮੁਜੇ ਪੇਸਤੀ ਸੀਨੀ। ਅਸੀ ਗੁਰ ਪੁਰੇਵੀ

ਚਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਫਲੁ ਕਥਹੁ ਨ ਪਵਾਸਿ ਸੇਵਾ ਕਰਈ ਸਾਰੀ॥ ੨॥ ਨਿਧਾਨੀ ਮਾਧਨੁ ਨਿਗੁਰੀ ਅੰਗੁ
 ਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਅਤ੍ਰਿ ਮਾਣੁ॥ ਅਪੁਲੈ ਮਾਣੁ ਕੁਰੁ ਪਕਾੜੀ॥ ਨਿਤਾਇ ਅੰਤ੍ਰਿ ਤਾਣਾ ਹੋ ਮਜਪਾਨੀ
 ਜਾਇ॥ ਅਗੁਰ ਮਤੀ ਸਚੁ ਪਛਾਣਾ॥ ਨਮੁ ਬਿਨ ਨਹੀ ਦਰਦੋਈ ਬੁਠਾ॥ ਅਵਤ੍ਰਿ ਜਾਣਾ॥ ੩॥ ਸਚਾਨੁ
 ਸਲਹੀ॥ ਮੇਸ ਚੇਤੇ ਤਿਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨ ਮਨੁ ਮਾਜੀ॥ ਮੇਬਹੁੜੀ ਨੇ ਮੇਲ ਹੋਈ॥ ਜਬ
 ਲਗਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨ ਵਸੈ ਤਬ ਲਗਾ ਪਦ ਨਹੋਈ॥ ਨਨਕਾ ਸਿਰ ਦੇ ਛੁਟੀ॥ ਮੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ ਸੋਈ॥
 ੪॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਸਮਾਧ ਮਰਦਾਨੇਈ ਉਤੇ ਬੈਠੈ ਪੜੀ॥ ਆਚਾਰ ਕਾਧੀ॥ ਅਨੁਵਿਚਰ ਹੋ॥ ਫਿਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ॥ ਮਾਖੀ॥ ਅਸ ਜਦਾ ਅਸ ਭਾ॥ ਮਾਖੀ॥ ਅਮਨੀ॥ ਤਬ ਸਜਦੇ॥ ਮਾਖੀ॥ ਅਜੀਜੈ
 ਤੁਸੀ॥ ਅਖੋਗੇ ਸੋ ਮਨ ਗਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ॥ ਮਾਖੀ॥ ਅਸ ਜਦਾ ਤੁਏ ਬੇਹੀਰੁ ਮਰਦਾਨਾ॥
 ਰੁਖਾਗੁ ਮਾਹਾ॥ ਤਾ ਸਜਦੇ॥ ਮਾਖੀ॥ ਅਜੀਟ ਬਰਦਾਕੀ॥ ਅੰਕਰੀ॥ ਮੇ॥ ਟਬਰ ਤਾਏ ਬੇਹੀਰ ਹੋ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ॥ ਅਸ ਜਦਾ ਏਥੇ ਤੇਰੀ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇਈ ਮੰਜੀ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਿਖ ਸਿਗਾਤੈ
 ਬਹੁਤ ਮੰਨੀ॥ ਅਸ ਤੇਨੂੰ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬਹਾਲਵਾ ਹੋ॥ ਤੈਨੂੰ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ॥ ਅਖਦੇ॥ ਮਾਹੋ॥ ਤੁੰਟ ਬ
 ਰਾਮ ਪੁੰਨੇ ਨੂੰ ਲੈ॥ ਮਾਓ॥ ਤਾ ਸਜਦੇ ਕਾਹੀ॥ ਅਜੀਤੁਸੀ॥ ਕੀਪਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੇ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਅਪਾਰ ਰਹਾ
 ਗਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ॥ ਮਾਖੀ॥ ਅਸ ਜਦਾ ਜਿਤੁ ਵੇਲੇ ਤੁੰਯਾ ਦਿਕਰੈਗਾ॥ ਅਸੀ॥ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ
 ਪਾਸ ਖੜੇ॥ ਮਾਹੋ॥ ਤੁਸਾਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ ਕੋ ਜਾਣੀ॥ ਤਬ ਸਜਦੇ ਕਾਹੀ॥ ਅਜੀ॥ ਮੇਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਹੋ ਸੁ॥
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ॥ ਸਜਦੇ ਨੂੰ ਟਿਕ ਕੇ॥ ਇਕੁ ਸਬਦ ਕਾਹੀ॥ ਮਾ **ਭੈਰਵ ਮਹਲਾ ੧**॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ
 ਤਰੇ ਮੁਨ ਕੇਤੇ॥ ਇਦ੍ਰਾ ਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਤਰੇ॥ ਸਨਕ ਸਨਿਦ ਨਤਪ ਸੀਜ ਨ ਕੇਤੇ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪਾਰ
 ਪਰੇ॥ ॥ ਭਵ ਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੇ ਕਿਉ ਤਰੀ॥ ਮੇ॥ ਨਮੁ ਬਿਨ ਜਗੁਰੋ ਗੁਬੀ॥ ਅਪੇਦੁ ਬਿਪਾਤੁ ਬਿਰੁਖਿ
 ਮਰੀ॥ ਮੇ॥ ਪਰਹਾਉ॥ ਗੁਰ ਦੇਵਾ ਗੁਰਾ ਮਲਖਾ॥ ਮਭੇਵਾ॥ ਤਿਭਵ ਸੋਈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਅਪੇਦੁ ਤਕ

ਰੰਗਿਰਦਤੇਪਾਇਆਮਲਖਮਰੇਵਾਮਨੁਰਾਜਮਨਤੇਮਨਮਾਨਿਆਮਨਸਾਮਨਹਿਸ ੧੬੪
 ਮਾਨੀਮਨੁਜੋਗੀਮਨਬਿਨਸਾਬਿਓਗੀਮਨਸਮਏਗੁਣਗਾਈਰਾਗੁਰਤੇਮਨਮਾਨਿਆ
 ਸਬਦਿਬੀਚਾਰੀਮਾਤੇਵਿਰਲੇਸੀਸਰਾਨਨਕਸਾਹੀਬੁਭਰਪੁਰਲੀਨਸਚੁਸਬਦਾਨਿਸਤ
 ਗਾਠ। **ਭੈਰੋਮਹਲਾ**। ਤੁਝਤੇਬਹਰਕਛੂਨਹੋਇ। ਤੁਕਰਕਰਦੇਖੈਜਾਏਸੋਇ। ਕਿਅਕਹੀ
 ਮੇਕਿਛੁਕਹੀਨਜਾਇ। ਜੋਕਿਛੁਵਰਤੇਸਭਤੇਰੀਰਜਾਇ। ਰਹਾਉ। ਜੋਕਿਛੁਕਰਦਸੋਤੇ
 ਰੇਪਾਸੁ। ਦੁਜਾਬਾਏਨਸੁਣਹੀਕਿਸੁਆਗੇਕੀਚੈਅਰਦਸੁਆਖਣਸੁਨਣਸਭਤੇਰੀ
 ਬਾਣੀ। ਤੂੰਆਪੇਜਣਹਿਸਰਬਾਵਿਡਾਣੀ। ਕਰੇਕਰਾਏਜਾਏ। ਮਾਪਿ। ਨਨਕਦੇਖੈਬਾਪਿਓ
 ਬਾਪਿ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਹਜਾਏਨੂੰਮੰਜੀਬਹਾਇਕਾਰੀਬਿਦਾਰੁਏ। **ਬੋਲੋਭਾਈਜੀ**
ਸੀਵਾਹਿਗੁਰੁਅਬਾਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਥੋਊਰੀਲੀਤੀ। ਜਾਇਕੀ
 ਧਰਾਵਿਚਖੜੇਹੋਏ। ਉਥੇਹੀਰਮੁਗਲਫਕੀਰੁਆਹਾ। ਉਸਦਨਉਯਾਰਖਾਅਲੀਆਹਾ।
 ਪਰਸਦੀਵਾਯਾਰਅਲੀਆਹਾਉਸਦੇਨਲਭੇਦਹੋਈ। ਤਬਉਸਪੁਛਿਆਸੁਆਲੁਕੀਤੋਰੁ
 ਸੁਮਨਾਮੁਚਦਾਰੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਨਾਮੁਨਨਕਾਨੀਰਕਾਰੀ। ਤਬਮੁਗਲੁ
 ਬੋਲਿਆਮਾਇਨੇਚਫਹਮੀਦਸਾ। ਤਬਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਬੀਦੇਖੁਦਾਸਾ। ਤਾਮੁਗਲੁਬੋ
 ਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਗੁਫਤੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਾਪੀਰਜੀਦਾਮਸੁ। ਤਬਮੁਗਲੁ
 ਬੋਲਿਆਸੁਮਾਪੀਰਜੀਦਾਪੀਰ। ਤਬਨਨਕਜੀਕਹੀਆਮਰੇਅਰੇ। ਤਬਮੁਗਲੁਬੋਲਿਆ
 ਮਾਇਤਕਨੇਸੁ। ਤਬਨਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਮਾਓਗੁਫਤਾ। ਤਬਮੁਗਲੁਕਹੀਆਪੈਦਾਇਸ
 ਦਿਆਮੁਰਦਸਦੀ। ਤਬਨਨਕਜੀਕਹੀਆਯਕੁਖੁਦਾਇਪੀਰਸੁਦਕਾਲੀਅਲਮਮੁਰੀ
 ਦਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਖੁਦਾਇਦਰੀਦਿਗਰਨੇਸੁ। ਖੁਦਾਇਦਰੀਕਰੀ। ਤਬਮੁ

ਗਲਬੋਲਿਅਸੁਮਾਪੀਰਮਾਮੂਰੀਦਾਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੀਹੀਅਨਮੁਯਾਰੁਅਲੀਕੀ
 ਪਾਰੀਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੀਹੀਆਗੋਸਟਿਮੁਗਲਨਲਹੋਈਸਹਰਕੀਪਾਰਾਵੀਚੈ

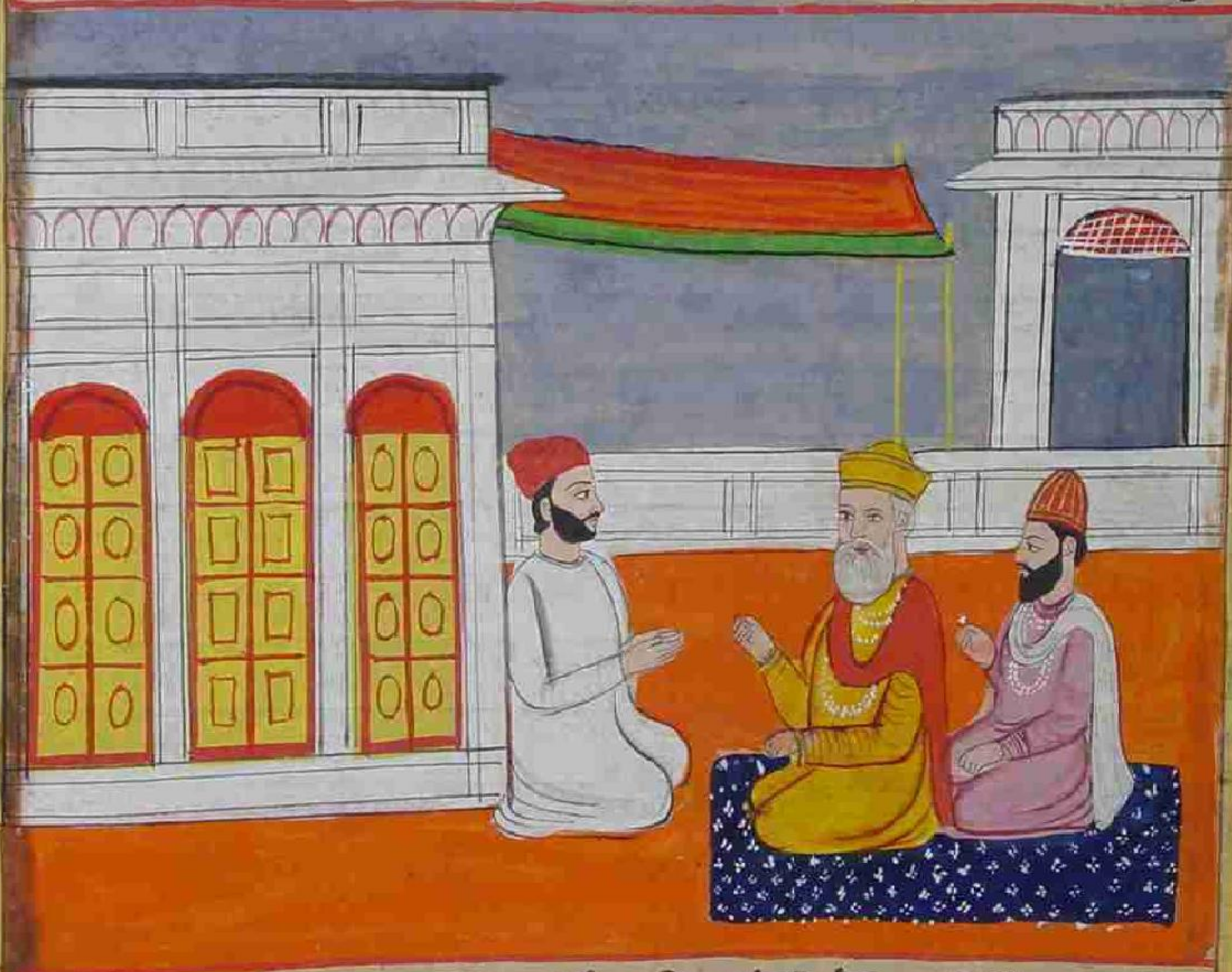

ਗੁਫਤਨਨਕਸੁਮਨਾਮੁਬਾਬਕੀਪਾਰੀਤਸਕੇਪਰਬੰਦਿਸਬਾਦਿਬੋਲਿਅਬੈਰਗੁਮੀ
 ਬੈਰਜੀਅਹਲਾਸਿਤਜਨਮਿਲਿਹਰਿਜਸੁਗਾਇਓਕੋਟਜਨਮੁਕੇਦੁਖੁਗਵਾਇਓ॥

ਜੋਰਾਹਤਸੋਈਮਨੁਪਾਇਓ।ਕੋਟਿਜਨਮੁਕੇਦੁਖਗਵਾਇਓ।ਸਰਬਸੁਖਹਰਿਨਾਮੁਵਡਾਈਗੁ ੧੬੫
 ਰਪੁਸਾਇਨਨਕਪਾਤਿਪਈਰਾ।**ਤਿਲੀਗੁਮਹਲਾ**।ਯਕਮਰਜਗੁਫਤਿਮਪੇਸਤੋਦਰਗੋਸ
 ਕਨਕਰਤਾਰਾਹਕਾਕਬੀਰਕਰੀਮਤ੍ਰਿਬੈਮੇਬਪਵਦਗਾਰਾ।ਦੁਨੀਆਂਮੁਕਾਮੇਫਨੀ।ਤਿਹਤੀ
 ਕਾਦਿਲੁਦਨੀ।ਅਮਸੁਮੁਅਜਰਾਈਲੁਗਿਫਤਿਦਿਲਹੋਚੈਨਿਦਾਨੀ।ਰਹਾਇ।ਜਨਪਿਸ੍ਰਪਦੁ
 ਬਿਰਾਦਰਕਸਨੇਸਦਸਤਿਗੀਗਾ।ਅਖਰਬਿਰਫਤਿਮਕਸਨੁਦਚਦਚੁਸਵਦਤਕਬੀਗਾਰਾਸਬ
 ਰੋਜਗਸਤਮਦਰਹਵਕਰਦੇਮਬਦੀਖਿਆਲੁ।ਗਹੇਨਨੇਕੀਕਾਰਕਰਦਾਮਮਈਚਨੀ।ਅਹ
 ਵਾਲੁ।ਬਦਬਖਤਹਮਚੁਬਖੀਲੁਗਫਲੁਬੇਨਜਰਬੇਬਾਕਾ।ਨਨਕਬੁਗੋਯਦਜਨੁਤਰਤੇ
 ਰੋਚਬਰਾਪਾਖਕਾ।ਤਬਮੁਗਲੁਪੈਰੀਪਇਆ।ਤਬਭਿਬੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਚਲੇਉਸਮੁਗਲ
 ਦਾਇਕਯਾਰਾਮਾਹਾ।ਮਤੇਭਿਹਮੁਗਲਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਨਲਖੈਗਾਇਆ।ਉਸਦਨਾਮੁਸੇ
 ਖਸਰਫਦੀਪਰਣਾਮਾਹਾ।ਬਿਦਰਸਹਰਦਾਦਖਦਦੀਪਰਤੀਦਾਮਾਹਾ।ਉਸਲੁਗਲਪਾਸਲੇ
 ਆਇਆ।ਜਬਪਠਣਾ।ਇਕਾਰਿਦੇਖੈਤਾਕੀਆਦੇਖੈਜੋਮਗੋਫਕੀਰਕੁਣਹੋਗੁਆਹਾਮਤੇ
 ਹੁਇਕੁਣਹੋਗੁਹੈਸੁ।ਤਬਪਠਣਪੁਛਿਆਮੁਗਲਨੂੰ।ਮੇਸੀਰਤਮਾਰਵਖਤਾਕੀਆਹੈ।ਤਬਪ
 ਠਣਨੂੰਮੁਗਲਨੇਕਹੀਆਂਤੁਣਕਭੈਕੀਆਂਨਜਰਾਅਵਤਹੈ।ਤਬਪਠਣਕਾਹੀਆਮੀਰਮੁਣ
 ਕਭੈਤ੍ਰੀਅਵਰਨਜਗਅਵਤਹੈ।ਤਬਮੁਗਲਕਾਹੀਆਖੁਦਾਇਦਾਰੀਤ੍ਰੀਚੈਰੀਅਦਾਰੀ।ਤਬ
 ਪਠਣਕਾਹੀਆਮੀਰਜੀਬੁਗੋ।ਮੁਗਲਕਾਹੀਆਹਮਚੁਹਵਲਾਮਸਤਾ।ਤਪਠਣਕਾਹੀਆਂ
 ਕੁਜਾਮਸਤਾ।ਮੁਗਲਕਾਹੀਆਯਕਰਫਕੀਰਹਮਚੁਪੀਰਸੁਦੀ।ਤਬਫੇਗਪਠਣਕਾਹੀਆਂ
 ਉਰਦੀਦਰਮਤਲਬੁਗਸੀਦਮਾ।ਤਬਮੁਗਲਕਾਹੀਆਮਬੰਦਸੁਦੀਉਰਾਖਲਾਸਾਮਤ
 ਲਬਦਰੋਗਨਮੇਆਇਦਾ।ਤਬਪਠਣਕਾਹੀਆਸੁਮਾਮਬਿਰਦਰਾ।ਸੁਮਰਜਾਇਸੁਦੀ।ਤ

ਬਮੁਗਲੁਕਾਹੀਆਮਤਲਬਦੀਦਾਰਉਰਜਾਏ। ਤਬਪਠਾਵਕਾਹੀਆਪੁਦਾਇਸਤਾਰੀਆਮਗ
 ਰੀਮਹਰਕਾਰੀ। ਤਬਮੁਗਲੁਕਾਹੀਆਮਰੇਮਰੇ। ਤਬਪਠਾਵਕਾਹੀਆਗੁਫਤਿਸੁਮਾਬਿਰਦਰੇ
 ਯਾਰਬਵਦਰੀ। ਤਬਮੁਗਲੁਕਾਹੀਆਇਲਫਤਿਪੁਦਾਈ। ਤਬਪਠਾਵਕਾਹੀਆਮਰੇਮਰੇ
 ਤਬਮਰੇਜੋਪਠਾਵਾਵਦਾਆਹਾਸੋਇਕਦਾਇਨੁਪਰਚਕਰਚਲਦਾਰਹਦਾਆਹਾਹੁਇ
 ਦੀਵਰੀਇਹੁਕੀਕਤਸੁਦਪਰਦਮਾਰਕੋਬੈਠਜਵੈਨਹੀ॥੫॥ **ਬੈਠਕੁਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂਆ**
ਗੋਸਾਖੀਹਿਰਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਬੋਚਲੇਸੋਇਕਚਹੇਦੇਪਾਸਜਾਇਕਾਰੀਬੈਠਗਏ
 ਮਗੋਉਸਚਹੇਦੇਵਿਚੋਹਿਕੁਖਤਰੇਟਾਵਰੀਆਚਉਪਾਧਿਰਾਦਾਨਵਾਇਨਿਕਲਿਆਆਹਾ
 ਸਵਾਪਹਰੁਰਾਤਿਰਹਦੀਆਹੀ। ਜੋਉਸਆਇਹਿਕਸਸੁਹਜੇਉਤੇਗਟੀਲਹੀਆਸੁਆਉਹੁਗ
 ਟੀਪਬਰਦੀਨਹੀਉਹੁਗਟੀਬਗਫਿਦੀਆਹੀਜੀਮੀਹੋਈ। ਤਬਖਤਰੇਟਾਬਰਫਦੀਗਟੀ
 ਕੁਨੀਲਿਗਾਠਵਣਾ। ਤਬਨਾਇਮੁਕਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਛਿਆਮਰੇਭਾਈਤ੍ਰਿਕਉਣਹੋਸੋ
 ਅਤੇਤੇਰਾਨਓਕੀਆਹੀ। ਅਤੇਤ੍ਰਿਪਦੇਸੁਕੀਸਕਾਕਮਵਦਾਹੀ। ਤਬਉਸਖਤਰੇਟੇਕਾਹੀਆ
 ਭਾਈਤ੍ਰਿਕਉਪੁਛਦਹੋਤੋਨ੍ਹੀਕੀਆਪਰੋਜਨੁਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਭਾਈਈਹਾਹੀ
 ਕੁਹਮਾਰਾਸਿਖੁਹੋਹਮਾਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛਤੇਹੀ। ਤਬਉਸਖਤੇਟੇਕਾਹੀਆਜੀਉਸਕਾਨਓਕੀਆ
 ਹੀਅਰੁਹੋਤਾਕਉਣਹੋਬੈਟਾਕੀਸਕਾਹੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਨਉਤੇਉਸਕਾਬਿਮਲਿ
 ਜੋਤਹੈਅਰੁਬੈਟਾਰਜੇਜਨਕਕਾਥਾ। ਤਬਉਸਖਤੇਟੇਕਾਹੀਆਮਰੇਭਾਈਤ੍ਰਿਕਦਕੀਬਾਤਾਂ
 ਕਰਤਹੈ। ਰਾਜਾਜਨਕਤੋਵੇਤੇਜੁਗਮੇਹੁਆਥਾ। ਕਹਾਰਜਾਨਕਾਅਰੁਕਹਾਤ੍ਰਿਅਰੁਕਹਾ
 ਓਹਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਮਰੇਭਾਈਜੇਉਹੋਵੈਤਾਸਨੁਆਪਹੀਸਿਵਣਭੇਵੈਸੋ।
 ਤਬਉਸਖਤੇਟੇਕਾਹੀਆਭੁਲਾਜੀਤਾਦੇਤੇਰਾਨਓਕੀਆਥਾਅਰੁਤ੍ਰਿਕਰਤਾਕੀਆਥਾ। ਬਬ

ਤਮਾਰਨ ਉਕੀਆਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੈ। ਮਾਭਾਈ ਤਬ ਮੇਰਾ ਨ ਉਬਿਦੇ ਹੀ ਸਾ। ਮਗੁ ਏ ੧੬੬
 ਕਚਰਨ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਬੇ। ਮਗੁ ਏ ਕਚਰਨ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਬੇ। ਗੋਸਟਿ ਖੜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਚਹੇ ਪੁਰ।

ਮਗੁ ਮਬਹਮਾਰਾ ਨ ਉਨਕ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਕਉ ਜੋ ਏ ਕਰੋ ਜਨ ਤੇ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨ ਹੀ ਜਨ
 ਤੇ। ਤਬ ਉਸ ਖੜੇ ਦੇ ਕਾਹੈ। ਮਾਭਾਈ ਤੇ ਤੇ ਨਿਸਾਨੀ। ਮਾਭਾਈ ਮਾਦਸੀ ਮਾਹੈ ਨਾ। ਪਰੁ ਏ ਕਮ

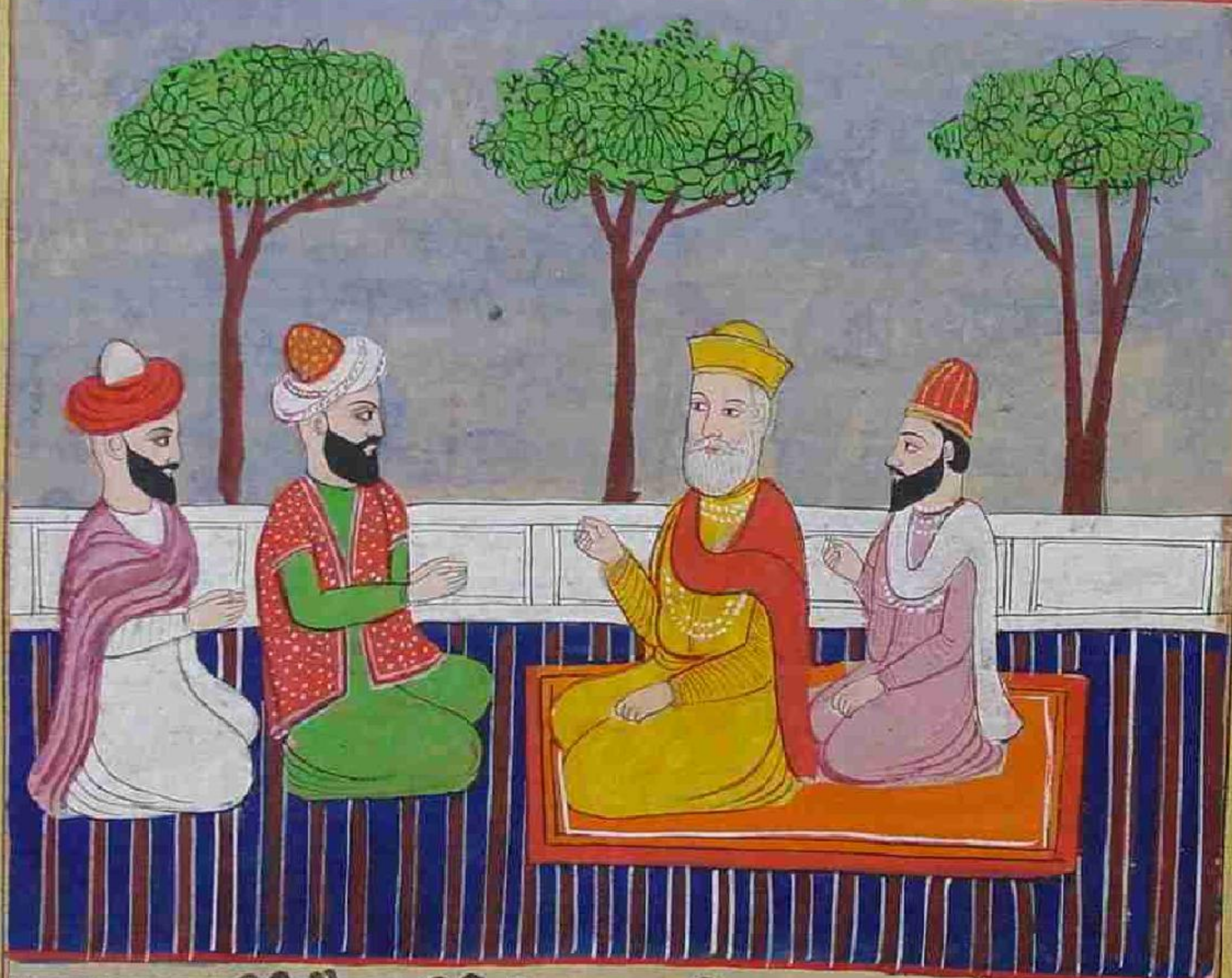
ਉਰਭੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ ਹਿਤ ਉਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਕਹੁ ਭਾਈ ਜੋ ਤੂ
 ਕਹੈ ਗਾ ਸੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ ਉਗਾ। ਤਬ ਉਸਖ ਤੇਟੇ ਕਾ ਹੀ ਅਕਹੁ ਭਾਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਭਾ
 ਈ ਹੋ ਕੇ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਹਮਾਰੀ ਦੇਹੁ ਕਵਛੁ ਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਅਬ ਹਮਾਰਨ ਉਕੀ ਅੰਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਮਬ ਤੁਮਾਰਨ ਉਦੀ ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅਲੁਹੀ। ਅਰੁ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹਿਦ ਬੁ
 ਜਬ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਦ ਉਹੁ ਮੁਸਕੇਗਾ ਤਦ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹੁ ਵਛੁ ਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਏਕ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਹੋਰੁ ਹੀ
 ਤਬ ਫੇਰਦੀ ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅਲੁਪੁ ਛੀ ਅਜੀਤ ਦਉ ਸਕਨ ਉਕੀ ਅਥਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਾ ਹੀ ਅਰਾਈ ਤਦ ਉਸਕਨ ਉਬੀਰ ਮਦੇ ਉਥਾ। ਅਰੁ ਰਜੇ ਉਦੇ ਸਿੰਘੁ ਕਾ ਬੇਟਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਹਮ ਜਨਕ ਬਿਦੇ ਹੀ ਬੇਤਬ ਉਹੁ ਹਮਾਰਾ ਮਾਥਾ। ਅਰੁ ਅਦਬੁ ਉਸਕਾ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਥੇ। ਅਰੁ
 ਅਬ ਭੀ ਬਡਾ ਭਗਤ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅਲੁਕਾ ਹੀ ਅਜੀਤ ਮਤੋ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋਓ ਜੀ।
 ਪਰ ਏਕ ਨਿਸਾਨੀ ਅਉਰ ਭੀ ਹਮ ਕੋ ਦੇਵਹੁ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਕਹੁ ਭਾਈ। ਤਬ ਦੀ
 ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅਲੁਕਾ ਹੀ ਅਕਹੁ ਭਾਈ ਜਬ ਤੁਮ ਜਨਕ ਹੁੰਦੇ ਬੇਤੇ ਤੇ ਜਗ ਮੇਰੀ ਅਸੀ ਇਕ ਠੇ ਥੇ। ਅ
 ਰੁ ਅਬ ਭੀ ਇਕ ਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ। ਪਰਦਾ ਅਬੁਰ ਮੇਤ ਮਕਹਾਰੇ ਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਭਾ
 ਈਦਾ ਅਪੁਰ ਮੇ ਅਸੀ ਤੇ ਲੀਕੇ ਘਰਿ ਬਹਿ ਸੇ ਹਿਦੁ ਕੇ ਘਰ ਬੇ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅਲੁਕਾ ਹੀ
 ਅਸੁ ਤੇ ਤੇ ਜੀ ਤਬ ਹਮ ਕਹਾ ਥੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਭਾ ਤੁਮ ਹਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਣੀ ਏਕੇ
 ਘਰਿ ਥੇ। ਰੁਲ ਜੀ ਤਬ ਬੀਰ ਮਦੇ ਉਕਹਾ ਥਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਵਹੁ ਬੀਰ ਮਦੇ ਉਪਾਤ
 ਵਕੇ ਘਰਿ ਥਾ। ਤਦੀ ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅਲੁਕਾ ਹੀ ਅਭਾ ਤੁਮਾਰਨ ਉਕੀ ਅਥਾ। ਅਰੁ ਹਮਾਰਨ ਉਕੀ
 ਅਥਾ। ਅਰੁ ਉਸਕਨ ਉਕੀ ਅਥਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਰਾਈ ਮੇਰਨ ਉਸੁਦਰ
 ਥਾ ਅਰੁ ਤੇਰਨ ਉਰਾ ਮੁਸਾਹ ਥਾ। ਅਰੁ ਉਸਕਨ ਉਕੀ ਅਰਜਨ ਮਲ ਥਾ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਬੁਦੀ ਅ

ਲੁਕਹਿ। ਅਚਲੇ ਜੀਸਭੀ ਨਿਸਾਹੋਈ। ਭੁਲਾਹੁ। ਅੰਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰ। ਤਨੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀਕਹਿ। ਅਸੁ ਦੁਰਾਈ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲਹੁ ਦਾ। ਅਸ ਨੂੰ ਰਜਾਇ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ
 ਅਲੁਕਹਿ। ਅਸੁ ਦੋ ਜੀਤ ਮਹਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਗੁਰੂ ਥੇ। ਅਸੀ ਹੋਤੀ ਹੋਤ ਮਇਸ ਵਜਾਇਤਾ ਵ
 ਲੋਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਇਕ ਤੋ। ਅਸੀ ਤਮ ਨਿਬਤ ਬਤਾਈ ਜਬ ਹੀ ਦਲੁ ਪੈ ਦਹੈ ਗਾਤ ਬਤ ਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਗੀ।
 ਅਰਸ ਬਤ ਮੀਲੈ ਤੋ। ਅਸੇ ਉਤ ਵਲੇ ਹੁਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਕਹਿ। ਅਸੁ ਦੁਰਾਈ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾ
 ਏ। ਅਲੁਹ ਮਾਰਾ ਤਮਾਰਾ ਬਚਨੁ ਬਾਬਚਨ ਕੇ ਬੀਧੇ। ਅੰਇ ਪੜੇ ਹੁਏ। ਅਰੁ ਜਹਾ ਜਹਾ ਬਚਨੁ ਹੋਤ
 ਹਾਤ ਹਾਜਾਇ। ਅਚਾਹੀ ਮੇ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲੁਕਹਿ। ਅਭੁਲਾ ਜੀਕੋਈ। ਦਿਨੁ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ
 ਹੀ ਗੁਜਰਨ ਕਰੈ। ਇਹੁ ਭੀ ਤਮਾਰੀ ਜਗਾਹੈ ਹਮਾਰੇ ਤਮਾਰੇ ਮੇਰੇ ਦਕ ਛੁਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀਕਹਿ। ਅਭੁਾਈ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲੁਜੀਈ ਪਰਉ ਪਰਤ ਮਹੀਹੀ। ਪਰਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਕੀ ਮੁਹੰਬ
 ਹੁਤ ਤਮਹਮ ਕੋਰ ਜਾਇ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਰੁਲੀ ਬਤਾਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲੁਕਹਿ। ਅਭੁਲਾ ਜੀ
 ਹਮ ਜਾਇ। ਅਬਾਜੋ ਹਮਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਗੁਰੂ। ਅਏ ਬੇਹਮਾਰਾ ਨਿਬੇੜ ਕਰਿ ਜਵੈ ਗੇ। ਅਰੁ
 ਤਮ ਤੋ ਦੁਰਹਮ ਕੋ ਡਾਲੁ ਚਲੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਕਹਿ। ਅਭੁਾਈ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥੀ ਮਾਰੈ। ਜੋ ਕ
 ਛੁਕਰਤ ਰਕਰੇ ਸੋਹੈ। ਤਬ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲੁਕਹਿ। ਅਭੁਲਾ ਜੀਤ ਮਸਤਿ ਕਹਤੇ ਹੀ। ਪਰੁ
 ਜੀਉ ਹੋਵੈ ਗਾਤ ਦਾ। ਅਸ ਨੂੰ ਪਬਰਾ ਕੀਓ ਕਰਹੈ ਵੈ ਗੀ। ਹਮ ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਵੈ ਗੇ ਕੇ ਉਹੁ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸੁ
 ਅਵੈ ਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਕਹਿ। ਅਸੁ ਦੁਰਾਈ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲੁ ਤਮ ਕਓ ਸਨੇਹੇ ਸਾਥਿ ਮ
 ਲੇਗਾ। ਅਰੁ ਅਗੇ ਸੀਉ ਤਮ ਸਨੇਹਾ ਉਸ ਕਓ ਤੇ ਜੀ। ਅਜਾਬ ਉਹੁ ਸਨੇਹਾ ਸੁਨੇ ਗੇ ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਮੁ
 ਹਸੇ। ਅਵਾਜਾ ਨਿਕਲੇ ਗੀ ਜੋ ਉਹੁ ਦੇਖੁ ਦਰਗਾਹਾਇ। ਅਭਿਹਾ ਉਨ ਕੇ ਮੁਹਸੇ। ਅਵਾਜਾ ਨਿਕਲੇ ਗੀ
 ਏਹਾ ਤਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਗੀ। ਇਉ ਤਮ ਕੋ ਉਹੁ ਮਿਲੈ ਗਾ। ਤਾਏ ਏਹੇ ਦਿਨੁ ਦੀ ਨਨਾ ਥਾਇ। ਅਲੁਪਾਸ

ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਕ ਸਬਾਇ ਕੀਤਾ **ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧** ਨਭਕ ਮਲੁ ਤੇ ਬੁਝਾ ਭਿਪ ਜੇ ਬੇਦ ਪੜਾਹਿ
 ਮੁਖ ਕੀਰ ਸਵਰਾ ਤ ਕੋ ਮਿਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ ਅਵਤ ਜਾਵਤ ਰਹੇ ਗੁਬਰਾ ੧ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਕਿ ਭਿਬਿਸ
 ਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਾਨਾ ਅਪਾਰਾ ਜਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਾਹਿ ਜਨੁ ਪੂਰੈ ਮੁਨ ਜਨ ਸੇਵਾਹਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ਪਰਾ
 ਉਰ ਵਿਸ ਸਿਈ ਪਕ ਜ ਕੋ ਝੋਭ ਵਣਏ ਕ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁਆਹਿ ਨਿਸਾਨਿਰ
 ਮਲੁ ਮਨ ਮੁਖ ਰੋਣਾ ਅਪਾਰਾ ਸਿਧ ਸਾਮਾ ਪਕਰਾਹਿ ਨਿਤ ਏਗਰਾ ਦੁਹ ਲੋਚਨੁ ਕੀਆ ਹੋਰੀਆ
 ਤਰਿ ਜੋਤ ਸਬਦ ਪੁਨਿ ਜਾਗੈ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਏਗਰ ਨ ਬੋਰੀ ੩ ਸੁਰਨ ਰਨ ਬਬੋ ਮਤਿ ਮਜੋ ਨਿਸਾਨੇ
 ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ ਨਨਕ ਸਹਜਾ ਮਿਲੈ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਨ ਦਰਕਰਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ੪ ੨ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਜੀਕਹੀ ਮਾਰੁ ਏਈ ਨਨਾ ਥਾਈ ਮਾਲ ਗੁਣਿ ਮਸਨੁ ਰਜਾ ਏਏਵੀ ਤਬ ਦੀਨ ਨਾ ਥਾਈਆ
 ਲੁਕਹੀ ਮਾਰੁ ਲਗੁ ਜੀਤ ਮਾਰੀ ਰਜਾ ਏਜਹਾ ਜੀਅ ਵੈਤਹਾਰ ਮਠਾ ਚਥੇ ਏਨੁ ਵਿਦਾਲੀਤੀ
 ਪਪਾ **ਬੋਲੋ ਰੁਈਵਾਹਿ ਗੁਰੁ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈਆ ਮਬਾ ਮਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ** ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਓ
 ਬੋਚਲੇ ਮਗੈ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਰੀ ਪਾਸੁ ਆਏ ਹੋਨੀ ਤਬ ਮਗੈ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਰੀ ਪਾਸ ਸਰਫ ਦੀ ਪਠਾਣ ਬੇ
 ਰਾ ਮਾਹਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਕਹੀ ਮਾਂਸੁਲਾ ਮਾਲੇਕ ਮਵਲੀ ਕੀ ਪਾਰੀ ਤਬ ਮੀਰ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾ
 ਰੀ ਕਹੀ ਮਾਵਲੇਕ ਮਸਲਾ ਮੁਆਈ ਮੇਪੀਰ ਜੀ ਸਰਫ ਰਾਜੀ ਹੁਈ ਲੁਤ ਫਹੁਆ ਕਰਮ ਬ
 ਖਸੀ ਕਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਕਹੀ ਮਾਲੁਤ ਫਹੁ ਮਰਾਈ ਕਰਮ ਬਖਸੀ ਇਲਾਹੀ ਤਬ ਸ
 ਰਫ ਦੀ ਪਠਾਣ ਕਹੀ ਮਾਪੁਰ ਸੀਦਰ ਸਗੁ ਫਤਾ ਨਨਕ ਦਰੁਸਾਤਿ ਮਾਇਨ ਬਾਲੇ ਕੁਲਾਚੇਹ
 ਵਾਲਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਕਹੀ ਮਾਂਕੁਲ ਕੁਲ ਏਕ ਖੁਦਾਇਰਾ ਸਭ ਤੇ ਰਹੈ ਬੇਪਰਵਾਹਾ
 ਸਿਸਤ ਪਰੇਏ ਕਨਿਸਾਨਾ ਤਾ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਹੈ ਬੇਗਾਨਾ ਗੁਫਾ ਤਿਨ ਨਕ ਦਰੁਸਤ ਮਾਇਨਾ ਸ
 ਮਏਤ ਬਖੁਲੇ ਮਾਨਾ ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਫ ਦੀ ਪਠਾਣ ਕਹੀ ਮਾਬਫਨੀ ਚਿਕਰ ਕਰਦੀ ਤਬ ਗੁ

ਰੂਨ ਨਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਖਵਨੀ ਖੈਰ ਪੁਦਾਇ ਕਾ ਦੇਖੁ ਮੁਰਦ ਹੋਇ ਤਜੋ ਸਭ ਭੇਖੁ ਜੁ ਮਲਕ ੧੬੮
 ਹਲ ਮਲ ਨੇ ਕੀ ਮਾਖਲ ਕਏ ਕਮਰੁ ਨਹੀ ਦੁਆ ਮਾਗੁ ਫਾਤਿ ਨਨਕ ਸੁਨਿ ਸਰਫਾਇ ਮਾ
 ਨੇ ਦਰਸਤ ਮਾਇਨ ਜੋ ਹਕੁ ਪਛਾਨੇ ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਫ ਦੀ ਪਰਾਣ ਕਹਿ ਮਾਸੇ ਲੀਰਾ ਚੀਕਾਰ
 ਕਰਦੀ ਮਾਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਸੇ ਲੀ ਸਲਾ ਸਰਹੇ ਜਹਾਨੁ ਚਰਕ ਤੇ ਬਾਛੁਟੇ ਕਾਣਾ
 ਸਰਾਸਰੀ ਯਤ ਮਨੇ ਨਹੀ ਮਤਿ ਰੀਕ ਮਾਰਫਤ ਵੇ ਮਹੀ ਬਾਹਰ ਸਿਮਾਹੀ ਮਤਿ ਰੀਲ ਲੁ
 ਗੁਫਾਤਿ ਨਨਕ ਪੁਚੋ ਦਰਹਾਲਾ ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਫ ਦੀ ਪਰਾਣ ਕਹਿ ਮਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ
 ਮਾਕ ਮਰ ਮੁਤਕਾਇ ਹਾਸਲਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮੁਤਕਾ ਮਿਹਰ ਮਲਾਹ ਕੀ
 ਸਹਦ ਪੀਰ ਬਤਾਇ ਦੂਜੇ ਸੇਤੀ ਫਰਕ ਰਹਤ ਬਪਵੈ ਰਹੁ ਨਿਵਾਇ ਮੇਸੀਰ ਹਨੀ ਜੋ ਰਹਤ
 ਤਾਪ ਵਭਿ ਦਰੁਸਤਈ ਮਨੀ ਜੋ ਰਜੁ ਲਮਨਾ ਕਿਸੀ ਕਰਪ ਕੜਹਲੀ ਮੀਖ ਨੁ ਗੁਫਤ ਨਨਕ ਸੁਣਿ
 ਸਰਫ ਮਾਜਜੀ ਮੁਕਾਮੁ ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਫ ਦੀ ਪਰਾਣ ਕਹਿ ਮਾਪੁਰਸੀਦੀ ਮਾਗੋਦੜੀ ਚੀਰ ਰਫ ਕ
 ਰਕਰਦੀ ਮੁਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਗੋਦੜੀ ਗੀ ਮਨੁ ਸਮਝਏ ਕੁਖੁਦਾਇ ਸੁਈ ਸਬੂਰੀ ਸ
 ਚਤ ਗਾਪਾਇ ਸਾਧ ਪੀਰ ਮਿਲਿ ਸੀਜੀ ਮੇਫਟ ਨਕ ਬਹੁੰ ਜਾਇ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚ ਸਦਾਈ ਮੇਕੁਲਾਮ
 ਗਸਮਾਇ ਗੁਫਤ ਨਨਕ ਸਰਫ ਮੁਨ ਚਲੇ ਹਕ ਮੁਰਜਾਇ ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਫ ਦੀ ਪਰਾਣ ਕਹਿ ਮਾ
 ਪੁਰਸੀਦੀ ਮਕਭਿ ਸਾਚੇ ਕਾਰ ਕਰਦੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਕਭਿ ਸਕਾਮਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਕ
 ਹੀਨਿ ਕਲੁ ਨ ਜਵੈ ਪਰਿਨਸੀਹਤ ਰਾਖੀ ਮੇਅਪਨੈ ਘਰੀ ਮਵੈ ਲਗਨ ਮਗਨ ਤਬ ਜਗਈ
 ਜਬ ਏਕਾਦਿਖਵੈ ਦਿਲੁ ਦਲੀਲ ਭੀਰੇ ਨਹੀਈ ਮਨੁ ਮਿਲਵੈ ਗੁਫਤ ਨਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨਿ ਤਬ
 ਫਕਰ ਕਹਵੈ ਤਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਮਾਠੀ ਕਰਾ ਚਿਫਰ ਮੁਦੀ ਮਾਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਮਾਠੀ ਕਰ ਕਰੋ ਵਜੁ ਦਕੋਨ ਮੁਭੀ ਖਕਰ ਲੇਹਾ ਮਗੋਏ ਕੁਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਫੁਰਮਾਇ ਸੁਏਹਾ ਦੁ

ਜਾਵਿਲੁ ਤੇ ਦੁਰ ਕਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇ। ਮਾਨ ਪੈਦਾ। ਮੇਸੀ ਮਸਲਤ ਹੋਈ ਰਹੋ ਕਬਹੂੰ ਨ ਪੜੀ। ਮੇਕੈ ਦਾ
 ਗੁਣ ਤਨ ਨ ਕਸੁ। ਨਿਸਰਫ ਤ੍ਰਿਕੀਏ ਪੈ ਕਹਾ ਗੁਮਨੁ। ਗੋਸਾਇ ਬਲੀ ਕੀ ਪਾਰੀ। ਅਰੁ ਸੁਫਟੀ ਨ ਲੁਹੋਈ।

ਫਕਰ ਮਰਤਬ ਤਈ ਮਿਲੈ ਦੁਜਾ ਗਿਝੇ ਨਿਸਨੁ। ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਏ ਮੁ। ਗੁਣ ਤਿਨ ਨ
 ਕਬੈਰ ਗੀ। ਚਿਫਰ ਮਾਇਸੁ। ਬੇਮੇਬ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਕੀਏ ਕੋਕੀ। ਅਹੀ ਕਹੇ। ਕਰਨ ਹਰੇ ਕੀ ਸਿਫ

ਭਿਬਕਾਇ॥ ਮਤਲਬ ਪੂਰ ਕਰੇਖੁਦਾਇ॥ ਗੁਫਾ ਤਿਨ ਨਕਸੁ ਨਿਸਰਫਾਇ॥ ਮਨੇ॥ ਪੀਰ ਪਕਰ ੧੬੯
 ਤਬ ਏਕ ਪਛਨੇ॥ ਤਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਣ ਬਿਦਰ ਸੈ ਹਰਿਦਾ॥ ਮਾਹਾ॥ ਬਬੇਬਲੀ ਕਿਧਾਰੀ ਪਾਸਾ॥
 ਏ॥ ਮਾਹਾ॥ ਕਿਧਾਰ ਵਿਚ ਉਥੇ ਗੋਸਟੀ ਹੋਈ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਸਰਫ ਦੀ ਗੁਰੂ ਨਕਜੀ ਦੇ ਚਰਨ
 ਤੇ ਫਹਿਪਾਇ॥ ਮਾਹਾ॥ ਤੇ॥ ਮਾਖਿ॥ ਮਾਸੁ ਪੀਰ ਮਾਮੂਰੀ ਦਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਕਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਜਾਹੀ॥
 ਪਣੇ ਬਿਦਰ ਸੈ ਹਰਿਕੋ॥ ਤਬ ਸਰਫ ਦੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਪੀਰ ਨਕਜੀ ਫੇਰ ਦੀ ਦਾਰਹ ਮਕੋਕ ਦਹੋਵੈਗ
 ਸੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਕਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਅਦੀ ਦਾਰਾ ਦਿਲੁ ਮਾਹਿਰਾਖੀ ਫਿਰੂਲਾ ਮਾਤਿ ਜਾਇ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਸ
 ਰਫ ਕਹੀ॥ ਮਾਪੀਰ ਜੀ ਦੀ ਦਾਰਾ ਦਿਲੁ ਮਾਹਿਤ ਹੋਵੈਗ ਪਰੁ ਫੇਰਾਇ ਸਵਜ ਗੁਪਈ॥ ਮੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਫੇਰਾਇ ਸੁਵਜ ਨਹੀਂ ਵੇਖਾ ਸੋ॥ ਮਰੁ ਏਕ ਬਾਤ ਮਵਰਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ
 ਤਲਬ ਰਖਤੇਹੋ॥ ਤੋਸਹ ਜਾਦਾ ਮਰ ਸੀਹੈ ਉਸਕ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੋ॥ ਤਮ ਜਣੇ ਜੋ ਹਮਾਰ ਹੀ ਦੀ ਦਾਰ
 ਕੀ॥ ਮਾ॥ ਯਾਹਿ ਬਾਤ ਦਰੁਸਾਤਿ ਕਾਰੀ॥ ਮਨੀਥਾ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹੀ॥ ਮਾਜੀ ਕਿਹਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ
 ਕਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਬਾਈ ਉਹ ਪੂਰ ਮੈ ਸੈ ਹਰਹੈ॥ ਉਹ ਸਜਾ ਦਾ ਮਰਦ ਨੇ ਕਬੇਦਾ ਹੈ ਸੁ॥ ਉਹ ਹੀ ਜੀ
 ਏਕ ਹੀ ਉਸਕ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀਥਾ॥ ਮਰੁ ਯਹ ਵਲੀ ਕਿਧਾਰੀ ਹੈ॥ ਇਸਕ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀਥਾ॥ ਤਬ
 ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹੀ॥ ਮਾਂ ਭੁਲ ਜੀ ਬਡੀ ਇਨਾਇਤ ਹੂਈ॥ ਤਬ ਬਲੀ ਕਿਧਾਰੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਪੀਰ ਜੀ ਹਮ
 ਕਓ ਕਛੁ ਕਓ ਲੁਕਰਾ ਰੁਕਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਕਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਤਮ ਕਓ ਯਹ ਕਓ ਲੁਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਦਾ
 ਵ ਦੂਰ ਕਰੁ ਸੁਨੀ॥ ਮਰੁ ਰਫ ਜੀ ਕਾ॥ ਜੇਤੇ ਫੇਰ ਕੇਹੈ ਸਭ ਖੁਦਾ ਏਕੇ ਕੀਏਹੈ॥ ਜਾਯ ਉਜਾਣੇ ਤਉ ਫ
 ਕੀਰੀ ਕੀਰ ਉਸਹੈ॥ ਤਬ ਵਲੀ ਕਿਧਾਰੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਪੀਰ ਜੀ ਜਬ ਕਾਤਮ ਰਾਦੀ ਦਾਰੁ ਪਾਇ॥ ਮਾਂ ਹੈਂ ਤ
 ਬਕਾਇ ਹੁਦਾਵਾ ਹਮ ਸੋਭੀਠੀ ਗਾਇ॥ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਕਜੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਂ ਖੁਦਾਇ ਸਰਫ ਰਾਜੀ
 ਹੁ॥ ਮਾਂ ਭੁਲ ਹੁ॥ ਮਾਂ॥ ਤਬ ਵਲੀ ਕਿਧਾਰੀ ਕਿਹੀ॥ ਮਾਪੀਰ ਜੀ॥ ਮਬ ਹਮ ਕਓ ਸਾਥੀ ਲੇਚਲੋ॥ ਤਬ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਵਲੀ ਕੀ ਪਾਗੀ ਤੇ ਰੇਤ ਏਈ ਅਸੀਂ ਮੇਥੇ ਹੀ ਰਖ ਝਰੇਈ। ਤਬ ਵਲੀ ਕੀ
 ਪਾਗੀ ਕਾ ਹੀ ਅਜੀਰ ਜਾਇ ਸੁਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪਏ। **ਬੋਲੋ ਕੁਈ ਵਾ**
ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ
 ਤਾਕਾ ਬਲੁ ਸੈ ਹਰਾਵਾਰੀ ਆਇ ਵੜੇ। ਤਬ ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਲੀ ਕੀ
 ਪਾਗੀ ਉਪਰ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਨੁ ਗੀ ਕੀਤੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਹੁਆ
 ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਯਾਰੁ ਆਹਾ। ਏਸ ਨੇ ਤੇਤੇ ਜੁਗਾ ਵੇਚ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਹੀ। ਤਬ
 ਮੈ ਪੁਛਿਆ ਅਜੀ ਇਹ ਤੁਰਕਾ ਕੀ ਉਕਾਰੀ ਹੋਇਆ ਸੁਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ਤੇਤੇ ਜੁਗਾ ਵੇਚਾ ਅਸੀਂ ਜਨ ਕਦ ਉਤਾਰੁ ਥੇ ਅਗੁਇ ਹੁਆ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਸੀ। ਏਕ
 ਏਨ ਇਸ ਨੇ ਕੁਤਾ ਮਾਰੀਆ ਆਹਾ। ਤਬ ਅਸਾਡੇ ਮੁਹਿ ਬਚਨੁ ਨਿਕਲਿਆ ਅਗੇ ਤੁਰਕ
 ਹੋਇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਪਾਰਿਜਨ ਮੁਲੇ ਦਰਾਹੀਆ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਇਸ ਨਾਲ ਬਚ
 ਨੁਆਹਾ। ਅਤੇ ਏਨ ਨਾ ਬੁਲ ਲਭੀ ਵਚਨੁ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਵਲੀ ਦੇ ਪਿਛੈ ਸੇਖ ਸਰਫ ਦੀ ਭੀ ਪੁ
 ਰਨ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਮੈ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਅਜੀ ਉਹ ਵਲੀ ਜੇਹਾ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ
 ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਲੀ ਕੀ ਪਾਗੀ ਬਹੁਤ ਦੁਰਬ ਪਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਸਰਫ ਦੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ
 ਆਪੁਣੇ ਹੀ ਜੀ ਜੋਗਾ ਅਤੇ ਹੀ ਕੁਆਪੁ ਓਸ ਪਾਸੋਂ ਰਹਿ ਸਿਝਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਵਲੀ ਪਾਸੋਂ ਸੈ ਕੜੇ ਜੀਅ
 ਓਧਰ ਨਗੇ। ਵਲੀ ਸਾਤੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮੁਕਾਮੁ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਮੈ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਅਜੀ ਏਨ ਨਾ ਬੁਕੇਗਾ
 ਕਹੋਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅਸੁ ਵਰਾਈ ਬਾਲਾ ਏਨ ਨਾ ਬੁਕੇ। ਆਲੁ ਅਗੇ ਹੀ ਪੁ
 ਰਨੁ ਆਹਾ। ਏਨ ਨਾ ਬੁਕੇ। ਬਿਹੀਗ ਮੁਰਗਾ ਤਿਹੋਈ। ਜੇ ਉਸ ਤਾਈਂ ਆਇਆ ਲਗੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ
 ਮਾਇਆ ਹੀ ਭਗਤ ਲੀਤੀਆਂ ਏਆ। ਲਾਗੁ ਹਸਤਾ ਕੀ ਛੁਕ ਸਬ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਅਗੇ ਟਹ

ਲਕਰਨਵ ਲੇਹੋਰਨਾਇਸਨੂੰਵਧੇਦਹਰਖੁ॥ ਅਤੇਨਾਘਦੇਦਸੋਗੁ॥ ਅਤੇਵਡਹੋਸੀਤਾਰੀ ੧੧੦
 ਸਤਕਰਸੀਇਸਦੀਭਿਲਦਸਾਰੀਅਹਾਂਪੁਰਖੁਹੋਸੀ॥ ਇਸਵਾਸਤੇਉਸਦੀਬਿਹੀਗਮੁਭਗਤਿਹੋਈ
 ਤਾਮੈਫੇਰਪੁਛਿ॥ ਅਜਿਕੋਈਇਸਸੋਹਰਿਵਿਚੇਰੁਮਹਾਂਪੁਰਖੁਹੋ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅ
 ਸੁਦੁਰਾਈਬਾਲਾਹਿਕੁਇਬੇਰੀਹੈ॥ ਪਠਾਵਿਚਬਾਬੁਖੇਲੁਦੀਦੇਹਵਿਚਾ॥ ਪਰੁਅਜੇਮੁਸਕਿ
 ਅਨਹੀਸੁ॥ ਤਾਮੈਫੇਰਕਹੀਅਜੀਉਸਨੂੰਰੀਮਿਲਗੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਭਾਈਬ
 ਲਉਸਨੂੰਰੀਜਰੁਮਿਲਦਹੈ॥ ਤਬਮੈਅਖਿਆਰੁਲਜੀਚਲੀਮੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕ
 ਹੀਅਚਲੁਰਾਈਬਾਲਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਸੀਅਏਦੋਵੈਬਾਬੁਖੇਲੁਦੀਦੇਹਵਿ
 ਚਵੜੇ॥ ਇਕੁਹਵਖਾਲੀਪਈਅਹੀਉਸਤੇਜਾਇਬੈਠੇ॥ ਤਬਇਕੁਪਠਾਵਾਇਆਆਂ
 ਇਕਰੀਲਗਾਅਖਵਾਅਰੇਗੋਚੇਤੁਮਕਭਿਣਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਹਮਬੰਦੇਖੁਦਾ
 ਇਕੇਹੈ॥ ਤਬਫੇਰੁਪਠਾਵਕਹੀਅਅਰੇਗੋਚੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਕੇਤੋਸੁਰੀਹੈਪਰਤੁਮਕਿਸਸੋਹੈ॥ ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਖਾਨਹਮਫਕੀਰਹੈ॥ ਅਰੁਹਮਾਰਏਕਈਹਾਅਸਨਓਹੈ॥ ਤਬਫੇਰਪਠਾਵ
 ਕਹੀਅਓਹੁਕਭਿਣਹੈ॥ ਅਰੁਉਸਕਾਨਓਕੀਅਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਓਹੁਖੜੀਹੈ
 ਅਰੁਉਸਕਾਨਓਮਨਹੈ॥ ਤਬਫੇਰਪਠਾਵਕਹੀਅਅਰੇਗੋਚੇਉਸਕੇਬਪਕਾਨਓਕੀਅਹੈਸੁ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਅਰੇਗੋਚੇਉਸਕੇਬਪਕਾਨਓਖਾਨਚੰਦਹੈ॥ ਤਬਪਠਾਵਕਹੀਆਂ
 ਤਮਚਲੋਮੈਤਮਕੋਲੋਚਲਤਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਖਾਨਹਮਜਤੇਨਹੀਉਹੁਆਪੇ
 ਹੀਅਵੈਗਾ॥ ਤਜਾਇਪਠਾਵਖਬਰਕੀਤੀ॥ ਅਰੇਮਨਚੰਦਤੇਰੋਵੋਇਫਕੀਰਾਅਸਨਓਹੈਬੈ
 ਠੇਬਜਾਰਮੇ॥ ਕਹੀਤੇਹੈਖਾਨਚੰਦਖੜੀਕਬੇਦਾਮਨਚੰਦਹਮਰਾਅਸਨਓਹੈ॥ ਮੈਕਹੀਅਚ
 ਲੋਮੈਤੁਮਕਭਿਉਸਪਾਸਲੋਚਲਤਹੈ॥ ਤਬਉਨੋਕਹੀਅਹਮਜਤੇਨਹੀਉਹੁਆਪੇਹੀਅਵੈਗਾ ॥

ਤਬ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਹੀ ਮਾ ਅਰੇ ਗੋਚੇ ਮੇਰ ਤੋ ਫਕੀਰ ਮਾ ਸਨ ਉ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤਬ ਪਲਾਣ ਕਾਹੀ ਮਾ
 ਮਾਨਚੰਦ ਤੇਰ ਹੀ ਨਾ ਮੁਲੇ ਤੇ ਹੀ। ਨਹੀ ਹਮਾ ਅਪਵੇ ਘਾ ਰਿਸੇ ਵਕਾ ਲੇ ਜਾ ਤੇ ਸੋ। ਤਬ ਮਾਨਚੰਦ
 ਵੀਚ ਰਕੀਤਾ ਜਾਈ ਅੰਤੋ ਸਹੀਤਾ ਮਾਨਚੰਦ ਨੇ ਸੇਰੁ ਦਾਇ ਮੇ ਵਲੀਤ ਲੈ ਕਾਰੀ ਮਾਇਆ ਮਾ
 ਏਕਾਰਿ ਦੇਖੈ ਤਾ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੀ। ਪਰੁ ਏਨ ਦ ਭੇਖੁ ਕੀਛੁ ਨਹੀ ਸਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਮਾਇ ਕੋ ਮਾਨਚੰ
 ਦ ਕਾਹੀ ਮਾ ਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਮੇ। ਏਹੁ ਕਾਹੀ ਕੋ ਮੇਵਾ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਮਾਨਚੰਦ ਸਾਤਿ ਕਰਤ ਰਬੈਠੇ। ਤਬ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਹੀ ਮਾ ਜੀ ਫਕੀਰ ਸਭੁ ਨ ਦੇ। ਮਾ
 ਸਨ ਉਹੈ ਨੀ। ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਸੇਵਕੁ ਹੋ ਸੋ। ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਭੁ ਕੋ ਸਾਹਿਬੁ
 ਹੋ ਨੀ। ਪਰੁ ਤਮ ਮੇਰੇ ਕਾਇ ਕੋ ਮਾ ਸਨ ਉਹੈ ਮੈ ਤਮ ਕਉ ਯਹ ਬਾਤ ਪੁਛਤ ਹੋ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਤਮ ਕਉ ਮਾ ਪੇਹੀ ਖਬਰ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤਬ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਹੀ ਮਾ ਜੀ
 ਤਮ ਰਾਨ ਉਕੀ ਮਾ ਹੀ। ਮਹੁ ਏ ਸਕਾਨ ਉਕੀ ਮਾ ਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰ
 ਦ ਏ ਸਕਾਨ ਉਤੋ ਭਾਈ ਬਾਲ ਹੀ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਨ ਉਨ ਨ ਕ ਨਿਰੋ ਕਾਰੀ ਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਮਾਨਚੰਦ
 ਕਾਹੀ ਮਾ ਤਮ ਰਾ ਦੇ ਸਵਤ ਨੁਕ ਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਤੇ ਦੇ ਸਵਤ
 ਨੁਸ ਮਾਲੇ ਗਾਤੈ ਨੁ ਖਬਰ ਹੋ ਦੇ ਸਵਤ ਨੁ ਦੀ। ਤਬ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਹੀ ਮਾ ਡਿਠੇ ਨ ਹੋ ਸਾਨਿਤਾ ਸੁ ਤੈ
 ਤ ਹੋ ਸਾਨੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚ ਨਿਬੋਲੀ ਮਾ ਦੇ ਸੁਹਮਾਰ ਬੇਗ ਮੁਪੁਰ ਹੀ ਤੇ ਸੁਵਤ
 ਨ ਤੇ ਹਮਾ ਆਏ। ਰਾਜਾ ਤੇ ਸਕਾਏ ਕੀ ਕਾਰਾ ਤੇ ਸਨੇਈ ਹਾਂ ਪਰਾਏ। ਮਾਨਚੰਦ ਕਉ ਰਾਹੁ ਬਤਾਇ
 ਓਨਿ ਰਮਲ ਮਾਰਗੁ ਪਾਏ। ਕਹੈ ਨ ਨ ਕ ਸੁਦ ਮਾਨਚੰਦ ਜੀ ਹਮ ਤਮ ਕਉ ਤਈ ਬੁਲਾਏ। ੧॥
 ਤਬ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਹੀ ਮਾ ਜੀ ਤਮ ਤੇ ਮਉਰ ਹੀ ਬਚ ਨੁ ਕਰਤੇ ਹੀ ਏਹੁ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਮੈ ਬਤ ਨਹੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਮਾਨਚੰਦ ਬਾਤ ਏਹੀ ਮਾ ਸਲੀ ਹੋ ਸੁ। ਮਉਰ ਬਾਤ ਨ ਕਲੁ ਹੀ। ੨॥

ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਾਇ ਬੋਲਿਆ ॥ **ਇਹ ਗਾਥਾ ॥** ਜਿਨ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨ ਦੇਖਿਆ ॥ ੧੧੧ ॥
 ਮਾਕਹੀ ਮੇਰੇ ਰਾਈ ॥ ਮਾਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ॥ ਮਾਪਿ ਜਨ ਵਡੀ ਹੋਲਾਈ ॥ ਰਾਇ ਸਾਪਿ ਮਰੇ ਕਰ
 ਇਸਾ ॥ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥ ਦੁਖ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ ॥ ਰਾਇ ਸਾਪਿ ਮਰੇ ਕਰਾਇ ਸਾ ॥ ਜੀਸ ਪਤੁ
 ਕੀਤ ਨ ਰਾਇ ॥ ਮਾਸ ਪਛੋਰੇ ਤਾਈ ॥ ਰਾਬ ਪਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਨੇ ਜਬ ਰੋਣ ਬਿਗਾਣੀ ॥ ਪਛੋਤ ਵਨਾ
 ਮਿਲੈ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਾਰੀ ॥ ਤਾਪਿ ਰਾਪਿ ਮਾਰ ਰਾਈ ॥ ਮੇਜ ਬਾਮ ਵੈ ਗੀ ਵਾਰੀ ॥ ਕੀਤ ਲੀ ਮਾਸ
 ਹਾਂਗਈ ਮੇਰੇ ਵਪਦੀ ॥ ਮਹਾ ਸਿੰਹੁ ਤ ਮੁਝੈ ਨਾ ॥ ਵਨੀ ਕੈ ਜੀ ॥ ਮੇਰੇ ਸੁਪਰਗਾ ॥ ਜਿਨ ਸਖੀ ਸਹੁਰ
 ਵਿ ॥ ਮਾਤਿ ਨ ਪੁਛੈ ਗੀ ਜਾਏ ॥ ਪਾਇ ਲਗੀ ਬਿਨ ਤੀ ਕਰੋ ਲੇਵੈ ਗੀ ॥ ਪ੍ਰਬਤਾਇ ਪਾ ॥ ਮਾਪੁ ਪਛੋਰੇ
 ਨਨ ਕਰੈ ਚੰਦ ਨੂਲਵੈ ॥ ਗੁਣ ਕਾ ਮਦਿ ਕਾ ਮਦ ਕਰੇ ਤਭੀ ਪਾ ॥ ਮਰੇ ਕਉ ਪਵੈ ॥ ਪਨ ਵਡੀ ਪਰ
 ਰਹੈ ਪਾਰਿ ਸਾਹਨ ਜਾਏ ॥ ਰਸੀ ॥ ਮਾਹੋਵੈ ਮੁਸਕ ਕਤ ਬ ਮੁਸਕ ਪਛਾਣੈ ॥ ਪਤਾ ਮਿਲੈ ਨਿਪਾਤ ਕੋਲ
 ਵਲਿ ਵੈ ਕਉ ਪਵੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀ ॥ ਮੇ ਮਨ ਭਉ ਪਦ ਪਵੈ ॥ ਜੋ ਦਿਲੁ ਮਿਲਿ ਮਾਸੇ ਮਿਲ ਰਹੀ
 ਮਾ ॥ ਮਿਲਿ ਮਾ ਕਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਸੋਈ ॥ ਜੇ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਲੋਚੀ ॥ ਮੇ ਬਾਂਤੀ ਮੇਲੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਮਾਪਿ ਮਭਿ ਪਵੈ ਨ
 ਨ ਕਾ ਭਰਮ ਭਰਮ ਭਉ ਸਮਵੈ ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਾਜੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ॥ ਮਮ ਰਾਪਦੁ ਪਵੈ ॥ ੧੨ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਨੁ ਚੰਦ
 ਕਹੀ ॥ ਮਾਜੀ ਇਸ ਜੀ ॥ ਮਾਦਾ ਭਲਾ ਕਉ ਕਰਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਰਾਈ ਮਨ ਚੰਦ
 ਇਸ ਜੀ ॥ ਮਾਦਾ ਭਲਾ ਤਬ ਹੋਵੈ ਜਾ ॥ ਇਸ ਤਾਈ ਬਿਨ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਹੋਗਾ ਚੇਤੁ ਨ ਰਹੇ ॥ ਸਾਸ ਸਾਸ ਕਰਤ
 ਰਯਾ ਦਕਰ ਦਾਰੋ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦ ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਮਨ ਚੰਦ ਕਹੀ ॥ ਮਾਜੀ ਫੇਰ ਸੋਈ ਬਿ
 ਪਬਤਾਈ ॥ ਮੇ ਬਿਪਾਜੀ ਸਕਰਤ ਗਚਿਤ ॥ ਮਵਦ ਰਹੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਰਾਈ ਮਨੁ ਚੰ
 ਦੁ ਪਦਾ ਸੀਸ ਨ ਕਰੇ ॥ ਮਤੇ ਨ ਗਦ ਸੀਸ ਨ ਕਰਿ ਹੋ ॥ ਮੇਨੂੰ ਕਰਤ ਗਵਿਸ ਰਿਗਾਇ ॥ ਮਾ ॥ ਤਬ ਕਰਤ
 ਰਾਚਿਤ ॥ ਮਵੀ ॥ ਤਬ ਮਨ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿ ਪਾਇ ॥ ਮਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਆਪੁਣੈ ਹਸੁਦ ਭੰਡਾ ਮਾਨਚੈ ਦੁਨੈ ਦਿਤਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਮਾ ਲੈ ਭਾਈ ਇਹੁ ਭੰਡਾ
ਖਬਰਦਾਰ ਖਬਾ ॥ ਤਬ ਮਾਨਚੈ ਲੈ ਕਾਰੀ ਅਪੁਣੈ ਸਿਰਤੇ ਰਖਿਆ ॥ ਸਿਰਤੇ ਰਖੁਣੈ ਨ ਲਮਾ

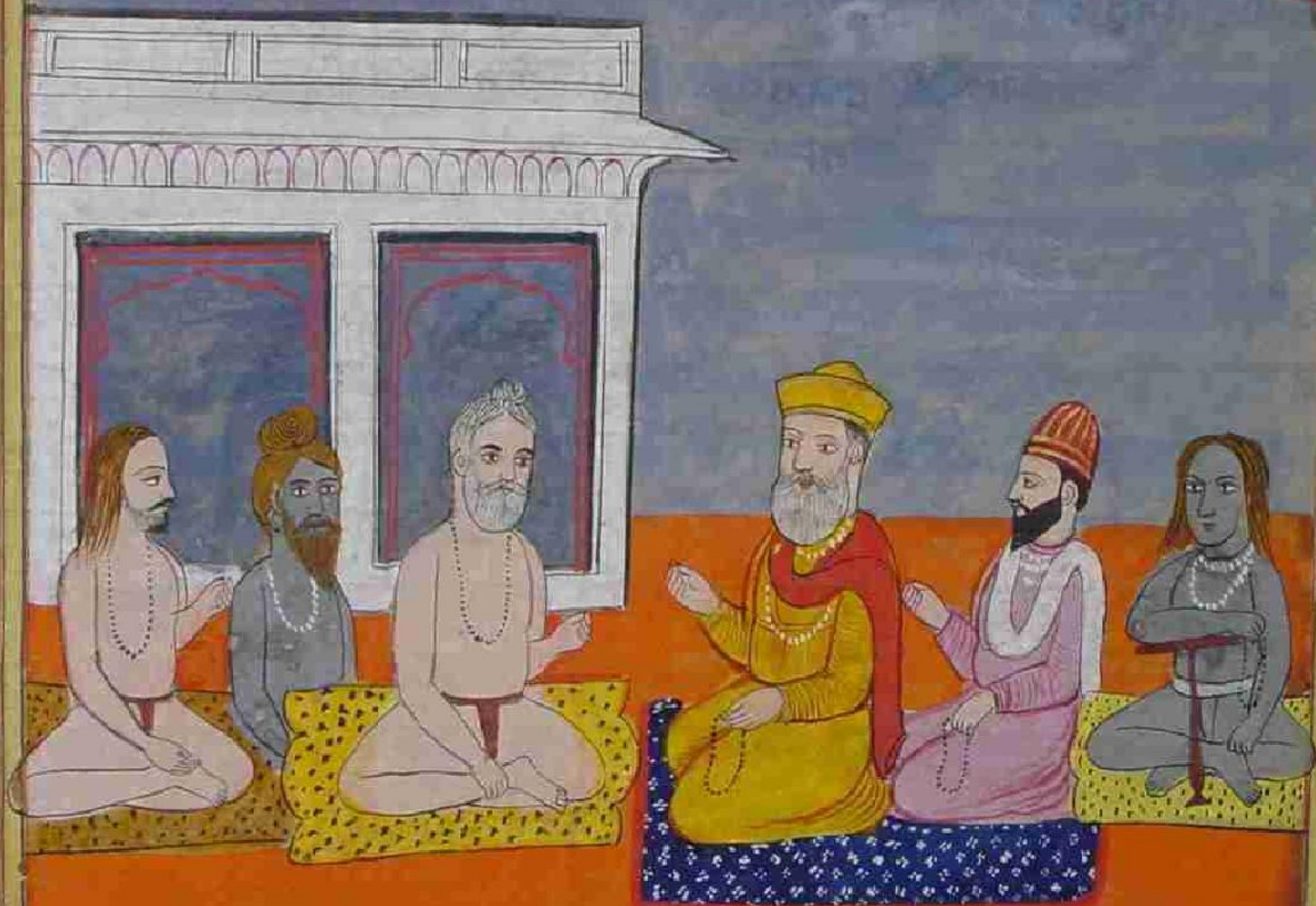

ਨਚੈ ਦੇਵ ਪਾਟ ਖੁਲਗਏ ॥ ਤਬ ਮਾਨਚੈ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਾ ਹੀ ਮਾ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹਈ ॥ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ॥ ਗੋਸਟਿ ਮਾਨੁ ਚੈ ਦਖਣੈ ਨ ਲਹੈ ਕੰਢਲ

ਤਬ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕਾ ਹੀ ਮਾਜੀ ਕੋਈ ਦਿਨੁ ਮੇਥੇ ਹੀ ਰਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਵਕ ਕਾ ਘਰਿ ਪਵੀਤਰ ਕੀਜੀਏ १੨
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਮਾਭਾਈ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦਾ ਮਸੀਬ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਈ ਪਵਿਤਰ ਕਰਨੀ ਮਾਹੀ ਨਿਤੀ ਮ
 ਸਨੂੰ ਰਜਾਇ ਦੇਵੀ ॥ ਤਬ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕਾ ਹੀ ਮਾਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਰਜਾਇ ਤੁਸਾਰੀ ਪਾ ॥ **ਬੋਲੋ ਰੁਈ**
ਦਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਰੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ਓਹੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ ਮਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਓਥੇ ਓਠਾ ਗੀਲੀਤੀ ॥ ਮਾਇ ਬਾਲ ਨ ਬੁਢੇ ਟਿਲੇ ਤੇ ਬੈਠੇ ॥ ਓਥੇ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਜੋਗੀ ਸੁਰਮਾ
 ਹਾ ਕੋਹ ਮਧਕ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਾਲੁ ਗੁਦਾਈ ਚਲੀ ਪਕੀ ਮਾਹੀ ॥ ਭਿੰਡਾਰਾ ਖਵਵਦਾ ਅਤੇ ਕ
 ਪਾੜੀਦਾ ॥ ਅਤੇ ਘੋੜੀ ਮਾਦ ਚਲੀ ਮਾਜਦਾ ਮਾਹਾ ॥ ਦੁਹ ਕੋਹ ਤੇੜੀ ਰਹਾ ਵਿਚ ਜੋਗੀ ॥ ਅਨੁਭਵ
 ਦਿੰਦਾ ਮਾਹਾ ॥ ਸਾਕੀ ਮਾਹਾਰੀ ਮਾਦੇ ਵਸਤੇ ਪਰਸੁ ਮਾਰਥੀ ਮਾਹਾ ॥ ਜਬ ਜੋਗੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾ
 ਸਾ ਮਾਏ ਮਾਇ ਕਾਰਿ ਜੋਗੀ ਲਗੇ ॥ ਮਾਖਣਾ ਚਲੇ ਅਤੀਤ ਜੀ ਚਲਿ ਕਾਰੇ ॥ ਮਾਸਣ ਪਰ ਬੈਠੇ ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਮਾਜਾ ਹੋ ਜੋਗੀ ਸਰੋਹ ਮਨਹੀ ॥ ਮਵਤੇ ॥ ਤਾ ਜੋਗੀ ਮਾਜਾ ਇਕਾਹੀ ਮਾ ॥ ਬਾਲੁ ਗੁ
 ਦਾਈ ਨੂੰ ਨ ਬੁਜੀਦਾਈ ॥ ਅਤੀਤ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨੀ ॥ ਮਵਤੇ ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਾਹੀ ਮਾਜੋਗੀ ਸਰੋਜ
 ਇਕਾਰਿ ਕਹੈ ਜੋਗੀ ਉਪਰਿ ਸਿਓ ਮੇਹੁ ਮਾਇ ਮਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਦੁਖੁ ਕਹੈ ਕਥਿ ਪਵਤੇ ਹੋ ਚਲਿ ਕਾਰੇ ॥ ਮਾਸ
 ਣ ਪਰ ਬੈਠੇ ॥ ਤਬ ਜੋਗੀ ਮਾ ਮਾਂ ਨ ਕਾਰਿ ਕਾਹੀ ਮਾਸਾ ਪਜੀਤੁ ਮਕੈਨ ਬੁਜੀ ਕਹਤੇ ਹੀ ॥ ਜੋਗੀ ਗਲਿ
 ਮੇਕ ਉਬੈਠੇ ਹੋ ਉਪਰਿ ਸਿਓ ਮੇਹੁ ਮਾਇ ਮਾਹੀ ਦੁਖ ਪਵੇ ਗੋਭੀਤਰ ਮੇਚਲੇ ॥ ਚਲਿ ਕਾਰੇ ਬਸਤਲੇ
 ਹੁਭੀਤਰ ਲੇਹੁ ਪਾਟਿਲੇਹੁ ॥ ਚਲੇ ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਮਰ ਮਕੈਨ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਮਾਜਾ ਹੁਜੋ
 ਗੀ ਸਰੋਹ ਮਣੀਹਾ ਹੀ ਗੁਜਰ ਨ ਕਰ ਗੇ ॥ ਤਬ ਜੋਗੀ ਮਾਫੇਰ ਮਾਇ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਨੂੰ ਕਾਹੀ ਮਾਜੀ
 ਉਹੁ ਨਹੀ ॥ ਮਵਤੇ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਕਾਹੀ ਮਾ ਚਲੇ ਤੇਰੁਈ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੋਏ ॥ ਤੇਉਹੁ ਕਿਉਨਾ
 ਹੀ ਮਵਤੇ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ ਮਾਪਾ ਮਾਇ ਮਾ ਮਾਇ ਕਾਰਿ ਕਾਹੀ ਮਾ ਮਤੀਤ ਜੀ ਮਾਏਸੁ ॥

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਏ ਕੀ ਕਰਕ ਉਮਾ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਜੀ ਬੈਰੀ ਮੇਜੀ ਗੀ ਸੁਰਜੀ ॥ ੩ ॥
 ਬਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਮਾਏ ਕਰਿ ਲਗਾ ਮਾਖਣਾ ਅਤੀਤ ਜੀ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਚਲੇ ॥ ਤਮ ਰੇਹੀ ਅਸਥਾ
 ਨੁਹੈ ਨਿਚਲੁ ਕਰਿ ਮਰਾਮ ਕਰੇ ਜੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਨੁ ਬੁਝੀ ਹਮ ਫਕੀਰਾ ਅਤੀ
 ਤ ਹੋ ਕਹਾ ਕਹਾ ਮਾਸਨੁ ਮਰੁ ਮੰਦਰ ਢੁਢ ਤੇ ਫਿਰ ਗੇ ॥ ਫਕੀਰਾ ਅਤੀਤ ਕੋ ਜਹਾ ਗੁਜਰਾਨਾ
 ਈਤਹਾ ਹੀ ਗੁਜਰਾਨਾ ਕਰਿ ਲਈ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਹੀ ਮਾਸੁ ਨਹੁ ਅਤੀਤ ਜੀ ਜੇ ਨਹੈ
 ਤੇਜਹਾ ਗੁਜਰੀ ਤਹਾ ਗੁਜਰਾਨੁ ਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਮਲੇ ਪੁਪੁਰਖੁ ਮਾਪੁਣੀ ਦਾਈ ਮਾਕਰਿ ਕਰਿ
 ਮਾਨ ਮਿਲਵੈ ਤੇ ਭਲਨ ਤਰਸੁ ਵਾਲੁ ਕਰਣ ਭੀ ਤੇ ਭਲਨ ਹੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ
 ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਜੇ ਗੀ ਸਰਦਾ ਭੀ ਬਚਨੁ ਮੀਨੀ ਮਾਚਹੀ ਮੇਜੀ ॥ ਤਮੇ ਕਹੀ ਮਾਚਲ
 ਜੀ ਜੇ ਰਜਾਇ ਤਸਾ ਭੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਨੂੰ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਮਾਸਨੂੰ ਮੰਦਰ ਮੇਂ
 ਗਈ ਮਾਮਾ ਮਾਏ ਕਰਿ ਮੰਦਰੀ ਦਿਖਾਏ ॥ ਲਗਾ ਮਾਖਣ ਦੇਖੈ ਤੇਜੀ ਮੰਦਰ ਕੋ ਸੇਹੀ ਨੀ ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਕੀ ਮਾਏ ਖਣ ਹੋਰ ਜਲ ਲਿਲਾ ਕਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਜਾਇ ਬਸ
 ਵਾਦ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇ ਮਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਕੀ ਮਾਏ ਖਣ ਹੋਰ ਜਲ ਲਿਲਾ
 ਕਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਘੋੜੀ ਮਾਦ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਇ ਮਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ
 ਕੀ ਮਾਏ ਖਣ ਹੋਰ ਜਲ ਲਿਲਾ ਕਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਲ ਨ ਬੁਕਾਹੀ ਮਾਂਤ ਪਾਜੀ ਤਮਾਰਾਨ ਉਕੀ ਮਾਂ
 ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਜੇ ਗੀ ਸਰਜੀ ਇਸਕਾਨ ਉਤੋ ਭਾਈ ਬਾਲ ਹੋ ਸੁ ॥ ਅਤੇ ਮੇ
 ਰਾਨ ਉਨਾਨ ਕਾ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਹੀ ਮਾਸੁ ਵੇਤੋ ਅਤੀਤ ਜੀ ਉਹੁ ਜੋ ਕੋਈ ਨਨ
 ਕਤ ਪਾਸੁ ਸਕੀ ਮਾਹੋ ਸੋ ਤਹੀ ਹੋ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਪਾਸ ਮੇ ਕਹੀ ਮਾਮਾ ਜੇ ਗੀ ਸੁ
 ਰਾਈ ਹੀ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਨ ਬੁਕਾਹੀ ਮਾਨ ਨ ਕਤ ਪਾਸੁ ਵੇਤੋ ਜੀ ਸਚੁ ਕਹੀ ਓਹਾ ਦੇਖੈ ਤੇ ਉਪਰ ਸੇ ਮੇਘ ਬ

ਗਸਤਾਬਾਮਰਮਦਿਰਮੈਨਾਹੋਤੇਤਭੇਦੁਪਾਵਤੇਕੇਸੁਖਪਾਵਤੇਸਚੁਕਹੀਓ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਣਜੋਗੀਸੁਰਜੀਭੇਹੀਗੁਜਰਜਤੀ। ਗੋਸਟਿਬਾਲਨਾਥਨਲਹੋਈਮਦਿਰਮੈ ੧੧੩

ਤਬਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਕਹੀਆਸਚੁਕਹੋਜਿਭੇਕੀਤਿਭੇਦੁਖੀਗੁਜਰਤੀਕੇਸੁਖੀਗੁਜਰਤੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਨਾਪੁਜੀਦੁਖੀਹੀਗੁਜਰਤੀ। ਤਬਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਕਹੀਆ

ਸੁਣਨ ਨਕਤ ਪਾਸ ਹਜ਼ਾਰ ਕੇਸਾਂ ਗੁਰੀ ਪਿਨੀ ॥ ਅਰੁ ਭਖੜੇ ਕੇ ਅਏ ਕੀਰੀ ॥ ਇਹੁ ਹਮਾਰਾ
 ਰੁਹੈ ॥ ਅਰੁ ਹਮਕਉ ਦੁਖੁ ਤਬ ਲਗੇ ਜਬ ਭਲੇ ਬਸਤ ॥ ਅਪਹਰਤੇ ਹੋਵੈ ॥ ਜੇ ਭਲੇ ਭੋਜਨੁ ਅਪ
 ਖਤੇ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਘੋੜੀ ਅਉਪਰਾ ਅਪਾਸਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੋਵੈ ॥ ਹਮਾਰਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਸਰਤ ਮਸੀ
 ਤ ਕਹੈ ਜਾਸਭ ਕਛੁ ॥ ਅਲੇਖੁ ਪੁਰਖੁ ਕਾਮਲੁ ਹੋਸੁ ॥ ਸਤੀਲਿ ਅਵੈ ਸਿਤੋ ਖੀਖਵੈ ॥ ਹਮਕਉ ਲੇਖੁ
 ਕਛੁ ਲਗਤ ਨ ਹੀ ਹੋਸੁ ॥ ਕਈ ਜੀਅ ਜੀਤ ਸੁਖੁ ਪਵਤੇ ਹੋ ॥ ਇਸੁ ਬਤ ਕਾ ਜਬ ਬੁਏ ਹੁ ਭਲੀ ਹੋ
 ਕੇ ਬੁਰੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀਅ ॥ ਅਸਲੁ ਜੋਗਿ ਸੁਰਤੀ ਹੋ ॥ ਇਹੁ ਬਤ ਤੇ ਭਲੀ ਸਮਝੀ ਹੋ ॥
 ਯਹ ਬਤ ਹਮਕਉ ਤੇਰੀ ਭਲੀ ਪਸਿਦਾ ਅਈ ਹੋਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗੇ ਵੀਚਰ
 ਕਰਨੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀਅ ॥ ਕਿਉਂ ਬੁਏ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤ ਭਲੀ ਲਗੀ ਹੋਤੀ ॥ ਅਪਣੇ ਮ
 ਨ ਦੀ ॥ ਅਪਖਾਂ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਮੇ ॥ ਅਪਿ ॥ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਭਲੀ ॥ ਅਹੀਤਾ ਤੁਸਥੇ ਜੀ ॥
 ਭਲੀ ਲਗੀ ॥ ਅਹੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ॥ ਅਗਲੇ ਦੇ ਨਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਪਸੋ ਵਿਦਾਲਿਤੀ ॥ ਪਰ
 ਇਕ ਸਬਾ ਦੇ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਦੇ ਪਰਥਾ ॥ ਇਤਰ ਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿਤ ਰੇ ਬੈਰਾਗਮੀ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਸਿਨਾ ਅ
 ਪਸਮੇ ਹੋਇ ਕੈ ॥ **ਅਸਮਰੁ ਲਾਇ** ॥ ਕਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਪੁਨੈ ਪਾਰਿ ॥ ਅਇਆ ॥ ਤਾ ਮਿਲੁ ਸਖੀਆਂ
 ਕਾ ਜੁਰਚਾਇਆ ॥ ਖੇਲੁ ਦੇਖੁ ਮਨੁ ॥ ਅਨੰਦ ਭਾਇਆ ॥ ਸਾਹੁ ਵੀ ॥ ਅਹੁਣਾ ॥ ਅਇਆ ॥ ਪਗਵਹੁਗ
 ਵਹੁਕਾਮਣੀ ॥ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਰਾ ॥ ਹਮਰੈ ਪਾਰਿ ॥ ਅਇਆ ॥ ਰਾਜ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰਾ ॥ ਰਹਾਇ ॥ ਗੁਰਦ
 ਅਰੈ ॥ ਹਮਰਾ ਵੀ ॥ ਅਹੁਜੋ ਹੋਇ ॥ ਅਜਾ ਸਹੁ ਮਿਲਿ ॥ ਅਤਾ ਜਾਨੀਆ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ ਮਹਿ ਸਬਾ ਦੇ
 ਕਹਿਅਹੈ ॥ ਅਪੁਗਾਇਆ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨੀਆ ॥ ਰਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ॥ ਅਪਸਵਾਰੇ ਹੋਰ ਨਕਾਰਜੁ ਨ
 ਹੋਈ ॥ ਜਿਤ ਕਾਰਜੁ ਸਤ ਸਿਤੋ ਖਦਾਇਆ ॥ ਪਰਮੁ ਹੋਗੁ ਰਮੁ ॥ ਪਿਬੁ ਬੈਕੋਈ ॥ ਭੁਣਾਤਿ ਨਨਕ ਸਭ
 ਨਕਾ ॥ ਪਰਏ ਕੋਸੇਈ ॥ ਜਿਸਨੂੰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਸਾਸੋ ਗਾਇ ਹੋਈ ॥ ਖਾਦਾਂ ਤੀਸਾ ਹਬਸਿਦੀਆਂ

ੴ ਸਾਚਲੇ ਤੇ ਸਨਾਲੀ ॥ ਇਕੁ ਜੁਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਨੀ ॥ ਇਕ ਨਾ ਸੁਤਿਆ ॥ ਦੇਇ ਉਹ ਲੀ ॥ ੧੩੪
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾ ਬਾਲੁ ਨ ਬੁਝੀ ॥ ਮਾ ਬਾਲੁ ਨ ਰਜਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਬਾਲੁ ਹੁੰਦਾ ਏਕਹਿ
 ਮਾ ਅਤੀਤ ਜੀ ਕੋਈ ॥ ਦੇ ਨਪਰ ਚੋਇ ਬੇਹੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾ ਨ ਬਜੀ ॥ ਮਸਿਤਿ ਸਾਂ
 ਤੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੋ ਸੁ ॥ ਤਬ ਬਾਲੁ ਹੁੰਦਾ ਏਕਹਿ ॥ ਮਾ ਭਲਾ ਤਪਾ ਜੀ ਜਹਾ ॥ ਪੁਸੀ ॥ ਮਾ ਵੈਤਹਾ ਖੇਲੈ ॥ ਉਹੁ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇ ॥ ਮਾ ॥ **ਬੋਲੈ ਰਾਈ ਵਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਮਾ ਬਾਲੁ ਨ ਰਜਾਇ ਦੇਵੈ ॥** ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਭਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਰਾਈ ਲਾਲੋ ਤਿਖਾ ਦੇਘਾ ॥ ਮਾਇ ਉਤਰੇ ॥ ਮਗੇ ਲਾਲੇ ਕ
 ਸੈ ਖੁਹ ਤੇਗਾਇ ॥ ਮਾ ਮਹਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਮਾਇ ਰਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇਘਾ ਰਿਵੜੇ ॥ ਤਬ ਘਰਿ ਦੇ ਮਾ
 ਦਮੀ ॥ ਮਾ ਜਾਇ ਕਰਿ ਰਾਈ ਲਾਲੇ ਨੂੰ ॥ ਬਰਿਕੀਤੀ ॥ ਜੇ ਨਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ॥ ਮਾਏ ਹੋਨੀ ॥ ਤਬ ਰਾਈ ਲ
 ਲੋ ਕੀ ਮੁਸਟ ਦਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ॥ ਮਾਇ ॥ ਮਾਇ ਕਰਿ ਮਥਾ ਦੇ ਰਿਥ ਜੁ ॥ ਮਤੇ ਮਾਖੀ ਮਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ॥ ਮੇਰੇ ਕੀਟਿ ਪਤਿ ਗੁਭਿ ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਮਹਾਰ
 ਵਨ ਗੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੀ ॥ ਵਨਿ ਵਜੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਮਤੇ ਮੇਦਹ ਕਹੀ ॥ ਮਾ ਮਾਉ ਰਾਈ ਲਾਲੇ ਕਰ
 ਤਾਰ ਕੇ ਪਾ ਮਾਗੇ ॥ ਤਬ ਰਾਈ ਲਾਲੇ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ॥ ਮਾ ਮਰਲਗਾ ॥ ਮਾਖੀ ਜੀ ॥ ਮਜੁ ਮੈ ਬਹੁਤ
 ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਸੀ ਗੀ ਵਨਿ ਵਜੁ ॥ ਮਜੁ ਮੈ ਮਿਰਤ ਕੁਜੀ ॥ ਵੀ ਮਾ ਹੋ ਸੁ ॥ ਰਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇਘਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਾ ਟਿਕੇ ॥ ਜਾਇ ਨੁਸਤਿ ਗੁਜਰੇਤ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਮਸਨਲਾ ਮਾਇ ਬੈਠੇ ਮਾਗੇ ॥ ਨ
 ਲੇ ਮੈ ਰੀ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਮਤੇ ਨਲੇ ਰਾਈ ਲਾਲੇ ਰੀ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਬੈਠ ਕਰਿ ਕੁਦਗਤਿ ॥ ਦਾਤ ਮਾਸ ਦੇਖਦੇ ਮਾਗੇ
 ਜੋ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਕੋ ॥ ਜਿਦੈ ਘਰਿ ਛਿਗੁ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਉਸਦੇ ਘਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਕ ॥ ਮਗੁ ਸਾਕਯਗ ॥ ਮਸਨ
 ਉਦੋ ਸਤ ਸਤੁ ॥ ਮਾਏ ਮਾਗੇ ॥ ਮਤੇ ਹਯਾ ਤਪਾ ॥ ਮੇਰੇ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਕੋ ॥ ਜਿਦੈ ਬਹੁਤ ਯਗੁ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਸਦੈ
 ਕਬੀਲੇ ਉਹੁ ਰੀ ॥ ਮਾਇ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਤਿਸਦੀ ਬੇਟੀ ਬੀਬੀ ਪਾ ॥ ਮਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਉਹੁ ਰੀ ॥

ਤਨਜਰਾਮਾਇਆਗੋਪੀਨਾਸੁਨਲਬਹੁਤਈਚਰਾਮਾਗਾਮਤਿਜਨਮਦੇਤਰਕਮਹੇ
 ਪਰੁਪਿਆਰੁਮਾਪਸਵਿਚਬਹੁਤਮਤਿਮਗੋਭੀਹਰੀਪੜਗੋਪੀਦੇਘਾਰਿਗਾਇਆਪਿਛੇਭੀਸ
 ਦੀਬੇਦੀਬੀਬੀਖੰਗੁਰੁਨਨਕਜੀਦੀਨਜਰਪੈਗਈਮੀਤਪਿਛਲੇਜਨਮੁਦੀਭਿਤਮੁਕਰਨੀ
 ਵਾਲੀਸਿਮਤਬਹੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਮਾਰੁਈਲਲੋਇਹੁਮੇਲੁਕੀਬੋਆਇਆਹੈਸੁਤਬਹੁਈ
 ਲਲੋਕਹੀਮਾਜੀਗੋਪੀਨਾਸੁਕੋਛੜਖੜੀਹੈਤਿਸਦੇਘਾਰਿਛਹੀਹੈਇਹੁਮੇਲੁਗੋਪੀਨਾਸੁਦੇ
 ਘਾਰਿਮਾਇਆਹੈਤਬਹੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਮਾਰੁਈਲਲੋਤਰਕੁਭੀਭੀਸਦੇਘਾਰਿਮਾਏਹੈਨੀ
 ਤਬਹੁਈਲਲੋਆਖੀਮਾਜੀਇਹੁਜੋਰੀਪੜਮਾਇਆਹੈਸੋਗੋਪੀਨਾਸਦਯਾਰੁਹੈਤਬਹੁਰੁਨ
 ਨਕਜੀਕਹੀਮਾਰੁਈਲਲੋਗੋਪੀਨਾਸੁਨੂੰਜਾਇਕੇਸਾਦੇਲਿਆਉਤਬਹੁਈਲਲੋਗਾਇਆ
 ਜਾਇਕੇਗੋਪੀਨਾਸੁਨੂੰਸਾਦੇਕੀਠੋਸੁਮਾਗੋਗੋਪੀਨਾਸੁਮਤੇਹਯਾਤਖਾਬੈਰੇਚਭੀਬਹੇਵਿਚਗਲ
 ਕਰਦੇਮਹੇਜੋਰੁਈਲਲੋਜਾਇਕੇਸਾਦੇਆਤਗੋਪੀਨਾਸੁਭੀਬੋਤਪਾਈਆਖਿਓਸੁਰੁਈ
 ਕਉਣਹੈਤਬਹੁਈਲਲੋਆਖੀਮਾਜੀਮੇਲਲੋਤਖਾਣਮਾਗਾਤਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਆਕਿਉ
 ਰੁਈਕੀਅਕੀਮੁਹਈਤਬਹੁਈਲਲੋਕਹੀਮਾਜੀਤਸਨੂੰਤਪਾਜੀਸਦੇਹੈਨੀਤਗੋਪੀਨਾਸੁ
 ਆਖੀਮਾਰੁਈਖੜਹੋਹੁਜਗੋਪੀਨਾਸੁਭੀਠਕੇਚਲਿਆਤਹਯਾਤਖਾਮੇਵਪੁਛਿਆਮਹਤਜੀ
 ਕੀਧਰਚਲੇਹੈਤਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਮਾਰੁਈਜੀਨਨਕਤਪਵੇਦੀਖੜੀਫਕੀਰਹੋਇਆਹੈਤਿਸਨੇ
 ਅਸਨੂੰਸਾਦੇਮਾਹੈਭੀਸਪਾਸਜਾਦੇਮਹੇਦੇਖਾਰੀਆਆਖਦਾਹੈਤਬਹਯਾਤਖਾਕਹੀਮਾਰੁ
 ਲਰੁਈਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਮਾਇਗੁਰੁਨਨਕਜੀਨੂੰਪੈਗੀਪਉਣਆਖਿਓਸੁਤਬਹੁਰੁਨਨਕ
 ਜੀਕਹੀਆਸਾਤਿਕਰਤਾਰਮਾਭੀਰੁਈਗੋਪੀਨਾਸੁਤਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਆਤਪਾਜੀਮੇਨੁਕਭੀਸ
 ਏਆਹੈਤਬਹੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਮਾਰੁਈਗੋਪੀਨਾਸੁਭੀਹੁਜੋਹਯਾਤਖਾਰੀਪਾੜੀਬੈਰਾਹੈਭੀਸਪਾ

ਸਾਅਸਤੀਅਮਨਤਹੈ। ਤਸੀਓਸਤਾਈਅਪੋਜੋਅਮਨਤਭੀਹਜਰਹੈ। ਅਤੇਅਮਨਵਾ ੧੭੫
 ਲਾਭੀਹਜਰਹੈਸੁ। ਅਤੇਅਮਨਤਦੇਵੋਤਾਭਲਕਰੋ। ਤਬਗੋਪੀਨਾਧੁਕਹੀਅਜੀਓਸਾਅਮਾ
 ਨਤਦਾਮੈਨੁਭੀਮਹਰਮੁਕਰੋਸੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭਈਗੋਪੀਨਾਧੁਓਸਦੇਘਰਿਬੀ
 ਬੀਖਾਏਸੈਅਸਤੀਅਮਨਤਹੈ। ਤਬਗੋਪੀਨਾਧੁਕਹੀਅਜੀਓਹੁਤਓਸਦੀਬੇਟੀਹੈਸੋਤ
 ਸਤੀਅਮਨਤਕਿਓਕਰਿਹੋਈਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭਈਗੋਪੀਨਾਧੁਜਬਾਅ
 ਸੀਅਗੇਭਈਲਾਏਘਰਿਅਏਅਹੇ। ਤਾਅਸੀਹਯਤਖਾਦੇਖੁਹਤੇਜਾਇਬੈਰੇਅਹੇ। ਤਾ
 ਓਸਦੀਅਭਿਰਤਖੁਹਤੇਅਈਅਹੀ। ਓਸਨੇਅਸਨੂੰਦੇਖੁਕੋਆਖਿਅਏਖੁਦਾਇਵੇਦਾਜੇਮੇ
 ਰੇਘਰਿਓਲਦਹੋਵੇਤਪਹਲੇਕਿਸੇਫਕੀਰਨੂੰਦੇਵਾ। ਤਬਅਸੀਓਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੂੰਪੁਛਿਅ
 ਕਿਓਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਤੇਰੇਘਰਿਓਲਦਨਹੀਹੁੰਦੀ। ਤਾਓਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਦੇਮੁਹੀਨਿਕਲਿਅ
 ਜੀਮੇਰੇਘਰਿਓਲਦਨਹੀਹੁੰਦੀ। ਤਾਅਸਨੂੰਦੇਖੁਕੋਅਹਰਅਈਅਤੇਅਸਓਸਨੂੰਆਖਿਅ
 ਜੋਤੇਰੇਘਰਿਓਲਾਇਹੋਵੇਗੀਤ੍ਰਈਅਨੁਸਬਤਰਖੀ। ਤਾਓਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਖਿਅਜੋਮੇਰੇ
 ਘਰਿਦਾਇਬਾਲਕਹੋਵਨਿਤਾਹੀਕੁਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇਵਾ। ਅਤੇਹੀਕੁਮੇਰਖਾ। ਤਾਓਸਬੰਦੀਖੁਦਾ
 ਇਦੀਨੂੰਅਸਕਹੀਅਜੋਤ੍ਰਈਹੁਈਅਨੁਸਬਤਰਖੁਜੋਪਹਲੇਹੋਵੀਸੋਈਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇਵੇ।
 ਅਤੇਹੋਗਜਿਤਨੇਹੋਵਨਿਤਿਤਨੇਤੋਨੂੰਮੁਬਹੁਹੈ। ਤਾਓਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੂੰਚਾਰਪੁਤਾਅਤੇਇਕ
 ਧੀਹੋਈ। ਪਰਪਹਲੇਧੀਹੋਈਹੈ। ਇਹਅਸਤੀਅਮਨਤਹੈਜੋਅਪਣਾਈਅਨੁਸਬਤਰਖਨਤ
 ਦੇਵਨਿਨਹੀਓਹੁਜਾਣਨਿ। ਤਬਗੋਪੀਨਾਧੁਕਹੀਅਜੀਮੇਰੇਤਹਾਥਿਨਹੀਪਰਮੇਜਾਇਕਹਦਾ
 ਹਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭਈਗੋਪੀਨਾਧੁਤੇਰੇਤਹਾਥਿਨਹੀਪਰਤ੍ਰਓਸਤਾਈਜਾਇਅ
 ਖਾਜੇਓਸਦੇਜੀਅਵੀਚੈਅਵੈਤਦੇਵੈਨਹੀਤਨਦੇਵੈ। ਭਈਤੋਕੀਅਲਗਵਾਦੇਵਣਹੈਈ।

ਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਆਪੁਣੈਘਰਿਅਇਆਪਰਮੁਰਤਾਵਜੇਹਾਅਇਆਤਹਯਾਤਖਾਂ
 ਦੇਖੇਤਗਇਆਮਹਾਰਸਰਗੁਅਤੇਅਇਆਹੋਰਸਰਗਤਬਹਯਾਤਖਾਂਕਹੀਅਮਹ
 ਤਜੀਸਚਕਹੋਤਮਕੋਕੀਅਕਹੀਅਹੋਤਪੇਨੇਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਅਰਾਇਜੀਕੀਅਕਹੋ
 ਕਹਣੇਕੀਬਤਨਹੀਤਹਯਾਤਖਾਂਕਹੀਅਮਹਤਜੀਤਮਨਿਸਿਗਕਹੋਕਛੁਹਮਕੋਕਹੀਅ
 ਹੋਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਅਖਜੀਮੇਕਹਿਨਹੀਸਕਦਚਹੋਹੁਏਹਯਾਉਅਵਤਹੋਤਹਯਾ
 ਤਖਾਂਕਹੀਅਮਹਤਜੀਹਮਰੇਦਿਲਮੇਖਤਰਾਪੜਹੋਤਮਨਿਸਿਗਕਹੋਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਅ
 ਜੀਤਪੇਇਕਾਮਚਰਜੁਦੀਬਤਕਹੀਹੋਤਬਹਯਾਤਖਾਂਕਹੀਅਮਹਤਜੀਨਿਸਿਗਕਹੋਤ
 ਬਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਅਖਜੀਤਪਾਇਓਕਹਤਹੋਖਾਧਾਸਹਮਰੀਅਮਨਤਹੋਜੇਦੇਵੋਤਹਮਲੇ
 ਦੇਵਲੇਹਜਰਹੋਇਓਕਹਦਹੋਤਬਹਯਾਤਖਾਂਕਹੀਅਮਹਤਜੀਨਿਸਿਗਕਹੋਤਮਕੀਅ
 ਅਮਨਤਕੋਸੀਹੋਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਕਹੀਅਖਜੀਕਹਦਹੋਜੋਖਦੇਘਰਿਬੇਟੀਹੋਸੋਅਸਤੀ
 ਅਮਨਤਹੋਤਖਾਂਕਹੀਅਕੀਉਮਹਤਕੀਸਵਜਾਅਮਨਤਕਹਦਹੋਤਬਗੋਪੀਨਾਸੁਕ
 ਹੀਅਖਜੀਇਓਕਹਦਹੋਜੋਗਾਇਦੇਘਰਿਉਲਦਨਹੀਸਹਿਦੀਅਸੀਜੀਅਗੇਲਲੇ
 ਦੇਘਰਿਅਏਅਹੋਤਰਾਇਦੇਖੁਹੁਤੇਬੋਰੇਅਹੋਜੋਗਾਇਦੀਅਉਰਤਾਮਣੀਅਹੀਉ
 ਹੁਅਸਨੂੰਦੇਖੁਕੋਅਖੁਣਲਗੀਜੋਖੁਦਾਇਵੇਦੇਜੇਮੇਰੇਘਰਕਿਛੁਉਲਾਦਿਹੋਵੈਤਮੇਪਹਲੇ
 ਫਕੀਰਾਦੀਨਜਰਕਰਾਤਾਅਸਾਇਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਆਖਿਆਕੀਉਬੀਬੀਜੇਤੋਨੂੰਖੁ
 ਦਾਇਉਲਾਦਿਦੇਵੈਤਾਈਮਨੁਸਾਬਤਰਖੇਤਾਉਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਇਉ
 ਕਹਦੀਹਾਂਜੇਦਾਇਨੀਗਰਹੋਵਨਤਾਇਕਮੇਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇਵਾਤਾਅਸਾਉਸਨੂੰਆਖਿਆ
 ਜੋਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਤੂੰਈਮਨਸਾਬਤਰਖੇਜੋਪਹਲੇਹੋਵੈਸੋਈਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇਵੈਅਤੇਹੋ

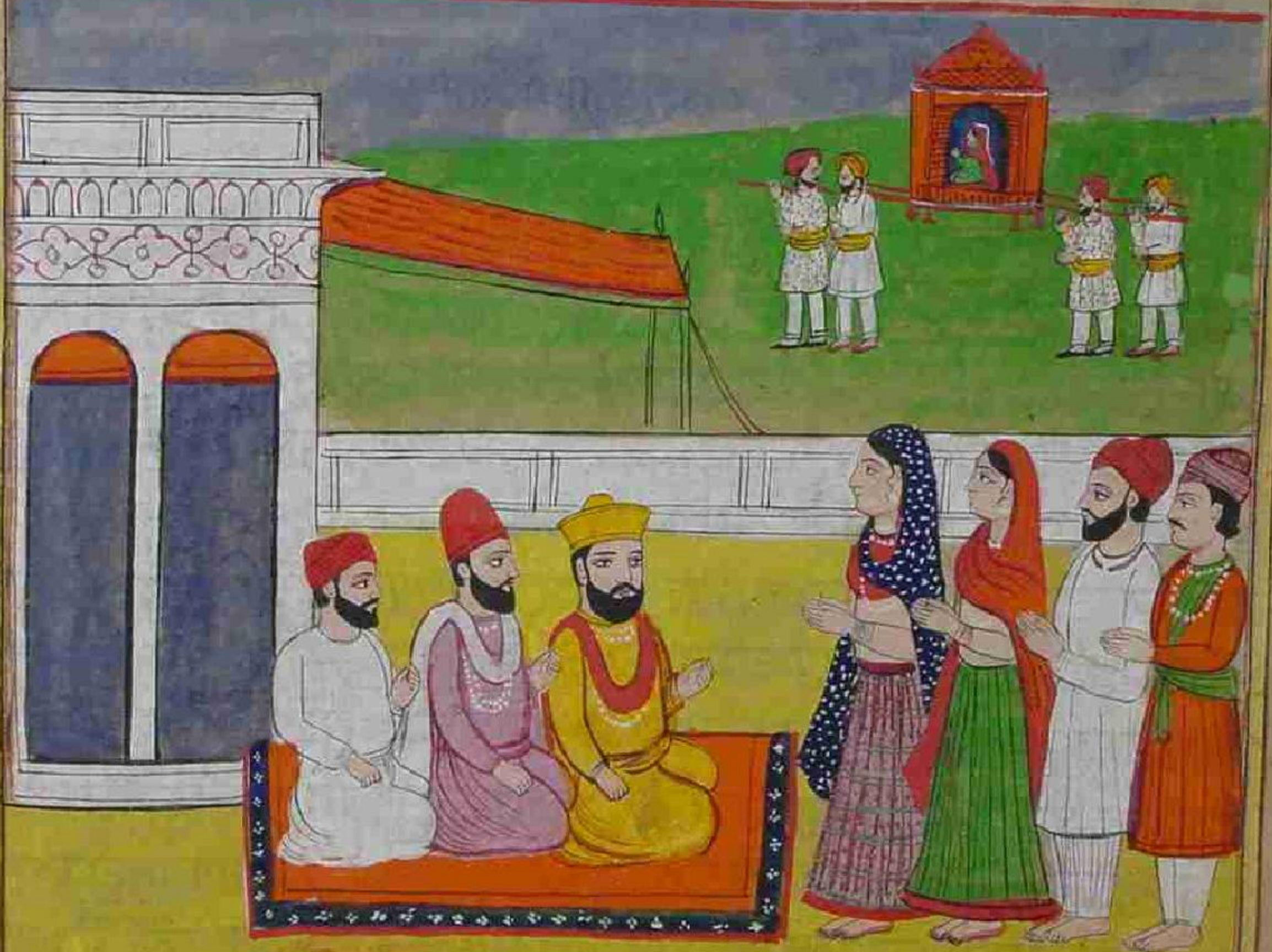
ਰਹੋ ਵਨੁ ਸੋ ਤੋ ਨੂੰ ਮੁਬਹੁ ਹੋ ਨਿ। ਤਾ ਉਸ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਖਿਆਲਾਂ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੰਦੀ ੨੭੬
 ਮਾਨੁਸਾਬਤ ਰਖਾਂਗੀ। ਤਾ ਅਸਾ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤੇ ਇਕੁ ਪੀਠੇ ਵਾਈ ਹੋ। ਅਤੇ
 ਪਹਲੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਰਿਸ਼ਾਹੋਈ ਹੋਈ ਉਸ ਪਾਸ ਅਸਾ ਭੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋ। ਤੁਸੀ ਉਸ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਨੂੰ ਪੁਛੋ ਜੇਈ ਵੇਹੋ ਵੱਡਾ ਅਸਾ ਭੀ ਅਮਾਨਤ ਅਸਾ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਤਾ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਖਾਜੀਤ ਪੇ
 ਨੇ ਯਾਹ ਬਤ ਕਹੀ ਹੋ। ਤਬ ਯਾਤ ਖਾ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕੋ ਬੋਲੀ ਅਜੇ ਦੇਖੋ ਮਹਤ ਗੋ
 ਪਨਿ ਬੁਜੀ ਜੇ ਤੋ ਬਾਤਾਇ ਉਹੀ ਹੋ ਤੋ ਉਸ ਕੀ। ਅਮਾਨਤ ਉਸ ਕੇ ਹਾਥ ਦੇਵੇਗੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਯਾਹ ਬਾ
 ਤਨ ਹੋਈ ਤੋ ਦੇਖੋ ਕਿਸੀ ਕਥੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੋ ਸੁ। ਭੁਲਾ ਮੈਆਪੁ ਦੇ ਪਰਸਿਓ ਪੁਛਤ ਹੋ।
 ਤਬ ਗੋ ਪਨਿ ਬੁਕਾਹੀ ਆਰਾਇ ਜੀਤ ਮਾਘਰ ਤੇ ਪੁਛੋ। ਤਬ ਯਾਤ ਖਾ ਅਭਿਰਤ ਨੂੰ ਸਦ ਕੇ ਲਗਾ ਪੁ
 ਛਨ। ਕਿਉ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਪਾਫ ਕੀ ਗਰੀ। ਅਕਹਦਾ ਹੋ ਸੋ। ਤਾ ਅਭਿਰਤ ਕਹੀ। ਅਜੀ ਮੈਰੀਆ
 ਜਾਵਤ ਪਾਕੀ। ਅਕਹਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਕਿਸੀ ਅਕਹਦੇ ਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਗੋ ਪਨਿ ਬੁਢਲੇ ਪਾਇ। ਅਸੁ ਦਦਾ
 ਆਹਾ। ਤਾ ਗੋ ਪਨਿ ਬਕਾਹੀ। ਅਬੁ ਭੀਰਾਣੀ ਜੀਤ ਸਾਨੂੰ ਉਲਾਦੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਨਨ ਕਾਨਿ
 ਰੀ ਕਾਰੀ। ਇਉ ਕਹਦਾ ਹੋ ਜੋ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤੇ ਇਕੁ ਪੀਠੇ ਵਾਈ ਹੋ ਨਿ। ਅਤੇ ਪਹਲੇ ਜੋ
 ਹੋਈ ਅਹੋ ਸੋ ਅਸਾ ਭੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋ ਸੋ ਪਹਲੇ ਬੀਬੀ ਖਾ ਬੇਟੀ ਹੋਈ ਹੋ ਸੋ ਅਸਾ ਭੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋ ਅ
 ਸਾਨੂੰ। ਅਸੀ ਭੀ ਹਾਜਰ ਅਹੋ ਅਤੇ ਅਮਾਨਤ ਭੀ ਹਾਜਰ ਹੋ। ਜੇਈ ਮਨੁ ਰਖੇ ਤਾ ਅਸਾ ਭੀ ਅਮਾ
 ਨਤ ਦੇਵੋ। ਅਤੇਈ ਮਨੁ ਗਵਾਵੇ ਤਾ ਨ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਰੀ ਘੜੀ ਬੋਲੀ ਗਾਇ ਜੀ ਜੀ ਉਤ ਪਾਅ ਖਦ ਹੋ। ਤਿ
 ਵੇਹ ਕੀ ਕਾਤਿ ਹੋ। ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕਾਰਿ ਦੇਹੋ ਤਾ ਤੁਸਾ ਭੁਲਾ ਹੋਵੋ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਭੁ
 ਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਨ ਦੇਵੇ ਗੇ ਤਾ ਇਹੁ ਫਕੀਰ ਪੂਰ ਹੋ ਤੁਸਾ ਭ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈ ਭੀ ਦ
 ਵਨ ਗੀਰ ਹੋਵਾਗੀ। ਪਰ ਤੁਸੀ ਇਕ ਕੀ ਮੁਕਰੋ ਜੋ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕਰਾਵਹੁ ਜੀ। ਤ

ਬਗੋਪੀਨ ਬੁਕਹਿ ਆਕਿਉਖ ਜੀ॥ ਤਬ ਯਤ ਖਾਂਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮਹਤ ਗੋਪੀਨ ਬੁਜੀ ਤ੍ਰਿਮੇਰ
ਦੋਸਤ ਹੋਤ੍ਰਿਮੇਨੁ ਮਸਲਤ ਦੇਹੁ॥ ਤਗੋਪੀਨ ਬੁਕਹਿ ਆਖਾਂ ਜੀ ਤਸੀਈ ਮਾਨੁਤ ਦਰਸਤ ਰਖੇ
ਖੁਦਾਇ ਭਲੀ ਹੋਰਿ ਰਸੀ॥ ਤਯਤ ਖਾਂਕਹਿ ਮਾਮਹਤ ਜੀ ਮੈ ਤ੍ਰਿਮੇਨੁ ਹੋਰ ਪੁਛਨਹਾ ਅਸੀ ਤਇ
ਸਦੀ ਅਮਨਤ ਨਹੀ ਰਖਣੀ॥ ਪਰੁ ਮੇਇਹੁ ਪੁਛਨਹਾ ਜੋਇ ਬੇਲੋ ਦਹੋ ਕੇ ਘਰ ਲੋਜਾ ਦਹੋ ਸੋ॥
ਮਤੇਰਾਣੀ ਨ੍ਰਿਗੋਇਖਾਈ ਮੇਮਤਿ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਫਕੀਰ ਨਹੀ॥ ਤਗੋਪੀਨ ਬੁਕਹਿ ਮਾਜੀ
ਤਸੀਈ ਬੇਤ ਪੇਨੁ ਸਦੇਤਾ ਅਸੀ ਆਪਣੀ ਪੀਅਕਰ ਦੇਵੀਏ॥ ਤੁਸਾਰੀ ਮਤੇ ਅਸਾਰੀ ਪੀਅ
ਵਿਚ ਫਰਕ ਕੀਛੁਨਹੀ ਰਾਇ ਜੀ॥ ਮਤੇ ਫੇਰ ਪੜਦ ਭੀ ਵਰ ਰਹੇਗਾ॥ ਤਯਤ ਖਾਂਕਹਿ ਮਾਰ
ਲਾ ਮਹਤ ਜੀ ਦੋਸਤੀ ਯਾਰੀ ਮੇਸੀ ਹੀ ਚਹੀ ਮੇ॥ ਤਗੋਪੀਨ ਬਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸਾ ਮਾਇ
ਮਾਮਾਇ ਕਾਰੀ ਕਹਿ ਮਾਤਪਾਜੀ ਜੀ ਤ੍ਰਿਮੇਨੁ ਮਾਖ ਦੇਹੋਰੀ ਗੜੀ ਤ੍ਰਿਮੇਨੁ ਦੀਗੋ॥ ਮਰੁਰੀ ਪ
ੜੀਦਾ ਅਮਨ ਦਰੁਸਤ ਹੋ ਪਰਾਇਕ ਗਲੁ ਮਾਖ ਦੀਹੋ ਜੋ ਮੇਨੁ ਉਹੁ ਫਕੀਰ ਦਿਖਵੇ॥ ਮੇਉ ਸਨੁ
ਸਿਵਾਣਾ ਤਾਸੀ ਤਪਾਜੀ ਤਸੀਉ ਬੇਤੋ ਚਲੇ॥ ਉਹੁ ਤਸਾਨੁ ਸਿਵਾਣੇ ਤਾਤਸਾਰੀ ਅਮਨਤ
ਤਸਾਨੁ ਦੇਵੀਗੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਸੁਣੇ ਗੋਪੀਨ ਬੁਕਹਿ ਅਸੀਉ ਬੇਤਾ ਜਾਈ॥ ਮੇਜੇ ਕੁ
ਏਮਗ ਦਜਾਈ॥ ਮੇਜੇ ਉਸਦਾਈ ਮਨਸਾ ਬਤੁਹੋਤਾ ਮਾਪੇਹੀ ਲੋਅਵਸੀ॥ ਤਗੋਪੀਨ ਬੁਕ
ਹਿ ਮਾਤਪਾਜੀ ਉਕਹਿ ਦਾਹੋ ਜੇਈ ਮਨਸਾ ਬਤੁਹੋਤਾ ਮਾਪੇਹੀ ਲੋਅਵਨ ਗੋਨਾਹੀ ਤਾਉਹੁ
ਜਾਣਨਾ॥ ਤਬ ਰੀਘੜੀ ਕਹਿ ਮਾਮੇਤਾ ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਉਹੁ ਹੋਰੇ ਕੋਈ ਹੋਰਹੀ॥ ਤਗੋਪੀਨ ਬੁਕਹਿ ਮ
ਭਰੁਰਾਣੀ ਜੀ ਚਲੇ॥ ਚਲੇ ਤਸਾਨੁ ਦੇਖਾਇ ਮਾਵਾ॥ ਗੋਪੀਨ ਬੁਰੀਘੜੀ ਨ੍ਰਿਗੁਰੁ ਜੀ ਪਾਸਲੇ
ਮਾਇ ਮਾਮਾ ਮਾਇ ਕਾਰੀ ਕਹਿ ਮਾਤਪਾਜੀ ਨ੍ਰਿਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਨ੍ਰਿਗੁਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਚਰਨ ਤੇ ਦਰਿ ਪਈ॥
ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਭੁਲ ਕਰਤ ਰਭੁਲ ਕਰੇਗਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮ

ਓਗੋਰਖਾਂ ਅਸਾਡੀ ਅਮਨਤ ਕਿਥੋਂ ਹਈ ਤਬਗੋਰਖਾਂ ਕਹੀ ਅਤਪਾਜੀਤਿ ਮਾਰਹੀ ਅਖੋਏ ੧੭੭
 ਥੇਲੋ ਅਵੀ ਮੇ ਅਖੋਤ ਓਥੇ ਹੀ ਲਵੋ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਜੀਥੇ ਤਸਾਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੇ
 ਤਿਥੇ ਹੀ ਦੇਵੇ ਅਸਾ ਅਪੁਣੀ ਅਮਨਤ ਹੀ ਲੈਣੀ ਹੋਰ ਵੇਰ ਕਿਤੇ ਹੀ ਦੇਵੇ ਤਬਗੋਪੀਨਾ ਬਕਹੀ
 ਅਜੀਲੜਕੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇ ਅਪਣੀ ਧਿਰ ਰਕੈ ਪਰਨਾ ਦੇਵੇ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅ
 ਸੁਣਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾ ਬੁਲਾਵਾ ਸੇਲੇ ਦੇਹੋ ਦੇਹੀ ਨਿਤਿ ਨਾਨਕ ਲੈਣਹੋ ਦੇਹੀ ਅਸੀਤਾ ਅਪਣੀ
 ਅਮਨਤ ਲੈਣੀ ਹੀ ਖੁਸੀ ਮਵੇਤ ਦੇਨ ਨਹੀਤਾ ਨ ਦੇਵਨਾ ਤਬਗੋਪੀਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅਜੀਮੀਏ
 ਸਵਾਸਤੇ ਕਹਾਵਾ ਹੋਦਹਾ ਵਲਾਵਾ ਪੜਦਹੀ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਾਇ ਬੋਲੀਆ ਪੜਦ
 ਰਖੇਏ ਕੰਕਰ ਜੋ ਹੋਰਾ ਖਣਹਾਰਾ ਇਸ ਪੜਦੇ ਕਾਕੀ ਅਵਚਿਰਾ ਸਭਜਗੁਰੂ ਪਸਾਰਾ ਸੁਣਿ
 ਭਾਈਗੋਪੀਨਾ ਬਮਲੁਜੀ ਇਹੁ ਬੋਟੀ ਹੋਰਾ ਸਾ ਅਪਣਾ ਅਪੁਲੁਟਾ ਵਣਾ ਪਾਪੀ ਕਿਪਾਸਾ ੧੮
 ਹਾਓ ਪਦਸਾਸੜਕੇ ਕਰਮੁ ਨਹੀਰੇ ਇਹੁ ਬਹਮਣਹੋਲੇ ਭੀ ਵੂਰਾ ਮਿਲਿਕਰਿ ਬਦੁਬਣਾਇਆ
 ਕਿਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ਸੋਈ ੨ ਹੀ ਦੂਤਰਕ ਸਭਏ ਕਸਮ ਨਾ ਸਭਏ ਕਸਮ ਨਿਕੀਏ ਜੀਨਪਰਾ
 ਏਜਗਤ ਮੇ ਬੁਲਾਇ ਤਿਨਲੀਏ ੨ ਹੀ ਦੂਤਰਕ ਸਭਏ ਵੇਰੂਲੇ ਕਿਨੇ ਮਰਮਨ ਪਾਇਆ ਨਨ
 ਕੋ ਪੁਰਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਅਲਖੁਲਖਾਇਆ ੪ ਸੁਣਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾ ਬੁਇਹੁ ਵੂਰੀ ਮਾਂਗ
 ਲਾਸੀ ਸਾਰਨੁ ਬਣਦੀ ਮਹੈਨੀ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀ ਬਣਦੀਆ ਜੇ ਅਪਣਈ ਮਾਂਨੁ ਅਤੇ ਪ
 ਰਮਸਾ ਬਤੁਰਖ ਦੇਹੈ ਨਤਾ ਅਸਾਡੀ ਅਮਨਤ ਮਾਣਦੇਵਨੀ ਅਤੇ ਜੇਨਹੀ ਦੀਦੇਤਾ ਅਸੀਜੋ
 ਰਤਨਾ ਹੀ ਘਤਦੇਨਾ ਤਬਗੋਪੀਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅਜੀਏ ਕਹੋਰੁ ਕੀ ਮੁਕਰੋ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀ ਅਕਹੋਰਾਈ ਕੀ ਅਕੀ ਮੁਹੀ ਤਬਗੋਪੀਨਾ ਬੁਕਹੀ ਅਜੀਰਜਪੁਤਾ ਅਪੁਣੇ ਘਰਿ ਜਵਨਾ
 ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਮੇ ਅਪਣੇ ਘਰਿ ਰਖਦਹਾ ਜੋ ਪਿਛੇ ਦਿਨ ਪੀਸਾਤਿ ਗੁਜਰਨਤਾ ਤਸੀਲੈ ਜਹੈ

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਸੁ ਭਈ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ ਕੀ ਆਪ ਹੁਚਾਵਹੈ ਭੀ ਇਤਨੀ ਆਖ
 ਤਾ ਕਰਦਹੈ ॥ ਦੇਵ ਵਲੀਤ ਕਹਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਆਚੁ ਹੈ ॥ ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਹੋਵਤੁ ਰਕਟੀ ਕਾ ਦੁਖ
 ਈ ਹੈ ਜੋ ਇਤਨਾ ਅਸ ਨੂੰ ਰਵਦਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਖੜੀ ਆਵੇ ਹਰਨ ਵਲੋਂ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਤਾ ਇਸ
 ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਭਲਾ ਦੇਖੇ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਅਢਾਈ ਘਰ ਦੇਖੀ ਹੋਵਨਗੀ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ ਭਈ ਲ
 ਲੋਨੇ ਕਹੀ ਆ ਭਈ ਜੋ ਕਛੁ ਤਪ ਜੀ ਆਖਦੇ ਹੋਨ ਸੋ ਤਸੀ ਸੋਈ ਮਨੋ ॥ ਤਸਾ ਭੁਭੁਲਾਇ ਸੇ
 ਬਾਤ ਵਿਚ ਹੋਤਸੀ ਤਪੇ ਜੀ ਦੇ ਲੋਵਤ ਦੇਖੋ ਤਸੀ ਆਪਸਿ ਆਖੈ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ ਆ
 ਮੇਵ ਪੀਕ ਗਲ ਕੀਤੀ ਅਹੈ ਨਿਤ ਮੈਨੂੰ ਤਪੇ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾਂ ਭਈ ਲੋ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਢਾਹਿ ਪਇ ॥ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ ਹੋਇ ਸਨੋ ਬਖਸੀਏ ॥ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ
 ਸਿ ਆਖਦੀ ਗਲੁ ਆਖਦਹੈ ॥ ਅਗੋ ਜੋ ਭੀ ਤਸਾ ਭਰਿ ਜਾਇ ਹੋਵੇਗੀ ਤਿਵੇਂ ਕਰੀ ॥ ਮੇਗਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਸੁ ਭਈ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ ਕੀ ਆਖੀ ਅਮਨੁ ਧਾਰਤ ਸੀਰਿ ਤਨੂੰ
 ਭਈ ਲੋ ਦੇ ਘਰਿ ਪਹੁਚਾਇ ਛੁਡੀ ਅਸਾ ਤੀ ਮਨ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ ਆ ਭੁਲ ਜੀ ਜੀ
 ਉਤਸੀ ਰਜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਭੁਲ ਹੋ ॥ ਤਬ ਰਜ ਪੁਤ ਯਾਤਖਾ ਅਤੇ ਗੋਰਖਾਂ ਗੋਪੀ ਨ ਬੁਝੈ ਨੂੰ
 ਬੀਬੀ ਖਨੂਰ ਤਨੂੰ ਭਈ ਲੋ ਦੇ ਘਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੋ ਆਖੜੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਸਾ ਅਰੇ ਰਜ ਪੁਤ ਯਾਤਖਾ ਤੇਰਾ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਸਾ ਬੋਇਹੁ ਅਸ
 ਤੀ ਅਮਨ ਤਸੀ ਅਸਾ ਤਸਾ ਪਾਸੋਂ ਮਗਲਈ ॥ ਅਤੇ ਤਸਾ ਭੁਭੁਲਾ ਹੋਵਣਾ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਦਿਲੁ ਤੇ
 ਖਤਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਖਣਾ ॥ ਕਰਤਾਰੁ ਦਿਨ ਦੁਨੀ ਆਖਸਾ ਮਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਭੀ ਹਰਖਾ ਅ
 ਤੇ ਯਾਤਖਾ ਕਹੀ ਅਜੀਤ ਸੀ ਅਸਾ ਨੂੰ ਸਰਫਰ ਜੀ ਕੀਤਾ ॥ ਸੁਰ ਖੁਰੂ ਹੋਏ ॥ ਅਸੀ ਬਹੁਤਾ ਨਿ
 ਹਾਲੁ ਹੋਏ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਯਾਤਖਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਹਰਖਾ ਭੀ ਪਰਬਹੁਤਾ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਏ ਸੋ ॥

ਖੁਸੀਹੋਇਕੋਦੁਹਾਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾਯਾਤਖਾਗਇਹਰਖਾਂਤਸੀਜਹਾਮਪੁਣੇਪਰਨੁਖੁਸੀ ੧੭੮
 ਹੋਇਕੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਿਦਕੀਭੋਗੋਸਟਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਰੋਲਾਇਤਯਾਤਖਨੇ।ਤਬ

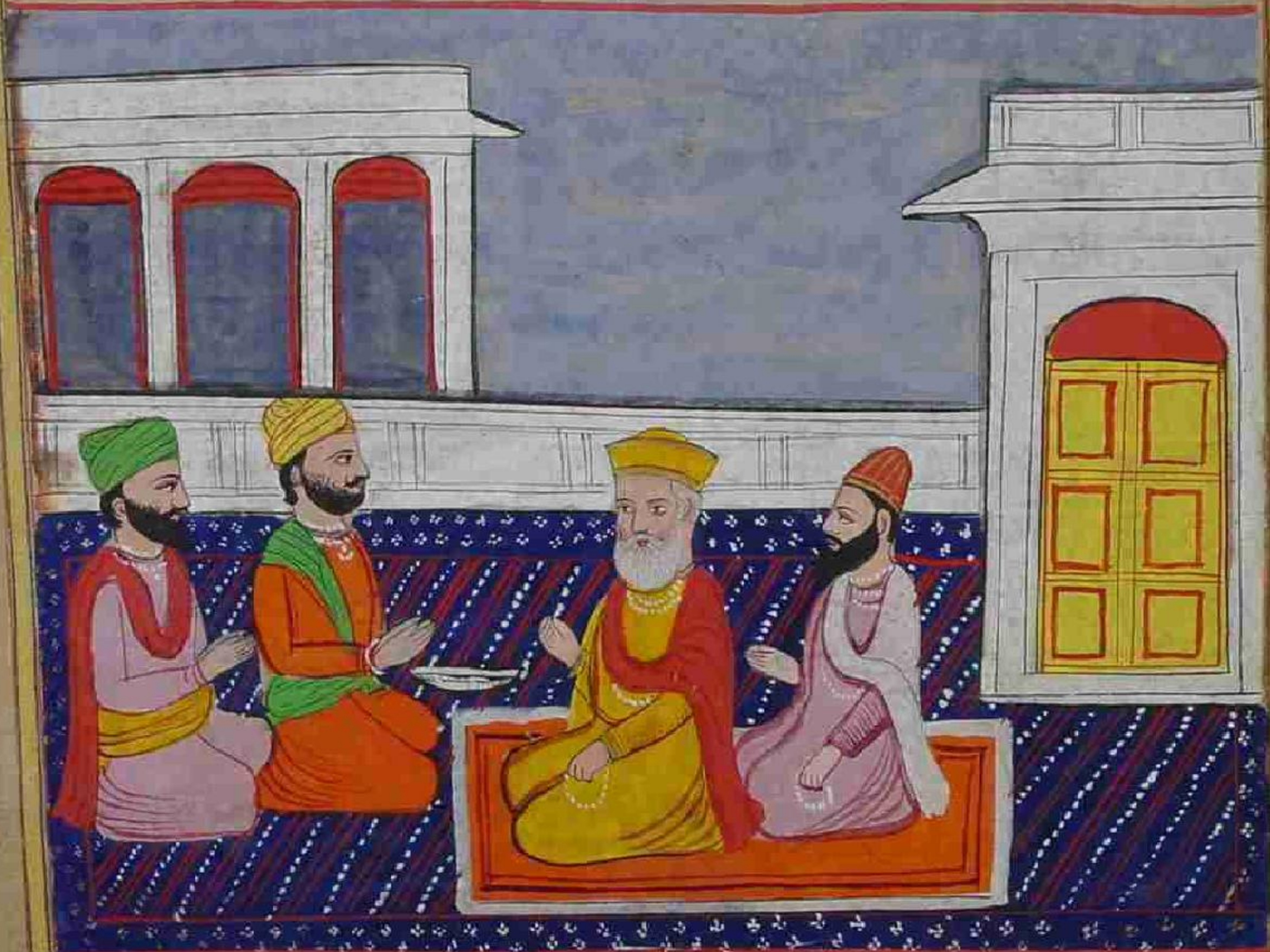

ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾਸੁਤਸੀਰਾਇਹੋਰਨੁਬਿਦਕਾਰੀਅਵਹਾਗੋਪੀਨਾਸੁ
 ਤੀਵੇਲਾਪਿਛੋਬਿਦਕਾਰਕੋਆਇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਮਥਦੇਕੀਆ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕ

ਹਿਅਕਿਉਭਾਈਗੋਪਿਨਬਾਵਿਦਕਾਰਿਅਾਇਅਾਤਬਗੋਪਿਨਬੁਕਹਿਅਹਾਜੀਬਿਦਕਾਰਿਅ
 ਏਅਾਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅਾਸੁਦਭਾਈਗੋਪਿਨਾਸੁਅਸੀਮਵਿੰਤਨੁਭਾਈਲਲੇਘਰ
 ਛਾਡਿਜਦੇਅਪੇਤਸੀਖਬਰਦਾਰੁਗਹਣਾਤਬਗੋਪਿਨਬੁਕਹਿਅਜੀਬੀਬੀਖਮੇਰੀਬੇਟੀਹੋ
 ਤਸੀਮੇਰੀਘਾਰਿਛਾਡਿਜਵੇਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅਾਭਾਈਗੋਪਿਨਬੁਇਬੇਹੀਰੁਲੀਹੋ
 ਤੇਰੇਘਾਰਿਭਲੀਨਹੀਹੋਸੋਤਬਗੋਪਿਨਬੁਕਹਿਅਾਭਲਜੀਜਿਭਿਤਸੀਰਜੀਹੋਵੋਤਿਉਹੀ
 ਕਰੋਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਮਾਤਮਵਿੰਤਾਅਈਉਪਰੰਤਦਸਦਿਨੁਭਾਈਲਲੇਘਰਿਗੋਸੋ
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅਾਭਾਈਲਲੇਮਵਿੰਤਨੁਤਸੀਅਪਣੈਘਾਰਿਰਖੋਫੇਰਲੇਜਾਸਇਅ।
 ਅਸੀਹੁਇਰਮਤੇਤਮਦੇਅਹੇਤਬਭਾਈਲਲੇਕਹਿਅਜੀਪਿਨੁਅਸਤੇਭਾਗਹੀਨਿਜੇਮਾ
 ਤਮਵਿੰਤਦੀਵਹਲੁਵਿਚਅਸਨੁਰਖਿਅਹੀਮੈਨਿਹਾਲੁਹੋਇਅਾਅਹਾਤਬਗੁਰੁਨਨਕ
 ਜੀਵਿਦਾਹੋਇਅਾਭਾਈਲਲੇਪਾਸੋਏਖ**ਬੋਲੋਰਾਈਜੀਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈਅਾ**
ਬਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਭਿਬੋਪਖੋਕਿਅਨੁਚਲੇਪਖੋਕੇਰਧਵੇਜਾ
 ਇਵਡੇਤਬਮੁਲੇਨੁਖਬਰਹੋਈਤਬਮੁਲੇਚੋਣੇਅਪੁਨੇਮਨਵਿਚਕਹਿਅਜੇਵਾਤਿਅਾਇ
 ਅਹੀਮੇਰੀਹਿਕਸੜਦਦੇਵਾਸਤੇਤਬਜਿਤੇਰਧਵੇਅਾਖਿਅਮੁਲੇਨੁਜਾਹੀਮੁਲਕੁਣਖਾ
 ਵਣੁਲੇਜਾਹੀਸੁਅਤੇਜਾਇਦੇਖੁਅਤੇਕਪਾੜੀਅਈਖਬਰਲੇਸੁਤਬਬਲੀਪਰਸਾਦਈਲੇ
 ਅਾਇਅਾਬਣਾਇਕਹਿਅਪਰਮੁਲੇਕੋੜੀਲਹੋਇਕਹਿਅਾਖਿਓਸੁਲੇਖਾਹਿਤਬਗੁਰੁਨਨ
 ਕਜੀਕਹਿਅਾਮੈਨਹੀਖਦਾਤਬਮੁਲੇਅਾਖਿਅਜੇਨਹੀਖਦਾਤਾਅਾਇਅਾਕਿਉਹੀਤਬ
 ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਿਰੀਰਗੁਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਅਾਸਭਰਸਮਿਰੇਮਨੀਅੇਸੁਣੀਅੇਸੁਕੁਣੀ
 ਖਦਤਰਸੀਮਿਠਬੋਲਣਾਮਾਰਣਨਦਕੀਏਛਤੀਹਅਮਿਤਭਾਓਏਕਜਾਕਓਨਦਥਕ

ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਖਾਣ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਮਾਰਾ ਜਿਤੁ ਪੈਧੋ ਤਨੁ ਪੀੜੀ ਮੇਮਨ ਮਹਿ ਚਲਨ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ੧੭੬ ॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਤਬ ਮੁਲ ਪਜੇ ਕਪੜੇ ਬਣਾਏ ਕੈਲੇ ਗਾਇਆ ॥ ਲਾਲ ਕਵਾਉ ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਸਲਾਰੀ ॥
 ਅਤੇ ਪਗੜੀ ਪਟਕਾ ਸੁਪੇਦਾ ॥ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸੁਖੀ ਦਲਗਾ ॥ ਆਖੁ ਭੁਲਾਇ ਹੁਤ ਗਲੁ ਪਾਇਲੇ ॥
 ਸਿਆਲੇ ਦੇ ਦਿਨੁ ਹੈ ਨਿਸਾ ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ॥ ਆਖੀ ॥ ਕਪੜੇ ਰਤਾ ਸਚੁ
 ਰਤਾ ਸੁਪੇਦੀ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥ ਕੰਦਰ ਕਾਰਿ ਪਹਰਨੁ ਪਹਰਾਧੀ ॥ ਆਨੁ ॥ ਕਮਰ ਬੰਦ ਸਿਤੋ ਖੁਕਾਧਨੁ
 ਜੋ ਬਨੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਪੈਰ ਦੁਖੀ ਖੁਸੀ ਮਾਰਾ ਜਿਤੁ ਪੈਧੋ ਤਨੁ ਪੀੜੀ ਮੇਮਨ ਮਹਿ ਚ
 ਲਨਿ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਤਬ ਮੁਲੇ ਚੜੇ ਜਾਇਆ ॥ ਜਿਤੇ ਰਸ ਵੈਨੁ ॥ ਆਖੀ ॥ ਜੀਨਾ ਖਾਵਾ ਹੋਨ ਪਾਇ
 ਹੋਨ ਬਸਤੁ ਪਹਰਦੁ ਹੋਸੀ ॥ ਤਬ ਆਜਿਤੇ ਰਹੀ ਆਚਲੁ ਚ ਚਾਮੁਲ ਮੈ ਚਲਨ ਹੋਸੀ ॥ ਤਬ ਆ
 ਜਿਤੁ ਰਸ ਵਾਘੇੜੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰੁ ਹੋਇ ਕਾਰਿ ॥ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਕਾਰਿ ॥ ਆਖਿ ਭਸਤੁ ਪਜੇ ਨਿਖਾਵੇ ਹੋ
 ਤਨੁ ਪਹਰਦੇ ਹੋ ॥ ਪਰ ਭੁਲਾਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜੀ ਕਾਰਿ ॥ ਇਜਤਿ ਪਤਿ ਨਾਲੁ ਸਾਹੁ ਰੇ ਘਰਿ ਚਲੇ ਜੀ ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਉੜੀ ॥ ਆਖੀ ॥ ਘੋੜੇ ਪਾਖਰੁ ਸੁਇਨਿ ਸਾਖਤ ਬੁਣੁਣ ਤੇਰੀ ਵੇਦਾ ॥ ਤਰ
 ਗਸਤੀ ਰਕਮਾਣ ਸਗਤੇ ਗਬੰਦ ਗੁਣ ਪਾਤਾ ॥ ਵਜੇ ਨੇ ਜੇ ਪਤਿ ਸਿਭਿ ਪਰਗਟ ਕਰਮੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੀ
 ਦਤਾ ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਚੜਾ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਮਾਰਾ ਜਿਤੁ ਚੜੀ ਮੇਤਨੁ ਪੀੜੀ ਮੇਮਨ ਮਹਿ ਚਲਨਿ ਬਿ
 ਕਾਰਾ ॥ ਤਬ ਆਜਿਤੇ ਰਸ ਵੇ ॥ ਆਖੀ ॥ ਜੀ ਘਰਿ ਤ ਚਲੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ
 ਆਖੀ ॥ ਘਰਿ ਮਿਦਰੁ ਖੁਸੀ ਨ ਮੁਕੀ ਨ ਜਰਤੇ ਰੀ ਪਰਵਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਭੁਲਾ ਤੁਧੁ ਰਵਸੀ ਬੁਣੁਣ ਬ
 ਹੁਤ ਅਪਾਰਾ ॥ ਨਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਬੁਣਨੁ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਸਉਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਮਾਰਾ ॥
 ਜਿਤੁ ਸੁਤੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀ ਮੇਮਨ ਮਹਿ ਚਲਨਿ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਤਬ ਉਥੇ ਭੁੰਣੀ ਵਹੀ ਉਥੇ ਪਰਮਾ ਲਹ
 ਏਲੋ ਕੁਆਇ ਮਲ ਦਿਲਗੀ ॥ ਅਤੇ ਆਖੁ ਦਲਗੀ ਪੀਨਤ ਪਾਜਿ ਤੇਰੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਪੀਨ ਹੋਸੀ

ਜਬ ਇਕੁ ਮਹਿਨ ਹੋਇ ਅਉਥੈ ਰਹਿਾਇ ਅਨੂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਬਲਾ
ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇਵਾਰਿ ਅਹੋਏ ਮੇਥੇ ਮਾਇ ਅਨੂ। ਗੋਸਾਟਿ ਜਿਤੇ ਰਧ ਵੇਨ ਲੁਹੋਇ ਪਖੋਰਿ ਮਾਂ।

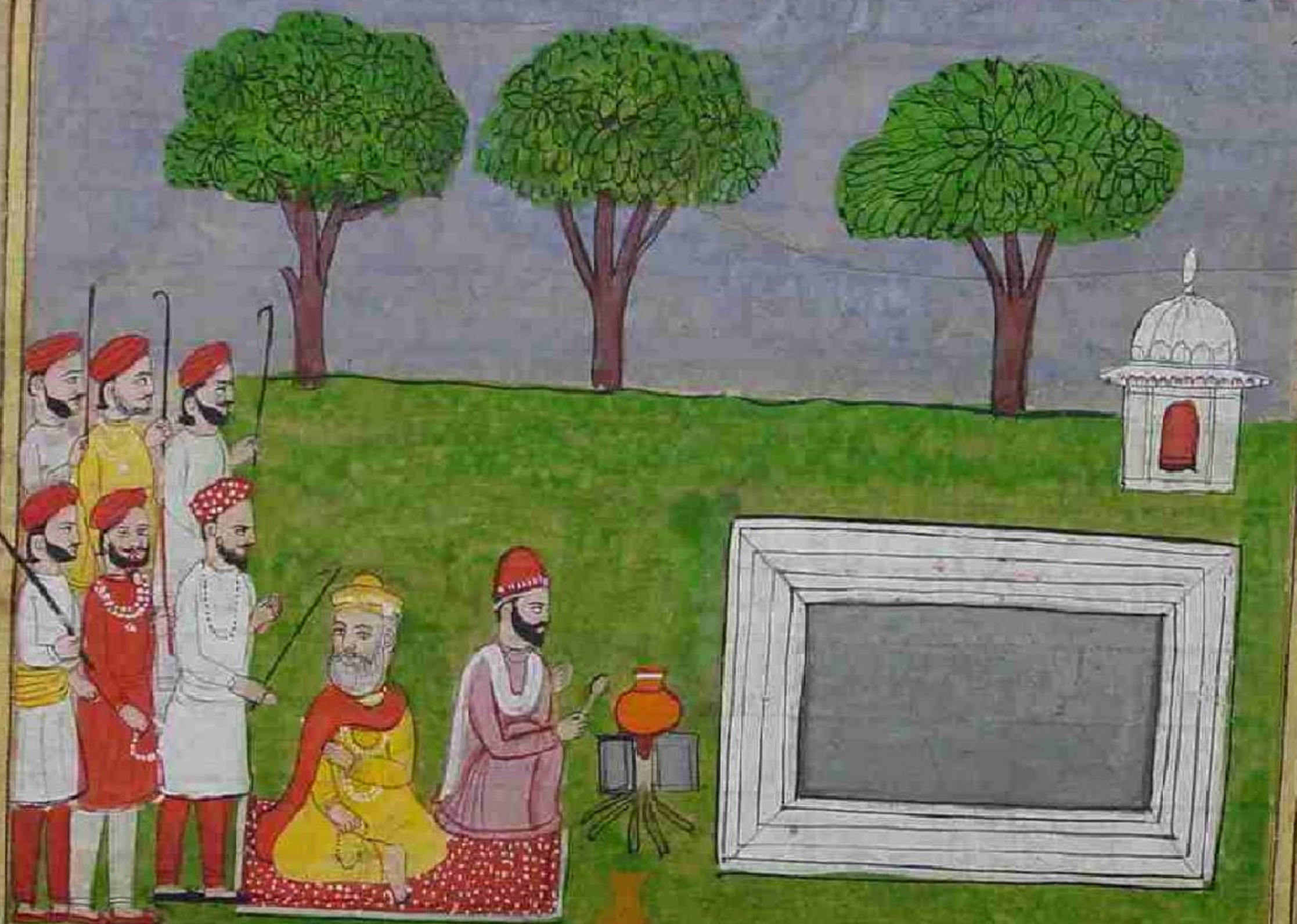

ਤਬ ਮੇਅਖਿਅ ਜੀ ਮੇਰਿ ਅਜਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਜਿਤੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਅੰਭੁ
ਈ ਬਲਾ ਅਸੀ ਸੋਲਵੇ ਵਰੇ ਮਾਏ ਹੋਸੈ। ਤਬ ਮੇਅਖਿਅ ਜੀ ਸਾਤਿ ਬਚਨੁ ਹੋਜੈ ਕਛੁ ਤਸਿ ਕਿ

ਹਦੇਹੋਸੋਸਾਤਿਵਚਨੁਹੀਕਹਦੇਹੋ।ਜਾਫੇਰੁਮਹੀਨਿਦੁਇਗੁਜਰੇਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਬੁ
 ਈਬਾਲਜੇਕਰਿਚਲੋਤਾਇਕੁਹੋਰੁਭੀਛੋਟੀਜੇਹੀਓਦਾਸੀਕਰੀਆਈਮੇਸੋਤਬੀਕਹੀਅ
 ਜੀਗੁਰੂਜੀਕਿਪਰਦੀ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਕੁਰਖੇਤਦੀਚਲੋਸੁਰਜਦਗੁਹਦਹੋ
 ਤਬਮੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਅਗਾਤਸਾਡਾਮਤੇਪਿਛਮੇਰਾਜੀਪਰਨੁਖੁਸੀਅਵੈਤਿਪਰਨੁਚ
 ਲੀਮੇ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਇਕਸਬਾਦਿਬੈਰਗੁਵਨਹੋਇਕੋਕਹੀਆ।ਇਖਾਜਿਵੈਰਸਿ
 ਕਛੀਮੇਸਭਸਿਰਮਾਈਵਗੁ।ਖਾਣਾਪੀਣਾਪਹਰਣਾਮਨਕੀਖੁਸੀਖੁਆਗੁ।ਮਨਬਭਿਲੇਖ
 ਮੰਗੀਮੇਜਨਕੀਤਾਵਪਾਗੁ।ਹਥਪੈਰਚਕਰੀਕਰਿਫਰਮਾਈਕਾਗੁ।ਜੀਭੁਪੁਕਾਰੇਟਰਖੜੀ
 ਚਖਚਖਸੁਵਾਦਿਬਿਕਾਗੁ।ਕਿਨਦੇਨਓਗਹੀ।ਮਮਨਤੂਠਕਾੜੀਅਗੁ।ਨਸਲੋਇਤਮੁਕਰੇ
 ਅਦੇਦੇਸਿਰਮਾਗੁ।ਇਵੀਸਭਜਗੁਮੋਹੀਅਬਧਾਜਮੁਦਾਮਾਗੁ।ਰਲਕਰੀਵਿਪਣਜੁਟੇ।ਮਾਮ
 ਰਣਾਜੀਓਲੋਹਾਗੁ।ਨਨਕਸਾਤਿਗੁਰੁਸਹਜੁਨਭੇਦੀ।ਮਨਓਰਵਰਨਪਾਗੁ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਹੀ।ਮਾਗੁਈਜੀ।ਅਬਸਾਨੁਰਜਾਇਦੇਵੇਜੀ।ਤਬਮਾਜਿਤੇਰਪਵੈਕਹੀ।ਮਾਤਪਾਜੀਕੋਈ
 ਆਇਨੁਗੁਜਰਨਕਰੇ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ।ਅਬਾਤਸਾਡੇਪਸਹੀਹਵਰਨਜਾਣੋਸੋ।
 ਤਬਮਾਜਿਤੇਮਤੇਮੁਲੇਕਹੀ।ਮਕੁਲਤਪਾਜੀਤਸਾਡੀਰਜਾਇ।**ਬੋਲੋਰਾਈਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀ**
ਪੁਰੀਹੋਈ।ਅਗੀਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਓਬੋਕੁਲਛੇਤਦੀਓਦਾਸੀਨਿਚਲੋਸੋ
 ਜਾਇਕੁਲਖੇਤਦੇਓਪਰਓਤਰੇ।ਅਗੇਕੁਲਖੇਤਓਪਰਖਦਦਗਸਨੁ।ਇਕਰੇਹੋਇ।ਅਈਆ
 ਹੋ।ਮਤੇਸਿਸਾਰਦੀਕਛੁਗਣਤੀਨਹੀ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ।ਮਾਗੁਈਬਾਲਾਮਸਾਤਾਸੁ
 ਰਜਗੁਹਦੁਨੁਪੁਜਣਨਹੀ।ਅਸੀਤਾਇਕਨਿਰੰਕਾਰਹੀਪੁਜਦੇਹਾਸੋ।ਪਰੁਇਕਕੀਪੁਕਾਰੀਸੁ।
 ਤਬਮੇਆਖਿਆਜੀਆਖੋ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ।ਮਾਗੁਈਬਾਲਾਇਕਸੇਗੁਸਲਣਬਕ

ਰੇਕਾਲੇ ਮਾਓਸੋ ਮਤੇ ਹਿਕਤ ਓੜੀ ਕੋਰੀ ਚਪਣੀ ਸਮੇਤ ਲੋ ਮਾਂਊ। ਤਬ ਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਲ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੋ ਮਉਤਾ ਹਾ। ਤਬ ਮੇ ਸਾਲਣਾ ਮਤੇ ਤ ਓੜੀ ਸਮੇਤ ਚਪਣੀ ਲੋ ਮਾਇ ਮਾਸੋ। ਤਬ
 ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਗੋ ਮਾਵਰਖੀ ਮਾਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਈ ਬਾਲਾਇ
 ਸਤਲਾਉ ਦੇ ਪਾਸ ਚੁਲਾਬਣਾਇ ਕਰਤ ਵੜੀ ਚੜਾਇ ਦੇਹ ਸੋ। ਤਬ ਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਲ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਕਿਰਤ ਹੋ। ਤਬ ਮੇ ਚੁਲਾਬਣਾਇ ਕਰਤ ਓੜੀ ਵਿਚ ਮਾਸੁ ਚੜਾਇ ਮਾ। ਤਬ ਮਾਸੁ ਨੇ
 ਉਬਲੀ ਲੀਤੀ ਮਤੇ ਮੁਸਕਾ ਮਾਇ ਮਾ। ਮਤੇ ਪੂਹਾ ਮਤੇ ਤ ਓੜੀ ਭੁੰਨੀ। ਤਬ ਸੀਨੀ ਮਾਸੀ
 ਲੋ ਸੋਟੇ ਤੇ ਹਥੀ ਮਰੁਟ ਓੜੀ। ਮਾਇ ਕਾਰੋ ਲਗੇ ਮਾਖਣ ਮਰੇਤ ਮਕਓਤ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਮਜੁ ਕੇ
 ਦਿਨ ਤੋਤ ਰਕੁ ਭਰਿ ਸੁਕਰ ਦੇਹੋ ਨਿ। ਸਚ ਕਹੁ ਹੇ ਮਤੀ ਤ ਇਸੁ ਹਾਡੀ ਮੇਕੀ ਮਾਂਹੋਰੀ ਧਾਜੇ
 ਬਡੀ ਮਜਾਇ ਬੁ ਮੁਸਕਾ ਮਵਤੀ ਹੋਸੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਂਸੁ ਦਰੇ ਭਾਈ ਮਤੀ ਤੋ
 ਮੁਣਕ ਓਰੁ ਖੁਲਗਿ ਬੀ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਮੇਹਾ ਡੀਚ ਡੀਹੋ। ਤਬ ਇਕ ਸੀਨੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਰੰਗ ਉਬਰੀ
 ਮਰੁਲਾਗਾ ਮਾਖਣ ਹਾਡੀ ਕੋ ਢੁਕੀ ਰਾਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਸੀਨੀ ਮਾਸੀ ਕੀ ਬਾਹਿਉ ਪਰ ਕੇ ਉਪਰ ਹਾ
 ਰੀ ਨੀ ਚੇਨ ਹੋਈ ਸੋ। ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਮਹਿਤ ਕਹੀ ਮਾ ਮਰੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਤੋ ਕੋਈ ਮਉਲੀ ਮਾਪੁਰ
 ਖੁਹੋ। ਤਬ ਸੀਨੀ ਮਾਸੀ ਸਰਹਟਿ ਕਰ ਬਤ ਕਰਾਨੀ ਲਗੇ। ਤਬ ਸੀਨੀ ਮਾਸੀ ਮਾਕਹੀ ਮਾਂਹੋ
 ਇਸਹਾਡੀ ਮੇਕੀ ਮਾਂਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਇਸਹਾਡੀ ਮੇ ਮਾਸੁ ਹੋ ਬਕਰੇ ਕਾ। ਤਬ
 ਸੀਨੀ ਮਾਸੀ ਮਾਕਹੀ ਮਾਂ ਮਰੇ ਉਸਤਰ ਫਗੁਹ ਵਲਗਾਹੋ। ਮਰੁਇਸਤਰ ਫਤੇ ਮਾਸੁ ਖਾਤਾ
 ਹੋਸੋ। ਤਪਾਜੀ ਇਹੁ ਤੋ ਨੇਕੀ ਮਾ ਬਤ ਸਮਝੀ ਹੋਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਮਾਂ ਦੇਵਤ
 ਜੀ ਜੋਗੀ ਮਨ ਮੇਤ ਸੀ ਪੁਛੋਤ ਕਹੀ। ਮਰੁਜੇ ਭੁੰਨੇ ਕੇ ਜੋਰ ਬਤ ਕਰਤੇ ਹੋਤ ਉਮੇਨ ਹੀ ਕਿਰ
 ਤਾਹਾ। ਤਮ ਜੋਜਾ ਵਤੇ ਹੋਸੋ ਕਾਰੀ ਜਵੋ। ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਮਹਿਤ ਕਹੀ ਮਾ ਚਲੁ ਰੇ ਦੇਵਤਾ ਇਸਕੇ

ਪਾਸਹੁਦੁਰਗਟਿਖੇੜੇਹੋਵੋ।ਕਹੋਤਪਾਜੀਗੀਆਨਕੀਬਤਾਕੀਅਥਰਿਕਹਤੇਹੋ।ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਸਲੋਕਾਗੋਸਦਿਸਿਨਿਆਸੀਆਨਲੁਹੋਈਕੁਲਛੇੜਕੇਉਪਗਾਧਾ ੧੮੧

ਲਾਮਸੋਮਦਿਗਿਨਿਆਮਾਸੋਮਦਿਰਿਵਾਸੁ।ਜੀਅਉਪਾਇਮਾਸੁਮੁਹਮਿਲਿਆਹਠਚੇਮੁਤ
ਨੁਮਾਸੁ।ਮਾਸਹੁਬਹਰਕਾਢੇਮਾਮੁਹਮਿਮਾਸੁਗਿਰਾਸੁ।ਮੁਹਮਸੇਕਜੀਭੁਮਸੇਕੀਮਸੇ

ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ ਵਡ ਹੋਇਆ ਵੀਆਹਿ ਆਪਾਰਿ ਲੈਆਇਆ ਮਾਸੁ ਮਾਸੋਹੀ ਮਾਸੁ ਉਪਜੈ
 ਮਾਸਹੁ ਸਭੈ ਸਾਗੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੀ ਮੇਹੁ ਕਮੁ ਬੁਝੀ ਮੇਤ ਕੋ ਮਵੇਰਾ ਸੁਆਪ ਛੁਡਾਏ ਛੁਟੀ
 ਮੇਨ ਨ ਕਬ ਚਨ ਬਿਨਾ ਸੁਆਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਾਰਿ ਮੁਰਖੁ ਝਗੜੇ ਗੀਅਨ ਧੀਅਨ ਨਹੀ ਜਾਣੈ॥
 ਕਉਣ ਮਾਸੁ ਕਉਣ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮਾਹਿ ਪਪਸਮਾਣੈ ਮਗੈ ਭਾਮਾਰ ਹੋ ਮਜਗੁ ਕਇ ਦੇਵਤਿ ਮ
 ਕਬਿ ਆਇਆ ਸੁਛਾ ਭੈ ਸੁਨਾਤਿ ਪਕੜੇ ਰਤੀ ਮਦਸਖਾਣੈ ਫੜਕਾਰਿ ਲੋਕ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਹੀ
 ਗੀਅਨੁ ਧੀਅਨੁ ਨਹੀ ਸੁਣੈ॥ ਨਨਕ ਮਧੀ ਸਿਉ ਕਿਮ ਕਹੀ ਮੇਕਹੈ ਨਕਹੀ ਆਬੁਝੈ॥ ਮ
 ਪਾਸੋ ਜੋ ਅਪੁਕ ਮਵੇ ਜਿ ਸੁਰਿ ਦੈ ਸਿਲੋ ਚਨੁ ਨਹੀ॥ ਮਤ ਪਿਤਾ ਕੀਰਕਾਤਿ ਨਪਨੈ ਮਛੀ ਮਾ
 ਸੁਨਖਾਹੀ॥ ਇਸੜੀ ਪੁਰਖੇ ਜਨ ਸਿਮੇਲਾ ਉਥੇ ਅਪੁਕ ਮਾਈ॥ ਮਾਸਹੁ ਨੀ ਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੀ ਮੇਹਮ
 ਮਾਸੋ ਕਉ ਭੋਗੀਅਨੁ ਧੀਅਨੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਹੀ ਚਤਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ॥ ਬਹਰਕਾ ਮਾਸੁ ਮਦਿ
 ਸੁਆਮੀ ਘਰਿ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ॥ ਜੀਅ ਜੀਤ ਸਰਮਾ ਸੋਹੈ ਦੇ ਜੀਅ ਲਏ ਵਸੇਰਾ॥ ਅਭੁ ਮੁਰ
 ਖਹੀ ਰੁਖਤਾ ਜੀ ਛੋਡਾਹੀ ਅਪਗੁਰੂ ਜੀ ਨਕੇਰਾ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਾਸਕ
 ਮਾਣਾ॥ ਜੀਵ ਕਾ ਜੁਵੀਅਹੁ ਸੁਹਵੈ ਉਥੇ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ॥ ਇਸੜੀ ਪੁਰਖੁ ਨਿਪ ਜਾਹੀ ਮਾਸਹੁ
 ਪਾਤਸਹੁ ਸੁਲਤਾਨਾ॥ ਜੇਓਇ ਇਸਾਨਿ ਨਰ ਕਨੂੰ ਜਾ ਦੇਤ ਉਠ ਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ॥ ਦੇਵ ਨ
 ਰਕੁ ਲੈਦਾ ਸੁਰਗੁ ਦੇਖੈ ਹੁਧਿ ਛਾਣਾ॥ ਆਪਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ ਪਾਠੇ ਪਰਾਸਿ ਮਾਣਾ॥
 ਪਾਠੇ ਤ੍ਰਿਜਾਣੈ ਨਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪਨਾ॥ ਤੋਇਓ ਮਨੁ ਕਮ ਦੁਕ ਪਾਹੈ ਤੋਇਓ ਭਿਭਵਣ
 ਗੀਨਾ॥ ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧ ਛਾਣੈ॥ ਮੇਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ ਏਰ ਸੁਛਾ ਭੈ ਹੋਵੈ ਸੀਨੀਆਂ
 ਸੀਨ ਨਕ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੁਆਪੁ ਏਥੇ ਦੋਹ
 ਪਉੜੀ॥ ਮਾਹੈ ਨੀਲੀ ਆ॥ ਤਬ ਪਾਠੇ ਮਤੇ ਬਿਰਾਗੀ ਸੀਨੀ॥ ਮਾਸੀ ਸਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਦੀਚਰਨਲਿਗੋ ॥ ੨੬੭ ॥ **ਬੋਲੋਗੁਈਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥ ਅਬਾਮਰੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ ॥** ੧੮੨
 ਤਬਏਕਮੁਸਦੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਗਿ ॥ ਮਾਨੁਸੁਦਦਾ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਉਹੁਇਹੁਗਲੁਸੁਦਕੈਜਲਿ
 ਬਲਿਗਇਆ ॥ ਉਸਨੇਜਾਇਸਿਕਿਦਰਖੰਦੇਬੇਟੇਬ੍ਰਹਮਖੰਲੋਦੀਦਿਲੀਕਾਪਾਸਸਾਹਮਾਹ ॥
 ਉਸਪਾਸਚਗਲੀਜਾਇਕੀਤੀ ॥ ਕਹੀਓਸੁਪਾਤਿਸਾਹਸਲਾਮਤਿਏਕਜੋਹਿਦੁਫਕੀਰਹੈਨਨਕ
 ਤਪਾਖੜੀਹੈ ॥ ਨਉਹੁਬੇਦਕੋਮਨਤਹੈਨਕਤੇਬਕੋਮਨਤਹੈ ॥ ਦੋਨਕੋਨਹੀਮਨੁਤਾ ॥ ਹਜਰ
 ਤਉਸਕਏਬੁਲਾਇਕਾਰਿਪੁਛੋ ॥ ਤਬਬ੍ਰਹਮਖੰਲੋਦੀਕਾਗਿ ॥ ਮਰੋਲੋਕੋਫਕੀਰਕੋਪਕੜੋ ॥ ਤਬ
 ਸਪਹਿਲਿਗੋਫਕੀਰਕਏਪਕੜੋ ॥ ਤਬਵਿਚੇਗੁਰੁਨਨਕਜੀਭੀਪਕੜੋ ॥ ਮਾਗਾਇਆ ॥ ਤਬ
 ਫਕੀਰਪਕੜੋਹੁਵੇ ॥ ਮਾਏ ॥ ਤਬਬ੍ਰਹਮਖੰਲੋਦੀਕਾਗਿ ॥ ਮਰੋਭਾਈਇਨਕੇਆਗੇਚਕੀ ॥ ਮਾਏਵਹੁ
 ਜੋਇਹੁਮਾਦਾਪੀਸਾਹਿ ॥ ਫਕੀਰਦੇਅਗੇਚਕੀ ॥ ਮਾਮਤਿਕਵਕਾਮਿਲੀ ॥ ਤਬਲਗੋਫਕੀਰਮਾ
 ਦਾਪੀਸਣਾ ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਦੀਚਕੀ ॥ ਮਾਪੁਮੁਹਾਰੀਪਈਫਿਰੀ ॥ ਮਤਿਮਾਦਾਫੇਰੁਪਾਇਆ
 ਨਿਕਲੇ ॥ ਤਬਸਾਰੇਸੇਹਰਿਸੇਪ੍ਰੀਮਪੀਗਈਜੋਨਨਕਤਪਾਇਹੁਹੈਜੇਹੜਦਭਿਤਖੰਲੋਦੀਦਾ
 ਸੇਦੀਆਹਾ ॥ ਮਤੇਫਕੀਰਹੋਇਆ ॥ ਮਾਹਾਸੋਇਹੁਹੈ ॥ ਦਭਿਲਤਖਾਦਾਨਉਸੁਦਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮ
 ਖਾਗੁਸਾਖਾ ॥ ਮਾਖਣਲਗਾਜੋਇਸਤਾਈਮਜਬੂਤਰਖਣਾ ॥ ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਨੂੰਮਜਬੂਤ
 ਕਾਰਿਕੈਬਾਧਾ ॥ ਤਉਚਕੀ ॥ ਮਾਪੁਮੁਹਾਰੀਪਈਫਿਰੀ ॥ ਤਬਇਹੁਖਬਰਬ੍ਰਹਮਖੰਪਾਤਿਸਾਹਪ
 ਸਪਹੁਚੀ ॥ ਇਹੁਨਨਕਫਕੀਰਹੋਦੁਹੈਸੋਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ ॥ ਚਕੀ ॥ ਮਾਪਹੀ ॥ ਮਾਪਸੋਪਈਫਿ
 ਰਤੀਹੈ ॥ ਤਬਬ੍ਰਹਮਕਾਹਿ ॥ ਮਾਓਸਕੋਖਲਾਸਕਰੋ ॥ ਤਲੋਕਾਮਾਇਕਰਲਾਹੈ ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਨ
 ਕਜੀਉਨਲੋਕਨੂੰਕਾਹਿ ॥ ਮਾਹਮਈਹਾਹਿਬੈਠੇਹੈ ॥ ਤਬਮੇਕਾਹਿ ॥ ਮਾਗੁਰੁਜੀਜੋਤਸਾਰੀਰਜਾਇ
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਬਾਇਬੋਲਿਆ ॥ **ਮਾਸਾਮਹਲਾ ॥** ਕਹਾਸੁਖੇਲੁਤਬੋਲੇਘੜੇਕਹੇਭੇਰ

ਸਰਨਈ॥ ਕਹਾਂ ਸੁਤੇ ਗਬੰਦ ਗਾਡੀ ਰਣ ਕਹਾਂ ਸੁਲਾ ਲੁਕਵਈ॥ ਕਹਾਂ ਸੋ ਮਾਰਸੀਆਂ ਮੁਖੁ ਬਾਂ
 ਕੈ॥ ਮੇਥੇ ਦੇ ਸਨਿ ਨਹੀ॥ ਏਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤ੍ਰਿਗੋ ਸਈ॥ ਏਕੁ ਪੜੀ ਮੇਥਾ ਪਿਛਿ ਥਾਪੇ ਜਰੁਈ ਤ੍ਰਿ
 ਦੇਵੈ ਭਈ॥ ਏਹੁ ਗਾਉ॥ ਕਹਾਂ ਸੁਪਾਰਿ ਦਾਰਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਪਾਹਲ ਕਹਾਂ ਸੁਬੰ ਕਸਰਈ॥ ਕਹਾਂ ਸੁਸੇਜ ਸੁ
 ਖਾਲੀ ਕਾਮਣਾ ਜਿ ਸੁਦੇਖ ਨੀਦ ਨਹੀ॥ ਆਈ॥ ਕਹਾਂ ਸੁਪਾਨੁ ਤਿ ਬੋਲੀ ਹਰਮਾ ਹੋਈ ਛਈ॥ ਮਾਈ
 ਨਾਈ ਸੁਜਰ ਕਰਾਇ ਪਈ॥ ਵੰਗੁ ਤੀਏ ਸਜਰ ਪਈ॥ ਪੁਆਈ॥ ਪਪਾ ਬਾਬੁ ਹੋਵੈ ਨਈ॥ ਮੁਇ
 ਮਾਸ ਬੁਨਯਈ॥ ਜਿ ਸਨੈ ਕਰਤਾ ਮਾਪੁ ਮਾਵੈ ਪਸਲੇ ਵੈਰੀ ਗੀ॥ ਆਈ॥ ੩ ਕੋਟੀ ਹੁਪਰਿ ਵ
 ਰਜਰਹਾਈ॥ ਮਾਜਾ ਮੀਰ ਸੁਇਆ ਧਾਇਆ॥ ਧਨ ਮੁਕਾ ਮੁਜਲੇ ਬਿਜਮ ਦਰ ਮੁਛ ਮੁਛ ਕੁਮ
 ਰ ਰਲਾਈ॥ ਮਾਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਨਹੀ॥ ਮਾਮੀ ਪਾਕੋ ਨੈਨ ਪਰਚੈ ਲਾਈ॥ ਮਾਮੀ ਮੁਗਲੁ ਪਰਾਣਾ
 ਭਈ ਲੜਾਈ ਰਣ ਮਹਿ ਚੋਟ ਵਗਈ॥ ਚਿਨ੍ਹਿਤ ਪਕਤਾ ਚਲਾਈ॥ ਚਿਨ੍ਹਿਤ ਹਸਤਿ ਚੜਾਈ॥ ਜਿ
 ਨ ਕੀਚੀ ਰੀਦ ਰਗ ਪਈ॥ ਤਿਨ ਕਭਿ ਮਰਵਾ ਭਈ॥ ਪਾਈ ਕੁਹਿ ਦਵਾਈ॥ ਮਹਰ ਭਰਕਾ ਤਿ
 ਟੀ॥ ਮਾਣੀ ਠਕੁਰਾਈ॥ ਇਕ ਨ ਪੈਰਣ ਸਿਰ ਮੁਰ ਪਈ॥ ਇਕ ਨ ਵਸੁ ਮਾਸਾਈ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬਕੇ ਪਰ
 ਨ ਮਾਏ ਤਿਨ ਕੇ ਭਿਰੋ॥ ਏਵਹਾਈ॥ ੬॥ ਮਾਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜਿ ਸਨੈ॥ ਮਾਪੁ ਸੁਣਈ॥ ਦੁਖੁ
 ਸੁਖੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਹੋ॥ ਵੈਕਿ ਸਥੈ ਜਾਇ ਰੂਮਾਈ॥ ਮੇ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇ॥ ਵਿਗਮੈ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿ
 ਮਾਪਈ॥ ਮੇ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ॥ ਮਾਪਿ ਮਾਸੁ ਭਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕੀ ਮੁਕਰਤਾ ਰਕਰਤੈ ਹੋ॥ ਨਿ
 ਸੈਈ ਕਰੈ ਗਾ॥ ਤਬ ਮੇਕਹੀ॥ ਮਾਜੀ ਹੁਇ ਤਾਤੁ ਸੀ॥ ਇਥੋ ਭਿਰੋ ਸੋ॥ ਮਟਕਤਾ ਹੁਇ ਕਈ ਨਹੀ॥ ਹੋ
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ॥ ਕਹੀ॥ ਮਾਸੁ ਭਈ ਬਾਲਾ॥ ਮਾਸ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਰਦਾ ਹੁਕਮੁ ਭਈ॥ ਵੈਕੈ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਦੀ ਦਫਾ ਭਿਰਾਇ ਦੇਵੈ ਗੋ॥ ਤਬ ਮਾਸੀ॥ ਇਥੋ ਭਿਰੋ ਗੋ॥ ਸੁ॥ ਤਬ ਮੇਪਾਛੀ॥ ਮਾਜੀ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਫਾ
 ਕਦ ਭਿਰੈ ਗੀ॥ ਸੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ॥ ਕਹੀ॥ ਮਾਭਈ ਬਾਲਾ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਫਾ ਭਿਰਾਇ ਦੇਵੈ ਗੋ॥

ਮਹੀਨੇ ਮਤੇ ਸਾਤਾਇ ਨ ਰਹਦੇ ਹੋਨਿ । ਤਬ ਮੇਧੁ ਛਿਅ ਜਾਇ ਨ ਲਾਕਿ ਉਕਾਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀਸੈ ੧੮੩
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦਿ ਬੋਲਿ ਆਗੈ ਸਦਿ ਦਿਲਿ ਵਿਚ ਹੋਈ ਨ ਬਾਬ ਨ ਲਿਖ ਕੀਯੀ ਸੀ

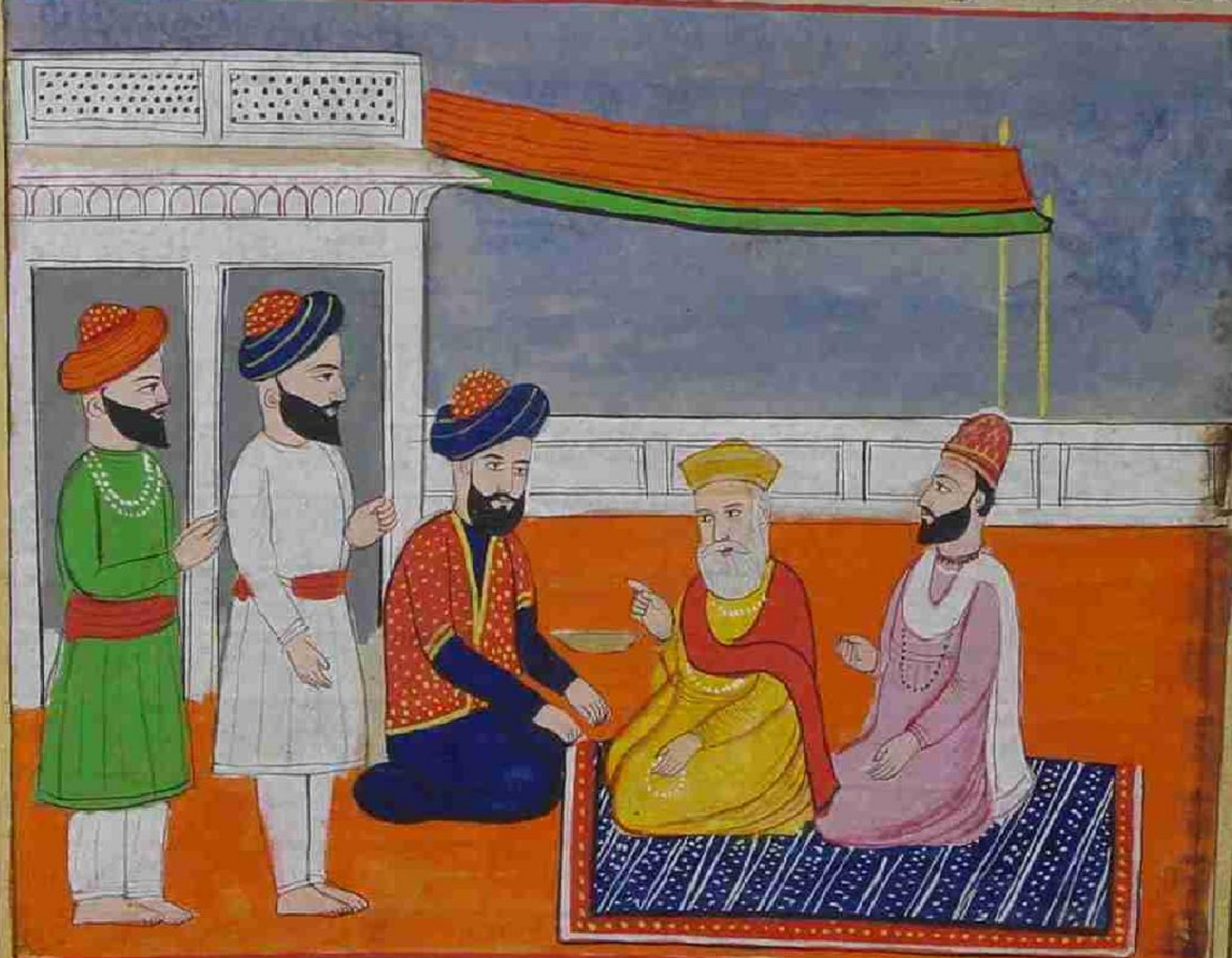
ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੀਨਾ ਸਿਰ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਗੀਧਾਂ ਏਸੀ ਪੁਰਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਾਂਤੀ ਮੁਨੀ ਆਨਿ
 ਗਲੁ ਵਿਚ ਆਵੈ ਪੁਰਾ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਦਿਹਰੀ ਸੋਦੀ ਮਾਂ ਹੁਇ ਬਹਾਇ ਨਾ ਮਿਲਨ ਹਜ਼ੂਰਾ ਆਦੇਸੁ

ਬਾਬਾ ਅੰਦੇਸੁ ॥ ਅੰਦੇਸੁ ਪੁਰਖੁ ਤੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪਾਇ ॥ ਅਕਾਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਹਿੰਦੇਸੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਦੋ
 ਸੀ ॥ ਅੰਦੀ ॥ ਅਹੀ ॥ ਅਲੜੇ ਸੋਹਨਿ ਪਾਸੁ ॥ ਹਿੰਦੋਲੀ ਚੜੀ ॥ ਅਈ ॥ ਅੰਦੇਸੁ ਪੁਰਖੁ ਤੇਰਾ ਸਾ ॥ ਉਪਰੋ
 ਪਾਇ ਵਰੀ ॥ ਮੇਲੇ ਸੁ ਮਕਨਿ ਪਾਸੁ ॥ ਇਕਲਖਲਹਨਿ ਬਹਿਨੀ ॥ ਅਲਖਲਹਨਿ ਖੜੀ ॥ ਮਾ ॥
 ਗਰੀ ॥ ਫੁਹਾਰੇਖਾਈ ॥ ਮਾਮਾਂ ॥ ਵਨਸੇ ਜੜੀ ॥ ਮਾਗ ॥ ਤਿਨ ਗਲੁ ਸਿਲਕਾ ਪਾਈ ॥ ਮਾਂ ॥ ਤੁਨੀ ਮੋਤ
 ਸਰੀ ॥ ਮਾਗ ॥ ਧਨਜੋ ਬਨਵਾਇ ਵੇਰੀ ॥ ਹੋਇ ਜੀਨਰਖੇਰੀ ਗੁਲਾਇ ॥ ਦੂਤਨੋ ਫੁਰਮਾਇ ॥ ਅਲੋਚ
 ਲੈ ਪਾਤਿ ਗਵਾਇ ॥ ਜੋਤਿ ਸੁਰੁ ਵੇਦੇਵਾਡੀ ॥ ਮਾਈ ॥ ਜੇਰੁ ਵੇਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ਸਹਾ ॥ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ਮ
 ਰੀ ॥ ਗੁਤਮ ਸੇਚਾਇ ॥ ਬਾਬਰ ਬਾਈ ॥ ਫਿਰ ਗਈ ਕਿੰਦੋਰੀ ॥ ਖਾਂਦੀ ॥ ਪਾਇ ਕਰਤਖਾਤਿ ਖੁਆ
 ਏ ॥ ਮਾਹਿ ॥ ਇਕਨਾ ਪੁਜਾ ਚਾਇ ॥ ਚੋਕੇ ਬਿਨੁ ਹੋਇ ਵਾਣੀ ॥ ਮਾਂ ॥ ਕਿਉਂ ਟਿਕੇ ਕਢਨ ਨਹੀ ॥ ਰਾਮਨਕ
 ਬਹੁੰਚੇਤੀ ॥ ਮਾਹੁ ॥ ਇਕਹੁਣਨ ਮਿਲੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਇਕ ਪਾਰਿ ॥ ਮਾਹਿ ॥ ਮਾਪੁ ॥ ਏਇਕ ਮਿਲ ਪੁਛਾਹੀ
 ਸੁਖਾ ॥ ਇਕਨਾ ਏਹੋ ਲਿਖਾ ॥ ਮਾਮਿਲਾ ਮਿਲ ਰੋਵਾਹੀ ॥ ਦੁਖਾ ॥ ਜੋਤਿ ਸੁਰੁ ਵੇਸੈ ਕਰੇਨ ਨਕਾਰੀ ॥ ਮਾਮ
 ਨੁਖਾ ॥ ਤੇਝ ਪਟੋਲੇ ਸੁਖਨਾ ਪਾਨੋ ਪਤਲੀ ॥ ਮਾ ॥ ਸੁਰਜ ਚੰਦਨ ਤਿਨੀ ॥ ਮਾਵਾ ॥ ਵਨ ਜੁਲਵੜੀ ॥ ਮਾ
 ਕਾਬਲ ਬੀਨ ਚਲਾਈ ॥ ਮਾਕੂ ॥ ਕਾਪਤ ਦੀ ॥ ਮਾ ॥ ਪਲਸਕ ਰਝੁ ਕੇ ਸੈਦ ਪੁਰ ਭੇਰੇ ਪਏ ਪਚਨੀਦਾ ॥
 ਪਾਣੀ ॥ ਰੁਰਨਨਾ ॥ ਮਵਨੀ ॥ ਮਾਈ ॥ ਮਾਬਾਬਰ ਬੀਦਾ ॥ ਜਾਪ ਜਿ ਮਹਿਨੇ ਗੁਜਰੇਤ ਦਊਲਾਤਿਖਾਂ
 ਲੋਦੀ ॥ ਪਠਾਣ ਬਾਬਰ ਚਉਗਤੇ ਨੂੰ ਚੜਾਇ ਕਰਿ ਲੈ ॥ ਮਾਇ ॥ ਮਾ ॥ ਪਹਲੇ ਬਾਬਰ ਦਊਲਤਖਾਨੂੰ
 ਹੀ ॥ ਮਾਰੀ ॥ ਮਾਸੁਲਤਾਨੁ ਪੁਰਵੇਚਾ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਵੇਚੋਤਾ ॥ ਮਗੋਚਲੀ ॥ ਮਾ ॥ ਜਬਸਾਤਿ ਮਹਿਨੇ
 ਗੁਜਰੇਤ ਬ੍ਰਹਮਖਾਂ ਲੋਦੀਦਾ ॥ ਮਤੇ ਚੋਗਤੇਦਾ ॥ ਪੁਕਾਬਲ ਹੋਇ ॥ ਮਾ ॥ ਪਾਣੀ ਪਾਤਿ ਦੇ ਮੇਦਾਨੁ
 ਵਿਚਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਖ ਪਠਾਣ ਛਿ ॥ ਮਾਇਨਾ ॥ ਵਿਚ ਮਾਰੀ ॥ ਮਾ ॥ ਸਤਵੇਦਿਨ ਬਾਬਰ ਖਾਂਦੀ ॥ ਦੋਹੀ ॥ ਫਿ
 ਰੀ ॥ ਬਾਬਰ ਦਿਲੀਦਾ ਪਾਤਿ ਸਹੁੰ ਹੋਇ ॥ ਮਾ ॥ ਹੋਰੁ ਬੰਦ ਹੋਈ ॥ ਮਾਂ ॥ ਵਿਚੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਉ ॥ ਮ

ਤੇ ਮੇਰੀ ਵਿਚੇ ਆਇਆ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ੬੫ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ॥ ੬੬ ॥
 ੬੬ ॥ ਤਬ ਮੇਰੀ ਮਾਖੀ ਮਾਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹੁ ਕੀ ਅਹੋਇਆ ਅਸੀਤਾ ਬਿਚੇ ਹੀਰ ਹੋਸੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਗੁਰੂ ਬਲ ਦੇਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇਰੀ ਗੁਤ ਮਾਸੇ ਦੇਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇਖਾਈ ਗਾਂ ਸੇ ਦੇਖੁ ॥ ਤ
 ਮੇਰੀ ਮਾਖੀ ਮਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਜਬ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨੁ ਗੁਜਰਿਆ ॥ ਅਤੇ ਚੋਥਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਤਮੇ
 ਮਾਖੀ ਮਾਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹੁ ਤਉ ਲਟੀ ਹੋਇ ਪਈ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਗੁਰੂ ਬਲ ਚ
 ਪਕਰਿ ਜਾਹੀ ॥ ਦੇਖੁ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਅੰਕਰਿ ਦਹੈ ਸੋ ॥ ਜਬ ਸਤਵੀ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ
 ਦੇਲੀ ਗਰਖਨੇ ਅਗੇ ਹੀਆਇ ਉਤਰੇ ਅਹੋ ॥ ਜਾਉ ਪਰੋਕ ਪੜਲਾਹੀਆ ॥ ਖਾਣੀ ਉਤਤਾ ਵਿਚ
 ਖਕੀ ਕੀੜੇ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਕਹੀਆ ॥ ਬਾਬਰ ਦੀਆਂ ਕੋ ਅਰੇ ਦਰੋਰੋ ਕੋਲੀਆ ॥ ਵਹਾਇ ਨਾ
 ॥ ਇਹਾ ਨੂੰ ਬੰਨ ਕੋ ॥ ਅਗੇ ਅਨਖੜੇ ਕੀ ਤਿਬ ਬਾਬਰ ਕੋ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰਿ ਕਹੀਆ ॥ ਮੇਰੁ ਸਤੇ ਯਨੇ ਯਹ ਕੀ
 ਮਾਕੀਆ ਤਮਨੇ ॥ ਤਬ ਉਨਾ ਭੀ ਹਨੇ ਕਹੀਆ ॥ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਲਾਮਾਤਿ ਜੋਹ ਮੈਤ ਕਸਰਿ ਹੋ
 ਵੈਤੋਹ ਮਰਾਬੀ ਦਬੀ ਦਬੀ ਕਹੀ ॥ ਮੇਰੀ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰਿ ਕਹੀਆ ॥ ਅਰੇ ਚਵਲੋ ਕੀ ਜਗਾ ਕੀੜੇ ਹੋਨ
 ਮਰੁਤਿ ਕੀ ॥ ਮਰੁ ਕਬ ਬੋਕੀ ਜਾਗਾ ॥ ਮੇਰੁ ਕਹੈ ਨਿਸਚੁ ਕਹੈ ਯਹ ਕੀਆ ਕੀਆ ॥ ਤਬ ਉਹ
 ਰਸੇਈ ॥ ਮੇਰੇ ਰਨ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਪਕਰਿ ਰਹੇ ਕੁਨਨ ਹੀ ॥ ਪਰੁ ਇਕ ਨਿਗਵਾਨ ਸਪਾਹੀ ਜੋ ਅ
 ਹਾਉ ਸਨੇ ਕਹੀਆ ॥ ਯਹ ਜਰਤਿ ਸਲਾਮਾਤਿ ॥ ਇਨ ਮੈਤ ਕਸਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ॥ ਇਨ ਕੇਤਾਈ
 ਤਖਲੀਫਾ ਮਤਿ ਕਰੋ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਕਹੀਆ ॥ ਅਰੇ ਤੁਕ ਉਦ੍ਰਹੋ ॥ ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹੀਆ ॥ ਨਿਗਾ
 ਵਾਨੁ ਹਜਰਾਤਿ ਮੇਰਾ ਜਰਤਿ ਕਾਨੋ ਕਰਹੋ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਕਹੀਆ ॥ ਅਰੇ ਤੁਕਿ ਸਾਖੀ ਜਮਾਤਿ
 ਪਰਨੋ ਕਰਹੋ ॥ ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹੀਆ ॥ ਯਹ ਜਰਤਿ ਮੇਰਾ ਪਕੇ ਬੀਏ ਖਾਨੇ ਪਰਨੋ ਕਰਹੋ ॥ ਤਬ
 ਬਾਬਰ ਖਾਕਹੀਆ ॥ ਅਰੇ ਤੁਕੋ ਕੀਆ ਮਤਲਬ ਹੋਤਾ ਮਨੇ ਕੀਉ ॥ ਮਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਮੀਰ

ਵੇਲਾ ਇਤਦਾ ਬਾਇਹੁ ਸਪਾਹੀ। ਤਿਸਨੇ ਕਹੀਆਂ ਜਗਤਿ ਕਿ ਬਲਾ ਮੁਖ ਕੋ ਧਹੈ ਜੋਇ
 ਕਨ ਨ ਕਹੀ ਦੂਫ ਕੀਰ ਕੈ ਦਕੇ ਬੀਚਾ। ਅੰਗਿ ਗਾਇ ਅਚੈ ਬੈਠੇ ਕੇ ਨ ਲੁਹ ਜਗਤ ਕੋ ਮਲੁ ਮਹੈ।
 ਤਬ ਮੇਜ ਦਨਹਾ ਯਾਹ ਜਗਤ ਇਹ। ਅਜਮਾਤਿ ਖੁਦਾਇ ਉਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੀਹੈ। ਵਹੁ ਖੁਦਾ
 ਇਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾਹੈ। ਅਗੈ ਜੋਰ ਜਾਇਹ ਜਗਤਿ ਕੀ ਖੁਸੀਆਵੈ ਸੋ ਕਰੀ। ਮੇਜੀ। ਤਬ ਬਾ
 ਬਰਖਾ ਕਹੀਆਂ ਮੇਸ ਜੋਹੈ ਵਹੁ ਸੋ ਤਮਨੇ ਕੈ ਦਕਿ ਉਕੀਆਹੈ। ਤਬ ਮੀਰੁ ਹੁਸੈ ਨੀਕਤ ਵਾਲਿ
 ਕਹੀਆਂ ਜਗਤਿ ਉਹੁ ਕੈ ਦਬੈ ਦਸਹਰ ਕੀ ਕੇ ਬੀਚਾ। ਅੰਗਿ ਗਾਇ ਅਚੈ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਕਹੀਆਂ ਅਰੇ
 ਮੀਰੁ ਹੁਸੈ ਨੀਕਤ ਉਸ ਕਉ ਈਹਾਲਿ। ਅਵਹੁ। ਤਬ ਮੀਰੁ ਹੁਸੈ ਨੀਕਹੀਆਂ ਜਗਤਿ ਸਲਾਮਤ
 ਉਸ ਕੋ ਕਿਸ ਵਜਾ ਸਿਉਲਿ। ਅਵਹੀ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਕਹੀਆਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕਉ ਖੁਬ ਖਲਾ
 ਸਕਾਰੀ ਕੈ। ਅਛੀ ਵਜਾ ਸਿਉਲਿ। ਅਵਹੁ। ਤਬ ਮੀਰੁ ਹੁਸੈ ਨੀਕਤ ਵਾਲੁ ਬੀਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚਾ।
 ਪਾਆਇ। ਆ। ਆਇ ਕਾਰੀ ਕਹੀਆਂ ਅਰੁ ਆਪਹ ਬਿਜੜੇ ਜੜੇ ਕੇਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ। ਅਗੈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੋ ਸਦਾ ਸਾਤਿ ਰੂਪ ਥੇ। ਅਰੁ ਉਥੇ ਅਉਖੇ ਨਾਸਨਿ। ਅਰੁ ਈਥੇ ਸੁਖ ਲੇਨਾ ਸ
 ਨਿਸਦਾ ਹੀ ਸਾਂਤੈ ਕਰ ਸੁਥੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਮੀਰੁ ਹੁਸੈ ਨੀਕਤਿ ਕੀ। ਅਬਹ
 ਤਹੈ ਸੋ। ਤਬ ਮੀਰੁ ਹੁਸੈ ਨੀਕਹੀਆਂ ਫਕੀਰ ਸਾਂਈ ਤਮ ਕੋ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੁਲਾਵਤਾਹੈ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਅਰੇਹ ਮਰ ਕੀ ਮੁਹੈ ਕੁਛ ਬਾਬਰ ਖਾਕੋਲਾ। ਫੇਰ ਕੁਛ ਰਿਦੇ ਉਥੇ।
 ਈਆਪੇ ਹੀ ਉਠ ਚਲੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਆਂ ਅਉਰੁ ਈਬਾਲਾ। ਤਬ ਅਸੀਤਿ ਨੇ
 ਜਾਇ ਪਤਸਾਹੁ ਪਾਸਹ ਜਹੈਹੈ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਕਹੀਆਂ ਸਲਾਮਾ ਅਲੇਕ ਮੁਹੈ ਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹੀਆਂ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਕਹੀਆਂ
 ਮੇਤਾ ਸਮਾਇਆਂ ਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਵਲੇਕ ਮੁਸਲਾ ਮੁਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ

ਤਬ ਬਾਬਰਖਾਂ ਸਮਾਇਆ ਸਮਝ ਕਾਰਿ ਕਹੀਆ ਅਉਜੀ ਬੈਠੈ। ਤਬ ਬਾਬਰਖਾਂ ਕਹੀਆ ਹੈ ੧੮੫
ਨਨਕਹਿ ਦੁਖੁ ਦਾਇਰ ਸੁਲਕੈ ਜਾਨਤ ਹੈ। ਗੋਸਟਿ ਬਾਬਰਖਾਂ ਨ ਕੁਹੈ ਏਲੀ ਵਿਚਾ।

ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਬਰਖਾਂ ਕਹੀਆਂ ਨਨਕਵਰੀ ਰਸਾਈ ਤੈਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
ਕਹੀਆ ਹਾਂ ਮੇਜਾ ਵਤ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਬਰਖਾਂ ਕਹੀਆ ਤੈ ਕਿਸਤ ਰਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਖੁਦਾਇ।

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਮਾਹੀ ਜਾਣਤ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਮਾਹੀ ਇਸ ਵਜਾ ਸਹੀ
 ਕੀ ਮਾਹੀ **ਪਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧**। ਲਖ ਮਹੀ ਮਦੁ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ। ਅਮਰੁ ਅਲਖੁ ਸਚਾ ਬੇਪਰਵਾ
 ਹੁ। ਕਈ ਮਹੀ ਮਦੁ ਖੜੇ ਦਰਬਾਰ। ਅਤਿ ਨਪਵਹਿ ਬੇਸੁ ਮਰੁ। ਗੁਲ ਗੁਲ ਖੁਦ ਨੀ ਮਾਹੀ ਮ
 ਏ। ਮਾਜ ਬਚਾਹੀ। ਮਤ ਬਫੇਰ ਮਹੀ ਏ। ਮਾਏ ਏ ਸਹੀ ਕੀ ਮਾਹੀ ਨਨਕ ਬੀਏ। ਏਕੁ ਪਖ
 ਖੁਦਾਇ। ਮਵਰੁ ਸੁਰਗੀਏ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਕਹੀ ਮਾਮਰੇ ਨਨਕ ਹੀ ਦੂਸਰ ਕਹੀ ਮਾਮਰੀ
 ਮਦੁ ਰਸੁ ਲਭੀ ਤੈਨੇ ਗੀਏ ਕੀਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਮਾਸੁ ਬਾਬਰ ਖਾਜੀ ਨਰੀ ਰੀ
 ਗੋਈ ਸੋਭੀ ਪਾਕੁ ਨਹੀ ਵੈ। ਮਵਤ ਜਵਤ ਰਹੁ ਏਵੇ ਖੈ ਵੈ। ਕਾਮੁ ਸੈਤਾ ਨੂਜੀ ਸੁਪੀ ਛੋਲਾ ਗੋ
 ਤ ਕੀ ਇਜਤ ਦੂਰ ਰਹੀ। ਏਵਾ ਬੀਧ ਮਗਨ ਮੇਜ ਲਤਾ। ਮਾਏ ਮਾਮਰੀ ਸਿਗਨਾ ਹੀ ਨੀ ਬ
 ਤਾ। ਕੀ ਮਾਕੀ ਇਕੀ ਕਰੋਤ ਰੀਫਾ। ਬਲਕ ਤੇਹੋ ਇਬਰੈ ਜਾਈਫਾ। ਮਵਨੁ ਜਵਨੁ ਏਇ ਮੇਵ
 ਸੋ। ਤਕੋ ਪਕੁ ਕਹੀ ਮੇਕੁ ਹੁਕੋ ਸੋ। ਸੁਦਰੇ ਬਾਬਰ ਸਚ ਪਾਕੁ ਖੁਦਾਇ। ਨਨਕ ਦੂਜਾ ਲਿਵੇ
 ਨਲਾਇ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਕਹੀ ਮਾਮਰੇ ਨਨਕ ਹੀ ਦੂਤੇਰੀ ਤੋ ਨਜਰ ਦੂਰ ਹੋਗ। ਤੋ ਜਾਨਤ ਤੁ
 ਮਹੀ ਖੁਦਾਇ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਮਾਨਜਰ ਮਾਰੀ ਖੁਲੀ ਦੂਗ। ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕੋ
 ਰਹੀ ਹਜ਼ੂਰ। ਜੁਦ ਨਹੀ ਵੈ ਪਲਕਾਇ ਕਸਾਇਤਾ। ਹਕੁਤ ਲਕੀ ਭਈਏ ਨਾਇਤਾ। ਸੁਦਰੇ ਬਾ
 ਬਰ ਸਚ ਨਨਕ ਕਹੀ। ਪਾਕੁ ਹੋਇ ਹੋਇ ਮਾਪੇ ਬਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹੀ ਮਾਨਨਕ ਦਰ
 ਵੇ ਸੁਪੀ ਮਾਲਾ ਪੀਛੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਮਾਹੀ ਮਾਪੀ ਮਾਲਾ ਸਚ ਕਾਪੀ ਮਾਹੀ ਸੁ।
 ਤਬ ਬਾਬਰ ਕਹੀ ਮਾਮਰੇ ਨਨਕ ਹੀ ਦੂਇਤ ਨਤੂਰ ਕਿਓ ਬੋਲਤਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਬੀਕੋ ਦਸਿਓ
 ਛੁਟਾ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਮਾਇ ਹੁਪੀ ਮਾਲਾ ਕੋ ਸਾਹੀ। ਤਬ ਬਾਬਰ ਕਹੀ ਮਾਇ
 ਹੁਪੀ ਮਾਲਾ ਭੀ ਗੁਕਹੀ। ਫਕੀਰੋ ਕਹੀ ਫਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੋ। ਇਸ ਕੋ ਪੀਏ ਫਕੀਰ

ਮਤਵਾਲੇ ਰਹਤੇ ਹੋ ॥ ਏਸ ਫਾਸ ਤੇ ਪਾਥਰ ਕੀ ਰੋਨੀ ਕੀ ਅਹੋ ॥ ਹਮ ਕੋ ਏਸ ਪਿਆਲੇ ਪਰਤਮ १੮੬
 ਨੈ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਈ ਹੋ ॥ ਮਰੁਏ ਰੁਭੀ ਗਕੋ ਨਿਦਤ ਹੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਾਇ ਬੋਲਿਅ
ਬਸਿਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਭਉ ਕੀ ਭਾਂਗੁ ਸਿਫ ਤਿਕ ਖੀਡਾ ਗੀ ॥ ਨੁਕ ਕੀ ਅੰਤੰਗਾ ॥ ਸਾਚੁ ਸਬਾਇ ਪਾਤਿਕ
 ਹਿਤ ਲੋਤ ਬਹੋਵੈ ॥ ਅਮਲੁ ਅਖੰਡਾ ॥ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਿਆਲਾ ਪੀਉ ॥ ਉਤਰਨ ਜਵੈ ਸਦਾ ਹੀ ਪੀ
 ਉ ॥ ਪਰਹੰਉ ॥ ਏਲਾਸ ਫਾਈ ਸਫੀ ਕਾਰਿ ਛਾਣੋ ॥ ਮਜਲਸ ਏਕ ਬੈਠਾਉ ॥ ਗਜਕ ਗਮਕੀ ਪੁਰਦ ਨੀਕੀ
 ਚੈ ॥ ਅਮਲੀਤ ਦੀ ਕਹਾਇ ॥ ੨ ॥ ਅਸਤ ਪਿਆਲਾ ਮੁਹ ਸਦਾ ਦੀ ॥ ਏਕ ਬਾਰ ਭੁਰਖੀ ॥ ਅੰਗਾ ਏਲੁ ਦਲੀ
 ਲਉ ਠੇਨ ਹੀ ਕੋ ਉਤ ਬਤੇ ॥ ਅਮਲੀ ਹੁਆ ॥ ੩ ॥ ਬਕੋ ਬਕਾਇ ਏਕ ਪੁਦਾ ॥ ਏਦੁ ਜਾਇ ਸਾਇਨਾ ॥ ਏਵੈ ਨ
 ਨਕ ॥ ਅਮਲੁ ਮੇਸ ਕਾਰਿ ਪੀਵੈ ॥ ਤਉ ਵਹਿ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਂਕਹੀ ॥ ਅਰੇਨ ਨਕਹੀ
 ਦੁਹ ਕੁਤਾਲ ਕਾ ਮਫਰਮੁ ਦਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪੁਦਾ ਏਨੇ ਕਹੀ ॥ ਅਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੋ ਨਿਸੇ ਮੇਰੀ ਜਤ ਹੋ ਨਿ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਅਹ ਕੁਤਾਲ ਜੋ ਹੋ ਸੋ ਬੋਲ ਨਿਤੇ ਰਹਤਿ ਹੋ ॥ ਦੁਜਾ ਬੋਲੇ ਝੁਝੁ ਝੁਝੁ
 ਉਸ ਕੀ ਬਤ ਬਤ ਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਕੈ ਪਾਉ ਪੀਉ ਮੈਧੋਇ ॥ ਸੁਣ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਨਨ
 ਕ ਬਤ ਵੈ ਸਚ ਰਾਹੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਅੰਸੁ ਏਰੇ ਬਾਬਰ ਕਲੰਦਰ ॥ ਕਬੀਰ ਚੁਲਾਹਾ
 ਅਹਾਉ ਹੁਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਅਹਾ ॥ ਉਸ ਜੇਹੰ ਹਕੁਤਲਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਕੀਆ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪੀਰਨਾ
 ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਬਰਨਗ ॥ ਉਸ ਨਾ ਕੁਤਬਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਬੀ ਮੇ ॥ ਜੋ ਕਬੀਰ ਭੁਗਤਿ ਸਹੀ ਕੀਤ ਹੋ ॥ ਉ
 ਸਦੀ ਉਗਹੀ ਸੁਣੈ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਕਬੀਰ ਕੀ ਅਕਹਿਤ ਹੋ ॥ ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਕ੍ਰਿਸ਼ ਕਰੀ ਮ
 ਏਤੋ ਤਮਹੇ ਮਾਨੇ ॥ ਏਨ ਤੇ ਉਪਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਕੋਈ ॥ ਵਿਰਲਾ ਸਾਧੁ ਜਾਣੈ ॥ ਹਿੰਦੂ ਬੇਦ ਤਰਕ ਕਰ
 ਨਾ ॥ ਏਕੋ ਬੀਰ ਬਸੈ ਸੈਤਨਾ ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਣ ਸਾਧੁ ਜਨੁ ਭਾਈ ॥ ਅਕਸੁ ਕਸਬ ਕੀ ਕਸਾਸੁ
 ਣਾਈ ॥ ੫ ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਂਕਹੀ ॥ ਅੰਸੁ ਏਨ ਨਕ ਦਰਵੇਸ ਕੀ ॥ ਅਤੇ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ॥ ਤ

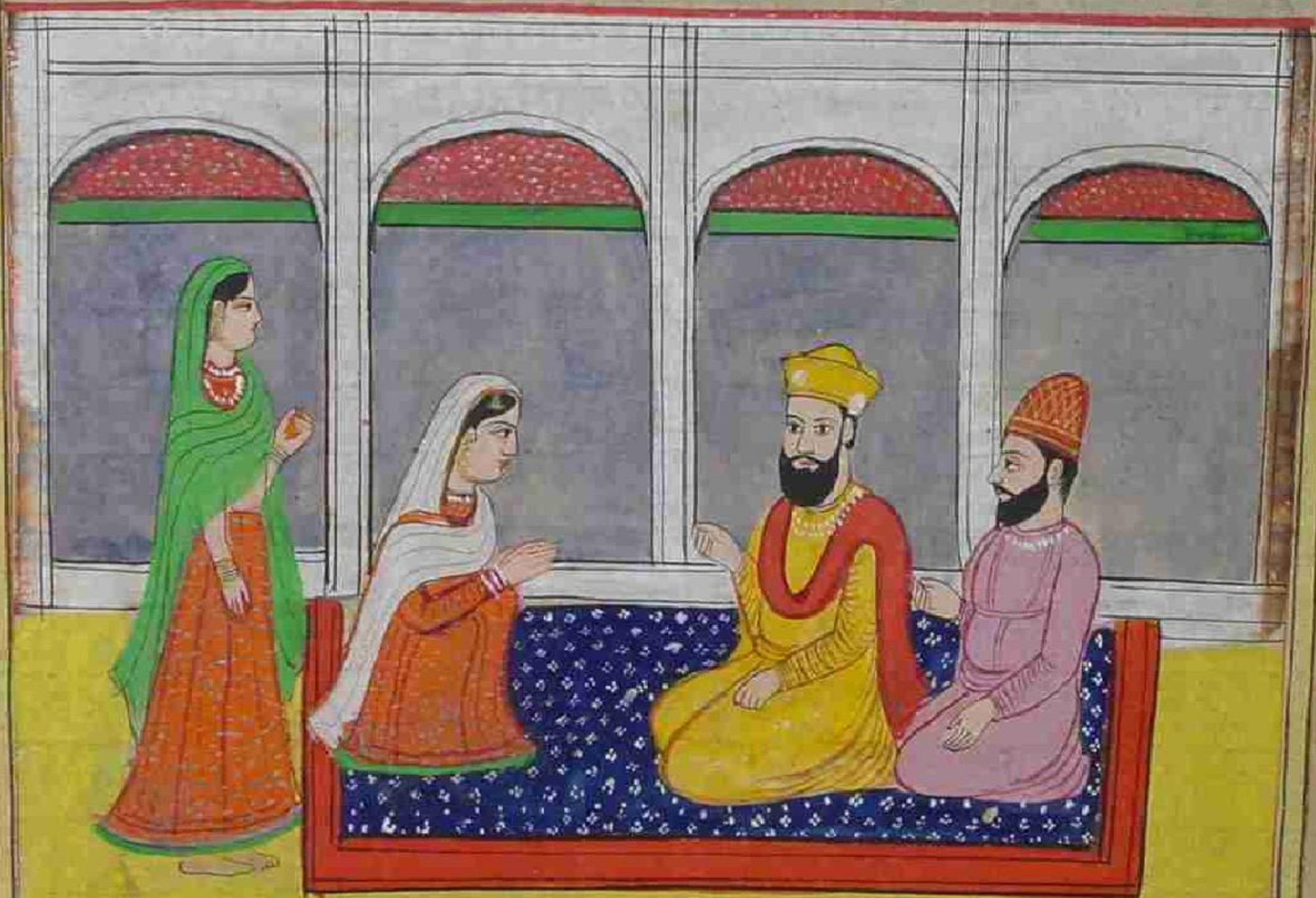
ਬਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀਕਹੀ ਆਸੁ ਤਬ ਬਰਖਾ ਕਲਿਦ ਕਬੀਰ ਭਗਤੀ ਮੇਸਾਸ ਜੋ ਬਜਾਖੁ ਦਾਇ
 ਕੀਥਾ ਭਿਸਾ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਮੇਸਕੁ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ ਬੀਦਾ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਨਹੀ ਵਹੁ ਪਾਕੁ ਜਾਮਾ ਬਾਤੁ
 ਭਿਹੀ ਸਮੇਤ ਜਾਮੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਅਵਰੁ ਜਾਮੇ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਗਾਇਆ ਵਡੇ ਵਡੇ ਅੰਬੀ
 ਏਹੁ ਏਹੀ ਨਿਅਰੁ ਵਡੇ ਵਡੇ ਪੈ ਕੇ ਬਰਹੁ ਏਹੀ ਅਭਿਰਕਾਕੀ ਅਥਹੀ ਮੇਅਰੁ ਹਮ ਚੀਕੀਆਂ
 ਚਲੀ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬਰਖਾ ਕਹੀ ਆਨ ਨਕਦਰ ਵੇਸਕ ਛੁਮੰਗੁ ਲੇ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀਕਹੀ
 ਅਮੀਰਜੀ ਅਸੀਪ ਨਾਣਾ ਦੀਦਫਾ ਭਿਰਾਈ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਤੁ ਲੋਕਾਓ
 ਤੇਜਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਐਲਾਇਕਰੇਗੀ ਤਬ ਅਸੀਤਿਰੀ ਭੁਇਹੀ ਭਿਰਾਇ ਦੇਵੀ ਹੈ ਸੁ॥
 ਤਬ ਭੁਈਬਲੇ ਆਖੀ ਅਜੀਹੁਇ ਪਰਾਣਤਾ ਦੂਰ ਹੋਜ ਵਨਗੇ ਕੋਲਪੀ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ
 ਕਹੀ ਅਰੁ ਭੁਈਬਲਾਇ ਕੁਆਪੁ ਹੋਸੀ ਹੋਰੁ ਬਹੁਤ ਫੇਰ ਅਗੇਰੇ ਹੋਵਨੀ ਹੋਰੁ ਏਨਹੀ ਹੁਇਓ ਤਾ
 ਫੇਰ ਭੁਈਬਲੇ ਕਹੀ ਅਜੀਮੀਰ ਬਾਬਰ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤਾਰਹੁ ਗੀਕਿਨ ਜੀ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ
 ਨਕਜੀਕਹੀ ਅਰੁ ਭੁਈਬਲਾ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕੋ ਚੰਦਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੋਇਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕ
 ਰਦਾ ਹੈਰਾਤ ਨੂੰ ਸਿਰਤਲਵਾਇਆ ਹੋਇਕੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੀਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਚਾਰਪਜ
 ਘੜੀਰਾਤ ਰਹਦੀ ਹੈ ਤਾਤੀਹੋ ਸੁਪਾਰੇ ਕਰਾਨ ਦੇ ਪੜਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ਹੋਰੁ ਬੀਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ
 ਰੰਗਪੀਦ ਹੈ ਏਹੁ ਰੰਗ ਅਸੀਭਿਸ ਨੂੰ ਏਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਹਰਾਇਨੁ ਚੜਦੇ ਨੂੰ ਇਕੁ
 ਟੋਪੀ ਅਰੁ ਬਦਾ ਅਹੋਰੁ ਸੁਈਦ ਕੀ ਮੁਕਰਕੋ ਨਫਰ ਕੋਲ ਭੇਜਣਾ ਜੋ ਭਿਸਦੀ ਮਿਹਨਾਤਿ
 ਵਟੀ ਮੇਤਿਸਦਾ ਖਾਣਾ ਕਰਾਇਕੇ ਖਾਣਾ ਅਰੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੀ ਕੋਠੀ ਨਹੀ ਖਾਣੀ ਅਤੇ
 ਮਿਹਨਾਤਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਲਘ ਭਿਤੇ ਰੋਜ਼ ਸੁਟਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਿਸਤੇ ਨੀਦਨਹੀ ਆ
 ਵਤੀ ਭੁਈਬਲਾ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਲਿਦਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ਤਬ ਮੀਰ ਬਾਬਰਖਾ ਰੰਗਕਾ

ਪਿਆਲਾ ਪਿਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਦਿਆ ਅਗੇ ਉਰੇ ਬੈਠੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਜੀ॥ ਅਰੁ ਕਹਿ
ਅਨਾਨਕ ਤੁਹ ਮਰਿਹ ਜੁਰਹਿ ਰਹਿਅ ਕਰੁ॥ ਅਰੁ ਹਮਰੇ ਮਜਬ ਮੇਅ ਭੀ॥ ਅਹਿ ਮਦਰ ਸੁਲਕੈ
ਜਾਣਾ ਏਨਾਨਕ ਤੁਝੇ ਵਡਾ ਅਭਿਲੀ ਅਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਾਕਿ ਨਈ ਪਕੁ ਹੋ॥ ਤੁਝ ਕਉ ਖੁਦਾ ਏਨੇ ਵ
ਡਾ ਮਰਤ ਬਾਇਤ ਪੈ॥ ਪੀਨ ਹੋ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਤੂੰ ਅਬ ਹਮਰੇ ਮਜਬ ਮੇਅ ਭੀ॥ ਅਰੁ ਹਮਰੀ ਪਾ
ਤਿਸ ਹੀਤਾ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰਤੀ ਕਰ ਕਰ ਸੀ ਬਕਰ ਸੀਤੀ ਕਰ ਰਹੈ ਗੀਤ ਮਰ ਜੁ ਕਰੋ ਬੈਠ ਕਾਰੀ
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰਤਾਈ ਰਹੈ ਗੀ॥ ਪਰਜਾ ਦੁਸਹਿ ਕਾਰੁ ਕੀਤਾ ਤਦ
ਦੁਰ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਪਾਇ॥ ਅ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋ
ਕ ਕਹਿਅ॥ ਹੀਨ ਵਿਰਲੇ ਨਹੀ ਪਵੈ ਫੈਲੁ ਫਕੜ ਸੀਸਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਲਗਾ ਦੁਰ ਮਹਿ ਜੀਵਾਇ
ਨਹੀ ਤਾਣਾ ਚੋਟ ਸੇਤੀ ਜੋ ਮਰੇ ਮਰਾ ਮਾਂ ਸੋ ਪਰਵਾਣਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਲਾਏ ਤਿਸੁ ਲਗੇ ਲਗੀਤਾ ਪਰ
ਵਾਣਾ॥ ਪਿਰਮੁ ਪੈਗਾ ਮੁਨ ਨਿਕਲੈ ਲਾਇ॥ ਮਾਂ ਤਿਨ ਸੁਜਾਣਾ॥ ਭਾਰਾ ਪੈਵੈ ਕਉਣਾ ਜਿ ਕਰਾਸਾਂ
ਜੀਅ॥ ਪਾਤੁ ਪਚਿਰਲਾਇ ਕੂੜਾ ਪਾਜੀਅ॥ ਭਾਡਾ॥ ਅਣਗੁਰਾ ਸਜਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਸੀ॥ ਪਰ ਮੇ
ਜੋ ਤਜਗਾਇਵਾ ਜਾਵਾਵ ਸੀ॥ ੧॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਂ ਖੁਸੀ ਹੋਇ॥ ਮਾਂ ਅਤੇ ਕਹਿਅ ਅਨਾਨਕ ਪੀਰੁ
ਤਮੁ ਹਮਰੇ ਸੇਕਛੁ॥ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਮਗੁ ਲੇਹੁ ਕਛੁ ਰੋਜ ਲੇਹੁ॥ ਤਮ ਕਾ ਮਲੁ ਫਕੀਰ ਹੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ॥ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਦੀ॥ ਮਾਂ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ॥ ਤਾ ਕਾ ਦੀ॥ ਮਾਂ ਸਭ ਕੋਈ ਖਾਂਇ॥ ਬਿਏ
ਕੀਜੋ ਲੇਵੈ ਓਟਾ॥ ਦੀਨ ਦੁਨੀ॥ ਮਾਂ ਹੋਤਾ ਕੋਤੋਟਾ॥ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ਸਭ ਭੇਖਾਂ ਰੀ॥ ਓਸ ਕੋ ਛੋਟੀ ਮਦ
ਰ ਕੋ ਜਾਏ ਸੋ ਅਪਨੀ ਪਾਤਿ ਹਾਰੀ॥ ਸਾਹ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਸਭ ਓਸ ਕੋ ਕੀਏ ਓਸ ਕੋ ਸਾਬਨ ਕੋਈ
ਲਗੀ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਸੀਰਾ॥ ਤੁਝੇ ਮਾਂ ਗੋਸੈ ਅਹਮ ਕ ਪੀਰਾ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਂ ਕ
ਹਿਅ ਜਗੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸੁ ਜਿਸ ਤਰਫ ਜਾਨੈ ਤਿਸ ਤਰਫ ਜਾਹੁ॥ ਤਬ ਬਾਬਰ ਖਾਂ ਫੇਰ ਕ

ਹੀਆਬਾਦਿਸਹੀਕਰਸੀਬਕਰਸੀਤਿਤੀਚਲੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਬਹੁਤਾਚੇ
 ਰਹੀਗੀ। ਜਬਤਮਲਕੋਕੋਦੁਖਾਵਉਗੇਤਬਤਮੁਦਰਹੋਵੇਗੇ। ਤਬਬਾਬਰਖਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਦਿਚਰਨਤੇਸਲਾਮਕੀਤਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਗੇਚਲੇ। **ਬੋਲੋਰਾਈਵਾਹੀਗੁਰੂਸਾਖੀ**
ਪੁਰੀਹੋਈ। ੬੯੯। ਅਬਾਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਬੋਚਲਿਆਫੇਰਪਖੋ
 ਕੇਰਧਾਵੇਆਇਆ। ਤਬਮੈਅਰਦਾਸੁਕੀਤੀਗੁਰੂਜੀਜੇਹੁਕਮੁਕਰੋਤਾਮੈਤਲਵੰਡੀਜਾਂਇ
 ਅਵਾਜੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਣਚੁੰਈਬਾਲਤੋਕੋਈਦੇਨੁਆਸਾਨਲਹੀਗੁ
 ਜਰਨਕਰਾ। ਦੇਖੁਕੋਈਦਿਨੁਕਰਤਾਰਕੀਆਕਰਦਾਹੈ। ਤਬਮੈਕਹੀਆਭੁਲਾਗੁਰੂਜੀ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਜਿਤੇਰਧਾਵੇਦੇਖੁਉਤੇਜਾਇਬੈਠੇ। ਤਬਆਜਿਤਾਆਇਕਾਰਿਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਦਿਚਰਨਤੇਚਾਹੀਪਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲੋਨਹੀਆਮਤਿਆਜਿਤਾ
 ਸਿਰਚਵੈਨਹੀ। ਤਬਇਕਪਹਰਗੁਜਰਿਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਿਸਮਦਗੀਦੇ
 ਘਰੋਸਵਧਾਨਹੋਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਕਿਉਪਿਆਰੇਕਰਤਾਰਦੇਭਿਤਖ
 ਝਾਹੋਈ। ਤਾਉਹਉਠੇਨਹੀ। ਤਬਤਿਨਵਚਨੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੀਤੇ। ਤਬਆਜਿਤਾਪੈਰ
 ਤੇਭਿਠਿਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਆਖੁਰਾਈਆਜਿਤਾਤੈਅਪਣਾਮਨੋਰਥੁ॥
 ਤਬਆਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਤਾਅਖਜੇਤਾਤੁਸੀਜਾਣਦੇਨਹੋਵੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਕਹੀਆਕੁਰਾਈਆਜਿਤਾਕੀਮੁਪੁਰਹੋਇਆ। ਜਾਹੀਕਰਮਦਾਬਲੀਹੈ। ਜੇਹਾਰਾ
 ਇਬੁਲਾਰਾਹਾਉਸਨਾਲੋਹਜਾਰਕਦਮਅਗੇਹੋਇਓ। ਅਤੇਉਸਦੀਨਜਰਦੇਹਾਵਿਚ
 ਨਹੀਖੁਲੀਅਤੇਤੇਰੀਨਜਰਦੇਹਾਵਿਚਖੁਲੀਹੈ। ਤਬਆਜਿਤੇਦੇਕਪਾਦੁਖੁਲਗਏ। ਅ
 ਜਿਤੇਦਹੋਰਸਰੂਪਹੋਇਗਇਆ। ਅਜਿਤੇਦੇਘਰੋਪ੍ਰਸਾਦਿਅਵੈਸੋਈਖਾਂਈਮੈਆਮਤੇ

ਜੇਮੁਲੇਦੇਘਰੇਅਵੈਤਾਖਈਮੇਨਹੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਚਲੁਤਾਭੁਈਬਾਲਾ ੧੮੮
 ਮਵੈਤਨੁਲੇਅਈਮੇ॥ਤਬਮੇਕਹੀਅਭੁਲਗੁਰੂਜੀਚਲੀਮੇ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਚਲੇ
 ਤਾਅਜੀਤੇਨੁਖਬਰਹੋਈ॥ਤਾਅਜੀਤੇਅਖਿਅਗੁਰੂਜੀਕਿਧਰਨੁਸਵਰੀਕੀਤੀਅਹੀ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭੁਈਅਜੀਤਾਅਸੀਇਕਾਦਮੀਨੁਲੇਵਜਾਵੇਅਹੇਜੋ॥
 ਤਬਅਜੀਤੇਅਖਿਅਜੀਅਦਮੀਹੋਕੇਅਉਰਤਹੇ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭੁਈ
 ਜੋਹੋਜੋਈਹੋ॥ਤਬਅਜੀਤੇਕਹੀਅਜੀਮੇਨੁਰੀਦਸੀਮੇਨਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲੇਲਾ
 ਤਬਮੇਕਹੀਅਅਜੀਤਾਦੇਖੀਗਣਤੀਕਰਦਹੋਵੈ॥ਭੁਈਲਲੇਦੇਘਰਿਮਾਤਾਮਵੈਤਬੋਰੀ
 ਹੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਏਸਤੀਹੋਏਸਧਾਸੁਚਲੇਹੋਨੀ॥ਤਬਅਜੀਤੇਅਖਿਅਗੁਰੂਜੀਤਾ
 ਸੀਇਥੇਹੀਬੋਰਹੋ॥ਮੇਤੇਬਾਲਾਜਾਵੇਅਹੇਲੇਅਵਾਗੇਜੇਭੇਜਣਗੇ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਹੀਅਜਾਹੀਭੁਈਬਾਲਾਅਜੀਤੇਨਲਮਵੈਤਨੁਲੇਅਵੈ॥ਤਬਅਜੀਤਾਅਤੇਮੇ
 ਅਸੀਦੋਵੈਭੁਈਲਲੇਦੇਘਰਿਅਏ॥ਤਬਭੁਈਲਲੇਨੁਅਖਿਅਭੁਈਲਲੇਕਰਤਾ
 ਰਕਰਤਾ॥ਤਬਅਗੋਭੁਈਲਲੇਕਹੀਅਜੀਸਤੀਕਰਤਾਗਅਉਭੁਈਬਾਲਾਕਹੋ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਨੰਦਨਾਨੁਹੋਨੀ॥ਤਬਮੇਅਖਿਅਅਗੋਭੁਈਲਲੇਅਨੰਦਨਾਨੁਹੋਨੀ
 ਤਬਮੇਕਹੀਅਅਖੁਭੁਈਲਲੇਮਵੈਤਕੀਥੇਹੋ॥ਤਬਭੁਈਲਲੇਕਹੀਅਭੁਈਬਾਲਾ
 ਦਾਰੀਬੋਰੀਹੋ॥ਅਤੇਭੁਈਇਹੁਸਾਧੁਕਉਣਹੋ॥ਤਬਮੇਅਖਿਅਭੁਈਲਲੇਇਹੁਗੁਰੂ
 ਨਕਜੀਦਾਖਿਅਰਹੋ॥ਤਬਭੁਈਲਲੇਅਖਿਅਜੀਤਸਾਡਾਨਓਕੀਅਹੋ॥ਤਬਅ
 ਜੀਤੇਰਧਵੈਅਖਿਅਜੀਮੇਰਠਓਅਜੀਤਹੋ॥ਅਤੇਤਸਾਡਾਜਦਹਾ॥ਤਬਭੁਈਲ
 ਲੇਅਖਿਅਜੀਤਜਦਹੋਕੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਜਾਗਹੋ॥ਅਸਤੇਰੇਅਗੇਮਥਾਏਕਨਾ

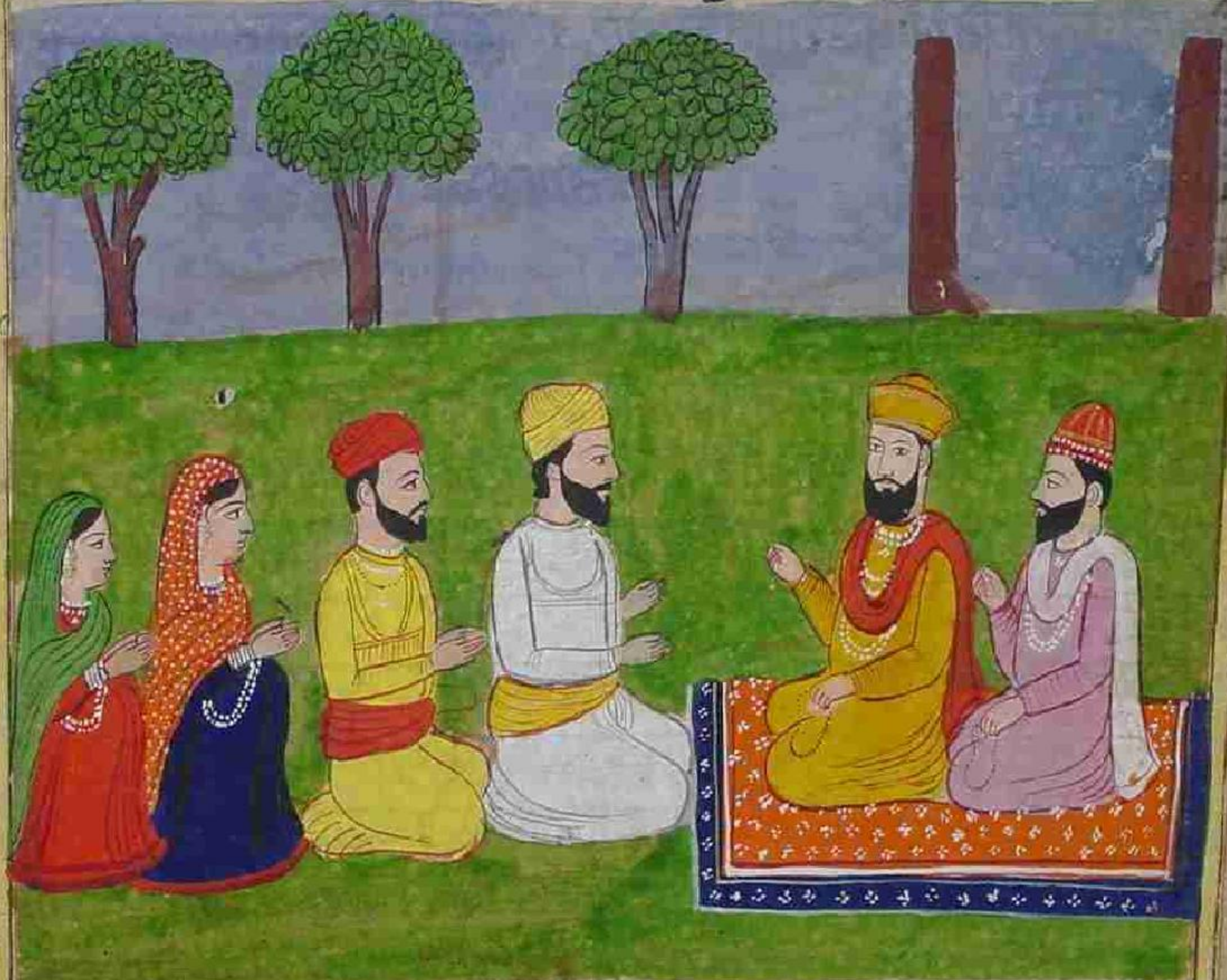
ਭਈਜੀਓਨਨੁਕਰਤਾਰਚਿਤਾਮਵੈ।ਤਬਆਜਿਤੇਕਹਿਅਜੀਮਿਤਾਜੀਨੂੰਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਾ੧੮੮
 ਕਿਸੇਰਹੇ।ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਗੋਸਾਟਿਗੁਰੂਜੀਨੂੰਮਾਤਾਮਵੈਤਮਿਲੀਪਖੋਕੀ

ਭਈਆਜਿਤਾਇਸੇਹਿਰਹਿਸੀ।ਤਬਆਜਿਤੇਮਾਖਿਅਜੀਜੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਹਵੇਲੀਵਿ
 ਚਰਹੇ।ਅਤੇਮੇਰਾਜਿਤਨਾਕਬੀਲਹੈਸੋਸਭੋਖਿਜਮਤਵਿਚਰਹੇਮੇਰੀਸਰਪਤਾਹੀਪੂਰੀ

ਹੋਸੀ। ਜਬ ਮੇਮਤਾ ਜੀਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕਰਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰਗੁਲਾ ਭਾਈ। ਮਾਜਿਤ ਤੇ
 ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਰਾਚਿਤਾ ਮਵੇਜਾ ਹਿਭਾਈ ਲੇਜਾ ਹਿ। ਤੇਰੀ ਰੀਅਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਸੋ। ਤਬ ਮਾਜਿਤਾ ਮਾਤਾ
 ਮਵੇਤ ਨੂੰ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇ ਕਰਿ ਤੇਰੀ ਮਤ ਨੂੰ। ਅਖਿਅ ਮਾਮਤਾ ਜੀਦੀ ਦੇਹ ਲੁਕਰਾਇ
 ਅਰਹਣੀ ਤਸਤੁ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਮਾਈ ਅਵੈ ਹਲੁ ਕਰਨਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀੜਾ ਪਾਇਦੀ ਤਾ
 ਏਸ ਨਨੁ ਕਰਾਇਆ ਬਰਨਿ। ਉਹੁ ਮਾਈਆ ਮਨੇ ਪਹਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਨਿ। ਏਸੀ ਭੁੰਤ
 ਪਇਰਾਇ ਨੁ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਏਕਾਇ ਨੁ ਮਾਜਿਤੇ ਦੀ ਮਊਰਤ ਨੇ ਕਹਿ। ਆਬੀਬੀ ਮਵੇਤਾ ਮਾਦਾ
 ਪੀਸਲੀ ਮੇਕੀ ਮੁਕਰਦੀ ਹਾ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਮਵੇਤ ਪੀਸਣ ਲੇ ਕਰਿ ਚਕੀ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੀ। ਤਬ
 ਚਕੀਆ ਪੇਹੀ ਲਗੀ ਪੀਸਣ ਪੀਸਣ। ਮਾਤਾ ਮਵੇਤ ਦੂਰ ਬੈਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪੇ। ਤਬ ਮਾਜਿਤੇ
 ਦੀ ਮਊਰਤ ਮਾਇਗਈ। ਤਬ ਦੇਖੇ ਜੋਕੀ ਮਾਦੇਖੇ ਚਕੀਆ ਪੇਹੀ ਮਾਦਾ ਪੀਦੀ ਹੋ। ਤਬ ਮਾ
 ਤਾ ਮਵੇਤ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ। ਤਬ ਮਾਖਣ ਲਗੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸ ਮੇ ਭੁਲੀ ਹਾਂ ਸੋ। ਤ
 ਬ ਮਵੇਤ ਕਹਿ। ਆਚੁ ਪਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜਪੁ ਤੇਰ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਵਹੁ ਮਾ
 ਉਰਤ ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਅਤੇ ਮਵੇਤ ਦੀ ਲਗੀ ਖੂਬ ਟਹਲੁ ਕਰਨੁ। ਜਬਾਇ ਨੁਕਿਤ
 ਨੇ ਕੋਬੀਤੇ ਤਬ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਅਤੇ ਚੋਦੋਰਾਣੀ। ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਜੋ ਇਕੁ ਰਾਜ
 ਪੁਤਣੀ ਮਵੇਦੀ ਧੀ। ਅਮਾਣ ਰਖੀ ਹੋ ਸੁ। **ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ੭॥ ਅਬ**
ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਬ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕਰਿ ਵੈਜ ਲਬ ਲਕੈ ਮੰਗਾ। ਆਰਹੋਇ ਗਏ ਸੋ॥
 ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸ। ਮਾਏ ਅਸੁ ਸੁਸਹਰਾ ਸਾਲ ਤੈ ਮਿਲ ਕਰਿ। ਮਾਏ
 ਪਰਬਹੁ ਤਤਾ ਮਸਨ ਲਾ ਮਾਏ। ਮਾਇ ਕਰਿ ਲਗੇ ਮਾਖਣ ਸੁਣ ਤੇ ਵੇਕਰਹੀ। ਮਾਇ ਹੁਕੁ
 ਰਾਹੁ ਕਿ ਅੰਬੀ ਤੇ ਸੋ। ਭ੍ਰਿਤ ਕਬੀਲ ਦਾਰੀ ਛੋਡੀ ਨਿਕਲਨ ਨੇ ਸੁ। ਵਾਤਿ ਕਰਾਹੁ ਕਿਉ ਲੇ

ਆਇਓਸੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਮਚਲ ਹੋਇ ਗਏ ਸੋ। ਜਬ ਬਹੁਤ ਖਭਿ ਰੂਕਰ ਕੈ ੧੮੦
 ਖਪੜ ਲਗੇ। ਤਬ ਅਜਿ ਤੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਗੋਸਟਿ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ। ਅਤੇ ਚੰਦੋਰਾ ਵੀ ਸਲੇ ਨਾ ਲੁਹੋਈ।

ਤਬ ਅਜਿ ਤਰਧਾ ਆਇਆ। ਅੰਦਰਿ ਲਗਾ ਅਖੜਾ। ਸੁਣਤੋ ਵੈ ਮੁਰਖਾ ਮੂਲਾ ਕਿਉ ਤ
 ਸੀਸਾ ਸੁ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਵਖਰੇ ਦੇਹੋ। ਇਹ ਤਾ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮੁਥੀ ਗਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕਿਛੁ ਮੀ

ਗਦਾਤਾਨਾਹੀਤਸੀਕਿਉਇਤਨਪਵਿਰੁਕਰਦੇਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਸਮਾਪਜੁਕਰ
 ਏ। ਅਤੇਭਾਈਬਾਲਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਪਾਸਬੈਠਾਰਹਿਆ। ਉਹਪਦੇਭੰਡਪਵਨੁ। ਤਬਮੁ
 ਭੇਅਜਿਤੇਨੂੰਆਖਿਆਸੁਣਚੋਪਰੀਜਿਜੇਨਿਕਲਿਗਾਇਆ। ਅਗਤਬਾਅਸੀਸਬਰ
 ਕਰਰਹੇਅਹੋ। ਅਰੁਹੁਣਵਤਿਬੁਹੇਤੇਸਰਪੁਲਗਾਹੋ। ਅਤੇਦੂਸਰਾਇਹੁਕਰਾਹੁਕਿਤਾ
 ਹੋਸੋਜੇਇਹੁਤਰਕਵੀਅਵਰਖੀਹੋਸੁ। ਅਤੇਅਪਵਤਬਰੁਛਾਡੀਆਹੋਸੁ। ਅਵਰੁਮ
 ਛੀਆਅਛੀਅਲੈਦਾਫਿਰਦਹੋਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕਕਹਿਆ। ਏਕੋਸਾਹਿ
 ਬੁਏਕੋਹਾਦੇ। ਮਹਿਤਾਸਚਨੂੰਸਲਾਹਿਬੁਠਨੂੰਗਾਇ। **ਸਲੋਕੁ**। ਵਸੁਲਗੀਸਚੇਨਾਮੁਕੀ
 ਜੇਬਜਿਸੋਖਾਇ। ਤਿਸੈਪਰਪਾਤਿਨਨਕਾਜੀਸਨੋਲਿਖਿਆਆਇ। ਸੰਗਤਾਸਚੁਏ
 ਕਸੇਜਿਸੁਤਿਦੇਵੈ। ਆਖਿਆਜਿਤੁਖਾਧੇਮਨੁਤਿਪਤੀ। ਮੇਨਨਕਸਹਬੁਦਤਾ੨। ਲਹਾਜਨ
 ਮਹਿਸੇਖਦਾਹੋਜਿਨਹਰਿਪਨੁਰਾਸਿ। ਦੁਤੀਅਭੁਏਨਜਾਣਨੀਸਚੇਦੀਹੋ। ਆਸੁਤਾਨਿ
 ਹਚਲੁਏਕਸਰੇਵਿਅਹੋਰਸਭਾਬਿਣਾਸੁ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਜਿਸੁਵਿਸਰੇਤਿਸੁਬਿਰਥਾਸਾਸੁ॥
 ਕੀਨਿਲਾਇਜਿਨੁਰਖਿਆਂਨਨਕਬਾਲਿਬਾਲਿਜਾਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੁਪਕਰਿਗ
 ਏ। ਅਤੇਮੁਲਬੋਲਣੋਰਹੈਨਹੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਾਇਬੋਲਿਆਜੀਵਨਿ
 ਪਦੁਨਿਰਬਾਨੁਏਕੋਸਿਮਰੀਐ। ਦੂਜੀਨਹੀਜਾਇਕਿਨਬਿਧਧੀਰੀਐ। ਡਿਠਾਸਭਸਿਸ
 ਰੁਸੁਖਨਨਾਮੁਬਿਨੁ। ਤਨੁਪਨੁਹੋਸਿਛਿਰੁਜਾਵੈਕੋਇਜਨੁ। ਰੰਗੁਰੁਪਰਸਬਦਾਕੀਆਂ
 ਕਰਹਿਪ੍ਰਣੀਆ। ਜਿਸੁਭਲਏਆਪੁਤਿਸੁਕਲਨਹੀਜਾਂਦੀਆ। ਰੰਗੁਰੁਤੇਨਿਰਬਾਤ
 ਸਚਗਾਵਹੀ। ਨਨਕਸਗਨਿਦਾਅਰੁਜੇਤੁਪੁਰਾਵਹੀ। ੧। ਤਬਅਜਿਤੇਆਖਿਆਸੁਣਿ
 ਮਹਤਜੇਕੋਈਤੋਨੂੰਪਕੜੇਗਤਤੀਅਸਨੂੰਦਸਦੇਵੈ। ਹੁਣਿਤੀਆਪੁਣੈਪਰੁਜਾਇਬਹੁ

ਤਬ ਮੁਲੇ ਅਖਿ ਮਾਜੀ ਗੁਣਿ ਤਾ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਘਰਿ ਜਵਾਗਾ ਪਰ ਜੇ ਇਹੁ ਗਲ ਕਰਨੀ ਮਾਸੀ ੨੬੧
 ਤਉ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਵਿਅਹੁ ਕਿਉ ਕਰਾਵਦਾ ਸੋ ਅਰੁ ਜੇ ਇਹੁ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੇਰੇ ਬੁਹੇ ਤੇ ਬੈਰੀ ਹੋਇ ਸਨੁ
 ਮੇਰੇ ਅਕਰਾ ਸੋ ਮੇਤਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਕਲੁਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਪਣੇ ਦਬਰਨੁ ਸੰਬ
 ਰਖੇ ਭਵੈ ਚੋਰ ਬੇਕਿਤੇ ਰਖੇ ਤਬ ਮਾਜੀ ਤੇ ਕਹੀ ਮਾਸੁਣ ਮੁਲਾ ਸ੍ਰੀ ਚਿਦਾ ਮਤੇ ਲਖ ਸੀ ਦਾਸੁ
 ਭੀਤਾ ਜੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ਹੋ ਨੀ ਮਤੇ ਮਤ ਚੋਣੀ ਨੂੰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ਤਬ ਮੁਲੇ ਕਹੀ ਮਾਜੀ
 ਏਥੇ ਕਿਉ ਕਹੀ ਬਣਦੀ ਹੋ ਤਬ ਮਾਜੀ ਤੇ ਕਹੀ ਮਾਸੁਣ ਜੇ ਇਉਂ ਨਹੀ ਬਣਦੀ ਤਾਂ ਸਬਰ ਕਰ
 ਬਹੁ ਕਿਉ ਸਾਧੁ ਨੂੰ ਦਖਾਵਦਾ ਹੋ ਤਬ ਮੁਲੇ ਕਹੀ ਮਾਜੀ ਤੁਸੀ ਸਾਧੁ ਮਾਖ ਦੇਹੋ ਮਤੇ ਮੇਜਾ ਦਵਾ
 ਹਾਂ ਜੇ ਇਸ ਜੇਹਾ ਖੋਟਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਿਤੁ ਰਕਣੀ ਲੈ ਮਾਇ ਮਾਂ ਹੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ
 ਮਹਤਾ ਇਹੁ ਤਰਕਣੀ ਨਹੀ ਇਸ ਤੇ ਫਾਈ ਘਰਿ ਬਾਰੀ ਹੋਵਨੀ ਗੋ ਚੋਖੇ ਮਰੋ ਤੇ ਖਨਿਕ ਪੁ
 ਗਈ ਤਨੀ ਮਾਜਾ ਤਾ ਇਸ ਤੇ ਪੈ ਦੇਹੋ ਵਨੀ ਗੀ ਮਾਮ ਮਤੇ ਮਗੋ ਇਹੁ ਜਾਤਾ ਨਾਸ ਨਿਕੁ ਛਸ ਰੇ
 ਹ ਬਿਨਹੀ ਇਹੁ ਕਰਤਾਰੁ ਏਵੇ ਕਰਣੀ ਸੀ ਇਨ੍ਹਾ ਜਾਤਾ ਨੂੰ ਉਪਜਾਵਣਾ ਹੀ ਮਾਹਾ ਤਬ ਮੁਲੇ
 ਕਹੀ ਮਾਂ ਡਿਠੀ ਮਾਂ ਤੇ ਰੀ ਮਾਜਾ ਤ ਕਰਹੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ
 ਬਿਚ ਸਬਾਇ ਬੋਲਿ ਮਾਜੀ ਕਰਣ ਬੇਦ ਬਹੁ ਮੇ ਉਚਰੇ ਸਿਕਰ ਛੋੜੀ ਮਾਂ ਇ ਮਾਜੀ ਕਰਾਇ
 ਸਿਧੁ ਰੇ ਉਦਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਗੁ ਮਨ ਪਾਇ ਮਾ ੧ ਬਾਬਾ ਮਨ ਸਾਚਾ ਮੁਖੁ ਸਾਚਾ ਕਹੀ ਮੇਜੇ ਸਾਚ
 ਹੋਈ ਦਸ ਮਨੁ ਦੁਖ ਨਾ ਅਵੈ ਨੇੜੇ ਹਰਿ ਮਾਤਿ ਪਵੈ ਕੋਈ ੧ ਰਗਾਂ ਉ ਮਗੁ ਜਾਨੁ ਬਿਬ ਪਵੈ
 ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੀਨ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ਤੇ ਤਸ ਕਰ ਜੇ ਨਾ ਮੁਨ ਲੇਵਾ ਹਿਵਸਾ ਹਿਕੋਟ ਪਚਾਸਾ ੨ ਜੇ ਕੋ
 ਏਕੋ ਕਰੈ ਚੀਰੀ ਮਾਈ ਮਨਾ ਚੇਤ ਬਹੁਤ ਬਫਵੈ ਏਤੇ ਗੁਣ ਏਤੀ ਮਾ ਚੀਰੀ ਮਾਈ ਮਾਈ
 ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ ੩ ਤੁਸੁ ਸਭਾ ਹਨਿ ਤਿਨ ਪਨੁ ਪਲੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਨੁ ਜੇਈ ਮੇ ਕੋਈ ਜੀਉ ਕਹੈ ਉ

ਨਕਉਜਮੁਕੀਤਲਬਨਹੋਈ॥੪॥ **ਪੁਰਤੀਅਲਾਈ**॥ ਤਾਕਾਕਹੀਅੰਦਰਪਰਵਾਜਾ॥ ਬਿ
 ਖੁਅੰਮੀਤਦੁਇਸਾਅਕਰਿਜਾਵਾ॥ ਕੀਅੰਕਹੀਮੇਸਰਬਰਹੀਅਸਮਾਇ॥ ਜੋਕਿਛੁਵਰ
 ਤੇਸਭਤੇਰੀਰਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਗਟੀਜੋਤਚੁਕਾਅਗੁਮਨੂ॥ ਸਤਿਗੁਰਦੀਆਅੰਮੀਤਨਾਮੁ॥
 ਕਲਮਾਹੀਆਇਅੰਸੋਜਨੁਜਾਵਾ॥ ਸਾਂਚੀਦਰਗਹਪਵੈਮਾਵਾ॥ ਕਹਣਾਸੁਨਣਾਅਕਥੁ
 ਘਰਿਜਾਇ॥ ਕਿਥਨੀਬਦਨੀਨਾਨਕਜਲਿਜਾਇ॥੪॥ ਤਬਅਜਿਤੇਆਖਿਆਮੂਲਾਜ
 ਹਿਗੁਣਿਤੇਰਾਇਸੇਗਲਾਵਿਚਰੁਲਾਹੈ॥ ਤਬਮੂਲਚੁਪਕਰਰਹੀਆ॥ ਤਬਚੰਦਰਾਈਬੋਲੀ
 ਸੁਣਬੇਨਾਨਕਤਪਾਨਭਿਰਖਾਇਅਚੈਈ॥ ਅਤੇਆਪਣਦਬਰਛਾਡੈਕਾਰਿਤੁਰਕਣੀਅੰ
 ਦਰਿਆਵਿਰਖੀਅੰਹੀ॥ ਭਲਤਪਾਨਭਿਰਖਾਇਅਚੈਈ॥ ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਚੁਪਕ
 ਰਿਰਹੀਅੰਬੋਲੇਨਹੀ॥ ਤਬਚੰਦਰਾਈਕਹੀਅੰਜੋਕੀਅਕਰਾਪਰਮੇਸਰਦਾਭਭਿਮਾਰ
 ਦਹੈਨਹੀਤਾਇਹੁਸਾਂਗੁਤੇਰਾਸਭੋਖੁਅਰੁਕਰਿਦੇਵਾ॥ ਤਬਫੇਰਚੰਦਰਾਈਦੀਘੀਅਤਾਚੋ
 ਣੀਬੋਲੀ॥ ਜੋਹੁਣਤਾਤੇਰੇਨਲੁਗਲੁਕਰਣੀਭਲੀਨਹੀਪਰੁਆਖੁਦੇਖਾਂਤੈਲਵਾਜੋਲੀਤੀ
 ਅਸਨਸੋਤੈਨੁਲਵਦੀਭੂਸਰਮਨਪਈ॥ ਅਜੇਹਾਬਿਸਰਮੁਹੋਇਖੜੋਤੋਜੋਤਰਕਣੀ
 ਲੈਆਇਓਸੋ॥ ਤਬਅਜਿਤੇਆਖਿਆਮਾਂਜਾਹੀਮਤਾਜੀਤੇਰੇਬੋਲਣਦੀਗਲੁਕਾਈਨਹੀ
 ਚੁਪਕਰਿਜਾਹੀ॥ ਤੇਰੇਮਓਪਿਓਬਹੁਤੇਰਾਬੋਲਦੇਹੈ॥ ਨਿਤੁਬੋਲੁਨਹੀਤੇਨੂੰਇਨਨਲੁਹੀ
 ਕੀਮੁਹੈ॥ ਅਤੇਦੁਕਰਦੀਭੁਖਘਈਤਾਦੁਕਰਬਹੁਤੇਰਾਹੈ॥ ਤਿਬੋਲੁਨਹੀਤੁਆਖੁਦੇਖਾਂਵਦ
 ਨਲਾਵਿਗਾੜਨੀਨਹੀ॥ ਤਬਮਤਾਚੋਣੀਬੋਲੀਸੁਣਭਾਈਅਜਿਤਾਮੇਕਿਸਲਗਜੀਵਾਅ
 ਓਪਿਓਆਖਦੇਹੈਨਿਜੋਤਸਭੇਘਰਿਨਹੋਵੈਤਾਅਸੀਦੁਖਾਰਿਓਪਾਈਆਹੀ॥ ਅਤੇਮੇਰੇਪੁ
 ਤਰਵਖੋਵਖੀਗੁਲਦੇਫੇਰਦੇਹੈਨਿਮੇਕੀਅਕਰਾਜਬਮੇਰੀਨਿਨਣਜੀਵਦੀਅੰਹੀਤਬ

ਸਿਰੀਚਿਦਸਾਹਬੀਕਰਦਾਅਹਾਜਬਉਹਮਰਗਈਤਬਅਚਰਦੇਹੋਏਕਿਸਪਾਸਰਹਨਾ
 ਅਤੇਜੇਇਥੇਨਾਅਹਾਤਬਾਇਕੋਸਬਰਕਰਬੈਠੀਅਹੀਪਰਹੁਇਵਾਤਿਘਰਿਫਿਰਮਾਇ
 ਅਹੈ। ਤਹੁਇਮੰਭਿਪਿਭਿਰੀਅਖਦੇਹੈਨਿਜੋਜਾਇਓਸਦੇਪਾਸੁਤ੍ਰੀਅਤੀਤਵਹੋਇਬ
 ਹੁਇਤਿਰਾਈਅਖੁਮੇਕਿਅੰਕਰਸੋ। ਜਬਾਇਹੁਗਲੁਮਤਚੋਣੀਅਖੀਤਗੁਰੁਨਨਕਜੀ
 ਦੇਮਨਿਦਇਆਆਈ। ਸੁਇਰਮਦਾਸਣੀਮੁਲੇਧੀਏਜੇਭੁਖੁਖੁਕੁਲੁਕਰੇਤਾਅਭਿਸਭੇ
 ਪਾਸਹੀਰਹਾ। ਜੋਕਛੁਅਸਤੁਹਾਲੁਕਰਤਾਰਕਰਸੀਸੋਤੇਰਭੀਕਰਸੀ। ਤਬਮਤਾਚੋਣੀਕਰਿ
 ਅੰਜੀਕਛੁਸੁਇਨਾਰੁਪਤੇਰੇਪਾਸਹੁਨਹੀਮਿਗਦੀ। ਅਤੇਕਛੁਪਦਪਦਬਰਨਹੀਮਿਗਦੀ।
 ਮੈਕਭੁਕੁਕੀਤਜੋਤਸਤੁਹਾਲੁਸੋਮੇਰਹਲਾ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅਜਾਹਿਮੁਲੇਧੀਏਨੀ
 ਹਰਨੂੰਲੈਅਭਿਕਰਤਾਰਭਾਈਹੀਕਰਸੀ। ਤੇਰੀਪਾਤਿਸਹੀਹੋਵੈਗੀਦੇਨੋਦਨੁ। ਤਬਆਜਿ
 ਤੇਕਹੀਅਜਾਹਿਮਾਤਨੀਗਰਨੂੰਲੈਅਭਿ। ਤੇਰੀਭਿਮੇਦਕਰਤਾਰਵਰੀਅਦੀਹੋਈਸੁ। ਤਬ
 ਮਤਾਸੁਲਖਣੀਜਾਇਕਰਿਸਿਰੀਚਿਦਮਤੇਲਖਮੀਦਾਸਨੂੰਲੈਕਰੀਆਈਪੈਰੀਪਈ। ਤਬ
 ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅਸੁਇਮੁਲੇਧੀਏਕਿਬੇਗਦੀਹੋਸੁ। ਤਬਮਤਾਚੋਣੀਅਖੀਅਜੀਜਿ
 ਥੇਤਸੀਅਪੋਤਿਥੇਰਹੀਐ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅਮੁਲੇਧੀਏਜੇਮਵੇਤਨੂੰਦੇਖੁਸੀਘੇਤ
 ਰਾਈਅਜਿਤਿਦੇਘਰਿਰਹਾ। ਅਤੇਜੇਨਦੇਖੁਸੀਘੇਤਾਅਸਪਾਸਰਹਾ। ਤਬਮਤਾਚੋਣੀਕਹਿਅ
 ਜੀਮੇਤਸਹੀਪਾਸਰਹਾਸੀ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਮਾਇਆਜੇਭਾਈਇਹਭਿਸਨੂੰਦੇਖੁਸੀਘਦੀ
 ਨਹੀ। ਅਤੇਉਹਤਾਅਸਨੂੰਕਰਤਾਰਦਿਨਾਇਤਕੀਤੀਹੈ। ਅਸਨੂੰਇਸਨਲੋਭਿਸਦਾਅਦ
 ਬੁਰਖੀਅਲੋੜੀਦਹੈ। ਇਸਨੂੰਇਥੇਹੀਰਖੀਐਮਤਬਮੈਕਹਿਅਚੁਗੁਜਭਿਸਾਡੀਰਜਾਇ
 ਹੋਵੈਸੋਕਰੀਐਜੀ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਬੁਲਾਮੁਲੇਧੀਏਤ੍ਰਿਸਭੇਪਾਸਹੀਰਹਾ। ਤਾ

ਮਤ ਚੋਣੀਆਖਿਆਂ ਜੀ ਰਲੀ ਬਤ ਹੋ ਸੋ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਰ
 ਹਿਣਾ। ਅਤੇ ਮੂਲ ਤੇ ਚੰਦਰਾਣੀਆ ਪੁਣੇ ਪਾਰਿਗਏ। **ਬੋਲੋ ਰਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ**
੧੧। ਅਬ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਇ ਖੁਹ ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਚੇ।
 ਤਬ ਨਉ ਮਹਿ ਨਿਗੁ ਜਰੇਤ ਬੁਝ ਰਧਾਵਾ ਅਯਤ ਚਰਨ ਦਾ ਅਧਿਨਿ ਕਲਿਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਰਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀ ਗਰਨੂੰ ਅਯਤ ਚਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਲੇ। ਅੰਏ ਸੁ
 ਤਬ ਮੇਜਾਇ ਕੇ ਸਾਦੇ ਆਰਾਈ ਨੀ ਗਰਾਉਰੇ ਅੰਓ। ਤਬ ਬੁਝੇ ਆਖਿਆਂ ਕਿਉ ਜੀ ਕੀਆਂ
 ਕਹ ਦੇਹੈ। ਤਬ ਮੇ ਆਖਿਆ ਆਰਾਈ ਤੈਨੂੰ ਤਪਾਸ ਦਦਹੈ। ਤਬ ਬੁਝਾ ਅਯਤ ਛਡਿ ਕਾਰਿਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਅੰਏ ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਰਾਈ ਨੀ ਗਰਾ ਤੈ ਕਉ ਦਹੈ
 ਦਹੈ। ਤਬ ਬੁਝੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਜ ਦੇਵਹੈ ਦਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਰਾਈ ਨੀ ਗ
 ਰਾ ਤੈ ਕੀਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਸੀ ਪੂਰੀ ਪਾਵੈ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਰਾਈ ਭੈ ਕੀ ਬੇਰਹਦਹੈ ਸੁ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਨੇ ਝੇਹੀ ਗਹਿਦਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਰੁਲਾ ਆਈ ਜਾਹੀ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤਸਾ ਮੇਨੂੰ ਕਉ ਸਾਦੇ ਅੰਸੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਨੀ ਗਰਾ ਸਦੇਵ ਕੋਈ ਗੁਨ ਹੁਤਾ ਨਹੀਨਾ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਗੁਨ ਹੁਤਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ਪਰ ਕੀਸੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਦੀ ਦਹੈ ਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿ
 ਨਾ ਮਨੋਰਥ ਕੀਸੇ ਨੂੰ ਕਉ ਦਸਦਹੈ ਰਾਈ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤਸੀ ਮੇਨੂੰ ਮਨੋਰਥ ਤਦ
 ਸੋ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਰਾਈ ਮਨੋਰਥੁ ਭੀ ਪੁਰਾ ਹੋ ਸੀ।
 ਤਬ ਬੁਝਾ ਗਇ ਆ। ਤਬ ਮੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਸਾ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ ਤਰਾਇ ਸਨੀ ਗਰਨੂੰ ਪੁ
 ਛਿਆਂ ਏਹੁ ਕਉ ਦਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਰਾਈ ਬਾਲਾਇ ਹੁ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋ ਸੀ।

ਤਬ ਫੇਰ ਮੇਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀਜੋ ਇਹੁ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਸੀਤ ਬਸੰਤ ਰਸੁ ਕਿਓ ਪੁਛਦਾ ਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਬਾਲਾ ਅਜੇਚ ਦਵਾਨਾ ਹੀ ਪੁਲਿਅਾ। ਤਬ ਮੇਕਾਹਿ ਅਜੀਚ ਦਨ ਕਦ
 ਪੁਲੇਗਾ ਸੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਬਾਲਾ ਇਹੁ ਸਾਇਤਾ ਮਾਹੀ ਰੁਲੁਕੇ ਪੁਲੇਗਾ ਸੁ।
 ਤਬ ਮੇਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀਤ ਮਾਰ ਬਚਨੁ ਸਾਤਿ ਹੋ। ਜਬ ਅਗਲਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇ। ਆਤਾ ਬੁਝਾਇ
 ਉਦ ਕੁਜ ਲੈ ਕੇ ਫੇਰ ਅੰਏ। ਆਪਗੁਪਿਓ ਪਾਸੋਂ ਚਰੀਲੇ। ਆਇਆ। ਆਇ ਕੇ ਪਿਓ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ। ਅਗੇਰ ਪਿਓ ਸੁ। ਅਤੇ ਮਥ ਦੇ ਕੀਓ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਨੀ
 ਗਰਾ ਇਹੁ ਕੁਜਾ ਕੀਓ ਲੈ। ਆਇਆ ਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਕੁਝ ਕਾਹਿ ਅੰਜੀਮੀ। ਆਪੁ ਵੈਘਰੇ ਲਿ। ਆਇਆ
 ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਨੀ ਗਰਾ ਤੋਂ ਕਈ ਘਰਿ ਕੀਤ ਹੋਤੈ ਤਛੇਟਾ ਜੇਹਾ ਨਜਰ
 ਅਵਦਾ ਹੋ। ਤਬ ਕੁਝ ਕਾਹਿ ਅੰਜੀਮੇਰੇ ਮਾਂਝਿ ਪਿਓ ਹੋਨਿ ਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ
 ਈ ਸਚ ਕਹੁ ਤੈਨੂੰ ਮਾਪਿ। ਅੰਦਿਤ ਹੋ ਕੇਤੀ। ਆਪੁ ਲਿਅੰਏ। ਅਹੋ। ਤਬ ਕੁਝ ਆਖਿ। ਅੰਜੀਮੇ
 ਆਪੇ ਹੀ ਲੈ। ਆਇਆ ਹੋ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਪਿਓ। ਅਤੇ ਕੁਜਾ ਅਸਾਏ
 ਕੀਮਦਾ ਨਾਹੀ ਜਾਹਿ ਲੈ ਜਾਹੀ ਜੀਬੋ ਲੈ। ਆਇਆ ਹੋ। ਤਬ ਹੀ ਲੈ ਜਾਹਿ ਤੈਨੂੰ ਮਾਂਝਿ ਪਿਓ ਮੰਝਨੀ
 ਗੋ। ਤਬ ਬੁਝਾ ਹੋਇ ਉਠੀ। ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਨੀ ਗਰਾ ਹੋਇ ਕੀਓ ਉ
 ਠੀ ਅੰਧੋ। ਅਸਾਏ ਨੂੰ ਕੁਝ ਆਖਿ। ਅੰਨਹੀ। ਤਬ ਕੁਝ ਕਾਹਿ ਅੰਜੀਮਾਂਝਿ ਪਿਓ ਤਮਚਨੁ
 ਗੋ ਕੇਨ ਮਚਨਗੇ ਪਰਤ ਸੀਤਾ ਹੁਇ ਮਾਰਦੇ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਈ ਨੀ
 ਗਰਾ ਅਸੀਤ ਤੈਨੂੰ ਭਾਈ ਭਾਈ ਕਹਦੇ। ਅਹੋ। ਤੈਨੂੰ ਤਾ ਅਸਾ ਹੋਰ ਕਛੁ ਆਖਿ। ਅੰਨਹੀ
 ਕੀਓ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਓ ਅਸਾਏ ਮੁਹੋ ਕਛੁ ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਣਿ। ਅੰਧੋ ਜੋ ਕਛੁ ਅਸਾਇਸ ਨੂੰ ਬੁਰਾ
 ਕੁਲਾ ਆਖਿ। ਅਹੋ। ਤਬ ਮੇਕਾਹਿ ਅੰਗੁਰੁ ਜੀਜੋ ਕਛੁ ਤਸਾਇਸ ਨੂੰ ਆਖਿ। ਅੰਧੋ ਸੋਭਲਾ

ਹੀਅਖਿਅਹੈ॥ਅਤੇਇਸਨੇਕਛਬਰਾਸਮਾਇਅਹੈਤਾਇਹੁਜਾਣੈਇਸੇਬੋਪੁਛੋ॥ਤਬੁੜੇਕ
 ਹੀਅਕਿਉਰਾਈਬਲਾਜੀਤ੍ਰਿਕਿਉਤੁਬਲਦਹੈ॥ਇਹੁਤਾਗੁਰੁਹੈਨਿਨਲਨਲੁਤਾਬਰਾਬਰੀ
 ਕਾਈਨਹੀ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਅਖੁਰਾਈਬੁੜਾਅਸਾਤੈਨੂੰਕੀਅੰਮਾਰੀਅੰਹੈਸੁਅ
 ਤੇਕੀਅੰਬੁਰਾਬੋਲਿਅਹੈਈ॥ਤਬਬੁੜੇਕਹੀਅੰਜੀਇਸਥੀਹੋਰਾਕੀਅੰਮਰਸੀਜੇਦੀਵਬ
 ਲਕਾਰਿਫੇਰਬੁੜਾਵਣਲਗੋ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਕਿਉਰਾਈਬਲਾਇਹੁਨੀਗਰੁਕਿ
 ਅੰਅਖਦਹੈਸੁ॥ਤਾਮੇਅਖਿਅਗੁਰੁਜੀਮੈਨੂੰਕੁਵਮਲੁਮੁਹੋਦਾਨਹੀਜੇਤ੍ਰਿਕਉਤਸਰੁਪ
 ਹੈ॥ਪੁਰਨਨਿਰਕਾਰੁਹੈਕੀਨਿਰਕਾਰਦਾਕੀਤਹੈਇਅਹੈਪੁਰਨਾਮੈਅਪੁਣੈਜੀਵਿਚਬਿਸ
 ਮਦੁਹੈਇਰਹੀਅਹਾ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬੁੜੇਨੂੰਕਹੀਅੰਬੁੜਾਕਰਤਾਰਾਮਗੇਮਥਦੇਕੁ॥
 ਅਤੇਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਜਪਾ॥ਅਤੇਪਹਰੁਰਾਤਰਹਦੀਇਸਨਨੁਕੀਤਕਰਾ॥ਤਬਬੁੜੇਕ
 ਹੀਅੰਜੀਅਜੇਫੇਰਾਇਸਨਨੁਜੋਗਚਖਣਹੈਸੁ॥ਤਬਮੈਨੂੰਤੇਰਦਰਸਨੁਹੀਇਸਨਨੁਅ
 ਜੇਹਹੈਇਅਹੈਜੋਜਿਤਨੀਮੈਲੁਅਹੀਸੋਸਭਾਇਕਤੇਵਰੀਲਾਹਿਗਈ॥ਹੁਣਮੈਨੂੰਤਸਕਿ
 ਹਜਾਨਵਣਦਸਦੇਹੈਸੁ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਬੁੜਾਅਸੀਤੈਨੂੰਇਸਵਾਸਤੇਅਖ
 ਹਾਂਸੁ॥ਤੇਰੀਤਮੈਲੁਅਗੇਹੀਲਾਹਿਛਰੀਹੈਕਰਤਾਰਨੇ॥ਪਰਇਹੁਬਹਾਨਹੈਇਹੁਨਵਣਿ
 ਇਸਵਾਸਤੇਅਖਿਅਹੈਜੇਤੈਨੂੰਕੋਕਬਹੁਤਮਿਲਸਨਿਤੇਰੀਵਲਿਦੇਖੁਕਰਿਓਇਰੀਲੋਕ
 ਨਵਣਿਓਨਜੀਅਬਾਭੀਤਿਧਰੁਹੈਵੇਗਾ॥ਤਬਬੁੜੇਕਹੀਅੰਬੁਲਾਗੁਰੁਜੀਤਿਰਕਹਣਾਜਿ
 ਰਮਨਿਵਾਅਸੀਨਿਹਲੁਹੈਏ॥ਬੁੜੇਦੇਕਪਦਪੁਲਗਏਅਤੇਪੁਰਨਸਾਧਹੈਇਅੰਬੁੜਾ
 ਲਗਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਜਪਾ॥ਅਤੇਦੁਸਰੇਤੀਸਰੇਦਿਨੁਗੁਰੁਜੀਅਗੇਮਥਦੇਕਜਵੈ॥
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਬੁੜੇਉਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਕੀਤੀਕਰਤਾਰਤੇਰਚੁਲਬਰੇਤੈਨੂੰਅਪਣੈਨਮੁ

ਦੀਦਾ ਤਿਦੇਵੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੁਝੇ ਦੇ ਪਰਸਾਇਸ ਬਾਇ ਬੋਲਿਆ **ਵਡੀ ਸੁਮਹਲਾ ॥ १ ॥** ੧੮੪
 ਮਲੀ ਮਮਲੁ ਨਾ ਮੰਬੇ ਮਛੀ ਨੀਰੁ ਨ ਹੋਇ। ਜੋਰ ਤੇ ਸਾਹਿਅਪੈ ਤਿਨ ਭਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਹਥੁ
 ਵਰਵਿਵਾਖਨੀ ਮੇਵੈ ਵਾਤ ਉਸਹ ਬਕੇ ਨਵੈ। ਸਾਹਿਬੁ ਫਲਿ ਭਰਖਾ ਅਮਿਤ ਜਾ ਕਨਭੀ।
 ਜੇਨ ਪੀਅਤੇ ਪਾਤਿ ਭੁਏ ਹਥੀ ਤਿਨ ਬਾਲਿਹਾਰੇ ਜਾਓ। ਮੇਕੀ ਨਦਰ ਨਾ ਵਹੀਵ ਸਾਹਿਬੁ ਮਾ
 ਨ ਲਾਗਤਿ ਪ੍ਰਾਤਿ ਹੋਇ। ਮਾਰਿ ਭੈਲਹੈ ਜਾ ਸਾਰਿ ਭੀਤ ਪਾਲਾ। ਨਨਕ ਤੇਰਾ ਬਾਣੀ ਅੰਤਿ ਸਾਹਬੁ
 ਮੈਰਾ ਸੁਆਮਨ ਤੇ ਪੈਖਤਾਲਹੈ ਜਾ ਸਿਫਾ ਤਿਕਰੇ ਮਰਦਾਸੁ ॥ **ਅਸਾ ਮਹਲਾ ॥** ਲਖ ਲਖ ਸਕ
 ਰ ਲਖ ਵੇਲੇ ਜੇ ਲਖ ਭੈਰਵ ਰਹਿ ਸਲਾਮੁ। ਲਖ ਭੈ ਪਰਫੁਰਮਾਇ ਸਤੇਰੀ ਲਖ ਭੈ ਠਰਾਖਹਿ
 ਮਨੁ। ਜਾਪਾਤਿ ਲੇਖੇ ਨਾਪਵੈ ਤਾ ਸਭਾ ਨਿਰਫਲੁ ਕਾਮੁ। ਹਾਰਿ ਕੇਨਾ ਮੁਖਿ ਨ ਜਗੁ ਪੀਧਾ ਜੇਬਹੁ
 ਤੇਰਾ ਸਮਝਾਈ ਮੇਰੁ ਲਭੀ ਸੋ ਅਪੋ ਅਪਾ। ਰਹਾਉ। ਲਖ ਖਟੀ ਮਹਿ ਲਖ ਸਿਜੀ ਮਹਿ ਖਾਜ
 ਹਿ ਲਖਾ ਮਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ। ਜਾਪਾਤਿ ਲੇਖੇ ਨਾਪਵੈ ਤਾ ਜੀਅ ਕਿਥੈ ਫਿਰ ਪਾਹਿ। ਲਖ ਸਾਸਤ
 ਸਮਝਾਵਈ ਲਖ ਪੰਡਤ ਪੜਨ ਪੁਰਾਣਾ। ਜਾਪਾਤਿ ਲੇਖੇ ਨਾਪਵੈ ਤਾ ਸਭੁ ਨਾਪਰਵਾਣਾ। ਸਚੁ
 ਨਾਮੁ ਪਾਤਿ ਉਪਜੈ ਕਰਮਨਾ ਮੁਕਰਤਾਰਾ। ਮਹਿ ਨਿਸਾਹਿਰੈ ਜੇ ਵਸੇ ਨਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਰਾ
 ॥ ਤਬ ਬੁਝਾ ਮਥ ਦੇ ਕਰੈ ਘਰਿ ਗਇਆ ਪਰੁ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਹੋਇ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ
 ਦਾ ॥ **ਬੋਲੈ ਰਾਈ ਵਹਿ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥** ਅਬਾ ਮਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਏਕੋ ਜੋ
 ਸੇਖੁ ਮਾਂਲੋ ਤਿਖਾਣੁ ਮਾਹਾ। ਸੋ ਬਹੁਤ ਪਾੜੀ ਮਹੋਇਆ ਮਾਹਾ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆਇ
 ਕੁਲਠ ਕਤ ਪਾਹਿ ਦੂਹੈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਮਇਦੀ ਪੀਅਪੈ ਘਰਿ ਰਖੀ ਹੋਸੁ। ਸੇਖੁ ਮਾਂਲੋ ਸੁਣਿ
 ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਗੁਸਾਖਾ। ਏਕਾ ਦਿਨੁ ਗੁਸਾਖਾ ਏਕਾ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੁ ਪਹੁਚਿ ਕਾਰਿ
 ਮਾਇਆ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਰਾਈ ਮਾਜਿਤ ਨਲੇ ਰਾਈ ਬੁਝਾ ਅਸੀਚਾ

ਰੇਬੈਠੇਆਹੇ। ਜੋਸੇਖਮਲੋਤ੍ਰਦੇਤਉਨਲੁਆਇਆ। ਜਾਮਦਰਿ। ਮਾਇਵਾੜੀ। ਮਤਬਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਮਉਸੇਖਮਲੋਪੁਦਾਈ। ਤਬਸੇਖਮਲੋਕਹਿ। ਮਾਸੁਦਨਨਕਤਪਾਜੀ
 ਸਚਕਹੁਤਮਹਿਦੂਹੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨੁਹੈ। ਤੈਜੋਰੰਗੜੀ। ਅਪੁਣੈਘਾਰਿਰਖੀਹੈ। ਸੁਕਉਰਖੀ
 ਹੈ। ਅਤੇਸਰਪਾਤਿਸਾਹਦੀਨੂੰਨਹੀਜਾਣਦਸੀ। ਕਜੀਨਹੀਸੁਣਦਪਾਤਿਸਾਹਦਾ। ਸਚ
 ਕਹੁਤੈ। ਅਪੁਣੈਮਨਮਹਿਕੀ। ਮਾਸਮਣੀਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਦਿਬੋਲਿਆ। ॥
ਬਤਿਆਹਲਾ। ਨਉਸਤਚੈਦਹਤੀਨਚਾਰਕਾਰੀ। ਮਹਲਾਤਿਚਾਰਬਹਾਲੀ। ਚਰੇਦੀਵੇਚਹੁ
 ਹਸਿਦੀਏਏਕਏਕੀਬਾਰੀ। ॥ ਬਾਬਾਮਹਰਵਾਨੁਮਪੁਸੁਦਨਮਾਧੀ। ਮੇਸੀਸਕਤਤਮਾਰੀ। ॥
 ਰਹਾਉ। ਘਰਿਘਰਿਲਸਕਰਪਵਕੁਤੇਰਾਪਰਮੁਕਰੈਸਿਕਦਾਰੀ। ਭਾਣੇਚੰਗੀਭੁਣੇਮੰਦੀ। ਮੇ
 ਸੀਨਜਰਤਮਚੀ। ॥ ਪਰਤੀਦੇਗਚੜੈਇਕਬੇਰਾਭਗੁਤੇਰਾਭੰਡਾਰੀ। ਨਸਾਬੁਰਹੈਵੈਫਰਮਾ
 ਗੈਨਰਦਕਰੈਖੁਵਾਰੀ। ॥ ਪੁਜੀਮਰਪਵੈਨਿਤਮੁਗਦਰਿਪਾਪੁਕਰੇਕੁਤਵਚੀ। ਲਬਾਮਧਿਰਾ
 ਬੀਦੀਖਨਾਮਉਗਣਪੈਰਲੁਵਚੀ। ॥ ਮਾਦਿਪੁਰਖੁਕਉਮਲਹੁਕਹੀ। ਮੇਸੇਖਾਮਾਈਵਾ
 ਰੀ। ਦੇਵੀਦੇਵਾਤੀ। ਮਾਕਰਲਗਾਮੇਸੀਕੀਰਿਤਚਲੀ। ਪਾਕੂਜਬਗਨਿਵਾਜਮੁਸਲਾਨੀ
 ਲਰੂਪਬਨਵਾਰੀ। ਏਕੋਮੀ। ਮਾਂਸਭਨਜੀ। ਮਾਬੋਲੀ। ਮਵਰੁਤਮਚੀ। ਚਰੇਕੈਦਸਲਾਮੁ
 ਕਰਹਿਗੇਘਰਿਘਰਿਸਿਫਤਿਤਮਾਰੀ। ਰਾਮਰਹੀਮਸਚਏਕੁਖੁਦਾਇ। ਅਚਰਦਮਸ
 ਦਾਚਿਤਾਰੀ। ਕਹੁਨਨਕਹਉਤਾਰਾਬੀਦਾਸਰਪਰਪਾਰਉਤਾਰੀ। ॥ ਤਬਸੇਖਮਲੋਕ
 ਹੀ। ਮਾਕਿਉਜੀਮੁਸਲਮਾਨ। ਅਤੇਹਿਦੂਕੋਈਨਹੀਜੋਦੋਈਏਕਹੈਨਿਤਾਹਿਦੂਤਗੁਰੀ
 ਉਪਾਇਦੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨੁਕਉਨਹੀਪਾਉਦੇ। ਤਸੀਸਰਦੀਹਨਤਕਰਦ
 ਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਮਾਸੁਦਗੁਈਮਲੋਕਬੀਰਗੀਮੁਸਲਮਾਨਦਾਪੁੜਾਮਾ

ਹਾ॥ ਅਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਸੀ॥ ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੁਹਿ ਦੇ ਸਬਾਇ ਬਿਚਾ
ਜੋ ਦੇ ਕਾਜੋ ਤਿਏ ਕਮਲ ਮੁਤਾਏ ਕੋ ਪਉ ਨ ਦੁਹਾਵਾ॥ ਏਕੁ ਮਾਦੀ ਤੇ ਸਭ ਜਗੁ ਹੁ॥ ਅਖੁ ਭਿਣ ਬੁ
ਹਮ ਦਕ ਭਿਣ ਸੁਦਾ॥ ਰਾਈ ਰਿਰੁ ਰਮ ਰੁਲੈ ਹੋ ਰਾਹੀ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਦੀ ਨ ਦੁਇ ਦੇ ਜਕ ਕਉ ਨ ਪੁ
ਰਖੁ ਕਉ ਨ ਨਰੀ॥ ਮਾਦੀ ਕਾ ਘਾਟਿ ਸਾਜ ਬਨਾਇ॥ ਮਾਨ ਦੇ ਬਿੰਦ ਸਮਾਨਾ॥ ਘਾਟਿ ਬਿਨ ਸੋ ਰੀਆ
ਨ ਭੀ ਪਰੈ ਗੋ॥ ਏਕੁ ਪੁਦਾਇ ਕਉ ਨ ਹੀ ਜਾਇ॥ ਮਾਂ ਵੇ ਨ ਭਰਮ ਤ ਭੁਲਾ॥ ਰਜਗੁ ਦਬੁ ਹਮੁਤ
ਮੋਗੁ ਦਸਿ ਕਰਸਾ ਤ ਕਗੁ ਦਬਿ ਸਨੈ ਈ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸਚਾ ਮਨੁ ਮਾਨੀ॥ ਮਾਹਿ ਦੁਤ ਕਕਨ
ਕੋਈ॥ ੪॥ ਤਬ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਫਹਿ ਪੀਏ॥ ਮਾ॥ ਅਤੇ ਲਗਾ ਆਖ ਦਾਜ
ਤੁਮੇਰਾ ਪਰਿਹਾਰੈ ਮੇਤੇਰਾ ਮੁਰੀ ਦਹਾਂ ਸੁ॥ ਅਤੇ ਪੀਰ ਜੀ ਇਕ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਹੋ ਰਹੀ ਕਰੀ॥ ਮੇਜੀ॥
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਮਾ॥ ਆਖੁ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜੀ॥ ਮਾ॥ ਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਮਾ
ਲੋ ਕਹਿ॥ ਮਾ॥ ਜੀ ਹੀ ਦੁ॥ ਮੇਰਾ ਦਾਵਾ ਬਿਨ ਦੇਹੈ ਨੀ॥ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨੀ॥ ਮਸੀਹੀ ਵਡੇ
ਹੈ ਨੀ॥ ਇਹੁ ਦੋਵੇ ਤਰਫਾ ਵੂਹੀ॥ ਮਾ॥ ਹੈ ਨੀ ਕੋ ਕੋਈ ਸਚਾ ਰੂਹੀ ਹੈ ਸੁ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥
ਰਾਈ ਮਾਲੋ ਆਪੁ ਤੇ ਮੁਹ ਦੇ॥ ਮਾ॥ ਬੇਸਰੋ ਹੈ ਨੀ॥ ਅਤੇ ਸਚੇ ਸੇਈ ਹੈ ਨੀ॥ ਜੋ ਦਰਗਹ ਕਰਤਾਰ ਦੀ
ਵਿਚਿ ਸਚੇ ਹੋਵਾਨੀ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਭੂਠ ਬਾਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨੀ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕਰ
ਤਾਰ ਦੀ ਦਰਗਹ ਵਿਚਿ ਸਚੇ ਹੋ ਨੀ॥ ਤਿਨ ਦੇ॥ ਅਮਲਾ ਕੀ ਭਿਕਾਰੀ ਹੈ ਨੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿ॥ ਮਾ॥ ਸੁਣ ਰਾਈ ਮਾਲੋ ਉਨਾ ਵਿਚੋ ਦਵਾ ਭਿਰ ਗਈ॥ ਮਾ॥ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬੇਦ ਅਤੇ ਕਤੇਬ ਨੂੰ
ਠਕਾਰੀ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨੀ॥ ਸੁਨਤਾ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਵਜੂਠ ਕਾਰੀ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨੀ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਰੀ ਮੁਰਾਤਿ ਨੂੰ
ਰਜੀਰਖ ਦੇਹੈ ਨੀ॥ ਰੀਜਾ ਕੀ ਸੇਨੂੰ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇਓ ਨਾ ਦੇ॥ ਇਹੁ ਅਮਲੁ ਹੈ ਨੀ॥ ਸੋ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਮਾਲੋ
ਕਹਿ॥ ਮਾ॥ ਤਪਾ ਜੀ ਜੋ ਕਰੁ ਕਹ ਦੇਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਚਾ ਕਹ ਦੇਹੈ॥ ਤੁਸੀਂ ਮੇਨ ਪੁਦਾਇ ਦੀ ਮੁਰਤੀ

ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਕ ਪਠਾਣ ਨਾ ਉਥੇ ਸਕਾ ਉਬਰੇਖਾ ਮਾਹਾ ਅਤੇ ਸਉੜੀ ਮਾਦ ਵਤਨੀ ਮਾ
 ਹਾ ਉਹੁਰੀ ਸੇਖ ਮਲੋਦਾ ਪਿਅਰਾ ਯਾਰ ਮਾਹਾ ਅਤੇ ਉਹੁਰੀ ਪਾੜੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਹਾ
 ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਸੇਖ ਮਲੋਕਾ ਹੀ ਮਾ ਜੋਖਾਂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਭੁਲਾਫਕੀ ਰੁਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਦਾਇ
 ਦਾ ਪਿਅਰਾ ਹੋਸੁ ਤਬ ਸੁਣਕੇ ਉਬਰੇਖਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਮਾਂ ਇਕ
 ਰੀ ਮਾ ਪਿਓ ਸੁਨ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਜੀ ਅਲੇਕ ਮੁਸਲਾ ਮੁਪੀਰ ਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ
 ਵਲੇਕ ਮੁਸਲਾ ਮੁਆਉ ਉਬਰੇਖਾ ਪਠਾਣ ਬੈਠੋ ਸੋ ਤਬ ਉਬਰੇਖਾਂ ਕਹੀਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਉ
 ਹਿਦੁਹੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਹੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਸੁਣਕੇ ਉਬਰੇਖਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਦਿ
 ਨੁਚਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਦੇਖੇ ਉਠਿ ਜਾਇ ਨਾ ਉਥੇ ਸਕਾ ਹੋ ਜੋ ਮਿਟੈ ਨਾ ਜਾਇ ਨਾਨਕਾ ਮਸਕਰਾਏ ਕ
 ਖੁਦਾਇ ਹਿਦੁ ਜਾਇ ਮਸਾਣੀ ਜਲਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਗੋਰਾ ਪਰਿਕਰਤੇ ਦੋਨੋ ਭੁਲੇਰਾ ਹੁ
 ਨ ਪਾਇਆ ਉਨ ਹਿਦੁ ਤਰਕ ਕਹਾਇਆ ਉਨ ਕੇ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਉਨ ਕੇ ਮਹੀਮਾ ਖੁਦਾਇ
 ਨ ਸੁਣੈ ਦੋਨੋ ਮਹੀਮਾ ਗੀ ਰਹਾਉ ਮਿਹਰਾਇ ਨਾਇਤਾ ਜਿ ਸੁਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਨਾਨਕ ਬੀਦ
 ਉਹੀ ਇਲਾਇ ॥ ਤਬ ਉਬਰੇਖਾਂ ਕਹੀਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਜੋ ਸਾਸੁਣੀ ਦਾਸੀ ਤੋ ਸਹੀ ਦੇਖਿ
 ਆਪਾ ਉਬਾਹਾਰਿ ਨਿਕਾਲੋ ਮਤ ਮਾਰੇ ਪਾਉ ਚੰਮੇ ਤਬ ਉਬਰੇਖਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਪੈਰ ਚੰਮੇ ਅਤੇ ਅਖੀਤਿ ਹਸੁਫੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਰਖੁ ਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬ
 ਹੁਤ ਮਿਹਰਾਵ ਨਹੋਏ ਅਤੇ ਉਬਰੇਖਾਂ ਭੀ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਹੋਇਆ ਤਬ ਉਬਰੇਖਾ ਲਗ
 ਬਿਦ ਚੋਵਣੇ ਮਾ ਪਿਓ ਸੁਪੀਰ ਜੀ ਮਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ
 ਭਾਈ ਉਬਰੇਖਾਂ ਫਕੀਰੋ ਕਾ ਓਗਰਾ ਕ ਬੁਲਕਰੋ ਤਬ ਉਬਰੇਖਾ ਕਹੀਆ ਤਪਾਂ ਜੀ ਉਹ
 ਰੇ ਕੀ ਕਛੁਹ ਜਤਨ ਹੀ ਰਹੀ ਹਮਤੋ ਮਾਪੁਣੈ ਦਿਲ ਮੇਇ ਉਹੀ ਜਾਇ ਮਾਹੋ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਖੁ

ਦਾਂਇਕਾਦੀਦਰਪਾਇਅਚੈਹਮਰੇਦਿਲਤੇਸਕੁਭਿਨੁਗਾਇਆ। ਤਬਭਿਬਰੇਖਾਂਕਹਿਆ ੧੮੬
 ਜੀਹਮਫੇਰਅਵੈਗੇ। ਅਬਤਮਹਮਕੋਕਰਮਬਖਸੀਸਕਰੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆ।
 ਤਮਕੋਖੁਦਾਇਕੀਕਰਮਬਖਸੀਹੁਈਹੈ। **ਬੋਲੁਭਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥੩॥ਅ**
ਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਤਬਭਿਬਰੇਖਾਂਜਾਇਸਾਹਮਦਰਹਮਨਪਾਸਤਰੀਫਕੀਤੀ। ਤਬਸ
 ਹਮਦਰਹਮਨਬਹੁਤਗੁਸਾਖਾਧਾ। ਲਗਾਅਖਣਾਕੀਆਹਿੰਦੂਪਲੀਤਹੈਭਿਠਾਇਦੂਰਕਰੇ
 ਗੇ। ਤਬਭਿਬਰੇਖਾਂਕਹਿਆਸੇਖਜੀਕੀਸਕਭਿਭਿਠਾਇਦੂਰੀਕਰੇਗੇ। ਤਬਸੇਖੁਕਹਿਆਜੀ
 ਸਕੀਤੀਤਰੀਫਕਰਦਹੈ। ਤਬਭਿਬਰੇਖਾਂਕਹਿਆਸੇਖਜੀਖੁਦਾਇਕੋਭਿਠਵੇਗੇਭਿਹੁਤੇਖੁਦ
 ਏਹੈ। ਤਬਸੇਖੁਕਹਿਆਮਰੇਪਠਵਤ੍ਰੇਹਿੰਦੂਕੀਤਰੀਫਕਰਤਹੈ। ਹਿੰਦੂਕੋਖੁਦਾਇਕਹਤਹੈ
 ਤਬਭਿਬਰੇਖਾਂਕਹਿਆਮੇਸੇਖਜੀਭਿਹੁਤੇਹਿੰਦੂਮਹਮੁਸਲੁਮਨੁਦੋਨੋਸੋਪਾਕੁਹੈ। ਮਰਫਾਰਕ
 ਹੈ। ਭਿਹੁਜੋਬਜੀਨਸਖੁਦਾਇਹੈ। ਬਤਸਮਦਕਾਰੀਕਹੈ। ਮੇਸੀਬਤਕਹੈਤੇਲਾਜਮੁਹੋਤੇਹੈ। ਤ
 ਬਸਹਮਦਰਹਮਨਗੁਸਾਖਾਧਾ। ਪਰੁਪਠਵਨੁਕੁਣਕਹਸੀਘੋਲਹੀ। ਤਬਅਗਲੇਕੁਲਕ
 ਭਿਬਰੇਖਾਂਇਕਰੇਜਾਬਫਤੇਕਗਜਾਸੇਲਾਦਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਪਾਸਲੈ। ਅਇਆਮਾਮਾਂ
 ਨਕੋਅਗੇਹਾਖਿਆਮਤੇਪੈਰਤੇਹਾਥਰਖਕਾਰੀਆਪਣੈਮੁਹਤੇਅਤੇਅਖੀਅਤੇਫੇਰੀ
 ਚਿਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮੀਆਭਿਬਰੇਖਾਂਖੁਦਾਇਤੇਰਾਕੁਲਾਕਰੇ। ਅਤੇਖੁਦ
 ਏਅਪਣੈਨਮੁਦੀਦਾਂਤਦੇਵੈ। ਅਤੇਅਸੀਫਕੀਰਾਮਹੇਅਸਾਨੂੰਅਜੇਹੇਭਿਚੇਕਪੜੇਨਹੀ
 ਲੋੜੀਏ। ਅਸਾਨੂੰਇਹੁਰੇਜਾਪਹੁਚਿਆਅਸਾਤਸਾਨੂੰਦਿਤਾ। ਤਬਭਿਬਰੇਖਾਂਕਹਿਆ
 ਤਪਜੀਹਮਕੋਖੁਦਾਇਪਾਸਤੇਬਖਸਵਤੇਹੈਕੇਮਰਵਤੇਹੈ। ਇਹੁਰੇਜਾਹੈਸੋਤਮਾਰੀਇ
 ਨਾਇਤਸੇਹੁਮਹੈਯਹਬਸਤਤਮਾਰੀਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਈਬਾਲ

ਦਰਜੀਸਦਦੋਚਦਰਾਬਿਉਤਕਰਸੀਵੈ। ਅਤੇਉਬਰੇਖਾਅਸਾਂਤੇਰਜੀਹੋਵੈ। ਤਬਮੇਦਰਜੀ
 ਨੂੰਸਦਿਆ। ਤਬਦਰਜੀਆਇਕਰਿਮਬਦੇਰੀਆ। ਦਰਜੀਅਗੇਰੇਜਾਘਾਤਿਆ। ਦਰਜੀ
 ਰੇਜਾਮਿਦਿਆ। ਮਿਦਿਕਾਰਿਕਹੀਅਜੀਗਜੀਸਵਸੋਲਹੈ। ਅਤੇਬਗੁਗਿਰਉਤੇਗਜੁ
 ਹੈ। ਅਤੇਸਦਿਆ। ਅਦਰਸੋਲਸਦਿਆ। ਚੈਜੋਕਛੁਆਖੋਸੋਕਹੀਵਉਤਰਾ। ਤਬਗੁਗੁਨਠ
 ਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਭਈਦੁਇਚਦਰਾਹੋਸਨਾ। ਤਬਦਰਜੀਕਹੀ। ਅਜੀਦੁਇਚਦਰਾ। ਅਛੀ
 ਅਹੋਸਨਾ। ਤਬਪਰਦਕਹੀ। ਅਜੀਅਜੁਮੇਨਿਹਾਲੁਗੁਆ। ਅਜੁਮੇਇਉਹੀਜਦਤਹੋ
 ਜੋਖੁਦਾਇਨੇਰੇਜਾਪਹਾਰੀਅਹੈ। ਤਬਗੁਗੁਨਠਕਜੀਕਹੀ। ਅਭੁਈਉਬਰੇਖਾਕਹੋਸੇਖੁਅ
 ਦਹਮਾਨੁਕੀ। ਅਖਬਰਾ। ਤਬਉਬਰੇਖਾਕਹੀ। ਅਤਪਜੀਤਮਕੋਸਭਾਕਿਛੁਰੋਸਨੁਹੋਸੁ।
 ਤਬਗੁਗੁਨਠਕਜੀਕਹੀ। ਅਖਜੀਸੇਖੁਹਮਾਰੇਪਰਗੁਸੇਹੈ। ਤਬਉਬਰੇਖਾਕਹੀ। ਅਤਪ
 ਜੀਇਉਫਕੀਰਕਹਵਤੇਹੈਨੀ। ਤਬਗੁਗੁਨਠਕਜੀਕਹੀ। ਅਖਜੀਫਕੀਰੀਬਡੀਦੁਰਹੈ।
 ਤਉਬਰੇਖਾਕਹੀ। ਅਜੀਕੀ। ਅਕਹੋਜੋਊਨੋਕਹੀਹੈਸੋਮੇਕੀ। ਅਕਾਰਿਕਹੈ। ਤਬਗੁਗੁਨ
 ਠਕਜੀਕਹੀ। ਅਖਜੀਨਿਸਿਗੁਕਹੋਮੁਲਾਹਜਾਨਹੀਰਖਣਾ। ਤਬਉਬਰੇਖਾਕਹੀ। ਅਜੀ
 ਮੇਕਹੀ। ਅਖਜੀਨਨਕਤਪਹਛੇਫਕੀਰਹੈ। ਅਗੇਸਿਉਕਹਵਲਗਾਕੀ। ਅਹੀਦੁਕੀਤ
 ਰੀਫਕਰਦਹੈ। ਤਬਮੇਕਹੀ। ਅਉਹੀਦੁਅਗੁਮੁਸਲੁਮਾਨਦੁਹਸੋਫਰਕਹੈ। ਉਹੁਬਜ
 ਨਿਖੁਦਾਇਕੀਸੁਰਤਹੈ। ਅਗੇਤੇਉਸਨੇਗੁਸਾਖਾਧੋਪਰਚਲੁਸੁਕਣਨਹੀ। ਅਗੁਅਉਰ
 ਰੀਕਹੀਜੋਊਨੋਇਦੁਰਕਰੇਗੇ। ਤਬਮੇਅਗੇਤੋਕਹੀ। ਅਤੀਕਿਸਕਉਊਨੋਇਦੁਰਕਰੇਗੇ।
 ਉਹੁਤਖੁਦਾਇਹੈ। ਤਬਅਗੇਸਿਉਚਪਕਾਰਿਰਹੀਆ। ਤਬਗੁਗੁਨਠਕਜੀਸਬਦਿਬੋਲੀ
 ਆਪਰਬਹੁਤਬੋਗਾਗੁਮੇ। **ਅਸਾਮਲਾ** ਮੋਹਕਟੇਬਮੋਹਸਭਕਾਰਾਮੋਹਤਮਤਜੋਸਗਲੁ

ਬਿਕਾਰਾ ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਰੁਮੁਤ ਜਹੁਤੁ ਮਬੀਗਾ ਸਚਨ ਮੁਰਿਦ ਰਵੈ ਸਰੀਗਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਚਨ ੨੯੭
 ਮੁਜਾਨ ਵਾਨਿ ਪਪਾਈ ॥ ਰਵੈ ਪੁਤ ਨ ਕਲੁ ਪੈ ਮਾਈ ॥ ਇਤੁ ਮੋਹੁ ਬਾਸੁ ਸੀਸਾਗੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ
 ਉਤਿ ਤਰੇ ਪਾਰੁ ॥ ਏਤੇ ਮੋਹੁ ਵਿਰਜੁ ਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਮੋਹੇ ਲਗਾ ਜਮੁ ਪੁਰਜਾਹਿ ॥ ਗੁਰਦੀਖਿ ਮਾ
 ਲੇਜ ਪੁਤ ਪੁਕਮਾਹਿ ॥ ਨਾ ਮੋਹੁ ਤਵੈ ਨ ਥਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ਪਾਨ ਦਰ ਕਰੇਤਾ ॥ ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਜਾਇ ॥ ਨਨਕ
 ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਿ ॥ ਅਸਮਾਇ ॥ **ਅਸਮਾਨੁ** ਨਾ ਕਿਸ ਕਾ ਪੁਤ ਨਾ ਕਿਸ ਕੀ ਮਾਈ ॥ ਤੁਠਾ ਮੋਹੁ
 ਰੁਮੁਤੁ ਲਈ ॥ ਮੋਹੇ ਸਾਹਿਬੁ ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ॥ ਜਾਤੁ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਨ ਉਤੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬ
 ਹੁਤੇ ਮਠਿਗ ਵਕੂ ਕੇ ਕੋਈ ॥ ਜਾਤਿ ਸੁਰੁ ਵੈਬਖਸੇ ਸੋਈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦਰਮਾਤਿ ਖੋਈ ॥ ਜਹ
 ਦੇਖਾ ਤਹ ਦੇਕਾ ਸੋਈ ॥ ਕਹੁ ਨਨਕ ਮੇਸੀ ਮਾਤਿ ਮਾਵੈ ॥ ਤਾ ਕੋ ਸਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਵੈ ॥ ਭਬਗੁ
 ਰੁਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਭੁਈ ਬਾਲ ਚਲੇਤਾ ਸੇਖਦੀ ਫੂਕਣੀ ਦੇਖੁ ਮਾਈ ॥ ਮੇਸੀ ॥ ਭਬਮੇ ਕਹਿ
 ਮਾਭੁਲ ਗੁਰੁ ਜੀ ਚਲੀ ॥ ਮੇ ॥ ਭਬ ਉਬਰੇਖਾ ਕਹਿ ॥ ਮਾਤ ਪਾਜੀ ਹਮ ਕੋਰੀ ਸਾਬ ਲੇ ਚਲੇ ॥ ਭ
 ਬਗੁ ਰੁਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਖਾ ਜੀਤੁ ਮਾਮਰੇ ਹੀ ਚਲੇ ॥ ਮਾਮਤੇ ਮਸੀ ਪਿਛੇ ਮਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਇਉ
 ਨ ਕਹੈ ਜੀ ਹੀ ਮਾਇਤ ਚੜਾਇ ਕਾਰਿ ਲੈ ॥ ਮਾਇ ਮਾਹੈ ਸੋ ॥ ਭਾਉ ਬਰੇਖਾ ਕਹਿ ॥ ਮਾਕਛੁ ਉਸਕਾ
 ਹਮ ਕੋਰੁ ਪਾੜੀ ਮਾਹੈ ॥ ਭਬਗੁ ਰੁਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ॥ ਮਾਤੁ ਕੀ ਮਾਪਾੜੀ ਮਾਹੈ ਪਰਫਕੀਰ
 ਕਾ ਪੇਵਦਹੈ ॥ ਯਹ ਮਦਬੁਹੈ ॥ ਭਬ ਉਬਰੇਖਾ ਕਹਿ ॥ ਮਾਜੀ ਇਹੁ ਤਮ ਕੋਰੀ ਖੁਦਾਇ ਬਖਸਿਸ
 ਕਰੀਹੈ ॥ ਭਬ ਉਬਰੇਖਾ ਅਗੇ ਗਾਇ ॥ ਮਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਮਤੇ ਮੇ ॥ ਮਸੀ ਦਿਵੈ ਪਿਛੇ ਗਾਇ ॥
ਬੋਲੋ ਰੁਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ਅਬਾ ਮਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਮਗੇ ਸਾਹ ਮਦੁ ਹਮ
 ਨਨ ਲਬਾਰਤ ਹੋਈ ॥ ਸਾਹ ਮਦੁ ਹਮ ਨ ਪਾਲ ਕੀਵੀ ਚੀ ॥ ਮਸਵਾਰ ਹੋਈ ॥ ਮਾਮਾਹਾ ॥ ਤਿਚ
 ਰਾਨੂੰ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਪਹੁਜੀ ॥ ਮਾ ॥ ਭਬ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ॥ ਮਾਜੀ ਹਜਰਤ ਨਨਕ ਤਪਾ

ਆਇਆਂ ਹੋ। ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਕਹਾ ਹੋ। ਤਬ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਉਹ ਦੇਖੋ ਮਵਤ ਹੋ
 ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਸਵਰੀ ਮ ਕੁਫ ਕਰੋਈ ਵੇਪਲ ਕੀ ਖੜੀ ਮਹੀ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਇ
 ਖੜੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤਾ ਮਲਾ ਮਸਤਾ। ਤਬ ਸੇਖ ਅਗੋਂ ਦਸਤ ਪੋਸੀ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਨੂੰ
 ਰੁਕੀਤੀ। ਤਬ ਸੇਖ ਨੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾ ਜੀ ਪੈਰੁ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੈਰੁ
 ਹੋ ਪਰਨਹੀ ਪੈਰੁ। ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾ ਜੀ ਪੈਰੁ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੈਰੁ
 ਪਰਨਹੀ ਪੈਰੁ। ਤਬ ਸੇਖ ਫੇਰ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾ ਜੀ ਪੈਰੁ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੈਰੁ
 ਹੋ ਪਰਨਹੀ ਪੈਰੁ। ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾ ਜੀ ਯਹ ਕੀ ਆ ਹੋ ਪੈਰੁ ਹੋ ਪਰਨਹੀ ਪੈਰੁ ਮੁਏ ਕੋਤ
 ਯਹ ਹੋਰ ਨਹੀ ਲਗੀ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੇ ਤਸੀ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇ ਗੋਤ
 ਬਪੈਰੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜੇ ਤਸੀ ਨ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇ ਤਬ ਪੈਰੁ ਹੋ। ਪਰਨਹੀ ਪੈਰੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਜੋ
 ਤਮ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਥਾ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇ ਗੋ। ਤਮ ਚੀ ਕਉ ਤਸੀ ਜਾਗ ਮਨੇ ਰੋਕੀ ਹੋ ਤਮ ਹਮ ਚੇ
 ਪਾਸ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਹਾ। ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਤਪਾ ਜੀ ਕਉ ਤਕਹਿ ਦਾਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤਮ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਕਹਤਾ ਹੋ ਸੇਖ ਮਾਰਤਾ ਹੋ। ਤਬ
 ਉਬਰੇਖਾ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਸੇਖ ਜੀ ਤਿਕਹਤਾ ਬਾਨ ਜੋ ਕੀ ਆ ਹਿਦੂ ਕੀਤ ਰੀਫ ਕਰਤ ਹੋ।
 ਉਠਾਇ ਦੇਵੇ ਗੋ। ਅਬ ਕਿਉ ਮੁਕਰ ਦਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਹਮ ਜਾਣੈ ਕੀ ਆ ਤ
 ਪਾਜਾਣੈ ਤੇ ਕੀ ਆ ਪਹੁਚਤਾ ਹੋ। ਹਮ ਆਪਸ ਮੈ ਫਕੀਰ ਹੋਣਗੇ ਜਲੇਵੇਗੇ। ਤਿਐ ਆਪ
 ਤੇ ਨਿਕਾਏ ਬੈਠ ਰਹਾ। ਤਬ ਉਬਰੇਖਾ ਕਹਿ ਆ ਹਮ ਗਾਠੇ ਕਾਣਾ ਤਪੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਹਮ ਤਪੇ ਕੇ ਮੁਰੀ ਦਹੈ। ਅਸੇ ਕਲਾ ਪਛੇ ਮਾਰਨਾ ਮਹਾ ਅਰੁ ਮੁਕਰ ਜਾਣਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਈ ਉਬਰੇਖਾ ਹਮ ਅਰੁ ਇਹ ਫਕੀਰ ਹੋ ਤਮ ਇਸੀ ਤਰਾ ਚਾਹਤਿ ਹੋ।

ਤਬਸੇਖੁਗੁਸਾਖਾਇਕਰਿਬੋਲਿਅੰਕਹੁਤਪਾਂਤੁਹੀਦੁਹੈਕੇਸੁਸਲਮਾਨੁਹੈ॥ਤਬਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹੀਆ॥ਨਹਮਹਿਦੁਨਮੁਸਲਮਾਨੁ॥ਪੜੇਵੇਦਲਪੜੇਕੁਰਨਾ॥ਦੋਨੋਬੀਚਿਬ
 ਸੈਸੈਤਨੁ॥ਏਕੀਏਕਏਕਸੁਬਹਾਨੁ॥ਕਹੈਨਨਕਸੁਪੀਰਾਮਦੁਹਮਾਨੁ॥ਦਵਾਭੂਲਤੋਏ
 ਕਪਛਾੜਾ॥ਤਬਸੇਖਕਹੀਆਂਸੁਣਹੁਰੇਨਨਕਤੇਰਾਮਜਬਾਕੀਆਂ॥ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹੀਆ॥ਮਜਬੁਹਮਰਾਸਚਲਾਭੀ॥ਜਿਨਏਕਥੇਕੀਏਅਨੇਕਥਾਭੀ॥ਪੁਜੀਸਚੁਸ
 ਚਾਦਪਾਗੁ॥ਦੁਜਾਝੂਨਹੈਇਖੁਵਚੁ॥ਜੋਆਇਆਸੋਚਲਦੁਹਚੁ॥ਤਿਸਪਰਨਜਰਰਖੇ
 ਹੁਵਚੁ॥ਸਚਖੁਦਾਇਰਾਬੰਦਾਝੂਰਾ॥ਦਵੇਅਗਨਿਫੇਰੇਝਾਝੂਰਾ॥ਸੁਣਹੋਪੀਰਤੋਦਵੈਮੇ
 ਨਹੀਖੁਦਾਇ॥ਨਨਕਦਸੇਸਚਾਰਹੁ॥ਤਬਫੇਰਸਾਹਮਦੁਹਮਾਨੁਕਹੀਆਂਕਿਭੀਜੋਖੁ
 ਦਾਇਦੇਪਾਅਚੇਹੈਨਿਸੋਕਛੁਨਹੀਹੈਨੀ॥ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਂਜੋਖੁਦਾਇਦੇਪਿ
 ਮਾਰੇਹੈਨੀਤਿਨਖੁਦਾਇਪਿਅਚਾਰੈ॥ਦਿਲਮੈਸਾਬਤਏਕਕਰਤਾਰਾ॥ਪਿਛੈਪਭੀਮਨ
 ਜੁਰਭੇਖੁ॥ਸਭਮੁਰਤਮੇਏਕੋਦੇਖੁ॥ਜਹਜਹਦੇਖੇਤਹੈਇਸਲਾਮੀ॥ਖਾਂਇਹਲਲੁਸਭ
 ਤੇਜਹਰਾਮੀ॥ਸੈਬੰਦੀਦਰਗਹਮੇਖਰਾ॥ਏਕਕੀਸਿਫਤਿਦੁਜੇਤੇਰਾ॥ਨਨਕਕਹੈਸੁਣ
 ਪੀਰਾਮਦੁਹਮਾਨੁ॥ਏਕਖੁਦਾਇਦੁਜਸੈਤਨੁ॥ਤਬਫੇਰਸੇਖਕਹੀਆਂਸੁਣਨਨਕਤਪਾਂ
 ਤੇਰੀਨਜਰਤਲੇਕੋਈਨਹੀਅਵਦਾ॥ਤਬਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਂਨਜਰਹਮਾਰੀਸ
 ਭਤੇਦੁਰਾ॥ਯਹਾਖਾਲਕਤਹਰਹੇਹਜੁਰਾ॥ਦਮਏਕਕਦੀਭੂਲਨਜਾਇ॥ਮੇਸਾਂਦੀਆਰਾ
 ਹੁਬਤਾਇ॥ਖਾਲਕਏਕਸਭਕਦੀਬੰਦੇ॥ਜਿਸੁਪਰਗਮਸੋਕਿਨੇਨਾਨਿਦੇ॥ਸਭਕੋਜਾਨੈ
 ਮਾਪਤੇਕੁਲਾ॥ਸੇਈਹਜਰਖਾਲਕਦਰਖਲਾ॥ਸੁਣਹੋਸੇਖਾਜਿਨਾਮਾਪੁਘਟਾਇਆਂ॥
 ਕਹੁਨਨਕਖਾਲਕਾਤਿਨਪਾਂਇ॥ਤਬਸੇਖਕਹੀਆਂਸੁਣਨਨਕਤੋਨੂੰਵਡੀਇਨਾਇਤਹੁ

ਈਹੈਸੁ॥ ਮਰੁਹਮਕਉਦੀਦਾਰੁਦੀਅਚਰੇ॥ ਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕੀਤੀਕਰੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਕਾਹੀਅਸੇਖੁਜੀਵਡੀ॥ ਮਿਹਰਵਾਨਗੀਇਹੁਹੈ॥ ਜੋਕੀਤੇਨੂੰਕੀਤਿਜਾਨਣਾ॥ ਅਤੇਦਾ
 ਵਾਕੀਸੇਨਲੁਖੀਨਣਹੀਨਹੀ॥ ਜੋਪੈਦਾਇਸਹੈਸੋਸਭਖੁਦਾਇਕੀਹੈ॥ ਮਾਪਹੁਨਕੋਈਚੰਗ
 ਹੋਇਅਪੈਨਕੋਈਅਦਿਹੋਇਅਹੈ॥ ਜੇਹਾਖੁਦਾਇਬਨਾਇਅਪੈਤੇਹਾਹੈ॥ ਤਬਸੇਖਾਅਦੁਹ
 ਮਾਨੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਚਰਨਤੇਹਸੁਰਖੇ॥ ਅਤੇਕਹਣਲਗੀਜੋਕਛੁਹਮਕੋਗੁਸਤਕੀ
 ਪੜੀਹੈਸੋਹਮੁਕੋਤਮਅਫਕਰਨੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅਸੇਖਜੀਖੁਦਾਇਦੇਪਾਅ
 ਰੀ॥ ਮਾਦਿਚੰਗੁਸਤਕੀਕਾਈਨਹੀਹੁੰਦੀ॥ ਅਤੇਜੋਕਾਈਭੁਲਿਆਚਾਕੀ॥ ਮਾਗੁਸਤਕੀ
 ਪਉਦੀਹੈਤਬਖੁਦਾਇਬਖਸੀਦਹੈ॥ ਪਰਮਾਪਣੀਵਲੋਖਬਰਦਾਰਹੁਣਹੈ॥ ਉਹਜੋਖੁਦ
 ਏਕੋਪਾਅਰੇਕੀਬੀਰਭਗਤਿਨੇ॥ ਮਾਖਿਆਪੈਸੁ॥ ਜੋਸਤਸੋਸਲਹੈਜਾਚੇ॥ ਸਵਾਲਖਪੇ
 ਕੀਬਰਤਕੋ॥ ਸੇਖਜੋਕਹੀਅਹੀਕੋਟਾਅਠਾਸੀ॥ ਛਪਨਕੋਟਤਕੋਖੇਲਖਾਸੀ॥ ਪਬਾਬਾ
 ਮੋਹਗਰੀਬਕੀਕੀਅਗੁਜਰਵੈ॥ ਮਜਲਸਦੁਰਮਹਲਕੋਪਵੈ॥ ਸਰਗਉ॥ ਤੇਤੀਸਕ
 ਰੋੜੀਹੈਖੇਲੁਖਾਨਾ॥ ਲਖਚਉਰਾਸੀ॥ ਫਿਰੋਦੇਵਾਨਾ॥ ਬਾਬੇਅਦਮਕੋਕਛੁਨਜਗਦਿਖਾਈ
 ਉਨਰੁੀ॥ ਰਿਸਾਤਿਘਨੇਰੀਪਾਈ॥ ਦਿਲਖਲੁਹਲੁਜਾਕੇਜਰਦਰੁਬਾਨੀ॥ ਛਡਕਤੇਬਕ
 ਰੈਸੰਤਾਨੀ॥ ਦੁਨੀਅਦੋਸੁਰੋਸੁਹੈਲੋਈ॥ ਅਪਣਕੀਅਪਵੈਕੋਈ॥ ਤਾਤਮਦਤੇਹਮ
 ਦੀਨਰੇਖਾਰੀ॥ ਦੇਹੁਜਬਾਬੁਹੋਹੁਬਜਗਾਰੀ॥ ਕਹਤਕਬੀਰਤੇਰੀਘਨਹਸਮਾਨਾ॥ ਅਪ
 ਨੇਸੀਗਰਾਖੁਰਹਮਾਨਾ॥ ੪॥ ਸੁਣਸੇਖਜੀਜੋਖੁਦਾਇਦੇਪਾਅਰੇਹੈਨੀਤਿਨਨੂੰਖੁਦਾਇ
 ਦਾਖੋਫਾਦਿਲਤੇਅਤੇਪਹਰਰਹਦਾਹੈ॥ ਉਹੁਕਦੀਤਗਾਫਲੀਨਹੀਰਹਦੇ॥ ਤਬਸੇਖਾਅਦੁ
 ਹਮਾਨੁਕਾਹੀਅਅਮਨਿਤਪਾਜੀ॥ ਜੋਕਛੁਕਹਦੇਹੈਸੋਦੁਰਸਤਕਹਦੇਹੈ॥ ਤਬਉਬਰੇ

ਖਾਂਪਰਣਕਾਹੀਆਂਕਿਉਸੇਖੁਜੀਤਪੇਕੋਊਠਵਤੇਥੇ। ਤੁਸੀਆਪੇਹੀਉਠੇਸੋ। ਤਬਸੇਖੁਕ ੧੯੯
 ਹੀਆਉਬਰੇਖਾਂਹਮਨਹੀਜਾਣਤੇਥੇ। ਅਵਰਹੀਦੂਜੇਹੋਸੋਬੁਤਪਰਸਤੀਕਰਤੇਹੋ। ਨਿਸੇਯ
 ਹਭੀਕਰਤਹੋਵੇਗਾਸੋ। ਅਬਹਮਕੋਮਲੁਮੁਹੂਆਹੋਜੇਬੰਦਾਖੁਦਾਇਕਾਖਾਸਾ। ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਸੇਖਪਾਸੋਬਿਦਾਹੋਏ। ਪਰਪਠਾਣਛੋਡੇਨਹੀ। ਤਬਦਾਇਦਿਨੁਉਬਰੇਖਾਦੇਘਾਰਿ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਾਹੀਆ। ਤੀਸਰੇਦਿਨੁਪਖੋਕਿਆਇਵੜੇ। ਪਹਿਲੇਆਇਮਾਤਾਚੋਣੀ
 ਨੂੰਦਰਸਨੁਦਿਤੇਸੁ। ਫੇਰਪਿਛੋਮਵਿੱਤਥੇਗਾਇਆ। ਤਬਮਵਿੱਤਚਰਨਤੇਢਹਿਪਈ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਵਿੱਤਭੀ। ਅਸਬੇਰਹਦੀਨਜਰਨਹੀ। ਅਵਈ। ਤਬਮਵਿੱ
 ਤਕਹੀਅਜੀਮੇਰੇਭਾਗੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਮਵਈਏਤੇਰੇਵਡੇਭਾਗੁਹੀਨੀ।
 ਦੇਖੀਮਤਕਾਈਆਪਣੈਮਨਵਿਚਗਿਣਤੀਕਰਦੀਹੋਵੈ। ਤਬਸਤਵਰੇਮਾਤਾਮਵਿੱਤਜੀ
 ਵੀ। ਦਾਇਧੀ। ਮਹੋਈ। ਅਵਡੇਘਾਰਿਲਗੀਆ। ਤਬਫੇਰਤੀਜੀਵਾਰੀਪਰਸੂਤਹੋਦੀਦਾ
 ਚਲਾਣਹੋਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਹੁਤ। ਮਰਜਕਰਤਚਮਗੀਕੀਤੀ। ਕਰਤ
 ਰਗਾਣੈਦਾਸਾਹਿਬਹੋਨਾਮੰਨੀ। ਅਸੁ। ਮਾਤਾਮਵਿੱਤਦਕਾਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਵਾਰਿ
 ਆ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਦਾਸੁਹੋਇਆ। ਮਾਖਣਲਗਾਭਾਈਬਾਲਜੇਚਲੇਤਾ
 ਏਕਉਦਾਸਹੋਰਭੀਕਾਰੀ। ਅਵਈਏਸੁ। ਤਬਮੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀ। ਕੀਧਰਦੀ। ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਓਚਦੀ। ਸਯਦਜਲਾਲਫਕੀਰਹੋਉਸਤਈ
 ਭੀ। ਮਿਲਣਓਚਦਾਪੀਰਕਾਰਿਕੇਸਦੀਦਪੈਸੁ। **ਥੋਲੋਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ।**
੨੫ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਚਲੀ। ਤਬਮੇਕਹੀਆਗੁਰੂਜੀਚਲੀਐ। ਤਬਅਸੀਦੇਵੇਚਲੇਜ
 ਏਉਸਦੇਪਾਸਬੰਨੇਜਗਲਾਵੇਚ। ਰਾਤਉਥੇਹੀਗੁਜਰਨਕੀਤੀ। ਜਬਵਡੀਵੇਲਾਹੋਏ

ਅਤਬਦਰੀਅਉਨਵਣਗਏ। ਜਬਨਵਣਲਗੇਤਾਅਗੇਦਰੀਅਉਤੇਇਕਸਿੰਧੀ
 ਨਵਦਾਅਗਾ। ਜਾਇਕੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੈਨਵਣਲਗੇ। ਤਬਨਵਦੇਹੋਏਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਬਾਂਡੀਉਚਰੀ। ਗੁਰਮੁਖਿਨਦੇਗੁਰਮੁਖਿਵੇਦੇਗੁਰਮੁਖਿਰਹਿ। ਅਸਮਾਈ। ਗੁਰ
 ਈਸਰਗੁਰਗੋਰਮੁਖਮਾਂਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਂਈ। ਜੇਹਉਜਾਣਾਅਖਾਨਾਹੀਕਯਣਕਥਨ
 ਨਜਾਈ। ਗੁਰਾਇਕਦੇਹੁਬੁਝਾਈ। ਸਰਨਜੀਅਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੈਵਿਸਾਰਿਨਜਾਈ।
 ਪਤੀਰਬਨਵਜੇ। ਤਿਸੁਭਵਾਵਿਦੁਭਵੈਕੇਨਾਇਕਰੀ। ਜੇਤੀਸਿਰਠਿਭਿਪਾਈਵੇਖਾਵੇ
 ਦੁਕਰਮਾਰੇਮਿਲੈਲਈ। ਅਤਾਵਿਚਰਤਨਜਵਹਰਮਾਂਦਕਜੇਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਈ
 ਗੁਰਾਇਕਦੇਹੁਬੁਝਾਈ। ਸਰਨਜੀਅਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੈਵਿਸਾਰਿਨਜਾਈ। ਨਾਪਤਾਲਪ
 ਤਲਲਖਾਅਗਾਸਾਅਗਾਸਾ। ਭੀਕਭੀਕਭਲਬਕੇਵੇਦਕਹਨਿਇਕਵਾਤਾ। ਸਹ
 ਸਾਅਠਰਹਕਹਨਕਤੇਬਾਅਸਲੁਇਕੁਧਾਤਾ। ਲੇਖਹੋਇਤਾਲਿਖੀਮੇਲੇਖੋਹੋਇਵਿਤ
 ਸੁ। ਨਨਕਵਡਾਅਖੀਮੇਅਪੇਜਣੈ। ਆਪੁ। ਭਾਇਕਦੁਜਭਿਲਖਹੋਰਿਲਖਹੋਵਹਿਲਖ
 ਵੀਸੁ। ਲਖਲਖਗੇੜਾਅਖੀਅਹਿਏਕਨਾਮੁਜਗਦੀਸੁ। ਏਤਰਾਹੀਪਤਪਵੜੀਅਚ
 ਝੀਮੇਹੋਇਏਕੀਸਾ। ਸੁਣਗਲਾਅਕਾਸਕੀਕੀਵਾਅਈਰੀਸਾ। ਨਨਕਨਦਰੀਪਾਈ
 ਮੇਕੂੜੇਕੂੜੀਠੀਸਾਠ। ਅਤੇਬਾਂਡੀਬਹੁਤਹੋਰੁਰੀਹੋਈਪਰਸਾਰਜਪੁਪਾੜੀਆਮਾਹਾ
 ਤਬਸਿੰਧੀਜੋਨਵਦਾਅਗਾਸੋਬਾਂਡੀਸੁਣਕੈਦੁਇਜਾਗਾਅਦਕਿ। ਆਇਕਗੁਰਮੁ
 ਖਤੇਇਕਪਤਾਲਾਅਕਾਸਾਭੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਸੀਨਵਦੇਹੀਰਹੇਸੋ
 ਤਬਹੁਸਿੰਧੀਸੁਣਕੇਅਪਣੇਪੀਰਪਾਸਗਾਇਆ। ਤਬਪੀਰਨੇਕਹਿ। ਅਬਚਾਇਭ
 ਨਾਦਿਨੁਕਿਉਚੜਾਇਅਹੋਈ। ਤਬਸਿੰਧੀਅਖਿਅਜੀਪੀਰਸਲਾਮਤਮੈਨੂੰਇਕਹੋ

ਰਾਨਗੀਲਗੀਹੈ। ਤਬਪੀਰਕਹਿਅਬਚਕੇਹੀ। ਤਬਸਿੰਧੀਕਹਿਅਪੀਰਜੀ। ਇਕੁਹਿ ੨੦੦
 ਦੁਨਾਵਦਾ। ਮਾਹਾਉਸਨੇਜੋਬਕੁਬਾਦਿਬਕਿਅਸੈਕੁਫਰਹੀਬਕਿਅ। ਤਬਪੀਰਕਹਿਅ
 ਬਚਕੇਹਾਬਕੁਬਾਦਿਬਕਿਅਹੈਸੁ। ਤਬਸਿੰਧੀਕਹਿਅਪੀਰਜੀਸਲਾਮਤਤੁਮਨੇਕਹਿਅ
 ਬਾਜੋਚੋਦਾਤਬਕਿਅਤੇਪੀਰਪੈਕੀਬਰਨੇਤੁਕਹੈਹੈਨਿਚੋਦਾ। ਅਤੇਕੁਰਾਨੁਵਿਚਿਉਚੋਦਾ
 ਲਿਖੇਹੈਨਿ। ਮੈਨੂੰਤਾਦਦੀਹੈਰਾਨਗੀਹੈਉਸਨੇਮੇਰਾਝਾਨਾਬਕਿਅਹੈਜੋਲਖਹੀਲ
 ਖਕਹੈਹੈਨਿ। ਮੈਸੁਣਿਕਹਿਹੈਰਾਨਹੈ। ਮਾਹਾ। ਤਬਪੀਰਕਹਿਅਬਚਾਉਹੁਫਕੀਰ
 ਕਿਥੇਹੈ। ਤਾਸਿੰਧੀਕਹਿਅਪੀਰਜੀਦਾਰਿਅਉਤੇਹੈਸੁ। ਤਬਪੀਰਕਹਿਅਬਚਾਜ
 ਇਸਾਦੇਲਿਅਉ। ਤਬਸਿੰਧੀਸਦਵਿਚਲਿਅ। ਜਾਦੇਖੇਤਰਾਹਵਿਚਚਲੇਅਵ
 ਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਸਿੰਧੀਅਖਿਅਚਲੇਦਰਵੇਸਜੀਮੇਰਾਪੀਰਤੁਸਨੂੰਯਾਦਿਕਰਦਹੈਸੁ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਚਲੁਦਰਵੇਸਤੈਤੈਪੀਰਦੇਦੀਦਾਰਹੀਨੂੰਚਲੇਅਹੈ। ਤ
 ਬਉਹੁਸਿੰਧੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਅਪਣੇਪੀਰਪਾਸਲੈਗਾਇਆ। ਅਗੋਪੀਰਉਡੀਕਵਾਂ
 ਨਾਮਾਹਾ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਜਾਇਮੁਕਾਬਲੇਹੋਏ। ਤਬਪੀਰਅਗੋਪੁਛਿਆਉਚੇਸਿੰਦੇ
 ਪਹਿਅਜ਼ੈਇਤੇਅਚਾਇਨਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਗਲੀਅਸੀਪਰਸਿੰਦੀਅਜ਼ੈ
 ਮਗੋਸੁਦੇਨਾ। ਤਾਪੀਰਅਜਦਜਲਲਦਸਤਪੋਸੀਲੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਤੇਬਚਨੁਕਹਿਅ
 ਯਾਰਸਲਾਮਲੇਕਾ। ਬਰਾਖੁਦਈਸਚਚਭੀ। ਦਰਗਾਹਕੀਤਵਸੇਖਾਅਖਸੁਣਈਸ
 ਚਮੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਸੇਖਸੁਣਾਉਸਚਾ। ਅਤੇਸੋਗਨਿਦਰਗਾਹਸਚੀ
 ਆ। ਤੁਝੀਅਨਹੀਬਾਉਫੇਰਚੋਰਸੀਸੁਟੀਆ। ਤਬਸਿੰਧੀਕਹਿਅਪੀਰਜੀਮੇਰੀ
 ਬਾਤਈਵੈਰਹੀਗਈਤੁਸੀਅਪਸਵਿਚਪਰਚਗਏ। ਤਬਪੀਰਕਹਿਅਬਚਾਕਹਾ।

ਤਬਾਸੀਧੀਕਹਿਅਜੀਤਸਾਭੁਚੋਦਤਬਕਰਹੈਅਤੇਕੁਰਾਨਾਵਿਚਭੀਕਹੈਪੀਰਪੈਕੀਬ
ਰਨੇਭੀਚੋਦਕਹੈਅਤੇਇਸਾਅਤੀਤਨੇਲਖਹੀਲਖਕਹੈਗੋਸਟਿਜਲਲੁਨਲੁਹੋਈ॥

ਮੈਇਸਵਾਸਤੇਅਖਦਹਾਦੇਖਾਇਹੁਤੂਨਕੇਤੁਸੀਤੂਨਕੇਪੀਰਪੈਕੀਬਰਕੁਰਾਨਤੂਨਕੇ
ਤਬਪੀਰਕਹਿਅਬਚਤੂਨਕੇਈਕੁਨਹੀਹੈਅਨਨੁਚੋਦਾਦੀਨਜਰਹੈਤਿਨਚੋਦਥਹੈ॥ ੨੦

ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਦੀ ਲਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੁਲੀ ਹੋਂ ਤਿਨ ਨੇ ਲਖ ਹੀ ਕਹੀ ਹੋਂ ਨਿ। ਤਬ ਸੇ ਖੁਕ ੨੦੧
 ਹੀ ਅੰਦੇ ਨਨ ਕਦਰ ਵੇਸ ਲਖ ਦੇ ਅਗੇ ਕੀ ਅਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ਅਮਰੀ
 ਬੇ ਅਤਿ ਬੇਸੁ ਮਾਰੁ ਹੀ। ਤਬ ਪੀਰ ਕਹੀ ਅਬ ਚਲਖ ਦੇ ਅਗੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੀਖ ਬਰਨ ਹੀ। ਅਜ
 ਬੋਤੋੜੀ ਇਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੁਲੀ ਅਹੀ ਤਿ ਬੋਤੋੜੀ ਇਨ ਨੇ ਰੀਖ ਅਖੀ ਅਗੇ ਕੋਈ ਕੀ ਅਬ
 ਹੀ। ਤਬ ਸਿਪੀ ਦੇ ਰੀਕ ਹੀ ਅਜ ਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਅਖੁਦ ਹੀ ਸੋ ਕੀ ਅਮ ਅਖੁਦਾ ਮਾਰਾ।
 ਤਬ ਪੀਰ ਕਹੀ ਅਨਨ ਕਦਰ ਵੇਸ ਤਸੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਅਖ ਦੇ ਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ਅਮੈ ਤਸਾ ਬੋਪੁਛਣਾ ਮਾਇ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਪੀਰ ਕਹੀ ਅਸੁਣਨ ਨ ਕਦ
 ਰ ਵੇਸੁ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੁਛੇ ਤਾ ਨਿ ਕੜੇ ਨੀ ਗਰੁ ਗੀ ਦਸ ਦੇ ਵਨਾ। ਇਹੁ ਤੇਰੇ
 ਮੰਡਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੋਂ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੋ ਅਖੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ਅਮੈ ਹੋ ਬੋਪੁਛ
 ਦਾਹਾ ਪੁਛਾਇ ਅਹੀ ਮਾ। ਤਬ ਸਯਦ ਜਲ ਲੁਦੇ ਜੀਤ ਨੇ ਮੁਰੀ ਦਾ ਸਿਪੀ ਅਹੀ ਤਿਤ
 ਨੇ ਸਭੁ ਸਦੇ। ਲਗਾ ਅਖੁ ਤਸੁਣਦਰ ਵੇਸੋ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦਿਓ। ਇਹੁ ਦਰ ਵੇਸ ਅਸਾ
 ਡੇ ਤਕੀ ਦੇ ਬੰਦੇ ਹੋਂ ਨਿ। ਅਸੀ ਇਨ ਨੂੰ ਅਖੇ ਬੰਠਾਇ ਚਲੇ ਹੋ। ਤਸਾ ਅਸਾ ਬੋਰੀ ਬਿਜ
 ਕਰਿ ਜਾਣਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਅਸਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਕਰ ਦੇ ਹੀ ਅਤੇ ਇਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਕਰ ਦੇ ਹੀ
 ਵੇਤਾ ਤਸੀ ਜਾਣੇ। ਇਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ਅਸਾ ਅਵਾਦੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਜੋ ਕਛੁ
 ਅਖਨ ਸੋ ਬਜਾਇ ਲੈ ਅਵਣਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਖੁਣ ਲਗਾਨ ਨ ਕਦਰ ਵੇਸੁ ਅ
 ਸਾ ਅਵਾਦੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਤਸਾਇ ਸੇਹੀ ਬੰਠਣਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ਅਪੀਰ ਜੀ
 ਤਸੀ ਕੀ ਬੇਜਾ ਦੇ ਹੀ। ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕਹੀ ਅਮਸੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦਸ ਬਾਬੁਲੇ ਤਜ ਦੇ ਮਾ
 ਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ਅਤਸੀ ਕੀ ਬੇਜਾ ਓਹੀ ਸੋ। ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕਹੀ ਅਮਸੀ

ਮਕੇਜਾ ਦੇਹੈ ਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰਤ ਹੋ ਜੀ ਤੁਮ ਜਾਣੈ। ਇਹੁ ਸੁਕਾਨਿ
 ਅਸ ਨੂਰ ਬਨੈ। ਦਿਤਾ ਹਈ। ਤਬ ਪਰਿ ਨੇ। ਇਕੁ ਜੁ ਬਾਗ ਲਿਪਾਇ। ਮਾ ਅਤੇ ਸਿਰੁ ਪ
 ਲਿਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਕੁ ਹਥ। ਅਸਤ ਵਾ। ਅਤੇ ਇਕੁ ਹਥ। ਅਸਾਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕ
 ਭਿਸੁ ਪਾਇ। ਕਾਰਿ ਚਾਲਿ। ਮਾਗਾਇ। ਮਾ। **ਬੋਲੈ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ**
੭੬। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਿਸੇ ਬੈਠ ਕਾਰਿ ਸਬਦ ਨ ਲਪ
 ਰਚ ਨ ਲਗੇ। ਰਾਜੀ ਨ ਕੋਈ ਜੀ। ਏ। ਮਾ ਪਹੁ ਚਿਨ ਚਾਲਿ। ਮਾ ਕੋਈ। ਗੀ। ਮਾ ਨੀ ਜੀ। ਏ
 ਸਦਾ ਸਦਾ। ਸੁਰਤੀ ਹੁਪਾਤਿ ਹੋਈ। ਸਰਫੈ ਸਰਫੈ ਸਰਫੈ। ਸਦਾ ਦੇਵੈ ਗਈ। ਵੀਹਾ। ਇ। ਨਨਕ
 ਕੀ ਸਨੈ। ਮਾਖੀ। ਮੇਵੇ ਦੁਪਾਛੈ। ਮਾਹੀ ਲੈ ਜਾਇ। **੭੭।** ਸਰ ਕੋਈ ਚਲ ਨ ਕਹਤ ਹੋਇ।
 ਨਾ ਜਨ ਉਬੈ ਕੀਠੈ ਕਹਾ। ਰਹਾਉ। ਮਾਪੁ ਮਾਪਨ ਮਰ ਮੁਨ ਜਾਨਾ। ਬਤਨ ਹੀ ਬੈਕੀਠ
 ਬਖਾਨਾ। ਜਬ ਲਗ ਮਨ ਬੈਕੀਠ ਕੀ। ਮਾਸ। ਤਬ ਲਗ ਨਹੀ ਚਰਨ ਨੀਵਾਸ। ਖਾਈ ਕੋਟ ਨ
 ਪਰਲਪਗ ਚਾ। ਨਾ ਜਨ ਉਬੈ ਕੀਠੈ ਦੁ। ਮਾਗਾ। ਕਹਿ ਕਬੀਰ। ਅਬ ਕਹੀ। ਮੇਕਾਹ। ਸਾਪ ਸਿਹ
 ਤਿ ਬੈਕੀਠ ਹੀ। ਮਾਗਾ। **੭੮।** ਭੁੰਡੀ ਚਲੁ ਚਰਨ ਕਾਰਿ। ਖਿਸਰੇ ਤੁਚਾ ਦੇਹ ਕੁਮਲ
 ਨੀ। ਨੇੜੀ ਪੁੰਧ ਕਰਨਿ। ਭੁਏ ਬਹਰੇ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਨ ਮੁਨ ਜਾਨੀ। ਮੀਪੁ ਲੇਕੀ। ਮਾਪਾਇ। ਮਾਜਗੁ
 ਮਾਇ। ਰਾਮੁ ਰਿਦੇ ਨਹੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਲੇ। ਮੁਲਗ ਵਾਇ। ਰਹਾਉ। ਜਿਹ ਵ ਚੰਗੁ ਨਹੀ ਰਿ
 ਗੁਰਾ ਤੀਜ ਬਬੇਲੇ ਤਬ ਫੀਕੀ। ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਪੰਨੈ ਦਾ ਬਿ। ਮਾਪਸ ਪਸੁ ਕਏ। ਰਿਦੇ ਹੋ। ਹਿਨ ਨੀ
 ਕੀ। ਮੀ। ਮੀਤ ਕਾਰ ਸੁਵੇਰ ਲੀਪਾਇ। ਮਾਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ। ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦੁ ਭੇ
 ਦੁ ਨਹੀ। ਮਾਇ। ਮਾਤ ਬਲਗ ਕਲੁ ਸਿਤਾਏ। ਏ। ਮਨ ਕੋ ਦਰ ਪਾਰਿ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਨ ਸਿਏ ਕੋ
 ਦਰ ਸਾਢਿ। ਮਾਗਾ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰ ਮਪਦੁ ਪਾਇ। ਮਾਨਨ ਕ ਕਹੈ ਬਿਚਾਰਾ। ੩। ਜਬ ਉ

ਹੁਗਇ ਮਾਤ ਬਸ ਬਾਇਦ ਰੋਗੁ ਪਾਇ ਮਾਹੈ ਸੁ ਤਬ ਮੈ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਸ ਮਕਾ ੨੦੨
 ਤਾਉ ਹੁਹੈ ਜਿਥੇ ਮਰਦ ਨ ਗਇ ਮਾਸਿ ਕਿਰੋਈ ਹੋਰੁ ਹੋਸੁ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਉ
 ਹੁਹੈ ਸੁ ਤਬ ਮੈ ਫੇਰ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਉਥੋਂ ਕੀਸ ਪਾਸੋਂ ਜਬ ਬੁਲਿ ਮਾਵਸੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਮਾਸੁ ਭਾਈ ਬਾਲ ਫਕੀਰ ਹੋ ਬੰਦ ਗੀਦਾ ਪੁਰਾ ਪਰਸੁਨ ਦਿਵਿ ਚਿਕਚਾਹੈ ਮਕੇ ਚਲਿ
 ਮਾਗਇ ਮਾਹੈ ਸੈਲੁ ਕਰਨ ਸੁ ਦਿਕੈ ਮਾਇਦ ਸੇਗਾ ਸੁ ਤਬ ਸਜਦ ਜਲ ਲੁ ਮਕੇ ਨੂੰ ਚਲਿ ਮ
 ਜਹਾਜ ਬਿਚ ਬੈਠ ਕਾਰੀ ਜਹਾਜ ਸਮੁਦੇ ਸਮੁਦਿ ਚਲਿ ਮਾਗਇ ਮਾ ਤਬ ਮਾਗੀ ਇਕ ਪਹਾੜੁ
 ਸਜਦ ਜਲ ਲਦੀ ਨ ਜਹਾਮਾਇ ਮਾ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਮਨਾਵਿਚ ਮਾਈ ਜੇਇ ਸਪਹਾੜੀ ਨ ਲੁ ਜਹ
 ਜਲ ਗੋਤਾਇ ਹੁਪਹਾੜੁ ਦਿਖਿ ਜਾਈ ਐ ਉਹ ਫਕੀਰ ਪੁਰਾ ਮਾਹਾ ਕਿਉ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਾਦੀ ਦਰਕੀਤ ਹੋ ਹੁਕਮੁ ਨ ਲਾਖੁ ਜੋ ਮਾਈ ਸੋ ਜਹਾਜੁ ਉਸੇ ਪਹਾੜੀ ਹੋਠ ਜਾਇ ਲਗਾ
 ਤਬ ਜਹਾਜੁ ਵਿਚੋਂ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਕਾਮਿਲਿ ਮਾਯਾਰੋ ਮੁਸਾਫਰੋ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਉਤ
 ਰੋ ਜਹਾਜੁ ਅਗੇ ਚਲਦ ਹੋ ਹੋਰ ਤਾ ਕੋਈ ਨ ਉਤਾਰੀ ਮਾਇ ਕੋ ਸਜਦ ਜਲ ਲਹੀ ਉਤਾਰੀ
 ਮਾ ਫੇਰ ਜਹਾਜੁ ਉਥੋਂ ਰਵਾ ਹੋਇ ਮਾ ਮਤੇ ਸਜਦ ਜਲ ਲਜਾਇ ਪਹਾੜੁ ਤੇ ਚਾੜੀ ਮਾ
 ਪਹਾੜੁ ਤੇ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਹਲੁ ਹੋ ਜਬ ਮਹਲੁ ਦੇ ਵਿਚ ਵੜੀ ਮਾਤਾ ਕੀ ਮਾ ਦੇਖੇ
 ਜੋ ਭਲੀ ਮਾ ਭੁਲੀ ਮਾ ਵਸਤੂ ਰਖੀ ਮਾਹੈ ਨੀ ਮਤੇ ਹਛੀ ਮਾ ਸਿਹਜਾ ਬਿਛੁੜੈ ਬਿਛੁ
 ਹੋ ਨੀ ਪਗ ਵਿਚ ਰਹਣ ਬੈਠਣ ਬਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀ ਨ ਜਹਾਮਾ ਵਦਾ ਸੁ ਤਬ ਸਜਦ ਜਲ ਲੁ
 ਮਨਾਵਿ ਚਜਾਤਾ ਜੋ ਜਹਾਸ ਮਗਰੀ ਜੋਹੈ ਸੋ ਰਹਣ ਵਾਲੇ ਹੁਹੈ ਸਨੀ ਤਬ ਉਥੋਂ ਮਾਇ ਕਰ
 ਲਗਾ ਸਮੁਦੀ ਲਹਰਾਵਾਤਾ ਮਾਸ ਦੇਖਣਾ ਜਬ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਮੁਦਿ ਬਿਚ ਮਾਹੁ ਪਾਇ ਮਾ ਵ
 ਰਸਦ ਹੋ ਤਬ ਮਾਹੁ ਦੇਖੁ ਕੋ ਸਜਦ ਦੇ ਮਨੁ ਇਹੁ ਗੁਜਰੀ ਜੋ ਦੇਖੁ ਦਾਇਦਾ ਜਿਥੇ ਲੋੜੀ

ਦਾਹੈ ਤਿਥੈ ਵਸਦਾ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੈ ਨਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾ ਤਿਥੈ ਵਸਦਾ ਹੋ॥ ਪਾਂਤੀ ਬਿਚਿ ਮੀਹੁ
 ਕੀ ਅੰਕੁਰਦਾ ਹੋ॥ ਜਬਾਇ ਹੁਸਨ ਦਵੇ ਜੀਉ ਅੰਦੀਤਾ ਮੀਹੁ ਵਸਤੋ ਰਹਿ ਗਈਆ॥ ਤਬ
 ਫੇਰ ਉਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰ ਆਇਕੈ ਮਹਲਾ ਵਿਚ ਵਸੀਆ॥ ਅੰਦੀਕਾਰ ਦੇਖੇ ਤਾਉ ਬੋਧੇ
 ਸਨੀਕ ਸਭੋ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਗ ਬੈਠੇ ਹੋਨੀ॥ ਅਤੇ ਸਾਇਆ ਉਨ ਦਾ ਬਹੁਤੁ ਰਾਹੀਆ
 ਹਾ॥ ਪਹਲਾ ਜਿਸ ਦੇ ਮਥੇ ਲਗਾ ਤਿਸੇ ਪਾਸ ਬਹਿ ਗਈਆ॥ ਉਨ ਨੂੰ ਇਛਾ ਭੋਜਨ ਉਤਰ
 ਦਾ ਮਾਹਾ॥ ਉਨ ਸਭ ਨੂੰ ਮਹਾਰੁ ਉਤਾਰੀਆ॥ ਅਤੇ ਸੁਜਦਨੁ ਕਛੁ ਨ ਆਇਆ॥ ਤਾਂ
 ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਸ ਸਾਧੂ ਨੇ ਡਿਠਾ॥ ਜੋ ਇਸ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਾ ਆਇਆ॥ ਤਬ
 ਉਹ ਸਾਧੂ ਉਥੋਂ ਉਠਿਆ॥ ਉਠ ਕਰੀ ਆਪੁਣੈ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪਾਸ ਆਇਆ॥ ਮਗੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪੁ
 ਛਿਆ॥ ਕੀਉ ਰਾਈ॥ ਮਹਾਰੁ ਉਤਾਰੀਆ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ॥ ਜੀਉ ਤਾਰੀਆ॥ ਤਬ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੋ ਪਰਚੇ ਹੋ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ॥ ਜੀ ਨਹੀ ਪਰਚੇ॥ ਤਬ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇਵ ਫੇ
 ਰ ਪੁਛਿਆ॥ ਕੀਉ ਰਾਈ॥ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹੀਆ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕਾ ਕਿਸੇ
 ਮੰਡਿ ਲੁਤੇ ਦਰਵੇਸੁ ਆਇਆ॥ ਹੋਸੈ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਤਾਰੀਆ॥ ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹੀ
 ਆ॥ ਮਹਾਰੁ ਕਿਸ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਉਹੁ ਕਿਸ ਦਾ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹੀਆ॥ ਮਹਾਰੁ ਉਸ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਉਹੁ ਕੀ
 ਉਸ ਦਾ॥ ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹੀਆ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਸੋਚ ਕਰਦਾ ਹੋ॥ ਜੇ ਦਰਮਿਆਨ ਮੇਹ ਗਿਫਿਲਿ
 ਮਾਵਤ ਹੋ॥ ਤਬ ਉਹੁ ਸਾਧੂ ਫਿਰ ਆਇਆ॥ ਮਾਵਦ ਹੀ ਨਿਸਿਗ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਨੂੰ ਬੈਠ ਗ
 ਈਆ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਣਾ ਪਾਂਇਲੀ ਤਾ ਸੁਜਦ ਜਲ ਲੁਪਾ ਸਭੁ ਖਾਂਹੀ ਬੈਠ ਗਈਆ॥ ਪਰ ਜਾ
 ਗਦਾਰ ਹੀਆ॥ ਮਨ ਵਿਚ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਜੋ ਇਹੁ ਸਾਧੂ ਮਾਵਦੇ ਤਾ ਨਹੀ ਡਿਠੇ ਪਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਦੇ
 ਖੀਐ॥ ਪਰ ਰੁਤ ਹੋਈ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਦੀ ਉਤਾਰੀ ਦਵਖ ਤੁਹੋਇਆ॥ ਤਬ ਸੁਜਦ ਜਲ ਲਈ

ਮਾਪਲਕਲਗਗਈਆਂ। ਜਬਉਹਉਡਰੀਲੋਗਏਤਬਪਲਕਾਖੁਲਗਈਆਂ। ਤਬਇ ੨੦੩
 ਹੁਬਹੁਤਬਿਸਮਦਹੋਇਆਂ। ਤਬਫੇਰਬਹਾਰਜਾਇਕਹਿਲਗਾਸਮੁੰਦੀਲਗਰਾਵਤਮਾਸਦੇਖ
 ਯਾਦੇਖੇਤਾਂਇਕਜਹਜੁਡੁਬਦਹੋ। ਤਬਸਜਦਜਲਲੁਦੇਜੀਭੀਵਿਚਾਇਹੁਗੁਜਰੀਜਿਏਖੁਦਾਇ
 ਤੁੰਇਹੁਕਿਅਬਰਨਹੋ। ਕੋਈਰੀਨਕੋਈਪੁਝਛੋਡਾਇਆਹੋ। ਕਿਨੇਕਰਚਕਫਾਇਵਸਤੁਪਾਈ
 ਹੋਤਿਸਨੂੰਇਤਿਨਭੀਤਰਸੁਨਹੀ। ਅਵਦਾਸੁ। ਜਬਇਤਨੀਬਾਤਾਇਸਨੇਕਹੀਤਬਜਹਜੁਡੁਬ
 ਵੋਰਹਿਗਈਆਂ। ਜਾਂਇਪਤਵਤੇਖੜਹੋਇਆਂ। ਤਬਫੇਰਸਜਦਜਲਲਮਨਾਵਿਚਕਹੀਆਂ
 ਰਾਈਸਵੇਲੇਜਾਈ। ਮੇਜੇ। ਅਵਦੇਦਿਸਨੁ। ਜਬਾਇਹੁਜਾਇਕੋਦੇਖੇਤਾਸਭੋਅਗੋਅਪੋਆਪੁਣੀ
 ਜਗਾਬੈਠੇਹੋਨੀ। ਤਬਫੇਰਸਜਦਜਲਲੁਭੇਸਦੇਪਾਸਬੈਠਗਈਆਂ। ਫੇਰਉਨਨੂੰਰਾਤਨੂੰਅਹ
 ਰਾਅਕਾਸਤੇਉਤਾਰੀਆਂ। ਪਰਸਜਦਨੂੰਫੇਰਨਾਉਤਾਰੀਆਂ। ਤਬਉਹੁਸਾਧਬਿਸਮਦਹੋਇਰਹਿ
 ਆ। ਉਠਕੋਆਪਣੇਗੁਰੁਪਾਸਜਾਂਇਕੇਖੜਹੋਇਆਂ। ਤਬਅਗੋਗੁਰਦੇਵਪੁਛਿਆਯੋ। ਅਹ
 ਰੁਉਤਾਰੀਆਂ। ਏਸਨੇਕਹੀਆਂ। ਜੀਉਤਾਰੀਆਂ। ਤਬਗੁਰਦੇਵਪੁਛਿਆਪਰਚੇਹੋ। ਤਬਉ
 ਸਨੇਕਹੀਆਂ। ਜੀਨਹੀਪਰਚੇ। ਤਬਗੁਰੁਕਹੀਆਂ। ਕਿਉ। ਤਬਉਸਨੇਕਹੀਆਂ। ਜੀਉਹੁਕਲ
 ਵਾਲਦਰਵੇਸਾ। ਅਹਸੋ। ਅਜੁਭੀਭੁਖਾਂਹੀਬੈਠਰਹੀਆਂ। ਅਹਰੁਨਹੀਉਤਾਰੀਆਂ। ਤਬ
 ਗੁਰਦੇਵਕਹੀਆਂ। ਦੇਖਉਸਨੂੰਸਾਦਿਲੀਆਉ। ਦੇਖਉਸਵਿਚਕੀਆਖਤਾਤਕਸੀਰਹੋਈਹੋਸੁ
 ਜੋਉਸਨੂੰਅਹਰੁਨਹੀਪਹੁਚਦਾ। ਉਹੁਤਾਂਅਭੁਲਪਰਮੇਸੁਰਹੋਨਹੀਜਾਂਦਿਦਾਜੋਇਹੁਕਉਤ
 ਹੋ। ਤਬਉਹੁਸਾਧਸਜਦਜਲਲਨੂੰਸਾਦਿਲੋਗਈਆਂ। ਤਬਅਗੋਗੁਰਦੇਵਪੁਛਿਆਕਹੁਰੁਈ
 ਤੇਕਿਬੋਆਇਆਹੋ। ਤਬਜਲਲਕਹੀਆਂ। ਜੀਉਉਚਬੀਹਾਂ। ਤਬਗੁਰਦੇਵਕਹੀਆਂ। ਭੁਈ
 ਤੇਗੀਉਮਗਕਿਤਨੀਹੋ। ਤਬਸਜਦਕਹੀਆਂ। ਜੀਮਿਨੂੰਮਲੁਮਨਹੀ। ਤਬਗੁਰਦੇਵਕਹੀਆਂ। ਤੁ

ਅਪਣੀਭੀਮਗਵਿਚਕਦੀਅਗੇਭੀਭੁਖਾਰਹੀਅਸੀਇਨਦੁਹਾਇਨਾਬਿਨਾ। ਤਬਜਲਾਲੁ
 ਕਹੀਅੰਜੀਮੈਅਪਣੀਸਮਾਲਾਵਿਚਕਦੇਨਹੀਭੁਖਾਰਹੀਆ। ਤਬਗੁਰਦੇਵਕਹੀਅੰਭੁ
 ਈਤੀਸਚਾਅਪਦਾਹੈ। ਅਬਭਾਈਤੀਕੀਮਾਗੁਸਤਕੀਕੀਤੀਹੈਜੋਤੋਨੁਦਇਦਿਨੁਭੁਖਾ
 ਰਖਿਅੰਹੈ। ਤਬਜਲਾਲਕਹੀਅੰਜੀਮੈਤਾਕੁਣਗੁਸਤਕੀਨਹੀਕੀਤੀਅਹੀ। ਤਬਗੁ
 ਰਦੇਵਕਹੀਅੰਭੁਈਭੀਪਰਨੁਤਨਹੀਤਕਸੀਰਲਈਜਦੀਤੁਸੀਅਪਣੀਤਕਸੀਰਜਾ
 ਹਰਕਰੋ। ਤਬਜਲਾਲਕਹੀਅੰਜੀਹੋਰਤਾਮੈਕੁਣਨਹੀਕੀਆਪਰਮੇਲਹਰਾਸੁਮੁੰਦਈ
 ਆਦਾਂਤਮਾਂਸਾਡਿਰਹੈ। ਤਬਭੀਸਨੇਸਾਧੁਨੇਕਹੀਅੰਭੁਈਜੇਲਹਰਾਵੇਚੀਕੀਅੰਡਿਰ
 ਸੈ। ਜੀਕਲਤਾਸਮੁੰਦਾਵਿਚਮੀਹੁਵਸਦਾਸੀਜੋਮੇਰੇਜੀਅਈਜੇਅਸਾਹਿਬੁਅਹਾਕੀਅੰਹੈ।
 ਜੋਪਾਂਦੀਵਿਚਪਾਈਮੀਹੁਕੀਅੰਭੁਰਨਹੈਤਬਮੀਹੁਵਸਦੇਗਹਿਗਈਆ। ਤਬਫੇਰਗੁਰਦੇ
 ਵਕਹੀਅੰਭੁਈਅੰਜੁਕੀਅੰਡਿਰੋ। ਤਬਜਲਾਲੁਕਹੀਅੰਜੀਅੰਜੁਆਡਿਰੋ। ਜੋਇਕਜ
 ਹਾਜੁਲਗਾਭੁਬਣਾ। ਤਾਂਮੇਰੇਮਨਅੰਈਮੀਹਰਵਾਨਜੋਯਾਖੁਦਾਇਤੀਕੀਅੰਕਰਨਹੈ। ਕੋ
 ਈਰੰਨਪੁਤਛਾਡੀਆਇਆਹੈ। ਕੋਈਕਰਜੁਕਫਾਇਕੇਖੇਪਲੈਆਇਆਹੈਇਹੁਤੀਕੀਅ
 ਕਰਨਹੈ। ਤਬਮੈਇਤਨੀਬਾਤਕਹੀਤਾਜਹਾਜੁਨਾਭੁਬਾ। ਅਤੇਬੰਦਰਦੇਪਤਣਜਾਇਲ
 ਗਾਮੈਤਾਇਹੁਕਾਰਨਾਡਿਰਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰਦੇਵਕਹੀਅੰਇਸਬੇਮੁਖਨੋਇਬੋਕਰੋਇਹੁਕੋ
 ਈਬਡਾਬੇਮੁਖੁਆਇਆਹੈ। ਇਸੁਮੰਡਿਲਾਵਿਚੇਇਹੁਬਣਦੀਨਹੀ। ਤਬਜਲਾਲੁਕਹੀਅ
 ਜੀਮੈਕੀਅਕੀਤਾਹੈਜੋਤਸੀਗੁਸੇਹੁਦੇਹੈ। ਤਾਗੁਰਦੇਵਕਹੀਅੰਜੋਤੀਉਸਦਾਕੀਤਾਮੇਦਣ
 ਲਗੋਹੁਣਤੀਵਡਾਅਦਮੀਹੋਇਗਈਆ। ਜੋਤੇਰੇਕਹੇਮੀਹੁਅਤੇਜਹਾਜੁਬਾਚੀਅੰਚੁਣਤੀ
 ਲਗਾਜਨਦਜੋਮੇਰਾਹੁਕਮੁਚਲਿਆਮੈਸਾਈਲੋਕਹੁਵਾ। ਤੁਪ੍ਰਮੇਸਰਤੇਬੇਮੁਖੁਹੋਇਆਹੈ

ਤਬ ਜਲ ਲੁਕਾਹਿ ਅੰਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਉ ਤਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾਹਿ ਅੰਸੁ ਤਰਾਈ ਦਰਵੇ ੨੦੪
 ਸਜੋ ਉਸ ਦਾਹੁ ਕਮੁ ਰਾਣਾ ਸਾਤਿ ਕਾਰਿ ਮਨੈ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਹੀ ਤੇਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਉ ਤੇਵ
 ਚਕੋਈ ਰਿਜੁ ਕਰੇ ਸੋ ਮਨ ਮੁਖ ਕਹੀ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਬ ਜਲ ਲੁਕਾਹਿ ਅੰਜੀ ਰਾਸ ਕਹ ਦੇਹੈ ਭੁਲ ਹੋਈ
 ਅੰਜੀ ਨੇ ਤੇਹੈ ਨਿ ਸਹੋਈ। ਪਰ ਮੈ ਭੁਲਾਹਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਉ ਤੇਵ ਚਿਫਰ ਕੁਪਾਇ ਅਹੈ ਮੇਰੀ ਤ
 ਕਸੀ ਰਿਬ ਖਸਵੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾਹਿ ਅਉਹੁ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਬਖਸੈ ਗਾ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਬੇਨ
 ਤੀ ਕਰੁ। ਤਬ ਜਲ ਲਨੇ ਬਹੁਤਾ ਅਜ ਜੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੁਖ ਜੋ ਤੇ ਮੈ ਭੁਲਾਹਾ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਬਖਸੀ
 ਏ ਜੀ। ਤਬ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਸਾਇ ਉਤਾਰਿਆ। ਤੀਸਰੇ ਦੇ ਨੁਜਲ ਲੁਨੇ ਪ੍ਰਸਦ ਖਾਧਾ। ਤਬ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਪਾਛਿ ਅੰਦਰ ਵੇਸਾ ਕੀ ਪਰਚਲੇਹੈ। ਤਬ ਜਲ ਲੁਕਾਹਿ ਅੰਜੀ ਮਕੇ ਚਲੇ ਅਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ
 ਦਾਜ ਬਾਬੁ ਲੇਣਾ। ਜੋ ਤੁਸਹੀ ਬੈਨਿ ਸਹੋਈ। ਇਕ ਦਰਵੇਸ ਪੁਛਦਾ ਅਹ ਉਸ ਤਈਆ ਪ
 ਤੇਤ ਕੀਏ ਬੈਠਾਇ ਕਾਰਿ। ਆਇਆ ਹਾ। ਹੁਣ ਤੁਸ ਬੋਲੁ ਮਹੋਈਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਆ ਖਾ
 ਗੇ ਤਬ ਉਸ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜਾਮ ਹੋਵੈਗੀ। ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾਹਿ ਅੰਸੁ ਤਰਵੇਸਾ ਜੀ ਸਨੂੰ ਤੇਤ ਕੀ
 ਮੇਛਾਡੀਆਇਆ। ਅਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭਾ ਕੀਛ ਮਲੁ ਮਹੈ ਉਸ ਤੇ ਛੁਪਿਆ ਕੁਛ ਨਹੀ। ਤਬ ਜਲ
 ਲੁਕਾਹਿ ਅੰਪੀਰ ਜੀ ਦਰੁਸਤ ਹੋ। ਤੁਮ ਸਾਤਿ ਕਹ ਦੇਹੈ ਉਹੁ ਮੇਸਾਹੀ ਦਰਵੇਸੁ ਹੋ। ਤਬ ਜਲ ਲੁ
 ਅਹ ਰੁਖਾਇ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਦਿਲੁ ਵਿਚਾ ਮਾਂ ਖਿਓ ਜੁਜੈ ਦੇਖਾ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਾਹ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਿ।
 ਅਤੇ ਅਵ ਦੇ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹ ਹੋਨਿ। ਇਹੁ ਰੀਏ ਖੁਜਾਈ। ਆਚਰ ਪਹਰ ਰਾਤ ਜਾਗਦਾਰ ਹੀਆ
 ਜਬ ਉਨ ਦੀ ਉਡਾਰੀ ਦਵਖ ਤਹੈ। ਅੰਤ ਪਲ ਕਾਲ ਗਾਈਆ। ਤਬ ਜਲ ਲਸਮਾਇ
 ਮਾਂਜੋ ਉਹੁ ਬੇਅਤਿ ਹੋ ਉਸ ਦਾ ਅਤਿ ਕਦਾ ਅਵਦਾਹੈ ਪਰਚਲੀ। ਮੇਉਹੁ ਦਰਬੇਸ ਬੈਠਾ ਤਕੀ
 ਮੇਮੇਰਾ ਰਾਹੁ ਦੇਖਦਹੈ ਸੀ। ਤਬ ਜਲ ਲੁਕਾਹਿ ਅੰਜੀ ਆ। ਅਤੇ ਦਿਲਾ ਵਿਚਿ ਮਾਂ ਖਿਅ।

ਜੋ ਕੋਈ ਜਗਾਇਐ ਆਇਲਗੇਤਾ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੀਐ ਭਬਹੁਕ ਮੁਨਭਾਇਕ ਜਗਾ ਜੁਨ੍ਹੈ ਜੋਤ
 ਖਾੜਿ ਲਗੀ ਉਸੇ ਜਲ ਲਦੇ ਤਕੀਏ ਦੇ ਪਾਂਸੁ ਲੋਕਾਈ ॥ ਭਬ ਜਲ ਲਜਗਾ ਜੋ ਉਤਰ ਕਰਿ ਆ
 ਪਣੈ ਤਕੀਏ ਆਇਐ ਆਂ ॥ ਆਇ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿ ਆ ਅਰੁ ਦਸਤ ਪੋਸੀ ਕੀਤੀ ॥ ਭ
 ਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦਾ ਜਬ ਬੁਕਿ ਆ ਲੈ ਆਇ ਆ
 ਹੀ ਸੁ ॥ ਭਬ ਜਲ ਲਕਹਿ ਆ ਨ ਨਕ ਦਰਵੇਸ ਤੈ ਨੂੰ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਮਲੁ ਮਹੀ ਮੈ ਨੂੰ ਕੀ ਪੁਛ ਨਹੀ
 ਭਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਜਬ ਬੁਲਿ ਆਇ ਆ ਹੀ ਸੋਈ ਮੈ ਨੂੰ ਦਸੁ
 ਭਬ ਜਲ ਲਕਹਿ ਆ ਨ ਨਕ ਦਰਵੇਸੁ ਮੈ ਤਾਂ ਏਉ ਸੁਣਿ ਆ ਹੀ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦਾਇਦਾ
 ਮਨਿ ਦਹੀ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕਨ ਕਰੈ ਸੁਕਰ ਕਰ ਮਨੈ ਸੋਈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਹੀਏ
 ਹੀ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕੁ ਲਿਖਿ ਦਹੀ ਸੋਈ ਬੇ ਮੁਖ ਕਵੇ ਹੀ ਨੀ ॥ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਏਉ ਜਬ ਬੁਸੁਣਿ ਆ ਹੀ ਆ ਹੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣੋ ॥ ਭਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਪੀਰ ਜੀ ਏਉ ਜਬ ਬੁਤੁਸੀ ਕਿਥੋ ਲਿਖਿ ਏਹੀ ਸੁ ॥ ਭਬ ਜਲ ਲਕਹਿ ਆ ਨ ਨਕ ਦਰਵੇ
 ਸਾਇਕੁ ਜੋ ਪਹਾੜ ਦਾ ਪੁਆਹਾ ਉਥੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਦਰਵੇਸੁ ਮਾਹੇ ॥ ਉਨੈ ਪਾਸ ਤੇ ਲਿਖਿ
 ਏ ਆ ਹੀ ਸੁ ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲ ਪੁਸਾਇ ਉਤਰਿ ਦਹੀ ॥ ਭਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ
 ਰਾਗੁ ਤਿਲੀ ਗਵਿਚ ਸਬਾਇ ਬੋਲਿ ਆ ਜਿਨਿ ਕੀ ਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿ ਆ ਕਹੀ ਆ
 ਰੇਭਾਈ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆ ਪਾਜਿ ਨਵਾੜੀ ਹੋਲਾਈ ॥ ਰਾਇ ਸਾਪਿ ਅਰੇ ਕਾਰਾਇ ਸਾ
 ਜੀ ਤੁਸ ਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਜਿਨ ਰੀਨ ਕੀਤ ਨਰਾਇ ਆ ਸਾਂ ਪਨੁ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥ ਹਾਥ ਪਛੋਤੈ ਸਿ
 ਰਪੁਣੈ ਜਬ ਰੋਣ ਬਿਗਾਣੀ ॥ ਪਛੋਤਾ ਵਨ ਮਿਲੈ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਚੀ ॥ ਭਾਵਿ ਰਾਪਿ ਆਗਾਂ
 ਰਵੀ ॥ ਮੇਜ ਬਾ ਮਵੈ ਗੀ ਵਾਰੀ ਅਕੀਤ ਲੀ ਆ ਸੋਹਾਗਾਣੀ ਮੈ ਵਪਵੀ ਆਗਾ ॥ ਸੇਗੁਣ ਮਇਨ

ਅੰਵਨੀਕੋਜੀਅਦੋਸੁਪਰੇਹਾਜੀਨੀਸਖੀਸਹਰਾਵੀਅੰਤਿਨਹਉਪੁਛੋਗੀਜਾਂਇਆਪਾਂਇਲ
ਗੋਬਿਨਤੀਕੋਲੋਭਪਿਥੁਬਤਾਂਇ।ਹੁਕਮੁਪਛਾਣੈਆਪਵੰਭਉਚੈਦਨੁਲਾਵੈ।ਗੁਣਕਾਮਣ
ਕਰਤਾਕਰੇਤਾਪਿਅਰੇਕੋਪਵੈ।ਜੋਦਿਲੁਮਿਲਿਅੰਸੋਮਿਲਰਹੀਆਮਿਲਿਅੰਕਹੀਅੰਰੇਸ
ਈ।ਜੇਬਹੁਤੇਰਲੋਚੀਅੰਬਤੀਮੇਲੁਨਹੀਘਾਤਮਿਲੈਦੁਨਿਪਤਕੋਲਿਵਲਿਵੈਕੋਪਵੈ।
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਜਾਂਈਅੰਮਨਭਉਪਦੁਪਾਂਵੈ।ਪਾਨਵਾੜੀਹੋਇਘਰੇਖਰਸਾਰਨਜਾਂਈ।ਰਸ
ਅੰਹੋਵੈਫੁਲਕਾਤਬਮੁਸਕਪਛਾਣੈ।ਆਪਉਪੀਵੈਨਨਕਾਬਹੁਮੁਬਹੁਮੁਸਮਾਵੈ।ਸਹਜੇਸ
ਹਜੇਮਿਲਰਹੀਅੰਮਰਾਪਦੁਪਾਂਵੈ।੧੦ਫਹੇਕਾਟੇਮਿਟੇਗਵਨੁਫਤੇਭਈਮਨਜੀਤਾਨੰਨ
ਕਗੁਰਤੇਬਿਤਪਈਫੇਰਨਾਮਿਟੈਨਿਤਨੀਤਾ।ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਕਉਣਾਮ
ਹੋਭਿਹੁ।ਤਾਜਲਲਕਹੀਅੰਨਨਕਦਰਵੇਸੁਜੀਭਿਨਦਾਸਾਂਇ।ਅਜਬਰੁਮਾਹਾਅਤੇ
ਸੋਈਕਈਨਹੀਪਈਜੋਕਉਣਾਮਾਹੇ।ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਪੀਰਾਮਸਨੂੰਬਿ
ਦਾਦੇਹੁ।ਤਬਜਲਲਕਹੀਅੰਜੀਤਸਨੂੰਰਜਾਈਖੁਦਾਇਕੀਹੈ।ਤਬਸੇਖੁਸਿਪੀਗੁਰੁ
ਨਨਕਜੀਦੀਪੀਰੀਪਈਆ।ਤਬਸਜਦਜਲਲਪਾਸੋਬਿਦਹੋਇਕੋਇਕਸਬਾਇਬੈਰਾਰੁ
ਵਿਚਕਹੀਆ।ਹਜਰਤਜੋਫੁਰਮਾਇਅਫਤਵਾਬਿਚਕਿਤਾਬੁ।ਬੋਨਿਵਾਜਾਤੇਸਗਭ
ਲੇਰਤੀਰਹਾਨਿਸੁਜਾਗੁਮਾਦਿਤੀਬਚੁਨਜਾਗੀਦੇਸੁਤੇਰਹੇਨਿਭਾਗੁ।ਹਡਪਲੀਤੀਤਿ
ਨਕੋਪੀਦੇਭੰਗੁਸਰਾਬਾ।ਸੁਅਰਸਰਾਮਨਹੈਬੋਜਾਬਨੀਨਹਾ।ਵਰਤਨਕੀਮਨਫਸਕੇ
ਦਖਘਣਾਸਹਸੀਰਵਾਹੀ।ਰੋਜਕੀਆਮਤਾਤਿਤਾਦਿਨੁਪਉਸੀਹੁਲਕਹਾਹਾਤਿਤਾਦਿ
ਨੁਪਰਬਤਭੰਡਸਾਇਪੇਵੇਜਿਵੇਕਪਾਂਹਾ।ਕਾਂਜੀਹੋਰਨਹੈਸੀਅੰਬਹਸੀਆਪਾਮਲਾਂ
ਹਾਹੋਹੀਹਕੁਨਿਬੜੇਲਭਿਬਾਲੀਦਰਗਾਂਹਾ।ਤਲਬਾਪਾਉਸਾਨਿਅੰਬੀਅੰਰੀਤੇ

ਜੀਨਗੁਨਗੁ। ਏਜਕਪਕਾੜਿਚਲਈ। ਮਨਿਗਲੀਤਬਕਤੇਮੁਹਸੀਆਹੁ। ਮਮਲੁਵਲੇ
 ਤਿਤਾਦਿਨਹੋਸਾਨਿਬੇਪਰਵਾਹੁ। ਸੇਈਛੁਟੇਨਨਕਾਸਾਈ। ਜੀਨਾਮਦਾਹ। ਤਬਸੇਖਚਰਨਾਂ
 ਤੇਰੰਗਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿ। ਅਸਾਤਿਕਰਤਾਰਾ। **ਬੋਲੋਰੁਈਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀਪੂਰੀ**
ਹੋਈ॥੧॥ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਤਬਮੇਕਾਹਿ। ਅਗੁਰੂਜੀਉਬੇਕਉਤਾਮਾਂਹੋ। ਜੀਨਪਾਸੋ
 ਉਹਜਬਾਬੁਲਿਮਾਈ। ਮਾਮਾਹਾਂ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿ। ਅੰਬੁਈਬਾਲਉਬੇਨਰਵ
 ਗੁਸਾਈਦੇਸਿਖਾਮਾਂਹੋ। ਅਤੇਸਿਗਤਾਮਾਹੀਪੂਰਨਸਾਧਾਮਾਂਹੋ। ਤਬਮੇਫੇਰਪੁਛਿਅਗੁਰੂ
 ਜੀਹੁਇਕਿਪਰਨੁਚਲਦੇਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿ। ਅੰਬੁਈਬਾਲਕਲਬਲਾਇਤ
 ਏਕਸਹਰਦਨਭੀਹੈ। ਉਥੇਏਕਸਤਾਰੀਸਤਾਵੀਚਹੀਦਿ। ਮਾਦਾਅਸਨਉਹੋਦੇਖਾਂਗੀ
 ਸਤੀ। ਮਾਦੀਯਾਰੀਕੇਹੀਕੁਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਲਬਲਾਇਤਨਗਰਨੁਚਲੇ। ਤਬ
 ਜਾਇਕਰੀਕੋਹਾਦੁਹਾਂਉਤੇਬੈਠਗਏ। ਉਹੁਪਾਤਸਾਹੀਰਸਤਾਮਾਹਾਉਸਪੁਰਬੈਠਗਏ।
 ਜਬਬੈਠਿਅੰਨ੍ਹੰਪੜੀਅੰਚਾਰਕਹੋਈ। ਅੰਤਬਏਕਪੰਡਤਕੁਰਾਹਿਸਾਂ। ਮਾਈਨਿਕਲਿ
 ਮਾਪਰਨਲਵਡਾਪਸਚਾਉਠਪੁਰਨਦੇਲਦੇਹੋਏਨਲਾਗਲਾਵੀਚੇਪ੍ਰਿਤਮੰਚਾਰ
 ਰਦੀਪਾਈਹੋਈਨਲਮਾਨੁਖਪਜਿਛੇਹੈਨੀ। ਤਬਉਸਨੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਡਿਰਾਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਮਗਨੁਤਾੜੀਲਗੀਹੋਈਬੈਠੇਹੈਸੀ। ਤਬਉਹਨੇੜੇਮਾਈਕਾਰਿਲਗਾਪੁਛਤ
 ਅਰੇਰੁਈਏਹੁਕਉਤਹੈਰਾਹੁਬਿਚਬੈਠਾ। ਤਬਮੇਕਾਹਿ। ਅੰਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਅ
 ਤੇਜਨਮੁਪੜੀਹੈ। ਤਬਪੰਡਤਕਾਹੀ। ਅੰਮਰੇਖੜੀਨਿਰੰਕਾਰੀਹੂ। ਮਾਛੀਰੀਉਤ੍ਰੁਠੀਬਾ
 ਤਬਕਦਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਤਾੜੀਪੁਲਗਈ। ਤਬਪੰਡਤਕਾਹੀ। ਅਰੇਨਰ
 ਮਰਾਮਨਸਹੀਰਾਮਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹਿ। ਅੰਸੁਵਾਮੀਸਤਕਰਤਾਰਸਤਕਰਤ

ਗਾਤਬਪਿਤਨੇਸਲੋਕਕਹੀਆਂ। ਕਉਨੁਇਸਨਨੁਤੇਕਾਂਇਆਂਸੋਧੀ। ਪਚਿਤਤਤੇਕੁਇ ੨੦੬
 ਆਮਰੋਗੀ। ਕਉਨਰੂਪਦੇਖਿਆਂਕਰਤਾਰੀ। ਕਉਨਮਰੋਗੀਕਹੁਕੇਤੇਸਰੀਗਾ। ਕਉਨਾਦਿ
 ਸਾਦਿਤੇਕੁਏਆਦਿਸਾਦੀ। ਕਉਨੁਜੁਗਾਤਿਫਿਰਤੇਤੁਮਸਿਸਾਦੀ। ਕਹਤਰਾਮੇਸੁਰਤੀਕਿਤ
 ਅਧਾਰਾ। ਕਉਨੁਜੁਗਾਤਿਸਿਉਪਹੁਚੇਦੁਆਰਾ। **ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ**। ਸਾਤਿਗੁਰਾਇਸਨ
 ਨੁਤੇਕਾਂਇਆਂਸੋਧੀ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਸ਼ਿਪਾਂਕੀਨੀਤਿਭੁਏ। ਮਰੋਗੀ। ਸਹਾਜਿਰੂਪਦੇਖਿਆਂਕਰ
 ਤਾਰੀ। ਕਉਨਮਰੋਗਸਾਤਿਗੁਰਭੰਡਾਰੀ। ਸਿਤਾਦਿਸਾਦਿਤੇਕੁਏਆਦਿਸਾਦੀ। ਇਸਜੁਗਾਤਿ
 ਸੁਆਮੀਫਿਰਤੇਸਿਸਾਦੀ। ਕਹਤਨਾਨਕਹਮਰਤੇਪ੍ਰੇਮੁਆਧਾਰਾ। ਕ੍ਸ਼ਿਪਾਂਕੀਨੀਨਿਰੰਕਾ
 ਰਤੇਪਹੁਚੇਸਚੁਦਾਆਰਾ। ਤਬਫੇਰਪਿਤੁਕਹੀਆਂਜਦਨਿਰੰਕਾਰੁਨਾਬਾਤਾਂਸਿਸਾਦਿ
 ਕੀਬੇਬੀ। ਅਤੇਤੁਸੀਕੀਬੇਬੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਂਸੁਣਿਰੇਪਿਤੁਆਓਮੰਕਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮਾਉਤਿਪਾਤੀ। ਓਮੰਕਾਰੁਕੀਆਂਜੀਨਾਰਿਤਾ। ਓਮੰਕਾਰੁਸੈਲਜੁਗਭੁਏ। ਓਮੰਕ
 ਰੁਬੇਦਾਨਿਰਮਏ। ਓਮੰਕਾਰੁਸਬਦਉਧਰੇ। ਓਮੰਕਾਰੁਗੁਰਮੁਖਿਤਰੇ। ਓਨਮਾਅਖਰੁ
 ਸੁਣਹੁਬੀਚਾਰੁ। ਓਨਮਾਅਖਰਾਏਭਵਦਸਾਰਾ। ਸੁਣਿਪਾਂਡੇਕੀਆਂਲਿਖਹੁਜੀਜਾਲਾ।
 ਲਿਖੁਰਾਮਨਾਮਗੁਰਮੁਖੀਗੋਪਲਾ। ਉਥੇਓਮੰਕਾਰੁਸਾਰਕੀਤਾਪਰਾਇਥੇਇਤਨਾਂਹੀ
 ਲਿਖਿਆਹੈ। ਤਬਪਿਤੁਕਹੀਫਲਗਾਜੀਤਮਪਰਮੁਹੀਸਹੋਪਰਾਇਕਸਬਾਤਕੀਮੇਰੀ
 ਨਿਸਾਕਰੋ। ਅਜੇਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰੀਥੇਤੋਖਤਰੀਕੇਘਾਰੀਕਉਜਨਮੁਲੀਤਾਹੰਦੀ। ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਆਂਨਿਰੰਕਾਰਕੇਕੇਜੇਈਹਾਂਅਏ। ਸਾਧਸਿਗਾਤਿਮਿਲਿਹਰਿਗੁਣਿ
 ਗਾਏ। ਕਹਤਨਾਨਕਹਮਾਨਿਰੰਕਾਰਕੇਕੇਖਾਂਹੀ। ਕ੍ਸ਼ਿਪਾਂਕੀਨੀਸਿਤਜਨਤਬਭੁਏਨਿਰੰ
 ਕਾਰੀ। ਤਬਫੇਰਪਿਤੁਕਹੀਆਂਜੀਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨੁਮਹੇਸਰਾਇਹੁਕੀਬੇਬੀਅਤੇਤੁਕੀਬੇ

ਥਾ॥ ਜਬਾਸਿਸਾਦਿਨਾਈਏਕੋਨਿਰੰਕਾਰਥਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਲੋਕਕਹੀਆ॥ ਅਰ
 ਬਦਨਰਬਦਪ੍ਰੀਤੁਕਾਰਾ॥ ਧਰਮਨਿਗਗਾਨਿਨਹੀਹੁਕਮੁਅਪਾਰਾ॥ ਨਾਂਦਿਨਰੀਦਿਨਚੰਦ
 ਨਸੁਰਜਸੁਨਿਸਮਾਧਲਗਾਇਦਾ॥ ਖਾਂਦੀਬਾਂਦੀਪਉਦਨਪਾਂਦੀ॥ ਓਪਤਖਪਤਨਾਂ
 ਮਾਵਦਜਾਂਦੀ॥ ਖੰਡਪਤਲਸਪਤਨਹੀਸਾਂਗਰਨਦੀਨਾਨਿਰੁਬਹਾਂਇਦਾ॥ ਨਾਂਤਦ
 ਸੁਰਨਰਮਛਪਾਇਆਲਾ॥ ਦੋਜਕਾਭਿਸਾਤੀਨਹੀਖਿਕਲਾ॥ ਨਰਕਸੁਰਗੁਨਹੀਜੀਮ
 ਤਮਰਣਨਕੋਆਂਦਿਨਜਾਇਦਾ॥ ਤਬਹਮਾਂਬਿਸਨੁਮਹੇਸੁਨਕੋਈ॥ ਮਹਰੁਨਦੀਸੈਏਕੋ
 ਸੈਈ॥ ਨਾਂਰਪੁਰਖੁਨਹੀਜਾਂਤਨਜਨਮਨਕੋਸੁਖਦੁਖਪਾਂਇਦਾ॥ ਨਾਂਕੋਜਤੀਸਤੀਸੀ
 ਨੀਆਸੀ॥ ਨਾਂਕੋਸਿਧਸਾਧਕਉਦਾਂਸੀ॥ ਜੋਗੀਜੀਗਮੁਰੇਖੁਨਕੋਈਨਾਂਕੋਨਾਬੁਕਹਾਇਦਾ
 ਪਾਜਪਤਪਸਿਜਮੁਹਰਤਨਪੁਜਾ॥ ਨਾਂਕੋਆਖਿਵਖਾਏਦੂਜਾ॥ ਆਪੋਆਪਿਉਪਾਂਇਵਿਗਸੈ
 ਆਪੋਕੀਅਤਿਪਾਂਇਦਾ॥ ਈਨਸੁਚਸੰਜਮੁਤਲਸੀਮਲਾ॥ ਗੋਪੀਕਾਂਨਨਗਉਗਵਾਲਾ॥
 ਤੇਤਮਤਿਪਾਖੰਡਨਕੋਈਨਾਂਕੋਬੀਨਵਜਾਂਇਦਾ॥ ਕਰਮਧਰਮਨਹੀਮਾਂਇਆਮਾਂਖੀ॥ ਜਾਂ
 ਤਜਨਮੁਨਹੀਦੀਸੈਮਾਂਖੀ॥ ਅਮਤਾਜਲੁਕਲੁਨਹੀਮਾਂਬੇਨਕੋਕੀਸੈਧੀ॥ ਮਾਂਇਦਾਦਾਇੰ
 ਦਾਬੰਦਨਹੀਜੀਉਨਜਿੰਦੋ॥ ਨਤਦਗੋਰਖੁਨਮਾਂਛਿਦੋ॥ ਨਤਦਗੀਮਾਂਨੁਕਲੁਨਹੀਉਤ
 ਪਾਤਿਨਕੋਗਣਤਗਣਾਇਦਾ॥ ਈਵਰਝਬੇਖਨਹੀਬ੍ਰਹਮਦੁਖੜੀ॥ ਦੇਵਨਾਦੇਹਰਾਗਉਨਾਂ
 ਗਾਇਤੀ॥ ਹੋਮਜਗਨਹੀਤੀਰਥਨਵਦਨਕੋਪੁਜਾਲਾਇਦਾ॥ ੧੦ ਨਾਂਕੋਮੁਲਾਂਨਾਂਕੋਕਾਂਜੀ
 ਨਾਂਕੋਸੇਖਮੁਸਾਂਇਕਹਾਂਜੀ॥ ਰਾਇਰੰਕਹਉਮੈਨਹੀਦੁਨੀ॥ ਮਾਂਨਾਂਕੋਗਣਤਗਣਾਇਦਾ॥ ੧੧
 ਭਉਨਭਗਤੀਸਿਵਨਹੀਸਕਤੀ॥ ਸਜਨਮੀਤਬੰਦਨਹੀਰਕਤੀ॥ ਆਪੋਸਾਹੁਆਪੋਵ
 ਦਜਰਾਸਚੇਏਹੋਭਵਦਾ॥ ੧੨ ਬੇਦਕਤੇਬਾਸੀਮੁਤਨਹੀਸਾਸੜਾ॥ ਪਾਂਨੁਪੁਰਾਣਉਦੇਨਹੀ

ਮਾਸਤਾ ਕਸਤਾ ਬਕਤਾ ਮਾਪਾ ਮਗੋਚਰਾ ਮਾਪੇ ਮਲਖਲਖਾਂ ਇਦਾਂ ੧੩ ਜਾਂਤਿ ਸੁਭਾਣਤਾ ੨੦੭
 ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ ਬਾਬੁ ਕਲਾ ਮਰੁ ਦਰਹਾਂਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁਭਿਪਾਂਇਆ ਮਾਂਇ
 ਮਾਮੋਹੁ ਪਾਇਦਾ ੧੪ ਵਿਰਲੇ ਕਉ ਗੁਰਸ ਬਾਦਿ ਬੁਝਾਂਇਆ ਕਾਰਿ ਕਾਰਿ ਵੇਖੇ ਹੁਕਮੁ ਸਬ
 ਇਆ ਬਿਰੁ ਬ੍ਰਹਮੰਤ੍ਰ ਪਤਲੁ ਮਰਿਭੇਗੁ ਪਤ੍ਰ ਪ੍ਰਗਟੀਆਂਇਦਾ ੧੫ ਤਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨਜਾਣੈ ਕੋ
 ਈ ਪੁਰੇਗੁ ਰਤੇ ਸੋਈ ਹੋਈ ਨਨਕ ਸਚੁ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਬਿਸਮੁ ਏਗੁ ਦਗਾਇਦਾ ੧੬ ਤ
 ਬਫੇਰ ਰਾਮੇ ਸੁਰੁ ਪਡਿਤ ਕਾਹੀ ਮਾਂਹਾਂ ਜੀਤਿ ਸਾਤਿ ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ਪਰਜੀਰਾ ਮਬ੍ਰਹਮਾਂ
 ਬਿਸਨੁ ਨੂੰ ਨਿੰਦਤਾ ਹੋ ਤੇ ਆਕੀ ਮਾਵਾ ਤੇ ਮਾਈ ਪਾਈ ਹੋ ਤੇ ਸਚੁ ਕਹਾ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ
 ਸਲੋਕ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰਦੁ ਜਾ ਮਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਸਿਧ ਸਾਧਾ ਮਰੁ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾਂ ਦੇਵਾ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥਨ ਹੋਈ ਮੋਰ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਸਨੁ ਦਰਬਾਰ ਖੜੇ ਅਟਕੀ
 ਤਾ ਏਕੰਕਾਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਮ ਪੀਥਾ ਸਾਧ ਸਿੰਗਤ ਕਾ ਉਹਾ ਮੇਲਾ ਮਵਰੁ ਨ
 ਕੋਈ ਜਾਵਾਤੀ ਪਡਿਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ਬਾਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਪਵਾਤੀ ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ
 ਰਾਮੇ ਸੁਰਦਾ ਸੁਭਿਹੁ ਵਿਰਲੇ ਕਉ ਦੀਸਿਆ ਰੁਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਨਕ ਕੋ ਸਿਤੋ ਕੀਤ ਬਸ ਭੁਮੇਏ
 ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਪਡਿਤ ਮਾਇਕਾਰਿ ਚਰਨੀ ਪਾਇਆਂ ਕਹਣ ਲਗਾ ਗ੍ਰਿਵ ਨਿਵਾਜੁ ਮੇਰਾ
 ਗੁਨਾ ਹੁਬਖਸਤਾ ਮੇਤੁ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਰੋਤਰੀ ਕੀਤਿ ਹੋ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਰ
 ਤਾਦ ਸੋ ਜੀਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਿਤੋ ਪੁਰਹੋ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਂਹੋ ਵੇਗਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤਿ
 ਕਾਰਿ ਕੋ ਕਾਰਿ ਮਾਂਚੁ ਦੇਖਾਇ ਖੀਨ ਕਾਰੀ ਤਬ ਰਾਮੇ ਸੁਰ ਕਾਹੀ ਮਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖੁ ਕਰੁ ਮਾਂ
 ਪਣਾ ਮੇਤੁ ਮਾਂਹੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਾਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਦਸੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਾਂਤ ਮੇ
 ਸਿਤੋ ਖੁਆਵੈ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਭੁਈ ਰਾਮੇ ਸੁਰਦ ਸਤਿ ਵਸਿਤ ਪੁਰਹੋਇ ਬੋ

ਚਹੁਕੋਹ ਉਪਰਹੈ ਉਥੇ ਇਕੁ ਸਾਧੁ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਮੇ ਸੁਰਕਾਹਿ ਮਾਜੀ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਕੀ ਅੰਧੈ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਭੁ ਈ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਰਾਈ ਫੇਰੁ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਾਸ ਜਾਂ ਇਕਾਰਿ ਰਹੁ।
ਦਾਇ ਇਕਾ ਦਿਨੁ ਉਹੁ ਤੈਨੁ ਗੁਰੂ ਦਸੇਗਾ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਸਨੂੰ ਕਹਦਾ ਹੈ ਵੈਤਾ ਭਾਈ ਅਸੰ
ਭਾਸਿ ਖੁਤਾ ਇਕੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਸੀਰੀ ਇਕੇ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਦੁਜਾ ਡੇਰ ਭੀ ਨਹੀ।
ਅਤੇ ਤੈ ਭਾਈ ਸਿਖੁ ਹੋਵਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਫੇਰੁ ਸਾਹ ਪਾਸ ਜਾਹਿ ਉਹੁ ਤੈਨੂੰ ਪਰਾਗੁਰੂ ਮਲਵੈਗਾ।
ਤੈ ਜਾਹੀ। ਤਬ ਪਤਿਤ ਕਾਹੀ ਮਾਂਦ ਹਲੀਏ ਨਫਰਨੂੰ ਚੀਜ ਦਸਤ ਮਥੁ ਛਾਡਿ ਕਾਰਿ ਇਕਲਾ
ਹੀ ਪਤਿਤ ਗਇਆ। ਜਾਦਾ ਜਾਦਾ ਵਸਿਤ ਪੁਰਖੁ ਛਦਾ ਗਇਆ। ਜਾਇਕਾਰਿ ਸਾਧਨੂੰ
ਪੇਰੀ ਪਉਦਾ ਜਾਇਕਾਰੀ ਮਾ। ਤਬ ਫੇਰੁ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕਾਹੀ ਮਾ। ਭਾਈ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਫੇਰੁ ਕਾਹੀ
ਮਾਭੁ ਈ ਜੀ ਕਿਸੀ ਮਾਏ ਸੁ। ਤਬ ਰਾਮੇ ਸੁਰਕਾਹੀ ਮਾਜੀ ਤਸਾਡੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਮਾਂਇ ਮਾਗਾ।
ਤਬ ਫੇਰੁ ਕਾਹੀ ਮਾਭੁ ਭਾਈ ਮਾਪਣਾ ਮਤਾਲਬਾ। ਤਬ ਰਾਮੇ ਸੁਰਕਾਹੀ ਮਾਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦ
ਸਾ। ਤਬ ਫੇਰੁ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕਾਹੀ ਮਾਂਉਹੁ ਜੋ ਮਦਿਰ ਨਜਰ ਮਾਵਦ ਪੈ ਨਿਸੋਓ ਥੇ ਜਾਹੀ। ਉਨਾ ਵਿਚ
ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਤਬ ਪਤਿਤ ਮਦਿਰ ਗਇਆ। ਜਾਇਕੇ ਉਥੇ ਪਰੀ ਇਕ ਬੈਠਾ ਰਾਹੀ ਮਾਂਮਾ
ਗਾ। ਤਿਤ ਨੇ ਚਰਨੂੰ ਮਦਿਰਾ ਵਿਚੋ ਇਕੁ ਸੁਹੇਬ ਸਤ ਪੈਧੋਹੈ ਇਕਾਇ ਸਤੀ ਰੂਪ ਉਤ
ਰੀ। ਪਰ ਬਡੀ ਮਜਾਇ ਬੁਰੂਪ ਵੇਤੀ ਮਾਂਹੀ। ਇਕ ਹਥ ਦੂਟੀ ਮਾਂਹੈ ਮਾਂਛੀ ਤਰਲੈ
ਮਾਈ। ਮਾਂਇਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬੋਦੀ ਮਾਂਤੇ ਪਕਾੜਿ ਲੀਤਾ। ਮਾਰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਬੇਤਾ
ਬੁਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਉਹੁ ਉਥੇ ਹੀ ਛਪਨ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਬ ਪਤਿਤ ਰੋਦਾ ਕਰਲ ਦਾ ਉਸ ਸਾਧ
ਪਾਸ ਮਾਂਇ ਮਾਂ। ਤਬ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਕਾਹੀ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਰੋਜੀ ਮਾਂਹੈ ਉਸੀ ਪਾਸ
ਜਾਹਿ ਉਹੁ ਤੈਨੂੰ ਸਭਾ ਵਿਰਤਾਤ ਦਸੇਗਾ। ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕਰੇਗਾ ਸੁ। ਤਬ ਪਤਿਤ ਗੁ

ਰੁਨਨਕਜੀਪਾਸਮਾਇਆਂਮਾਇਕਾਰਿਅਪਣੀਬਾਰਤਾਸਭਸੁਣਈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨ ੨੦੮
 ਕਜੀਕਾਰਿਮਾਸੁਮਾਮੀਮਾਂਉ।ਗੋਸਾਟਿਰਮੇਸੁਰਪਡਿਤਨਲਹੋਈਮਾਂਇ।ਅਪ੍ਰੇਡਿਤਮਾਰਾ

ਜੀਸਦੀਤੁਸੇਵਥਰਦਹੈਉਹੁਮਾਂਇਆਂਬੀਉਸਦੀਤੋਨੂੰਛਾਂਦਿਆਪਈਹੋਈਬੀਉਹੁ
 ਤੋਨੂੰਛਾਂਤਿਗਈਹੈ।ਇਹੁਮਾਂਇਆਂਦਾਸੁਭਾਉਹੈਜਾਂਆਂਉਦੀਹੈਤਾਮਨੇਕਰੰਗਰੂਪਕ

ਰਿਕੈਆਉਦੀਹੈ॥ ਜਦਜਾਂਦੀਹੈਤਦਖਾਂਕਬਰਾਬਾਰਿਕਾਰਿਕੈਛਾਡੀਹੈ॥ ਸੋਇਹੁਮਇਅ
 ਬੀਹੁਦਤੋਰੋਕੈਲੋਗਈਹੈਹੁਦਿਤੈਨੂੰਕਰਤਾਰਦੀ॥ ਮਿਹਰਹੋਈ॥ ਅਬਡੈਦਰਗਾਹੋਬਖਸਿ
 ਅਹੈਸੁ॥ ਤਬਪਡਿਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀ॥ ਅਗੇਮਥਾਦੋਕੀਆ॥ ਮਥਾਦੋਕਿਕਾਰਿਸਰਚੀਜ
 ਵਸਤੁਲੁਟਾਈਉਰੁਪੁਰਾਣਦੇਸਭਲੁਦਾਇਦਿਤੇ॥ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਬਾਣੀਬਹੁਤਲਿ
 ਖਲੀਤੀ॥ ਸਬਦਸਲੋਕੁਬਹੁਤਹੀਲਿਖੇਮਹੀਨੇਸਤਿਰਾਮੇਸੁਰਪਡਿਤਰਹੀਆ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕੁਕਹੀਆ॥ ਹਜਰਾਕੋਮਿਹਰਹੈ॥ ਬੇਹਾਜਰਾਕੋਬੇਮਿਹਰਹੈ॥ ਈਮ
 ਨਸੁਰਖੁਰੁਹੈ॥ ਦਰੋਗਦੇਜਕਹੈ॥ ਯਾਰੀਪਲੀਤਹੈ॥ ਸੁਕਰਸਬੁਰੀਹੈ॥ ਨਾਸੁਕਰਬੇਈ
 ਮਾਨੁਹੈ॥ ਅਦਲਪਾਂਤਸਚਾਹੈਹਕੁਨਿਆਮਤਹੈ॥ ਤੇਗਮਰਦਹੈ॥ ਏਤੋਟੋਲੁਜੈਜਾਨਜ
 ਨਵੈ॥ ਤੋਨਨਕਦਨਸਮਦਿਕਹਵੈ॥ ਤਬਰਾਮੇਸੁਰਦੇਪਰਬਾਇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੇਸਲੋਕੁ
 ਕਹੀਆ॥ ਸਹੀਸੁਦਾਨੁਦੇਇਦਰੁਆਇਆ॥ ਪਰਸਰਾਮਰੋਵੈਘਰਿਜਾਂਇਆ॥ ਅਜੈਸੁਰ
 ਵੈਰੀਖਿਆਖਾਂਇ॥ ਮੇਸੀਦਰਗਾਹਮਿਲੇਸੁਜਾਂਇ॥ ਰੋਵੈਰਾਮਨਿਕਾਲਾਭੁਇਆ॥ ਸੀਤਾ
 ਲਛਮਨਾਵਿਛਾਡਿਗਾਇਆ॥ ਰੋਵੈਦਹਸਿਰਲੀਕਗਵਾਇ॥ ਜਿਨਸੀਤਾਅਦੀਡਉਰੁਵਾਂ
 ਇ॥ ਰੋਵਾਨਿਪਾਂਡਉਰੁਏਮਜੁਰਾ॥ ਜਿਨਕੇਸੁਆਮੀਰਹਤਹਜੁਰਾ॥ ਰੋਵੈਜਨਮੇਜਾਖੋਇਗ
 ਇ॥ ਏਕੀਕਾਰਣਪਾਪੀਭੁਇਆ॥ ਰੋਵੈਸੇਖਮਸਾਂਇਕਪੀਰਾ॥ ਅਤਿਕਾਲੁਮਤਲਗੇਭੀ
 ਭੀ॥ ਰੋਵੈਰਾਜੇਕੈਨਪੜਾਇ॥ ਮੇਸੀਦਰਗਾਹਮਿਲੇਸੁਜਾਂਇ॥ ਰੋਵੈਕ੍ਰਿਪਣਸਿਚੇਧਨੁਜਾਂਇ
 ਪਡਿਤਰੋਵੈਗੀਅਨੁਗਵਾਂਇ॥ ਘਾਰੇਘਾਰੇਮਾਂਗੀਭੀਖਿਆਜਾਂਇ॥ ਬਾਲੀਰੋਵੈਨਾਹਿਭੁਤਾ
 ਰਾ॥ ਨਨਕਦਖੀਆਂਸਭਸਿਸਰਾ॥ ਮਨੇਨਮੁਸੇਈਜਿਨਜਾਂਇ॥ ਅਉਰੀਕਰਮੁਨਲੇਖੇਪ
 ਇ॥ ੧॥ ਜਪੁਤਪੁਸਿਜਮੁਮਨੀਮੇਅਵਰਕਾਰਸਰੁਬਾਂਦਿ॥ ਨਨਕਸਾਹਿਬੁਪਾਈ॥ ਮੇਸਾਤਿ

ਗੁਰਦੇਪਰਸਾਦਿ॥ ਤਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ ਮਾਸੁਵਾਂਮੀਜੀਸਾਤਿਕਰਤਾਰ॥ ਅਸਰਿ ੨੦੬
 ਮਦੇਅਹੇ॥ ਤਬਪਤਿਤਕਹਿ॥ ਮਾਗੁਰੂਜੀਮਿਨੂੰਨਲਹੀਲੈਚਲੀ॥ ਮੇਜੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਰਾਮੇਸਰੁਪਤਿਤਨੂੰਨਲਲੈਤਰੇ॥ **ਬੋਲੋਰਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ੧੮**
ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਇਕਪਲੁਕਮੇਕਲਬਲਾਇਤਸੈਹਰਗਏ॥
 ਸਾਤਿਦਿਨੁਭਿਜਾਂੜਿਹੀ॥ ਬਿਚਬੈਠੇਰਹੇ॥ ਕੀਨੇਖਬਰਲਲੀਤੀ॥ ਮਾਸੁ॥ ਤਬਅਠਵੇਦਿਨੁ
 ਇਕਹੁਸੈਨੀ॥ ਮਾਂਇਬੈਠਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ ਮਾਂਮੀਅਜੀਇਥੇਇਕੁਅੰਬਿਤ
 ਭਾਨੁਖੜੀਹੈ॥ ਤਬਭਿਸਨੇਕਹੀ॥ ਮਾਂਹਮਜਾਨਤੇਹੈਸਹਰਮੇਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਤੁਸੀਹੀਦੂਹੈ
 ਕੇਮੁਸਲਮਾਨੁਹੈ॥ ਤਮਸਚਕਹੈਜੀਮਿਰੁਜਨੁਲਿ॥ ਮਾਵਾਸੁ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕੁ
 ਕਹਿ॥ ਮਾਂਨਹਮਾਂਹਿਦੁਨਹਮਤਰਕਾ॥ ਨਹਮਖੜੀਪੈਤੇਸੁਰਗਾ॥ ਦੋਨਤੇਹਮਫਰਕਹੁਏ॥
 ਏਕੋਕਾਰਕੇਖੋਫੁਖਲੁਏ॥ ਜਿਨਿਜੀਨਿਜਾਤਾਸੋਭਹੀਹੈ॥ ਮਾਂਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕੀਨੀਦਰਬਾਰੁ
 ਖਲੋਮਾ॥ ਮਹੀਮਦਰਸੁਲਭਿਰੇਹੈਖੜੇ॥ ਜਿਨਏਕਨਾਮੁਜਾਨਿ॥ ਮਾਂਸੋਭਿਹਚੜੇ॥ ਸੁਣਿਰੇ
 ਮੀਮਾਂਹੁਸੈਨੀਸਚਾ॥ ਗੁਰਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਨਾਨਕਦਸੇਸਚਾਰਾ॥ ਹੀਦੁਤਰਕਖੜੀਬ੍ਰਹਮ
 ਦਸਭਏਗੜੇਨੇਮਾਂਰੇ॥ ਕੋਈਗੁਰਮੁਖਿਇਸਨਾਨੀਉਤਰੇਪਾਰੇ॥ ਕਹੁਨਨਕਹਰਿਕੁਏ
 ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਨੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਤਬਗੁਏ॥ ਮਾਸੁਖਾਲਾ॥ ਤਬਫੇਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿ॥ ਮ
 ਅਰੇਤਮਾਕੀਆਬਕਬਾਦਬਕਿ॥ ਮਾਂਹੈਸੁ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ ਮਾਂਬਕੋਬਕਾਂ
 ਉਏਕਖੁਦਾਇ॥ ਦੂਸਰਨਜਰਤਲੈਲਲਿ॥ ਮਾਂਭੀ॥ ਹਸਨਹੁਸੈਨਬੀਦੇਜਗਤਮੇਕੀਏ॥
 ਹੁਕਮੀਭਿਜੇਹੁਕਮੁਸਦੀਏ॥ ਏਕਾਨੀਰੋਜਨੁਜੀਸਨੇਜਾਂਨਿ॥ ਮਾਂਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਕਾਮਰਮੁ
 ਪਛਾਂਨਿ॥ ਮਾਂਕਹਤਨਨਕਸੁਦਹੁਸੈਨੀਸਾਹ॥ ਏਕਪਛਾਣੈਤਾਹੋਵੈਬੇਪਰਵਹਾ॥

ਤਬ ਉਹ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਉਠੇ ਨਹੀਂ ਜੀ ਮੈਂ ਮੁਰੀ ਦਹਾਂ ਤੇ ਰਾਇ ਹੁਕਮੈਂ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਹੋਇ
 ਗਾਇਆਂ ਕਹਣ ਲਗਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹਸਾਨਿ ਹੁਸੈ ਨਕੀ ਜਾਗਾ ਪੀਰ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਅੱਖ
 ਤਾ ਘਰਿ ਤੇ ਮੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਾਇ ਲਿਆਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਕਰ
 ਤਾਰਤ ਸਾਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇ ਪਰਸਾਨੂੰ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਦਾ ਘਰਿ ਦਸੁ। ਤਬ ਹੁਸੈ ਨੀ ਕਹਿਅ
 ਮੈ ਉਸਨੂੰ ਮੇਥੇ ਹੀ ਸਦ ਲਿਆਵਦਾ ਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਕਹਿਅ
 ਤੈ ਜਾਵਦਹੈ ਭਾਸਾ ਦਿਲੇ ਅੰਭੀ। ਤਬ ਉਹ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਨੂੰ ਸਾਦਿ ਲਿਆਇਆ। ਤਬ
 ਬਉਹ ਅੰਭੀ ਮਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਪਰਬਤ ਭਜਨਾ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੋਏ ਸੋ ਤਾ ਅੰ
 ਬਿਤ ਭਾਨ ਭੀ ਖੜੇ ਹੋਏ ਰਹਿਅ। ਪਰ ਪਹਲੇ ਹੁਸੈ ਨੀ ਤੇ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ
 ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਉਣ ਸਦਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਹੁਸੈ ਨੀ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਮੇਕਾ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਰਹੈ ਨਾ ਉਨ
 ਨਕਾ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਅੰਭੀ ਅੰਚਲੁਤਾ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਤੇ ਨਪਹਰ ਖੜਾ
 ਰਹਿਅ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਖੜੇ ਰਹੇ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਸ ਦਉਤੇ ਅੰ
 ਇਤ ਮੈ ਉਠ ਖੜੇ ਤਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਸ ਦਪਰ ਬੈਠ ਰਾਏ। ਤਬ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ
 ਨਭੀ ਨਜੀ ਕਾ ਅੰਭੀ ਕੇ ਬੈਠ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁਹਤੇ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਅੰਭੀ ਉਰਾਈ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਜੀ ਸਾਤਿ ਕਾਰਿ ਤਾਰ ਰਜੀ ਹੈ
 ਤਬ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾਂ ਤੇ ਰਜੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਡੇਰੇ ਚਲੀਐ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਅੰਭੀ ਪਰਸਾਦੁ ਤਾ ਪਾਇਆ ਮਾਹਾ ਪਰ
 ਭਾਈ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਮਾਤਾ ਕੋਲੀ ਪਿਤਾ ਅਬਰਜੇ ਤੇ ਰਜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੰ
 ਬਿਤ ਭਾਨ ਕਹਿਅ ਸਾਹਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਨ ਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾਨ ਉਜਾਨ ਤੇ ਹੋ ਸੁ।

ਅਰੁਤਮਕਉਸਿਵਾਨਹੀਸਕਤਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ। ਅੰਗੁਈਤੰਨਹੀਜਾਤਤੋ ੨੧੦
 ਮੈਦਸਤਹੈ। ਅਰੁਭਾਈਵਹੁਸਮਾਨਹੀਜਾਤਤਹੈ। ਜਬਵੇਤੇਮੈਤਮਰਜੇਜਨਕਕੇਮੁਸਾਹ
 ਬੁਨਜੀਕੀਥਾ। ਤਬਤੈਨੇਮਾਂਗੀ। ਅਏਕਮਨੁਖਾ। ਆਪੁਏਹਾਬਤੇਪਰਕੁਹਾਇਕੁਹਾਇਤੈਨੇ
 ਮਾਂਗੀ। ਅਤੇਰਕਰਜਬਤਬਤੈਮਨਸਕੋਮਚਦੀਆ। ਤਬਤੈਰਜੇਕੇਪਾਸਾ। ਆਇਮਾਂਗੀ।
 ਤਬਰਜਤੇਰੇਸਮਏਪਿਠਦੇਬੈਠਾ। ਅਰੁਮੁਹੋਬੁਲਵੈਨਹੀ। ਤਬਤੇਰੇਮਨਮੈਮਸੋਸੁਆਇ
 ਅਜੋਮਬਹਮਾਰੇਜੀਵਣੈਕੀਕੀਮਹੈ। ਇਸਤੇਮਰਦਹੀਭੁਲਹੈ। ਤਬਤੁਫੇਰਰਜੇਪਾ
 ਸਮਾਂ। ਇਮਾਬਹੁਤਾ। ਅਪਿਨਹੈ। ਇਕੋਕਾਹੀ। ਅਮੈਨੂੰਬਖਸੀਏਜੀ। ਤਬਹਮਨੇਕਾਹੀ। ਅੰ
 ਗੁਈਤਪੁਤੇਰਾਪੁਰਹੈ। ਇਮਾਪਰਤੈਮਨੁਖਮਾਂਗੀ। ਅੰਗੈ। ਇਸਦਾਸਦਕਾਤੇਨੂੰਸਤਿ
 ਜਨਮੁਤੇਨੂੰਤਰਕਦੇ। ਪਾਰਿਰਖੇਗਾ। ਅਤੇਮਠਵੇਜਨਮੁਖੜੀਦੇ। ਪਾਰਿਅਵੇਗਾ। ਸੋ
 ਭਾਈਸਤਿਜਨਮੁਇਸੇਨਗਰੀਤਰਕਹੋਦਾਰਹੀ। ਅਤੇਮਠਵੇਜਨਮੁਖੜੀਦਾਪੁ
 ਤਹੈ। ਇਮਾਹੈਸੁਆਮਤੇਰਜੇਦਵਚਨੁਇਹੁਭੀਹੈ। ਇਮਾਂਸੀਜੋਕਲੁਜੁਗਾਵਿਚਾਮਸੀਨ
 ਨਕਦੇਉਤਾਰਹੈ। ਵਗੇਤਬਤੇਰਾਉਪਾਰਹੈਸੀ। ਸੋਭਾਈਤੇਰੇਨਾਲਸਾਭਾਵਚਨੁਹੈਗੁਣਿ
 ਤੈਨੂੰ। ਅਸੀਰਰਤਾਰਨੇਉਪਾਰਦੇਵਾਸਤੇਅੰਦੇਹੈਨਾ। ਤਬਾਮੀਬਿਤਭਾਨੁਕਾਹੀ। ਅੰਗੁ
 ਲਾਜੀ। ਅੰਗੁਤੈਨਿਸਾਹੈਈ। ਪਰੁਇਕਮੇਰੀਨਿਸਾਹੈਈਨਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ
 ਆਮਾਪੁਭਾਈਨਿਸਾਕਿਉਨਾਹੈਈ। ਤਬਾਮੀਬਿਤਭਾਨੁਕਾਹੀ। ਅਜੀਸਤਿਜੁਗਮੈਅਰੁ
 ਦਾਮਾਪੁਰਮੈਅਤੇਤਮਰਨਾਉਕੀਆਬਾ। ਅਰੁਕਲੁਜੁਗਮੈਤੇਤੇਮੈਕਹਾਰਹੈ। ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ। ਅਸਤਿਜੁਗਮੈਨਮਾਮਿਹਰਵਾਨਹੈਤਾ। ਅਰੁਤੇਤੇਮੈਤਮਜਾਨਤੈਹੈ
 ਜੋਬਿਦੇਹੀਥੇ। ਅਰੁਦਾਮਾਪੁਰਮੈਅਤਿਸਮੈਵਾਸਨਚਲਗਈਤੈਹੈਦੂਤੇਲੀਕੇਪਰਵਸੇ।

ਕਲੁਜੁਗਮੈਨਨਕਾਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਂਉ॥ਅਵਰਸਮਗੀਕਾਂਛੋਡੀਆਂਬਾਂਉ॥ਅਕਾਂਲਮੁ
 ਰਤਿਕਾਸਿਮਰਨਕਰਤੇ॥ਗਰੁਤੁਜੁਨਿਅਬਨਹੀਪੜਤੇ॥ਜਬਕਾਸਾਪਸਿਗੁਹਮਪਾਂਇ
 ॥ਆਹਰਖਸੋਗਸਭਮਨਤੇਗਵਾਇਆ॥ਕਹੂੰਨਨਕਜਬਰਦੇਦਿਅੰਲਾਸਭਮੇਦੇਖਿ
 ॥ਅਏਕਗੋਪਲਾਤਬਾਮੀਬਿਤਭਾਂਨਕਾਹੀ॥ਅਗੁਰੂਜੀਮੇਰੇਚਹੁਜੁਗਾਕੇਨਾਮੁਦਸੀਏ
 ਜੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ਅੰਸਾਤਿਜੁਗਾਸੁਨਿਯਾਰਘਰਮੇਹੋਤੇ॥ਤਬਤਮਕੀਨਿ
 ਭਗਤਿਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰੀ॥ਦੁਆਪੁਰਬਾਮਦਘਰਹੋਤੇ॥ਝੇਤੇਰਜੁਪੁਤਘਾਰਿਬਸਤੇ॥ਕਲ
 ਜੁਗਮੁਸੰਦੀਖੜੀਹੁਏ॥ਇਨਚਭਿਹਾਕੇਨਾਮੁਸੁਣੇਉ॥ਸਾਤਿਜੁਗਮਨੀਰਾਮਨਾਮਹੋਤ ॥
 ਦੁਆਪੁਰਹਾਰੀਦਿਅੰਲੁਪੰਡਤਹੋਤਾ॥ਝੇਤੇਤੇਗਚੰਦਨਾਮੁਤਮਾਰਾ॥ਕਲਜੁਗਾਮੀ
 ਬਿਤਭਾਂਨਾਨਿਸਤਾਰਾ॥ਤਬਾਮੀਬਿਤਭਾਂਨਕਾਹੀ॥ਅੰਜੀਮੇਰੇਮਰਜਨਮੁਤਰਕਦੇਘਰ
 ਹੋਏਹੋਨਿਸੋਗੀਦਸੀਏਜੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ਅੰਭਾਈਜੀਇਸੇਸੋਹਰਿਮੇਹੁਦਾਰ
 ਹੀਅੰਹੋ॥ਹੁਸੈਨੀਅੰਕੇਘਾਰਿਮੇਏਕਬਰਅਲੀਖਾ॥ਦੂਸਰੀਬਾਰਸਮਸੇਰਖਾਂ॥ਤੀਸਰੀ
 ਬਾਰੀਹਸਨਖਾਂ॥ਚੌਥੀਵਾਰੀਬਹਾਦਰਖਾਂ॥ਪੰਜਵੀਵਾਰਹੁਸੈਨਖਾਂ॥ਛੇਵੀਵਾਰੀਦੁਲੇਖਾਂ
 ਸਾਤੀਵੀਵਰਕਕਨੀਖਾਂ॥ਅਠਵੀਵਾਰਾਮਲੀਅਸਕਰਖਾਂ॥ਅਤੇਹੁਇਤ੍ਰਿਸਾਬੋਵਿਛਾੜੀ
 ਅੰਇਤਨੇਜਨਮੁਹੋਏਅਹੋ॥ਹੁਇਤੇਗਾਮਤੇਅਸਤਾਮੇਲੁਹੋਏਅੰਹੋ॥ਪਰਸਾਤਤੈ
 ਨਾਨੁਵਚਨੁਆਹਾ॥ਤਬਭਿਹੁਮਥਾਦੇਕਕਾਰਿਘਾਰਿਨੂੰਚਾਲਿਅੰ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕ
 ਹੀਅੰਕੀਥੇਜਲਾਹੈਸੁ॥ਤਬਾਮੀਬਿਤਭਾਂਨਕਾਹੀ॥ਅੰਮੇਜੀਕੀਮੁਜਾਨਾਹਾਂ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਚੁਪਕਾਰਿਰਹੇ॥ਤਬਮੇਕਾਹੀਅੰਗੁਰੂਜੀਅੰਬਿਤਭਾਂਨਨਾਲਤਾਂਵਡੀਕਿਰਪਾਂਹੋਈ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ਅੰਭਾਈਬਾਲਾਭਿਹੁਤਾਗੁਰੂਦੀਜਾਗਾਹੋਵੇਗਾ॥ਅਤੇਉਸਨੂੰਏ

ਬੇਤੇ ਕੋਹ ਤੀਹ ਕੁ ਸਹ ਰਹੈ ਕੀ ਸਨੁ ਪੁਰਨ ਉਹੈ ਤੇ ਬੇਲੇ ਜਾਂ ਇਕੋ ਇਸਨੁ ਮਜੀ ਬਹ ਵਣਹੈ ਸੁ ੨੧੯
 ਅਤੇ ਦੋਹੈ ਰੁਸਾਧਹੈ ਨਿਓਨ ਦੀਭੀ ਇਸੇ ਦੇ ਪਰਸੈ ਗਕ ਰਕੈ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਬ ਫੇਰ ਕੁਈ
 ਬਾਲੇ ਕਾਹੀ ਅਜੀ ਗੀ ਵਨਿਵਾਜੁ ਇਹੁ ਲਾਭੁ ਪਰਤੀਹੈ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀ ਕਿਉਹੈ ਤਬ ਹੁ
 ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਾਹੀ ਅਬਲਾਇ ਸਬਲਾਇ ਤਦਨਾ ਉਕਰ ਬਲਾਇ ਤਹੈ ਅਤੇ ਹਜਾਰ
 ਕੋਹ ਵਿਚ ਸੁਰਖਾ ਜੀ ਮੀਹੈ ਅਤੇ ਵਿਚ ਨਗਰੀ ਅੰਸਹਰ ਵਸਦੇਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਭੁਈ ਬ
 ਲਾਸ ਜਦ ਹਸਨ ਹੁਸੈ ਨਖਾਂ ਸਜਦ ਮਾਰੇਹੈ ਤੀ ਮੀਦੇ ਪਛੈ ਜੋ ਇਹੁ ਉਹੁ ਬਿਲਾਇ ਤਹੈ
 ਅਤੇ ਸੇਬਰ ਕਤ ਵਾਲੇ ਉਨ ਦੇ ਲੋਹੁ ਦਾਰੀ ਹੁਹੈ ਪਰਤੀ ਵੀਦੇ ਪਿਛੈ ਜੋ ਮੁਏਹੈ ਫੇਰ ਚੋ
 ਰਾਸੀ ਵਿਚ ਪਏਹੈ ਹੁਇ ਘੋਰ ਕਾਲਿ ਜੁਗ ਵਿਚ ਗਏ ਅਇਹੁ ਉਨ ਦੇ ਲੋਹੁ ਦੀ ਲਾਲਪ
 ਰਤੀਹੈ ਤਬ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਜੋ ਘਾਰਿ ਗਾਇ ਅੰਸੀ ਸੋਰ ਸੋਈ ਏਨੂੰ ਕਾਹੀ ਅੰਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਕਰ ਲੈਸਾ ਪਾਦੇ ਵਾਸਤਿ ਕੁਣ ਸਲੂਣ ਕੁਣ ਮਿਠਾ ਅਤੇ ਮੈਸਰ ਕਾਰਹੈ ਅਵਾ ਤਾਂ ਅੰਬਿ
 ਤ ਭਾਨ ਸਰਕਾਰੀ ਅੰਲੇਖਾਂ ਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਰ ਕੀ ਮੁਘਰਦ ਕਾਰਿ ਕੋ ਅੰਏ ਅੰਏ
 ਕੋਰ ਸੋਈ ਏਨੂੰ ਕਾਹੀ ਅੰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਰਸੋਈ ਏਕਾਹੀ ਅੰਜੀ ਤਿਯਾਰਹੈ ਅੰਬਿਤ
 ਭਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਹੈ ਹਲੀਇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੋਕੇ ਤਰਪਏ ਅੰਏ ਦੇ ਅੰਏ ਕੋਹਾ ਦੁਹ ਕਉ ਪਾਰਿ
 ਉਜਾੜ ਬਿਚਿ ਬੈਠੇ ਅਹੈ ਇਹੁ ਸਬਾਦਿ ਹੁਰੂਨ ਨਕਜੀ ਬੈਰਾ ਹੁਮੈਨ ਲੇਪੜ ਦੇ ਨਲੇਗਾ
 ਵਦੇਸੇ ਅਤੇ ਭੁਈ ਬਾਲਾ ਮਸਤ ਹੋਇ ਅਹੈ ਸੀਤਾ ਤੀਲ ਗੀ ਹੋਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰ
 ਬਿਚਿ ਸਬਾਦਿ ਬੋਲ ਦੇਸੇ ਲਬੁ ਕਤ ਕੁੜ ਚੁਹੜਾ ਠਗੁ ਥਾਪਾ ਮੁਰਦਾਰਾ ਪਰਨਿਵਾਪ
 ਰਮਲੁ ਮੁਖੁ ਸੁਪੀ ਅਗਨਿ ਕੋ ਪੁਚੈ ਡਾਲਾ ਰਸਕਸਾ ਅਪਸਲਾ ਹਣੇ ਏਕਰ ਅਮੇਰੇ ਕਰ
 ਤਗਾ ਬਾਬਾ ਬਲੀ ਮੇਪਾਤੀਹੈ ਉਤਮ ਸੇਦਰ ਉਤਮ ਕਹੀ ਮੇਨੀ ਚਕਰ ਮਬਾਹਿਰੇ

ਗੁਸੇਠਾਂਗੁਸੁਪਾਕਾਂਮਣਗੁਪਰਮਲੁਕੀਵਾਂਸੁ। ਗੁਸੁਪ੍ਰੇਰਸੁਸੇਜਾਂਮਿਹਰਗੁਸੁਮੀਠਾਂਗੁ
 ਮਾਂਸੁ। ਏਤੇਗੁਸੁਸਰੀਰਕੈਕੈਘਟਿਨਾਂਮੁਨਿਵਾਂਸੁ। ਜਿਤੁਬੋਲਿਅੰਪਤਿਪਾਈ। ਮੇਸੋਬੋਲਿ
 ਅਪਰਵਾਣੁ। ਫਿਕਬੋਲਿਬਿਗੁਚਣਾਸੁਣ। ਮੁਰਖਮਨਮਜਾਣਾ। ਜੋਤਿਸੁਭਵੈਸੋਭਲਾ
 ਅਭਿਰਕੀਅਕਹੁਵਖਾਂਵਾ। ਤਿਨਮਾਤਿਤਿਨਪਾਤਿਤਿਨਪਨੁਪਲੈਜਿਨਾਹਿਰਦੈਰ
 ਹੀਅੰਸਮਾਇ। ਤਿਨਕਾਕੀਅੰਸਲਾਹਣਾ। ਅਵਰਸੁਆਲਿਓਕਾਂਇ। ਨਾਨਕਨਦਰੀ
 ਬਾਹਰੇਰਾਚਹਿਦਾਨੁਨਾਂਮਾਂਇ। ਤਬਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਪ੍ਰਸਾਦਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਗੈਰ
 ਖਕੈਮਸਾਟੈਕੀਅੰ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਅਕਰਤਰੁਭਲਕਰੈਅਪੁਣੈਨਾਮੁ
 ਦੀਵਾਤਿਦੇਵੀ। ਅਤੇਭਾਈਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਇਹਾਕੀਅੰਲੈਮਾਂਇਅਹੂੰ। ਤਾਂਇਨਾਅੰ
 ਖਿਅੰਤੁਸਾਡੇਵਾਸਤੇਪ੍ਰਸਾਦਲਿਅੰਇਅੰਗਾਂ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਅੰਭਾਈ
 ਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਜਦਤੈਅਪੁਣੈਯਾਰਨੂੰਲਿਅੰਵੈਗਾਤਦਾਅਸੀਪ੍ਰਸਾਦਪਾਵਾਰੇਸੁ।
 ਤਬਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਕਹੀਅੰਜੀਯਾਰਤਾਮੇਰਕੋਈਨਹੀਛੁਦਾਨਿਰਕਾਰਤੇ। ਅਤੇਯਾਰ
 ਤਾਸਾਡਾਤੁਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹੀਅੰਭਾਈਜੀਨਲਲੁਰਾਂਤਿਕੀਰਤਨਿਵਿਚ
 ਪਰਚਦੇਹੈ। ਹੀਸੁਲੁਹਾਰਾਅਤੇਸੀਹਾਂਛੀਬਾਂਭਿਨਨੂੰਲਿਅੰਵੈਗਾਂਤਬਅਸੀਪ੍ਰਸਾਦਪ
 ਵੇਗੋ। ਤਬਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਕਹੀਅੰਜੀਪ੍ਰਸਾਦਮੁਹਲੇਦੇਤਾਮੇਜਾਦਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹੀਅੰਭਾਈਅਸੀਪ੍ਰਸਾਦਦੇਵਾਸਤੇਹਜਾਰਕੋਹਦੇਨਹੀਅਏਹੈ। ਅਸੀਸਾਧਾਸੀ
 ਤਾਦੇਦਰਸਨੁਨੂੰਅਏਹੈ। ਅਤੇਸਾਡੇਰਿਦੇਇਚੈਇਹੁੰਤੇਰੀਅਰੁਹੀਸੁਲੁਹਾਰਵੇਤੇ
 ਸੀਹੇਛੀਬੇਦੇਤਿਹਾਦੇਕਪਾਂਦਖੋਲੀਐ। ਤਬਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਸਮਾਇਅੰਭਾਈਸਾਂਪੁਤ
 ਸਦਾਅਖਦਹੈਇਸੇਗਲੁਵਾਸਤੇਅਸੀਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਅੰਚੋ। ਤਾਅੰਬਿਤੁਭਾਨੁਕ

ਹਿਅੰਜੀਮਿਸਦਦਾਹਾਂ ਤਬਸੈਹਰਿਵੇਚਿਅੰਇਅੰਮਤੇਲਗਦੋਲਵਟੋਲੁਕੇਹਿਸੁਅਤੇਸੀ ੨੧੨
 ਹੇਨੂੰਲਿਅੰਇਅੰਮਰੁਕਹਿਅੰਚਲੋਦਿਅਲੁਜੀਤਮੇਏਕਸਾਧਬੁਲਵਤਹੈ। ਤਬਹਿਸੁ
 ਕਹਿਅੰਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਹਾਂਦਿਅੰਲੁਜੀਵਹੀਹੈ। ਤਬਹਿਸੁਲੁਹਾਰੁਤੇਸਿਹਿਛੀਬਾਂਦੋਵੇਸੁ
 ਵਕੇਮਗਨੁਹੋਇਗਏਸਮਾਂਪਜੁੜਗਈ। ਪਜਿਘੜੀਰਹੁਮੇਤੀਨੋਬੈਰੋਰਹਿਗਈ। ਜਬਾਇ
 ਨਦੀਸਮਾਂਧੁਲੀਤਬਓਨਤਰੇ। ਤਬਹਿਸੁਪੁਛਿਦਹੈਜੀਰੁਖਿਅੰਕਿਅੰਹੈਜੀਹੁਣਇਹੁ
 ਤਹਮਾਰੇਤੇਤੇਜੁਗਕੇਗੁਰੂਹੈ। ਅਰੁਰਾਜੇਜਨਕਕੇਓਤਾਰਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਹਮਾਰਗੁਰੂਹੈ। ਅ
 ਗੇਭੀਹਮਕਓਰੁਲਾਓਪਦੇਸੁਕਰਤਾਥਾ। ਤਬਾਮੀਬ੍ਰਿਤਭੰਨੁਕਹਿਅੰਬੋਲੀਤੋਸਾਤਿਕਰ
 ਤਾਰਕਹਤੇਹੈ। ਪਹਰੁਰਾਤਗਈਤਾਰਾਈਹਿਸੁਅਤੇਸੀਹੋਦਹਾਂਨੇ। ਅਨਕਹਿਗੁਰੂਜੀਕਰਤ
 ਰਕਰਤਾਰਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਸਾਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਹਿਸੁਰਾਈਸੀਹਾਂ। ਅਓਕਰ
 ਤਾਰਕੋਪਿਅੰਰਿਓ। ਤਬਹਿਸੁਕਹਿਅੰਗੀਬਾਨਿਵਜੁਅਸੀਤਾਨਹੀਜਾਂਦੇਸਿਵਾਣਦੇਸੁ
 ਅਪਣਾਨਾਉਥਾਉਵਰਣਦਸੀਮੇਜੀ। **ਸਲੋਕੁ** ਏਕੰਕਾਰੀਹਮਰਾਨਉ। ਦੂਸਰੇਕੇਹਮਥ
 ਓਨਪਾਂਉ। ਏਕੋਮਾਤਏਕੋਪਿਤਾ। ਨਿਰੰਕਾਰਪਛਾਨਤੋਦੂਜਾਛੂਦਾ। ਵਰਣਹਮਾਰਾਸਭ
 ਤੇਉਚਾ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਉਧਰੇਸਭਮੁਚਾ। ਬੇਗਮੁਪੁਰਹੈਹਮਾਰਾਥਾਉ। ਜਾਹਿਗਮੀਖੁਦੀ
 ਕਨਹੀਥਾਉ। ਏਕੰਕਾਰਕੇਅਧਾਰਹਮਰਹਤੇ। ਦੂਸਰਾਅਵਰਕੀਅਨਨਸਹਤੇ। ਕਹੁ
 ਨਨਕਹਮਾਇਹੁਰਸੁਪਾਂਇਅੰ। ਰੁਾਈਹਿਸੁਸੀਹਾਂਜਾ। ਅਪੁਗਵਾਂਇਅੰਤਾਸਭਾਕੀਛੁ
 ਪਾਇਅੰ। ੨॥ ਤਬਰਾਈਹਿਸੁਅਤੇਸੀਹਾਂਛੀਬਪੈਰੀਪਏ। ਸੋਓਠੰਨਨਹੀਤਾਰਾਈਹਿ
 ਸੁਕਹਿਅੰਜੀਅਪਣੈਮਨੋਰਬੁਕਹੋਤਦਾ। ਅਸੀਸਮਣੀਏਗੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਕਹਿਅੰਕਹੁਰਾਈਹਿਸੁਅਤੇਸੀਹਾਂਉਹੁਸਮਾਂਯਾਦਿਨਹੀਜਦਮੈਦੁਆਪਰਮੇਪ੍ਰਾਣਨਾਂ

ਥਤੇਲੀਕੇਘਾਰੀਮੈਂਹੋਤੇਬੇਹਮ। ਤਬਤੁੰਭਾਈਹੀਸੁਜੀਮੀਦਾਰਦੇਜਾਂਮੇਅਸਾਨਲਕੀਰਤਨੁ
ਕਰਦਾਸੀ। ਅਤੇਸੀਹਾਬਾਣੀਅਕੇਘਾਰੀਥਾਂ। ਪਰਤਗਾਤਿਤੁਮਾਰੀਪੁਰੀਹੋਈਬੀ। ਪਰਤ
ਸੀਦੋਨੋਅਪਸਾਵੀਚੇਬਹੁਤਪਿਅਚਕਰਤੇਬੇ। ਅਤੇਕੋਈਝਗੜਦੇਮਾਂਨੁਖਦੋਅਏ।
ਤਸੀਨਗਰੀਬਿਚਬੈਠੇਹੋਇਬੇ। ਅਤੇਉਹਮਾਨੁਖਦੋਨੋਲਝਿਪਏਬੇਤਸਾਂਕਿਸੇਨੂੰਹਾਂਇ
ਅਨਾਂਥਾਂ। ਦੁਹਾਂਵਿਚੋਈਕਨਿਰਬਲੁਜੋਥਾਓਸਨੂੰਰਾਂਫੀਅਚੋਟਾਲਗੀਆ। ਅਤੇਤੁ
ਸੀਅਪਦੈ। ਅਪਬਿਚਮਗਨੁਹੋਇਹਸਦੇਬੇ। ਤਬਉਹਨਿਰਬਲਪੁਰਖਨੋਨਿਰੰਕਾਰ
ਅਗੇਹਾਥਿਜੋੜੇਮਨਾਚਿਤਕਾਰੀਕੋ। ਜੋਇਨਾਨੂੰਭੀਜਨਮੁਦੇਹਮਤਲੋਕਾਵਿਖੇਕਲਜੁ
ਗਦਾਤਾਤਸਾਂਡੀਮਿਰਤਹੋਵਲਗੀਸਰਾਪੁਕਰਕੋ। ਅਤੇਮਿਰਤਝਬਤਸਾਂਨੂੰਇਸਵਾਂ
ਸਤੇਹੋਈਬੀ। ਜੋਪਹਿਲੇਹੀਤਸਾਲੜਦਿਅਨੂੰਹਟਾਂਇਦੇਵਾਂਸੀ। ਫੇਰਤਸੀਹਸੇਇਸ
ਵਾਸਤੇਉਸਦਾਸਰਾਪੁਲਗਾਂ। ਫੇਰਤਸੀਸਤ੍ਰੇਪਾਂਸਾਅਏਜੋਜੀਸਾਨੁਜਨਮੁਹੋ। ਤਬ
ਅਸੀਅਖਿਅਅਸਾਤਸਾਂਡਾਓਪਾਰਕਰਗੋਖਤਰਜਮਾਰਖੋਕਲਜੁਗਾਵਿਚਅਸੀ
ਤਸਾਂਨੂੰਮਿਲਗੇ। ਅਤੇਭਾਈਭਜਨੁਨਿਰੰਕਾਰਦਾਈਵੇਜਦਾਨਹੀਤਸਾਭਜਨੁਵਡਾਂ
ਕੀਤਾਅਹਾ। ਅਤੇਤੇਰਾਨਾਉਤਦਗੁਪਤੀਅਸੀ। ਅਤੇਸੀਹੇਦਾਨਾਉਲਾਲਜੀਰਾਂ
ਮਥਾਭੁਗਤਿਤਸਾਂਨੇਵਡੀਕੀਤੀਅਹੀ। ਪਰਕੋਈਕਸਰਗਹਿਗਈਹੋਈਸੋਅਸੀਹੁਤ
ਬਚਨੁਕੇਬੀਪੈਅਏਹੋਤਮਾਰੇਵਾਸਤੇ। ਤਬਹੀਸੁਸੀਹਿਮਥਾਦੋਕੀਆ। ਸਾਤੀਜੀਸਾਤਿਨਿ
ਰੰਕਾਰਅਤੇਤਸਾਂਵਿਚਭੇਦਨਹੀ। ਤਬਅੰਬਿਤਭਾਂਨਕਾਰੀਅੰਜੀਪ੍ਰਸਾਦਤਾਮੁਹਪਾਵੈ
ਗੀਬਨਿਵਾਜੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਸਿਸਤਾਂਉਇਸਨਾਨੁਕਰਣਹੋਭਾਈਜ
ਲੁਮਗਵੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਸਨਾਨੁਕੀਤਾਅਤੇਭਾਈਅੰਬਿਤਭਾਂਨਭੀਕੀਤਾਂਸੁ

ਫੇਰ ਪੁਸਾਂਦਿ ਪਵਦਲਗੇਤ ਬਾਛਿਅੰਨ੍ਹ ਪੁਸਾਂਦਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦਿਤਾ ॥ ਇਕ ਮੇਦੂਜਾ ਅੰ ੨੧੩
 ਬਿਤਭਾਂਨਤੀ ਸਰਾਉ ਸਦਾ ਅਵਮੀਦੁ ਭਾਈ ਹੀਸੁ ਅਤੇ ਸੀਹਾ ਅਤੇ ਛੇਵਰਾ ਮੇਸੁਰ ਪਛਿਤ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵੇਡ ਕੈ ਪੁਸਾਂਦਿ ਤਾਰਸ ਨੀ ਚਾੜਿਅੰ ਵੇਰਾ ਅਧਾਰਾ ਹੀ ਮਾਤਾ ਅੰ ਬਿਤਭਾਂਨੁ
 ਨ੍ਹਾ ਦਿਤਾ ਬੋੜਾ ਹੀਸੁ ਅਤੇ ਸੀਹੇ ਨ੍ਹਾ ਦਿਤਾ ॥ ਤਬ ਸੀਹੇ ਕਾਹੀ ਮਾਂਜੀ ਅੰ ਬਿਤਭਾਂਨੁ ਨ੍ਹਾ ਜੋਦਾਇ
 ਅਬਰਨੀ ਹੋ ਸੋ ਕਰੋ ਜੀ ਅਸੀਤਾ ॥ ਇਸ ਦੇ ਗੁਲਾ ਮੁਹਾਨ ਲੇਤੇ ਹੋ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਨ ਹੋ ਸੋਇ
 ਸੇਭਿ ਪਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ॥ ਮੇਜੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਹੀ ਨ੍ਹਾ ਹਿਕੋ ਜੇਹਾਂ
 ਕਰਨ ਹੋ ॥ ਤਬ ਅੰ ਬਿਤਭਾਂਨੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਜੁਰਾ ਜੋ ਪੁਸਦੁ ਮੁਹੁ ਪਾਂਇ ਅੰ ਸੋਖੁ ਮਾਂਚੀ ਚੜ
 ਗਈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਾਤਿ ਕਰਤਾਰ ਸਾਤਿ ਕਰਤਾਰ ਕਾਹੀ ਕੋਛੈ ਦਿਤੇ ਸੋਖੁ ਮਾਂਚੀ
 ਉਤਰਿ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਅੰ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਭਾਈ ਅੰ ਬਿਤਭਾਂਨੁ
 ਅਸਾਂ ਤੇ ਨ੍ਹਾ ਮੇਜੀ ਬੈਰਾਲ ਵਾਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰ ਵਾਹੀ ਤੇ ਨ੍ਹਾ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਸੀਗਾ ਤਬ ਹੁਤੁ ਹੋਵਨੀ ਗੋ
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਜਪਣਾ ਅਤੇ ਮਾਪਣੈ ਮੇਲੀ ਅੰ ਤੇ ਜਪਾਉਣਾ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਇ
 ਹੁਚੀ ਜਪਹ ਲੇਹੀ ਸੁਦੀ ਮਾਂਹੀ ॥ ਪਗਾਇ ਉਹੈ ਜੋ ਸੀਸਾਰੀ ਜਾ ਮੇਭਿ ਸਤੇ ਉਤਮੁ ਹੋ ॥ ਅਤੇ
 ਤੇਰੀ ਮੋਭਿ ਤਸਤ ਵਾਰੀ ॥ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਸੀ ॥ ਪਛੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸੁਲੁਹ ਰਹੇ ਸੀ ॥ ਪਜੀ ਵੇਰੇ ਉਹੁ ਰਹ
 ਸੀ ॥ ਫੇਰ ਸੀਹਾਂ ਛੀਬਾ ਦਸ ਵੇਰੇ ਰਹ ਸੀ ॥ ਫੇਰ ਅਗੇ ਜੀ ਸੁਪਰ ਬਹਿਦੀ ਨਜਰ ਹੋ ਸੀ ॥ ਸੋ
 ਰਹ ਸੀ ॥ ਇਕੁ ਖੜੇ ਦਾ ਹੋ ਸੀ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਦਾ ਸੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਪਰਨਾਂ
 ਏਦਿਤਾ ॥ ਤਾਂ ਅੰ ਬਿਤਭਾਂਨੁ ਦੇ ਕਪਾਂਦ ਪੁਲੁਗਾਏ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਤੇ ਸੀ
 ਰਗ ਖਿਅੰ ॥ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅੰ ਬਿਤਭਾਂਨੁ ਵਲੁ ਨਜਰ ਹੋਈ ॥ ਤਸਵਾ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਈ ਸੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਗੁ ਮਲਾਰਾ ਵਿਚ ਸਬਾਇ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ॥ ਬਾਹੀ ਕਪੜ ਬੋਲੇ ਬੈਠਾ ਲੀਮਾਂ

ਕੁਕਾਲੇਤੇਰੇਨੋਣਾ। ਕਬਹੂੰਸਾਹਿਬੁਦੇਖਿਆਬੁੰਝਾ। ਉਡਾਉਡਚੜਾ। ਅਸਮਾਂਨੁ। ਸ
 ਹਿਬੁਸਮਰਥਤੇਰੇਰੁਣਾ। ਗਹਾਉ। ਜਲਿਖਲਿਰੁਗਰੁਦੇਖਾਂਤੀਗ। ਥਾਨਥਨਤਰ
 ਸਾਹਿਬੁਬੀਗ। ਰਾਜਿਸੁਤਨੁਸਾਜਦੀਏਨਲਖਿਭਾ। ਅਤਿਤ੍ਰਿਸਨਾਉਡਣੇਕੀਡੀਣਾ।
 ਨਦਰਕਰੇਤਬੰਧਾਧੀਗ। ਜੀਉਵੇਖਾਂਲੋਤਿਉਵੇਖਾਂਬੀਗ। ਤਨਾਇਹੁਤਨੁਜਾਂਹੀਗ।
 ਨਜਾਹਿਗੋਖਿਭਾ। ਪਉਣਪਾਂਤੀ। ਅਗਨੀਕਾਸਨਬੰਧਾ। ਨਨਕਕਰਮੁਹੋਵੈਜਪੀਅੰ
 ਕਰਗੁਰਪੀਗ। ਸਚਿਸਮਵੈ। ਇਹੁਸਰੀਗ। ਮਾਇਆਮਨਹੁਨਵੀਸਰੈਮਗੀਦੀਆਂ
 ਦੀਆਂ। ਸੋਪ੍ਰਭਾਚੇਤਨ। ਅਵਨੀਨਨਕਨਹੀਕਰਮੁ। ੪। ਤਬਗੁਰੁਜੀ। ਅੰਬਿਤਭਾਨੁ
 ਨਿਕਾਹੀ। ਅੰਭਾਈਹੁਣਤ੍ਰਿਐਬੋਚਲੁਕਿਸਨਪੁਰਚਲਰਹਾ। ਤਬਾਮੰਬਿਤਭਾਨੁਤਰ
 ਪਇਆਨਾਲੇਹੀਸੁਅਤੇਸੀਹਾਇਕਪਲਕਮੈਆਂਏ। ਅਤੇਅਗੋਕੁਦਰਤਸਹਰ
 ਵਿਚਾਇਹਾਤਿਨੇਵਸਦੇਅਹੇਫੇਰਾਇਹੁਗੁਰੁਨਨਕਜੀਦੇਕਹੇ। ਅੰਬਿਤਭਾਨੁਹੀ
 ਸੁਸੀਹਾ। ਅੰਏਰਹੇਸੇਕਿਸਨਪੁਗ। ਅਤੇਅੰਬਿਤਭਾਨੁਦੇਰੋਬਰੋਰਹਨੁਲਗੇ
 ਅਤੇਜੀਸਦਾ। ਅੰਬਿਤਭਾਨੁਦੇਵਨਸਾਸਦਦਾ। ਤਿਸਦਾਨਾਉਦਿਲਵਰਖਾਂ
 ਥਾਂ। ਤਿਸਨੇਸੁਣਿਆਂਜੋਕੋਈਦਰਵੇਸੁਆਂਏ। ਆਹੈਤਿਸਨੇਅੰਬਿਤਭਾਨੁਮੇਰੇ
 ਦਿਵਾਂਨਕੋਤਿਸਨੇਪੁਰਖੀਆਹੈ। ਚਲੋਤੋਤਿਸਕੋਸਾਥਦੋਬਾਤਕਰੀਏਜੋਤਿ
 ਸਨੇਕੀਆਂਬੁਝੀਹੈ। ਤਬਉਹੁਚੜਤਕਰਕੈਆਇਆਂ। ਤਬਾਮਗੋਗੁਰੁਜੀ
 ਸਬਾਦਿਪੜਦੇਸੇ। **ਸਲੋਕੁ**। ਏਕੀਕਾਰਗਮਾਰਾਖਾਵਦਾਜੀਸਨੇਸਾਜਨਿਵਾਂਜੇ
 ਦੁਸਰਕੀਹਮਤਲਬਨਭਰਤੇਗੀਨਤੇਗੁਨਅਗਾਂਧੋ। ਸਭਮੈਦੇਖਿਆਏਕ
 ਗੁਪਾਲਾ। ਦੁਸਰਅਵਰਨਜਾਨਾ। ਕਹੁਨਨਕਹਮਭੁਏਜੋਫਾਰਕਏਕੀਕਾਰੁ

ਮਮਨਾ। ਏਕਾਦਿਸਾਟਿਜੋਦੀਨੀਸਿਤੋਸਭਤੇਪਰੇਪਰੇਗੇ। ਦੁਸਰੁਕੋਈਮਰਮੁਨਪਵਤਰ ੨੧੪
 ਹੇਊਰੇਊਰੇਗੇ। ਸਤਜਨਮਪਰਹੋਗੁਰਿਪਾਲਾ। ਦੁਖਦਰਦਭੁਰਮਾਬਿਨਸੈਤਤਕਾਲਾ।
 ਕਹੁਨਨਕਜੋਨਿਰਿਜਨੁਸਿਤਹੋਕੀਏ। ਮਨੋਨਵਕਹੋਇਸਿਸਾਰੁਲੀਘੀਏ। ਜੋਜੋਊਨਕੀ
 ਓਈ। ਮਵੋ। ਸੋਸੋਜਮਕਾਤੁਰੁਨਹੀਪਵੋ। ਮਨਕੇਭੁਰਮਾਮਿਦੈਸਭਦੋਖਾ। ਸਾਧਸਿਗਹਉਮੇ
 ਮਲੁਤੋਟਾ। ਕਹੁਨਨਕਜਬਨਿਰਿਜਨੁਪਾਇਆ। ਤਬਕਾਹਮਨੈਸਭਭੁਰਮਗਵਾਂਦਿ
 ਮਾਂ। ਜਬਸਬਾਦਿਕਾਭੋਗਪਾਇਆ। ਤਬਾਦਿਲਵਰਖਾਮਾਂਦਿ। ਫਿਰਿਮਾਂ। ਮਰੁਮਾਂਦਿ
 ਕੇਕਹੀ। ਮਾਸਲਾਮਾਲੇਕਮੁਹੋਦਰਵੇਸੁ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਮਾਲੇਕਮਸਲਾਮੁ
 ਮਾਹੋਦਿਲਵਰਖਾਂ। ਤਬਾਦਿਲਵਰਖਾਂਕਹੀ। ਮਾਂਤੁਤਾਇਸਟੀਹੋਜੋਮੇਰੇਦਿਵਾਂਨਕਉ
 ਗਵਾਇਆਹੋ। ਮਰੁਏਕਲੁਹਾਂਰਕੋਏਕਛੀਧੇਕਉਕਹੁਤੈਨੇਕੀ। ਮਾਂਸਿਰਪਾਂਦਿਮਾਂ
 ਹੋ। ਨਹੀਤੋਮੈਤੈਨੂੰਹਸਨਹੁਸੈਨਕੇਫੇਰਕੇਮਾਹਿਲਿ। ਮਵੋਗਾਮੁਸਲਮਾਨੁਕਰੋਗਾ। ਤਬ
 ਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਮਾਂਨਹਮਾਂਹਿਦੁਨਾਮੁਸਲਮਾਂਨਾ। ਦੋਨੋਕਾਹਮਛੋਡੀ। ਮਾਂਦੁਕਾਨੁ
 ਏਕੀਏਕੁਕੀ। ਮਾਂਸੁਬਹਾਨੁ। ਨਨਕਾਤਿਸਕਾਹੋਸੁਗਲਾਮੁ। ਹਸਨਹੁਸੈਨਕੀਏਜਗਤ
 ਮੈਬੀਏ। ਪਥਪਰਵਦਗਾਰਮੋਰੁਸਭਗੀਏ। ਕਹੁਹੁਸੈਨੀਜੋਕਾਮੁਕੋਲਗਾ। ਤਿਸਕਾਰੁ
 ਹੋਇ। ਮਾਂਦਗਬਾਜਾ। ਸਭਤੇਪਰੇਪਰੇਕਰਜਾਂਨਾ। ਸੋਸਾਹਿਬਦਰਸਚਾਮਾਂਨਾ। ਜਿਸਨੈ
 ਸਭਮੈਏਕਹੀਜਾਂਨਿ। ਮਾਂਸੋਸਿਤੋਨੈਮਰਮਪਛਾਨਿ। ਮਾਂਮੋਰਨਹੀਜਾਨਤਜਗਾਮੀਧ ੧
 ਸਭਮੈਏਖਣਾਬਡਾਹੋਧੀਧਾ। ਕਿਸੇਕਾਕੀ। ਮਾਂਕੋਊਵਡੁਹੋਇ। ਮਾਂਮਾਪਕਰਤਾਰਰਲਾਂ
 ਏਸਮੋਇ। ਮਾਂਕਹੁਨਨਕਹਮਹੋਤਿਸਕੇਕੇਖਾਰੀ। ਸੋਦਰਗਹਵਡਾਜੀਤਕੋਹਾਰੀ।
 ਤਬਫੇਰਹੁਸੈਨੀਕਹੀ। ਮਾਂਤਮਮੁਸਲੁਮਾਨੁਹੋਕਛੁਖਾਵੋਤੋਭਿਜਵਵੇ। ਤਬਗੁਰੁਨਾਂ

ਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਸਾਹਜੀਕਰਤਾਰਤੇਰਾਭਲਾਕਰੈ। ਤਬਸਾਹੁਸੈਨੀਨਿਅੰਬਿਤਭਾਂਡੁ
 ਨੂੰਕਾਹੀਆਂਕਿਉਭਾਈਹਮਾਰਾਕਾਂਮੁਦਿਵਾਨੀਕਾਤੈਨੇਨਹੀਕਰਵਾ। ਤਬਅੰਬਿਤਭਾਂਡੁ
 ਚੁਪਕਾਰਿਰਹੀਆਂ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਸਾਹਜੀਇਸਕੋਕੀਆਂਕਹੇਤੇਹੋਸੁ
 ਜੋਕਛੁਕਹਣਹੋਸੋਹਮਕਉਕਹੋ। ਤਬਹੁਸੈਨੀਕਾਹੀਆਂਤਮਹਮਾਰਾਲੇਖਾਪੁਰਾਕਰਦੇ
 ਖਾਂ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਭਾਈਦਿਲਵਰਖਾਂਜੀਹੁਣਤੋਇਹੁਗ੍ਰਿਸਤੀਜਾਮੇ
 ਤੇਫਰਕਹੁਆਹੈ। ਜੋਹੁਣਇਸਕੋਦੁਖਾਂਵੈਗਾਤੋਆਪੁਰੀਦੁਖੇਗਾ। ਤਬਇਹੁਗਲੁਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਨਿਕਹੀਤਬਸਜਦਤਮਕਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਕਹਾਇਲਗਾਸੁਣਤੋਰੇਦਰਵੇਸਮੁਲ
 ਖੁਕੋਤਮਨੇਖੁਆਂਰੁਕੀਆਹੈ। ਤਮਕੋਕੀਸੀਪਾਤਸਾਹੁਪੀਰਕੇਉਮਰਾਉਕਾਡਰੁਨਹੀ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਾਦਿਕਾਹੀਆਂ **ਪੁਰਾਤੀਮਹਲਾ ੧**। ਮਸਦਕਰਉਮੁਰਖੁਜਗਕ
 ਹੀਆਂ। ਅਧਕਬਕਉਤੇਗੀਲਿਵਰਹੀਆਂ। ਭੂਲਚੁਕਤੇਰੇਦਰਬਾਰਾਨਾਮੁਬਿਨਕੈਸੇ
 ਅਚਾਰਾ। ੧। ਅੇਸਾਝੂਠਮੁਠੇਸੀਸਾਰਾ। ਨਿੰਦਕਾਨਿੰਦੈਮੁਝੈਪਿਆਰਾ। ਜੀਸਕੋਨਿੰਦੈਸੋਈ
 ਬਿਧਜਾਣੈ। ਜੀਸਨੋਨਦਾਰਿਕਰੇਸੋਈਬਿਧਜਾਣੈ। ਮੇਮੇਲੋਉਜਲੁਸਚਸੋਇ। ਉਤਮੁਆ
 ਖਿਠਾਉਚਹੋਇ। ਮਨਮੁਖਭੂਲਮਹਾਂਬਿਖੁਖਾਇ। ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਇਸੋਰਚੈਨਾਇ। ਅੰਧਾਂ
 ਬੋਲਾਮੁਗਧਗਵਾਰਾ। ਹੀਣਨੀਚਬੁਰੋਬਾਰੀਆਰਾ। ਨੀਪਨਕੋਧਨਨਾਮੁਪਿਆਰਾ। ਇਹੁ
 ਧਨੁਸਾਰਹੋਰੁਬਿਖਿਆਛਾਰਾ। ਉਸਤਾਤਿਨਿੰਦਾਸਬਾਦਿਬੀਚਾਰਾ। ਜੇਦੇਵੈਤਿਸਕੋਜੋਕ
 ਰਾ। ਤ੍ਰਿਬਖਸਾਹਿਤਾਜਾਤਿਪਾਤਿਹੋਇ। ਨਨਕਕਹੈਕਹਾਵੈਸੋਇ। ੫। **ਪੁਰਾਤੀਮਹਲਾ ੧**। ੫
 ਇਆਂਮੇਲੁਵਧਾਇਆਪੈਸੇਘਰਿਕੀਹਾਣਾ। ਬਕਬਕਵਦਚਲਾਇਆਂਬਿਨੁਨਵੈਬਿਖੁ
 ਜਾਣਾ। ਬਾਬਾਬਿਖਮਜਲੁਮਨੁਵਸਿਆਂ। ਬਿਬਲੁਣਾਰੀਸਹਜਪ੍ਰਗਾਸਿਆ। ੧। ਬਿਖੁਖ

੨੧੫
 ਭਾਂਬਿਖੁ ਬੋਲਣਾਂ ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਂਇ। ਜਮਦਰਬਧੇ ਮਾਂਚੀਆਂ ਹਿੰਦੂ ਦਸਿ ਸਚੇ ਨਾਇ।
 ਜਿਹਾ ਮਾਂਇਆਂ ਤੇ ਵਜਾਂਇ ਸੀਕੀਆਂ ਲਿਖੁ ਲੈ ਜਾਂਇ। ਮਨ ਮੁਖ ਮੁਲ ਗਵਾਇਆਂ ਦ
 ਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਂਇ। ੩। ਜਗੁ ਖੋਦੋ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ। ਤੇ ਨਗਵਿਰ
 ਲੇ ਜਾਂਇ। ਮਾਂਹਿ ਜੀਨੁ ਮਾਂਤਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰੀ। ੪। ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ। ਅਮਰੁ ਅ
 ਨੰਦ ਸਰੂਪ। ਨਨਕ ਜਲੁ ਕੋਮੀ ਨ ਸੈਥੈ ਭਵੈ ਰਾਖੁ ਪੁਤਾ। ੫। ਤਬ ਸਜਦ ਨੇ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ
 ਅਕਹੁ ਤੇ ਹੋ ਕੁਛ ਰਕੁਛ ਰਕਹੁ ਤੇ ਹੋਰ ਸੁਲੁਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਨਹੀ ਜਨਤੇ। ਉਸ ਕੇ ਪਾ ਕਬੀਦੇ
 ਅਉਲੀ। ਮਾਂ ਕੋ ਨਹੀ ਜਨਤੇ। ਮਰਹੀ ਦੁਆ ਕੋ ਤਾਖਰਾ ਬੁਕੀਆਂ ਜੇ ਪਰਮੁਸਲਮਾਨ
 ਕੋ ਖੁਆਰੁ ਕਰੇ। ਤਮ ਤੋ ਕੋਈ ਅਜ ਬੁਮਨੁ ਖੋਤਮਾਇ ਸਬਿਲਾਇ ਤਸੋ ਨਿਕਲੇ ਜੀ।
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦੀ ਕਹੀਆਂ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਨਾਇ। ਮਾਛੁ ਬਿਅਤਿ ਹੋ
 ਮੇਸਾਨਹੀ ਸੁਰਨਗਮ ਛਾਪਿ। ਮਾਛੁ ਜੋ ਉਸਦਾ ਗੀਣੈ ਮਤਿ ਹੋ। ਅਪਣਾ ਖੇਲੁ ਅਪਵਰ
 ਤਵੈ। ਦੁਸਰ ਕੀ ਮਸਲੁ ਤਨਹੀ ਲਾਵੈ। ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਵੈ। ਮਾਪਾ ਨਾ ਉਸ ਮਾਂਦੀ ਨਿਉ ਸਿ
 ਬਾਂ ਪ੍ਰਾ। ਜਿਨ ਓਹੁ ਪਾਂਇਆਂ ਤਿ ਸੁਬਲਿ ਹਾਰੇ ਜਾਓ। ਜੋ ਸਬ ਮੇਦੇ ਖੇਦੇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ। ਇ
 ਕਸ ਨੈ ਕੀਆਂ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰਾ। ਤਮਰਾਂ ਹਮਰਾਏ ਕਨਿਰੇ ਕਾਰਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜ
 ਗਤ ਮੇਹੋਤੇ। ਊਹਾ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਔਰਨਾਂ ਹੀ ਜਤੇ ਗਤੇ। ਜਿਨ ਨੈਦੇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ।
 ਮਾਂਦੀਆਂ ਪੀਜੋ ਕਾਂਤਿ ਨਭੁ ਰਮੁ ਗਵਾਇਆਂ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੀ ਬਰਪ ਚਨ ਮੇਫਸੇ। ਕੋਵਿਰ
 ਲਾਗਿਆ ਨੀਜੋ ਛੁਟ ਕੋ ਨਸੇ। ਅੜੇ ਅਉਲੀਏ ਉਰੇ ਹੋ ਖੜੇ। ਜੋ ਪਥ ਜਾਮ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਹਾ
 ਚੜੇ। ਔਰ ਸਭੀ ਹੋ ਫਿਰਤੇ ਭੇਖਾਂ ਚੀ। ਜੋ ਨਿਰੋਕਾਰੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਹੁਚੈ ਦਰਬਾਰੀ। ਬਿਨਾਂ ਖੁ
 ਦਾਇ ਜੋ ਜਨੈ ਦੁਆ। ਖੁਦਾਇ ਪਥ ਬੀਦ ਗੁਨੇ ਗਾਰਾ। ਜਿਸ ਨੈਦੇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਕਰਿ ਜਾਤਾ

ਤਿਸਨੈ ਮੁਰਛਦਕਾ ਮਰਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹਮਨੈ ਪਰਸਿਅ ਏਕੈ ਕਚਾ ਦੂਸਰ ਕੈ ਨਹੀ ਭਰ
 ਤੇ ਕਾਰ ਮਸਿਤ ਜਨ ਮਿਲਿਹ ਰਿਜ ਸੁਗਵੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਜਮ ਕਾ ਭਰੁ ਨਹੀ ਅਵੈ ॥ ਜੀ
 ਨ ਜਾਂ ਨਿਅ ਜੀ ਮੇ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥ ਓਹੁ ਦਰਗਹ ਹੋਵੈ ਬਹੁਤ ਖੁਅੰਚੁ ॥ ਤਿਸ ਪਰਵਦਗਾਂ
 ਰਕੇ ਖੁਸਗਾਰੀ ਬੀਅਵੈ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਧੀਅਵੈ ਸੋ ਓਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਕਹੁ ਨਨਕਹ ਉਤਿ
 ਸਕ ਬੰਦਾ ॥ ਜੀਜ ਲੁਛੋ ਡਿਨਿ ਰੀ ਕਾਰੀ ਲੀਅਾ ਪੀਧਾ ॥ ਪਤ ਬਹੁ ਸੈਨੀ ਕਾਰੀਅਾਂਤੁ
 ਮਪਰਵਦਗਾਰ ਕਾਨ ਉਲੇਤੇ ਤੋਨਹਿ ਤਿਬਾਜਿ ਸਤਰਾਂ ਤੇ ਰੇਨ ਲਹ ਮਸੀਝਣਾ ਬਾਂ
 ਸੈ ਸੀਝਣਾ ॥ ਪਰ ਭਲਾ ਮਬਡੇ ਰੇ ਕੋ ਚਲਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਵਾਰੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਿਸਨ ਪੁਰਜਾਇ ਰਹੇ ॥ ਨਾਲੇ ਮੇਨ ਲੇਰਾ ਮੇਸਰੁ ਪਡਿਤਾ ਦੇਨੇ ਗੁਰੂ ਜਬਿਹ ਰਿਉ ਜਤ
 ਵਿਚਿ ਨਿਕਲ ਜਾਨੁ ॥ ਅਤੇ ਰਾਮੇਸਰੁ ਭੀ ਧੀਅਨਾ ਵਿਚ ਹੋਰਹਦਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੇਪਾਸ ਬੇ
 ਠਾਰਹਦਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕਾ ਦੇਨੁ ਮਾ ਬਿਤਭਾਨੁ ॥ ਅਤੇ ਹੀਸੁ ਸੀਹਾਂ ਬੈਠੇ ਸੇ ॥ ਅਤੇ ਸੈਂਭੀ ਰਾਮੇ
 ਸੁਰਭੀ ਸੀ ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਹੀਸੁ ਪੁਛਿਅਾ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਇਹੁ ਜਾਮਾ ਬਦਲੇਗਾ ਤਜਾ
 ਮਹੋਰੁ ਪਹਰੇਗਾ ॥ ਤਤੇ ਰੇ ਸਿਖ ਤਦਰ ਕਰਾਇਨ ਕੋ ਕੇਨਾਂਹੀ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਅਾ ਭਾਂ
 ਈਹੀ ਸੁਹੁਇਅਾ ਸੀਸਰ ਬਜਾਂ ॥ ਓਤੇ ਬਿਬਾਕ ਹੋਰਹੋਗਾ ॥ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰੇਮਾ ਅਸਾ
 ਬੋਲਏ ॥ ਮਰੁ ਸਰਬ ਜਾਮਾ ਮੇਸਕਾਤਿ ਹਮਚੀ ॥ ਛੁੜੀਘਾਰਿ ਹੋਵੈ ਗੋਪੁਜਾਰੀ ॥
 ਪੰਜੀ ਜਾਮੇ ਛੁੜੀਘਾਰਿ ਹੋਵੈ ॥ ਕੋਉਕਤੇ ਅਸਹਮਾਂਚੀ ਵਿਚਿ ਸੋਵੈ ॥ ਹਮਰ ਭੇਖੁ ਵਹੀ
 ਸਦਾਵੈ ॥ ਸਿਖ ਸੀਗਤ ਬਹੁ ਮਗਰ ਲਗਾਵੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕਰ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਸਦਾਵੈ ॥ ਇਸ
 ਤਖਤ ਮੇਸੋਈ ਬਹੋ ॥ ਸਰਬ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ॥ ਅਪਸੁਖ ਲਹੈ ॥ ਏਕੋਰੁ ਪਦੇਖੇ ਸਰੁ ਘਾਟੈ
 ਮਾਹੀ ॥ ਓਸਕੀ ਸਰੁ ਪਕਾ ਅੰਤੁ ਗਿਨ ਨਜਾਂਹੀ ॥ ਬਹੁ ਬੇਅਤਿ ਰਾਕਰਹੋ ਬੇਸੁਮਾਰਾ

ਤਿਸਕੋਈਕੋਸੇਪਾਵਤਪਾਗੁ। ਅਰੁਜੇਛੁਲਿਕਰਿਲੋਕੋਕੋਰੁਮਾਂਵੈ। ਤੋਨਿਰਕਾਰਕੀ। ੨੧੬
 ਮਾਂਕਾ। ਤਿਨਪਾਵੈ। ਜੋਸਤਿਗੁਰਕੀਉਨਕੋਮਤਿਦੇਵੈ। ਤੋਆਪਤਰੇਉਨਕੋਤਰਲੇਵੈ। ਹ
 ਮਰਾਭਦ੍ਰਸੋਗਨਹੀਕਰਵਾ। ਹਮਰਾਸਬਾਦਿਅਧਾਰਾ। ਜੋਜਨਹਮਰਾਸਾਂਗੀਹੋਵੈ। ਕਸ
 ਕਰਿਤਨਕਕਰੈਪਸਾਰਾ। ਸਭਕੋਦਇਆਂਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਬਲੈ। ਸਭਮੇਘਾਦਿਘਾਦਿਏਕੋਤ
 ਲੈ। ਜੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰੈਤਾਂਇਹਮਤਿਪਾਏ। ਸਤਿਗੁਰਕਾਂਉਪਦੇਸੁਲੈਰਿਦੇਕਮਾਂਏ। ਕਹੁਨਾਂ
 ਨਕਾਜਿਨਦੇਕਹੈਜਾਂਨਿਆਂ। ਤਿਨਅਪਨਾਸਭੁਰੁਮਮਿਦਾਂਨਿਆ। ੧। ਭਾਈਹੀਸੁਜੀ
 ਅਸੀਅਵੁਣੋਜਵੁਣੋ। ਅਬਰਹੇ। ਪਰਸਾਡਾਭੇਖੁਹੋਵੈਗਾ। ਕਛੁਅਸੁਭੀਸਾਡੀਹੋਵੈਗੀ
 ਖਾਲੀਨਹੋਸਾਨੀ। ਅਰੁਮੇਰਾਬਾਕਸਬਾਦਿਹੈ। ਜਿਸਨੈਜਾਣੁਹੈਵੈਸੋਸਬਦਨੁਘੋਖੇਸੁ।
 ਅਤੇਭਾਈਹੀਸੁਜੇਹਝੇਸਾਡੀ। ਅਸੁਵਾਲੇਹੋਸਾਨੀ। ਤਿਨਦੇਪਸਾਰੇਬਡੇਹੋਸਾਨੀ। ਪਰਭਾਈ
 ਪਜਿਜਾਮਿਆਂਦਿਚਿਮੇਰੀਜੋਤਵਪਹੋਸੀ। ਫੇਰਥੜੀਥੜੀਵਰਤਸੀ। ਅਤੇਹੋਣਗੇਥ
 ਹੁਰੀਬਰਕਤਵਾਲੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ। ਅਭੁਈਅੰਬਿਤਭਾਨੁਅਸਾਨੁਰਜਾਇ
 ਦੇਵੈ। ਤਬਅੰਬਿਤਭਾਨੁਕਾਹੀ। ਅੰਜੀਗੁਣਿਕੋਈਦਿਨਤਾਇਥੇਠਹਰੀਏਜੀ। ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ। ਅੰਭੁਲਭਾਈਜੀ। ਤਬਇਕਾਦਿਲਵਰਖਾਸਜਦਦਾਕਰੋੜੀਆਂ
 ਫੈਜਦਾਰਾ। ਰਵੰਦਿਉਰਾਰਪਾਰਦੇਪਰਗਣੈਦਾ। ਆਹਾ। ਓਹੁਗੁਰਜੀਪਦਰਹ
 ਕੋਸੁਰਹਦਾਬਾ। ਨਾਉਉਸਦਾਯਾਰਖਾ। ਆਹਾ। ਉਸਨੇਸੁਣਿਆਂਜੋਇਕਦਰਵੇਸੀ
 ਹੋਵੈਹੈਨਨਕਨਾਉਹੈ। ਅਤੇਹੋਵੈਆਂਕੋਤੋਉਸਨੇਬਿਗਾੜੀ। ਅਹੈਪਰਮੁਸਲਮਾਨੁ
 ਕੋਭੀਬੇਈਮਾਂਨਕੀਆਂਹੈ। ਅਤੇਉਸਦੇਸਹਰਦੇਲੋਕਾਮਖਣਜੀਨਨਕਪੀਰਹੈ
 ਕਾਮਲਹੂਆਂਹੈਖੁਦਾਇਅਗੇ। ਅਰਜਕਰਨਵਾਲਾਵਹੀਹੈ। ਤਬਕਰੋੜੀਕਾਹੀਆਂ

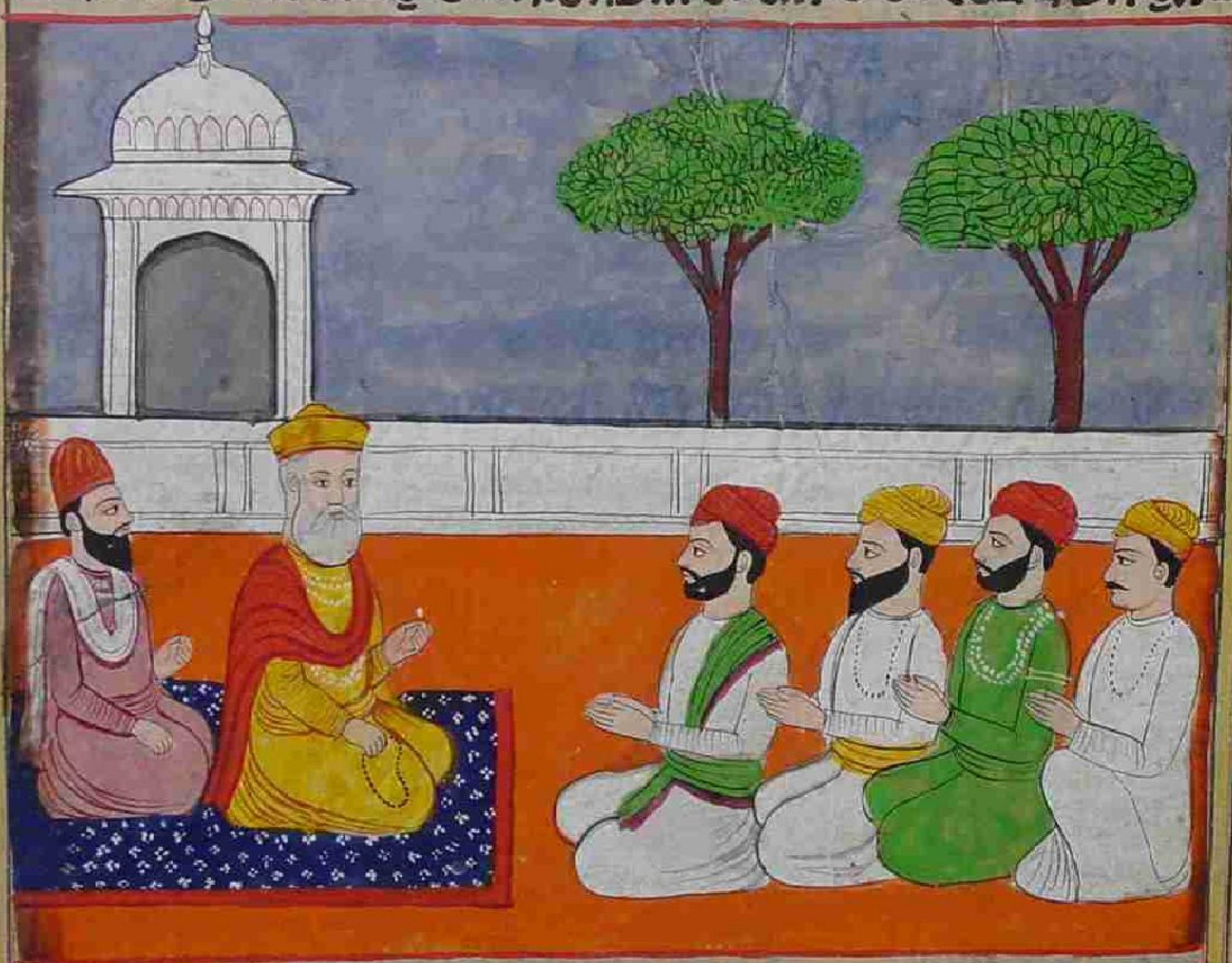
ਰੇਤਮ ਚੋਰੋ ਬਰੋ ਮਬੀ ਪਕੜਿਲਿ ਮਵਤ ਹੋਲਿ ਮਉ ਮੇਰਾ ਘੋੜਾ ਲੋਕ ਰੁਰਤੇ ਘੋੜਾ
 ਲੇ ਮਾਏ। ਇਕ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀਵਹੁ ਤੇ ਖੁਦਾ ਇਕੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਤਮ ਮਰੋਗੋ ਕਿਸ ਕਉ। ਤਬ ਕ
 ਹੁਣੇ ਲਗਾਰੇ ਅਹਮ ਕੋ ਤਮ ਚੇਤਾ ਈਕ ਛੁਮਲੁ ਮਨਹੀ ਮੈ ਮਬੀ ਪਕੜਿਲਿ ਮਵਤਾ
 ਹੋ। ਤਮ ਚੋਰੋ ਬਰੋ ਤਲੋ ਕਰਦੇ ਚਪਕਰਹੇ। ਜਬ ਚੜਾ ਨਿਲਗਾਂਤਾ ਘੋੜਾ ਹੋਰੋ ਨਿ
 ਕਲਗਾਇਆਂ। ਉਸਾ ਦਿਨ ਨ ਚੜਾਇਆਂ। ਤਬ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਚੜਾ ਨਿਲਗਾਂਤਾ ਮਨਿ
 ਹੋਇਗਾਇਆਂ। ਤਬ ਲੋਕ ਕਹਿਅ ਮਸੀਕ ਹਿਨਾ ਸਕਦੇ ਪਰਨ ਨ ਕਬਡਾ ਰੁਗਤ ਹੋ
 ਪਰਿਹੋ ਉਸਨੇ ਅੰਬਿਤ ਭਾਨ ਕੋ ਹੀ ਸੁਕੋ ਏਕੋ ਜੈਸੇ ਪੂਰੇ ਕੀਏ ਹੋਨਿ। ਅਜੀਹੁ ਭੀਤੀ
 ਮਾਂਤ ਉਸਕੀ ਮਨੁ ਤੋਤੀ ਸੁਜਾਖ ਹੋਜਵੇਗਾ। ਤਬ ਉਸਕੋ ਰੋੜੀ ਨੇ ਰਿਦੇ ਬਿਖੇ ਅਰਜੁਕੀ
 ਤੀਜੀ ਮੈਸਿਖ ਤੇਰਹੋ ਵਾਜੇ ਕਰਿ ਸੁਜਾਖ ਹੋਵਾਗਾ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੈਸੀ ਹੋਈ ਜੋ
 ਕਰੋੜੀ ਸੁਜਾਖ ਹੋਇਆਂ। ਤਬ ਕਰੋੜੀ ਮਾਨੀ ਗੀ ਪੈਰੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਮਥਾ ਦੇ
 ਕੀਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਰਸੀ ਅਪਣੈ ਨਾਮੁ
 ਦੀਦਾ ਤਿਦੇ ਵਸੀ। ਤਬ ਕਰੋੜੀ ਏਕਾਹੀ ਮਾਜੀ ਬਚਨ ਹੋਵੈ ਤਾ ਇਕ ਚਕੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਦਾ
 ਪਾਂਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਤੇਰਹੀ ਭੁਲਹੋ ਸੀ
 ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਨ ਉਰਖ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਤੀਧਰ ਮਸਾਲਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਬਾਦਿਦਾ ਉਚਾ
 ਰਕਰਵਾਇਅ ਕਰਣਾ। ਅਏਗਾ ਏਦੀ ਵਹਲ ਕਰਣੀ। ਤਬ ਕਰੋੜੀ ਏਕਾਹੀ ਮਾਜੀ
 ਸਾਤਿ ਬਚਨੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਰੋੜੀ ਏਦੇ ਪਰਸਾਇਸ ਬਾਦਿ ਬੋਲਿਅਾਂ। **ਪੁਨ**
ਸਰੀ ਮਹਲਾ। ਕਾਂਇਅ ਕਾਗਦ ਮਨ ਪਰਵਾਣਾ। ਸਿਰ ਕੇਲੇ ਖੁਪੜੇ ਏ। ਮਾਣਾ ਦ
 ਰਗਾਹਿ ਘੜੀਅਾ ਹਿਤੀ ਨੇਲੇਖਾ। ਖੋਟਾ ਮਨਾ ਮਵੈ ਵੇਖਾ। ਨਨਕ ਜੀ ਵਿਚਰੁ ਪਾ

ਹੋਇ। ਪਰ ਪਰਾਮਾਥੇ ਸਭ ਕੋਇ। ਭਗਉ। ਕਾਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਬੋਲੁ ਮਲੁਖਾਇ। ਬ੍ਰਹਮਣੁ ੨੧੭
 ਵੇਜੀ। ਮਾਘਾਇ। ਜੋਗੀ ਚੁਗਾਤਿ ਨ ਜਾਣੈ। ਮੀਧਾ। ਤੀਨ ਹੋਇ ਜਾ ਕੇ ਕਾਬੀਧਾ। ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੋਗ
 ਗਾਤਿ ਪਛਾਣੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦੇਵੋ ਜਾਣੈ। ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੋ ਉਲਟੀ ਕਰੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜੀਵ
 ਤਮਰੈ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਰੈ। ਮਾਧਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕਲਤਰੈ। ਦਾਨੁ ਸਵੈ ਦਸੈ
 ਦਿਖੁ ਧੋਵੈ। ਮੁਸਲੁ ਮਾਂਨੁ ਸੋਈ ਜੋ ਮਲੁ ਖੋਵੈ। ਪਾੜੀ ਮਾਂਬੂਣੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣਾ। ਜੀਸ ਸਿਰ
 ਦਰਗਹ ਕਾਂਨੀ ਸਾਣਾ। ਤਬ ਕਰੈ ਜੀ ਮਾਂਬੂਸੀ ਲੋਕੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਕੈਰੇ ਨੂੰ ਮਾਂਇ ਮਾਂ
 ਮਾਣ ਕੈ ਚਕਦੀ। ਤਿ ਮਾਰੀ ਕਰੀ ਮਤੇ ਨ ਉਕਰਤ ਚ ਪੁਰਗਾਖੀਆ। ਮਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੂੰ ਵਰੇ ਸਾਤਿ ਹੋਏ। ਤਬ ਮਾਂਬਿਤੁ ਭਾਨਦੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਪਣੀ ਪਿਤਾਵੀ
 ਸਮਾਂਧਿ ਤੇ ਸਬਾਦਿ ਪਾੜੀ ਮਾਂਕਰਣਾ ਮਤੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਬਰਤਾਰੀ ਜਕਾਮਾਂ
 ਪੇਦੇ ਸੀ। ਮਤੇ ਇਹੁ ਚੀਜਹੀ ਸੁਦੀ ਮਾਂਹੀ ਤਸਾਇ ਸਦੇ ਗੁਲਾ ਮੁਰਹਾਣਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਹੀ
 ਸੁਨੁ ਸਤ ਮੇਵਰੇਟਿ ਕਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਚਕੀਤਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਹੀ ਸੁਮਥਾ ਦੇ ਕੀਆ
 ਮਤੇ ਦੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਜੀਨ ਲੁਹੀ ਗਏ ਮਗੇ ਤੇ ਮੁੜੀ ਮਾਏ। ਇਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਮੇ ਇਕਰ
 ਮੇਸਰਾ ਮਸੀ। ਤਿਨੇ ਉਜਾੜੀ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਏ ਮਾਹੇ। **ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਰਿ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰ**
ਹੋਈ। ੭੮। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਏ ਜਾਏ ਇਕ ਬਿਛੁਹੇ ਠੁ
 ਬੈਠ ਗਏ ਮਤ ਬਾਦਿਲ ਵਰਖਾਂ ਹੁ ਸੈਨੀ ਪਾਂਤਿ ਸਾਹੁ ਮਾਂਇ ਫੀਰੀ ਮਾਂ। ਮਾਂ ਇਕਾਰਿ ਕਹੀ
 ਮਾਂ ਮਰੇ ਦਰਵੇਸ ਮਬ ਭਾਗ ਕੇ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਹੀ। ਮਬ ਕਰਾ ਮਤ ਹਮ ਕੋ ਦੇਹੁ ਨਹੀ ਤੇਇ
 ਸੀ ਮਦਨ ਮੇਰ ਖੋਗਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਾਦਿ ਕਾਹੀਆ। **ਪਨ ਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧।**
 ਕਲੁ ਨਹੀ ਜੋਗ ਨਹੀ ਨਹੀ ਸਤ ਕਾਂਢ ਬੀ। ਬਾਨ ਜਗਤ ਭਾਰਿ ਸੁਹੋਏ ਰੂਬਤਾਇ ਵਜਗਾ।

ਕਲਮਾਹਿਰਾਮਨਾਮੁਹੈਸਾਗੁ॥ਅਖੀਤਮੀਟਾਹਿਨਕਪਕੜਾਹਿਠਗਵਕਉਸੀਸਾਗੁ॥ਰਹਾਂਓ
 ਅਦਸੇਤੀਨਕਪਕੜਾਹਿਸੁਣਤੇਤੀਨਲੋਇ॥ਮਗਰਪਛੈਕਛੁਨਸੁਣੈਇਹਪਦਮਅ
 ਲੋਆਖਤਰੀਅਤਾਪਰਮੁਛੈਡੈਅਮਲੇਛੁਤੁਪਖਿਅੰਗਹੀ॥ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਸਤਾਇਕਵਰਨ
 ਹੋਈਧਰਮਕੀਗਤਿਰਹੀ॥ਅਸਦਸਾਚੁਕਰਾਤਪੁਰਾਣਹਿਕਰਹਿਬੇਦਅਭਿਅੰਸੁ
 ਬਿਨਨਾਮਹਾਰਿਕੇਮੁਕਾਤੀਨਹੀਕਹੈਨਨਕਦਾਸੁ॥੪॥ਤਬਾਦਿਲਵਰਖਾਂਪਕੜਾਨਿਲ
 ਗਾਤਾਤਿਨੇਅਸੀਬੇਮਲੁਮਹੋਇਗਏ॥ਅਤੇਮੁਖਕੀਬਾਤਾਵੈਨੋਕੀਸੁਣੀਏ॥ਪਰਅ
 ਸੀਉਨਨੂੰਨਜਰਨਾਅਈਐ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆ॥**ਸਲੋਕ**॥ਸੁਣਰੇਮੀਆ
 ਹੁਸੈਨੀਅੰਧੋ॥ਛੋਡੀਖਿਅਲੁਦਨੀਅੰਕੇਪੀਧੋ॥ਦਿਲਕਰਮਿਹਰਮਸੀਤਮਊਲਾਂ
 ਣਾ॥ਰਬੁਪਰਵਦਗਾਰੁਕਾਮਨੁਤੁਭਾਣਾ॥ਗੁਸਾਖੁਦੀਤਾਦਿਲਤੇਲਾਗੁ॥ਤਬਤੁਪਵੈ
 ਸਚੀਦਰਗਾਹੁ॥ਲਾਨਤਕਾਜਮਾਂਗਲੇਨਤਾਲੁ॥ਇਕਓਦਰਾਖੁਨਹੈਵੈਕੀਸੇਕਾਖੁਹ
 ਤਾਜੁ॥ਜਿਸਕਾਕਰਤਾਤੀਮਨਮੇਜੋਗੁ॥ਇਹਉਰੇਖੜਾਦਰਸਚੇਕਾਚੋਗੁ॥ਜਿਸਕਾਕੀਆ
 ਸਭਜਹਾਨੁ॥ਉਹਉਪਰਸਭਕੇਤੇਜੁਬਹਾਨੁ॥ਖੁਦੀਤਕਬਰਮਨਤੇਲਾਗੁ॥ਤਿਉਪਵੈ
 ਤੀਸਚਾਪਾਂਕੁਖੁਦਾਇ॥ਜੀਨੇਉਹਸਾਹਿਬੁਏਕਕਾਰਿਜਤਾਅਜੋਈਸਗਲਲੋਕਕਦਾਂ
 ਤਾ॥ਕਹੁਨਨਕਜੋਏਕਰਸੁਪਵੈ॥ਅਪਤਰੇਉਹਸਗਲੀਕੁਲਤਰਵੈ॥੪॥ਤਬਹੁਸੈ
 ਨੀਪਾਂਤਿਸਾਹੁਨੇਮਥਾਏਕੀਆਂ॥ਪਰਅਸੀਉਸਨੂੰਨਜਰਨਾਅਈਐ॥ਉਹਅਸਨੂੰ
 ਪਏਤਰਵੇਦੇਸਨੀਅਤੇਅਸੀਉਨਨੂੰਨਜਰਨਾਅਈਐ॥ਤਬਉਹੁਹਖਿਜੋੜਕੇਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਅਗੇਅਰਜਕੀਤੀ॥ਮਿਹਰਵਾਨੁਹੁਣਮੈਨੂੰਦਰਸਨੁਦੇਹੋ॥ਮੈਦਰਵੇਸਤੇ
 ਰਾਮੁਰੀਦਹੋਇਰਹਾਗਾਵਾਸਤੇਪਰਵਦਗਾਰਕੇਮੁਏਦੀਦਾਰਦੇਵਣਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨ

ਕਜੀਕਾਹੀਆ॥ ਸੁਣਤੀਮੀਅੰਦਿਲਵਰਸਾਹ॥ ਮਨਤੇਖੁਦੀਧੋਖਤੁਲਾਹ॥ ਤਉਪਵੇਲ ੨੧੮
 ਉਬਾਲਿਦਰਗਾ॥ ਜਿਸਸਾਹਿਬਕਾਤੁਹੈਬੀਦਾ॥ ਔਰਛੋਤੋਖਿਅਲੁਕਾਰਿਸਾਹਿਬਕਾਪੀ ੨
 ਜੇਉਸਸਾਹਿਬਕਾਉਯਾਦਰਖੀਵੈ॥ ਤਉਹੈਵੈਮਤਵਾਲਵੇਲਰਸੁਪੀਵੈ॥ ਅਠਸਠਮਜਨ
 ਕਾਰਿਇਸਨਨ॥ ਜੇਸਚੁਪਰਵਦਗਾਰਕਾਕਰੇਪੀਆਨਾ॥ ਸੋਸਾਹਿਬੁਬਰਗਰੀਬਨਿਵਾਜੁ॥
 ਉਸਸਿਉਵਡਾਕੋਨਹੀਹੈਰਤੁਰਾਪਾਜਾ॥ ਅੰਧਿਕਰੈਕਰਵਵੈਕਰਤਾਅੰਧਾ॥ ਨਨਕਕਵਹੁ
 ਮਾਈਬਾਪਾ॥ ਸਭਤੇਪਰੇਪਰੈਹੈਦਗ॥ ਸਭਤੇਅਲਿਪਾਤਿਰਾਹਿਅੰਤੁਰਪੁਰਾ॥ ਜੇਸਭਘਾਇ
 ਦੇਖੇਓਹੀਓਹੀ॥ ਉਹੁਰਵਤਾਫਿਰਤਾਸਭਲੋਈ॥ ਸਭਸਾਹਿਬਨੇਕੀਏਹੈਬੀਦੇ॥ ਪਕਪਰ
 ਵਦਗਾਰਓਰਸਭਰੀਦੇ॥ ਅਰਾਜਿਸਕੋਕਹਤਾਕੁਤਬਸਲਰਾ॥ ਵਹੁਤਿਸਕਾਨਹੀਪਾਵੈ
 ਪਾਰਵਾਰਾ॥ ਵਹੁਸੀਤਨਪਰਹੈਵਤਾਕੀਪਾਲਾ॥ ਸਭਤੇਜ਼ਦੀਏਬੀਪਨੁਜੰਜਾਲਾ॥ ਜੇਸਭਵੇ
 ਲੇਨਰਾਇਣਜਪਤਾ॥ ਔਰਕਿਸੀਕੋਬਾਦਨਹੀਬਕਤਾ॥ ਔਰਪਚਿਦੁਤਤੇਜੁਦਜੋਹੈ
 ਏਆ॥ ਵਹੁਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਬਾਰਖੜੋਇਆ॥ ਕਹੁਨਨਕਸੁਣਾਦਿਲਵਰਸਾਹ॥ ਏ
 ਕਖੁਦਾਇਕੋਜਾਣੈਤੋਹੈਵੈਬੇਪਰਵਾਹ॥ ਤਬਦਿਲਵਰਖਾਂਘੜੋਤੋਉਤਰਕਰਕਦਮੁਖ
 ਕੜੋ॥ ਅਤੇਮੁਹਤੇਕਹੀਅਵਾਸਤੇਖੁਦਾਇਕੋਹੁਇਮੈਨੂੰਦੀਦਾਰਦੇਹੈ॥ ਮੇਤੇਰਾਮੁਰੀਦ
 ਹਾਅਬਮੈਨੂੰਤੁਸੀਚਾਲਦਾਦੇਵੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਸਪਰਵਾਇਆਕੀਤੀਸੁ
 ਾਦਿਲਵਰਖਾਂਸੁਜਾਖਾਂਹੋਇਆਅਤੇਨਾਲਦੀਸੁਪਾਹਭੀਸੁਜਾਖੀਹੋਈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਦੇਚਰਨਾਪਗਾਡੰਗਪਾਇਆ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਦਿਲਵਰਖਾਂਨੂੰਥਾਪਲਿ
 ਏਆ॥ ਅਤੇਕਹੀਆਕਰਤਾਰਚਿਤਾਮੰਵੈ॥ ਅਤੇਮੀਅੰਜੀਜੋਕੋਈਸਾਡਾਸਾਪੁਸੀਤਾ
 ਵੈ॥ ਤੇਸਨੂੰਪਕਾਝੋਣਨਹੀਉਸਦੀਖੁਸੀਲੈਣੀ॥ ਅਤੇਸਾਡੀਘਰਮਸਾਲਕਰਣੀਜੋਕ

ਬਾਕੀਗਤੀਵਿਚਹੋਵੈ। ਤਬਦਿਲਵਰਖਾਂਕਾਹੀਆਂ। ਭੁਲਾਜੀਸਤਿਵਚਨੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
ਜੀਕਹੀਆਂ। ਭੁਲਾਸਾਹਜੀਹੁਇ। ਅਸੀਰਮਤਿ। ਮਾਂਹੇਮਗੋਸਾਇਦਿਲਵਰਖਾਂ। ਤਸਹੁਨਲਹੈ।

ਤਬਦਿਲਵਰਖਾਂਕਾਹੀਆਂ। ਜੋਇਬੇਹੀਰਹੀ। ਮੇਗੁਲਾਂਮੁਭਿਪਰਦਇ। ਆਕਰੀ। ਮੇਜੀ। ਤਬ
ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂ। ਭੁਲਾਈਦਿਲਵਰਖਾਂ। ਅਸੀਫਕੀਰਮਾਂਹੇਫਮਦੇਹੀ। ਭੁਲੇਹੈ। ਨਿਸੈ।

ਤਬ ਦਿਲ ਵਰਖਾ ਪੈਰ ਤੇ ਡਿਗ ਪਾਇਆ ਉਠੇ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਤੀਸਾਂ ਹੁੰਨੇ ॥ ੨੧੯ ॥
 ਅਤੇ ਕਹੀਆਂ ਭਈ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਾ ਮਵੈ। ਤਬ ਦਿਲ ਵਰਖਾ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੁ ਡੇਰੇ ਗਾਇਆਂ। ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਭਈ ਕਿਧਰ ਚਲਨਾ ਹੋਸੁ। ਤਬ ਮੈ ਕਹੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਧਰ
 ਤਸਾਂਡੀ ਮਰਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਚਲੁ ਭਈ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਖੁਸੀ ਤੇ ਰੇਤੇ ਹੋ।
 ਏਥੇ ਕਹੀ ਕੈ ਮਨ ਸਾਂਦੀ ਚਲ ਚਲੇ। ਇਕ ਪਲ ਕਮਾਹਿ ਦੀ ਪਾਲੁ ਸਹਰਾ ਮਾਏ। ਜੀ ਬੇਤੇ ਤੇਰੇ
 ਸੇਧਿ ਬੇਤੇ ਪਰੇਦ ਸਹਜ ਚਕੋਹਾ ਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਬਡੇ ਬਡੇ ਉਸਨ ਗਰਦੇ ਕਨਰੇ ਬਾਗ ਬਗੀਚੇ
 ਬਾਵਲੀ ਤਾਲ ਸਰੋਵਰ ਕਮਲ ਹੁਕੇ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੋ। ਅਰੁ ਬਡੇ ਭੁਭਿਰ ਸਬਾ ਦਿਕਰ ਤੇ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਵੈ ਸੁਸਹਰ ਕੇ ਪਾਸ ਬਾਗ ਮੈ ਡੇਰ ਕੀਆ। ਉਹ ਕੋਈ ਮਾਨੁ ਖੁਬ ਬੀਸਿ ਗੰਮੇ ॥ ਜੋ
 ਮਾਵੈ। **ਬੋਲੇ ਭਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ੧॥ ਅਬਾ ਅਗੋਸਾ ਖਹਿਰੁ ਚਲੀ।** ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਤਲਾਉ ਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਇਕ ਸਾਧਰੋ ਜੁਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹੀ ਨਵ ਵ
 ਜਾਵੈ। ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਲਾਵਿਖੇ ਇਸਨ ਨੁਕਰ ਨਿਤਿ ਸੀ ਵੇਲੇ ਉਹੁ ਭੁਗੀਆਂ ਵੇ। ਅਤੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਹਰ ਰਾਂਤ ਰਹਾਨਿ ਫੇਰਾਂ ਡਕਾਰੀ ਮੋਰ ਭਜਨ ਨੁਕਰ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਗਾ ਬ
 ਹੁਤ ਪਸਿੰਦਾ ਮਾਂਈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਸਾਧੁਨ ਉਤਤਲਾਉ ਮਾਵਦਾ ਮਾਹਾ। ਸੋ ਇਕਾ ਦਿਨ
 ਜੀ ਉਧਿਆ ਮਾਨਾ ਵਿਚ ਖੜਾ ਬਾਤਿ ਉਖੜਾ ਹੀਗਹੀਆਂ ਦੇ ਨੁਚਾੜੀਆਂ ਏ। ਮਾਫੇ ਰਧਿਆ
 ਨਤੇ ਉਤਾਰਿ ਕੇ ਚਲਿਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਦੀਰਹਾ ਮਾਹਾ। ਤਬ ਇਕਾ ਦਿਨ ਕੋਲੁ
 ਦੀ ਮਸਾ ਦੇ ਕੀ ਕਾਰਿ ਚਲਿਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦਕੈ ਪਾਛਿਆ ਭਈ ਸਿਖਾਂ ਤੋ ਕਉ
 ਦਸਾਂ ਪੁਰਿ ਦਹੈ। ਭਈ ਤੀਨੀ ਸਿਗੁ ਕਹਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਸਿਗੁ ਕਿਥੇ ਕਰਦਹੈ। ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹੀਆਂ
 ਜੀ ਮੈ ਜਦੁਹਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਭਈ ਘੋਰੇ ਨੂੰ ਭੀ ਜਾਵਦਹੈ। ਤਬ ਉਸਦੁਪ

ਕਰਿ ਕੈ ਆਖਿ ਅੰਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲੁ ਕੀ ਕੀ ਮੁਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਜੀ ਜੇ
 ਦਸੇਗਾ ਤ ਕੀ ਮੁਥੀ ਕਰਾਗੇ ਸੁ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ ਅੰਜੀ ਘੋਹਾਂ ਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਗੁਲਾ ਮੁਹ ਉਹੀ
 ਹਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਲੈ ਕੈ ਗਲ ਨਾਲ ਮਿਲੇ। ਅਤੇ ਕੰਠ ਨਾਲ ਲਾਇ ਕੈ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ
 ਰਾਜੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਘੋਹ ਚਰਨ ਤੇ ਡਿਗ ਪਾਇਆਂ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਤੇ ਕਹਿ ਅੰਜੀ ਮਿਹਰ
 ਵਨ ਮੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਿਵਾ ਦਨ ਹੀ ਸਕਤਾ ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣਾ ਠੰਕਣਾ ਦਸੀ। ਅੰਜੀ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਉਹੁ ਸਮਝਾਇ ਕਹਾ ਜਿਸ ਸਮੇਦੁ ਆਪੁ ਰਜੁ ਗਾਇ
 ਖੇਹ ਮਤ ਮਦੋਨੋ ਭਾਈ ਥੋ। ਤੁਮਹ ਮਦੋਨੋ ਤੇਲੀ ਹੀ ਦੂਆਂ ਕੇ ਬਸਤੇ ਥੋ। ਅਰੁ ਰਾਤ ਕੋ ਕੀਰਤ
 ਨੁ ਕਰਤੇ ਥੋ। ਅਤੇ ਇਕਾਇ ਨੁ ਤੁਮਹ ਕੋ ਕਹਿ ਅੰਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਅੰਕਰੀ। ਅੰਜੀ ਲੋਕਹ
 ਮਾਰਾ ਖੇਹ ਝਾਨ ਹੀ ਛੋਰਤੇ ਰੋਜੁ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ ਜੋਹ ਮਕੋ ਸਬਾਇ ਸੁਨਾਵੈ। ਅਤੇ ਕਰਾਮਤ ਪਦੇ
 ਮੰਗਤੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਰੋਜ ਰੋਜ ਕੇ ਦੁਖਾ ਵਣੈ ਕਰਿ ਕੈ ਹਮ ਕੋ ਬਡ ਕ੍ਰੋਧੁ ਆਵਤਾ ਹੋ। ਫੇਰਹ ਮਾਰਿ
 ਦੇਵਿ ਖੇਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੋਹ ਮਕੋ ਪੁਕਿਸ ਕੋ ਕਰੇ ਸਭੇ ਸਾਹਬ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹੋ। ਤਬ ਹਮ ਨੈ
 ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਜੀ ਹੋ ਦੁਸਤ ਕਰਾਮਤ ਤੋ ਕਹਰ ਕਾਨ ਉਹੋ। ਜੋ ਕਹਰੁ ਕਰੈ ਸੋ ਕਰਾਮਾਂ
 ਤ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਅਸ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਜੀ ਭਗਤਿ ਤਾ ਤੁਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੋ ਪਰੁ ਤੁਸੀ ਪਦਿਰਾਂ
 ਵਰੇ ਹੋਰ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੋ ਭਲੀ ਬੁਰੀ ਫੇਰੁ ਤੁਸੀ ਜਿਵੇ ਜਨ ਮੋਗੇ। ਤਬ ਤੁਮ ਆਉਧਾਰੁ
 ਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਹਮ ਭੀ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹਿ ਆਖ ਜੋ ਤੁਮ ਕੋ ਹਮ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭਧਾਰੁ
 ਭੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਾਡਾ ਤਪਤਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸੀਹੁ ਦਖਤੀ ਕੋ ਘਰ
 ਜਨ ਮੁਧਾਰਾਗੇ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਉ ਮੇਲ ਕਰੋ ਤਾਬਾ। ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਜੀਰਾਦ
 ਬਡੀ ਅੰਗੀ। ਪਰ ਤੁਸਾ ਥੋ ਪਿਛੋਹਾਇ ਆਸੋ ਤੈ ਇਕ ਪਾਪੁ ਕੀਤਾ ਅੰਗਾਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਇਸ

੨੨੦
 ਤੀਕਾ ਮੁਵਿਤੀ ਅਰੁ ਤੈ ਸਿਗੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਕਾ ਮੁਦ ਨੁਨਾ ਕੀ ਅੰਗਾ ਭਿਸ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਮੁਕੀ ਭਿਸ ਨਗਰੀ
 ਸੋ ਪੁਰੀ ਨਹੀ ਈ ॥ ਇਹੁ ਤੈ ਨੂੰ ਪਾਪੁ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਸਦੇ ਪਛੈ ਤੈ ਨੂੰ ਤੇਲੀ ਕੇ ਘਾਹਿ ਪਦਿ ਰਹ
 ਵਰੇ ਰਾਖਿ ਅੰਗੋ ॥ ਅਬ ਤੇਰਾ ਭਿਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਹੁਣ ਤੈ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਹੀ ਜਾਪੁ ਕਾਰੀ ਅੰ
 ਕਾਰੀ ॥ ਸਵਾਪਹਰੁ ਰਾਤਿ ਰਹਦੀ ਭਿਸ ਨਨੁ ਕਾਰੀ ਅੰਕਾਰੀ ॥ ਅਤੇ ਅਗੇ ਰੁਤਿ ਤੈ ਕਰਦਹੀ ਇ
 ਹੁ ਘੋਹ ਤੈ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਭਲੀ ਬੁਝਾਈਹੀ ॥ ਹੋਰੁ ਸਨੂੰ ਨਹੀ ਬੁਝਾਈਹੀ ਸੁਆ ॥ ਅਤੇ ਰੁਈ ਘੋਹ
 ਭਾਈ ਸੈਂਦੋ ਹੁ ਵਿਕੀ ਬੋਹੀ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਭਿਸ ਨੂੰ ਰੀ ਮਲਾਹੀ ਸੁਆ ॥ ਤਬ ਰੁਈ ਘੋਹੇ ਕਾਰੀ ਅੰਜੀ
 ਗਰੀ ਬਾਨਿ ਵਾਹੁ ਉਹਤਾ ਮੁਇਆ ਭਿਸ ਨੂੰ ਸਾਤਿ ਵਰੇ ਹੋਏ ਮੁਏ ਨੂੰ ॥ ਅਗੇ ਉਹ ਰਜ ਪੁਤ ਦੇ ਘ
 ਰੀਆ ਹੁਣ ਤਾ ਮੈ ਨੂੰ ਕਛੁ ਖਬਰ ਨਹੀ ਜੋ ਕਿਸੁ ਜਮੇ ਵਿਚਹੀ ॥ ਕੀ ਅਜਾ ਪੇ ਮੁਕਾਤਿ ਹੋਇ
 ਗਾਇਆ ਹੋ ॥ ਤੁਸਾਂ ਤੈ ਅੰਬਾ ਤਾਤੁ ਸੀਹੀ ਜਾਂ ਵੇਜੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਰੁਈਹੁ
 ਵਿਉਹੁ ਦਲੇਲ ਪੁਰਹੀ ॥ ਇਉਂ ਤੈ ਕੋਹ ਨ ਉਕੁ ਜਹਗਹੀ ਉਥੇ ਰਵਿਦਾਸੀਆਂ ਚੁਮਾਰਾ ਦੇ ਘ
 ਰੀਹੀ ਗਾਂ ॥ ਵੇਵਾਰੀ ਚੰਡਾਲ ਦੇ ਘਰਾ ਵਿਚ ਜਨਮਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਠੋ ਪਹਰ ਮਾਸੁ ਨ ਲੁਹੀ
 ਬਿਵਹਾਰੁ ਕਰੀ ॥ ਤੈ ਗਰ ਨੂੰ ਲਿਆਵੈ ਸੁਦਾ ਅਵੈ ॥ ਇਸੀ ਕੀ ਮੁਨਾਲ ਬਿਵਹਾਰੁ ਅਠੋ ਪਹ
 ਰੇ ਸੇ ਕੀ ਮੁਵਿਚਰਹੀ ॥ ਨਰਾਇਨ ਤੈ ਭੁਲਿਆ ਤੇ ਇਹੁ ਜਨ ਮੁਪਾਇ ਦਾਰਹੀ ਅੰਚੀ ॥
 ਅਤੇ ਜਦ ਸਾਥੋ ਵਿਛੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਜੇ ਜਨ ਕਦੀ ਮਜਲਸ ਤੇ ਤਬ ਗੁਰੀ ਏ ਜਦ ਕੇ ਹੋਤ
 ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕਾਨ ਉਸੁਹਾਵੀਥਾ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਨੇ ਤਦੋ ਇਕ ਮਾਨੁ ਪਕੈ ਕਹੀ
 ਅੰਬਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਕਾਰਿ ਦੇਵਾਗਾਂ ॥ ਸੋ ਜਬ ਭਿਸ ਕੇ ਕਾਰਜੁ ਕਾਸਮਾਂ ਅੰਇਆਂ ਤ
 ਬ ਸੈਂਦੋ ਹਈ ਤਈ ਕਰਨ ਲਗਾ ॥ ਵਾਰਤ ਹੋਰੁ ਕੀਆਂ ਜੋ ਭਿਸ ਕਾ ਕਾਰਜ ਨ ਕਰਦੀਆਂ
 ਅਰੁ ਸਾਸਤ ਕਾਰੇ ਨੇ ਭੀ ਕਹੀਆਂ ਹੋ ਜੋ ਇਹੁ ਵਡਾ ਪਾਪੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੀ ਕਰਕੀ ਮੁਮੁਕਰ

ਤਹੈ ਸੋ ਪਹਲੇ ਇਕਤਜਨ ਮੁਚੈ ਭਲੇ ਕੇ ਪਾਰਿ ਹੋਤ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਤ ਹੈ ਜੋ ਨ ਫੁਲ ਸਕਭੀ
 ਹੋਤ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪਾਪ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਪਰ ਮੇਊ ਹੋ ਜੋ ਏਕ ਬੰਤ ਕਾ ਪਾਪ ਹੋਤ ਹੈ ਸੋ ਇਉਂ ਹੋਤ ਹੈ॥
 ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਤੇ ਸਤ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੈ॥ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਰਜੇ ਜਨ ਕੋ ਕੋ ਚੁਰ ਚੋਰੀ ਖੁਲਾਵਤਾ ਸਾ
 ਰਜੇ ਜਨ ਕਾ ਇਹ ਪਾਪ ਸਾ ਪਿਯਮਤ ਗਾਰੁਥਾ॥ ਪਰ ਜੋ ਚੀਜਰਾ ਜਾ ਕੋ ਲੋਜਾ ਵੈ ਸੋ ਜੁਰੀ
 ਕਾਰਿ ਕੋ ਲੋਜਾ ਵੈ॥ ਪਰ ਮੇਸੁਰਤੋ ਪਟਾਕਾ ਮਾਲੁ ਕਹੈ॥ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਬੁਝੀ ਜੋ ਰੋਸੇ ਦਰੀਆ
 ਤੁਯਹਾਰੀ ਮਾ ਬੰਤ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਰਾਣੀ ਇਹ ਕਾ ਮੁਝਿ ਹਮ ਚੇਨ ਕਾਰੀ ਮਾਂ ਕਰੁ॥ ਤਿਸਾਇਨ
 ਤੇ ਇਹ ਕਾ ਮੁਝਿ ਛੋਡੀਆ॥ ਤਿਸਾਇਨ ਕਾ ਪਾਪ ਅਵਰ ਕੀਆ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਅਤਿ ਜਨਾਨਿ
 ਚਮੇ ਇਕ ਚੋਬੇਲੀ ਗੋਲੀ ਥੀ॥ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸ ਨੇ ਸੁਪਰਸਕੀਆ॥ ਆਹਾ॥ ਪਰ ਰਾਜਾ
 ਨੇ ਸੁਣਿ ਮਾਸਹੀ ਪਰ ਮੁਖ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਕਹਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਸਰਬ ਮਾਤਮਾ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਸਾ
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਰਾਜਾ ਜੀਗੁਸੇ ਨਹੋਇ॥ ਆਹਾ॥ ਚੋਬਾ ਏਕ ਪਾਪੁ ਇਸ ਨੇ ਅਵਰ ਕੀਆ ਚੋਦਸ
 ਕੇ ਦਿਨ ਬਾਮਣ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਜੀਆ॥ ਉਸ ਕੋ ਵਡੀ ਮਾਲਤਾ ਮੁਸਟਾਮਾਰੀਆ॥ ਇਸ ਤੇ ਵ
 ਹੁਣ ਦੁਖੀਆ ਹੋਇਆ॥ ਅਰੁ ਮੁਖ ਤੇ ਕਾਰੀਆ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜੋ ਤੁੰਦੀ ਭਲੁ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਅਰੁ
 ਪੰਜਵਾ ਏਕ ਪਾਪੁ ਇਸ ਨੇ ਸੋਰਕੀਆ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੇ ਤੇਲੁ ਮੁਕਤਾਰੇ ਜੁਹੀ ਦੁਰਾਇ
 ਮਾਂ ਕਰੈ॥ ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਣਿ ਮਾਂ ਸੁਣਿ ਕਾਰਿ ਕਾਰੀਆ ਮਰੇ ਚੰਡਾ ਲੁਇਹੁ ਕਾ ਮੁਤੈ ਨੇ ਕੀ
 ਮਾਂ ਕੀਆ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਦੁਪ ਕਾਰਿ ਰਹੀਆ॥ ਅਰੁ ਛੇਵਾ ਇਹੁ ਪਾਪੁ ਕੀਆ ਚੋ॥ ਜੋ ਇਸ ਨੇ
 ਇਕ ਬਰਕੋ ਮਾਂ ਰੀਆ ਉਸ ਕਾ ਭੁਧੀ ਪਾਪੁ ਹੋਇਆ॥ ਅਰੁ ਸਤਵਾ ਇਸ ਨੇ ਔਰ ਪਾਪੁ ਕੀਆ
 ਜੋ ਇਕ ਮਾਤੀ ਤਉ ਸਕੋ ਪਹਲੇ ਇਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀਆ॥ ਪਾਛੇ ਉਸ ਕੋ ਭੁਧੀ ਮਾਂ ਰੀਆ ਸੋ ਲੋਭੁ
 ਕਾਰਿ ਕੋ॥ ਤਉ ਉਨ ਕਾਰੀਆ ਮਰੇ ਮਲੇਛ ਮੁਏ ਕੀਉ ਮਾਰਤ ਹੈ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਚੰਡਾ ਲੁਹੋਵੈ

ਗਾਂ।।ਇਨਪਾਧੋਕਾਰਿਕੈਸੇਦੋਕੋਯਹਫਲੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਅੰਗੋ।।ਅਰੁਸੇਦੋਤਪੁਬਤਕੀ।।ਅਸਾ ੨੨੧
 ਪਰਾਜੀਉਨਿਰੋਕਾਰਭਾਣੀਤਿਉਹਿਹੋਈ।।ਤਬਫੋਰਘੋਰੇਅਰਦਾਸੁਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਤ
 ਸਾਹੁਹੁਇ।।ਜਿਸਜਾਮੇਵਿਚਹੋਵੈਸੋਮੈਨੂੰਦੇਖਾਈ।।ਮੇਜੀ।।ਅਤੇਮਿਹਰਵਾਂਨਿਹੁਇਕਦਓ
 ਪਰਸੀ।।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗੁਈਘੋਹਾਸੇਦਾਸਾਡੇਸਰੀਰਤੁਰੇਤੇਪਿਛੇਦੋਸੇ
 ਪਜਿਵਿਰੇਪਿਛੇਹੋਸੀਪਰਸਾਡੇਉਤਾਰਕੋਲੋਓਪਰਸੀ।।ਅਤੇਗੁਈਘੋਹਾਉਹੁਭੀਸਾਡਾ
 ਜਾਮਹੋਸੀ।।ਕੀਤੇਮਿਸੁਸਾਡੀਭੁਹੋਸੀ।।ਅਤੇਉਹੁਸਾਡਾਨਉਵਾਮਹਲੁਹੋਸੀ।।ਗੁਈਘੋ
 ਹਾਉਹੁਭੀਰੂਪਸਾਡਾਹੋਸੀਪਰਹੋਵੈਗਾਅਲੋਪਾ।।ਅਤੇਜਗਤਤੇਨਿਦਿਅੰਚਰਾਂਵ
 ਸੀ।।ਅਤੇਸਰੀਰਗੁਆਪਣਹੋਮਸੀਪਰਸੁਵਾਰਥਦੇਵਾਸਤੇ।।ਤਬਘੋਰੇਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀ।।ਮਿਹਰਵਾਨੁਕੁਝਤਸਾਡੇਵਾਸਤੇਪਰਸਾਦੁਲਿਆਉਦਾਹਾ।।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ
 ਅੰਗੁਈਘੋਹਾਂਜੋਕੁਝਤੈਕਰਣਹੋਅਸਾਵਾਸਤੇਸੋਹਛਾਹੀਕਰਣਹੋ।।ਪਰਝਬਹੀ
 ਅਵੀ।।ਅਤੇਅਪਣੈਪੁਤਰਨੂੰਭੁਯੋਲਿਆਵੀਨਲਾ।।ਤਬਗੁਈਘੋਹਾਗੁਰੂਜੀਪਾਸਤੇ
 ਉਠਕਾਰੀਅਪਣੇਘਾਰੀਆਇਆਂ।।ਆਇਕਾਰੀਅਪਣੀਸਿਖਣੀਨੂੰਕਾਹੀਆਜੋ
 ਤੀਪਰਸਾਦਾਤਿਅੰਰਕਰੁਮੇਰਾਗੁਰਦੇਵਾਮਾਇਆਹੈਤੂੰਝਬਕਰਾ।।ਤਬਸਿਖਣੀਨੇ
 ਅਛੀਤਰਾਸੁਚਮੁਨਲਪਰਸਾਇਤਿਅਚੁਕੀਤਾਂ।।ਤਬਸਿਖਣੀਕਾਹੀਅੰਜੀਪ੍ਰ
 ਸਾਇਤਿਅੰਰਹੈ।।ਤਾਘੋਰੇਨੇਬਾਗਤੇਮੇਵਾਂਲੈਅਦਾ।।ਅਤੇਦਰਸੇਅਪਣੈਪੁਤਰ
 ਨੂੰਨਲਲੈਕੈਪਰਸਾਇਹਥਿਦੇਕੇਤਾਰੀਆਂ।।ਅਤੇਦਰਸੇਨੂੰਕਾਹੀਅੰਬੇਦਾਗੁਰੂਜੀਦੇ
 ਚਰਨਾਤੇਰਖਕਾਰੀਅਥਦੇਕੀ।।ਅਤੇਮਨਾਚਿਤਕਾਰਿਕੈਖੁਸੀਲੇਵੀ।।ਅਤੇਘੋਰੇਦੀ
 ਆਇਸੜੀਆਹੀਉਸਦਾਨਉਸੁਖਦੇਵੀਆਹਾ।।ਉਨਅੰਖਿਆਜੀਮੇਰੀਦਰਸਨਨੂੰ

ਚਲਨੀਹਾਂ ਤਰੁਈਘੋਕਹਿਅੰਚਲੁਸਿਖਈਏਤੁਰੀਚਲੁ। ਤਬਦੋਨੋਤਰੇਪੁਤਸਭਨਦੇ।
 ਹੋਹੀਗੀਅੰ। ਤਦਰਸੇਨੇਅਗੇਹੀਅੰ। ਵਿਅਸਦੇਕੀਅੰਚਰਨਉਤੇ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦ
 ਰਸੇਉਪਰਬਡੀਮਿਹਰਵਨਗੀਕੀਤੀ। ਅਤੇਦਰਸੇਨੂੰਸੀਗੁਰੂਜੀਪੈਰਦੀਅੰਕੋਸਾਦਿਤੀ।
 ਤਦਰਸੇਸਿਰਉਪਰਰਖੀਅੰਗੁਰੂਜੀਬਹੁਤਮਿਹਰਵਨੁਹੋਏ। ਤਦਰਸਾਂਚਰਨਤਲੇਬੈਠ
 ਏਆ। ਪਿਛੋਰੁਈਘੋਹਾਂਅਤੇਰੁਈਘੋਦੀਤੀਮਤਸੁਖਦੇਵੀਦੋਹਨੇਅੰ। ਵਿਅਸਦੇਕੀਅੰ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ। ਓਰੁਈਘੋਹਾਂਅਤੇਮਾਈਸੁਖਦੇਵਕਰਤਾਰੁਤੇਰਾਭਲਕਰ
 ਸੀ। ਅਤੇਨਮੁਦੀਦਾਂਤੀਦੇਵਸੀ। ਤਬਸੁਖਦੇਵਨੇਤੇਘੋਰੇਨੇਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਗੇਰ
 ਖਿਅੰ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ। ਓਰੁਈਘੋਹਾਂਇਹੁਕੀਲਿਅੰ। ਏਮਾਂਹੋ। ਤਾਂਘੋਰੇਕਹਿਅੰ
 ਜੀਤੇਰਾਦਿਤਹੋਏ। ਅੰਪ੍ਰਸਾਦਿਲਿਅੰ। ਏਮਾਂਹੋ। ਓਰੁਈਘੋਹਾਂਅਸਤਾਤੈਨੂੰਸਬਦੇਦਾਪ੍ਰਸਦ
 ਦਿਤਾਸੀ। ਇਹੁਤੈਰਸਕਸਦਾਪ੍ਰਸਦਾਕੀਧਰਤੇਲਿਅੰ। ਏਮਾਂਹੋ। ਤਾਂਘੋਰੇਨੇਕਹਿਅੰ। ਜੀਮਿਹ
 ਰਵਨਾਇਹਪ੍ਰਸਦਾਸਿਖਈਪ੍ਰੀਤਿਨਲਬਣਾਇਕੇਅੰਦਾਹੋ। ਅਤੇਮੇਤੇਰੇਵਸੁਨਲਾਤਿਪਾਤਿ
 ਅਹਾਂ। ਅਤੇਤਸਮੇਨੂੰਬਡੀਦਾਂਤੀਦਿਤੀਹੋਸੀਮੇਜਾਣਨਾ। ਜੀਤੇਰਾਵਸੁਮਿਨੂੰਗੀਗਾਧਰਗੁ
 ਹੋਸਭਨਦਾਇਸਨਨਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ। ਓਰੁਈਘੋਹਾਂਤੈਨੂੰਖਬਰਹੋਸੀਕਿਨਹੋਸੀ
 ਤਾਂਘੋਰੇਕਹਿਅੰ। ਜੀਮੇਨੂੰਤਾਖਬਰਨਹੀਜੀ। ਤਵੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ। ਓਰੁਈਘੋਹਾਂਤੇਰੇ
 ਬੇਤੇਰੇਨਲੋਭਤਪਰਰੀਕੀਤਾਅਹਾਂ। ਪਰੁਇਕੁਥੇਵਾਬਿਚਹੋਏਆਅਹਾਉਸਤੇਇਸਨੂੰਤੀ
 ਨਜਨਮੁਸਾਬਵਿਛੁੜੇਨੂੰਹੋਏਹੋਨਿਹੁਣਤੇਰੇਘਰਿਭੂਤਪੁਕਰੇ। ਅਤੇਸਤਮੇਜਮੇਵਿਚਜੋਤ
 ਵਰਤਸੀਤਾਸਾਭੁਭੁਯੋਵੇਗਾਪਰਰਹੋਗਾਸਾਂਗਵਿਚ। ਅਤੇਓਸਤੇਫਕੀਰਭੁਹੋਸਨੀ। ਓਸ
 ਜਾਮੇਏਨਉਪ੍ਰਨਹੋ। ਸਾਥੇਪਿਛੋਇਕਸਉਪਇਤਰਵਰੇਪਿਛੋਹੋਸੀਬਡਾਭਰੀਸਾਂਗੁਹੋਸੀਥੋੜ

ਚਿਰਗਸੀ॥ਤਬੁਈਘੋਰੇ॥ਅਰਦਸਕੀਤੀ॥ਮਿਹਰਵਨੁਤਪੁਪੁਰਾਇਸਦਹੋਇ॥ਆ॥ਤਬਮੁਕ
ਤਿਕਿਉਨਹੋਇ॥ਆ॥ਅਤੇਕਸਰਕੀਰਗਈ॥ਆ॥ਅਤੇਜਨਮਤਿਨਜਾਮੇਇਹੁਕਿਸਦੇ
ਘਾਰਿਹੋਇ॥ਆ॥ਇਹੁਕਿਪਬਰਕੇਦਸੀ॥ਮੇਜੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ॥ਆ॥ਤਬਈਘੋਰੁਤਿ
ਨਜਨਮੁਤਿਖਾਣਦੇਘਾਰਿਹੋਇ॥ਆ॥ਪਰਗੁਰੂਤਿਵੇਚਿਰਹੀ॥ਆ॥ਅਤੇਪਹਲੇਜਨਮੁਉਦੇਸਿ
ਘਕਬੇਟਬੀਰਮਦੇਉਕਉਈਦੋਨਬੀਰਮਦੇਉ॥ਅਤੇਇਸਦਨਉਨਗਰਸਿਘਥਾਤਬਇ
ਨਦੋਨੋਨੇਤਪੁਰਚਿਕੀ॥ਆ॥ਪਰਾਇਸਨੇਉਸਕੀਬਰਬਰੀਕੀਈ॥ਬੀਰਮਦੇਉਕੀਬੀਰਮ
ਦੇਉਪਿਛਲਿਓਜਨਮੋਕਉਉਤਮਥਾ॥ਤ॥ਉਸਕੇਮੁਹਤੇ॥ਅਵਜਨਿਕਲੀਰੇਕੀਉਬਾਢੀਅੰਚੀ
ਤਗਹਿਵਿਗਚੜਵਤਹੋ॥ਇਸਕਰਕੇਇਸਕਾਤਪੁਘਇਰਹਿ॥ਆ॥ਅਰੁਹੁਤੇਫੇਰਗਜਜ
ਨਕਕਾਦਮਦਹੁ॥ਆ॥ਉਸਕੇਬਿਵਹਿਬਿਖੇਇਸਕੋਗੁਰਮਨੇਦੇਖਿਅੰਪਰਾਇਸਕੇਮੁਖਕੀਸੋ
ਰਾਮਾੜੀਜੈਸੀਹੋਗਈ॥ਏਕਤੋਸਈਲੋਕਕਾਸੁਪਦੁਸਰਾਇਹੁਕੋਪੁਬਹੁਤਕਰਤਾਥਾਇਸਕ
ਰਿਕੋਇਸਕੋਮੁਖਕੀਸੋਰੁਦੁਰਹੋਗਈ॥ਤਬਵਹੁਬੀਰਮੁਦੇਉਕਿਤਨਕਾਚੇਰੁਗਰਕੇਫੇਰ
ਉਹੁਗੁਰੂਦੇਤਲਹੋਇ॥ਆ॥ਅਤੇਮਤਲੋਕਮਝੇਵਿਚਦਰਸੈਨੁਤਿਖਾਣਦੇਘਾਰਿਜਨਮੁਹੋਇ॥ਆ
ਪਰਗੁਈਭੁਜਨਦਾਬੀਜਜਾਦਾਨਹੀ॥ਫੇਰਤੇਰੇਘਰਸੇਤਦਪੈਦਹੋਇਅੰਚੁਣਕਮਾਈਕਰਸੀ
ਫੇਰਉਧਰਸੀ॥ਤਾਘੋਰੇਕਹਿਅੰਜੀਹੁਣਬੀਰਮੁਦੇਉਕਿਸਕੇਜਨਮੇਗਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
ਜੀਕਹਿਅੰਜਟਦੇਘਾਰਿਜਨਮੇਗਾ॥ਅਤੇਨਉਹਿੰਦਲੁਹੋਸੀ॥ਅਤੇਗੁਰੀਸਿਤਹੋਸੀ॥ਬਡ
ਗੁਰਮੁਖੁਹੋਸੀ॥ਅਤੇਤੇਰੇਬੇਦੇਦੇਤਿਹੁਜਨਮਾਤਿਖਾਣਦੇਆਦਨਾਉ॥ਬਾਲੁਹਰੀਆਦਰ
ਬਾਗੀ॥ਅਤੇਹੁਣਦਰਸਾਜਦਉਧਰਸੀਤਾਹਰਿਭੁਜਰਾਮਹੋਸੀਫਕੀਰੀਭਿਖਵਿਚਪਾਰਿ
ਬਡਗੁਰਮੁਖੁਹੋਸੀਤਦਉਹੁਇਸਨੁਚਰਨਦੀਵੀਖਿਅਦੇਸਨਿਤਫੇਰਉਧਰਸੀ॥ਤ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਗਿਆ ਭਿ ਹਸਤ ਲਵ ਜੋ ਨਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਕੰਨ ਰੋਇ ਕਾ ਪਿਤ੍ਰ ਬਡ ਕਸਬ ਹੋਵੇ
 ਗਾ ਭਿ ਬੋਇ ਸਨੁ ਸਾਡੇ ਅਭਿਤਰ ਦਾ ਮੇਲੁ ਹੋਸੀ ॥ ਅਤੇ ਖੜੀ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਭੀ ਹੋਸੀ ॥ ਅਤੇ ਭਿ
 ਸਾਡੇ ਖੁਭਿ ਖੜੀ ਦੇ ਘਾਰਿ ਹੋਸੀ ॥ ਪਰੁ ਭਿ ਸਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਹੁਤ ਹੋਸੀ ॥ ਇਸ ਉਪਰ ਬਲ ਕਜਾ ਮੇ
 ਵਿਚਾਇ ਸਦੈ ਨਾ ਲਬਹੁਤਰੀ ਗਾ ਵਿਚਰ ਗਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥ ਭਿ ਹੁ ਸੀ ਗਹੀ ॥ ਇਸਨੁ ਰਖੇਗਾ ॥ ਅਤੇ
 ਬਸਾਹੁ ਇਸਦਾ ਰਤੀ ਨਕਰੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਵਿਹੁ ਬਡ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਸੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੈ ਕਹਦ
 ਹੋਵੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਮੁ ਵਿਚਾ ਅਵਦ ਹੋਤਾ ॥ ਇਹੁ ਜਾਣੁ ਜੋ ਭਿ ਹੁ ਰਚ ਕੇ ਜੋ ਭਿ ਸਕੀ ॥ ਮਿਸਰੀ ਤੀ ਹੋ
 ਭਿ ਹੁ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਦਾ ਦੁਕੇ ਭਰਮਾਣ ਨਹੀ ॥ ਭਾਈ ਘੋਹਾ
 ਕਲੁ ਜਗਾ ਵਿਚ ਬਡੇ ਲੋਕ ਕਰਾ ਮਾਤ ਵਲੋ ਹੋਸੀ ॥ ਜੀਤਾ ਮੀਤ ਵਲੋ ਹੋਸੀ ॥ ਪਰ ਜੇ ਹੜੇ ਸਾਡੇ
 ਹੋਸੀ ਸੋ ਸਾਡੇ ਸਬਦ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣਨੀ ॥ **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੋ ਲੋਕ ਕਹੀ ॥**
ਸਲੋਕ ॥ ਜਮਾ ਪਹੁ ਜਗਾ ਵਿਚ ਬੈਰਾ ਸਗਲੁ ਪਰੇਈ ਸੁਤਾ ॥ ਅਪਿ ਕਾਰਦੀ ਪਕ ਪੁਗਾ ਸਿਅ ਥ
 ਹੁ ਨਾਨਕ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਣੈ ਦੂਤਾ ॥ ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰਿ ਪਰੁ ਕਰਤਾ ॥ ਆਪੇ ਦਾਨ ਬੀਨਾ ॥ ਕਹਣ
 ਸੁਨਣ ਤੇਰੇ ਹੋਨੀ ॥ ਅਰਕਾ ਹੁ ਸੀ ਗੁਨ ਭੀਨਾ ॥ ਤਬ ਜਨਮੁ ਨ ਵਰਨਨਾ ਚਿਹਨੁ ਕਉ ਨ ਕਹੈ ਤੈਰ
 ਦਕਾ ॥ ਹਜਰੁ ਹੁ ਜਤਾਨਿ ਕਦਿ ਨਾ ਮੰਦੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇਰਹਤਾ ॥ ਗਗਨੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹਲਾਨੀ
 ਵਾਂਸੀ ਕ੍ਰਿਜਾ ਮਦ ਜਾ ਬੋਲੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ॥ ਅਬ ਭਾਈ ਹੋਰ ਨੀ ॥ ਕਿਉ ਸਾ ਪੁਤੁ ਤਾ ਬਿਰਲੈ ॥ ਭਾਈ ਘੋ
 ਹਾਸਤ ਵੇਜਾ ਮੇਸਾ ਗੁਰੂ ਰਾਹੀ ਸਤਿ ਦਤੇਰਾ ਪੁਤੁ ਭਿ ਪਰਸੀ ॥ ਤਾ ਘੋਰੇ ਕਹੀ ॥ ਅਜੀ ਮੇਰੀ ਸਿਖਣੀ
 ਰੋਗੀ ਹੀਰਹਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਸਨੁ ਸਤ ਨਹੀ ॥ ਅਵਦੀ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਦਸੀ ॥ ਮੇਜੀ ॥ ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਗਿਆ ਭਾਈ ਇਹੁ ਤਿਨ ਵਾਂਗੀ ॥ ਇਸਤੀ ਹੀ ਹੁਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਹਲੇ ਪਹ
 ਲਾਇ ਹੁ ਮਰਦੁ ਪਹੁਦੀ ਸੀ ॥ ਪਹਲੇ ਪਹਲੇ ਤਾਇ ਹੁ ਜਾ ਜਨ ਕਕੇ ਕਬੀਲਿ ਓਕ ਰਸੇਈ ॥

੨੨੩
 ਸਾਹਿਬ ਸੇਈਕਾਰੀਅਬਰੈ। ਏਕਾਦਿਨਰਾਜਨੇਮਨਾਵਿਖੇਵਿਚਰੁਕੀਆਜਿਜਨਾਨਿਓਕਿਪੁ
 ਸਾਦਾਵਿਚੋਇਕੋੜਸੈਕੀਗਲਕਾਪੁਸਾਦਿਰੁਵਿਰੁਦੀਆਂਕਰੈ। ਇਸਨੈਕਹਾਬਹੁਤਖੁਬਾਰ
 ਜਕੋਕਾਰੀਕਾਰੀਅਪੁਵੈਲੀਗਰਮੇਆਇਆ। ਤਬਨਉਇਸਕਜੀਗੀਰੀਦਾਸੁਖਾ। ਤਬਇ
 ਸਨੈਭੈਰੋਸੈਰੋਜਾਇਕੋੜਸੈਕੀਗਸਤਲੀਅਬਰੈ। ਪਰੁਪਹਲੇਅਪਖਾਇਲੇਵੈਤਬਾਇਸ
 ਕੀਭੁਖੁਰੀਆਪਨਕੀਦੋਨੇਵਖਤੋਕੀਥੀ। ਅਰੁਰਾਜਕੀਰਾਣੀਕੋਪਾਂਚਸਤਬਾਗਇਸਨੈਜੁ
 ਠਹੀਖੁਲਈ। ਅਰੁਜਬਾਇਹੁਪਹਲੇਹੀਘਰਤੇਜਾਤਾਬਤਬਰਾਣੀਕੋਪੈਰੀਤਾਥਾ। ਅਤੇਉ
 ਹਕ੍ਰਿਪਕਰਤੀਥੀ। ਜੇਏਸੀਗੀਰੀਦਾਸੁਤੇਰੋਹਾਥਤੇਹਮਭੋਜਨੁਖਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਤ੍ਰਿਜਨਮਦ
 ਭੀਪੁਰਬੀਅਹੈ। ਤਬਇਹੁਮੁਖਤੇਕਹਤਾਬਾਜੇਜੀਮੈਤੋਤਮਾਰਾਸਿਖਹੋਗੁਲਾਮੁਹੈ। ਤਬਰਾ
 ਣੀਚਪਕਰਨਤੀਥੀ। ਤਬਰਾਜਨੈਦਰੋਗੀਸੈਪੁਛਾਅਰੇਮੈਜੀਗੀਰੀਦਾਸੁਕੋਕਾਰੀਆਂਹੁ
 ਆਹੈਜੋਇਕੋੜਸੈਮਨੁਖਕਾਪੁਸਾਦਿਬਾਦੀਆਂਕਰੁ। ਤਬਦਰੋਗੀਨੇਕਹੀਅਜੀਹਮੋਕਬੀ
 ਨਹੀਬਦਤਾਦੇਖੀਆ। ਤਬਰਾਜਨੈਇਸਕੋਬੁਲਾਇਆਪਰਕੋਧਨਕੀਆ। ਪਰੁਰਸਨਾ
 ਤੇਕਾਰੀਅਰੇਜੀਗੀਰੀਦਾਸੁਤੋਇਕੋੜਸੈਕੀਗਲਕਾਪੁਸਾਦਰਾਣੀਕੀਰਸੇਇਤੇਬਗੋਰਬਦ
 ਤਹੈਨਾ। ਤਾਂਇਸਕੋਮੁਖਤੇਅਵਜਨਨਿਕਲੈਤਬਹਮਭੀਰਾਜਕੇਸਨਮੁਖਥੇਅਰੁਮੁਖ
 ਤੇਇਸਕੇਤੇਬਤਾਇਸਤੇਨਸੀਨਿਕਸਤੀ। ਜੇਏਕੁਝਠਵਸਰੋਰਾਜਕੀਸਾਤੀਬ੍ਰਿਤਸਤਸ
 ਰੁਪਥੇਓਨਕੇਸਨਮੁਖਝੁਠਕੈਸੇਬੋਲਸਕੈ। ਜਬਾਇਸਕੈਮੁਖਸੇਅਵਜਨਨਿਕਲੀ। ਤਬਰ
 ਜਨੈਕਹੀਅਰੇਤ੍ਰਿਤਾਤ੍ਰੀਮਤਕਾਰੁਪਹੈ। ਅਸੇਬਚਨਕਾਰੀਕਾਰੀਚਪਕਾਰੀਰਹੀਆ। ਤਬਇਹੁਭੈ
 ਰੇਆਇਆਢੇਰੇਆਦਕਾਰੀਬਿਚਰੁਕਰੀਜੋਹੁਦਮੈਕੀਆਂਕਰੈ। ਮੁਝਕੋਸਪੁਗੁਰੂਕਾਹੁਆ। ਤਬ
 ਇਸਕਾਸਰੀਰਚਲਦਲਗਾ। ਲੀਗਾਵਿਚਪਰੁਭਰੀਭਰਾਜੀਦੁਨਿਕਲਨੁਲਗੀ। ਦੇਪਹਰਾਅੜ

ਉਦਰਹੀਆਤਬਰਾਣੀਜੀਨੇਪੁਕਰਸੁਦੀਦਾਇਅੰਵਨੁਸੁਦਕੇਅਈਅਇਕਾਰੀਕਹੀਅੰਬੁ
 ਈਜੀਰੀਰੀਦਾਸੁਕੇਉਕੀਹਲਾਤਿਹੈ।ਤਬਜੀਰੀਰੀਦਾਸੁਨੇਹਥਜੇਛੇਅਰੁਕਹੀਅਮਤਜੀਮੇ
 ਨੁਰਜਜੀਨੇਸੁਪਾਇਤਜੋਤਤਤੀਮਤਹੈਹੁਦਮੇਰੀਦੇਹਛੁਦਦੀਕਿਉਨਹੀ।ਅਤੇਮੇਰਕਦੀਭਿਧ
 ਰਭੀਹੋਸੀਆਤਮਤਨੇਕਹੀਅਜੋਹੋਪੁਤਤਿਨਜਨਮੁਇਸਤੀਦੇਜਾਮੇਵਿਚਰਹੈਗਾ।ਅਤੇਚੋਥ
 ਭੀਇਸਤੀਹੀਹੋਸੀ।ਪਰਉਸਭਰਤੇਤੇਤੀਗਤਨੁਪਾਪਤਿਹੈਵੈਗੀ।ਫੇਰਮਨੁਖਜਨਮਤੇਰਹੈਵੈਗ
 ਇਤਨੀਬਤਕਹੀਕਾਰੀਦੀਜੀਮਦਰਮੇਅਈ।ਪਿਛੇਉਸਕੀਦੇਹਚਲਗਈਗਮਤਗਈ।
 ਅਤੇਭੁਈਘੋਹਸਸਤਕਾਰਨੇਕੀਕਹੀਅਹੈਜੋਜੁਠਕਾਰੀਕੀਸੇਨੁਮਨੁਖਇਸਤੀਨੂੰਦੇਦੰਹੈ।
 ਓਇਭੀਇਸਤੀਦੇਹਿਜਨਮੁਵਿਚਰਹਦਹੈ।ਅਤੇਏਕੁਤਜੁਠਰਾਣੀਨੂੰਖੁਲਾਇਆ।ਦੂਸਰਾ
 ਜੇਦਾਸੁਪੁਹੋਇਆ।ਪਰਭਈਭਗਤਿਕੀਤੀਜਦੀਨਹੀ।ਅਭਿਗਤਿਭੀਹੋਈਪਰਸਾਈਲੋਕਦੇਘ
 ਰਹੈਦੀਰਹੀ।ਅਤੇਹੁਣਤੇਰੇਘਰਇਸਤੀਹੀਸਿਝਸੀਹੁਣਫੇਰਮਰਦਦੇਜਨਮੁਕਿਫੇਰਭਿਧਰਜ
 ਸੀ।ਅਤੇਅਗੋਜੀਨਾਘਾਰੀਹੁੰਦੀਰਹੀਹੈਸੋਤਿਨਦੇਨਭਿਪਹਲੇਹੀਖਤੀਸੀਰਮਦਾਸੁਭਿਸਦੇਘਰ
 ਹੋਈਸੀ।ਓਹਭੀਸਿਤਮਾਹਾਫੇਰਾਇਕਸਾਤਿਖੰਘਰਮੇਦੇਘਾਰਿਹੋਈਓਹਭੀਭਲਾਸਿਖਹੀਥਾ।
 ਪਰਇਸਨੇਸਲਿਨਘਾਲਿਆ।ਹਰਮਹੀਕਰਦੀਰਹੀ।ਇਸਦੇਘਾਰਿਵਲੇਸਿਤਹੀਹੋਦੇਅਏਹੈ।
 ਉਨਠੇਮੁਖਤੇਵਰਨੁਕਛੁਨਹੀਕਹੀਆਫੇਰਉਸਪਾਸਤੇਦੁਮਾਰਦੇਘਾਰਿਹੋਈ।ਪਰਓਹਭੀ
 ਸਬਦਿਬਾਣੀਪੜਦੇਸੁਦਦੇਸੇ।ਅਤੇਇਸਦੇਭਰਤੇਦਨਭਿਬਕਿਥਾ।ਅਤੇਤਦਇਹੁਬਹੁਤਸੁੰਦ
 ਰੀਪਰਇਸਦਾਸਤਰਹੀਅਥਾਸਤਰਹੋਦਾਸਦਕਹੁਣਤੇਰੇਘਰਹੈ।ਅਤੇਤੇਰੇਭਿਧਰਮਰਸੀ
 ਤਦਫੇਰਮਰਦਜਾਮਹੋਸੀ।ਵਰਣਖਤੀਦਨਭਿਕ੍ਰਮਚੇਦਹੋਸੀਅਤੇਫੇਰਭਿਧਰਸੀ।ਭੁਈਘੋ
 ਹਾਇਸਕੀਏਓਹਕੀਕਤਿਹੈ।ਤਬਫੇਰਘੋਹੋਪਾਛਿਅਜੀਮਹਰਵਨੁਸੈਦਕਦਭਿਧਰਸੀ।ਤ

ਬਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹੀਆ **ਸਲੋਕੁ** ਦਸਤ ਮੁਹਰਾ ਅਪੁਣੈ ਦਸਰਖ ਜਿ ਤੁਝ ਕੀਤ ਤੋ
 ਲੈ। ਰੁਗਮੁਕੀ ਤਵਿਚ ਸਭ ਜਗੁ ਭੋਲਿਆ ਫੁਹਾ ਅਪਾ ਅਰੁ ਨੁਨ ਭੋਲੈ। ਪੈਨ ਦਹਰਾ ਸਦਾ ਅਬ ਨ ਸੀ
 ਤ ਤੇਰੇ ਨੀਅਰਾ। ਬਗੁ ਨ ਨਕ ਕੋ ਦੁਗਬ ਤਿਤੁ ਕਾ ਅਤਿ ਨ ਪਰਵਰਾ। ਮੁਖ ਅਗਰ ਕ ਕਹੀਅ
 ਜੋ ਮਨੈ ਸੋ ਸਿਖ ਰੁਗਮੁ ਭੁਲਨੇ। ਸਬਦ ਠਹਿਤ ਰਜੈ ਸਿਖ ਖੋਜੈ ਸਚੈ ਸਬਦ ਸਮਾਨੇ। ਬਾਬ ਪਹਲ
 ਮਹਲ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨ ਵਪੁਗਾਇਓ ਅਭੈ। ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਨਨਕਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ। ਤਬ ਫੇਰ
 ਘੋਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਹਰਵਾਨੁ ਖਦਾ ਪਤਿ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਵਚਨੁ ਕੀਤ
 ਅਪਾ ਮਧੋਘਾਰਿ ਕਰੇ ਨਕਛੁ ਪੀਐ ਨ ਖਾਇ। ਨੀਚਾ ਅਦਿਰ ਨੀਚ ਜਤ ਸਤ ਗੁਰੁ ਰਹੇ ਬਿਲਾਇ। ਸਾ
 ਗੀ ਸਗੁਰੁ ਚਾਇ ਅਫੀਦੈ ਸਗਲੁ ਜਗਨੁ। ਨਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਕੋ ਸਬਦੁ ਰਤਾ ਮਨੁ ਗੀਅਨੁ
 ਗੁਰੁ ਚੇਲੇ ਰਹਰਾ ਸਿਹੈ ਅਤਿ ਰਿਦੇ ਪੈਤਾਹਿ ਸਾਗੀ ਹਰਿ ਪੁਰਹੋਇ ਅਲਾਹੀ ਮਿਲਵਾਤੋਹੀ। ਰੁਈਅ
 ਗੋਹਰ ਸਮਾਵਰਤ ਸੀ ਪਰੁ ਜਿਤ ਨਾ ਚੇਰ ਰਹਸੀ ਸਭ ਉਤਰਤਿ ਤਨਾ ਚੇਰੁ ਜੁਗੁ ਭੁਲਵਰਤ ਸੀ।
 ਫੇਰ ਅਗੋਘੋਰ ਕਲੁ ਜਗਹੋ ਸੀ। ਪੀਰ ਦੀ ਪਰਿਨ ਰਹਸੀ। ਫਕੀਰ ਦੀ ਫਕੀਰਿਨ ਰਹਸੀ। ਅਪ
 ਨੀਰ ਕ ਚਹੀ ਸਚ ਹੋ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੋ ਸਨ। ਅਤੇ ਸਰੀਰਾ ਬਿਚੈ ਬਰਕਤ ਕੁੰਘਟ ਜਸੀ। ਅ
 ਤੇ ਕੀਸੇ ਸਿਤਾਵਿਚ ਬਰਕਤ ਹੋ ਸੀ। ਤਬ ਰੁਈ ਘੋਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਤਾ ਮੁਹਿ
 ਪਵੇ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਕਹੀਅ ਭਾਈ ਘੋਰਾ ਅਪਣੇ ਨਫਰਨੂੰ ਲਿਆਵੈ ਤਾ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਅ
 ਚਵੀਏ ਗੋ। ਰੁਈ ਸਾਨੂੰ ਅਪਣੇ ਨਫਰਦੇ ਤਾ ਮੇਲੁ ਕਰਾਓ। ਤਾ ਘੋਰੇ ਕਹੀਅ ਮਹਰਵਾਨੁ ਕੀ
 ਅਜੀ। ਅਜੀਤ ਨੂੰ ਮਿਲਵਾਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਅਚਵੀਏ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕਜੀ ਕਹੀਅ ਰੁਈ ਬਿਨੁ
 ਉਸਦੇ ਮਿਲਪਾ ਅਸਾ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਅਚਵਣ ਨਹੀ। ਤਬ ਘੋਰੇ ਅਪਣੀ ਤੀਅਤਿ ਨੁਕਹੀਅ ਭਾਈ
 ਸਿਖ ਝੰਜਾਇ ਕਰਮ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਹਨੂੰ ਅਤੇ ਅਮੀ ਮਤੀਏ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਵੈ। ਤਦ੍ਰਸੁ ਉਹੁਰੀ ਕਰਜਾ ਸਾਨੀ

ਜਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਬੇਦਰਸ ਤੁਰਕੇ ਘਰ ਨੁ ਗਈ। ਤਾਘੇ ਮਤੇ ਦਰਸੇ ਦੁਹਾ ਹੁਜੇ ਜੇ ਜੀ ਪਾ
 ਤਿਸ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਣੀ ਜਾਣੀ ਗੀ ਬਨਿਵ ਜੁਤੀ ਕਿਤਾ ਅਪਾਰ ਰਹਦ ਹੋ ਖਾਦਾ ਪੀਦ ਕੁਣ ਨਹੀ ਸੀ
ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹੀਆ। ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਮਨੈ ਜਾਨਿਆ ਦੂਸਰ ਕੋ ਹਮ
 ਨਾਹਿ ਪਛਾਨਿਆ। ਏਕ ਸਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਬਿਅੰਤ। ਜੇ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰਿਕ ਜਨੈ ਅੰਤ। ਖਦ
 ਦਰਸਨ ਉਸ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਪਾਰਹੀ। ਐਰ ਦੇਵ ਦਲੈ ਦੇਤ ਉਸ ਉਪਰ ਤੁਰਕੈ ਵਰੋ। ਹਮ ਨੇ ਦੇ
 ਕ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਿਆਇਆ। ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਜਨਮ ਮਰਦਕ ਭਉ ਜੋਗ ਵਾਇਆ। ਜਬ ਦੇਖਿਆ
 ਪਰਬਹੁ ਕਰਤਾ ਅਬਨਾਸੀ। ਤਬ ਹਮਰੀ ਦ੍ਰਿਗਈ ਪੈਰ ਨ ਕੀਛਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਹਮ ਕਬਹੂੰ ਨ
 ਜਾਨਿਆ। ਏਕ ਸਕੇ ਰੰਗ ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ। ਜਿਸ ਜਗਤ ਕੋ ਲੋਕ ਸਤਿ ਕਹੀ ਮਾਨੈ।
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਮ ਸੁਪਨ ਕਾਰਿ ਜਾਨੈ। ਐਰ ਲੋਕ ਵੈ ਗੁਣ ਮੇਜਰ ਤੇ। ਹਮਾਇ ਸਪਾਸ ਮਧਨ
 ਹੀ ਘਰ ਕਰਤੇ। ਜਬ ਕਾ ਦੇਖਿਆ ਦੀਨ ਦਯਾਲਾ। ਤਬ ਕਹਾ ਮਰਾ ਸਭ ਛੁਟਿਆ ਜੀ ਜਾਲਾ
 ਸਧ ਸਿਗਰਾ ਮਰਲ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਤੇ। ਜਲ ਮਹਾ ਜਲ ਹੀਰੁ ਪਹੋਇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਫਿਰਤੇ। ਕਹੁ ਨ
 ਨ ਕਹਾ ਮੋਲੁ ਪਿਆਲਾ ਮੀ। ਤਕਾ ਪੀਆ। ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਭਾਕਿ ਰਕੇ ਸਿਗਰ ਲੀਆ। ਜਾਸ
 ਬਦ ਦਰੋਗੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਮੀ ਬੀਤੀ ਦੇ ਮਥਾ। ਆਇ ਦੇਕੀਆ। ਅਤੇ ਪਛੇ ਤੇ ਕਰਮ ਦੇਵ ਨੇ ਮ
 ਥਾ ਮਾਂਦ ਕੈ ਦੇਕੀਆ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀਆ। ਭਉਈ ਮੀ ਬੀਤੀ ਮਾਂ ਕਰਤ ਰੁਚਿਤਾ।
 ਵੈ। ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਕਰਮ ਦੇਵ ਨੂੰ ਗੀ ਕਰਤ ਰੁਚਿਤਾ। ਅਵੀ। ਅਤੇ ਮਾਭਉਈ ਮੀ ਬੀਤੀ ਮਾਂ ਪੁਰਤ
 ਨੁ ਭੀ ਰੁਰਾਜੀ ਹੈ। ਤਾ ਮੀ ਬੀਤੀ ਦੇ ਕਹੀਆਂ ਸਪਾਸੀ ਕਿਸਾ ਦੇ ਨਕਾ ਤੀ ਮੇਰਾ ਪੁਰਤ ਮੀ ਯਰੁ ਹੀ
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀਆ। ਭਉਈ ਤੁਭੀ ਹੀ ਨ ਜੇਦਾ ਪੁਰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਣ ਸਤੋ ਕੀ ਕੇ ਘਰੀ ਹੋ
 ਤੇ ਬੇਤਬ ਤੇ ਭੀ ਜੁਨਹੀਆ। ਅਤੇ ਅਸਭਿ ਜੁਨਹੀਆ ਹੋ। ਤਿਸ ਤੇ ਕੋਲੁ ਬਹਰ ਉਜਾੜੀ

ਮਾਹਿਦੁਖਕੀਬਿਰਤਕਰਤਾਥਾ। ਤ੍ਰਿਕਹਤਾਥਾਜੋਰੁਈਜੀਹਮਾਕਿਅੰਕਰੋਕੋਪਕੋਮਤਾਪਿਤਰੋ ੨੨੫
 ਜਲਤਤੋਹੀ। ਜੋਤ੍ਰਿਕਛਕਸਬਰਜਗਾਰਨਹੀਕਿਰਤਾ। ਤਬਹਮਤੁਭਿਪਦੇਸੁਕਰਕੋਸਾਂਤਕ
 ਰਤੇਥੇ। ਅਰੁਹਮਕੋਤਕੋਈਫਿਕਰਨਥਾਹੋਤਾ। ਹਮਰੇਪਿਉਕਾਤਾਇਕੋਰਸੈਕੋਲੁਚਲਤਰਹ
 ਤਾਥਾ। ਪਰੁਹਮਰਾਪਿਤਹਮਕੋਰੁਲੀਬਰੀਕਛਰੁਨਿਥਕਹਤਾ। ਏਕਕਹਤਾਥਾਭਈਤਮਹਮ
 ਰੀਪਾਤਿਰਾਪੁਭਿਜਾਜੀਮੇਸਿਗੀਰਲਿਕੈਕੀਰਤਨੁਕਰੀਅੰਕਰੋ। ਪਰਮੇਨਕਾਰੀਅੰਕਰੋ। ਹਮ
 ਕੋਤਰਕਦਖਦੇਵਨੁਗੋ। ਤਬਾਮਾਬਿਤਾਇਕਹੀਮਾਜੀਹਮਾਕਿਸਕੋਹੋਤਿਥੇ। ਅਰੁਹਮਰੇਮਤਾ
 ਪਿਤਕਾਰੀਅਨਮੁਹੋਤਾਥਾ। ਅਰੁਹਮਰਨਮੁਕੀਅਹੋਤਾਥਾ। **ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆ**
ਭਾਈਤਬਤ੍ਰਿਖਦੀ ਕਾਮੁਸਲਮਨਕੋਹੋਤਾਥਾ। ਤੇਰੇਮਤਾਪਿਤਚਨਏਕਰੀਮਾਥਾ। ਅਰੁਮਾਂ
 ਤਬਨਏਨੁਰਨਿਸਹੋਤਾਥਾ। ਅਰੁਤੇਰਨਏਐਲੀਮਾਥਾ। ਤਬਤੇਰੇਕੋਲੁਹਮਾਫਿਰਦੇਥੇਪ
 ਰਤੇਰੇਪਿਉਤੇਮਾਂਉਤੇਰੀਗੁਸੇਹੋਦੀਅਹੀ। ਅਤੇਕਹਦੀਥੀਉਹਤੇਪਦਨਾਸੁਤਲਵੇਦਕੇਪ
 ਰਮੇਹੋਤੇਥੇਹਮਗਰੀਬਹੋ। ਬੇਦਾਤ੍ਰਿਅਪੁਣੀਕਾਰਕਹਨਿਸਿਖਾ। ਪਰਤੇਰੇਜੋਕੋਈਭਾਗਏਦੇਤ੍ਰਿ
 ਹਮਚੇਪਾਸਆਉਤੇਤੇਨਰਹੋ। ਅਤੇਫਿਰਦੇਨੁਰੀਤੇਰੇਮਾਂਉਪਿਉਕਹਦੇਸੇਵੋਕਿਬਰਬਾਬੀਅਸ
 ਤੇਪੁਤਨੁਵੀਗਾਝਦਹੋ। ਪਰੁਭਾਈਤੇਰਨੇਮੁਸਢੇਕੋਲੁਰੋਜਭਗਤਕਰਦਜਦਾਅਹਾ। ਅਤੇ
 ਤ੍ਰਿਸਭੇਵਸਤੇਤਾਰਦੇਰੋਜਘੋਰਜੀਲਰੋਜਤੇਬਣਾਇਕੋਲੋ। ਅਵਣੀਆ। ਅਤੇਮਹਿਜਵੇ
 ਹਨੇਰੀਜਵੇਤ੍ਰਿਰੋਜਾਸਕੋਲੁਆਇਰਹਣਾਇਹਤੇਰਨੇਮੁਥਾ। ਅਤੇਭੁਗਤਤੇਰੀਅਤੇਸਾਂ
 ਰੀਗ੍ਰਿਹਛੀਉਤਰੀ। ਕਿਤਨਕਾਚਰੁਹੋਇ। ਅੰਤਤੇਰਾਸਰੀਰਛੁਦਲਗਤਤੇਕਹੀਅਜ
 ਕਦੀਫਿਰਗੀਮਲੋਗੋ। ਤਾਮਸਕਹੀਅੰਭਾਈਤੇਤੇਮੇਰਾਜਾਨਕਕੋਭੈਰੋਮੇਮਲੋਗੋ।
 ਫੇਰਤੇਪੁਛਾਛਾ। ਅੰਜੀਤਸਕਿਹਜੇਜਾਮੇਵਿਚਹੋਵੋਗੋ। ਅਤੇਮੇਕੋਹਜੇਜਾਮੇਵਿਚਹੋਸਾ। ਤਬ

ਅਸਕਹਿਅੰਬੁਈਤੁਖੜੀਦੇਜਾਮੇਹੋਸੀਅਤੇਤੇਰਨਉਤਦੋਚੋਪਤਰਾਈਹੋਸੀਅਤੇਤੇਰੀਆ
 ਤਦਨਉਰੁਪਚੋਸੀਅਤੇਤੇਰੇਪਉਦਨਉਧਜਰਾਮਹੋਸੀਅਤੇਤੁਤਦਰਾਂਜਾਨਕਕਾਂਖ
 ਜਲਚੀਹੋਵੇਗਾਪਰੁਤੇਨੂੰਪਿਛਲਜਨਮਾਇਸਰਜਵੇਗਾਜੋਹਮਕਥਾਕੀਰਤਨੁਕਰਤੇਹੋਤੇ
 ਥੋਸੋਇਸਰਜਵੇਗਾਪਰੁਤਾਈਭਜਨਕੀਤਿਜਾਦਾਨਹੀਭੁਵੇਕੀਸੰਜੁਨਮੇਹੋਵੇਕੁਲਹੀਤਬ
 ਹੋਤਹੋਤਬਤ੍ਰਿਰਜਕੇਖਜਨੇਮੇਰਹੋਗਾਕੀਮਕਾਜਮੇਤੇਰਾਰਿਦਫਾਸਿਅਚਹੋਗਾਹਮਕੋਭੀ
 ਸਿਜਾਣਸਕੋਗਾਪਰਮੇਸਾਪੇਮਨਹੋਸੀਅਤੇਤੇਰੇਮਉਪਉਥਿਧਹੋਸਨਿਜਿਥੇਤ੍ਰਿਰਜ
 ਪਾਸਰਹੋਗਾਤਿਥੇਤੇਵੀਸਕੋਸਹੋਸਨਿਅਤੇਅਦਮੀਭਿਯਕੇਮਿਲਨਨੂੰਸਦੀਅਕਰਸਨ
 ਪਰਤੇਇਹੁਕਹੇਗੇਜੀਅਕਰਦਾਸਜੀਮੇਦੂਜੇਤੀਜੀਦਿਨਨੂੰਮਿਲਜਾਸਾਉਹਤੇਨੂੰਉਡੀ
 ਕਦੇਮਰਜਾਸਨਿਪਰਮਰਨਦੇਵੇਲੇਤੇਨੂੰਉਨਾਇਹੁਸਪੁਦਿਤਜੀਹੋਪੁਤ੍ਰਜੇਸੇਅਸੀਤਿਰੇ
 ਦੁਖਤੇਮੁਏਸੋਤ੍ਰਿਭੀਪਾਂਚਵਰਪੁਤ੍ਰਕੇਦੁਖਤੇਮਰੇਗਾਮੇਸੇਕਾਹਿਕਰਮਰਗਏਲੋਕੋਨੇਜਾ
 ਲਾਇਦੀਏਤੁਏਖਬਰਹੋਈਕਿਤੇਕੁਦਿਨਮੇਤਬਤੈਨੇਕਾਹੀਅੰਬੁਲਕਾਮੁਹੁਅਰੋਜਕੀ
 ਪਰਚਥੀਸੋਮੁਕੀਅਤੇਭਾਈਇਹੁਮਤਾਪਤਾਦੁਖੇਦਾਤੇਨੂੰਸਪੁਹੋਇਆਅਤੇਜੇਹਤੇ
 ਨਿਰੰਕਾਰਦੇਨਲਰਤੇਹੋਇਹੋਨਿਉਨਨੂੰਕੀਸੇਦਾਸਪੁਨਹੀਲਗਦਾਪਰਜੇਹਤੇਗੀਸਤੀ
 ਹੋਦੇਹੋਨਿਉਨਨੂੰਲਗਦਹੋਅਤੇਸਮਾਪਾਇਕੀਤੇਰੇਮਤਾਪਤਾਦੇਸਪੁਤੈਨੂੰਜੇਰੁਪਾਇ
 ਆਤੈਨੂੰਖਰੜਵਉਰੋਗਹੋਇਆਉਸਤੇਕਿਤਾਨਿਅਕੁਦਿਨਾਵਿਚਤੇਰਾਸਰੀਰਚਲਿ
 ਗਇਆਅਤੇਤ੍ਰਿਭੀਅਦੇਘਾਰਿਜਾਇਜਲੀਆਉਥੇਵਰੁਹੋਇਆਭੀਆਹੀਆਂਬੇ
 ਦੇਹੋਤੇਰੇਦੇਇਕਲੜਕੀਹੋਈਪਰਸਰੀਰਤੇਰਾਜਰਜਰੀਬਿਪੁਰੁਆਤਬਦੇਕਬੇ
 ਦੇਤੇਰੇਨੇਰਾਜੇਕੀਬੇਦੀਸਥਪਾਤਿਕਰੀਸੀਸੁੰਦਤੇਰਾਬੇਦਾਥਾਏਕੁਦਿਨਾਕੀਸੇਮਨੁਖਨੇਰ

ਤੋਂ ਦੇਖ ਲੀਆ ਸੀ ਗਕਰਤਾ ਤਬਰਜ ਬੀਬੇ ਦੀ ਕੋਕ ਛੁਨ ਕਹਾ ਪਰ ਉਸ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕਾਸ ਦੇ ਕੀ ਸਾਸ ੨੨੬
 ਨਾ ਦਿਤੀ ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਪਰਸੋ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਲੈ ਗਏ ਬਹੁਤ ਮਰਕਤੀ ਤਿਸ ਤੇ ਉਮਰ ਸਰੀਰ ਬਿਪ
 ਬਹੁਤ ਗਈਆਂ ਅਰੁ ਪੁਤ ਤੇ ਰੋਕੋ ਦਖਿ ਜਾਤ ਕਰਿ ਰਾਣੀ ਨੇ ਛੁਡਾਇ ਦੀਆਂ ਤਬ ਤੂੰ ਮਿਤੁ ਹੋਇ
 ਕੈ ਚਿਤ ਲੋਕੋ ਪਰਮੇਗ ਬਡ ਹੋਇਆ ਵਿਆਹਿਆ ਫੇਰ ਏਕ ਪੁਤ ਤੇ ਰਹੂਆਂ ਉਸ ਕੋ ਤੂੰ ਦੇਖ ਦੇਖ
 ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਯੋ ਕਿਤ ਨੇ ਕਾਦੇ ਨੂੰ ਹੋਏ ਤਾ ਉਹ ਪੁਤ ਤੇ ਰਾਇਕ ਸਨਗਰਮੇ ਕੀ ਸਕਿਯਾ ਰਮੇ ਚੋਰ ਕਿ
 ਗਏ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਦੈ ਕਰ ਕੈ ਸਰੀਰ ਏ ਸਕੇ ਪੁਤ ਕਾ ਛੁਟਿ ਗਈਆਂ ਉਸ ਕੋ ਦਖ ਕ
 ਰਿ ਰੋਤਾ ਫੇਰੇ ਸੁਪੁ ਕਹੁਨ ਪਵੈ ਤਿਸ ਤੇ ਮਰਣਾ ਹੂਆ ਪਰ ਰਿਦੈ ਬਿਖੇ ਮਿਤ ਸਮੇ ਵੈਰ ਗੁਹੂਆਂ ਉਸ
 ਕਰਿ ਦੇਹ ਦੇ ਵਲੇ ਕਾ ਪੁਜ ਚਿਤ ਭਾਇਆ ਪਰ ਬਡੀ ਦਰਬ ਪਰਮੇਗ ਹੀਆ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕਰਿ
 ਕੈਆ ਪਣਾ ਬਿਅਹੁ ਕਰਾਤ ਭਾਇਆ ਬਿਅਹੁ ਕੀ ਤਿਪ ਛੈ ਸਿਤ ਨ ਉਤ ਪਤ ਭਾਈ ਉਸ ਕਰ
 ਕੈ ਬਡੇ ਹਰਖ ਕੋ ਪਾਪਤਿ ਭਾਇਆ ਤੀਨ ਪੁਤ ਏ ਕਰੀ ਨੀਆ ਏਕ ਪੁਤ ਮੇਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਜੁਆ
 ਖੇਲੈ ਮਧਮਾ ਸਖਾਇ ਕਾਮੀ ਬਹੁਤ ਏ ਕਾਦੇ ਨੂੰ ਮਦ ਪੀਕੈ ਬਹੁਤ ਨੀਕਾ ਸੀਆ ਤਬ ਏ ਕਰੈ ਸਖ
 ਜੁਆ ਖੇਲ ਨੇ ਲਗਾ ਉਸ ਖੇਲਾ ਨਿਵਲੈ ਕਹਾ ਭਾਈ ਬਜੀ ਸਿਰ ਤਲ ਕਹੈ ਜੋ ਬਜੀ ਜੀ ਤੈਸੇ ਸਿ
 ਰ ਲੇਵੈ ਤਬ ਉਸ ਖੇਲ ਨਵਲੇ ਬਜੀ ਜੀ ਤਲੀ ਨੀ ਤਬ ਤੇ ਰੇ ਪੁਤ ਕਾ ਸਿਰ ਕਾਦੀਆਂ ਤੈਨੂੰ ਉਹ
 ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭਿ ਸੁੰਦਰਾ ਤਿਸ ਕਾ ਸਦਕ ਤੇ ਰਾਮ ਨ ਭਾਇਆ ਪਰ ਤੈ ਵਿਵਾ
 ਲੇ ਕੀ ਪੁਜਾ ਖਾਈ ਬੀਅਰੁ ਨ ਲੇ ਪੁਤ ਕਾ ਸਿਦੇ ਹੁਥਾ ਤਿਨ ਦੋ ਨੀ ਚਿਤਾ ਵਿਖੇ ਮਰਣ ਭਾਇਆ
 ਤੇ ਏ ਕਰਤ ਕੋ ਪਰਮੇਗ ਨਾਮਿਆ ਪਰ ਬਹੁਤ ਅਸੀਲੁ ਹੋਇਆ ਤਬ ਤੈਨੂੰ ਏਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਾ
 ਪਿਆ ਅਰੁ ਤੇ ਰੇ ਨ ਲੋਕੋ ਉਸ ਕੋ ਏ ਕਰਤੀ ਰਲਾਈ ਤਬ ਤੇ ਰੇ ਪੁਤ ਹੋਤੇ ਭਾਈ ਚਾਏ ਕਾ ਪੁਤ
 ਤੇ ਰਾ ਕੀ ਸੀ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪੈਰੁ ਹੋਠੀਆ ਏਆਰ ਸਤੇ ਮੇ ਉਸ ਤੇ ਵਹਲੀ ਗੜ੍ਹ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ਤਬ ਤੂੰ

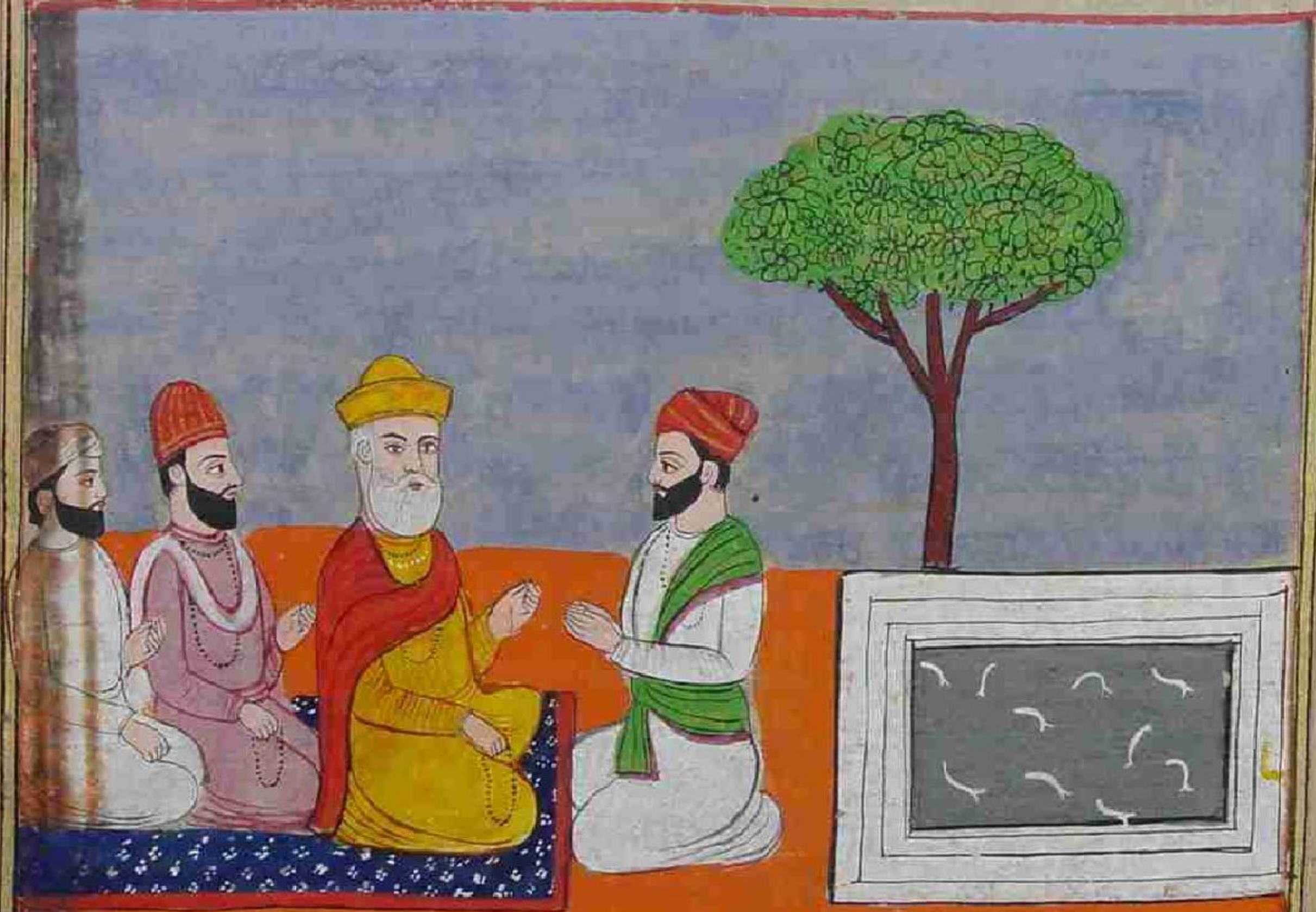
ਉਸਕੇਦਖਕਾਰਿਦਖੀਹੁਆ॥ਤਬਤੇਰੇਪੁਤਕਟਿਗਜੇਹੜੀਟਿਟੀਸੀ॥ਤਿਸਵਿਚਕੀੜੇਪੈਗਏ॥
 ਤਿਸਕੇਨਲਜੋਤੁਖਹਿਕੈਬੈਠਿਤਰਹਾਸਿਦੇਹਕਾਰਿਕੈਉਸਤੇਤੇਰੀਪਿਠਕੇਪਛਿੱਪੈਗਏਤਬਤੁਬਤੇ
 ਰਾਮਖੀਓਥੇਤੇਉਂਠਵੈਪਰਮਖੀਓਠੇਨਹੀ॥ਪਰਤੇਰੀਨਜਰਤੇਓਲੈਜਗਾਥੀਪਰੁਬਹੁਤਦਖੀ॥
 ਹੁਆ॥ਤਬਪਹਲੇਤੇਰੇਪੁਤਕਾਸਰੀਰਛੁਟਾ॥ਪਰਮਤਿਸਮੇਤੇਰੇਮਨਮੇਵੇਰਗੁਹੁਆਜੋਸਿਤਕ
 ਕਭੀਦਿਖੁਬਤਹੋਤਹੈ॥ਏਕਏਕੀਰਹਣਾਖੁਬਹੋਤਹੈ॥ਤਬਤੁਏਕਖੜੀਨਿਰਪਨੁਕੇਘਰਮੇਜਨ
 ਮਿਆਵਤਾਹੁਆਪਰੁਬਿਆਹੀਮਨਹਿਭੀਫੇਰਾਗਵੈਮੇਕਰਮਾਵੈ॥ਅਤੇਤੈਨੇਏਕਧਰਮੁਸਾ
 ਲਾਪਾਈਜੋਮਾਵੈਸੁਸੁਖਪਾਵੈਬਿਖਕੋਈਨਜਵੈਪ੍ਰਸਾਦਪਾਈਦੀਸਭਾਕੀਸੇਮਾਏਈਖਬਰਲੇ
 ਵੈ॥ਹੋਤੇਹੋਤੇਬ੍ਰਿਹਮਵਸਥਾਮਾਨਪ੍ਰਪਾਤਿਹੋਈਤਬਾਇਸਕੋਏਕਮਾਨੁਖਨੇਓਪਦੇਸਕੀ॥ਮਾਜੋ
 ਤ੍ਰਿਸਾਪਜੀਸਿਤਨਬਿਨਬਣਤਾਨਹੀਤਬਾਇਸਕਾਨਮੁਹਰਪ੍ਰਸਾਦਥਾ॥ਤਬਉਹਸਾਪੁਮਹਿਨ
 ਏਕੀਆ॥ਪਰੁਏਸਕੋਚੋਤਲਾਗੀਆਪਛੈਵਹੁਚਲਾਗਾਇਆ॥ਪਿਛੈਉਸਸਾਪਕੇਗਏਤੇਰ
 ਬਿਆਹੁਤਾਨਹੁਆਤੋਤੇਰੇਮਾਪੇਮਰਗਏਏਕਏਕੀਰਹੀਗੀਆ॥ਪਰਤੇਨੇਚੋਤਜੋਬਹੁਤਕੀ
 ਤੀਜੋਰੁਈਮੇਰੇਸਿਤਨਹੋਵਤਬਤੇਰੇਮਾਸੁਮਮਹਿਏਕਬਲਕਬਰਸਾਬਰਤੇਰਾਕਾਤੇਰੇਰਥਰਦ
 ਮਾਰੇਮਾਇਆਤੇਨੇਰਾਖਲੀਆਸਭਾਘਰੀਬਰਤੇਨੇਉਸਕੇਹਵਲੇਕਰਦੀਆ॥ਤਬਉਹਬ
 ਸਰਹਿਕੇਚੋਰੀਹੀਨਿਕਲਾਗੀਆ॥ਤਿਸਤੇਤੈਨੁਬਡੀਚੋਤਹੁਈਰਤਾਦਿਨਤੁਬਣਬਿਖੇਪਾਇ
 ਮਾਫਿਰੈਮਨੁਪਾਈਤੈਨੇਛੋਰਦੀਆ॥ਤਬਤੁਕਿਤਨੇਕਾਦਿਨੋਵਖੇਮੁਆਪਰਮਰਤੇਹੋਏਤੇਰੇ
 ਰਿਦੇਬਿਖੇਬੈਰਗੁਓਪਾਜੀਆ॥ਜੋਪ੍ਰੀਤਮਨੁਖਕੀਕਛਲਹੀਹੋਤੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਹੀਪ੍ਰੀਤਖਰੀਹੋ
 ਤੀਹੈ॥ਤਬਤੁਮਿਤਹੋਕੇਏਕਸੁਨਾਰਕੇਘਰਹੁਆ॥ਪਰਤੁਕੋਉਸੁਨੀਮਾਰਕਾਬਿਹਾਰੁਨਾਸਿਖ
 ਮਾ॥ਏਕਨਿਰੰਕਾਰਵਲੁਤੇਰੀਭਗਤਿਹੋਈ॥ਅਤੇਮਾਪੇਉਤੈਨੁਕਹਸੁਦਰਹੈਜੋਭਾਈਤੁਆਪਨ

ਕਸਬਕੋਈਨਹੀਸਿਖਦਾ ਤਿਵਰਕਰੀਬੋਖਾਂਹਿਗਤਤੇਰੇਰਿਦੇਹਰੁਕਈਨਲਗੇ॥ਇਕਨਾਮੁਦੀ ੨੨੧
 ਹੀਬਾਰਤਾਅਛੀਲਗੇ॥ਅਤੇਦੇਰਤੇਰੇਮਾਉਪਉਚਲਗਾਏਦੇਰਤਿਏਕਾਏਕੀਹੀਗਹੀਗਾਇਆ॥ਪਿ
 ਛੋਮਤਾਪਿਤਾਮੁਏਤੇਤੀਨਿਕਲਨਠਾ॥ਤਬਤੀਹੀਬੀਰਪੁਰਕਹਦਾਸੀ॥ਅਤੇਤੀਜਨਮੁਭੀਇਤਨੇਉਥੇ
 ਹੀਪਏਅਹੇ॥ਫੇਰਤਿਦੀਪਲੁਸਹਗਇਸੇਵਿਚਾਅਇਆ॥ਅਤੇਇਥੇਹਤਿਰਾਅਤੇਘੋਰੇਦਾਮੇਲੁਹੋਇ
 ਆ॥ਅਤੇਹੁਣਤੇਰੀਭਗਤਿਬਡੇਥਪੈਸੀ॥ਇਕਸਭਿਅਸੀਬਰੇਸਤ੍ਰੇਪਿਛੁੰਤੀਜੀਮੀਦਾਰਦੇਘਾਰਿਜ
 ਨਮੇਗਾ॥ਅਤੇਤੇਰਾਨਭਿਭਗਤਸਦੇਦਹੀਸੀ॥ਪਰਤਦਤਿਬਡਾਗੁਰਮੁਖਿਹੋਸੀ॥ਫੇਰਤਿਜੋਤਾਵਿਚਮਿ
 ਲਜਾਸੀ॥**ਸਲੋਕੁ**॥ਕਰਣਕਰਣਸਮਰਸੁਹੈਸਭਕੀਤਿਹੀਜਗਤਅਰਿਭੁ॥ਮਾਏਮਾਂਦਾਬਿਸਬ
 ਰਕਰਬਹਮੇਨੇਰਾਚੀਮਾਂਪੀਧੁ॥ਪੀਧਸੋਜੋਕਰਤਰਾਚੀਤਾਮਵੈ॥ਬਿਨਨਿਰੰਜਨੁ॥ਪਣਾਮਾ
 ਪੁਮੁਹਵੈ॥ਅਠਪਹਰਏਕੋਲਿਵਲਵੈ॥ਕਿਸੈਜੁਨਮੈਹੋਵੈਤੋਭੀਸੁਖੁਪਵੈ॥ਅਕਲਨਿਰੰਜਨੁ
 ਜਿਸੁਨੈਜਾਨਿ॥ਆ॥ਤਿਸਨੈਪਚੋਕਰਗੁਮਿਦਾਨਿ॥ਆ॥ਅਉਤਰੋਕਜੋਸਿਮਰਨੁਕਰਤੇ॥
 ਸੋਸੋਗਰਭਜੋਨਮੈਪੜਤੇ॥ਹਮਨੈਏਕਪਰਮਪਦਪਾਇਆ॥ਤਿਸਾਇਨਕਾਹਮਕੋਮਾਇਆਨੇਨ
 ਹੀਭੁਗਮਾਇਆ॥ਹਮਕੋਨਿਰੰਜਨੁਸਾਪਸਿਗਤਕੇਦਰਸਨਤੇਭੇਜਾ॥ਪੂਰੇਭਗਹੂਏਹਮਰੇਜੋਰਥਾ
 ਏਕਦੇਕਾ॥ਗੁਪਲੁਗੁਬੰਦਕਾਸਿਮਰਨੁਕਰਹੈ॥ਹੁਣਰਣਜੀਵਨੁਮੈਨਹੀਡਰਹੈ॥ਤਮਸਧੋਕਦ
 ਰਸਨੁਪਰਬਹਮੁਕਰਾਇਆ॥ਅਕਲੁਅਜੋਨੀਨਿਰੰਕਰਹੈਮੇਲਾਇਆ॥ਸੋਏਕਕਰਤਾਰਕੇ
 ਹਮਤਮਬੰਦੇ॥ਜੋਸੁਭਗੁਣਲਗਾਸੋਈਅਛਾਔਰਸਭੀਹੈਗੀਰੀਦਪਲੀਦੇ॥ਜਿਸਕੋਇਸਕਮੁਹ
 ਬਤਕਰਤਰਕਹੈਵੈ॥ਸੋਮਪਣਾਅਪਖਾਇਘਰਹੀਮਹਿਸੈਵੈ॥ਅੰਰਜੋਫਿਰਤਹੈਭੇਖਧਾਰੀ
 ਤਿਨਮੈਕੋਊਵਿਗਲਹੋਵਤਕਰਤਰੀ॥ਏਕਾਨਿਰੰਜਨਕੋਜੋਹੀਤਾਚਿਤਲਵੈ॥ਸੋਅਤਮਕਾਨਿਰ
 ਭੁਭਿਪਦੁਪਵੈ॥ਕਹਨਨਕਹਮਏਕਾਨਿਰੰਜਨੁਪਿਆਇਆ॥ਤਿਸਕਰਹਮਨੈਪਚਪਤੀਸ

ਕਭਰਮੁਗਵਾਇਆ ॥ ਤਬਘੋਰੇ ਅਤੇਦਰਸੇਅੰਬੀਬੰਤੀਏਤਿਹਨੇਮਥਦੇਕਿਆ ॥ ਅਤੇਫੇਰਗੁਰੂਜੀ
 ਕਰਮਦੇਵਨੇਅਪੀਨਗੀਸਾਥਮਥਦੇਕਿਆ ॥ ਪਰਬਹੁਤਾਮਦਬਨਲਗਲੁਵਿਚਪਲਪਾਇਕੋਤ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਪਾਤਿਸਹਸਾਸਦਸਹਈਹੋਵੀ ॥ ਅਤੇਨਾਮੁਦੀਦਤਦੇਵੀ ॥ ਅਤੇਗ੍ਰੀਬਨਿਵਜੁਤੇਰੇ
 ਚਰਨਨਲਪਿਆਨੁਰਹੈ ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਭਾਈਘੋਰਤੇਰੀਨੁਹਬਡੀਹਿਗੁਰਮੁਖਿ
 ਹੈ ॥ ਅਤੇਪਛੇਭੁਲੀਸਲਿਵੰਤੀਅਹੀ ॥ ੧॥੮੧॥ **ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ ॥੮੨॥**
ਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥ ਤਬਭਾਈਘੋਰੇਬਚਨੁਕੀਤਜੀਮਿਹਰਵਨੁਤਸਗੁਲਾਮਨੁਕੀਫੁਰਮਾਇ
 ॥ ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਣੁਭਾਈਘੋਰਤੇਰੀਨੁਹਦਿਵਰਤਾਹੈ ॥ ਤੇਤੇਜੁਗਵਿਚਰਜਾਜ
 ਨਕਕੀਰਾਣੀਕਮਲਵਤੀਕੀਖਸੀਗੋਲੀਹੋਤੀਬੀ ॥ ਪਰਬਹੁਤਦਹਲਮੇਰਹਤੀਬੀ ॥ ਜਬਰਜਾਜ
 ਨਾਨਿਓਮੇਜਤਾਬਾਤਬਾਇਸਕਭਿਹਸਤਾਬਾ ॥ ਤਬਰਜਜੀਇਸਕੋਪੁਛੈਰੀਮਲਤੀਤੇਰਾਬਿਵਾਹਿ
 ਕਰਿਦੇਵੈ ॥ ਜੋਤੈਇਸਬਾਤਮੇਰਜਹੋਵੈਤੋਤੇਰਾਰੀਸੀਪੁਰਖੁਸਾਬੁਬਿਵਾਹਿਕਰਿਦੇਵੈ ॥ ਤਬਇਹੁਕਾ
 ਤੀਬੀਜੋਜੀਤਾਮੇਰੇਗੁਰਹੋਤਮਾਅਪਵੈਦਰਸਨਕੀਹੀਤਿਪਾਤਿਦੇਵੈਜੀ ॥ ਤਬਰਾਜੇਰੀਗੁਰਬਾ
 ਤੀਦਯਾਬਾਰੀਕੋਕਹੀਅੰਜੇਰੀਮਲਤੀਤੇਰਾਏਕਜਨਮੁਅੰਗਰਹੀਅਹੈ ॥ ਉਸਕੋਘਰਿਤੁਬੀਸਬ
 ਰਸਰਹੈਗੀਤੇਰਾਧਰਮੁਸਤਰਹੈਗਾ ॥ ਪਛੈਉਸਕੋਸੇਭੀਮੁਤਹੋਵੈਗੀ ॥ ਤਬਤੇਰੇਘਰਿਵਲੇਕਨ
 ਮੁਤੇਜਾਨਿਪਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਤੇਜਨਮੁਖੜਕੇਘਰਿਹੋਵੈਗਾ ॥ ਫੇਰਤੇਉਸਤੇਮੁਤਹੋਇਕੋਜਦਦੇਘਰਿ
 ਹੋਕੋਉਧਰਸੇਅਸੁਹੁਣਤੁਘੋਰੇਸਿਖਦੀਨੁਹੈ ॥ ਅਤੇਦਰਸੇਸਿਤਦੀਸਿਖਣੀਹੋਹੁਣਪਰਤੇਰਾਬੇੜਾ
 ਲੀਘਸੀ ॥ ਅਤੇਹੁਣਤੇਰਾਗੁਰਕੇਚਰਨਪਾਸਠਿਕਾਣਹੋਵਸੀ ॥ ਅਤੇਤੇਰੇਸਿਗਕਾਰੀਕੋਮਾਣੀਆਂ
 ਪੁਰਸਤੇਰੇਮੇਲਤੇਉਧਰਸਾਨੀ ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਲਿਆਉਭਾਈਘੋਰਪ੍ਰਸਾਦਤੇਰਾ
 ਚਵੀਏ ॥ ਤਏਗੁਰੂਜੀਮੰਗਦਜੀਮੇਨੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਭਾਈਬਾਲਛੇਵੈਤੇਕਰੁਇਕਾਘ

ਹੇਨੁ ਦੇਹਾ ਏਕਾ ਅੰਬਿਤੀ ਦੇਨੁ ਏਕੁ ਬਦ ਦਰਸੇਨੁ ਏਕੁ ਕਰਮ ਦੇਵਾਨੁ ॥ ਅਤੇ ਏਕੁ ਤੁਲੀ ਅਤੇ ਏ ੨੨੮
 ਕੁਸਭੇਹ ਬਿਲਿਅੰ ਏਏ ਏ ॥ ਭਲਾ ਸੁਖ ਦੇਵਨੇ ਸਭੇਵਾ ਸਤੇ ਉਤ ਮੁਖ ਸਦਾ ਆਦਾ ਹੋਇ ॥
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥ ਭਬ ਸਭ ਨੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥ ਫਿਰ ਗੁਰੁ
 ਜੀ ਮੁਹ ਪਾਇ ਕੈ ਘੋਰੇਨੁ ਦਰਸੇਨੁ ॥ ਅੰਬਿਤੀ ਦੇਨੁ ਕਰਮ ਦੇਵਾਨੁ ਚੋਹਨੁ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ
 ਤਾ ॥ ਪਰ ਘੋਰੇਨੁ ਰਸ ਨਾ ਵਿਚੋ ਚੀਥਿ ਅਹੋਇ ॥ ਆਦਿ ਤਾ ॥ ਤਬ ਭਈ ਘੋਰੇ ਉਹ ਮੁਹ ਪਾਇ
 ਆਪਾਇ ਦੇ ਨਲਕ ਪਦ ਖੁਲਗਾਏ ॥ ਏ ਬਾਦਿ ਸਾਟਿ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਚਰਮਾਦਿ ਸਵਿਦੂਰ ਹੋਈ
 ਸੁਧਾਰਿ ਦਹੋਇ ॥ ਆਇਆ ॥ ਬਾਣੀ ਉਚਰਨੇ ਲਗਾ ॥ ਤਾ ਦਰਸੇਨੁ ਭੀ ਅੰਬਿਤੀ ਦੇਨੁ ਭੀ ਸੀਤ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਤਾ ॥ ਤਿਨੇ ਏਕੁ ਰੁਪ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਤਬ ਭਈ ਘੋਰੇ ਸਬਾਦਿ ਉਚਾਰੀ ॥ ਚੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ
 ਅਗੋ ਮਥ ਦੇ ਕਕੈ ॥ ਪਿਨੁ ਪਿਨੁ ਸੀ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ॥ ਜਿਨ ਪੂਰਨ ਕੀ ॥ ਅਭਿਪਦੇ ਸੁ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਨ
 ਜਰ ਤੇਹ ਮਤਰੇ ॥ ਮੋਰ ਤਰੇ ॥ ਅਨੇਕਾ ॥ ਭਈ ਰੂਪਾ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੀ ॥ ਜਬ ਹਮ ਤਮਰਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਨਾ
 ਮੇਸਾ ਤਮਰਾਨਾ ਮੁਹੈ ਜੋਗੀ ਬਨਿਵਾਨੁ ॥ ਆਪ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ਤਮਰੇ ਦਰਸਨੁ ਹਮ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਪਿਨੁ
 ਪਿਨੁ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ॥ ਜਿਨ ਪੈਰਨ ਕੇ ਬੀਧਨ ਖੋਲੇ ॥ ਤਮ ਰੂਪ ਕੀ ਨਿਤਿ ਬਤੁ ਮਚਾ ਹਮ ਦਰਸਨੁ
 ਪਾਇਆ ॥ ਹਮ ਕੀਟਿ ਜੀਤ ਰੂਪ ਚਕਿ ਕਰੇ ਸਹਾਇ ॥ ਆਦੇਸਾਦਿ ਸਿੰਝਾ ਮਫਿਰ ਬਕੇ ਕੀਨ ਹੁਨਾ
 ਦਿਖਾਇ ॥ ਅਭਿਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਪਾਗੇ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਤੀ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸੂਰਾ ॥ ਖੋਲੁ ਕਪਾ
 ਟ ਮੁਝ ਚੇਹੇ ਹੁਕੇ ਸਭ ਕਾਰ ਜੁ ਕੀਨਾ ਹੋ ਪੂਰਾ ॥ ਤਾ ਸਭ ਚਰਨੇ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ॥ ਅਗੋ ਮਥ ਦੇ ਕੀ ॥ ਆ
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੈ ਘੋਰੇਨੁ ਬਾਪੀ ਲਈ ॥ ਤਾ ਘੋਰੇ ਸਬਾਦਿ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਘੋਰੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਮਿਹਰਵ ਨੁਭਗ ਤੇਨੁ ਏਹੀ ॥ ਅਜੁਨ ਹੋਈ ॥ ਅੰਮ ॥ ਅਤੇ ਤਸੀਦਿ ਸਦੇ ਹੋਯੋ ਉਹੁ ਸੀ
 ਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀ ॥ ਅਜੋ ਭਈ ਘੋਰਾ ਏਹੁ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ॥ ਜੋ ਕ

ਈਕੋਭ੍ਰਿਜਨਮੁਪਾਪਕੀਤਜੇਹੁਦਹੈਤਾਇਕਸਜਨਮੁਵਿਚਬਦਲਦੇਦੇਹੀਨਿ॥ਅਤੇਜੇਕਸਰ
ਗਹਿਜਦੀਹੈਤਾਦੁਸਰੇਜਨਮੁਭੋਗੀਤਾਹੈ॥ਗੋਸਟਿਘੋਹੇਨਲਾਅਤੇਮੀਬ੍ਰਿਤੀਏਨਲਹੋਈਬਗਮੀ॥

ਅਤੇਜੇਕੋਈਭ੍ਰਿਸਜਨਮੁਵਿਚਭਲੀਬੁਰੀਵਸਨਫੁਰਦੀਹੈਫੇਰਭਲੇਬੁਰੇਜਨਮੁਭੋਗੀਤਾਹੈ॥
ਅਤੇਜੇਭ੍ਰਿਜਨੁਤਪੁਕੀਤਾਹੁਦਹੈਸੋਜਦਨਹੀ॥ਭ੍ਰਿਜੁਬੁਰੇਜਨਮੁਤੇਹਦਾਇਕੋਭੁਲੇਜਨਮੁਵਿ

ਚਲਿਆ ਉਦਹੋ। ਤਤੇਭਾਈਘੋਹਨਾਮੁਦਾਬਿਉਹਰਕਰਣਏਹੋਲਹਰੀ॥ ਅਤੇਭਾਈਇਹਲਲੁ ੨੨੮
 ਹੈਪਲੇਰਖਿਅਤਾਰਖੀਕੀਤਿਭਜਦਨਹੀ॥ ਅਤੇਜੇਬੇਵੇਕਰਹੋਵੈਤਾਰਲਪੇਦਾਗੁਆਚਜ
 ਦਹੋ॥ ਅਤੇਜੇਹੜੇਗੁਰਮੁਖਿਹੋਦੇਹੋਸੋਇਸਨੁਅਠਪਹਰਯਾਦਿਰਖਦੇਹੋ॥ ਅਤੇਜੇਹੜੇਬੇਮੁਖ
 ਹੋਨਿਤਿਨਨੁਯਾਦਿਭਨਿਹੀਰਹਦਾ॥ ਤਾਘੋਹੇਅਰਦਾਸੁਕੀਤਿ॥ ਜਿਮਿਹਰਵਾਨੁਸੇਦੇਦੀਵਿਰਤਾ
 ਸਨੁਦਸੋ॥ ਹੁਣਸਨੁਮਿਲੇਗਕੇਨਮਿਲੇਗ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭੁਈਘੋਹਸੇਦਾ
 ਹੁਣਤੈਨੁਸਿਵਣਸਕਣਨਹੀ॥ ਪਰਤੈਨੁਮਿਲਈ॥ ਮੇਰੇਉਹਹੁਣਚਮਰਦੇਘਰਹੋ॥ ਅਤੇਅਗੇ
 ਕਮਈਕਰਸੀਤਿਫੇਰਭਿਧਰਸੀ॥ ਜਾਸਭੁਨਉਮਾਮਹਲੁਹੋਸੀ॥ ਪਰਹੋਸੀਪੁਰਾਗੁਰੂਪਰਗਸੀ
 ਸਗਵਿਚਅਲੋਪੁ॥ ਤਿਸਦੇਕਰਕੇਸੇਦਾਭਿਧਰਸੀ॥ ਤਾਘੋਹੇਕਹੀ॥ ਅਜੀਹੁਣਿਜਿਸਜਮੇਹੋਸੋ
 ਮੈਨੁਕ੍ਰਿਪਕਰਿਕੈਦਸੀ॥ ਮੇਦਿਖਲੀ॥ ਮੇਮਿਲਈ॥ ਮੇਜੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭੁਲਤੁ
 ਈਘੋਹਾਸਿਸਤਾਉ॥ ਤੇਰਕਹੀਅਭੁਕਿਰਸੀ॥ ਮੇਗਾ॥ ਅਤੇਮੇਥੇਤੇਚਲਿਕੋਸਾਪਿਭਹੋਭੇਰਹ
 ਦਹੋ॥ ਅਤੇਮਿਲਣਹੋਤਾ॥ ਅਸੀਮੇਲੀ॥ ਮੇਗੋ॥ ਅਜੁਤੇਪਜਮੇਦਿਨੁਚਲਗੋ॥ ਅਤੇਤੇਰਕਹੀ
 ਅਮਨੀ॥ ਮੇਗੋ॥ ਅਤੇਤੇਰੇਨਲਭਿਸਦੀਬਰਤਕਰਈ॥ ਮੇਗੋ॥ ਅਤੇਇਕਸਭਾਮੇਲੀਹੋਭੇਰ
 ਰਹੋ॥ ਅਤੇਉਹੁਰੁਸਿਖਹੋਤੇਰੇਜੇਹਾਹੀਗੁਰਮੁਖਿਹੋ॥ ਅਤੇਉਸਨੁਭੁਤੇਰੇਨਲਰਲਵਣਹੋ॥ ਅ
 ਤੇਭਾਈਵਡਾਬੀਮਹਾਂਪੁਰਖੁਹੋਸੀ॥ ਸੇਦਾਜਾਮੇਸਭੇਨਲਬਹੁਤਚਰਚਹੋਸੀ॥ ਭਾਈਘੋਹਜੇਹ
 ਇਸਪ੍ਰਾਣਦੇਭਿਦੇਵੀਫੁਰਦਾਬਿਸਬਾਰੁਕਰਤਹੋਤੇਹੋਪਦਾਰਬੁਭੋਗਣੇਦਾਸਖਿਹੋਦਹੋ॥ ਅ
 ਤੇਕੀਭਲਕੀਬੁਰਾ॥ ਭਾਈਘੋਹਾਜਿਸਨੁਕਰਤਾਰਮਿਹਰਕਰਦਹੋਸੋਸਦਹੀਬੋਠੀ॥ ਅਉਰਦੁ
 ਅਸੋਵਦੀਆਸਦਾਹੀਯਾਦਿਕਰਤਹੋ॥ ਸੋਸਭੁਨਭਿਧਰਦਿਵਨੁਹੀ॥ ਉਹਸਚਪਦਨਿਰਕ
 ਰਦੇਪਾਵਦਹੋ॥ ਹੋਰਸਭਪਈਅਵਗਵਣਵਿਚਭੁਟਕਦੀਹੋ॥ ਅਤੇਭਾਈਘੋਹਾਜਿਸਨੋਕਰਤ

ਰਬੁਝਏਸੋਈਬੁਝਸੀ।ਹੋਰੁਮੇਵੈਮਰਸੈਭਗਪਇ।ਅਦਜਸੀ।ਬਿਨੁਨਵੈਹੋਗੁਖੁ।ਅਰੁਪਇ।ਅ
 ਭਗਸੀ।ਕਲੁਬੁਰਖੈਕਲੁਸਰਪਰਠਗਸੀ।ਜਿਨਦੁਨੀ।ਅਨੇਹੁਸੋਪਏਰੁਲਸੀ।ਜਿਨਏਕੀਕਾ
 ਰਾਧੀ।ਅਭਇ।ਅੰਤਿਸਕੀਵੈਸਟਿਖੁਲਸੀ।ਹੋਰਸਭੇ।ਅਹੁਲਹਨਿਸਿਤਨਬਿਨੁਪਰਠਲੀਘਸੀ।ਜੋ
 ਓਨਕੋਪਿਛਿਛੁਦੇਲੀਘਸੀ।ਸੋਜਮਕੇਭਰਤੇਭੁਜਸੀ।ਜਿਨਏਗਧੀ।ਅਭਇ।ਅਸੋਲੀਘੇਸਚੁਗੁ।ਹੋਰ
 ਬੀਨੇਖੜੀਪੁਕਰਦੀ।ਅਪਹੋਪਾਧਗੁ।ਦੀਨਨਸੁਦਯਾਲਕੀਕੋਭਜਾਏਕੀਮਾਤਿ।ਜੋਬੁਝੈਸੋਜਾਭਸੀ
 ਭਿਹੀਸਦਸਦੀਵਸ।ਕਹੁਨਨਕਸਿਤਨੁਗੁਰਭੇਦੀ।ਅੰਤਿਉਭਿਤਰੇਪਾਗ।ਮੂਲਪਛੁਦਕੇਮੂਲਾਇਚਿ
 ਚਲਗਏਪਏਸਚੁਸਰਾ।ਤਬਘੋਰੇ।ਅਰਦਸਕੀਤਿਜੀ।ਅਹਰਵਨੁਹੁਦਸੈਦੇਨੂੰਮਿਲਾਈ।ਮੇਜੀ।
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਸੀਕਹੀ।ਅਭੁਲਭਈਘੋਰਤੇਰਭਿਸਦਭੁਮੇਲੁਕਰੀ।ਮੇਗੇ।ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਸੀ
 ਮੇਨੂੰਪੁਛੀ।ਅਕਿਉਭਈਬਲਕਿਸਤਰਮਰਜੀਹੈ।ਤਮੇ।ਅਖਿਅਚੀਬਨਿਵਜੁਜੋਤਸਾਭੀਰਜ
 ਏਹੋਵੈਸੋਕਰੀ।ਮੇਜੀ।ਤਬਗੁਰੁਜੀਕਹੀ।ਅਕਿਉਭਈਰਾਮੇਸੁਰਦਸਾਤੇਰੀਕੀ।ਅਮਰਜੀਹੈ।ਤਬ
 ਰਾਮੇਸੁਰਪਤਿਤਕਹੀ।ਅਚੀਬਨਿਵਜੁਮੇਨੂੰਕੀਪਕਰੀ।ਮੇ।ਅਤੇਨਮੁਦੀਲਾਜਰਖੀ।ਮੇ।ਤਬਗੁ
 ਰੁਨਨਕਸੀ।ਮਿਗਨਲੁਮੇਲੁਲਾਇ।ਅਕਿਨਲਲਾਇ।ਅੰਤਰਾਮੇਸੁਰਦਬੈਰਗੁਛੁਟਿਗਾਇ।ਅ
 ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਸੀਕਹੀ।ਅਚਾਮੇਸੁਰਦਸੁਹਉਤੇਰੇ।ਮਿਗਸਿਗਾ।ਤੈਕਰਤਰਕਭਤਰਜਪਣਾ।ਜਿ
 ਥੈਅਸੀਤਿਥੈਤਿਸਤੁਨਲਹੀਹੈਤਿਸੁਦਨੀਸਥੇ।ਤਾਗੁਰੁਨਨਕਸੀਖੁਸੀਕੀਤਿਪਤਿਤਕੇਪਥਾਏ
 ਸਬਦਹੋਇ।ਅਬੈਰਗੁਬੀਖੈਵਡੇਵੇਲਹੋਇ।ਅਸਬਦਦਿਨਚਰਘੜੀਚੜੇਤੇ।**ਸਹਿਗੁਮਹਲ**
੧॥ਸਲੋਕੁਅਭ।ਅਮਲੁਗਲੋਲਕੁੜੀਕਾਦਿਤਾਦੇਵਣਹਾਰਾ।ਮਤੀਮਰਣਵਿਸਾਰੀ।ਅਖੁਸੀਕੀਤਿ
 ਦਿਨਚਰਾ।ਸਚਮਿਲਿਅਤਿਨਸੋਫੀ।ਅਰਖਣਕੋਦਰਬਗੁ।ਨਨਕਸਚੇਕਭਿਸਚੁਜਾਣਾ।ਜਿ
 ਤਸੇਵੀ।ਮੇਸੁਖਪਈ।ਮੇਦਰਗਹਚਲੈ।ਮਾਝਾਸਚੁਸਰਗੁੜਬਹਰਾਜਿਸਵਿਚਸਚਨਭੀ।ਸੁਦਹੀ

ਵਖਰੀਕੇਤੜੇਹਉਤਿਨੁਬਲਿਹਰੈਜਓ।ਜਾਮਨੁਖੀਵਜੰਣੀ।ਐਜਮਹਲੀਪਏਬਓ।ਨਲਓ
 ਨੀਰਚੀਗੀ।ਅਈ।ਮਾਸਤਪਗਮਲਤਨਿਵਸੁ।ਤਾਮੁਖੁਹੋਵੈਉਜਲਲਖਦਤੀ।ਇਕਦਾਤੀ।ਦੁ
 ਖਤਿਸੈਪਹਅੰਖੀ।ਅਹਿਸੁਖਾਜਿਸੈਹੀਪਾਸ।ਸੋਕਿਓਮਨਹੁਵਿਸਾਰੀ।ਐਜਕੈਜੀ।ਅਪੁਣਾ।ਤਿ
 ਸਬਿਨੁਸਭਾ।ਅਪਵਿੜਹੈਜੇਤਪੈਨਣਖਾ।ਹੋਰੁਗਲਸਭਕੁੜੀ।ਅਤਪੁਰੁਵੈਸਾਪਰਵਣਾ।ਤਾ
 ਪਡਿਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੋਲੁਪਉਤੇਦੁਹਬਰੀ।ਪਰਨੁਰੁਖਸਦਹੋਈ।ਆ।ਬਾਣੀਗੁਰੂਜੀਕਿਬਿਹੁਤ
 ਲਿਖਲੀਤੀ।ਮਥਦੇਕਿਕੈਗੁਰੂਜੀਨੂੰਤਰਪਈ।ਆਮਗਿਲਵਰਨੂੰ।ਤਭਾਈਬਾਲਭਾਈਘੋਰ
 ਗੁਰੂਜੀਦੇਨਲਤਰੇ।ਅਤੇਦਰਸੈਨੂੰ।ਅਭਿਤੀਦੇਨੂੰ।ਅਤੇਕਰਮਦੇਵੀਨੂੰ।ਇਨਨੂੰਖੁਸੀਦੇਕੇਤਰੇਈ
 ਪਾਲੁਸਹਰਨੂੰ।ਤਦਰਸੈਹਸੁਜੋੜੇ।ਮਹਰਵਨੁ।ਅਸੀਰਜਕਰੇਦਰਸਨੁਨਹਿਕਿਭਿਫੇਰਬਕਿਈ
 ਮੇਲੁਹੋਸੀ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ।ਆਮਹੋਮੇਲੁਹੋਸੀ।ਅਜੁਤੇਬੀਸਾਦਿਨੁਕੋ।ਅਤੇਦਸਾਦੇ
 ਨਹੋਰੁਤਸਭੇਪਾਸਰਹਣਹੀ।ਅਤੇਹੁਣਅਸੀਰਮਦੇਹਾ।ਤਸਭਨਾਇਨਨੇਮਥਦੇਕਿ।ਆਘੋ
 ਹਮੈਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਨਲਤਰੇ।੧੮੨।**ਬਲਰਾਈਜੀਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ।ਅਗੇ**
ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਪਾਲੁਸਹਰਤੇਤਰੇ।ਇਕਸੇਪਲਕਮਹਿਚਿਰਹੀ
 ਬਿਲਾਇਤਾ।ਅਸੀਤਿਨੇਜਾਇਖੜੇਤੇ।ਦੋਕੋਓਉਜਾੜਿਰਾਹਿਬਿਚਬੈਠਰਹੀ।ਤਿਨੇਅਸੀਤਾ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਸਮਪਲਗਗਈ।ਦੋਦਿਨਰਹੀਦੋਵੈ।ਅਸੀਬੈਠੇਰਹੀ।ਜਾਂਦੁਜਾਦਿਨਹੋਇ
 ਅਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਹਵਿਚਾਅਏ।ਤਾਅਸੀਦੁਹਨੇਮਥਦੇਕਿ।ਆਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੀ
 ਅਗਜਭਈਕਰਤਰੁਸਹਈਹੋਵੈਗਾ।ਅਤੇਨਮੁਦੀਦਤਦੇਵੈਗਾ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਸ
 ਨਨੁਕੀਤਾਉਥੇਇਕਦੋਬਹੈਸੀ।ਉਥੇਹੀਇਕਸਿਖਖੜੀਰਹਿਦਾਸੀਉਹੁਰੀਉਥੇਹੀਵਿਰਤਭੁ
 ਜਨਤਪੁਕਰਣਾਅਉਦਾਸੀ।ਉਸੇਦੋਬੇਚਰਪੜੀਰਤਰਹਈ।ਅਵਣਾਅਪਣਾਬਿਭਿਹਰਕਰ

ਜਦਾ ਮਾਹਾ ਫੇਰ ਘੜੀ ਦਿਨੁ ਕੀਤ ਫੇਰ ਉਸੇ ਦੋ ਬੋਤਿ ਘੜੀ ਮਾਹਾ ਤਤੀ ਕਰ ਉਹੁ ਭਜਨੁ ਕਰਦਾ
 ਰਹਿਦਾ ਮਾਹਾ ਤਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਸ ਕੀ ਨਿਜ ਰਾਇ ਸਾ ਵਿਚ ਮਾਏ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਮਨਾ ਵਿਚ ਰੀਜ
 ਸਿਤ ਭਲੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿਪਰ ਭਈ ਕਛੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਚਲੀ ਮੇ। ਤਾ ਦੇ ਬੀਚ ਵਿਚ ਰੀਜ ਭਈ ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦ ਖੁਜੇ ਬਿਚ ਪਾਵਣ ਨੂੰ ਲਿਆ ਮਾਏ ਮਾਮਾ ਮਾਹਾ ਸਰਦੇ ਇਕ ਪਤਾ ਸੇ। ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮਾਏ ਕਰਿ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀ ਮਾ। ਤਬ ਭਈ ਬਲੇ ਕਹੀ ਮਾ ਸੁਣੁ ਗੁਰੂ ਮੰਗਿ ਤੀਤ ਸੀ ਲਿਖੇ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਸਤ ਕਰਤ ਚੁ। ਮਭਿ ਭਈ ਰਿਪਾਲੁ ਚੰਦਰ ਜਤਿ ਤੋਨਾ। ਤਾ ਕੀ ਪਾਲੁ ਚੰ
 ਦਨੁ ਕਹੀ ਮਾ ਭਈ ਮੁਲੁ ਚੰਦ ਤੇਰਾ ਪਤ ਤੇਰਾ ਜੀ ਹੋ। ਮਗੁ ਮਤ ਤੇਰੀ ਸਰੂਪੇਰਾ ਜੀ ਹੋ। ਤਬ ਰਿਪਾ
 ਲੁ ਚੰਦ ਹਕਾ ਬੁਕਾਰਿ ਗਈ ਮਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਮਗੇ ਰਖਿ ਮਾ। ਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਮੰਗਿ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿਤਾ। ਮਸੀ ਭੁਖੇ ਮਾਹੀ ਮਸਾਖ ਦਾ ਦੁਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ। ਤਾ ਕੁ ਪਾਲ ਚੰਦ ਕਹੀ ਮਾ
 ਸਾਪ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਤਮ ਕੋ ਸਿਜਾਵਨ ਹੀ ਸਕਦਾ ਜੀ। ਅਤੇ ਤਮ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਿਸਤੇ ਸੁਣਿ ਮਾਹੀ। ਮੈ ਤੇ ਤਸਾ
 ਰੁਗਰੀ ਬਖੜੀ ਹੀ। ਅਤੇ ਤਸੀ ਅਤਾਰਿ ਜਾ ਮੀਸਾ ਪਹੀ। ਤਮਾਇ ਸਬ ਤਕ ਮੇਰੇ ਤਈ ਉੜਕ ਹੋ ਜੀ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਈ ਰਿਪਾਲੁ ਚੰਦ ਤੇਰੇ ਮੇ। ਤਿਥੇ ਹਮ ਤਮ ਜਲੁ ਕੇ ਕੀਨ ਰੇਭ ਜਾਨਿ
 ਕਰਤੇ ਬੇਤਾ ਮੇਰੇ ਖੁਜੇ ਕਹੀ ਨਿਸਚਾ ਬਾ। ਤਮ ਤਬ ਮਗੁ ਤਬੋ। ਪਹਲੇ ਤੇ ਤਮ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜਨ ਤੇ
 ਬੋ। ਫੇਰ ਤੁਝ ਕੋ ਇਹੁ ਸਮਝ ਹੋਈ ਜੇਹਾ ਰੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਖੁਜੇ ਹੋਇ ਪਈ ਹੀ। ਅਤੇ ਮਸੀ ਭੁਖੇ ਜੇਹੀ ਕ
 ਰੂਪ ਬੋ। ਤਦ ਤਸੀ ਦੇ ਭਈ ਬੇਦੋਨ ਨਿਹ ਚਕੀ। ਅੰਜਾ ਮਰ ਗੁਰੂ ਖੁਜਾ ਪੈ। ਤਬ ਹਮ ਰੀਵ ਹਲੁ
 ਤਮ ਫੁਰੀ ਬੋਝੀ ਕਰ ਦੇ ਲਗੇ। ਮਰ ਉਸੀ ਸੇਵਾ ਬਿਖੇ ਸਮਰ ਖੁਹੇ। ਏਕਾ ਦਿਨੁ ਤਸੀ ਦੇ ਨੇ ਭਈ ਮਾ
 ਧੀਰਾਤ ਕੇ ਖੁਜੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣ ਚਲੇ ਬੋ। ਤਬ ਤਸਾ ਰੇ ਮਰ ਗਏ ਬਿਖੇ ਇਕ ਮਨੁ ਖੁਆ ਉਦ ਹੋ ਸੀ।
 ਅਤੇ ਰਾਤ ਹਨੇ ਕੀ ਸਤਿ ਸਾਭਿ ਸਨੂੰ ਪਾਛਿ ਮਾ ਭਈ ਤੂੰ ਕੀਨ ਹੋ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੇ ਬੇਚਾਲਿ ਮਾਹੀ। ਤਾ ਖੁਜੇ

ਕਹੀਅਭਈਮੇਖੁਜਹਾਤਤਸਪੁਛਿਅੰਕਿਭਿਜਾਨਹੈਓਨਪਾਸਾਤਪੁਜੇਕਹੀਅਭਈਮੇਰ ੨੩੧
 ਗੁਰਹੈ॥ਅਸੀਰੋਜਓਨਦੇਦਰਸਨੁਨੁਜਨੇਹਾਕਛੁਰੇਦਰੋਜਲੇਜਦੇਹਾ॥ਅਜਮਛੀਹਿਭਿਦਲੇਜ
 ਦੇਹਾ॥ਤਦਤਸੀਭਿਸਨੁਪੁਛਦਲਗੇਗੁਈਅਸੀਤਤੇਰੇਦਰਸਨੁਚਲੇਸੇ॥ਅਤੇਤੀਅਖਦਹੀਮੇ
 ਗੁਰਨਨਕਜੀਦੇਦਰਸਨੁਚਲਿਆਹਾ॥ਅਤੇਅਸੀਤਿਨੁਹਦਕੀਸੇਵੀਮੇ॥ਤਬਖੁਜੇਕਹੀਅਪਰ
 ਮੇਸਰਕੋਪਿਆਰਿਭਾਮੇਪੁਦੀਹਾਭਿਪਭਿਦਗੁਰਹੈ॥ਅਤੇਮੇਕੀਈਬਰਭਿਸਤੇਭਿਪਜੀਅੰਹਾ॥
 ਕੀਈਬਰਹਇਸੀਬਿਖੇਲੀਨਹੋਜਾਨਹਾ॥ਅਤੇਭਈਭਿਸਦਪੇਅਮੇਰੇਭਿਤੇਬਹੁਤਹੋਗਾਜੀਭਿਪਰ
 ਮੇਰੇਹੀਬੈਠਕੈਕੁਜਨਕੀਰਤਨੁਕਰਦਹੈ॥ਅਤੇਮੇਭਿਸਦਾਸਿਖਹਾ॥ਤਾਇਹੁਕਰਕੈਖੁਵਾਜਾਸਾ
 ਤੇਪਾਸਾਅਇਆ॥ਅਈਕੈਦਰਸਨੁਪਸਨਕਰੇਸਤੁਦਿਹਲੁਕਰਕੈਚਲਿਆਗਾਇਆ॥ਅਤੇ
 ਪਿਛੈਤਸੀਗੁਛਿਛੇਤੀਹੀਅੰਏ॥ਤਬਅਸੀਤਸਾਨੁਪੁਛਿਆਭਈਅਨੁਤਸਾਬਛੇਤੀਹੀਅੰਏ
 ਅਗੇਤਸੀਵਡੇਦਨੁਚੜੇਅੰਏਦੇਸੇ॥ਤਤਸੀਦਹਾਸਨੁਮਥਾਦੇਕੀਅਸਭਿਠੋਨਹੀ॥ਤਾਅ
 ਸੀਤਸਾਨੁਪੁਛੀਮੇਤਸੀਸਭੇਪੈਰਤਭਿਠੋਨਹੀ॥ਤਾਭੜਕਨੁਤਸਾਅਸਾਪਾਸਕਹਸੁਦਾਇ
 ਅਜੇਮਿਹਰਵਾਨੁਅਸੀਬਹੁਤੁਲੇਹਾਜੇਅਸਾਖੁਜੇਨੁਤੇਰੇਤੇਵਧਿਜਤਾਸੀ॥ਅਤੇਅਸੀ
 ਤੇਰਵਿਡੀਅਈਨੁਜਾਵਦੇਨਸੇ॥ਅਤੇਸਾਡੀਖੁਵਜੇਤੇਨਿਸਹੋਈ॥ਤਬਗੁਰੁਜੀਕਹੀਅਭ
 ਈਤਸਾਹੁਦਭਿਧਰਨਸੀ॥ਤਸਾਨੁਇਕਜਨਮੁਹੋਹੋਵੇਗਾ॥ਕਿਭਿਜੇਤਸਾਚਾਰਿਦਾਫੀਰੀਅੰ
 ਸੀਸਭੇਕੋਲਤਾਇਸਵਾਸਤੇਤਸੀਕਲਚਗਾਵਿਚਭਿਧਰੇਗੇ॥ਸੋਭਈਜੀਅਸੀਵਚਨਦਾਸਦ
 ਕਾਤਸਭੇਪਾਸਾਅੰਏਹਾ॥ਜਾਤਸੀਸਾਭਾਭਿਪਰਕਰੇਜਾਅਸੀਤਸਾਭਾਭਿਪਰਕਰੀਮੇਗੇ॥ਅ
 ਤੇਤਸਾਭਾਦੁਸਰਭਾਈਤਜਲੁਵਿਖੇਜਲੁਰਲਗਾਇਆ॥ਭਿਸਨੇਕਰਤਾਰਨੁਏਕਦੇਕਧਾਰ
 ਕੈਭਿਸਸਿਮਰਨੁਕੀਤਾਅਹਾ॥ਅਤੇਤੈਭੀਵਡੀਭਗਤੀਕੀਤੀਅਹੀ॥ਇਕਸੇਪੁਰਖਦੀਪਰ

ਤੈਹੁ ਦਸ ਤੇ ਸਿਗਰੋ ਕੈ ਭੈ ਪਰਨਾ ਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਅਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਚੰਦ ਹੁ ਦਸਾ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੀ ਕਰੈ। ਹੁਣ ਅਸਾ ਮਗਲਿਓ ਮਗਲਿਓ ਸੇ ਦੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਹੋ। ਅਤੇ ਉਸ ਸਹਰਦਾ ਪੈਡਾ
 ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ। ਵਿਚ ਸਹਰਦਾ ਸਦਾ ਅਹਾ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕਹੀ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਚਮਿਆ
 ਰੀ ਮਹਲੇ ਹੋ। ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਦਸ ਵੇ ਦੇ ਨੁਮਾ ਉਦ ਹੋਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਤਸੀਤਾ ਜਾਣੀ ਜਾਣੀ। ਅਤੇ ਲੋ
 ਕ ਦੇਖ ਨਤ ਗੁਸੇ ਹੋ ਸਨਿ ਜੇ ਮੈ ਨੂੰ ਨਿਚ ਨੂੰ ਲੈ ਬੈਠਦ ਹੋ। ਤਿਸ ਤੇ ਦਸ ਮੀ। ਦੇ ਨੁਪ ਹਰ ਰਾਤ ਗਈ
 ਨੂੰ ਸਬਾਇ ਕੀਰਤ ਨੁਮਨਣਾ। ਅਇ ਬੈਠਦ ਹੋ। ਕੋਈ ਬਰਸੁ ਪਦ੍ਰਿਕ ਹੋਇ। ਨਿਸੇ ਦੇ ਨੂੰ ਸਭੇ ਕੋਲ
 ਅਉਦੀ ਅਨੂੰ। ਅਤੇ ਮਗੇ ਜਾ ਅਸੀਂ ਕੀਰਤ ਨੁਕਰ ਦੇ ਸੇਤਾ ਪਹਲੇ ਪਹਲਾਇ ਹੁਸ ਰੇਦਰ
 ਵਜੇ ਹਵੇਲੀ ਦੇ। ਮਗੇ ਖੜਾ ਹੋ ਕੈ ਸੁਦ ਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਦੀ ਰਾਤ ਹੀ ਗੁਜਰ ਜਾਇ ਦੇ ਨੁਚੜੇ ਘੜੀ
 ਘਰਿ ਜਾਇ। ਅਤੇ ਪਹਲੇ ਤੇ ਇਹੁ ਬੁਰਕਰ ਮੁਕਰਦਾ ਅਹਾ। ਜੋ ਜੀ ਅਨੂੰ ਸਰਾਇ ਨਰਾਤਿ
 ਕੋ ਮਚਤਾ ਬਾ। ਪਰਏ ਕਾਇਨਾਇ ਸਸਰੇ ਵਰ ਪਰ ਉਹੁ ਸਨੂੰ ਮੇਥੇ ਹੀ ਮਿਲਿਅ ਬਾ। ਪਰਫੇਰ
 ਸਬਾਇ ਸੁਦ ਨਿਨਿਤਾ। ਅਇ ਮਕਰੇ। ਅਤੇ ਇਕਾ ਦੇ ਨੁਮਾ ਅਸਾ ਮਾਖਾ ਅਭਾਈ ਜੀ। ਮਦਾਰੀ
 ਅਉ। ਤਉਹੁ ਮਦਾਰੀ। ਅਇ ਬੈਠਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚੋਥੇ ਪਜਿਓ ਦੇ ਨਕਹਾ ਸਿਖ ਜੀ ਤਿਨੇ ਮੁਕਰ
 ਕੈ। ਮਾਇ ਮਕਰਾ। ਦਸਾ ਦੇ ਨਾ ਬਿਚਾਇ ਕਾ ਦੇ ਨਾ ਅਸਾ ਰੇ ਕੋਲਾ ਮੰਦਾ। ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਪਜਿਕੋ ਹਾ
 ਪੈਡਾ ਰੋਜੁ ਪਹੁਚਦ ਹੋ। ਭਾਈ ਤੈ ਦਸ ਮੇ ਦੇ ਨਾ ਅਸਾ ਕੋਲਾ। ਅਇ ਮਕਰਾ। ਤਉ ਸਸਿਖ ਨੇ ਮੰਨੇ
 ਗਲਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਅਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਹੁ ਦਸਾ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉ। ਤਕ੍ਰਪਾਲ ਚੰਦਾ
 ਥਾਏ ਕਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਘਰਿ। ਅਇ ਮਾ। ਮਾਇ ਕੋ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਕਾਠੀ ਪਾਈ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ
 ਚੰਦ ਹੋਰ ਬਿਭੇਲਾ ਖਾਪਤੀ ਸਹੂਕਾਰ ਥੇ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਚੜ੍ਹ ਕਰਿ ਉਸ ਮਹਲੇ
 ਕੇਦਰ ਵਜੇ ਪਰ ਖੜਾ ਹੋਇ ਕੈ ਕੀਸੇ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਕਹ ਕੈ ਸੇ ਦੇ ਨੂੰ ਸਾਇਆ। ਤਸੇ ਦਾ ਮਾਇਆ ਜਾ

ਤਿਠਾਂ ਸੈ ਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਹੋਤ ਮਥ ਦੇ ਕਦ ਦੇ ਕਦ ਉਥੇ ਮਾਇਆ ਤਫੇਰ ਬਹੁਤਾ ਮ ੨੩੨
 ਦਬਨ ਲਾ ਮਥ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਹੋਤ ਨਿਭਿ ਕੈ ਮਥ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੈ ਦੇ ਨੂੰ ਇਕੋ ਪੈਰੀ ਪਉ
 ਵਾ ਮਾਧਿ ਮਾ ਤਾ ਸੈ ਦੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤਿ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਪਾਪੁ ਨ ਚਾੜੀ ਅੰਕੁਰਾ ਜੋ ਤੁੰ ਚਾਹੋ ਇਕੋ ਮ
 ਸਾਨੀ ਚ ਨੂੰ ਨਿਭਿ ਹੋ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਨਿਭਿ ਦਹਿ ਭਲਾ ਹੋ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ
 ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਸੈ ਦਾ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸਿਭਿ ਜਨੁ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰ ਦੇ ਸੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੁਣਾ ਅਸ ਕੋਲੁ
 ਮਾਇਆ ਹੋ ਤਾ ਸੈ ਦੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਤਾ ਮਹਰ ਮਸਾ ਪੁਕੋਈ ਨਹੀ ਅਤੇ ਜੋ ਤਸਾ ਭਾ ਮੇਲੀ ਹੋ
 ਤਾ ਮੈ ਦਰਸਨੁ ਨੂੰ ਜਾਵਹੀ ਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਲਾ ਭਾਈ ਸੈ ਦਾ ਹੁਣ ਤੁੰ ਚਲੁ ਮੇਰੇ ਨਲੁ ਤ
 ਭਾਈ ਸੈ ਦਾ ਨਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਦੇ ਨਲੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਗਾ ਮਾਇਆ ਇਕਾਲ ਵੇਲੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਤ
 ਰੇ ਮਾਇਆ ਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਚਰਨ ਤੇ ਮਥ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤਾ ਸੈ ਦੇ ਭੀ ਦੂਰ ਤੇ
 ਹੀ ਮਥ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿ ਮਾਂ ਸਾਧ ਜੀ ਮਥ ਦੇ ਕਦ ਹਾਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ
 ਮਾਂ ਉਭਾਈ ਸੈ ਦਾ ਕਰਤ ਚਾਚਿਤਾ ਮਵੈ ਰਾਜੀ ਤਿ ਹੋਨਾ ਤਾ ਸੈ ਦਾ ਮੁਹਵਲੁ ਦੇਖੈ ਮਾਂ ਅਤੇ ਸਿਵਾਣ ਸਕੇ
 ਨਹੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਰਹਾਨਾ ਸਕੀ ਮਾਂ ਤਾ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ ਸਾਧ ਜੀ ਤਿ ਮਾਂ ਮੇਰੇ
 ਮਹਰ ਮਕਦ ਕੇ ਹੋ ਤਬ ਮੈ ਤਾ ਤਸਾ ਭਾ ਗੁਲਾ ਮਚਾ ਮਾਂ ਭਾ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੈ ਤਾ ਤਸਾ ਨੂੰ ਸਿਵਾਣ ਨਹੀ ਸਕ
 ਵਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਸੈ ਦਾ ਹੁਣ ਮਾਂ ਪੋ ਸਿਵਾਣੇ ਗਾ ਮਾਂ ਅਤੇ ਅਗੇ ਤਸਾ ਅਗੇ ਪੜ
 ਦਹੋਇ ਗਾਇਆ ਸੀ ਤਿਸ ਤੋਂ ਨੂੰ ਛਾਇਲਾ ਮਾਂ ਸੀ ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕੇ ਸਿਰ ਤੇ ਚਨਣ ਹੋਇਆ
 ਵਸੀ **ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਮਾਂ** ਸਤ ਜੁਗ ਮੈ ਹਮ ਤਮ ਦੇ ਕ ਸਿਰ ਗਰਹ ਤੇ ਪੁੰਦੁਤ ਪੀ
 ਵਤੁ ਗਰੀ ਸਿ ਮਰਨੁ ਦੇ ਕਰ ਕਰ ਤੇ ਤੇ ਮੈ ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਾਂ ਹੀ ਦਾ ਮਾਂ ਪੁਰ ਮੈ ਤਾ ਮਜੁ ਦਹੋਇ ਕ
 ਰਬ ਹੁਦ ਪਾਹੀ ਤਬ ਚਲ ਤੇ ਚਲ ਤੇ ਗਏ ਰਸ ਤਲਾ ਤਬ ਤਮ ਬੁਰੇ ਕਰ ਮੁਕੀ ਨਿਤੇ ਭਏ ਤਮ ਮਾਂ

ਤਗਤਬਦੀਨਾਇਆਲੁਕੋਤਮਬਿਸਰਨਾ॥ਤਿਸਤੇਤਮਹਮਤਿਜਦਕਰਨਨ॥ਦਿਨਾਦਿਨ
 ਤਮਕੋਆਤਿਦੁਖਹੋਇਆ॥ਤਮਭਲੇਕਰਮਨਕੋਪੁਨਿਸਰਪੋਇਆ॥ਤਬਤਮਬਹੁਤਬਰਦ
 ਮਾਰਾਘਰਿਹੋਇ॥ਤਮਰੇਪਾਪੁਕਇਸਭਸਾਖੀਖੜੋਇ॥ਤਿਸਤੇਤਮਰੇਦੇਕਦੇਜਨਮਰਹੇ॥ਕਿ
 ਪਾਲਚੰਦਕਾਸਿਗਤਬਤਮਕੋਚਹੇ॥ਇਸਕੈਸਿਗਤੇਸਰਪਰਜਾਈ॥ਤਤਕਲੁਨਿਰੰਜਨਕੀਪੁਰੀ
 ਸਮਵੈ॥ਨਤੋਸਭਤੇਓਰੇਰਹੋਗੇਖੜੈਬਿਨਾਨਿਰੰਕਾਰਕੇਭਜਨਉਹਨਹੀਚੜੇ॥ਜਬਤਮਰਿਦੇ
 ਸੋਚੰਤਦੁਵੇਤਮਿਦਵੈ॥ਤਬਅਸਨੀਸਰੂਪਕੇਅਗਿਸਮਵੈ॥ਜਿਸਾਦਿਨੁਤਮਨੈਹਰਖਸੋਗਗ
 ਵਾਇਆ॥ਤਿਸਾਦਿਨੁਤਮਨੈਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੂਪਾਇਆ॥ਕਹੁਨਨਕਹਮਸਭਕੀਰਿਨਹੋਰੁਜੀਭਿਨਿ
 ਰੰਜਨੁ॥ਤਿਸਕਰਾਕੀਲਾਬਿਖਕਾਦਿਸਭਦਇਨਿਰੰਜਨੁ॥ਤਬਫੇਰਸੈਦੇਮਥਦੇਕੀਆ॥ਅਤੇਮੁ
 ਖਤੇਕਹੀਆਂਸਾਧਜੀਮੰਗੀਬੁਦਮਾਰਾ॥ਤਸਭੁਪਰਮੇਨੂੰਇਹੁਤਸਭੁਬੋਲੀਸਮਣੀਨਹੀ॥ਅਤੇ
 ਮੈਨੂੰਕ੍ਰਿਪਬਰਕੈਖੋਲਕੈਦਸੋਤਮੈਸਮਣਜੀ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕ੍ਰਿਪਲੁਚੰਦਨੁਕਹੀਆਂਭਾਈ
 ਕ੍ਰਿਪਲੁਚੰਦਾਅਜੇਇਸਦੇਆਇਣੇਖੁਲਵਾਬਿਚਾਦਿਨਬਹੁਤੇਰਹਦੇਹੀਨੀ॥ਅਤੇਅਜੇਇਸਨੂੰ
 ਚਨਣਨਹੀਹੋਇਆ॥ਪਰਤੇਰੇਸਿਗਤੇਚਨਣਖੁਲਾਅਓਗਾ॥ਅਤੇਸਰਚਨਣਸਭੇਉਤਰ
 ਦੇਮਾਲਿਅਤੇਹੋਵਣਹੀ॥ਅਤੇਭਾਈਤੇਰੇਮਿਲਣੇਤੇਸੁਭਾਉਹਛਾਹੋਇਆਵੈਗਾ॥ਅਤੇਗੁਣਭੀ
 ਤੇਰੇਮਿਲਾਪਤੇਹੋਵੈਗਾਫੇਰਜਨਮਭੀਸੁਖਵਿਚਭੋਗੇਗਾ॥ਤਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਭਾਈਕ੍ਰਿ
 ਪਾਲਚੰਦਾਅਜੇਇਸਦੇਦੇਜਨਮੁਦਮਾਰਦੇਰਹਦੇਹੀਨੀ॥ਪਰਹੁਤਸੁਖਭੋਗੇਗਾ॥ਭਾਈਗੀਆਂ
 ਨਵਨੂੰਜਿਸਤਰਗੁਜਰਤੀਹੀ॥ਤਉਖੁਸੀਹੋਇਕੋਕਦਦਾਹੀ॥ਅਤੇਅਗੀਆਂਨੀਦਖਹੋਕੋਕਦ
 ਦਾਹੀ॥ਸੁਹੁਤਭਾਈਤੇਰੇਸਿਗਤੇਇਹੁਦਖਨਪਵੈਗਾ॥ਤਸੈਦੇਕਹੀਆਂਸਾਧਜੀਮੈਤੇਰਕਹੀਆਂ
 ਤਦਮਨਿਗਾ॥ਜਦਤੂੰਮੈਨੂੰਦਰਸਤਰਿਕਾਣਾਦਸੇਗਾ॥ਤਮੈਜਾਣਗਾ॥ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀ

ਮਾਭਈ ਸੇਵਾ ਮਜੇ ਤੋਂ ਨੂੰ ਮਲੁਮ ਨਾ ਹੋਇਆ ਜਦ ਹੋ ਸੀ ਤਤ੍ਰਿ ਮਾਘੇ ਹੀ ਜਾਣੇਗਾ ਅਤੇ ਸੁਦ ੨੩੩
 ਰਾਈ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਹਮਤੁ ਮਦੇ ਕਰੇ ਹੁਏ ਥੇ ਅਰੁ ਤੇਤ ਮੈਭੀ ਪਰਾਮਿਤ ਤੇਤ ਮੈਤੁ ਮਜੁਦੇ ਹੋਇਗ
 ਏ। ਤਾਫਿਰੁ ਮੈਸੇਜੁਦੇ ਹੁਏ ਫੇਰ ਨੀ ਲੈ ਪਰਦਾਇ ਮਾਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਓ ਦੁਕੀ ਸੇਤੁ ਮਹੁਣੀ ਲੇਹੋ
 ਸਿਤੋ ਕਹਿਦੀ ਅਲੁਗੀ ਮੈਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਵੇ ਕਾਹਿ ਮਾਝੀ ਅਤੇ ਮਿਲੇ ਕਦ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜੁਦੇ ਕਦ
 ਹੋਇਗ ਏਤੁ ਸੀ ਮੇਰੇ ਸਿਗਤੇ। ਅਤੇ ਮੈ ਕਦ ਕਤੁ ਮਰੇ ਕੋਲੋ ਜੁਦ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸੀ। ਇਹੁ ਵਰਤਾ ਕ੍ਰਿ
 ਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਈ ਮੇਜੀ। ਅਤੇ ਮੈ ਕੀਸ ਸਿਜੋਗ ਤੇ ਜੁਦ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ
 ਮਾਭਈ ਸੇਵੇ ਤੇਤ ਕੇ ਅਤਿ ਵੇਖੇ ਪਹਲੇ ਗੁਰੀਏ ਜਦ ਕੇ ਹੋਤ ਬਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮਾਤ ਕਾਨ ਮੁਸੁਹਾ
 ਵੀਖਾ। ਪਰ ਤੈਨੇ ਤਦ ਇਕ ਸਮਾਨੁ ਕੋ ਕਾਹਿ ਮਾਭਈ ਜਿਜੇ ਮੈ ਤੇਰ ਬਾਰੁ ਜੁਕਾਰਿ ਦੇਵ ਜਾ ਬਰਾਇ
 ਦੇਵਰੀ। ਜਿਜ ਬਾਰੁ ਜੁਕਾ ਸਮਾਇ। ਅਤ ਬਤ੍ਰਿ ਮੁਕਾਰਿ ਅਵਰਤ ਹੋਗ ਕੀ ਅਜੋ ਕਾਰਜੁ ਭਿ
 ਸਕਾਨ ਕਰਦੀ। ਅਤ ਬਭਿਸਾ ਅਰਥ ਕੋ ਮਨ ਕੀ ਚਹ ਘਟਗਈ। **ਅਤੇ ਸਾਸੁ ਕਾਰਨੇ ਭੀ ਕਿ**
ਹੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਵਰਤਾ ਪੁਹੋਤ ਹੋ ਜੋ ਕਾਹਿ ਕਾਰਿ ਮੁਕਾਰਿ ਪਏ ਤਿਸ ਕਭਿ ਇਕ ਤਿਨ ਮੁਚੀਰਾ
 ਲੋਕੇ ਰਖੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਬਰ ਬਾਰ ਨਿਧੂ ਸਕ ਹੋਤ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਤੇਰਾ ਜਾਨੀ ਕਾਖਿ ਜਮਤ ਗਾਰੁ ਬਾਂ
 ਤਦ ਰਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਕਾਹਿ ਭੋਜਨੁ ਖਤੇ ਥੇ। ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਕਦੀ ਸੁਭਾ ਭਿ ਪਾਇਆ ਤੇਰਾ ਜਾਨੀ
 ਨੂੰ ਜੁਠਾਹੀ ਖੁਲਾਇਅ ਕਰੈ। ਤਬ ਤੈਨੇ ਪਾਚਸਾਤ ਬਰ ਜੁਠਾਹੀ ਖੁਲਾਇਆ। ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪੁਪੁ
 ਹੋਇਆ। ਜੋ ਰਜਾ ਜੀ ਭੀ ਘਟ ਕੇ ਮਾਲ ਕਥੇ। ਪਰੁ ਰਜਾ ਜੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਰਖਾ। ਅਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋ
 ਇਕੋ ਮੁਖ ਤੇ ਕਾਹਿ ਅਜੋ ਬਾਈ ਇਹੁ ਦਹਲ ਤੈਢੁ ਭੋਏ ਮੋਰ ਦਹਲ ਕਾਰਿ ਅਕਾਰਿ। ਉਸਾਇ ਨੁ
 ਕੀ ਤੈਨੇ ਵਹੁ ਦਹਲੁ ਛੋਡੁ ਦੀਨੀ। ਮੋਰ ਕਾ ਮਕਰ ਨੇ ਲਗਾ। ਪਰੁ ਪਾਪ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋ ਰਹੇ ਨਹੀ। ਜਾ
 ਇਹੁ ਕੀ ਮੁਛਾਤੀ ਮਾਤ ਰਜਾ ਕੇ ਮਦਾਰਿ ਜਨਾਨਿ ਤਿਸੇ ਕਚੇ ਬੇਲੀ ਗੋਲੀ ਖਿਜਾ ਮਤ ਕੁਝ ਥੀ।

ਭਿਸਕੀਸਥਾਇਸਨੇਸਪਸਕੀਆਪ੍ਰਾਤਿਕਰਕੀਲੋਕਭੀਰਾਸਕੋਕਹੀਅਰੁਰਾਭੀਅੰਰਤੇਸੁ
ਵੈਅਤੇਆਪਰੀਜਾਣੇਅਪਰਰਾਜੇਤੁਣਕੋਕੁਣਨਕਾਹੀਆਫੇਰਾਕਿਤਨੇਕਮਹੀਨੇਯੋਮੇਭਿਸਕੋ
ਦੁਖਹੋਤਭਇਆਭਿਸਤੇਓਹਚੀਬੇਲੀਗੋਲੀਨੇਓਫਤਪਈਤਬਭੁਓਸਮਨੁਖੁਕਸਕਰਕੀ
ਆਪਰਾਰੀਦਤੇਰਕਾਮਦੇਦਖਕਰਾਅਗਨਕਚੁਪਹੋਇਗਾਇਆਤਓਇਕਾਦਿਨੁਭਿਸਚੀਬੇ
ਲੀਕਾਬੇਠਾਓਕਰਕਰਦਾਸਜੋਰਈਚੀਬੇਲੀਮੇਰੀਸੁਖਰੂਪਥੀਹੁਣਮੁਏਕੋਸੁਖਕਬਹੋਇਗਾ
ਸਮਾਪਾਇਕੋਇਕਬ੍ਰਹਮਣਤੇਰੇਤੇਰੇਆਇਨਿਕਲਿਆਤਾਓਸਬ੍ਰਹਮਣਨੇਤੈਨੂੰਕਾਹੀਆ
ਭਾਈਜੀਸੁਖੀਰਹੁਜਜਮਨੁਤਬਤੇਰਾਦਿਲਤਰਜਹੀਨਾਤੈਨੂੰਗੁਸਜੋਆਇਆਤੈਅਗੇ
ਹੀਗੁਜੇਵਿਚਬੇਠਾਸੀਤਹਤੁਓਰਕੇਪੁਲਿਪਿਆਲਾਜ਼ੀਆਤੈਬ੍ਰਹਮਣਨੂੰਬਹੁਤਮਾਰੀਆਤਿ
ਸਬ੍ਰਹਮਣਨੇਤੈਨੂੰਸਰਾਪੁਦਿਤਾਜੋਬਰਬਚਚੀਤਲੁਹੋਵੇਗਾਇਕਾਇਹੁਗਾਮਜੋਤੈਰਾਜਬੇ
ਭੰਡਰੇਸੋਤੇਲਦੇਮਣਹੋਰਜਚਰਾਇਆਬਰੀਆਇਕਾਦਿਨਰਾਜਨੇਸੁਣਿਆਸੁਵਿਕਰੀਮੁਖਤੇ
ਕਾਹੀਅਚੇਚੀਤਲੁਤੈਨੂੰਇਹੁਕਾਮੁਕੀਆਕੀਆਤੈਚੁਪਕਰਰਹੀਆਅਰੁਛੇਵੇਇਹੁਪਾਪੁਤੈਨੇ
ਕੀਆਜੋਤੈਨੇਇਕਖਰਕੋਮਾਰੀਆਭੀਕਹੇਤੈਰੀਦੀਬਿਚਦੇਹੁਜਤਜੋਰਈਮੇਭਿਤਮਹਾਅ
ਤੇਇਹੁਨੀਚਹੀਅਤੇਸਵੇਰੇਮੇਰੇਬੁਹੇਤੇਅਣਕੋਬੋਲਤਹੀਐਸਕਰਕੋਤੈਓਸਨੂੰਜਨਤੇ
ਹੀਮਾਰਾਦਿਤਓਹਪਾਪੁਹੋਇਆਅਤੇਇਕਪਾਪੁਹੋਰੁਹੋਇਆਜੋਤੈਇਕਫਕੀਰਨੁਆਪ
ਣਾਤੈਗੁਰੂਕੀਤਾਦੀਖਿਆਲਈਅਤੇਫੇਰਮਾਇਆਜੋਓਸਪਾਸਨਜਗਾਈਤਿਸਕ
ਰਿਕੋਤੈਗਲਰਸਪਾਇਕੋਓਸਨੂੰਟੀਗੀਆਓਸਦੀਜਾਨਨਿਕਲਨਲਗੀਤਤੈਨੂੰਓਨੁ
ਸਰਾਪੁਦਿਤਾਜੋਤੈਚੀਤਲੁਹੋਵੇਗਾਅਤੇਭਾਈਸੈਦਾਤੈਇਹੁਪਾਪੁਕੀਤਿਹੋਨਾਤਿਨਦਾਫਲੁਤੈ
ਰੂਗਿਆਹੀਅਤੇਤੈਭਗਤਭੀਵਡੀਕੀਤੀਅਹੀਪਰਤੈਪਾਪੁਕੀਤਭਾਈਲੇਖਨਹੀਛੁਟਤਾ

ਅਤੇ ਭਈ ਘੋਰ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਪੁਰਤਾ ਮਾਸ ਨ ਭੀ ਹੀ ॥ ਤਬ ਭਈ ਸੰਦੇਸ ਦੇ ਕੀਆ ਅਤੇ ਨਿਲੇ ੨੩੪
 ਦਹਿ ਪੈਵੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਗਾ ਕਹਾਣੀ ਅਹਰ ਵ ਨੁਇਨਾ ਪਾਤੀ ਮੇਰੇ ਕੀਤ ਜਨਮੁ ਆਇਆ ॥ ਤਬ ਹੁ
 ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਕਿਹੀਆ ਭਈ ਸੰਦੇਸੁ ਪਾਨੂੰ ਲੈ ਕੈ ਭਈ ਘੋਰੇ ਦੇ ਗੁਪਤੁ ਸਹਰ ਰਹਦਾ ਸੇਰ
 ਜਪੁਤ ਹਿੰਦ ਦੇ ਘਰਾ ਪਰਤੈ ਸੁਪਿਆ ਚੋਇਆ ਸੇਇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਿਗ ਤੇ ਸੁਦਾ ਹੋਇ ਕੇ ਜੁਨ
 ਪਈਆ ॥ ਅਤੇ ਘੋਰ ਤੇ ਨੂੰ ਸਬਦ ਕੀਰਤ ਨੁਭਿ ਪਦੇ ਸਿਆਂ ਕਰੀ ॥ ਪਰਤੈ ਨੁਇ ਸਕੀ ਮਦਾ ਅਸ
 ਰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਕੀਉ ਤ੍ਰਿਸੁਪਿਆ ਚੋਇਆ ਥਾ ॥ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤ੍ਰਿਪਾਲੁ ਚੰਦ ਦੇ ਸੰਗ ਤੇ ਤਰੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ
 ਘੋਰ ਲਲਾਭੀ ਮੇਲੁ ਕਾਰੀਆ ਕਰੁ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਸਵਾਸ ਸੇਵਰੇ ਤ੍ਰਿਸਾਭੇ ਮੋਤਾਰੁ ਦਾ ਮੇਲੁ
 ਹੋਸੀ ॥ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਹੁਣੇ ਕੀ ਮੁਕਾਰੀ ਈ ॥ ਆਪਰ ਤੇਰਾ ਸਰਗੁ ਅਜੇ ਸੁਪਨਾ ਹੋਇਆ ਭਈ
 ਬਿਨੁ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਸੁਪਨਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜੇ ਕਹੈ ਮੈ ਨੁਹੁਣੈ ਸਾਂਤ ਹੋਵੈ ਤਹ ਛਹੀ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ
 ਇਹੁ ਕਹ ਦੇਹਾ ਜੋ ਕਾਈ ਕਸਰ ਨ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਜੁਪ ਹੋਵੈ ਫੇਰ ਜਲੁ ਲਜਲੁ ਰਲ ਕੇ ਹੋਇ
 ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤ੍ਰਿਕ ਹਦਾ ਹੋਵੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੈ ਨੁਹੁਣੈ ਕੀਉ ਨ ਤਾਰੀ ਗਾਇਆ ॥ ਤਾਭਈ ਅਸੀ ਤੇਰੇ
 ਕੁਲੇ ਵਿਚ ਹਾਂ ਕੀਉ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਤੇਰੀ ਕਮਾਈ ਸੀ ਸੋਤ ਦੁਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਦੇ ਜਨਮੁ ਵਿਚ ਜੇ
 ਹਜ਼ੀਰ ਲਕੇ ਕੀਪਾਲੁ ਚੰਦ ਨ ਲਕਰੈ ਸੋਇ ਸਨ ਲਤ ਰਸੀ ॥ ਪਰਤੈ ਸਾਭੇ ਉਤਰਨ ਲਾ ਮਿਲਣ ਹੀ ॥
 ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਤੇਵਰ ਚਰਚਾ ਵਰਤਾ ਤੈ ਕਰਾਈ ਹੋਇ ਸਦਾਈ ॥ ਅਲੁਗੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਈ
 ਹੋਨ ਨਹੀ ਤਾ ਤੈ ਨੁ ਅਸੀ ਹੁਣੇ ਉਪਰਤਾ ॥ ਅਤੇ ਭਈ ਜੇ ਹਜ਼ਾਰ ਲੁਪ ਕੇ ਉਤਰਦਾ ਹੋਇ ਸਹ ਛਹੀ
 ਉਸਦਾ ਸੁਵਦ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਭਈ ਮਿਠਾ ਭੁੰਦਾ ਹੀ ॥ ਤਿਸਤਰਾ ਅਸੀ ਤੈ ਨੁ ਆਖਦੇ ਅਹੋ ਜੋ
 ਤੇ ਦੇ ਜਨਮੁ ਕਮਾਈ ਕਰੇ ਗਾ ਨਿਹਗ ਰਬ ਹੋਵੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮਾਵੈ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਇਹੁ ਗਲ ਤਹ ਤੀਕ
 ਹੋਵਈ ॥ ਜੋ ਤੇ ਜਲੁ ਲਜਲੁ ਰਲ ਜਾਵੈ ॥ ਤਸੀ ਦੇ ਨੇਹ ਸਜੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਅਗੋ ਜੋ ਮਿਹ

ਰਵਾਨੁ ਮੈਨੂੰ ਆਪੁਣੈ ਨ ਮੁਦੀ ਦਾਤ ਦੇਹਾ ਅਤੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜਨ ਮੁਖਿ ਨ ਮੈ ਅਨੇਕ ਜਨ ਮੁਪਾਏ
 ਹੋਨਿ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੀ ਅੰਭਾਈ ਸੈ ਦੁਹੁ ਤ੍ਰੀਕਾ ਅੰਭਾਖਦ ਹੀ। ਅਸ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਤੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੀ ਦਾਇਵਾਇ ਅੰਭਾਸਿ ਤੇ ਤੈਤ ਰਵਾਹੀ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਰਹਦਾ ਸਭੇ ਤੇ ਰਨੇ ਉਪਾਰਨ ਹੋਸੀ।
 ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤਦ ਸੁੰਦਰ ਹੋਸੀ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੀ ਹੋਸੀ। ਤਬ ਤੈ
 ਤਰਸੀ। ਤਾ ਸੈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੀ ਦੇ ਨੂੰ ਮਥ ਦੇ ਕਰੈ ਅਤੇ ਮੁਹਬੀ ਕਾ ਹੀ ਅੰਭਾ
 ਬਾਨਿਵਾਜੁ ਮੈ ਪਾਰਿ ਤੇ ਹੋਇ ਮਾਵਾ। ਅਤੇ ਬਿਨ ਮੈ ਆਏ ਤੁਸ ਦੁਰ ਨ ਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕੀ
 ਹੀ ਅੰਭਾ ਲੁਚੀ ਪਰੁਣਾ ਮਾਵੀ ਅਸੀ ਦੁਰ ਨ ਹੀ। ਤਾ ਭਾਈ ਸੈ ਦੋ ਪਾਰ ਨੂੰ ਮਾਇ ਅੰਭਾ ਕਾਲ ਵੇਲੇ
 ਆਣ ਕੈ ਪਾਰਿ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮਨਾ ਵਿਚ ਮਸਲ ਤਕ ਰਿਕੈ ਇਕੁ ਸਾਨੁ ਜਗੀ ਦਾ ਕਵ ਕੈ ਤਤ ਕਬੀਰ
 ਕਰ ਕੈ ਦੋਇ ਇਕ ਲਈ ਮਾ ਬਣਵਾਈ ਮਾ ਅਤੇ ਦਰਜੀ ਕਾ ਹੀ ਮਾ ਮੈ ਸਵੇਰੇ ਦੇਹਾ ਗੀ। ਤਾ ਉਪਰ ਸੈ ਦੇ
 ਦਵਾਰ ਤਾ ਹੋਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੀ ਦੇ ਨੈ ਪਾਰਿ ਰਸੇਈ ਕਰਾਈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਅਤੇ ਸੁਚ ਮਤ ਰਾਨ ਲਹੀ ਦਾ ਹੋਜਾ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਸਿਗਾਤਿ ਪੰਜ ਸਤ ਮੂਰ
 ਤਾ ਹੀ ਦੀ ਮਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਬੈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਘੋਰੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੀ ਦਾ ਅਥੇ ਭਾਈ ਭਾਗੀ
 ਦਕਾ ਬੇਦਾ ਮਾਹਾ। ਦੋਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਆਣ ਮਥ ਦੇ ਕਰੈ ਮਾ ਅਤੇ ਮੁਹ ਤੇ ਕਾ ਹੀ ਮਾ ਮਿਹ
 ਰਵਾਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਾ ਹੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾ ਮੁਦੇ ਤੇ ਰੇਚ ਰਨ ਪਾਈ ਮੇਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅੰਭਾ
 ਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੀ ਦਾ ਅਤੇ ਭਾਗੀ ਦਾ ਸਾਨੁ ਤਵਰਤ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਗ੍ਰੀਬ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਅਚੋਇ ਮਾ
 ਹੋਈ। ਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੀ ਦੁਕਾ ਹੀ ਮਾ ਮਿਹ ਰਵਾਨੁ ਮਾ ਰਭ ਲਾ ਕੇ ਉਕਰਿ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਮਿਹ ਰਵਾਨੁ ਭਾ
 ਗੀ ਦੇ ਨੇ ਅਬ ਨਵੀ ਦੁਕਾਨੁ ਭਾਲੀ ਹੀ ਅਤੇ ਪਦ੍ਰਿਸੈ ਮਾਣ ਸੋਇ ਨ ਜਾਮਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਰੁਪਾ ਮੋਹ ਰਸ
 ਭੋਏ ਨੀ ਲਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਅੰਭਾ ਈ ਇਤਨਾ ਸੋਨ ਤਾ ਸੀ ਕਿਥੋ ਆਦ ਹੀ। ਸੁਮੇਰ ਭੀ

ਇਥੋ ਦੂਰ ਹੋ ਸੋ। ਤਾ ਭਾਗ ਚੰਦ ਕਾਹਿ। ਅਜੀਹ ਮਾਰੇ ਦਾ ਪੁ। ਅਕੇ ਜੋ ਰਹਾ ਹਰੇ ਹੋ। ਤਿਨ ਕੋ ਲੁਟੀਲਾ ੨੩੫
 ਰਾਮ। ਉਦੀ ਹੋ ਫੇਰ ਭੇਛ ਲਾਮ। ਪੈਦ ਹੋ ਪਰ ਭੇਹ ਲਹਰਾਸ। ਦੁਨ ਲੋਖ ਹਿਕੋ। ਅਵਦੀ ਹੋ। ਤਿਸ ਸਾ
 ਵਤੇ ਉਹਾ ਇਕ ਠਕੁਰ ਕੋ। ਅਸਾ ਕੋਲ ਵੇਚ ਕੋ ਸਦੈ ਪਤੇ ਲੇਜਾ ਦੇ। ਮਾਹੇ। ਅਤੇ ਦਾ ਪੁ। ਅਦੇ ਨ ਉਹੋ ਨਰੀ
 ਜੇਹੇ ਸਾਡੇ ਘਾਟ ਦੇ ਹੋ। ਨਿ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਾ। ਮਨੇ ਕਦ ਪੁਹੈ ਨਾ। **ਅਕਰ ਵਾਦ ਜੋ ਜਪੁਰਾ ਮਛਲੀ ਵਾ**
ਦਾ। ਦਿਰੀਦਾ ਸਾਰਾ। ਪੁਰਾਦੀ ਬੀਰਾ। ਪੁਦਕਾ ਪੁਰਾ। ਇਹੁ ਹਮ ਰੇ ਸੋ ਨਾਲਾ। ਅਵਤੇ ਹੋ। ਨਿ। ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੇ ਦਾ। ਅਸਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੋਈ। ਕੇ ਭਾਗ ਚੰਦ ਕੀਤ
 ਹੋ। ਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੇ ਦਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਤੋਂ ਕੀਰੇ ਦੋ ਸੁਹਜ ਹੋ ਸੋ ਭਗੁਚੰਦ ਹੋ। ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਗੁ
 ਲਾਮੁਤਾ ਹਰੀ ਲਲਚੇ ਦਵਹਾ। ਇਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਜਵਾਲਾ ਭੀਏ ਹੀ। ਅਤੇ ਹੁਇ ਹੀ
 ਤੀਰੀ। ਇਸੇ ਕੀਚਲ ਤੀਰੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਭਗੁਚੰਦ ਨੂੰ ਕਹੀ। ਮਾਂ। ਕਿਉਂ ਭਈ ਤੈ। ਅਸਾ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਭਾਗ ਚੰਦ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਹਜੀ ਬਰੇ ਗੁਲਾਮੁ ਨੇ ਤੇਰਾ ਦੀ। ਮਾਂ ਹੁ। ਮਾਂ ਕੀ। ਮਾਂ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਭਾਗ ਚੰਦ ਹਮ ਫਕੀਰ ਹੋ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਤੇ ਤੇ ਨਹੀ ਘਾਹੀ। ਮਾਂ। ਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਚੇ ਦਕ
 ਹੀ। ਮਾਂ ਮਿਹਰ ਵਾਨੁ। ਅਸੀ। ਇਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇਚਲਾ ਜੋਹੁ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਭਾਈ ਹਮ
 ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਜਾਗਾ ਪਵਤ ਬਨਵਾ ਵੈਤ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੋ। ਨਹੀ ਤੇ ਨਹੀ। ਤਾ ਭਾਗ ਚੰਦ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਸਾਪ ਜੀ। ਇ
 ਹੁ ਬਤ ਤੇ ਤਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਮਾਂ ਬੀ। ਮਾਂ ਵਤ ਹੋ। ਤਾ ਭਾਈ ਭਗੁਚੰਦ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਕਾਹੀ ਕਾਹੀ ਪਰ ਨੂੰ ਗਾਇ
 ਮਾਂ। ਮਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਚੇ ਦਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲੁ ਬੈਠਾ ਰਹੀ। ਮਾਂ। ਤਿਤ ਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਭਾਈ ਸੈਦਾ ਘਰਿ ਤੇ। ਮਾਂ। ਇ
 ਮਾਂ। ਮਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਇਕ ਲਈ। ਮਾਂ ਮਠਾ। ਮਠਾ ਜਗਾ ਦੀਲਾ। ਮਾਂ। ਮਾਂ ਤੇ ਇਕ ਸਹਲੁ ਵਾਈ ਕੋਲੋ
 ਮਿਠੀ। ਮਾਂ ਭਾਈ ਪਰ ਸੇਰ ਪਦ ਕੁਲੇ। ਮਾਂ। ਮਾਂ। ਮਾਂ ਭੀਏ ਹੀ। ਮਾਂ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀ। ਮਾਂ। ਮਾਂ ਤੇ ਇਕ ਲਈ
 ਮਾਂ ਹਜੀ ਦੀ। ਮਾਂ ਮਹੀ। ਮਾਂ ਵਰਖੀ। ਮਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ। ਮਾਂ ਭਾਈ ਸੈਦਾ ਘਰੀ। ਮਾਂ ਲੇ

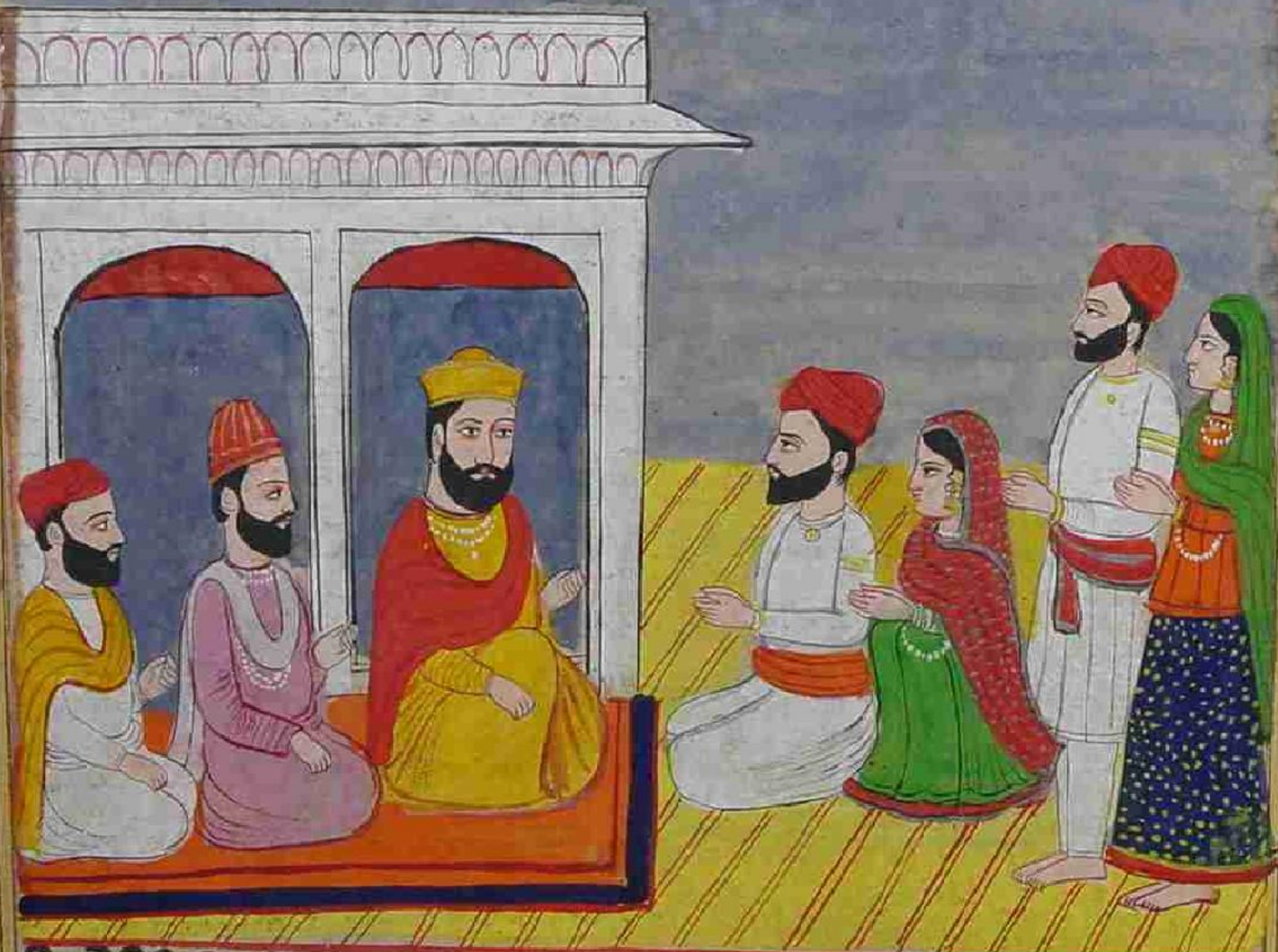
ਅਇਆ। ਤਸੈ ਦੇ ਕਹੀ। ਅੰਗੀ ਬਾਨਿ ਵਸੁ। ਇਹੁ ਤਸ ਕੇਵ। ਸਤੇ ਭਈ। ਘੋਰਿ ਵਸਤੇ ਬਲੇ ਵਸਤੇ। ਅ
 ਤੇ। ਮਹਰ ਵਨੁ। ਮੈ ਤਤਸੁ। ਕਮੀ ਦਿਚੀ। ਮਿ। ਮਰੁਹਾ। ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪ ਕਰੋ। ਮਿ। ਮਹਰ ਵਨੁ। ਮੇ। ਬੇਹੀ। ਰਹੀ। ਮੇ।
 ਇਸ ਜਗਾਨੁ। ਪਵਿਤ ਕਰੀ। ਮੇ। ਮਤੇ। ਮਿ। ਮਹਰ ਵਨੁ। ਜਾਦਿ ਤੀ। ਅਪਣੈ। ਠਿਕਾਣੈ। ਨੂੰ। ਜਾਹਗ। ਤਾ। ਅਸੀ
 ਧਿ। ਮ। ਨੁ। ਕਿਸ ਕਥਰ। ਗੋਤ। ਸਤਿ। ਰਮੇ। ਗੋ। ਤਬ। ਗੁਰੂ। ਨਨਕ। ਜੀ। ਕਹੀ। ਮ। ਭਾਈ। ਕ੍ਰਿਪ। ਲੁਚੈ। ਦਾ। ਅਤੇ
 ਘੋਰੇ। ਨੂੰ। ਤਸੀ। ਮਿ। ਲਣ। ਉਨ। ਬੀ। ਤਸ। ਤੀ। ਗਤ। ਹੋਵੈ। ਗੀ। **ਤਾ। ਗੁਰੂ। ਜੀ। ਸਲੋ। ਕ੍ਰਿਪ। ਹੀ। ਮਾ।** ਉਪਜੀ। ਪ੍ਰਿ
 ਤਿ। ਰੀ। ਤਮ। ਨਉ। ਪਜੀ। ਭਏ। ਦਿ। ਅ। ਲਗੁ। ਸ। ਈ। ਸਗਰ। ਮੇ। ਬੁੰਦ। ਬੁੰਦ। ਮੇ। ਸਗਰ। ਜਲੁ। ਉਪਜੈ। ਜਲੈ। ਸ
 ਮੰ। ਈ। ਅਵੁ। ਦੇ। ਤੇ। ਦੁਪ। ਖੀ। ਜੀ। ਉਤ੍ਰੇ। ਤ੍ਰੇ। ਤ੍ਰੇ। ਤਰ। ਹਰ। ਰੁ। ਲੀ। ਕਹੁ। ਨਨਕ। ਜਬ। ਜਗੁ। ਉਲਟ। ਨ। ਸ। ਪਭੁ। ਏ। ਸੁ
 ਮਾਲੀ। ਲਖ। ਕਰੋ। ਤੀ। ਫੁਨ। ਵੇ। ਬੀ। ਸਕਰੋ। ਜੀ। ਭੀ। ਤਕੋ। ਨਰ। ਕਰੋ। ਚ। ਈ। ਮੇ। ਲਗੇ। ਮਿ। ਕਕ। ਸੀ। ਭੀ। ਗੁਕ। ਮਿ
 ਹੋ। ਇ। ਮ। ਪਰ। ਮਰ। ਏ। ਕੋ। ਕ। ਫੁਨ। ਰਕ। ਨੇ। ਵ। ਸੁ। ਇ। ਨ। ਜੀ। ਮ। ਸਤਿ। ਗੁਰੂ। ਨ। ਭਿ। ਏ। ਮ। ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਕੀ। ਮ। ਸੁ। ਤਬ। ਉਨ। ਰਕ। ਰੋ। ਚ। ਈ। ਮੇ। ਦੁ। ਵੇ। ਪ। ਤੀ। ਕਿ। ਜੀ। ਮ। ਮਾ। ਇ। ਮ। ਮਮਤ। ਮੇ। ਹਤਿ। ਤ। ਸਿ। ਫਿਲ
 ਗੇ। ਲੀ। ਭੀ। ਕਹੁ। ਨਨਕ। ਮ। ਸਨ। ਪੁਰੀ। ਮ। ਫਿਰ। ਨਰ। ਕਸਿ। ਪਰੇ। ਗੇ। ਜੀ। ਭੀ। ਭਗਤ। ਨੂੰ। ਮ। ਗੀ। ਮ। ਭੁਈ
 ਲਹ। ਲੇ। ਹੁ। ਮ। ਮੇ। ਲੁ। ਮ। ਏ। ਜਗ। ਮੇ। ਸਿ। ਪਜਨ। ਨ। ਮੁ। ਅਜ। ਚੀ। ਤੇ। ਲੁ। ਤਾ। ਗੁਰੂ। ਨਨਕ। ਜੀ। ਕਹੀ। ਮ।
 ਭਾਈ। ਸੈ। ਦ। ਕਲ। ਜੁਗੁ। ਗੁਰੂ। ਸਿ। ਖੀ। ਸਿ। ਖੀ। ਪੀ। ਸੈ। ਪਤਲੈ। ਗੁ। ਮਤੇ। ਜੋ। ਕੋਈ। ਗੁਰ। ਮੁਖਿ। ਹੋ। ਸੀ। ਸੋ। ਤਿ। ਸਨੁ
 ਕਰਤ। ਰੁਈ। ਨ। ਜਗ। ਹੋ। ਸੀ। ਮਤੇ। ਉਪਗ। ਮਿ। ਹਰ। ਹੋ। ਸੀ। ਤਾ। ਭਾਈ। ਸੈ। ਦੇ। ਕਹੀ। ਮ। ਪਾਤਿ। ਸਹੁ। ਤਸੀ। ਮੇ। ਨੂੰ
 ਕਹਦੇ। ਹੋ। ਸਿ। ਖੀ। ਏ। ਇ। ਸਤ। ਰ। ਵ। ਰਤ। ਮਤੇ। ਮੇ। ਕਲੁ। ਜੁਗ। ਵਿਚ। ਕੀ। ਉਕਰਿ। ਉਪਗ। ਰਾ। ਤਬ। ਗੁਰੂ। ਨਨ
 ਕਜੀ। ਕਹੀ। ਮ। ਭਾਈ। ਹੋ। ਸੀ। ਕਲੁ। ਜੁਗ। ਪਰਤੇ। ਨੂੰ। ਕਰਤ। ਰਦੀ। ਮਿ। ਹਰ। ਨਲ। ਸਤ। ਜੁਗ। ਵਰਤ। ਸੀ। ਅਤੇ। ਭ
 ਈ। ਸਭੇ। ਉਤ। ਚਨੇ। ਤੇ। ਰੇ। ਨਲ। ਬਹੁ। ਤਾ। ਕ੍ਰਿਪ। ਕਰਣੀ। ਹੈ। ਮਤੇ। ਹੋਰ। ਜਗ। ਤਤ। ਮੇ। ਉਹੋ। ਸੀ। ਤਦਾ। ਹੀ। ਬਬੇ
 ਕਏ। ਕਨਹੀ। ਦਿ। ਸੈ। ਜੋ। ਦਿ। ਸੈ। ਸੋ। ਕਪਟ। ਭਗਤ। ਰਗੁ। ਪਾਇ। ਰਗ। ਨੀ। ਗਵੈ। ਕੀ। ਸੈ। ਨ। ਮਵੈ। ਗੁਰੂ। ਕੀ। ਮਤਿ।

ਸਰਮਪਹੁਅੰਤਰਲੋਪਰੋਜੀਵਨੁਕੀਇਹੁਸਿਗਤਾਕਹੁਨਨਕਪ੍ਰਭਾਅਗਮੁਅਗੋਚਰੁਪਹੁਚੇਕ ੨੩੬
 ਵਨੁਸੀਕਤਾਭਾਈਸੈਦੋਕਲਜੁਗਵਿਚਅਜੇਹਹਾਲੁਜਗਤਦਹੋਸੀਅਤੇਭਾਈਤੋਨੁਸਤਜੁਗ
 ਹੀਉਨਦੇਪ੍ਰਸਿਗਕਰਕੀਅਤੇਜਗਤਤਾਅਸਭੀਬਾਣੀਨੂੰਨੰਦਸੀਅਤੇਜੇਹਜੇਸਭੋਹੋਸਾਨਿਤਿ
 ਨਦਾਨਿਸਚਾਕਿਸੇਗਲਤੇਨਹੋਸੀਛੁਟੀਸਭੀਬਾਣੀਤੇਅਤੇਹੋਰਜਗਤਦਾਬੁਰਹੋਸੀਵੀਵਾ
 ਸਬਦਿਜਲਾਇਆਖਰਕੋਪੀਖਰਬੀਦਾਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਤੇਵੀਛੁਜੇਕੁਜਿਕਮਵੈਅੰਧਾਕਾਮਕਸੋਈ
 ਹਾਥਿਕਰਸਿਗਤੀਅਲਗਮੋਹਾਨਨਕਕੁਕਿਸੁਣਾਇਆਲਮਿਲਿਆਪ੍ਰਭਛਿਹਾਤਾਸੈਦੋਅ
 ਰਦਾਸੁਕੀਤੀਤਦਮਨੁਖੁਕੀਕਰਸਨਗੋਜੋਸਭੋਨਰਕਜਾਨਗੀਭਾਈਸੈਦਾਘੋਰਕਲਜੁਗਹੋ
 ਸੀਸਭੀਬਾਣੀਨੂੰਛੁਰਕੋਸਾਸਤੀਪੜਨਗੀਪ੍ਰਤਿਸਦਾਭੀਅਰਥੁਨਾਅਵੈਗਾਨਿਹਚਉਨਦਾ
 ਕੀਸੇਵਿਚਨਹੋਸੀਸੈਤਾਨਬਜੀਅਤੇਬਦੁਭੀਬਰਕਾਰੀਅਕਰਨਗੀਇਹੁਮਨੁਖਨਲਬ
 ਰਤਸੀਪਦਾਨਿਰਬਾਣਹੋਬਿਗਿਅਦੇਖਦੇਖਬਿਗਸਹੀਬਾਧੋਮੋਹਮਾਇਅਕੇਫਪੇਲਗੇ
 ਗੁਰਗੁਰਹਾਈਚਕਨਚੁਰਕਰਪੁਰਲੇਖਨਾਮੇਦਿਆਜਈਅਮੁਸਲਮਨਸਿਫਤਸਰੀਯ
 ਤਿਸਦੇਕੀਵਾਭੀਅਈਕਹੁਨਨਕਪ੍ਰਿਧੁਕਚਵਰਤੇਅਲਹਅਗਮੁਖੁਦਾਈਤਾਸੈਦੋਮਥਾਦੇ
 ਕੀਅੰਤਿਤਨੇਚੇਰਾਨੂੰਭਾਈਭਾਗਚੰਦਜਗਾਬਲਾਇਕੋਗੁਰੁਨਨਕਜੀਪਾਸਾਅੰਏਕਾਰਿਮਥਾ
 ਦੇਕੀਆਅਤੇਮੁਹਤੇਕਾਰੀਅੰਗੀਬੁਨਿਵਾਜੁਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਯਹੁਹੈਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਰੀਅ
 ਭਾਈਧਰਮਸਾਲਾਤਿਅਰਕਰਵਾਈਹੈਤਭਾਗਚੰਦਕਾਰੀਅੰਮਿਹਰਵਨੁਕਰਵਾਈਹੈਹੁਣ
 ਚਲੀਅੰਚਰਨਪਾਈਅੰਤਾਕ੍ਰਿਪਾਲੁਚੰਦਕਾਰੀਅੰਹੁਣਚਲਣਹੀਜੋਗੁਹੈਤਗੁਰੁਮਹਿਤਿ
 ਜੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਉਠਤਰੇਅਤੇਮੇਭੀਘੋਹਾਅਤੇਸੈਦੋਨੂੰਭੀਨਲਲੇਝਰੇਅਤੇਕ੍ਰਿਪਾਲੁਚੰਦ
 ਤਸੀਭੀਚਲੇਤਾਕ੍ਰਿਪਾਲੁਚੰਦਕਾਰੀਅੰਜੀਮੇਪਿਛੇਤੇਅਵਗਾਅਤੇਤਸਨੂੰਤਿਨਾਸਿਖਈਅ

ਨੇਗੀਮਥਟੇਕਣਹੋਪੁਸੀਲੇਣੀਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭਿਨਤੁਰੀਆਮਗਰਾਮਸੀਤਿਨੇਅੰ
 ਏਅਉਦੇਅਉਦੇਅਸੀਕੋਹਚਹੁਕਤੇਆਏ। ਉਥੇਉਸਦਾਘਰਾਹਉਥੇਅੰਏ। ਅਦਰਵ
 ਜੇਉਤੇਖੜੇਹੋਏਚੋਕਦੇਵਿਚਜਾਖੜੇਹੋਏ। ਅਗੇਤੇਦਰਵਜੇਉਪਰਜੋਚੋਕੀਦਰਾਅਹੋਸੋਸਭਭਿਨ
 ਖੜੇਹੋਏਉਨਨੇਚਰਨੀਆਣਮਥਦੇਕੀਆ। ਅਤੇਮੇਰੀਭੀਪੈਰੀਪਏ। ਚੋਪਦਰਾਅਤੇਘੋਰੇਈ
 ਅਤੇਸੈਦੇਦੀਭੀਪਰਸੈਦਸਾਥੇਪਿਛੈਦੂਰਕੁਨਲੁਦੇਫਰਕਹੋ। ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਭਿਨਚੋਕੀਦਰਾਨੂੰਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹੀਆ। ਅਤੇਪੁਸੀਕਿਤੀਭਿਨਨੂੰ। ਫੇਰਾਅਗੇਰੇਤੁਰੇਤੁਰਦੇਪਰ
 ਵਿਚਸਤਮੀਰੇਉਢੀਵਿਚਸੈਦੇਨੂੰਚੋਕੀਪਵਾਇਤੀ। ਅਤੇਅਸੀਚੋਕੀਵਿਚਜੇਹੜੀਘਰਾਮਸਲ
 ਨਵੀਬਣਈਸੀਤਿਸਾਵਿਚਜਾਇਬੈਰੇ। ਅਤੇਗੋਲੀਜੋਇਕੁਥੀਸੋਗੁਰੂਜੀਨੂੰਮਥਟੇਕਕੀਅਦਰੀ
 ਜਾਇਵੜੀਜਾਇਕੋਗੋਲੀਕ੍ਰਿਪਾਨੁਚੋਦਦੀਤੀਮਤਨੂੰਕਹੀਆਬਹੁਜੀਗੁਰੂਜੀਬਰੇਅਏਹੋਨੀ
 ਅਰੁਲਲਜੀਭੀਅਏਹੋਨ। ਤਾਭਈਭਗਚੇਦਰੀਅਦਰਿਜਲਾਨੀਓਕੇਮਦਰਮੇਆਇਆ।
 ਏਕਾਰਿਪਹਲੇਹੀਤੋਆਪਣੀਮਾਤਕੋਕਹਫੇਰਾਅਪਣੀਇਸਤੀਕੋਕਹਫੇਰਾਇਸਤੀਕੋਕੋਕਹ
 ਗੀਕਾਮਵਿਤੀਤ੍ਰਿਸਾਸਕੇਨਲਹੋਕੀਆਪਣੀਆਂਦੁਹਾਨੂੰਹਨੂੰਲੈਚਲਾਆਪਣੈਦੋਨੋਪੁੜਕੋਲੈਜਾਹੀ
 ਅਤੇਸਾਸਕੇਨਲਹੋਕੀਅਤੇਮੁਹਰਵੀਸਤ੍ਰੀਲੈਚਲੀਓ। ਅਤੇਛੋਤੀਅੰਦੋਨਲੇਮਾਤਕੋਕਹੀ
 ਆਮਾਤਾਭਾਗਚੇਦਈਦਨਓਸਮੁੰਦੀਆਹਾਤਾਭਾਗਚੇਦਕਹੀਆਮਾਤਾਜੀਤਮਭੀਗੁਰੂਕੇ
 ਦਰਸਨਨੂੰਅਵੋ। ਤਾਮਾਤਾਸਮੁੰਦੀਅਤੇਭੀਗਚੇਵਕੀਬਹੁਕਾਮਵਿਤੀਅਰੁਭੀਸਕੀਆਨੂੰਹਾਵੋ
 ਏਕੁਬਿਰਹੀਵਸਗੀਕਾਨਮੁਸੋਭਵਿਤੀਤਿਨਦੋਨਹਕੀਆਗੋਲੀਅੰਚੋਦਗਾ। ਅਤੇਮਾਤਾਸਮੁੰ
 ਦੀਕੀਆਗੋਲੀਆਸਤਾਕਾਮਵਿਤੀਕੀਆਗੋਲੀਆਅਠਾਈਥੀਸੋਸੋਨਲਗੋਲੀਆਉਣ
 ਜਾ। ਅਤੇਚਾਰਸਭਾਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਦਰਸਨਨੂੰਸਭਾਮਈਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ

ਮੈਨੂੰ ਪਾਛਿਆਂ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਲਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਖੇਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ੨੩੭ ॥
 ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਘੋਗਾ ॥ ਤਾਂ ਅਸਾ ਦੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੈਂ ਮਥਾ ਦੇ ਕੇ ਕੋ ਅਸਾ ਕਹੀ ਅਗੈਂ ਬਾਨਿਵਾ
 ਜੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਅਵੈ ਸੋ ਕਰੋ ਜੀ ॥ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਭਾਇਆਂ ਹਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋ ਈ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਇਹ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਅਜੇ ਸਭੇ ਨਾ ਲਾਇਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਰਤਾ ਕਰ ਦੇਸੇ ਤਿਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਭਗਦੇ ਦਲ ਲਚੇ ਦੁਆ
 ਤੇ ਦੋ ਭਾਗ ਚੰਦ ਕੇ ਬੇ ਦੇ ਜੋ ਹਰੀ ਮਲੁ ਕੇ ਸਰ ਮਲੁ ਇਹੁ ਸਭੋ ਅਗੈਂ ਦੀ ਹੀ ਇਨਾ ਪੰਜ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾ ਸਭਾ
 ਨਨੇ ਭੇਦ ॥ ਅੰਤਰ ਖੀਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਭਾਈ ਭਗਦੇ ਦਾਇਹੁ ਮੁਹਰਾ ਸਭੇ ਕਿਤ ਕੀਮ
 ਹੈ ॥ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਹਾਂ ॥ ਇਹੁ ਤੁਸਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸੋਹ ਵੀਆਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਭਗਦੇ ਦੁਕਾਰੀ
 ਅਜੀ ॥ ਮੁਹਰਾ ਨੁਸਾ ਤੁਝ ਲਾਇ ਸੇ ਗਲੁ ਵਿਚ ਹੈ ਜ ਤੁਸੀਂ ਕੁਛ ਅਗੈਂ ਕਿਰ ਕਰੋ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋ
 ਵੈਨਾ ਤਿਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਿਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਭਗਦੇ ਦੀ ਮਤਾ ਅੰਝੀ ਮਾਈ ਸਮੁਦੀ ॥ ਅਤੇ ਕਾਮਵੰਤੀ
 ਇਸਤੀ ਅਤੇ ਦੋਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਗੋਲੀਆਂ ਸਭ ਤੀ ਮਤਾ ਇਕ ਠੀ ਅਹੋ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਦੇ ਕੇ
 ਮਾਈ ਸਮੁਹਰਾ ਸਮੁਦੀ ਨੈ ॥ ਅਤੇ ਵੀ ਅਗੈਂ ਕਾਮਵੰਤੀ ਨੈ ॥ ਅਤੇ ਵੀ ਸਦਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਭ ਨਾ ਚੰਦ
 ਕਿਨੈ ਦੇ ਕਾ ਸਭ ਤੇ ਫਸੈ ਮੁਹਰ ਹੋ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਪਹਲੇ ਹੀ ਜਦ ਸਮੁਦੀ ਨੈ ॥ ਅੰਝੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਆਂ ਅਤੇ
 ਮੁਹਰ ਤੇ ਕਹੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕਤੀ ਹੋ ਬਾਰੇ ਬਲ ਹਾਇ ਜਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਮਾਮੁ
 ਮਾਈ ਸਮੁਦੀ ਕਿਰਤ ਰਭ ਲ ਕਰੇਗਾ ॥ ਅੰਝੀ ਰਜ ਕੀ ਕਨ ਨਾ ਖੁਕੀ ਬੇਈ ॥ ਤਬ ਸਮੁਦੀ ਨੈ ਕਹੀਆਂ
 ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਤੇ ਨਾ ਮੁਨਹੀ ਸਮਝਤੀ ॥ ਅਪਣੈ ਪਿਤਾ ਕਾ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਕਾਰਿ ਕਰਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀਆਂ ਮਾਮੁਦੀ ਤਿਰਾਜ ਨਾ ਮੁਪਹਲੇ ਕੀ ਕਨ ਨਾ ਖਕੇ ਬਾ ॥ ਪਰਤਦ ਤੇ ਸੁਰਸਤੀ ਕਾ ਧੀਆ ਨੁ
 ਕਰਤੀ ਬੀ ॥ ਅਤੇ ਇਹੁ ਧੀਆ ਨੁ ਕਰਤੀ ਬੀ ਜੋ ਮੁਏ ਰੁਥਾ ਸਮਝਵਾਨੁ ਅਗੁਰੀਆ ਨੁ ਵਨੁ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋ ਵੈ ਸੋ ਕਰਤੀ ਬੀ ਪੂਜਾ ॥ ਅਗੁਰੁ ਤੁਝ ਕੋ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਬਿਵਹੁੰਦੀ ਨਾ ਪਰਜਾ ਬਤ ਮੁਹਰ ਸਤੀ ਕਾ

ਜਨਾਪਾਕੀਆਬਾਤਬਤੇਰੋਪਿਤਕਾਏਕਵਜੀਰਬਾਤਿਸਕਾਏਕਪੁਤਬਾਬਹਰੀਰਾਮਾਮਤੇਬ
 ਹੁਤਸੁੰਦਬਾਤਿਸਕੇਸਾਬਤੇਰਾਰਿਦਾਅਟਕਿਆਗੋਸਦਿਬਿਪਲੁਚੰਦਰਾਗਚੰਦਜੋਗਨਲਹੋਈ

ਉਸਕੇਦੇਖੋਬਿਅੰਨੁਪਾਨੁਨਕੀਆਕਰੋਅਰੁਉਹਸੁਰਸਤੀਕਾਜਪੁਭੀਭੁਲਗਾਇਆਤੇਨੂੰ
 ਅਤੇਸਮਾਪਾਏਕੋਤੇਰੋਪਿਤਨੇਤੇਨੂੰਬਿਆਹਿਦੀਆਰਜੇਕੇਸਰਸਿਘਕੇਬੇਦੋਕੋਪਲੁਹੁ

ਸਿੰਘਾ ਅਤੇ ਸੁਧਾਨੁਭੀਨਥਾ ਅਤੇ ਗਿਅੰਨੁਵੰਨੁਭੀਨਥਾ ਅਤੇ ਨਵੇਤਿਸਕਾਮਨਾਸਿੰਘ ੨੩੮
 ਥਾ ਅਤੇ ਰੇਤਾਈ ਮਾਪਾ ਅਲੇਏਸਸਾਥਸਹੁਰੇਭੇਜਦੀ ਅੰਤੁਏ ਪਰਾਰਿਦਤੋਰਾਉਸਮੇਪਰਚੋਨਹੀ
 ਅਤੇ ਤੇਰਾਰਿਦਹਰੀਰਾਮਵਿਚਰਹੈਭਾਈਕਬੀਮਲੇਗਾ ਅਤੇ ਜਦਦੀਸਾਹੁਰੇਗਈਤਦਦੀਤੂੰਮੀ
 ਜੇਹੀਪਈਰਹੀਹੈ। ਜਦਤੇਰਾਭਰਥਾਤੇਰੇਪਾਸੁਅਵੈਤਬਤ੍ਰਿਸਨਮੁਖਉਸਕੇਪਿਠਦੇਬੈਠੇਗੇ। ਅਤੇਏਕ
 ਇਨਵਹੁਚੁਪਕਰਕੈਜੀਤਕੈਸਤ੍ਰਨੁਤਤੇਰੇਪਾਸਪੁਸੀਮੇਅੰਏਆ। ਅਤੇਮੁਖਤੇਭੁਭੁਕੈਬੁਲਾਇ
 ਆ। ਤਬਤੇਰਾਨਭਿਗੁਲਾਬੁਕਾਇਰਥਾ। ਤਬਤ੍ਰਿਮਗੇਤੇਭਰਥਾਕੋਪਿਠਦੇਬੈਠੀ। ਅਤੇਮੁਹਮੇਦਬ
 ਰਕੈਤ੍ਰਿਨਵਿਯੋਗੀਬੋਲੀ। ਤਬਤੇਰੇਭਰਤਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਗੁਸਾਹੁਮਾਜੋਖਫ਼ਗੁਮਾਰੋ। ਇਸਕਾਸਿਰਕ
 ਟਦੇਵੇ। ਤਬਫੇਰਉਸਕੇਮਨਮੇਅਈਜੋਇਸਤ੍ਰਿਕਾਮਚਨਪਾਪੁਹੋਤਪੈਤਿਸਤੇਮਾਰੀਅਨਾਮਰੁ
 ਮੁਖਤੇਕਹੀਅਗੀਪਾਪਨਮੇਰੇਸਨਮੁਖਜੋਤ੍ਰਨਹੀਬੋਲਤੀਸੋਤ੍ਰਿਜਲਮੇਰਹੈਗੀ। ਅਰੁਭੁਭੁਕੈਵੇਗੀ।
 ਅਰੁਤੇਰਾਸਬਦਭੀਨਿਰਰਥਕਹੈਵੇਗਾ। ਇਹਬਚਨੁਕਹਿਕਾਰਿਰਜਾਅਪਣੈਮਦਿਰੋਮੇਚਲਾਅ
 ਏਆ। ਅਵਕਾਰਿਰਜਾਚਜਕਚਲਾਵਿਖੇਵਰਤਣਲਗਾ। ਅਰੁਫੇਰਤੇਰੇਮੁਖਨਲਗੇ। ਤਿਸਤੇ
 ਤੈਨੁਤੇਰੇਮਾਪਾਅਮਗਵਾਏਆ। ਅਤੇਫੇਰਹਰੀਰਾਮਕੋਤੈਨੇਠੀਠਾਸਫੇਰਤੇਰੇਵਿਖੇਪੁਨਸਵਾਧਾਨੁ
 ਹੋਇਅਏ। ਅਤੇਤੈਨੁਬਹੁਤਹਰਪੁਭਿਪਾਜੀਆ। ਰਿਤਨੇਕਾਦਿਨਹੋਏਤਾਤੇਰੇਭਰਤਕਾਸੁਪੁਤੈਨੁਹੋ
 ਣਲਗਾਤਾਤ੍ਰਿਮਰਣਲਗੀਤਾਤੈਨੁਹੋਰਕੋਈਯਾਦਿਨਾਰਹੀ। ਅੰਏਕਹੀਯਾਂਦਰਹੀਅੰਜੋਮੇਪਿਤਾ
 ਕੇਰਾਜਮੇਬਹੁਤਮੁਖਭੁਕੀਆ। ਤਿਸਕਾਰਿਕੈਮੁਈਪਰਭੁਭੁਕੈਅਪਣੈਮਾਪਾਅਦੇਰਹਣਲਗੀ।
 ਜਿਥੇਘੜੇਪਾਂਦੀਕੋਥੇਤਿਸਜਗਾਵਿਚਰਹੀਅੰਬਰੇ। ਅਤੇਤੇਰੇਪਿਤਾਨੇਜਗੁਕੀਤਿਸਰਬਮਾਨੁਖੋ
 ਕੋਖੀਰਬਹੁਤਵਡੇਬਲਦੋਹੇਮੇਕਹੀਪਰੁਲੋਕੋਕਾਧੀਅੰਨੁਨਥਾ। ਤਬਏਕਮਦਿਰਤੇਸੁਪੁਜਾਰਹੀ। ਅ
 ਵਲੁਦੋਹੇਮੇਹੋਰਕਿਸੈਨਾਤਿਠਤੈਤਿਠਾ। ਸੋਤੇਰੇਪਾਸਾਇਕਸਾਪੁਥਾਰੀਸਤੀਪਰਾਰੀਅੰਨੀਥਾਸੁੰਦਰ

ਤੈਨੇ ਉਸ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਨਾ ਪਾਠ ਕੀਜੇ ਮੇਰੇ ਸਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰਸਨ ਮੁਸਤੈ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਵਲਦੇ ਹੋ ਮੇਜਾ
 ਇਪਤ੍ਰੀ ਉਸੀ ਸਾਪਤੈ ਨੂੰ ਭਿਗਦੀ ਕੋ ਦੇਖਿਆਂ ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹਾਰ ਜਾਇ ਹੁਖੀਰ ਕੀ ਮੁਕੀਲ ਹੀ। ਤਬ
 ਬਰਜੇ ਕਹਾਰੁ ਲਾਮੇਰ ਕਰੀ। ਤਬ ਏਸ ਮੁਦ੍ਰਿਤੈ ਉਸਾਗਿ ਸਤੀ ਕੇ ਪਰਜ ਜਨਮੀ। ਬਡੀ ਹੋਈ ਤਬ
 ਸਿਰਕੀ ਪੁਜ ਕਰਤ ਕੁਈ। ਤਬ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨੂੰ ਭੀ ਪਿਆਰੀ ਹੋਈ। ਪਤ ਤੈਨੂੰ ਵਰਦਿਤ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਬ
 ਰੇ ਸਾਧ ਕੇ ਪਾਰੀ ਮੇਰ ਹੋ ਗੀ। ਅਰ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਗੀ। ਅਤੇ ਭਰਥਾ ਤੇ ਰਾਗੀ। ਅਨ ਵਨੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਤੇ ਤ੍ਰਿਗਤ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਅਤੇ ਸਿਤਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਦਰਬ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਰਿ ਕੋ ਤੈਨੂੰ ਪ
 ਤਨੈ ਮੰਗਵ ਕੀਤਾ। ਰੂਪ ਲੁਚੇ ਦਨੀ। ਫਿਰ ਪਿਛੇ ਤੇਰਾ ਬੀ। ਮਾਹੁ ਹੋਇ। ਮਾਮਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਸਿਤਾ ਨੂੰ ਹੋਈ।
 ਏ ਮਾਈ ਸਮੁਦ੍ਰਿਤ। ਇਹ ਵਰਤ ਹੋਈ ਹੋ ਸੋ। ਤਬ ਫੇਰ ਕਾ ਮਵਿਤੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕੰਧੈ ਵੇਰ ਕਢ ਕੇ ਨੁਹਾਰੀ ਮਥ
 ਦੇ ਕੰਧੈ ਬੈਠ ਗਈ। ਮਾਹੁ ਰਤੀ ਮਤ ਭੀ ਮਥ ਦੇ ਕੰਧੈ ਬੈਠ ਗਈ। ਮਾਤ ਭਾਗਚੇ ਦਸ ਨੂੰ ਦੋ ਬਾਲੀਆਂ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ। ਮਾਲਿ ਮਾਇਆ। ਮੇਰਾ ਹੀ। ਮੰਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਹਲਾ ਲਿਆਉ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੀ। ਮੰਗੁ
 ਈ। ਮਸਾਇਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਖਾਣਾ। ਤਬ ਭਾਗਚੇ ਦਕਹੀ। ਮੰਜੇ ਕਹੋਤ ਮਸੇਲਿ ਮਵਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਾ ਹੀ। ਮਾਮਾ ਸਖਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਗਚੇ ਦਕਹੀ। ਮੰਜੇ ਕਹੋਤਾ ਬਕਰੀ ਫਿਰੀ ਕਮਿਤੋ ਨਹੀ। ਜੋ
 ਕਹੋ ਸੋ ਮਬੀਲਿ ਮਵੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ। ਮੰਗੁ ਈ ਭਾਗਚੇ ਦਮਾਨੁ ਖਕਾ ਮਾਸੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਅਹ
 ਰਕਰੀ। ਮੇ। ਤਬ ਭਾਗਚੇ ਦਕਹੀ। ਮੰਜੇ ਤਿਰੇ ਦਿਤੇ ਮੰਨੁ ਖਬਹੁਤ ਹੋਨੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ। ਮੰ
 ਭਈ ਸੋ ਮਨੁ ਖਹੋਵੈ ਕਰੋੜ ਪਤੀ ਕਾ ਬੇਟ ਹੋਵੈ। ਮਰੁ ਬੀ। ਮਾਹਿ ਮਚੋਵੈ। ਅਤੇ ਉਮਰ ਸਤ ਵਰਸ ਕਹਿ
 ਵੈਤ ਬਾਅਹ ਰਕਰੈ ਉਸ ਕੋ ਮਾਤਾ ਕਾ ਤਬ ਭਲ ਹੋਵੈ। ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਾਰਿ ਭਾਗਚੇ ਦਚੁ ਪਕਾਰਿ ਰਾਹੀ
 ਮਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਨੁ ਕਾ ਹੀ। ਮਚਲੁ ਭਈ ਬਾਲ ਚਲੀ। ਮੇ। ਅਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੂਪ ਲੁਚੇ ਦ
 ਜੇਹ ਚਾਨਣ ਨਹੀ ਹੋਇ। ਮਾ। ਜਾਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠ ਵਲਗੇ ਤਬ ਭਾਗਚੇ ਦਪੈਰੀ ਪਾਇ। ਮਾਪਗਲਾਹਿ ਕੇ।

ਤਾਂ ਕਾਮਵਿਤੀ ਕਿਹੀ ਅਜੀਤ ਮਾਰ ਬੇਟ ਜੋਹਰੀ ਹੈ। ਉਸੁ ਕੀ ਸਭ ਬਰਸ ਕੀ ਉਮਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਬੀ ਬਿ ੨੩੯
 ਆਹੀ ਅੰ ਹੋਤ ਮਉਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਰੋ ਬਰੂ ਕੋ ਜੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤੀ ਕੋ ਰੂਪੁ ਛਲੀ ਜੀ। ਅਜੇ ਅ
 ਬੀ ਉਸ ਕਾ ਮੁਕਲ ਵਭੀ ਹੁ ਅੰ ਹੋ। ਤਾਂ ਭਗਚੰਦ ਨੇ ਪਹਲੇ ਜੋਹਰੀ ਕੋ ਪੁਛ ਜੋ ਰੋ ਬੇਟ ਬਰਸ ਕੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੋ ਕੀ ਮਾ ਅਵਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਾ ਮਰ ਜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋਹਰੀ ਕਿਹੀ ਮਾ ਪਤ ਜੀ ਇਹ ਬਾਤ ਖੁਬ ਹੈ ਇਸ ਤੇ
 ਭਲਾ ਹੋਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤੀ ਕੋ ਪੁਛ ਉਸ ਨੇ ਕਹੀ ਮਾ ਯਹ ਬਾਤ ਭਲੀ ਹੈ ਜੋ ਰੁਰਤੇ ਮੇਰੇ
 ਕਾ ਸਰੀਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੀ ਮਾ ਅਵੇ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰੋ ਪਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅੰ ਸਰੇ ਹੋਵੇ ਇਸ ਤੇ ਕੀ ਮਾ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੋ ਰੋ ਬਰੋ ਲਿਆਇ ਕਹੀ ਮਾ ਹਜਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹ ਕਹੀ ਮਾ ਭੁਈ ਇਹੁ ਮਾ ਰੋ ਕਾ ਮਨੁ ਹੀ।
 ਪਰ ਇਸ ਕਉ ਇਕ ਕੀ ਮੁਕਰਤੀ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੁ ਅਤੇ ਤੁਛੁ ਰੀਤੇ ਜਕਰ ਕਰ ਦੇਹੁ ਤਬ ਤੇਰੀ ਇਸਤੀ ਇ
 ਸ ਕੇ ਕਲੇਜੇ ਮਾ ਹਿਚਲ ਵੈ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨੂਹ ਇਸ ਕੀ ਗਰਦਨ ਕੋ ਚਲ ਵੈ। ਤਬ ਇਨ੍ਹ ਕਹੀ ਮਾ ਜੀ ਇਸ
 ਤੀ ਮਾ ਮਨੁ ਖਪਰ ਕੇ ਨੁਰਦ ਹਲੀ ਦੇ ਉਹ ਏਕਾਂਤ ਜਗਾ ਜਾਇ ਬਨਾਇ ਲਿਆਵਤ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਕਰਨ ਹੋਵੇ ਤੈਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਇ ਬੇਹੀ ਕਿਹਾ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਨੈ ਕਹੀ ਅੰਨ
 ਹੀ ਨਾ ਕਰਾ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਦੁਰ ਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਗਚੰਦ ਕਹੀ ਮਾ ਜੀ ਇਬੇਹੀ ਕਿਰਨ ਹਾ। ਅਤੇ ਕਾਮਵਿਤੀ
 ਰੀ ਕਿਹੀ ਮਾ ਜੀ ਇਬੇਹੀ ਕਿਰਨੇ ਹਾ। ਤਬ ਭਗਚੰਦ ਹੁ ਛੁਰੀ ਤੇ ਜੁਕਰਤਾ ਜਵੈ। ਅਤੇ ਇਸਤੀ ਰਨਦ
 ਮਾ ਸੁਛੁ ਰੀ ਨਲ ਲੈ ਦਾ ਜਵੈ। ਅਤੇ ਭਗਚੰਦ ਦੀ ਨੂਹ ਉਸ ਨੀ ਗਰਦੇ ਹਥੀ ਅਤੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੁਰੀ ਚਲਾਉ
 ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਾ ਸਕਦ ਦੀ ਹੋਵੇ ਘੜੀ ਮਾ ਵਿਚ ਸਲਾਬ ਵਾਇਆ। ਫੇਰ ਭਗਚੰਦ ਕਹੀ ਮਾ ਮਿਹਰ
 ਵ ਨੂਹੁ ਵ ਕਿਸਤ ਰਾਬ ਚਨ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਗਚੰਦ ਹੁ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਨੈ ਮਤਾਂ ਉਨ੍ਹ
 ਹੁਕ ਮੁਮੀਨੀ ਮਾ ਰਿਨ ਕੇ ਅਵਹ ਜਰੂ ਕੀ ਤਾ ਪਰ ਹਵਿਰ। ਅਤੇ ਸਰਬ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ।
 ਹਰ ਵਲੁ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਾ ਜਰ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾ ਭਾਈ ਤਸੀ ਸਰੋ ਬੈਠੁ ਜਾਹੋ। ਅਤੇ ਇਕ

ਵੀ ਮਹੋਰ ਕਰ ਜੋ ਰਾਗ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕਮਵੰਤੀ ਕੀ ਨੁਹ ਤਿਨੇ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਅਖ ਕੋ ਤਿਨੇ ਤੁਸੀ ਮੁਹ ਪਵੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਅਪਵੈ ਹਥ ਨ ਲੁਮੈ ਨੁ ਦੇਵੈ ॥ ਤ ਉਨਾ ਇਕੁ ਕਜ ਛੀ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਨੁ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੈ ਨੁ ਘੋਰੇ ਨੁ ਸੈ ਦੇ ਨੁ ॥ ਅਤੇ ਸਨੁ ਤਾਇ ਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਇ ॥ ਅਜੇ ਵਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁ ਦਲਗਾ ॥ ਤ ਬਹੁ
 ਰੂਜੀ ਉਨ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਹਿ ॥ ਅਭਾਈ ਤਸੀ ਅਰਬ ਸਿਗਤਾਇ ਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ॥ ਅਖੀ ਮੰਦ ਕੇ ਮੁਹ ਪਵੈ ॥ ਤਾ ਸਭ
 ਨਾਏ ਵੀ ਤਾ ਜਾਖਾਇ ਚਕੇਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਖੀ ਅਭਾਈ ॥ ਅਖੀ ਅਭਾਈ ॥ ਤਾ ਸਭੇ ਜਦ ਉਘਾੜ ਕੇ
 ਦੇਖ ਨਤਾ ਸਣੇ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਬਤ ਸਿਗਤ ਹੋ ॥ ਤਾ ਸਭ ਨਾ ਸਿਖਾ ਮਾਈ ॥ ਅਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ॥ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗੁ
 ਰੂ ਦੇ ਨਾ ਉਪਰ ਨਿਸਚ ਹੋਇ ॥ ਅੰਈ ॥ ਪੀਨੁ ਗੁਰੂ ਪੀਨੁ ਗੁਰੂ ਪੀਨ ਕਰਤ ਰੂਪੀਨੁ ਗੁਰੂ ॥ ਤਾ ਰਾਈ ਰਾਗ
 ਚੰਦ ਨੇ ਭੀ ॥ ਅਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ॥ ਕਿਸਰ ਮੱਲ ਨੇ ਭੀ ॥ ਅਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ॥ ਅਤੇ ਕਮਵੰਤੀ ਨੇ ਭੀ ॥ ਸੋ
 ਮੁਹਰ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਦੇ ਉਪਰੇ ਵਰਕੇ ਉਸ ਕੋ ਰੂਪ ਜੇ ॥ ਅਵਾਇ ਕੋ ਰੂਪ ਜਾ ਰੂਪ ਜਾ ਫਕੀਰ ਖਾਲ ਕੋ ਦਰਵੇ
 ਸ ਕੋ ਵੀ ॥ ਅਮਤੇ ਮੁਹ ਤੇ ਕਹਣ ਲਗੀ ਬਲੁ ਹਾਰ ਜਾ ॥ ਉਤੇ ਰੇਨਾ ਮਾਵਿ ਵੇ ਜੋ ਬਾਰਨਾ ਮੁਲੇ ਭੇਹੀ ॥ ਜੇ ਤੇਰ
 ਨਾ ਮੁਜ ਪੁਤਿ ਹੋਵਹੁ ਧੀਨ ਹੋ ॥ ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਨੇ ਮੈ ਨੁ ਕਹਿ ॥ ਅਭਾਈ ਬਲਾਇ ਹੁ ਵਤੀ
 ਮਾਈ ਪੂਰੀ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਹੋ ਭੀ ਸਿਧਾਂਤੀ ॥ **ਤ ਬਹੁ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਸਬਦ ਉਰਾਇ ॥** ॥ ਮੇਸੀ ਭਗਤ
 ਕਰਤਾ ਰੁਕੋ ਭਵੈ ॥ ਵਹੁ ਜੋ ਚਹੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਵੈ ॥ ਉਸ ਪਚ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰਿਦੈ ਗ੍ਰੀਬਿ ਬਿਸਵੈ ॥ ਅਪਨੇ
 ਸਿਤ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਖ ਕੋ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਵੈ ॥ ਉਸ ਕੋ ਸੇਵਤ ਰਿਖ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖੀ ॥ ਪਾਰਨ ਪਵੈ ਉਸ ਕਾ ਬਡ ਹੋਰੇ ਉ
 ਜੀ ਸਭ ਗਤ ਕਉ ਤੇ ਉਜੇ ਉਸ ਕਾ ॥ ਅਇਆ ॥ ਉਸ ਨੇ ਅਪਨਾ ਸਭ ਕੁਲ ਤਰਾਇ ॥ ਮਾਮੋਰ ਜੋ ਲੋਕ
 ਕਹਤੇ ਹੋਹ ਮਨੇ ਪਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਉਨੇ ਨੇ ਪਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਉਨੇ ਨੇ ਮਾਪਣ ਭਰਮ ਗਵਾਇਆ ॥
 ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਹ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਉਨ ਹੀ ਹੁ ॥ ਮਾਜੇ ਇਉਂ ਕਰਿ ਸਮਝੀ ॥ ਮੇਤੋ ਹੋਤ ਹੋਵਾ ॥ ਮਾਹਮ ਨੈਏ ਕਪ
 ਰਖ ਕੋਧੀ ॥ ਅਇਆ ॥ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਹਮ ਮਾਹੁ ਦਾਇਆ ॥ ਏਕਾ ਮਰਦ ਕੋ ਹਮ ਨਹੀ ਮਨੇ ॥ ਸਰਬ ਭਰ

ਪੁਰਏਕਘਰਠਨੈ। ਰੁਗਾਤਿਹੋਈ। ਰਿਪਾਲਚੰਦਕੀ। ਪੁਰੀ। ਤਿਸਤੇਕਰਤਾਰਨੇਤਿਸਕੋਦਈਸਬੁਰੀ ੨੪੦
 ਵਰਤਨੇਮੁਰਾਈਤਮਹੁਨਹੀਕਰਨਾ। ਤਮਾਅਨੇਮਪੁਰਖਕਰਾਖਹੁਪਰਨਾ। ਜਿਸਕੋਅਨੇਮਦੋਨਨ
 ਹੀਹੁਏ। ਉਸਕੋਨੇਮਮੈਕੋਸੇਠਹਰੀਏ। ਭਈਭਗਚੰਦਗੁਰਕ੍ਰਿਪਤੇਤਮਜਹੋਗੋਪਗਾ। ਤਮਰੇਪਛੈ
 ਜੋਚਲੁਜਵੈਸੋਪਵੈਗਾ। ਅਤਮਸਗੁ। ਕਹੁਨਨਕ੍ਰਿਪਕੀਨੀ। ਆਪਨਿਰੰਕਾਰ। ਭਈਭਗਚੰਦ
 ਸਰਬਕੁਟਿਬੁਸਿਗਤਲੈਓਤਰੇਪਾਰਾ। **ਬੋਲੋਰਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥੨॥ ਅਗੋਸ**
ਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਰਈਭਗਚੰਦਮਥਦੇਕੀਆ। ਨਲੇਕਹੀਆ। ਮਿਹਰਵਾਨੁਤੇਰੇਨਮੁਨਾਲਿ
 ਰਹੀਅਵੈ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆ। ਭਈਭਗਚੰਦਤੁਪਲਕੁਬੈਲੁਜਾਹਿਤੰਨੁ। ਅਸੀਕਿਛੁਕਹ
 ਦਹੋਈ। ਤਿਤਨੇਵਿਰਮਾਈਸੁਮੁਦੀਬੋਲੀਜੋਜੀਹੁਇਸਾਨੁਖੁਸੀਕਰੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆ
 ਖੁਸੀਨਿਰੰਕਾਰਕੀ। ਅਤੇਮਈਸਮੁਦੀਸਭਿਬਸਤੀਕਤਮਰੀਬਤਬਦੀਰਹੋਗੀਵਿਰਤਸੀਸਏਕਬੀ
 ਲੇਦਹਲੀਏਗੋਲੀਆਂਸਭਉਪਰੋਗੋ। ਅਤੇਤਸਦੇਨਲਤਦਕੋਈਉਠਤਰੇਗਾਸੋਗੀਪਾਰਉਤਰੇਗਾ।
 ਅਤੇਤਸਭੀਖੇਪਕਰਤਾਰਨਿਬਹੋਗਾ। ਅਤੇਸਹਾਈਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਗੁਰੂਦੇਚਰਨਕੋਲਸਿਤਦੇਚਰ
 ਨਕੋਲਤਸਭਾਬਾਸਹੋਵੈਗਾ। ਤਮਈਸਮੁਦੀਮਥਦੇਕੀਆ। ਅਤੇਕਹੀਆ। ਬਰੇਮਹਾਰਜੁਕੁਕਹੁਸੁ
 ਕਰਹੈਤਮਹਮਰੀਸਹਤਕਰੀਓ। ਤਬਕਾਮਵਿਤੀਨੇਕਹਾਮਹਾਰਜੁਮੈਤੋਬਾਰੀਕੁਕਰੀਓ। ਅਰੁਨੀ
 ਚੋਕੀਨੀਚਹੀਪਰਮੇਰੀਸਹਾਇਤਕਰੀਓ। ਗੁਰੂਜੀਹਉਤਮਚੀਗੁਲਾਮੁਹੈ। ਤਬਮੈਪੁਛਿਆ। ਮਿਹਰ
 ਵਾਨੁਇਹੁਤਮਈਬਡੁਹਨਿਮਕਵਲੀਸੀ। ਅਤੇਇਹੁਪਿਛੇਕੇਹੀਹੋਈਹੈ। ਇਨਭਲੀਹੀਕਮਈਕੀ
 ਤੀਹੋਗਾ। ਜੋਅੰਸੇਓਚੇਬਚਨਬੋਲਦੀਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਨਨਕਜੀਕਹੀਆ। ਭਈਬਾਲਾਜਿਨਨੂੰ
 ਕਰਤਾਰਈ। ਇਹੀਨਜਹੋਦੀਹੋਸਏਹੋਹੀਹੋਦਹੈ। ਅਤੇਭਈਬਾਲਾਸਡੇਨਜਗਵਿਚਕੀਰਹੀਜੇਹਾ
 ਰੁਗਾਤਹੋਰਕੋਈਨਹੋਇਅਨਹੋਸੀ। ਅਤੇਇਸਕਾਮਵਿਤੀਕਭਰਖਭਉਹੋਜੇਹਾ। ਅਹਾ। ਕਬੀਰਹੀ

ਜੇਹਾ ਪਰਕੀਰ ਉਸਤੇ ਉਚ ਹੋਇ। ਪਰੁ ਕਛੁ ਬੋਝ ਜੇਹ ਫਰਕਰ ਹੀ ਅੰਸੀ ਇਸਤੇ ਭਰਸਾ ਵਿਚ
 ਪਰਸੀਵਤੁ ਸਿਤਕੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਹੀ ਸੋ ਸੁਣਾ ਜੋ ਅਰੋਪ ਹਰ ਸਿਤਾ ਦੀ ਹੁ ਲੁਕਰਵਾ ਅਹਾ
 ਮਨ ਚਿਤ ਕਾਰੀ ਕੋ। ਪਰਾਇ ਕਾਇ ਨਾਇਕ ਸਾਧੁ ਆਇਆ। ਤਾਇ ਸਕਾ ਮੁਵਿਤੀ ਇਸਤੀ ਨੁਹਟਵਾਣੀ
 ਏਲੋਗਾਇ। ਅਤਦਾਇ ਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਪਰਾ ਅੰਗੀ। ਇਸਦੇ ਭਰਸਾ ਦਾਨ ਉਸੁਰਜਾ ਮਲਾ ਅਹਾ। ਇਸ
 ਦਾਨ ਉਸਿਤ ਹੋਇਆ। ਤਦਾਇ ਹੁ ਨਿਰਪਨ ਬਹੁਤ ਸੀ ਪਰਾਇ ਸਦ ਭਰਤ ਸਿਤਾ ਅਹਾ। ਤਬਾਇ ਸ
 ਨੁਰਤਨਾਇਕ ਸਹਟਵਾਣੀ ਏਲੋਜਾਇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਗਈ ਅਹੀ। ਨਾਲੇ ਇਹੁ ਕਾਮ
 ਵੰਤੀ ਤਦ ਸੁੰਦਰ ਲਬੀ। ਤਬਾਇ ਹੁ ਜਦ ਲੁਣ ਤੇਲ ਲੋਣ ਜਾਵੈ ਤਾਇ ਹੁ ਇਸ ਸਾਥ ਮਸਕਰੀ ਅਬਰੋ।
 ਇਸਕੋ ਰਿਦੈ ਕਉ ਪਾਪਨ ਹੋਵੈ ਸਮਾਇ ਸਾਇਕਾਰਿ ਉਸਕੋ ਕਛੁ ਕਹੈ ਨਹੀ। ਸਗੋ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਉਸਾਇ
 ਨਹਟਵਾਣੀ। ਮੇਦੀ ਹਟੀ ਛਾਡੀ। ਅਹੀਆ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁਹ ਲੁਕਾਇਆ। ਅਪਥਿਲੇਖੜਾ
 ਗਹੀਆ। ਸੋ ਉਸਹਟਵਾਣੀ ਏਡੀ ਸੋ ਉਹਲ ਪਟਾਣਾ ਪਰ ਉਸਪੀ ਮੀੜ ਬਹੁਤ ਅਹੀ ਤਿਸਕਰ ਕੋਓ
 ਹਉਠ ਕਾਰੀ। ਅਹੀਆ। ਅਵਿਕਾਰਿ ਗਹੀ। ਅਹੀ ਤ੍ਰਿਸਿਤ ਹੋ। ਤਾਇ ਸਨੈ ਕਹਾ ਹਰ ਬਰਜੀ ਸਾਰੀਦ
 ਸੀਗੋ। ਹਮਾਰੇ ਪਾਚ ਸਤ ਸਾਧਾ ਅਏਹੋ ਉਨਕੋ ਵਸਤੇ ਚੁਨਕੋ। ਅਹੀਗੋ। ਤਾਉ ਸਕਹੀ। ਅਮੈਦੇਤ ਹੋਪ
 ਰਤੀ ਮੇਰ ਬਹੀ। ਅਮਾਨੁ ਜੋ ਚੁਨਦਾ ਲੁਮੈ ਸਭ ਕਛੁ ਦੇਤ ਹੋਪਰ ਛੋਡਕਰ ਪਾਰੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਅਈਓ। ਇ
 ਹਮੇਰ ਬਚਨੁ ਹੋ। ਤਾਇ ਸਦੇ ਵਿਚ ਵਡੀ ਜੀਰਾਦਾ ਅਹੀ। ਤਾਇ ਸਨੈ ਕਹਾ ਜੀ ਮੈਤੋ ਬਰੀ ਗੁਲਾ ਮੁਹੀ। ਜੋ
 ਕਛੁ ਕਹੈ ਸੋ ਮੈਕਰਤੀ ਹੋ। ਤਬਾਇ ਸਨੈ ਚੁਨ ਪਰ ਮੇਡਾਲ ਕਰ ਭਰਤ ਕੋ ਕਹਾ ਤੁਰ ਸੋਇ ਕਰ ਸਿਤ ਕੋ ਵਾਸ
 ਤੇ ਮੈਭੀ ਅਵਤੀ ਹੋ। ਇਕ ਕਾਮ ਕਰਕੋ ਅਬੀ ਅਉਤੀ ਹੋ। ਤਬਾਇ ਸਿਤ ਉਸਹਟਵਾਣੀ ਏਦੇਗਈ ਤਬਾ
 ਕਾਮਾ ਅਹੀਗਈਆ। ਇਸਕੋ ਦੇਖਦੇ ਹੀ। ਤਬਾਇ ਸਕਉ। ਅਤਿਰ ਮੇਵਾ ਜਲੀਨਾ। ਅਹੁਇ ਸਕਾਤ ਪ
 ਤਦੇ ਮੇਸਹੀਗਈਆ। ਜੋ ਉਸਕੋ ਮੁਖਤੇ ਅਵਜੁਨਾਨਿ ਕਸੈਤਦਾਇ ਹੁ। ਅਪੁਣੈ ਭਰਸੇ ਤੇ ਸਬਦਬਾ

ਰਤਾ ਅਰਥ ਕਰਤੀ ਹੁਦੀ ਸੀ। **ਤਬ ਇਨ ਸਲੋਕ ਕਾਹੀਆ**। ਕਾਮ ਅਤਮ ਹਾਦੁਖੀ ਬਿਨ ਕਾਮ ਨਿਰਾ ॥ ੨੪੧ ॥
 ਸਤੀ। ਕਾਮੁ ਕਰਤ ਕੁਕਰ ਗੁਦ ਪਾ। ਕ੍ਰਿਸਤ ਪਵਤ ਪਦਮ ਹਰ ਲਖਾ। ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੁਖੀ ਬਿਨਾ ਇੰ
 ਦ੍ਰੀ ਸਪੁਸਾ। ਮਹਾ ਸੁਖ। ਸੁਵਿਤੀ ਪਿਗੁਲਾ। ਕਾਮ ਕਾਲਖ ਦਾ ਗੁਕਲੀ ਕੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਜੁਦ ਕਰਨੀ।
 ਨਹ ਸੁਖ ਨਹ ਧਿਆ ਸਿਲਵਤ ਵੇਪਦ ਨਹ ਭਰਨ ਮਨ ਪੋਖਨੀ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਤੇ ਪਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੋਮ ਨੁਖ
 ਜੀ ਸਦੇ ਖੇਦੁ ਖਖਿ ਜਨੀ। ਸਤ ਕਰਤ ਪੁਰਖੁ ਉਪਰਖਾ ਤਮ ਨਿਰਕੇ ਸਵੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਵਰ ਸਨ ਭੁਖ
 ਪਿਆ ਸਿਲਹੀ ਤੇ ਪਵਤ ਨਹ ਸੇਵਹੀ। ਜੋ ਜੋ ਕਰਨੀ ਤਿਲਕ ਤਿਸ ਲਲਾਟ ਗੁਨਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ।
 ਤਿਸ ਕੇ ਪਗੁ ਪਕਿ ਜੇ ਪੁਨੀ ਤੇ ਪਾਪੁ ਮਲਖਾਰੀ। ਅੰਗ ਸਭ ਦੁਖ ਹੋਇ ਦੁਖੀ ਜਿਸ ਜਪੇ ਲਿਖੇ ਸਾਗਰੁ
 ਪਾਰੀ। ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕੋ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਜੋ ਪਵੈ। ਅਲਖਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅੰਗ ਕਾ ਮਕੋਛਾ ਰੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ
 ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅੰਗ ਕਰਤੇ ਪਾਪ ਨਿਰਕਰੁ ਵੇਤੇ ਸਾਗਰੀ। ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜਦ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਕਾਹੀ
 ਅਤਾ ਹੁਦਵਾਈ। ਮਾਪੇ ਗੀ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਤੇ ਕਾਹੀ। ਅਤੀ ਮੇਰੀ ਮਤਾ। ਤਾ ਇਸ ਨੈ ਕਾਹੀ। ਮਾਮਰੇ
 ਪੁਰਖਾ ਤੇ ਜੋ ਕਾਮ ਕੀ ਚਹਨ ਕਰਤ ਹੈ। ਸੋ ਕਰ ਲੈਤੁ। ਮੁਏ ਮਤਾ ਕਿਉ ਕਰਤ ਹੈ। ਤਾ ਉਹੁ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੀ
 ਪੈਰੀ ਪਵੈ ਜੋ ਅਬ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ਹੁਬਖਸੁ। ਤੇ ਭੋਕ ਉਸ ਨੇ ਪਾਰ ਮੁਹਰਾ ਉਸ ਕੋ ਦੀਨੀ। ਮਰ ਮੁਖ ਸੋ ਕ
 ਹਾਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਬਹਨ ਹੋ। ਅਬ ਤੁਛ ਮਾ ਕਰੁ ਮੇਰੇ ਪਾਪਾ। ਤਬ ਇਸ ਨੈ ਪਾਰ ਮੁਹਰਾ ਲੈ ਕਾਰੀ। ਅਈ। ਤਬ
 ਇਸ ਕੋ ਪੁਛਾ। ਮਾ ਜੋਰੀ ਸਿਤੋ ਤੁਰਗਾ ਗਈ। ਬਿਤੋ ਨੇ ਚਰੁ ਬਹੁ ਤੁਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਤੁਝੇ ਕੀ ਮਾਂਹੁ ਮਾਬਾ
 ਤਬ ਸਿਤੋ ਨੇ ਜੋ ਵਰਤ ਉਹਾ ਬੀਤੀ ਸੀ। ਸੋ ਸਭ ਕਾਹੀ ਸੁਣਈ। ਤਾ ਸੁਰਜ ਮਲੁ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਚੇ ਪਿਆ। ਮਾਰੀ
 ਕਾਹੀ। ਮਾ ਚੰਡਾਲ ਨੀ ਤੇ ਨੇ ਉਸ ਕਾ ਮਨ ਕਿਉ ਭੀਗ ਕੀਆ। ਤੈ ਸਲੋਕ ਉਹਨਾ ਬਾਕਹਣ ਤੁਝੇ ਵਹੁ ਕੈ ਸਾਂ
 ਮਲੁ ਮਹੋਤਾ ਬਾਹੁ ਮੇਰੇ ਜੋ ਸਾਨ ਬਾ। ਤਬ ਇਸ ਕਾਹੀ। ਮਾ ਅਬ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ਹੁਬਖਸੁ। ਮਗੀ ਜੀਉ ਹੋਵੈ ਤੁ
 ਭਿਸ ਮਝਣਾ। ਤਬ ਇਹੁ ਇਸ ਤੀ ਭਰਖਾ ਦੇ ਨੇ ਬੀਤ ਨੁਕੋਈ ਨਾ ਬੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਸੁਰਜ ਮਿਸਰ ਕਹਾਰੀ ਪ

ਪਣਤੁਈਮੇਅਬਬਣਬਾਸੁਦੇਵੋਗਾਤੇਨੇਜੋਮਨੁਖਕਾਪਾਪਲੀਅਕਹੁਵਹੁਮੇਰੇਜੋਸਾਨਬਾਮੇ
 ਸੇਬਹੁਤੁਹੀਕਹਿਕਾਰਿਚੁਪਕਰਗਾਇਆਜਬਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਿਨੂੰਇਹੁਵਰਤਾਸੁਣ
 ਈਤਦਭਗਚਿਦਫੇਰਕੋਲੀਆਮਿਹਰਵਨੁਮਤਕੋਖੁਸੀਅਪਣੀਦਹਲਨਕੋਖੁਸੀਕਰੋਅਪਣੇ
 ਬਾਗਪਰਵਰਕੋਖੁਸੀਕਰੋਜੀ **ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕੁਕਹੀਆ** ਲਖਦਤੀਇਕਦਾਂਤੀ
 ਜੋਸਚੈਰਬਰਵੈ। ਭਾਈਭਗਚਿਦਤੇਰਾਸਭਕੁਟਿਬਹੈਤਾਰੀਅਜੋਪਿਛੈਹੋਸੀਸੋਭੀਘਰੁਪਵੈ। ਖੰ
 ਡਬਹਮੰਡਕੇਰਾਜਕੋਤਮਤੁਛਕਾਰਿਤਾਰੀਅਪਣੇਪਿਰਕੋਰੀਗਰਵਰਹੋਚਰਨਸੀਤਨਪਗਰਹੇ।
 ਸਾਹਬੁਬਡਰੀਭੀਰਹੈਜੋਤਮਰੇਉਪਰਉਸਕਾਪਰਨਾਜੀਵਤਾਮਿਮਿਤਿਕਾਬਿਭਿਹਰੁਪਵੈਨਰਬ
 ਤਕਬੀਲੀਉਸਕੀਸਰਨਾਮਜਿਸਕੇਤੁਰਤੇਬ੍ਰਹਮਦਕਦੇਵਡਰਤੇ। ਜੋਰੀਪਾਲੁਹਇਨਿਰੰਕਾਰਕਰੈ
 ਸੀਤਨਭਗਤੇ। ਕਹੁਨਨਕਹਮਇਹੁਅਤਮਰਸੁਪਾਇਆ। ਤਿਸਤੇਸਭਮੇਬੁਝਾਇਭਗਕੀਸੀਨ
 ਰਹਾਇਆ। ਤਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫੇਰਮੇਰੀਵਲੁਨਜਰਕੀਤੀ। ਤਮੇਫੇਰਕਹੀਆਜੀਉਹੁਸੀਤਮਈ
 ਟੀਵਰਤਾਹੀਬੁਨਿਵਜੁਸੁਣਈਐ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਅਗੈਇਹੁਵਾ
 ਰਤਹੋਈਹੈਤ੍ਰਿਸੁਣਾ। ਤਉਸਬ੍ਰਹਮਣਨੈਕਹੀਆਸਲੋਕੁ। ਪਰਗੁਸੇਹੋਇਕੋਸੀਤਨੈਕਹੀਆਉਸ
 ਦੇਉਪਦੇਸਵਾਸਤੇਬ੍ਰਹਮਣਨੈ **ਸਲੋਕੁ**। ਆਦਿਪਰਮਾਤਮੇਨਿਰੰਕਾਰੀਸਰਬਸਬਦਿਭਰਪੂਰਣਹ
 ਏਕੰਕਾਰਨਿਰੰਕਾਰਅਲੀਬਨਿਦਨਹ। ਸ੍ਰਬਸਕਤਿਨੇਤਪਰਮੀਸਰਬਾਸਾਪੂਰਣਹ। ਦੀਨਨਸੁ
 ਦਿਅਲੀਬਿਸ੍ਰੀਭਰੰਭਰਪੂਰਭਰਣਪੋਖਣੀ। ਸ੍ਰਬਘਟਏਕਬਿਅਪਤੀਅਚੁਤੀਕੋਮਲਦਾਸਤੀ। ਦੀ
 ਵੀਦਨਵਦੇਵਦਾਤਾਸਬਉਸਕੀਸਕਤਰਾਖਤੀ। ਪਰਮਾਰਥਪਰਸ੍ਰਾਰਥਕਰਤਾਦਿਅਲੀਦੀਨਕੇਸ
 ਵੀ। ਸਰਬਣਿਕਰੀਤਪੋਖੀਆਸਰਬਤੀਅੰਉਧਾਰਵੀ। ਵੀਨਦਿਅਲੀਸਦਕੇਸਵੀਪਰਮਾਰਥਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵ
 ਰਗਾਜਗਦੀਸਿਗੁਪਲੁਦਾਮੇਦਰੀਸ੍ਰਬਘਟਾਨਿਹਾਲਾ। ਕਹਤਸੁਰਜੀਉਹਪ੍ਰਮਾਰਥਕਿਨਪਰਨਲੀ

ਘਨੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਕਹੀ। ਅਭਾਈ ਬਾਲਵੇਰ ਸੁਰਜ ਮਿਸਰ ਸਲੋਕ ਕਹੀ ਕੈ ਚੁਪਕ २੪੨
 ਰਗਇਆ। ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸੁਜੋਹੁ ਵਿਝੀ। ਅਤਿ ਦੇ ਜਮੇ ਦੇ ਮੁਹ ਨਹੀ ਲਗਣ ॥
 ਅਤੇ ਇਸਨੋਹੁ ਵਿਕਹੀ ਦੇ ਸੁਣੀ। ਮੇਲ ਮਾਰੀ। ਮੇਧ ਗਇਸ ਨੂੰ ਛੁਡ ਚਲੀ। ਮੇ। ਤਾਇਕਾ ਵਿਨਮ
 ਨਾ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕਰ ਕੈ ਘੜੀ ਦੋਰ ਤਰਹਿ। ਤਾ ਸੁਰਜ ਮਲੁ ਸਿਤੋ ਨੂੰ ਸੁਤੀ ਛਾਡਿ ਕੈ ਉਠਿ ਚਲੀ। ਮਾਂ
 ਉਠ ਕੈ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਤਰਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਇਸੜੀ ਘਰਹੀ ਸੁਤੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਮਨ ਮੇਧਾਰੀ ਜੋਹੁ ਵਿ
 ਰਿਖਿ ਜਾ ਕਰਿ ਖਾਈ। ਮੇ। ਪਰਾਇਸੁ ਇਸੜੀ ਦੇ ਮੁਹ ਨਹੀ ਲਗਣ। ਇਹ ਕੋਠੇ ਰਹੀ। ਇਹ ਗਲੁ ਦਿ
 ਲਾ ਵਿਚ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਰਾਤ ਤਰਹੀ। ਮਾਂ ਗਇਆ। ਬਨ ਬਾਗੀਚੇ ਲਿਖ ਦੇ ਨਦੀ। ਮਾਂ ਨਗਰ ਲਿਖ ਦ
 ਚਲੀ। ਮਾਂ। ਮਾਂ। ਇਕ ਕਨਕਾ ਸਹਰਾ ਮਾਂ। ਉਸਾ ਵਿਚ ਇਕ ਠਕੁਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਂ। ਮਾਂ। ਤਿਸਾ ਵਿ
 ਚ ਉਤਾਰੀ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਸਿਤੋ ਦੀ ਵਰਤਾਇ ਹੋਈ। ਜਦਾ ਦਿਨ ਚਾੜੀ। ਮਾਂ। ਤਾ ਸਿਤੋ ਉਠ ਕੈ ਦੇਖੇ ਤ
 ਘਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਕੁਝਾ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ। ਮਾਂ। ਮਾਂ। ਤਾਂ ਪਹਲੇ ਸਿਤੋ ਨੇ ਭੀ ਮਨ ਵਿਚ ਬਿਚਾ
 ਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਿਨ ਭਰ ਥੇ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਰਹਣ ਨਹੀ ਹੁਣ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਜੋ ਰਿਦੈ ਬਿਚ ਬਿਚਾ
 ਰ ਕਰੇ ਤਨ ਲਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਗਿਆ। ਸਰਬ ਨੇ ਇਕ ਲਿਖਾ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੀ। ਪਰ ਜਗਤ ਭੀ ਰਖਣ
 ਜੋਗੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਗਤਾ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਕਹਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸੜੀ ਦਾ ਪਰਖ ਹੀ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾ ਸਹਰਾ। ਮਾਂ। ਤਾ ਮਨਿ ਰਿਕਾਰ ਕਾ ਪਸਰਾ ਨਜਰਾ ਅਵਤਾਰੀ। ਪਰਾਇ ਉਭੀ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ
 ਮੈਂ ਦੇ ਕਲੀ ਘਰਿ ਰਹੀ। ਤਬ ਮੁਝੈ ਲੋਕੋ ਨੇ ਬਦਨਾ ਮੀ। ਮਾਂ ਦੇਈ। ਮਾਂ। ਨੀ। ਕਹਣਗੇ ਜੋ ਖਾਵੇ ਦਕਾਂ
 ਤਰ ਚੁਕਾ। ਇਕੇ ਲਹੀ। ਇਕੇ ਪਾਪ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਦ ਉਸਨੇ ਭੀ ਇਕ ਕਪੜਾ ਤੇ ਝਨੂੰ ਲਿਆ। ਇਕ ਉਪ
 ਨੂੰ ਲਿਆ। ਫੇਰ ਜਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੈ ਉਠ ਤੁਰੀ। ਤਦਾ ਇਹ ਸਿਵ ਕਾ ਬਰਤ ਰਖਤਾ। ਥੀ। ਪਰ ਜਗਤ ਕੀ ਕ
 ਰੀ। ਰਾਕਰ ਕੈ। ਮਾਂ। ਮਾਂ। ਤੇ ਨੀ ਰਿਕਾਰ ਕੀ ਚਾਹਨ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਤਬ ਸਲੋਕ ਕਹੀ। ਮਾਂ। **ਸਲੋਕੁ**

ਕਹਾਂ ਸੁਭੇਰਾ ਅਸੁ ਮੰਕਿਹਾਂ ਸੁਖੀ ਅੰਕੁ ਮਣਗਾ ਮਨ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਖ ਪਾਰਣੀ ਸਤ ਕ੍ਰੋਧੁ ਸੁਖ
 ਸੁਖੀ ਪ੍ਰਿਥਾਂ ਕ੍ਰੁਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰਣਗਾ ਵਹੁ ਸੁਮੰ ਪ੍ਰਿਥੇ ਸੁਖੀ ਹਰ ਪ੍ਰਿਥੇ ਅਹਲ ਛੁਣਗਾ ਕਹਾਂ ਸੁਰ ਸੁਖ
 ਖੰਕਿਹਾਂ ਸੇਜ ਸੁਖੀ ਕਹਾਂ ਰਸ ਨਭੇ ਜਨਗਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਭੋਜਨ ਕਹਾਂ ਪਾਨ ਤੇ ਬੋਲਨੀ ਕਹਾਂ ਕੀਰਤ
 ਨੁਨਰਾਇਣਗਾ ਏਤੇ ਦੁਖ ਕ੍ਰੋਧ ਕ੍ਰੁਣੀ ਛਿਮਾਂ ਸੁਖ ਜਗਦੀਸੁ ਰੋਗ ਹਰਿ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪਾਲੁ ਨੀ ਮਹਾਂ ਤੇਜ ਪ੍ਰ
 ਕਰਮਣਗਾ ਤਿਸੁ ਤ੍ਰਿਭੁਜੀ ਮਾਨੁਖ ਸੋਨ ਕਹੇਤ ਸੁਖੀ ਜਿਸੁ ਸ੍ਰੀ ਪਾਲੁ ਗੋਪਾਲੁ ਨਹੀ ਹਰੀ ਅੰਨ ਮੋਖ
 ਗੋਪਾਰਤ ਕਾ ਮ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਣਗਾ ਜਸੁ ਜਾ ਅਸੁ ਕਾ ਮਲਿਕਾ ਲਿਨਾ ਸਿਰਾ ਸੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕਰਣੀ ਸੋ ਸਿਸ
 ਰਵਰਤੀ ਇਸਤੇ ਪ੍ਰਸਿਤਾਨਗਾ ਅਹ ਸਰਬ ਕਲਿ ਭਛਨੀ ਜੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਹਿਉ ਪ੍ਰਯਤੋ ਮਸਰਬ ਸਰੀ
 ਰਣਾ ਮੰਕਿਲ ਮੁਖੀ ਸਮੇਕਾਲ ਸੁਬਭਖਣਗਾ ਹਰਿ ਭੁਜਤ ਕੇ ਸਵੈਨਰਾਇਣੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰ ਪਾਪ ਖੰ
 ਡਣਗਾ ਅਬ ਕਿਸ ਕਓ ਕਹਨੀ ਏਕ ਅਟੇ ਸੁਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਸ੍ਰੀ ਪਾਲਣਗਾ ਸੁਆ ਮੰਕਿਦੁਖ ਤ੍ਰਿਭੁ
 ਕਰ ਸੁਖੀ ਕਹਾਂ ਪਵਤਗ ਮੁਣ ਮਧ ਸੁਪਨਾਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਹੀ ਅਭਾਈ ਬਾਲ
 ਜੋ ਸਿਤਹੁਦਹੈ ਸੋ ਕਈ ਦੁਖ ਨੂੰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਦਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਹੋਰੇ ਖਕਹਾਂ ਏਦੇਹੈ ਨਿਉਨਾ ਵਿ
 ਚਕੋਈ ਕੋਟ ਮਧੋਹੋਦਹੈ ਅਤੇ ਕਹਨ ਨੂਤਾ ਸਿਤ ਬਖੋਰੇ ਹੁਦੇਹੈ ਪਰੁ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸੁਖੀ ਅਸੋਈ ਉ
 ਮਰਾਉਨੇ ਮਾਇ ਅਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਦੇਹੈ ਪਰ ਕੇਹੜੇ ਸਿਤ ਜੋ ਮਨੋ ਪਹਰ ਕਰਤ ਰਵਲ ਨਜਰ ਰ
 ਖਦੇਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਸੁਬਾ ਵਿਚ ਪੁਰਨ ਦੇਖਦੇਹੈ ਨਿਉਹੁ ਕਰਤ ਰਦੇ ਪਾਅ ਰੇਹੁਦੇਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਹੋ
 ਰਲੋ ਕਕੋਈ ਬਾਣੀ ਅੰਉਚੀ ਅਕੁ ਕਕੋ ਸੁਣਾਇਦੇਹੈ ਨਿਸੋਲੀ ਪਟੀ ਮਨੁਖ ਹੋਨੀ ਕਰਤ ਰਦੇ
 ਪਾਂਸੋ ਉਹੁ ਪਾਲੀਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਕਰਤ ਰਤਾ ਤਿਨ ਉਪਗ ਮਿਹਰ ਕਰਦਹੈ ਜੋ ਉਠਾਇ ਅਬ ਹਾਇ
 ਮਾਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਦਰਖਦੇਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਸੁਬ ਸਿਸਿਠੀ ਮੰਦ ਗਾਇ ਅਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਅਤੇ ਹਰਿ
 ਮੁਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਿਨਰਖਦੇਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਨਨੂੰ ਕਛੁ ਕਹੇਤ ਹੁਤ ਨਹੀ ਕਢਦੇ ਕਾਸਤੇ ਉਨਨੂੰ

ਸਰਬਮਈ ਇਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਦਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਦੀ ਅਤੇ ੨੪੩
 ਚ ਸਰਨ ਦੇ ਉਹ ਇਕੋ ਹੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਤਾ ਚੁਪਕਾਰਿ ਰਹਿ ॥ ਅੰਪਰ ਘੋਰੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੋ ਗ੍ਰਿਥੁ ਨਿਵਾਜੁ ਤਿਸ ਮਈ ਸਿਤੋ ਦੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣਈ ॥ ਮੇਜਾ ਕੀਉ ਕਰਿ ਦੇ ਰਹਾ ਲਤ ਹੋਈ ॥ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂਨ ਨ ਕਜਿ ਕਾਹਿ ॥ ਆਸੁ ਭੁਈ ਘੋਹਾ ਸਿਤੋ ਫੇਰ ਜੀ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਭਿਲ ਚਲੀ ਜਾਈ ॥ ਜਾਈ ਕਿ ਬੈਚਲੀ
 ਉਜਾੜੇ ਉਜਾੜੇ ਚਲੀ ਗਈ ॥ ਸਿਤੋ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਾਹਾ ॥ ਈਜੋ ਭਾਈ ਸਹਰ ਵਿਚ ਨ ਰਹੀ ॥ ਮੇਭਿ ਜਾ
 ਜੀ ਬਿਚਰਾਹੀ ॥ ਅੰਕਰੋ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਗਨ ਰਹੀ ॥ ਅੰਕਰੋ ॥ ਅਤੇ ਵਾਰਤਾ ਇਹੁ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਕੀ
 ਜਗਾ ਇਕ ਬੀਤਿ ਸਾਵਿਤਰ ਹੁਣ ਲਗੀ ॥ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਰੁਦ ਨ ਕਰੀ ॥ ਅੰਕਰੋ ॥ ਅਤੇ
 ਭਰਤ ਦੇ ਪਿਅੰਚੁ ਕਰ ਕੈ ਨ ਲੇ ਭੁਜਨੁ ਕਰੀ ॥ ਅੰਕਰੋ ॥ ਨ ਲੇ ਰੁਦ ਨ ਕਰੀ ॥ ਅੰਕਰੋ ॥ ਪਰ ਉਹੁ ਨ
 ਰੋਵੈ ਕਪਟੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ॥ ਉਹੁ ਸੋਰੋ ਵਣਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਜੋੜੀ ਸੇ ਸੋਹੋ ਗਏ ਜੁਦੇ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਭੀ ਕਦੀ ਹਮ ਸੋ
 ਸਾਮਵੈ ॥ ਫੇਰ ਬਿਚਰ ਕਰ ਕੈ ਕਹੈ ਜੋ ਮਿਤਾ ॥ ਅਪਹਿ ਭਰ ਬਹੋ ਮੇਰ ਭਰਤ ਤੇ ਮੇਰੇ ॥ ਅਗਿ ਸਿਰਾਹੀ ॥
 ਤਾਉ ਸਕੋ ਦੋ ਮਹੀ ਨਿਉ ਬੇਗੁ ਜਰੈ ॥ ਤਦ ਇਸ ਨੇ ਮਨਾ ਵਿਚਾ ਵਿਚ ਰੁਕੀ ਤਾ ਜੋ ਭਾਈ ਏਕਾ ਏਕੀ ਰਹਣਾ
 ਕੁਲ ਹੋ ॥ ਹੋਵੈ ਤਾ ਕੀ ਸੇ ਸਿਤ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਗੁਜਰ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭਲੀ ਹੋ ॥ ਤਦ ਇਹੁ ਦੂਸਰੇ ਬਨ ਬਿਚਾ ਅਈ ॥
 ਅੰ ਇਕ ਰਦੇਖਤੀ ਦੇਖਤੀ ਇਕ ਬਣ ਬਿਚਾ ਇਕ ਲੀਹੀ ਰਹੀ ॥ ਮਹੀ ਨ ਫੇਰ ਕਨਕਾ ਪੁਰ ਦੇ ਬਣ ਵਿ
 ਚ ਰਹੀ ਦੋ ਕੋ ਹਕਨਕਾ ਪੁਰ ਬਣਹੈ ਸੀ ॥ ਬਣ ਵਿਚ ਰਹੁਣ ਲਗੀ ॥ ਉਸ ਬਣ ਬਿਖੈ ਇਕ ਗ੍ਰਿਥਾ ਗ੍ਰਿ
 ਠਿਖੀ ਰਹਦਾ ਸੀ ॥ ਪਰ ਜਦ ਪਹੁੰਚਿ ਨ ਚਾੜੀ ॥ ਅੰਕਰਦਾ ਬਾਤ ਬਿਚ ਬਣ ਪਾਤਿ ਲੈਣ ਜਾਦਾ ॥
 ਹਾ ॥ ਇਕਾ ਦਿਨੁ ਸਮਾਪਾ ॥ ਇਕੋ ਉਹੁ ਗ੍ਰਿਥਾ ਗ੍ਰਿਥਾ ਨਿਕਲੀ ॥ ਅੰਦੇਖੇ ਤਾ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਜਵਾਨੀ
 ਸਰੀਰੀ ॥ ਅਤੇ ਭੁਗਵਾਨੁ ਦੀ ਭਗਤੀ ਇਕ ਦਿਨ ਹੋਇ ਕੈ ਭੁਜਨੁ ਕਰਦੀ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਫਕੀਰੀ
 ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਏ ਬੇ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਤਾ ਬਿਤਾ ਅਹੀ ॥ ਤਾ ਗ੍ਰਿਥਾ ਗ੍ਰਿਥਾ ਨੇ ਕਹਾ ਸਿਤੋ ਨ ਮੋਨ ਰਾਇਣਾ ॥ ਤਬ ਗ੍ਰਿਥਾ ਗ੍ਰਿਥਾ

ਰਨੇਬਹੁਤਵਰਕਹਿਆ। ਤਬਸਿਤੋਧਿਆਨੁਤੇਉਤਰੀਉਤਾਰਿਕਾਰਿਦੇਖੈਤਾਂਕਿਮਦੇਖੇਜੋਇਕ
 ਸਾਧਖੜਹੈ। ਅਤੇਦਰਸਨੀਕੁਹੈ। ਤਬਸਿਤੋਨੇਉਸਕੀਚਰਨੀਮਥਦੇਕਿਆ। ਜਾਉਨਮਥਦੇ
 ਕਿਆਤਾਰੀਰਬਰਨੇਕਹਿਆ। **ਸਲੋਕ** ਕਿਉਨਦੇਸਤੇਤਮਚਲਿਅੰਏ। ਜੁਵਾਅਵਸਥਾ
 ਉਰਮਚਗਧਏ। ਕਿਉਕਾਰਿਲਿਘੇਤੁਮਾਐਖਾਮੰਗਗਾ। ਸਿਸਾਰਮਾਰਗਤੇਕਿਉਹੁਦੇਫਰਕਾਦੇ
 ਵੀਯਹਵਸਥਾਕਾਮਕੀਤਮਵਹੁਕਿਉਕਾਰਿਜਨਾ। ਅਪਨਾਅਪਰਵਾਇਕੇਤੁਮਕਿਉਕਾਰਿਕੀਆ
 ਅਰਾਮਾ। ਯਹਮਰਮੁਤਮਕੋਕਿਨਸਿਖਲਾਇਆ। ਅਪਨੇਅਪਹੀਪਾਇਆ। ਕੋਕਿਨੈਸਿਤਬੁ
 ਤੁੰਏ। ਯਹਮਰੀਤਮਨਿਸਾਕਾਰਿਦੇਵੈ। ਤਬਤਮਰੇਪਦਕੀਮੈਕਰਦਾਹੋਸੇਵੈ। ਕਹੁਦੇਵੀਯ
 ਹਨਿਰੀਕਾਰਤੈਕਹਤੇਪਾਇਆ। ਯਹਮਰਮਤੁਵਕੋਨਿਰੀਜਨੁਨੇਕਹਾਦੇਖਾਇਆ। ਇਸਮਰ
 ਮਕੋਫਿਰਤੇਸਭਦੇਵੀਦੇਵਾ। ਤੈਕਿਉਕਾਰਿਪਾਇਆ। ਅਲਖਾਅਭੇਵਾ। ਕਹਤਗੀਬਗਿਰੁਦੇਵੀਯਹ
 ਸਾਚੀਭਾਖਾ। ਤੁਨਨਕਹੀਓਦੇਵਕਛੁਪੜਦਨਹੀਰਾਖਾ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆ। ਭਾਈ
 ਬਾਲਦੇਖਣਨੁਤਉਹੁਗੀਬਗਿਰਸਿਨੀਆਸੀਅੰਗਪਰਸੀਗੁਰੁਕਲਕਭਲਹੀਪੁਰਖਾਮਾਹਾ
 ਪਹਰਰਤਰਹਦੀਤੇ। ਇਸਨਨੁਕਰਕੈਭਜਨੁਕਰਦਾਸੀਗੁਰਮੁਖਿਸੀ। ਤਦਗੀਬਗਿਰਭੀਏਕਏ
 ਕੀਗੁਤਾਥਾ। ਤਾਏਗੁਰੁਜੀਮੈਫੇਰਗੁਰੁਨਨਕਜੀਨੂੰਕੈਕਹੀਐ। ਤਬਫੇਰਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰ
 ਭਾਈਬਾਲਸੁਣਇਹੁਸਲੋਕਹੀਰਬਰੀਰਨੇਕਹਾ। ਤਬਫੇਰਸਿਤੋਨੇਕਹੀਆ। **ਸਲੋਕ** ਨਿਰਮਲਿ
 ਦੇਸਤੇਹਮਚਲਿਆਇਆ। ਜੋਬਨੀਅਵਸਥਾਇਅੰਗਮਸਹਜੀਤਭੰਗਾ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਲੀਘੇਯਹਾਐ
 ਖਾਮਚਗੀ। ਸਿਸਚਸਗਰੀਨਿਰੀਕਾਰਕੀਏਨਿਸਿਸਨੀ। ਠਕੁਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤਮਰੀਯਹਕਾਮਹਿਮਭੋਗਕ
 ਰਣੀ। ਨਿਰੀਜਨਨਿਰਬਿਘਨੀਮਮਕ੍ਰਿਪਾਅਰਮੀ। ਇਕਪਰਮਾਤਮਨੀਭਜਨੀਤਪਾਪਖਿਨੁਨਗਾਯ
 ਹਮਰਮੀਨਿਰੀਕਾਰਹਮਸਿਖਲਾਇਆ। ਸਹਜਭਾਇਯੀਪਾਇਯੀਸਿਤਨਾਇਖੁਯੀ। ਤਮਮੇਹਮਮੇਏ

ਕੀ ਬਿਚਰੀ॥ ਇਸ ਪਦ ਰਥ ਪਾਇਨੀ॥ ਸਿਤ ਨ ਕੀ ਪੂਰਿ ਲੈ ਮਸਤ ਕੀ ਲੈ ਛਾਣੀ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਕੈ ਭੇਦ ਗਵ ੨੪੪
 ਇਲਾ॥ ਕਰਤੀ॥ ਨਿਰਕਾਰ ਨਿਰਕਾਰੀ ਪਾਤੀ॥ ਕੀਰਤ ਭਗਵਿਤ ਕੀ ਕੋਜ ਸਮੇਰ ਰਤੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਮੇਦ
 ਰਬ ਹਮੂਤਿ॥ ਵੇਦੀ ਨਾ ਦੇਵੀ ਸਰਬ ਮੇਸੇ ਮੇਵਿ ਰਣ ਕੇ ਨਾਥ ਸੂਬਾ ਮੇਵਿ ਜਤਨ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਰੇਨ
 ਪਕਿ ਜਪ ਗਥੇ ਨੈਕ ਮਨ ਸੂਬ ਕੀ ਦੁਵਾਇਨ॥ ਤਤ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ॥ ਮਾਭਾ
 ਈ ਬਲ ਜਦ ਇਹ ਸਿਤ ਨੇ ਵਰਤ ਬਹੀ॥ ਤਬ ਤਪਸੀ ਨੇ ਨਿਮਸ ਕਾਰ ਨਿਵ ਕੈ ਕੀ॥ ਮਾਂ॥ ਅਤੇ ਕਹੀ॥ ਮਾਂ
 ਹੇ ਦੇਵੀ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਪੁਤੀ ਹੋ ਪਰਮ ਕੀ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਕਾਰ ਕੈ ਦਹ ਲੁਕ ਰੋਗ ਮੇਰੇ॥ ਅਸੁ ਮਰਹੁ॥ ਅਤੇ ਉ
 ਰੁ ਸੁਖ ਪਵੇਗੀ॥ ਤਬ ਸਿਤ ਕੋ ਪਰਮੁ ਦੀ ਪੁਤੀ ਕਾਰਿ ਕੈ॥ ਮਾਂ॥ ਪਦੈ ਤੇ ਕੇਲੈ ਗੀ॥ ਮਾਂ॥ ਗੁਣ ਲਗੀ ਉਥੇ ਵਹੁ
 ਰੀ॥ ਭੀਡੀ॥ ਮਾਂ॥ ਕਰਿ ਲੈ॥ ਮਾਂ॥ ਵੇਉ ਹ ਪਕਾਇਖ ਵੇ॥ ਇਸ ਕੀ ਵਰਤਾਇ ਉਹੋਈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਸੁਰਜ ਮਲ
 ਗਾਇ॥ ਮਾਂ॥ ਇਸ ਦਿਵਾਨੁ ਕੇ ਕਾਮਟ ਹ ਲਕਰਨ ਲਗਾ॥ ਉਸ ਕੋ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਥ ਜਿਸ ਦੇ ਸੁਰਜ ਰ
 ਹਦਾ ਸੀ॥ ਜਦ ਮਹਿਨ ਹੋਇ॥ ਮਾਂ॥ ਰਹਦੀ॥ ਮਾਂ॥ ਤਦ ਉਹ ਦੀ ਬਨੁ ਮਰਪਾਇ॥ ਮਾਂ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਰਜਨੇ
 ਸੁਰਜ ਮਲ ਕੋ ਦੀਵਾਨੁ ਕੀ॥ ਮਾਂ॥ ਸਗੁ ਇਸ ਕੀ॥ ਮਾਂ॥ ਗੀ॥ ਮਾਂ॥ ਮੇਵਰਤ ਵਲਗੇ॥ ਤਬ ਕਿਤ ਨੇ ਕਾਇਨ
 ਹੋਇ ਤਫੇਰਾਇ॥ ਹੁਯੋ ਜੇਚ ਸਿਕਰੀ॥ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਣ ਜਵੈ ਕਬਹੂੰ ਰਜ ਕੇ ਸਾਥ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਣ ਜਵੈ
 ਕਬਹੂੰ॥ ਮਾਂ॥ ਪਹਿਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਏਕਾ ਦੇ ਨੁਦੇਖ ਤੇ ਦੇਖ ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਗਰੀਬ ਗਿਰਕੀ ਕਰੀ॥ ਮਾਂ॥ ਕੈ ਦੇਖੇ ਤਬ
 ਗਰੀਬ ਗਿਰਕੀ ਖਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਨਗਰ ਮਹੀ॥ ਗੀ॥ ਮਾਂ॥ ਮਾਂ॥ ਤਬ ਸੁਰਜ ਦਾ ਸਨੇ ਦੇਖੇ ਤਕਰੀ॥ ਮਾਂ॥
 ਬਿਖੇਏ ਕਾਇਸ ਤੀਹੋ॥ ਉਸ ਕੇ ਸਨ ਮੁਖ ਹੋ ਕਰ ਘੋੜ ਲੇਜਾਇ॥ ਖੜਕੀ॥ ਮਾਂ॥ ਤਬ ਘੁਟ ਲੋਹਾਰ ਬਨ ਕੇ
 ਪਤ ਕੋ ਬਨ ਵਤੀ॥ ਮਾਂ॥ ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਕੋ॥ ਮਾਂ॥ ਗੋਹੀ॥ ਘੋੜਾ ਖੜਕੀ॥ ਮਾਂ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਬਿਰਾਗੀ॥ ਮਾਂ॥
 ਰੁਮੁਖ ਸੋ ਕਛੁ ਨ ਕਹਾ॥ ਮਾਂ॥ ਰੁਮੁਖ ਉਸ ਕੋ ਕੋ॥ ਇਸ ਨੇ ਦੇਖੀ ਲਾਇ॥ ਮਾਂ॥ ਪਰ ਉਥੇ ਤੇ ਘੋੜਾ ਹਵਾਇ॥ ਮਾਂ॥
 ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਮਸਲਤ ਕਰੀ॥ ਜੇ ਭਈ ਮੇਰੀ॥ ਇਹ ਇਸ ਤੀਹੀ॥ ਪਰ ਭਈ ਮੇਰੀ॥ ਤੇ ਛੋੜਾ॥ ਮਾਂ॥ ਇਸ ਮਾਂ॥

ਅਬਾਮੈਕਹੋਕੋਇਸਕੋਅੰਗੀਕਾਰਕਰੋ। ਫੇਰਮਨੁਮੈਉਪਜੀਜੋਬੁਝੀਇਹੁਮੇਰੀਪਿਅਰੀਥੀ।
 ਇਸਕੋਸੀਜੋਗਕਰਿਕਥਕੀਰਤਨੁਮੈਪਰਚਦਾਹੋਦਾਥਾ। ਅਤੇਸੀਭੀਗੁਰਮੁਖਿਭੁਲੀ। ਅਤੇ
 ਅਸੀਇਸਨੁਕੀਵੈ। ਅਪਣੈਪਾਸਲਿਆਈ। ਆਪਰਕਿਸੇਤਰਾਨਲਲਿਆਈ। ਆਕਿਉਕ
 ਰੁਹੁਇਜੋਇਹੁਫਕੀਰਦੀਧਰਮੁਦੀਬੇਟੀਹੈ। ਉਸਨਲਕਛੁਪਰੋਜਨੁਕਰੀ। ਆਤਬਸੁਰਜ
 ਮਲਫੇਰਦੀਵਨੁਖਨੇ। ਅਪਣੈਆਇਆਂ। ਅਤੇਮਨਵਿਚਚਿਤਵਣੀਕਾਰੀ। ਅੰਕਰੋ। ਭੁਝੀ
 ਮੇਰੀ। ਅਗਧਸਰੀਰਕੀਵੈ। ਮੈਨੂੰ। ਅਲੋਗੀ। ਤਬਇਕਾਦਿਨੁਸਮਾਪਾਇਕੇਉਹੁਸਦਾਸਿਵਕੇਵਰ
 ਤਕਨੇਮੁਆਇਆਤਬਸੀਤਨੇ। ਅਪਣੈਪਿਤਾਗਰੀਬਾਰੀਸੋਕਹਾਜੇ। ਪਿਤਾਅਬਮੇਰੇਬੁ
 ਤਕਨੇਮੁਹੈ। ਮੈਭੀਜਗਤਕੇਪ੍ਰਸਿਗਕਰਤੀਹੈ। ਨਹੀਤਾਮੁਏਕਛੁਨਹੀਚਾਹੁ। ਪਰਇਤਨਾਮ
 ਸਾਲਲੋੜੀਦਿਯੋਦਸਸੇਰਘੇਉਮਰੁ। ਅਧੁਗੁੜਾ। ਅਤੇਤੀਸਸੇਰੁ। ਅਦਵਾਹੈ। ਮੈਕਾਰੀਕੋਭ
 ਜਨੁਹੋਵੈਤੀਸਿਵਕਵਰਤਉਪਾਰਤੀਹੈ। ਕਿਸੇਸਾਹੁਕਾਰਤੇਲੇਲੇਈਓਨਹੀਤੋਰਾਜਾਕਿਸੀਕੋ
 ਸੁਵਾਲਕਰੀਯੋ। ਅਤਬਓਹੁਰਿਦੇਬਿਚਬਿਚਾਰਕਰਕੈਸਹਰਕਨਕਦੇਰਹੁਤਰਪਾਇਆ। ਆ
 ਉਦਾ। ਆਉਦਉਥੇ। ਆਇਆਂ। ਸਰਰਵਿਚਜਾਇਵਾੜੀਆ। ਅਤੇਜਦਜਾਦਾਸੁਰਜਮਲ
 ਥਵਡਾਮੁਸੰਦੀਦੀਵਨੁਰਾਜਾਦਾ। ਆਹਾ। ਤਿਸਦੇਗਰੀਬਾਰੀਰਦੀਵਨੁਖਨੇ। ਆਇਵਾੜੀਆ
 ਤਦਉਸਸੁਰਜਦਾਸਨੈਗਰੀਬਾਰੀਰੁਕੋਨੀ। ਅਸਕਾਰਕੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਤੇਕਹੀਆ। ਆਉਦ
 ਆਲਜੀਬੈਠੀ। ਆਤਗਰੀਬਾਰੀਰਨੈਕਹਾਸੁਆਮੀਕੀ। ਅਬੈਠਣਹੈਏਕਹਮਰੇਕਰਜੁਹੈ।
 ਹਮਰੀਪੁਤੀਨੇਬਰਤਸਿਵਕਾਉਪਚਨਹੈ। ਤਬਸੁਰਜਦਾਸਨੈਕਹਾਧਰਮਕੀਪੁਤੀਹੈ। ਕੇਸ
 ਪਰਸਤਚਕੀਤੇਹੈ। ਤਗਰੀਬਾਰੀਰਨੈਕਹਾਸੁਆਮੀਪਰਮੁਪੁਤੀਹੈ। ਤਬਸੁਰਜਦਾਸਨੈ
 ਕਹਾਕਿਅਚਹੀਤੀਹੈ। ਤਬਗਰੀਬਾਰੀਰਨੈਕਹਾਦਹਸੇਰਘੇਉਲੋੜੀਦਿਹੈ। ਅਰੁਅਧੁ

ਗੁਜਾ ਅਤੇ ਤੀਹ ਸੇਰ ਅਦਾਵਤ ਮਸਲਾ ਹਮਰੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਿੰਚਾ ਹੀਤ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਕਹਾ ਗਰੀਬ ੨੪
 ਦਾ ਸਕੋ ੧। ਸਲੋਕ। ਕਹਾ ਗਰੀਬ ਜੀਵੁਤ ਮਰਿ ਘਾਗਿ ਕੀਉ ਕਰਿ। ਅਯੀ। ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੁਮਾ ਕੀਉ
 ਕਰ ਬਨਈ। ਕਿਸ ਕਰ ਜੀਅ ਹੁਤੁ ਮਰਾ ਦਰ ਛੁੰਦੁ ਯਹ ਪਦ ਪਵਤਈ। ਗੁਜੀਤੁ ਮਸਚ ਕਹਿਤਿ
 ਕੀਉ ਕਰ ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸਦਿ ਤਯਹ। ਹਾਰਨਾ ਮਭ ਜੀਨਾ ਮੁਕਿ ਸਵਿ ਪਰਮਾਰਥ ਮਧ ਸੁਦਨਹ। ਤਾਂ
 ਗਰੀਬ ਗਰੀਬ ਨੇ ਕਹਾ ਸੁਆਮੀ ਮੈਸਾ ਮਝਤ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤ੍ਰਿਭੁਖਿ ਅਜ ਪ੍ਰਾਤਬ ਮੈਸਾ ਮਝੇਗਾ। ਤਬ
 ਸੁਰਜਮਲ ਕਹਾ। ਅਗੇ ਸੁਰਜ ਦਾਸ ਬਾ। ਅਬ ਸੁਰਜ ਮਲਹੁ। ਅਦੀਵ ਨੂੰਹੇ। ਅਕਰ ਕੈਤਬ ਸੁਰਜਮ
 ਲਕਹਾਂ। ਦਿਅ ਲੁਜੀਤੁ ਮਤੋ ਮੁਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਹੀਸ ਨਜਰਾ। ਵਤੇਹੋ ਪਰਯਹ ਬਿਤਤ ਕਹੋ।
 ਤਬ ਗਰੀਬ ਗਰੀਬ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਦਿਅ ਲੁਜੀਤੁ ਬਿਤਤ ਹੋ। ਜੇ ਦੇਕ ਸਮੇ ਮੈ ਕਪਲੀ ਬਨ ਬਿਖੈ ਗਇ
 ਆਬਾ। ਤਬ ਮੈ ਵਹੁਲ ਝਰੀ ਦੇਖੀ। ਅਰੁ ਤਪ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਗੈ ਕਸਟ ਗੰਥੈ ਰਖ ਝੀਤ ਪਕਰਤੀ
 ਹੈ। ਅਗਮੇ ਨੇਤਬ ਦੇਖਿ। ਅਤਾ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣਿ ਅੰਹੇ ਦੇਵਿ ਤ੍ਰਿਕੁ ਉਤ੍ਰ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਸਲੋਕ ਕਹਿ। ਅਰੁ
 ਨਿਮਿਤ ਹੋਇ ਕੈ ਮੁਝੈ ਕੈ ਇਸ ਵਾਰਤ ਕਾ ਭਿਤ ਰੁਕਹੀ। ਆਜੋ ਮੁਝੈ ਪਰਮੇ ਸੁਰਕ ਛਦੀ ਨਹੈ। ਫੇਰ
 ਮੈ ਕਛੁ ਮੋਰਨ ਕਹਾ। ਹਿੰਦੇ ਵੀ ਤ੍ਰਿਮੇਰੇ। ਅਸਗਮ ਨਹੁ। ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਮੇਰੀ ਧਰਮ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੈ ਤੇਰੀ
 ਪਿਤਪਾਲ ਕਰੇਗਾ ਸੋਹੇ ਦਿਅ ਲਜੀ ਮੈ ਉਸ ਕੋ ਰਿਖਿ। ਅੰਕਰ ਦੇਤ ਹੈ। ਉਹੁ ਪ੍ਰਕਾਇ ਕਰਮੁ ਝੈ
 ਰੀਖੁ ਲਭਿਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਰੀ ਖਾਂਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਝੈ ਰੀਅਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸਭੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਬਡੀ
 ਦੇਵੀ ਹੈ ਸਖਿਅ। ਤਦੇ ਵੀ ਹੈ। ਯਹ ਮੇਰੀ ਬਾਰਤ ਹੈ ਮੈ ਅਬ ਜਤ ਹੋ ਮੁਝੈ ਕਰ ਸਤ ਸੀਧਾ ਦਿਵਾਇ
 ਪੁਤ੍ਰੀ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕਦੀ ਹੋਵੈਗੀ। ਤਬ ਸੁਰਜਮਲ ਕਹਿ। ਅੰਗਿਰਜੀਤੁ ਮਗੁਰਮੁਖਿ ਨਜਰਾ।
 ਵਦੇਹੋ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋ ਜੋ ਜਬ ਤੁਮਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਬਰਤ ਉਪਾਰੇਗੀ ਤਬ ਮੇਰੀ ਤਈ ਭੀ ਸਦ ਲੇਈ
 ਆ। ਅਰੁ ਰਸਤ ਭੀ ਲੇਈ ਆ। ਅਰੁ ਦਸ ਸੇਰਾ ਕਿਸ ਮਿਸ ਬੇਦ ਮਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਵ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਏਕ

ਗੁਲਾਮੁ ਕੋ ਕਹਾਹੈ ਮਲੁ ਜੀ ਕੋ ਰਸ ਤਮੇਵਾ ਜਿ ਤਨ ਮੇਰੁ ਹਤ ਹੋ ਤਿ ਤਨ ਹੀ ਲੇਵੈ ॥ ਅਤੇ ਗ
 ਰਜੀ ਮੁਖ ਕੋ ਰੀਪ ਕਰੀ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖ ਕੋ ਸਦ ਲੇਵੀ ॥ ਅਤੇ ਬਗੀ ਬਾਗਿ ਰਨੈ ਕਹ ਭਲੀ ਬਾਤ ॥ ਤ
 ਬਗੀ ਬਾਗਿ ਰਸੀ ਪਲੈ ਕੇ ਰੇ ॥ ਅਇਆ ॥ ਅਗੁ ਮਾਪਣੀ ਬੇਟੀ ਕੋ ਦਿਤਾ ਤਬ ਸੀ ਪਲੈ ਕਰ ਬੇਟੀ
 ਰੋਜਨ ਕਰਣ ਲਗੀ ॥ ਤਾਗੀ ਬਾਗਿ ਰਨੈ ਕਹੀ ॥ ਅਜੋ ਬੇਟੀ ਏਕ ਸੂਰਜ ਮਲਤੇ ਮੇਰ ਸਤ ਸੀ ਪਾਲਿ
 ਆਇਆ ॥ ਹੋ ਪਰ ਉਸਨੇ ਤਕਰਾਰ ਕੀ ॥ ਅਹੋ ਜੋ ਗੇਰ ਜੀਤ ਬਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਬਰਤ ਉਪਰਨ ਕਰੈ ਤ
 ਬ ਮੁਖੈ ਭੀ ਸਦ ਲੇਈ ॥ ਮੇਰੀ ਬਰਤ ਰਬੰਤ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜਨ ਮਕਭੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਕਹਣ
 ਬਿਨ ਦਸ ਸੇਰ ਤਿਸਨੇ ਮੇਵਾ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਤਬ ਸਿਤੋਨੇ ਸਮਾਇਆ ॥ ਅਜੋ ਰੁਈ ਮੇਰੇ ਰੁਤ ਕੀ ਵਾਰ
 ਤਹੈ ਭਲ ਹੀ ॥ ਅਸਹ ਜਹੀ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ਤਬ ਸਿਤੋਨੇ ਕਹੀ ॥ ਅਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਰੁਲਾਹੁ ॥ ਓਸ
 ਸਮੇ ਉਸ ਕੋ ਰੀਸਦ ਲੇਈ ॥ ਤਬ ਰਸੋਈ ਕਾ ਮੁਸਿਤੋ ਕਰਣ ਲਗੀ ॥ ਤਬ ਗੀ ਬਾਗਿ ਰਗੀ ॥
 ਅਪਣੇ ਕਾਰਜ ਮਾਹਿ ਵਰਤਣੇ ਲਗਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਬਲੇਨੂੰ ਕਹੀ ॥ ਭਾਈ ਬਲਾ
 ਸਈ ਲੋਕਾ ਜਿਸ ਵਰਤਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ ਹੋ ਸੋ ਭੁਲੇਹੀ ਵਿਚ ਵਰਤਤੇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਾਭਿਨ ਕੋ ਸੁਖ ਦਖਾਅਨ
 ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਤਹੋ ਤਿਸ ਮੇ ਸੁਖੀ ਵਰਤਤੇ ਹੋ ॥ ਵਹੁ ਸੋ ਕੋ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਭਾਈ ਬਲਾ ਸਿਤਾ ਦੀ
 ਵਰਤਾ ਭਲੀ ਹੋ ॥ ਕੀਉ ਸਿਤਾਨੂੰ ਭਲੇ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਪਰਸਿਗਹੁ ਦਾ ਹੋ ॥ ਕੀਸਤ ਰਹੁ ਦਾ ਹੋ ਜੋ ਉਹ
 ਨਿਹਚਿਤ ਰਹਦੇ ਹੋ ॥ ਓਸਤਾਈ ਚਿਤ ਹਰਖ ਸੋ ਗੁਰ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਓਸਨੂੰ ਪਾਪ ਤਿਹੁ ਦਾ ॥ ਓਹੁ ਸਰ
 ਬ ਤੇ ਪਰੇਪਦ ਵਿਚ ਬਿਰਾਜਤੇ ਹੋ ॥ ਜਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਰਤਾ ਕਰਦੇ
 ਸੇ ਤਿਤਨੇ ਚਿਰਨੂੰ ਰੀਪ ਲਚੇ ਦਪੁਸਾ ॥ ਦਿਜੇ ਵਣਾ ॥ ਅਇਆ ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਗੇ
 ਮਥਾ ਦੇਰੀ ॥ ਅਤੇ ਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਰੀਪ ਲਚੇ ਦਨੂੰ ਸਤ ਕਰਤ ਰਕਹੀ ॥ ਅਤੇ ਬਡੀ ਖੁਸੀ
 ਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਮੁਹ ਤੇ ਕਹੀ ॥ ਅਪਣੇ ਕਰਤਾ ਹਦ ਬਾਰ ਕੇ ਮੁਲਹਾ ਤੇਰੇ ਸਾਬਕਰ ਕੈ ਜੀ ਉਪਰ

ਨਗੇ॥ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਏ ਦੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ॥ ਅਗੇ ਮਥ ਦੇ ਕਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵਲਗੇ॥ ਤਾਏ ਗੁਰੁ ਨ
ਕਜੀ ਨਿਮੈ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕਹੀ॥ ਆਰੁ ਏ ਬਲ ਜੋ ਸਿਤ ਨੇ ਰਸੇਈ॥ ਤਿਅਰ ਕਰੀ॥ ਤਬ ਸਿਤ ਨੇ ਕਹੀ॥ ਅਹੋ ਪਿਤਾ
ਜੀ॥ ਮਥ ਉਸਾ ਦੇ ਵਨ ਕੋ ਸਦਾ ਲਿਅਉ॥ ਤਬ ਗ੍ਰਿਬਾ ਗਿਰ ਨੇ ਜਾਇ ਕਹੀ॥ ਆਸੁ ਰਜ ਮਲ ਕੋ ਜੋ ਸੁਆਮੀ
ਅਬ ਚਲੀ॥ ਮੇ॥ ਤਬ ਸੁਰਜ ਮਲ ਨੇ ਕਹੀ॥ ਆਂਚਲੀ॥ ਮੇ॥ ਜੀ॥ ਰਿਖੀ॥ ਵਹੁ ਘੋੜੇ ਤੇ॥ ਅਸ ਵਹੁ ਏ॥ ਆਵਹੁ
ਅਗੇ॥ ਗਿਉਡੀ ਕਦਾ ਬਚਾੜਿ ਕਹੀ॥ ਆਇ॥ ਆ॥ ਤਬ ਗ੍ਰਿਬਾ ਗਿਰ ਨੇ ਵਿਚ ਪੜਦ ਕੀ॥ ਆ॥ ਪਰ ਬੋੜੀ
ਜੇਹੀ ਏਈ॥ ਤਾ॥ ਆ॥ ਤਿਸਾ ਵਿਚ ਹੀ ਸਿਤ ਨੇ ਤੁਰ ਦੇਖ ਕਾਰਿ ਬਾਰਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ॥ ਅਤੇ ਸੁਰਜ ਮਲ ਉਘ
ਰਾਤੁ ਰਦਾ ਰਹੀ॥ ਆ॥ ਅਤੇ ਜੇਹੜੀ॥ ਪਛੈ ਵਾਰਤਾ ਵੀ ਰਹੀ॥ ਸੋ ਸੁਰਹ ਕੀ ਕਤ ਸੁਣਈ॥ ਸੁਣ ਕਾਰਿ ਸੁਰਜ
ਮਲ ਨੇ ਜਾਤ ਜੇਹੀ॥ ਮੇਰੀ॥ ਇਸੜੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਵਰਤ ਉਪਾਰੀ॥ ਆ॥ ਤਬ ਸੁਰਜ ਮਲ ਬਾਹਰ ਆਂ
ਇ॥ ਆ॥ ਆ॥ ਵਿਕਾਰਿ ਹਾਥਿ ਜੋੜ ਕਾਰਿ ਕਹੀ॥ ਆ॥ ਗਿਰ ਜੀ॥ ਵਹੁ ਮੇਰੀ॥ ਇਸੜੀ ਹੈ॥ ਤਾ॥ ਗ੍ਰਿਬਾ ਗਿਰ ਸੁਣ
ਕਾਰਿ ਕੋ ਪਕਰ ਨ ਲਗਾ॥ ਤਬ ਸੁਰਜ ਮਲ ਕਹੀ॥ ਆ॥ ਗਿਰ ਜੀ॥ ਤੁਮ ਪੁੜੀ ਤੇ ਪੁਛੋ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਪੁੜੀ ਕੋ
ਪੁਛਣ ਲਗਾ॥ ਕਿਉ ਪੁੜੀ ਵਹੁ ਏ॥ ਵਨੁ ਕਿਅ ਚਹਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਪੁੜੀ ਨਿਕਹਾ ਬਾਘ ਮੇਰਾ॥ ਕਿਸਾਇ ਨੁ
ਕਾਭਰਤ ਹੈ॥ ਮੁਏ ਏ ਕਲੀ ਕੋ ਛੋੜ ਕਾਇ॥ ਆ॥ ਬਾ॥ ਤਬ ਗ੍ਰਿਬਾ ਗਿਰ ਨੇ ਕਹਾ॥ ਪੁੜੀ ਕੁਰਤਾ॥ ਇਸੜੀ ਕੋ
ਛੋੜ ਦੇ॥ ਆਏ ਪਰਾਇਸੜੀ॥ ਆ॥ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋੜਤੀ॥ ਤਬ ਸੁਰਲਾ ਵਿਚਾਰ ਕਾਰਿ ਸੁਰਜ ਮਲ ਕੇ
ਸਾਬਡੇ ਲੇ ਵਿਚ ਚੜਾਇ ਦਈ॥ ਜੋ ਧਰਮੁ ਪੁੜੀ ਕੋ ਦੇਣਾ॥ ਸਾਸੋ ਦੀ॥ ਆ॥ ਅਪਣੈ ਘਾਹੀ ਮੇ॥ ਆਏ॥ ਆ॥
ਉਏ ਹੁਏ ਸੁਰਜ ਮਲ ਨੇ ਗ੍ਰਿਬਾ ਗਿਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ॥ ਆ॥ ਅਰਪਰ ਸਿਨਹੋ॥ ਇਕੋ ਆਂ
ਪਵੈ ਦੀ॥ ਵਨੁ ਕਾਰਜ ਮੇ॥ ਵਰਤਣ ਲਗੇ॥ ਪਰਜ ਬਾਘਾਰਿ॥ ਆ॥ ਇਥੋਂ ਤਬ ਸੁਰਜ ਮਲ ਨੇ ਸਲੋਕ
ਕਹੀ॥ ਆ॥ ਇਸੜੀ ਕੇ ਸਨ ਮੁਖੀ॥ **ਸਲੋਕ**॥ ਸਦਾ ਬਿਸਨੀ ਰੂਪੀ॥ ਮੇਰੇ ਸੁਰ ਸਦਾ ਵਸਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਨ
ਗਾ॥ ਜੇਹੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪਿਯਾਨੀ॥ ਪਰਮ ਹੀ ਸਿੰਹੁ॥ ਵਲਭ ਤੇਹਾ॥ ਸਿਤ ਨ ਰਦ ਨੇ ਕੁਰਾ॥ ਤਿਬਿਰਦਿ ਸਮ

ਰਤਗਾਸਰਬਬ੍ਰਹਮਵੈਇਹੁਪਦਰਬੀਲਹਵੈਸਿਤਜਨਰੰਗਤਗਏਕੋਨਰਾਇਵੈਸ੍ਰਬਪਦੈਸ
 ਰਬੀਬਿਅੰਸਮਰਬਣਗਵਹੁਪਦਰਬੀਨਿਰੰਜਨੀਕ੍ਰਿਪਲਮੰਯਹਸੁਰਗੁਣਪ੍ਰਤਮਗਾਵੈ
 ਵੈਦੈਵ੍ਰਹਮਰਿਸੇਵੈਵਹੁਪਰਿਪਰਾਪਰਮੇਸ੍ਵਰਗਾਸਹਜਜੋਗੀਘਜਾਨਕਰਣੈਬ੍ਰਹਮੁਰੁਜੀਨਰਾਇ
 ਣਾਯਿਸਾਕ੍ਰਿਪਾਲਿਸ੍ਰਮੀਵਹੁਪਿਤੰਸਦਾਬਿਰਜਤਗਾਰਹਤਾਸਰਬਦਏਕਰੂਪੀਸਰਬਪਦੰਬਿ
 ਅਪਰਗਾਜਨਨਬਡੀਅਗੋਚਰੀਸਿਤਕ੍ਰਿਪਤੇਲਭਤਗਾਰਹਤੇਸੁਸੁਰਜਾਸਰਬਏਕਾਸਰੂਪਯ
 ਹਬਿਚਾਰਨਰਾਇਣਗਾ॥੧॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਬਾਲਫੇਰਸੁਰਜਮੱਲੁਅਤੇਸਿੱਤੋਂ
 ਨੈਵਰਤਣੈਲਗੇ॥ਕਿਤਨਕੁਚਰੁਹੋਇਅਤਦਸਰੀਰਬਿਧਾਅਛਸਬਕੋਪ੍ਰਾਤਿਭਏਤਬਸਰੀ
 ਰੁਡੀਗਪੜੇਪਗਜਿਤਨਾਚਿਰਜੀਵਤੇਰਹੇ॥ਸੋਜੀਵਨਮੁਕਤਿਪ੍ਰਵਿਰਤਰਹੇ॥ਬ੍ਰਹਮਾਮਿਤਹੋਇਕੈਭ
 ਹਸੁਰਜੁਜੋਬਸੋਹੁਣਰਗਚੇਦਹੋਇਆ॥ਅਤੇਸਿੱਤੋਂਜੇਹੜੀਸੀਸੋਕਾਮਵੈਤੀਹੋਈਇਹੁਵਰਤਹੀ
 ਇਨਕੀ॥ਅਬਹੁਮੁਕਤਿਹੋਵੇਗੇ॥ਤਏਗੁਰੂਜੀਜੋਫੇਰਪੁਛਿਅੰਮੀਹਰਵਨਇਹੁਣਸੱਭੇ
 ਪਰਨਗੇਸਣੇਕਬੀਲੇਨਫਰਚਕਰਾਸਮੇਤਾ॥ਤਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੇਫੇਰਕਹਿਅਭੁ
 ਈਬਾਲਜਿਨਨੂੰਕਰਤਾਰਦੀਨਜਰਹੁਦੀਹੈਸੋਸੱਭੇਤਰਵੇਹੈਨੀ॥ਅਤੇਬਿਨਾਪੁਛੇਹੀਤਰਜਾਦੇ
 ਹੈਨੀ॥ਅਤੇਉਨਨੂੰਬੋਈਅਟਕਾਉਨਹੀਯੋਜਨਨੂੰਕਰਤਾਰਦੀਅਹਰਵਨੁਗੀਹੁਦੀਹੈ॥ਤਫੇਰਕਾ
 ਮਵੈਤੀਨੇਅਤੇਭਾਗਚੇਦਨੇਮਥਦੇਕਿਆਅਤੇਮੁਹਤੇਕਹਿਅਭੁਬਿਨਿਵਜੁਹਮਥਰੀਸਰਣਹੋ
 ਜਿਉਜਾਣੋਤਿਉਰਾਖੋ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅਭੁਈਇਕਸਨੂੰਆਪਣਾਪੁਤ੍ਰਤਮਦਿਣੈ
 ਕੀਉਅਸਾਉਸੇਨੂੰਮਜੀਬਹਾਵਣਹੈ॥ਕੀਉਅਨੇਕਸਿਗਤਭੈਸਦੇਪਛੈਤੇਭੈਪਰਨਗੇ॥ਤਫੇ
 ਰੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਕਹਿਅੰਮੀਹਰਵਨੁਹੁਣਕਾਮਵੈਤੀਨੂੰਕੀਕਾਰਜੁਫਰਮਾਵੈ॥ਅਤੇਇਨਨੂੰ
 ਬ੍ਰਹਮਾਚਿਰੁਹੋਇਅਹੋਇਨਨੂੰਪ੍ਰਸੀਕਰੋ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਕਹਿਅਭੁਈਬਾਲਾਇਸ

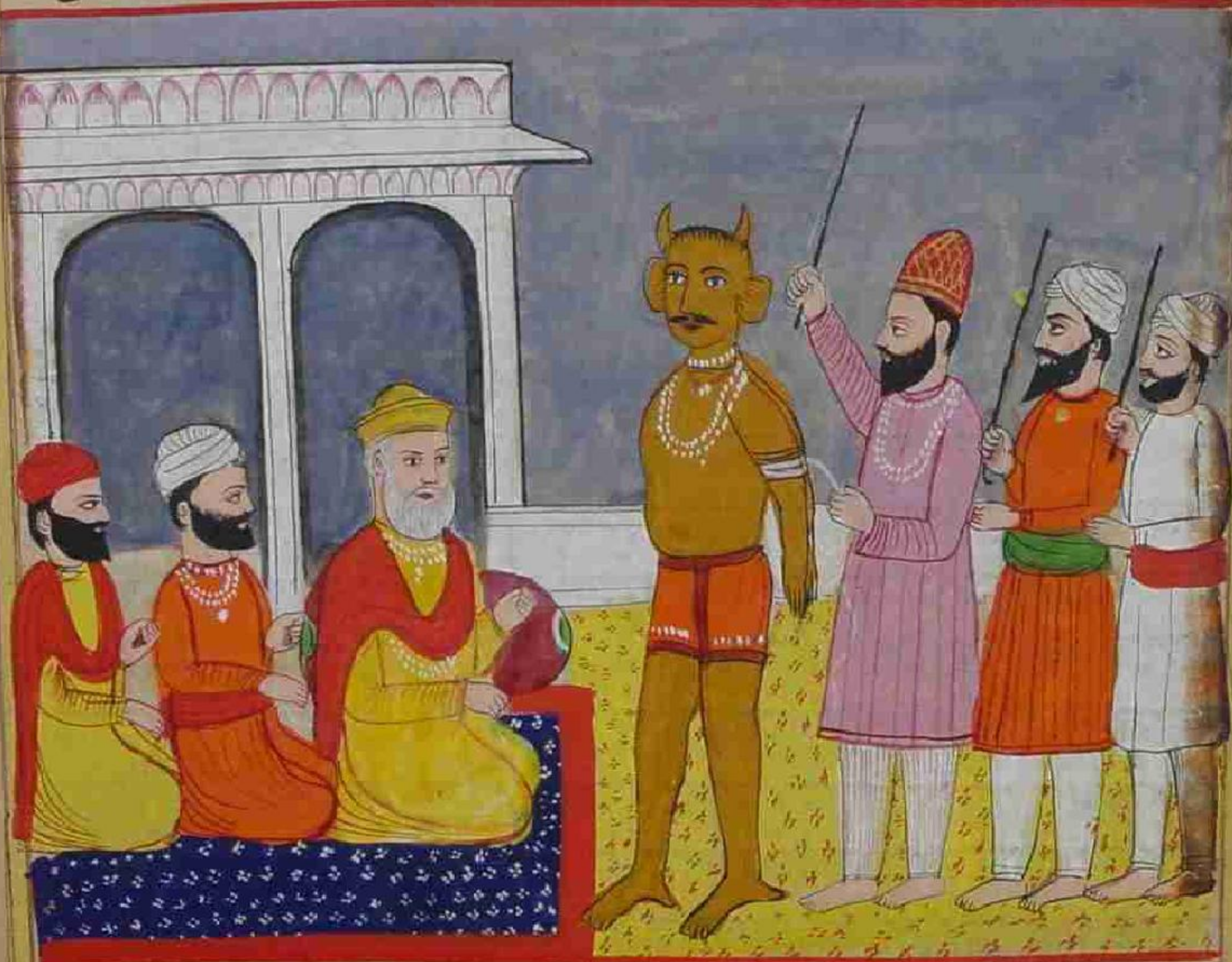
ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ਅਸਾ ਵਿਕ ਦੇਣ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਰਖ ਬਝਾ ਸੰਘੀ ਲੋਕ ਹੋ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ੨੪੨
 ਕਰ ਕੇ ਲੋਕ ਉਪਰ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਗ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਦਿਆ॥ ਅਤੇ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਤਸੀ
 ਜੋ ਹਰੀ ਮਲ ਨੂੰ ਸਦੋ॥ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਕਬੀਲਾ ਭਾਈ ਰ੍ਹਿਪਾਲ ਚੰਦ ਸਮੇਤ ਅਵੈ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਭਗਚੰ
 ਦ ਕਹਿ॥ ਅੰਸਤ ਬਚਨੁ ਜੀ ਬੁਲਾਉ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਿਗਤ ਸੁਬਤ ਕੋ ਭਾਗ ਚੰਦ ਨੇ ਰ੍ਹਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕੋ ਸਦਵਾ
 ਇਆ॥ ਸਦ ਕੈਤ ਕਹਿ॥ ਅੰਭਾਈ ਰ੍ਹਿਪਾਲ ਚੰਦ ਤ੍ਰਿਤਾ ਅਗੇ ਹੀ ਫਕੀਰ ਹੋ ਪਰ ਤੇਰੇ ਪੋਤੇ ਨੂੰ ਅਸਾ
 ਅਪਣਾ ਪਹਰਾ ਦੇਣ ਹੈ ਫਕੀਰ ਕਰਣ ਹੈ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਮਜਿਦੇਈ ਹੈ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਦਾਰੁ
 ਸਿਗਤ ਦੇਵਣ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮਗਰ ਸਿਗਤ ਨੇ ਲਗਾਣ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਤਸੀ ਇਸ ਦੇ ਸਿਗ
 ਕਰਿ ਕੈਤ ਰਣ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਦੇ ਸਪੋਤ੍ਰੇ ਤਸ ਤੇ ਨੂੰ ਸਿਗਤੀ ਬਹੁਤ ਝੁਕੇ ਦੀ॥ ਅੰਧੇ ਨਿਲਾਮਾਂ
 ਉਛੇਤੀ ਜੋ ਹਰੀ ਮਲ ਨੂੰ॥ ਤਬ ਭਾਗ ਚੰਦ ਸਦ ਲਿਆ॥ ਇਆ ਜੋ ਹਰੀ ਮਲ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ॥ ਅੰਭਾਈ ਸਵਰੁਪ ਦੇ ਦਾ ਕੜਾ ਹੁਕਰੋ॥ ਤਬ ਭਾਗ ਚੰਦ ਨੇ ਸਵਰੁਪ ਜੇ ਦਾ ਕੜਾ ਹੁਕਰਵਾਇ
 ਲੀਤਾ॥ ਅਤੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅੰਭਾਈ ਜਲੁ ਮੰਗਵੈ॥ ਅਸੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰੀ॥ ਮੇ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਹਰੀ ਮ
 ਲ ਨੂੰ ਰੀ ਸਦਾਈ॥ ਮੇ॥ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਹੁਣ ਵੇਲੇ ਹੈ ਤਸੀ ਸਿਤਾ ਬਕਾਰ ਜੁ ਕਰੋ॥ ਅਸਾ ਹੋਰ ਨਹੀ
 ਭੀ॥ ਮਲਣ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਵਾਪਹਰੁ ਨਵ ਦੇ ਹੋਏ ਤਪ ਕਰ ਦੇ ਸੇ॥ ਅਤੇ ਪ
 ਹਲੇ ਜਪ ਪੜ ਦੇ ਹੋਏ ਸੇ ਹੋਰ ਫੇਰ ਬਾਣੀ ਪੜ ਦੇ ਸੇ॥ ਜਾ ਸਵਾਪਹਰੁ ਅਪਣੀ ਮੋਤ ਦੁਕਾਰਿ ਮੁਕੇਤ
 ਮੈ ਨੂੰ ਕਹਿ॥ ਅਲਿਆ ਉਭਾਈ ਬਲਾ॥ ਮੰਗੋ ਛਾਤਾ ਮੈ ਦੂਜਾ॥ ਮੰਗੋ ਛਾਪਹਰਾ॥ ਇਆ॥ ਫੇਰ ਫੇਰਾ ਪੈ
 ਨਾਇ॥ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਚਾਂਦ ਲੈ ਏ ਫੇਰ ਉਸਾ॥ ਅਪਣੇ ਨਿਕ ਦੇ॥ ਅਣ ਬੈਠੇ॥ ਜਾਂ ਉਠੇ ਤਾਂ ਅ
 ਸੀ ਸਰੋ ਉਠ ਪੜੇ ਹੋਏ॥ ਭਾਈ ਘੋਰ ਭਾਈ ਭਾਗ ਚੰਦ ਭਾਈ ਰ੍ਹਿਪਾਲ ਚੰਦ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰੀ ਮਲ ਭਾਈ
 ਕੇਸ ਮਲੁ ਮਾਤਾ ਸਮੁਦੀ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਕਾ ਮਵਿਤੀ ਹੋਰ ਸਗਾਇ ਸਤੀ ਪੁਰਖ ਪੜੇ ਹੋ ਗਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਨਨਕਜੀਨੇਸਭਨਨੂੰਬੈਠਾਇਆ॥ ਅਤੇਮੁਹਤੇਕਾਹਿਅਭਾਈਕ੍ਰਿਪਲਚੇਦਹੁਣਕੜਹਲਿ
 ਆਉ॥ ਤਬਕ੍ਰਿਪਲਚੇਦਨੇਗੁਲਾਮੁਕੈਸਿਰਦੇਕੈਰੋਬਰੋਲਿਆਇਰਖੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਨੇਜੋਹਰੀਮਲੁਨੂੰਆਪਣੈਪਾਸਬੈਠਾਇਆ॥ ਅਤੇਸਲੋਕਕਾਹਿਆ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਗੁੰਝੀ
 ਕ੍ਰਿਪਲਚੇਦਤੇਰਾਸਭਕੁਟਿਬਕਰਤਾਰਨੇਤਾਰੀਆ॥ ਪੁੰਨਿਕਰੋਧਗਮੁਕਰੋਧਾਪਨਾਕਰੋਕ
 ਰਤਾਰੁਕਾਰਜਸਭਤਾਰੀਆ॥ ਕਸਕੀਰਤਨੁਕਤਮਚੇਬਹੁਤਹੋਵੈਗਾਉਚਾਰਾਜੋਜੋਸਿਗ
 ਤਮਚੇਅਵੈਸੋਸਿਸਰਸਮੁਦਤੇਹੋਵੈਪਰਾਇਕਾਰਕਨਿਜਰਤਮਚੇਉਪਰਤਮਸਭਤੇਭਏ
 ਨਿਰਾਲੇ॥ ਸਿਸਰਸਗਰਤੇਪਚਤਰੋਗੇਅਰੁਹੋਵੈਗੋਸਰਬਤਸਿਗਤਕੇਨਲੇ॥ ਜਲਸੇਉਪ
 ਜਜਲਹੀਹੋਵੈਜਲਹੀਮਾਹਿਸਮਵੈ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਕ੍ਰਿਪਲਹੋਇਗਤਬਉਸਨਿਰੰਕਾਰਕੇਸਿਗ
 ਸਮਵੈ॥ ਭਗਚੇਦਕੀਸਿਗਤਮਹੀਜੋਹਰੀਸਾਧਹੋਇਆ॥ ਇਸਕਾਸਿਗੁਸਿਖਜੋਪਵੈਸਾਸੁ
 ਸੋਆਪਗਵਾਇਤਿਸਵਿਚਸਮੋਆ॥ ਧੀਨਗੁਰੂਪੀਨਸਿਖਹੀਜੋਨਿਰੰਕਾਰਰਸਮੀ॥ ਮੁਤਪੀਵ
 ਹੁ॥ ਸਾਰੁਵਸਤੁਕੋਲੈਰੁਚਕਾਰਿਵਹੁ॥ ਅਮਰਅਜੋਨੀਹੋਵਹੁ॥ ਸਰਸਿਸਿਓਤੇਨਿਹਸਿਸਹੋਇਪਾਪ
 ਮਲੁਖੋਵਹੁ॥ ਕਹੁਨਨਕਹਮਜਚਕਉਸਦਰਕੋਜਿਸਸਿਗਤੇਪਾਪਮਲੁਪੋਵਹੁ॥ १॥ ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਨੇਕੜਹਮੰਗਾਇਕੈਤਾਮੈਨੂੰਕਾਹਿਅਭਾਈਸਾਭੇਵਸਤੇਸੇਰਕਰਖਲੈਹੋਰੁਸਭਸੰ
 ਗਤਨੂੰਵੰਡਦੇਗ॥ ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਦੇਕਹੇਮੈਪ੍ਰਸਾਦਿਦਿਤਾਸਰਬਸਿਗਤਨੂੰਅਤੇਜੇ
 ਹੜਾਮੈਨੂੰਦਿਤਾਅਹਾਸੋਮੈਸੁਬਤਨੂੰਵੰਡੀਆ॥ ਅਤੇਹੋਰਜੇਹੜਾਗੁਰੂਜੀਰਸਨੀਚਾੜੀਆਂ
 ਅਹਾਸੋਘੋਰੇਨੂੰਗੁਰੂਚੇਦਅਤੇਕ੍ਰਿਪਲਚੇਦਨੂੰਪਵੰਡੇਜੇਹੜਾਸਨਦਾਰਿਥਿਆਅਹਾ
 ਸੋਜੋਹਰੀਨੂੰਦਿਤਾਸੋਜੋਹਰੀਲੈਦੇਹਿਉਤਨਕੀਤੀਮੁਹਪਾਇਲੈਇਆ॥ ਮੁਹਪਾਇਦੇਹੀਪ੍ਰ
 ਰਮਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫੇਰੁਚਲੀਕੀਤੀਉਹਜੁਠਪਾਂਤੀਸੀਸੋਜੋਹਰੀਦੇਉ

ਪਰਮੁਹਦੇਛਿਦੇਇਤੇਸੋਫੇਰਸੁਰਤਹੋਇਅੰਈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਜੋਹਰੀਨੂੰਛੇਟਾਇਤਾ ੨੪੮
 ਅਤੇਮੁਖਤੇਕਹੀਅਭਾਈਅਸਾਤੇਨੂੰਸਿਗਤਦਾਨਿਗਵਾਨਕੀਤਾ। ਮੇਸਉਦਾਪੁਕਰਸੁਤੇ
 ਰਹੈ। ਅਤੇਭਾਈਬਾਲਭਿਹੂਢਸੈਮੁਹਰਭੇਦਾਇਸਨੂੰਦੇਹੀ। ਇਹਸਾਭਾਨਿਗੇਵਾਨੁਹੈ। ਅਗੇਤੇ
 ਭੀਭਾਈ। ਇਹਕੋਰੀਪਰਮਸਾਲਾਪਵਣੀਹੈ। ਆਏਗਏਨੂੰਖੁਲਾਭਿਣੀਲਿਗਰੁਤਪਦਚਹੈ। ਪਰ
 ਜਿਸਨੂੰਕਿਤੇਕੋਈਜਾਹਗਾਨਦੇਵੈ। ਤਿਸਨੋਜਾਗਾਦੇਈਖਵਣਨੂੰਦੇਣਾ। ਅਤੇਕਰਤਾਰਜਪਣਾ
 ਅਤੇਲੋਕਾਤੇਜਪਾਉਣਾ। ਭਾਈਦਰਵੇਸਾਖਲਕਾਦੀਖਬਰਲੈਣੀ। ਜਿਨਨੂੰਕੋਈਠੀਕਾਣਾ
 ਹੋਵੈ। ਤਿਨਨੂੰਰੋਟੀਦੀਖਬਰਲੈਣੀ। ਅਤੇਹੋਰਕੋਈਅੰਵੈਚੋਰਜਾਰਤਿਸਦੀਖਬਰਲੈਣੀ। ਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਮਾਈਸਮੁਦ੍ਰਿਨੂੰਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਅਤੇਕਾਮਵੰਤੀਨੂੰਭੀਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਅਤੇਹੋਰਉਨਦੀਅ
 ਨੂਹਨੂੰਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਫੇਰਭਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲੁਚੇਦਚਰਨਉਤੇ। ਆਇਪਾਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਉਸਨੂੰਭੀਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਅਤੇਭਾਈਭਾਗਚੰਦਨੂੰਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਜੋਹਰੀਮੱਲਨੂੰ। ਅਗਨਲਲਾਇਆ
 ਅਤੇਕੋਸਰਮਲੁਨੂੰਬਹੁਤਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਤਫੇਰਮਾਈਆਮਥਦੇਕਕੋਠੇਰੇਨੂੰ। ਮਾਈਆ। ਤਾਬਿ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਭਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲੁਚੇਦਾਮਸੀਵਰਨੇਹਾ। ਤਾਂਕ੍ਰਿਪਾਲਚੇਦਕਹੀ। ਅਗੁਰੂਜੀ
 ਪਜਾਇਨਹੋਰਰਹੀ। ਅਤੇਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹੀ। ਅਭੁਲਭਾਈ। ਅਤੇਭਾਈਤਸਾਜੋਹਰੀਨੂੰ। ਆਪਣਾ
 ਪੁਤ੍ਰਪੋਤ੍ਰਾਨਹੀਜਾਣਨਾ। ਇਸਦੀਸੇਵਾਭਗਤਕਰਣੀ। ਅਤੇਪੂਰਗੁਰੂਇਸਨੂੰਜਾਨਣਾ। ਇਸਦੇਨ
 ਲਹੀਤਸਾਤਰਣਹੈ। ਅਤੇਭਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲਚੇਦਤੇਰੀ। ਆਚਾਰਪੀੜੀ। ਅਹੋਰਚਲਣਗੀ। ਅੰ
 ਪੜੇਤੇਤੇਰੇਹੋਸਨਫੇਰਸਣੇਕਬੀਲੇਭਿਪਰੋਗੇ। ਅਤੇਗੋਲੀਆਗੁਲਾਮੁਸਭਤਰਨਗੇ। ਅਤੇ
 ਭਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲੁਚੇਦਤਸੀਘੋਨਲਮੇਲੁਕਰੀਅਕਰਾ। ਅਤੇਸੰਦੇਨਲਮੇਲੁਭੀਰਖਿਅਕਰਾਏ
 ਹੁਮਜਲਸਾਇਕਰੀਹੀ। ਤਸਾਡੀਤਰਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਪੁਛਿਆ। ਅੰਭਾਈਬਾਲ

ਇਹੁਸਮਗੀਰੁ ਫਸੈ ਵਰਗਹ ਸਦਿ ਰਸ ਰੋਤ ਰਜਾ ਸੀ ॥ ਜਲ ਲਲ ਜਲ ਰਲ ਜਾ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਭਈ ਘ
 ਹਾਤਸਾ ਰੂਪਿ ਇਸ ਨਲ ਮੇਲੁ ਕਰਣਾ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤ ਰਜਾ ਪਣਾ ॥ ਤਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅਚੁ
 ਈ ਬਲਾ ਇਹੁਸਮਗੀ ਬਡੀ ਪਰਮਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉਪਾਰਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਇਨਦੇ ਪਿਛੈ ਕੋਈ ਤਰਨਗੇ ॥
 ਤਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਵਰਤਾ ਸੁਣ ਵਏ ਸੇ ॥ ਤਿਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਕਲ ਬੋਲਾ ਇਕੁ ਵਰੋਲਾ
 ਚਾੜੀ ਕੋ ਨੇੜੇ ॥ ਮਾਇਆ ਤਾਕਲਾ ਪੁਤ ਜੇਹਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੋ ਰਨਾ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਇਕੋ ਲਗਾ ਹਨੇਰੀ ਚਲਾ
 ਵਨੀ ॥ ਮੇਸੀ ਹਨੇਰੀ ਚਲੀ ਜੇਸ ਰੇਖਾ ਨੇ ਵਿਖੈ ॥ ਤਮੁ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਫਿਰੁ ਲਗਾ ਗੋਲੇ ਚਲਾ ਵਣਜਾ ਪ
 ਜੀ ਕਹਿ ਗੋਲੇ ਚਲਾਏ ॥ ਤਬ ਸਿੰਗਤ ਪਾਸ ਲੀ ॥ ਆਖੀ ਹੋਇ ਲਗੀ ॥ ਪਰਮੁ ਹਤੇ ਕਹਨਿ ਸਕਨੀ ॥ ਤਫੇਰ
 ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅੰਬੁ ਈ ਬਲਾ ਜਾਣਨ ਪੈ ਜੋ ਕਉਣ ਹੈ ॥ ਤਮੇ ਕਹਿ ॥ ਅਤਸਾ ਤੀਤਸੀ ਹੀ
 ਜਾਣੇ ॥ ਤਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ॥ ਅਚੁ ਈ ਬਲਾ ਇਹੁ ਕਾਲੀ ॥ ਅੰਦੇ ਉਹੈ ॥ ਛਿਪ ਜਾ ਕਰੋ ਝਟਾ ਸਰ
 ਦਾਰੂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਸਤਾਈ ॥ ਅਦਮੀ ਇਸਦੀ ਪੁਰ ਕਹੈ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤਾ ਅਦਮੀ ਦੇਖ ਕੇ ਚਾਮਲਾ ਅੰ
 ਈਆਂ ॥ ਪਰਮਾਸਾ ਇਸਨੂੰ ਜੋਹ ਰੀਦ ਸਲਾਮੀ ਕਰਣ ਹੈ ॥ ਜੋਹ ਰੀਦੇ ਤੇਰੇ ਦਾਣੀ ਗਰੀ ॥ ਅੰਬਰੇ
 ਗਾ ॥ ਤਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ॥ ਅਤੇ ਇਕੁ ਹੋਰ ਹਰੀਆ ॥ ਮਾਹਾ ॥ ਰੁਗਚਿ ਦਦਾ ਪਿਜਮ
 ਤਦਰਾ ਮਾਹਾ ॥ ਤਬ ਦਹਨੂੰ ਸਨੂੰ ਬਚਨ ਕਹਿ ॥ ਮਾਹੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਿਨੋ ਇਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦ
 ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਪਕੜਿ ਲਿਆਵੋ ॥ ਪਰਮੁ ਸਕ ਦੇ ਕੇ ਕਰਜੀਤ ਰਾਧਕਾੜਿ ਲਿਆਵੋ ॥ ਤਬਾ ਅਸੀ ਬਿਚ
 ਨ ਮਨਿ ਕਾਰਿ ਉਸਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜਾਇ ਪੋਰਾ ਪਾਇ ॥ ਮਾਛਿਹਾ ਮਾਪਣੈ ਜੇਹਾ ਬਖੇਰਾ ਕਾਰਿ ਰਹੀਆ ॥
 ਪਰਮਾਸਾ ਕਰਤਾਰ ਕਾਨ ਉਲੈ ਕੇ ਪਕੜਿ ਲਿਆਮੁ ਸਕਾ ਬੰਨ ਲਈਆ ॥ ਤਬਾ ਅਸਾ ਦੋਪੜੀਆਂ
 ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੋਬਰੋ ਅਗੀ ॥ ਮਾਣਿ ਸੁਟੀਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਸ ਵਲਾ ਦਿਸਾਇ
 ਕੀਤੀ ਦੇਖਣੇ ਨਲ ਉਸਦਾ ਰੂਪ ਕਛੁ ਹੋਰ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ॥ ਅਸੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ

ਗਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਇਆ ਕਰਕੇ ਦਾਇਆ ਦੇ ਘਾਟ ਹੋਇਕੋ ਬਚਨੁ ਕੀਤ ਭਾਈ ਸੇਵਾਇ ਸਦੀ ੨੪੯
ਆਮੁਸਕਾ ਬੋਲਦੇ। ਗੋਸਾਇਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦਰਾ ਗਚੇ ਦਨ ਲਹੋਈ ਕਾਲੀਆ ਦੇ ਉਛੜੀ ਲੀਤਾ ਹਈ

ਛਿਟੇ ਦੇ ਵੇਤਾ ਭਾਈ ਸੇਵੇ ਮੁਸਕਾ ਬੋਲੀਆ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿਟੇ ਦੇ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਗਤ
ਆਈ। ਬਿਸਤੀ ਉਤਰੀ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਕਾਲੀਆ ਦੇ

ਉਤ੍ਰਾਇਸਜਾਹਗਫਕੀਰਾਖਲਕਾਦੀਕਿਉਕਰਿਅੰਐਅਸਾਂਅਤੇਭਈਸਨੂੰਆਪਣਾ
 ਕਛਪਰੋਜਨੁਕਹਾਤਕਾਲੀਅੰਦੇਉਮੁਹਤੇਅਵਜਨਾਨਿਕਲੈਪ੍ਰਕੀਮਦਕੀਮਦਚਰਨਏ
 ਪਰਾਭਿਗਪਾਇਅੰਦੇਰਮੁਹਤੇਹੋਲੀਕਹਿਅੰਗੀਵਨਿਵਜੁਮੈਬਭਾਪਾਧਿਗਾਂਜੋਤੁਸਤੇਦਰਬਾਰ
 ਮੇਏਹਨੀਤਪਰੀਸੀਸੋਮਿਹਰਵਨੁਹੁਣਮੇਰੇਉਪਰਾਪ੍ਰੀਕਰੀਐਅੰਤਗੁਰੂਜੀਕਹਿਅੰਗੁਈ
 ਕਾਲੀਅੰਦੇਉਤ੍ਰਾਛਪਜਕਰੋਤਫੋਜਦਾਰਹੋਅਤੇਅਸੀਤਪਾਲਕਫਕੀਰਹੋਅਸੀਤਿਰਗੁ
 ਨਹੁਕਿਆਬਖਸਣਹੋਭਾਈਕਾਲੀਅੰਕਰਤਾਰਤੇਬਖਸਾਉਤਕਾਲੀਏਏਉਕਹਿਅੰ
 ਮਿਹਰਵਨੁਜੀਉਜਾਣੋਤਿਉਮੇਰਾਗੁਨਹੁਬਖਸੋਅਤੇਮੈਨੂੰਆਪਣੇਰੇਦੀਟਹਲਦਸੋਜੀ
 ਤਬਗੁਰੂਜੀਦਇਅੰਦੇਘਟਹੋਏਕੈਬਚਨੁਬੀਤਕਾਲੀਅੰਗੁਈਤ੍ਰਿਮਨਤੇਅਹੀਕਾਰਦਰਕ
 ਰਕੋਜੋਹਰੀਦੀਟਹਲਾਵਿਚਰਹੀਅੰਕਰੀਅਤੇਧਰਮਸਲਾਦਪਾਣੀਗਰੀਅੰਕਰੀਅੰਤੇਭੁ
 ਏਤਿਰੀਸਤਈਵਰੇਉਮਰਹੋਰਹੀਹੋਫੇਰਤ੍ਰਿਕਸਪੜੀਦੇਜਨਮੇਗਾਫੇਰਉਸਜਨਮੁਬਿਚ
 ਤਪੁਕਰਕੈਉਪਰੈਗਾਅਤੇਭਾਈਤੇਰਾਜਨਮੁਪਿਛੈਭੀਉਤਮਾਮਾਹਾਤਫੇਰਕਾਲੀਏਨੇਕਹਿ
 ਅੰਮਿਹਰਵਨੁਮੈਪਾਣੀਤਧਰਮਸਲਾਦਾਨਿਤਪੁਤਗੁਰੀਅੰਕਰਗਾਪਰਕੋਈਹੋਰਭੀਵਹ
 ਲਕਹੀਐਅੰਤੇਮਿਹਰਵਨੁਮੇਰਾਪਿਛਲਜਨਮੁਉਤਮੁਆਹਾਤਬਮੇਏਉਕਿਉਕਰਿਹੋ
 ਐਅੰਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਦੁਪਕਰਿਰਹੁਭਾਈਤਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਸੀਮੈਨੂੰਪਾਛਿ
 ਆਕਿਉਭਾਈਬਲਾਤਮੈਕਹਿਅੰਦਸੀਐਗੁਬਨਿਵਜੁਤਗੁਰੂਜੀਨੇਫੇਰਕਹਿਅੰਭੁ
 ਏਕਾਲੀਅੰਦਿਉਵਚਤਹੋਜੋਪਹਲੇਉਕਸਿਸਾਰੀਘੜੀਸਰਫਆਹਾਤਿਸਦੇਘਰਤ੍ਰਿਹੁੰਦਾ
 ਮਾਹਾਤਬਤੇਰੇਪਤਾਦਨਉਮੋਹਣਲਾਭੁਆਹਾਅਤੇਤੇਰੀਮਤਾਦਨਉਅੰਤਖੀਆਹਾ
 ਅਤੇਤੇਰਾਨਉਰੀਗੀਲਦਸੁਆਹਾਪਰਤਦਤੇਨੂੰਨਿਮਕੀਬਡੀਆਹੀਅਤੇਦਯਾਵਾਲਭੀਸੋ

ਪਰਤੈ ਇਕ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਮਾਹਾ ਉਸਤੇ ਤੁੰਦੇ ਉਹੋਇ ਮਾਹਾ ਤਕਲੀਏ ਦੇ ਉਕਾਰੀ ਮਾਂਗੀ ਬਠਿਵਾਜਾ ਜਿ ੨੫੦
 ਸਪਾਪ ਤੇਹੋਇ ਮਾਂਗੀ ਪਾਕ ਕੀ ਬਾਹਰ ਕਰੀ ਮੇਜੀ ਤਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂਗੀ ਇਕਾਲੀ
 ਮਾਤਦ ਤੁੰ ਸਰਫ ਦੇ ਘਰੀ ਮਾਹਾ ਪਰਤੇ ਰੇ ਨਲ ਨੋ ਕਰਚ ਬਰਬਾਤ ਹੁੰਦੇ ਮਾਂਗੇ ਮਤੇ ਬਟਕਾ ਸੇਹਰ
 ਵੇਚਤ ਸੀ ਹੁੰਦੇ ਸੇ ਮਾਂਗੇ ਮਤੇ ਤਦ ਤੁੰ ਉਮਰਾ ਉਧਾਦਾ ਮਾਹਾ ਨਲੇ ਜਿਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਤੁਸੀ ਸਿਖ ਸੇ
 ਉਹੁਰੀ ਉਸੇ ਸਹਰਾ ਵਿਚ ਮਾਂਗੇ ਉਨਤੁ ਸਾਡੀ ਮਾਂਗੁਰ ਦੇ ਵਧੇ ਘਰੀ ਇਕੁ ਬਲਕੀ ਮਾਂਗੀ ਪਰਹੇ ਸੀ
 ਵਡੀ ਛੋਲ ਸੀ ਥੀ ਮਾਰ ਉਮਰ ਗੁੰਪ ਦਰ ਬਰਸ ਦੀ ਥੀ ਮਤੇ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਮਾਰ ਬਰਸ ਦੀ ਥੀ
 ਪਰਤਦ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਗਯਾਨ ਨਾ ਸੀ ਮਤੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਮਾਨੂੰ ਗੀ ਮਾਤ ਨਾ ਸੀ ਤਦ ਤੁਸੀ ਦੁਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿ
 ਹੋਗਈ ਮਨੋ ਪਹਰਕਾ ਵਿਚ ਰਹੇ ਮਤੇ ਦੁਸਰੀ ਇਹੁ ਜੇ ਤੁੰ ਸਾਸਤਾ ਦੀ ਨਿਦਿ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਤੈਨੂੰ
 ਗੁਰਪੀਰ ਉਪ੍ਰਗੀ ਮਮਾਨ ਨਾ ਮਾਂਵੇ ਮਤੇ ਤੀਸਰਾ ਇਕ ਹੋਰੁਰੀ ਤੁੰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੇ ਮਨੋ ਪਹਰਮਦ
 ਮਾਸੁਖ ਦਰਹਦਾ ਸੀ ਮਤੇ ਭਾਈ ਪਹਲੇ ਇਕੁ ਪਾਪੁ ਕੀਤਾ ਹੀ ਦੇ ਉਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਮਤੇ ਤੈਤਾ ਤਿਨ
 ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਨੇ ਪਰਭਾਈ ਕੀਤਾ ਬਿਰਥਾ ਨਹੀ ਜਾਦਾ ਪਰਭਾਈ ਤਦ ਤੁੰ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਬਹੁ
 ਤਕਰਤਾ ਮਾਹਾ ਮਰਤੇ ਰੇ ਵਿਚਾਨੇ ਮਕੀ ਬਡੀ ਮਾਂਗੀ ਮਤੇ ਭਾਈ ਜੇ ਤੁੰ ਕਹੇ ਭਾਈ ਮੇਪਾਪੀਸ
 ਸਾਸਰਦਾਰ ਕੀ ਉਕਾਰੀ ਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਪੁਨਿ ਪਾਪੁ ਕੀਤਾ ਜਾਦਾ ਨਹੀ ਉਸ ਪੁਨਿ ਕਾਸਦਕ
 ਤੁੰ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਵਧੇ ਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਪਰਤੈ ਦਹਲੁਰੀ ਬਡੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਸਿਖ ਸਿਗਤ ਦੀ ਉਸ ਕਾਸਦ
 ਕ ਤੁੰ ਸਰਦਾਰ ਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਮਤੇ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇ ਵਧੀਕੀ ਨਿਮਾਨਲ ਤੈਕਾ ਮੁਪਾਪ ਕੀਤਾ ਉਸਦਾ ਸਦ
 ਕਾ ਮਤੇ ਮਦਮਾਸੁਖਾਣੇ ਤੇਰੇ ਉਦਾਰੁ ਪਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਮਤੇ ਤੁੰ ਸਾਸਤਾ ਦੇ ਵਾਤਿ ਮਾਦੀ ਨਿਦਿ
 ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਸਦਕਾ ਤੁੰ ਮਿਤ ਦੇ ਸਮੇ ਬਡ ਰੋਗੀ ਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਮਾਂਗੇ ਮਤੇ ਪ
 ਦਰਹ ਵੇਰੋ ਰੋਗੀ ਗਹੀ ਮਾਂਗੇ ਮੁਖ ਕਾਰੁਰ ਗੁਤੈਨੂੰ ਹੋਇ ਮਾਂਗੇ ਮਾਂਗੇ ਤਦ ਤੁੰ ਉਸ ਰੋਗ ਤੇ ਵਖੀ

ਤੇਇਕੋਮੁਇਆਪਰਤਦਤੇਰੇਕੋਲੋਮਦਮਾਸੁਛੁਡਾਇਆਸੀ॥ਅਰਤਦਤੈਨੂੰਮੰਤਦੇਸਮੇ
 ਯਾਦੇਆਇਆਮਦਮਾਸੁਇਸਦਸਦਕਾਭੀਝੰਦੇਭੀਯੋਇਆ॥ਪਰਭਈਕਮਾਈਕੀਤੀਜਾਂ
 ਦੀਨਹੀ॥ਹੁਣਭੀਤੁਸਰਦਰੁਹੈਅਤੇਅਗੇਹੁਣਉਧਰਸੀ॥ਤਕਾਲੀਏਹਥਿਜੋੜੇਅਤੇਅਰੁ
 ਦਾਸਕੀਤੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਗੇਜੋਮਿਹਰਵਨੁਭਿਹੁਮੇਰੀਸਿਪਹਛੁਪਜਿਕੋੜਦਕਹਿਲਾਓ
 ਸੀ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਭਈਉਹੁਸਪਹਕੋਈਨਹੀਪਰਤੈਨੂੰਮਲੁਮਕੋਈਹੁੰਦੀਹੈਕਿ
 ਉਤੈਨੂੰਛਾਇਆਪਈਹੋਈਹੈਮਾਇਆਦੀ॥ਅਤੇਉਹੁਜੋਹੈਨਿਗੋਸੋਸੁਣਉਹੁਜੋਤ੍ਰਪੁਨਿਦਾਨੁਗ
 ਰੀਬਾਅਥਿਤਨੂੰਦਿਦਹੁੰਦਾਸੀਉਹਪੁਨਹੀਤਿਰੀਫੋਜਹੋਇਕੋਇਸਜਨਮਵਿਚਤੇਰੇਨਲਹੋਈ
 ਹੈ॥ਭਈਕੀਤਾਬਿਰਥਾਜਾਦਾਨਹੀ॥ਕਿਸਜਨਮਵਿਚਲਵੈ॥ਹਿੰਦੂਹੋਕੋਲੇਵੈਮੁਸਲਮਾਨੁਹੋ
 ਕੋਲੇਵੈ॥ਪਸੁਪਖਿਹੋਕੋਲੇਵੈਦੇਉਜੀਨਹੋਕੋਲੇਵੈ॥ਭਈਇਸਤੇਕਹੀਅਹੈਨਾਜੀਸਾਜੀਸਦੀ
 ਮਿਨਤਦਰੀਕਰਦਾਹੈਸੋਉਹਉਸਦਭੀਖਸਮਾਨਕਰਦਾਹੈਬਹੁਤਾ॥ਅਤੇਭਈਸਿਤਜਨਾਇ
 ਕਸਤੈਨੂੰਮਨਿਦੇਹੈਨਿਸੋਈਪੂਰਾਉਨਦਾਖਸਮਾਨਕਰਦਾਹੈ॥ਅਤੇਜੋਕੋਈਬਿਸਨਦੀਸੇਵਕ
 ਰਦਾਹੈਸੋਬਿਸਨਲੋਕਨੁਜਾਦਾਹੈ॥ਅਤੇਸਿਵਦੀਸੇਵਕਰਦਾਹੈਸੋਸਿਵਲੋਕਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈ॥
 ਅਤੇਭਈਜੇਹੜਾਸਰਬਨੂੰਇਕਜਾਣਕੋਨਿਰੰਕਾਰਦੇਰਸਾਵਿਚਮਗਨਹੋਜਾਦੇਹੈਨਿਉਹਾਇਨਾਂ
 ਤਿਹਾਪਦਤੇਲਿਘਰਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਸਿਵਾਤਿਨੇਫੇਰਉਨਸਿਤਾਦੇਦਰਸਾਨਿ
 ਨੂੰਚਾਹਦੇਹੈਨਿਗੋ॥ਅਤੇਉਨਸਿਤਨੂੰਸਮਾਵਿਸਾਇਨਿਰੰਕਾਰੁਮਿਹਰਕਾਰਿਕੋਦੇਦਾਹੈਚਰਮਾਵਿਸਦ
 ਦਰੁਹੋਇਜਦਾਹੈ॥ਭਈਫੇਰਉਨਨੂੰਕੀਸੇਪਦਰਥਦੀਚਾਹਨਹੀਰਹਈ॥ਅਤੇਭਈਜੇਹੜੇਮੁਰਤਪੁ
 ਜੰਦੇਹੈਨਿਉਹੁਭਵੈਕਹੀਤਰਾਕਰੜੀਤਪਸਪਨਕਰਦੇਹੈਨਿਅਰੁਕਰੁਗਏਹੈਨਿਅਰੁਕਰਦੇਹੈਨਿਅ
 ਤੇਅਗੇਕਰਨਗੋ॥ਭਈਉਨਦਾਜਨਮਤਛੁਟਾਨਹੀਇਸਤਰਹੈਸੀਭੁਲੇਖੜੀਸਾਹੁਕਾਰਘਰ

ਹੋਸੀ॥ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਾਰਿਸੀ ਸੋਈ ਇਹੁ ਨਿਰਕਾਰ ਦੇ ਪਦਕੋ ਮਗੋਈ ਹੁਮਾਇ ਮਾਂਹੀ ॥ ੨੫੧ ॥
 ਪੜਦਾ ਹੈ॥ ਕਦੀ ਸੁਰਗ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਰਕ ਨੂੰ ਕਦੀ ਬੈਕੁੰਠ ਨੂੰ ਕਦੀ ਫੇਰ ਨਰਕ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਰਕ ਤੇ ਭੀਰ ਸਾਂ
 ਤਲੁ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਬਿਨਾਇ ਕਾ ਨਿਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨ ਛੁਟ ਕਾਰ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ॥ ਅਤੇ ਸ
 ਤ ਭੀ ਨਹੀ ਮਾਵਦੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਹੁਮਤ ਕਰਤ ਰਾਜਿ ਨਨ੍ਹ ਬੁਝਈ ਹੈ ਸੋ
 ਸੀਸ ਗਵਿਚੋ ਫਾਰਕ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਸਭ ਨਾਲੋ ਮਾਪੁਰੀ ਮਾਂਵਿ ਚਵਰਤ ਦਾ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਉਹ ਪੈਚ ਭੀ ਪਰਵਾਣ ਹੈ ਨਿਗੇਦਰ ਗਾਵਿਚਾ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਦਾ ਹੀ ਮਾਮਗ ਮੰਨੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਸੁਰ
 ਮਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਸੁਰ ਮਤ ਚਰਕ ਕੰਧੇ ਸਦਾ ਪਦਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਮਾਂ
 ਲੋਕ ਦੀਆਂ ਸੁਣਤਾ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਕਰਤ ਰਕ੍ਹੇ ਪਾਏ ਅਤੇ ਜੇਕਰੋ ਮਿਹਨਤ ਸੋ ਮਿਹਨਤ ਕੀ ਸੇਈ ਬਿਰਥੀ
 ਨਹੀ॥ ਭੂਤਾ ਮਾਂਦਿ ਕਾਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੇ ਜਗਤੁ ਵਰ ਪਾਇ ਲੈ ਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਬਿਅਤਿ ਬਿਅਪਾਰੁ
 ਬੇਸਮ ਚੁਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜੁ ਨਿਮਾਣਿ ਮਾਂਦਾ ਮਾਂਦਾ ਉਸ ਦੇ ਪਵਣੇ ਵੇਚਾ ਦਿਲ ਪੈ ਕੋਈ॥ ਪਰ ਉਥੇ ਜੋ ਹੋਰ ਨ
 ਸਿਧਾ ਸਕਤ ਦੇ ਕੀ ਮਨੁ ਦੇ ਝਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੁ ਪਲਾਨਿ ਮਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਾ ਸਾਧੂ ਲਗਦਾ ਹੈ॥ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾ ਮਾਂਦਾ ਮਾਂਭੁਲਾਇ ਦੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਰਤ ਰਦੀ ਮਿਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪਦ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਕਾਲੀਏ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਮਿਹਰ ਵਾਨੁ ਹੁਣ ਉਹ ਸਪਾਹਿ ਛਿਪ ਜਿਕਰੋ ਜਮੇਰੇ ਨਲਾਕਿਤ ਨ
 ਕਾਚੇਰ ਰਹੂ ਗਾ ਸੋ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਭਾਈ ਕਲੀ ਮਾਂ ਉਹੁ ਪੁਨ੍ਹੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਮਹਾਇ
 ਤਾ ਕੋ ਮਾਂਇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਤਾਈ ਵੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਲ ਜੋ ਹਰੀ ਦੇਹ ਜੁਰ ਰਹਾ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਮੀਤ ਫੇਰ ਉਹੁ ਦਰਗਾ
 ਹ ਭੀ ਜਾ ਸੀ॥ ਭਾਈ ਕਮਾਈ ਦਾ ਬਦਲ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਕੈ ਦਰਸਾ ਸੀ॥ ਤਾ ਕਾਲੀਏ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਮਿਹਰ ਵਾਨੁ ਇਹੁ ਤਾਂ
 ਨਿਸਾਹੋਈ ਪਰਫੇਰ ਮੇਕ ਦੇ ਉਪਰ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮੁ ਕੀਨ ਦੇ ਹੋਇ॥ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨ ਉਕਛਿਤੁ ਹੋ
 ਵੈਗਾ॥ ਮਰੁ ਮਾਂਦਾ ਨ ਉਕਛਿਤੁ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨ ਉਕੀ ਮਾਂ ਹੋਇ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗਾਰੀ ਸਦੇ ਉਪਰ ਰਾ

ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੁਵਰਤ ਕਾਰਿ ਕੋ ਉਪਰਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਾਹੀ ਅੰਬੁ ਏ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾਨ ਉਪਜਾ
 ਨ ਮਲੁ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਇਦਾਨ ਉਬ੍ਰਹਮ ਭੀ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਪੁਰਮ ਹੋ ਸੀ ਫੇਰ ਜੇ ਸਸੀ ਤੇ
 ਤੇ ਤੇ ਉਪਰਨ ਪੈ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਹੋਰ ਰਖ ਸੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲੀਏ ਦੇ ਉਤੇ ਮਥਾ ਚਰਨ ਨੁਛਾਇ
 ਆਆ ਅਗਮ ਨੇੜ ਹੋ ਗਏ ਰਾਕਸ ਬੁਧ ਜ ਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜੋਹਰੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪੁਵਾਇ ਆਨ ਲੇਇ ਹੁਕ
 ਹੀ ਅੰਬੁ ਏ ਜੋਹਰੀ ਇਹ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾ ਮੁਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਿਪਾਹ ਨੂੰ ਭੀ ਨਲ ਰਖਾ ਅਤੇ ਸਤਾਈ ਵੇਰੇ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਅਗੀ ਮਧਰਮ ਦੀ ਫੌਜ ਰਹ ਸੀ ਭੁਏ ਜੋਹਰੀ ਵੇਲਾ ਵੇਚ ਕਾਈ ਵਿਚ ਰਨਾ ਪੀਕਰਣੀ
 ਜੋਇਹਾ ਕੀ ਬਖਾਨ ਗੇ ਸੇ ਦੇਖੁ ਕਰਤ ਚ ਦੇਰੀ ਗਤ ਮਾਜੇ ਜੋ ਕੀ ਅਬਰਦ ਪੈ ਤਾਕਾਲੀਏ ਸਰਬ ਸਿੰਗ
 ਤਕੋ ਅਗੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਆ ਫੇਰ ਜੋਹਰੀ ਮਲੁ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰਾ ਡਿਗ ਪਇਆ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਚਰਨ ਉਪਰਾ ਡਿਗ ਪਇਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਾਹੀਆ **ਸਲੋਕ** ਪੀਨ ਕਰਤਾ ਪੀਨ ਕਰ
 ਤਾ ਤੇਰਾ ਅਪਰਾ ਮਪਾਰਾ ਸਰਬ ਮਈ ਕੀ ਭੀ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਦੇਖਣੇ ਸਭ ਹੀ ਤੇ ਨਿਅਰਾ ਤੈ ਮੇਰੇ ਪਾਪੀ ਕੋ ਤ
 ਰੀ ਅਤੇ ਰਾ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਲਖਾਰਾ ਤੂੰ ਪੀਨ ਕਰਤਾ ਰਮੇ ਕੀ ਸਰਸਨ ਸੋ ਕਹੈ ਤੇਰਾ ਸਿਫਤਾਰਾ ਪਰ
 ਤਪਤਲਾ ਮਤਲੋ ਕਲੇ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਪਿਲਾਰਾ ਬਾਜੀ ਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਖੇਲ ਹੈ ਅਨੁਪ ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਿ
 ਰੰਜਨਾ ਸਭ ਕੇ ਬੀਚਰ ਵੈ ਸਭ ਹੂ ਤੇ ਅਲਪਤ ਰਹੈ ਮੇਰੇ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੀ ਜਨਾ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨੀ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕਤੇ ਕੀਆ ਸੁਮੇਰੁ ਜੀ ਉਰ ਤੇਰੀ ਮਾਹਿ ਅਬ ਕੇਤ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰੀ ਬਹੁਨ ਅਬ ਚੁਜੀ ਉ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇਰਾ ਪਾਰਪ ਵੈ ਵਹੁ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਮੇਰੇ ਸਮਵੈ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਗਹੀਰ ਜੀ ਉਹ ਜਰ ਕੋ ਦਰਸਨਾ ਸਿਉ ਬ
 ਖਨੁ ਤੇਰੀ ਅੰਤ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਮੀਰ ਜੀ ਉਰ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਸਿਤ ਨਕੀ ਪੂਰ ਲੈ ਚੜ੍ਹ ਉਮ ਸਤ ਕ ਪਰ ਮੇਰੇ
 ਤੂੰ ਗਹੀਰ ਜੀ ਉਰ ਸਾਸਤ ਪੂਰਨ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਬਹੁਤ ਗਵੈ ਬਿਰਲੇ ਕੀ ਬੁਝਾਇ ਅਤੇ ਪਰ ਜੀ ਉਰ ਸਿਤ
 ਸਿੰਗ ਤਾਇਹੁ ਸੁਪਾਈਆ ਤੇਰੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਵੈ ਉਏ ਉਜੀ ਉਰ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਦਰਗੁਲਾ

ਮੁਕਾਗੁਲਾਮੁਹੈਕਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਅਪਣੀਉਧਾਰਜੀਉਂਖੰਡਬਕਲੀਏਚਰਨਉਤੇਮਥਦੇਕੀਅਨਲੇ ੨੫੨
 ਕਹਿਅਗਰੀਬਨਿਵਾਜੁਮੇਨੂੰਉਹਵਾਨਤਾਦਸੋਜੇਮੇਰੇਉਧਾਰਨੇਦੀਬਰਤਕਹੈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਕਹਿਅਭਾਈਕਲੀਅਤਦਤੇਰਾਪਤਮੇਦੀਖਲੇਦਕੀਮੁਲੇਸੀਸਰਾਇਨਮੇਦੀਖਨਕਰਸੀਅਤੇ
 ਦੋਪਹਰਪਿਛਲੀਰਾਤਕੀਰਤਨੁਕਰਸੀਅਤੇਉਤੇਵੇਲੇਨਵਸੀਅਤੇਤੰਨੂੰਗੀਇਹੋਮਤਸਿਖਲਾਉ
 ਸੀਫੇਰਤੰਨੂੰਬਹੁਤਉਸਨਲੋਗੀਪ੍ਰੀਤਵਧਹੋਸੀ।ਫੇਰਤੂੰਮਿਤਕੁਹੋਇਕੋਜੋਹਰੀਹੋਰਨਲਫਰਸੀ।
 ਤਾਕਲੀਏਕਹਿਅਮਿਹਰਵਹੁਸਮਕਦਹੋਸੀਅਤੇਮੇਰੇਪਤਨੂੰਮੇਦੀਖਨਕਰਸੀ।ਤਾਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਕਹਿਅਭਾਈਜੋਹਰੀਦਾਪੁਤ੍ਰਹੋਸੀਸਿਅਮਚੇਦਸਾਰੇਟਾਪੁਦਾਸਰਦਕੋਸੀਤਦਸਾਰੇਟਾਪੁਅ
 ਦੇਰਜੇਉਸਦੇਸਲਾਮੀਹੋਸੀਨਿਅਤੇਵਡੀਭਗਤਵਾਲਹੋਸੀ।ਛੁਵਨਿਰੰਕਾਰਹੋਗੁਕਿਸੈਨੂੰਨਜਣਸੀ
 ਅਤੇਸਬਦਕੀਰਤਨੁਦਵਡਾਉਪਚਾਰਹੋਸੀ।ਦਸਚੋਕੀਅਕੀਰਤਨੁਦੀਅੰਦਿਨੁਰਤੀਵਿਚਰ
 ਸਨਾਅਤੇਰਾਤਨੂੰਦੋਪਹਰਵਡਾਉਚਾਰਹੋਸੀ।ਭਾਈਤੇਗੀਰੀਤਦਬੁਧਗੁਲਾਸਨੁਪਕੜੇਗੀਉਸ
 ਦੇਮਿਲਨਨਲੁਤਦਤੇਉਧਾਰਸੀਅਤੇਇਸਗਲਵਿਚਨਵਰੇਗਦੇਹੈਨਿ।ਭਾਈਤਦਤੂੰਭੀਉਸੇ
 ਜੋਡਾਉਮਰਵਿਚਹੋਸੋਪਗਸਿਅਮਚੇਦਵਿਤੇਰੇਪਰਖੁਸੀਬਹੁਤਹੋਸੀਅਤੇਪਹਲੀਉਮਰਵਿਚਤੰ
 ਨੂੰਉਨਖੁਸੀਹੋਇਕੋਇਹੁਬਰਭੀਇਕਾਦਿਨਦੇਣਹੋਜੋਭਾਈਤੰਤਾਬਰਬਾਦੀਦਾਸੁਮੁਦਿਹੈ।ਭਾਈਸੋਭ
 ਤਤੇਗੀਨਿਰੰਕਾਰਨਾਮਨਲਾਨਿਬਹੋਇਹੁਭੀਵਹੁਹੋਸੀਅਤੇਫੇਰਤੇਗੀਮਤਸੁਧਹੋਸੀ।ਤਾਕਲੀਏਮ
 ਥਦੇਕੀਅੰਗਗੁਰੂਜੀਸਭਿਪਨਕੀਤੀਛਿਪਜਿਥਰੋੜਦੇਉਦੀਅਤੇਕਲੀਏਦੀਬਾਹਪਕੜਾਈਫੇਰ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕੁਚਕਰਣਲਗੇ।ਤਾਭਾਗਚੇਦਕ੍ਰਿਪਾਲਚੇਦਕੇਸਰਮਲੁਹੋਰਵਹਲੀਏਨਫਰਜੋਥੇ
 ਸਭਨਨਖੁਸੀਕੀਤੀਅਤੇਜੋਹਰੀਨੂੰਛੁਤੀਨਲਲਾਇਆਅਤੇਕ੍ਰਿਪਾਲਚੇਦਨੂੰਨਲੇਭਾਗਚੇਦਨੂੰ
 ਕੀਲਲਾਇਆਫੇਰਜੋਹਰੀਕਹਿਅਮਿਹਰਵਨੁਕਦੀਫੇਰਭੀਗੁਲਾਮੁਨੁਦਰਸਨੁਹੋਵੈਗਾ।ਤਾਗੁਰੂ

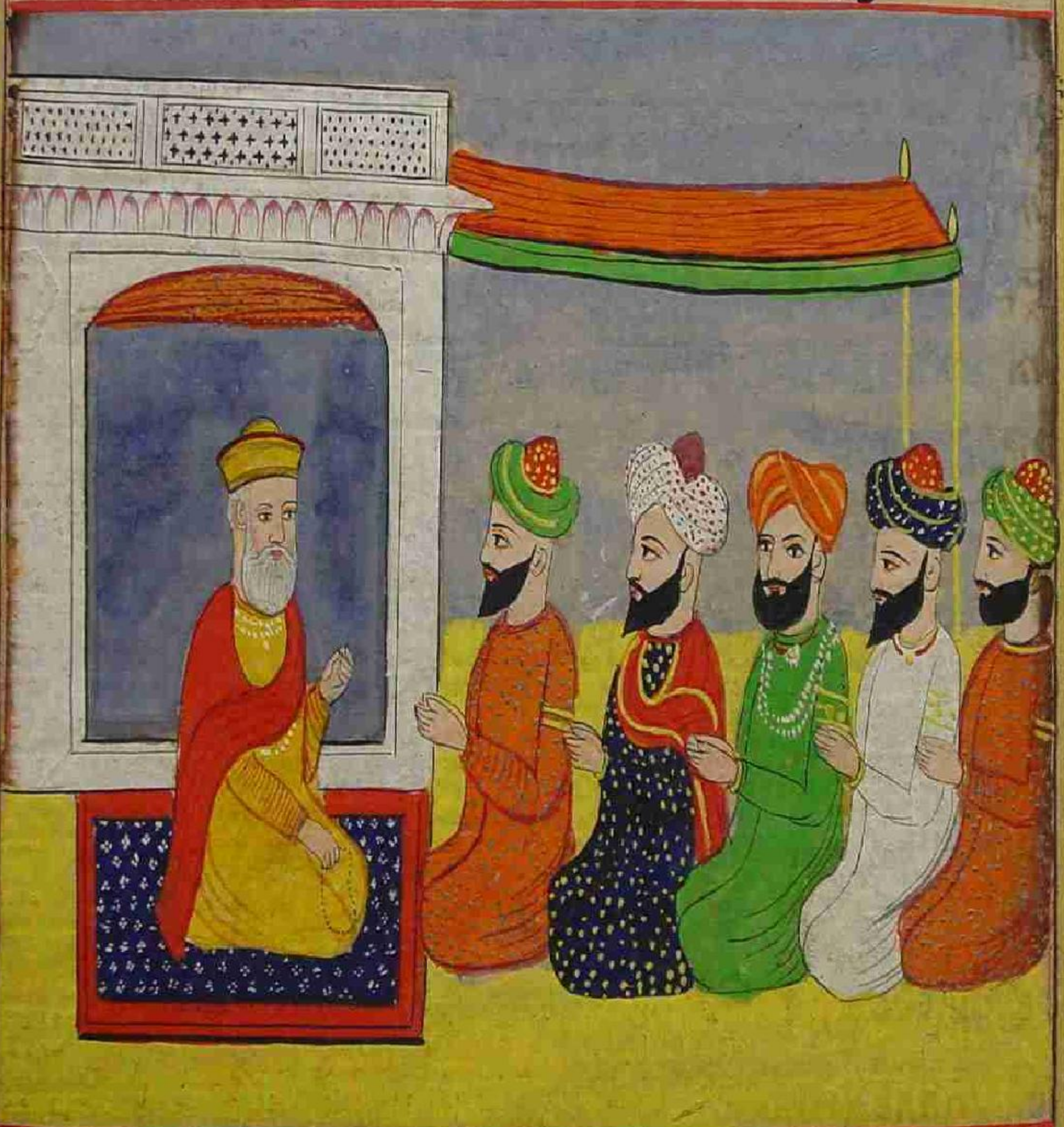
ਨਨਕਸੀਕਾਹੀ। ਆਭਾਈ ਜੋਗਰੀ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰਨੇ ਦੇ ਨਾਟ ਪ੍ਰਾਦਾ ਨਿਗਾਵ ਨੁਕਰਣ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਅਸੀਸਤਾ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਮਿਲੇਗੇ। ਅਤੇ ਬਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੋਲ ਰਹਿ ਸੀ। ਅਤੇ ਘੋਰ ਤੁਸੀਂ
 ਤੇ ਪਾਸ ਰਹਿਨਗੇ। ਅਤੇ ਤੈਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਸਨਮਾਨ ਦਾ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਰਦੇਟਾ ਪ੍ਰਾਦਿਚ ਜਾਣਾ
 ਹੈਂ ਉਸ ਪਾਸਾ ਕੀਲ ਕਾਸਮੀਰ ਹੈਂ ਰੁਹੇਲੀਆ ਕਾ ਮੁਲਖ ਹੈਂ ਉਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਕਲੇਹੀ
 ਜਵਣ ਹੈਂ ਹੋਰ ਸਭ ਨਨੁ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਪਾਸ ਛਡ ਚਲਦੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਉਠ ਕੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮ
 ਬਦੇ ਕੀਆ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਕੀ ਪਲ ਚੰਦ ਜੋਗਰੀ ਮਲੁਦੁਹਾਨੇ ਹਾਥ ਜੋ ਫਿਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਉਹਤਾ ਅ
 ਸੀਸੁਣਿ ਮਾਂ ਹੈਂ ਮੁਲਖ ਕਾਸਮੀਰ ਦਾ ਪਰਸਤ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਉਨ ਦੇ ਸਿਰੇ ਮਾਂ ਹੈਂ। ਤੀਹ ਤੀਹ ਕੋਹ ਵਿ
 ਚ ਹੈਂ ਨ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਚਾਲੀ ਜਾਹਗਾਨ ਗਰਹੈਂ ਨ ਸੋ ਉਨ ਵਿਚ ਹੈਂ ਨ। ਅਤੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਹੈਂ ਨ ਬਹੁ
 ਤ ਨਿਰਦਇ ਮਾਂ ਹੈਂ ਨ। ਮਨੁਖ ਨੁਖ ਕੜਨ ਬੇਚਣਾ ਅਏ ਗਏ ਦਿਖਾਈ ਪੀਣ ਦੀ ਸੁਰਤ ਨਹੀ
 ਲੇਵੇ ਰੁਵੈ ਰੁਖਾ ਰਹੈਂ ਰੁਵੈ ਪਾਸਾ ਰਹੈਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕਸੀਸ ਲੋਕ ਕਾਹੀ ਮਾਂ **ਸਫੇਰ** ਸਾਤਿਕ
 ਰਤਾਰ ਕੇ ਭੁੱਜੇ ਈਹਾ ਅਏ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਹਮ ਕੋ ਉਹ ਲੋਜ ਵੈ। ਹਮ ਨੈਂ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਤਿ
 ਸਜੇ ਤੀਸਰੂਪ ਕੋ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ। ਹਮ ਅਧਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਫਿਰਤੇ। ਦੂਸਰੀ ਹਮ
 ਤਲਬ ਨਭ ਰਤੇ। ਉਨ ਕੋ ਭੀ ਹਮ ਸਿਗਰਲ ਵੈ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਭੁੱਜੇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਪਾਇ। ਜੋਗ ਮਰੇ ਸਿਗਰ
 ਰਤਾਰ ਰਲਾਇਆ। ਜੋ ਜੋ ਜਲ ਰੂਪਿ ਹੋਇ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ। ਹਮ ਰਾਇ ਹੀ ਉਪਦੇ ਸੁਜੇ ਤਮ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਪਾਇ। ਤਿਸ ਕਰਾਮ ਮਰਾਮ ਜੋ ਨੀਪਦ ਪਾਇ। ਹਮ ਰਾਇ ਹੀ ਸੁਭ ਉਕਰਤਾਰ ਨੈਂ ਕੀਆ।
 ਜੋ ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਸਿਗਰਲੇ ਸੋ ਉਨ ਕਾ ਭਰਮ ਉਨੈਂ ਪਾਇਆ। ਜੋ ਸਿਖ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨੁ ਕਉ ਹਿਤ ਲਵੈ
 ਸੋ ਸੋ ਅਮਰਾਮ ਜੋ ਨੀਕੇ ਵਰਾਮੀ ਮੂਤ ਪਾਇ। ਕਹਤ ਨਨਕ ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈਂ ਜੋ ਦੀਨ ਦਨੀ
 ਕਾਸਗਰਾ ਜੋ ਉਸਾਮੀ ਮੂਤ ਕਾਗਰ ਕਹੈਂ ਸੋ ਫਿਰਤ ਸਭ ਤੇ ਉਜਾਗਰਾ ਰਾਤ ਸਭ ਨਲੇ ਪੈਰੁ ਚਮੇਰੇ

ਰੂਨ ਨਕਦੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਲਵ ਰੀਕੀ ਤੀਜੇ ਬੁਝੀ ਬਲਖ ਝਜਮ ਰਖਣੀ ਮੈਂ ਤੇ ਰੇ ਨਲ
 ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਉਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਲਗੇ ਅਤੇ ਬੁਝੀ ਘੋਹ ਤਸੀਭੀ ਕਹਲ ਨਹੀਂ ਕਰਣੀ ਅਤੇ ਛੇਤੀ
 ਹੀ ਮਲਗੇ ਤਸੀਭੀ ਕਹਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਨਲੇ ਬੁਝੀ ਸੈਦ ਤਸੀਭੀ ਖਾਝਾ ਮਾਰਖਣੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਸਰੂਨ ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਲੇ ਜੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਲ ਨਲੁ ਮੇਲਿਆ ਤਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਬੁਝੀ ਬਲ ਤੇ ਰੇ ਜਾਣੇ ਦਾ ਓਥੇ ਕੀ ਮਨ ਹੀ
 ਅਤੇ ਸਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦੀਆਂ ਗੀਆ ਆਵੇਂ ਹੀ ਉਨ ਨੂੰ ਭੀ ਮਸਾ ਮਿਲਣ ਹੀ ਅਤੇ ਇਕੁ ਮਲੀਣ ਨ
 ਉਹੋ ਨਗਰ ਦਾ ਤਿਸ ਵਿਚ ਇਕੁ ਮੁਗਲ ਦੇ ਜਾ ਮੇਵੇ ਰਸਾ ਪੂਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਹੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨੂੰ
 ਭੀ ਮਿਲਣ ਹੀ ਨਲੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਕਰਣ ਹੀ ਤਬ ਮੇ ਕਹੀਆ ਭੁਲ ਜੀ ਜਿਸ ਤਰਾ ਤਸਾ ਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋ
 ਸੋਈ ਕਰਾ **ਨਾ ਬੋਲੋ ਬੁਝੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਬਿਕਣੇ ਕੀ** ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਰੂਨ ਖੁਸਦ ਹੋਏ ਕੇ ਤਰੇ ਕਿਲਕਾ ਕਸਮੀਰ ਪਲਕਾ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੜੇ ਉਹ ਜਾਂ
 ਇਏ ਕਰੋੜੀ ਕੇ ਤਲੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪੀਪਲ ਕੀ ਛਾਇਆ ਮਨੂੰ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਰ
 ਬਰ ਸਕਾਸਰੀ ਰਕਰਲੀਨਾ ਤਬ ਏਕੁ ਰੁਹੇਲ ਦੇ ਖੁਕਰ ਮਨ ਮੇਭੀਨਾ ਇਸ ਲੋਭੇ ਕੋ ਘਰ ਮੇਰਾ ਖੀ
 ਮੇਕੀ ਮੇਘਰ ਕਾ ਕਰੀਆ ਏਸੇ ਹਵਾਲੇ ਵਹੁਹ ਮਗੀ ਜੋ ਰੂਹੇ ਕਚ ਜੀ ਜੇਹੀ ਉਸ ਕੀ ਟਹਲ ਬਹੁਤਾ ਅ
 ਛੀ ਕਰੇਗਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਘਰ ਸਿਤਾ ਨਥੀਨਾ ਹੀ ਉਹ ਪਰਚੀ ਰਹੀ ਗੀਲੋ ਡੇ ਕੇ ਸਿਗਤਾਈ ਤਬ ਮੁਹ
 ਬਤ ਖਾਂ ਕਸਮੀਰੀਆ ਏਨ ਨਕ ਕੋਲੁ ਪਾਇਆ ਏਰਾ ਤਬ ਪੁਛ ਨਲਗ ਰੇ ਯਕ ਨ ਮੁਗੁ ਫਤ ਕਹ
 ਤੇਰਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੁਖ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਕਹੀਆ ਬਰਾਕੁਲਾ ਓਠ ਰੁਝੇ ਏਨੇ ਲੇ ਚਲੁ ਖਾਜੀ
 ਮੇ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਚਲੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਲਪ ਕਛੁ ਕੋ ਘਰੀਲੇ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਜੋ ਰੂਨੂੰ ਕ
 ਹਣ ਲਗਾਈ ਖੁਦਾਈ ਤਮ ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਮੈਨੇ ਇਕ ਲੋਭ ਬਰੁ ਕੇ ਸਮੁਦਰ ਆਵਹੀ ਰੀ ਜਿਤਾ ਮਕ ਹੋਸ

ਕਰੀਐ ਘਾਹਿ ਰਖੀਐ ਕੇ ਬੇਚਾ ਮਾਈਐ ਮਰੀ ਮੁਏ ਕੁਲੀਖ ਬਰਦਸਾ ਤਬ ਉਸਾ ਮੋਰ ਤਨੇਕ
 ਹਜੀ ਇਸਕੋ ਘਰ ਰਖੀਐ ਤਫੇਰ ਮੁਹ ਬਤਖ ਰੁਹੇ ਲੇਕਹੀ ਮਾਨ ਬੀਵਿਜੀ ਇਸਕਾ ਮਥਾ ਮੁਏ ਕੋਸੁ
 ਰਖ ਬਰਨਾਜਗਾ ਅਵਤਾਹੀ ਇਹੁ ਲੋਭਾ ਘਰ ਰਖ ਦੇਵੀ ਲਾਇਕ ਨਹੀਐ ਇਸਕੇ ਦੇਘੇ ਕੇ ਲੀਆਈਐ
 ਅਦਵਾਦ ਵੇਚੀਐ ਮੀਇਹ ਸਨਲੀ ਮਰ ਕਰੇ ਤਬ ਪਠਣੀ ਕਹੀ ਅਵਹੁ ਭੀਖੁ ਬਾਤਾ ਮੁਹ ਬਤਖਾ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਨੂੰ ਅਦਰਾਵਾ ਦਲੇ ਚਲੀਆ ਤਬ ਉਹਾ ਇਨਕੋ ਬੇਚ ਕਾਰਿ ਦੇਘੇ ਕੇ ਲੇ ਮੁਝੀਆ
 ਤਬ ਉਸਨੇ ਦੇਘੇ ਕੇ ਦੇਕੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਕੋ ਲੀਨਾ ਤਬ ਉਸਾ ਮਲਾਯਾ ਰਤੀ ਕਾ ਬਹੁਤ ਮਨ ਭੀਨਾ ਤ
 ਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮਲਾਯਾ ਰਖਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਿ ਹੋਈਆ ਭਾਈ ਲੋਭਾ ਹਮਰਾ ਬਹੁਤ
 ਛੁਹੀਆ ਮਗਰਾਇ ਉਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕੁਛ ਹੁਨ ਰਹੀ ਭਾਈ ਅਬ ਇਸਕੋ ਕੋਈ ਟਹਲੁ ਛੁਰਾਈਐ
 ਤਬ ਲੇਕਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਉ ਘਾਹਿ ਮੇਆਇਆ ਤਬ ਖਾਨੇ ਇਕ ਕੀ ਮੁਢਰ ਮਾਇਆ ਮਾਥਾ
 ਵੀਕੇ ਕਹੈ ਮੇਰੀਐ ਜੇਹੁ ਕਹੇ ਗੁਲਾ ਮਸੇਈ ਕਰ ਦੇਈਐ ਮਾਥਾ ਬੀਵਿਨੇ ਕਹਾ ਰੇ ਲੋਭਾ ਮੁਏ ਕੋਪਾ
 ਣੀਲੀ ਅਦੀਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਬੀਵਿ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹੈ ਸੇਈ ਅਬ ਕੀਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘੜਾ
 ਲੇਕੇ ਖੁਹੇ ਪਰਗਾਇਆ ਤਬ ਖੁਮਾਜੇ ਨੇ ਮਗੀ ਤੇ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰਾ ਮੇਗੁਲਾ ਮੁਤਹਰ ਜੋ ਕਾ ਮਕਰੋ ਮ
 ਬਸਾਰਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹੀਆ **ਸਲੋਕ** ਜਲ ਜਲ ਮੁਤੇਰਾ ਇਕ ਕਹੀਐ ਤ੍ਰਿਸਦ
 ਸੀਤਵਾਨੁ ਸਭ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਈਐ ਇਕੁ ਹਮਾਰਾ ਮੁਤਾਮ ਪੈਹੀਆਇਆ ਰੀਪ ਬਾਰਿਤ ਮਕਰਹੁ ਸ
 ਬਾਇਆ ਮੇਰੇ ਕਹੇ ਬਿਨੁ ਅਦਵਾਦੀ ਥਿਕੋ ਪਾਣੀ ਨ ਦੇਈਐ ਇਨਕੋ ਰਸ ਤਲਜਾਣੈ ਤੇਹ ਮਰਖ
 ਲੀਐ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਫਿਰਾਪ ਛੈਦੇ ਹੈ ਜਬ ਹੁਮਾ ਧੁਗਵਾ ਇਕ ਹੋ ਸੀਤ ਨ ਕੀਸੇ ਹੈ ਹਮਰਾ ਤਮਰਾ
 ਏਕ ਸਰੂਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਰੀਪ ਲਹਾਇ ਤਮ ਕੀਆ ਮਨੁ ਪਾਭਾਈ ਕਈ ਬਾਰ ਤੁਹ ਮੇਰ ਲੀਆ
 ਬਹੁ ਪੁਕਾਰ ਦਰ ਮੁਕਰਦ ਲੀਆ ਕਹਤ ਨਨਕ ਹਮ ਕਰਤ ਰਾਨਿਰੰਜਨੁ ਕੋ ਕੀਐ ਜੀਸਕਾ ਰਿਲ

ਏਪੁਰਨੇਸਮੇਗੁਲਮਨੇਕੀਏ।ਹੋਰੁਅਪਣੀਸਿਆਣਪਮੈਨਹੀਕੀਨੀ।ਉਸਕੈਰੰਗਮਹਿਹਮਰ ੨੫੪
 ਸਰੀਨੀ।ਤਖੁਅਜੇਮਥਦੇਕੀਅਰੋਬਰਹੋਇਆ।ਅਤੇਮੁਹੱਕਾਰੀਅੰਗੀਬਾਨਿਵਜੁਤੁਤੋਮੇਰ
 ਪਿਤਹੋਮੈਕਈਵਾਰਤੇਰੇਤੇਉਪਜੀਆਹਾ।ਅਤੇਕਈਵਾਰਵਿਚਸਮਾਇਆ।ਅਤੇਮੇਰਕੀਚਰ
 ਹੋਮੇਤੇਰਾਗੁਲਾਮੁਕਹੋਤਓਦਾਮੈਕਹੀਆਸਿਰਪਰਮਨਿ।ਅਤੇਤੁਤਾਮੇਰਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੋ।ਜੇਕਹੀ
 ਅਸੋਮੇਰੇਸਿਰਮਥੇਤੇਹੋ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭਾਈਖੁਆਜਾਸਰਬਜਲਸੁਕਜਾਏ।ਆ
 ਵਾਦਤੇਤਖੁਅਜੇਕਹੀਆਬਹੁਤਖੁਬਪਤਸਾਹ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਘੜਲੈਕੈਖਲੀਮੁੜ
 ਆਇਆ।ਤਬਪਠਾਣੀਕਹੀਅਰੇਲੋਰੇ।ਅਬਕਿਉਨਲੈਆਇਆ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ
 ਅਹੋਨਹੀਪਾਣੀਮੈਕਿਥੋਲੈਅਵਾ।ਤਬਪਠਾਣੀਕਹੀਅਰੇਲੋਰੇਤੁਦੁਸਰੇਖੁਹੇਤੇਗੁਰੀਲਿਆਉ
 ਹਮਰੀਪਿਆਸਉਤਾਰਿਸਭਜਾਏ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੁਸਰੇਖੁਹਕੋਚਲਿਆਤਬਵਹੁਰੀਖਾਲੀ
 ਹੀਦੇਖਿਆਅਤੇਖਲੀਘੜਲੈਕਹੀਆਇਆ।ਤਬਫੇਰਾਅਮਬਵਿਨਿਕਹੀਅਰੇਲੋਰੇਸਰੀਖੁ
 ਹਮੇਅਬਨਹੀਹੋਈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਅਮਮਬਵੀਸਭੇਖੁਹੇਸੁਰੇਪੜੇਹੋਮੈਕਿਥੋਲੈ
 ਅਵਾ।ਤਿਤਨੇਚਿਰਕੋਮੁਲਖਮੈਤੁਰੁਸੋਰੁਹਾਅਬਹੁਤਕਹਾਹਪਈ।ਪਾਣੀਸਹਰਕਾਸਰਾਮੁਕ
 ਗਇਆ।ਤਬਬੀਵੀਖੜਹੋਇਕੋਰੋਈ।ਮੈਸੀਕਹੀਖੁਦਾਇਜੇਸੀਕਰੈਨਕੋਈ।ਹਮਸਭਹੀ
 ਪਿਆਸੇਹੁਣਮੁਏ।ਕੀਅਕਰੀਮੇਹੁਣਸਭਮਰਕੈਖਾਕਹੁਏ।ਤਬਏਨੋਹਾਸਮੈਪੀਟਣਲਾ
 ਗੀ।ਅਪਣੈਮਨਮਾਹਿਸੜਕਰਿਹੋਗਈਹੋਦਗੀ।ਗੁਰੂਨਨਕਕੇਤਾਈਸੋਗਾਇਤਾਕਛੁਨਾ
 ਹੀਵਹੁਸਮਮੈਏਕਜੈਸੇਹੋਰਹਾਈ।ਸਰੀਪਠਾਣਏਕਠੇਹੋਇਕਰਰੁਏ।ਹਮਸਭਮਰਖਥਏਕ
 ਠੇਹੁਏ।ਤਬਏਕਪਠਾਣਨੈਗੁਰੂਨਨਕਕਉਦੇਖਿਆਏਕਕਲਰੇਬੈਰਾਧੋਖਿਆਬਹੁਤਾਮ
 ਲਾਮਸਤਖੁਬਮਤਵਾਰਾ।ਤਿਸਕਕੋਉਪਵੈਨਹੀਪਾਰਾ।ਤਬਮੁਹਬਤਖਾਉਸਬਹੁਖਕੋਕ

ਹੀਅਵਹਿਗੁਲਮੁਹਮਰਤੈਕਬੀਨਹੀਦੇਖਿਆਂ। ਤਬਕਾਦਰਖਕਹੀਆਖੁਬਅਹਮਸਲਾਤੇ
 ਫਕੀਰਾ। ਹਮਰਤਰਕਰਸੁਬਤਨੀਰਾ। ਆਹਕੁਸਾਲਬੈਰਹੈਤੇਰੇ। ਇਕਸੈਪੈਰੁਪੁਜੀਮੇਝਬਸਹੈ

ਗੋਸਟਿਮਹਾਬਤਖਲਲੋਈਆਦਰਾਬਦਬਿਚ। ਤਬਮੁਹਬਤਖਾਨੇਕਹੀਆਮਰੇਲੋਤੇਹ
 ਮਰੇਤ੍ਰਿਦਲਗੀਰਨਹੀਆਦਲਗੀਰਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਜੇਮੇਰੇਖੁਦਾਇਕੈਮੁਰੀ

ਦਹੈ ਤਤੁ ਸਾਧਕੁ ਦਇਰਾ ਜੀ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਭਰੀ ਦੇਵੈਗਾ ਅਰ ਇਹ ਕੀ ਮੁਛ ਡੋਰੋਗਾ ॥ ਮ
 ਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਕੀ ਮੁਕਰੋਗੇ ॥ ਤਦ ਪਾਣੀ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਮੁਛ ਡੋਰੋਗੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੋਗੇ ॥
 ਤਬ ਸੁਖ ਲੇਹੋਗੇ ॥ ਤਬ ਉਨ ਮਹਾਤਮਾ ਅਭਿਰਕੋ ਕਹਾਈ ਹਮਾਰਾ ਗੁਲਾ ਮੁਖਿ ਭਿਕਰਤਾ
 ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ॥ ਅਤੇ ਧਰਮ ਕਾਰਿ ਅੰਕਰਤ ਬਸੁ ਪੂਰੇਵੈਗਾ ॥ ਤਬ ਜਿਤਨੇ ਸਿਧਾ ਦੇਵਾ ਮਲਮੁ
 ਲ ਕਾਜੀ ਮੇਲੀਏ ਸੋ ਉਨਨੇ ਮਤਾ ਕੀ ਆ ਕਰਿ ਕੈ ਇਕਤ ਹੋਇਕੈ ॥ ਆਏ ਕੁਈ ਜਾਨੁ ਬਚਦੀ ਭਲੀ
 ਕੇ ਮਰਦੇ ਭਲੇ ॥ ਸੋਏ ਸੇਏ ਮੁਰੀ ਦਹੋਈ ॥ ਮੇ ਅਤੇ ਜੋ ਕਹੈ ਸੋ ਮਨੀ ॥ ਮੇ ॥ ਤੇ ਤਦ ਪਾਣੀ ਉਨ ਦੇ ਪਾਣੀ
 ਨੂੰ ਸਵਾਪ ਹਰਹੋਇ ॥ ਆਸੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਰਸਿਹ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਏ ॥ ਨਹੀਤਾ ਇਕਾ ਮ
 ਗੇਏ ਬਰੋਜ ਖਾਣਾ ॥ ਅਤੇ ਮਨੁਖ ਆਏ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲੈਣਾ ਚੀਜ ਵਸਤ ਪੋਹ ਲੈਣੀ ॥ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵੇਚ
 ਲੈਣਾ ਨਹੀ ਮੁਰਸੁਟ ਦੇ ਮਾਹੇ ਖਾਇ ਲੈਣਾ ॥ ਮੇ ਸਾਮੁਲ ਖਥਾ ॥ ਤਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਇਨ ਲਾਮੁਰੀ ਦ
 ਹੋਏ ॥ ਸਵਲਾਖ ਮੁਲਾਣ ਕਾਜੀ ਰਵਾਈ ਸਭ ਰਲ ਕੈ ਦਰ ਤੇ ਹੀ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਆਏ ॥ ਇਕ ਰੁਹੇਲੇ
 ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਾਹੀ ਅਜੋ ਮੇਰੁ ਖਾਹ ਲੈਣਾ ਮੇਰੇ ਹਥ ਅਵੈ ਤਾ ਕੁਛ ਕਪਾਣੀ ਕਾਹੀ ਥਾਉ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਗੁ
 ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਜਰ ਆਉਣ ਤੇ ਗਹਿ ਗਏ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਖੂਜੇ ਮਸਤ ਚੋਰ ਮਾਰੀ ਖਿਠੀ ਹੋਇ
 ਆਹੇ ॥ ਅਤੇ ਤਦ ਵੀ ਦਾਰੂ ਦੇਹਾ ਆਹ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਕੈ ਹੀ ਧਿਆਨ ਜੁੜਿ ਜਾ
 ਵੈ ॥ ਮੇ ਸਾਰੂ ਪਧਰਨ ਕੀ ਆ ॥ ਤਾਉ ਹੁ ਮੁਲਾ ਮੁਲਾਣੇ ਸਭ ਚਰਨੀ ਅੰਣ ਲਗੇ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ
 ਸਭ ਨਦੇ ਵਿਚ ਸਰਦਾਰ ਮੁਲਾ ਆਹਾ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਸਲਾਮ ਕਰ ਕੈ ਬੈਠ ਗਏ ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਲਾ ਭੁਲ
 ਹੀ ਆਹਾ ॥ ਨਲੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਦਕਾ ਜਿੰਦ ਨਕਾ ਵਿਚ ਆਰਹੀ ਸੀ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਸਦਕਾ ਭੀ ਮੁਰੀ ਦਹੋਇ
 ਸੇ ॥ ਤਾਉ ਹੁ ਮੀਆ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਲਾਣ ਚਰਣੀ ਡਿਗ ਪਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਖੂਸੀ ਦੇ ਘਾਟ ਹੋ
 ਏ ॥ ਤਬ ਚਨੁ ਬੋਲੇ ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਸਿਵ ਕੀ ਮੁਰਦ ਖੁਦਾਇ ਪਕਤੈ ਪਵੈ ॥ ਮਿਹਰੀ ਸਿਦਕ ਕਮਾਵੈ ਸੋ

ਖੁਦਾਇਕੋਰੁਵੈ॥ ਅਵਰਮਰਤੇਸਭਏਖੜਖੜੁਗ॥ ਖੁਦਾਇਪਾਕਸਰਹੁਤੇਰਹਿ॥ ਅਦੁਗਾਸਿਮੁਲਾ
 ਜੋਮਨਕੋਹਿਤਕਾਰਿਖੁਦਾਇਕੋਸੋਧੈ॥ ਵਹੁਆਪੁਪਛਾਣੈਹੋਰਮਰਸੀਸਰੁਪੋਖੈ॥ ਕਾਜੀਸੋਜੋਕਾਇਅ
 ਕਥਿਸੋਧੈ॥ ਖੁਦਾਇਕੋਦਰਗਾਹਵਹੁਸਿਫਤੀਪਾਂਵੈ॥ ਅਰਿਕਾਜੀਮੁਲਾਉਹਾਨਹੀਜਵੈ॥ ਹਮਭੀਉਸ
 ਕੋਦਰਸਨੁਕਚਨਾਫਿਰਤੇ॥ ਅੰਠਪਹਗਨਿਰਜਨੁਨਿਰਕਾਰਕਾਭਰਕਰਤੇ॥ ਜਿਸੁਮਨਸਨੈਉਹ
 ਬਿਸਰਾਇਆ॥ ਤਿਸਹੀਕੋਮਾਇਆਨੈਬਹੁਰੁਗਮਾਇਆ॥ ਉਸਪਾਂਥਖੁਦਾਇਕੀਜੋਸਰਨੀਅੰ
 ਵੈ॥ ਤਿਸਕੋਕਲੁਨਬਹੁਸਿਤਵੈ॥ ਰੋਜਾਇਹੀਜੋਰਹਮਹੀਰਹਣਾ॥ ਖੁਦਾਇਪਾਕਕੀਰਾਖਹੁਸਰਣ
 ਨਿਮਝੁਉਹੀਜੋਨਿਮਕਬਹੁਤਹੋਵੈ॥ ਹਲਲਾਇਹੀਜੋਆਪਾਮਲੁਖੋਵੈ॥ ਹਕਹਲਲੁਹਰਾਮਪਛਾ
 ਣਕੋਖਾਣਾ॥ ਇਨਤੀਨੈਵਿਚਾਰਿਕਾਰਿਖਾਣਾ॥ ਨਨਕਗੁਲਾਮੁਉਸੀਕੀਪਕੜੀਓਟਾ॥ ਸਰਬਮੇਰ
 ਮਤਾਸਰਬਮੇਉਸਕੀਜੋਤਾ॥ ਰਹਤਗਮਸਭਖੁਦਾਇਨੇਮਾਨੀਆ॥ ਤਿਸਕਾਮਰਮੁਤਿਨਸਿਤੋਜ
 ਨੀਆ॥ ਕਹੁਨਨਕਗਮਤਿਸਹੀਪਾਕਕੇਬੰਦੇ॥ ਸਿਤਜਨਹੋਰਸਭਹੀਦਪਲੀਦੇ॥ ਤਬਾਜਿਤਨੀਮੁ
 ਸਲਮਾਨੀਅਹੀਸਭਹਾਥੀਬੀਧਖੜੋਹੋਏ॥ ਅਤੇਕਹਣਲਗੇਗੀਬਾਨਿਵਾਜਾਅਸੀਤੇਰੇਗੁਲਾਮੁ
 ਹੈ॥ ਹੁਇਜੋਤਮਰੇਰਿਦੇਅਵਤਹੀਸੋਕਰੇ॥ ਭਵੈਈਹਾਰਹੋਰੁਵੈਜਹਾਤਮਾਰੀਖੁਸੀਅਵੈਤਹਜਾ
 ਹੋ॥ ਨਹੀਤੋਈਹਾਹੀਜਾਗਾਇਕਤਮਰੇਤਾਈਬਣਾਇਦੇਤੇਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਸੁਣ
 ਮੁਹਬਤਖਹਮਕੋਜੇਤਾਮੁਲਤੈਖਰਾਚੇਅਹੈਸੋਹਮਾਰੀਸਿਕੋਲੋਲੈਦੇਤੇਹੈ॥ ਤਾਮੁਹਬਤਖਾਂਕਾਰੀ
 ਆਮਿਹਰਵਨਮਾਲਸਭਤੇਰਾਹੈਸੋਮਾਨਸਤੇਰੇਮੁਰੀਦਹੈਜਿਉਜਾਣੋਹਮਸਹਦਤਕਰਵੈਖੁਦਾ
 ਇਤੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਖੁਦਾਇਕਨਮੁਲਿਅੰਕਰੇਅਰੁਰਹਮਕਾਰੀਅਕਰੇਖੁਦਾ
 ਇਕਾ॥ ਕੀਸੀਕਉਪਕਾੜੀਅਨਕਰੇਅਤੇਇਕਮਸੀਤਰਖੋ॥ ਇਕਠਕੁਰਦੁਅਚਾਕਰਵਾਵੈ॥ ਯੋ
 ਵਾਅਵੈਸੋਧਰਮਸਲਾਰਖੀਐ॥ ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਹੈਸੋਮਸੀਤਵਿਚਰਖੀਐ॥ ਅਤੇਦੁਹਾਦੀ

ਸੇਵਾ ਨਿਹਗਰਬੁਹੋਇਕੋਕਰੋਗੋਤਦੁਦਾਇਤਮਾਰੇਪਰਬਹੁਤਮਿਹਰਵਨੁਹੋਵੈਗਾਅਤੇਸਰ
 ਰਾਚੁਕਰੇਗਾ। ਤਾਮੀਏਬ੍ਰਹਮਖਾਂਕਾਹੀਆਖੁਦਾਇਬੀਦਾਇਨਚਾਰਗੁਲਾਮੁਕੇਰਹੀਮੇਜਾਗਾਬਣਾ
 ਏਦੇਤਹੋ। ਅਤੇਪੁਦਾਇਬੀਦਹਮਰਾਭਲਾਕਿਉਕਾਰਿਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕਕਾਹੀ
 ਮਾ। **ਸਲੋਕ**। ਪਕੁਖੁਦਾਇਮੋਰਬੀਦੇਸਰਬੁਣੇ। ਹਮੇਗਲਤਫਿਰੋਦਵੈਮੇਮੋਹਮਗਾਨੀਮੇਫਿਰੋ
 ਝਲੁਣੇ। ਮਿਹਰੋਜਾਨੀਮਕਮਸਿਤਹਕਹਲਾਉਕਰਾਣਾ। ਪਕੁਖੁਦਾਇਮੋਰਸਰਬੁਣੇਬਦਕਰੋ
 ਦੁਨੀਆਕੈਸੇਤਨਾ। ਜੀਨਨੈਏਕਮੁਰਸਦਕਾਮਰਪਛਾਨੀਆ। ਤਿਸਨੈਰਿਸਤਦੋਜਕਕਉਨਹੀ
 ਮਾਨੀਆ। ਵਹੁਅਨਹਲਹੋਨਿਰਦਵੈਮੇਫਿਰਤੇ। ਧਰਤਪਤਲਚੇਦਮਰਸੂਰਜਵਹੁਉਨਸਿਉਹੋਤ
 ਰਤੇ। ਵਹੁਸਦਾਮਸਤਖੀਵੈਮਤਵਰੈ। ਉਨਪੁਰਕੁਰਾਨਕਤੇਬਸਭੀਵਾਰਤਰੈ। ਵਹੁਕੁਰਾਨਕਤੇਬਹੁ
 ਹੋਇਗਏਪਚਾ। ਤਿਸਨਿਰੋਜਨੁਪੁਰਖਕਉਨਨੈਪਾਇਆਪਾਹਾ। ਵਸਦੀਨੀਦਿਆਕਰੋਪਉਨਕੋ
 ਨਹੀ। ਉਹੁਫਿਰਤੇਸਰਤੇਬੇਪਰਵਾਹੀ। ਉਨਕੋਸਰਸਮਨਾਇਕਹੋਇਆ। ਵਸਰਕੀਉਨਮੇਤਲਬ
 ਨਹੋਇਆ। ਵਹੁਸਿਜਦਾਪਕੁਕੋਕਰਤੇਬਹੁਤੇਸੋਤੇ। ਮੋਰਸਭੀਹਰਮਕੋਲਗੋਫਿਰਪਹੇਗੋਗਤੇ।
 ਪਚਿਜਾਗੀਉਨਕੋਦਰਪੁਰਖਜੇਰਖਵਰੇ। ਨਹੀਪਵਤਿਉਹਪਰਬ੍ਰਹਮਕਪਚੋ। ਇਕਹਕਕੀਬੀਰ
 ਬੀਮੇਬਪਰਵਦਗਾਰ। ਉਸਪਰਵਦਗਾਰਕੀਮਸਿਲਤਕਕੋਨਪਵੈਪਚਾ। ਹਮਨੈਏਕਮੁਰਸਦਕੋ
 ਜਾਨੀਆ। ਚਾਰਪਜਿਕਾਸਰਭਰਮਮਿਦਾਨੀਆ। ਵਹੁਚਾਰਪਜਿਕਉਹਨਹੀਫਿਰਾ। ਉਹਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇਮੋਰਕੋਉਸਿਤਹੋਚੇਰਾ। ਹੋਰਦੇਖਤਮਰਤੇਝੁਗਾ। ਪਹੁਚੇਨਹੀਪਕੁਖੁਦਾਇਕੋਹਜੁਗਾ। ਵਹੁ
 ਜਵੈਇਉਜੋਜਨੈਪਕੁਖੁਦਾਇ। ਉਸਕੇਤਰਕਰਸਰਮਹਿਏਕੁਖੁਦਾਇਬਖਨੀ। ਹਮਨੇਵਹੁਸਰਬ
 ਹਨਕੇਚਰਨਪਖਰੇ। ਤਿਸਕਰਮੋਰਸਭੀਸਿਰੀਮੇਲੀਕਰਤਰਨੇਤਰੇ। ਵਹੁਪਕੁਖੁਦਾਇਸਰਤੇ
 ਹੋਵਰਾ। ਮੋਰਰਝੇਰਸੁਲਊਰੇਮਰਤੇਹੋਝੁਗਾ। ਕਹੁਨਨਕਹਮਏਕਖੁਦਾਇਕਾਰਸਲੀਨਾ। ਤਿਸਕ

ਰਹਮਤ ਮਨਤ ਨੁਭੀਨਾ ॥ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਖਾਚਰਨ ਉਪਗਤਿ ਗਧਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਹੀਆਂ ਸੁ
 ਮਾਪੀਰ ਮੈ ਤੇਰਾ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ॥ ਅਬ ਹਮੇ ਜਲਦੀ ਜੋ ਦਿਲਗੀਰ ਬਹੁਤ ਹੋਇਗਾ ॥ ਜੋ ਹਮਰੀ ਜਿੰਦ
 ਗੀ ਹੋ ਕੋਈ ਦਮੁਤਰਾ ॥ ਅਰੁ ਹਮਨੈ ਤੁਮਹੋ ਸਾਥ ਮਸਲਤ ਬੀਕਰਨੀ ਹੋ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ
 ਅਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮੁਖ ਤੂ ਪਿਛੈ ਭੀ ਭਲਾ ਹੀਆ ॥ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮੁਖਾ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਪਿਛਲਾ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣਦੇ ਘਰੀਆ ॥ ਪਰ ਤੁਮ ਦੁਮਾਸੁ ਦੂਜੇ ਤੀਜੇ ਦੇ ਵਸ ਮੇ ਪੀਆ ਕਰੀ ॥ ਤਬ ਤੂੰ ਦੇ ਕਫ ਕੀਰ ਸੀ
 ਨੀਆ ਸੀ ਕਾਪਰੋ ਹਤ ਹੋਤਾ ਬਾ ॥ ਵਹੁ ਫਕੀਰ ਬਰਾਮਹੀ ਰੁਥਾ ॥ ਉਸ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹਤਾ ਬਾ ॥ ਉਸ ਕੇ ਕਾਮ ਕਾ
 ਜਕਾ ਤੇ ਮਖਾਤੀਆ ਹੀਆ ॥ ਤਬ ਤੂੰ ਏਉ ਨਮਾਇਆ ਦੀਪੁ ਸੀ ਦੀਨੀ ਸਾਰੀ ॥ ਤਬ ਤੂੰ ਖਹੈ ਖਰ
 ਚੇ ਬਿਲਲਾਵੈ ॥ ਉਸ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖੁ ਕਠਰਨ ਰਾਖੈ ॥ ਤਬ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਕਾਮਨੁ ਖਨੈ ਗਲੀ ਦੀਨੀ ॥
 ਤੈਵਹੁ ਗਲੀਆ ਆਦਰ ਖਲੀਨੀ ॥ ਤੈਸਾ ਪਾਇ ਕਾਰੇ ਵਹੁ ਮਨੁ ਖਾਇ ਕਲ ਦੇਖਿਆ ॥ ਤਬ ਤੈ ਪੀ
 ਤ ਕਰੀ ਉਸ ਕਾ ਸਚੁ ਪੇਖਿਆ ॥ ਤਬ ਤੈ ਉਸ ਕੋ ਬਨ ਮੈ ਪਰਚਾਇ ਸਿਰ ਕਰਲੀਨਾ ॥ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਨ
 ਜਰ ਔਰ ਬਲਿ ਦੇਖੀ ਤੈ ਖਡਾ ਮਾਰੁ ਦਾਪੜ ਕੀਨਾ ॥ ਤਬ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਪਾਪੁ ਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਦੂਸਰੇ ਦੇ
 ਨ ਵਹੁ ਮਹਿਤ ਕੇ ਦਰਗਾਇਆ ॥ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਰ ਮਧ ਪੀਕੈ ਮਤ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਬ ਤੇਰੇ ਮੁ
 ਖਸੋ ਖੁਸਬੋਈਆਈ ॥ ਤਬ ਉਸਨੈ ਤੂੰ ਹੁਕਮੀ ਕਲਾਮ ਵਗਾਈ ॥ ਜਾਹਿਰੇ ਮਲੇਛ ਮੁਝ ਪਾਸੋਂ ਹਟ
 ਦੁਹਾ ਮਿਲਤ ਹੋਇਕੈ ਮਲੇਛ ਜਗਮੇ ਪੂਰਾ ॥ ਤੈਨੇ ਵਡੀ ਹਤਿਆ ਪੈ ਕੀਨੀ ॥ ਤਿਸੁ ਤੇ ਮੇਰਾ ਅਬ ਮਨ
 ਨਹੀ ਭੀਨਾ ॥ ਤਬ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਖਾ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕੀ ਕਰਮਿ ਨਤ ਦਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਮਹਿਤ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
 ਬਖਸੈ ਮੈ ਤੁਮਹੋ ਦਰਕ ਭਖਾਰੀ ॥ ਤਾਉ ਸਹਾਰਿ ਨਰਾਇਣ ਸਾਧਨੈ ਇਉ ਕਹੀਆ ਭਾਈ ॥ ਅਬ ਸ੍ਰਾ
 ਪੁਰਤ ਤਾਨਹੀ ॥ ਕਲਜੁਗ ਘੋਰ ਵੇਖੇ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਉਧਰ ਸੀ ਪਰ ਜਟਾ ਘਰਹੋ ਸੀ ਤਦ ਤੇਰਾ ਨਉ
 ਲਾਲ ਦਾ ਸੁਹੇ ਸੀ ਤਉ ਧਰਾਸੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਹੁਣ ਕਹੇਤ ਉਧਰ ਨਹੀ ਹੋਣਾ ॥ ਅਜੇ ਤੈਨੂੰ ਬੀਸ ਜਨਮਿ

ਤਰਕਦੇਘਰਿਹੋਨਗੇ॥ ਅਤੇਭਾਈਤ੍ਰਿਚਪਕਰਕੈਜਲਪ੍ਰਵਾਹਲੈਲੀਨਾ॥ ਤਬਤੇਰਨਉਸਿਸਿ
 ਗਰਹੋਤਾਥਾ॥ ਤਬਤੇਰੀਮਤਕਾਨਉਜਾਤ੍ਰੇ॥ ਅਤੇਤੇਰੇਪਿਤਕਾਨਉਜੈਭਾਨਹੋਤਾਥਾ॥ ਪਰਵਹੁ
 ਨਿਰਘਨੁਸੇਤੇਰੇਜਨਮਤੇਹੀਮਰਗਏਥੇ॥ ਤਬਤ੍ਰਿਮਲੇਛਾਘਰਿਜਨਮਿ॥ ਮਾਪਹਲੇਹੀਲਿਟੇਰ
 ਖਦੇਜਨਮਿ॥ ਮਾਪਛੇਨੂੰਨਲਖਦੇਜਨਮਿ॥ ਮਾਪਛੇਮਲੀਅਮਾਮਖਦੇਜਨਮਿ॥ ਮਾਚਿ
 ਥੇਰੀਗੀਲਖਦੇਪਜਿਵੈਦਿਤੇਖਦੇਛੇਵੇਸਮੀਖਦੇਸਤਵੇਹੁਜਰੇਖਾਪਰਗਈ॥ ਅਜੁਤੀਕਰੁਪਾ
 ਪੀ॥ ਮਾਹੀਘਰਿਹੋਵਾਰਹੀਮਾਹੀ॥ ਅਤੇਕਰਤਾਰਹੁਤਤੇਰੇਉਪਰਮਿਹਰਵਾਨੁਹੋਇਅਚੀ॥ ਅਤੇ
 ਈਬ੍ਰਹਮੁਖਹੁਤਤ੍ਰਿਮਲੀਖਦਾਬੇਟਹੀ॥ ਅਤੇਗਮਜਨਖਦਾਪੋਤਹੀ॥ ਭਾਈਖੁਟਾਇਦੇਪਾਸੇ
 ਵਲੋਭੁਲਿਆਰਸਤਲੁਚਲੇਜਾਈਦਹੀ॥ ਪਰੇਨਰਕਤੇਨਰਕਨੂੰਚਲੇਜਾਈਤਹੀ॥ ਤਾਬ੍ਰਹਮੁਖ
 ਕਹਿਅਜੀਕਿਤਨੇਜਨਮੁਮੇਰੇਹੋਰਗਦੇਹੀਨਿ॥ ਅਤੇਮੈਕਦਉਪਰਸੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਸੀ
 ਕਹਿਅਮੀਅਬ੍ਰਹਮਖਹੁਤਤੇਰੇਬਾਰਜਨਮਹੋਰਗਦੇਹੀਨਿ॥ ਅਤੇਤੇਰੇਉਪਰਨੇਵਿਚਚਾਰ
 ਸੈਵਰਹੋਰਗਹੀਅਹੀ॥ ਅਤੇਫੇਰਤੈਨੂੰਗੁਰਮੁਖਿਕਿਸਾਪੁਓਦਾਸੀਹੋਸੀ॥ ਤਿਸਨਲਤ੍ਰਿਧਰ
 ਸੀ॥ ਭਾਈਤੈਇਤਨੇਜਨਮਨਰਾਇਨਦੇਸ੍ਵਪੁਤੇਪਏ॥ ਅਤੇਹੁਤਤ੍ਰਿਪਛਿਤਉਨਹੀਪਿਛਲਿ
 ਆਐਗੁਣਨੂੰ॥ ਅਤੇਹੁਣਜੇਹੜੇਜਨਮਭੋਗਸੀਸੋਸੁਖਲੇਭੋਗਸੀ॥ ਅਤੇਭਾਈਇਹੁਸੀਤ
 ਦੇਸ੍ਵਪਤੇਅਤੇਮਦਵਿਚਖੀਵੈਹੋਇਕੈਮਨੁਖਮਾਰੀਆ॥ ਨਲੇਉਸਬੈਸਨੂੰਨੂੰਅਗੇਮਲੁਮਨ
 ਹੀਸੀਜੋਮਦਮਾਸਖਦਹੀ॥ ਫੇਰਉਸਦਿਨਤੇਰੇਪਾਸਤੇਮੁਸਕਾਮਾਏ॥ ਮਾਸੋਭਾਈਉਸਵਾਂ
 ਸਤੇਤੈਅਠਜਨਮਭੋਗੇ॥ ਅਤੇਹੋਰਬਾਰਜਨਮੁਤੇਰੇਰਗਦੇਹੀਨਾ॥ ਸੋਭੀਹੁਣਭੋਗਸੀ॥ ਅਤੇਫੇਰ
 ਉਪਰਸੀ॥ ਅਤੇਹੁਣਭੀਤੇਰੇਵਿਚਨਿਮਕਬਹੁਤਹੋਸੀ॥ ਅਤੇਤੇਰੇਵਿਚਜੀਰਦਭੀਬਡੀਹੋਸੀ॥
 ਅਤੇਤ੍ਰਿਹੁਣਸੀਤਸਾਧਦੀਵਹਲਕਰਸੀ॥ ਅਤੇਤੇਰੇਘਰਦੇਪਾਸਤ੍ਰਿਖਾਤਇਕਹੋਉਸਦਨਉ

ਅਸਾਰ ਮੁਹਿਤਿ ਸਨੁ ਭੀ ਸਾਦਿ ਮਾਚਹੀ ਮੋਤਾ ਬਹੁ ਮੁਖ ਕਹੀ ਅਜੀ ਅਬਹ ਮਕੋ ਮਾਥਿ
 ਦੀਜੈ ਬਲੇ ਬਲੀ ਮਾਹਮਾਰੇ ਪਾਸੇ ਹੋਨਿ ਤੁਮ ਕੋਤ ਹਮਾਰੇ ਵਸਤੇ ਖੁਦਾਇਲਿ ਮਾਇ ਮਾਹੇ
 ਮਰਹਮਤੀ ਮਵਤੇ ਹੋ ਅਸਨੰਦ ਕੋਰੀ ਬੁਲਾਇਲਿ ਮਵਤੇ ਹੋ ਵਹੁਤਿ ਪਦਤਮ ਚਕਮੀ ਵਹੋ
 ਤਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਤੁ ਸਾਉ ਸੇਵੇ ਸਿਰ ਕਰ ਕੈ ਸਰਬ ਸਾਰ ਅਦਰਾ ਪੁਰਖੁ ਦਇਯੀ ਗੁਰਮੁਖ
 ਦਸਿ ਤੋ ਕੋ ਮਨੇ ਗਾਜਾ ਤੇ ਤਾਫੇਰ ਉਧਰੇਗਾ ਤਬ ਮਾਬਜਲ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਯਾਦ ਕਰੀ ਮਾ
 ਤਬ ਵਹੁਤ ਬਹੁ ਮਵਕੀ ਮੁਰਤ ਹੋਇ ਕਰੀ ਮਾਇਖਾਵਿ ਮਾ ਅਤੇ ਹਾਬਜੇ ਤਿਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ ਮਾ
 ਪੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹਮਾਰੇ ਤੁਮ ਮੈ ਮੇਲੁ ਰਹੀ ਨਹੀ ਰਈ ਤੁਮ ਕੋ ਗੁਰਨੇ ਮੇਸੀ ਮਤ ਸਿਖ
 ਲਈ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਤੁਮ ਨੇ ਧਿਆਇਆ ਤਿਸ ਕਰਨਾ ਮੁਰਤ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਇਆ ਤ੍ਰਿ
 ਪੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਲਖ ਸਰੂਪਾ ਤੇ ਮੁਝ ਪਾਪੀ ਕੋ ਰਖ ਜਾਓਗਨੇ ਮੀਧ ਕਾਰ ਤੇ ਕੂਪਾ ਮੇਤੇ ਰੀਉ ਪਾ
 ਕਉ ਨ ਬਖਸੋ ਤ੍ਰਿਗੁਰ ਪਾਰ ਬਹੁ ਮੁਖ ਮੇਸੁਰ ਮੈ ਕੇਤੇ ਕੁਰਨ ਤੇ ਰੇਜਨੋ ਤ੍ਰਿਹੋ ਅਚਰਜ ਗਹ
 ਰਗੀ ਕ੍ਰੀਗੁ ਤੇ ਰੇਪੇ ਮੇਤਿ ਰੇਦਰਸਨੁ ਤੇ ਕਰਨੇ ਨਹੀ ਪੀਗੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਤ੍ਰਿਵਜੀ ਰਕਹ
 ਵੀ ਮੇਤੇ ਰੀਉ ਪਾ ਮੇਤ ਕਰ ਗਵਾ ਮੁਨਜਨਾ ਸਿਧ ਸਾਧ ਕਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਵੈ ਮੇਤੇ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾ
 ਮੀਬੰਦਾ ਏਕ ਦਰਸਨ ਤੇ ਰੇਕੀ ਅਸਹੋ ਹੋਰੁ ਛੋਡੀ ਅਸਭ ਪੀਧਾ ਤਬ ਜਲ ਦਾਰ ਜਾਜੋ
 ਬਰਣ ਤਿਸਨੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥਾ ਦੇਵੀ ਮਾ ਅਰੁ ਬਹੁਤਾ ਅਪਿਨੀ ਗੀਕਿਤੀ
 ਜੋ ਮੇਤੁ ਸਾਡਾ ਗੁਲਾ ਮੁਹਿਤ ਮਰੁ ਮੇਰੀ ਰਾਖੀ ਅਕਰਨੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਖੁਵ ਜੈ ਦੇਸਾ ਪਲਿ
 ਏਨਾ ਮਤੇ ਬਹੁਤਾ ਰੀਪ ਚੀਨੀ ਅੰਗਨ ਲਮੇਲਿ ਮਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹੀ ਮਾ
 ਲੋਕਾ ਪੀਨ ਜਲੀ ਪੀਨ ਵਰਣੀ ਪੀਨ ਨਰਾਇਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਕੀ ਮਤੇ ਰੀ ਸੋਭਾ ਅਤਿ ਕਰ
 ਤੇ ਕੇਤਕ ਮੇਬਰਣ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਇਤੇ ਅਸੁਧ ਤਾਨ ਸੁਹੋਤੀ ਉਤਮ ਪਦ ਮਿਲ ਪਨਾ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ

ਕਾਰਿ ਪਾਪੁ ਸਭ ਬਿਨ ਸਹੈ ॥ ਮਾਸ ਰੋਹ ਉਪਵੈ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ਤੇਰੇ ਦਰ ਮੰਤ੍ਰਿ ਸਰਬ ਸਿਧ ਹੋਇ ਪਾਵੈ ॥
 ਨਰ ਪਦ ਪਦਾਰਥੀ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾ ਪਤਿ ਕੇ ਸ੍ਰਵ ਦਰਸਨੁ ਪਵੈ ਪ੍ਰਮਾਦ ਸਨਰਨੀ ॥ ਅਬ ਮੁਹ ਬਤ
 ਖੌਜ ਲੁਦੀ ਜੀ ॥ ਮੇਸਿਤ ਬਾ ॥ ਯਹ ਪਾ ਮਾਸਿ ਦੁਖ ਮਰਿਤ ਤੇ ॥ ਅਬ ਹਮਰਾ ਇਹ ਦਾਸ ਹੁ ॥ ਮਾ ॥
 ਇਸ ਕੋ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੇ ॥ ਅਬੀ ਹੀ ਧਰਾ ॥ ਇਸ ਮੁਹ ਬਤ ਖੌਜ ਤਰਨ ਸੁਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਯਹ ਫਲੁ ਪੁਨੰ
 ਕੇਰ ਸੀਨਰੀ ॥ ਨਨਕ ਸਿਤ ਨਕ ਚੇਰਾ ਤੁ ਮਕੋ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਮਾ ਦੇ ਸੁਦੀ ਜੈ ॥ ਅਬ ਇਸਿ ਜਲੀ ॥ ਤਬ
 ਖੁਜੇ ਕਹੀ ॥ ਮਾ ਜੀ ॥ ਅਬ ਜਲੁ ਇਨ ਕੋ ਦੇਤ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਤੁ ਸਾਖ ਸਮਨ ਕਰਣਾ ॥ ਤਬ ਖੁਵਾਜਾ
 ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਹਿ ਕੋਤ ਲਗਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮੁਖਾ ਮੁਲਾਣਾ ॥ ਮਾਸ ਰਾਮਾ ਵਿਖਾਣ ਨੂੰ ਰੋਬਰੋ
 ਲਿ ॥ ਮਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਸੁਣਈ ॥ ਮਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
 ਚੇਦ ਕੇ ਡੇਰੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਮਾਸ ਰਾਮੁ ਕੋ ॥ ਮਵਤ ਦੇਖਿਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥
 ਮਾਉ ਭਾਈ ॥ ਮਾਸ ਰਾਮ ਰਜੀ ਹੋ ॥ ਤਾਉ ਸਨੇ ਚਰਨਾ ਅਗੇ ॥ ਮਾਣ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਉ ਭਾਈ ॥ ਮਾਸ ਰਾਮ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਾ ਮਵੈ ॥ ਮਾਉ ਭਾਈ ॥ ਮਾਸ ਰਾਮ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀ
 ਉਡੀਕ ਦੇ ਸੇ ਸੋਹੁ ਵਿਕਰਤਾਰ ਤੈਨੂੰ ਲਿਆਇ ॥ ਮਾਉ ਭਾਈ ॥ ਮਾਸ ਰਾਮ ਇਹੁ ਸਿਗਾਡਿ
 ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਇਨ ਦੀ ਸਾਰ ਕਛੁ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਇਹੁ ਬੁਰੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਹੀ ਲਗੇ
 ਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤ੍ਰਿਸਨੁ ਕੁਝ ਸਿਧਾਣ ਦਾ ਭੁਗਿਐ ॥ ਤਾ ਮਾਸ ਰਾਮ ਕਹੀ ॥ ਮਾਹੀ ਬੁਨਿਵਾਜੁ ਮੇਡੇ
 ਕੁਝ ਮਾਪੁ ਕੋ ਸਿਧਾਣ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਡੇ ਤੁ ਮਾਰਕ ਮਾਇ ਹੋ ਵਿਖਾਣਾ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮੁਏ
 ਬਹੁ ਪਕੜਵੈ ਤੋ ਸਮਝੇ ਨਾ ਤਰਾਇ ਉਤਨ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਮਾਉ ਭਾਈ ਤ੍ਰਿਵ
 ਹੀ ਹੋਨਾ ॥ ਜੋ ਤ੍ਰਿਰਾਜ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਫੁਲਾ ਲਿਆਵਤਾ ਹੋਤਾ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁ ਮਾਰੇ ਪਰਬਹੁਤ
 ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤੁਏ ਕੋ ਇਕੁ ਦਿਨੁ ਕਾ ਮਕਾਹੀ ॥ ਮਾਯੋ ਜਾ ਰੀ ਤ੍ਰਿਰਾਵੀ ਕਵਲਾਵ

ਤੀਕੋ ਅੰਦਰ ਵੀਸੀ ਗੋਲੀ ਕੋ ਕਹਿ ਕੇ ਫੁਲ ਪਹੁਚਾਇ ਦੀਆ ਕਰਗਾ ਤਬ ਏਕਾਦਿ ਨੁਬਤ ਕੋਈ ਪੁਰਖ
 ਸਾਕਰੋ ਕੀਆ ਭੀਆ ਗਤਿ ਕੋ ਰਾਜ ਨੇ ਮਹਾ ਬੀਜ ਨੁਪੁਸਾਇ ਜੀਵਏ ਬੋਅਰੁ ਉਨ ਕੋ ਪੁਸਕਭੀਅਰੁ
 ਬੀਜ ਨੁਪੁਸਾਇ ਸਰਬਾ ਆਭੀਆ ਗਤਿ ਕੋ ਦੀਨਾ ਤਬ ਰਾਜ ਜੀਉਗਾ ਪੁਨਿ ਸਾਲ ਮੈ ਬੈਠੇ ਬੋਅਤਬ
 ਤੈ ਸੇਉ ਤੀਕੋ ਮਾਲਤੀ ਕੇ ਚਬੇਲੀ ਕੇ ਕੇਉ ਝਕੇ ਫੁਲ ਤੈਨੇ ਬਗ ਤੇ ਤੈ ਝਕਾਰੀਉਗਾ ਆਇਆ ਤਬ ਤੈ
 ਰਾਜ ਕੋਉਹ ਦੇਖਾ ਤੈ ਮਨ ਮੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰੀਐ ਅਬੀਰਾਜ ਕੋ ਫੁਲ ਚੜਵੈਅਰੁ ਰਾਜ ਜੀਉਤਿ ਸ
 ਹਮੈ ਬੈਠੇ ਬੋਅਤਬ ਮਭੀਰਾਜ ਕੇ ਜੀਕ ਬੋਅਰੁ ਰਾਜ ਜੀਕੋ ਸਿਰ ਮੋ ਠਛ ਝਰੋ ਕਹਿ ਤੀਬੀਤਬਿ
 ਰਾਜ ਬਹੁਤ ਪੁਸਲ ਬੈਠੇ ਬੋਅਰੁ ਰਾਜ ਬਰਾਜ ਜਨਕ ਪੁਨਿ ਬਿਖੇਜ ਬੈਠਤ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀਹਿ ਦ
 ਰਸਨ ਹੋਤਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹਿਉ ਪਾਜੀਅ ਜੋਭਾਈ ਹਮਭੀ ਕੀਸੀ ਜਗ ਕੇ ਦਿਵਨੁ ਮੁਸਦੀਹੋ
 ਤੇਤੋ ਮੇਸੀ ਪੁਨੁ ਹਮਭੀ ਕਰਤੋ ਮੇਸੀ ਬਿਚਾਰ ਤੇਰੇ ਹਿਦੇ ਬਿਚਾਅਈ ਤਬ ਤੈ ਦੁਪਕਾਰਿ ਕੇ ਰਾਜ
 ਕੋ ਅਗੇਤ ਨਰਾਖਦੀਨਾ ਹਮਰੇ ਅਗੇ ਰਖੀਆ ਮੋਰੋ ਕੋ ਅਗੇ ਰਖੀਆ ਫੇਰ ਫੁਲ ਤੇਤੋ ਰੇ ਪਾਸ
 ਮੁਕਤੇ ਬੈਠੇ ਰੇ ਰਾਜ ਕੇਉ ਪਰਫੁਲ ਕੀ ਬਰਖ ਕੀਤੀ ਦੇਖੀ ਬਖਾ ਕਰਤ ਰਹੀਆ ਤਬਿ
 ਹਮਰਾਜ ਕੇ ਗੋਰੇ ਨਲਬੋ ਤਬ ਰਾਜ ਤੇਰੇ ਪੁਰਬਹੁਤ ਪੁਸਲ ਹੋਇਆ ਤਬ ਤੈ ਨੁਕਾਰੀਅਰੇ ਮ
 ਲੀ ਮੈਭਰ ਹੋਭਛ ਮਾਗੁ ਤਬ ਤੈਨੇ ਕਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੇਤੁ ਮਰੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਚਾਰਾਖਤ ਹੋਅਰੁ
 ਮੈਤੋ ਬਹੁਤ ਪਗ ਸਿਨਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਤਬ ਰਾਜ ਨੇ ਹਸਕਰਿ ਕਹੀਅ ਜੋਰੇ ਰਾਮ ਲਿਦਿ
 ਮਾਲ ਤੈਨੇ ਮਾਗਤ ਲੀਅਹੀਐ ਅਬਾਕਿਉ ਮੁਕਰਤ ਹੋ ਤੈਨੇ ਯਹ ਪੁਨ ਤੇ ਮੀਰੀਆ ਸੋਅਬ
 ਕੀਦੇ ਹਤੋ ਰੋਗ ਅਤੇ ਬਤੋਰਾ ਸਰੀਰ ਫੁਦੈਗਾ ਤਬ ਤੈ ਸੁੰਦਰੇ ਘਰਿ ਜਨਮੁ ਲੇਵੈਗਾ ਅਰੁ ਤੈ
 ਤਦ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਗਾ ਅਤੇ ਹੋਆ ਸਾਰਾ ਮਤ ਦਰਸਾਨੈ ਹਮਕੋ ਤੇਰਾ ਬਿਪਕੜਾਇਆ ਜੋਹਮ
 ਰੇਗੁਲਾ ਮਰਾਮਾਇਆ ਲਕੋਭੀ ਤੁਮੇਉ ਪਾਰਨਹੋ ਹੇਨ ਨਕਾਨੀਰ ਕਰੀਤੈਨੇ ਇਸ ਕੇਉਗਾ ਹੋਤ

ਏਹਹਮਰਮਲੀਤਿਰੇ। ਅਸਰੇਹੈ। ਅਤੇਪਜਾਹਵਰੇਏਸਦੀਉਮਰਹੈਫੇਰਇਸਨੇ। ਅਦਰਵਾ
 ਦਪੇਦਹੋਣਹੈਉਥੇਤੈਨੂੰਮੇਲੁਹੋਸੀਤਦਤੇਰਉਧਾਰੁਹੋਸੀ। ਸੋਭਾਈ। ਅਸਰਮਸੋਹੁਇਉਸ
 ਬਚਨਦੇਪਿਛੈ। ਅਸੀਤੈਨੂੰਮਿਲਨਾਮਾਏਹੈ। ਤਬਾਸਰਮਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਫੇਰਕਹਿਅ
 ਜੋਮਿਹਰਵਾਨਾਇਹੁਤਦਰੁਸਤਹੋਈ। ਜੋਕਛਤਸਕਾਹਿ। ਅਸੋਭਲਹੀਕਾਹੀ। ਆਪਰਮੇ
 ਰੀਗਤਕਦਹੋਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿ। ਅਭਈਤੈਨੂੰ। ਅਸੀਵਰੇਹਦੇਹੈਨਿ। ਫੇਰਤੈਉ
 ਪਰਨਹੈ। ਅਤੇਹੁਇਤੇਰੇਹਸਤੇਹਜਾਰਸੀਤਸਾਧਾਪੁਨੁਹੋਵੈਗਾ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੁਹਬ
 ਤਖਾਨੂੰਰੋਬਰੋਆਪਣੇਸਦਵਾਈਆ। ਫੇਰਉਨਨੂੰਕਹਿ। ਅਭਈਤੈਸਰਬਸੀਗਤਲਿ। ਅਭੀ।
 ਅਤੇਬ੍ਰਹਮੁਖਨੂੰਭੀਸਦਾ। ਜੋਅਸੀਵਰਨਾ। ਆਹਾ। ਤਿਤਨੇਚੇਰਨੂੰਸਭਮੁਲਾਮੁਲਾਣੇਚਰਨੀ
 ਆਇਪਏ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਭਨਦੇਰੋਬਰੋ। ਅਸਰਮਨੂੰਆਪਣਿਓਉਪਰਪਰਨਾਦੈ
 ਤਾਅਤੇਆਪਣੀਨਜਰਕੀਤੀਉਸਨੂੰਬਰਕਤਬਖਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕਕਹਿ। ਆ
ਸਸੋਕਾ। ਆਪੇਆਪਨਿਰੰਜਨਕਰਤਾ। ਜਿਸਪੁਰਹੋਇਆਦੈ। ਅਲਾ। ਤੇਜਦੀਏਬੀਧਨਸਭ
 ਉਨਕੇਮੋਹਮਾਇ। ਅਤੇਭਾਇ। ਅਸੁਖਾਲਾ। ਕਰਨਹਾਰੁਵਹੁਵਡਾਕਰੀ। ਜਿਸਕੇਵਲੁਵਹੁ। ਅਵੈ
 ਵਹੁਮਰਣਜੀਵਣਕੋਚੁਕੈ। ਅਜੁਨੀਪਦਕੋਪਵੈ। ਸਰਬਬਿਖੈਵਹੁਏਕਕਰਦੇਖੀਪਕੁਪੁਦਾਇਖੁ
 ਦਾਇ। ਸਰਬਹੂਤੇਵਹੁਫਰਕਹੋਵੈ। ਅਲਾਹੀ। ਅਲਾਹੀ। ਕਰੀਮਕਰਮੁਕਰੈ। ਜਿਸੁਓਪਗਤਿਸਕੋ
 ਸਿਫਤੀਕਾਖਿਲਕਦੇਵੈ। ਆਪੁਗਵਾਇਖੁਦਾਇਕੇਰੰਗਮੇਸੋਵੈਵਹੁਸਚਖੁਮਚੀਹੋਵੈ। ਆਵੈ
 ਲਹਰਉਸਕੋਪਾਕਕੀਤਬਵਹੀ। ਅਸਵਕਰਾਅਲਾਹੋਵੈ। ਸਦਾਅਸਤਖੁਮਚੀਮੇਰਹਤਵਹੁਪਕ
 ਖੁਦਾਇਕੋਨੇਵੈ। ਅਸਰਮਕੇਪਕਨੇਬੀਪਨੁਕਦੈ। ਵਹੁਸਚਸੁਬਹਾਨਮੇਰਤਾ। ਸਦਾਅਮਲ
 ਮੇਫੇਰੇਮਤਵਗਾ। ਏਕੁਖੁਦਾਇਕੇਰੰਗਮਹਿਰਤਾ। ਸਦਾਸੀਗਤਮੇਇਸਕਵਾਸਜੋਇਸਕੋਪਾ

ਛੋੜ ਲੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਕੋ ਪਾਛੇ ਲਾਗੇ ਸੰਤ ਨਾ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਕੋਰ ਲੈ। ਕਹਣ ਨ ਕਮੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਬੰਦ ਜੋ ਸੰਤ ਨ ਕੋ ਗੁਨ ਗਾਵੈ। ਵਹੁ ਅਪੁਰਾ ਵਾਇਰੀ ਗਮ ਸਿਰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਸਬਦ ਸਮ
 ਹੈ। ੨। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ। ਅਸਰਾ ਮਾਤਿ ਗਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ
 ਤੀ ਨਾਲ ਲਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਮਗਨ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਬਤਖਾਨੂੰ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮੁਖਾਨੂੰ। ਅਸਰਾ ਮਦੀ
 ਸੋ ਪਨ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਨੂੰ ਮਨਿ ਸੋ। ਅਸਰਾ ਮਹਮਾਰੇ ਗੁਲਾ ਮੁਕੋ ਮਨਿ ਗਾ। ਵਹੁ ਦੁਹੁ ਸਤ ਮੇਰ ਹੀ ਦੀ
 ਦਰੁ ਕਰ ਜਾਨੀ। ਜੋ ਇਸ ਬਾਤ ਮਤ ਫਾਉਤ ਕੀਤੀ। ਤਾ ਸਾਰਾ ਸਹੁ ਇਸ ਦੇ ਹਬ ਲੇਹ ਮਨੋ ਕੀਤਾ
 ਹੁ। ਅਹੋ ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕਰ ਮਨੋ ਗੋਤਾ ਤਮ ਚੀਖ ਲਾ ਸਿਹੋ ਵੈ ਗੀ ਨਹੀ ਢੇਰਾ। ਇਸ ਨੇ ਸਾਰਾ ਸਹ
 ਰਨੂੰ ਗਾਰਤ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਅਰੁ ਕਰ ਭੀ ਦੇਵੈ ਗਾ। ਅਰੁ ਮੁਹ ਬਤਖਾ ਤਮ ਨੈ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮੁਖਾ ਨੇ ਨਿਰੋਇ
 ਸੇ ਕੇ ਗੁਲਾ ਮੁਰਹਣਾ। ਦੋਹ ਜਾਰ ਮਨੁਖੀ ਰਸਤਾ ਹਮਾਰੀ ਧਰਮ ਸਲਾਪਾਵਣੀ। ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੋਇ
 ਕੈ ਮੀ। ਅਬ੍ਰਹਮੁਤ ਸਾਰੇ ਜਕੀਰ ਤਨ ਕਰਣਾ। ਅਏ ਗਏ ਦੀ ਦਹਲ ਕਰਣੀ। ਸਾਧ ਸਿਤ ਕੀ ਦਹ
 ਲ ਕਰਣੀ। ਤਾ ਸਭੋ ਇਸਾ ਅਸਰਾ ਮਦੇ ਪਿਛੈ ਛੁਟੇ ਗੇ ਨਹੀ ਤਾ ਦੋ ਜਕ ਪਵੇ ਗੇ। ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾ
 ਤੀ ਮਨੀ ਵੇਸਤੀ। ਅਨੂੰ ਅਸਰਾ ਮੁਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾ ਅਦਬ ਦਹ ਲੁਕ ਰੋਗਾ ਸੋ। ਅਸ
 ਕਰਤਾਰ ਹੋਇ ਸਦਾ ਹੀ ਸਾ ਬੁਨਹੀ ਦੇਵਾਵਣਾ। ਵਹੁ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਖ ਲਿਖਾ ਦਪਹ ਚੇਗਾ। ਤਬ
 ਸਵਲਾਖ ਮੁਲਾਣ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ। ਆਇ ਪਾਇਆ। ਪਜਿਘੋੜੇ। ਅਤੇ ਇਕੋ ਸੈ ਮੁਹ
 ਰਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੇਟ ਉਨਾ ਪਠਾਣ ਰਖੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਆਖ ਜੀ। ਇਹੁ ਸਭੋ
 ਕੀ ਮੁਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਾ ਦਿਕਾ ਹੀ। **ਗਉੜੀ ਦੇ ਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥** ਅਮੀ ਬ੍ਰਾਤਿ ਗਾਇ।
 ਰਹੈ ਸੁਖ ਲੀਬਾ ਜੀ। ਇਹੁ ਸਿਸਾਰੇ। ਲਬ ਲੇਭ ਮਾਰਿ ਕੁੜਿਕ ਮਾਵੈ ਬਹੁਤ ਉਠਵੈ ਹੀਰਾਰੇ। ਤ੍ਰਿਕਾਇ
 ਅਮੇਰੁ ਲਈ ਦੇਖੀ। ਜੀਉ ਪਰ ਉਪਰ ਛਰੇ। ਸੁਣ ਸੁਣ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ। ਸੁਖੀ ਤਕੀਤਾਰ ਹਸੀ ਮੇ

ਰੇਜੀਅਤੇਬਹੁਤਨਾਮਵੈਵਾਰੀ। **ਗੁਰੂ**। ਹਉਤਪੁਆਖਾਮੇਰੀਕਾਂਇਆਤ੍ਰਿਸੁਣਸਿਖਹਮਚੀ। ੨੬੦
 ਨਿਦਾਚੰਦਾਕਰਹੀਪਰਈਦੁਠੀਲਾਇਤਬਰੀ। ਵੇਲਪਰਈਜੋਹੋਜੀਅਤੇਕਰਹੀਚੰਦਰੀਬੁਰੀਆ
 ਈ। ਹੀਸੁਚਲਿਆਤ੍ਰਿਪਛੇਰਹੀ। ਮੇਛੁਵਝੋਈ। ਮਹਿਨਰੀ। ਤ੍ਰਿਕਾਂਇਆਚਹੀ। ਮੇਸੁਪਨੰਤਰਤ
 ਧਕੀਆਕਰਮਕਮਾਇਆ। ਕਰਚੋਰੀਤੋਜੋਕਿਛੁਲੀ। ਮਾਤੈਮਨੁਕੁਲਭਾਇਆ। ਹਲਤਨਸੋਰ
 ਪਲਤਨੁਛੋਈ। ਮਹਿਲਜਨਮੁਗਵਾਇਆ। ਹਉਪਰੀਦੁਹੇਲੀਹੋਈ। ਬਾਬਨਕਮੇਰੀਬਤਨ
 ਪੁਛੋਕੋਈ। ਤਜੀਤਰਕੀਸੋਨਰੁਪਚਪਛੇਰੇਭਰਾ। ਕੀਸਹੀਨਲਨਚਲੇਨਨਕਵਾਝੀਝੀ
 ਪਏਗੁਵਰਾ। ਕੁਜਾਮੇਵਾਮੇਸਭਕਛੁਰਾਖਿਆਇਕਮੀਮ੍ਰਿਤਨਮੁਤਮਚਾ। ਦੇਦੇਨੀਵਦਵਾਲੁ
 ਉਸਰੀਭਸਮਦਿਠਕੀਛੋਰੀ। ਸਿਚੇਸਿਚਨਦੇਈਕੀਸਹੀ। ਅਪਜਦੈਸਭਮੇਰੀ। ਸੋਇਨਲਿਕਾਸੋਇ
 ਨਮਾਝੀਸਿਪੇਰੀਸੋਨਕੋਰੀ। ਸੁਣਿਮੁਰਖਮਨਕਹੇਕਰਸਹੀਮਾਣਾ। ਹੋਗੁਤਿਸੈਕਾਭਾਣਾ। ਸਹੁਹ
 ਮਾਰਠਕੁਰਭਾਰਹਮਾਤਿਸਕੇਵਣਜਰੇ। ਜੀਉਪ੍ਰਿਭੁਸਭਰਾਸਤਿਸੈਕੀਮਰੇ। ਆਪਜੀਵਲੋਪ॥
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਥੇਆਸਰਾਮਨੂੰਮਿਠੀਬਹਾਲਿਆ। ਸਰਬਤਸਿਗਤਉਸਦੈਮਗਰਲਾਈ।
 ਉਸਕੋਬਾਬਲੀਕਰਤਾਰਨੋਕੀਤੀ। ਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਨਦੇਤਰਵੈਵਸਤੇਉਥੇਫੇਰਕੀਤਾ॥
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਥੇਤਰੇ। ਦੋਕੋਹਨਲਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾਏ। ਅਤੇਆਸਰਾਮਫੇਰਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਖੁਸੀਕਰਕੋਟੋਰਿਆ। ਰਾਈਦਇਆਚਰਣੀਪੁਨੁਦਾਨੁਕਰਣਾ। ਚਬੋਲਣਾਦੰ। **ਬ**
ਲੋਭਈਵਾਹੀਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਅਬਾਮਗੋਸਾਖੀਹੋਗੁਚਲੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮ
 ਦਰਾਵਦਤੇਕੁਚਕਕੋਉਸੋਉਸੀਰੋੜੀਪਰਫੇਰਜਾਇਬੈਰੇ। ਤਬਦੁਸਰੇਦਿਨੁਵਹੀਪਠਾਣਨੇਹ
 ਮਕੋਦੇਖਾ। ਤਬਉਸਕਾਮਨਹੋਆਸੁਚੇਤਾ। ਯਾਖੁਦਾਇਹਮਕੋਵਹੀਲੋਭਫੇਰਹਾਥਿਆਇਆ॥
 ਹਮਰੇਮਨਮੇਬਹੁਤਖੁਬਭਾਇਆ। ਤਬਉਸਮੁਹਬਤਖਾਂਪਠਾਣਨੈਦੇਖਕੋਹਥਹਮਚਾਪਕਝੀ

ਕਰਲੀਨਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਹਮ ਕੋ ਫੇਰ ਲਿਆਂਦਿਆ। ਬੀਵੀ ਪੁਦਾਈ ਦੇਖ ਕਾਰਿ ਰਜੁ ਹੋਈ। ਜੋ ਮੀਅਜੀ
 ਅਬਾਇ ਸਕੋ ਘਰ ਮੇਰ ਖਰੀ। ਤਬ ਮੁਹ ਬਤ ਖਰੀ। ਅੰਬੀ ਵੀਜੀ ਯਹ ਲੋਭਾ ਘਰਿ ਕੀਲਾਇ ਕਨਹੀ।
 ਤਬ ਬੀਵੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਮੁਹ ਬਤ ਖਦੂਸਰੇ ਸਹਰ ਬੇਚਣ ਲੈ ਗਈ। ਆ। ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰ
 ਸਹਰ ਬਹੁ ਹੋਲਿਆਵਾ। ਤਿਸ ਸਹਰ ਬਿਚ ਇਕ ਪਠਾ ਝਬਡਾ ਲਵੇਦੁ ਆਹਾ। ਨਉ ਤਿਸ ਦਾ ਮਸ
 ਤੇ ਖਾਥਾ। ਤਬ ਮੁਹ ਬਤ ਖਦਾਇ ਘੋੜੇ ਲੈ ਕਾਰੀ ਅਧੁਣ ਤੇਰੇ ਆਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਭੀ
 ਮਸਤੇ ਖਾਂ ਅਧਣੈ ਘਰਿ ਮੈਲੈ ਆਇਆ। ਹੁਸੈ ਨੀ ਬੀਵੀ ਕੇਵਹੁ ਮਨੁ ਭਾਇਆ। ਤਬ ਪਠਾਣ ਮਸਤੇ
 ਖਾਂ ਬਹੁ ਕੋ ਗਈਆ। ਤਬ ਹੁਸੈ ਨ ਬੀਵੀ ਹਮ ਕੋ ਏਕ ਕਾਮ ਕਾਰੀ। ਅਜੇ ਰੋਲੇ ਭੇਡੀ ਹਮਰ ਕਾ ਮੁਸਭ ਕ
 ਰੀਥੀ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਆਬੀਵੀ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹੈ ਸੋਈ ਕਾਰੀ ਪਰੀਥੀ। ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਤਿਸ ਨੇ ਕਾਮੁ ਇਕ ਕਾਰੀ
 ਅਜੇ ਰੋਲੇ ਭੇਡੀ। ਆਗ ਹਮ ਰੋਢੇ ਕੀ ਲਿਆਉ। ਪਛੇ ਤੇ ਬਜਾਰੀ ਮੇਰੇ ਹੁੰਗੀ ਤੁਲਿਆਉ। ਤਬ ਹਮ ਨੈ
 ਰਹਾ ਬੀਵੀ ਹੁਸੈ ਨ ਬੀਵੀ ਪੁਬਾ। ਤਬ ਹਮ ਨਿਕਸਚ ਲੇਤਿ ਸਘਰ ਤੇ ਬਹਰਾ। ਤਬ ਹਮ ਚੰਡੀ ਕਾਂਦਿਲੁ
 ਮੇਰੀ ਅੰਧੀ ਅਹਰਾ। ਤਬ ਵਹੁ ਇਕ ਪਲ ਮੇਰੇ ਸਨ ਮੁਖ ਹੋਈ। ਤਬ ਚੰਡੀ ਨੈ ਅਸਰ ਰੂਪ ਕੋ ਤਵੀ
 ਰਾਮਾਈ। ਤਬਾਇ ਹੁਓ ਸਕੋ ਹਮ ਕਾ ਰਫੁਰ ਮਾਈ। ਜੋ ਚੰਡੀ ਤੂੰ ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਸਹਾਇਆ। ਤਿਸ ਰਬਰੂ
 ਪਕਰ ਸਰਬ ਕੋ ਲੈਵੇ ਛਪਾਇਆ। ਤਿਰਨਾ ਮੁਚੰਡ ਕਾਰਨੀ। ਤਿਸ ਰਬ ਦੇਵੀ ਓ ਮੇਰੀ ਸਿਆਨੀ। ਤਬ ਹ
 ਮਰੇ ਮਨ ਮੈ ਤੁਮਨੀ। ਤਬ ਹੀ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਤਿਸ ਰਬ ਦੇਵੀ ਓ ਮੇਰੀ ਕਰਾਇਆ। ਤਿ
 ਸਿਵ ਸਿੰਕਰ ਕੀ ਪਦਰਨੀ। ਮੇਰੇ ਅਸਰ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕਹੁ ਬਖਾਨੀ। ਸਰਬ ਦੇਵੀ ਓ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਤੁਤੀ ਖਦ
 ਸਰੂਪ। ਹਮ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਬਹੁ ਅਗਨ ਸਰੂਪ। ਸਰਬ ਅਗਿ ਤੇਰੇ ਮੇਲ ਵਲ ਵਰਤ ਜੋਤਾ। ਤ
 ਬ ਹਮ ਤੇਰੀ ਕਰਤ ਅਵੇਤਾ। ਹਮਰ ਕਾ ਮੁਹੁ ਇਸਿ ਤਬ ਤਮ ਕਰੀਥੀ। ਹਮਰੇ ਮਨ ਕੀ ਵਰਤਾ ਸੁ
 ਣੀਥੀ। ਯਹ ਹਮ ਕੋ ਕਰਤ ਰਨੈ ਕ ਚਫੁਰ ਮਾਈ। ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਤਮ ਸੁਧਾਰੁ ਭਾਈ। ਅਬਾਜੀ

ਰੰਜਨ ਪੁਰਕੀ ਅਗਨ ਤੁਮ ਬੰਦ ਕਰਵੇ। ਤਬ ਹੁਪ ਚਖੁ ਦਾਇਕੇ ਰੰਗ ਮੇ ਸੁਹਾਵੈ। ਅਰੁ ਹਮ ਨੈਂ ਦੇ ੨੬੧
 ਕਪੁਰ ਖੁਕੋ ਮਾਨੀਆ। ਤਿਸੁ ਰੰਗ ਰੰਗੀਨ ਕੇ ਦਰਸ ਚਮਾਨੀਆ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਹਸ ਬੋਲੀ ਬਾਨੀ।
 ਏਨ ਨਕ ਮੁੜ ਕੋਤੀ। ਅਪੁਣੀ ਦਾਸ ਕਰ ਜਾਨੀ। ਮੈ ਤੋ ਨਿਰੀ ਪੁਰੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਰੇਈ। ਤੂੰ ਹਮ ਰੀਸਾਰ ਕ
 ਰੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਰੈ ਹੋਰ ਕੋ ਦੋ ਕੋਈ। ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਨਿਮਸਕ ਚਚ ਕਨਨ ਪੁਰ ਕੀਨੀ। ਹਮ ਭੀ ਉਸ ਕੋ ਅਵਸ
 ਕਰੀ ਅਧੀਨੀ। ਪਰ ਹਮ ਰੇ ਅਚੋ ਚੰਡੀ ਬਹੁ ਸਨ ਮੁਖ ਹੋਈ। ਹਮ ਰੇ ਅਗੈ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕਾਹਿ ਫੀਰੀ ਹੋਈ।
 ਜੈ ਕਰੈ ਸੋ ਕਰੈ ਅਬ ਕਾ ਮਸਭ ਸਾਰਾ। ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਪਨਿਹਾਰਾ। ਜੋ ਅਬ ਕਹੈ ਸੋਈ ਕਰ ਦੇਵੈ। ਤੁਮ ਰੇ
 ਦਰ ਮੈ ਸੋਭ ਲੇਵੈ। ਮੇ ਅਦਾ ਮਿਤੋਂ ਤੁਮ ਰੀ ਦਾਸੀ। ਮੁੜ ਚੇਰੀ ਕੀ ਕਵਿਤੁ ਰਮ ਫਾਸੀ। ਮੈ ਤੋ ਤੁਮ ਰੇ ਦਰ
 ਸਨ ਕੋ ਅਈ। ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਤੁਮ ਕੋ ਸਹਾਈ। ਤਬ ਹਮ ਨੈਂ ਕਹਿ ਮਾਚੀ ਰੀ ਤੂੰ ਹਮ ਰਾ ਕਾ ਮਸਿਤ ਬੀ। ਅ
 ਬ ਕਰੈ। ਜਿ ਰੰਜਨ ਪੁਰਕੀ ਅਗ ਬੀਪ ਕਰੈ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਯਹ ਕਰ ਕੈ ਕਾਮੁ ਮਾਪਨੇ ਤੇਰੇ ਅਈ। ਫਿਰ
 ਅਪੁਨੀ ਕੀਰੀ ਅਚੋ ਧੀ ਅਨ ਲਗਾਈ। ਤਬ ਜਿ ਰੰਜਨ ਪੁਰ ਅਗ ਹਥਿ ਮਵੈ ਨਹੀ। ਤਬ ਹਮ ਨੈਂ
 ਹੁਸੈ ਨ ਬੀਵੀ ਕੋ ਜਾਇ ਕਾਹਿ ਕਹਿ ਮਾ। ਜੋ ਬੀਵੀ ਤੁਮ ਰੇ ਪਰ ਮੇ ਅਗ ਰਤੀ ਨਹੀ ਰਹਾ। ਤਬ ਹੁਸੈ ਨ ਬੀ
 ਵੀ ਨੈਂ ਕਹ ਯਾ ਖੁਦਾਇ ਤੈ ਵਹਾਰੀ ਅੰਧੀਨਾ। ਹਮ ਕੋ ਮਾਰ ਗਰਦਾਇ ਕਰੇ ਕੀਨਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਹੁਸੈ ਨ ਬੀ
 ਵੀ ਨੈਂ ਕਹ ਚੁਲ ਹੇਲੇ ਤੇ ਦਰ ਬਾਰੀ ਮੇ ਦੀ ਤੇਰੇ ਗੁਲਿਅਾਇਓ। ਯਹ ਕਾਮੁ ਤੋ ਕਰੁ ਜੋ ਖਾਇ ਕੋ ਮਨੁ ਭਾਇ
 ਓ। ਤਬ ਹਮ ਨੈਂ ਨਿਕ ਸਕਾਰੀ ਅਨਿ ਦੇਵ ਤੋ ਕੋ ਕਰੀਨ ਮਸਕਾਰਾ। ਤਬ ਹਮ ਰੇ ਅਗੈ ਮਨ ਸਹੋ ਕਾਹਿ ਰਿਫੇ
 ਦਾ ਮਚਾ। ਤਬ ਹਮ ਉਸ ਕੋ ਬਹੁ ਪਰਵੇਸ ਕਰੀ। ਤਬ ਉਸ ਨੈਂ ਹਮ ਰੇ ਅਗੈ ਛਤੀ ਪਰ ਕਾਰ ਕੇ ਹਸ ਲੇਧ
 ਰੀ। ਤਬ ਹਮ ਉਸ ਕੋ ਕੀਲ ਲਗਾਇਆ। ਤਬ ਹਮ ਰੇ ਚਰਨ ਨਲਪ ਦਾਇਆ। ਅਪਨ ਰੂਪ ਮਨ ਸਕ
 ਰ ਹਮ ਰੇ ਚਰਨ ਲਪ ਦਵੈ। ਤਬ ਹਮ ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਮਾ ਉਸ ਪਹੀ। ਤਬ ਹਮ ਰੇ ਵਹੁ ਅਸਰੇ ਬੈਠੇ ਸੁਖ
 ਪਾਈ। **ਸਲੋਕ**। ਪੀਨ ਅਨਿ ਪੀਨ ਪਾਇ ਤੈ ਦੇਖਤ ਪਮੇ ਸੂਰ ਲਭਤੇ। ਸੁਰ ਤੇ ਸਬਦੀ ਗੀ ਅਨੀ ਤੈ ਪ।

ਏਯਹਲਭਤੀ। ਤ੍ਰਿਤੰ ਸਰਬਨੰ ਮੇ ਮੁਖਤ੍ਰਿਤੰ ਰੇਦਰਸਨੰ ਪਵਤਨਗਾਇਤ੍ਰਿ। ਤ੍ਰਿਮੰ ਰੰਗਿਕਰਣੰ ਮਾ
 ਨਸੰ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥਬਿਨੁ ਯਹ ਰੇਗਨਖਿਸਨਗ। ਤ੍ਰਿਮੰ ਨਿਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਦਨਾ ਮੀ ਬਿਨਨਗਾਇਤ੍ਰਿ ਬਿਖ
 ਤਨਗ। ਤਿਸੁਖੁ ਮਾਰੀਬਹੁਤਹੋਤੀ ਜਿਹਮਨਸਥਿਅੰ ਬਿਸਰੰਤਸੇਗਰਧਪਗ। ਤਿਰੰ ਮੇਗਾਥ
 ਕਥੇਤਕਥਿਚਹੁਕਰਤੰ ਯਹਪਦਤੇਰਾਪਵੈ ਸਿਤਜਨਾ। ਸੋਧਿਨਤੇਰਾਜਨਮਹਿਦੇਵਤਿਸਭਰਾ
 ਸਨਗ। ਨਹਪਏਤੇਅੰਧੀਅਰੁਬਿਜਪਤੇਨਾਪ੍ਰਾਪਤਹਗੋਬਿਦਨਗ। ਹਮਰੇਠਕੁਰਮਾਤਿਅੰ
 ਤਿਤ੍ਰੇਵਜੀਰੰਗਮਰਥਚਰਜੀਕਰੰਤਮਗ। ਹਮਤੇਰੇਦਰਕੇਜਚਕਹੋਕਰਾਰਿਖਿਅਦਨਮਗ
 ਤੇਹੋਸੋਹਮਕੋਦੰਜੀਸਿਤਾਬਯਗ। ਕਹਤਨਨਕਮੇਤੋਏਕਕਾਰਿਖਾਰੀਦੁਸਰੇਤੇਮੇਨਹੀਮਗ
 ਵਾ। ਮੁਣਕੋਰ੍ਹਿਪਾਸਿਤਹੁਕੀਤੇਰਾਈਅਰੁਕੀਦਹੁਮੇਦੇਖਿਓਨਿਰੰਜਨਗ। ਤਬਾਮੰਨਿਦੇਵਤਾਹੁ
 ਰੁਨਨਕਦੇਚਰਨਾਅਗੀਮਥਦੇਕੀਆਫਿਰਸਲੋਕਕਹੀਆਅੰਨਿਦੇਵਤੇ। **ਸਲੋਕ**। ਧੀਨ
 ਨਨਕਾਨਿਰੰਕਾਰੀਸਰਬਪਾਪਬਿਨਸਨੀ। ਅਨਿਕਪਾਤਕਪ੍ਰਜਾਤੀਪੇਖਤਿਤ੍ਰੇਦਰਸਨੀ। ਧੀਨ
 ਨਨਕਮੇਤੋਨਿਰਤੇਰਾਗੁਲਾਮਹੀ। ਅੰਗਸਭਬੰਧਨਕਦੈਪਵੈਬਿਸ੍ਰਾਮੁਮੇਤੇਰਨਾਮੁ। ਮੇਤੋਯ
 ਹੀਮਚਾਤਹੋਤੇਰਾਗੁਲਾਮੁਇਹੀਦਨੁ। ਰਾਮਨਾਮੁਦਨਹੁਕੋਗਸਮਹਿਤ੍ਰਿਮਸਤਸਦਾਮੁਹਗੀਬਿ
 ਕੋਤੋਦੀਨਹੋਯਹੀਦਨੁ। **ਸਲੋਕ**। ਮੇਤੇਰੇਦਰਖੜਹੋਭਿਖਾਰੀਕੁਣਦੀਜੀਮੁਹਦਾਨਜੁ। ਏਕ
 ਮੁਖਬਤਮੁਖਅਪਨੇਸੋਮੁਣਕੋਕਹੁਤਬਪਵੈਪ੍ਰਮੁਗਯਨੁਚੁ। ਮੇਤੇਦਰਤੇਰੇਕਾਰਿਖਾਰੀਕੁਣ
 ਰਿਖਿਅਨਾਮੁਮੁਹਿਦੀਐਰਸਸਚਨੁ। ਮੇਅਠਪਹਰਤੇਰੀਗੁਲਾਮੀਮੇਰਹਤਾਦੀਅਲਕਦ
 ਮੇਲਿਘੁਯਹਸਾਗਰੁ। ਅਨੰਦਕੀਰਤਨੁਤੋਮੋਰੋਹੋਬਖਸਕੀਨਾਮੇਤੋਯਹਖਾਸਚੁਲਾਮੁਤੇਰਾ
 ਪਗੁਰੁ। ਮੇਰਜੀਕਹੋਤੋਧਰਤਹੁਕੋਲੋਟਪੋਦਕਰੁਜਪਾਉਤੇਰਾਏਕਨਾਮੁਜੀਓ। ਮੇਰਅਦਿਠ
 ਬਹਰਕਾਸੁਬਾਅਨਿਸੁਕਜਵੈਗਤਬਤ੍ਰਿਪੰਚੁਹੋਦੀਜੀਮੇਹੀਪਾਮਜੀਓ। ੨। ਤਬਾਮੰਨਿਦੇਵ

ਤਾਂਹਮਕੋਬਹੁਤਾਅਧੀਨਗੀਕੀਨੀ।ਤਬਹਮਰਾਮਨੁਰਸਕਾਰਿਕੀ।ਅਚਲੀਮੀ।ਤਬਹਮਨੇਬ
 ਹੁਤਉਸਕੋਅਦਰਕੀਨਾ।ਤਾਂਹਮਨੈਕਾਮੁਉਸਕੋਕਹਾਂਜੋਰੇਭਈ।ਅਨੁਦੇਵਤਹਮਰਾਇਹੀਕਾ
 ਮੁਹੈਜੋਇਸਸਹਰਮੇਅਨਿਦੀਰਿਜਮੁਰਹੈਨਹੀ।ਤਬਅਨਿਦੇਵਤੇਨੇਕਹੀਆਂਜੀਯਹਇਸਤਿ
 ਰਾਹੈਵੈਗਾਅਨਿਦਿਸਸਹਰਮੇਰਤੀਨਹੀਰਹੇਗਾ।ਭਾਂਡੀਆਤੇਉਦਿਰਹੈਜਵੈਗਾ।ਇਹੁਬਤਕ
 ਹਿਕਾਰਿਹਮਕੋਪੈਰੀਪਦਾਸਤਿਗੁਰੂਕਹਿਕੈਚਲਗਾਇਆ।ਤਬਹੁਸੈਨੀਬੀਵੀਨੇਕਹਾਰੇਭੋ
 ਤੇਤ੍ਰੀਗੋਗੁਰੂਉਨਲਿਆਇਆ।ਯਹਤੇਰੇਮਨਮੈਕੋਸਾਰਾਇਆ।ਤਬਹਮਹੁਸੈਨੀਬੀਵੀਕੋਕ
 ਹਾਬੀਵੀਜੀਸਹਰਮੇਅਨਿਤੋਆਗਨਹੀਹੈਮੈਤੋਸਹੇਸਹਰਾਵਿਰਾਮਾਇਆਮਹਾਤਿਤਨੇਚਿ
 ਰਕੋਮਸਤੇਖਾਂਭੀਖਨਪਨੇਕੇਵਾਸਤੇਆਇਆ।ਅਗੇਦੇਖੇਜੋਤ੍ਰਪੈਰਹੀਹੈਸਹਰਮੇ।ਤਬ
 ਸਭੀਇਕਠੇਹੁਏਅਗਬਿਚਾਰਕਰਨਲਗੇਯਹੋਯਹਕੀਆਹੁਆਕੋਈਮਚੇਭੂਖਕੋਮੋਰਸ
 ਰਹੈਮੈਹਮਾਇਕਕਨਰੇਹੋਇਕਰਿਬੈਠੇ।ਮੁਸਲਮਨਸਭਹੁਏਇਕਠੇ।ਤਬਮਸਤੇਖਦਾਂਹਿਕੁ
 ਪੁਤਾਅਹਾਉਹੁਸਤੇਪਾਸਅਦਬੈਠਵਾਆਹਾ।ਤਬਉਹਨੀਗਰੁਰੂਆਇਆਗੋਇਕਰਿਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਦੇਚਰਨਪਗਰੀਤਪਇਆ।ਤਬਹਮਉਸਕੋਦੇਖਕਰਤਰਸਆਇਆ।ਤਬ
 ਮਨੇਨੇਬਾਵਿਚੋਕੁਕਰਦੇਕਰਿਬੁਰਾਇਆ।ਬੁਰਾਇਕਰਿਪਾਛੀਆਂਭਈਤ੍ਰੀਕਿਉਠੇਹੋ।ਤਾਂਉਨ
 ਨੀਗਰੁਨੇਮਾਖਿਆਨਉਉਸਦਾਮੁਰੀਦਖਾਂਅੰਧਾਂ।ਤਬਉਸਨੇਕਹੀਆਪੀਰਜੀਅਨਿਅਤੇ
 ਅਗਸਾਡੀਅੰਧਾਰਤੇਦੂਰਹੋਇਗਈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਮੁਰੀਦਖਾਂਅਗੇਹੀਕੇ
 ਹੁਣੇਦੂਰਹੋਇਗਾਇਆਹੈ।ਤਾਂਉਸਕਹੀਅੰਜੀਹੁਣੇਹੋਇਆਹੈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆ
 ਭਈਦਇਆਂਕਰੋ।ਤਾਂਉਸਨੇਕਹੀਅੰਜੀਦਇਆਮਰਰਾਮਾਰੀਅੰਧੋਤਾਹੈ।ਹਮਤੋਬਾਇ
 ਲਾਮੀਅੰਧੋਮਲਤੇਹੈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਉਨਕੋਦਨੁਕਰਣਬਛੁਨਹੀਆਪੇਦੇਵੈ

ਆਪੇਖਾਂਇ। ਵਹੁਮੁਸਲਮਾਂਨੁਦੋਜਕਮੇਪਾਇ। ਜੋਕਰਤੇਮੁਲਾਮੁਲਏਕੋਦਨੁ। ਤਿਨਕੋਖੁ
 ਰੁਕਰੋਗਾਬਹੁਸੈਤਾਂਨੁ। ਹਮਹਰਿਕੇਤੇਜੇਈਹਾਮਾਏ। ਨਿਰੰਕਾਰਸੁਬਹਾਨਤਮਪਾਹਿਪਠਾਏ। ਹ
 ਮਕਭਿਖੁਦਾਇਦਨੁਯਹਫੁਰਮਾਇਆ। ਸਰਬਜਗਤਕੀਤਮਕਰੋਸਹਾਇਆ। ਏਕੋਸਰਮੇ
 ਜਨੋਪਕੁਖੁਦਾਇਆ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਕੇਉਪਰਏਕਾਮਲਾਹਿ। ਵੀਮੇਮਨਨੈਵਹੁਦਮੇਤਕ
 ਰਿਮਾਂਨੀ। ਸਿਤਜਨਾਸਭਏਕਕਾਰਿਜਾਂਨੀ। ਮਿਹਰਮਲੁਕਮਿਦਰਉਮਰਾਉ। ਨੀਅਤਰਾਸਚੈ
 ਥੀਸਿਫਤਸਨਾਹਿ। ਪਜਿਵੀਕਿੰਕਰਏਕੁਖੁਦਾਇ। ਤਬਦਰਗਹਿਤੇਰਾਗਸੀਨਉ। ਕਰੀਮਕ
 ਰਮਕੋਸਭਮੇਕਬੁਲਾ। ਜੈਸਬੀਜੈਤੈਸਲੈਤਹੈਹਜੁਰਾ। ਪਰਜੋਮਿਹਰਕਰਕੇਦੇਖਤਸਭਮੇਏਕੁ
 ਖੁਦਾਇ। ਤਿਸਕੇਸਿਰਪਰਮੇਵਰਵਰਜਉ। ਹਮਰੇਪਰਵਦਗਾਰਕੋਰਿਦੈਗਰੀਬੀਖੁਸਾਮਾਏ।
 ਜੋਖੁਸਾਮਾਏਤੈ। ਅਪੁਣੈਸਿਗਰਲਵੈ। ਮੇਗੁਲਾਮੁਨਨਕਨੈਉਸਪਥਕੀਪਕੜੀਓਦਾ। ਤਿਸਕ
 ਰਮੁਝਕੋਕਬੀਨਹੀ। ਇਕਰਈਕੀਤੈ। ਤਬਮੁਰੀਦਖਾਨੈਹਮਕੋਬਹੁਤਾਮਦਬਸੋਸਲਾਮੁਕੀਨਾ
 ਤਬਹਮਰਾਉਸਉਪਰਬਹੁਤਮਨਗੀਨਾ। ਤਬਉਸਨੈਸਰੀਮਜਲਸਮੀਅਪਣੈਬਾਪਕੋਕਹਾ।
 ਜੋਹੇਬਾਪਜੈਨਸਤੈਗੁਲਾਮੁਦੇਘੜੇਦੇਕੋਲੈ। ਮਾਂਦਿਅਪੋਮੀਅੰਜੀਵਹੁਤੈਅਸਲਖੁਦਾਇਹੀ।
 ਅਰੁਹਮਾਂਚੀਬਾਲਦਹਿਪੜੀਰੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਹਮਸੀਰੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਾਰਾਮੁਲਕਰੋਤਹੈ। ਵਹੁ
 ਮੇਸਾਪੀਰਹੈਉਸਮੇਰੇਨਲਬਹੁਤਖੁਦਾਇਕੀਆਬਤਕਰੀਆਹੈ। ਅਤੇਵਹੁਤੈਦਲਗੀਰ
 ਰੀਨਹੀ। ਤਾਂਜਿਤਨੈਹਿੰਦੂਮਸਲਮਾਨਸਿਆਣੈ। ਮਚੋਤਿਨਨੈਇਹੁਸਲਾਹਗੀਵੀਜੋਫਰਜੀ
 ਦਮੁਰੀਦਖਾਂਹਮਤੇਰੇਹੀਹਿੰਦੂਗਰੇਤ੍ਰਿਹਮਕੋਬਖਸਉਉਸਤੇਤਬਮੁਰੀਦਖਾਂਅਰੁਮਸਤੇ
 ਖਾਂਅਰੁਮਕੁਰਨਲੀਖਾਂਉਨਾਵਿਚਤਲਬਇਲਮੀਮੀਨੀਅਚੋਇਆਮਾਧਾ। ਤਬਮੁਰੀਦ
 ਖਾਂਸਭਮੁਸਲਮਾਨੀਹਮਰੇਪਾਂਸਲਿਆਇਆ। ਤਬਜਿਤਨੀਮੁਸਲਮਾਨੀਥੀਸਭਹਮਰੀਪੀ

ਰੀਪਈ॥ ਮਰੁਹਸਜੇੜਕੈ॥ ਮਰੁਹਨਲੀਚਰਨਉਪਰਭਿਗਪਇ॥ ਮਾ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਉਸਨੂੰਬਾਪੀਲਈ॥ ਮੁਖਤੇਕਾਹੀ॥ ਅਜੋਗੁਲਾਮੁਭੁਲਤੇਹੈ॥ ਤਮਹਮਰੇਕਿਬਲੇਗਾਹੁਹਮਕੈ
 ਮਾਗਾ॥ ਮਰੁਹੋਗੁਕੜਕੜਲਵਈ॥ ਮੇ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਹੀ॥ ਮਾ॥ ਭਈਹਰੀਰਾਮਕੋਪੋਤੇ
 ਮਰੁਸੇਰਖਚੇਬੇਰੇ॥ ਬੀਵਿਲੁਤਫੋਰੇਬੇਰੇ॥ ਤਬ॥ ਮਰੁਹਨਲੀਖਾਮੁਸਕੜਇ॥ ਮਾ॥ ਅਤੇਮੁਹ
 ਤੇਕਾਹੀ॥ ਅਜੋਮਿਹਰਵਨਇਹੁਬਤਕਿਉਕਰਿਹੈ॥ ਹਮਸੇਰਖਚੇਬੇਰੇਹੈ॥ ਮਰੁਲੁਤਫੋਰਮਾਂਗੀ॥ ਮਾ॥
 ਕਾਨਭੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ॥ ਮਾ॥ ਸੁਣਮੀ॥ ਮਾ॥ ਇਉਕਰਿਕੈਬਤਹੈ॥ ਜੇਤੁਮਚੇਵਦੇਕਾ
 ਨਭੀਕੀ॥ ਮਾ॥ ਤਪਰਾਣਕਾਹੀ॥ ਮਾ॥ ਜੀਮੈਤਜਾਣਤਾਨੀ॥ ਪਰਯੋਭਿਬਜੋਪਹਲੇਹਰੀਰਾਮ
 ਖੜੀ॥ ਬਤਬਏਕਤੈਦੀਖਾ॥ ਉਸਕੋਪਾਸਨੇੜੇਹੀਰਹਤਾ॥ ਬਾ॥ ਵਹੁਪੜੈਚੜਤਾ॥ ਬਤਬਏਕਾਦਿਨੁ
 ਹੀਸ॥ ਮਾ॥ ਈਜੋਮੈਭੂਤਿਰੇਨਲਚਲਤਾ॥ ਹੁਤੇਰਾਵਦਤਬਗਾਇ॥ ਮਾ॥ ਉਸਤੈਦੀਖਾ॥ ਨਿਬਹਤ
 ਮਾਇ॥ ਮਾ॥ ਬਲਗੀ॥ ਅਤੇਹਰੀਰਾਮਕੋਕਛੁਹਾਥੁਨਾ॥ ਮਾਇ॥ ਮਾ॥ ਤਬਵਹੁਰੇਵਦਪੀਟਵਬਹੁਤ
 ਕਰਲਾਇ॥ ਮਾ॥ ਤਬਤੇਰੇਦੇਕੇਮਨਮੈਕੋਪੁਬਹੁਤਾ॥ ਮਾਇ॥ ਮਾ॥ ਤਬਇਸਨੈਗੀਬਜੇਸੀ॥ ਇਸ
 ਝੀ॥ ਮਰੁਇਕਮਨਸੁਪਾਇ॥ ਮਾ॥ ਤਬਇਸਕੋਇਸਨੈਮਾਰਗਵਾਇ॥ ਮਾ॥ ਤਬਵਹੁਪੁਰਖਮੁਆ
 ਇਸੜੀਰਹੀ॥ ਇਕੇਲੀ॥ ਸੀ॥ ਅਤਿਸੁੰਦਰਪਰਮਚੰਬੇਲੀ॥ ਤਬਤੇਰੇਦੇਕਾਮਨੁਲੁਭਾਨਾ॥ ਤਬ
 ਉਸਕੋਸਾਬਕੀ॥ ਮਾ॥ ਪੈਜੋਗਧਿਛੁਣਾ॥ ਜਬਵਹੁਪਾਪਕਾਮਕਾਰਿਚੁਕੀ॥ ਮਾ॥ ਤਬਉਸਕਾਮਨਇਸ
 ਤੈਤੇਹਰੀ॥ ਮਾ॥ ਤਬਉਨਇਸੜੀਨਿਹਸਪਕੜੀਲੀ॥ ਮਾ॥ ਅਤੇਮੁਹਤੇਕਹਾਇਲਗੀ॥ ਮੈ॥ ਅਬਤੇ
 ਗੀਇਸੜੀਹੈ॥ ਜਹਾਜਾਹੀਗਾਤਹਾਤੇਰੇਸਿਗਹੀਰਹਾਗੀ॥ ਮਾ॥ ਅਤੇਤੈਮੈਨੁਦਗਾਦਿਤਾਤਮੈ
 ਤੈਨੁਦਗਾਤੇਕਲੀਕੀਰੁਗਾ॥ ਬਛੇਰਤੇਰਦਾਪੁਛਣਲਗਾਤੈਹੈਕਉਣਾ॥ ਹਿਦਕੋਮੁਸ
 ਲਮਨਾ॥ ਤਬਉਸਜਮਾਲੈਨਕਹਾਮੀ॥ ਮਾ॥ ਮੈਤੇਮੁਸਲੁਮਾਂਨੀਹਾਉਸਤੇਫੇਰਪਛੋਤਵਣਲਗਾ

ਜੋਰਾਈ ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਮਤੇ ਮੇਰੇ ਕਰਣੀ ਲਲਿਓ ਲੁਕੀਤ ਭਈ ਹੁਣ ਤਾ ਪਕਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇਆ ਜੇ
 ਕਰਲੁ ਕਾਉ ਕਰਦਾ ਹਤਾ ਦਰਗਾਹੇ ਦੇਣ ਦਰੁ ਹੋ ਨਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪਿਛਰੀ ਛਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ
 ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦਗ ਦੇਈ ਵੇਰੋ ਤਾ ਅਧਸਰੀ ਰੀਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਈ ਤੇਰਾ ਦਾਸਲਾ ਮਤ ਪੁਰ
 ਫੇਰ ਰਹਣ ਲਗਾ ਪਛੈ ਮਾਪਾ ਜਾਤਾ ਜੋ ਮੁਇਆਂ ਤਾਂ ਬਿਰਹ ਦੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਸੇਰਖਾਂ ਜਨਮ
 ਆ ਅਤੇ ਤੀਹ ਵੇਰੋ ਪਿਛੈ ਤੂੰ ਜਨਮਿਆ ਮਕਰਨ ਲੀਖਾਂ ਤੇਰਾ ਨਉ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦਾਦੇ
 ਕਾਨ ਮੁਹਿੰਦੁ ਜਨਮ ਹਰੀਰਾ ਮਥਫੇਰੀ ਬੀਰਖਾਂ ਹੋਇਆ ਪਰ ਭਈ ਪਾਪਾ ਬਦਲ ਜਾਦਾ
 ਨਹੀਂ ਪਹਲੇ ਮਨੁਖ ਦਾਹੀ ਪਾਪੁ ਬੁਰਾ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਉਨਤ ਵੀ ਕੀਤੀ ਤੇਰੇ ਜੇ ਜੇ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
 ਅਕੁਰਨ ਲੀਦੇ ਪਰ ਬਾਇਗੁ ਨਨਕ ਸਲੋਕ ਕੀਤਾ **ਸਲੋਕ** ਬੁਆਨੀ ਵਿਚ ਨਸੇਵੇ ਯੋਯਾ
 ਪਕਾ ਮਲਾਹੁ ਫੇਰ ਕੁਣਹ ਬਿਨਾ ਮਵਸੀ ਕਰੇਹਾ ਇਹਾਇ ਤਦ ਤਲਬਾ ਪਉਸਾਨਿ ਕਰਜੀਆ
 ਕੀਤੇ ਜਿਨਾ ਗੁਨਾਹਾ ਅਮਲਾ ਵਲੋਂ ਹੋਵਸਨਿ ਤਾਲਿਆ ਮਦਿ ਸੁਬਾਹਾ ਹੋਰ ਮਰਸੀ ਦਫ਼ਤਰਖ
 ਤੀਸਹ ਬਦੇਦਰ ਬੀਨੀ ਵਹੁ ਸਿਤਾਨ ਤੇ ਉਬਰੈ ਉਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੈ ਨਲਕੀ ਮੁਓ ਨੋ ਨੈਸਚਾਨਿ ਵ
 ਜਹੈ ਗੁਰੀਆਂ ਜੋਇਨ ਕੋ ਪਛੈ ਲਗਾ ਚਲੈ ਸੋ ਸੋ ਗਰਭ ਜੁਨ ਤੇ ਦਲਿਆ ਵਹੁ ਮਹਿਮਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜ
 ਏਦਾਏ ਕੁਖੁ ਦਾਇਕੋ ਜਣੈ ਅਪਣੈ ਰੋਗ ਮਹਿਰੀ ਗੀਨ ਹੋਇ ਸਭ ਮਾਹਿਏ ਕੁਜਾਣੈ ਦਵਾਉਨਾ ਸਿ
 ਉਉਠਿ ਗਇਆ ਵਹੁ ਫੇਰ ਤੇਫਾਕਾ ਸਰਬਰੀਗ ਮਹਿਏ ਕਦੇ ਪਤੇ ਵਹੁ ਰਹਤੇ ਜਗ ਮੈ ਬਾਲਕਾ
 ਗਿਆਨੀ ਸਿਰਹਤ ਮੇਰੇ ਸੋ ਸਹਬਤ ਵੈਆ ਪੁਰਾਵਾਇ ਕੋਏ ਕਹਾਇ ਮੁਦਾਇ ਕੋ ਗੁਨਗਾਵੈ
 ਮਤੇ ਮਹਿਮਦ ਉਰੈ ਹੋਏ ਰਤੇ ਉਹਾ ਬਿਨਾ ਸਿਤਨ ਮੇਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੇ ਨਨਕ ਦਾ ਸੁਸਚਾਏ ਕੁਖੁ ਦ
 ਇਧੀਆਂ ਇਧੀਆਂ ਤਿਸ ਕਰਾ ਮਿਤ ਬਾਹਰ ਮਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੈ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ਤਬਾ ਮਕੁਰਨ
 ਲੀਖਾਂ ਅਸਨੂੰ ਕਹਿਅ ਜੀ ਹੁਣ ਮੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੀ ਰਹੁਗਾ ਕੇਰੇਈ ਮੇਰੀ ਉਲਦ ਹਿੰਦੂ ਭੀ ਹੋਸੀ

ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਅਚ ਤੇ ਪਜੀ ਵਰੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਸੀ॥ ਬਹੁਤ ਭਰੀ ਹੋ ਸੀ ਜਮ ਦਹੀ॥
 ਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀਆਂ ਬਾਂਤ ਕਰ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਨਕੁ ਖਾਂਸੀ ਨਾ ਪੀਉ ਗੁਫੇਰ ਬਝਾ ਹੋਇ॥ ਅੰਧਿਕਾ ਹੀ
 ਕਰ ਸੀ॥ ਪਰਤ ਦਭੀ ਉਨਕੁ ਖਾਂਸੀ ਪੀਣ ਨਹੀ॥ ਪਹਲੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਿਭੀ ਮੁਹ ਨ ਲਾਇ ਸੀ॥ ਫੇ
 ਰ ਦਿਸਦਾ ਮੰਝਾ ਗਤ ਰੀਤ ਵਾਸਤੇ ਦਿਸਦੁ ਗੁਰੂ ਕਰ ਸੀ॥ ਫੇਰ ਦੇਵੀ ਦਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਇਕ
 ਦੇ ਕਚੇ ਦਹੀ ਸੀ ਫੇਰ ਉਹ ਖੜੀ ਦੇ ਪਾਰਿਲਗਾ ਸਾਨੀ॥ ਅਗੇ ਉਨ ਦੀ ਭਲਾਈ ਹੋਵੈ॥ ਅਤੇ ਨ ਉਥੇ ਸਦਾ
 ਬਜਰ ਖੜੀ ਹੋ ਸੀ॥ ਨਿਰੋਕਤ ਨੂੰ ਜਲ ਸੀ॥ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣੇਗਾ॥ ਭਾਈ ਤੇ ਦਤੇਰ ਉਪਾਰ
 ਵਹੁਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰੇਗਾ॥ ਤਬ ਮੁਰੀ ਦਖਾਂਸੀ ਨੂੰ ਕਹੀ॥ ਅਜੇ ਹੋਰ ਬਲੇਗਾ ਹਮੇ ਤੇਰੇ ਮੁਰੀ ਦਕਰ ਨੇ
 ਵਾਸਤੇ ਏਥੇ ਤੋੜੀ ਲਿਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਬੇ ਪਰਚ ਗਏ ਇਨ ਦੇ ਜੀਉਣ ਦੀ ਗਲ ਕਰੋ
 ਹਮੇ ਚੇਤੇ ਤੋੜੀਆ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਮੀਆਂ ਅਕੁਰ ਨਲੀਖਾਂ ਬਹੁ ਬਾਤ ਕ
 ਰੋਂ ਤੇ ਹਮ ਤੁਮ ਚੇ ਪਰ ਰਾਜੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ॥ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਕੜੇ ਨਹੀ॥ ਅਰੁ ਲੁਟੇ ਮਰੇ ਨਹੀ॥ ਅਏ ਗਏ ਪ
 ਰਗ ਮੁਕਰੇ ਗੇ ਤੋ ਮੁਦਾਇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਹਮਰੀ ਏਕ ਪਰਮ ਸਾਲ ਕਰਵਾਵੇ॥ ਅਰੁ ਅਏ ਗਏ ਸ
 ਪਸਿਤ ਕੀਖ ਬਰਲੇਵੇ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਕੜੇ ਨਹੀ॥ ਅਰੁ ਅਬ ਤੇ ਅਸਰਾ ਮਹਮਰ ਗੁਲਾ ਮੁਹੇ
 ਉਸ ਕੋ ਮਨੋ॥ ਅਰੁ ਫੇਰ ਪਜੀ ਵਰੈ ਕੋ ਬਜ ਖੜੀ ਹੋ ਸੀ॥ ਫੇਰ ਉਸਨੂੰ ਮਨਿਣਾ॥ ਅਤੇ ਅਸਰਾ ਮੁੱਤੋ ਆ
 ਦਰਾ ਬਾਦ ਹੋ॥ ਤਬ ਉਨ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਤਲ ਕਪਾਣੀ ਜੋਇ ਹੁਕੀ ਮੁਅਸੀ ਫੇਰ ਨਕਰ ਗੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਉਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਕਿਤੀ॥ ਤਬ ਮਸਤੇਖਾ ਅਕੁਰ ਨਲੀਖਾਂ ਸਭ ਚਰਨੀ ਪਏ ਅਖ
 ਨਲ ਗੋਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇ॥ ਤਬ ਹਮ ਖੁਸੀ ਦੇ ਕਾਰੀ ਉਠ ਤੇਰੇ ਦੋ ਕੋ ਹਮਰੇ ਨਲ ਵਹੁ ਚਲੇ ਗਏ॥
 ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਏਕ ਸਬਦ ਕਹੀਆਂ॥ **ਸਿਰੀ ਗੁਮ** ਪਹਲੇ ਪਹਰੇ ਰੋਣ ਕੋ ਵਜਾਰੀ॥ ਅਮਿਤ
 ਬਲ ਕਬੁਧ ਅਚੇਤਾ॥ ਖੀਰ ਪੀਐ ਖਿਲਾਈ॥ ਮੇਵ ਵਜਾਰੀ॥ ਅਮਿਤਾ ਮਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਹੋਤਾ॥

ਮਾਤਾਪਿਤਾਸੁਤਨੇਹੁਪਨੇਰਾਮਾਇਆਮੋਹੁਸਬਾਈ॥ਸਿਜੋਗੀਆਇਆਂਕਿਰਤਕਮਾਂਈਅ°
 ਕਰਣੀਕਾਰਕਰਾਈ॥ਗੋਸਟਿਮਸਤੇਖਾਅਕੁਰਨਲੀਖਾਂਨਾਲਹੋਈਜਿਰੰਜਨਪੁਰਵਿਚਾ॥

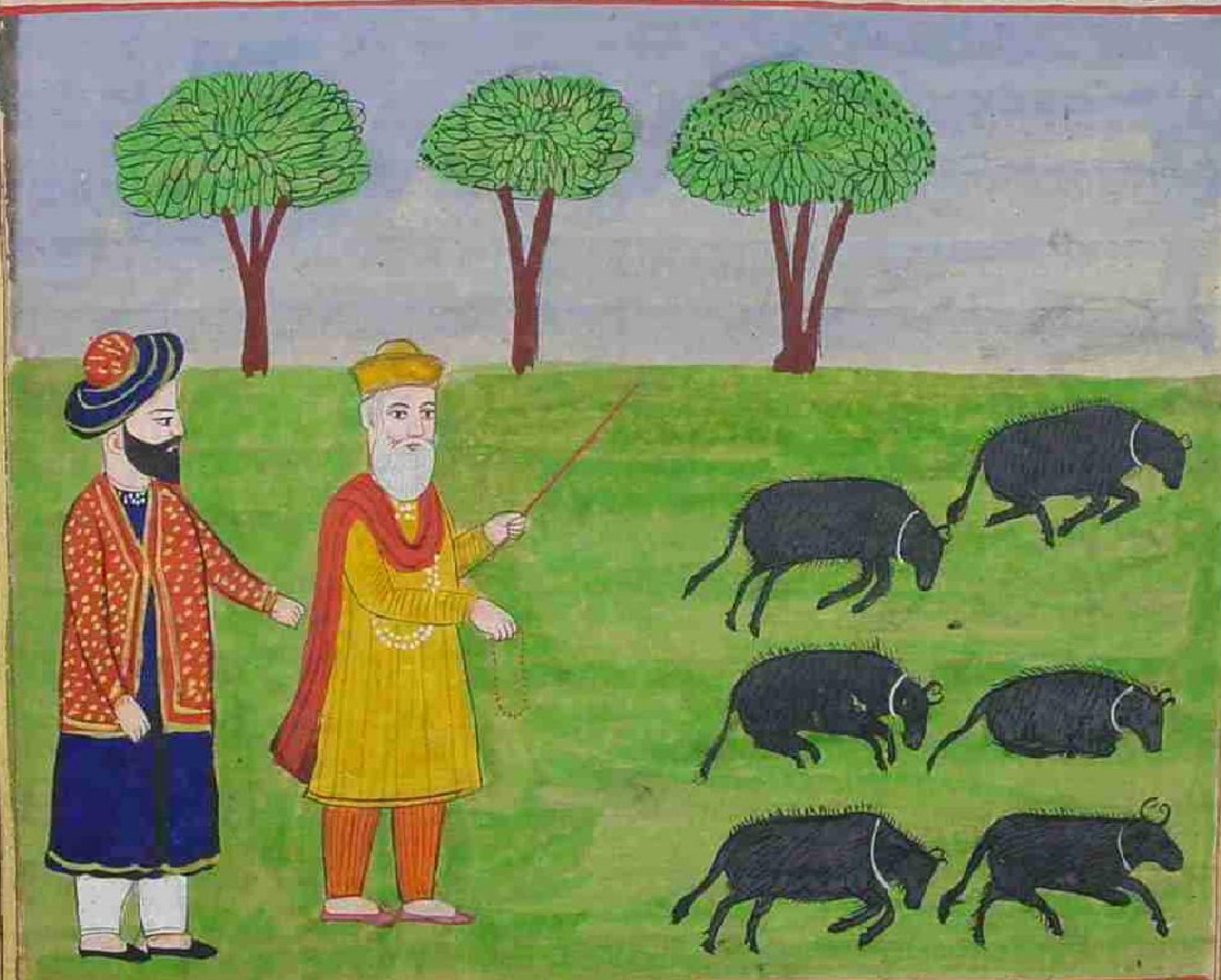

ਰਾਮਨਾਮਬਿਨੁਮੁਕਤਿਨਹੋਈਬੂਝੀਦੂਜੈਹੋਤਾ॥ਕਹੁਨਨਕਪਾਣੀਪਹਲੇਪਹਰੈਛੁਟੈਗਾਹਾਰੈ
 ਚੇਤਾ॥ਦੂਜੈਪਹਰੈਰੋਣਕੈਵਣਜਾਗਿਆਮਤਾਭਰਿਜੋਬਾਨੀਮੇਮਤਾ॥ਅਹਿਨੈਸਿਕਾਮੁਵੇ

ਅਪਿਅਮਵਦਜਾਗਿਅਮਿਤਾਅਪਿਲੇਨਮੁਨਾਚੈਤਾਰਮਨਾਮਪਾਦਿਅਤਿਰਨਹੀਹੋਰੁਜੈ ੨੬੫
 ਰਸਕਸਮੀਠੇਗੀਅੰਨੁਪੀਅੰਨੁਗੁਣਜਿਮੁਨਹੀਜਨਮੁਮਰਹੁਰੋਵੁਠੇਤੀਰਬਵਰਤ
 ਸੁਚਸੀਜਮੁਨਹੀਕਰਮਪਰਮਨਹੀਪੁਜਾਨਨਕਭਾਇਭਗਤਿਨਿਸਤਚੁਦੁਬਿਧਾਬਿਅ
 ਪੇਦਜਾਸਤੀਜੈਪਹਰੇਰੋਇਕੋਵਦਿਜਾਗਿਅੰਮਿਤਾਸਾਰਿਹੀਸਭਿਲਖੜੇਅੰਇਜੈਬਨਿ
 ਪਦੈਜਗੁਆਜੈਵੇਵਦਜਾਗਿਅੰਮਿਤਾਅਵਪਦੈਵਿਨੁਜਾਇਅਤਿਕਲੁਤਪੁਕੋਨਕੁਰ
 ਸੀਅਪਿਲੇਜਜਾਮੁਪਕਾੜਿਚਲਾਇਆਸਭਾਕਿਛੁਅਪਨਕਾਰਿਕਰਿਰਾਖਿਅੰਖਿਨਮਹਿ
 ਭਇਅੰਪਰਾਇਆਬੁਧਾਬਿਸਾਰਿਜੀਓਗਈਸਿਅਨਪਕਾਰਿਅਵਗੁਣਪਦੁਤਾਇਆਕ
 ਹੁਨਨਕਪੁਣੀਤੀਜੈਪਹਰੇਪੁਰਚੇਤਹੁਲਿਵਲਾਇਤਾਚਉਥੇਪਹਰੇਰੋਇਕੋਵਦਿਜਾਗਿਅੰ
 ਮਿਤਾਬਿਰਪੁਰਾਇਅੰਤਨੁਖੀਣਾਅਖੀਅੰਪੁਜੀਭਰਸਨਹੀਰਹੇਪਰਾਕਿਉਤਾਣਾਅਤਿਰ
 ਕਿਉਸੁਖਪਾਵੈਮਨਮੁਖਾਫਿਰਸੈਅਵਦਜਾਣਾਖੜਪਕੀਕੁੜਭਜੈਬਿਨਸੈਅੰਇਚਲੇਕੀ
 ਅਮਾਣਾਕਹੁਨਨਕਪਾਣੀਚਉਥੇਪਹਰੇਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦਪਛਾਣਾਓਓੜਗੁਆਇਆਤਿ
 ਨਹੀਅਵਦਜਾਗਿਅੰਮਿਤਾਜਰਜਰਵਾਏਕੀਨਾਇਕਰਤੀਗੁਣਨਕਮਾਂਇਅਵਦਜਾਗਿ
 ਅੰਮਿਤਾਅਵਗੁਣਖੜਸਨਬੰਨਾਗੁਣਸੰਗਮਜਵੈਚੋਟਨਖਵੈਨਾਤਿਸੁਜੀਮਣਮਰਣਾ
 ਕਾਲਜਾਲਜਮਜੋਹਿਨਸਕੈਭਾਇਭਗਤਿਭੈਤਰਣਾਪਤਸੇਤੀਜਵੈਸਹਜਸਮਵੈਸਗਲੇ
 ਦੁਖਮਿਟਵੈਕਹੁਨਨਕਪਾਣੀਗੁਰਮੁਖਛੂਟੈਸਚੇਤੇਪਤਪਵੈਪਤਾਸਰੋਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮ
 ਨਚਰਨਉਤੇਭੰਗਪਏਅਤੇਗੁਰੂਜੀਪੁਸੀਕੀਤੀਫੇਰਓਨਨੂੰਟੋਗਿਆ੯੭। **ਬੋਲੋਰੁਈ**
ਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈਅਬਾਅਗੈਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਤਬਉਥੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਓ
 ਠੜੇਰੋਓਸੇਜਗਾਰੋੜੀਉਪਰਫੇਰਜਾਇਬੈਠੇ। ਤਉਹੁਰੁਹੇਲਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਫੇਰਪਰ

ਤੀਲਿਆਇਆ ਫੇਰ ਬੀਵੀ ਕਹਣ ਲਗੀ ਜੋ ਜੀ ਮੇਤਰੀ ਬਾਰੇ ਸਲੋਤੈ ਕੋ ਪਹੀਰਖੀ
 ਮੇ। ਤਾਂ ਮੀਏ ਮੁਹਬਤ ਖਾਂ ਕਹੀ ਅੰਬੀਵੀ ਜੀ ਇਹ ਲੋਡਾ ਪਾਰੀ ਕੀਲਾ ਇਕ ਕਾਨਹੀ ਹੋ ਸੁ। ਏ
 ਸਕੋ ਦੋ ਘੋੜੇ ਹੀਲੇ। ਮਾਵ ਗੋ। ਹਜ ਰੇਖ ਦੇ ਇਸ ਕੋ ਵੇਚੀ ਮੇਗੋ। ਦੋ ਘੋੜੇ ਰਕੀਲੇ ਵੇਗੋ। ਤ
 ਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁਹਬਤ ਖਾਂ ਰੁਹੇਲਾ ਅਬਦਲਾ ਪੁਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਬੇਚਣਗਾਇਆ
 ਦੋ ਘੋੜੇ ਹਜ ਰੇਖਾਂ ਦੇ ਫਿਲੇ ਕਾਰੀ ਅਪਣੇ ਪਾਰੀ ਮਾਂਇਆ। ਉਸ ਪਰਾਣ ਕਨ ਉਦ ਉਲਤ ਖਾਂ
 ਥਾ ਅਤੇ ਸਰੇ ਸਹਰਦਾ ਮੁਕਦਮਾ ਮਾਹਾ। ਅਤੇ ਠਣੇ ਦਾਰਗੀ ਮਾਹਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਮੁਲ ਲੀਤਾ ਮਾਹਾ। ਫੇਰ ਹੁਪਰਾਣ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸਲਤ ਕਰਣ ਲਗਾ। ਅਰੇ
 ਲੋਡੇ ਹਮਰੇ ਪਰਕਾਰ ਮੁਕਾਰੀ ਅੰਬਰੇ ਗੱਜੇ ਹਮ ਕਾਰੀ ਅੰਬਰੇ ਗੱਜੇ ਹਮ ਕਾਰੀ ਅੰਬਰੇ ਗੱਜੇ ਹਮ ਕਾਰੀ ਅੰਬ
 ਤੇ ਦੋ ਬੇ। ਮਾਕਾ ਅਯਜ਼ ਚਰਾਇ। ਅਚਰੁ ਅਰੁਹ ਮਤੇਰੀ ਗੋਰ ਕਰਾਗੋ। ਤਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਬਤ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਰੀਪ ਲਚੀ ਦੇਏ ਪਾਰੀ ਸੁਣਾਈ। ਮਾਂਚੀ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸੁ
 ਣ ਉਣਿਲਗੇ। ਜੇਏ ਰੁਈ ਬਲ ਫੇਰ। ਅਸ ਦੋਲਤ ਖਾਂ ਰੁਹੇਲੇ ਨੂੰ ਕਾਰੀ ਮਾਂਹ ਮਚਾਰਾਗੇ ਸੋ।
 ਅਈਯਜ਼ ਮੀ। ਅੰਦੋਲਤ ਖਾਂ ਪਰਹਮ ਫਰੀਰਖ ਲਕਮਸਾਣੀਏ ਲੋਕਰਦ ਖਲਕ ਹੋ ਸੋ।
 ਜਿਸ ਕੋ ਹਮਰੇ ਹਥ ਕੀ ਛਟੀ ਚ ਉਲਤੀ ਛੁਹੀਤ ਸਾਰਾ। ਅਈਯਜ਼ ਮਰਜ ਵੇਗਾ। ਤਾਹੁਪ
 ਠਣਤ ਮਾਰੀਆ ਅਰੁਤ ਮਕ ਕੇ ਕਹੀ ਅੰਜੇਰੇ ਲੋਡੇ ਤੈ। ਮੇਸਾ ਹੋਇ। ਮਾਂਹੋ ਕਾਲੇ ਮੁਹਵਲ ਹੋ।
 ਤਚਲਖਾ ਹਮਰੇ ਹਜੂਰ ਤੈ ਕੋ ਸਾਸ ਭਨੋ ਕੋ ਮੁਹਦ ਚਰ ਰਤਾ ਹੋ ਤੈ। ਅਪਣ ਦਬਰ ਭੀ ਮਚਾ ਹੋ।
 ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਅਈਯਜ਼ ਵਿਚਲੀ। ਮਾਂਇਆ। ਜਾਂਇਕੇ। ਅਈਯਜ਼ ਵਿਚ
 ਖੜਤਾ ਅਰੁ ਕਹੀ ਮਾਂਰੇ ਮਚ ਛਟੀ ਕੋ ਸਾਕ ਤੈ ਜਿਹ ਰਹੀ ਰੁਹੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ
 ਮੀ। ਅੰਦੋਲਤ ਖਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਂਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਸਭ ਦੇ ਬੇ ਮਰਗਾਏ ਤੈ ਮੇ ਮੁਜਾਹਮੁਨ

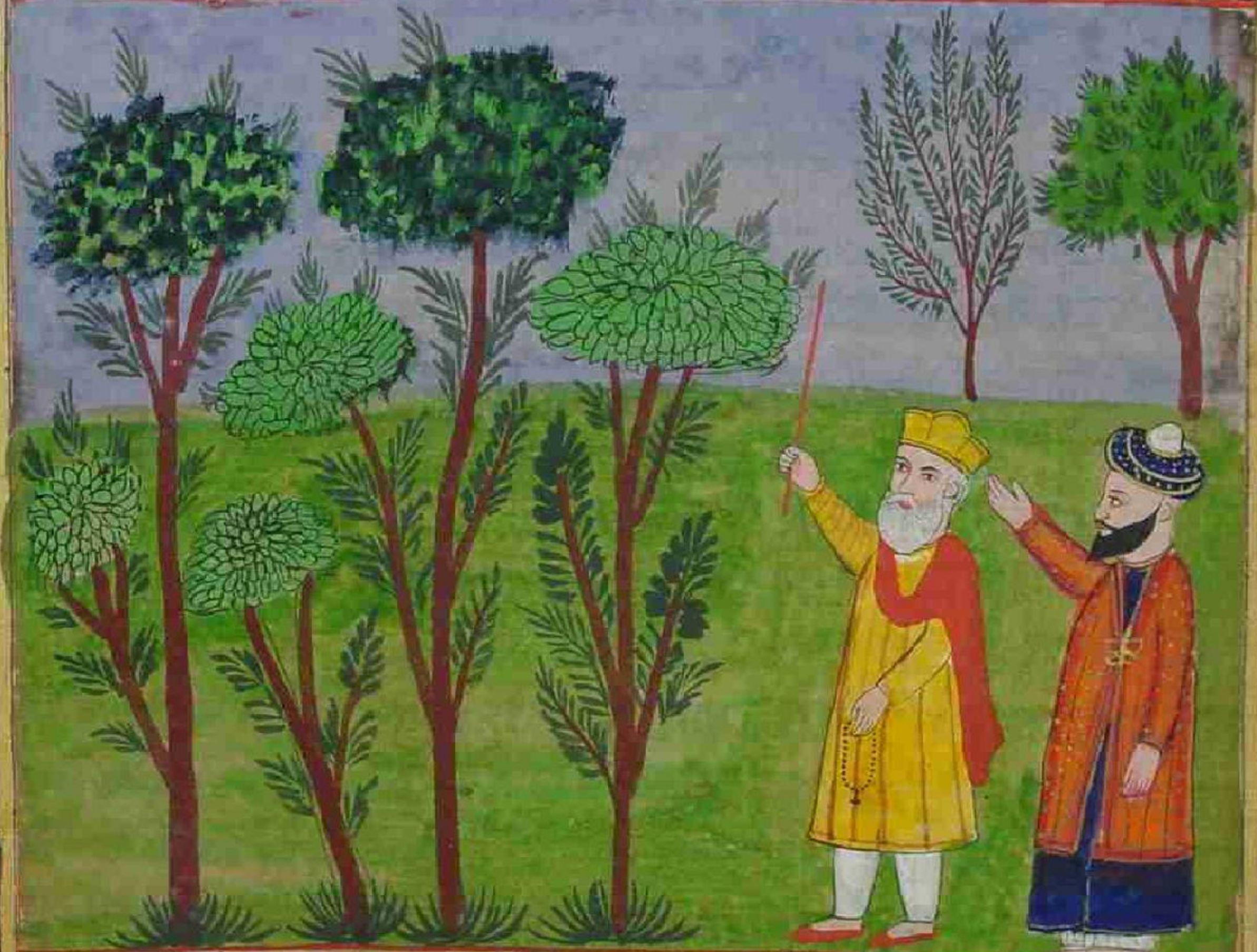
ਗੀ। ਤਬ ਪਰਵਾਹੀ ਮੰਚੇ ਤ੍ਰਿਮਰਛਰੀ ਤ੍ਰਿਦੇਗਰੀ ਤ੍ਰਿਕਰਦਾਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਏਕ ੨੬
 ਏਬੇ ਕੋ ਛਿਟੀ ਹਲਕੀ ਸੀਲਾਈ। ਗੋਸਟਿ ਦੋਲ ਤਖਲਾਲ ਹੋਈ। ਮਬਦਲਾ ਪੁਰਦੇ ਬੋਸਤ ਮੰਚੇ।

ਤਿਸਕਰ ਮਭਮਰੀ ਮਰੀ ਹੋਜਈ। ਤਹ ਮਕੋਕ ਹੋਲਗੋ ਮਬਜੀ ਵਲੁ ਇਨਕੋ। ਤਬ ਹਮ
 ਨੇਕ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਮੰਚੇ ਹੀ ਜੀਵਲੇ। ਹਮ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰੀ ਬੀਏ। ਪਾਧ ਪਰਵਦਗਾ ਰੁਨੇਲਾਏ

ਸਭਧੀਧੋ॥ ਹਮਕੋਰਬਕਰੀਮਨੇਫਰਕਕੀਆ॥ ਅਪਵੈਸਚਤੁਕੇਦਰਕਾਹਮਾਮੀਮੁਤ੍ਰਪੀ
 ਆ॥ ਹਮਫਿਰਦੇਹੈਉਸਪਥਪਰਵਦਗਾਰਦੀਦਰੋ॥ ਸਰਬਸਰਬੀਸਮੇਭਿਸਪਰਵਰਵਰ
 ਤਰੋ॥ ਸਿਧਸਾਧਕਅਰੁਭੇਖਤਪੀਸੁਰਾਨੰਨਾਥਾਅਰੁਭਿਅੰਜਤੀਐਰਸਰੁਪੀਸੁਰਾ॥
 ਹਮਪਥਕੇਸਜਨਿਵਾਜੇ॥ ਉਸਖੁਦਾਇਕੋਗੀਨਤੇਗੁਨਅਗਧੋ॥ ਖੰਜੀਵਿਬੇਸਤਖੁਦਾਇ
 ਹੀਨਿਮਥੇ॥ ਵਹੁਸਚਸੁਬਾਹੁਪੁਰਲਾਖਮਹਿਮਦਵਰਵਰਤਰੋ॥ ਹੋਅਪਣੀਤਰੁਫਤੇਖੁਦ
 ਏਅੰਝੇਅੰਬੀਏਨਹੀਕੀਇ॥ ਵਹੁਮਨਮਸਕਰੈਨੋਪਾਕਤੇਵੈਤਕਰਿਦੀਏ॥ ਹਮਨੈਸਰਬ
 ਰੂਪਏਕਕਰਿਜਾਨਿਆ॥ ਸਬਦਵਬਮਹਿਸਚਖੁਦਾਇਪਛਾਨਿਆ॥ ਹੁਇਦੁਬੇਤੇਰੇਜੀਵ
 ਤਨਹੀ॥ ਹੁਇਸਬਰਕਰਕੈਸਚਖੁਦਾਇਕੋਧੀਅਈ॥ ਹਮਭਿਸਪਰਵਦਗਾਰਸਚਕੇਦਰਬੇਸੁ
 ਜਿਸੁਕੋਹਿਰਸੁਖੁਦੀਨਹੀਪੇਸਾ॥ ਨਨਕਨੇਸਭਏਕਰਸਪਾਇਆ॥ ਭਿਸਤੇਹਮਨੇਹਰਖਸੋ
 ਗਗਵਾਇਆ॥ ਭਬਦਭਿਲਤਖੰਬਸਮੀਰਿਤਮਕਖਾਇਕੇਕਾਹੀਆ॥ ਅਰੇਲੋਭੇਅਵਰਹ
 ਮਚਬਾਮਕਰੋਗੇ॥ ਭਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆ॥ ਹਮੀਅੰਬਰਾਗੇਕਿਭਿਨਹੀਐਰਭੀਕਰ
 ਗੇ॥ ਭਬਦਭਿਲਤਖੰਬਹੀਅੰਬੇਤੁਤਕੋਈਬਰੇਮੁਹਵਲਾਕੀਬੋਅੰਏਅਪੈਹਮਚੇਦੁਬੇ
 ਹੀਕੋਹਿਲਿਤਿ॥ ਅਤੇਅਪਵੈਦਬਰਨੂੰਖਾਇਅਈਆ॥ ਅਤੇਸਨੂੰਹੁਇਖਾਇਵਾਸਤੇਅ
 ਏਅਪੈਸੋ॥ ਭਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆ॥ ਮੀਅੰਜੀਮੈਤਾਐਸਹੀਹੋ॥ ਭਬਕਸਮੀਰਿਤ
 ਮਕਕੇਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਨਲਲੈਤਾਰਿਆ॥ ਕਹਣੇਲਗਾਰੇਲੋਭੇਹਮਚੇਬਾਗਕੀਦਹਲੁ
 ਖਿਜਮਤਕਾਹੀਅਬਗੁ॥ ਭਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆ॥ ਖੰਹਮਕਦੀਬਾਗਦੇਖਾਨਹੀ॥ ਹਮ
 ਗਰੀਬਨਮੁਰਦਫਕੀਰਗੋਸਿਭਿਕੋਰਹਣੇਵਾਲੇਹੋ॥ ਵਹੁਤੇਰਾਬਗੁਪਰਸੀਅਦੋਲਤਖੰਬਾਹਮ
 ਨਾਮਰਦਦੀਦਮਫਕੀਰਹੋ॥ ਭਬੀਹਮਕੋਮਾਪਾਅਲੋਕਫਛੋਡੀਅੰਧੋ॥ ਪਰਸੀਅੰਬਰੇਗੇ

ਦੋਹਲਯੋਤ੍ਰਿਕਹੋਗਾਸੋਈ॥ਪਰਹਮਰੇਵਜੇਤੇਬਾਗੁਸੁਕਜਵੇਗਾਖਕਸਿ॥ਅਹੁਹੋਇਜਾਵੇਗਾ॥ਪਰ ੨੬੭
 ਮਕੋਕਛੁਨਕਹੀਯੋ॥ਤਬਹਮਕੋਤਮਕੋਕਹੀ॥ਅਮਰੇਚਲਤੇਸਹੀ॥ਗੋਸਟਦੋਲਤਖਬਾਬਗੁਸੁ

ਕਾਇਆ॥ਹਮਕੋਦੋਲਤਖਬਾਗਮੇਲੇਗਿਆ॥ਹਮਗੀਦ੍ਰਿਸਹੋਏਤੇਅਰੁਮਦਿਰਵਜਨੇਤੇਬਾਗਸ
 ਭਸੁਕਗਾਇਆ॥ਤਬਦੇਖਕਰਦੋਲਤਖਾਨੁਗਸੀਪੈਗਈ॥ਚਰਘੜੀਤਕਮੁਆਪੈਅੰਗਹੀਆ

ਫੇਰਹਮਕੋਕੁਲਲਗਵਾਸਤੇਪਰਵਦਗਰਕੇਹਮਰਾਬਗੁਹਛਵਰੁਸਤਕਰਦੇਹਮਮਤੇਤੇ
 ਰੇਤਈਮੇਅਰਕਰਸੋਪਚਾਮਰੁਤੇਰੀਭਲੀਵੈਹਲੁਕਰਗਾਤਬਮੇਸਬਇਕਹੀਆਸੀ
 ਰਾਗਮਹਲਾਪਹਲੇਪਹਰੇਰੋਵਕੇਵਦਿਜਾਰੀਆਮਿਤਾਹੁਕਮੁਪਇਮਾਂਗਰਭਾਸਾਭਿਰਪ
 ਤਪਮਿਤਕਰੇਵਦਿਜਾਰੀਆਮਿਤਾਪਸਮਸੇਤੀਅਰਦਾਸੁਪਸਮਸੇਤੀਅਰਦਾਸੁਵਖੰਦੈ
 ਭਿਰਪਧਿਅੰਨੁਲਿਵਲਗਾਨਮਰਜਾਦੁਆਇਮਾਂਕਲਿਭੀਤਬਹੁਕਿਜਸੀਨਗਾਜੈਸੀਕ
 ਲਮੁਵੜੀਹੀਮਸਤਕਤੇਸੀਜੀਅੜੇਪਾਸੁਕਹੁਨਨਕਪ੍ਰਾਂਤੀਪਹਲੇਪਹਰੇਹੁਕਮੁਭਇਅਚਾਰ
 ਭਾਸੁਪਦੁਜੇਪਹਰੇਰੋਵਕੇਵਦਿਜਾਰੀਆਮਿਤਾਵੈਸਾਰਗਇਮਾਂਗਰੀਧਿਅਨੁਹਥੋਹਸ
 ਨਚਈਮੇਵਦਜਾਰੀਆਮਿਤਾਜਿਭਿਜਸੁਪਾਘਰਿਕਾਨੁਹਥੋਹਬਿਨਚਈਮੇਪ੍ਰਾਂਤੀਮਾਂ
 ਤਕਹੋਸੁਤਮੇਰਾਂਚੇਤਾਅਚੇਤਮੁੜਮਨਮੇਰੇਮਤਿਨਹੀਕਛੁਤੇਰਾਂਜਿਨਰਚਗਚੇਮਾਂਤਿ
 ਸੈਨਜਾਂਦੈਮਨਭੀਤਰਪਰਗਜਾਂਨਾਕਹੁਨਨਕਪ੍ਰਾਂਤੀਦੁਜੇਪਹਰੇਵੈਸਾਰਗਇਮਾਂਗਰੀਧਿਅ
 ਨੁਰਤਿਜੇਪਹਰੇਰੋਵਕੇਵਦਿਜਾਰੀਆਮਿਤਾਪਨਜੋਬਨਸਿਭਿਚੇਤਾਹਰਿਕਾਂਨਾਂਮੁਨਚੇਤਿ
 ਅੰਦੁਇਜਾਰੀਆਮਿਤਾਬਧਾਛੁਟਾਹੀਜਿਤਾਹਰਿਕਾਂਨਾਂਮੁਨਚੇਤਹੀਪ੍ਰਾਂਤੀਬਿਕਲੁਭਇਆ
 ਸਿਗਮਾਂਇਆਪਨਸਿਭਿਰਤਜੋਬਨਮਤਾਅਹਲਜਨਮੁਗਵਾਇਆਧਰਮਸੇਤੀਵਾਪਰ
 ਨਾਂਕੀਤੋਕਰਮਨਕੀਤੋਮਿਤਾਕਹੁਨਨਕਪ੍ਰਾਂਤੀਤੀਜੋਪਹਰੇਪਨਜੋਬਨਸਿਭਿਚੇਤਾਤਾਚਏ
 ਥੇਪਹਰੇਰੋਵਕੇਵਦਿਜਾਰੀਆਮਿਤਾਲੰਦੀਲੁਇਆਖੇਤਾਜਾਮਪਕਾੜਿਚਲਾਇਆਵਦ
 ਜਾਂਗੀਆਮਿਤਾਕਿਸੈਨਮਿਲਿਅੰਭੇਤਾਭਿਤਚੇਤਹਰੀਕਿਸੈਨਮਿਲਿਅਜਾਮਪਕਾੜਿ
 ਚਲਾਇਆਭੂਠਾਰੁਦਨਹੀਅੰਦੁਵਲੇਖਿਨਮਹਿਭਾਇਆਪਰਾਂਇਆਸਾਈਵਸਤੁਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਈਜਿਸਸਿਭਿਲਾਇਆਚੇਤਾਕਹੁਨਨਕਪ੍ਰਾਂਤੀਚੇਥੇਪਹਰੇਲੰਦੀਲੁਇਆਖੇਤਾਭੀਤਬਿ

ਦੋਲਤਖਾਸਰਮਿਦਹੋਇਕੋਡੇਰੇਆਪੁਣੇਆਇਆਂ॥ਅਰੁਫੇਰੁਡੇਰੇਕੀਦੋਹਲਲਗਾਬਰਵ ੨੬੮
 ਛਾਜੇਰੇਲੋਡਾਹਮਰੇਘਰਕਹੀਕਾਮੁਕਾਰੀਅੰਬਰੁ॥ਜੇਹਮਰੀਬਖਚੀਕਾਰਾਧਾਰੀਅੰਬਰੁ
 ਅਗੁਕੀਸੀਕੋਪਉਦਾਇਨਹੀਦੇਣੇ॥ਜੇਇਕੁਦਾਇਕਾਨੁਕਸਨਨਹੀ॥ਤਬਮੇਪੁਛਲੇਵੇਗਾ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਖਜੀਜੋਕਛੁਤੀਮੁਹੋਕਹੀਸੇਈਮੇਕਰੋਗਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਮਸਤਹੋਇਬੋਰੇਰਹਨਿਕੋਈਅਵੋਕੋਈਲੇਜਾਵੇਕੀਸੇਦਰੀਗਰਫੋਰਛੁਟੇ॥ਆਇਪਾਵੇਖੋ
 ਇਜਦੋਇਹੁਕੀਸੇਨੁਬੰਦਕਰਣਨਹੀ॥ਜਾਂਦਿਨਦੂਜੇਪਠਾਣਾ॥ਆਇਕੋਦੋਖੇਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਤਾਮਸਤਹੋਇਬੋਰੇਹੀਨੀ॥ਅਤੇਕੀਗਲਾਨੇਡੀਗਰਫੋਰਾਖੋਤੀਆਖਚਰਨੇਜੀਅੰਜੀ
 ਤਨੇਸਰਬਖਚੀਖਲੀਕਰਛੁਡੀ॥ਤਾਪਠਾਣੇਅਵਦੇਹਿਓਈਬਲਾਹਮਰੇਹਾਬਪਕੜ
 ਕਾਰੀਹਮਕੋਮਾਰਨੇਕੋਚਲਿਆਂ॥ਤਬਹਮਨੇਪਠਾਣਕੋਕਹਚੇਤਮਹਮਕੋਕੀਅਬਰਤੇਹੀ॥
 ਹਮਰੇਤੇਦਹਲਕਰਵਤੇਹੀਕੇਹਮਕੋਜਗੁਰਮਾਰਣਾਹੀ॥ਤਾਹੁਪਠਾਣਗਹੀਅਰੇਤੋਨੇਤੋਲਖ
 ਮਣਾਅਨਿਕੀਬਖਚੀਗਵਈਹੀ॥ਅਗੁਅਬਮੇਤੁਣਕੋਮਚੋਗਾ॥ਤਬਹਮਕੋਛੋਛੇਲਹੀ॥
 ਅਰਦਸਪਦਿਰਾਕਸਮੀਰੀਉਸਕੇਨਲਹੋਗਏ॥ਤਬਹਮਕੋਸਭਨਨੇਹਬੋਧਥਪਕਾੜੀਲਿ
 ਆਂਅਗੁਮੁਸਕਾਹਮਾਰੀਅੰਦੇਵਲਗੇ॥ਤਬਅਸਾਨਿਰੀਕਾਰਕਾਧਿਅਨੁਕਾਰੀਆਪਰੁਅ
 ਜੇਹੀਕਰਜੀਤਰਾਨਲਕਾਰੀਆਂ॥ਅਰੁਹੁਹਮਚਾਖਿਅਲੁਛੁਡਣਨਹੀ॥ਤਾਂਫੇਰਾਮਸੀ
 ਉਨਦੇਹਥਤੇਬੇਮਲੁਮਹੋਇਗਏ॥ਉਹੁਅਸਧੁੰਦਣਾਵਿਚਦੋਲਦੇਫਿਰਦੇਅਹੋਅਤੇਅ
 ਸੀਇਕਕਨਰੇਬੋਠਰਹੀ॥ਅਤੇਕਰਤਾਰਨੂੰਬੋਠੇਯਾਦਕਰੀਐ॥ਤਿਤਨੇਚਿਰਨੂੰਉਸਸਹ
 ਗਵਿਚਰੋਲੀਪੇਗਈਜੇਦੋਲਤਖਾਚੜੀਅੰਚੈਬਾਹਰਰੋਲੀਪਈਹੀ॥ਤਾਜੀਤਨੀਤੁਰਕਹੀ
 ਦੁਮੁਸਲਮਨਸਹਰਦੇਚਾੜੀਅਏ॥ਇਕਸਬੋਹਉਪਰਸਭਾਇਕੋਠੇਹੋਏਹੁਹਮਕੋਨਜਰ

ਅਵਨਪਰਗਮਨਜਰਨਾਅਈਐ। ਪਰਭਾਈਬਾਲਾਵਹੁਕਰਤਰਸਤੀਵਡੀਰਖਿਅੰਕ
 ਰਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਉਜੇਹਾਸਤੈਤੇਮਿਹਰਵਨੁਹੈਤੇਹਾਕਿਸੈਤੇਨਹੀ॥ ਅਤੇਅਸਾਛੁਵਨਿਰੰਕਾਰ
 ਦੇਭਜਨਬਿਨਹੈਰੁਕਰਤਰਬੋਕਛੁਨਹੀਮੀਰੀਆ॥ ਅਤੇਸਿਸਰਤਾਅਜੇਹਾਕਮਲਹੈਜੋਕਿ
 ਸੈਨੂੰਕੋਈਗਲੀਭੀਦਿਦਹੈਤਾਬਹੁੜੋਇਸਉਪਰਗੁਸਭੀਰਖਦਹੈ॥ ਅਤੇਫੇਰਦਉਲਗੋਤਬੁ
 ਰੀਅੰਈਰੀਕਰਦਹੈ॥ ਅਤੇਕਿਸੈਤੇਕਰਵਾਇਦੇਦਹੈ॥ ਨਤਰਾਅਤੇਅਸੀਉਨਪਰਵਨੂੰਉ
 ਹੁਕਹਦੇਅੰਚੇਜੋਭਲੀਕਿਰਤਕਰੋਰਾਮਨਾਮੁਕੋਜਾਵੇਅਏਗਏਨੂੰਪਕੜੋਨਹੀ॥ ਅਤੇਅਗੋਓ
 ਹੁਸਾਨੁਪਕੜਾਨੀਅਤੇਮਰਨੇਨੂੰਫੇਰਦੇਅਹੈ॥ ਤਿਤਨੇਚਿਰਨੂੰਉਨਦੀਫੋਜਾਇਕੜਹੋਇਕ
 ਰੀਅੰਈ॥ ਬਡਾਹਾਕਾਰਉਨਪਾਇਆਪਰਸਤੈਯਦਕੜਨਹੀਜੋਭੁਈਇਹੁਜਾਣਨੀ॥ ਤ
 ਬਾਅਸੀਅਸਮਾਨਵਲਾਵੇਸਦਿਕੀਤੀ॥ ਤਿਸਦੇਖਵੇਹੀਇਦੁਸਵਾਧਨੁਹੋਇਕੋਸਨੂੰਬਰਨੁਕ
 ਹੀਅੰਜੋਮਹਾਰਜਮੈਤੋਤਮਰਗੁਲਾਮੁਹੈ॥ ਜੋਕਹੈਸੋਅਬਕਰਤਹੈ॥ ਕਹੈਤੋਸਾਫੇਰੋਲੇਚਲ
 ਉ॥ ਕਹੈਤੋਤਰਵਾਨੂੰਮਚਖਬਰੁਲਾਉ॥ ਮੈਤੋਅਸਲਨਜੀਕੀਸੇਵਕਤੇਰਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੋਇਤੈਮੁ
 ਝਪੁਕੀ॥ ਅਚੈਬਸੇਰਾ॥ ਮੈਤੋਅਦਕਦੀਮਨਿਕਰਤਮਰਗੁਲਾਮੁ॥ ਕਹਿਕ੍ਰਿਪਾਮੁਹੀਦੀਜੈਅ
 ਪਣਾਧਾਮੁ॥ ਜੇਕਹੈਤਉਲਟਪੁਲਟਮੈਕਰੋਜਗਤਕੋ॥ ਰਾਖਲਹੈਨਿਜਤੇਰੇਰੁਗਤਕੋ॥ ਮੈਤੋਅ
 ਬਸਰਨਤੇਰੀਪਹਾਅੰਇਆ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਮੋਕਰੋਸਹਾਇਆ॥ ਤਬਹਮਉਸਕਲਜੁਰੀਇ
 ਵਕੋਪਰਦੇਵਨਕਰੀ॥ ਅਰੁਉਸਤੀਗਮਕੋਪਰਦੇਵਨਕਰੀ॥ ਤਬਹਮਰੇਅਚੋਹਾਬਜੋੜਕਾਰਿ
 ਠਾਢਭੁਇਆ॥ ਬਚਨੁਕਰੋਤਤਕਾਲਕਰੋਜੈਇਆ॥ ਅਰਹਮਉਸਕੋਰਾਜਿਵਾਇਵਕਹਾ
 ਕਿਭਾਈ॥ ਹਮਕਿਸੀਕੋਦੁਖਨਹੀਦੇਣਾ॥ ਪਰਵਹੁਸਮਝਤੇਨਹੀਪਰਤ੍ਰੀਮੁਤਕਾਰੋਗੋਲਿਓਕੀ
 ਬਰਖਚਰਾ॥ ਪਰਬੇਦਰਦਨਕਰੀਓਜੇਹੜਾਅਦਲੁਗੁਨਹੀਹੋਵੈ॥ ਤਿਸਨੂੰਮਚਣਾ॥ ਨਤਰਾਅ

ਗਰੀਬੀ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਇੰਨ੍ਹਾ ਮਰੇ ਸਾਥ ਬਾਤ ਕਰਕੇ। ਅਰਾਸ ਕੋਚ ਫੀਆ। ਅਰੁਣਿਨ ੨੬੯
 ਰੁਹੇਲੀਆ ਦਦਲੁ ਤੇਰਾ ਲਖਾਇਕੜ੍ਹਾ। ਅਰੁਹੋਰੁ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਰ ਮੇਥੇ। ਪਰਵਹੁ ਮਕਉ
 ਨਜਰਾ ਮਵਤੇਥੇ ਪਰਹੁ ਮਉਨ ਕਉਨ ਜਰਨ ਥੇ। ਮਵਤੇ। ਤਬ ਤੇ ਸਸਮੇ। ਇੰਨ੍ਹੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚੀ
 ਬਰਖਾਂ ਚੀਨੀ। ਕਈਨ ਸਭਾਂ ਗਕਰਤਏ। ਅਪੀਨੀ। ਤਬ ਹਜਰਾ ਸਿਰੁ ਕਵਾ ਪੜਾ ਸਿਰਗੀਰੁ
 ਪਰੇ। ਹਜਰ ਗੋਲੀ ਕਿਓ ਡਿਗਨ ਮੇ ਮਰੇ। ਤਬ ਸਭ ਫੌਜ ਸਹਰ ਮੇ ਜਾਇ ਵੜੀ। ਤਬ ਉਹਾਰੀ। ਇ
 ਦੁਨੈ ਚਾਰਾ ਪੜੀ ਕੀਲਾਈ ਵੜੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਸਹਰ ਮੇ ਜੋਰਹੇ ਸੋ ਜਾਇ। ਅਦਰੁ ਚਿਤੜੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਮ
 ਰੇ। ਇੰਨ੍ਹੀ ਹੀਤ ਕੜੇ ਹੋਇ ਮਦਰ ਮੇ ਵੜੇ। ਤਬ ਹਮਰੇ ਪਾਸ ਇੰਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ। ਜੋ ਕਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਜੋਤ
 ਮਰੇ ਮਲਾਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਲੁ ਚੁਗੀ। ਇੰਨ੍ਹੇ ਕੁਖੁ ਸੀਦਿ ਕੈ ਰੁਖ ਸੁਦਕੀਆ। ਤਬ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਤਿਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਮੇ ਪੁਛਿਆ। ਅੰਧੀ ਮਹਰ ਵਾਨੂੰ। ਇੰਨ੍ਹਾ ਤਸਾਹ ਜਰਹੀ ਕਿਹੋ। ਅੰ
 ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਦਰ ਉਪਰ ਖੜੇ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਇਹੁ ਕੇਹੜੀਆਂ ਇੰਨ੍ਹਾ ਵਿਚੋਂ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਾਹੀ ਅੰਤੁ ਈ ਬਾਲਾ। ਇਹੁ ਸਭ ਨ ਤੇ ਉਤਮੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹੁ ਪਛੇਰੀ ਭਿਲਾਹੀ। ਅਹਾ। ਅਤੇ ਹੁਇ
 ਭੀ। ਇਨ ਸਾਰੇ ਸੁਗੁਦਾਰ ਜੁ ਕਰਣਹੀ। ਫੇਰ ਇਕ ਸਰਾਜ ਦੇਹੀ ਪੈਦ ਹੋ ਸੀ। ਫੇਰ ਗੋਰਖ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿਗ
 ਕਾਰੀ ਕੈ ਉਪਰੈ ਗਾ। ਅਤੇ ਨ ਉਇ ਸਦਾ ਸਤ ਸਮੀਰ ਇੰਨ੍ਹੇ। ਤਾਂ ਮੇ ਕਾਹੀ ਅੰਧੀ ਮਹਰ ਵਾਨੂੰ। ਇਹੁ
 ਗਰੀਬਾਂ ਹੋਇਆ ਬਾਅਗੇ ਦੀਤਾ ਸੁਣੀ ਹੀ ਪਰਾਪਿਛੈ ਵੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣ ਓ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਤੁ ਈ ਬਾਲ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਜੇਤਾ ਤੇ ਸੁਣ ਨੀ ਹੀ ਤਾ ਤਸਾਨੂੰ ਭਲ ਕੇ ਸੁਣ ਵਸਾ।
 ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੇ ਅਗੇ ਦੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣਾ। ਤਾ ਉਹ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਮਚੇਨ ਸਭ ਜਗਏ। ਤਾ ਫੇਰ ਜੇਹੜੇ
 ਬਚੇ ਰਹੇ ਨਨਾ ਅਹੇ ਤਿਨ ਨੇ ਫੇਰਾ ਪੁਛਿਆ। ਅੰਦਮੀ। ਅੰਨ੍ਹੀ ਕੀ ਅੰਧੀ ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਮੁਏ ਸੇ ਤਿਨ
 ਨੂੰ ਦਬਾ ਲਗੇ। ਅਤੇ ਜੇਹੜੇ ਫਟੇ ਸੇ ਤੇਹੜੇ ਫਟ ਬੀਨ ਲਗੇ। ਉਨ ਦੀ ਖੁਰਕ ਪਾਇ ਦੀ ਖਬਰ

ਲੈਣ ਲਗੇ॥ ਅਤੇ ਦੋਲਤਖਾਂਸਰ ਮਿਦਿ ਚੋਇਆਂ ਸੀ॥ ਤਿਸਤੇ ਵੇਰ ਲੋਕ ਨੂੰ ਇਕੋ ਕੀਤੀ
 ਅਤੇ ਉਨ ਲੋਕ ਕੋ ਕਹੀ॥ ਅਭਾਈ ਜੇ ਅਬ ਵਹੁ ਗਥ ਲਗੇ ਤੇ ਜਾਨਤੇ ਮਾਰਦੇ ਉਛੋਰੋ ਨਹੀ॥
 ਹਮਰ ਚ ਚੁਲਗੇ ਗਯੋ ਉਸ ਕੋ ਛੋਰੇ ਗਾ॥ ਤਬੁਈ ਬਾਲਾ ਜਿਸਦੀ ਬੇਭੀਤੇ ਅਸੀ ਬੇ ਮਲੁ ਮਖੈ
 ਠੇ ਅਹੋਤਿ ਸੁਪਾਸੇ ਹਲ ਚੀਤਾ ਸਾਡੇ ਗਿਰਦੇ ਘੇਰਾ॥ ਅਭਾਈਆ॥ ਤਬਾ ਅਸਾ ਸਬਦ ਕਹੀ
 ਆ॥ **ਅਸਾ ਮਃ ੧** ਕਰਤਾਰ ਬਿਨਾ ਅਰਾਧੇ ਕੁਲ ਲੁਕੇ ਗਰਧ ਪਹੋਈ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਮੁ
 ਰਖ ਮਾਰਹੀ ਘਰਿ ਜੂਨਾ ਮੇਦੁ ਰੋਈ॥ ਆਦਿ॥ ਅੰ॥ ਮਹਰ ਬਿਨ ਕਜੀ ਮੁਲਾ ਸਭ ਕੋ ਦੁਖੁ ਹੋਤੁ
 ਰਾ॥ ਸਿਤਨਾ ਬਿਨੁ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਸੁਖੀ॥ ਅੰ॥ ਜੇਲੀ ਘੋਸ ਗਰਧਾਰਾ॥ ਹੋਰ ਸਭੀ ਤਮ ਦੋਜ ਕਪਵੇ ਗੋ
 ਜੇਤੁ ਮਨੈ ਪਚ ਬਿਸਰਾ॥ ਜੇ ਜੇਤੁ ਮਰੇ ਸਿਗ ਮੇਰ ਲਤਾ ਸੋ ਸੋ ਪਕ ਕਰੀ॥ ਮਨੇ ਘਰ ਬਰਬਾਰ ਮਚਾ
 ਹਮੇਕ ਮੁਰਸਦ ਕੇ ਖਾਲ ਕਦਰ ਵੇਸਾ॥ ਸਦੀ ਗਾਮੀਤ ਮਕਨ ਹੀ ਗੁਸਾ॥ ਹਿਰ ਸਖੁ ਦੀਨ ਹੀ ਪੇਸਾ
 ਹਮਨੈ ਏਕ ਚੋਜ ਰਬੋ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ॥ ਆ॥ ਅਰੁ ਬੀਸਤੀ ਸਕੀ ਮਚੁ ਦਾਇਆ॥ ਹਮ ਉਸ ਪਾਥ ਕੋ
 ਸਿਜਦ ਕੀ॥ ਅੰ॥ ਐਰੋਨੈ ਝੁਰੀ ਬਾਂਤ ਕਸ ਕੇ ਖੁਦਾ॥ ਇਕੋ ਦੈਤ ਹੋ ਕੀ॥ ਆ॥ ਤਬਾ ਇਹੁ ਬਾਂਤ ਸੁਣ ਕੇ
 ਉਨੈ ਜਿਸਤ ਰਫਤੇ॥ ਅਵ ਜੁਹ ਮੰਚੀ ਸੁਣੀ॥ ਤਿਸਤਿ ਰਫਤੇ ਹਲ ਕਰ ਕੇ॥ ਅੰ॥ ਇਘੇਰਾਂ ਪਾਇਆਂ॥
 ਤਬਾ ਅਸਾਰਿ ਏਵਿ ਚਾਇ ਉਜਾ ਤੀਜੇ॥ ਇਹੁ ਸਿਧੇਤਾ॥ ਇਉਨ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਕੋਈ॥ ਇਨ ਨੂੰ ਦੁਖ ਲਈ॥ ਮੇਤ
 ਬਾਇਹੁ ਜਾਣਨਾ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਆਪਣੀ ਵਲੋ ਰਿਸੈ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀ ਦਿਣਾ॥ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ॥ ਅੰ॥ ਗੀ॥ ਆ
 ਹੀ ਸਨੂੰ ਇਨ ਦੇ ਸਿਧੇ ਕਰਣ ਦੀ ਹੋ ਸੁ॥ ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਦਰਤ ਹੀ॥ ਅਲੋਪ ਹੋਇ ਉਨ ਨੂੰ ਬਚਨੁ
 ਕੀਤਾ॥ ਜੇ ਮੀਤੁ ਸਾਨੂੰ ਖਾਜੀ ਸੀ ਤਨਤੇ ਬਚ ਉਦਹੀ॥ ਦੋਜ ਕਦੇ ਵਰੇ ਤੇਰਾ ਖਿਆਂ ਤਹਾ ਡੀਨੀ॥ ਅੰ॥ ਇ
 ਆਹਾਂ ਸਚੁ ਸਹ ਬਨੇਰੇ ਜੀ॥ ਅਹਾਂ॥ ਤਾ॥ ਉਨ ਜਬ ਬੁਕੀਤਾ ਜੀ॥ ਅਬ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਹਮਨੈ ਮਹਰ ਗਰਦ ਕ
 ਰਨਹੀ॥ ਮਰੁ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਹਮਨੈ ਛੋਡੀ॥ ਅਹੀ॥ ਜੇਤਨਾ ਚਰਤੁ ਹਮ ਕੋ ਨ ਜਰਨਹੀ॥ ਅਵਤਾ॥ ਤੇਤਾ॥ ਚ

ਰਤੁ ਏਕੋ ਜੋ ਰਕ ਰਕੈ ਮਰਿਗਾ ॥ ਅਰੁ ਹਮ ਜਾਨ ਤੇ ਤੇਤੁ ਏਕੋ ॥ ਅਗੇ ਨਹੀ ਛੋਡਤੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕੀਪ ਚਰਕੈ ਸੁਣਾਇ ਦੇ ਸੇਵਾਰਤਾ ॥ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
 ਕਹਿ ਆਂ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਨੂੰ ਉਹੋ ਵਰਤਾ ਕਸਮੀਰ ਦੀ ਸੁਣਾਓ ਕੀਪ ਚਰਕੈ ॥ ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਣ ਲਗੇ ਸੁਣਾਈ ਬਾਲ ਜਬਾਇ ਹੁਬਾਰਤ ਹੋਈ ॥ ਤਬ ਭੀ ਉਹੁ ਸਿਧੇ ਹੋਵਣ ਨਹੀ
 ਤਾ ਅਸਾ ਪੈਣੁ ਪਨੂੰ ਯਦ ਕਰਿ ਆਂ ਤਿਤ ਸਮੇ ਪੈਣਾ ॥ ਆਇਆ ਕਹਣ ਲਗਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾ
 ਉਜੋ ਕਹੈ ਸੋ ਅਬੀ ਮੈ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕਹੈ ਤੋ ਸਤ ਸੁਮੁਦ ਤੇ ਪਰਕਾਰਿ ਭਾਰੁ ॥ ਕਹੈ ਤੋ ਧਰਤੀ ਕਿ
 ਤਲੇ ਪਛਾੜ ਕਾਰਿ ਮਚੁ ॥ ਤਾਂ ਹਮ ਨਿਕਹਿ ਆਇ ਨ ਕਾਂਸੂ ਸੁਆਉ ਤੇ ਜਾਣੇ ਕਾਂਬੀ ਦਕਰ ਦੇਹ ॥ ਤਬ
 ਹੁਨਿ ਮਕੁਚਾਲੀ ਮੈ ਚਲੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਨਗਰ ਕੇ ਸਰਬ ਲੋਕ ਕਾਂ ॥ ਅਦਿਰ ਬਚਰ ਕਾਂਸੂ ਸੁਆਉ ਬੀ
 ਦਕਾਰਿ ਆ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਉਲਟੇ ਹੋ ਕਰਾਡਿ ਗਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਤਬ ਉਨ ਕੋ ਦਲ ਮੈ ਵਡੀ ਡਿਡੋਰੀ ਲੀਪਈ ॥
 ਕੋਈ ਡਿਗੋ ਧਰਤੀ ਪਰ ਲੋਵਣਾ ॥ ਕਈ ਆਨਿਕੋ ਸਾਹੁ ਤਲੈ ਉਪਰਨਾ ਅਵੈ ॥ ਤਬ ਜੇ ਤੇ ਵਿਚ ਥੇ ਸਭ
 ਨੋ ਕਾਂਸਾ ਹੁਬੀਦ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਦੋਲ ਤਖੰ ਕਹੀ ਪਰੇ ਡੇਰੇ ਮੈ ਬੈਠਾ ਬਚੋ ਹੁਦੋਗਾ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ
 ਦੁਪਹਰੀ ਮੈ ਡੇਰੇ ਆਇਆ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਵ ਉਪ ਉਨ ਬੀ ਦਕਰਾਇਆ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਲਗਾ ਧਰ
 ਤੀ ਪਰ ਲੋਵਣਾ ॥ ਤਬ ਹਮ ਸਬਦ ਕੀ ਚਰਚ ਬਰਣੇ ਲਾਗੇ ॥ **ਸਿਰੀਰ ਗੁਮ ਹਲਾ ॥** ਅਮਲੁਕ
 ਰੀ ਧਰਤੀ ਬੀਜ ਸਬਦ ਕਾਰਿ ਸਚ ਕੀ ਆਬਾਨਿਤ ਦੇਹ ਪਾਣੀ ॥ ਹੋਗੁ ਕਿਰਸਾਣਈ ਮਾਨ ਜਾਮਾਇ
 ਲੈ ਭੀ ਸਤ ਦੋਜ ਕਾ ਮੁੜੇ ਦੇਵ ਜਾਣੀ ॥ ਮਤ ਜਾਣ ਸਾਹਿਗਲੀ ਪਾਇਆ ਹੀ ॥ ਮਾਲਕੈ ਮਾਣੈ ਰੂਪ ਕੀ
 ਸੋਭਾਇ ਤਬਿ ਪਜਨ ਮੁਗਵਾਇਆ ਹੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਬਤ ਨਾ ਚਿਕੜੇ ਦੇਹੁ ਮਨੁ ਮੀਠ ਕਵ ਮਲੁ
 ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀ ਮੁਲ ਪਾਈ ॥ ਭਵਰ ਉਸਤਾਦ ਨਿਤ ਭਾਖਿ ॥ ਅਬੋਲੈ ਕਮਲ ਬਿਗਸੈ ਮਧੁ ਅਸੁ ਮਾਈ
 ਰਾ ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਪਉਣ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਮਾਇਆ ਹੀ ॥ ਖਸਮ ਕੀ ਨਦਰਾ ਦਿਲ ਹਪਸਿ

ਦਕਰਜਿਨੀਕਰਇਕਾਧਿਆਇਅਧੀ। ਤਤੀਹਕਰਰਾਖੇਪਜਿਕਰਸਾਬੀਨਉਸੈਤਨੁਮਤਕ
 ਟਜਾਈ। ਨਨਕਾਮਖੇਰਹੁਪੈਚਲਣਾਮਲਪਨਕਿਤਰੁਸੀਜੀਅਧੀ। ੪। ਜਬਭਾਈਬਲਢੇ
 ਰਜਦੁਖਹੋਏ। ਅਤੇਸਬਦਸੁਣਿਆਫੇਰ। ਅਕਲੇਹੀਸਾਡੀਬੋਲੀਦੀਤਰਫਹਥਿਜੋੜਿਕੈਸਲਾ
 ਮਭਨਸਾਕਰਵਲਗੇਵਾਸਤੇਪਰਵਦਗਾਰਕੇਹਮਕੋ। ਅਪਣੇਕਰਰਪੋਗੁਲਾਮੁਕਰਰਖੋਜੀ। ਅ
 ਰੁਹਮਕੋਦੀਵਰਭੀਪਰਤਖਹੋਵੈਦਰੁਸਤਦਰਸਨੁਦੇਹੋਹਮਕੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ। ਅਪਣਦ
 ਰਸਨਉਨਨੂੰਦਿਤਾਚਰਨੀਲਾਏ। ਅਤੇਉਨਨੂੰਸੁਮਤਬਖਸੀ। ਅਤੇਉਨਤੇਬਚਨੁਲਿਆ
 ਜੋਭਾਈਤਸਾਰੀਸੇਨੂੰਪਕੜਨਨਹੀਨਹੋਰੁਦੁਖਦੇਣਾ। ਅਤੇਧਰਮਸਲਾਕਰਵਣੀ। ਅਏਗਏ
 ਨੁਸੁਖਦੇਣਾਸਭਕੋਈਸੁਖਜਿਵੈ। ਅਜੇਹਕੀਮੁਠਹੀਕਰਣਾ। ਤਉਨਾਮਾਖਿਅੰਜੀਸਚੇਪਛ
 ਲੇਗੁਨਹੁਬਖਸਣੇ। ਅਤੇਅਗੇਨਹੀਪਾਪਕਰਾਗੇਸੋ। ਅਤੇਜੇਹੜੇਤਸਾਮੇਰੇਉਪਰਮੁਲੁਖਰ
 ਚੇ। ਅਮਾਮਹਾਸੋਲਹੋਤਮੈਜਨਹਾ। ਤਬਦੋਲਤਖਾਂਚਾਹੀ। ਅਮੈਤਤੇਰਾਨਿਰਪੁਰਗੁਲਾਮੁਹੀ
 ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਨਨੂੰਕਹੀ। ਅਭਾਈ। ਅਸੀਤੁਰਦੇਹਾ। ਤਬਉਨਹਬਜੋੜੇਜੋਮਹੀਨਤਾਂਮੇ
 ਥੇਕੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਗੁਪਤੁਭੁਲੀਲਾਈ। ਤਬਉਹੁਦੇਖਨਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਹੈਨਹੀ
 ਲੋਪਹੋਇਗਏਹੈਨਿਸੋ। ਤਬਉਹੁਹਥਿਫਟਣਲਗੇਜੋਭਾਈ। ਅਸਾਰਜਕਰਦਰਸਨੁਭੀਨਕੀ
 ਤਾ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਲੋਪਹੋਇਗਏ। ੮੮। ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰੁਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਉਸੇਨਗਰਦੇਖਾਸੇਚਲੇ। ਜੀਥੇਦਾਪਠਾਣਾ। ਅਗੇਫਕੜਦਾ। ਅਹਾ। ਉਸੇਸਹਰਨੂੰਚ
 ਲੇ। ਤਬਵਹੁਮੁਹਬਤਖਾਂਘਰਤੇਬਹਰਨੂੰਚਲਿਆਬਾ। ਤਬਹਮਕੋਦੇਖਕਾਰਿਬਾਹੀਪਕੜਿਕ
 ਰਿਘਾਰਿਲੇ। ਅਏ। ਅਮਾ। ਅਤੇਖੁਦਾਈਨੂੰਕਹੀ। ਅਬੀਵਿਜੀਇਸਕੀ। ਮੇਤਕੀਪਾਰਿਹੀਰਖੇਗੇ।
 ਤਬਖੁਦਾਈਨਿਪਹਲੇਤੋਖਾਂਨੂੰਕੜਨਕਹੀ। ਅਫੇਰਪਿਛੇਤੇਕਹਣਲਗੀ। ਖੰਜੀਤਮਤੋਤਲ

ਬਇਲਮੁਹੇ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੀ ਸਿਆਵੇ ਹੋ॥ ਪਰੁ ਦੇਖੋ ਜਾਨ ਵਰਹੋ ਤਾਮਨੁ ਖਹੋ ਤਾਪਸੁ ਪੰ ੨੭੧
 ਖਹੋ ਤਾਪਸੁ ਜਦ ਦੇਖ ਬਾਰ ਕੇ ਦਤੇ ਛੁਟ ਦਹੈ ਫੇਰ ਕਬੀਲ ਹੀ ਉਸ ਮਕਨੁ ਅਵਤਾ॥ ਨਉ ਸਤਰ
 ਫਹੀ ਅਵਤਾ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਅਹਸਤ ਬਾਰ ਬੀਰੀ ਅਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੁਤਾ ਮੁਤਾ ਅਪਣਾ ਅਪ ਬਨਾਉ ਦਹੈ ਇਹੁ
 ਤਕੋਈ ਪਾਲੀ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਜਾਂਤਿ ਹੋ॥ ਤੁਮਾਇ ਸਕੋ ਪਉ ਪੜੋ॥ ਅਰੁ ਗੁਨ ਹੁਬਖਸਾਉ॥ ਮੈ ਤੇ ਤੇਰਾ
 ਬਰਾਨ ਹੀ ਚਹਤੀ ਯਹੀ ਕਾਮੁ ਕਰਨ ਤਗਮੀ॥ ਅਮਰ ਗੋਬ ਸੋ ਮਾਰੀ ਅਪਾੜੀ ਅਰਹੈ ਗਾ॥ ਤਾਏ
 ਗੁਰੁ ਮਗਿ ਤਿਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ॥ ਅੰਝੁਈ ਬਲਾ ਜਾਇ ਹੁਬ ਤਾਖੁਦਾਈ ਨੈਕ ਹੀਤਾ ਮੀਦੇ
 ਦਿਲੁ ਕਾਈ ਨਲਗੀ॥ ਸਗੋ ਉਸਨੂੰ ਖੋਲ ਕੋ ਪੈ ਜਾਚਮ ਚੀ॥ ਪਰਤ ਦਰੀ ਉਹੁ ਚਪਨ ਕਰੈ॥ ਅਤੇ ਕ
 ਹੋ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਨੁਜਾਣ ਦੀਹਾ॥ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸੋਗੀ ਬਦੇ ਪੈ ਕੇ ਵਿਚ ਮਰਣ ਹੋ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਪਰਾਣ ਨੈਹ ਮਕੋ ਕਹੀਅ
 ਰੇ ਲੋਭੇ ਇਸ ਕੇ ਕਹੈ ਮੈ ਨ ਚਲੀਓ॥ ਜੇ ਮੈ ਕਹੈ ਗਾ ਸੋਈ ਕਰੀਓ॥ ਤਬ ਹਮ ਚਪ ਮਸਤ ਹੋਇ ਬੈਰੇ॥ ਸੁ
 ਨਾਧੀ ਮਨ ਮੈ ਹੁਏ ਅਕੰਠੇ॥ ਤਬ ਹਮ ਰੇ ਪਾਸ ਖੁਦਾਈ ਅਵੈ॥ ਹਮ ਕੋ ਹਿਤ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਬੁਲਾਵੈ॥ ਤਬ
 ਹਮ ਕੋ ਖੁਦਾਈ ਨੈ ਸਰਬਤਾ ਅਦਰੁ ਕੀਨਾ॥ ਹਮ ਰਾਮ ਨ ਪ੍ਰਸਿਨ ਉਨ ਕੀਨਾ॥ ਤਬ ਉਸਨੈ ਅਸਾਊ ਅਗੈ
 ਬਹੁਤਾ ਅਜ ਜੀ ਕੀਤੀ॥ ਜੇਹੇ ਖੁਦਾਇ ਬੀਦਾ ਮੈ ਨੂੰ ਇਸ ਕਸਾਈ ਤੇ ਛੁਰਾਉ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਤੇਰੀ ਵੇਖ
 ਲਾਸੁ ਹੋਹਾ॥ ਤਬ ਅਸ ਕਹੀ ਅੰਝੁਈ ਬਲਾ ਖੁਦਾਈ ਨੂੰ ਨਿਮਕ ਦੇਖ ਕਾਰਿ ਕਰਤ ਬਨੂੰ ਸੋ ਪਿਆਮਾ॥
 ਅਤੇ ਕਾਲ ਦੇ ਲੇਖੇ ਥੀ ਫਰਕ ਕੀਤੀ॥ ਅਤੇ ਪਠਾਣ ਬਹੁ ਰਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸਾ॥ ਅਇਕਾਰਿ ਦੇਖੇ
 ਤਾ ਖੁਦਾਈ ਤੀ ਮਤ ਮੁਈ ਪਈ ਹੋ॥ ਅਤੇ ਹਮ ਬੈਠੇ ਪਿਆਨੁ ਮੈ॥ ਤਹ ਮਕੋ ਅਵਦਾ ਹੀ ਮਬੇਤ ਬੇਕਰ
 ਵਲਗਾ॥ ਅਤੇ ਤੀ ਮਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੋ ਰੋਵ ਵਲਗਾ॥ ਅਤੇ ਪਿਦ ਵਲਗਾ॥ ਅਤੇ ਸਨੂੰ ਪਾਰਿ ਕਾਰਾ ਬੈਠ
 ਲਛੋ ਤੀਆ ਅਚਾ॥ ਅਰੁ ਹਮ ਉਹਾ ਮਸਤ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਬੋ॥ ਤਬ ਹਮ ਕਉ ਕਹ ਵਲਗਾ ਜੇ ਰੋਲੋ ਤੀ ਮੈ
 ਰੇ ਸਾ ਬੈਠਤਾ ਹੋ॥ ਤਬ ਹਮ ਚਪ ਕਰ ਰਹੇ॥ ਤਓੜ ਕਨੂੰ ਹਮ ਕੋ ਦੇਖ ਠਾਣਾ ਮੈ ਕੋ ਲੇਕ ਰਹਮ ਕੋ

ਤਬੀਏਸਾਥਾਪਣੇਨਲਲਗਾਓਟੀਖੁਲਵਣਾ। ਤਬਾਅਸਾਰੀਆਂਖਾਂਨਮੈਖਾਤਾਪੀਤਾਕਛੁ
 ਨਹੀ। ਤਬਹਮਕੋਹਾਂਬਿਸਾਥਪਕਝਿਕਰੀਲੈਚਲੈ। ਜਾਖਵੇਉਪਰਹਮਕੋਲੈਜਾਂਇਖੜਕੀਆ।
 ਤਬਦੁਪੜਦਾਬਾਸਦਤੇਤਾਰਿਕਾਰਿਹਮਕੋਖਾਣਾਖੁਲਵਣਲਗੇਤੋਵਹੁਕੀਮਹੋਇਕਾਰਿਭੁਗਤ
 ਹੇ। ਤਬਫੇਰਸਰਮਦੇਹੋਏ। ਪਰਉਨਦੇਰੋਵੇਵਿਚਮਵੇਨਹੀ। ਫੇਰਸਾਨੂੰਕਹਵਲਗੇਜੋਤ੍ਰਿਹਮਰੇਖ
 ਰੁਹੁਖਾਂਹੁਪੀਉਹਮਰਾਨਹੀ। ਪਰਹਮਰੇਰੁਹੁਖਰੇਮੈਰਾਹੀਆਂਕਰੁਮਰੁਨਿਵਾਜੁਕਾਰੀਆਂਕਰੁਕ
 ਰਾਨਪਾੜੀਆਂਕਰੁ। ਪਰੁਵਹੁਕਹਣੇਤੇਰਹੈਨਹੀ। ਯਹਕਹੈਜੋਰੇਲੋਡਾਅਬਹਮਰੀੜੀਮਭਤੇਮੁਈ
 ਹੈ। ਮਰੁਅਬਤੇਹਮਾਰੇਹਜੁਰਮੈਰਹਾ। ਨਹੀਤੋਰਾਈਮੈਆਖਾਂਕਰੋਗਾਤੁਏਤ੍ਰਿਸਮਝਤਾਨਹੀਹਮਚ
 ਪਕਰਰਹੇਗੈ। ਮਰੁਏਕਹੈਤੋਮੈਤੇਰੇਤਾਈਛੋਡਣਤੋਨਹੀਕਿਉਜੋਮੇਰੀਐਰਤਭਉਏਹੀਮਾਰੀ
 ਵਹੁਕਸਤੇਯਹਤੇਰੇਸਾਥਬਤਬਰਤੀਗਤੀਥੀ। ਸੋਈਤੋਨਮਾਰੀਗੈ। ਮੈਤੁਏਅਰਗੁਨਹੁਤੇਬਖ
 ਸਿਆਪਰਯਹਗੁਨਹੁਤੋਨਹੀਬਖਸਤਾ। ਤਾਏਗੁਰੁਮਗਿਤੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਇਹਵਚ
 ਤਾਸੁਣਾਉਦੇਸੁਣਉਦੇਕ੍ਰਿਪਾਲਚੰਦਦੇਚਉਬਰੇਸੇਸੈਮਗਨਹੋਇਗਏਗੈ। ਚਾਰਪਹਰਾਦਿਨੁਅਤੇ
 ਚਾਰਪਹਰਤਾਮਸਤਹੀਰਹੇ। ਅਤੇਕ੍ਰਿਪਾਲਚੰਦਾਅਤੇਮੈਭੀਅਤੇਜੋਹਰੀਮਲਾਤਿਨੇਅਸੀਬਿਠੇਰ
 ਹੇ। ਫੇਰਸਾਂਦਿਨਚੜਨਿਲਗਾਤਾਸੁਚੇਤਹੋਏ। ਅਤੇਸਰੀਰਵਿਚਮਾਏਅਤਫੇਰਮੈਨੂੰਕਹੀਆਸੁਣ
 ਰਾਈਬਲਫੇਰਉਪਠਾਣਸਾਨੂੰਛੋਡੇਨਹੀ। ਅਤੇਅਸਾਨੂੰਅਬੇਤਬੇਪੈਆਂਕਹੈ। ਅਤੇਸਭੋਰ
 ਦੇਬਿਚਕੋਈਬੁਰੀਭੁਲੀਨਾਮਵੇਫੇਰਓੜਕਨੂੰਉਠੀ। ਮਜਾਅਸੀਚੁਪਕਰਰਹੈ। ਤਾਪੁਹਕੇਤੇਗਸ
 ਝੇਰੀਰਦੇਹੋਇਆ। ਅਤੇਦੋਨੋਪਠਾਣਸਾਝੇਰੀਰਦੇਹੋਗਏ। ਤਾਕੁਦਰਤਨੂੰਇਕੁਅਕਾਸੀ। ਅਕਾਸ
 ਤੇਭੰਡਾਉਤਾਰੀਆ। ਕਰਤਾਰਨੇਭੋਜੀਆਂਸੀ। ਤਾਸਭੇਆਗੈਉਸਨੈਨੀਮਕਾਰਕਰਕੇਵਡੇਬਿਸਥ
 ਰਕੈਰੂਪਉਨਦੁਹਨੂੰਭੰਢੀਆਂਚੋਵਾਲਗਾਲਵਣਾ। ਅਤੇਉਹਆਪਣੀਵਲੋਬਸੇਰਭੰਡਪਾਇਰਹੈ।

ਅਤੇ ਦੋ ਨੈਨ ਨਿਰੀਗੇ। ਪਰ ਵਹੁ ਨਿਰੀਕਰੀ ਕੁਤ ਕਛੁ ਤੇ ਨਹੀ। ਚਰਖ ਘੜੀ। ਆਵਿ ਚਉ ਨ ਦਹ ਨੂੰ ਤ
ਹਿ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਨ ਸੋ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਸੋ ਸਾਰੇ ਸਹਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ ਨੂੰ ਛੁਡ ਉਤਲ ਗੇ ਉਹ ਛੁਡੇ ਨਹੀ।
ਤੋ ਬਾਤੋ ਬਾਹਰ ਮੈ ਉਰਾ ਗਇਤੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਸਹਰ ਦਾ ਸਹਰਾ ਰੁਬਾਰ ਹਮਤ ਖਾਂ ਵਹੁ ਬਹੁਤ ਫੌਜ ਲੋਕੇ
ਆਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਡਿਠ ਉਨ ਸੋ ਹਟ ਕਾਰਿ ਹਮਤ ਖਾਂ ਕੋ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਫੌਜ ਕੋ ਸਹਰ ਬਉਰੀ ਨੇ ਠਕੀ। ਆ
ਅਰੁ ਹਮਗੋ ਸੋ ਮੈ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਤਬ ਹਮਗੋ ਅਗੋਂ ਹਬ ਬਾਧ ਕਾਰਿ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਅਰੁ ਕਹੁ ਤਲਗੇ ਅਬ ਹਮਤ ਮ
ਰੇ ਹੋਂ ਹਮਚੀ ਜਨ ਬਖਸੀ ਕਰੀ। ਅਬ ਤੇਰੇ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਰਹ ਗੇ। ਤਬ ਵਹੁ ਅਕਾਸ ਡਿਠਾ ਹਮਕੋ ਨਿਮ
ਸਕਰ ਕਰ ਕੋ। ਅਬਾਸ ਮਾਰ ਗਕੋ ਚਾੜੀ। ਆ। ਅਤੇ ਵਹੁ ਹਮਗੇ ਸਭ ਚਰਨ ਲਪਟਾਏ। ਤਬ ਹਮਗੇ ਮ
ਨ ਮੈ ਦਇਆ ਬਹੁ ਆਵੇ। ਤਬ ਮੁਹਬਤ ਖਾਂ ਅਰੁ ਹਮਤ ਖਾਂ ਦੋਨੋਂ ਹਮਗੇ ਮੁਰੀਦ ਵਹੁ ਹੋਏ। ਪਾਬ ਪਰਵ
ਕਾਰ ਨੇ ਵਹੁ ਸਚੁ ਸਮੋਏ। ਤਬ ਹਮ ਉਨ ਕੋ ਯਹ ਆਗੀ ਅਕੀਨੀ। ਸਚੁ ਪਰਵਦ ਗਾਰ ਮੈ ਹੋਏ ਰੀਗੀ।
ਉਸ ਕੂੜਾ ਮੈ ਤੇ ਫਰਕੁ ਹੋਏ। ਵਹੁ ਪਾਬ ਪਰਵਦ ਗਾਰ ਨੇ ਸਚੁ ਸਮੋਏ। ਉਸ ਪਾਬ ਕੇ ਦਿਲ ਮੈ ਗਰੀਬੀ ਨੇ
ਮਕੀ ਸੁਖ ਆਵੇ। ਵਹੁ ਸਚੁ ਸੋ ਸਕੋ ਚਿਤੁ ਆਵੇ ਸੋ ਨਿਰੀਕਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਵੇ। ਹਮ ਨੈ ਅਪਨੈ ਰੀਦੇ ਗ
ਰੀਬੀ ਨਿਮ ਕੁਮਾਂ ਨੀ। ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਨਿਰੀਕਾਰ ਕੇ ਰਸ ਮੈ ਸਚੁ ਸਮਾਂ ਨੀ। ਤਾ ਉਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ।
ਅਤੇ ਨਮਦ ਨੁਬਖਸੀ ਆ। ਪਰੁ ਇਕ ਕੀ ਮੁਅਸਾ ਉਨ ਨੂੰ ਕਾਹਿ ਅਜੇ ਰਾਈ ਕੋਈ ਸਾਤਾ ਸਾਪੁ ਸਿਤ
ਸਿਖ ਆਵੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀ। ਹਰ ਜਾਉ ਉਪਗਰੀਪ ਚਰਨੀ ਅਤੇ ਇਕ ਧਰਮੁ ਸਲਾਪ
ਵੇ ਇਕ ਮਸੀਤ ਕਰਵਾਵੇ। ਅਏ ਗਏ ਦੀਵਹ ਲਕਰਣੀ। ਅਤੇ ਅਏ ਨੂੰ ਅਸੁ ਮੁਦੇਣਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ
ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਅਤੇ ਕੜਾ ਪੁਕਰਣ ਦਾ ਸਮੀਨੂੰ। ਅਤੇ ਸਬਦ ਤਿਲੀ ਗਏ ਪੜ ਕੇ ਬੀਰੁਣਾ। ਅਤੇ ਸਭੇ
ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਨੂੰ ਵਿਚ ਸਦਣਾ ਅਤੇ ਇਕੀ ਨਿਰੀਕਾਰ ਦਾ ਪਉਸ ਵੇਲੇ ਕਰਣਾ। ਹਰੁ ਕੋਈ ਜਗਤ ਦ
ਵਗੜ ਨਹੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਰਣਾ। ਸਵਾਪ ਹਰ ਕੁੜਾ ਪੁਕਰ ਕੋ ਸਬਦ ਪੜਨੇ ਫੇਰ ਰੋਗ ਪਾਏ ਵੇਰੋ।

ਅਤੇ ਫੇਰ ਤੀਹ ਕੋਸ ਮੇਥੇ ਤੇ ਮਲੀਣ ਨਾਉ ਨਗਰ ਹੋ। ਅਰੁ ਤਹਾ ਅਬਦਲਾ ਅਰਕਖਾਂ ਹੋ ਸਿ
 ਖਹੈ ਅਸਾਹੁ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤਸਾ ਮਨਿ ਤਾ। ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਪੁਰ ਬਰਜਾਨ ਤਾਉ ਨਾ ਸਕੁ ਨੈਹ
 ਬਜੇ ਤਿਕੋਂ ਕਹਿ ਅਜਾ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਸਾ ਜੋ ਕਹਿ ਅਸੋਂ ਹਮਰੇ ਸਿਰ ਮਥੇ ਤਿਤੇ। ਅਰੁ ਹੁਗੁ ਅਬਦ
 ਲਾ ਅਰਕਖਾਂ ਤੇ ਤਮਰਾ ਪੁਰੀ ਦਹੈ ਪਰ ਜੋ ਕਹੈ ਤੇ ਤਮਰੇ ਸਗੋਂ ਕੀ ਗੁਲਾ ਮਕਿਰੇ ਗੋ। ਸੁਬਤ ਬਾਬ
 ਸਤੋ ਸਮੇਤ ਉਹ ਜਵੈ ਗੋ। ਅਰੁ ਨਾਉ ਤੇ ਤਮਰੇ ਸਾਧਕਾ ਇਹਿ ਪੈਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਰਾਈ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਹੋ ਸੀ। ਤਸਾ ਗੁਰੂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਨਣਾ। ਤਾਉ ਹੁਗੁ ਮਚੀ ਬਹੁ ਤਿ
 ਮਨਿ ਤਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਅਰੁ ਹਮਰੇ ਕਹੈ ਰਾਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਹੁ ਹਮਰੇ ਅਵਣਨ ਦੇ ਨੀਫਿਰ
 ਹਮ ਉਨਕੋ ਪੁਸੀ ਦੇ ਇਕੋ ਉਸਥਾਇ ਤੇ ਰੁਪਏ। ਦੋ ਕੋਹ ਤੇ ਜੀ ਮਰੇ ਨਾਲਾ ਮਏ। ਜਾ ਅਗੇ ਜਾਇ
 ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ। ਅਗੇ ਮਥ ਦੇ ਬੀਆਂ। ਜਫੇਰ ਉਠ ਕੇ ਦੇਖਨ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਛਪਨ ਹੋਇ ਗਏ।
 ਤਬ ਉਹੁ ਅਖਨ ਲਗੇ ਕੋਈ ਮਹਾ ਬਲਾਇ ਬੀਛੁਪਨ ਹੋਇ ਗਈ। **੮੯) ਚੋਲੋਂ ਰਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁ**
ਰੀ ਹੋਈ। ਅਬਾ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ਤਬ ਏ ਗੁਰੂ ਮਗਿ ਤਿਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ
 ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਕੀਲਕ ਕਸਮੀਰ ਤਾਇਕ ਮੁਹਬਤ ਖਨੇ ਵਿਗਾੜੀ ਸੀ। ਤਸਾਇ ਤਾਨੀ ਅਨੂੰ ਨਿਰੀ
 ਕਾਰੀ ਡਿਡੇ ਤੇ ਵਿਉਕੁ ਵਾਇਆ। ਇਕ ਸੇਨੂੰ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਫੇਰ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਅਬਾਈ ਬਾਲਾ ਜਰ ਕੁਤੂਸ ਸਤਾਉ। ਜਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਸੁਤਾਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਨੇ ਉਪਰਾ
 ਕਨਈ ਦੀ ਛਿਟ ਪਾਈ। ਮੇਨੂੰ ਹਜਰੂ ਕੀੜੀਆ ਚੋਬੜੀਆ। ਇਕ ਕੜੀ ਜੇਲੜੀ ਸੋ ਮੇਹਥ ਨਲਕੇ
 ਸਰੋ ਮਚੁ ਸੁਦੀਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਕਹਿ। ਅਬਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹੁ ਕੀਆਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਕ ਕੜੀ
 ਜੀਲੜੀ ਤੇ ਸਰੋ ਮਲਾ ਸਿਟੀਆ। ਤਾ ਮੇ ਕਹਿ। ਅਮਿਹਰਵਾਨੁ ਇਕ ਜੇਲੜੀ ਸੋ ਸਰੋ ਮਥੀਆਂ ਗਈ
 ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਕਹਿ। ਅਬਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹੋ ਕਰਤਾ ਰਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਨਾਮ

ਗਵਿਚਜੇਰਾਜਬਰਦਾਸੀਤਰਾਜਾਪਵਦਾਸੀ॥ਅਤੇਜੇਵਜੀਰਕਰਦਾਸੀਤਵਜੀਰਪਾਇ ੨੨੩
 ਦਾਸੀ॥ਅਤੇਜੁਗਰਥਸਿਤੋਖਕਾਅਤੇਧਰਮਰਥੁਵਾਹੁਥਾ॥ਅਤੇਤੋਤਾਵਿਚਜੋਕੋਈਮਨੁਖ
 ਪਾਪਕਰਦਾਥਹੋਰਕਛੁਰਾਪਾਪੁਜੋਕਛੁ॥ਜੁਜੇਰੀਸਤੀਹੋਦਾਥਾਤਉਸਦੇਟਬਰਸਰੇਨੂੰਪਾ
 ਪਹੁੰਦਾਥਾ॥ਅਤੇਤੋਤੋਰਥਜਤੇਰਾਜੇਰਾਮਗੀਰਥਵਹੁ॥ਅਰੁਦਾਮਾਪੁਰਰਥਤਪੇਕਾਸਤਾਮਗੀ
 ਰਥੁਵਹੁ॥ਅਤੇਭਾਂਈਦਾਮਾਪੁਰਵਿਚਜੋਪਾਪੁਕਰਦਾਸੀਉਸਦੇਮਹਲੇਨੂੰਪਾਪਸਾਰੀਅੰਢੀਗੁ
 ਅੰਢੀਨੂੰਹੁੰਦਾਸੀ॥ਅਤੇਹੁੰਦਿਕਲਿਜੁਗਹੋਜੋਕੋਈਇਕਪਾਪੁਕਰਦਾਪੈਤਉਹਜੀਥੋਥੋਜੀਜਾਂ
 ਦਾਹੋਵਿਰਦਾਹੋਤਿਥੋਤੀਕੁਰਪਾਪੁਹੋ॥ਅਤੇਜੇਰਾਜਬਰਦਾਪੈਤਉਸਦੇਸਰੇਰਾਜਾਵਿਚਪਾਪਹੁੰਦਾ
 ਹੋ॥ਅਤੇਰਾਈਕਲਿਜੁਗਰਥੁਮਗਾਨਿਕਾਹੋਕੁੜਾਮਗੀਰਥੁਵਹੁ॥ਅਤੇਜੁਗਸਿਰੇਜੁਗਦਾਸੀ
 ਰਦਾਰਹੋਈਆ॥ਅਤੇਇਕਦਿਸਵਿਲਾਇਤਭਲੀਗਲਹੋ॥ਜੇਜੇਹੜੇਇਸਦਨੀਆਵਿਚਜੁਗ
 ਵਿਚਭਲਾਸਿਮਰਨਦਾਇਅੰਧਰਦੇਹੋਨੀ॥ਜੇਰਾਜਾਹੁੰਦਾਹੋਤਾਸਰੇਸਹਰਨੂੰਪੁਨ੍ਹਿਦਾਹੋ॥ਅਤੇ
 ਜੇਸਹਰਰਾਜਾਦਿਵਨੂੰਹੋਤਉਸਮਹਲੇਨੂੰਪੁਨ੍ਹਿਦਾਹੋ॥ਅਤੇਇਕਹੋਰਭੀਗਲਹੋਜੋਅਗਲਿ
 ਅਧੁਗਾਵਿਚਤਪਸਿਮਰਨਕਰਦੇਸੇਸੈਵਰੋਹਜਾਰਵਰੇਤਾਦਿਗਤਿਨੂੰਪਾਪਤਿਹੁੰਦੇਸੇ॥ਅਤੇਹੁੰ
 ਦਿਸਾਭਾਕਹੁੰਦਾਇਹੁੰਜੋਸਵਾਪਹਰਭੀਇਕਮਨਾਚਿਤਕਰਿਕੈਭਜਨੁਕਰਦੇਹੋਨੀਸੋਬਡੀਭ
 ਗਤਿਨੂੰਪਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੋ॥ਨਿਰੰਕਾਰਕੇਰਸਾਵਿਚਮਗਨਹੋਵਾਨਿਗੋ॥ਅਤੇਰਾਈਇਹੁਚਾਰਜੁਗ
 ਹੋਏਹੋਨੀਅਗੋਤਿਨਦੇਬੇਦਹੋਏਹੋਨੀ॥ਜੁਗਜੁਗਪਾਤਿਪਹਲੇਸਤਜੁਗਵਿਚਸਜਾਮੁਬੇਦ
 ਸੀ॥ਅਤੇਅੰਤਾਰਬਿਸਨਾਮਾ॥ਅਤੇਰਾਈਬਲਾਇਹੁਬ੍ਰਹਮਵਦੇਬੇਦੇਹੋਨੀਚਰਾਅਤੇਏ
 ਹੁਬਡੀਵਾਰਤਾਹੋ॥ਹੁੰਦਿਤੋਨੂੰ॥ਸੀਮਤਲਬਥੋੜਾਜੇਹਦਸਦੇਹਾ॥ਅਤੇਹੁੰਦਿਅਸਾਮੇਥੋਦੁ
 ਰਨਹੋ॥ਰਾਈਬਲਾਸਤਿਜੁਗਵਿਚਸਤਵਰਤਦਾਸੀ॥ਜਜੁਮਾਨੁਮਨੁਖੁਹੁੰਦਾਥਾਤਾਗੀਸਤ

ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕੇਹਾ ਜੋ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਿਗਰੀ ਤੇ ਤੇ ਪਰ ਸੁਤਾਇ ਸੜੀ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਆਗਾ ਅਤੇ ਤੇ ਤੇ
 ਖੇਰਿ ਗੁਵੇਦ ਹੁਆ ਅਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਔਤ ਰਹੇ ਏ ਆਗਾ ਅਤੇ ਜਤ ਵਡਾ ਬਚਾ ਰਵਰ ਸਿਗਰੀ ਤੇ
 ਗਰਭ ਠਹਰਦਾ ਸੀ ਆਗਾ ਅਤੇ ਦੁਆ ਪੁਗਵਿਚ ਜੁ ਜਰ ਬੇਦ ਹੋਏ ਆਗਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਔਤ ਰੁਜਾ ਦਮਾਂ
 ਦੇ ਪਾਰਿ ਹੋਏ ਆਗਾ ਅਤੇ ਕਾਮ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੇ ਜਗਾਏ ਆਸੀ ਇਸੜੀ ਨੂੰ ਗਰਭ ਤੇ ਰਵਰੀ ਜਾਪ
 ਦਵਾਰੀ ਕੀ ਤੇ ਤੇ ਗਰਭ ਠਹਰਦਾ ਸੀ ਆਗਾ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗਾ ਵਿਚ ਅਥਰ ਬਣ ਬੇਦ ਹੋਏ ਆਗਾ ਅਤੇ ਸ
 ਤਿ ਆਗੇ ਸੇਜੀ ਭਿ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਗਾ ਅਤੇ ਪਹਲੀ ਜੁਗਾ ਚੜ੍ਹਦੇ ਤੁਰਕ ਮਲੇ ਛੁਦਾ ਰਾਜੁ ਹੋਏ ਆਗਾ
 ਹੋਵਾਨ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਾਨਣ ਨਹੀਂ ਆਗਾ ਅਤੇ ਮਹੀਮਾ ਦੇ ਨੈਮਿਹ ਨਤਕੀ ਤਿ ਤੇ ਇਨ ਨੂੰ ਰਾਜੁ ਹੋਏ ਆਗਾ
 ਅਤੇ ਕਲਜੁਗਾ ਅਜੇਹਾ ਰਾਜੁ ਕੀ ਅਜੇ ਨ ਬੇਵਰਾ ਅਥਵਾ ਸਭਿ ਵਰ ਸਿਗਰੀ ਤੇ ਪ੍ਰਸੁਤ ਹੁੰਦਾ ਆ
 ਗਾ ਅਤੇ ਜੇਹੇ ਹੁਣ ਵਰੀ ਸਤਿ ਜੁਗ ਵਰਗੇ ਅਹੇ ਸੁਰਾਇ ਦੇ ਉਚੇ ਹੋ ਨਿਸਦੁ ਬੋਲਣਾ ਨੀਂਦਿ ਆ
 ਨਕਰਣੀ ਕਾਮੁਨ ਕਰਣਾ ਹੀ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਲੋਕੁ ਨਕਰਨਾ ਤਿਨ ਦੇ ਸਿਗਾ ਇਕ ਬਾਰੀ ਕੀ ਤੇ ਤੇ
 ਗਰਭ ਠਹਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਜੁਗਾ ਰਾਜੀ ਔਤ ਰਹੇ ਆਗਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਿਤਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਬਤਿ
 ਤੇ ਤੁਰਕ ਦੁਖ ਦੇਣ ਲਗੇ ਤਾ ਕਰਤਾਰ ਆਸਾ ਨੂੰ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਵੈ ਨਨਕ ਤੇ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਹ
 ਤਬ ਹਮ ਹੁਕਮੁ ਮਫਕਾ ਅਸਾਇ ਕਸਾ ਪੁਰੇ ਜੀ ਅਉਨ ਕੈ ਜੋ ਸਾਹੀਬ ਣਾਇ ਕਾਰੀ ਉਨ ਕੈ ਜੋ ਸਾਹੀ
 ਖਾਣਾ ਕੀ ਆਗੇ ਇਕ ਠੇਹੀ ਖਾਣਾ ਸਰਬ ਜਤ ਏਕਾ ਮਈ ਕਰਦਈ ਆਗੇ ਅਸਾਉ ਹੁਆ ਪਣਾਂ
 ਜੋ ਸਾਧਕੀ ਤਸੋ ਉਹ ਜੇਹਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹੁ ਉਨ ਕੇ ਸਾਬਰ ਲਜਾ ਵੈ ਉਨ ਕਾਰੀ ਪਯਰ ਵਾਭੁਰਕ ਕ
 ਹੋਵੈ ਗਾਖਾਣਾ ਅਰੁ ਬਾਣਾ ਏਕੁ ਜੋ ਸਾਹੀ ਪਰਸਾ ਪੁਜ ਕੀਤਾ ਪੈ ਸੋ ਰੋਲਾ ਮਹੇ ਸੁਕੀਤਾ ਆਗਾ ਆ
 ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਕਤ ਭਿਸ ਵਿਚਾ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਭਰੀ ਸਾਪੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਆਗੇ ਸਾਭੁ ਭਲਾਨਾ ਮੁਓ ਸਨੈ ਆ
 ਰਾਧੀ ਆਗਾ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਚਾਰ ਜੁਗ ਭਿਸ ਸਾਪਨੈ ਇਕ ਤਕੀਤੋ ਆਗੇ ਇਕੋ ਰੂਪ ਹੋਵੈ ਗਾ ਆਗੇ

ਉਸਨੈ ਸਿਖਰੀ ਬਹੁਤ ਕਰਨੈ ਹੋਨੀ ॥ ਅਤੇ ਉਸਤੇ ਉਪਰਨੇ ਭੀ ਹੋਨੀ ॥ ਪਰ ਕਈ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ॥ ੨੧੪ ॥
 ਏਕੀ ॥ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਹੋਵਨੀ ਗੋ ॥ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਣੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰਣੀ ਹੋ ॥ ਪਰ ਸੋਘੜ ਬਾਣੀ
 ਹੋ ਸੀ ਗੁਝਾ ॥ ਪਰ ਬਡ ਭੁਗਤਿ ਸਾਧ ਹੋਵੇਗਾ ॥ **ਬੋਲੋ ਏਵਾ ਹਿਰੁ ਗੁਸਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਬ**
ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॐ ॐ ॐ ॥ ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਉਹੋ ਵਾਰ
 ਤਫੇਰ ਕਹਣ ਲਗੇ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਅਸੀ ਮਲੀ ਵਨ ਗਰਪ ਲਕਵਿਚ ਅੰਦਿਖ ਝੋਹੋਏ ॥ ਬਹ
 ਰ ਉਸ ਸਹਰ ਦੇ ਇਕ ਬਗ ਬਾਤਿ ਸਾਖਿ ਚ ਅੰਦਿਖੈ ਠੇ ॥ ਬੈਠੀ ॥ ਅਬੈ ਠੀ ॥ ਅੰਨ੍ਹ ਜਾ ਦੂਜਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇ
 ਅਤਾ ਇਕ ਖੜੇਟਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲੁ ਅੰਦਿਖੈ ਠੀ ॥ ਅਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਦੇਹ ਲਭੀ ਜੋਹ ਮਚੀ ਲਗਾ ਬਰਣ ਜਾਇ
 ਨ ਪਜਿ ਹੋਏ ਤਾ ਉਨ ਪਾਸ ਲੇਹਟ ਵਲੇ ਏਕਾਹਿ ॥ ਅੰਭੁ ਈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਨਾਇ ਹਾਕਿ ॥ ਅਵਸਤਾ ਜੋ ਤੇ
 ਨਿਤਾ ਕਿਤੇ ਜਾਵਹੀ ॥ ਅਤੇ ਅਗੈ ਰਿਤੈ ਸਿਜੋ ਗਪਾਇ ਕੀ ਜਾਵਾ ਸੀ ॥ ਤਾ ਉਨ ਕਾਹਿ ॥ ਅਮੈ ਸਾਧ ਦੇ
 ਜਾਵਾ ਹੋਵੈ ਹਲ ਕਰਣਾ ॥ ਤਾ ਉਸ ਖੜੇਟੇ ਅਣੇ ਖੇਕਾਹਿ ॥ ਅਜੋ ਅਜੁ ਭਾਈ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਨਲ ਲੋਚ
 ਲਾ ॥ ਤਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਉਹੁ ਆਇ ॥ ਅੰਢੇਰ ਉਹੁ ਲੋਭੀ ਸਾਥ ਅਟਾਰਿ ॥ ਅੰਭੁ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਨਾ ਤਾਰੇ
 ਜਾ ਅਵੈ ॥ ਅਸ ਕੋਲਾ ॥ ਤਾ ਇਕਾ ਦਿਨੁ ਅਸਾ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛੀ ॥ ਅੰਭੁ ਈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਨੁ ਤੇ ॥ ਅਬ ਦਲਾ ॥
 ਰਕਖ ਨੂੰ ਜਾਣਤਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਉਸਨੈ ਕਹੀ ॥ ਅਜੀ ਵਹੁਤਾ ਇਕ ਰੀਖ ਕੋ ਘਰ ਮੇਨਿ ਮਲੇ ਪੋਸੁ ਹੀ ॥ ਸਰ
 ਕ ਕੋਰੜ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਹਾਥ ਹੀ ॥ ਪਰ ਵਹੁ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਕਾ ਕਛੁ ਨਹੀ ਖਤਾ ਪਤਿ ॥ ਅਠ ਪਹਰ ਵ
 ਹੀ ॥ ਅਖੀ ॥ ਅਮੀਟ ਕਰਾਧੀ ॥ ਅਨੁ ਵਿਚ ਰਹਦਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾ ਕੋਈ ਕਾਰ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਪਰ
 ਮੇਜਾ ਇਕ ਰਿਸ ਦਤ ਹੋਤਾ ਮਰੇ ਕਹੇ ਮੁਜ ਬਾ ॥ ਤਬ ਉਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਨੁ ਨੈ ਜਾਇ ਕਾਹਿ ॥ ਅਜੋ ਸਾਹ
 ਜੀਤ ਮਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦਤਾ ਹੀ ॥ ਤਬ ਅਬ ਦਲਾ ਮਰ ਕਨੈ ਕਹਾਰੇ ਕਉ ਵਹੋਤਾ ਹੀ ॥ ਮੇਤ
 ਏਕ ਬਿਨ ਦੂਸਰੈ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ॥ ਪਰ ਕਹੁ ਵਹੁ ਹੀ ਦੂਹੈ ਕੋ ਰਿਸਤੀ ਹੋ ਕੇਵਰੀ ਹੋ ਕੀ ਮੁਸਲ

ਮਨਹੋ। ਤਬ ਪੁਤਾ ਪਭਾਨ ਨੈ ਕਹਿ। ਅਜੀਯਹ ਤੇ ਮੇਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕਉ ਦਹੈ ਸੋ। ਪਰ ਅਹਜਾ
 ਨਤ ਹੋ ਜੋ ਫਕੀਰ ਦਰਹੈ ਸੁਹੈ। ਤਾ ਅਬ ਦਲਾ ਮੇਰਾ ਕਪਨੀਗਾ ਪੈਰ ਤੇ ਉਠਕਾਰਿ। ਅੰਏ। ਆ। ਅੰਏ।
 ਕਾਰਿ ਸਲਾ ਮੁਕੀ ਤੇ ਸੁਪਰ ਬਹੁਤਾ ਨਿਵਕੈ ਤਬ ਹੋ ਕਹਿ। ਆ। ਆ। ਉ। ਅਬ ਦਲਾ ਮੇਰਾ ਕਪ ਚੀਰੇ ਹੋ।
 ਅਤੇ ਹੁਣਤਾ ਖੁਦਾਇ ਥੀ। ਅਸਾ ਤੈ ਨੂੰ ਮਿਗ ਕੈਲੀ ਤਾ। ਕਹੁ ਹੁਣਿ ਕਿ ਸਕੇ ਫਿਰ ਕੇ ਵਿਚਰ ਖੀ। ਆ।
 ਅਤੇ ਜੇ ਕਹੇਤ ਦੁਹਾ ਫਿਰ ਕੀ। ਅਦੇ ਜੇ ਹਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹੋ। ਤਿਸ ਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਸੋ ਪਦੇ। ਅਹੋ। ਜੇ ਹਜ਼ਾ ਇਕ ਹੋ।
 ਦੁਹਾ ਫਿਰ ਕੀ। ਅਦੇ ਵਿਚ ਹੋ ਦੁਹਾ ਦਾ ਸਾਝਾ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨ ਉਠੀ। ਅਸਹੁਣ ਹੋਰ ਰਖਣ ਹੋ। ਹੁਕ
 ਮੁਹੈ ਕਹੁ ਮੁਹ ਤੇ ਤੈ। ਤਬ ਅਬ ਦਲਾ ਮਰ ਕਹਿ। ਆ। ਖੁਦਾਇ ਵੀਦਾ ਮੇਤ ਤਾ ਮਰੀ ਸੁਰਤ ਘਛਾਇ
 ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਤਾ ਮੇਰੇ ਪਾਛੇ ਕੇ ਬਹੁਤਾ ਮਹਰ ਮੁਹੋ। ਅਰੁ ਮੇਤ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਏ
 ਕਾਣ ਹੋਵੈ ਤੈ ਮੇਸਾ ਮਝੇ ਏ ਉਤਾ ਮੇਨਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅਭਾਈ ਵਹੁ ਸਮਾ
 ਯਾ ਵਰੁ ਜੋ ਤੇ ਤੇ ਵਿਚਤਾ ਮਰ ਜਾਨ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸੇ। ਤੂੰ ਉਨ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾ। ਅਤੇ ਲੋਕਾ ਦੇਲੇ
 ਖਬਰ ਦਾ। ਆਹਾ। ਜੇ ਹਜ਼ੇ ਫਿਰ ਮੰਗੀ ਦਾਰ ਸੇ। ਅਤੇ ਇਕਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲ ਮਰਦ ਨੇ ਸਤੋਰ ਬਾਬੀ
 ਦਾ ਸਿਗ ਹੋਇ ਗਾਇ। ਆਤਿ ਸਕਰ ਕੈ ਤੈ ਮਦ ਪਾਨ ਕਰਣ ਲਗਾ ਗਾਇ। ਆ। ਪਰ ਪਜਿਵੈ ਦਿਨ ਕਾਰੇ
 ਆਂ ਕਰੈ। ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਰਾਗ ਦੀ ਵਡੀ ਲਿਖਾ ਅਹੀ। ਪਰੁ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਬਚ ਨਹੈ ਜੋ ਸਬ ਦੇ ਬਿਨ ਕੋ
 ਈਰ ਗੁਗਾ ਵਦਹੈ ਸੋ ਬੇਸਵ ਦੇ ਅੰਤਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਮਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾ ਮਕਲਾ ਉਤ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਠੀ ਤੇ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜੋ ਕਰਾਵਣੀ। ਅਤੇ ਮਰੀ ਪਜਿਵੈ ਦਿਨ ਕਰਦਾ। ਆਹਾ। ਫੇ
 ਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰੋਜ ਲਗਾ ਕਰਣਾ। ਪਰ ਸਦਾ ਮਰਦ ਨੇ ਤੋ ਪਹਲੇ ਹੀ ਸਿਖਾ ਅਸੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਹੁਤਾ
 ਸਬਦ ਕਾ ਸਵਕਾ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਅਹੈ। ਤਾ ਉਸਾ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਜੀਤ ਪਾਧੀ। ਆਨੁ ਵਿਚ ਹੋਗਾ ਏ ਸੇ
 ਨਹੀ ਤਾ ਤੂੰ ਭੀ ਮਰੇ ਨਜੀ ਕਹਿ ਰਾਜਾ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਅਰੁ ਉਹਾ ਤੂੰ ਭੀ ਬੈਠਾ ਸਾ। ਤਾ ਫੇਰ ਤੈ ਨੂੰ ਮਾਦੀ

ਲਵਕਲਗੀ॥ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੂੰ ਤ ਕੋ ਫਕੀਰ ਗਈ॥ ਮਾਂ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਚ ਰਵਈ॥ ਅਧੇਈ
ਆ॥ ਇਕ ਮਦਦੁ ਸਰ ਰਾਗੁ ਤੀ ਸਰ ਕੁ ਬਾਂਬੁ ਚੋ ਬਾ॥ ਅਪਛਰ ਨਲਕਾ ਮਕਿਤੁ ਹਲਕਾਰੀ॥ ਅਕਰੀ
ਚਲੀ ਬਰਸਹ ਮਭੀ॥ ਮਰੁ ਰਜਾ ਭੀ॥ ਧਿਆਨੁ ਤੇ ਉਤਰੇ ਤੁਝੇ ਭੀ ਖਬਰ ਹੁਈ॥ ਪਰ ਤੁਤ ਦਮਸ
ਤਮਦੀ ਮੈ ਬੈਠਾ ਬਾ॥ ਤਬ ਤੁਝੇ ਉਹ ਤੇ ਉਠਕਾਰਿ ਰਜਾ ਕੇ ਦਰ ਬਰਤੀ॥ ਆਇਆ॥ ਮਰੁ ਹਮ ਤੋ ਰਜਾ
ਜੀ ਕੇ ਹੀ ਪਾਸ ਸਦੀ ਵਰਹ ਤੇ ਬੇ॥ ਤਬ ਤੈ ਨੇ ਪਾਜ ਰੁਪਈ ਯੇ ਰਜਾ ਜੀ ਕੋ ਚੜਾਏ॥ ਤਬ ਰਜਾ ਨੇ ਤੁਝੇ
ਕੋ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ॥ ਮਰੁ ਜਬ ਤੇ ਰੇ ਮੁਖ ਸੋ ਖਸ ਬੋਈ ਬਹੁਤਾ॥ ਮਵੈ ਤਬ ਰਜਾ ਨੇ ਹਮ ਸੋ ਘਰ ਪੁਛਿਆ
ਜੋ ਨਨਕਾ ਨੀਰ ਕਾਰੀ ਵਹੁ ਮਦ ਕੀ ਖੁਸ ਬੋਈ॥ ਰਿਸਤੇ ਮਵਤੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਹਮ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ॥ ਤਬ
ਫੇਰ ਰਜਾ ਨੇ ਕਹ ਘਰੀਸ ਮਲੇ ਛੁਤੇ॥ ਮਵਤੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਤੈ ਫੇਰ ਰੁਕ ਰੁਕ ਹਾਜੀ ਮੈ॥ ਇਕ ਕੇ ਗਇ
ਆ॥ ਬਵਹੁ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਰਵਾਰੀ ਮੁਝ ਕੋ ਪਿਲਈ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਰਜਾ ਜੀ ਤਿਰੇ ਪਰਦਿ ਮਲੁ ਹੋਏ॥ ਮਾ
ਰੁਹ ਮਕੋ ਕਹਾ ਜੇ ਨਨਕਾ ਭਈ॥ ਮੈ ਇਸ ਕੋ ਤੇ ਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀ॥ ਮਾਹੋ ਮੇਰੇ ਮੁਹ ਸੇ ਮਲੇ ਛਕ ਬਚਨੁ ਕਹੀ
ਆਗਾਇਆ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਕੋ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿਨ ਜਨ ਮਹੇ ਸਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਰਿ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਫੇਰ ਚੋ ਬੇ
ਜਨ ਮਤ ਸਭਾ ਮੇਲੁ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋ ਸੀ॥ ਜਨ ਮਤ ਰਕਦੇ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਦਕੁ ਝਖਾ ਸੀ॥ ਪਿਤੀ ਨਹੀ॥ ਸੋ
ਭਈ ਉਸ ਸੁਪੁਤੇ ਤੇ ਰਾਸ ਗੀਰ ਛੁਟਿਆ॥ ਫੇਰ ਤੈ ਤਿਨ ਜਨ ਮਪਾਏ॥ ਅਤੇ ਚੋ ਬੇ ਤੈ ਹੁਇ ਭਧਰ
ਨਹੀ॥ ਇਹੁ ਵਰਤਾ ਭਈ ਤੇ ਰਹੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋਰੁ ਕਹੇ ਤਾ ਹੋਰੁ ਸੁਣਾ॥ ਤਬ ਮਬਦਲਾ ਮਰ ਕਖਾਂ ਚ
ਰਨ ਉਪਰ ਲੋਇ॥ ਮਾਂ ਮਿਹਰ ਵਾਨੁ ਹੁਇ ਹਮ ਕੋ ਤਮ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ ਰਤ ਕੀ॥ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਤਾ ਪੁਤਾ ਪਭਾਂ ਨਕ
ਹੀ॥ ਮਾਂ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਫੁਰਮਾਵੈ ਤਾ ਪੁਸ਼ਾ ਦਲਿ ਮਵਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ॥ ਮਾਰੁ ਈ ਹਮ ਸਬਦ
ਕੋ॥ ਮਪਾਰਹੀ॥ ਤਾ ਪੁਤਾ ਪੁਰਾਨ ਮੁਹ ਤੇ ਕਹ ਲਗਾ॥ ਮੈ ਤੈ ਨੀਰਾ ਪੁਰ ਤੇ ਰਾਗੁ ਲਾ ਮੁਹ ਪਰ ਮਝੇ ਕੀ ਪਾਂ
ਕ ਕਰੋ॥ ਮਪਾਏ ਫੇਰ ਕੋ ਮੈ ਮੁਝੇ ਲਿਆਵੈ॥ ਮਰੁ ਕੋਈ॥ ਮਪਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮੁਝ ਕੋ ਬੋਤੁ ਸੁਣਵਹੁ॥

ਜੇਮੇਸਮਏਅਰੁਤਮਰੇਚਰਨਕਾਸਵਰਹੋਵੈ। **ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਿਲਿਗਾਵਿਚਗਜ**
ਲਕਹੀ। ਕੀਚੈਨਕਨਮੀਜੁਦੇਵੇਖੁਦਾਇ। ਜੇਦੀਸੈਜੀਮੀਪਰਸੁਹੋਸੀਫਨਾਹੀ। ਦਾਇਮੁਨ
 ਦੋਲਤਕੀਸੇਬੇਸੁਮਾਂਗ। ਨਰਹੋਗੇਕਰੋੜੀਨਰਹੋਗੇਹਜਾਂਗ। ਦਮੜਾਤੀਸੀਕਾਜੇਖਰਚੇਅਰੁ
 ਖਾਂਇ। ਦੇਵੇਦਿਲਵੈਰਜਵੇਖੁਦਾਇ। ਹੋਤਨਾਰਖੇਇਕੇਲਾਂਨਖਾਂਇ। ਤਹਤੀਕਾਵਿਲਦਾਂਨੀ
 ਵਹਿਭਿਸਤਕੋਜਾਂਇ। ਕੀਚੇਤਵਜੇਨਕੀਚੈਗੁਮਾਂਨੁ। ਨਰਹੋਗੀਦੁਨਜਾਨਰਹੋਗਾਦਿਵਿਨੁ।
ਹਾਬੀਵਘੋੜੇਜਲਸਕਰਹਜਾਂਗ। ਹੋਇਗੋਗਰਕਉਸਲਗੈਨਬਾਂਗ। ਦੁਨੀਅਾਂਗਾਦਿਵਨ
ਕਹੈਮੁਲਕਮੇਰਾ। ਅਈਮੋਤਸਿਰਪਰਨਮੇਰਾਨਤੇਰਾ। ਕਿਤੀਚਲੀਦੇਖਬਾਜਬਜਾਂਇ॥
 ਰਹੇਗਾਜੁਹੀਏਕਸਚਖੁਦਾਇ। ਮਾਇਮਾਅਕੇਲਾਅਕੇਲਚਲਾਇਆ। ਚਲਤੇਵਖਤੁ
 ਕੋਈਕਾਮੁਨਮਾਂਇਆ। ਲੇਖਾਮਗੀਜੇਕੀਅੰਦੀਜੋਬਬਾਤੇਬਪੁਕਰੈਕੀਅਪਵੈਆਸਾਂਬਾ
 ਦੁਨੀਅਾਂਉਪਰਕੀਅਜੋਗਾਦਮੜਰਮਾਂਇਆਖਾਇਆਹਿਢਾਂਇਆ। ਅਜਈਗਵਾਇਆ
 ਅਖਰਪਛਤਾਇਆਬਰੇਹਾਇਹਾਇ। ਦਰਗਾਹਗਾਇਆਤੋਪਵੈਸਜਾਂਇ। ਲਨਤਵੇਤੈਰੁ
 ਵੇਤੇਰੀਕਮਈ। ਦਗੋਬਜੀਕਰਿਕਰਿਦੁਨਜਲੁਦਖਾਂਇ। ਪੀਏਪੀਅੰਲੇਵਖਾਏਕਬਾਂਬਾ
 ਦੇਖੋਰੇਲੋਕਾਜੁਹੋਤੇਖਰਬਾ। ਜਿਸਕਤ੍ਰੀਬੰਦਾਤੀਸੀਕਾਸਵਾਰੀਆ। ਦੁਨਜਕੇਲਲਚਤੈਸਾ
 ਹਿਬਖਿਸਾਰੀਆ। ਨਕੀਤੀਅਵਾਦਤਨਰਖਿਓਈਮਾਂਨੁ। ਹਕੂਮਤਨਕੀਤੀਪੁਕਰੇਜਹਲ
 ਅਦਿਗਮਹਲਕੇਬੈਠਤ੍ਰੀਜਾਇ। ਹਰਮਾਸੇਉਖੇਲੇਖਸਬਈਹਵਾਇ। ਨਾਪੁਛੈਨਬੂਝੈਬਹਰ
 ਕੀਅਚੋਇ। ਹਰਮੀਗਰੀਬਕੋਮਚੇਵਹੋਇ। ਬਸਤੀਉਜਤ੍ਰੈਫੇਰਨਾਬਸਾਵੈ। ਕੁਕੇਪੁਕ
 ਰੇਉਹੁਦਦਨਪਾਂਵੈ। ਕਰੋੜੀਲਜੋੜੀਕਰੇਬੇਸੁਮਾਂਗ। ਕਈਕ੍ਰਿਸਤਬਪੜੇਮਗੀਜੋਹਜਾਂਗ। ਹ
 ਕਮਕਹਾਵੈਹਕੂਮਤਨਹੋਇ। ਦੁਨੀਅਬਾਦਿਵਨਾਫੇਰੀਅਸਤਲੋਇ। ਮੁਲਕਲੁਟੇਪਹਰੇਅ

੨੭੬
 ਰੁਖਾਇ ਅੰਦੋਜ ਕਰੀ ਮਤ ਸੁਜਲ ਵੈਗੀਆਇ। ਗਰਬ ਸਿਉ ਨ ਦੇਖੁ ਦੁਨੀ। ਅਕੇਦਿ ਵਨੇ। ਹ
 ਮੇਸ ਨਰ ਹੋਗੀ ਤੂੰ। ਮੇਸ ਨਿਜ ਨੇ। ਉਠੇ ਸਫ ਉਸਲ ਗੀਗੀ ਨਬਰਾ। ਕਿਸਕੀ ਦੁਨੀ। ਅੰਕਿਸ
 ਕੇ ਘਰ ਬਹਾ। ਚੰਦਰੋਜ ਚਲਨ। ਕਿਛੁ ਪਕੜੋ ਕਰਹੁ। ਕੀਚੈ ਨਹੀਰ ਸਬਹੁ ਦੁਨੀ। ਅੰਕੇਯਾਰਾ।
 ਸਰੀ ਮਿਦ ਹੋਵੈ ਕਿਛੁ ਨੇ ਕੀਕ ਮਾਇ। ਲਾਨਤ ਕਾਜਾ ਮਾਤ੍ਰ ਪਹਾਰਿ। ਅਨਜਾਇ। ਗਫਲਤ ਕਰੇਗੀ
 ਤਖਵੈਗੇ ਮਰਾ। ਬੇਟੀ ਵਬੇਦ ਕੋਲ ਹੋਗਾ ਨਾਸਰਾ। ਤੋਬ ਕਰੇ ਬਹੁੜ ਕੀਚੈ ਨਜੋਗ। ਦੋਜ ਕਰੀਆ
 ਤਸਜਲ ਵੈਗੀਗੋਗੁ। ਮਸਾਇ ਕਪੈ ਕਿਬਰ ਕੇਤੇ ਸਹਖਾਨੁ। ਨਦੀ ਸੈਜੀ ਮੀਪਰ ਤਿਨ ਕੋਨੀ ਸਾਨੁ।
 ਚਲਤੇ ਕਬੂਤਰ ਜਨ ਵਰਕੀਛ। ਉਕਿਤੇ ਪਕੁਹੁਏ ਕੋਪੁ ਛੈਨ ਨਉ। ਚਾਲੀਗੀ ਜਜੋੜ ਨਹੀਖੋ
 ਈਮਨੁ। ਦਿਖਰੇ ਕਰੂਹ ਤੇ ਪਿਰੇ ਸਾਨੁ। ਨਦਲੀ ਨਦਨੀ। ਅਫਨੀ ਮੁਕਾਮ। ਖੁਦਚ ਸਮਬੀਨੀਇ
 ਹਚਲ ਨਜਹਾਨੁ। ਹਰਿਵਖਤ ਬੰਦੇ ਤੂੰ। ਖਜਾਮਤ ਨਾਵੈ ਸਚਾ। ਮਸਤੀਵੇਗਾ ਫਲੁ ਸੋਬਾਜੀ ਨਹਚਾ
 ਤੋਬਾ ਨਕੀਤੀ। ਅਕਰਾਇ ਮਚੁ ਨਹ। ਕਰੇ ਅਰਜ ਬੇਦ ਬੁਗੀ ਨਾਨਕ। ਮੇਸੇ। ਮਾਲਮਤੇ ਤੇਰੀਪ
 ਨਾਹੀ॥ ਗੋਸਾਇ ਪੁਰੀਹੋਈ। ਤਾਂ ਅਬਦਲਾ ਮਰਕਖ ਚਰਨ ਉਪਰ ਡਿਗਾਇਆ। ਅਤੇ
 ਹਮ ਸੋਬਹੁਤਾ ਅਬਦਦਾਰੀ ਕੀਨੀ। ਤਫੇਰ ਘੜੀਦੋ ਕਤੇ ਪਿਛੈ ਪਤਾ ਪਭੁਨਾ। ਆਇਆ ਪਾਰਿਨੂੰ॥
 ਅਤੇ ਅਬਦਲਾ ਮੇਰ ਕਖਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹੀਆ। ਤਾਪਤਾ ਪਭੁਨੁ ਦਕਨਾ ਅਪਣੀ ਪਾਰਿ
 ਆਇਆ। ਆਇਕਾਰਿ ਬੈਠਫੇਰ ਘਰਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਆਇਆ ਵਹੁਖਾਧਾ। ਤਿਸਤੇ ਪਰਤਾ ਅਣਖਾਂ
 ਖੜੇਦਾ ਅਣਬੈਠਾ। ਅਣਕੈਚਰ ਚਕਰਣ ਲਗਾ। ਭਾਈ ਪਤਾ ਪਭੁਨ ਤੂੰ ਜੋਰੋਜ ਸਾਧਾਈਦ
 ਹਲਕਰਨ ਜਾਨਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰ ਬਿਕਰਮ ਕਰਨ ਜਾਨਹਾ। ਅਜੁਤੇਰਾ ਅਗੁ ਮੇਰ ਕਰ ਕੁਜੋਇਖ
 ਅਜੁਤੇਰੂੰ। ਅਬਾਰਿ ਮਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ। ਪਰਭਾਈ ਵਹੁਤੇਰਾ ਮੇਰ ਕਰ ਕੁਜੋਦੇਖੀਏ ਪਰਭਾਈ
 ਇਸਜਾਗਾ ਜੋ ਮਗੀ। ਅਵੈਸੋ ਆਇਬੈਰੇ। ਮੇਮਗੀਤੋਂ ਅਵਤਾ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਜੋਤ੍ਰੀ। ਅਵੈਤ ਤੋਂ ਬੈਰ

ਤਾ ਤਬ ਇਹੁ ਬਤ ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਪਣੇ ਕਾ ਮੁਕੋ ਦੋਨੋ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਾ ਪੁਤਾ ਪੁਤ ਨਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ ਜੀ ਕੀਟ ਹਲੀ ਮੇਆਇਆ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਘਰ ਤੇ ਹੋ ਕਰਿ ਅਣੁ ਖਾਲੋ ਰੀਏ। ਅਟਕਿ ਆਫਿਰਲੇ
 ਰੋਕਿ ਵਜੀਰ ਪਤਸਾਹ ਕੇ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਪਰੁ ਅਜੇ ਉਹ ਵਹੁ ਜਾਂਇ ਕੋ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਜਬ ਪਤਸਾ
 ਹ ਕੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਬੁਲਾਇ ਲੈਣੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਖਲੀ ਹੋਇ ਕੋ ਉਹਾ ਆਣਾ ਅਪਣੇ ਠੰਕ ਦੇ ਉਪਰ ਬੈਠ
 ਸੋ ਫਿਰ ਰਲਗਾ ਕਰਣਾ। ਫਿਰ ਵਾਲਾ ਮਣ ਸੁਨੀ ਵੀ ਪਾਇ ਕੋ ਕਖਾਨ ਲਾਜੀ ਮਨਿ ਪੋਦਦ ਹੋ।
 ਤਿਸ ਲਗਾ ਬੋਦਣਾ। ਬੋਦ ਤੇ ਬੋਦ ਤੇ ਇਕੁ ਮਵਰੋਲੀਆ ਦਾ ਨਿਕਲੀਆ ਅਤੇ ਪਜਿ ਮੁਹਰਾ ਨਿ
 ਕਲੀਆ। ਤਬ ਇਹੁ ਲੇਕੋ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ। ਅਤੇ ਪੁਤਾ ਪੁਤ ਨਤਾ ਅਸ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ਅਤੇ
 ਅਸ ਨੂੰ ਅਬਦਲਾ ਮਰ ਕਖਾ ਕਹਿ ਅਜੇ ਮਿਹਰ ਵਾਨੁ ਤਸੀ ਚਲੇ ਅਸ ਝੇ ਘਰ ਉਤਰੇ ਇ
 ਥੇ ਉਜੜਾ ਵਿਚ ਰਿਉ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਕਹੋ ਤਾ ਮੈ ਤੁਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਸਾਂ ਦਿਲੈ ਅਵਦਾਹਾ।
 ਬਾਅਸ ਨੇ ਸਬਦ ਪਾਤਿ ਹੋਇਆ। ਹਮ ਨੇ ਸਚੁ ਪੁਸਾਇ ਕਰਿ ਖਾਇਆ। ਵਹਿ ਅਬਾਹੁ ਸ
 ਮੁੰਦਕਾ ਮਰ ਮੁਗੁ ਗਰੀਪਾਂ ਤੇ ਪਾਂਇਆ। ਔਰ ਸਿਧਾ ਸਾਧਕ ਮਰ ਤੇ ਹੋਣੁ ਖੁਬ ਖੁਬ ਤੁਰਾ ਹਮ ਨੇ ਕਰ
 ਸਚ ਖੰਡੇ ਕੇ ਰਹਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਹਜੂਰਾ। ਹਮ ਨੇ ਸਚ ਜਕੀਨ ਪੈਲੀਆ। ਵਹੁ ਸਚੁ ਬਹਾਨ ਕਾ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਹਮ ਮਤ ਵਰੇ ਸਚ ਰੰਗਾ ਸਿਉ ਰਹਤੇ। ਸਿਤ ਸਜਨੁ ਮਿਲਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਸੁ
 ਕਹਤੇ। ਹਮ ਨੇ ਸਚ ਪਚਕਾ ਅਸਰ ਲੀਆ। ਏਕ ਰੂਪ ਕਾਰੀ ਔਰ ਵਜਨ ਹਠ ਹਰੀਆ। ਭਾ
 ਣੀ ਅਗੈ ਅਬਦਲਾ ਮਰ ਕਖਾਨ ਮੁਤਮਾਰਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀਆਇ ਅਨੈ ਤੁਣੈ ਅਧਿਕਾਰ ਭਾ
 ਰਾ। ਹਮ ਕੋ ਅਬ ਕਰਤਾਰ ਨੈਣੀ ਹਾ ਆਦਾ। ਕਵਲ ਰੂਪ ਹੋਨਾ ਮੁਤਮਾਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਰਿਅਤੁ
 ਮਰਾਬਾਧਾ। ਅਬ ਤੁਮਹਾਰਿ ਕੀਫਤ ਗਾਵੈ। ਸਰਬ ਭਰਮ ਤੋੜੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸਮਵੈ। ਏ
 ਕੁ ਅਰਾਧੇ ਕਾਧਿ ਅਵੈ ਏਕ ਸਕੇ ਗੁਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਵੈ। ਸਚੁ ਮਰੇ ਫਿਰ ਜਨ ਮੁਨ ਪਾਵੈ। ਨਿਰੰ

ਕਾਰਕੀ ਮੁਰਤੀ ਮਾਏ ॥ ਅਬ ਤੁਮਰ ਲੇਖਾਂ ਹਮ ਫਰਕ ਕਰੀਆ ॥ ਜੋ ਤੁਮਰੀ ਕਰੋਗਾ ਨਿਵਾਜੋ ॥
 ਗਰਬ ਸੁਨਹੋ ਇਸ ਗਾਇ ਮੇ ਪਰੀਆ ॥ ਤੁਮ ਨਿਰਦ ਵੇਹੋ ਕਰਹੁ ਵਜਗਤ ਕਾ ਸੁਖ ਰੋਗੋ ॥ ਤੁਮ ਕੋ
 ਹਮ ਨੇ ਵਹੁਦੀ ॥ ਅੰਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਮ ਕੋ ਦੀਆ ॥ ਸੁਹੈ ਨਿਰੰਜੋਗੋ ॥ ਸਦੁ ਸੁਬਾਹ ਨਕੇ ਅਠਪਹਰ ਗੁਨ
 ਗਵੈ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਉਸਾ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਥਕੈ ਸਿਗਸਮਵੈ ॥ ਹਮ ਨੇ ਏਕਾ ਨਿਰੰਜਨ ਅਠਪਹਰ ਏਧੀਆਂ ਏ
 ਆ ॥ ਤਿਸ ਕਰਹਮ ਕੋ ਕਰਤਾ ਰਨੇ ਏਕ ਰੂਪਾ ਦੇਖ ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਤਬ ਅਬਦਲਾ ਮਰਾ ਕੁਖ ਚਰਨਾ
 ਅਗੋ ਡਿਗ ਪਾਇਆ ॥ ਜੋ ਉਠੇ ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪੀਕਤ ਲੀਓ ਸਕੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖ ਤੇ
 ਪਾਛਿ ॥ ਅਤੇ ਰਾਨ ਉਕੀ ਅਪੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹੀਆ ਮੇ ॥ ਅਬਦਲ ਪਾਛੈ ਪਰ ਮੈ ਤੋ ਤੁਮਰਾ ਖਬਰੁ ਸ
 ਤਹੀ ॥ ਤਾ ਹਮ ਨੇ ਕਹੀਆ ॥ ਭਾਈ ਇਸਨਾ ਮੁਕੋਗ ਰਤ ਕਰਹੁ ਵਤੇ ਰਨਾ ਮੁਕਵਲੁ ਰੂਪ ਹੋ ਸੀਆ ॥ ਅਤੇ
 ਜਗਤ ਵਿਚ ਭਾਈ ਹੋ ਮਸਹੂਰ ਹੋ ਸੀਆ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਨੂੰ ਭੀ ਹੀ ਦੁਆ ਦੇ ਦਰਜੇ ਉਪਰ ਖੜ
 ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਹੁ ਤੋ ਕੀਸਾ ਫਿਰਕੇ ਬਿਚ ਬਰਤਣਹੀ ॥ ਤਾ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਨੇ ਕਹੀਆ ॥ ਜੋ ਤੁਸੀਕ
 ਹੋ ਸੋ ਕਰਦਹਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇਹੜਾ ਤੁਸੀਕ ਹੋ ਸੋ ਮੈ ਨੂੰ ਮੇਰੀਆ ਸਤਾ ਪੀੜੀਆ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੁਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ॥ ਭਾਈ ਹਮ ਤੋ ਦੋ ਨੇ ਉਦਰ ਜੇ ਤੇ ਫਰਕੁ ਹੋ ॥ ਪਰ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨੇ
 ਅਗਾ ਨਿਕਾ ਹੀ ਜਲਣਾ ਖੁਬ ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੁਪਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ ਜਲਕੇ ਤਿਸ ਮੇਰੀ ਮਨ ਹੀ ਚ
 ਲਤੇ ॥ ਅਰੁ ਹਮਰਾ ਗੁਰੁ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਹਮਰੇ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਕੇ ਕਮਵਣੇ ਵਲੇ ਏਕ ਹਮ
 ਰੇ ਸਬਦ ਕਹੀਆ ਪਰ ਕਹਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਅਬਦਲਾ ਮਰਾ ਕਤੇ ਕਵਲੁ ਰੂਪੁ ਹੋਇਆ ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ
 ਦਾ ਫਿਰਕਾ ਵਰਕੀਤਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਢੇ ਤੇ ਉਪਰ ਨਾ ਵਿਹੁ ਜਗਾ ਦਾ ਦਿਤਾ ॥ ਤਾ ਉਸ ਨੇ ਲੈ
 ਦੇਹ ਨਿਸਿਰ ਚਕ ਬਧਾ ॥ ਬੰਨਣੇ ਨਲਾ ਸਤ੍ਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ॥ ਉਥੇ ਹੀ
 ਲੇਟ ਪੈਆ ॥ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਮਾਰੀ ਵਿਚ ਰਹੀਆ ॥ ਫਿਰ ਪਤਾ ਪੁਭਾਨ ਹਮ ਕੋ ਮਥਾ ਏਕ ਕੋ ਘਰ

ਨੂੰਚਲਿਆਤਕੀਤਾਚੁਭਿਆਪਰੁਕਪਜੇਨਲਬੀਨਕੋਘਰਨੂੰਗਾਇਆਘਰਤੇਹੋਕਰਫੇਰਦੁ
 ਕਾਨਵਲੁਆਇਆਫੇਰਉਸਾਠਿਕਾਣੈਭੇਪਰਆਇਆਅਣਕਰਿਕਾਹਿਆਕਉਰੁਈ
 ਅਣਖਰਜੀਹੋਤਉਸਨੋਕਾਹਿਆਭਾਈਪੁਤਾਪੁਰਾਨੁਇਹੁਕੀਆਂਵਿਚਾਰਕਰੀਐਜੇਮੇ
 ਬੇਕਰਮਕਰਣਸਾਦਾਅਹਾਸੇਮੈਨੂੰਪਜਮੁਹਰਾਲਪੀਆਅਤੇਤੇਰੇਪੈਰਨੂੰਕੀਅਚੋਇਆ
 ਤਾਪੁਤਾਪੁਰਾਨਕਹਿਆਭਾਈਅਣਖਾਮੈਨੂੰਤਕੀਤਾਚੁਭਿਆਹੋਤਾਅਣਖੇਨੋਕਾਹਿਆਭਾਈ
 ਵਹੁਬਾਤਤਉਸੀਸਾਪੁਤੇਪੁਛੀਚਾਹੀਐਇਹੁਤੇਹਮਰੇਵਿਲਮੈਬਡੀਹੋਰਨਗੀਹੋਤਬਦੋਨ
 ਹਮਰੇਪਾਸਅਏਅਰੁਹਮਕੋਹਾਬਿਜੋਬੀਕਰੀਆਪਣੀਹਕੀਕਤਕਹਣਲਗੋਜੋਜੀਹਮ
 ਰਵਿਚਤਹੋਤਬਹਮਨੋਕਾਹਿਆਜੇਭਾਈਚਪਕਰਰਹੋਬਾਹਰੀਨਕਰੋਤਾਹਮਨੋਕਾਹਿ
 ਅਘਬਾਤਫਕੀਰਖੋਤਉਨਨੋਕਾਹਿਆਨਜੀਬਾਹਰੀਕਰੀਐਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਪੁਤਾਪੁਰਾਨਕੁਈਅਣਖੇਦਾਇਹੁਪਿਛਲੇਜਨਮਦਾਬੀਜੀਅਚੋਇਆ
 ਇਹੁਮੁਹਰਾਦਾਮਦਸਾਅਤੇਜਿਉਭੀਬਿਕਰਮਨੂੰਦਉਝੀਅੰਤਿਉਭਿਉਮੁਹਰਦੇਕੋਲੇ
 ਹੁੰਦੇਗਏਅਤੇਇਹੁਪਜਾਦਿਨਤੈਬਰਕਰਮਲਹੀਕੀਤਾਸੋਈਇਹੁਪਜਾਮੁਹਰਾਰਹੀਆ
 ਅਤੇਪੁਤਾਪੁਰਾਨੁਤੇਰੇਲੇਖੇਇਸਦਰਵਜੈਸੁਲੀਲਿਖੀਸੀਅਜੁਸੁਕਰਵਾਰੁਦਿਨਦਾਅ
 ਦਸੀਨੂੰਤੈਨੂੰਸੁਲੀਮਲਣਸੀਅਤੇਜਿਉਜਿਉਭੀਸਿਤਦੀਦੋਹਲੁਨੂੰਸਮਝੁਹੋਇਆ
 ਅਤੇਕਰਦਾਗਹਿਆਤਿਉਭਿਉਸੁਲੀਘਟਦੀਗਈਸੁਲੀਤੇਸੁਲਕੀਡਹੋਇਗਈਆ
 ਹੋਵਹੁਲਕਾਸਦਕਭਾਈਪੁਤਾਪੁਰਾਨੁਸਿਤਕਾਸੀਗਹੋਸਾਹੋਤਬਦੁਹਲੇਮਥਦੇਕੀਆਅ
 ਤੇਦੋਨੋਵਹਲਨੂੰਹਜਰਹੋਅਤੇਕਵਲੁਰੂਪਸੁਣਸੁਣਬਤਾਨਿਲੇਟਹੋਹੋਪਵੇਤਾਪੁ
 ਤਾਪੁਰਾਨੁਤਾਅਣਖਾਜਿਤਨਾਚਿਰੁਅਸੀਰਹੋਤਿਤਨਾਚਿਰੁਸਡੀਟਹਲਾਵਿਚਹਜਰਹੋ

ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਕਹਣ ਲਗਾ ਮਿਹਰ ਵਨੁ ਤੁਹ ਵਿਏ ਬੇਹਿ ਰਹਾ ਅਤੇ ਮਿਹਰ ਵਨੁ ਤੈ ਕੇ ਹੜੇ ੨੭੮
 ਥਾਨੁ ਰੁਚਕਰਣ ਹੋ। ਤਬ ਹਮ ਨੈ ਕਹੀ ਅੰਭਾਈ ਅਸ ਕੋਈ ਅੰਜੀ ਅਨੂ ਮਿਲਣੁ ਹੋ। ਤਬ ਕਵ
 ਲ ਰੂਪ ਨਿਕਹਿ ਅੰਮਿਹਰ ਵਨੁ ਅਸੀਂ ਮੇਥੈ ਤਾ ਬੈਠੇ ਬਣ ਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਕਹੋ ਤਾ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਪਾਠਿ ਚਲੀ
 ਮੇ ਅਤੇ ਦੋਤ ਮਰੇ ਦੇ ਹਲੀਏ ਹੋ ਨਿਤੇ ਉਨ ਨੂੰ ਚਰਨੀ ਲਾਈ ਮੇ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀਏ। ਅਤੇ ਮਿਹਰ
 ਵਨੁ ਤੈ ਜਹੇ ਗਤਾ ਅਸੀਂ ਕੀਸਾ ਅਧਰ ਰਹ ਗੇ। ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਨੂੰ ਕੀਸ ਪਰ ਕਾਰ ਦੇਖ ਚੋਇਹੁ
 ਬਰਤਾ ਕੀ ਪਾਕਾਰਿ ਕੈ ਕਹੀ ਮੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਭਾਈ ਹਮਰ ਘਰੀ ਸਬਦ ਕਾ ਮੇਲੁ
 ਹੋ ਅੰਗ ਮੇਲੁ ਹਮਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਸੋ ਸਬਦ ਕੋ ਭੇਦੇ ਮਰੁ ਸੁਣੇ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਕ
 ਵਲੁ ਰੂਪ ਤੈ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਧਕ ਰਣ ਹੋ ਤੇਰੀ ਕੀ ਅਮ ਜਾਲ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਹੇ ਤਾ ਹੁਣ ਹੀ ਦੇਈ ਮੇ ਅ
 ਤੇ ਹੁਣ ਭਲ ਵੇਲਾ ਹੋ। ਕੀਉ ਭਾਈ ਪੁਤਾ ਪੁਤਾ ਨ ਤੈ ਦੇ ਹਲਾ ਵਿਚ ਰਹਣ ਹੋ ਕੀਉ ਭਾਈ ਅਵੇਖ ਤੈ
 ਹਲਾ ਵਿਚ ਰਹਣ ਹੋ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਦੀ। ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ ਸੋ ਸਾਨੂੰ ਮੰਨੇ
 ਗਾ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਪੁਤਾ ਪੁਤਾ ਨ ਹੁਣਿ ਤੂੰ ਜਲਾਲਿ ਮਾਉ। ਅਤੇ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਤੈ ਇਸ ਨਨੁ ਕਰਾ। ਅਤੇ ਜੋ
 ਸਵੇਲੇ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਕਵਲੁ ਨ ਜਾਹੀ ਮੀ। ਤਿਸ ਵੇਲੇ ਪਹਰ ਰਾਤਿ ਸੀ। ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ
 ਸ ਨਨੁ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਨੂੰ ਭੀ ਇਸ ਨਨੁ ਕਰਾਇਆ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਣੈ ਰੋਬਰ
 ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨਿਦ ਦੀ। ਅਪਜਿ ਪਉੜੀ। ਅਪੜੀ। ਮਾ। ਅਤੇ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਨੂੰ ਜੋ ਤਬ ਖਸੀ
 ਅਤੇ ਅਪਣੀ ਨਜਰ ਉਸ ਵਲੁ ਕੀਤੀ। ਅਪਣੇ ਅੰਗ ਮੇ ਸਮਾਇਲੀ। ਮਾ। ਮਰੁ ਮਿਹਰ ਵਾਨਿ
 ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਪਰ ਬਹੁਤ ਪਰਸਿਨ ਹੋਏ। ਬਾਵਿਸਾਇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਖਸੀ। ਅਤੇ ਕਵਲੁ ਰੂਪ ਕੇ ਡਰ ਤੇ ਬਿ
 ਡਰ ਹੋਇਆ। ਬਾਣੀ ਲਗਾ ਉਚਰਣੇ। ਹਮ ਕੋ ਨਿਮਸ ਕਾਰ ਕਰ ਕੈ ਸਲੋਕ ਕਹੀਆ। ਪਿਨ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਮੇਹੀ ਕ੍ਰਿਮ ਪੁਰਕੀ ਨਿਤੋ ਬਖਸੀ ਸਜੀਉ। ਨਰਕ ਘਰ ਹੁਤੇ ਰਖ ਲੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ਭ

ਜਲ ਤੇ ਸਗਦੀ ਸਜੀਓ। ਕਿਸਰ ਸਨ ਤੇ ਤੇਰੀ ਬਡ ਈਕ ਹਸ ਕੋਈ ਵਡਾ ਗਹਰ ਗੀਰ ਜੀਓ।
 ਮੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੇਰੇ ਸਿਤ ਨ ਕੇ ਚਰਨ ਨਹੂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਲੇਗ ਹੀਰ ਜੀਓ। ਤੇਰੇ ਰੋੜੀ ਪਾਪੀ ਅਗੇ ਤੇਰੇ
 ਪਾਰੇ ਸੋ ਮੋਗਰੀ ਬਕੋਰੀ ਚਰਨ ਨ ਮੇਲ ਉਜੀਓ। ਤੇਰੇ ਨਿਕਾਦੀ ਅਲਗੁ ਨਹੂ ਕੋਰੀ ਲਲੁ ਮੇ ਕੋਰ
 ਰਣੀ ਅਪਣੀ ਲਾਇ ਕਰ ਤੇਰਾ ਖੁਜੀਓ। ਮੋਰੇ ਪੈ ਦੇ ਲਲਹੂ ਕੋਰੀ ਖਰ ਤੇਰੀ ਨਗੁ ਪਲਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਬਿਰਦ ਪੈ ਜਕਰੀ ਰਖੀ ਅਸਰ ਜੀਓ। ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਰਿਪ ਤੇ ਅਬਦ ਲਤੇ ਕਵਲ ਰੂਪ ਹੋਇ ਅੰਕੀਤੀ
 ਅੰਗੀ ਕੇ ਬੂਟ ਕੋਲਾਇ ਅਤੇ ਪੁਰ ਜੀਓ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਲਗਾ ਲੇਵਣਾ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ
 ਅਧੀਨ ਹੋ ਅਸਤੇ ਤੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਦੀ ਅੰਗੀਤ ਪਾਤਸਾਹੀ ਅਦਮੀ ਅਏ।
 ਜੇਤਾ ਮੋਰੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੁਲਾਇਦੇ। ਅਰੁ ਕਹਤ ਹੈ ਜੇ ਦੇ ਕਦਰ ਵੇਸੁ ਆਇ ਅੰਗੀਤ ਨਹ ਮਚੇ ਵਜੀ
 ਰਾ ਅਬਦ ਲਾ ਅਰਕ ਕੋ ਪੁਰਾ ਕੀ ਅੰਗੀਤ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਿਅੰਚ ਹਤ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਸਚ ਕਾਫਰੀ ਰਹੇ ਤੇ
 ਛੋਟੇ ਗਾ ਅਰਜੇ ਕਛੁ ਅਰਬ ਤਾਰੇ ਤੇ ਮੈ ਮਨ ਤਾਨ ਹੀ। ਸਹਜੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੇ ਯਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ
 ਅਗੇ ਜਿਸ ਤਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਦਿਲ ਮੇ ਅੰਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀ। ਅਰੁ ਸਾਹਤ ਮੇ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਰਤ ਹੈ। ਜੇ
 ਵਹੁ ਮੋਰੇ ਦਿਨ ਦੁਸਰੇ ਕੇ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਏ। ਅਰੁ ਯਹ ਜੀਹ ਮੋਰੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਪੁਛੁ ਭੀ
 ਵਣ ਜੇ ਉਸ ਦਰ ਵੇਸਨੈ ਕੁਚਰ ਰਣ ਹੈ ਕੋਰ ਉਦਿਨ ਮੁਕ ਮੁਹੇ। ਤੇ ਏਹੁ ਈ ਬਾਲਾ ਅਸਚਰੀ ਆ
 ਹਮ ਕੁਚਰ ਰਣ ਹੈ। ਯਹ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜਬਰ ਕਹਾ। ਤਬ ਉਸ ਪਿਯਮਤ ਗਾਚਰ ਹੀ ਅਪਾਤਸ
 ਹਸਲਾ ਮਤ ਵਹੁ ਤੇ ਅਰਦਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਬੈਠਾ ਮੈ ਤੇ ਅਬਦ ਲਾ ਅਰਕ ਕੋਰੀ ਕਹੀ ਅਜੇ ਪਾਤ
 ਸਹਜੀ ਤੇ ਮੋਰੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਵਹੁ ਭੀ ਅਸਤੁ ਖੁਮਾਰੁ ਬੈਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਤੇ ਦਰ ਵੇਸਨੈ ਮੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਸਹਜੀ ਤੇ ਮਜਾਣ ਹੈ ਕੇ ਮੁਕਾ ਮੁਕਰਣ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਨੈ ਕਹਾ ਕੁਚਰ ਹੈ। ਹਜਰਤ ਯਹੁ
 ਏਕੋ ਉਸਨੈ ਕਹਾ ਸੋ ਅਪਾਸਹ ਜਰੁ ਕੀ ਅੰਗੀਤ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੈ ਕਹਾ ਅਬੀ ਘੋੜਾ ਲਿਆਵੇ।

ਅਰੁਣੇਜਭੀਮੇਰੀਚੜ੍ਹੀ ਵਹੁਕਹਾਂਕੁਚਕਰਜਾਵੈਗਾ ॥ ਤਿਤਨੇਚਿਰਨੂੰਘੋੜੇਤੇਚੜ੍ਹੀਕੋਅਸਾ ॥ ੨੧੯ ॥
 ਕੋਲਾਮਾਂਇਆਗੋਸਾਟਿਕਵਲਰੁਪਪੁਤਪਰਨਾਇਬਰੀਖਾਂਨਲਹੋਈਫੋਜਾਸਮੇਤਾਮਾਇਆ

ਅਤੇਨਾਉਭੀਸਦਾਇਬਰੀਖਾਮਹਾਤਾਮਾਂਉਦਹੀਕਹਣਲਗਾਰੇਕਫਰਨਹਮਕੋਸਲਾਮੁ
 ਨਦਵਾਇਆਅਰੁਹਮਕੋਭੂਠੀਬਕੀਮਾਂਜੋਕੁਚਕਰਤਹੋਯਹਕੀਮਾਂਕੁਫਰਕਰਣਪੈ॥

ਤਬਹਮਨੈਸਬਾਇਕਹਿਆ **ਸਿਰੀਰਗੁਮੁਲਾ** ॥ ਦੁਨੀਆਮੁਕਾਮੁਕਾਰਿਘਾਰਿਬੈਸਣਾਨਿ
 ਤਚਲਣੇਕੀਧਿਖਾਮੁਕਾਮੁਤਪਰਜਾਣੀਐਜਰਹੇਨਿਹਚਲੁਲੋਕਾ ॥ ੧ ॥ ਦੁਨੀਆਕੈਸੇਮੁਕ
 ਮੇਕਾਰਿਸਿਦਕਕਰਣੀਖਰਚੁਬਾਧਲਗਰਹੇਹਰਿਨਾਮੇਜਿਗੀਤਾਸਣਕਰਬਹੈਮੁਲਾ
 ਤਬਹੈਮੁਕਾਮੁਪਤਿਤਬਖਾਇਪੋਬੀਆਸਿਧਯਹੇਦੇਵਾਅਸਥਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਸੁਲਤਾਨੁਖਾਨੁਮਲੁ
 ਕਉਮਰਗਏਕਰਿਕਰਿਕੁਚਾਅਜੀਮੁਹਤਵਿਨਚਲਣਾਇਲਮਹਸਮਝਪਹੁਚਾਤਾਸੁਰ
 ਸਿਧਗਨਗੀਪਰਬਮੁਨਜਨਸੇਖਪੀਰਸਲਗੁਦਰਕੁਚਕੁਚਕਾਰਿਗਏਅਵਰਾਉਚਲਣ
 ਹਾਰੁਸਬਦਾਤਿਮਾਹਿਵਖਾਣੀਐਵਿਰਲਤਾਬੁਣੈਕੋਇਨਨਕਵਖਾਣੈਬੇਨਤੀਜਲਖਲ
 ਮਹੀਅਲਸੋਇਪਾਅਲਹਅਲਖਅਪਾਰਕਦਰਕਰਣੈਹਾਰੁਕਰੀਮਾਸਭਖਲਖਾਅ
 ਵਣਜਵਣੀਮੁਕਾਮੁਏਕਰਹੀਮੁਮੁਕਾਮੁਤਿਸਨੁਆਖੀਐਜਿਸਸਿਰਨਹੈਵੇਲੇਖਾਅਸਮ
 ਨਧਰਤੀਚਲਸੀਮੁਕਾਮੁਓਹੀਏਕਾਇਨਰਵਚਲੇਨਿਸਸਚਲੇਤਾਰਕਲਖਪਲੇਇ
 ਸਾਹਬਓਹੀਏਕੁਹੈਨਨਕਰਾਸਬਗੋਇ ॥ ੩ ॥ ਤਬਹਮਨੈਫੇਰਸਲਮੁਕੀਤਾਅਤੇਫੇਰਭੀ
 ਸਨੁਆਪਣਾਬਹੁਦਸਣਹੀਨਹੀਅਤੇਖੇਚਰਮਸਰਗੀਅਕਰਾਇਅਤੇਸਦੁਪਰਵਦ
 ਗਾਰਕੋਜਾਨਣਿਨਹੀਅਤੇਸਨੂੰਛੇਤੀਜੋਕਿਵੈਇਨਨੁਹਰਮੁਖਕਰਕੇਚਲੀਐਅਤੇ
 ਅਸੀਏਹੁਓਪਦੇਸੁਕਰਣਹੈਸੀਤਫੇਰਾਇਕਇਬਰੀਖਦਾਮਾਮੁਆਹਾਤਿਸਨੈਹਮ
 ਕੋਕਹੀਆਰੇਫਕੀਰਤਮਨੈਯਹਕੀਯਾਜੋਮੋਰਕੋਈਕਰੈਨਹੀਤਮਨੈਯਹਕੀਆਸਮ
 ਝਾਹੈਜੋਕੀਸੀਕਾਰੁਨਹੀਮਾਨਿਆਯਹਤਮਰੇਦਿਲਮੇਕੀਆਗੁਜਰੀਹੈਯਹਹਮਕੋ
 ਸਮਝਾਵੈਅਤੇਯਹਅਬਦਲਾਅਰਕਖਾਮੀਅਤੇਗੀਕੀਆਂਹਲਤਹੈਹੁਣਹਮਾਰੀ
 ਨੈਕਰੀਚਾਕਰੀਕਰੋਗੇਕੇਨਹੀਤਬਵਲਰੂਪਤੋਚੁਪਕਾਰਿਗਹੀਆਅਤੇਅਸਕਹੀ

ਅੰਕਹੋਭਾਈਸਨੁਤਾਰੀਅਰਹਦਹੈ॥ਤਬਉਸਨੇਕਹੀਆਇਬਰੀਖਤਾਚੁਪਕਰਿਗਹਿ॥੨੯੦
ਅਰੇਭਾਈਹਮਚੀਨੋਕਰੀਕਾਕੀਹਾਲਹਈਭੀਤਾਅਖੀਅੰਦਬੈਠੋਜੋ॥ਤਬਹਮਨੈਸਲੋਕਕਹੀ
ਅਮਹਲਾ॥ਜੋਹਜਰਤਸਚੁਸੁਬਹਾਂਨੁਹੈਸਚਾ॥ਤਿਸਕੋਹਮਨੈਦਿਲਮੈਯਾਦਰਖਾ॥ਵਹੁਸਚੁ
ਸੁਬਹਾਨਕੇਹਮਭੇਖਰੀ॥ਤਿਸਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖੁਨੈਹਮਰੀਮੈਲੁਸਭੁਕਵਹੈਭਰੀ॥ਯਹਸਚਪਾਕ
ਕੋਯਾਰਿਦੇਮੇਧਿਆਵੈ॥ਤਿਸਕਰਕੈਵਹੁਨਿਰੰਕਾਰਕੋਵਿਚਸਮਵੈ॥ਮੀਅਮੋਮਨੁਤਮਨੇਯਹਕਿ
ਅਜਾਨੀ॥ਹਮਨੈਮਨਮੈਅਛੀਯਹਜਾਨੀ॥ਜੋਸਚਾਨਿਰੰਕਾਰਕੋਰਸਮੈਰਾਤੇ॥ਅਚਪਹਰੀਮੈਨਿ
ਰੰਜਨੁਕੇਰੀਗਰਾਤੇ॥ਮੀਆਇਬਰੀਖਯਹਸਚਰੀਗਮੈਰਾਤਾ॥ਅਨਹਦਤੁਰਵਜਵੈਸੁਬਹਾਨੁ
ਕੇਮਦਮੈਮਤਾ॥ਯਹਸਚੁਦਲੀਲਦਇਆਮੈਰਾਤਾ॥ਅਨਲਹਕਨਿਰਦਵੈਮੈਫਿਰਤਾ॥ਜਿਸ
ਨੈਉਸਕੋਖੁਸਬਹੁਤਕਰਣਾ॥ਤੋਵਹੁਸਚੁਪਾਕਕੀਰਖਹੁਸਰਨਾ॥ਯਹੀਸਚੁਖਦਾਇਕਾਰਖਹੁਪ
ਰਨਾ॥ਹਮਰਹਤੇਹੈਉਸਹੀਮਦਮੈਮਤੋ॥ਸਾਧਸੰਗਕੀਕ੍ਰਿਪਤੇਪਾਇਆਹਮਭਏਰੀਗਰਾਤੇ॥ਹ
ਮਨੈਏਕਸਚੁਖਦਾਇਧੀਆਇਆ॥ਕਹੁਨਨਕਸਿਤਨਪਰਸਿਨੁਹੁਏਤੇਯਹਫਲੁਪਾਇਆ॥
ਤਾਮੋਮਨਖਾਇਬਰੀਖਦਾਮਾਮਾਅਹਾਸੋਅਸਾਨਲਜੇਹੜਾਅੜਕੀਕਿਰਦਾਅਹਾਸੋਚਰਨ
ਉਪਗਤਿਗਪਾਇਆ॥ਅਤੇਇਬਰੀਖਾਂਭੀਚਰਨਉਪਗਤਿਗਪਾਇਆ॥ਤਾਇਬਰੀਖਾਂਕਹੀਅ
ਮਿਹਰਵਨੁਮੈਤੋਤਮਾਰਗੁਲਾਮੁਹੈਅਤੇਇਥੇਹੀਰਹੀਮੈਤਾਸਾਕਿਥੇਜਵਣਹੈਇਥੇਭੀਤਸਾ
ਡੀਜਗਾਹੈ॥ਤਾਅਸਕਹੀਆਮੀਆਇਬਰੀਖਾਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪਣਾਅਤੇਜੋਕੋਈਸਭਹੋਵੈਤਿਸ
ਦੀਦਹਲਕਰਣੀ॥ਕਰਤਚਭਲਕਰੋਗਾ॥ਅਤੇਅਬਦਲਾਮਰਕਉਤੇਕਰਤਾਰਾਮਿਹਰਵਨਹੋਇ
ਅਹੈਇਸਦਾਨਉਹੁਣਕੁਵਲੁਰੂਪਹੈ॥ਅਤੇਇਸਨੋਮਨੋਗੋਤਾਮੈਨੂੰਹੀਮਨੋਗੋ॥ਅਤੇਭਾਈਜੇ
ਇਸਦੀਗੁਲਾਮੀਵਿਚਰਹੋਗੋਤਾਬਚੋਗੋ॥ਅਤੇਜੋਕੋਈਹੋਰੁਦਗੋਬਾਜੀਕਰੋਗੋਤਾਮੈਤਨਦੇਕੋ

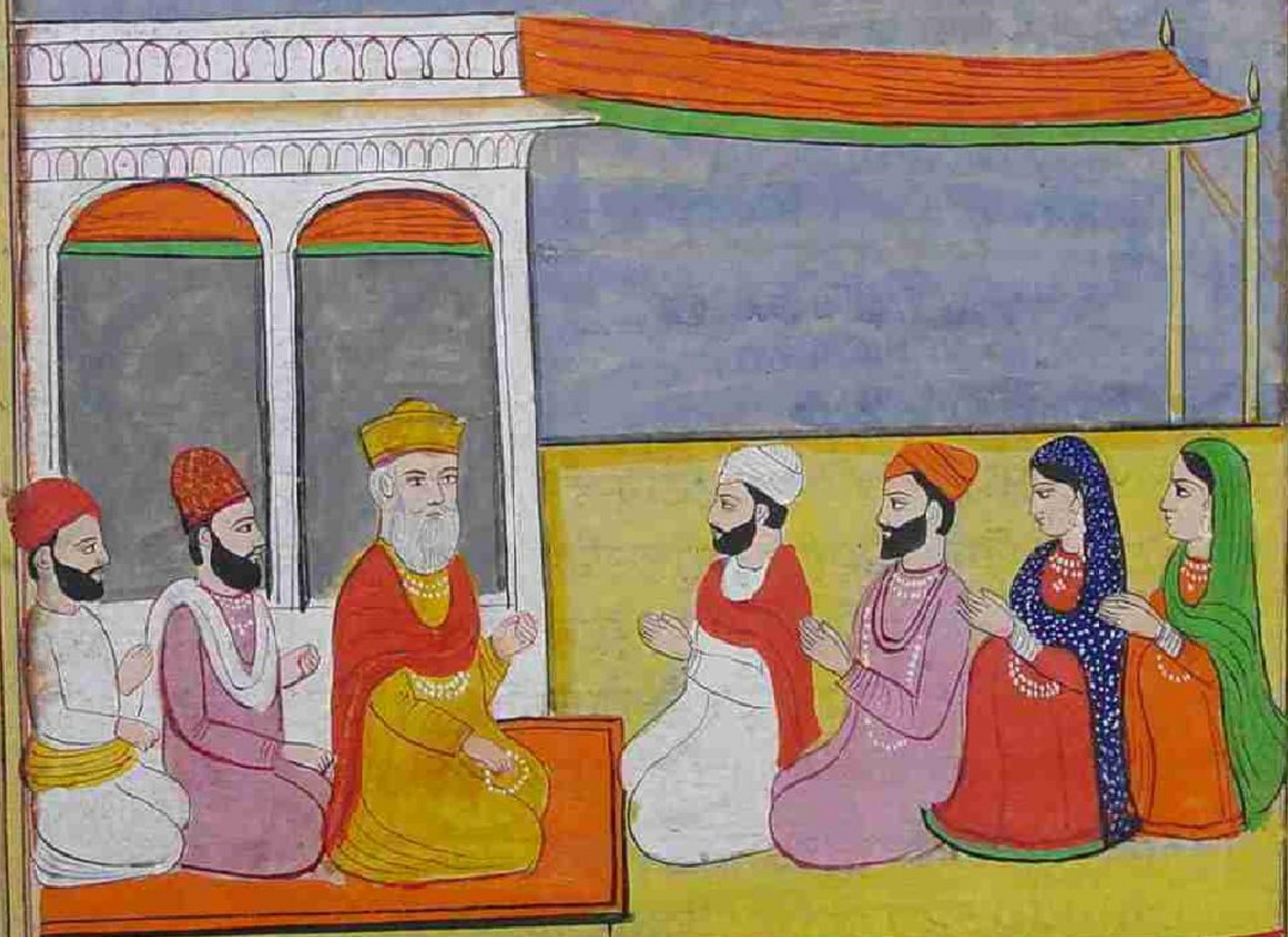
ਰੜੇ ਵਿਚ ਆਵਸੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਜਾ ਤੋ ਗੋਤ ਕਰਤ ਰਬੇੜ ਬੰਨੈ ਲਵੈ ਗਾਖੇ ਪਾਨਿ ਬ
 ਹੇਗਾ॥ ਤਸ ਭਨ ਹਥ ਜੋੜੈ ਜੀ ਜੋਤ ਸਾਜ ਕਾਹਿ॥ ਅਸੋ ਸਾਡੀ ਸਤ ਪੀੜੀ॥ ਅਨੁ ਕਬੂਲਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਅਠ ਸਹਰ ਕਵਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦਿਤੇ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਦੀ ਸਿਰ ਤਉ ਨੂੰ ਸੋ ਪੀ॥ ਅਤੇ ਖੁਸੀ ਕੀ
 ਤੀ॥ ਤਫੇਰ ਪੁਤਾ ਪੁਤਾ ਨੂੰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੋ ਭਈ ਤੋ ਕਵਲ ਰੂਪ ਦੇ ਦਿਵਾਨੁ ਹੋਵਾ ਤੋ ਇਸ ਦੇ ਰੋਬਰ
 ਰਹਣਾ॥ ਅਤੇ ਭਈ॥ ਅਵੇਖ ਤੋ ਭੀ॥ ਇਨ ਦੇ ਰੋਬਰ ਰਹਣਾ॥ ਦਹ ਲਕੁ ਉਕਰਣੀ ਸਿਰ ਤਾ ਸਿਖਾ ਆਂ
 ਏਦੀ॥ ਅਤੇ ਕਵਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾਰੀ ਮੰਨੇ ਗੋਤਾ ਸੁਖ ਲੇ ਰਹੋਗੇ॥ ਅਤੇ ਗਾਤ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇ
 ਗੇ॥ ਤਬ ਇਬਰੀਖਾ ਨੈ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ॥ ਉਸ ਕੇ ਮਾਮੂਨੇ ਮੋਰ ਪਠਾਵਾ ਲੋਕਾ ਸਭ ਨਨੇ ਮਥ ਦੇ ਕੀ
 ਆ॥ ਤਾ ਕਵਲ ਰੂਪ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਮੰਗ ਨਲ ਲਾਂਭੇ
 ਆ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ॥ ਫੇਰ ਉਥੇ ਤੇਤਰ ਪਾਏ ਦੋ ਕੋ ਹਲ ਕਨ ਲਸਾਡੇ ਆਏ॥ ਫੇਰ ਹਮ ਉ
 ਨ ਕੋ ਸਤ ਕਰਤਾ ਰਕਾਹਿ ਕਾਰਿ ਹਟਾਏ ਉਹੁ ਅਪਣੇ ਪਾਰਿ ਗਏ॥ **। ਬੋਲੇ ਭਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ**
ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਬਾ ਮਗੋ ਸਾਖੀ ਹਿਰੁ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਗੀ ਦਦੇ ਖੁਹ ਬਾਗ ਵਾਲੇ ਪਰ
 ਆਏ ਬੈਠੇ॥ ਸਹਰ ਤੇ ਕੋ ਸਭ ਰਬਾ॥ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਏਕਾ ਮਨ ਸਨ ਜਗ ਆਇਆ॥ ਫੇਰ ਤਾ ਤਬ ਹ
 ਮ ਉਸ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਾਰਿ ਕਹਾ ਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕੋ ਜਨ ਤਹੈ॥ ਅਤ ਬਉਸ ਨੈ ਕਹ ਜੀ ਮੇ ਜਨ ਤ
 ਹੈ॥ ਤਬ ਹਮ ਨੈ ਕਹਾ ਭਾਈ ਉਨ ਕੋ ਪਾਰਿ ਮੇ ਭਾਗੀ ਦਾ ਟਿਕਾ ਹੋਇ ਸਕੇ ਰੋਬਰੇ ਜਾਇ ਕਾਰਿ ਕਹਾ॥ ਅਤੇ
 ਉਥੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਹੋਤੈ ਇਹ ਉਨ ਨੂੰ ਕਹੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਖੁਹ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋ॥ ਸੋ ਤਮ ਕੋ ਆਦਿ
 ਕਰਤਾ ਹੋ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਪਹੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਸੈ ਦੋ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਨੂੰ ਸਰਬ ਸਿਰਾ ਤਿਨ੍ਹੇ ਆਦ ਕਰਤਾ ਹੋ॥
 ਤਾਂ ਉਸ ਮਨੁ ਖਿਨੇ ਆਵਹਾਰਿ ਭਾਗੀ ਦਨ੍ਹੇ ਕਹੀਆ ਭਾਈ ਇਉ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੈ ਕਹੀਆ ਪੈ ਜੋ ਭਾਗ
 ਚੰਦ ਕੋ ਜੋ ਹਰੀ ਮਲ ਕੋ ਬਾਲੇ ਕੋ ਪਹੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕੋ ਆਹਿ ਕਹੀਆ ਪੈ ਜੋ ਤਮ ਕੋ ਆਦ ਕਰਤਾ ਹੋ॥

ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਮੈਤਾਭਾਗਚਿਦਦੋਨੋਸੁਣਦੇਹੀਨਠੇਅੰਏ॥ਅਤੇਅਣਕੈਅਸਚਰਨਉਪਗੀ ੨੮੧
 ਅਣਮਥਾਏਰੀਆ॥ਅਰੁਗੁਰੂਜੀਸਾਨੂੰਕੀਰਨਲਲਾਇਆ॥ਅਤੇਬਹੁਤਖੁਸ਼ੀਕੀਤੀ॥ਫੇ
 ਰਸਨੂੰਪੁਛਣਲਗੇਜੇਭਾਈਬਾਲਾਭਾਈਘੋਰਾਭਾਈਸੈਦੋਰਜੀਘੋ॥ਤਾਮੇਕਾਹੀਅਜੀਰਾਜੀ
 ਹੈਤਸਾਡੀਖੁਸ਼ੀਤੋ॥ਅਤੇਏਗੁਰੂਜੀਤਦਓਇਕਿਤੇਕਿਤੇਕੀਮਕਚਵਹਲਨੂੰਗਏਹੋਏਸੋ॥ਤ
 ਭਾਗਚਿਦਤਦਰਸਨਦੇਖਕੈਮਸਤਹੋਇਗਾਇਆ॥ਖੁਮਾਰੀਮੇਸੀਚੜੀਜੋਕੈਈਆਂਅਮਲੀ
 ਅਦਦੁਸਨਹੋਵੇ॥ਤਾਮੇਰੋਬਰੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਮੇਹਾਬਿਜੋੜਕੈਕਾਹੀਅਜੀਮਿਹਰਵਨੁਭਾਈ
 ਸੈਦੋਘੋਰਾਦੋਨੋਕੀਪਰੇਕਾਰਨੂੰਗਏਸੋ॥ਦੇਖੋਸਹਰਦਾਪਲਾਭੀਬਡਾਹੈਤੁਰਾਦੀਅਤੁਰਾਦੀਆਂ
 ਰਾਤਪੇਜਾਦੀਹੈ॥ਅਤੇਕ੍ਰਿਪਾਲਚਿਦਗੁਰੂਜੀਤੇਰੇਦਰਸਨੁਵਿਚਸਦਾਹੀਮਗਨਹੈ॥ਅਤੇਖਬ
 ਰਹੋਸੀਤਹੁਣੇਅਵਸੀ॥ਮਿਹਰਵਨੁਅਸੀਦੋਨੋਪਰਮਸਾਲਬੰਠੇਅਹੋਸੈਦੋਨੋਓਠਨਠੇ॥ਸੈਦੋ
 ਘੋਰਾਕਿਤੇਗਏਹੋਏਹੈਨਿਕੀਮੁਕਾਰਨੂੰਓਹੁਭੀਅਵਦੇਹੈਨਿਗੋ॥ਅਤੇਮਿਹਰਵਨਚਿਹਰੀਵਿਲ
 ਇਤਬਡਾਨਗਰਹੈਸੁਣਕਾਰੀਅਜਾਸਣਓਹੁਭੀ॥ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਅਖਣ
 ਲਗਾਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਸਭੋਵਿਲਾਇਤਾਦਬੰਦਰਸੰਭੋਪਹੜਧਾਰਕਰਤਾਰਸਨੁਦਿਖ
 ਲੀਅਹੈਨੀ॥ਅਤੇਇਕੁਪਰਬਤਕਚੜੇਦੇਨਹੀਗਏ॥ਕਿਉਓਪਹਣਪੁਜਾਨਿਗੋ॥ਅਤੇਅ
 ਗੇਰੇਕੋਈਸਡੇਹੋਸਾਨਿਓਨਨੂੰਕਿਛੁਥੋੜੋਬਹੁਤਮਿਲਸਨਗੇ॥ਅਤੇਫੇਰਗੁਰੂਜੀਕ੍ਰਿਪਾਲਚਿ
 ਦਕੈਟਬਰਕੀਖਬਰਕਹੁਕੈਸੀਕਿਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭਾਈਭਾਗਚਿਦਨੂੰਕਾਹੀਅਭਾਈਭ
 ਗਚਿਦਤਸੀਆਪਣੀਸੁਖਅਨਿਦਕੀਖਬਰਦਸੋ॥ਤਦੋਪਹਰਤੇਭਾਗਚਿਦਕੀਖੁਮਾਰੀਉਤਰੀ
 ਫੇਰਗੁਰੂਜੀਦੇਚਰਨਉਪਰਮਥਾਏਰੀਆ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅਭਾਈਪਰਸਿਨਤਾ
 ਹੋਸਰਬਸਿਗਤੀ॥ਤਭਾਗਚਿਦਕਾਹੀਅਜੀਤੇਰੇਦਰਸਨੁਤੇਪੁਸਿਨਹੈ॥ਤਿਤਨੇਚਰਕੈਕ੍ਰਿਪਾ

ਲਓਦਘੋਗਸੈਦੋਆਇਨਿਕਲੇਤਿਨਆਣਮਥਦੇਕੀਆਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਹੁਤ
 ਦਿਅਲੁਹੋਏਖੁਸੀਕੀਤੀਅਤੇਕਹੀਆਰੁਈਕ੍ਰਿਪਾਲਚੇਦਰਜੀਹੈ।ਅਰੁਈਸੈਦੋਤੁ
 ਭੀਰਜੀਹੈਅਤੇਰੁਈਘੋਗਤੁਰੁਈਰਜੀਹੈ।ਤਸਭਨਨੋਹਥਿਜੋੜੇਅਤੇਕਹੀਆਗੀਬ
 ਨਿਵਜੁਤੇਰੇਦਰਸਨਤੇਹੀਰਜੀਹੁਏਹੈ।ਤਸਵੇਲੇਪਹਰੁਦੇਕੁਦਿਨਚਾੜੀਆਸੀਤਿਸ
 ਵੇਲੇਇਹੁਜਬਬੁਹੋਇਆਸੀ।ਤਸੇਵੇਲੇਸਭਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੋਰਬਰੋਅਸੀਸਭੇਹਜ
 ਰੁਅਹੇਸੇ।ਪਰੁਕਲੀਏਦੇਵਸੁਣਿਆਨਾਅਹਾ।ਉਹੁਕਿਤੇਸਮੇਤਫਉਜਕੀਮਕਜਦਹ
 ਲਧਰਮੁਸਲਾਦੀਕਰਦੇਸੇ।ਉਥੈਧਰਮਸਲਾਵਿਚਦੋਸੈਘੜਾਪਾਣੀਦਭਰਕੈਅਤੇਸਉ
 ਗਗਰੋਦੀਸੀਤਉਸਨੇਭੀਸੁਣਿਆਸੈਸਮੇਤਫੋਜਕੋਰੋਬਰੋਗੁਰੂਨਨਦੇਆਇਆ।
 ਅਣਚਰਨੀਲਪਾਇਆ।ਅਤੇਮੁਖਤੇਕਹੀਅਹਾਅਤੇਰੇਗੁਲਾਮੁਹੈਨੋਕਰਕਿਰਦਾਬਾ
 ਤਬਸਰਬਸੀਗਤਿਨੋਰੋਬਰੋਗੁਰੂਜੀਦੇਮਥਦੇਕੀਆਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਾਇਕਹੀ
 ਆ।**ਸਿਰੀਰਗੁਮਹਲਾ।**ਗੋਇਲਾਮਾਇਅੰਗੋਇਲੀਕੀਆਤਿਸੁਝੰਫੁਪਸਾਰੁ।ਮੁਹ
 ਲਤਪੁਨੀਚਲਣਤੁਸੀਮਲੁਘਾਰਿਬਾਰੁ।ਹਰਿਗੁਣਗੁਣਗਾਉਮਨਸਾਤਿਗੁਰਸੇਵਿਯ
 ਆਗੁ।ਕੀਅਥੋੜੀਬਤਗੁਮਾਨ।ਰਗਾਉਜੈਸੇਰੈਣਿਪਰਾਹੁਣੇਓਠਚਲਸਹਿਪ੍ਰਭੰਤ
 ਕੀਅਤ੍ਰਿਤਾਰੀਸਤਸਿਉਸਭਫੁਲਾਕੀਬਾਗਤ।ਮੇਰੀਮੇਰੀਕੀਆਕਰਹੀਜਿਨਦੀਅੰ
 ਸੋਪ੍ਰਭਲੋੜੀ।ਸਰਪਰਉਠੀਚਲਣਛਾਡਿਜਾਸੀਲਖਕਰੋੜੀ।ਲਖਚੋਰਾਸੀਭਰਮਾਦੇ
 ਅਵਰਲਭਜਨਮੁਪਾਇਓ।ਨਨਕਨਾਮੁਸਮਾਲਤੁਸੋਦਿਨੁਨੇੜਾਆਇਓ।ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਕਲੀਏਦੇਵਨੂੰਫੁਰਮਾਇਆਕਹੀਆਰੁਈਕਲੀਆਰਜੀਹੈ।ਅਤੇਤੇਰੀ
 ਸੁਪਧਭੀਰਜੀਹੈ।ਤਬਕਲੀਏਕਹੀਅਹਾਜੀਸਰਬਤੇਰੀਖੁਸੀਤੇਰਜੀਹੈ।ਅਰੁਸੁਪਧ

ਭੀਰਜੀਹੈ॥ ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਉਸੇਦਿਨੁ ਚਿਰਹੀਵਿਲਾਇਤਚਰਨਗਰਾਇਕਠੇਸੇਸਪਾਤਿ ੨੮੨
 ਸਹੁਭਿਨਾਸਭਨਾਥਵਦਾਚਿਰਹੀਵਿਲਾਇਤਸੀਰਹਦਾਬਾ॥ ਵਹੁਸਮਾਪਾਇਕੈਫਾਰਕੁਹੋਇ
 ਅਮਰਪਿਆ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੈਸੁਣਿਆਸੁਣਿਕਾਰਿਕਹੀਆ॥ ਭਾਈਭਗਚੰਦਤੋਨੂੰ
 ਕਰਤਗਇਨਚੋਸਹਰਦਾਸਰਦਾਰਕੀਤਾ॥ ਪਰਤੋਨਿਮਕੀਵਇਆਰਖਈ॥ ਅਏਗਏਈਦ
 ਹਲਕਰਈਅਤੇਨਾਮੁਦਪ੍ਰਤਪੁਵਧਵਣਾ॥ ਗਾਤਿਦਿਨੁਸਬਦਕੀਹੀਵਾਰਤਹੋਵੈਅਕਾਰਖ
 ਦਿਨੁਰਤਨਜਾਵੈ॥ ਤਸਭੇਪਿਛੈਹਜਰਾਜੀਅਦੁਭਿਪਰਹੋਵਣਹੈ॥ ਤਢੇਰਕਾਲੀਏਨੂੰਸ
 ਦਕਾਰਿਕਹੀਆਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੈਭਾਈਅਪਣੀਸੁਪਹਨ੍ਹਤਿਅਰੁਕਰੋ॥ ਅਤੇਪਤਸਾਹੀ
 ਕਿਲੇਕਾਇਮਕਰੋ॥ ਜੀਅਟਾਰੀਅਬਰਜਾਭਿਪਰਹੈਨਿਤਿਨਨ੍ਹਪਕੜਿਕਾਰਿਉਤਾਰਦੇਵੋ॥
 ਨਉਤਰਨਤਾਂਸਿਟਪਵੋ॥ ਯਹਬਾਤਜਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਤਾਰਾਲੀਅਵੇਵਗਰਜਕੈ
 ਫੋਜਨੂੰਲੋਕੋਪਤਸਹੀਕਿਲੇਵਿਚਜਾਇਟਪਿਆ॥ ਅਤੇਫੋਜਨਲਦੀਨੇਸੁਧਕਰਕੋਸ
 ਭਕੀਲਾਖਾਲੀਕਾਰਿਦਿਤਾਸੋਦੋਹੀਭਗਚੰਦਦੀਹੋਈ॥ ਸਭਫੋਜਮੁਸਲਮਾਨਾਦੀਇਨਨੇ
 ਕਾਢੇਦਿਤੀਸੁਤਰੀਨਗਾਰਕੀਤਾ॥ ਤਾਭਗਚੰਦਰੁਪਲੁਚੰਦਗੁਰੂਨਨਕਨੂੰਅਪਣੇਡੇ
 ਰੇਬਣੀਬਣਈਸਿਗਤਸਭਰੁਪਲੁਚੰਦਦੇਡੇਰੇਅਈ॥ ਅਤੇਅਦਿਰੋਸਭਨਜਨਾਨੀਆਂ
 ਨੇਮਥਦੇਕੀਆਂਮਾਈਸੁਮੁਦੀਤੇਕਾਮੁਵਿਤੀਨੇਭੀਅਣਕੈਗੁਰੂਨਨਕਦੇਹਜਰਮਥਦੇ
 ਕੀਆ॥ ਅਤੇਕਹਣਲਗੀਆਮੁਹਤੇਜੋਮੇਬਾਲਿਹਾਰਜਾਊਤੋਹਮਕੋਸਿਰਦਾਰਕੋਸਿਰਦਾਰ
 ਸਿਰਪਾਂਤਸਹਕੇਪਤਸਾਹਕੀਆਂਹੈਬਡੀਹਮਾਰੀਮੋਪਰਤਮਨੈਸਹਾਇਤਾਕਰੀਹੈ॥ ਤਾਂਸਰ
 ਬਮਈਅੰਯੋਪ੍ਰਸਾਦਿਲਿਅਈਆਮਾਈਆਸੋਮੈਨੂੰਗੁਰੂਨਨਕਨੇਕਹੀਆਂਬੀਡਭਾਂ
 ਈਬਾਲਸਿਗਤਨੂੰਪ੍ਰਸਾਦਾ॥ ਤਾਂਸਭਸਿਗਤਉਸੇਵੇਲੇਇਕੜਸੀ॥ **ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬ**

ਦਿਬਹਿਮਾ ਸਿਹਬਾਜ ਚਰਗਾ ਕਹੀ ਅੰਦਿਨਾ ਖੁਵਾਲੇ ਘਾਗਾ ਘਾਗੁ ਖਾਨਾ ਤਿਨ ਮਾਂਸੁ
 ਖੁਵਾਲੇ ਏਹੁ ਚਲਾਏ ਰਾਗਾ ਗੋਸਟਿ ਰੀਪ ਲੁਚੇ ਦਭਾਗ ਚੰਦ ਜੋਹਰੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ਬਲ ਨਾਲੀ ਤਾ

ਨਦੀ ਅੰਦਿਚ ਦਿਬੇ ਦਿਖਾਲੇ ਸਲੀਕ ਰੋ ਅਸਗਾਹਾ ਕੀ ਤੀਥਾ ਪੁਦੇ ਹੈ ਪਤ ਸਾਹੀਲ ਸਕਰ
 ਕਰੇ ਸੁਆਹਾ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੀਏ ਲੈ ਸਹਾਜੀ ਵਾਲੇ ਤਾਂਕੀ ਅਸਾਹਾ ਨਨਕਾ ਜੀਓ ਜੀਓ ਸਚੇ

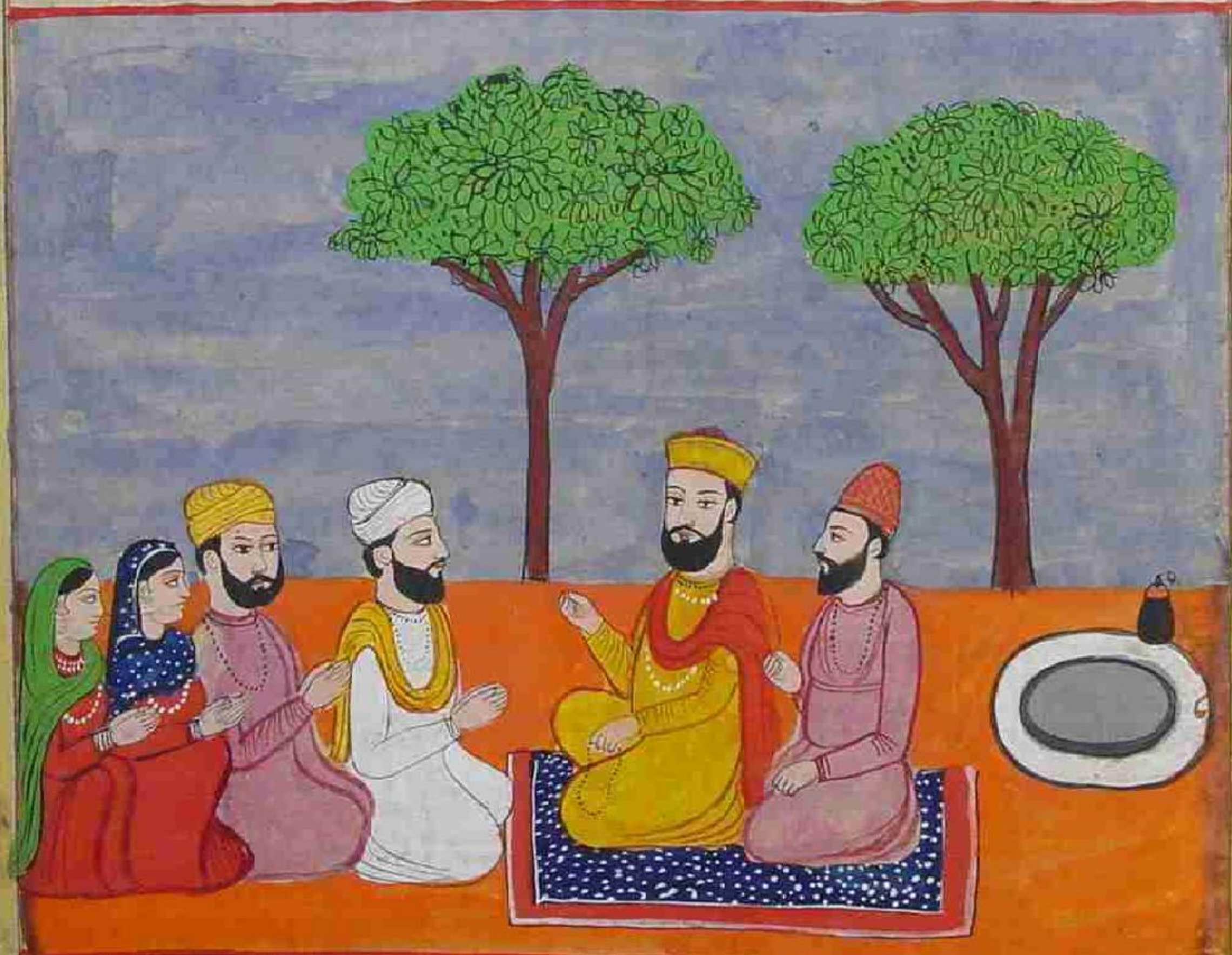
ਰਵੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਦੇਇ ਗਿਰਹਾ ॥ ਜਿਨ ਜਾਤ ਸਚੁ ਖੁਦਾਇ ਉਮਾ ਪੇਰ ਮੁਖਿ ॥ ਸੋ ਸਚੁ ਰਤੇ ਰੀਰੀ
 ਰਾਇ ਉਨ ਕੁੜਕ ਪਟ ਸਭੁ ਕੁਲ ਸੁ ॥ ਵਹ ਤੇਰੀ ਪਨਹਿ ਖੁਦਾਇ ਤਿਉ ਮੰਤ੍ਰ ਅਪਰ ਜੀਉ ॥ ਹਮ
 ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੁਕਰ ਸੁਕਰ ਕਹਿ ਸੇਵ ਸਚੇ ਦਰ ਬਚ ਜੀਉ ॥ ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਪਰਮ ਗਤ
 ਅਗਾਧ ਜੀਉ ॥ ਹਮ ਸੇਕਈ ਦਸੁ ਤੇਰੇ ਦਰ ਬਰਖੜੇ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਪਰ ਜੀਉ ॥ ਮੇਰੇ ਪਰ ਤੈਰੇ
 ਪਾਲੁ ਹੋ ਮੇਸਾਜ ਸਦੀ ਨੌਜੋ ਸਰਬ ਦੇ ਕਰੁ ਪਜੀਉ ॥ ਤ੍ਰਿਸਰਬ ਮੇਰੇ ਪਤ ਹੋ ਤੇਰੇ ਬੋਧੀ ਨਹੀ ਜਾਨੈ
 ਅਤਿ ਜੀਉ ॥ ਵਾਸਨ ਨ ਕਤੇਰੀ ਸੋ ਕੁਕਾ ਅਪਰੁ ਖਲੁ ਹੋ ਕਰਤ ਚਰ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਸਰਬ ਸੰਗਤ
 ਨੈ ਮਥਾਏ ਕੀਆ ਅਤੇ ਵਹੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦ ਵਡ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਏ ਗੁਰੁ ਜੀਉ ਸਵੇਲੇ ਦੋਹ ਜਚੁ ਸਿ
 ਖਾ ਅਤੇ ਸਿਖ ਏਰੋ ਬਰੇ ਸੇ ॥ ਤਿਤ ਵੇਲੇ ਸਾਤ ਹੋਇ ਗਈ ਅੰਗੀ ॥ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਰ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ
 ਕਹੀਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕਰਤਾਰ ਗੁਰ ਗਚੇ ਦਹੋਰਾ ਨੂੰ ॥ ਆਲ ਗੀਕੀ ਤੀਹੀ ॥ ਅਤੇ ਪਾਤਸਹੀ ਵੇਲੇ
 ਨ ਜਾਣੈ ਨ ਨੂੰ ਅਗੇ ਮਰਤ ਬਾ ॥ ਬਡ ਹੋ ਸੀ ॥ ਵਰਗਾ ਹਸ ਚੀਹਮ ਰੇ ਅਗਿ ਸੰਗਰ ਹੋਰੇ ॥ ਅਤੇ
 ਭਾਈ ਬਾਲ ਹੁਣ ਦੁਰੀ ॥ ਮੇਚ ਲਾਏ ॥ ਹੋਰ ਬੇਰੀ ਅਸਾਜਾਣ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਅੰਖਿ ਅੰਗਰੀ ਬਿਨਿਵਾਂ
 ਜੁ ਜਿਸ ਤਰ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੋ ॥ ਤਿਉ ਕਰੋ ॥ ਫੇਰ ਸੇਵੋ ॥ ਆਣ ਗੁਰੁ ਜੀਨੂੰ ਮਥਾਏ ਕੀਆ ਅਰੁ ਮੁਹੋ
 ਕਹੀਆਂ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹੀਆਂ ਭਾਈ ਮੁਕਤਿ ਸਾਂ
 ਤੇ ਅਭਿਤਾਰ ਤੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਜਮਾਰ ਖਾ ॥ ਅਤੇ ਘੋਰ ਨਲ ਮੇਲੁ ਕਾਰੀ ਅਕਰਾ ॥ ਅਤੇ ਭਾ
 ਗਚੇ ਦਰੀ ਪਾਲੁ ਚੇਦ ਉਨ ਨੂੰ ਹਥਿ ਪਕੜਾਇਆ ਸੇਵੇ ਦਾ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਨੂੰ ਭੀ ॥ ਤਾਂ ਵੇਰ ਗੁ
 ਰੁ ਜੀ ਸਰਬ ਤਨੂੰ ਕਹ ਵਲਗੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪਣਾ ॥ ਅਤੇ ਸਿਖੇ ਕਸਬੀ ਰਤਨੁ
 ਹੋਇ ਤਿਥੈ ਚਹ ਕਰ ਕੈ ਸੁਨਣੇ ਜਾਣਾ ॥ ਅਤੇ ਪਹਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਰੀ ਰਤਨੁ ਪੜਨ ਸੁਨਣਾ ॥ ਅ
 ਤੇ ਤਿਪ ਦੇ ਸੁਰੀ ॥ ਏਹੋ ਸਿਖ ਸਾਂਧ ਤੇਲੇ ॥ ਅਤੇ ਵਰਤਾਵਿ ਚਪੇਰੁ ਨਹੀ ਰਖਣਾ ॥ ਅਤੇ ਕੁਕਾ

ਕਪਟਦੀਵਾਰਤਾਹੋਵੇਤਿਬੈਠਣਨਹੀ॥ਅਤੇਭਾਈਸਤਿਵਾਰਤੇਛੁਟਾਨਿਹਚਾਕਿਤੇਵੇਰ
 ਣਨਹੀ॥ਹੋਰੁਕਰਤਾਰਤਸਭੀਸਚੀਸਿਗਤਿਦਿਫਾਉਠਸੀ॥ਜਲਮਈਰੁਪਹੋਸੀਕਰ
 ਤਰਦੀਜੋਤਾਵਿਚਫੇਰਹਲਜਵੇਗੇ॥ਅਤੇਸਿਖਸੁਣੋਭਾਈਅਗੋਘਰਕਲਜੁਗਹੋਵਾਹੋ
 ਲੋਕਾਅਜੇਹੋਹੋਵਨੁਗੋਜੋਅਰੋਪਹਰਣਗੜੇਦੀਹੀਪਡਿਲੇਫਿਰਨਗੇ॥ਅਤੇਜਿਉਪ੍ਰੇਮੀਕ
 ਥਕੀਰਤਨੁਵਿਚਹਿਤਕਰਨਗੇਤਿਉਭਗਵਾਦਕਪਵਣਗੇ॥ਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਦੀਕਥਾ
 ਕੀਰਤਨੁਵਲੁਕੀਸੈਪੁਰਖਸਿਤਦੀਚਹੋਸੀਜੋਹਿਤਕਰੀਸੁਨਣਗੇ॥ਨਹੀਤਾਹੋਰੁਕਈਖ
 ਸੇਪਾਸੇਹੋਸੀਰਿਸੀਨਿਕੋਉਮਭੁਕਰਨਗੇ॥ਸਰੋਅਪੋਅਪਣੀਆਂਮਤੀਲੇਫਿਰਨਗੇ॥ਅਤੇ
 ਕਰਤਾਰਦੀਭਰਤਾਤੇਬੇਈਮਲਹੋਜਾਸਨਗੇ॥ਮਤਾਵਿਚਾਅਤੇਰੇਖਾਵਿਚਾਅਤੇਜਤਾਵਿਚਾਗ
 ਤ੍ਰਿਅੰਗਵਿਚਪਏਹੋਏਮਰਨਗੇ॥ਆਇਆਂਦੀਖਾਤਦੇਵੀਦੇਵਤੇਪੁਜਪਏਕਰਨਗੇ॥ਕਰਤਾ
 ਰਦੀਸਿਯਾਵਰਿਸੈਗੁਰਮੁਖਿਨੁਹੀਹੋਸੀ॥ਨਹੀਤਾਈ ਵੇਨਰਕਘੋਰਗਸਾਤਲੁਨੁਚਲੇ
 ਜਵਾਨਿਗੇ॥ਪਰਜਿਨਨੂੰਇਸੁਰਸਦਾਸੁਅੰਦਨਹੀ॥ਆਇਆਂਜੇਜਨਗੇਰਸਾਤਲਨੂੰ॥ਅ
 ਤੇਜਿਨਨੂੰਤੁਸਚਾਖਿਆਂਸਿਤਸਿਖਦਾਮੇਲੁਹੋਸੀਸੋਰਉਜਲੁਪਾਰਲੇਘਨਗੇ॥ਅਗੈਸਮਭ
 ਰੀਹੋਭਾਈਸਿਖੇ॥ਅਤੇਸਭੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾਤਾਏਗੁਰੁਜੀਭਾਈਘੋਹਾਅਤੇਮੇਅਤੇਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀ॥ਅਸੀਤਿਨੇਤਰਪਏ॥ਭਾਈਭਾਰਚੀਦਾਰੀਪਾਲਚੇਦੁਜੋਹਰੀਮਲਕੇਸਰਮਲਹੋ
 ਰੁਭਾਈਸੈਦੋਹੋਰਸਰਬਸਿਗਤਿਰਲਕੈਸਡੇਨਲਪਜਿਰੋਹਾਅੰਏ॥ਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਭ
 ਨਨੂੰਠਿਕਾਏਠਿਕਾਏਰੇਜੇ॥ਅਤੇਰਿਪਾਲੁਚੇਦਨੂੰ॥ਅਗਨਲਲਾਇਆਂਫੇਰਭਾਈਭਾਰ
 ਚੇਦਨੂੰ॥ਅਗਨਲਲਾਇਆਂਫੇਰਜੋਹਰੀਨੇਚਰਨਉਪਰਮਥਦੇਰੀਆ॥ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਉਸਨੂੰਥਪੀਲਈ॥ਅਗਨਲਲਾਇਆਂ॥ਅਤੇਰਸਨਤੇਬਚਨੁਕਹਿਅਭਾਈਜੋਹਰੀਤੇਰੇ

ਉਪਰਕਰਤਾ ਦੀ ਸਿਰਵ ਨੁਗੀ ਹੈ ॥ ਸਬਦ ਕੀ ਰਤ ਨੁਪਗੁ ਸਾਲਾ ਵਿਚ ਕਰਿ ਅਚਰਣਾ ॥
 ਅਤੇ ਅੰਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹਲੁ ਕਰਣੀ ਬਚ ਤੇਰੇ ਨਲਹੀ ਸਿਖ ਸਿਰਤ ਉਪਰ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਰੁਈ
 ਰੁਗ ਚਿਦੁ ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਚਿਦ ਨੁ ਕਹੀ ॥ ਅੰਭੁ ਈਜੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਲ ਮੁਦਿ ਵੇਰਹਣਾ ਕੀ ਮਦੋ ਹਲੁ ਨੁਪ
 ਮਰ ਹੀ ਹੋਣਾ ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਪੁਤ ਨਹੀ ਜਾਨਣਾ ਇਸ ਨੁਪੁਤ ਕੀ ਰਹੀ ਕਿਰਜਾ ਨਣਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭੁ ਨਨੁਪੁ ਸੀ ਦੇ ਕਰਿ ਫੇਰ ਦਰਪਏ ਸਰਬ ਸਿਰਤ ਉਥੈ ਮਥ ਦੇ ਕਰੈ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਅਤੇ
 ਅਸੀ ਤਿਨੇ ਦੀ ਪਲੁ ਸਹਰ ਨੁ ਦਰਪਏ ॥ ਫੇਰ ਉਹ ਖੜੇ ਦੇਖ ਦੇਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਤਿਨੇ ਛਪਨੁ ਹੋਇ
 ਗਏ ॥ ਪਲਕਾ ਵਿਚ ਉਥੇ ਦੀ ਪਲੁ ਸਹਰ ਦੇ ਕੋਹ ਉਥੇ ਖੁਹ ਉਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ॥ **ਬੋਲੁ ਭਈ ਵਾਹਿਗੁ**

ਗੁਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਬਾ ਅਗੋਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਜਬਾ ਅਸੀ ਦੀ ਪਲੁ ਸਹਰ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤ
 ਭਈ ਘੋਹਾ ਮਥ ਦੇ ਕਰੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਖੁ ਸੀ ਲੈ ਕੈ ਘਰਿ ਨੁ ਗਇਆ ॥ ਅਗੋ ਪੁਸਾਇ ਤਿ ॥ ਆਰੁ ਹੋ ਦਾਸੀ
 ਸੋਇ ਸਨੈ ਪੁਸਾਦੁ ਅਛਪ ਵਿਡਾ ॥ ਅਹੁ ਸੋਥ ਲਾਵਿ ਚਪਾਇ ਕੈ ਲੈ ਦਾਰੀਆ ॥ ਪਿਛੈ ਦਰਸੈ ਨੁਪੁਤ ਬਰਹ
 ਈ ਉਹੁ ਰੁਈ ਘਰਿ ਅੰਏ ॥ ਅਹੁ ਵਿਕੈ ਮੰਝੀ ਨੁਪੁਛਿ ਅੰਝੀ ਦਿਅ ਲੁਜੀ ਹੋਰੀ ॥ ਅਏ ਹੋ ਨਿਕੇ ਨਹੀ ਸੁ
 ਤਬ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਨੈ ਕਹੀ ॥ ਅੰਚਾਰ ਘੜੀ ਅੰਦੇਸ ਭੇਖੁ ਹਤੇ ਉਤਰੇ ਪਏ ਹੋ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਭੀ ਦ
 ਰਸ ਨਨੁਪੁਤਾ ਹੀ ਹੋ ਪਰਜ ਬਤੇਰਾ ਪਤਾ ॥ ਅਵਸੀ ਤਬਾ ਅਵਗੋ ॥ ਨਤ ਰਕੀ ਸੀ ਨੁਪੁਤ ਬੈਠ ਲਕ
 ਰੀ ॥ ਅਵਗੀਆ ॥ ਤਿਸੁ ਤੇ ਤੀ ਸਿਤਾ ਬੀਜਾ ਹੀ ॥ ਕੋਈ ਮੇਵ ਬਰਤਿ ਤਕੈ ਉਨ ਦੇਖ ਵਣ ਨੁ ਲੈ ਜਾਹੀ ॥
 ਤਾਦਰ ਸੈਨੇ ਇਕੁ ਸਰਦ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੋ ਜਾਂਹਿ ਰਾਖਿਆ ॥ ਅਤੇ ਮਥ ਦੇ ਕਰਿ ਅੰ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਪੀਲਾਈ ਦਰਸੈ ਨੁਪੁਤ ਰਸ ਨਤੇ ਕਹੀ ॥ ਅੰਭੁ ਈ ਦਰਸਾ ਰਜੀ ਹੋ ਕਰਤਾ ਰਦਰ
 ਗਹਿ ਖੇਪਾ ਨਿਬਹੇ ਗਤੁ ਸਡੀ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਸਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਿਤਾ ਮਵੈ ॥ ਤਿਤਨੈ ਚਿਰ ਨੁਪੁਤ ਸਹਰ ਦੇ
 ਵਾਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਵਨੈ ਦੋਨੋ ਮਥ ਦੇ ਕਣਾ ਮਈਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ॥ ਰਸ ਨਤੇ ਕਹੀ ਅਬੀ ਬੀਕ

ਰਤਾਰਤਿਤਮਵੈਸਚਸਹਬੁਖੇਪਨਿਬਾਹਿਗਾ। ਤੁਸਤੀਸਦਾਸਦਖੇਪੁਨਿਬਹੈ। ਤਾਂਇ
ਹਾਸਿਖਣੀ। ਮਾਮਥਦੈਕਕੈਘੜੀਵੈਕੁਦਰਸਨੁਕਰਿਕੈਪੁਸਲੈਕੈਚਲੀ। ਮਾਂਗਈ। ਮਾਗੈ

ਸਾਇਘਹੋਦਰਸੇਨਲਹੈਈਪੁਹਉਪਗਾ। ਮਤੇਪਿਛੈਰਾਈਘਹਉਈਦਰਸਗੁਰੂਜੀ। ਮਤੇਮੇਚ
ਰੇ। ਮਸਿਬੈਠੇਮਾਂਚੇ। ਰਾਈਘਹੋਬਚਨਗੁਰੂਜੀਦਾ। ਮਨੈਕੈਪੁਸਾਦਿਪਾਸਰਾਖਿ। ਮਾਂਚੇਈਮਾਂਥਾ।

ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਮਿਹਰਵਨੁ ਜੇਹੜੇ ਤੇਰੇ ਰਸ ਨਲ ਮਗਨੁ ਹੋਇ ਗਏ ਹੋ ਨਿ ਮਤੇ ਹੋਵ ੨੮੫
 ਨਿਗੋਤੇ ਰਾਜ ਸੁਸੁਣਕੈ ਜਿਨ ਨੇ ਮੀਨਿ ਮਾਂਹੋ ਮਤੇ ਸਿਮਰਿ ਮਾਂਹੋ ਤਿਨ ਨੂੰ ਤੈ ਬਡਾ ਮਰਤ ਬਾਇਤ
 ਹੈਵ ਡੀ ਮਈ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮ ਰਸ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਵਨਗੇ। ਮਤੇ ਮਿਹਰਵਨੁ ਪੋਰਨਾ ਜੀ ਆਦ
 ਕਿਤੇ ਕਾਰਿਹ ਲੁਹੋ ਸੀ। ਉਹੁ ਭੀ ਕਿਸੇ ਪਦਨੂੰ ਪਹੁਚਨੁਗੇ ਕੈਨਹੀ। ਮਤੇ ਮੇਇਹੁ ਫੁਦਾ ਹਗਾਰੀ
 ਬਾਨਿਵ ਬੁ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਭੁਈ ਘੋਹਾਂ ਜੇਹੜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਰਸ ਵਿਚ ਮਨੇ ਪਹਰਮ ਸ
 ਤਰਹ ਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾਚੁ ਪਦਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿ। ਮਤੇ ਹੋਰ ਕਦੁ ਪਦੁਨ ਲੁਭੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਨਿ। ਮ
 ਰੁਜੇਹੜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਸਿਤ ਹੋ ਨਿ ਤਿਨਾ ਆਪਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀ ਜਾਤ ਉਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਤ ਹੈ।
 ਨਤਰ ਹੋਰ ਲਖ ਸਜਾਈ ਪਵਨਿਗੋ ਘੋਰਨ ਰਕਾ ਵਿਚ ਬਲੇ ਜਾਵਨਗੇ। ਮਤੇ ਇਹੁ ਸਚ
 ਪਦਨੇ ਪਵਨਗੇ ਜਿਨ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਇਹੁ ਬੁਧਾਇਤੀ ਹੈ। **ਸਲੋਕੁ**। ਸੋ ਜੀਵਿ ਮਾਜੀ ਸੁਮ
 ਨੁਬਾਸਿ ਮਾਂਸੋਇ। ਨਨਕ ਮਵਰਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ। ਜੇਜੀਵੈ ਪਤਲ ਬੀਜਾਇ। ਸਭੁ ਹਰਾਮੁ
 ਜੇਤ ਬਛੁਖਾਇ। ਰਾਜ ਰੰਗੁ ਮਲੁ ਰੰਗ। ਰੰਗ ਰਤਨ ਚੈਨੰਗੁ। ਨਨਕ ਠਾਰੀ ਆਮੁ ਠਾਜਾ
 ਇ। ਬਿਨੁ ਨਵੈ ਪਤਗਾਇ ਮਗਵਾਇ। ਰੀ ਮਖਾਧੋ ਰੀ ਮਖੀਧੋ ਹੋਇ। ਜਾਮਨ ਨਹੀ ਸਚ
 ਸੋਇ। ਰੀ ਮਾਂ ਮੇਵਾ ਰੀ ਮਾਘ ਉਗੁੜ ਮਿਠਾ ਰੀ ਮਾਂ ਮੇਵਾ ਰੀ ਮਾਂ ਮਾਸੁ। ਰੀ ਮਾਕਪੜਾ ਰੀ ਮਾਂ
 ਸੇਜ ਸੁਖ ਈਕੀ ਜੈ ਭੋਗੁ ਬਿਲਾਸੁ। ਰੀ ਮਾਲ ਸਕਰਾ ਰੀ ਮਾਂ ਦੇਵ ਖਵਾਸੀ। ਮਵੈ ਮਹਲੀ ਵਾਸੁ।
 ਨਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਸਭੈ ਲਾਵਣਾਸੁ। ੧। ਜਾਂਤੀ ਦੇਰੀ ਮਾਹੁ ਸਚੁ ਪਰਖੀ। ਮੇ। ਮੁਹਰਾ
 ਹੋਵੈ ਹਾਥਿ ਮਰੀ। ਮੇਚਖੀ। ਮੇ। ਸਚੇ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਾਈ। ਮੇ। ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੁ ਸਿਰਦਾਰ
 ਦਰਦੀਵਾਈ। ਮੇ। ਫੁਰਵਾਈ ਹੈ ਕਰਖ ਸਮਪਠਾਇ। ਮਾਂ। ਤਬ ਲਖ ਜਬੀਚਾਰ ਸਬਦ ਸੁਣ
 ਏ। ਮਾਂ। ਤਾਂ ਘੋਹੇ ਮਸਦੇ ਕੀ ਮਦਰ ਸੇਨੈ ਮਸਦੇ ਕੀ। ਮਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਪਲਹੋਏ

ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਅਸਾ ਮਜੀ ਬਹੁ ਵਣਹੈ। ਤੇਰੀ ਕੀਉ ਕਰਿ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਘੋਰ
 ਹੀ। ਮਾਮਿ ਹਰ ਵਨੁ ਜਿਸ ਤਰ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰੀ। ਮੇਜੀ। ਪਰ ਹਉ ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਦ
 ਗੁਲਾ ਮੁਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ। ਅੰਗਿ ਭਾਈ ਘੋਰਾ ਪਸਾਦਿ ਬਲੇ ਦੇਹਾ ਬਿ
 ਦੇਹਾ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਚਾ ਰਵੈ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਬੋਲ ਦਰਸੇ ਨੂੰ ਹੋ ਗੁਦਿ ਤਾਏ ਦਰਸਾਏ
 ਹੁਤੇਰੀ ਮਾਂਈ। ਅਤੇ ਸਿਖ ਦੀਨੀ। ਤਾਜੇ ਹੜਾ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਹਾ ਬਿਦਿਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਦਿਤਾ। ਪਰ ਘੋਰ ਉਪਰਾ ਮਿਹਰ ਵਨੁ ਹੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਮੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੁਰਮ
 ਏ। ਆਭੁ ਭਾਈ ਬਲ ਤੂੰ ਘੋਰ ਨੂੰ ਚਰਨ ਦੀ ਘਾਲ ਦੇਹਾ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਹੁਕਮ ਘੋਰੇ ਦਰਸੇ ਨੂੰ ਪਹਲਾ ਦਿਤੀ। ਪਰ ਘੋਰ ਉਪਰ ਬੜੀ ਮਿਹਰ ਵਨੁ ਹੀ ਹੋਈ। ਆਪਣ
 ਸੀਤ ਪਸਾਦਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਤਾ। **ਤਾ ਅਸਾ ਸਲੋਕ ਕਹਾ** ਸਾਬਾਹੀ ਸਾਲਾਹੀ ਜਿਨੀ ਧੀ ਅੰਦਿ
 ਆਇ ਕੁਮਨੀ। ਸੇਈ ਪੁਰੇ ਸਾਹਵ ਖਤੇ ਉਪਰ ਲੜਾ ਮੁਏ। ਦੂਜੇ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਹਮ ਨਕੀ ਮਤੀ
 ਖਿੰਡੀ। ਆ। ਬਹੁ ਤਪਾਏ ਅਸਗਾ ਹਰ ਤੇ ਖੁਨ ਲਿਕਲੇ। ਤੀਜੇ ਮੁਹਾਰੀ ਰਹੁ ਖਾਤਿ ਖਾਦੁ ਏ
 ਰੁਏ ਕੀ। ਆ। ਖਾਧ ਹੋਇ ਅੰਸੁ ਮਾਹਰੀ ਖਾਣੇ ਸਿਉ ਦੋਸਤੀ। ਚਉਥੇ ਆਈ ਉਘਾ ਅਖੀ ਮੀ
 ਦਪ ਵਰਗਾਇ। ਆ। ਭੀ ਉਠ ਗਰਿਓ ਨੁ ਵਦੁ ਸੈ ਵਰੀ ਅੰਕੀ ਪਿੜ ਬਧੀ। ਸਬੇ ਵੇਲ ਵਖਤ ਸਭ
 ਜੇ ਅਠੀ ਰੁਏ ਹੋਇ। ਨਨਕ ਸਾਹਬ ਮਨ ਬਸੈ ਸਚਾ ਨਵਣ ਹੋਇ। ੧। ਸੇਈ ਪੁਰੇ ਸਾਹ ਜਿਨੀ ਪੁ
 ਰਾਪਾਇ। ਆ। ਅਠੀ ਵੇਪਰ ਵਾਹਰਾ ਨੀ ਇਕ ਤੇਰੀ ਗ। ਦਰਸ ਨੁਰਪਾ ਅਥਾਹ ਵਿਰਲੇ ਪਈ। ਅ
 ਹੀ। ਕਰਮ ਪੁਰੇ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ ਜਾ ਕਾ ਬੋਲਾ। ਨਨਕ ਪੁਰ ਜੇ ਕਰੈ ਘਦੈ ਨਹੀ ਤੋਲੁ। ੨। ਤਥਾ
 ਏ। ਘੋਰ ਚਰਨ ਉਪਰ ਡਿਗਾ ਪਈ। ਅੰ। ਅਤੇ ਕਹੀ। ਮਾਮਿ ਹਰ ਵਨੁ ਮੇਨੂੰ ਨਾ ਮੁਦਿ ਦਾਤ ਬਖ
 ਸਈ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਚਿਤਾ ਮਵੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਰੇ ਆਪਾਇ ਉਪਰ ਨਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਕ

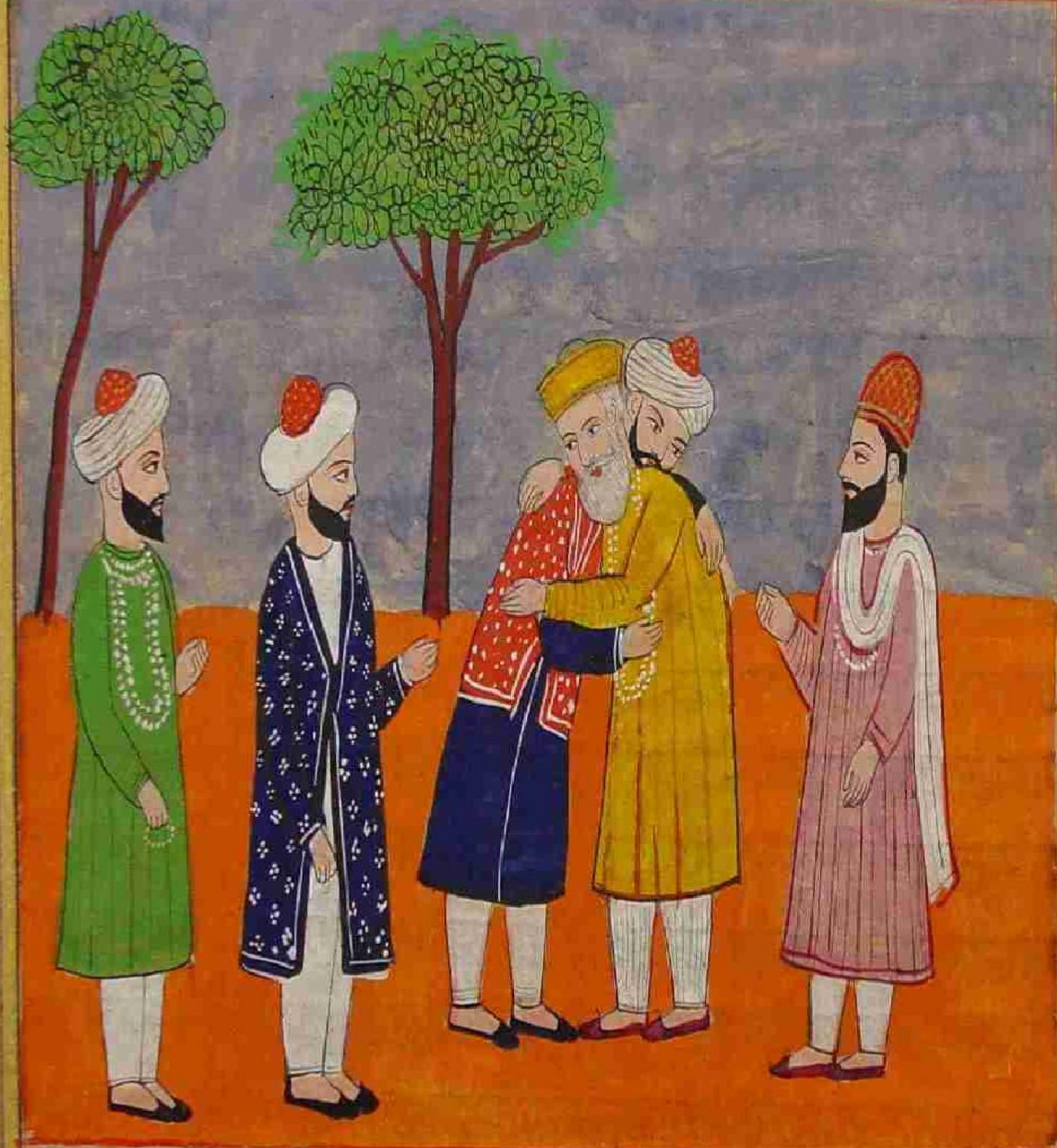
ਹੀਅੰਬੁਈਦੀਪਲੁਸਹਰਦੇਹੋਰਪਜਿਪਸਲਿਸਹਰਦੀਸਿਗਤਤੇਰੇਹਵਲੇਕਰਤਾਰਕੀਤੀਹੋ
ਸੋਲੜਲਕੋਰਖਣੀਸੈਹਰਦੇਨਾਂਭੀਕਰਨਰਘਦਾਦਿਲੀਨਗਰਾਤੋਰਕੀਸਹਰਾਦੇ
ਲੋਤਪੁਰਾਇਹੁਸਿਗਤਤੇਰੀਹੋਤੇਰੇਲੜਮੇਲਈਹੋ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਕੀਤੀ।
ਚਰਨੀਲਏਫੇਰਕੋਹਨਲਾਅੰਏ।ਫੇਰਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੇਵੇਨੋਊਠਤਰੇ।ਤਬ
ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੇਨੂੰਕਹੀਅਬਹੁਤਈਬਾਲਾਰੀਪਰਚਲਦਾਹੋਸੋ।ਤਮੇਅੰਖਿਅਗੀਬੁਨ
ਵਜੂਜੀਧਰਤਸਾਡੀਮਰਜੀਹੋਮੇਤੇਰੇਚਰਨਨਲਹੀਹਨਾ।ਤਫੇਰਮੇਪੁਛਿਅੰਗੁਰੂਜੀਹੁਤਰੀ
ਪਰਨੂੰਹੁੰਦੇਹੋ।ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਬੁਈਬਾਲਾਪਟਣੇਸੇਖੁਫਰੀਦਕੇਜਵਚੋਸਾਫੇ
ਰਮੇਪੁਛਿਅੰਜੀਫਰੀਦਸਾਪਤਾਮਰੇਹੀਚਲਿਗਈਅੰ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਬੁਈ
ਬਾਲਫਰੀਦਦੀਸਤਵੀਜਗਾਹੋ।ਸੇਖਬ੍ਰਹਮੁਪਰੁਭਲਫਕੀਰਹੋ।ਤਮੇਫੇਰਪੁਛਿਅੰਜੀਜਲ
ਲਜੇਹਾਂਹੋ।ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਅੰਬੁਈਬਾਲਜਲਲਖੀਬਹੁਤਦੂਰਹੋ।ਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆ
ਰਹੋ।ਤਬਮੇਅੰਖਿਅੰਗੁਰੂਜੀਚਲੀਏ।ਅਤੇਭਈਊਸਦਾਮੁਰੀਦਭੀਖੁਦਾਇਕਾਪਿਆਰ
ਹੋ।
ਬੋਲੋਗਈਵਾਹੀਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ।ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ।ਗੋਸਦਿਸੇਖਬ੍ਰਹ
ਮੁਦੀਮਹਲਾ।ਤਬਊਥੋਜੋਚਲੇਸੋਪਟਣਸੇਖਫਰੀਦਦੇਅੰਏ।ਤਰਵੀਨਦੀਅਤੇਬਿਆ
ਹਨਦੀਦੇਵਿਚਦੋਮੰਏਮੰਏਕੀਸਾਂਊਏਦਿਅੰਨਾਰਿਸਾਂਊਵਸਤੀਅਧਵਿਚਦਿਹਤੇਰਤਗੁਰੂ
ਨਨਕਜੀਅਤੇਨਾਂਲਮੇਰੀਅਏਪਟਣਸੇਖਫਰੀਦਦੇਸਵਪਹਰਾਦਿਨੁਰਹਦੇ।ਕੋਹਾਂਦੁਹਦੇਫ
ਰਕਵਿਚਅੰਏਬੈਠੇ।ਪਟਣੇਦਾਪੀਰਸੇਖਫਰੀਦਦੀਅਉਲਾਦਸੇਖਬ੍ਰਹਮੁਦਾਅਹਾਉਹਪੀਰ
ਦੀਦੈਹਲੁਕਰਣਜੀਗਲੁਵਿਚਲਕੜੀਅੰਚੁਗਣਾਅੰਏਅੰਸੀ।ਪੀਰਦੇਹੁਕਮੁਨਾਲਕਮਾਂਲ
ਦਰਵੇਸਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰਾਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਜਵਦਾਸੀ।ਲਕੜੀਅਚੁਣਦਾਫੇਰਦਾਸੀ

ਜੋਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਾਜੇ ਵਿਚ **ਸੋਲ ਕੋ ਬੋਲਿਆ** ਸਿਫਤਾ ਵਿਚਾ ਅਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਅਪਿ
 ਉਪਰਲੇ ਖੁਰੀ ਤੀ ਏਕੋ ਕਹੀ ਮੇਨ ਨਕ ਵਜ ਬਚੇ ਕੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੋਲ ਕੋ ਕਹੀ ਮ
 ਅਤੇ ਸੇਖਰ ਮਲ ਮੁਰੀ ਦੇ ਸੇਖਰ ਮਕਾ ਅਪੁਣੇ ਪੀਰ ਦੇ ਲੀ ਗਰ ਨੁਲ ਕੜੀ ਅੰਚੁਣ ਦਾ ਸੀ
 ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋਲ ਕੋ ਕਹੀ ਮਾ ਸੋਭਿ ਸਹਕ ਮਲ ਸੁਣਿ ਮਾਂ ਸੁਣ ਦੇ ਹੀਲ ਕੜੀ ਅੰਚੁਗ
 ਤੀ ਮਾ ਭੁਲ ਗਈ ਮਾ ਲਕੜੀ ਅੰਛੋਤ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਸ ਅੰਦਿ ਮਾ ਮਾਇ ਕਾਰਿ
 ਦਸਤ ਪਜੇ ਦਾ ਮਾਂ ਇਸਲਾ ਮੁਕਾਰਿ ਕੋ ਬੋਠ ਗਈ ਮਾ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਉਸੁ ਜੋ ਪੀਰ ਜੀ ਸਲਾਮ
 ਤ ਇਹ ਬੋਠ ਮੇ ਕੁਵਤ ਸੁਣਈ ਮੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਅੰਨ ਠਲਾ ਮਾ ਖਿਚਿ ਸੁ ਜੋ ਏਫਰ
 ਰਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਪਾ ਅੰਚੇ ਮਾਂ ਪੇ ਪਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾ ਪੇ ਕਲਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾ ਪੇ ਲਿਖਣ ਗਾਰ ਹੈ
 ਬਿਅੰਨ ਮਾਂ ਖਣ ਨੁ ਜੋ ਬੰਦ ਹੈ ਤਿਸੁ ਵਿਚ ਭੀ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਅਤੇ ਕਲਮ ਜੋ ਬੰਦ ਦੇ ਬਾ ਬੁਲਿਖੀ
 ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਮਾਂ ਪੇ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਹੋਰੁ ਜੋ ਦੂਜਾ ਜਾਂਦੀ ਮੇ ਸੋ ਰੀ ਅੰਕਰ ਕੋ ਜਾਂਦੀ ਮੇ
 ਜੋ ਇਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕੋ ਬੰਦ ਹੈ ਕਬੀਰ ਗੁਰਗਤਿ ਕਹੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਖਲ ਕਖਲ ਕਖਲ ਕਵਿਚਿ
 ਖਲ ਕਪੂਰ ਗਹਿ ਮਾਂ ਸਭ ਠਈ ਰੋਕੋਈ ਜਨ ਨੁਲੋ ਭਈ ਤਿਉ ਹੀ ਅਸਾ ਬੋ ਖੁਦਾਇ ਕਹਾ
 ਏ ਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਮਾਂ ਪੇ ਸੇਵਕ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾ ਪੇ ਹੀ ਸਾਂਹਿ ਬੁਹੈ ਬਿਨਾਂ ਇਕ ਸਾਂਬੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਇ
 ਜਹ ਬਹਾਂ ਏਕੋ ਹੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਤਬ ਉਹੁ ਫਕੀਰ ਸਹਕ ਮਲ ਅਪੁਣੇ ਪੀਰ ਬੇ ਅੰਦਿ ਮਾ ਮ
 ਖਿਚਿ ਸੁ ਪੀਰ ਜੀ ਹਿਕੁ ਜੀ ਮੇਨ ਨਕ ਬੇਈ ਹੋਵੇ ਖਿਅੰ ਹੋ ਸੀ ਮੇਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ
 ਲਾਹ ਪਛਾਤ ਹੈ ਸੁ ਸੋਈ ਵੈ ਜਾ ਪੋ ਜਿਨ ਇਕ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ ਹਕਤ ਲਨੀ ਅਪਾੜੀ ਮਾਂ ਹੈ ਤਬ
 ਸੇਖਰ ਮੁਕਹੀ ਮਾਂ ਬਚ ਕਮ ਲਾਵੇ ਖਾਂ ਹਿਵ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਤਬ ਮਾਂ ਲਕਾਰੀ ਮਾਂ
 ਪੀਰ ਸਲਾਮਤਿ ਨਨਕ ਹੋਵੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਮੇਨ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖਰ ਮਕਾ ਹੀ ਮ

ਜੋਬਚੰਬਮਲੁਮੇਰੁਜਬਾਬੁਨਨਕਕੁਪਿਨਿਵੇਵਾਜੇਇਸਜਬਾਬੁਦਸੁਅਲੁਦਿਤੋਸਤਾਉ ੨੮੭
 ਹੁਕਤਾਲਨੁਪਹੁਤਹੈਅਤੇਜੇਨਾਦਿਤੋਸਤਾਹਰੇਵੁਠਹੈ।ਸਹਕਮਲਕਾਹਿਅੰਬਹੀਐਪਿ
 ਰਜੀ।ਤਸੇਖਬ੍ਰਹਮਕਾਹਿਆਜੋਹਿਕੁਸਾਹਿਬੁਤੇਦਾਇਹਦੀ।ਕਿਹੜੀਸੇਵੀਤੇਕੇਹੜੀਰਦੀ।
ਤਿਸਕਾਪਮਰਥੁ।ਜੋਹਿਕੁਸਾਹਿਬੁਹੈਅਤੇਦੁਇਹਦੀਹੈਨਾ।ਨਨਕਹਿਦੂਜੇਹਿਦੂਕਹਦੇਹੈਨਿ
 ਸੋਅਸਾਵਿਚਸਹੀਹੈ।ਅਤੇਮੁਸਲਮਨਅਖਦੇਹੈਨਿਅਸਾਵਿਚਸਹੀਹੈ।ਦੇਖਾਖੁਦਾਇਹਿਕੁ
 ਅਤੇਹਦੀਦੁਇ।ਸਹੀਕੇਹੜੇਰਾਹਵਿਚਕਰੀਐ।ਤਬਾਇਹੁਬੈਤਸੇਖਬ੍ਰਹਮਪਸੋਲੇਕਾਰੀ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਸਅੰਇਆ।ਸਹਕਮਲਸੇਖਬ੍ਰਹਮਦੇਮੁਰਦਿਉਹੁਬੈਤਸੇਖਬ੍ਰਹਮਦਾ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਸਅਇਕਾਰੀਆਖਿਓਸੁ।ਪੀਰਸਲਮਤਮੈਡੇਪਿਰਤੋਡੇਬੈਤਤੇਬੈਤਕੀ
 ਤਾਹੈ।ਉਨਦੇਬੈਤਦਾਜਬਾਬੁਸੁਅਲੁਮਿਲੈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਮੀਅਜੀਅਖ
 ਦੇਖਾਂਕੀਆਉਨਖੁਦਾਇਦੇਪਿਅਰੇਜਬਾਬੁਮੀਰੀਅਹੈ।ਤਉਨਸਹਕਮਲੁਅਪੁਣੇਪੀਰ
 ਦੀਬੈਤਅਖਿਸੁਣਾਈ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਉਸਬੈਤਦਾਸੁਅਲੁਕੀਤਾ।ਸਿਫਤਿਵਿਚ
 ਸਰਯਤਾਵਿਚ।ਉਸਉਪਰਸਲੋਕੁਦਾਜਬਾਬੁਕਾਹੀਆਜੋਹਿਕੋਸਹਬੁਅਤੇਇਕਹਦਾ।ਹਿ
 ਕਕੁਸੇਵਦੂਜੇਕੁਰਦਾ।**ਸਲੋਕੁ**।ਦੂਜਬਹੇਸਿਮਰੀਐਜੇਮੇਤੇਮਰਜਾਇ।ਏਕੋਸਿਮਰੇਨਨਕ
 ਜੋਜਲਬਲਕਾਹੀਆਸਮੰਇ।**ਤਿਸਕਾਪਮਰਥੁ**।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਸਹਜੀ
 ਅਜੇਤਸਤਾਪੀਰਦਹਾਨੁਭਾਲਦਹੈ।ਤਉਸਖੁਦਾਇਨਲਵਾਸਲਿਨਹੀਹੋਇਆ।ਤੂੰਜਾ
 ਇਕਾਰੀਆਪਣੇਪੀਰਨੁਆਖੁ।ਜੋਹਿਕੋਸਾਹਿਬੁਹਈਅਤੇਹਿਕਹਦਹਈ।ਹਿਕੁਸੇਦੀਸੇਵ
 ਕਰੁ।ਅਤੇਤੂੰਦੂਜੇਕੋਰਦਕਰ।ਦੂਜਾਮਨਹੀਕਾਰੀਦੂਜਾਮੰਚਨਿਵਾਰੁ।ਜੀਸਕਾਸਰਬਾਮਕਿ
 ਰਹੈ।ਤਿਸਹੀਕੁਸੇਵਜੋਸਤਨਜੀਅਕੇਸਾਬਰਵਰਹੀਅਹੈ।ਤਿਸਕੁੰਤੀਸਿਮਰਹੋਰਦੁਸਾ

ਮਨਾਹਿਕਰਕੋਨਹੋਦੁ। ਅਤੇਕਉਣਮੁਸਲਮਾਨਸਭਨਾਵਿਚਾਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੋ। ਇਸਸਲੋਕ
 ਦਾਜਬਾਬਸੁਆਲੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਲੋਕਾਰਿਉਹਮੁਰੀਦਅਪਣੇਪੀਰਸੇਖਬ੍ਰਹਮਪਾਸ
 ਆਇਆ। ਆਇਕਾਰਿਅਪਾਖਾਮਾਜਾਇਹੁਬੈਤਅਪਣੇਅਗੋਪਾਤ੍ਰਿਓਜੁ। ਤਾਂਸੇਖਬ੍ਰਹਮ
 ਸੁਣਕਾਰਿਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਸਹਕਮਾਲੁਕੀਆਖਿਓਜੁਜੋਬਚਾਕੁਣਸਮਾਇਓਕੋਨਹੀ।
 ਬਚਾਇਸਾਵਿਚਬਹੁਤਾਅਜਮਤਹੋ। ਇਹੁਕਾਮਲਫਕੀਰਹੋ। ਤਾਂਮੁਰੀਦਕਹਿਅਪੀਰਜੀਸ
 ਲਾਮਤਤੈਕੀਸਭਾਕਿਛੁਰੋਸਨਹੋਜਿਉਹੋਤਿਉਹੋ। ਤਾਂਪੀਰਆਖਿਅੰਬਚਾਜੀਨਾਇਕਖੁਦਾਇ
 ਬੁਝਿਅਪੋਸੇਹੀਕੁਰੂਪਹੁਚੇਹੋਨਾ। ਪਰਬਚਾਮੈਕੁਪਿਨਵੇਵਾ। ਉਥਾਉਮੈਉਸਦਦੀਦਚਕ
 ਰੀ। ਤਾਂਸਹਕਮਾਲਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤਿਭਲਾਥੀਵੈਚਲੀਐ। ਤਾਂਪੀਰਸੁਖਵਾਂਸਣ
 ਵਿਚਾਅਸਵਾਹੁਹੋਇਕੋਚਲਿਆ। ਸਹਕਮਾਲਮੁਰੀਦਕੀਅਗੋਕਰਲੀਤਾ। ਜਿਥੇਗੁਰਨਾਨ
 ਕਜੀਬੈਠੇਅਹੋਉਥਉਪਹੁਚੇ। ਸੇਖਬ੍ਰਹਮਕਹਿਅਪਾਅਵਦੇਹੀਸੁਅਲੁਕੀਤਾ। ਸੁਖਬਾਂਸ
 ਣਉਪਰੋਉਤਰਦੇਹੀਆਖਿਓਜੁ। ਯਾਹਸਲਾਮਲੇਕਬਰਾਖੁਦਾਈਸਚਚਉ। ਦਰਗਹ
 ਕਉਣਬਿਸੇਖਆਖੁਭਿਖਾਭੈਸਚਮੁ। ਤਬਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ। **ਰੁਖਣਾ**। ਸਭਾਅਲਾ
 ਣੀਸੇਖਦਰਗਹਸੋਹਨਸਚੀਆ। ਕੁਜੈਕੁਜਵੇਖਾਫਿਰਚੈਰਾਸੀਸੁਦੀਆਂ। ਤਾਂਸੇਖਕਹਿਅ
 ਜੋਸਲਾਮਲੇਕਨਾਨਕਬੇਦੀਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਚੋ। ਤਬਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਪੀਰਅ
 ਲੇਖਸਲਾਮੁ। ਪੀਰਜੀਅਈਐਜੀਅਸੀਸਰਫਰਾਜਹੂਏ। ਤੁਸੀਗਰੀਬਨਿਵਜੁਹੋਹੁਜੀ
 ਅਸੀਜਿਵੈਪੀਰਜੀਦੀਦਰਹੋਇਆਂ। ਉਦੁਉਦੁਵਲੋਓਠਕਰਿਗਲਮਿਲੇਬਹੁਤਭਉਕ
 ਰਕੈਮਲੋ। ਪੀਰਾਬਿਛਾਵਣੇਬਿਛਾਏਪੀਰਅਤੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਇਕਠੇਹੋਇਕਾਰਿਬੈਠਗਏ।
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦਾਮੁਹਪੁਰਬਦੀਸਾਵਲਾ। ਅਤੇਪੀਰਦਾਮੁਹਮਕੇਵਲਾ। ਤਬਗੁਰਨਾਨਕ

ਜੀਕਾਹੀਆਪੀਰਜੀਤਸਚਾਬਾਇਤਵਲਸਹੀਕੀਤਹੈ। ਤਸੇਖਬਰਮੁਕਹੀਆਂਨਾਨਕ ੨੮੮
 ਜੀਮੁਸਲੁਮਨੁਕਈਨੁ। ਗੋਸਟਸੇਖਬਰਮੁਕਮਲੁਨਲਹੈ। ਗਲਸਾਬਗੁਰੂਜੀਮਲੇ

ਅਰੁਪੀਰਕੀਠਉਝਹੈ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਪੀਰਜੀਖੁਦਾਇਪਾਂਸੋਰੁਲਣੇਦੀਅ
 ਏਹੁਭਵਾਲੀਆਹੈਨਾ। ਪੀਰਜੀਤਖੁਦਾਇਨੂੰਏਓਰੁਲਦਹੈਜਿਉਨਦੀਵੈਚਿਵਸਤੁ

ਛੁੱਟੀਹੈ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਾਹੀ ਅੰਨ ਨ ਕਜੀ। ਅਸੀਂ ਤੋਂ ਰੀਬੈਤ ਸੁਦਿ ਕਾਰਿ ਬਹੁ ਤੋਹੈ ਰਾਨਗੀਰ
 ਬੀ। ਅਸੀਂ। ਅਸਾ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਨਾ ਵੀਏ ਤਬੈਤ ਹੈ। ਤਿਨ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀ। ਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਸਲਾਮਤੀ। ਅਸੀਂ ਜੀਵੈ ਤਸਾਭੇ ਮਿਲਣੇ ਨਾਲ ਸਰਫਰ ਜੀ ਹੋਈ।
 ਤਸਾਭ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇ। ਅੰਨਿ ਹਾਲ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਾਹੀ ਅੰਨ ਨ ਕਜੀ। ਮੇਰੀ ਤੋਂ ਰੀਬੈਤ ਦਾਹੈ
 ਨਲਗਾਹੈ। ਉਸਦਾ ਸਜਨੁ ਨਾ ਅਖੀ। ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਫਰਮ
 ਈ। ਆ। ਜੇਕਰੁ ਜੁਬਾ ਬੁਭੇ ਜਸੀ ਕਿਰਤ ਰਸੋ। ਅਖਸਾਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਪੀਰ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰੀ ਪਿਨਣ ਦਾਸੁ। ਅੰਨ ਕੀਤਾ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾਹੀ। **ਸਲੋਕ**। ਪਾੜੀ ਪਦੇ
 ਲਾਪ ਜਕਰੀ ਕੀ ਮਲੜੀ ਪਹਰੇਓ। ਜੀ ਨੀਵੇ ਸੀ ਸਹਾ ਮਿਲੈ ਮੇਸੇਈ ਵੇ ਸੁਕਰੇਓ। **ਤਿਸਕ**
ਪੁਸਰਸ। ਜੇਏ ਨਨਕ ਜੀ ਇਹੁ ਤੋਂ ਜੋ ਕਾਹੀ ਅੰਜੀ ਹੀ ਕੁ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਸੋ ਹੀ ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਓ ਕਾਰੀ
 ਪਈਦਾਹੈ। ਕਪੜੇ ਪੜ ਕਰਚੀ ਸੜੇ ਕਰੀ। ਆ। ਕਿਚੀ ਸੜੇ ਪੈ ਨਕਾਰੀ ਲੀਗੋਈ ਵਿਚ ਬੀ। ਨੀ
 ਕਲਾ। ਕਿਉ ਜਾਂ ਝਾਵਿਚ ਜਾਇ ਕੋ ਬਹਰ ਰਹਾ। ਕਿਨਿ ਹਲੀ। ਆ। ਇਸਤਰੀ ਘਰ ਬਾਰ ਛੋਰ ਕ
 ਰੀ। ਖਿਖਾ ਪੈ ਨੀ ਕਲਾ। ਜਿਤ ਗਲਾ ਜਿਤ ਸੇਵਾ ਜਿਤ ਵੇਸ ਮੇਸਾ ਹੀ ਬਮੇ ਕੁ ਮਿਲੈ ਸੇਈ ਜਬਾ
 ਬੁਮੇ ਕੂਡੇਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬਤ ਵਿਚ ਬੈਤ ਦਾਸੁ। ਅੰਨ ਦਿਤਾ। **ਸਲੋਕ**। ਕਹੇ ਪਾ
 ਝੀ ਪਦੇ ਲਾਪ ਜਕਰੀ ਕੀ ਬੜੀ ਪਹਰੇ ਕਾਹੀ। ਘਰ ਹੀ ਬੈਠੀ। ਅੰਨ ਸਹਾ ਮਿਲੈ ਜੋ ਚਿਤ ਰਾਖ ਹੁਠਾ
 ਈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਰ ਕਾਹੀ। **ਸਲੋਕ**। ਘਰ ਹੀ ਮੁਖਿ ਬਿਦੇ ਸੁਪਿਰ ਨਿਤ ਸਾਰੁ
 ਸਿਮਲੇ। ਨਨਕ ਮਿਲਾਏ। ਅੰਨ ਫੇਲ ਨਹੋ ਵਈ ਜੇਨੀ। ਅਤਰਾ ਸਕਰੇ। **ਤਿਸਕ ਪੁਸਰਸ**।
 ਜੇਏ ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਤ ਕਾਰਣ ਤੂੰ ਕਪੜੇ ਪਾੜਦਾਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਤ ਕਾਰਣ ਤੂੰ ਖਿਖੜੀਏ ਪੈਨਦਾਹੈ।
 ਅਤੇ ਕਿਤ ਕਾਰਣ ਤੂੰ ਘਰੀ ਮੰਦਰ ਇਸੜੀ ਅੰਨ ਛਾਡੇਦਾਹੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਇਨੀ ਗਲੀ ਖੁਦਾਇ

ਨਹੀ ਪਾਈ ਦਾ॥ ਸਿਦਕ ਮੁਰਦ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਘਾਹਿ ਬੈਠੀ ਅੰਚੋਇ॥ ਅੰਸਿਦਕ ਥਾਂਇ
 ਰਹਦ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਸਿਦਕ ਸਬੁਰੀ ਬਿਚ ਰਹਦ ਹੈ॥ ਅਪਣਾ ਦਿਲ ਥਾਂਇ ਰਖੀ ਦਹੈ ਤਾ ਘਰਹੀ
 ਬੈਠੀ ਅੰਸਿਲਦ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਭੇਜੀ ਵਿਸੀ ਕੀਤੀ ਅੰਖੁ ਦਾਇ॥ ਸਿਲਦ ਹੈ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਅਉਰਤੀ
 ਘਾਹਿ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਮਰਦ ਬਿਦੇਸ ਹੋਵੈ॥ ਅਤੇ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਦੇ ਹਕੁ ਅਦਬ ਬਿਚ ਬਹਰੇ॥
 ਤਾ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਕੀ ਹੋਈ॥ ਅਤੇ ਖਸਮ ਅਉਰਤ ਕੀ ਹੋਈ॥ ਅਤੇ ਸੇਖ ਜੀ ਅਉਰ
 ਤ ਬਦਰਹੀ ਹੋਵੈ॥ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਲਾ ਸਿਦਕ ਨਹੀ ਵਸਾ॥ ਤਾ ਅਉਰਤ ਬਜਾਹਿ ਗਰੁ ਹੋਈ
 ਹੈ॥ ਉਹ ਖਸਮ ਦੀ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਖਸਮ ਦੀ ਸਰਨ ਜਾਂਤੀ॥ ਅਸੁ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਉਹ ਅਉਰਤ ਅ
 ਉਰਦੀ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਬੁਰੀ ਕਰਕੇ ਸਿਦਕ ਵਿਚ ਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਿਦਕ ਮੁਰਦ ਹੋਵੈ॥ ਤਾ ਅਪਣੇ ਖਸ
 ਮ ਨੂੰ ਘਰ ਬੈਠੀ ਅਹੀ ਪਾਏ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਫੇਰ ਪੁਛੀ ਖਬਰ ਕਰਤ ਰਹੀ॥ **ਸਲੋਕ**॥ ਨਿਫੀ ਕੀ
 ਤਨ ਰਾਵੀ॥ ਅੰਬਡੀ ਬੀ ਮੁਈ॥ ਅਸੁ॥ ਧੀਨ ਕੂਕੇ ਦੀ ਗੋਰ ਮੈ ਤੈ ਸਹੁਣਾ ਮਿਲੀ॥ ਅਸੁ॥ **ਤਿਸਰ**
ਪ੍ਰਸਾਰ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਕਹੀ॥ ਅੰਜੇ ਦੇ ਨਨਕ ਜੀ ਤੈ ਜੋ ਕਹੀ॥ ਅੰਜੇ ਸਿਦਕ ਸਬੁਰੀ ਕਾਰਿ ਕੈ ਬਾਹਿਰ
 ਹਾਵੇ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਜਦ ਜੁ ਅੰਨੁ ਅੰਹੀ॥ ਤਾ ਖਸਮੁ ਨ ਮਿਲੀ॥ ਅਤੇ ਹੁਇ ਬਿਰਧ
 ਹੋਈ॥ ਹੁਇ ਇਸਤੇ ਖਜ ਮਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਰਹੀ॥ ਹੁਇ ਇਸਨੂੰ ਗੋਰ ਦਾ ਦੇ ਨਨਕੀ ਕਾ॥ ਇਅ
 ਹੁਇ ਇਸਦਾ ਕਉ ਦਹਵਾ ਲੁਹੇ ਸੀ॥ ਇਨਾ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਨ ਮਿਲਿਓ ਤਾ ਹੁਇ ਕਾਦੀ ਮਿਲੀ॥ ਐ॥
 ਹੁਇ ਤਾ ਭਿਮੇ ਰਹੀ॥ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਕੀਹਾ ਲੁਹੇ ਸੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਰੀਯਤ ਬਿਚ ਬੈਤ
 ਕਹੀ॥ ਅੰਜੇ ਮਹਲ ਕਚ ਜੀ ਮਰਵੜੀ ਕਾਲੀ ਮਨੋ ਕਸੁਧਾ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵੈ ਪਰ ਮਿਲੈ ਨਨਕ ਅ
 ਉਗੁਣ ਮੁਪਾ॥ **ਤਿਸਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰ**॥ ਜੇ ਸੇਖ ਜੀ ਉਹ ਖਸਮ ਨੂੰ ਚੁਅੰਨੀ ਵਿਚ ਨ ਮਿਲੀ॥ ਤਾਂ ਕੋਈ
 ਦੋਸੁ ਖਸਮ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦਿਤੀ ਜਾਦਾ॥ ਉਹ ਦੋਸੁ ਇਸ ਬਿਦੇ ਹੀ ਵਿਚ ਹੈ॥ ਜੇ ਅਉਰਤ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋ

ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਸਮ ਹੁਸਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਘੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਉਪਰ ਮਿਹਨਤ ਹੀ ਕਰ
 ਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਅਭਿਰਤ ਸੁਚਰੀ ਹੋਵੇ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੇ ਸਿੰਗ ਹੁੰਦੇ ਚਉ ਜਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
 ਮਹਲ ਤੇ ਭਲੀ ਖੁਸਬੋਇ ਅਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਲ ਨੂੰ ਸਾਂਹੀ ਬੁਬਹੁਤ ਖੁਸਹੋਇ ਕਾਰੀ ਮ
 ਲਦਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਤਾ ਮਹਲ ਕੁਚਰੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮਹਲ ਤੇ ਸੜ੍ਹ ਗਏ ਅਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਲ ਦੇ ਨ
 ਜੀ ਕਸਾਹੀ ਬੁਕਿਉ ਕਾਰੀ ਅਵਦਾ ਹੈ ਕੁਚਰੀ ਇਤ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਖਸਮ ਦੀ ਸਾਰਨ ਹੀ ਜਾਣਦੀ
 ਅਤੇ ਸੜ੍ਹ ਗਏ ਤੇ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਅਤੇ ਬਦ ਬੋਇ ਤਿ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਬਦਾ ਅਮਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੈ
 ਕੀ ਅੰਬਦਾ ਅਮਲ ਹੈ ਨਿਚੋਰੀ ਯਾ ਗੀ ਨਿਦਿਆ ਅਹੀ ਕਚਕੋ ਪੁਲੋਤ ਮੋਹੁ ਠੁਠ ਬੋਲਣਾ
 ਦੇ ਨੀ ਗਲੀ ਦੇ ਨੀ ਬਾਂਤੀ ਦੇ ਸਵੈ ਚੋ ਸੜ੍ਹ ਗਏ ਅਵਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਬਲਈ ਦੇ ਸਨੁ ਹੋਵਨ
 ਤਾਂ ਸੇ ਖੁਜੀ ਦੇ ਸਵੈ ਸਹ ਬੁਖਸਮ ਨਜੀ ਕੀ ਕੀਉ ਕਾਰੀ ਅਵੈ ਜਾਏ ਸਾਵਿਚ ਗੁਣ ਹੋਵਨ ਤਾਂ
 ਇਸ ਨੂੰ ਖਸਮ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸੇ ਖਸਮ ਕਹੀ ਅਬੈ ਤਖੁਦਾ ਇਦੀ ਖਬਰ ਦਾ ਸੁਆਲੁ ਕੀਤਾ
ਸਲੋਕੁ ਕਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਕਵਣ ਗੁਣ ਕਵਣ ਸੁ ਮਣੀ ਅਮਤਿ ਕਵਣ ਸੁ ਭੈਣੇ ਵੇ ਸਕਰ
 ਜਿਤ ਵਸਿ ਅਵੈ ਕੀਤਾ ॥ **ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ** ਸੇਖ ਕਹੀ ਅਜੇ ਦੇ ਨਨ ਕਜੀ ਤੂਤ ਚੈ ਸੁਗੁਣ
 ਵੀਤ ਹੈ ਤੈ ਗੁਣ ਤਰ ਕਾਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾਇਆ ਸੇਈ ਗੁਣ ਤੂੰ ਮੇਰੂ ਰਸੁ ਜਿਨ ਕੂੜੈ ਕਮਾਇ
 ਕਾਰਿ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪਾਇ ਅਚੈ ਮਿਲਿ ਅਚੈ ਸੇ ਗੁਣ ਮੇਰੂ ਰਸੁ ਸੇਵਿ ਅੰ ਅਖਰ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣਿ
 ਕੀ ਅਚੈ ਸੇਵਿ ਅਮਣੀ ਅਮਤਿ ਹੈ ਜਿਤ ਅਖਰ ਜਿਤ ਗੁਣ ਸਾਹਿਬੁ ਕੀਤ ਵਸਿ ਅਵਦਾ
 ਹੈ ਤਬ ਗੁਣ ਨਨ ਕਜੀ ਸਰਿ ਯਤ ਬਿਚ ਬੈਤ ਕਹੀਆ **ਸਲੋਕੁ** ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਪਵਣ
 ਗੁਣ ਸਿਹ ਬਾ ਮਣੀ ਅਮਤਿ ਏਤੇ ਭੈਣੇ ਵੇ ਸਕਰਿ ਤਵ ਸਾ ਅਵੈ ਕੀਤਾ ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਜੇ ਕੀਤ
 ਕੀ ਕੀਤਾ ਤਿਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਗਰਬੇ ਕੀਤ ਨਪਾਈ ਅਜੇ ਭਵੈ ਖਰੀ ਸੁਆਲਿ ਓਹੋ ਇਕ ਸੇਵਾ ਸਾਂ

ਤਿਸੁਭਾਵਸਿਥਿਕੋਨਦਰਕਰੇਇ।ਨਨਕਸਭੇਸਈਅੰਪਲਰਹਿਕੀਤਤਿਸੀਕਹੋਇ॥੩॥
ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥੁ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਕਾਹਿਅੰਜੇਏਸੇਖੁਜੀਇਹੁਨਿਵਚਲਣਹਾਰਿਕਿਸੇ
ਅਗੋਭਲਹੈ॥ਇਹੁਅਖਰੁਹਈਅਤੇਭਵੈਕੋਈਭਲਕਾਰਿਕਹੈ॥ਭਵੈਕੋਈਬਰਕਾਰਿਕਹੈ॥
ਪਰਮੇਸਰਭਵੈਦੁਖਦੇਵੈਭਵੈਸੁਖਦੇਵੈ॥ਏਹੁਮਨੁਖਖਵੈਅਜਕੁਜਰੇਤਾਇਹੁਸਨੁਗੁਣਹੈ॥
ਤਾਂਇਤਗਲੁਕੀਤਸਾਹਿਬੁਖਰਖੁਸੀਹੁਦਹੈ॥ਇਸਦੇਬਾਂਭੁਅਹਰਵਨੁਹੁਦਹੈ॥ਅਤੇਜੀ
ਹਬਾਮਣੀਅੰਮਤਿਏਹੁਜੋਜੀਹਬਤੇਬਲੇਕਿਛੁਭਲਾਸਬਦਬਲੇ॥ਜੇਬਲੇਸੋਸਾਹਿਬਦੀਸਿ
ਵਤਹੀਬਲੇ॥ਅਤੇਭੁਲੀਹੀਗਲਕਰੈ॥ਇਹੁਮਣੀਅੰਮਤਿਹੈ॥ਜਾਇਸਨੁਇਹੁਵਸਤੁਹਾਥਿ
ਅੰਦੀਤਾਏਸਦੇਕੀਤੁਗੀਅਾਇਆਜਾਇਤਨੀਅੰਵਸਤੁਵਿਚੋਬਦਕੋਈਵਸਤੁਕਰੇਤਾਇ
ਓਸਾਹਿਬਖਸਮਖੁਦਾਇਜੋਹੈਸੋਇਸਦੇਵਸਿਹੁਦਹੈ॥ਜਾਅੰਜੇਹੀਸੇਵਾਕਰੈ॥ਅਤੇਇਹੁਸਹ
ਬਨੁਭਵੈ॥ਤਾਂਜਿਤਨੀਅੰਸਹੀਅੰਬਹਾਂਵਈਅੰਹੈਨਿਅਪਨੁਘਾਇਕੋਈਨਹੀਕਹਾਵਈ
ਜੋਅਖਦੀਹੈਸੋਏਹੈਅਖਦੀਹੈਜੋਹਉਹੀਕੀਤਨੁਰੀਏਇਲੈਨਿਹਾਂ॥ਹਉਹੀਸੇਵਾਕਰੀਮੇਹੀ
ਤੇਸਹਬਰੀਏਬਨੁਹੈ॥ਅਤੇਦੁਹੈਸਿਰੇਕੀਤਮੇਰਹੀਹੈ॥ਤਭੁਲੀਗਲਹੈ॥ਅਤੇਅਗੀ
ਰਜਾਇਖਸਮਦੀਅਜਿਸਨੋਮਿਹਰਦੀਨਜਰਹੈ॥ਤਿਸਦੀਸੇਵਾਭਾਉਕਰੇਸੁਓਸਨੁਰਵੈ॥
ਓਸਦੇਬਚਨੁਵਿਚਚਲੇ॥ਤਸੇਖੁਕਾਹਿਅੰਨਨਕਜੀਨਿਬੇੜਕਰਕੋਢੇਰਰਲਾਇਘਾਤਿਓ
ਸੁ॥ਕਹੋਇਖਾਂਸੇਵਾਪਛੈਨਜਰਹੈਕੋਨਜਗਪਛੈਸੇਵਾਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਰੀਯਾਤਿ
ਵਿਚਬੈਤਕਾਹਿਅੰ**ਸਲੋਕੁ॥**ਸੇਵਕਰੈਜੋਕੀਤਕੀਤਤਿਸੀਕਹੋਇ॥ਗਰਬੀਕੀਤੁਪਾਈਏ
ਜੇਖਰੀਸੁਅੰਲਿਓਹੋਇ॥੧॥**ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥੁ॥**ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਕਾਹਿਅੰਜੇਏਸੇਖੁਜੀਮੁ
ਲਾਇਸਕਾਂਸੇਵਾਹੈ॥ਜਾਂਸੇਵਕਰੈਨਿਗਰਬੀਹੋਇਕੋਸੇਵਾਕਰੈ॥ਤਾਂਇਸਓਪਰਸਹਬੁਦੀਨਜ

ਰਹੋਇ। ਜਾਂਇਹੁਸੇਵਕਰੈ। ਅਤੇਗਰਬਨਕਰਹੀਜਾਂਇਸਨੂੰਨਜਰਹੋਇਤਾਂ। ਮਹਲੁਬੁਲਾਈਏ।
 ਤਾਂਇਹੁਵਸਤੁਖਸਮਦੀਹੋਈ। ਅਤੇਜੇਸੋਹਣੀਹੋਈ। ਅਤੇਜੇਸੇਵਕਰੈਨਾਂਹੀ। ਅਤੇਖਸਮ
 ਨਲਸੇਵਾਦਾ। ਅਤੇਸੁਰਤਦਾਹੁਮਾਂਨੁਕਰੈਤਾਂ। ਸਾਂਹਬਏਸਦੇਗਰਬਕਰਕੈਨਜੀਕਿਨਾਂ। ਅਵਸੀ।
 ਤਾਂਭਾਵੈਕੋਹੀਸੋਹਣੀਹੋਵੇਤਾਂ। ਸਾਂਹਬੁਇਸਨੂੰਮਿਹਰਵਨੁਨਹੋਵਈ। ਤਾਂਇਸਦਨਉਛੁਵੜ
 ਪੜੈਸੁਗੁਨਨਹੋਵਈ। ਇਸਦਾਮੁਲੁਜੋਹੈਸੇਵਹੈ। ਸੇਵਤੇਸਹਬੁਪਈਦਹੈ। ਸੇਖਜੀਸੇਵਥਰ
 ਕੈਗਰਬਨਕਰੈਤਾਂ। ਸਾਂਹਬੁਪਏ। ਪੜਪਹਲੇਸੇਵਹੈਸੇਵਤੇਸਾਂਹਬੁਪਈਦਹੈ। ਤਾਂਸੇਖਬੁਹਮੁਗੁ
 ਰੁਨਨਕਦੈਪੈਰਤੇਹਬੁਲਾਇਗਾਰੀ। ਅਪੁਣੈਮੁਹਮਥੇਤੇਫੇਰੇ। ਅਤੇਅਾਂਖਿਸੁਜੇਵਹੁਵਹੁਨਨਕ
 ਜੀਵਹੁਵਹੁਨਨਕਜੀਜੀਨਖੁਦਾਇਦੇਰਹੁਦੀਖਬਗਦਿਤੀਸਚੀ। ਅਸਕ੍ਰਿਕੁਣਖੁਦਾਇ
 ਦੇਰਾਂਹਿਦੀਖਬਗਹੋਈ। ਕਰਮੁਖੁਦਾਇਦਹੋਇਆ। ਅਸੀਜੀਵੈਜਾਬੰਦਾਖੁਦਾਇਦਹੈਮਿ
 ਲਿਅਾਂ। ਖੁਦਾਇਦਾਮਹਰਮੁਮਿਲਿਅਾਂ। ਜਾਂਵੇਖੁਦਾਇਮਿਲਣੇਵਿਚਸਕੁਕੁਣਨਹੀ। ਪ
 ਝਜੀਇਕੁਗੁਸਤਕੀਪਉਦੀਹੈਖੁਦਾਇਦੀਅਾਂਗਲਬਹੁਤਪੁਛੀ। ਅਹੈਨੀ। ਅਤੇਹੋਰ
 ਗਲਖੁਦਾਇਇਸਤਾਈਨਦੇਵੈਕਰਣੀਅਾਂ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਰੀਯਾਤਿਵਿਚਬੈਤਕ
 ਹੀਆ। **ਸਲੋਕ**। ਰੂਪੇਕਾਮੇਦੋਸਤੀਰੂਪੇਸਾਦੇਗੀਛਾ। ਲਬੇਮਾਂਲੇਪੁਲਮਿਲਓਘੋਸਉਤਪ
 ਲਿਘਾ। ਰਉਕੇਕੋਰੂਪੁਅਰੁਹੋਇਫਕਾੜੀਪਦੈਅੰਧੁ। ਚੁਪੇਚੀਗੀਨਨਕਾਬਿਣਨਵੈਸਰਗੀਪੁ
 ੧। **ਤਿਸਕਾਪੁਮਚਬੁ**। ਜੇਏਸੇਖੁਜੀਜੀਉਰੂਪੇਕਾਮੇਰੀਮੁਹਬਤਹੈ। ਜੀਉਰੂਪੇਕੀਸੁਅਾਂਦੇਮੁ
 ਹਬਤਹੈ। ਜੀਉਲਬੇਅਤੇਮਾਂਲੇਨੂੰਮੁਹਬਤਹੈ। ਜੀਉਓਘੋਨੂੰਸਿਹਜਾਅਤੇਨਿਹਾਲੀਮੁਹਬ
 ਤਹੈ। ਤਿਉਖੁਦਾਇਦੀਅਾਂਲੋਕਾਨੂੰਖੁਦਾਇਦੇਨਵੈਨਲਮੁਹਬਤਹੈ। ਉਸਨੂੰਖੁਦਾਇਦੀਅਾਂ
 ਗਲਾਇਉਸੋਹਦੀਅਾਂਹੈਨੀ। ਜੀਉਰੂਪਨੂੰਅਨਾਜਸੋਹਦਾਹੈ। ਜੀਉਲਬਨੂੰਮਾਂਲਸੋਹਦਾਹੈ। ੨੬

ਜਿਉਥਿਘਨੁ ਸਿਹਜਾ ਸੋਹਵਦੀ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਬੀਦੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਗਲਾ ਸੁਹਵ २੯੧
 ਦੀਆਂ ਹੋਨੀ ਸੇਖ ਜੀਇਹ ਮਨੁ ਖੁਕੋ ਪੁਕਾਰੀ ਕੋਭਉ ਕਦਾ ਹੈ ॥ ਭਉ ਕਭਉ ਕਖੁ ਅਚੁਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਸਮ
 ਝਦ ਨਹੀ ਅਪਾਇਹੁ ਗਲ ਕੁਝ ਨਹੀ ॥ ਸਿਚਰੁ ਦੇਹੁ ਬੋਲੈ ਤਿਚਰ ਦੇਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਹੀ ਗਲ
 ਬੋਲੈ ॥ ਜੇਨ ਬੋਲੈ ਤਹੋਰ ਬੋਲਣੇ ਨਲੈ ਇਸਨੂੰ ਚੁਪਹੀ ਚਿਗੀ ਹੈ ॥ ਸੇਖੁ ਜੀ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ
 ਗਲਾਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬੋਲਣ ਭੁਲ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬੀ ਹੋਰ ਬੋਲੈ ਸੁਣੇ ਕਹੇ ਸੋ ਮੁਹ ਜੁਠਰੀ
 ਦਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੋਰੇ ਲਿਖੀਦਾ ਹੈ ॥ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਾ ਜਿਤ ਬੋਲੈ ਇਸਦਾ ਬੁਰ
 ਲਿਖੀ ਮੇਸੋਇਹੁ ਆਪੁਣਾ ਬੁਰਾ ਕਉ ਲਿਖਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਇਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਗਲਾ ਬੋਲੈ ਜਿਤ
 ਇਸਦ ਭੁਲਾ ਲਿਖੀ ਮੇਜੇਇਹੁ ਖੁਦਾਇ ਬੀ ਕੁਝ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਾ ਇਸਦਾ ਮੁਹ ਸਿ
 ਅਚੁਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਰੀ ਦਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਥਾ ਇਸਗਮਿਦਹੀਦਾ ਵਿ
 ਰਦਾ ਹੈ ॥ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬਾਤ ਬਿਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭੁਲ ਨਹੀ ॥ ਸੇਖੁ ਜੀ ਜਿਤਨੀਆਂ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀਆਂ ਗਲਾ ਪੁਛਹੀਗਾ ਤਿਤੀਆਂ ਗਲਾ ਵਿਚ ਤੇਰ ਭੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰ ਭੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ
 ਸੇਖੁ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਗਲਾ ਕਰਾਇਆਂ ਫੁਲ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ਕੀ ॥ ਅਜਾਨੋ ਮਨਵਾਂ ਫਿਰਸਾ ਸੀ
 ਤਬ ਸੇਖੁ ਜੀ ਅਰਜ ਕੀ ਤੀਜੇ ਨਨ ਕਜੀ ਇਕ ਮੇਨੂੰ ਕਤੀ ਲੋੜੀਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਰਦੀ ਲੋੜੀਦੀ
 ਹੈ ਕੋਲੋਹੇ ਦੀ ਲੋੜੀਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਜੀ ਕਾਹੀਆਂ ਨਨ ਕਜੀ ਸਾਰਦੀ ਕਤੀ ਜਨ ਵਰਦੇ ਗਲ ਵਹੇ
 ਅਤੇ ਜਨ ਵਰਹ ਲੁਥੀਵੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨ ਕਜੀ ਸਰੀਯਾ ਤਿਵਿਚ ਬੈਤ ਕਹੀਆ ॥ **ਸੋਲੋਕੁ**
 ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਭ ਸਾਹੁ ॥ ਘਾੜਾ ਤਿਤੀ ਸਕੀ ਅਪਰਾ ਅਪਾਰੁ ॥ ਸਚ ਕੀ ਸਾਂਗਲਈ ਚਿ
 ਲਕਾਈ ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਬੇਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖਾ ਲੋਹੁਲ ਬਨ ਕਥਾ ਵੇਖਾ ॥
 ਇਹ ਲਲੁਲ ਗੀਹ ਕੁਜਾਇ ॥ ਨਨ ਕਦਰ ਦੀ ਦਰਸਾਇ ॥ **ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਦੁ** ॥ ਏਸੇਖੁ

ਜੀਇਹੁਜੇਤੇਰੇਲਕਕਤੀਹੋਸਾਰਦੀਏਸਦਕੁਠਾਂਬੰਦਾਂਹਲਲੁਨਹੀਬੰਦਾਂ। ਜੀਸਕਤੀਦਾਂ
 ਕੁਠਾਂਬੰਦਾਂਹਲਲੁਹੁਦਹੀਉਹੁਕਤੀ। ਅੇਸੀਹੋ। ਕੈਸੀਜੇਸਾਰਦੀਕਤੀਹੋਇ। ਅਤੇਸਚਦੇਸਾਰਦੀ
 ਘੜੀ। ਅੇਸਚਹੀਕੀਸਾਂਨਸਿਓਚਿਲਕਾਈ। ਅੇਸਚਕੀਸਿਕਲਕਰਾਇਲੀਜੇ। ਅਤੇਗੁਣਦੀ
 ਬੇਕਾਵਿਚਉਹੁਕਤੀਸਮੰਵੈ। ਤਿਸਦਕੁਠਾਂਸੇਖੁਹੋਵੈ। ਹਰਨੁਲਗੇ। ਸੇਖੁਜੀਲੋਹੁਦੀਜਗਾਇ
 ਸਬੰਦੇਵਿਚੋਲਬੁਜਾਇਤਾਂ। ਇਹੁਹਲਲੁਬੰਦੈ। ਜੀਚਰਾਇਸਵਿਚਲਬੁਹੋਤਿਚਰਾਇਹੁਮਕਰੁ
 ਹੋ। ਹਲਲੁਤਾਬੰਦੈਜਾਂਇਸਵਿਚੋਲਬੁਜਾਇ। ਤਾਂਦਰਕੀਲਾਇਕਹੋਵੈਨਹੀਤਾਂ। ਇਹੁਦਰਕੀਲਾ
 ਇਕਨਹੀ। ਇਹੁਬੰਦਖਾਂਮਨਪਕਹੋ। ਜਾਅਜੇਹੀਕਤੀਕੁਸੇਤਾਬੰਦਚਲਲੁਬੰਦੈ। ਸੇਖਜੀਇ
 ਹੁਕਤੀਹੋਜੇਕੋਈ। ਪਨਿਸਕੈਤਾਲਵੈ। ਤਾਂਸੇਖੁਖੁਸਲਹੋਇਕਾਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਚਰਨੀਲ
 ਗਾ। ਪੈਰਤੇਉਠਕਾਰੀ। ਅੰਖਦਲਗਾਜੇਜੀਕੁਣਲੋੜੀਦਾਂ। ਅੰਹਾਂਸੇਖੁਦਾਇਦਿਤਾਂਨਿਹਲੁਬੰਦੈ।
 ਤੰਢੇਰਸੇਖੁ। ਅਰਜੁਕਤੀਜੇਨਨਕਜੀਕੁਣਲੋੜੀਦਾਂ। ਸੋਭੈਬੰਦਹੁਪਾਇਦਹੀ। ਪਰਾਇਕੁਬਿਅ
 ਰੀਸੁ। ਅੰਲੁ। ਅਹਾਜੇਹੁਕਮੁਬੰਦੈਤਾਂਪੁਛਲਈ। ਅੇਸੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਕਹੀ। ਅੇਸੇਖੁ
 ਜੀਖੁਦਾਇਦੀ। ਅੰਗਲਾਂਨੂੰਮੁਲਹਜਨਹੀਕੀਚੀਦਾ। ਨਿਸੰਗਕਹੀਦੀ। ਅੰਚੈਨੀ। ਅਤੇਜੇਕੋ
 ਈ। ਅਗੋਬੁਰਾਮੰਨਦਹੋਤਾਂਉਹੁਬੰਦਖੁਦਾਇਦਾਂਨਹੀਹੁਦਾ। ਤੁਸੀ। ਨਿਸੰਗ। ਅਖਗਾ। ਤਾਂਸੇਖੁ
 ਬੁਹਮੁਕਹੀ। ਅਸੁ। ਅੰਲੁਖੁਦਾਇਦੇਖੋਜੇਦੇਬੰਤੋਸੁ। ਜੇਨਨਕਦਰਵੇਸੁਜੀ। ਅਛਲਛਲਈ
 ਨਛਲੈ। ਨਹੀ। ਘਾਂਉਕਦਰਕਰਕਰਸਕੈ। ਲੋਭੀਕਾਜੀਉਟਲਪਲੈ। ਬਿਨੁਤੇਲੁਦੀਵਾਂਕਿਉਜ
 ਲੈ। **ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥੁ**। ਸੇਖਬੇਨਤੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਾਸਕੀਤੀ। ਦੇਖਾਨਨਕਜੀਇਹੁਜੇ। ਅ
 ਛਲਮੁ। ਇਅੰਹੋਜੇਕੋਹੀਦੇਬੁਤੇਛਲੀਨਹੀਜਦੀਨਕੋਈ। ਸਿਧੋਵਲੈ। ਅਪਣੀਛਤੀਕਦਾਰੇ
 ਨਲਪਾਂਇਲਕਰਨਕੋਈਮੁਇਆ। ਕੋਈਮਾਂਇਅੰਕੁਕਦੇਨਕੋਈਮਾਂਇਅੰਕੁਛਲੈ। ਇਹੁਜੇ

ਲੋਭੀਕਾਂਜੀਉਹੈਸੋਆਪਸਕਏਕਦਰੇਦਾਘਾਇਕਰਸਕਦਾਨਹੀ।ਪਇਅਦੁਲਪਲਦਾ ੨੯੨
 ਫਿਰਦਹੈਆਸਪਾਸੁ।ਆਪਸਤੇਮਾਂਇਅੰਕੋਕਦਨਹੀਸਕਦਾ।ਜੀਉਬੀਕੁਲੀਪਾਅੰਚੀਕਰ
 ਰਖਦਹੈ।ਇਖਾਂਤੇਲੁਬਗੇਰਦੀਵਾਂਕੀਉਕਾਰਿਜਲੈ।ਬਿਨਦੀਵਾਂਬਲੇਬੀਚਾਨਣਾਬੀਦਲਾਂ
 ਹੀਬਿਨਚਾਨਣਾਬੀਏਕੁਣਸੁਣਦਨਹੀ।ਭ੍ਰਿਖਾਂਬਿਨਤੇਲੁਦੀਵਾਂਕੀਉਕਾਰਿਜਲੈ।ਅਤੇਚਨ
 ਣਬਿਨਾਕੀਉਕਾਰਿਦੈਸੈਗਾ।ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਰੀਯਤਿਬਿਚਸਬਦਕੀਤਾ।**ਸੋਲਕਾ॥**
 ਕਰਨਕਤੇਬਕਮਾਈਐ।ਸਚਬੁਝਣਾਮਾਂਜਲਈਐ।ਬਿਨਤੇਲੁਦੀਵਾਂਏਉਜਲੈ।ਕ
 ਰਿਚਾਨਣਸਾਂਹਿਬੁਤਭੀਮਲੈ॥੨॥**ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਚਥਾ॥**ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਮਾਂਸੇਖੁਜੀ
 ਕੋਈਕਰਨਕਤੇਬਕਹਦਹੈਸੋਕਮਾਈਐ।ਪੁਦਾਇਬੀਡਰੀਐਡਰਕਰਉਸਮਾਂਚੁਗਚਲੀਏ।
 ਕਰਨਕਤੇਬਦਫੁਰਮਾਂਇਅੰਚੀਚੈ।ਇਹੁਭਉਇਸਾਵਿਚਵਟੀਹੈ।ਅਤੇਕਰਨਕਤੇਬਦਚ
 ਹੀਅੰਯੋਕਮਾਈਐਸੋਇਹੁਇਸਾਵਿਚਤੇਲੁਹੋਇਮਾਂਪਰਮੇਸਰਕਾਂਭਉਜੋਆਇਅੰਸੋਇਹੁ
 ਇਸਾਵਿਚਵਟੀਹੋਈ।ਸਚਨਾਮੁਪੁਦਾਇਦਾਜਿਨਸਚਬੁਝਿਅੰਤਿਨਪੁਦਾਇਬੁਝਿਆ॥੩॥
 ਇਹੁਇਸਨੂੰਬੈਸੀਤਰੁਅਗੁਅਗਨਹੋਇਮਾਂ।ਜਾਸਚਦੀਅਗਨਅਤੇਭਉਦੀਵਟੀਨਲਭੇ
 ਵਹੋਈ॥ਤਾਸਚੁਇਸਦੇਅੰਤਰਿਮਾਂਇਅੰਸੋਜੋਤਜਚੀਤਿਬੈਦੀਵਾਬਾਲਿਅੰਤਾਇਸਦੇ
 ਅਦਿਰਚਦਨਹੋਇਆ।ਸੋਝੈਲੋਕਪਰਮੇਸਰਇਸਦੇਅਦਿਰਿਵਸਿਆਜਾਝੈਲੋਕਨਾਥੁਇ
 ਸਦੇਅੰਤਰਿਵਸਿਆ॥ਤਾਝੈਇਲੋਕਨਾਥੁਇਸਨੂੰਨਜਰਮਾਂਇਆ।ਏਤਸਿਜਮਤੇਲਬਰੇ
 ਰਦੀਵਾਂਜਲਿਆ॥ਤਾਸਾਂਹਿਬੁਝਿਸਨੂੰਮਿਲਿਆ॥ਇਤਤਨਿਲਗੋਬਾਣੀਆਂ।ਇਹੁਦੁਨੀਅੰ
 ਮਵਣਜਾਣੀਆਂ।ਸੁਖਹੋਵੈਸੇਵਕਮਾਈਆਂ॥੧॥**ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਚਥਾ॥**ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਕਹੀਅੰਜੋਏਸੇਖੁਜੀਜਾਂਇਸਤਨੂੰਇਹੁਬਾਣੀਲਗੀਜੋਏਹੁਦੁਨੀਆਂ।ਅੰਵਣਜਾਣੀ

ਭੁਠਹੋ। ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਇਸਦੇ ਕੀ ਮੁਇਸਦੇ ਇਹੁ ਵਸਤੁ ਅਵਦੀਹੋ। ਜੋ ਕਛੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਲਏ ਸੋਈ ਸਹੀਹੋ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸਨੁ ਸੁਖੁ ਹੋ। ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇਵਾ ਮਾਂਈ ਐ। ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ
 ਬੈਸਣ ਪਾਈ ਐ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਬਾਹਲੁ ਰਾਈ ਐ। **ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ**। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹੀ ਅੰਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇਹੁ ਜਗ ਨ ਜੋਹੈ ਸੋ ਜਗ ਇਤ ਵੀਰੀ ਦਿਹੈ ਜੇ ਦੇਸਨੁ ਇਹੁ ਸੇਵੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਇਸ
 ਜਗ ਨ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਬੈਸਣ ਪਾਈ ਐ। ਅਤੇ ਸਾ
 ਹਿਬ ਦੀ ਸੁਰਖੁ ਰਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾਹੀ ਅੰਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਕਾਰਿ ਤਜੀ ਮਕੀ
 ਤੀ ਅਤੇ ਮਾਖੀ ਅਜੇ ਨਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਅਸ ਕੂੰ ਭੇਖਾਇ ਅੰਹੋ। ਤੁਸਾ ਭਾਵੀ ਦਾਗੁ। ਤੁਸੀ
 ਹੁਣ ਅਸ ਤੇ ਭੀ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਗੀ ਕਰੈ। ਜੇ ਅਸ ਕੂੰ ਭੀ ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਖੁਦਾਇ ਯਾਦ ਅੰਵੇ। ਤ
 ਫੇਰ ਸੇਖੁ ਕਾਹੀ ਅਪੀਰ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਬਤ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ। ਆ ਕਰਦਾ ਹੋ ਕੇ
 ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਹੈ। ਕੇ ਖੁਦਾਇ ਆਪ ਤੇ ਵਿਚ ਬਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਹੁ ਬਤ ਤੂੰ ਮੈ
 ਭੀ ਤੁਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅਸੇ ਖੁਜੀ ਇਹੁ ਬੰਦ ਹੈ ਜਾ ਇਸਨੂੰ ਪਹਲੇ ਖੁਦਾਇ ਦਾ
 ਹੀ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਪਛੋ ਸਬਦ ਹੈ। ਅਗੁ ਸੇਖ ਜੀ ਸੁਰਤਿ ਹੋ ਫੇਰ ਲੋਇ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਤ ਲੋਇ ਖੁਦਾ
 ਇ ਵਿਛੁ ਵਣੇ ਵਿਛੁ ਦਿਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਵਿਚ ਬੈਠ ਸੁਰਤ ਦੇ ਘਰਿ ਬਤ ਕਰਦਾ ਰਹੈ।
 ਤਾਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾਹੀ ਅਪੀਰ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਚਲੀ ਐ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ
 ਅਪੀਰ ਜੀ ਅਜੇ ਤੈਨੂੰ ਦਿਸ ਨਹੀ ਅੰਏ ਆ ਅਤਾ ਪੀਰ ਸੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾਹੀ ਅੰਨ ਨਨਕ ਜੀ ਕੀ
 ਛੁ ਇਸ ਜੀ ਭਿਦ ਭੀ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅਪੀਰ ਤੂੰ ਮੁਕਾਤਿ ਹੋਇ ਆ।
 ਤੈਨੂੰ ਪੀਰ ਮਿਲੈ ਦ ਫਲੁ ਹੋਇ ਆ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾਹੀ ਅੰਨ ਨਨਕ ਜੀ ਅਸ ਕੂੰ ਵਡੀ ਨਿਵਾਜ
 ਸਹੀ ਆਸ ਕੂੰ ਤੂੰ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਿ ਅੰਨਿ ਹਲੁ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸਾ ਭਾਵੀ ਦਾਗੁ ਹੋਇ ਆ।

ਧੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹੁ ਵਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹੁ ਖੁਦਾਇ ਜਿ ਨ ਤੁਸਾਨੂੰ ਨਿਵਾਜੀਆ ਅਸੀ ॥ ੨੯੩ ॥
 ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਏ ਹੋਏ ॥ **ਬੋਲੋ ਭਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਬਾ ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋ**
ਰੁਚਲੀ ॥ ਤਬ ਸੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਫੇਰਾ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੇ ਦੇਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਬਿਅਚੀ ॥ ਅਰਜੁ ਹੋਏ
 ਹੁਕਮੁ ਥੀਵੈ ਤਾਂ ਅੰਖਾਹੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਸੇਖੁ ਜੀ ਕਹੀ ॥ ਮੇਜੇ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਜੀ ਹੋ ॥
 ਸੋ ਅਖੁ ਨਿਸਿਗੁ ਮੁਲ ਹਜਾਨ ਕਰਾ ॥ ਤਬ ਸੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਹੀ ॥ ਅੰਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਖੁਦਾਇ
 ਦੇਨਾਇ ਦੀ ਵਾਰ ਥੀਵੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਨਿਹਾਲੁ ਥੀਵਾਹੇ ॥ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਵਾਰ ਗਵਾਹੇ ॥ ਅਸਾ ਕੀ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੀ ਵਾਰ ਸੁਣਈ ॥ ਮੇਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਨੋ ਕਾ ਮਨਾ ਸਿਧ ਕਰਣੇ ਜੋਗ ਹੋਏ ਜੋ ਕਈ
 ਕੀ ਛੁਬ ਛੁਨ ਕਾਰਿ ਮੰਗੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਕਹਾਏ ਹੋਏ ਨੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ॥ **ਰਾਗੁ ਅਸਾ ਮਹਲਾ ੧** ॥ ਵਰਸ ਲੋਕ
 ਨਲਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ **ਸੋਲੋਗੁ** ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਦਿਉਹਾਂ ਜੀ ਸਦ ਵਾਰਾ ॥ ਜਿਨ ਮਾਂਤ ਸਤ ਦੇ
 ਵਤ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨਲਾ ਗੀ ਵਾਰਾ ॥ ਜੇ ਸਉਚਿ ਦਾ ਉਗਵਾਹਿ ਸੁਲਾਚ ਝਾਹਿ ਹਜ ਗੁ ॥ ਏਤੇ ਚਾਂ ਨ
 ਟਹੋਈ ॥ ਅੰਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਗ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਨਾ ਅਪਨੇ ਸੁਚੇਤਾ ॥ ਛੁਟੇ
 ਤਿਲੁ ਬੁਝਾ ਅੰਝਾ ਜਿਉ ਸੁਵੇ ॥ ਅਦਾਰਿ ਖੇਤਾ ॥ ਖੇਤੈ ਅਦਾਰਿ ਛੁਟੇ ॥ ਅੰਕੁਰ ਨਾਨਕ ਸਉਨਾਹੀ ॥ ਫਲੀ
 ਅਹਿ ਫੁਲੀ ॥ ਅਹਿ ਬਪੁ ਜੇ ਰੀਤ ਨਾ ਵੇਚ ਸੁਆਹਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਅਪੀਨੇ ਅੰਧਾ ਸਾਂਜਿਏ ਜੀ ਅੰ
 ਪੀਨੈ ਗਾਏ ਯੋਨਾ ਉ ॥ ਵੁਜੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀ ॥ ਮੇਕਾਰਿ ਅੰਸਾ ਡੁਠੋ ਚਾਉ ॥ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਅ
 ਪਤੰਤਾ ਸਿਦੇਵਾਹਿ ਕਰਾਹਿ ਪਸਾਉ ॥ ਤੂੰ ਜਾਣਈ ਸਭ ਮੈ ਦੇਲੈ ॥ ਸਾਹਿਜੀ ਦਕਵਾਉ ॥ ਕਾਰਿ ਅੰਸਾ
 ਡੁਠੋ ਚਾਉ ॥ **ਸੋਲੋਗੁ** ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਪੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਇ ਸਚੇ ਅਕਾਰਾ ॥ ਸਚੇ ਤੇ
 ਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਸਚ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣਾ ॥ ਸਚ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚ ਢੁਰਮ ॥

ਵਾ। ਸਚ ਤੇਰ ਕਰਮੁ ਸਚਾਨੀ ਸਾਵਾ। ਸਚੇਤੁ ਪੁਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋੜੀ। ਸਚੇ ਸਭ ਤਾਂਦ ਸ
 ਚੇ ਸਭ ਜੋਗ। ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਲਹ। ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਦਗਤਿ ਸਚੇ ਪਾਂਤ ਸਹ। ਨਨ
 ਕ ਸਚਾ ਪਿਆਇ ਨਿਸਚਾ। ਜਿ ਮਰ ਜੀ ਮੇ ਸੋ ਕਚਾ ਨਿਕਚਾ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਮਾਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਂਉ।
 ਵਡੀ ਵਡੀ ਮਾਈ ਜਾਂ ਸਚਾਨੀ ਮਾਊ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਮਾਈ ਜਾਂ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਮਾਈ
 ਜਾਣੇ ਮਲਾਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਮਾਈ ਬੁਝੇ ਸਭ ਭਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਮਾਈ ਜਾ ਪੁਛਨ ਦਾਤ। ਵਡੀ ਵ
 ਡੀ ਮਾਈ ਜਾ ਅਪੋ ਅਪੰ। ਨਨ ਕ ਕਾਰਨ ਕਥਨੀ ਜਾਂਇ। ਕੀਤਾ ਕਰਣਾਂ ਸਰਬਰਜਾਇ।
 ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੇ ਕੀ ਹੋਂ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਵਾਂਸੁ। ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੁ ਸਮਾਇ ਲੈ। ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੇ ਕ
 ਰੇ ਵਿਣਾਸੁ। ਇਕਨਾਂ ਭਾਣੈ ਕਾਢ ਲਏ। ਇਕਨਾਂ ਮਾਂਇ ਮਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸੁ। ਵੇਵਾਰੀ ਮਾਖਨ ਜਾ ਪਈ
 ਜੇਕਿ ਸੋ ਮਾਣੇ ਰਾਸ। ਨਨ ਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਂਤੀ ਮੇਜਾ ਕਉ ਮਾਂ ਪੁਕਰੇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ। **ਪਉੜੀ**। ਨਨ
 ਕ ਜੀਉ ਭੈ ਪਾਂਇ ਕੈ ਲਿਖਨ ਵੈਧਰਮ ਬਹਾਲਿ ਮਾਂ। ਭਿਖੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਾਨਿ ਬੜੇ ਚੁਣਵਖ ਕਢੇ
 ਜਮਾਲਿ ਮਾਂ। ਥਾਊਨ ਪਾਂਇਨ ਕੁੜੀ ਮਰਮੁ ਹੀ ਕਾਲੇ ਦੋਜ ਕਰਾਂ ਲਿਮਾਂ। ਤੇਰੇ ਨਾਇਰ ਤੇ ਸੋ ਜੀ
 ਣਗਏ ਹਾਂਗਏ ਸੇਠਗ ਣਵਾਲਿ ਮਾਂ। ਲਿਖਨ ਵੈਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿ ਮਾਂ। **ਸਲੋਕੁ**। ਵਿਸਮਾਂਦੁ
 ਨਦ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਵੇਦੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਭੇਦੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਰੀਗਾ। ਵਿ
 ਸਮਾਂਦੁ ਨਗੋਵਿ ਰਹਿ ਜੀਤੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਪਭਿਤ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਪਾਂਤੀ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ
 ਭਾਂਤੀ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਖਾਂਤੀ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਸਾਵਲਗਹਿ ਪ੍ਰਾਂਤੀ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਸਿੰਧ
 ਗ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਵਿਜੋਗੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਰੋਗੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਸਲਹ
 ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਅਭਿਜਨੁ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਰਾਗੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਨੇੜੇ ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਦੂਰੁ। ਵਿਸਮਾਂਦੁ ਵੇਖੇ ਹਜਰਾ
 ਹਜਰਾ ਵੇਖਾਵਿ ਭਨਰਹਿ ਮਾਂ ਵਿਸਮਾਂਦੁ। ਨਨ ਕ ਬੜਨ ਪੁਰੇ ਭਗਾ। **੧**। ਕ੍ਰਿਦਗਤਿ ਦਿਸੈ ਕ੍ਰਿਦ

ਗਤਿਸੁਣੀਅੰਕੁਦਗਤਿਭਉਸੁਖਸਾਂਗਾਕੁਦਗਤਿਪਤਾਲੀਅਕਾਸੀਕੁਦਗਤਿਸਰਬਾਅਕਾਰਾ
 ਕੁਦਗਤਿਬੇਦਪੁਰਾਣਕਤੇਬਾਕੁਦਗਤਿਸਰਬਬੀਚਗੁਕੁਦਗਤਿਖਾਣਪਣਿਪੈਨਣਕੁਦਗਤਿ
 ਸਰਬਪਿਆਚੁਕੁਦਗਤਿਜਾਤੀਜੀਨਸੀਰੰਗੀਕੁਦਗਤਿਜੀਅਜਹਾਨੁਕੁਦਗਤਿਨੇਕੀ
 ਅੰਕੁਦਗਤਿਬਦੀਅੰਕੁਦਗਤਿਮਾਂਨਆਭੇਮਾਂਨੁਕੁਦਗਤਿਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸਿਤਰਕੁਦ
 ਗਤਿਧਰਤੀਖਾਂਗਾਸਰਤੇਰੀਕੁਦਗਤਿਤ੍ਰੈਕਦਰਕਰਤਪਥੀਨਣੀਪਾਂਗਾਨਨਕਹੁਕਮੇਅੰ
 ਦਰਿਵੇਖੇਵਰਤੇਤਕੋਤਕਾਰਾ।**ਪਉੜੀ**।ਅਪੰਨੈਕੁਗਕੋਗਕੋਹੋਇਤਸਮਜ਼ਕੋਰਸਿਧਾਇਆ
 ਬਡਹੋਇਅੰਦੁਨੀਦਰੁਗਲਸਿਗਲੁਪਤਚਲਾਇਆਮਗੋਕਰਣੀਕੀਗਤਿਵਚੀਮੇਬ
 ਹਿਲੇਖਾਂਕਾਰਿਸਮਝਾਇਆਥਉਨਹੋਵੈਪਉਦਈਹੁਣਸੁਣੀਅੰਕੁਦਗਤਿਅੰਮਾਮਨ
 ਅੰਧੀਜਨਮੁਗਵਾਇਆ੩।**ਸਲੋਕ**।ਕੁੰਦਿਚਪਉਣਵਹੋਸਦਵਭੈਕੁੰਦਿਚਚਲਹਿਲਖਦ
 ਰੀਅੰਭੈਕੁੰਦਿਚਅਗਨਕਢੇਵੇਗਚੁਕੁੰਦਿਚਧਰਤੀਦਬੀਭੁਗੁਕੁੰਦਿਚਇੰਦਰਿਓਸਿਰਭ
 ਗੁਕੁੰਦਿਚਰਜਾਧਰਮੁਦਅੰਗੁਕੁੰਦਿਚਸੂਰਜਕੁੰਦਿਚਚੰਦਾਕੋਹਕੋਰੜੀਚਲਤਨਅੰਤਾਕੁੰ
 ਦਿਚਸਿਧਬੁਧਸੁਰਨਾਂਬੁਕੁੰਦਿਚਅੰਤੁਣੈਅਕਾਸੁਕੁੰਦਿਚਜੋਧਮਹਾਂਬਲੁਸੁਰਾਕੁੰਦਿਚ
 ਅਵਹਿਜਵਹਿਪੂਰਾਸਗਲਿਅੰਭਉਲਿਖਿਅੰਸਿਰਲੇਖੁਨਨਕਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਸ
 ਚੁਏਕੁਨਨਕਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਹੋਰੁਕੇਤੇਰਮਰਵਾਲੁਕੇਤੀਅੰਬੀਨਕਹਾਂਣੀਅੰਕੇਤੇਬੈ
 ਦਬੀਚਗੁਕੇਤੇਨਚਹਿਮੰਗਤੇਗਿੜਮੁੜਪੂਰਾਹਿਤਲਾਬਜਰੀਬਜਰਮਾਹਿਅੰਇਕਢੇਬ
 ਜਾਗਾਗਵਹਿਰਜੇਰਾਣੀਅੰਬੋਲਾਹਿਅਲਪਤਲਾਲਖਟਕੀਅੰਕੈਮੁਦੜੇਲਖਟਕੀਅੰ
 ਕੇਹਗੁਜੀਤਤਨਿਪਾਈਅੰਨਨਕਸੇਤਨਹੋਵਹਿਛੁਗੁਗੀਅੰਨਨਗਲੀਛੁਛੀਅੰਕਥਨ
 ਕਰੜਾਸਚੁਕਰਮੁਮਿਲੇਤਪਾਈਅੰਹੋਰੁਹਿਕਮਤਹੁਕਮੁਖੁਅਗੁਰਾ।**ਪਉੜੀ**।ਨਦਰਕ

ਗੇਜਿਸੁ ਅਪਣਿਤਾਂ ਨਦਰੀਸਾਤਿ ਗੁਰਪਾਇਆਂ ॥ ਇਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁ ਤੇਜਨ ਮੁਭਰੀ ਮਾਤਾ ਸ
 ਤਿਗੁਰਪਾਇਆਂ ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰਜੇ ਵਰੁ ਦਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭ ਸੁਇਆਂ ॥ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆਂ ॥ ਜਿਨ ਸਚੇ
 ਸਚ ਬੁਝਾਇਆਂ ॥ **ਸੋਰਗ** ॥ ਘੜੀਆਂ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆਂ ॥ ਪਹਰੇ ਕੀਨ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ਗਹਣੇ ਪਉਣ ਪਾਂ
 ਣੀ ਬੈਸਿਤ ਰਚੇਟ ਸੁਰਜਾ ਮਵਤਾ ॥ ਸਗਲੀ ਪਰਤੀ ਮਾਂਲ ਪਨੁ ਵਰਤਾਨਿ ਸਰਬ ਜੀਜਾਲਾ ॥ ਨਨਕ
 ਮੁਸੋਗੀ ਮਨਾਵਿਹੁ ਣੀਖਾਇ ਗਇਆ ਜਾਮ ਕਲਾ ॥ ਵਾਇਨ ਚੇਲੇ ਨਚਨ ਗੁਰਾ ॥ ਪੈਰ ਹਲਾਇਨ
 ਫੇਰਨ ਸਿਰਾ ॥ ਉਤ ਉਤਰ ਵਾਣੈ ਪਾਇਆ ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਰੋਟੀ ਮਕਾਰਨ ਪੁਰਾਹੀ
 ਤਾਲਾ ॥ ਅੰਧ ਪਛਾੜਹੀ ਪਰਤੀ ਨਲਾ ॥ ਗਵਨ ਗੋਪੀਆਂ ॥ ਗਵਨੁ ਕਨਾ ॥ ਗਵਨ ਸੀਤਾਰਾ ਜੇਰਾ
 ਮੁਆਨਿ ਰਭੁ ਤਿਨੀਰੀ ਕਾਰ ਸਚਨਾ ਮੁਆ ॥ ਜਬ ਚੀਆਂ ਸਗਲ ਜਹੰਨੁ ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਕ ਰਮ ਚੜਾਇ
 ਣੀ ਨੀਰੋਣਾ ਜਿਨਾ ਮਨ ਚਾਇਆ ॥ ਸਿਖੀ ਸਿਖੀਆਂ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਰਮ ਲੀਘਾਇ ਪਾਂ
 ਗ ॥ ਕੋਲੁ ਚਰਖ ਚਕੀ ਚਕਾ ॥ ਬੰਲੁ ਵਿਰੋਲੈ ਬਹੁਤਾ ਮਨਿਤਾ ॥ ਲਦੂ ਮਾਧਾਣੀ ਮਾਨਗਾਹਾ ॥ ਪੀਖੀ
 ਰੁਝਿਦੀਆਂ ॥ ਲੋਨ ਨਸਾਹਾ ॥ ਸੂਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ॥ ਹੀਜੀਤਾ ॥ ਨਨਕ ਰੁਝਿਦੀਆਂ ॥ ਚਾਣਤ ਨਾਮਿਤਾ ॥
 ਬੀਨ ਬੀਧ ਭਵਾਏ ਸੋਇਆ ॥ ਪਾਇਆਂ ॥ ਕਿਰਤਨ ਚੈ ਸਭ ਕੋਇਆ ॥ ਨਚਨ ਚਹ ਸਾਹਿਚਲਾ ਹੀ ਸੇਰੋਇਆ
 ਉਤਨ ਜਾਈ ॥ ਸਿਧ ਨਹੋਇਆ ॥ ਨਚਣ ਕੁਦਨ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਨਨਕ ਜੀਨਾ ਮਨ ਰੁਝਿਤੀ ਨਾਮ ਨਭ
 ਚੀਰਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਨਉ ਤੇਰਾ ਨੀਰੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥ ਨਉ ਲਇਆਂ ਨਰਕ ਨਜਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਜੀਉ ਪਿਛੁ ਸਭਾਤਿ
 ਸਦ ਦੇਖਾਂ ॥ ਮੇ ॥ ਪੁਗਵਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਜੇ ਲੋੜ ਹੀ ਚੰਗਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕਰ ਪੁਨਿ ਹੁਨੀ ਚ ਸਦਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਜੇ
 ਰਵਾਣਾ ਪਰ ਹਰੈ ॥ ਜਰਹੈ ਸੁਕਰੇਦੀ ॥ ਮਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਕੋਰਹੈ ਨਭਰੀ ॥ ਮੇ ॥ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਪਾ ॥ **ਸੋਰਗ** ॥ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਯਤ ਪਾੜੀ ਪੜੀ ਕਰਾਹੀ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਬੰਦੇ ਸੇਜ ਪਵਹੀ ਬਿਚ ਬੰਦੀ ਦੇਖਣ
 ਕੁੰਦੀ ਦਾਰਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ਸਾਲਾਹ ਨਦਰ ਸਨੁ ਰੂਪਾ ॥ ਅਪਾਰਾ ॥ ਤੀਰਥੁ ਨਵਹੀ ॥ ਮਰਚਾ ਪੁਜਾ

ਅਗਰਵਾਸੁਬਹੁਕਾਰਾਜੋਗੀਸੁਨਾਧੀਅੰਵਹਿਜੇਤੇਅਲਖੁਨਮੁਕਰਤਾਰਾਸੁਖਮਮੂਰ
 ਤਿਨਾਮੁਨਿਰੀਜਨੁਕਾਂਇਅੰਚਾਂਅਕਾਰਾਸਤੀਅੰਮਾਨਿਸਿਤੋਖੁਭਿਪਜੈਦੇਣਕੋਬੰਦਿਚੁੰਦਿ
 ਏਮਗਹਿਸਹਿਸਗੁਣਾਸੋਬਕਰੈਸਿਸਚੁਚੋਰਜਾਰਤੇਕੁੜੀਅਚਾਖਰਾਂਬਾਬੇਕਾਰਾਇਕਹਿ
 ਦਾਖਾਂਇਚਲਹਿਮੇਥਾਉਤਿਨਾਭਿਕਈਕਾਰਾਜਲਬਲਜੀਆਪੂਰੀਅੰਲੋਆਅਕਾਰਾਂ
 ਅਕਾਰਾਓਇਜੀਆਖਾਹਿਸਿਤ੍ਰੈਜਾਂਦਾਹਿਤਿਨਾਭਿਭੇਰੀਸਾਰਾਨਨਕਭਗਤਭੁਖਸਲਾ
 ਹਣਸਚਨਾਮੁਅਪਾਰਾਸਦਾਅਨੰਦਰਹਹਿਦਿਨਰਤੀਗੁਣਵੀਤਿਆਪਛਾਰਾਮੀਟੀਮੁਸ
 ਲਮਨਦੀਪੇੜੇਪਈਘੁਮਿਆਗੁਆਭਿਭੁਭੇਇਟਕੀਅੰਜਲਦੀਕਰਹਿਪੁਕਾਰਾਜਲਿ
 ਜਲਿਰੋਵੈਬਪੁੜੀਝੜੀਝੜੀਪਵਹਿਅੰਗਆਗੁਨਨਕਸਿਨਕਰਤੇਕਾਰਣਕੀਅੰਸੋਜਾਣੈ
 ਕਰਤਾਰਾ॥੨॥**ਪਉੜੀ**॥ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਕਿਨੈਨਪਾਂਇਆ॥ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਕਿਨੈਨਪਾਂਇ
 ਆਂ॥ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਅਪਰਖਿਓਨੁਕਰਿਪ੍ਰਗਟਿਆਪਸੁਣਾਂਇਆ॥ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਮੇ
 ਸਦਾਮੁਕਤਿਹੋਜਿਨਵਿਚਹਮੇਹਚਕਾਂਇਆ॥ਉਤਮੁਏਹੁਬੰਦਾਰੁਹੋਜਿਨਸਚੇਸਿਭਿਚਿਤਲ
 ਏਆਂ॥ਜਗਜੀਵਨੁਦਾਤਾਪਾਂਇਆ॥੬॥**ਸਲੋਕ**॥ਹਉਵਿਚਅੰਇਅੰਹਉਵਿਚਗਾਇਆ
 ਹਉਵਿਚਜੀਮਿਅੰਹਉਵਿਚਮੁਇਆ॥ਹਉਵਿਚਦਿਤਾਹਉਵਿਚਲਾਇਆ॥ਹਉਵਿਚਖ
 ਟਿਆਹਉਵਿਚਗਾਇਆ॥ਹਉਵਿਚਸਾਚਿਆਰੁਕਾੜੀਆਰੁ॥ਹਉਵਿਚਪਾਪੁਪੁਨਿਬੰਦਿ
 ਚਾ॥ਹਉਵਿਚਨਰਕਸੁਰਗਅਵਤਾਰੁ॥ਹਉਵਿਚਹਸੈਹਉਵਿਚਰੋਵੈ॥ਹਉਵਿਚਭੁਰੀਮੇਹ
 ਉਵਿਚਧੋਵੈ॥ਹਉਵਿਚਜਤੀਜਿਨਸੀਖੋਵੈ॥ਹਉਵਿਚਮੂਰਖੁਹਉਵਿਚਸਿਆਣਾ॥ਮੇਖਮੁ
 ਕਤਿਕੀਸਾਰਨਜਾਣਾ॥ਹਉਵਿਚਮਾਂਇਆ॥ਹਉਵਿਚਛਾਇਆ॥ਹਉਮੇਕਰਿਕਾਰਿਜਤਉਪਾ
 ਇਆ॥ਹਉਮੇਬੁਝੈਤਦਰਸੁਝੈ॥ਹਉਆਨੁਬਿਹੁਣਾਂਕਥਿਕਥਿਲੁਝੈ॥ਨਨਕਹੁਕਮੇਲਿਖੀ

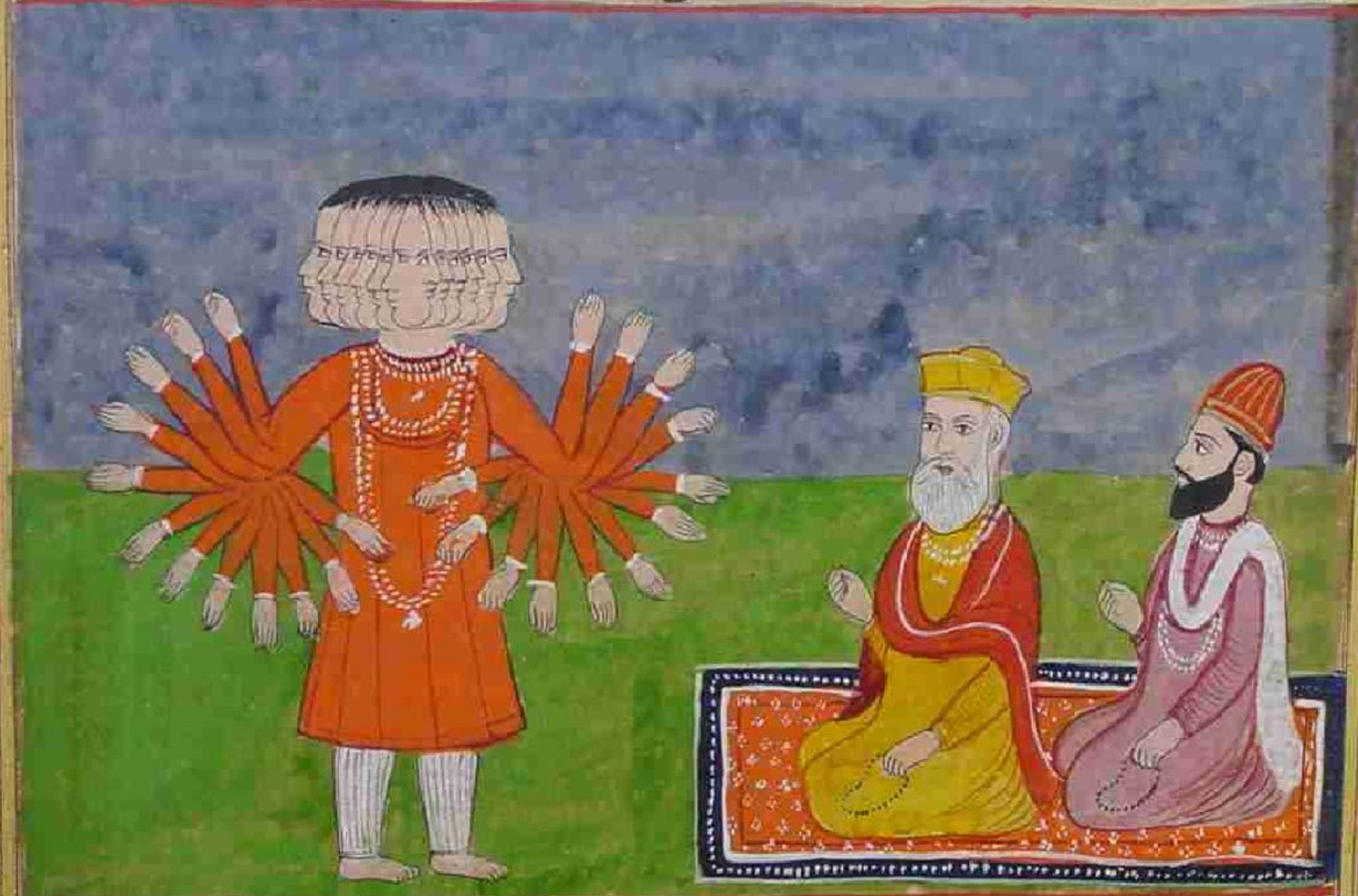
ਮੇਲੇਖੁ ਜੇਹਵੇਖੈਤੇਹਵੇਖੁ ॥ ਹਉਮੈਏਹਜਾਤਹੋਹਉਮੈਕਰਮੁਕਮਾਇ ॥ ਹਉਮੈਏਈਬੀਧਨ
 ਫਿਰਾਫਿਰਿਜੁਨੀਪਾਇ ॥ ਹਉਮੈਕਿਥਾਹਉਪਜੈਕਿਤਸਿਜਮੁਇਹੁਜਾਇ ॥ ਹਉਮੈਏਹੋਹਕਮੁਹੋ
 ਪਾਇਮੈਕਿਰਤਫਿਰਾਗਾ ॥ ਹਉਮੈਈਰਘੁਰੋਗੁਹੋਦਚੁਭੀਇਸਮਾਂਹੀ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਂਕਰਹੀਜੇਅਪਣੀ
 ਤਾਂਗੁਰਕਾਸਬਦਕਮਾਂਹੀ ॥ ਨਨਕਕਹੈਸੁਣਹੁਜਨਹੁਇਤਸਿਜਮੁਦਖਜਾਇ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥
 ਸੇਵਕੀਤੀਸਿਤੋਖੀਆਜਿਨਾਸਚੇਸਚਧਿਆਇਆ ॥ ਚਿਨੀਮਦੇਪੈਰਨਰਖਿਓਨੁਕਰਿਸੁਕ
 ਤਪਰਮੁਕਮਾਂਇਆ ॥ ਚਿਨੀਦੁਨੀਅਤੋੜੇਬੀਧਨਾਮਨਿਪਾਂਤੀਥੋੜਾਖਾਂਇਆ ॥ ਵਡੀਅੰਦੀਵ
 ਭਾਪਾਂਇਆ ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਪੁਰਖਾਂਬਿਰਖਾਂਤੀਰਥਾਂਤਦਾਮੇਘਾਂਖੇਤਾਂਗਾਦੀਪਾਲੋਆਂਮਠਿਲਾਂ
 ਖਰਿਲਵਰਥਿਤਾਂਗਾ ॥ ਮਠਿਜਜੇਰਜਉਤਰੁਜਾਖਾਂਤੀਸੇਤਜਾਹਾਸੋ ॥ ਤਜਾਂਦੈਨਨਕਾਸਰਾਮੇਰ
 ਜੀਤਾਹਾ ॥ १ ॥ ਨਨਕਜੀਤਉਪਾਂਇਕੈਸੀਮਾਂਲੈਸਭਨਗਾ ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਾਰਣਕੀਆਚਿਤਾਂਭਿਰ
 ਰਣੀਤਾਹਾ ॥ ਸੋਕਰਤਾਚਿਤਕਰੇਜਿਨਉਪਾਂਇਆਜਗੁ ॥ ਤਿਸੁਜੁਹਾਰੀਸੁਅਸਤਤਿਸੁਦੀਬਾਂ
 ਵਅਭਗਾ ॥ ਨਨਕਸਚੇਨਾਂਮੁਬਿਨੁਕੀਆਂਦਿਕਾਕੀਆਂਭਗੁ ॥ ਲਖਨੇਕੀਆਂਚੀਗੀਆਂਈ
 ਆਂਲਖਪੁਨਿਪਰਵਾਣਾ ॥ ਲਖਤਪਉਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੋਗਬੇਬਾਣਾ ॥ ਲਖਸੁਰਤਣਸੀਗੁ
 ਮਰਣਮਹਿਛੁਟਾਹਿਪ੍ਰਣਾ ॥ ਲਖਸੁਰਤੀਲਖਾਰੀਆਂਨੁਧਿਆਂਨੁਪੜੀਆਹਿਪੁਠਪੁਰਾਣਾ ॥ ਜਿ
 ਨਕਰਤੇਕਾਰਣਕੀਆਂਲਿਖਿਆਂਆਂਵਣਜਾਣਾ ॥ ਨਨਕਮਤੀਮਿਥਿਆਂਕਰਮੁਸਚਾਂਨੀ
 ਸਾਣਾ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬੁਏਕਤੈਜਿਨਸਚੇਸਚਬੁਝਾਂਇਆ ॥ ਜਿਸਤੈਦੇਹਤਿਸੁਮਿ
 ਲੈਸਚੁਤਾਤੀਨੀਸਚੁਕਮਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਅੈਸਚੁਪਾਂਇਆ ॥ ਜਿਨਕੋਹਿਰਦੈਸਚੁ
 ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਮੂਰਖਸਚੁਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖੀਜਨਮੁਗਵਾਇਆ ॥ ਵਿਚਦੁਨੀਆਂਕਹੇ
 ਆਂਇਆ ॥ ੨ ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਪਾੜਿਪਾੜਿਗਡੀਲਵੀਆਹਿਪਾੜਿਪਾੜਿਭੁਰੀਆਂਸਾਥਾ ॥ ਪਾੜਿਪ

ਤੇ ਬੇੜੀ ਪਾਈ ਆਹਿ ਪਾੜੀ ਪਾੜੀ ਗਈ ਅਨਖਤਾ ਪੜੀ ਆਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀ
 ਆਹਿ ਜੇਤੇ ਮਸਾ ਪੜੀ ਆਹਿ ਜੇਤੀ ਮਰਜਾ ਪੜੀ ਆਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸਾ ਨਨਕਲੇਖੇ ਇਕ ਗਲੁ
 ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ਮੇਝ ਖਵਾਝਾ ਪਾਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪਾੜੀ ਅਤੇ ਤਕਾੜੀ ਆਂ ਬਹੁਤੀ ਰਸ ਭੁਵਿ ਅਤੇ
 ਤੇਲਾ ਵਿਆ ਵਹੁਭੇ ਖੁਰੀ ਅੰਦੇ ਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀ ਆਂ ਸਹੁਵੇ ਜੀ ਆ ਮਪਨ ਕੀ ਆ ਅਨੁਨਖਾਂ
 ਏ ਆਂ ਸੁਵਦੁ ਗਵਾਏ ਆਂ ਬਹੁਦੁਖ ਪਾਏ ਆਂ ਦੁਜਾ ਭਾਏ ਆਂ ਸਸਤਨ ਹੀ ਪਹਰੇ ਆਹਿ ਨਿ
 ਸਕਹਰੇ ਮੋਨ ਵਿਗੁਤਾਂ ਰਿਓ ਜਗੀ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਤਾ ਪਗਓ ਪੇਤਾਣਾ ਅਪਣਾ ਕੀ ਅੰਕ ਮਾ
 ਣਾ ਅਲਮਲੁਖਾਈ ਸਿਰਛਾਈ ਪਾਈ ਮੁਰਖ ਅੰਧੇ ਪਤਿਗਵਾਈ ਬਿਣਨ ਵੈ ਕੀਛੁ ਥਾਂ ਏ
 ਨ ਪਾਈ ਰਹੈ ਬਿਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਂਣੀ ਅਪੁਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰ ਪਛਤਾਂਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦੇਸੈ ਸੁਖ
 ਪਾਏ ਹਰਿ ਕਾਨ ਮੁਮੀਨਿ ਵਸਾਏ ਨਨਕ ਨਦਰ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ਆਸ ਅੰਦੇ ਸੇਤੇ ਨਿਹ ਕੇਵ
 ਲੁਹ ਭੀ ਮੇਸ ਬਾਇਜਲਾਏ ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਰੁਗਤਿ ਤੇਰੇ ਮਨ ਭਵ ਦੇ ਦਰ ਸੋਹ ਨੀ ਕੀਰਤ ਗਾਂਓ
 ਦੇ ਨਨਕ ਕਰ ਮਾਂਬਾਂ ਹਰੇ ਦਰ ਫੇ ਅਨਲਹ ਨੀ ਪਵੇਏ ਇਕ ਮੁਲੁਨ ਬੁਝਾਨਿ ਆਪਣਾ ਅਤ
 ਹੁੰਦਾਂ ਆਪੁ ਗਵਾਇਏ ਹਉ ਛੰਢੀ ਕਾਨੀ ਚਜ ਤਹੋਰ ਉਤ ਮਜਤ ਸਦਾਇਏ ਤਿਨ ਮੰਗਾਂ
 ਜੋਤੁ ਏਧਿ ਆਇਏ ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾਹਿ ਆਪਿ ਰਿਨ ਨ ਕਜੀ ਤ੍ਰਿਮੇਰ ਪੀਰੁ ਹੋ ਅਤੇ ਮੇਤੇ
 ਰਾਮੁ ਰੀਦਹਾਂ ਸੇਖੁ ਬਹੁਤੁ ਤਵਾਜਬੀਤੀ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇ ਆ ਅਤੇ ਆਖਿ ਓਸੁ ਮੇਨੂੰ ਖੁ
 ਦਾਇਦ ਦੀਦ ਰੁਹੋਇ ਆਂ ਪਿਨ ਨਨਕ ਜੀ ਵਹੁਵਹੁ ਨਨਕ ਜੀ ਅਸੀ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਏ ਬਹੁਤੁ ਸ
 ਰਫਰ ਜਹੂਏ ਨਨਕ ਜੀ ਏ ਬੇਹੀ ਗੁਜਰ ਨ ਕਰੀ ਐ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰ ਸੇਖੁ ਜੀ
 ਜਾਣਹੀ ਹੈ ਤਬ ਸੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾਹਿ ਅੰ ਭੁਲਾ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋਰਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੋਈ ਕਰੀ ਮੇਜੀ
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਸੇਖੁ ਪਾਸੋ ਬਿਦਹੋਏ ਅਗੋਚਲੇ ॥ **ਬੋਲੋ ਰਾਈ ਵਾਂਹੀ ਗੁਰੁ ਸਾਖੀ**

ਪੁਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੋਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਨੋਵਰੇ॥ ਸੋ ਅਵ
 ਦੇ ਅਉਦੇਰ ਹੁਦੇ ਬਿਚ ਬੈਠ ਗਏ॥ ਤਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਂ ਪਲਗਗ
 ਈ॥ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਾਂਸ ਬੈਠ ਗਾਹੀ॥ ਜਬ ਦੂਸਰਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇ॥ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਂ ਪਲਗਗੀ ਨੂੰ
 ਤਬ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਖਣ ਵਲੁ ਮੈਂ ਦਿਸਾਇ ਕੀਤੀ॥ ਜੋ ਇਕ ਘਟ ਜੇਹੀ ਕਾਲੀ ਬੋਲ ਜਿਹੀ ਚ
 ਝਕੈ॥ ਚੀਗਿ ਰਦ ਘੇਰਾ ਪਾਂਇਲਾਇ॥ ਅੰ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਅਈ ਜੇਹੇ ਕਰਤਾ
 ਰਾਇ ਹੁਕੀ ਬੁਲਾਇ ਹੋ ਸੁ॥ ਤਬ ਫੇਰ ਘਟ ਤੇ ਬਦਲੁ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਕੈਲਗਾ ਬਰਸਨੁ॥ ਪਰਗੁ
 ਰੂਜੀ ਦੇ ਸੰਏ ਦਾਸ ਦਕਾ॥ ਅਸ ਕੋਲੋਗ ਜਗ ਜਦੁ ਰਪਵੈ॥ ਫੇਰ ਉਸ ਦੇ ਗੜਕਣੇ॥ ਅਰੁਗ
 ਜਣੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੋਰ ਜੋਹੁ॥ ਅੰ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ॥ ਅਠਾਰਾ ਪਹਰ ਤੇ ਸਮਾਂ ਪਤੇ ਉਤਰੇ॥ ਤਾ
 ਕਰਤਾ ਰਕਰਤਾ ਰਾਇ ਹੁਵਾਰੀ ਬਾਰਸ ਬਾਇਕਾਹੀ॥ ਫੇਰ ਪਲਕਾ ਉਘਾਂੜੀ॥ ਅੰ॥ ਤਾ ਮੈਂ ਅ
 ਰਦਾ ਸਕੀਤੀ॥ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਇਹ ਦਖਣਾ ਦਿਸਤੇ॥ ਇਹ ਬਲਾਇ ਕਾਲੀ ਜੇਹੀ॥ ਅੰ॥ ਈਹੋ ਇਹ
 ਕੀ॥ ਅੰ॥ ਹੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾ ਉਸਤਰ ਫਾਇਸਾਇ ਕੀਤੀ॥ ਤਏ ਰਮਾਂ ਨੁਖੁ ਦਾ ਅੰਕਾਰੁ
 ਹੋਇ ਗਇ॥ ਅੰ॥ ਬਾਰਾ ਮੁਖ ਅਰੁ ਚੋਬੀ ਭੁਜਾ॥ ਅਰੁ ਕਾਲੇ ਕਚਕੀ ਦੇਹ॥ ਅਰੁ ਸਭਨੇ ਮੁਖ ਤੇ
 ਲਟਾ ਨਿਕਸਤੀ॥ ਅੰ॥ ਹੋ॥ ਨਿ॥ ਅਰੁ ਪਿਸਟ ਤੇ ਅਗਨ ਨਿਕਸਤੀ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਅਗੈ ਸੈ ਅਗ
 ਨਿ ਨਿਕਸਤੀ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਮੋਢਿ ਚਿਤੇ ਜਵਾਲਾ ਨਿਕਸਤੀ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਤਿਸੁਲ ਕੋ ਅਰੁ ਸੋਲਾ
 ਟਾਹੋ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਜੋ ਸਭਨੇ ਤੇ॥ ਅਦਮੁਖੁ ਹੋਤਿ ਸਮੈ ਮਾਂ ਸੁਹੋ॥ ਅਰੁ ਵਡਾ ਚਦਨ ਹੋਰੁ ਹਾਥ
 ਉਸ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਾ॥ ਅਰੁ ਖੁਦ ਪੈਰ ਬੇਤਿਨ ਮੈ ਭੀ॥ ਅਗਨ ਕਾ ਹੀ ਸਿਭੁ ਹਾਨਿਕਸਤਾ॥ ਥਾ ਅਰੁ
 ਜਗ ਪੈਰੁ ਰਖੇਤ ਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੀ ਪਵਨ ਹੋਵੈ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਗਿਤਿ
 ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਅਪਣੀ ਰਸਨ ਤੇ ਬਚਨ ਕਹਿ॥ ਅੰ॥ ਰਿਹੋ ਭਾਈ ਬਲਾਤਾ॥ ਇਸ ਤੇ ਭਰਨ ਹੀ ਸੁ॥

ਇਹ ਕਲੁਜੁਗਹੋ ਅਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅੰਦਰ ਮਾਂਹੋ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਇਹ ਚਉਹੁਗੁਜਾ ਤੇ ਸਬ ੨੬੭
 ਲਪੁਰਖੁਹੋ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਸਡੇਨ ਲਚਰਚ ਕਰਣੀਹੋ ਅਤੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਹੋਰਨ ਜੁਗ ਦੇਨਾਂ
 ਲੋਕਲੁਜੁਗਨ ਲੋਇਹੁ ਕਲਜੁਗ ਭਰੀਹੋ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨ ਉਕਰਤ ਰਦੇਵ ਲੋਕੀਰਤ ਕਰ
 ਮਿਕਲਜੁਗਹੋ ਅਰੁ ਅਗੈ ਸਾਸਤਰ ਰਨੇ ਭਹਿਰੁ ਹੋਰਨ ਉਰਖੇਹੋ ਨਾ ਪਰਾ ਅਸਾਇਸਨੂੰ ਇ
 ਹੁ ਬਖਸੀ ਸਕੀਰਤ ਦੀਹੀ ਕਿਰਨੀਹੋ ਪਰੁ ਭਾਈ ਬਾਲ ਇਨ ਨਾਂਹੁ ਕਰਹੀ ਕਿਰਣੀਹੋ ਸੁ
 ਪਰਾ ਅਸਾਇਸ ਬੋਇਹੁ ਮੰਗ ਮੰਗਣੀਹੋ ਤਾਂ ਏਗੁਰੁ ਜੀਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇਇਹੁ
 ਬਰਤਾ ਸੁਣਾਇ ਦੇਹੀ ਬੇਫੇਰ ਤਿਤਨੇ ਚਰਨੁ ਨਜੀਕਾ ਅੰਦਰੀਰੀਆ ਤਬਫੇਰਗੁਰੁ
 ਨਨਕ ਜੀ ਉਸਜਗਤ ਉਠਕਾਰੀ ਇਕਉਚੀਰੋੜੀ ਉਪਰਜਾਇਬੈਠੇ ਤਬਕਲਜੁਗਨੇਕ
 ਹਾਅਰੇਫਕੀਰਸਾਈਭਾਗਕਾਰਿਕਹਾਜਾ ਉਗੋਤੀਨਲੋਕ ਮੈਤੋਤ ਮਕੋਛਪਨਨਹੀ ਅਰੁਰਾ
 ਜੁਭੀਮੇਰਾਹੀਹੋਤੀਨਲੋਕ ਮੈਤੋਤ ਮਕਹਾਜਾ ਉਗੋਸੋ ਤਾਕਲੁਜੁਗਨੇਪਹਲਾਂਹੀ ਅਪੁਨੀਸੁਪ
 ਹਦਿਖਲਾਂਈਅਨੇਕਪਰਕਾਰਦੀਆਂਇਸਤੀਆਂਹੋਰਪ੍ਰਤਿਤਾਦਿਖਲਾਂਈਅੰਜੀਘੜੀਵਿ
 ਚਰਤਨਦੀਹੀਪਰਤੀਹੋਇਗਈ ਘੜੀਵਿਚਦੀਸੁਵਰਨ ਅਤੇਬੂਖਣਹੋਇਗਏਸੁ
 ਘੜੀਵਿਚਦੀਜਲਮਈਨਜਗਅਵਨਲਗੀਤਮੇਕਹੀਅੰਗੁਰੁਜੀਅਸੀਤਾਤੁਬੇਕਹੀ
 ਪਰਤੀਨਹੀਨਜਗਅਵਦੀਤਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਅਭਾਈਬਾਲਚੁਪਕਰਤਾਰਕਰਤ
 ਰਜਪੁਅਖੀਮਿਟਲੈਸੁ ਘੜੀਵਿਚਦੀਹੀਰਤਨਜਵਾਹਰਮਾਂਦਕਦੇਫੇਰਨਜਗਅਵੈ
 ਘੜੀਵਿਚਦੀਬਡੇਦੰਤਮਾਸੁਲਹੁਖਦੇਮਾਰਮਾਰਕਰਦੇਅੰਏਅਨੇਰੀਰਾਤਪੈਗਈਅਤ
 ਬਬਹੁਤਨੇੜੇਅੰਦਰੀਆਂਤਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਦੇਨਜੀਕਾਅੰਦਰੀਬੈਠਾਤਬਗੁਰੁਨਨਕਕਹੀ
 ਆਅੰਉਭਾਈਅਸਦੀਬੈਠਾਤਬਕਲਜੁਗਚੁਪਕਾਰਿਕੈਬੈਠਗਈਆਤਬਗੁਰੁ

ਨਾਨਕਸ਼ੀਕਹਿ ਅੰਗੁਈ ਤੇਰਾ ਨਉ ਕੀ ਮਧੈ ਸੁ ਤਬ ਕਲਜੁਗ ਕਹਿ ਅੰਤ੍ਰਿ ਮੇਰਾ ਨਉ ਨ
ਹੀਜਾਣਦਾ ਤਬ ਕਲਜੁਗ ਨੇ ਕਹਿ ਆ **ਸਲੋਕਾ** ਸੁਨਹੁ ਸਿਤਤ ਮੇਰੇ ਪਿਅੰਗੇ ਕਹਿ ਘ
ਰਖੇ ਲੋਕਿ ਸਕਰਾ ਅਖਰੇ ਗੋਸਟਿ ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ ਹੋਈ ਉਚੀ ਰੋੜੀ ਕੇ ਉਪਰ ਹੋਈ ਸੁ

ਜੋ ਮੇਰਾ ਛਾਇਆ ਮੇਰਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸਤਲਜਾ ਵੈ ਮੇਰਾ ਤੇਜ ਸਭ ਨ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮੇ
ਕਰ ਕਰਖਾਂ ਕੁਝ ਤਮ ਕੀ ਭਾਰੀ ਜੋ ਭਵੈ ਕੋ ਸਾਬਲੀ ਸਿਤਕਹਾ ਵੈ ਮੇਰੀ ਅੰਚ ਬਿਨੁ ਖਾਲੀ ਨ
ਹੀਜਾ ਵੈ ॥ **ਸਲੋਕਾ** ਸਤੀ ਅੰਸਤੁ ਕਰੋ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ਤਪਾ ਪਰਿਤ ਪੁਨ ਹੋਈ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾ

ਉਲਏਬਦਨਮੀਕਿਲਕੇਲਛੁਣਏਹੀ॥ ੨॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਕਹੀਆ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਜਿਨਸਿਕ ੨੬੮
 ਦਰੀਤਿਨਖੁਆਰੀਚਾਰਕੇਹਾਂਡਰਨਾ॥ ਜਾਂਸਿਕਦਾਰਪੈਨਮਾਮਲੇਚਾਰਕਹਬੋਮਰਨਾ॥ ੧॥
 ਤਫੇਰਕਲਜੁਗਨੇਕਹੀਆ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਉਠਤਮਰੋਬੈਠਤਮਰੋਮਰੋਸੋਆਸੁਤਾਚਰੋਜੁਗ
 ਮੈਮਹਾਂਜਲੁਹਮਾਰਕਹਜਹੋਗੋਪੁਤਾ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਉਠਤਜਾਗੋ
 ਬੈਠਤਜਾਗੋਜਾਗੋਸੋਇਮਾਂਸੁਤਾਚਰੋਜੁਗਤੇਰੋਗੋਨਿਰਾਲਤੋਬਬੇਕਾਪੁਤਾ॥ ੧॥ ਤਕਲਜੁ
 ਗਕਹੀਆ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਸਗਲੀਧਰਤੀਉਬੀਕਰਉਈਧਨਕਰਉਅਪਚਾਜੁਰੋਜੁਗਕੀਅ
 ਗਨਕਰਹੋਕਹਾਰੋਗਾਪਿਭਿਤਮਾਰਾ॥ ੧॥ ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆ॥ **ਸਲੋਕੁ**॥ ਏਵੀਕਿਜ
 ਤੀਜਿਹਬਕਾਸੁਚਾ॥ ਧਰਤਤੇਚੌੜਾਅਕਾਸਤੇਮੂਚਾ॥ ਏਵੀਜਿਹਬਏਕੋਨਿਹਾਲਾਕਹਨਨ
 ਕਾਇਤਸਿਜਮੁਬਰੋਮੋਦੇਅੰਲੁ॥ ੧॥ ਤਬਕਲਜੁਗਚਰਨਤੇਡਿਗਪਾਇਆ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਕਹੀਅੰਝੁਈਕਲਜੁਗਤੇਰੋਅਜੇਹੋਅਮਲਹੈਤਾਤ੍ਰਿਉਨਦਾਮਾਂਵਨਕਹੁ॥ ਅਤੇਹਵਲੇ
 ਅਸਾਂਹੀਨੋਕਰਹੀਦੇਹੋਣਹੈਅਤੇਹਿਸਾਬੁਅਸਾਂਹੀਤੇਰੇਤੇਲੇਣਹੈ॥ ਅਖੀਹਸੁਪੈਰੁਕੀਤੁ
 ਸਭਕੀਤਾਅਪਣਾਪਵਨੀ॥ ਲਗਾਨਿਚੋਦਜੋਰੁਪਏਯਹਤਰਸਾਂਵਨੀ॥ ਗਲਤਿਬਕਮੁਹ
 ਸਿਅੰਹੁਕੋਈਨਛੁਡਵਸੀ॥ ਤਦਮਰਕੇਹੋਸੀਖਕੂਰੁਹਉਡਵਸੀ॥ ਤਦੋਸਚਹੋਸੀਉਗਾਂਹ
 ਫਿਰਵਿਚਸਮਾਂਵਸੀ॥ ਕਰੀਮੇਭੁਲੇਕਰੀਮਜੋਕਰਤਾਰੇਭਵੈ॥ ਦਰਗਾਹਹੋਵੈਉਗਾਂਹਕਰ
 ਤਾਰੁਮਿਲਵੈ॥ ਕਲਜੁਗਾਂਇਹੁਥਿਰੁਨਾਂਹਿਜਗਤਪਸਰਾ॥ ਜੋਅੰਇਅੰਸੋਚਲਸੀਰਹੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸਾਤਿਚੁਗਤੇਤਾਦੁਅੰਪੁਰਕਲਜੁਗਾਸਭਅਵਣਜਾਣਾ॥ ਰਹਸੀਏਕਰਹੀ
 ਮੁਜਿਸਦਹੁਕਮੁਸਭਜਗਤਕੀਤਾ॥ ਜੇਸਹੀਅੰਝੁਲੀਅੰਨਲਸੀਗਕਰੇਤਾਉਸੇਭੁ
 ਵੈ॥ ਮਦੇਪੈਰਨਰਖਨੀਰਿਦਅਤਿਰਿਸਚੇਕੇਗੁਣਗਵੈ॥ ਤਾਂਸਚੇਦਰਸੋਭੁਪਵੇਸਹੀਏਤਾ

ਪਿਰਕੋਂ ਨਲਗਲਿਜਾਂ ਵੈ। ਨਨਕਗਰੀ ਬਉ ਸਕਿਉ ਮਾਂ ਨੈ ਜੋ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤ ਲਵੈ॥੪॥ ਤਾਂ
 ਏਹੁ ਰੂਜੀ ਫੇਰਕ ਲਿਜੁਗਦਾ ਸਰੀਰੁ ਕੀ ਮਿਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਰਖਣੇ ਤੇ ਪਈ ਜੀ
 ਮਿਕੀ ਪੈ। ਉਸਨੇ ਫੇਰ ਚਰਨ ਨੂੰ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀਆ। ਤਾਂ ਮੇਹੁ ਰੂਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਦੇ ਪਾਂਸਾ ਅਹਾ ਤਾਂ ਮੇ
 ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਤਪਦ ਦੇਖ ਕੈ ਹਦ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਉਤੇ ਹਥੁ ਲਾਇਆਂ
 ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਉਸਦੇ ਚਰਨ ਨੂੰ ਹਥੁ ਲਾਇਆ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਅਗਨ ਦੀ ਅੰਚਰ ਤੀ ਭਰ ਭੀ ਨਾ ਮਲੂ
 ਮਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਰੂਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਅੰਬਲ ਚੁਗਾਏ ਸਜਗਤ ਵਿਚ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋ ਸੋ ਵਡ ਹੋਇਆਂ
 ਲੋੜਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਗਰੀਬੀ ਨਿਮਕੁ ਜੀਰ ਦਸ ਕੋਈ ਕਹੈ ਸਹਣਾ ਸੋਏ
 ਹਥਿ ਥੇਖੁ ਸਾ ਅੰਦਰੀ ਅੰਦਰੀ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਜੇ ਇਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੇ ਬਰਾਂਗਾਂ ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਵਡੀਆਂ
 ਈ ਨਹੀ ਪਵਦਾ। ਸਗੋਂ ਜੁਨ ਜੁਨ ਤਰਾ ਵਿਚ ਪਇਆ ਮਰਦ ਹੈ। ਤਕ ਲੂਨੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀ
 ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਹੀ ਮੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਲਖ ਕੋਹ ਤੇ ਆਇਆਂ ਹਾਂ। ਤਬ ਰੂਨ ਨਕਜੀ
 ਕਹਿ ਅੰਬੁ ਈ ਕਲ ਚੁਗਾ ਤੀ ਕਿ ਬੇਰ ਹਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਲ ਚੁਗ ਕਹਿ ਮਾ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਮੇ ਸਭਨਾਂ
 ਦੇ ਸਾਜਗਾ ਵਿਚ ਹੁਣ ਸਭਨਾ ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ
 ਹੁਣ ਤੇ ਜੁਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹਨਾ ਬਹੁਤ ਵਰਸਤਾ ਸਮੁਦ੍ਰਿਤੇ ਪਾਰ ਰਹਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਰੀਆ
 ਵਾਨ ਦੀ ਅੰਦੇ ਕੀ ਨਰੇ ਮੇਰਾ ਹਦਾ ਹਾ। ਫੇਰ ਉਥੇ ਤੇ ਲੋਕ ਜੋ ਲਿਖੇ ਕਹਿ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੇ ਹੋਨਿ॥
 ਸੋ ਉਨ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਸੁਪਹਰ ਲਜਾਈ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਥੇ ਤੇ ਅਗੋਂ ਪਸਚਾ ਬਧਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਿਹਰ
 ਵਾਨ ਮੇਰੀ ਸੁਪਹਰ ਬਹੁਤ ਤਕੜੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਫਤਰੁ ਮੇਰੇ ਹੋਨਾ ਬਾਰਕਾ ਮਰੂਪ ਕੀਆਂ
 ਹਵਾਵਾ ਸੁਰੀ ਪਾਰ ਗੁਇ ਹੈ। ਅਠਾਰਹ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮੇਰੀ ਫਿਉ ਜਹੈ। ਅਤੇ ਦਸ ਰੂਪ ਕੋ ਪਕੇਰ ਹ
 ਤੇ ਹੈ। ਅਗੋਂ ਬਤਾ ਬਿਸਬ ਰੂਹ ਜਤ ਹੈ ਇਨਕੀ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਜੁਗ ਕੀ ਅੰਧ੍ਰਿਤੀ ਮੇਸੀ

ਅੰਗੋਨਿਸੋਇਰਹਣਾਮਦਮਾਂਸੁਪੀਣਾਅਤੇਕਾਂਸੁਕ੍ਰੋਪੁਜਾਂਗੀਚੋਰੀਬਦਪਰਜੁਆਰੀਏਗ ੨੬੬
 ਲਫਾਸੁਕਰਦੇਹਰੇਗੋ। ਨਿੰਦਕਾਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇਮੇਰੇਨੋਕਰਹੋ। ਨਿਸੋਭਿਨਦੀਕਾਈਗੀਦਤੀ
 ਨਹੀਕਹੀਜਾਂਦੀਅਤੇਲੋਭਮੇਰਵਜੀਰਹੋ। ਅਰੁਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇਘਾਂਤਕਰਦੇਹਾਰੇਗੋ।
 ਭਲਿਆਮਾਂਮਾਨੁਖਕੋਭੀਅੰਧਿਕਰਤਹੈਤੋਮੁਰਖਕੀਕੀਅੰਧਹੁਣੀ। ਵਹੁਣੀਦਿਨਬਰਦਿਨ
 ਰੁੜਦੇਚਲੇਜਾਤੇਹੈਗਸਾਂਤਲੁਕੋ। ਮੇਰੇਗੁਰੂਜੀਮੇਰੀਆਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕਰੜੀਅਹੋਨੀ। ਜੋਕਿਸੇ
 ਨੂੰਖਾਲੀਨਹੀਛੁੜਤੀਆਅੰਚਤੋ। ਅਤੇਬਰੇਮਾਨੁਖਤੇਓਪਵਕਰਵਤੀਅਹੋ। ਅਤੇ
 ਮੇਰਵਨੁਮੇਰਾਪ੍ਰਤਾਪੁਦੇਹਰਾਦਿਵਾਲਿਆਪਰਬਹੁਤਜਾਤਹੈਤਹੈ। ਉਹਕੇਲੋਕੋਓਤਸੋਕੋ
 ਪਹਲੇਚੁਰਣਕਰਤਹੈ। ਅਰੁਪਛੇਓਨਕੋਦੇਖੁਦੇਖੁਕਰਿਅੰਰਬਹੁਤਹੀਸਿਖਕਰਨੀਸਿਰ
 ਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਡੀਓਤੀਰਬੋਪਰਮੇਬਹੁਠਿਕਾਣਾਖਤਹੈ। ਉਹਤੇਏਕਮੇਰਲੋਕਰਕੋ
 ਪੁਅਹੀਕਾਰੁਓਨਕੇਨਲਰਲਚਲਤੇਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਣੇਰਓਨਮਾਨਸੋਕੇਤੇਰੇਮੇਜਕੇਬ੍ਰਿਧੁਹੋ
 ਤੇਹੈ। ਫੇਰਮੇਰੀਆਪਜਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਭੀਓਨਕੇਨਲਰਲਚਲਤੀਹੈ। ਅਰੁਅਹੀਕਰਤੇਫੇਰਬੀ
 ਜੁਬਪਤਹੈ। ਅਰੁਏਗੁਰੂਜੀਇਸਕਾਰਿਕੋਬਾਧਕਰਤਹੈ। ਹੀਕਾਰੁਜੋਕਿਓਕਾਰਿਕੋਕਰਤਾ
 ਹੈ। ਸੋਤਮਸੁਣਪਹਲੇਤੋਮਾਂਨਸਤੀਰਬਕੋਜਾਤਹੈਤੋਫੇਰਮੁੜਕਾਰਿਘਾਰਿਕੋਜੋਆਵਤਾ
 ਹੈ। ਮੇਰਾਦਿਵਾਲਿਆਕਦਰਸਨੁਕਰਤਹੈ। ਫੇਰਲੋਕੋਪਾਂਸਬੈਠਕਰਆਪਣੀਤਰੀਫਕ
 ਰਤਹੈਭਾਈਮੈਅਮਕਾਤੀਰਬਕਾਰਿਆਇਅਹੋ। ਮੈਅਮਕੇਦੇਹਰੇਕਾਦਰਸਨੁਕਾਰਿਆ
 ਇਅਹਾਮੇਰੇਜੈਸਕੋਈਭਗਤਅਰੁਬੈਸਨੋਅਰੁਸਿਤਕੋਈਨਹੀਮੈਬਡਾਕ੍ਰਿਤਰੁਖੀਹੈ। ਤਾ
 ਮੇਰਵਜੀਰਅਹੀਕਚੁਓਸਕੇਸਿਰਪੁਰਖਜਹੋਕਰਹਸਤਹੈ। ਅਤੇਜਾਣਦਹੈਜੋਭਾਈਹੁਣ
 ਇਹੁਮੇਰੀਬੀਦਾਵਿਚਾਅੰਏਅੰਹੋ। ਤਪਹਲੇਅਹੀਕਚਾਇਸਦੇਕੀਨਾਵਿਚਾਇਹੁਕਹਦਹੈ

ਉਚੀਸੁਰਦੇਨਲਸਲੋਕੁਕਾਹੀਆਗੀਆਂਸਲੋਕੁਕਹਦਾਹੈਸੋਤਮਸੁਣੋਗੁਰੂਜੀ॥ਸਲੋ
 ਕੁ॥ਹੇਪੁਰਖਾਂਤ੍ਰਿਸੁਪਸਚਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰੀਅਹਾਂਮੋਹਕ੍ਰੋਧਲੋਭੰਕਾਮੰਕਿਰਤ੍ਰਨਖਿਸੁਣੀ॥ਨਿਰੰਕ
 ਰੰਪੁਰਖਉਹੋਮਾਂਨਸਤ੍ਰਿਰਖਕੀਠਣਹਾਅਨਪਵਿਤ੍ਰੀਅਠਪਹਰੀਮਰਕਟਾਜਿਉਰਖੁਰੋਕਣ
 ਹਾਹੇਗੁਰੂਜੀਪਹਲੇਹੀਰਿਕਚੁਇਸਦੇਕੀਨਵਿਚਇਉਕਰਕੇਕਹਦਾਹੈਤਾਇਹਮਾਂਨਖਾਇ
 ਕੁਘੜੀਵੇਚਾਰੁਕਰਦਾਹੈ॥ਪਿਛੋਤੇਫੇਰਕਮਲਹੋਜਦਾਹੈ॥ਫੇਰਾਪਾਣੇਕੀਮਨੁਲਗਾਏ
 ਹੈ॥ਅਤੇਉਸਵਿਚਤਾਰੂਪਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਦਾਹੈ॥ਅਤੇਜਾਉਹੁਵੇਲਬੀਤਜਾਤੀਹੈਤਾਇ
 ਸਦੇਰਿਦੈਵਿਚਚਿਤਾਅੰਤਫੇਰਤੀਹੈ॥ਅਤੇਉਹੁਕੀਨਵਿਚਇਉਕਹਦੀਹੈਤ੍ਰਿਮਾਂਨੁਖ
 ਹੈਤ੍ਰਿਬਾਤ੍ਰਾਪ੍ਰਕਰਮਹੈਤ੍ਰਿਸੁਘੜਹੈ॥ਅਤੇਤੇਰਾਸਰੀਰਪੁਤ੍ਰਾਸਾਥਿਰੁਰਹਣਨਾਲੇਹੇਪੁ
 ਰਖਤ੍ਰਿਮੇਰਾਪਲੇਠੀਦਾਪੁਤ੍ਰਹੈਮੇਤੇਰੀਰਾਖਿਅੰਕਰਣੇਹਾਰੀਹੈ॥ਤ੍ਰਿਇਹੀਸਤਜਾਂਦਤਾਬਿ
 ਇਹਉਸਕਵਾਂਕਸਤਜਾਂਨਤਾਹੈਅਤੇਮੇਰੀਬੰਦਵਿਚਅੰਦਦਾਹੈ॥ਅਤੇਏਗੁਰੂਜੀਮੇਰੇਬੀ
 ਸਪੁਤ੍ਰਤੇਖਰੋਖਦਾਉਹੈ॥ਅਤੇਪਜਨਨਹਾਂਸਿਰੇਮੇਰੀਅੰਦਰਦਣਾਹੈ॥ਅਤੇਹੋਰਤਾਂਅਗੇ
 ਬਹੁਤਉਨਦੀਉਲਦਹੈ॥ਪਰਯਾਹਜੇਮੈਪੁਤ੍ਰਾਮਰੁਨੁਹਾਂਕਹੀਅਚੈਨਿਸੋਜਿਸਕੋਏਕਕਾਂ
 ਸਿਗਭੀਹੋਵੈਤੋਵਯਾਗਤਮੇਬੰਦਹੋਜਦਾਹੈ॥ਫੇਰਾਇਉਨਹੀਛੁਟਤਾਂਬਿਨਤ੍ਰਿਸਾਂਪੁਰਖਜੇ
 ਹਾਂਜੇਤਮਾਕ੍ਰਿਪਾਂਕਰੋਜਿਸੁਮਨੁਖਉਪਰਸੋਛੁਟੈ॥ਪਰਮੇਰੇਜੁਗਾਵਿਚਏਹੁਚੀਜਾਵਪੁਨ
 ਰੀਆਂਕਿਉਜੋਕੁਖਨੀਦਪਿਆਸੁਸੁਸਤੀਬਦਪਾੜਜੁਅਚੀਏਫਹੇਗਲੇ॥ਦੁਸਰੀਪਾਂਪੀ
 ਮਿਥਿਅਚਹੁਣੇਵਾਲੇਚੋਰੀਗੁਰਾਅਰੁਸਿਤਾਂਦੇਭਲਿਆਂਪੁਰਖਾਂਦੇਘਾਰਿਕਰਨੇਵਾਲੇ॥ਕ
 ਮੁਰਰਣੇਹਾਰੇਆਪੁਣੇਗੁਰਕੀਇਸਤ੍ਰੀਆਸਾਥਉਨਦੀਆਂਪੁਤ੍ਰੀਆਂਸਾਥਬ੍ਰਹਮਣਾਂ
 ਦੀਅੰਥੀਨੀਅੰਨਲਕਰਣਗੇਅਤੇਰੂਪੁਕਰਣੇਹਾਰੇਅਣਪੁਛਹੀਮਾਂਨਖਕੋਮਾਂਰਦੇਣਾ

ਰਹਜਾਤੇਪਸੁਆਂਕੋਮਰਣਵਾਲੇ। ਹਿਕਾਰੁਕਰਨੇਵਲੇਰਹਜਾਂਦੀਲੜਈਲੜਨੇਹਰੇ। ਲੇ ੩੦੦
 ਭੀਮੇਸੋਹੋਇਗੋਜੋਦੁਬਦੇਖੁਕੋਗੁਰਦੇਵਕਾਪਾਤਕਰਿਕੋਖੋਸਣੀਅਤੇਪਿਤਕੋਮਰਕਾਰਿਕੋ
 ਖੋਸਣਾਪਨੁਬਹਮਣਾਤੇਅਤੀਤਤੇਆਰੁਮਾਗਤਤੇਅਤੇਗੋਤਾਇਸੜੀਅਨਲਕਾਮਕ
 ਰਨਗੇ। ਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਾਪਿਆਰੀਆਂਦੀ। ਇਸੜੀਬੇਦੀਨਲਕੋਗਕਰਣੇਹਰੇਹੋਵਨਗੇ।
 ਤਬਕਲਜੁਗਕਾਹੀਅਏਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੇਰੇਰਜੁਵਿਚਇਨਦਵਪਾਹੋਵੇਗਾ। ਇਹਕੀਮ
 ਕਰਨੇਵਾਲੇਅਦਮਕਿੰਨੀਬੇਲਵਾਗੁਵਪਨਗੇ। ਇਹਬਾਤਾਵਿਨੋਦਿਨੁਬਹੁਤਵਪਦੀਅ
 ਜਾਨਗੀਆ। ਅਤੇਇਨਬਾਤਤੇਹੁਸੀਆਰੁਕੋਈਨਹੋਸੀ। ਅਤੇਜੇਕੋਈਹੋਸੀਤਿਭੀਉਹ
 ਮੇਰੀਆਚਤੇਖਾਂਲੀਨਜਾਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਭੁਈਕਲਜੁਗਾਤੇਰੀਮੁਹਰ
 ਆਮਦਨੀਤਾਸਾਰੀਆਚੁਗਾਤੇਭਾਰੀਸੀ। ਤੈਂਇਹਕੀਕਲਿਕਲਾਇਲਿਆਂਹਈਸੁ। ਤੈਂਤਾ
 ਇਹਜੇਹੋਪਾਪੀਓਧਾਰਨਾਸੀ। ਇਹਕੀਅਨਰਬੁਹੋਗੀਅੰਜੋਤੈਂਇਕਲਦੋਖਤੇਅਪਣੇ
 ਸਿਰਪਰਚੜ੍ਹਾਇਕੋਤਾਸਾਬੇਕਾਹੀਆਂ। ਅਤੇਅਸਤਕਰਤਾਰਤੇਤੈਂਨੂੰਮੁਕਤਿਕਰਵਣਾਬਾ।
 ਤੈਂਇਹਕੁੜਕਪਾਵਿਦੀਪਾਤਿਤੈਂਕਿਉਚਈ। ਰੁਈਇਹਮੰਖੀਲੀਘਾਤਾਏਗੁਰੂਜੀਫੇਰਿ
 ਕਲਜੁਗਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਪੇਰੀਪਾਇਆਂਗਲਵਿਚਪਲਾਪਾਇਕੋਅਤੇਮੁਹਤੇਕ
 ਹਣਲਗਾਮਿਹਰਵਾਨਮੈਇਸੈਵਸਤੇਤੇਰੇਪਾਂਸੁਆਂਇਆਂਹਾਂਸੋਤੈਂਮੇਰਾਪਸਮਾਨਕਰਣਾ
 ਨਤਰਹੋਰਕੀਨਕਰਣਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਭੁਈਕੀਰਤਕਰਮੀਜਿਤਲਾਚਿ
 ਹੁਸਾਤਾਸਾਪੁਰਹਸੀਤਿਤਨਾਚਿਰੁਤੇਰਾਜੁਗਕੁਲਵਰਤਸੀ। ਅਤੇਫੇਰਉਸਤੇਅਲੋਪ
 ਹੋਏਤੇਪਿਛੋਭੀਅਛੀਹੀਕੋਈਕਾਦੇਨਚਲਸੀ। ਅਤੇਫੇਰਜਿਉਤੈਂਕਹੀਤਿਉਹੀਹੋਣੀਹੈ
 ਕਰਤਾਰਦੀਭੀਆਰੀਆਂਇਉਹੀਹੈ। ਪਰਉਹਜੇਹੜੇਸਿਤਹੈਨਕਰਤਾਰਦੇਪਾਅਰੇਹੋ

ਸਨਗੋਤਿਨਦਾਦਰਸਨੁਕਰਕੈਜੋਪਹਲੇਹੋਇਆਹੋਸੀਸੋਈਫੇਰਤੇਰੀਸਹਾਇਤਾਉਨ
 ਦੇਵਰਸਨੁਤੇਹੋਣੀਹੋ। ਤਬਕਲਜੁਗਨੇਕਾਹੀਅਜੀਮੇਰੀਨਿਸਤੇਰੇਦਰਸਨੁਤੇਅਤੇ
 ਬਚਨਤੇਹੋਣੀਹੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਬਾਦਿਕਾਹੀਆ **ਮਾਗੁਮਹਲਾ ੧**। ਭੁਰਪੈਧਰਤ
 ਅਕਾਸੁਨਿਖਤਾਜਿਸੁਥਿਪਰਾਮਮਰਕਰਾਰਾਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸਿਤਰਭੁਰਪੈਭੁਰਪੈਇਦ
 ਵਿਚਾਰਾ। ਮਨਾਇਕੁਨਿਰਭਉਬਤਸੁਣੀ। ਸੋਸੁਖੀਆਂਸੋਸਦਾਸੁਹੇਲਾਜੋਗੁਰਮਿਲਿ
 ਗਾਇਗੁਣੀ। ਰਗਾਂਉ। ਦੇਹਧਾਰੀਅਰੁਦੇਵਾਭੁਰਪੈਸਿਧਸਾਧਕਭੁਰਮੁਏਮਲਖਚਉਰ
 ਸੀਮਰਮਰਜਨਮੇਫੇਰਫੇਰਜੋਨੀਜੋਹੋ। ਮਨਾਇਕੁਨਿਰਭਉਬਤਸੁਣੀ। ੨। ਰਜਾਸੁਸਾ
 ਤਕਤਾਮਸਭੁਰਪੈਅਤਿਭੁਰਪੈਧਰਮੁਗਾਇ। ਸਗਲਸਮਗੀਭਰੇਬਿਆਪੀਬਿਨੁਭਾਰੀ
 ਕਰਣੈਹਾਰਾ। ਕਹੁਨਨਕਭਗਤਾਕਾਸੀਗੀਭੁਗਤਸੋਹੈਦਰਬਾਰਾ। ਤਾਕਲਜੁਗਉਠਕੈ
 ਗਲਪਲਾਪਾਇਕੈਚਰਨਉਤੇਡਿਗਪਾਇਆ। ਅਤੇਕਹਣਲਗਾਮਿਹਰਵਾਨੁਜੀਉਜਾ
 ਤੇਤਿਓਮੇਰੀਮੁਕਤਿਕਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਕਲਜੁਗਦੀਆਗਲਾਸੁਣਕੈਮਗਨੁਹੋਇਗਏ
 ਤਜੀਲਗਗਈ। ਚਾਰਪਹਰਹੋਇਗਏਤਫੇਰਤਾਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਖੁਲੀਤਫੇਰ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਲਜੁਗਦੀਤਰਫਦੇਖੀਆਂਦੇਖਣੇਨਲਗੁਰੂਜੀਫੇਰਰਸਨਤੇਬਚਨੁ
 ਕਾਹੀਆਂਕਲਜੁਗਾਇਹੁਪਸਰਾਬਡਾਅਖਹੈਜਿਸਦੀਏਹੀਜੇਹੀਅਜਗੈਬਫਿਉਜੁ
 ਹੋਰੁਈਤੇਰੇਤਓੜਕਨੁਇਹੁਵੈਰੀਹੋਸਨਗੋ। ਅਤੇਜੇਤ੍ਰਾਇਨਲਰਲਕੈਕੁਲੇਕੈਮੁਕ
 ਰੈਗਤਾਦਰਗਾਹਸੁਖਾਲਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਜੇਇਨਕੁਲਿਅੰਬਰਮਨੂੰਨਕਰੇਗਤਾਤੇਰੇ
 ਹਸੁਪੈਰਕੀਨਮੁਹਸਭਤੇਰੇਬੈਰੀਹੋਨਗੋ। ਅਤੇਗਲਕੀਜਿਸਭਤੇਰੀਸੁਪਾਹਤੇਰੇਵੈਰਪੋਸੀ
 ਇਨਤੇਰੇਤੇਲੇਖਾਉਸਵੇਲੇਮਗਿਣਪੈਜੇਤੈਏਹੁਕੀਮੁਕਤਿਹੈਸਭਤੇਰੇਵੈਰੀਹੋਇਕਰਿਭਜ ੩੦

ਖੜੋਵਨਗੇ ਜੋਰਿ ਛੁੱਟੇ ਅਪੁਣੀ ਹਥੀ ਕਿਤੀ ਹੋ ਸੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮਾਂ ਵਸੀ। ਤਾਂ ਬਲੁ ਜੁਗ ਵੇਰ ੩੦੧
 ਚਰਨ ਤੇ ਭਿਗਾਇਆ ਅਤੇ ਰਹਿਆ ਮਿਹਰਵ ਨੂ ਇਹੁ ਕੀ ਅੰਕੁਰਨ ਹੋਹੁ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਕਤਿ
 ਕਰ ਕੈ ਕਰਮ ਭੇਸੋ ਪਦ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਅ
 ਪਾਵਿਚਾਰੀਆਂ ਰਖ ਤੇ ਹੋ ਮੈਤ੍ਰ ਹਰੀ ਸਰਣ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਲਈ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਖਕੇ
 ਸਬਾਇ ਰਹਿਆ। **ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧**। ਜੀਨ ਹਥੋਂ ਕਰਤੇ ਭੁਲ ਬੁਰਾ ਕਰਾਇਆ। ਸੋ ਸਚੇ ਨੇ ਕਰ
 ਦੁਕਾਰਿ ਮੰਗਵਾਇਆ। ਜੋ ਅਖੀਨ ਕੁਰੀ ਨਾ ਜਾਇ ਨਾ ਕਰਮੁ ਕਮਾਇਆ। ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਨਿ
 ਰੰਗ ਰੰਦੇ ਦੇਣੇ ਅੰਧੇ। ਹੋਰ ਭੁਲ ਬੁਰਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਰ ਕੀਆ। ਸੋ ਮੈਂ ਖੀਵੇ ਲੋਕ ਦੀਨ ਲਨ ਚ
 ਲੀਆਂ। ਜੋ ਕਰਮ ਧਰਮੁ ਤੈਅ ਪਕਮਾਇਆ। ਸੋ ਅਪਰਗਮੇ ਨੇ ਕਰੀ ਮਕਿ ਦਰਬਾਰ ਮੰਗਾਇਆ। ਪੈਰੀ
 ਚਲੁ ਕਾਰਿ ਜੇ ਤੈ ਪਾਪੁ ਕੀਆਂ ਕਮਾਣਾ। ਸੋ ਉਨ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਹਾਥਿ ਤ੍ਰਿਜਾਇ ਬਿਕਾਇਆ। ਜੇ ਤ੍ਰਿਸ
 ਦਸਾਹਿ ਬੁਕੀ ਕਰਤਾ ਭਿਟਾ। ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਦਰਗਾਹ ਕਦੀਨਾ ਮੰਵਦੀ ਤੈ ਟਿਮਤੈ ਕੀਆਂ ਬਹੁਤ ਭ
 ਦ ਕਪਟ ਹੀ ਕਾਰਾ। ਵਹੁ ਸਚੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਕੋ ਨਹੀ ਪਿਆਰਾ। ਸਚੇ ਕੋ ਯਹ ਬੈਰਾਗੁ ਬਿਬੇਕ ਖੁਸਾ
 ਵੈ। ਸਮਤਾ ਮੁਦਤਾ ਮੈੜੀ ਵਹੁ ਸਚੁ ਕੇ ਚਵਰੁ ਝਲਵੈ। ਪਰ ਕਾਲੁ ਤ੍ਰਿਕੀਆਂ ਕਰੈ ਜੇ ਤੇਰੀ ਮਜਲ
 ਸ ਖੋਟੀ। ਜੋ ਉਠ ਰਾਹ ਪਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਅੰਝੜ ਪਵੈ ਸਮੁਦਨ ਦੀ ਪੁਰ ਤੇਰੀਆ ਪੁਰੀ। ਕਹੁ ਨਾ
 ਨਕ ਸੁਣ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਤ੍ਰਿਸੰਤ ਨ ਕੇਹੁ ਨ ਗਵੈ। ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮੁਛਤ ਹੋਵੈ
 ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਕੋਣ ਹਮਰ ਮੁਬਤਾਵੈ। ਹਮ ਨੈ ਪਕੜੀ ਉਸ ਸਚੁ ਕੀ ਭਿਟਾ। ਵਹੁ ਮਰੈ ਨ ਬਿਨ ਸੈਨਾਂ
 ਉਸ ਕੋ ਤੈ ਟਿਮਰਾਈ ਤ੍ਰਿਕੋਣ ਰਕਾ ਹੁਕਮੁ ਭੀ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਤੈਆਰੀ ਕਾਰੀਆ ਪਸਾਰ
 ਕੁੜਕ ਪਟ ਬਹੁਤ ਸਮਾਇਆ। ਤੈਹੁ ਕਮਾ ਸਿਰਸ ਚੇਕਾ ਦੇ ਲਨ ਵਸਾਇਆ। ਉਸ ਕੋ ਭ
 ਰੁ ਤੇ ਦਿਲ ਮੈ ਨ ਵਸਾਇਆ। ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਕੈ ਦਰਗਾਹ ਅੰਧ ਹੋਵੈ। ਹੁਣ ਹਮਰੀ ਸਰਣ ਬੁਰੇ

ਕਰਮਕਾਰਰੋਵੈ। ਹੋਤੁਹਾਰਤੇਹੋਰਿਦਾ। ਅਤਿਰਿਵਿਚਵਸੀ। ਅਰੁਤੇਹਾਰਿਦਾਬੁਰੀਅੰਬਰ
 ਮਾਮੇਬਹੁਧਸੀ। ਤਿਬੁਰੇਕਰਮਨਤੇਟਾਲਿਓਨਹੀ। ਤੈਸੁਕਚਕਰੀਬੁਰੀਓਕਰਮੋਤੇਨਹੀ
 ਜੋਤੀ। ਅਬਸਿਤਨਕੀਸਿਗਮੇਭਲਾਕਰਮੁਕਮਾਵੈ। ਤਉਨਿਰੰਕਾਰਕੇਸਚਰੀਗਮੇਸਮਾਵੈ। ਜੋ
 ਸਰਦਸਿਤਨਕੀਆਂਤਪਾਪੀਆਵੈ। ਤਉਤੀਕੁੜਕਲੇਵਰਛੋਰਕਰਮੀ। ਅਤਰਸੁਪਵੈ। ਸਿਤ
 ਨਸਾਧਪਚਬਹੁਮੁਕੋਬਹੁਤਪਿਅੰਗੇ। ਨਨਕਤਿਸਕਰਭਿਸਾਨਿਰੰਕਾਰਕੇਰਹਤਅਧਾਰੇ।
 ਭਬਕਲਜੁਗਨੇਫੇਰਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਮਿਹਰਵਨੁਕਈਮੇਰਓਪਾਰੁਕਰੋਗੇ। ਕੋਮੇਵੈਰ
 ਖੋਗੇਮੈਤਤੇਰੇਦਰਕਕੁਕਰਸੁਕਰਹੋ। ਅਰੁਜੇਕਹੋਤਮੈਕੁਝਤਸਝੀਭਿਟਹਜਰੁਕਛੁਕਰ
 ਹਾਤਮੇਰੇਕੁਝਆਂਤਮੇਸਿਤੋਖਮਾਂਵਸੀ। ਨਤਰਮੇਰੇਆਂਤਮੇਸਿਤੋਖਇਉਨਹੀਆਂਉਦ
 ਤਬਹੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਕਲਜੁਗਮਸਾਸੁਖਛਡਕੇਦਖਤਕੜੇਕੀਤੇਹੈਨਾਮਤੇਅ
 ਪੁਣੇਨਲਾਖਿਜਮਤਗਾਰੁਕਈਨਹੀਰਖਿਆ। ਤਾਂਕਲਜੁਗਕਹੀਆਂਜੀਮੈਤਨੈਕਰੁਗੁਲ
 ਮੁਹਾਂਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੀਆਂਸਿਧਾਂਅਰੁਹਿਕਮਤਮੇਰੇਹਵਾਲੇਹੈਨਾ। ਅਰੁਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇ
 ਭੋਗਪਦਮਨੀਆਂਇਸਤੀਆਂਚਿਤਨੀਆਂਯਹਕਹੋਤੈਤੁਰਤਹਾਜਰੁਕਰਗਾ। ਅਤੇਮਿ
 ਹਰਵਨਸਤਿਜੁਗਦਾਅਪੁਰਵਿਚਤੇਤੇਵਿਚਮੇਰੇਮੇਸਾਜੋਰਵਿਚਨਾਅੰਗਾਂ। ਜਿਤਨਮੇ
 ਰੇਵਿਚਜੋਰਹੈਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਂਤੇਤਿਤਨਜੋਰਕਿਸੇਵਿਚਨਹੀ। ਅਤੇਕਾਮਕ੍ਰੋਧਲੋਭਮੋਹਅਹਿ
 ਕਾਰਮੇਰੇਨੈਕਰਹੈ। ਅਨੇਪਹਰਮੇਰੇਅਗੋਖੜੇਰਹਦੇਹੈਨਾ। ਅਤੇਅਗੋਇਨਦੇਦਸਦਸ
 ਪੁਤ੍ਰਹੈਪਜਿਪਜਿਧੀਆਂਹੈਨਾਅਤੇਇਨਦੀਆਂਚਰਚਾਰਇਸਤੀਆਂਹੈਨਾ। ਅਤੇਅਗੋ
 ਇਨਦਾਬਾਧਹੋਇਜਾਦਹੈ। ਜਿਉਇਕੁਜੁਤੇਅਨੇਕਜੁਆਂਪੈਦਹੋਇਆਵਤੀਆਂਹੈਨਾ
 ਤੇਸੈਉਨਦਬੀਜਬਪਦਾਹੈ। ਤਮੇਰੇਅਨੇਕਪਸਾਰਪਸਰਦਹੈ। ਤਉਇਹੁਮੇਰੇਸਿਖਪੁ

ਤੇਹੋਨਸੋਤਹਾਰੇਹੀਹੈ। ਸੋਇਹੁਬਿਪਕਾਰਿਕੈ। ਇਹੁਭੀਮੇਰੇਨਲਰਹੈ। ਅਤੇਮੇਮੁਕਾਤਿਹੋਵੈ। ਇਨਕੇ
 ਤੇਮੇਇਨਕੇਸਾਥਹੀਲੀਨਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਵਹਮੇਰੇਹੀਤੇਹੋਏਹੈਨ। ਅਤੇਮੇਰੇਵੇਖੇਹੀਲੀਨਹੋਵੇ
 ਯਹੀਕਹੈ। ਅਰੁਮੇਤਮਤੇਯਹਦਾਨਮਾਂਗਤਹੈ। ਅਰੁਤਮਭੀਵਹੁਦੇਵੈ। ਅਰੁਮੇਤਤਮਾਰਦਾ
 ਸੁਗੁਲਾਮੁਹਾਂ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਿਲੁਜੁਗਪਰਖੁਸਲੁਹੋਏ। ਅਤੇਭਲੀਤਰਾਬੁਪਬੰਤੀ।
 ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਅੰਝੁਪਾਈ। ਅਤੇਮੇਗੁਰੂਜੀਇਕਤਬਿਤੁਹੋਇਗਏ। ਅੰ
 ਹੇ। ਕਿਸਕਾਰਿਕੈਮੇਤਬਲਜੁਗਦੀ। ਅੰਗਲਾਸੁਣਕੈਬਿਸਮਾਂਦੁਹੋਇਗਹੀ। ਅੰਸੀ। ਤਿਸਤੇ
 ਮੈਫੇਰਬੋਲਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਝੁਈਬਲਾਇਸਦੀਵਰਤਜਾਣਦ
 ਹੋਜੈ। ਇਹੁਕਲੁਜੁਗਕਉਣਹੈ। ਤਾਏਗੁਰੂਮੇਕਹੀ। ਅੰਮਿਹਰਵਨਮੇਤਨਹੀਜਾਣਦਜੇਤਸੀ
 ਜਾਣਦੇਹੋਤਾ। ਰੁਪਕਾਰਿਕੈਕਹੈਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀ। ਅੰਬਲਜੁਗਤ੍ਰਿਲੇਹੀਸਿਤਦੀ
 ਉਲਦਹੋਤੇਰੇਮਾਂਤਪਿਤਾਬਡੇਮਹਾਂਪੁਰਖੁਸੇਪਰਤੈਨੂੰਸੰਗਨੀਚਦਹੋਇ। ਅੰਤਿਸਕਾਰਿਕੈਤ੍ਰਿ
 ਕਲਜੁਗਹੋਗਾਇ। ਅੰਹੈ। ਤਾਵਲਜੁਗਨੇਸੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀ। ਅਗੇਹਾਬਿਜੋੜੇ। ਅਤੇਮੁਹਤੇਕ
 ਹੀ। ਅੰਮਿਹਰਵਨੁਹੁਣਬਾਹਰੀਨਕਰੀ। ਮੇਉਹਾਜਿਉਥੇਤਿਉਹੀਥੇਮੇਰੇਪਿਤਾਮਾਤਾਕੇਗੁਣ
 ਜਾਹਰਕਰੀ। ਅੰਮਿਹਰਮੇਰੇਗੁਣਤੋਤਮਕੋਜਹਰਮਲੁਮਹੋਤੇਹੈ। ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਮੈਨੂੰਫੇਰਕਹੀ। ਅੰਕਿਉਰਾਈਬਾਲਾਹੁਣਰਿਪਰਨੂੰਚਲਦਹੈ। ਤਾਮੇਕਹੀ। ਅੰਗੁਰੂਜੀ। ਅ
 ਜੇਤਾਤਸਾਕਲਜੁਗਨਲਚਰਚਚਰਣੀਹੈ। ਅਤੇਉਸਨੂੰਅਜਾਤਸਾਰਖਸਦਕਰਨਹੈਨ।
 ਤਬਪਾਂਤਸਾਂਹਕਹੀ। ਅੰਰਿਕਸਤੇਯਨਤ੍ਰਿਹਮਾਰੇਸਾਥਮੇਸੀ। ਅੰਰਿਕੀ। ਅੰਬਾਤਕਰਤੀਹੈ
 ਜੇਤੇਰੇਦਿਲੁਮੇਹੈਸੋਬਤਕਰਾ। ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਮੈਨੂੰਕਹੀ। ਅੰਝੁਈਬਲਾਸਤਕੀਤਾ। ਅੰਮਿ
 ਤਕੀ। ਅੰਹੈਨਿ। ਅਤੇਸਤਕੀਤਾਬਿਖਕੀ। ਅੰਹੈਨਿ। ਸੋਜਿਉਦੋੜੀ। ਅੰਸੋਕੀੜੀ। ਅੰਬਿਖਸ

ਥਮੁਹਤਰਕਰਾਮਾਨਕਰਿਉਸਪਾਂਤਸਾਹਕੀਫੋਜਨ੍ਹੀਮੁਹਲਾਇਆਲਾਵਦੇਹੀਸਾਬਸਾਰੀ
 ਹੀਮਰਪਈਆਇਵੈਸਰੋਜੀਮੀਉਪਰਲੇਵਣਲਗਾਗਏ। ਸਭਫੋਜਦੋਘੜੀਵਿਚਮਰਕਰ
 ਜੀਮੀਉਪਰਭਿਗਪਏ। ਸਭਤੇਰਾਖੁਹਣੀਹੀਲਸਕਰਪੜਛਹੋਇਗਾਇਆ। ਤਾਂਇਕੁ
 ਰਾਜਾਹੀਆਂਦਿਨੰਦਰਵੇਗਹੋਰੁਸਭਮਰਖਾਂਥਹੋਏ। ਤਾਂਸਰਦਾਰਕੀੜੀਰੋਬਰੋਪਾਂਤਸਾ
 ਹ। ਤਦਦੁਰੋਗੋਗੀਬਾਨਿਵਜੁਕਿਧਰੇਨ੍ਹੀ। ਤਦਨ੍ਹੀਕਲਜੁਗਾਪੁਰਮੀਤੇਉਤਰਕਾਰੀਸੀ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਰੋਬਰੋਬੈਠਾ। ਬੈਠਕੈਫੇਰਚਰਚਲਗਾਕਰਣਾ। ਅਰੁਮੁਖਤੇਕਲਜੁਗ
 ਕਹਣਲਗਾਜੇਏਗੁਰੂਜੀਹੁਣਮੇਰੀਗਤਕਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਭਾਈਕੀਰਤ
 ਕਰਮੀਤੇਰਾਪਿਉਬਡਾਉਮਦਕਰੋੜੀਆਂਸਰਦਾਰੁਥਾਸਭਕਰੋੜਰਾਜਾਉਸਦੀਤਾਂਬਿਆ
 ਵਿਚਥਾਂ। ਚਰੋਮੁਲਖੁਵਿਲਾਇਤਾਵਿਚਉਸਦਾਹੁਕਮੁਥਾ। ਅਤੇਸਰੋਦੇਸਦੇਸਾਵਿਚਲੋਅਚ
 ਨਣਹੋਗਹੀਆਥਾ। ਅਤੇਨਉਉਸਦਾਭੀਖਮਮਹੀਧਰਰਾਜਾਦਾਨਉਥਾ। ਤਫੇਰਕਲਿ
 ਜੁਗਕਾਹੀਆਂਜੀਏਹੁਤਾਨਿਸਹੋਈਪਰਮੇਰੀਮਤਕਾਨਮੁਕਰੋ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ
 ਆਂਭਾਈਬਾਲਕੀਰਤਕਰਮੀਦੀਆਂਉਦਨੰਉਰਾਣੀਸੁਭਿਆਵੰਤੀਥੀਵਡੀਪ੍ਰਤਿਬਤਾਈ।
 ਅਰੁਬਡੀਸਹਨਸੀਲਈ। ਅਰੁਕਲਜੁਗਾਹੀਪਲੋਰੀਦਾਪੁਝਥਾ। ਇਸਸਾਬਵਡਾਪ੍ਰਮਕਰ
 ਦੀਈ। ਅਤੇਨਉਉਸਦਾਰਾਣੀਸਹੋਦਰੀਥਾ। ਅਤੇਸੁਭਿਆਵੰਤੀਭੀਇਕਨਾਮਥਾਂਦੋਨ
 ਨਾਮਉਸਕੇਥੇ। ਅਤੇਕਲਜੁਗਾਦੀਪ੍ਰਤਿਉਹੁਜੇਹੀਥੀਜੋਕੋਈਰਾਹੀਸਿਧੇਤਰਦਾਸੀਉ
 ਸਨ੍ਹੀਔਝੜਪਾਂਦੇਣਾ। ਅਤੇਮੇਵੈਨਿਕੀਮੀਲੜਈਲੜਪਾਂਤਾਸਭਸਨ੍ਹੀਕੁਟਮਾਰਕਰਨੀ।
 ਇਕਸਰਦਾਰਕਾਬੈਟਦੂਸਰਾਕੁਬਤਾਇਸਾਵਿਚਬਡੀਸੀਸਉਹਾਂਥੀਦਾਜੋਗਇਸਾਵਿਚਥਾ
 ਬਡਤੇਜਾਨਿਧਜਵਾਨੁਸੁਰਾਪੁਰਾਪ੍ਰਚਰਮੀਸੁਦਥਾ। ਅਤੇਫੇਰਇਹੁਸਿਕਾਰਾਇਕਾਇਨਾਅ

ਪਏ ਅਸਥਾਨ ਲਲਾਸਿਕਾਰ ਖੇਡ ਵਡ ਵਿਚ ਆਇਆਂ ਭ੍ਰਿਹਾਦੇ ਕਲਜੁਗ ਤੇ ਰਾਪਤ ਭ੍ਰਿ
 ਸਿਕਾਰ ਖੇਡ ਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਤਿਤ ਤਾਇ ਇਆਂ ਭਾਈ। ਫੇਰ ਤਿਤੁ ਉਸ ਬਨ ਬਿਚਰੋ ਜੁਲਗਾ ਸਿ
 ਕਾਰ ਖੇਲਣਾ ਰੋਜੁ ਤਿਉ ਬੋਹੀ ਜਾਂਇ ਅੰਧਰੇ। ਫੇਰ ਮਗੋ ਮਗੋ ਰੇਵ ਭਿਓਗ ਹਬਰ ਬਨ ਵਿ
 ਚਤੀ ਵਿਚਰੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲੇ ਫੇਰ ਅਪਣੀ ਫਉਜ ਕੋ ਸਿਗਲੈ ਕਰਾ ਅਪਣੈ ਭੇਰੇ। ਅਵਕੋਰ ਤਕੋ
 ਬਿਸਾ ਮੁਕਰੈ ਅਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਸਾਂ ਬਾਤ ਬਤੇਰੇ ਪਾਇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਈ। ਤਬ ਤਿਉ ਕਦੇ
 ਨੁਬਤਾ ਮਤ ਵਾਰ ਹੋਰ ਹਾਈ ਮਦਕਾਰਿ ਕੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮਹਾਯ ਹਬਤਾ। ਅਈ ਜੋਯਾ ਹੀ ਮੋਗ ਹ
 ਬਰ ਬਨ ਮੇਹੀ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲੀ। ਮੇਤ ਬਤੈ ਨੇ ਸਪਹ ਕੋਤਿ ਮਾਰ ਕੀਆ। ਅਰੁ ਅਪਭੀਤਿ ਖੁਸੀ
 ਮੈ ਸਿਕਾਰ ਨੁ ਚਾੜੀਆਂ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਮਾਂਹੀ। ਅਈ ਹੋਈ ਬੀਸੋ ਤਿਉ ਸਗਾ ਹਬਰ ਬਨ
 ਵਿਖੇ ਤੈਂਤ ਪਖਾਨਾ ਖਲਾ ਸੁਕੀਆਂ। ਤਬ ਜਿਤ ਨੇ ਕੁਪਖੀ ਬੋਸੋ ਬਡੇ ਖਲਾ ਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ। ਵਿ
 ਚਦੇ ਵਤੀ ਅਦੇਤ ਪਦੇ ਮਕਾਨੁ ਬੇਬਡੇ ਬਣੇ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਉਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਪਸੀਆਂ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਬੀਲੇ
 ਸਿਤਾਨ ਉਹ ਹੀ ਰਹਤੇ ਬੋ। ਜਬ ਬਨ ਵਿਚ ਸੋਹੁ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਰੋਕੁਟੀਆਂ ਤੇ ਨਿਕਲ ਕਾਰੇ
 ਹੋ ਕਲਜੁਗ ਤੈਂਤ ਨੁਬਤ ਰਾਜ ਦੇ ਖਕੈ। ਅਸੀਰੁ ਬਚਨੁ ਕਰਦੇ ਕੁਏ ਸਰਬ ਬਾਧਵ ਸਮੇਤ। ਤਬ ਤੇਉ
 ਸਦਾ ਅਥਿਤਾ ਵਕੈ ਅੰਦਰ ਭੀਨ ਕੀਨਾ। ਅਤੇ ਉਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਕੀਨੀਆਂ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਬੀ
 ਬਰ ਸਚੋ ਦਾ ਪਦਰ ਬੀ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਬੀ ਜੋ ਸੇ ਬਿਸਨੁ ਕੀਲਛੁ ਮੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋਤੈ ਸੀ। ਬੀ
 ਤਬ ਵਹੁਤੇਰੀ ਨਜਰ ਮਾਹਿ ਪੜੀ ਸੋ ਤਿਉ ਦੇਖਦਾ ਹੀ ਬਵਰ ਹੋਇ ਗਇਆਂ। ਤੇਰਾ ਵਿਨਥਾ ਖੜੀ
 ਮੁਹਰੀ ਮਲੁ ਸੋਭਿਤੈ ਨੂੰ ਮਤ ਵੇਰਹੀਆਂ। ਜੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਹੁ ਤਪਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੀਨੀਆਂ ਹੋ
 ਨੀ ਇਨ ਪੁਰਤੇ ਰਾਪਤ ਭੀਦ ਇਆਂ ਪਲਤ ਹੋਤਾ ਬਾ। ਤਿਉਨ ਸੋ ਮਤ ਕਹਾ। ਪਰ ਤੈਨੇ ਮੰਨੀ
 ਨਹੀ। ਤੈਂ ਅਪੋ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ ਪਕੜ ਲਈ ਪਕੜਿ ਕਾਹਿਦੇ ਕਾਮਦੇ ਮੇਲੈ ਬਾੜੀਆਂ। ਤਾਤੇ

ਉਸਨਲਕਮਦਾਂਬਿਉਹਾਰਕੀਤਾਂਅਰੁਪਹਰਾਪਛੈਤ੍ਰਿਬਹਰਮਾਂਇਅਾਂਪਰਕੀਨੀਅਾਂਬਰੀ
 ਸੁਖਮਬੀਤਬਤੇਰੇਮਦਿਰਤੋਨਿਕਲਮਾਂਇਤੇਪਛੈਭੁਈਵਹਤਪਸੀਗਿਰਹੋਸੁਣਕੈਮਹਲਕੇ
 ਅੰਦਰਿਗਏ।ਜਾਦੇਖਨਤੋਕੀਨੀਅਾਂਕੋਬਡਾਦਖਕਸਦਹੋਤਾਇਹੁਹਰਹਰਕਰਕੈਉਸਮਦਿਰ
 ਮੈਬੈਠਗਏ।ਅਰੁਤ੍ਰਿਚਫ਼ਿਕਰਿਚਲਾਮਾਂਇਅਾਂਪਛੈਉਹਚਾਰਘੜੀਤੇਰੇਗਏਤੇਮਰਗ
 ਈਕਿਉਅਜੇਚੜਦਾਬਲਪਣਸਾਨਲੇਕਾਮੁਨੁਜਾਣਦੀਨਾਸੀ।ਅਰੁਬਨਫਲੋਹਾਰਤੇਉਸ
 ਦਾਸਰੀਰੁਪੇਦਹੋਇਅਾਂਸੀਕਛਘੀਕਾਅਰੁਮਸਕਨਥਾਘਾਂਸਫਲਤਰਕਾਰੀਕਹੀਥਾਂ
 ਨਾ।ਤਿਸਪਿਛੈਦੋਘੜੀਰਿਖਉਸਕਾਅੱਖਦਕਰਨਲਗੇਫੇਰਾਰਿਦੋਬੀਚਾਰੀਅਾਂਜੋਇਹੁਤ੍ਰਿ
 ਕੀਨੀਅਾਂਚੋਇਸਕਹਮਾਰੀਅਾਂਅੱਖਦਕਰੈ।ਜੋਈਸਰਭਾਂਣੀਸੋਹਮਾਰੈਕਬੁਲਹੋ।ਤਿਤਨੇਚ
 ਰਾਨੁਉਹਕੀਨੀਅਾਂਮਿਰਤਹੋਇਗਈਰਿਖੈਨੇਚਕਕਾਰਿਲਿਅਏਕੁਟੀਅਾਂਮੈ।ਸਿਸਕਚਣਾ
 ਕੀਅਾਂਘੜੀਚਾਰੀਫੇਰਵਹਾਰਿਖਚਾਰਦਿਨਤਕਰਹੇਮਸੋਸਮੈਹੋਇਰਹੇ।ਉਹਅਪੁਣੀਕ
 ਟੀਅਾਂਮੈਰਹਣਲਗੇਪਰਉਹਪਜਾਦਿਨਕਬਵਚਤਾਂਗੀਅਾਂਲੁਚਲਚਕਰਦੇਰਹੇ।ਪਰਬਰ
 ਤਹੀਰਖਿਅਾਂਪਰਉਹਦਿਲਾਵਿਚਬਿਚਾਰਕੈਬਚਰਹੈ।ਅਤੇਉਸਕੀਨੀਅਾਂਦਾਂਸਿਸਕਾ
 ਰਨੁਕੀਤਾਅਤੇਕਰਮਾਰੀਅਾਂਉਸਕੀਕੀਨੀ।ਅਤੇਇਹਅਪਣੇਮਦਿਰਿਮਹਿਅਾਂਇਅਾਂ
 ਅਤੇਤ੍ਰਿਰਾਜਾਵਿਚਵਰਤਣੇਲਗੇ।ਅਤੇਤਿਨਰੋਜੁਭੁਖੇਰਹੈ।ਅਤੇਤ੍ਰਿਅਵਕਾਰੀਮਦਿਰ
 ਮੈਹੋਕੀਰਤਕਰਮੀਤੈਅਾਂਵਕਰਮਸਾਮੁਕੀਆ।ਅਰੁਫੇਰਸਰਦਕਲੁਕੇਹੋਤੇਤੇਉਠਿਅੰ
 ਉਠਿਕਾਰਿਫੇਰਤ੍ਰਿਮਦਮੈਪਰਚਗਇਆ।ਅਰੁਕਿਤਨੇਹੀਜਨਾਵਰਬਕਰੇਤੈਨੇਮੁਰਦਨ
 ਕਰਵਾਂਇਕੋਕਬਾਬਕੋਖਾਣਲਗਾਖਾਤਾਖਾਤਫੇਰਮਸਤਹੋਇਗਇਆ।ਹੇਕਲਜੁਗਾਫੇ
 ਰਤ੍ਰਿਅਾਂਵਕੈਅਾਂਪਣੇਘਾਰਿਰਹਣੇਲਗਾ।ਪਰਕ੍ਰੋਧਕਰਕੈਅਰੁਕਾਮੁਕਰਕੈਲੋਭਕਾਰਿਕੈ

ਮੋਹਕਾਰੀਕੋਹੀਕਾਰਕਰਕੋਸਰੀਰਤੇਰਵਡਾਂਇਨੋਕਰਕੋਵੀਅਕੁਲਹੋਇਗਾਇਆਤੁਝੈ
 ਸਭਕਛੁਕੁਲਗਾਇਆਪਰਸਾਰੀਹਕੀਕਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਸਿਤਸਰਾਪੁਜਾਦਾਨਹੀਰਿਦੇਅ
 ਵਰਿਲੇਕਰਕੋਸਿਤਧਿਆਨਕਰਦੇਹੈਬਾਹਰੋਲਕਿਗਝੀਨਹੀਕਰਦੇ। ਅਤੇਜੇਚਹਨ
 ਸੋਕਰਨਪਰਨਾਇਹੁਸਿਤਦੀਤਦਬੀਰਹੈਜੋਕੋਈਕਰੋੜਗੁਨਪੁਕਰੋਪਰਭਿਸਨੂੰਮੁਹੋਬੁਰਾ
 ਨਹੀਅਖਦੇ। ਅਗੁਅਤਿਰਤੇਹਿਸਾਬੁਲੇਦੇਹੈਨ। ਉਹੁਪਤੁਪੁਤਾਇਕੋ। ਕਿਉਕੋਹੈਨਹੀਜੇ
 ਮੇਨੂੰਅਮਕੇਸਿਤਦਾਸਰਾਪੁਲਗਾਇਹੁਗਲੁਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਾਂਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਫੇਰ
 ਕਾਲਿਜੁਗਨੁਕਹਿਅੰਭੁਈਇਹੁਲੇਖਾਸਿਤਾਦੀਜੁਬਨੁਖੀਚੋਹਜੁਗਦਾਹੁੰਦੇਹੈ। ਪਰਭੁਈ
 ਸਿਤਸੇਈਜੇਪੜਦੇਪੋਸਹੈਨ। ਅਤਿਠਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਬਕਲਜੁਗਫੇਰਹਥਿਜੇਜੇਜੇਮਿਹਰ
 ਵਨੁਮੇਰੀਫੇਰਅਗਲੀਵਾਰਤਾਜਿਉਕੀਤਿਉਕੋਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਕਲਜੁਗ
 ਫੇਰੇਤੇਰੇਵਿਚਪਜਿਖਵੀਸਾਅੰਏਗੇ। ਤਿਨਦੀਅੰਦਸਇਸਤੀਅਨੈਅੰਏਡੇਰਕੀਤ
 ਸਰੋਪਦਿਗਹੋਏ। ਫੇਰਤਿਨਰੀਨਤੇਬੀਸਪੁੜਹੋਏਸਰਪੈਤੀਸਹੋਏ। ਅਗੇਫੇਰਭਿਨਦੇਅ
 ਗੋਪੁੜਪੈਤੀਸਹੋਏਸਰੋਸੜਹੋਏਪਜਦੀਅਉਲਦਸਰਪਇੜਹੋਏ। ਇਨਖਵੀਸਨੈਦੂ
 ਤੈਇਨਖੀਕੀਤੇ। ਨਤੇਪੜੇਪੜੇਸਰੁਇਕੁਸੋਚਲੀਹੋਏ। ਇਨਪਜਾਸਮੇਤਇਕਸਭਿਪੈ
 ਤਾਲੀਹੋਏ। ਇਸਿਤਰਹਿਖੇਲੁਹੈ। ਤਬਤੇਰੇਗੜਨੂੰਘੋਰਿਆਮੇਸਾਘੋਰਿਆਜੇਯੇਰਕੀ
 ਤਾਭਿਨਦੀਮਹਜੀਤਿਵਰਤਲਗਾ। ਤ੍ਰਿਜਾਣੈਮੇਰੇਦਰਦੀਹੈਨਪਰਤ੍ਰਿਅਗੋਕੀਅਹਾਜੇਇ
 ਨਦੀਤਾਬਿਆਹੋਕੈਤੈਕਰਮੁਕੀਤੇ। ਪਰਮੇਉਹੈਇਕੁਕੀਮੁਤ੍ਰਿਕੁਲਕਰਦਾਸੇਜੋਕੋਈਤੇਰੇ
 ਅਵਦਾਸਾਤਿਸਦੀਤ੍ਰਿਮੁਰਾਦਹਾਸਲੁਕਰਦਾਸੇ। ਅਤੇਸਰੁਜੀਅਜੇਤਕੀਰਖਿਆਬਰਦੇ
 ਸੇ। ਇਕੁਇਹੁਗਲਕੀਤੇਰੇਵਿਚਸੀ। ਕਿਤਨਕਾਚੇਹੁੰਦੇਤੇਤਤੇਰਾਸਰੀਰਖਿਪੁਹੋਇਆ

ਅਤੇ ਸਾਸਤਰੀ ਰਨੇ ਕੀ ਕਹੀ ਅਹੀ ਅਰੁ ਕਰਤ ਰਦ ਬਹਿ ਕਮੁਹੈ ਜੋ ਪਹਲੇ ਨਾ ਬਿਰਾਗੁ ਮਾਂਨੁ
 ਖਨੁ ਅਵੈ ਤਾ ਪਜਿਹਾ ਬਰਸਾ ਤੇ ਉਪਰਿ ਤਹਿ ਦਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਤੋਨੂੰ ਬੇਰਾਗੁ ਉਪਾਜਿ ਅੰਏ
 ਕੁ ਅਤੀਤ ਤੋਨੂੰ ਮਿਲਿ ਅਪਰੁਈ ਸਰਮਗਾਂ ਦੇ ਵਕਾਉ ਪਾਸ ਕੀ ਮਿਲਿ ਅੰਏ ॥ ਤਬ ਤੋ ਉਸ ਤੇ ਉ
 ਸਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਗ੍ਰਹਣ ਕੀ ਅੰਏ ॥ ਪਰਾਗੀ ਅਗ੍ਰਹਣ ਕੀ ਅਜੇ ਫਲ ਨੇ ਮਤਿ ਕੀਏ ਤੇ ਤੇਰੇ ਇਉ
 ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਅਮਕੇ ਜਗ ਕੀਏ ਤੇ ਇਹੁ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਕਰਮ ਆਇ ਨਾ ਦਨਾ
 ਪੁਨਿ ਜਗ ਤੇ ਮਨੁ ਖਹਿੰਦਾ ਹੋ ॥ ਜਾਹੁੰਦਾ ਹੋ ਵਜੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਪਾਤਿਸ ਪੁਹੰਦਾ ਹੋ ॥ ਕਿਸ ਕਰਿ ਕੋ
 ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਇਹੁ ਮਾਂਨੁ ਪਹਲੇ ਹੀ ਰਿਦੈ ਵਿਚ ਪਲੈ ਦਹੈ ॥ ਜੋ ਮੇ ਬਡਾ ਜਗੁ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਜਾਵਡਾ
 ਦਾਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਭਾਈ ਮੇਨੂੰ ਦੇਹੋ ਪਦਾਰਥੁ ਸੁਹਾਸ ਲਓ ਵੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤ ਰਉ ਸਨੂੰ ਫਲੁ ਭੋ
 ਦੇ ਦਹੈ ॥ ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ ਫਰਕੁ ਨਹੀ ॥ ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਕਰਮ ਆਇ ਨਾ ਰਿਖ ਦੀ ਕੀਨੀ ਅੰਏ
 ਰਨੇ ਦਾ ਹੋਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਦਾ ਸਦਕਾ ਇਤ ਜਨ ਮੁਕਲ ਜੁਗ ਦੇ ਤੇ ॥ ਅੰਏ ਅਸਰੁ ਨ ਜੁਗਾ
 ਵਿਚ ਤੋਨੂੰ ਪਾਪੀ ਸਦ ਦੇਹੈ ॥ ਪਰਾ ਅਤਿ ਸਮੇ ਵਿਰਾਗੁ ਕਰਤ ਤੇ ਅਰੁ ਪੁਨਿ ਦਾਨੁ ਕਰ ਕੇ ਤੋਨੂੰ
 ਜਾ ਜੁਗਾ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਇਕ ਸਥਿਤ ਲੀਤੇ ਰੇ ਸੁਪਾਹੀ ਹੋ ਨ ਸੁਰਮੇ ਉਹ ਪਹ
 ਲੇ ਹੀ ਤੇ ਰੇ ਨ ਕਰ ਥੇ ਉਨਾ ਹੁਣਿ ਅਪਣਾ ਪਸਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਚੈ ਵੀ ਫੋਜ ਹੋਈ ॥ ਭਾਈ ਬਰਾਕ
 ਰੈਤਾ ਬਾਰਿ ਅਈ ਫੋਜ ਹੋਇ ਕੇ ਦੁਖਾਇ ਦੀ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਾਬੁਲਾ ਕਰਮੁ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤਾ
 ਭਲਿ ਅਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਰਤੇ ਹੋ ਨਿਸੇ ਇਨ ਗਲਾਨੂੰ ਲਿਖ
 ਵਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਉਨੂੰ ਦੋਨੋ ਪਲੇ ਇਕੁ ਜੋ ਹੋਹੁੰਦੇ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਅਸਾਡ ਕਰਤ ਰਕਰਤ
 ਰਹੈ ਸਨੂੰ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਅਸੀਰਮ ਦੇ ਅੰਏ ॥ ਤਬ ਕਲੁ ਜੁਗ ਕੀਰਤ ਕਰਮ ਨਿਹਾ ਬਿਜੇ ਝੇ ਮੇਰੀ
 ਭੇਟ ਕ ਬੁਲ ਕਰੈ ਤਾ ਮੇਰਾ ਜੀ ਹੋਵਗਾ ॥ ਨਤ ਰਤ ਸੀ ਜਾਣੇ ਮੇਰਾ ਕੀ ਅੰਏ ਜਰਹੈ ॥ ਜੇਤੁ ਮਾਂ

ਰਿਦੈ ਅਵੈ ਸੋਈ ਕਰੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਅੰਕੀਰਤ ਕਰ ਮੀਤਿ ਰੀਕੀ ਅੰਭੇਦ ੩੫
 ਦੇਣਦੀ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਰਾਈ ਕਲ ਜੁਗ ਤੇਰਾ ਮਿਲਣ ਹੀ ਸਾਂ ਨੁਭੇਦ ਹੈ। ਤਬ ਕਲ ਜੁਗ ਕਾਹਿ ਅ
 ਜੀਗਾ ਮੇਰੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਤ ਕਰੋ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਰਿਟ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੁਸਤਾ ਅੰ
 ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਕੁਰੁ ਰਾਈ ਤੇਰੀ ਅੰਕੇ ਹੀ ਅੰਧਾ ਸਿਧਤ ਹੀ ਸਾਨੁ ਸੁਣਾਉ।
 ਤਬ ਕਲ ਜੁਗ ਕਾਹਿ ਅੰਜੀ ਮੋਤੀ ਅੰਦੇ ਮਦਿ ਰਉ ਸਰਦੇ ਨਹਾ। ਰਤ ਨ ਜੜਾਉ ਕਰ ਦੇ ਨਹਾ
 ਕਸਤੂਰ ਕੀ ਗੁ ਅਗਰ ਚੰਦ ਨੁ ਅਤ ਰਲੇ ਪਨੁ ਕਰ ਦੇ ਨਹਾ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਤਮ
 ਸੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਾਰਿ ਦੇਖ ਵੇਨਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ। **ਸੀਰ ਗੁ ਮਹਲਾ ੧**
 ਮੋਤੀ ਤਮਦਿ ਰਉ ਸਗਹਿਰਤ ਨੀਤ ਹੋਇ ਜੜਾਉ। ਕਸਤੂਰ ਕੀ ਗੁ ਅਗਰ ਚੰਦ ਨਲੀਪ ਅੰਵੇ
 ਚਾਉ। ਅਤ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੋਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਅਵੈ ਨਉ। ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲ ਬਲ ਜਾਉ।
 ਮੈ ਅੰਪੁਣਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਛ ਦੇਖਿ ਆ ਅਵਰ ਨਹੀ ਥਾਉ। ਤਢੇਰ ਕਲ ਜੁਗ ਹਥ ਜੋੜੇ ਇਹੁ ਨਹੀ ਕਬੂ
 ਲ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਹੀ ਰੀ ਅੰਦੀ ਧਰਤੀ ਕਰਾਸੋ। ਅਤੇ ਪਲਾਘ ਨੁਲਾਲਾ ਦੀ ਜੜਤੀ ਕਰ ਨਹਾ। ਅ
 ਤੇ ਮਿਹਰਵ ਨੁ ਉਸ ਪਲਾਘ ਦੇ ਉਪਰਤ ਸਨੁ ਬੈਠ ਲਵਹਾ। ਪ੍ਰਥਮ ਕਿਸੇ ਸੁਖੁ ਭੋਗ ਕਰੀਏ ਜੀ।
 ਮੋਹਣੀ ਅੰਧੇ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅੰਲੀ ਅੰਉ ਨਹਾ ਜੋਲਖ ਚੰਦ ਮਾਂਦੀ ਜੋਤਿ ਇਕ ਸਦੇ ਮੁਖ ਦੀ ਮੋ
 ਸੀ। ਅਮਨੇ ਕਮੋਹਣੀ ਅੰਤੁ ਸਾਂਝੇ ਅਗੇ ਅੰਤੁ ਖੜੀ ਅੰਕਰਦਹਾ। ਜੋ ਨਿਰਤ ਤਮਾਰੇ ਸਨ ਮੁਖ
 ਕਰਣ ਇਹੁ ਬਣਾਉ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਰੁ ਪੌੜੀ ਅੰਖੀ ਧਰਤੀ ਤਹੀਰੇ ਲਲ ਜੜਤੀ ਪ
 ਲਾਘ ਲਲ ਜੜਾਉ। ਮੋਹਣੀ ਮੁਖ ਮਣੀ ਸੋਹੈ ਕਰੋ ਰੋਗ ਪਸਾਉ। ਅਤਿ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀ ਸਰੋਤੇਰਾ ਚਿ
 ਤ ਨ ਅਵੈ ਨਉ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲ ਜੁਗ ਅਸ ਚੋਲ ਬੈਠ ਰਹਿ
 ਅੰਜਾਦ ਪਹਰ ਹੋਏ ਚੁਪ ਕੀਤੀ ਅਨੁਤ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਵਿਚ ਆਏ। ਤਢੇਰ ਕ

ਲਗਨੇਹਥਿਜੇਮਥਦੇਕਿਆਮਤੇਮੇਰੀਮਥਦੇਕਿਆਤਾਗੁਰਨਨਕਜੀਸਾਂਨੂੰ
ਕਹੀਆਂਸਤਕਰਤਰਸਤਿਕਰਤਗਤਕਲਜੁਗਨੇਹਥਿਜੇਜਿਕੋਕਹੀਆਂਮਿਹਰਵਾਨੇ
ਉਹਨਾਹੀਕਬੁਲਕਰਦੇਤਾਂਮੇਰੀਆਮਨੇਕਸਿਧੀਹੈਨਿਸੋਪਰਸਿਰੇਅਠਤਰਦੀਆਸਿ
ਧੀਅਚੀਨਿਮਿਹਰਵਾਨੁਓਨਤੇਤੇਰਾਬੋਲੁਪੂਰਹੋਵੈਜੋਬਛੇਸੋਤਤਕਾਲਹੋਵੈਜੋਰਿਦੇਧਾਂ
ਰੋਸੋਈਹੋਵੈਜਿਤਵਲਾਦਿਸਟਿਕਰੇਸੁਕੇਤੇਹਰਿਅਚੀਐਗੁਪਤਚਲੈਕੋਈਦੇਖੇਨਹੀ
ਜਹਾਜਾਣਹੋਵੈਤਹਾਜਵੈਕੋਈਦੇਖੇਨਹੀਲੋਕਬਹੁਤੇਰੇਮਗਰਲਗੋਫਿਰਨਗੇਤਬ
ਗੁਰਨਨਕਜੀਹੋਰੁਪੋੜੀਕਹੀਆਸਿਧੀਹੋਵਾਸਿਧਲਈਰਿਧਾਅਖਾਅੰਓਗੁਪਤਪ੍ਰਗਟਿ
ਹੋਈਬੇਸਾਲੋਕਰਾਖੇਭਾਂਓਮਤਦੇਖੁਲਵੀਸਰੇਤੇਰਾਚਿਤਨਅੰਵੇਨਓਤਾਤਫੇਰਕਲ
ਜੁਗਨੇਕਹੀਆਸਰੇਜਗਤਦਾਸੁਲਤਾਨਹੋਓਜਿਥੋਤਕਮੇਰੀਸਰਦਾਰੀਹੋਤੀਸਰਦਾਰੀ
ਹੋਹੁਲਸਕਰੁਬਤਕਹਾਅਰੁਅੰਪੁਤਖਤਬੈਠਰਾਜਕਰੁਹਕਮੁਹਾਸੁਲੁਕਰੁਤੇਨੂੰਹੀਜਗ
ਤਪਰਮੇਸਰਸੁਲਤਾਨਕਾਰੀਆਖੀਤਫੇਰਗੁਰਨਨਕਜੀਪੋੜੀਆਖੀਸੁਲਤਾਨੁਹੋ
ਵਾਂਮੇਲਲਸਕਰਤਖਤਰਾਖਾਓਹੁਕਮੁਹਾਸਲਕਰੀਬੈਠਨਨਕਸਭੁਵਓਮਤਿਦੇ
ਖਬੁਲਵੀਸਰੇਤੇਰਾਚਿਤਨਅੰਵੇਨਓਤਾਗੁਰਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਭਾਈਕਲਜੁਗਾਅ
ਸਾਨੂੰਅਗੋਵਰਨਦੇਹਾਅਸਾਂਅਗਲੀਵਿਲਾਇਤਦੇਖਣੀਹੈਸਿਤਾਸਾਧਾਦਰਸਨੁਦੇਖੀ
ਮੇਰੀਤਾਕਲਜੁਗਾਥਜੇਕਹੀਆਂਗਰੀਬਨਿਵਾਜੁਅਜੇਹੇਸਾਧਕੋਨਹੈਨਾਜਿਨਨੂੰ
ਤੀਮਿਲਨਚਲਿਅੰਧੈਸੋਦਸਤਾਜੀਮੇਤਾਂਕਿਸੇਦੀਸਾਧੀਮੁਰੀਦੀਗਹਣਨਹੀਦਿਤੀਤੁ
ਕੀਸਨੂੰਮਿਲਣਚਲਿਅੰਧੈਤਬਗੁਰਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਕਲਜੁਗਾਏਹੁਤਾਂਗਲਬਡੀ
ਭਾਰੀਹੈਅੰਧੀਏਹੋਸਾਨੂੰਭੇਦਦੇਦਾਸੇਏਹੁਭੇਦਅਸਾਕੀਕਰਣੀਹੈਜੇਦੇਨਹੈਤਾਏਕਭੇਦ

ਸਨੁਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਕਲਜੁਗਾਹਿ ਬਿਜੇਝੇਝੇ ਮੇਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਖੈ ਸੋ ਮੇਅੰਤਿ ਜੁਗੁ ਕਰਾ ॥ ੩੬ ॥
 ਗਜੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ਏਹੁ ਸਨੁ ਭੇਦ ਦੇਨਾ ਹੋਏ ਹੁਜੇ ਜਿਥੇ ਕਥਾ ਬੀਰਤਨ
 ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਤੈਚਰਨ ਨਹੀਰਖਣਾ ਅਪਣੇ ਸਾਏ ਦਾ ਪ੍ਰਗ
 ਸੁਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਉਥੇ ਤੈ ਪੈਰ ਨਹੀ ਧਰਨਾ। ਤਬ ਕਲਜੁਗਾਹੀ ਅੰਮ੍ਹਾ ਹਰਵਾਨੁ ਏਹੁ ਗਲੁ
 ਤਤੁ ਸਨੁ ਮਲੁ ਮਹੀ ਹੋ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪੈਯੋ ਅਧੇ ਬੇਦਾ ਪਾਠੀ ਨਰਕ ਕੋ ਅਪਕਾ
 ਰੀ ਜੀਉ ਹੋਤੁ ਸੀਤਾ ਅਧਾ ਮੇਰਾ ਰਾਜੁ ਲੀਤਾ ਹੋਸੁ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ਕੀਰ
 ਤ ਕਰਮੀ ਗਲਤਾਈ ਵੇਹੀ ਜਿਉ ਤੈ ਕਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੈ ਭੇਟ ਜੋ ਅਸਨੁ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਦੇਵੀ ਹੀਤਾ ਏ
 ਹੁ ਭੇਟ ਦੇਹੀ। ਨਤ ਹੋਰੁ ਤਾ ਸਭੇ ਕਿਤੇ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਏਹੁ ਵਸਤੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਅੰਧੀ ਹੈ ਨਿ। ਤਬ
 ਕਲਜੁਗਾਨੇ ਕਾਹੀ ਅੰਜੀ ਏਹੁ ਤਾ ਮੇਨੁ ਬਠੀ ਹੋਰਾ ਨਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਕੀ ਅੰਕਰਾ ਅਹਰ
 ਵਾਨੁ ਤਮਜਾਣੇ ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਮੇਨੁ ਕਿਸ ਵਜਾਹੁ ਕਮੁ ਹੋਇ ਅੰਧੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਕ
 ਲਜੁਗਾ ਜੇ ਦੇਨਾ ਹੋਤਾ ਏਹੁ ਭੇਟ ਦੇਹਾ। ਨਤ ਹਸਨੁ ਖੁਸੀ ਕਰਾ ਅਸੀ ਦੁਰ ਦੇਹਾ ਤ੍ਰਿਜਾਣ ਜਾ
 ਖੁਦ ਕਰਤਾਰ ਜਾਣੀ। ਤੇਰਾ ਨਿਅੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਹੋ ਅਸਾਥੇ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਕ
 ਲਜੁਗਾਨੇ ਹਬਿਜੇਝੇਝੇ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਗੁਲਾ ਮੁਦੀ ਕੀ ਅੰਮ੍ਹਾ ਜਲੁ ਹੋ ਜੋ ਅਗੇ ਤੁਸਾ ਭੇਗਲੁ ਕ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਅਧੇ ਨਰਕ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ ਅਏ ਹੋਤਾ ਤੁਸੀ ਜਾਣੋ ਮੇਨੁ ਕੀ ਅੰਮ੍ਹਾ ਖਦੇ ਹੋ। ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮਰਜੀ ਏਵੇਹੀ। ਤਾਂ ਕਲਜੁਗਾਹੀ ਅੰਜੀ ਹੋ
 ਰ ਕਰਤਾਰ ਕਉਣ ਹੋ ਮੇਨੁ ਕੀ ਉਭਲ ਵਏਹੀ। ਏਸਨੁ ਤਬੀ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦਿਹੀ ਏਹੁ ਸਰੀਰ
 ਹੋ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹਾਲੀ ਕੀ ਤੀਚਾ ਹੀ ਦਿਹੀ। ਕੀਉ ਸਰੀਰ ਨਉ ਤੋਰ ਕੀ ਵਿਚ
 ਹਰਾ ਮਜਾ ਦੇਦਾ ਹੋ। ਏਸਤੇ ਏਸਨੁ ਹਾਲੀ ਦੇਣੀ ਜਗਹੀ ਜੋ ਤੁਸਾ ਭੀਤਾ ਬਿਅੰਨ ਚ

ਲੇਤਾ ਇਹੁ ਕਉ ਦਿਖੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ। ਅੰਭਾਈ ਕੀ ਰਤ ਕਰਮੀ ਕਲਜੁ ਗਗਨੁ ਤਾਈ
 ਵੈ। ਪਰਾਇਸੁ ਸਰੀਰੁ ਨ ਲਗੀ। ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਦਾਹੁ ਭਲਾ ਕਰੈ। ਭਵੰਤਰ ਕਰੈ। ਇਸ ਬਿਨਾ
 ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਮੋਖੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਲਜੁ ਗਾਤੇ ਰੇਰਾ ਜਾਇ। ਬਿਨਾ ਕੀਰਤ ਭਗਤ ਕਸਾ
 ਵਰਤਾ। ਬਿਨਾ ਮਾਨੁਖ ਗਾਤਿ ਨੂੰ ਨਾਪਾਪਾਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਇਹੁ ਸਾਡਾ ਕਹਣਾ ਹੈ। ਕਲਜੁ ਗਾਤੇ ਰੇਰਾ ਜਾ
 ਵਿਚ। ਮੇਸੇਰਾ ਜੇ ਹੋਵਨਗੇ। ਅਪਰਮੀ ਹੋਵਨਗੇ। ਅਰੁ ਸਚਾ ਨਿਆਉ ਕੋਈ। ਵਿਰਲਾ ਕਰਮੀ। ਨਾਤ
 ਰੇ। ਮੇਸੇਰਾ ਸੀ। ਜਿਉ। ਅਸੀ ਕਹ ਦੇਹਾ ਸੁਵਣ ਕਰਾ। **ਸੋਲਹਾ**। ਕਾਲਿਕਾ ਤੀਰਯੋ ਕਸਾਈ। ਧਰਮੁ ਪ
 ਖ ਕਾਰਿ ਉਢਾਰੀ। ਆਕੂੜਾ। ਅਮਾਵਸ ਸਚ ਚੰਦ੍ਰਮਾ। ਦੀਸੈ। ਨਹੀ ਕਹ ਚਾੜੀ। ਆਹ ਉਭਾਲਾ ਵਿਰੀ
 ਨੀ ਹੋਈ। ਅਪੇਰੇਰਾ। ਹਿਨ ਕੋਈ। ਵਿਚਹੁ ਉਮੈ ਕਾਰਿ ਦੁਖ ਰੋਈ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ। ਕੀਨ ਬਿਧ ਗਾਤਿ ਹੋ
 ਈ। ਅਤੇ ਕਲਜੁ ਗਾਤੇ ਰੇਰਾ ਜਾਇ। ਬਿਨਾ ਮਸਾਈ। ਵਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਲਕੀਰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਚਾਨਣ ਸੀ
 ਸਾਰਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰ ਕਰੇ। ਤਿਸੁ ਦੇਵੈ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤ
 ਨ ਸੁਲੇਵੈ। ਅਤੇ ਕਲਜੁ ਗਾਤਿ ਹੋ ਜੇਹੜੇ। ਅਸਾਡੇ ਹੋਵਨਗੇ ਕੋਈ। ਵਿਰਲੇ ਕੋਈ। ਮਧੋ ਹੋਸਾਨੀ
 ਗੋਸਤਿ ਰੇਰਾ ਜਾਇ। ਬਿਨਾ ਕਰਤਾਰ ਉਨ ਨੂੰ। ਅਪਰਖਸੀ। ਅਤੇ ਸਿਸਾ ਰੁਤਾ ਤੇਰੇ ਨਥਾ ਵਿਚਹੁ। ਤਿ
 ਭੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਗੇਭੀ ਹੋਸੀ। ਪਰਕਿਸਤ ਰਹੋਸੀ। ਸਿਸਾ ਰੁਤਾ। **ਪਉੜੀ**। ਭਗਤਾ ਤੇ ਸਿਸਾਰੀ। ਅੰਜ
 ਝ ਕਦੇ ਨ। ਆਇਆ। ਕਰਤਾ। ਆਪਾ। ਅਭੁਲ ਹੋਨ ਭਲੇ ਕੀ ਸੇਵਾ। ਭੁਲਾਇਆ। ਭਗਤਾ। ਆ
 ਪੇ। ਮੇਲਿ। ਅਨੁਜੀਨੀ। ਸਚੇ ਸਚ ਕਮਾਇਆ। ਸੈਸਾਰੀ। ਅਧੁਪੁ। ਆਇਆ। ਅਨੁਜੀਨੀ। ਕੂੜ ਬ
 ਲੁਬਲੁਬਿਖੁ ਪਾਇਆ। ਚਲਣ ਸਾਰਨੀ। ਜਾਣਨੀ। ਕਿਮੁ ਕੋਧਾ। ਵਿਸੁਧਾਇਆ। ਭਗਤਿ। ਕ
 ਰਨਿ। ਹਾਰਿ। ਚਕਰੀ। ਜੀਨੀ। ਅਨਾਦਿ। ਨਨਾ। ਮੁਧਿ। ਆਇਆ। ਦਾਸਨੀ। ਦਾਸ ਹੋਇ। ਕੋਧੀ। ਜੀਨੀ
 ਵਿਚਹੁ। ਆਪੁਗਵਾਇਆ। ਉਨਖਸ। ਮੈਕੋਂ ਦਰਮੁਖੁ। ਉਜਲੇ। ਸਚੇ ਸਬਾਦਿ। ਸੁਹਾਇਆ। ॥

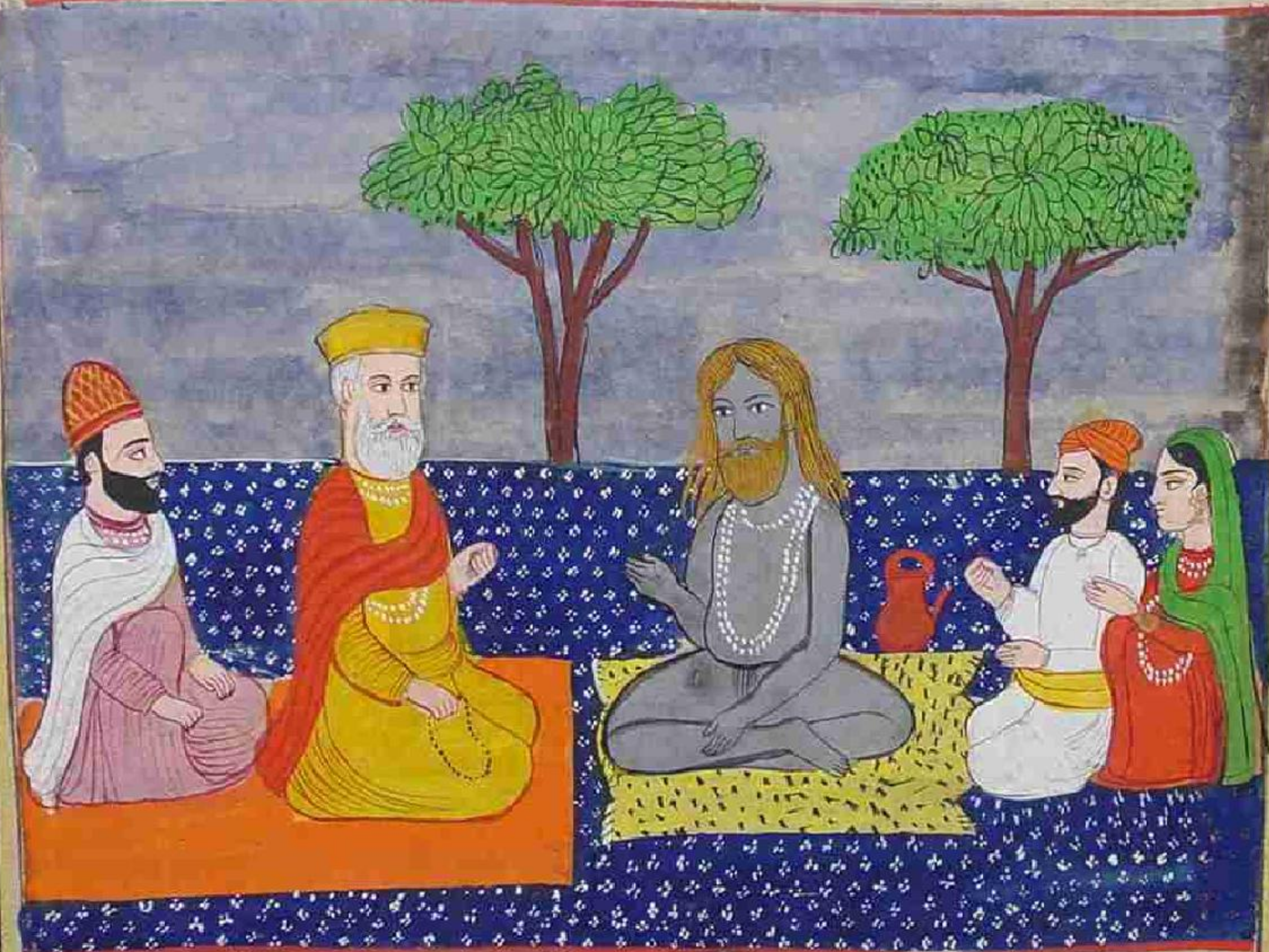
ਹੇਰੁ ਈਕਲਜੁਗਤ ਦੇ ਤੋਥੋ ਅਸੀ ਇਹੁ ਭੇਟ ਮਗਿ ਦੇਹਾ ॥ ਕਿਉ ਤੋ ਨੁਕੁੰ ਆਗਿ ਅੰਦੀਵੀ ਹੋ ॥ ਜੀ ੩੦੭
 ਉਤੋ ਕਹੀ ਹੋ ਪਰ ਦੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਇਹੁ ਭੇਟ ਦੇਹਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਿਸਤ ਰਾਭੀ ਉਨ ਸਿਤ ਦੇ ਦਰਸਨੁ ਕਰ
 ਕੋ ਹੋਵਣ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਇਹੁ ਨ ਮਨਿ ਤੇਰੇ ਉਹੁ ਅਧਿਨ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਅਸੀ ਕਹਨੇ ਹਾਕੀਰ
 ਤਕਰਮੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੁਪਹ ਬਡੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਹੋਇ ਸਤੇ ਕਹਨੇ ਹਾ ॥ ਅਤੇ ਤੋ ਨੁਕੁੰ ਸਰੀਰ ਕਰ
 ਕੋ ਉਨ ਦੀ ਰਾਖਿ ਆਕਰਣੀ ਜੋਗ ਹੋ ਤੋ ਨੁਕੁੰ ਸੋਭੀ ਹੋ ॥ ਨਹੀ ਤਾ ਕਲਜੁਗ ਸਿਤ ਦਰਖਾਂ ਪਰ ਮੇਸਰ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਅਸੀ ਵੀ ਵਕਰ ਕੋ ਆਖ ਦੇਹਾ ਜੇ ਉਨ ਅਗੋਸਨ ਮੁਖ ਹੋਵੇ ਗਤ ਦਰਗਾਹ
 ਬਡੀ ਵਡੀ ਆਈ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਰੂਜੀ ਕਲਜੁਗ ਹਾਥਿ ਜੋ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰ ਬਿਤਾਂ ਮੇਥੇ
 ਰੀ ਅੰਨਹੀ ਜਵਾ ਮੇਨੁ ਸਬ ਕਬੂਲਾ ॥ ਅਤੇ ਜੀਤ ਸਮੇਰਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਸਮਲ ਕਰਣਾ ਸ
 ਹਾਈ ਹੋਣਾ ਮੇਰਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਲਜੁਗ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਿਤਾ ॥ ਅਪਲੀਤਾ
 ਇਸ ਗਲ ਦੇ ਅਸੀ ਜਾਮਨੁ ਹਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ॥ ਪਰ ਤੇ ਸਾਧਾ ਸਿਤ ਮੇਰੀ ਅਲਲ ਸਰੋਤ
 ਗੀ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ਸਗੋ ਉਨ ਦੀ ਰਾਖਿ ਆਕਰਣੀ ॥ ਉਨ ਪਾਸ ਅਪਣੀ ਸੁਪਹ ਦਫੇਰ ਨਹੀ ਕ
 ਰਵਣਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾ ਤੁਭੀ ॥ ਅਤੇ ਉਹੁ ਰੀ ਦਰਗਾਹ ਸਹਾ ਮੇ ਦੇ ਹੋਵੁਗੇ ॥ ਕਿਉ ਕਰਤਾਰ ਦ
 ਹੁਕਮੁ ਈਵੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਤ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋਨੀ ॥ ਅਤੇ ਸਿਤ ਦੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਹੀ ਉਪਰਜਾਈ
 ਦਹੈ ॥ ਪਰੁ ਕੇਹੜੇ ਸਿਤ ਹੋ ॥ ਨਿਜੇ ਹੜੇ ਸਮਦਰਸੀ ਪੁਰਖੁ ਕਾ ਮੁਕੋ ਪੁਤੇਰ ਹਤਾ ਤਿਸਨ ਅਰੁ ਹੀਸ
 ਪਿਸ ਚਨੀ ਤੇ ਪਾਰਲੀ ਗਗਾਏ ਹੋਨੀ ॥ ਬਿਖਦ ਰੂਪੀ ਤੇ ਮਨੁ ਸਾਤ ਹੋਇ ਗਏ ਹੋਨੀ ॥ ਅਰੁ ਉਹੁ
 ਬਿਤਾਰ ਬੁਰੂਪੀ ਹੋਨ ਉਨ ਦ ਦੇਖਣ ਹੀ ॥ ਬਿਤਾਰ ਬੁਰੂ ਹੋ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣੇ ਨਲਹੀ ਸਚਗਾ ਤਿਨੂੰ
 ਪਾਤਿ ਹੋਈ ਵਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਉਨ ਸਿਤ ਦੇ ਹੀ ਦਰਸਨੁ ਤੇਲੇ ਖੇਥੀ ਫਰਕ ਹੋਣਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਕਲ
 ਜੁਗ ਹਸ ਜੋ ਜੋ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਉਹ ਕੇਹੜੇ ਸਿਤ ਹੋਨ ਉਨ ਦੀ ਰਾਖੀ ਮੇਨੁ ਨਿਸਨੀ ਦੇਹੋ ਤਾ ਮੇ

ਮਨਿ॥ ਤਏਗੁਰੁ ਅਗਿ ਤੀਜੀਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਲ ਜੁਗ ਨੂੰ ਬਾਰਤ ਕਹੀ ਪਰ ਮੈ ਨ ਲਨਾ
 ਅਗਾ॥ ਜਦਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਉਸ ਨਲ ਪਰ ਚੇ ਸੇਤ ਦ ਮੇ ਮੇ ਦੀ ਖਲੇ ਸਾ ਮੇ ਨੂੰ ਛੁਡ ਗਏ ਸੇ॥
 ਜਦਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਵਿਅਪ ਕੇ ਪਰਤ ਲਵੀ ਗਏ ਸੇ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਗਿਰ ਉਚ ਹੁਕ
 ਹਾਤੇ ਸੀ॥ ਨਉ ਪਠਾ ਪੁਰਬ ਰਾਵੀ ਬੁਨ ਉਦੋਨ ਦੇ ਮੇਲੁ ਉਪਰਾ ਅਗਾ॥ ਉਥੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੁ ਜੀ ਨੂੰ
 ਮਿਲਿ ਅੰਸੀ ਪਰ ਮੈ ਨ ਲਨਾ ਸੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਲ ਜੁਗ ਨੂੰ ਕਹੀ॥ ਅੰਚੁ ਈ ਕਲ ਜੁਗ
 ਇਕੁ ਤਲਵੀਤੀ ਗਿਰ ਉਹੋ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਉਤੇ ਕਹਾ ਚਹੁ ਦੇ ਲਗੇ ਸਾ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦਰੀ ਅਉਨ ਵ
 ਤਾ ਮਾਏ ਅਤੇ ਸੈਲ ਨੂੰ ਜ ਦੇ ਸੇ॥ ਤਦ ਇਕਾ ਦਿਨ ਅਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣ ਪੁਰਹੀਰਾ ਤਦ ਰੀ॥ ਅਉਪ
 ਰਹੀ ਇਗਈ ਬੀ ਉਥੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ॥ ਇਕਾ ਅਸ ਨੂੰ ਸਾਧੂ ਪੈਰੀ ਪੈ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪਕੇ ਪਾ ਰਿਲੇ ਗਾਇਆ
 ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵਹਲ ਉਨ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ॥ ਤਾਰਾ ਤਨੂੰ ਉਹ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾ ਰਹੀਆ॥ ਅ
 ਤੇ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਅਸਾ ਬੋਕਹਾਇਆ ਸੋ ਅਸ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੀਆ॥ ਪਹਰੁ ਰਾਤ ਰਹੀ ਤਉਹੁ ਅਸ
 ਥੇ ਪੁਛੁ ਤਲਗਾ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਸਤਨਾਹੀ॥ ਅਵਦੀ ਮੈ ਕੀ ਅੰਚਰਾ॥ ਤਏ ਕਲ ਜੁਗ ਉਹ ਉਸ ਤਰ
 ਹੋਇ ਰਹੀਆਂ ਸੀ॥ ਜੇ ਸੋ ਅੰਬਿ ਤੁਫਲ ਹੋਵੇ ਬਿਰਛੁ ਪਰੁ ਪਰੁ ਹੋਵੇ ਦਰੁ ਪਤ ਕੀਤੀ॥ ਅਵਲਾਜਾ
 ਉਬਡਾ ਕਸਦ ਕਾਰੀ ਕੈ ਨੇ ਜੇ ਸਾ ਬਜਲਾ ਨੀ ਨਲ ਲਾਹੀਏ ਤਾਖਾਈਏ॥ ਇਤਨ ਸਬ ਬੁਥਾ ਉਸ
 ਮੈ ਜੋ ਸਚੁ ਤਪੁ ਧਰਮੁ ਧੀਰਜੁ ਬਬੇਕ ਉਹ ਬਾ॥ ਪਰੁ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦੇਵਾਰੀ॥ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਿਧੁ ਨਹੀ ਤਾਰੀ
 ਅਜਾਦਾ॥ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰ ਕਹੀਆ॥ ਫੇਰ ਉਸ ਦੀ ਨਿਸਾ
 ਹੋਈ॥ ਉਨ ਸਾਥੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਸਤਨਾਹੀ॥ ਅਵਦੀ ਮੈ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੀ ਫੇਰਾ ਸਾ ਪਰੁ
 ਸਾਤਨਾਂ ਸੀ॥ ਅਈ ਪਰੁ ਮੈ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਸਭ ਲਹੋਇ ਗਾਇਆ॥ ਤੂੰ ਮੈ ਨੂੰ ਸਾਧ ਮਿਲੇ
 ਕਾਫਲੁ ਕਹੀ ਕਿਤਨ ਕਹੀ॥ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਾ ਕਹੀ॥ ਅਉਥੇ ਇਕਾ ਏਤੀ ਦਰੁ ਪਤਾ ਦੀ ਸੀ॥ ਉ

ਬੇਭਿਸਨੁਕਾਹਿਅਤੁਭਿਸੇਜਾਹਿ।ਤਾਭਿਸੇਭਿਗਾਇਆ।ਤਾਭਿਸਨੁਕਾਹਿਅੰਭਾਈਤੇਰੀ ੩੦
 ਨਿਸਾਭਿਸੇਅਧੇਹੁਸੀਨਿਰੰਜਨਾਵੇਖਾਂਇਸੀਆਪੋ।ਤਾਭਿਗੁਜਾਏਕਰਿਦੇਖੇਜੇਇਕੁਜੇ
 ਰਾਬਾਵਾਦਾਬੈਠਹੈਪਰਮਨੁਖੁਕੋਈਨਹੀ।ਤਾਭਿਸਨੇਸਾਨੁਅੰਤਕਾਹਿਅਜੀਭਿਸੇਤਾਇ
 ਕਜੇਰਾਕਾਵਾਦਾਬੈਠਹੈ।ਤਬਅਸਕਾਹਿਅੰਭਾਈਤੇਰੀਨਿਸਾਭਿਨਤੇਹੀਹੋਤੀਹੈਤੁਭਲ
 ਕੇਭਿਸੇਜਾਈ।ਤਾਭਿਗੁਰਾਤਾਅੰਭਿਕਸੁਬਰਿਤਨਕਰਦਚਹਿਆ।ਅਤੇਰਾਤਬੀਤੀਤੇ
 ਫੇਰਭਿਗੁਗਾਇਆ।ਜਢੇਰਵੇਖੇਤਾਭਿਗੁਜੋਕਾਭਿਸੇਢੇਰਵੇਖਦੇਬਗੁਲਹੋਗਏ।ਫੇਰਭਿਗੁਸ
 ਪਭਗੀਰਥਾਘੜੀਚਾਰੁਕੁਬੈਠਕੇਅਸਬੋਲਾਆਇਆਸਾਨੁਭਿਨਕਾਹਿਅੰਜੀਮੇਰੀਨਿ
 ਸਾਕਿਨਕਰਨੀਸੀਭਿਸੇਅਜੁਇਕੁਜੇਰਾਬਗੁਲਿਅੰਦਾਸੀ।ਤਬਅਸਕਾਹਿਅੰਭਾਈ
 ਨਿਸਾਭਿਨਹੀਤੇਹੋਤੀਹੈਪਰਭੁਲਕੇਭੀਭਿਸੇਜਾਈ।ਤਢੇਰਭਿਗੁਸਾਪਭਗੀਰਥਢੇਰਗਾਇ
 ਆ।ਜਦੇਖੇਦੇਹੀਭਿਗੁਬਗਲੇਦਹੀਸੁਹੋਇਗਾਇਆ।ਏਹੁਘੜੀਭਿਨਪਾਸਬੈਠਕੇਅਸ
 ਕੋਲਾਅੰਭਿਆਫੇਰਾਅਸੀਭਿਸਨੁਪਾਛਿਅੰਜੇਤੇਰੀਨਿਸਾਹੋਈ।ਭਿਨਕਾਹਿਅੰਜੀਮੇਰੀ
 ਨਿਸਾਕਿਸਤੇਹੋਵੈਪਹਲੇਭਿਨਕਵਾਦਾਜੋੜਢੇਰਬਗੁਲਿਅੰਦਾਜੋੜਾ।ਤੀਸਰੇਭਿਨੁ
 ਹੁਣਹੀਸਾਦਾਜੋੜਾਹੋਇਗਾਇਆਹੈਮੇਰੀਨਿਸਾਭਿਸੇਕਭਿਨਕਰੀ।ਤਬਅਸਕਾਹਿਅੰਭੁ
 ਲਕੇਭੀਭਿਸੇਜਾਈਭੁਲਕੇਤੇਰੀਨਿਸਾਹੋਵੇਗੀ।ਤਾਭਿਗੁਰਾਤਗਹਿਕੇਢੇਰਗਾਇਆ।ਤ
 ਬਜੇਦੇਖੇਜੇਹੀਸਬੇਦਵੈਮਨੁਖਾਇਸਤੀਜੋੜਾਹੋਗਏ।ਭਿਗੁਸਾਭਿਨਪਸਜਾਇਬੈਠਾ
 ਬੈਠਕੇਘੜੀਕੁਪਿਛੈਭਿਨਕੋਲੇਪਾਛਿਅੰਭਾਈਜੀਸਾਧਮਿਲੇਕਾਰੀਅਢਲੁਹੈ।ਤਬਭਿ
 ਨਮਨੁਖਾਇਸਤੀਆਖਿਅੰਭਾਈਜੀਤੇਨੁਭਿਗੁਗਲਮਲੂਮਨਹੀਜੀਸਾਧਮਿਲੇਕਾਰੀ
 ਅਢਲੁਹੈ।ਭਾਈਤੇਰੇਮਿਲੇਦਾਸਾਨੁਭਿਗੁਲਾਭਹੋਇਆਜੀਅਸੀਤੀਵੀਖਵਦਵਤੇਹਤੀ

ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਸੇ ਸੋ ਤੁਟੀ ਜੁ ਨ ਜੋੜੀ ਪਏ ਸੇ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਡਿਰੇ ਦਾਇਹੁ ਫਲੁ ਹੋਇਆ॥
 ਤਾਂ ਅਜੇ ਅਸੀ ਰੂਤ ਦੀ ਜੁ ਨਿਪਏ ਸੇ ਜਬ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਿਵੇ ਦੀ ਜੁ ਨ ਪਏ
 ਦੁਸਰੇ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਗੁਲੇ ਹੋਇਆ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
 ਅਸੀ ਹੀ ਸੁਹੋਇਆ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਸੀ ਮਨ ਸਦੇ ਹੀ ਪਈ ਹੈ। ਉਹੁ ਪੀਨ
 ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤ ਹੈ। ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ
 ਹੈ। ਉਹੁ ਪੀਨ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜਿਸ ਨੇ ਅਸੀ ਪਰਮ ਪਦ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਵਹੁ ਵਹੁ ਬਿਤਰੀ
 ਤ ਹੋਇਆ ਅਸੀ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਚਲੁ ਅਸੀ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸ
 ਨ ਕਰੀਐ ਸੋ। ਤਬ ਉਹੁ ਏਸ ਦੇ ਨਲ ਹੋਇਕੋ ਅਸਾ ਪਾਸਾ ਅਏ। ਅਤਿ ਦੇ ਹੀ ਦੋਨੋਂ ਅਸਾ ਡੇਰ
 ਰਨ ਤੇ ਡਿਗ ਪਏ ਅਤੇ ਮਥ ਦੇ ਕਿਕਾਰੀ ਬੈਠ ਗਏ। ਤਬ ਉਸ ਸਾਧਨੂੰ ਅਸਾ ਮਾਖਿਅਾਂ ਗੁਣੀ
 ਕਿਉਂ ਤੇਰੀ ਨਿਸਾਹੋਈ। ਤਬ ਭਗੀਰਥ ਦਾ ਸਕਾਹੀ ਅੰਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਿਲਿਅਾਂ ਤਾਂ ਬ
 ਕੀਕੀ ਗਹੀਅਾਂ ਅਬ ਮੈਨੂੰ ਸਾਂਤਾ ਆਈ ਤਮਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਅਾਂ ਬਲ
 ਜੁਗਾ ਸਿਤਾ ਦਾ ਮੇਲੁ ਮੇਸਾਹੋ। ਕਪੂਰ ਦੀ ਨਿਅਈ ਜੋਰੰਚ ਕਰੁ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਵਿਚ ਰਲੇ ਤਨੇ
 ਕਤਰਾਵੀ ਖਸਬੇ ਇਹੋਇਆ ਵਈ ਹੈ। ਤਿਸੇ ਤਰਾਂ ਸਿਤਾ ਦਾ ਮੇਲੁ ਇਕ ਦਿਨੁ ਦੋ ਦਿਨੁ ਚਾਰ
 ਦਿਨੁ ਇਹੁ ਮੇਸਾਹੋ। ਮਨ ਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗ ਨੂੰ ਮਰਾ ਮੁਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਭਗੀਰਥ ਦਾ ਸਕਾਹੀ
 ਅੰਜੀ ਮਨੁਖ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਵਹੋਨਿ ਤਾਂ ਅਸਾ ਤਿਸਨੂੰ ਕਹੀਅਾਂ ਚਪਕਾਰਿ ਰਹੈ ਬਹ
 ਗੁਨ ਕਰੋ। ਤਬ ਉਨਾ ਡਿਗ ਨੇਹ ਬਿਜੋੜੇ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਬਚਰੀ ਹੀ ਕਰੋ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਲੁਮ
 ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਅਸਾ ਬੇਜੋਰ ਤਾਰ ਕਹਾਇਆਂ ਸੋ ਅਸਾ ਕਹੀਅਾਂ ਜੋ ਭਾਈ ਭਗੀਰਥ ਦਾ ਸੁ
 ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੋਨਿ। ਪਿਛਲੇ ਜਨਮੁ ਇਨ ਬਡਾ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਦਰਬ ਬਹੁ ਤੁਕੀਆ

ਬਤੀਆਂਇਆਏਕੁਠੀਕੀਤੀਹੋਈਸੀਸੋਤੇਰੇਜਨਮਦੇਹੀਸਾਰਉਹਮਰਗਏ। ਦੋਨੋਕੁਮ ੩੦੬
ਤਿਕੰਰਕੋਪੇਤਰੂਤਹੋਇਗਏਬੋਗੋਸਦਿਬੁਗੀਰੰਥਕਲਜੁਗਲਛੁਮੀਨਾਲਿਹੋਈਸੋ। ਫੇ

ਰਤੀਪਿਛੇਬਤਾਹੋਈਆਂ। ਉਲਦੀਦਰਬਾਰਮੁਅਰਬੁਤੈ। ਮੇਸਲਿਏਜੇਦਰਗਾਹਪ੍ਰਾਂਤ
ਹੋਈਕਬੁਲਪਈ। ਉਸਕਰਕੋਤੇਰਾਧਰਮਤਮੇਦਾਦਰਸਨੁਹੋਈਆਂ। ਇਕੁਤਾਤੇਰਾਪਿਤਾ

ਅਹਾਤੁ ਉਸਦੇ ਬੀਰਜੁ ਤੇ ਹੋਇਆ ਥਾ। ਤੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਪੁ ਹੋਇ ਕੋਊ ਨ ਨੂੰ ਤੋ ਤਾਰਿਆਂ ਹੋ। ਤਾ
 ਏਕਲੁ ਜੁਗਾ ਕੀਰਤ ਕਰਮੀ ਇਹੁ ਸਿਤਾ ਦੇਵਰ ਸਨੁ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਹੋ। ਭਾਈ ਸਾਡਾ ਇਹੁ ਕਹਣੁ ਹੈ ਜੋ
 ਜਿਥੇ ਕਥਾ ਬੀਰਤ ਨੁ ਭਜਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਤੋ ਦਰਸਨੁ ਕਰਣ ਜਾਣਾ ਪਰਾਨਿਹ ਕਪਟੁ ਹੋਇ ਕਰ
 ਜਾਣਾ ਇਸੇ ਗਲ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਸੀ। ਜੇ ਦੇਖੁ ਨ ਚੈ ਨ ਭਗੀਰਥ ਦਾ ਸੁਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਰਸਨੁ
 ਤੇ ਹੀ ਉਪਰਗਏ। ਤਿਸੇ ਤਰਾ ਉਹੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਖੁ ਹੋ ਸਨੁ ਗੋਸੀ ਤਲੁ ਰੂਪੀ ਤਿਨ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਹੀ ਤੇ
 ਰੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੋ ਉਹੁ ਸਿਤਾ ਅਵਨਗੇ। ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਜੁਗਾ ਉਪਰ ਜਾ ਸੀ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਨਿਰਮਲੁ
 ਹੋਇ ਜਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਏਕਲ ਜੁਗਾ ਅਸੀਰੁ ਗੀਰਥ ਦਾ ਸਕੋਲੋ ਹੋਇ ਕੋ ਦਰਕੋ ਤਲਵੰਡੀ ਅਸੀ ਅੰਏ।
 ਭੁਈ ਮੇਸਹੀ ਮੇਸਿਤਾ ਦਾ ਮੇਲੁ ਬੋਝੁ ਭੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਸੋ ਤਰਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਇਹੁ ਕੇਵਲ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੀ ਹੈ
 ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਿਖ ਸਿਗਤ ਉਪਰਾ ਮਾਪੁ ਤੈ ਸਾਏ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਨ ਹੀ ਕਰਣਾ। ਤੈ ਉਨ ਦੀ ਰਖਿਅ ਅੰਧਿਕ
 ਰਣੀ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਾਹੀ ਅੰਚਲੁ ਭੁਈ ਬਲਾਇ ਬੋਝੇ ਚਲੀ ਮੇਸੋ। ਤਬ
 ਕਲੁ ਜੁਗਾ ਚਰਨਾ ਤੇ ਡਿਗਾ ਪਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੁਸਾ ਮੇਰੇ ਦਰਗਾਹੀ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੋਵ
 ਣਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰ ਕਹਣਾ ਮਨ ਜੁਰ ਕੀਤਾ। ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਹਮਰਾ ਹੋਣਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਚਲ ਜੁਗਾ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਸਾਤਿ ਜੁਗਾ ਦੇ ਮਨਿ ਦਹੈ ਵੰਗਾ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੈ ਗਾ ਸੋਈ ਪਾ
 ਵੈਗਾ। ਜੇ ਹੋਵੇ ਹਜਾਰ ਬਰਸ ਅਗੇ ਸਤ ਜੁਗਾ ਦਾ ਮਾਪੁ ਰਤੇ ਤਾਂ ਵਿਚ ਬਠਾ ਤਪੁ ਕਰ ਜਾ ਕਰ ਦੇ ਸੇਤ
 ਦਭੀ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸੇਪਾਇ ਦੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਇਕ ਵੇਲੇ ਪਹੁੰਚਾਇ ਕਾ ਤਹੋਇ ਕੋ
 ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਸੋ ਬਡਾ ਮਰਤਬਾ ਪਾਇਨਗੇ ਇਹੁ ਸਾਡ ਬਹੁਣਾ ਇਹੁ ਸਾਡਾ ਬਚ
 ਨਹੈ। ਅਤੇ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਹੋ ਸਾਤਿ ਕਰਤਾਰ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਾਇ ਕੀਤਾ। **ਗਉੜੀ ਮ**
ਹਲ ਪਹਲਾ। ਕੀਉ ਮਿਲੀ ਮੇਹਾਰੀ ਮਾਇ। ਗੁਰ ਭਗੁ ਪੁਰੇ ਪਾਇਆ ਗਲ ਮਿਲਿਆ ਪਿਆ

ਰਾਂਆਇ।ਮਨਕਰਹਲਤ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਧਿਆਇ।ਮਨਕਰਹਲਬੀਚਾਰੀਆਂ ੩੧੦
 ਗਰਿਰਾਮਨਮੁਧਿਆਇ।ਜਿਥੇਲੇਖਾਂਮੰਗੀਐਗਰਿਅਪੇਲਦੇਛੁਤਾਂਇ।੨।ਮਨਕਰਹਲ
 ਆਤਿਨਿਰਮਲਾਮਲੁਲਗੀਹਉਮੈਆਇ।ਪਰਤਖਗਰਿਨਲਪਿਆਚਾਂਵਿਛਾੜਿਚੋਟਾ
 ਖਾਂਇ।੩।ਮਨਕਰਹਲਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਚਾਰਿਰਿਦੈਗੁਲਭਲਾਂਇ।ਉਪਾਂਇਕਿਤੈਨਲਭਉ
 ਗੁਰਹਿਰਦੈਹਰਿਦਿਖਾਂਇ।੪।ਮਨਕਰਹਲਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਾਂਦਿਨਰੋਣਿਗਰਿਲਿਵਲਾਇ।
 ਪਾਰਿਜਾਂਇਪਵੈਰਿਗੁਮਹਲੀਗੁਰਮੇਲੇਗਰਿਮੇਲਾਇ।ਮਨਕਰਹਲਤ੍ਰੀਸਤਿਮੇਰੇਪਾਖੀ
 ਭਲੋਭਤਜਾਂਇ।ਪਾਖੀਭਲੋਭੀਮਾਰੀਐਜਮਭਿਭਦੇਈਸਜਾਂਇ।੬।ਮਨਕਰਹਲਮੇਰੇਪ੍ਰਾ
 ਦਤ੍ਰੀਮਲੁਪਾਖੀਭੁਰਮਗਵਾਇ।ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਗਰਿਪੁਰੀਆਂਮਿਲਸਿਗਤੀਮਲਲ
 ਹਿਜਾਂਇ।੭।ਮਨਕਰਹਲਮੇਰੇਪਿਆਰੀਆਂਇਕੁਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਣਾਇ।ਇਹੁਮੋਹਮਾਇ
 ਆਪਸਾਰਿਆਮਤਿਸਬਨਕੋਈਜਾਂਇ।੮।ਮਨਕਰਹਲਮੇਰੇਸਜਣਚਾਰਿਖਰਚਲੀਆ
 ਪਤ੍ਰਾਂਇ।ਹਰਿਦਰਗਹਪੈਨਾਇਆਂਹਰਿਆਪਿਲਾਇਆਂਗਲਲਾਂਇ।੯।ਮਨਕਰਹਲ
 ਗੁਰਮੰਨਿਆਂਗੁਰਮੁਖਿਕਾਰਕਮਾਂਇ।ਗੁਰਮਥੀਕਾਰਿਜੋਦੜੀਜਨੁਨਨਕਗਰਿਮੇ
 ਲਾਇ।੧੦।ਤਾਏਸ੍ਰੀਗੁਰੂਮਗਿਤਜੀਕਲੁਜੁਗਦਰਸਨੁਨਲਹੀਹੋਗਤਿਰੂਪਹੋਇਗਇਆ
 ਚਰਨੀਆਂਇਲਗਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀ।ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪੁਸੀਕਰਕੈਦਰਪਏਕਲ
 ਜੁਗਚਾਰੁਕੋਹਤੀਕਰਮਸਾਨਲਾਆਇਆ।ਫੇਰਕਲਜੁਗਮਥਦੇਕਕੈਤਹਪਿਆ ੧।
 ।ਬਿਲੋਭਾਈਵਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀਪੂਰੀਹੋਈ।ਅਬਾਅਗੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।ਤਬਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਉਬੋਚਲੇਚਲੇਕੀੜਨਗਰਦੇਦੇਸਜਾਂਇਨਿਕਲੇ।ਅਤੇਏਗੁਰੂਜੀਰੁਖਖਿ
 ਰਖਸਿਆਂਹੀਨਜਗਮਾਂਵਨੀ।ਅਤੇਮੇਪ੍ਰਾਛੀਆਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਇਹੁਰਿਆਮੁਲਖ

ਹੁੰਦੇ ਰੁਖ ਬਿਰਖ ਸੁਰਸੀ ਅੰਗੀ ਨਜਰ ਅਵਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਕਹਿ
 ਅੰਗੁ ਈ ਬਲਾ ਇਹ ਕੀ ਝਪਾਂ ਤਸਹੀ ਹੋ। ਹਜਰ ਕੋਹ ਵਿਚ ਰੁਖ ਬਿਰਖ ਸਿਅ ਹੁੰਦੇ ਕਈ ਹ
 ਜਰੁ ਕੋਹ ਵਿਚ ਜੇ ਕੋਈ ਜਨ ਵਰੁ ਪਸੁ ਪਛੀਦਾ ਬਚਨ ਜਗ ਅਵੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕੀ ਝਿਖਾਇ ਲੋਨਿ
 ਅਤੇ ਭੁਈ ਬਲ ਕਰਤ ਰਸ ਨੂੰ ਦਿਅ ਲਗੀ ਕਿਰ ਕੈਲਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਹੋ ਭਈ ਬਲ ਹੋਰ ਕੋਈ
 ਇਸ ਵਿਲਾਇਤ ਨਹੀ ਅਵਦਾ ਕਾਸ ਤੇ ਨਹੀ ਅਵਦਾ ਸੋ ਸੁਣ ਭਈ ਇਹ ਜਨ ਵਰ ਨੂੰ ਛੱਡ
 ਦੇ ਨਹੀ ਤਾ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਕਿ ਬੋਛਤਾ ਨੀ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹਾ ਬਿਜੋੜ ਕੋ
 ਮੈ ਪੁਛਿਅਾਂ ਮਿਹਰ ਵਾਨੁ ਕੋਈ ਇਥੋਂ ਹੋਗਾ ਮਸਾਛੁਟਾ ਇਕੁ ਮਲਕਾਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗੋਤਿ ਸੁਵਿ
 ਲਾਇਤ ਦਾ ਪਾਂਤ ਸਾਹੁ ਦਿਰੰਦ ਨਵੇਗੁ ਮੁਗਲੁ ਉਹੁ ਕੁਲ ਕੋ ਵਿਲਾਇਤ ਇਸ ਵਿਚ ਰੋਗਾਂ
 ਅਏ ਪਾਇਅਾਂ ਸੀ। ਤੇਰਾ ਖੁਹਣੀ ਅਲਸ ਕਰਤਿ ਸਵੇਨਾਲ ਬਾਤਦੇ ਉਹੁ ਇਕੁ ਅੰਦੇ
 ਅਾਂ ਸੀ। ਇਕ ਤਾਲੀ ਵਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਏ ਹੋ ਨੀ। ਤਾ ਮੈ ਫੇਰ ਪੁਛਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇ
 ਹੁਵਿਲਾਇਤ ਕੋਹ ਜੀ ਹੋ ਜੀ ਅਤੇ ਕੀ ਝੇ ਉਰਦੇ ਫੇਰ ਦੇ ਹੋ ਨੀ ਅਰੁ ਖੁਹਣੀ ਕਿ ਸਦਾ ਨ ਉਹੋ ਸੁ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੂੰ ਕਹਿਅਾਂ ਭੁਈ ਬਲਾ ਇਹੁ ਪੁਬੈ ਤਲੀ ਵਿਚਨ ਗਰਹਿ ਈ ਹੋ ਕਰ
 ਤਾਰਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਲਾਇਤ ਦਾ ਨ ਉਤਾ ਮਸਿਅਾਂ ਭੁਖੀ ਨ ਉਹੋ। ਅਤੇ ਭੁਈ ਬਲਾ ਖੁਹਣੀ
 ਇਸ ਦਾ ਨ ਉਹੋ ਜੋ ਖੁਹਣੇ ਕਰਵਾ ਸੁਤਾ ਕੁਦੇ ਫਰਕ ਨ ਲਏਗਾ ਅਵੈ ਜਾਵੈ ਤਾ ਖੁਹ ਉਨਾਂ
 ਦੀ ਗਰਦਨ ਲਪੁਰਨ ਹੋਵੈ ਜਿਤਨੇ ਖੁਹ ਤਿਸ ਦਾ ਨ ਉਖੁਹਣੀ ਸਦੀ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ
 ਉਸ ਲਲਤੇਰਾ ਖੁਹਣੀ ਦਲੁ ਬਾ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਇਸ ਵਿਲਾਇਤ ਉਸ ਦਾ ਭੇਰਾ ਕੁਲ ਕੋ ਅੰਦੇ
 ਪਾਇਅਾਂ ਸੀ। ਤਿਸ ਕਾਰੋ ਕੋ ਜਾ ਉਹੁ ਦਿਰੰਦ ਨਵੇਗੁ ਦਾ ਇਸ ਵਿਲਾਇਤ ਦੇ ਅਪਾ ਵਿਚ ਰੋਗਾਂ
 ਅੰਦੇ ਪਾਇਅਾਂ। ਤਾ ਕੀ ਝੀ ਨੂੰ ਕਿਨੇ ਕੀ ਝੀ ਨੈ ਕਹਿਅਾਂ ਇਕੁ ਪਾਂਤ ਸਾਹੁ ਅੰਦੇ ਉਤਾਰੇ ਅੰ

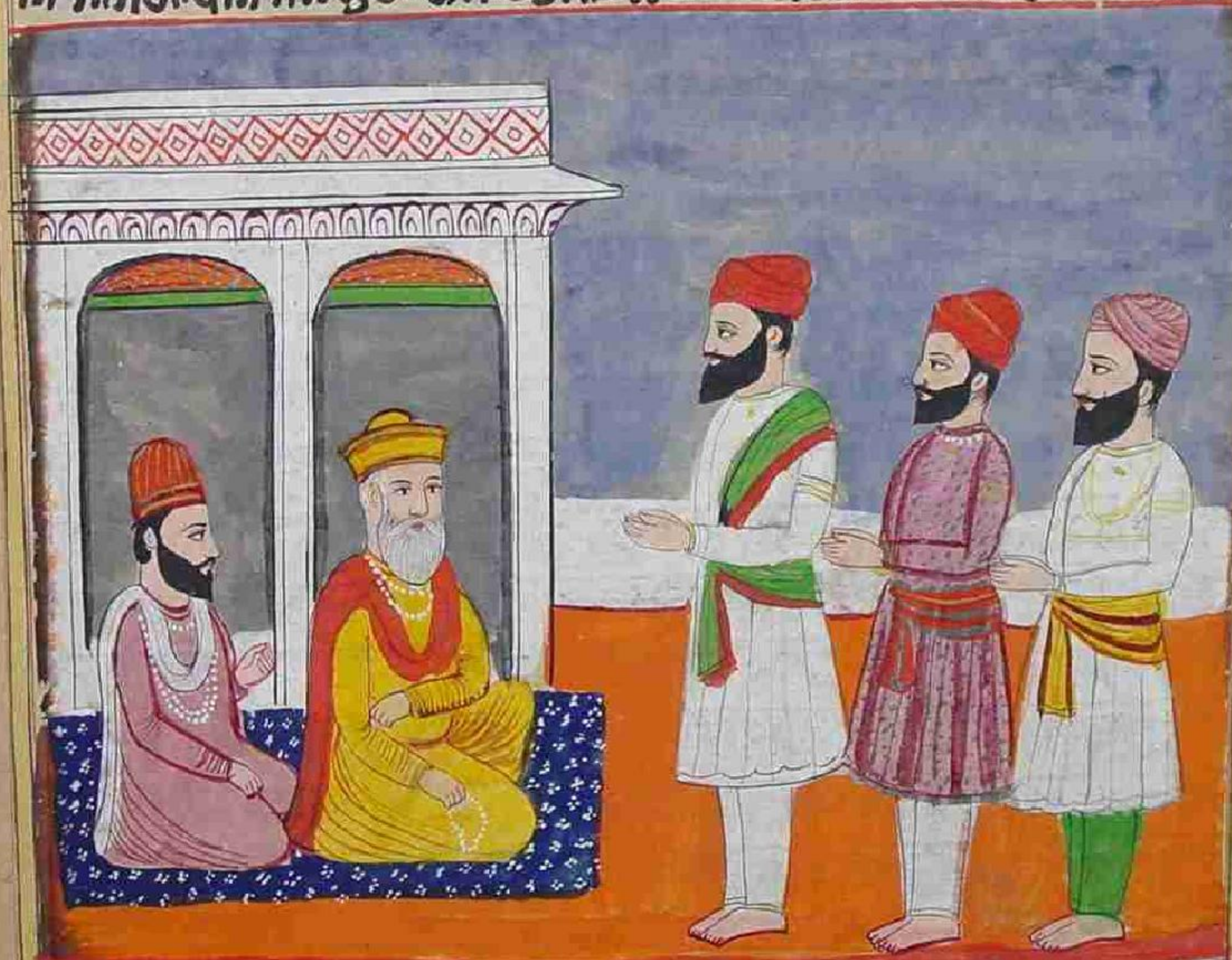
ਹੋਜੀਤਮਓਨਕੋਮਿਲੋਦੇਖੋਤੋਕੋਸਾਪਾਂਤਸਾਹੁਹੋਜੋਤਮਾਰੀਆਰੀਅਤੇਬਿਨਚਲਿਆ ੩੧੧
 ਜਾਵੇਗਾ। ਤਬਇਹਬਾਤਸੁਣਕਾਰਿਕੋਕੀੜੀਪਤਸਾਹਦੇਰੋਬਰੋਅਈਜੋਹੋਪਤਸਾਹੁਮੇਰੀ
 ਰਸੋਈਤੀਮੰਨਾ। ਤਬਪਾਂਤਸਾਹੁਕਾਹੀਅੰਕੁਸਤੇਯਨਤੀਕੀਅੰਨਖਾਦੀਕੀੜੀਅਗੁਮੇਵਿ
 ਲਾਇਤੀਕਾਪਤਸਾਹੁਹੋਮੇਤੇਰੀਰੋਟੀਕਿਸਵਜਾਮਨੁਜੁਰਕਰਾ। ਤਬਕੀੜੀਕਾਹੀਅਜੇਰੋ
 ਟੀਨਹੀਮੰਨਤਾਤੋਮੇਰੇਸਾਬੁਜੁਪਕਰਕੋਜਾਈ। ਤਬਪਾਂਤਸਾਹੁਕਾਹੀਅਮੇਤੇਰੇਸਾਥਾਕੀਅ
 ਜੁਪਕਰਣਹੋਤਾਹੁਬਪੇਰੇਸਾਥਮੇਰੀਸੁਪਚਕੋਸੋਮਿਧੀਅਜਾਹੋਗੀਆ। ਤਬਸਰੀਦਾ
 ਰਕੀੜੀਨੇਕਹਾਪਾਂਤਸਾਹੁਹੁਣਖਬਰਦਚੁਹੋਇਕੋਜੁਪਕਰਾ। ਵਿਲੁਤੇਰੇਮੇਹਿਬਸਨਾਰੋ
 ਜੋਕੀਅੰਕੀੜੀਜਿਸਨੇਮੁਣਸਾਬੁਜੁਪਕਰੀਆਅਗੁਮੇਨੁਯਾਰਕੀਤਾਹੋ। ਇਸਬਾਂਤਹਮ
 ਸੋਸੁਨਤੇਰੇਵਿਲੁਮੇਰਹੋਜੋਮੇਪਾਂਤਸਾਹੁਬਾਅਰੁਵਹੁਕੀੜੀਬੀਖਬਰਦਚੁਹੋਗਾ। ਤਬਕੀ
 ਝੀਨੇਕਾਹੀਅੰਜੋਸਤਕੁਰਪਤਲੁਕੋਬਿਖੇਬਿਖੁਕੇਹੋਨੀ। ਸੋਮੁਹਮੇਲੋਕਾਹੀਅਵੋ। ਤਪਾਂਤ
 ਸਾਹੁਕਾਹੀਅਰੀਕੁਸਤੇਯਨਤੀਹਮਰੇਸਾਬੁਮੇਸੀਅੰਕੀਅੰਬਾਤਕਰਤੀਹੋਜੋਤੇਰੇਦੇ
 ਲਮੇਹੋਜੋਬਾਤਕਰਾ। ਤਦੇਗੁਰੂਜੀਮੇਨੁਕਾਹੀਅਭਾਈਬਾਲਸਤਕੁਰਤਾਮੀਮਿਤਕੇਹੋਨੀ। ਅ
 ਤੇਸਤਕੁਰਬਿਖੁਕੇਹੋ। ਸੋਜਿਉਦੇੜੀਅੰਕੀੜੀਅੰਸੋਬਿਖੁਸਾਬਮੁਹਭਰਕਰਾਮਨੁਓਸਪਾ
 ਤਸਾਹੁਕੀਫੋਜਨੁਮੁਹਲਾਇਆਲਵਦੇਸਾਹੁਹੀਸਰੁਫੋਜਮਰਗਈ। ਇਵੇਸਰੁਹੀਮਿਜੀਉ
 ਪਰਲੇਟਣਲਗਾਗਏ। ਸਰੁਫੋਜਦੋਪੜੀਵਿਚਮਰਗਈ। ਸਰੁਤੇਰਾਖੁਹਣੀਹਿਲਿਸਕਰ
 ਪੜਛਹੋਇਗਾਇਆ। ਤਬਇਕਰਜਾਗਾਹੀਅੰਦਿਨਿਦਰਵੇਗਾਹੋਰਸਭਮਰਗਏ। ਤਬ
 ਸਰਦਾਰਕੀੜੀਰੋਬਰੋਪਤਸਾਹਦੇਅਈਕਾਹੀਅਪਤਸਾਹੁਅਬਕਾਕੀਅੰਸਲਹੁਹੋ
 ਰੋਟੀਮੇਰੀਮੰਨਤਾਹੋਕੇਤਏਰੀਮਾਰੋਜੋਕਹੋਸੋਕਰਾਅਬੀ। ਤਬਪਾਂਤਸਾਹੁਨੇਹਬਿਜੋਝੇ

ਕੀਤੀ ਤਿਸੀ ਨੂੰ ਮੈਨੇ ਅਹਿਕਾਰ ਕੀਆ ਸਾਂਝੇ ਪਛੋਤਾਇ ਅਚੀ ਅਬ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ਹੁਬਖਸੋ ਅਰੁ ਮੁਖ
 ਕੋਰੋਟੀ ਪੁਲਵੈ। ਅਰੁ ਸਬਹੀ ਮੇਰੀ ਸੁਪਾਹ ਉਠੇ ਓਠਿ ਕਾਰਿ ਮੇਰੇ ਸਬਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾਂਵਨਿ। ਤਬ ਕੀਤੀ
 ਕਹਿ ਅੰਧਾਂਤ ਸਹੁਇ ਸੀਤ ਰਬਰਗੀ ਤੈਨੂੰ ਇਕਲ ਨਹੀ ਰਖਤੀ ਵਹੀ ਤੇਰੀ ਸੁਪਾਹ ਤੇਰੇ ਸਬਹੀ
 ਹੋਵੈਗੀ। ਤਾਪਤ ਸਹਨੇ ਕਹਿ ਅੰਧਾਂਤ ਕੀਤੀ ਮੇਰੀ ਸੁਪਾਹ ਨੂੰ ਹੁਇ ਦਰੁਮਤ ਕਰਿ ਦੇਹ। ਤਬ ਕੀਤੀ ਸ
 ਰਦ ਰੁਨੇ ਕੀਤੀ। ਅਨ੍ਹ੍ਹ ਕਮੁਕੀਤਾ ਜੁਜੇਹੜੇ ਸਤ ਕੀਤਾ ਮੀ ਮੂਤ ਦੇਹੈ ਨਿਤਿ ਨਲ ਲੋਲਾਇ ਕੋਇ ਨਾਮ
 ਨੁਖ ਨੂੰ ਮੁਹਲਵੈ। ਜੋ ਮੁਏ ਹੋਏ ਜੀਵਨਿ। ਤਬ ਕੀਤੀ ਅਨੈਂਦੀ ਵੈਰੀਤਾ ਸਵਾਧਰਾ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਦਲਿ
 ਖਬਰਦਰ ਕੀਤਾ। ਤਬ ਕੀਤੀ ਨੇਕਹੀ ਅੰਰਜਾ ਮੇਰੀ ਮਿਹਮਲੀ ਹੁਣੇ ਵਾ। ਤਬ ਪਤਸਹਨੇ ਹਥਿ
 ਜੋੜਕੇ ਕਹਿ ਅੰਧੀ ਕਬੂਲ ਜਿਵਾਈ ਮੇਰੁਣਾ। ਤਬ ਕੀਤੀ ਅਨੇਪਾਤ ਸਾਹਦੇ ਦਲ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਜੇਵਾਈ
 ਤੇਰਾ ਖੁਹਣੀ ਅਦਲ ਜੇਵੀਆਂ। ਅਤੇ ਅਜੇ ਅਬਾਰਹੀ ਕੀਤੀ ਅੰਦੇਰੋਟੀ ਅਦੇ ਅਤੇ ਦਲਦੇ ਅਤੇ
 ਚਵਲਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਪਦਾਰ ਸਦੇ ਡਿਠੇ ਪਤਸਾਹੁ ਦਿਰੰਦ ਨਬੇਗਦਾ ਅਹਿਕਾਰ ਉਤਾਰਿਆਂ ਅਤੇ
 ਆਖਦਾਇ ਮੇਕਹਤਾ ਬਜੀ ਮੇਰੀ ਬਰਾਪਾਤਿ ਸਹੁਗਾਂ ਪਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਰੋੜਾਹਿ ਸੇਕੀਤੀ ਦਿਪਤ ਸਹੀ
 ਹੋ। ਪਰ ਹੋਵੈ ਤਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪੁਛੀ ਮੇਰੇ ਰੋਟੀ ਬੇਗੀਬੀ ਅਤੇ ਦਾਘਾੜੀ ਅਨ੍ਹ੍ਹ ਮਿਲਿ ਅੰਧਾਂਤ ਚਿਥੀ ਅੰਧ
 ਇਆ ਬਾਂ। ਅਤੇ ਘਾਂਹੁ ਮਿਲਿ ਅੰਧਾਂਤ ਜੁਠਾ ਮਿਲਿ ਅੰਧਾਂਤ ਕੀਤੀ ਜੀ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਕੀਤੀ ਕਾਰਿ ਹੋ। ਤਬ ਕੀ
 ਤੀ ਨੇਕਹੀ ਅੰਰੇਰਜਾ ਇਕਰਜਾ ਤੇਰੇ ਨਲੋਰੀ ਬਰਾਪਤ ਸਾਹੁ ਬਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਿਹਮਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ
 ਉਸ ਬੋਜੇ ਕਛੁ ਬਚਿ ਅੰਧਾਂਤ ਤੇਰੀ ਸੁਪਾਹ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਅਚੋ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਹਕੀਕਤ ਹੋਤਾ ਪਾਤ
 ਸਾਹਿਦ ਪੀਕਾਰ ਦੁਰਹੋਇਆਂ। ਕਹਣ ਲਗਾਯਾ ਖਾਲੀ ਲਲਾਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿਜੀ। ਤਾਏਰੁ
 ਰੁਮੀਗਤਿ ਜੀ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਸੁਣਾਇਆਂ
 ਸੁਣਾਇਆਂ ਕੀਤੀ ਨੁਖਬਰ ਹੋਈ। ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੀ ਦੀਨਾ ਸਵਡੀ ਹੀ ਵੀਦੀ ਹੀ। ਜੋ ਅਸੀਂ

ਮਾਨੁਖੁ ਹੀ ਬੇਪਰਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਾਏ ਨਾਲ ਕੁਝ ਜੋਰ ਨ ਚਲੇ। ਸਗੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਰਸ ੩੧੩
 ਕਸਮੇ ਦੇ ਲਿਆਂਦੀ ਕੀੜੀ ਨਿਲ ਹੋਗੁ ਅਨੇਕ ਭੁੱਤ ਦੀ। ਅੰਧੀ ਕੀੜੀ ਅੰਨ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ। ਮਾਂ ਓ ਕੀੜੀ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰਾ ਕੁਲ ਕਰੈ ਤੇਰਾ ਭੁਭਿਸਾਨੁ ਬਹੁਤ ਮੇਵਾ ਹੋਸੁ।
 ਅਤੇ ਪਿਨ੍ਹੋ ਕੀੜੀ ਜੋਤੁ ਪਸੁਹੋ ਇਕੋ ਸਮਾਈ ਹੋਸੁ ਬਾਸੁਹੋ ਤੇਰਾ ਜਨਮ। ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇਰਾ ਚਿਤੁ ਡਰੈ
 ਨਹੀ ਇਹੁ ਦੁਖ ਵਣ ਵਲੀ। ਅਨਹੀ। ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਹੀ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਕੇ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ। ਅੰਧੀ ਕੀੜੀ ਏ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਮਿਹਮਨ ਸੇਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹੋਸੁ ਭੀ ਤੈਨੂੰ
 ਤਬ ਕੀੜੀ ਨੇ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ ਅਪੁਣੀ ਸੁਪਹਾਸ ਮੇਤਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕੀ
 ਝੀ ਦੇ ਪਰਬਾਇ ਸਲੋਕ ਕਹੀਆ। ਸੀਹਾ ਬਜਾ ਚਰਗਾ ਕੁਹੀ। ਅੰਧੀ ਨਖੁ ਵਲੇ ਘਾਹੁ। ਘਾਹੁ ਖਨ
 ਤਿਨੁ ਮਾਂ ਸੁਖੁ ਵਲੇ ਇਹੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ। ਨਦੀ। ਅੰਧੀ ਚਿਟੀ ਬੇਦੇਖ ਲੇ ਬਲੀ ਕਰੇ। ਅਸਗਾਹੁ। ਕੀੜੀ
 ਬਾਪ ਦੇ ਇਪਾਤ ਸਹੀਲ ਸਕਰ ਕਰੇ ਸੁਆਹ। ਏ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਕੈ ਸਲੋਕ ਓ
 ਬੋਤ ਰਖਏ। **। ਬੋਲੋ ਗੁਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ।। ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ।** ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਦੋ ਨੋਹ ਰਿਨਾ ਬੁਧੁਰ ਨੂੰ ਗਏ। ਅਗੈ ਇਕਾਗੀ ਰਾਂਝੀਆਂ
 ਇਆਂ ਨਗਰ ਕੇ ਕੰਨ ਰੇ। ਅਹਾਤਿ ਸਕਾਨ ਓ ਬਜਾਇ ਪੁਰਬਾ। ਤਿਸਦਾ ਮੁਕਦਮੁ ਭੋਮੀਆਂ ਜਤ
 ਸਿਧੁ ਅਹਾਤਿ ਸਦ ਭਿਡ ਰਾਚਲ ਦਾ। ਅਹਾ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਅੰਧੇ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾਇਹੁ ਪਿਛੇ ਦੇਖਣ ਹੋਤ ਚਲੁ ਦੇਖਾ। ਅਈ। ਐ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸਤੀ ਪੁਸੀ। ਅਵੈ ਸੋ ਕ
 ਰੀ। ਐ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋ ਨੋਹਿ ਸਨਗਰ ਦੇ ਨਜੀ ਕਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਓ ਬੇਦੇਲੋ ਕਸਾ
 ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਦੇ ਨਨਹੀ। ਇਹੁ ਕਹਾਇ ਜੋ ਭਾਈ ਇਥੇ ਦੇ ਚੋਪਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਜੈ ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਮੁਸਫਰੁ ਆ
 ਵੈਸੇ ਮੇਰੇ ਘਾਰਿ ਭੋਜੀ ਦੇ। ਅੰਧਰੇ। ਜੇਨ ਭੋਜੇ ਗੇਤ ਮੈ ਬਿਤਰੇ ਪੇਸਾ ਅਵਗਾ। ਇਹੁ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀ

ਛਾਡਿਅੰਸੀ। ਤਬ ਲੋਕ ਸੰਨ੍ਹਿ ਉਸ ਦੇ ਘਾਹਿ ਛਾਡਿਅੰਸੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਜਾਂ ਇਕੋ ਥੇ ਹੋ ਉਸ
 ਦੇ ਉਪਗਾ। ਅਤੇ ਅਠੋ ਪਹਰ ਉਸ ਦਾ ਲੰਗਰ ਚਲਾ ਅਖਰੇ। ਅਤੇ ਨੀਰੀਆ ਨੂੰ ਬਸਤਰ ਪੈਨੂੰ ਤੋ
 ਜਨੁ ਅਤੇ ਪੈਰ ਨੀਰੀਆ ਨੂੰ ਪਾਹੁਣੀ ਅੰਜੀ ਅਰਬੀਆ ਅਵੈਤਿ ਸਦਾ ਅਰਬੁ ਪੁਰ ਕਰ ਦੇਣਾ।
 ਪਰੁ ਇਹੁ ਬਿਉਗਰੁ ਕਰਣਾ ਜੋ ਪਜਿਦ ਸਮਾਨੁ ਖੁਰਖੇ ਹੋਏ ਦਿਨੇ ਰਹੁ ਆਪੁ ਮਾਂਰਣਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋ
 ਰਪਵਾਇਕਾਰੀ ਘਾਹਿ ਮੁਹਾਂ ਇਮਰਿ ਵਾਣਾ। ਪਰੁ ਇਕ ਕੀ ਮੁਇਹੁ ਭੁਲ ਕਰਦਾ ਬਜੋ ਅਰਬੀ
 ਆਦਿ ਕਰ ਜੁ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਲੰਗਰ ਸਰਾਹਿ ਨੁ ਚਲਾਈ ਜਾਣਾ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕ
 ਹਿ ਅਭੁਈ ਬਾਲ ਦੇ ਖੁਰਕਤਾਰੁ ਦੇਰਿ ਗਤ ਮਾਸੇ। ਅਤੇ ਭੁਈ ਬਾਲਾਇ ਸੁਭੋ ਮੀਏ ਦਾ ਬਿਉਗ
 ਰੁਚੋਰੀ ਪਾੜੇ ਦਾ ਹੋ। ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣੇ ਹਰ ਕਰਤਾਰ ਸਾਨੂੰ ਬੁਝਾਇ ਅੰਗੀ
 ਤਬ ਮੇਰਾ ਹਿ ਅੰਜੀ ਚੁਤ ਸੀਰਹ ਦੇ ਹੋ ਸੁਸਤਿ ਹੋ। ਤਿਤਨੇ ਚਿਰਾਨੂੰ ਉਹੁ ਭੋਮੀ ਅੰਸਭੀ ਬੋਲੀ
 ਸੁਣਕੋ ਅਸਭੋਲਾ ਆਇਆਂ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਉਪਰ ਮਥ ਦੇਰਿ ਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ
 ਭੀ ਮਥ ਦੇਰਿ ਆਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਸਤ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਭਾਈ ਭੋਮੀ ਅੰਸੀ ਪੁ।
 ਤਭੋ ਮੀਆ ਮੁਹਵਲੁ ਦੇਖਣ ਲਗਾ ਅਤੇ ਕਹਣ ਲਗਾ ਸਾਧ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂਤ ਸੀ ਮਹਰ ਮੁਹੀ ਸਾਧ
 ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂਤ ਮਕੋ ਪਛਾਣਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਭੁਈ ਭੋਮੀ ਆਂ ਬਿ
 ਉਹ ਚਕੀ ਕਰ ਦੇਹੁ ਦੇਹੋ ਸੋ ਜੋ ਅਠੋ ਪਹਰ ਤਮਾਂ ਲੰਗਰ ਚਲੁ ਦਧੋ। ਅਗੁ ਬਿਉਗਰੁ ਭੀ ਤਮਾਂ
 ਰਾਸਹ ਜੁ ਹੀ ਹੋ। ਇਹੁ ਚਕੀ ਕਤਹ ਮਕੋ ਦਸਾ ਤਬ ਭੋਮੀ ਆਦਰਸ ਨੁ ਕਰਨੇ ਸਾਥ ਮਸਤ ਹੋਇ
 ਗਇਆਂ। ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਕਹੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣਾਈ ਅੰਗੀ ਸੋਈ ਉਨ ਕਹੀ। ਅ
 ਜੀ ਮੇਰਾ ਤਕ ਉਚੋਰੁ ਪਵਾਵਤ ਹੋਇ ਨੁ ਕਉ ਪਾੜਾ ਮਰਵਾਵਤ ਹੋ। ਇਹੁ ਮੇਰਾ ਰੁਜਗਾਰੁ ਹੋ ਸੁ।
 ਹੁਣ ਤਸੀ ਚਲੋ ਪਸਾਦੁ ਖਵੈ ਕਰਵਾਵੈ ਸੁਚ ਮਜੁਗਤ ਸੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਭੁਈ

ਬਾਲਾ ਅਸਤਿਤਾ ਅਜੇਹੇ ਬਿਓਹਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਦ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਦੋ ਫਿਰੀਰੀਆ ਮਹਜੀ ਹੋਂਤ ਮੈਕਾਰੀ ੩੧੩
 ਅੰਜੀ ਮੈਰੀਰੀਆ ਮਜਲੂ ਹੋ ਗੋਸਟਿ ਰੋਮੀਏ ਨਲ ਹੋਈ ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਸਹਰ ਬਜੀਦ ਪੁਰ ਮੋਮ

ਜੋ ਮੇਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬਭੋਮੀਆ ਚਰਨ ਉਪਰ ਡੰਗ ਪਾਏ ਆਤਿ ਬਗੁਰੁ ਨ ਨਕ
 ਜੀਸ ਬਾਦਿ ਕਹੀਆ ਸੋਗਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਸਚੇ ਸਚ ਦੇਖੈ ਮਨਾ ਮਿਟਾਰਿ ਤਾਂ ਘਟਹੀ ਮੇਧੁ ਗਾਸੇ

ਪੈ। ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮਨੁ ਲਗੇ ਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਭਰਮ ਭਉ ਭਰੀ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਕੀ ਆਤਿ ਸੁਮਨ ਹ
 ਨ ਪਾਏ ਲੁਣਹ ਮਾਰੀ ਗੋਲ ਰੋ। ਉਸ ਕੇ ਗੁਣ ਮਨ ਮੇ ਨ ਪਾਏ ਹੋਇ। ਅਪਿ ਬੋਲ ਰੋ। ਜਿਸ ਕਾ
 ਦੀ ਆਸ ਭਰ ਛੁਮੀ ਠਠਿ ਸਕੇ ਗੁਣ ਨ ਪਾਗੇ। ਭਰਮੁ ਮੋਹੀ ਆਮਤਾ ਆਇ ਆਸਿ ਉਕ ਬੀਨ
 ਛੁਟੈ ਨ ਛੁਟ ਗਾਗੇ। ਗਰੀ ਗਰੀ ਬਾਣੀ ਗੁਣਿ ਸਕੇ ਦੁਖ ਭੈ ਜਨ ਮੁਖ ਮਰਨ ਛੁਟ ਜਾਗਾਗੇ। ਸਰ
 ਬ ਰੁਪ ਘਟ ਏਕੇ ਏਕੇ ਤੋ ਛੁਟ ਕੇ ਠਠ ਬਾਗੇ। ਹੋਗੁ ਨਿਰਮੋਹ ਸਗਲ ਪਾਪ ਨ ਤੇ ਇਕ ਪਾਤਕੁ ਮੁ
 ਅਰਧਾਗੇ। ਕਿਹੁ ਨ ਨਕਸਾ ਪੂਰੀ ਸਿਗਤ ਯਹ ਗੁਣ ਮੁਖ ਕੇ ਸਾਧਾਗੇ। ਤਬ ਭੋਮੀ ਆਗੁਰੁ ਨ ਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਉਠੈ ਨਹੀਂ। ਇਹੁ ਕਹੈ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਮੇਰ ਭਲ ਕਰ ਕੈ ਜਾਹੈ ਮੇਰੇ ਪਰਸਦ ਪਾਵੈ ਮੈਨੂੰ
 ਪਾਵਿਤ ਕਰੇ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਤੁ ਏਕੇ ਭੋਮੀ ਆਇਹੁ ਬਿਉਹਾਰ ਤੁਸੀ ਛੋਡੋ ਤਬ ਤੁਸ
 ਰੇ ਪ੍ਰਸਦ ਜੇ ਵਧੇਗਾ। ਤਾਂ ਭੋਮੀ ਏਕਾਹੀ ਅੰਗਿ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਏਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ਮੈ ਥੋ ਛੁਟ ਦਾਨਹੀਂ ਹੋਰੁ ਜ
 ਕਹੈ ਸੋ ਮਨ ਚੁਰਕਰ ਦਾਹਾ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਦਇਆ ਦੇ ਘਾਟਿ ਅੰਏ ਅਤੇ ਬਚਨ ਕਾਹੀ ਅੰ
 ਸਿਖਾਂ ਤੈ ਅਸ ਕੋਲੁ ਸਚ ਕਾਹੀ ਅੰ ਪਰ ਇਕ ਕੀ ਮਕਾਰੀ ਅੰ ਕਾਰੀ। ਇਕ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਦੂਸਰੇ
 ਜਿਸ ਦਾ ਲੁਣਖਾਂ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਰਾਨਹੀਂ ਕਰਣਾ। ਤਿਸ ਰੇ ਗਰੀਬ ਅੰ ਰਨਹੀਂ ਕਰਣੀ ਗਉ ਗਰੀ
 ਬ ਦੀ ਰਖਿ ਅੰ ਕਰਣੀ। ਇਹੁ ਤਿਨ ਕੀ ਮਕਰੇਤਾ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵਧੇਗਾ। ਤਾਂ ਭੋਮੀ ਏਕਾਹੀ ਅੰ
 ਇਹੁ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਥੇ ਉਤੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਮਨੁ ਜੁਰਕੀਤਾ। ਸਹਬ ਪਰੁ ਮੇਰੀ ਖਲਾਸੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿ
 ਚ ਕਰਵਣੀ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਾਂ ਹੁਮ ਫਕਰ ਵਧਣੇ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰ ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਕ ਹ
 ਦਾਂ ਹੋਇ ਵੇਹੋਗਾ। ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਕਾਹੀ ਕੈ ਉਸ ਦੇ ਅੰ ਦਰਸਾਰ ਮਸਲਾ ਵਿਚਾ ਅਏ ਪ੍ਰਸਦ ਜੇ ਵੀਆ
 ਉਤ ਮਕਰ ਕੈ। ਤਾਏ ਗੁਰੁ ਜੀ ਜਿਤ ਨਾ ਚਰੁ ਉਸ ਦੇ ਘਰਿ ਰਹੇ। ਤਿਤ ਨਾ ਚਰੁ ਉਹੁ ਪਾਸ ਹੀ ਬੈਠ
 ਰਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ ਉਸ ਨੈ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਛੋਡੀ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਵੇਹਲੀ ਏ ਉਸ ਦੇ ਕਰਕਰ

ਨਿ। ਪਰਉਹੁ ਅਪ੍ਰਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨਾ ਵਿਚ ਰਹੈ। ਜਬ ਕਿਤ ਨੇ ਕੁ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਾ ਗੁਰੂ
ਨਨਕ ਜੀ ਉਦਾਸੁ ਹੋਏ। ਤਾ ਉਸਨੇ ਅਰਦਾਸੁ ਕੀਤੀ। ਅਹਰ ਵਨੁ ਅਬ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਤੁਮ ਬਿਨਾ ਅ
ਟਕਤਾ ਨਹੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪੁਲਹੋ ਇਹ ਏਹੋ ਜਹੋ ਗੋਤਾ ਮੇਰੇ ਪੁਲਹਤ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕ
ਹੀ ਅੰਤੁ ਏਤ੍ਰਿ ਪਿਛੇ ਭੀ ਭਲਾ ਅਹਾ। ਪਰ ਤੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਹਾ ਉਸ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇਰਾ ਰਿਦ ਚੋਰੀ ਤੇ
ਹਟਤਾ ਨਹੀ। ਉਹੁ ਕੁੜਕੀ ਢੁੰਢਾਇ ਅੰਤ੍ਰੇ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪੁਰਾ ਅਬ ਹਛ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ ਦਸਾ ਪਦਰ
ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਕੇ ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਘੜੀ ਚਾਰ ਕੁਤੇ ਪਿਛੇ ਫੇਰਾ
ਅੰਨਾ ਵਿਚਾ ਆਏ। ਤਾ ਭੋਮੇ ਏਕਾ ਹੀ ਮਾਮਿ ਹਰ ਵਨੁ ਵਹੁ ਬਾਂਤ ਕਾ ਮੁਏ ਉਤਰਾ ਦਿਲ ਵਾਹੈ। ਤਬ ਗੁ
ਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਤੁ ਏਤ੍ਰਿ ਮੀਅੰਤੁ ਸੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮੁ ਖੜੀ ਘਾਹਿਥਾ ਪਰ ਬਠੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ
ਨਿਮਕੀਥੀ। ਪਰ ਤੇਨੂੰ ਪੁਮੇ ਸਰਦੀ ਪਛਾਣ ਬੋੜੀਥੀ ਪਰਸਾ ਪਾਇ ਕੇ ਤੇਨੂੰ ਸਾਧਕ ਸਿਰਫੇਰ
ਪਿਛੇ ਰੋਹੈ। ਅੰਤਿ ਸਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਭਲੀ ਸੁਮਤ ਬਖਸੀ। ਉਸ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਰਸ
ਹ ਬਬਰਾ ਮਿਹਰ ਵਨਹੋਇਆ। ਅਰੁ ਤੁਸੀਤ ਦਸਰ ਫੀਦੀ ਹਟ ਬਹਦੇ ਬੇਫੇਰ ਤੇਨੂੰ ਇਸ ਕਬ
ਡਾ ਪਾਤਿ ਹੋਇਆ। ਤੁਜਲ ਕੇ ਕੀਨ ਰੇ ਬੈਠ ਕਰੇ ਜਾਸ ਬਜੀ ਦੇ ਕਨ ਰੇ ਯਾਇ ਕਾ ਤਰਾਤਾ ਹੀ ਗੁ
ਦਸਤ ਕਰਾਇ ਅੰਬਰੇ। ਬੈਠ ਹੀ ਕਦੀਰਾ ਤਬੀਤ ਵੈ ਕਦੀ ਦਿਨ ਬਿਤ ਵੈ ਯਹ ਤੇਰਾ ਬਿਤਾਂਤ ਹੋ।
ਅਰੁ ਤੁਝ ਕੋ ਕਮੀ ਕਛੁ ਨਹੀਥੀ ਗੁਮਾਂ ਸਤੇ ਸੋਦਾਰ ਰਵੇ ਹਾਰੇ ਬੇ। ਅਰੁ ਤਵ ਤੇਰਾ ਪਤ ਵਡਾ ਸਹ
ਬਨਾ ਮੁਤੇਰੇ ਪਤ ਕਾ ਹਰਿਦਾਸੁ ਥਾ ਅਰੁ ਤੇਰੀ ਮਬਲ ਉਕ੍ਰਿਧੋ ਅਹਾ। ਬਹੁ ਤੁਜੀਰ ਦਵਲੇ ਸੇ
ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੁਝੀ ਕਰੈ ਭਲੀ ਕਰੈ ਤੇਰੀ ਸਭਾ ਮਨਜੁਰ ਕਾਰਿ ਦੇਸੀ ਪਰ ਤੇਨੂੰ ਇਕ ਕਰਮੁ ਬੁਰਕੀਤ
ਸੀ। ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਤੇਨੂੰ ਇਹੁ ਧੜੇ ਚੋਰੀ ਦੀ ਬਾਣ ਯਾਇ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਭਲਾ ਵਿਸਾਰਿ ਗਇਆ। ਜੁ ਕੁ
ਛੁਪ ਹੋਲੀ ਕਰ ਦਾਸੇ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਏ ਚਾਰ ਘੜੀ ਤਕ ਚੁਪ ਕ

ਰਰਹੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਹੀ ਅੰਕਿ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈ ਕਿ ਸਕਰ ਕੋਇ ਹੁਨੀ ਚਕਰ ਮੁਕਰ ਵਿਲਗਾ। ਸੋ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਕਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਭਾਈ ਭੋਮੀ ਅੰਤਿ ਨਕੀ ਮੁਕਰ ਵਸੈ ਬੁਰੇ ਏਕ
 ਤਾਂ ਇਹੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਪਤ ਤੇਰੇ ਪਰਲ ਕੋ ਕੋਈ ਬੁਢਿਓ ਤੇਰੇ ਪਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਬਾ। ਕਿ ਸਕਰ ਕੋਈ ਸਕੋ ਘਰ
 ਮੈ ਤਹੀ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਵਲਾ ਥਾ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕੋਈ ਕੀ ਮੁਨੀ ਅਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਲਤੁ ਪਹ ਲੇਗਾਲੀ
 ਅਸੇ ਤੀ ਬਹੁਤ ਲੜੇ ਲੜ ਕਰ ਬਿਪਤ ਕਰਿ ਦੇਦਾ ਸੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਗਲ ਭੀ ਮਨੁ ਪਰ ਜੀ ਰਹੈ
 ਤਾ ਪਾਸੈ ਹੋਲੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਹ ਕੋ ਪਗਲਾ ਹੋ ਕੋ ਖੁਬ ਤਰ ਸੋ ਪਰਾ ਬਕਰਣ ਲਠੀ ਜੁਤੀ ਸੋ ਦਾ ਅੰਰ
 ਗੀਦ ਮੰਦ ਕਰਣ ਪਰਾ ਮੇਓ ਹੋ ਗਰੀਬ ਤੇ ਸਹਤਾ ਬਾ। ਪਰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪਰ ਗੁਰੂ ਮੁ
 ਖੀ ਬੇਦਾਂਤ ਸਾਸਤ ਪੜ੍ਹਣੇ ਹਰਾ ਬੀਤੇ ਰੇਦਾ ਅਰੇ ਆਇ ਅੰਤੇ ਰੇ ਸਾ ਬਕੁਤ ਲਹਣ ਦੇਣਾ ਬਾਂਤਾ
 ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਤੇ ਰੇਦਾ ਅਰੇ ਪੁਰਾ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਪਰੁ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਭੀ ਮੇਸ ਜੋ ਕੀ ਆਉ ਸਕੀ ਸੋ ਭੁਕ
 ਹੀ ਮੇਕ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਂਤੀ। ਬਡਾ ਗਿਆਨ ਵਾਨੁ ਪ੍ਰਚਰ ਮਸੂਰਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪਚਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੋ ਰੋ ਕੀ ਅੰ
 ਬਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਤੇ ਅਸੀਰ ਬਦਕੀਤਾ ਜੋ ਚਿਰ ਜੀਵਹੋ ਸੁਖ ਭੋਗੁ ਭਗਵਾਨ ਸਿਉ ਮਿਲੁ ਅੰ
 ਸੇਤ ਬਉਸ ਨੇ ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤੈਓ ਸਸਾਂ ਬਮ ਸਕਰੀ ਕਰੀ। ਅਰੁ ਲੜਾਤਾ ਉਹੁ ਰਖੁ ਸੋਗੁ
 ਮਾਂਨੁ ਨਹੁ ਅੰਏ ਕਰ ਸਰਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭੀ ਤੈਵਲ ਨਹੀ ਤੈਨੇ ਸੈਨਤ ਕਰ ਕੋ ਖਿਜ ਮਤ ਗਾਰੁ ਅੰ
 ਪਣਿ ਅੰਤੈ ਉਸ ਨਲ ਨਾ ਮਸਕਰੀ ਕੀਤੀ ਕਿਹੋ ਕਿਤੀ ਜੋ ਪਗੜੀ ਲਹ ਕੋ ਮੁਸਕ ਚੁਕ ਬੀਨੀ
 ਆ। ਪਰੁ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਨੇ ਮੁਹੋ ਕੀ ਛੁਨ ਕਹੀ ਅਸ ਗੋ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਰ ਬਦਕੀਤਾ। ਪਰ ਤੈਓ ਜੋ ਉਸ
 ਬਮ ਸਕਰੀ ਭਾਉ ਕੀਤਾ ਤਿਸ ਤੇ ਉਹੁ ਚਿਪਿ ਖੜਾ ਹੁਅੰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅਭਾਈ
 ਬਾਲ ਕੀ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਅਗੀ ਅੰਨੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਸੇ ਹੀ ਬਿਉਹਾਰੁ ਹੋਨੀ। ਬਹੁਤੀ ਹਲ ਕਰਣੇ
 ਤੇ ਹਾਸੀ ਕਰਣੇ ਤੇ ਸਾਂਤ ਵਨ ਪੁਰਖੁ ਭੀ ਚਿਪਿ ਖੜਾ ਹੋਤ ਪੈ। ਤੈ ਮੁਰਖੋ ਕੀ ਕੀ ਅੰਚਾ ਹੀ ਵੀ ਹੈ।

ਤਿਸਕਾਰੀਕੋਰੀਆਉਸਤੋਨ੍ਹਾਰਿਦੈਕਰਕੋਸਰਾਪੁਦਿਤਜੋਤਿਧਾੜੇਮਾਰਹੋਵੈਗਾਜੀਅਬਾ
 ਘਾਤਿਕਰੇਗਾਚੋਰੀਕਰਵਵੈਗਾਇਹੁਬਿਉਹਾਰੁਤੇਰਾਸਦਹੋਵੈਗਾਮੇਰਾਇਹੀਅਸੀਰਬਾਂਦ
 ਹੋ।।ਮੇਸੇਕਹਿਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਅਪਣੇਘਾਰਿਅਵਣਲਗਾਅਵਦੇਨੇਸਲੋਕਕਹਿਆ **ਸੋਲ**
੨।ਕਲਕਲਿਅੰਦੰਨਰਨਰਾਇਤਿਜੋਚਿਤਵਿਤੇਸੋਪਵਤਗ।ਕੁਲਕਰਮਣਿਸ੍ਰੇਸਟਹਨੀ
 ਚਕਰਮਣਿਸਿਅਲਮਿਗਾਰੇਹਰਹੋਜਵਤਗ।ਬੁਰਕਰਮਣਿਸਭਕਰਿਤਾਇਅੰਲਜੋਇਸ
 ਤੇਗੁਣਲਗੁਧਗ।ਵਹੁਪਰਮਪੁਰਖਤਮਿਸਦਕਲਿਅੰਤਿਰਿਤਾਅਨੰਚਿਤਵਤਗ।ਸਰ੍ਹ
 ਘਟਿਈਸ੍ਰੀਗਮਣਿਬਿਨਈਸ੍ਰੀਮਨੁਖੰਪਿਸਚਨੀ।ਦੀਨਾਦਿਯਾਲੀਹਰਣਿਕੁਰਣਿਹਰਖੰ
 ਸੋਗਤੇਸਦਾਏਕਮਤਗ।ਜੀਹੀਬਿਸਰੀਤਿਸੋਪ੍ਰਭੂਭੋਮੇਸ੍ਰਬੰਦਖੀਸਮੁਸੁਤੇਗ।ਜਲੀਪੌਣਿਅਗ
 ਨਤੇਜੀਇੰਦ੍ਰਿਮੁਨਿਦ੍ਰਿਸ੍ਰਬੰਕਰਤਾਤੇਭਰਪਣੀ।ਹੁਕਮੀਕਰੀਤਿਕਾਰੀਕੀਸੇਭਿਪਜਵਿਤੇਕੀਸੇਸਿ
 ਸਿਘਗਰਣਿਗ।ਅਚੁਤਿਸੁਆਮੀਵੈਰੀਮਤੀਲਭੀਗੁਣਿਸੁਣਿਇਹਪ੍ਰਬ੍ਰਿਤਾਤਿਅਚਾਣੀ॥
 ਹੋਸਰਬੰਪਣਹਤੀਮੋਨੀਜੋਭੂਕਰੀਤਕੁਣਨੁਪ੍ਰੀਤਸਦਾਪ੍ਰਤਗ।ਕਹਤਹੋਬਿਜਨਿਦਾਸਿਕੇ
 ਦਾਸਾਇਹਾਖਿਆਮੋਪਬਖਸਤਗ।ਪਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੇਨ੍ਹਕਹੀਅਭਾਈਬਲਭੋਮੀਏ
 ਨੁਭਿਹਸਰਾਪਦੇਗਾਇਆ।ਜੋਤ੍ਰਿਜਦਘਾਰਿਹੋਵੈਗਾਕਿਭਿਤੁਏਮੇਨ੍ਹਖੜੀਹੋਇਕੀਅਸੀਕਹੀਹੋ
 ਮੇਸੀਕਹਿਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਅਪਣੇਘਾਰਿਅੰਇਅੰਪਰੁਹਰਖੁਸੋਗੁਨਕੀਆਬਾ।ਪਰੁਇਸ
 ਕੀਇਹੁਅਵਸਥਾਹੁਈਜੋਪ੍ਰੀਤਰਜਥੇਵਜੀਰਕੀਬੇਟੀਸੋਹੋਈਪਰੁਬਹੁਤਵਹੁਸਿਦਰਬੀਦੋਨੋ
 ਏਕਭਿਮਰਮੇਥੋ।ਤਬਏਕਾਦਿਨੁਸਮੇਵਜੀਰਕੇਮਦਿਰਮੇਹੀਸੋਨਕੀਆਅਗਮੁਮੇਬੇਤਬਤੁ
 ਮਦੋਨੋਕੋਬਜੀਰਨੇਦੇਖਾ।ਪਰੁਕਛਨਕਹਾਮੁਹਪਰੁਪਲਾਪਾਇਕੋਪਾਸਦੋਹੀਚਲਿਅੰਚ
 ਏਆ।ਇਸੀਤਰਾਤਮਕੋਰੋਜਦੇਖਿਆਕਰੇਨਬੇਟੀਕਹੀਕਹੀਨਤੈਨੁਕਣਕਹੀ।ਇਕਸ

ਮੈਅਪੁਣੇਘਰਮੈਏਕਲਹਿਵਜੀਰਬੇਰਾਬਾਤਬਤੈਨ੍ਹਪੁਛਿਅੰਚੇਹੇਪੁਤ੍ਰਇਸਪ੍ਰੀਤਕਾਮੁਕੀ
 ਕਾਤਿਅੰਗੁਰੀਅੰਚਹੀਤਹੈ॥ਅਰੁਬੇਦਾਮੈਤੋਰਾਪਤਹੈ॥ਜੇਕਹੇਤੋਬੇਦੀਰੁਕਮਣਕੋਤ
 ਏਹੀਦੇਵੇਤਾਹੈਜੇਤੇਰੀਇਸਬਾਤਪਰਪ੍ਰਸਿਨਤਹੈ॥ਤਬਤੈਨੇਕਹਾਜੇਮੇਰੀਤੋਵਹੁਬਹੁਵਹੈ॥
 ਅਰੁਤਮਮੇਰੇਪਿਤਾਮਤਹੈ॥ਤਬਵਜੀਰਨੇਪੰਚੋਅਉਲੀਅੰਮੁਖੁਮੈਡਾਲੀਆ॥ਅਪੁਣੇਰ
 ਦੇਵਿਚਮਗਨਹੋਇਗਾਇਆ॥ਚਾਰਘੜੀਤਕਮਗਨਗਹੀਆ॥ਪਰਉਹੁਬਜੀਰੀਮੇਸਾਹੈ
 ਗਾਜੈਸੇਬਿਸਨਹੈ॥ਤਉਸਨੇਰੀਦੇਵਿਚਹੀਕਾਹੀਅੰਜੋਮੈਇਨਨ੍ਹਇਹੁਕਰਮੁਕਰਦਿਅੰਨ੍ਹ
 ਡਿਠਾਪਗਇਹੁਕੀਅੰਕਹਤਪੈਰੁਈਅੰਗੋਯਾਰਚੋਰਕੀਸੁਰੀਧਨਮੰਨ੍ਹਗਾ॥ਇਹੁਗਲਿ
 ਰੀਦੇਵਿਚਵਿਚਾਰਕਰਕੈਸਲੋਕਕਾਹੀਆ॥ਰਜਾਪੁਜਾਕਾਮੁਦਰਸਭਕਾਮੁਕੇਪੀਅੰਦੇਹੈ॥
 ਰੀਅੰਨੀਸੋਲੁਵਖਤਾਅਗੀਅੰਨੀਕੋਦੇਤਬਚਿਖਤਮਰੇਰਓਅਰੁਰਜਦੇਹੈ॥ਇਕਨਕੇ
 ਕਾਨਤੋਰਏਕਨਕੇਫਾਸਜੋਰਸਭਨੋਕੋਇਕਰਬਰਬਾਧੇਹੈ॥ਕੋਈਕਹਾਜੈਸਭਕੋਘੋਰਲਿਅ
 ਵੈਤਰਵਰਮੁਕਿਗੀਗਸਿਉਭੀਬਾਣਸਾਧੇਹੈ॥ਜਾਪਗਰੁਪਾਸੀਨਾਬੁਜਕਿਹੋਤਤਕੈਅੰਗੋਪਧੁੰ
 ਹੋਇਵਹੁਲਰੁਕਿਅੰਤੇਹੈ॥ਮੇਸੇਜਸਿਤਹੋਤਬਰੀਰਲੀਕਾਮੁਕੁਪੁਲੋਤਮੋਹਉਨਤੇਭੋਪਵੇਹੈ॥
 ਕੋਈਨਬਚਾਕਾਮਦੇਵਤੇਤਿਸੀਤੇਬਲਚਰਨਾਮੁਪਾਰਤਾਹੈ॥ਅਗਿਸਭਮੀਠਕਰਮਤਿਰਿ
 ਮੈਪ੍ਰਗਦਹੋਤਹਰਿਰਕੋਬਿਸਰੇਹੈ॥ਹੇਦਯਾਲਹੋਰੁਪਲੁਮੈਤੇਰੀਸਰਵਮੋਕੋਤ੍ਰਰਾਖੁਜੀਅੰਤੋਕ
 ਈਅਨਕੋਅਲੋਹਰਾਖੀਅੰਪਣਦੇਹਬੁਜੀਓ॥ਜੋਰਗਰਿਗੁਸੁਖਚਹਤਹੈਅਪਕਰੋਗੁਸ
 ਗੁਤਕੋਬਿਅਧੇਹੈ॥ਇਨਹੁਕੇਬੀਚਹੋਕਰਸੁਖਚਪੈਤੋਦੇਸੇਰੋਬਚਿਕਾਹੁਨਾਧੈਹੈ॥ਤਬਏਗੁ
 ਰੁਜੀਗੁਰੁਨਨਕਭੋਮੀਏਨੂੰਫੇਰਕਾਹੀਅੰਏਰੁਮੀਅੰਢੇਰਉਹੁਵਜੀਰਸਲੋਕਕਹਕਰਮਸਾਟਿ
 ਹੋਇਗਾਇਆ॥ਅਤੇਤ੍ਰਿਪਗੜੀਲਹਕੈਪੈਰੀਧਾਇਆ॥ਤਉਸਮੰਦੀਅਲੁਵਜੀਰਤ੍ਰਿਕੋਅੰਰ

ਕੁਣਨਕਹਾਅਰੁਕਹੀਅੰਹੇਬੇਦਾਸੁਅਸਤਿਚਿਤ੍ਰਹੁ। ਤਾਤ੍ਰਿਸਤਰਫਤੇਹਟਕਰਾਅਪਣੇ ੨੧੬
 ਘਾਹੀਆਇਆਂ। ਅੰਦਰਰਤੀਨੇਫੇਰਾਇਕਗਰੀਬਥਾਉਸਕੀ। ਇਸਤ੍ਰੀਸਾਥਪ੍ਰੀਤਿਕੀਤੀ।
 ਵਹੁਆਥਿਤਜਾਣੈਗ੍ਰੀਧਰਤਰਤਤੇਰੇਤੇਤੇਨੂੰਗ੍ਰੀਨਕਹੈਨਾ। ਇਸਤ੍ਰੀਹੀਕੋਕਹੈ। ਤਬਏਕਾਦਿਨੁਤ੍ਰਿ
 ਉਸਕੇਘਰਕੋਥਿਖੇਹੀਕ੍ਰੀੜਕਰਦਾਥਾ। ਤਬਉਸਨੇਦੇਖਾਤਬਤੇਉਠਕੋਉਸਕੋਮਾਂਗਿਆ। ਤ
 ਬਉਸਨੇਨਿਰਕਾਰਕੋਲੁਪੁਕਾਰਕੀ। ਤਬਤ੍ਰਿਦੋੜਕਾਰੀਆਪੁਣੀਦੁਕਨਪਗਾਮਾਂਇਆਂ।
 ਰੁਣੀਪਰਤ੍ਰਿਏਕਕੀਮੁਭਲਕਰਦਾਸੀਜੋਕੀਸੇਦੀਕੀਨੀਆਂਬਿਅੰਗੀਨਹੋਵੈ। ਤਿਸਦਾਤ੍ਰਿਵਿਆ
 ਹੁਕਰਦੀਦਾਸੀ। ਜੇਕੋਈਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਦਾਸੀਯਾਜਗੁਕਰਦਾਸੀ। ਤਿਸਨੂੰਤ੍ਰਿਦਰਬਦੇਦੀਦਾਬ
 ਅਰੁਕੋਈਦਿਛੁਚਾਂਗੀਜੋਮਨਸਾਕਰਕੋਕੋਈਮੰਗੀ। ਤਿਸਦੀਮੁਰਦਹਾਂਸਲੁਕਰਦਾਸੀ। ਇਹੁਗ
 ਲੁਭਲੀਕਰਦਾਸੀਪਰਕੀਤਾਕੀਸੀਕਾਜਾਦਾਨਹੀਕੀਭਲਕੀਬੁਰਕੋਈਕੀਮੁਕਰੇਬਿਰਥਾਨ
 ਹੀਜਾਦਾਬੁਰੇਕਾਬੁਰਾਭਲੇਕਭਲਾ। ਬੁਰੇਕਾਬੁਰਾਫਲੁਭਲੇਕਾਭਲਾਫਲੁ। ਇਹੁਕਰਤਾਰੁਨੇ
 ਕਰੀਹੈ। ਜੋਇਕਸਮੇਇਕਅਤੀਤਾਮਾਂਜਜੁਅੰਗਾਂਪਗਾਮਹਚੋਬੇਗੁਣਾ। ਅਜਜੁਇਸਤੇ
 ਥਾਜੇਕਛੁਦਰਬਨਸੀ। ਅਤੇਕੁਗਤਨੂੰਦਰਬੁਪੜਦਾਹੈ। ਤਬਉਹੁਅਤੀਤਚਲਿਗਇਆਂ
 ਥਾਤਾਉਸਕੋਕੀਸੀਨਿਗੋਹੇਲੇਕਰਸੜਾਅਰੁਉਸਨੇਨਰਕਮੇਮੇਲਣਲਗੇ। ਤਾਹੁਕਮੁਨਿਰ
 ਕਾਰਦਾਤਿਹਾਦੇਵਾਤਿਅਨੂੰਹੋਇਆਂਜੋਇਸਕੋਨਰਕਨਡਲੋਵਹੁਮੇਰਾਭਗਤਿਹੈ। ਇਸਕਰ
 ਕੈਮੇਮੁਹਰਛਾਪਤ੍ਰਿਕੋਨਹੀਦੇਤਬਹੇਤੇਤਮਬਪਰਕੇਕਰਮੁਦੇਖੁਤੇਹੈਅਰੁਅਤਿਰਕੀਖਬ
 ਰਨਹੀਰਾਖਤੇਇਸੀਕਰਕੈਮੇਸਾਰਾਹੁਕਮੁਤਮਕੋਨਹੀਦੇਤਾ। ਕਿਉਤਮਤੀਨਗੁਣਮੇਵਰਤ
 ਤੇਹੈਅਰੁਮੇਰਾਨਿਰਗੁਣਰੂਪਚੋਬਾਹੈ। ਤਿਸਕੋਤਮਨਹੀਦੇਖੁਤੇ। ਤਿਸੀਕਰਕੈਮੇਰੇਸਚਖੰਡ
 ਕੇਤਮਮਹਰਮੁਲਹੀਕਹੈਤੇਉਸਸਿਤਕੇਅਦਿਰਿਕੀਖਬਰਨਬੀਤਮਕੋ। ਅਰੁਅਦਿਰਿਤੇਸੁ

ਧਥਾਜੈਸੇਕਬੀਰਗੁਰਗਤਿਬਾਏਸਾਂਬਾ॥ਅਰੁਬਾਹਰੇਲੋਕੋਨੈਅਥਿਤਦੇਖਕੋਚੋਗਮਰੁਤਾਰੁ
 ਠਗੁਕਰਬਾਪਿਆਹੈ॥ਉਸਕਰਕੋਲੋਕੋਨੈਅਰੁਤਾਰੀਆਥਪਰਸੁਸਤਰਾਹੀਆਥਾਇਸਕੋ
 ਖੇਦਨਹੁਆਇਕਸਮਾਂਨਹੀਰਹਾਂਤਿਸੁਕਾਰੀਕੋਮੇਰਾਪਰਮੁਪਦੁਪਾਂਇਆਹੈ॥ਜਾਏਰੋਮੀਅ
 ਮੇਸੀਹੀਨਿਰੀਕਚਨੈਅਕਾਸਬਾਂਡੀਕਰਿਬਹੁਤਬਾਰਗੁਤਬਤੀਨੈਦੇਵਤੇਉਰਕਾਰਿਦੇ
 ਵੀਦੋਅਸਬਨਾਮਾਏ॥ਆਇਕਾਰਿਕਹੀਮਹਾਰਾਜਤੇਰੀਕਦਗਤਿਤੇਹਮਬਿਸਮਦਹੈ
 ਏਰਹੇਗਾ॥ਤੇਰਾਅੰਤੁਪਰੇਤੇਪਰੇਹੈ॥ਅਬਹਮਕੋਛਮਾਂਬਰਫੇਰਹੁਕਮੁਮੇਵਰਤੇਗੋ॥ਹਮ
 ਏਸਕੋਅੰਤਿਰੀਕੇਕਰਮਨਹੀਬੀਚਚੇਬਹਰਕੇਕਰਮੇਕਾਬਦਲਾਵੀਆਹੈ॥ਤਬਨਿਰੀ
 ਕਾਰਦਿਆਲੁਹੋਏਅਰੁਕਾਹੀਅੰਤੁਮਤੀਨਗੁਣਹੈਚੋਥਾਗੁਣਸਿਤਹੈਨਿਮੇਰੇਚਿਮਾਂਪ
 ਦੁਮੇਰਹੈਉਸਵਿਖੇਕਬੀਰਵਰਾਤਿਆਹੈਨਨਕਤੇਮੇਰਹੀਬਰਨਹੈਵਹੁਗੁਵਰਾਤਿਆਹੈ॥
 ਉਨਕੋਮੇਅਪੁਣੈਸਚਖੰਡਕਦਰਸਨਈਅਪੈਉਹੁਅੰਤਿਰੀਕੀਬਾਹਰੀਕੀਸਰਬਜਾਂਨ
 ਤੇਹੈਏਤਨੀਬਾਤਕਾਹੀਕਰਿਨਿਰੀਕਾਰਾਅੰਤਿਰਾਪੀਅੰਨੁਭਏ॥ਤਬਰੋਮੀਏਅਰਜੁਕੀਤੀ
 ਜੋਸਿਹਰਵਾਨਮੇਰੀਸਗੁਣਕੋਜਉਗਾ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅੰਤੁਈਜਬਾਇਸਕਾ
 ਅੰਤਸਮਾਅਵਤਹੈਤਬਦੇਵਤੀਨਾਵਤੇਹੈ॥ਏਕਬਿਸੂਕਾਏਕਪਰਮਰਾਇਕਾਏਕਸੀ
 ਵਕਾ॥ਅਣਕਾਰਿਬਾਰਕੇਬੀਚਮੇਬੈਠਜਤੇਹੈ॥ਅਰਉਸਕੀਅਵਾਜਸੁਨਤੇਹੈ॥ਜੋਕੁਝ
 ਉਸਕੀਆਸਾਹੈਤੀਹੈਵਹੁਜਾਨਤੇਹੈ॥ਅਰਉਸਕੋਮਲੁਮਪਜਤੇਹੈ॥ਅੰਰਕੋਨਹੀਪਜਤੇ
 ਹੈਸੁ॥ਤਬਉਸਕਾਸੁਪੁਰਾਉਏਅੰਤਬਾਤਿਸਕੋਲੈਜਤੇਜਿਸਕਾਹੋਤਹੈਤਿਸਕੀਪੁਰੀ
 ਕੋਪਾਤਿਜਾਇਕਰਤੇਹੈ॥ਅਰਵਹੁਤੀਨਦੇਵਤੇਅਪੁਣੈਅਪੁਣੈਪਾਮਕੋਲੈਜਤੇਹੈਉਸਕੋ
 ਤਾਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰੋਮੀਏਨੂੰਏਹੁਬਾਰਤਾਸੁਣਈਤਰੋਮੀਏਅਬਦੇਕੀਆਂਸੁ॥

ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਆ **ਸੋਰਠ ਮਹਲਾ** ॥ ਸਭਨਾ ਮਰਣਾ ਆਇ ਆਇ ਛੋੜਾ ਸਭਨਾ ॥ ੩੧੭ ॥
 ਗਾਪੁਛੁ ਜਾਂਇ ਸਿ ਆਇ ਆ ਅਗੈ ਮਿਲਣਾ ਕਿਨਹਾ ॥ ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਾਂਹਿ ਬੁਝਿ ਸਰੈ ਵਡੀ ਵਿਦਨ
 ਤਿਨਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰੀਸਲਾਹਿ ਹੁਸਰਾ ਸੋਇ ॥ ਜਾਂਕੀ ਨਦਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਰਕਾਰੀ ਸਾਲ
 ਹਣ ਹੋਭੀ ਹੋਸੀ ਸੋਇ ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕਤ੍ਰਿਮਾ ਦਸਦਾ ਤਨਹੋਇ ॥ ਜੋਤਿ ਸੁਭ ਵੈਸੋ ਬੀਏਰੀ ਨਾਰੀ
 ਰੁਨੈ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਧਰਤੀ ਉਪਰੁ ਕੋਟ ਗਜ਼ ਕੋਤੀ ਗਈ ਵਜਾਇ ॥ ਜੇ ਅਸਮ ਨਨਿ ਮਾਨੀ ਤਿਨ ਨਕ
 ਨ ਥਾਪਾਇ ॥ ਜੇ ਮਨ ਜਣੈ ਸੁਲੀ ਅੰਕਹੀ ਮਠਖਾਇ ॥ ੩ ॥ ਨਨਕ ਅਉਗੁਣ ਜੇਤ ਜੇਤ ਤੇਗਲੀ
 ਜੀ ਜੀਗਾ ਜੇਗੁਣ ਹੋ ਨਿਤ ਕਈ ॥ ਮੇਨ ਸੋਭਾਈ ਸੇਵਰਾ ॥ ਅਗੇ ਗਏ ਨ ਮੰਨੀ ॥ ਅਨਿ ਮਾਂਰ ਕਢਹੁ
 ਵੇਪੀਗਾ ॥ ਨਨਕਾ ਕੀ ਹੁਗੁਣ ਉਹ ਪਹੁਚਨਾ ਸਕਾਨੀ ॥ ਮਰਦੇ ਦੂਰਾ ॥ ਤਾਭੇ ਮੀ ਅੰਚਰਨ ਤੇਗੀਰ
 ਪਾਇ ॥ ਆਮ ਤੇ ਕਹਣ ਲਗਾਹੁ ॥ ਦਮੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰੋ ਮੈ ਬਡੇ ਪਾਪ ਕੀ ਤੇਹੋ ਨਿਮੈ ਤੇਰੀ ਸਰਾਨੀ ॥ ਆਇ
 ਆਹਾ ਮੇਰੀ ਰਖਿ ਅੰਕਰੋ ਮੈ ਬਡੇ ਪਾਪ ਕੀ ਤੇਹੋ ਨਿਮੈ ਤੇਰਾ ॥ ਤਬਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ
 ਬਲਾਇਨਾ ਅਪਣਾ ਸਚ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ॥ ਸਨੂੰ ਚੋਰੀ ਨ ਬੀਦ ਕਰੀ ॥ ਮੇ ਅਤੇ ਇਹੁ ਛੁਡਦ ਬੀਨਹੀ ॥
 ਪਰਾਇ ਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਮਸਭਿਧੀ ॥ ਮੇਜੋ ਇਸਤੇ ਚੋਰੀ ਭੀ ਛੁਡ ਜਾਇ ॥ ਅਤੇ ਬਿਭਿਹਾਰੁ ਭੀ ਕਰੈ ॥ ਤਬਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਚੋਰੀ ਪਾਤਾ ਛੁਡਦ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਕਹਦ ਪੰਜੇ ਬਿਭਿਭੀ ਮੇਰੇ ਇਹੁ ਕਰ
 ਮੁਕਰਦਾ ਸੀ ॥ ਜੇਭਾਈ ਤੇ ਨੂੰ ਇਕ ਕੀ ਮਹੋਰੁ ਸਭਿਧੇਗਾ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਾਰੀ ਅਬਰਾ ॥ ਤਾਭੇ ਮੀ ਇਹੁ ਸੁ
 ਜੇੜੇ ਕਾਹੀ ਅੰਦਸੀ ॥ ਮੇ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਉਹੁ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ਹੁਕਾਰ
 ਦਾਪਹਲਾ ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਭਵੈ ॥ ਸਿਰਜਵੈ ਸਚੁ ਤੇਹਾ ਰਣ ਨਹੀ ॥ ਦੂਸਰਾ ਇਹੁ ਜਿਸਦਾ ਲੁਣਖਾ
 ਦਾਤਿ ਸਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ ॥ ਤੀਸਰਾ ਗਰੀਬ ਮਠਨਹੀ ਕਰਣੀ ਗਰੀਬ ਦੀ ਰਖਿ ਅੰਕਰਣੀ
 ਅਪਣਾ ਸੀ ਸੁਦੇਣਾ ਉਸਦਾ ਛੁਡਵਣਾ ॥ ਇਹੁ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਰੁ ਤੇ ਪ੍ਰਗੁਰੂ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾ

ਭੋਮੀਏਹਬਜੇਜੇਮੇਰੇਪਿਛਲੇਗੁਨਹੁਬਖਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅਬੁਈਤੇਰੇਪਿਛ
 ਲੇਗੁਨਹੁਕਰਤਾਰਬਖਸੈਗਾ। ਅਤੇਭੁਈਸਾਡੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਪੈ। ਅਸੀਵਰਨੇਹਾਂ। ਤਭੋਮੀ
 ਏਹਬਿਜੇਜੇਗੀ। ਭਾਨਿਵਜੁਮੇਰੀਗਤਕਰੋਮੈਨਲਰਲਜਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅਬੁ
 ਲਭਈ। ਅਜੁਤੇਦਸਦੇਦਿਨਤੋ। ਅਗੈਅਗੈਭੁਲੇਕਰਮਤੇਰੇਵਿਚਫਰਮਾਂਵਨਗੇ। ਅਤੇਕਥਕੀ
 ਰਤਨਤੇਰੇਵਿਚਰਾਚੇਰਹੇਗਾ। ਅਰੁਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤੇਰੇਉਪਰਕੀਪਥਰੇਗਾ। ਅਤੇਅਜੁਤੇਭੁਲੇਹੀਦਿ
 ਨੁਤੇਰੇ। ਅਵਨਗੇ। ਇਕੋਪਥਬ੍ਰਹਮਤੇਰੇਘਾਟਿਵਿਚਵਰਤੇਗਾ। ਅਤੇਕਰਤਾਰਦੀਤਿਰੇਉਪਰ
 ਨਜਰਹੋਵੇਗੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭੋਮੀਏਪਾਸੋਓਠਤੂਰੇਚਓਥੇਦਿਨ। ਤਭੋਮੀਆਸਸਨ
 ਲਾਇਹੁਕੇਹਾਂਤਕਾਮਾਂਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭੋਮੀਏਨੂੰਪ੍ਰਸੰਕੀਤੀਚਰਨੀਲਾਇਤੋਰੀ।
 ਤਭੋਮੀਆਪਣੇਘਾਗਿਅੰਇਆ। ਗੁਰੂਜੀਅਗੈਚਲੇ। ਭੋਲੇਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਸਾਖੀ
ਪੁਰੀਹੋਈ। ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦਿਤੇਨਪੁਰਸਹਰਾਏ। ਉਜਾ
 ਜਦੇਵਿਚਦਰਖਤਾਂਦੀਇਕਾਇਜੀਥੀਉਸਦੇਵਿਚਜਾਂਏਉਤਰੇ। ਅਸੀਜਾਗਾਅੰਹੀਮਾਂਨੋ
 ਸੁਫਰਗਦੀਕੀਜਗਲੀਹੈ। ਅਸੀਸੁੰਦਰੋਰੀਥੀਉਥੇਜਾਏਉਤਰੇ। ਅਤੇਮੇਵੇਨਲਦਰਖਤਿ
 ਰੁਹੇਹੋਏਥੇ। ਅਤੇਜਨਵਰਨਨਵਰਨਦੇਹੀਜਦੇਥੇ। ਉਥੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਤੇਮੇਅਸੀ
 ਦੋਨੋਉਤਰਪਏ। ਤਾਮੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੂੰਪੁਛਿਆਏਗੁਰੂਜੀਭੋਮੀਅੰਜਥਾਜੋਉਸਨੁਆਪਣ
 ਥੀ। ਉਹਗੁਇਹੁਭੁਲਜਾਸੀ। ਇਹੁਬਿਉਹਾਰੁਕਰਦਕਰਦਾਸੁਮਤਿਨੂੰਪਾਪਤਿਹੋਇਜਵੈਗਾਕੇ
 ਕੀਵੇਹੋਰਸੁਬਿਉਹਾਰੁਕਰਕੇਤਰਜਾਸੀ। ਮਿਹਰਵਨੁਪੁਣਇਸਨੂੰਕੀਮਤਾਅਵਸੀਤੇਰਾ
 ਦਰਸਨੁਭੀਭੁਲੀਭਾਤਕੀਤਹੈਸੁ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਕਾਹੀਅਹੇਭਾਈਬਲਹੁਦਭੋ
 ਮੀਏਦਾਇਹੁਬਿਉਹਾਰਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਅਸਾਉਠਤੂਰੀਆਪਿਛੋਦਾਸੀਬਹੁਤਹੋਈਸਾਗਾਦਿਨੁ

ਸਾਂਗੀਰਤਸੁਤਾਂਗੀਰਾਹੀਅਉਦਸੀਵਿਚਾਫੇਰਉਠਕੋਦਿਹੇਹਜਾਮਤੁਕਰਵਾਈਉਸਦਾਇਕ ੩੧੮
 ਖਿਜਾਮਤਗਾਂਗਖੀਉਣਬਾਂਉਸਨੇਇਸਨੂੰਕਾਹੀਅੰਦੋਧਰੀਜੀਤਮਾਫਿਕਰਕਿਉਕਰਤੇਹੀ॥
 ਹਮਸਰੁਨਕਰੀਤਮਚੀਕਰਗੇਤਮਬੈਠੇਹੀਰਾਹੀਅੰਕਰੋਤਭੋਮੀਅੰਜੇਹੜੇਅਸਵਚਨੁਕ
 ਹੋਬੋਤਿਨਨ੍ਹਿਆਂਦਕਰਕੈਮਗਨਹੋਇਅੰਦੋਰਚਾਂਰਘੜੀਤਕੁਬੈਰਾਂਗੁਕਰਦਚਾਂਹੀਆਫਿਰ
 ਤਿਸਕੇਨਫਰਨੇਇਸਨੂੰਇਸਨੂੰਕਰਾਂਇਆਂਅਤੇਬਸਤਪੈਨਏਅਰੁਗਹਣੇਪੈਨਏ॥
 ਤਭੋਮੀਏਹੋਰਨਨਫਰਾਂਚਕਰਾਂਨੂੰਕਾਹੀਅੰਜੇਤਸੀਲਿਗਰਚਲਾਵੈਅਤੇਕਿਰਤਕਰੋਅਤੇ
 ਮੈਕੀਮੁਕਰਾਅਵਾਇਹੁਗਲਕਾਹੀਕੈਰਤਨਪੁਰਰਜੇਰਤਨਜੋਤਿਦੇਸਹਰਨ੍ਹਤਾਰੀਆਂਅ
 ਤੇਦਿਲੁਵਿਚਾਕਿਚਾਰੁਕੀਤਜੋਭਾਂਈਹੁਣਸਾਧਦਾਂਮੇਲੁਹੋਇਆਂਹੋਜੋਚੋਰੀਧੜਨਾਂਕਰੀਐ॥
 ਇਕਤੇਵਾਂਗਕਿਸੇਰਜੇਦਭਿਰਾਂਰੁਕੀਐਚੋਰੀਧੜਹੁਣਛੁਰਦੇਜਾਂਈਐਤਾਸਲਾਹਿਇਹੁ
 ਰਿਦੈਵਿਚੀਗਿਣਕੈਰਜੇਰਤਨਜੋਤਦੇਨਗਰਨ੍ਹਚਲਿਆਂਰਤਨਪੁਰਤੇਬਜੀਦਪੁਰਕੋਚਾਂਰ
 ਕਬਾਤਾਂਭੋਮੀਅੰਚਾਰਘੜੀਰਤਗਈਤੇਰਜੇਦੀਰੂਏਫੀਉਪਗਆਂਇਆਪਰਪੁਸਾਂਕ
 ਪੈਧੀਹੋਈਬਡੀਉਮਦੀਤਾਂਭੋਏਫੀਨ੍ਹਚਲਿਆਂਦਰਵਾਨੁਪੁਛਿਆਂਬੇਤੁਕਉਣਹੋਤਾਂਭੋਮੀ
 ਏਚੋਕੀਵਾਂਰਨ੍ਹਕਾਹੀਅੰਰਾਈਮੈਚੋਰਹਾਂਤਾਂਉਨਚੋਕੀਦਾਰਾਸਚਦਾਸਦਕਾਕਾਹੀਅਬੇਭ
 ਈਤ੍ਰੋਚੋਰਨਹੀਕੋਈਰਜੇਦਾਂਮੁਸਾਹਬਹੋਜਾਂਹਿਲੀਘਜਾਹੀਇਸੀਜੁਗਤਰਜਾਦੀਆਂਅ
 ਠਤੇਏਫੀਆਬੀਆਅਤੇਅਠਹੀਚੋਕਬੇਮੰਦਰਦੇਸਭੋਸਚਦਾਸਦਕਲੀਘਗਾਇਆਂ
 ਲੀਘਦੇਲੀਘਦੇਡੇਦੁਪਹਰਰਤਬੀਤੀਤਾਂਫੇਰਭੋਮੀਆਰਜੇਦੇਖਜਾਨੇਵਿਚਗਾਇਆਂ
 ਉਬੋਹੀਰੇਲਲਜਵਾਹਰਦੰਗਠੜੀਬਾਧੀਅਜੇਰਤਪਹਰਹੀਬੈਠੇਬੈਠੇਨ੍ਹਕੁਖਲਗੀ
 ਜਾਂਦੇਖੇਤਾਇਕਕੋਰਾਬਾਸਤੁਤਥਾਵਿਚਹੋਤਾਂਭੋਮੀਮੈਨੇਕਾਹੀਅੰਰਾਈਰਜੇਦੇਖਾਂਣਦੀ

ਚੀਜ਼ੋਂ ਮੇਖਵਾਂ ਜਾਉਤ ਰਕੇ ਬਸਤ ਮੁਹਿ ਪਾਈ ਤਾਲੁ ਦਾਸੁ ਮਦੁ ਮਾਂਇ ਮਾ ਤੰਦੇਰ ਸਾਰ
 ਬਚਨੁ ਭੋਮੀਏ ਯਦ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਸਾਧਵ ਬਚਨੁ ਬਥੇ ਜਿਸਦ ਲੁਣਖਣ ਤਿਸਦ ਬੁਰਾਨਾਂ ਹੀ
 ਮੰਗਣਾ ਭਾਈ ਮੇਇ ਸਦਾ ਬੁਰਾਨੀ ਚਿਤਵਦਾ ਕਿਉ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੁਹਾਇ ਸਦ ਲੁਣਪਾਇ ਮਾਂਚੇ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਫੇਰ ਰਹੀ ਅਭਾਈ ਬਾਲ ਫੇਰ ਭੋਮੀ ਮਾਂਗੀ ਫੜੀ ਛਾਡੀ ਕੈ ਅਪਣੇ ਪਾਰਿ
 ਮਾਂਇ ਮਾਂ ਮਾਣਕਾਰੀ ਫੇਰ ਅਪੁਣੀ ਕਿਰਾਤਿ ਲਗਾ ਕਰਣਾ ਅਤੇ ਜਬ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤਾਰ ਜਾ
 ਖਜਾਨੇ ਵਿਚ ਮਾਂਇ ਮਾ ਤਾਰ ਜੇ ਦੇ ਸਹਰ ਸੋਰ ਪੀ ਮਾਂਜੋਰ ਜੇ ਦ ਭਿਤਾਰ ਰੀ ਨੀ ਮਾ ਜਾਰ ਜਾ
 ਦੇਖੇ ਤਾਗਾਇ ਮਾਂਇ ਕੋਰੀ ਦਾ ਮਲੁ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਲਾਲੁ ਜਵਾਹਰ ਦੀਰੀ ਫੜੀ ਬਧੀ
 ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਲੋਕ ਫੁਭੀ ਨਹੀ ਗਾਇ ਮਾ ਤਾਰ ਜੇ ਚੋਰੀ ਦਾਰਾ ਨੁਕਾਹੀ ਮਾਂਜੋਰ ਭਾਈ ਮੇਇ ਹੁਬਿ
 ਚਾਰੁ ਕਰਦਾ ਜਾਜੋਰ ਮੇਰੇ ਪਾਰੀ ਮਾਂਇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਾਲੀ ਕਿਉ ਗਾਇ ਮਾ ਮੇਇ ਸਬਾਤ ਦਾ
 ਬਠਾ ਅਰੁ ਮਾਂਨੁ ਹੈ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਨੇ ਮੇ ਅਧਾਰ ਜੁ ਦੇਵਾ ਗਾਇ
 ਬਾਤ ਸਾਤਿ ਹੈ॥ ਤਬ ਚੋਰੀ ਦਾਰ ਲਗੇ ਟੋਲਣ ਤਿਨ ਦੇ ਨੁ ਅਤੇ ਤਿਨ ਰਾਤੀ ਟੋਲ ਦੇ ਰਹੇ ਚੋਰ ਲ
 ਭੇਨਾ ਹੀ ਬਥੇ ਰਕਾਰਿ ਰਹੇ॥ ਤੰਦੇਰ ਰਾਜ ਰਤਨ ਜੋਤ ਨੇ ਪਹਰੁ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਬੀਹ ਲ
 ਗਾ ਦੇਣਾ ਜੋਤ ਸਾਹੀ ਮੇਰੇ ਖਜਾਨੇ ਕੀ ਚੋਰੀ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਮੇਨੂੰ ਦੇਖੁ ਕਾਰਿ ਜਾ ਮੇਰਾ ਖੜਕ ਸੁਣਕ
 ਰਿਤ ਮਹਟ ਖੜਕੇ ਹੈ॥ ਅਉਰ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਕੋਈ ਕਹੀ ਪਾੜੀ ਮਾਨਾਂ ਹੀ॥ ਹੋਤ ਤਾ ਚੋਰ ਲਭਤਾ ਨਾ
 ਮੇ ਸੇਕਹ ਕਰਮ ਰਣ ਲਗੇ॥ ਤਾ ਭੋਮੀਏ ਦਾ ਖੀਉਣ ਪਿਜ ਮਤ ਗਾਰਥਾ ਉਹ ਰਤਨ ਪੁਰਕੀ ਮੁ
 ਕਜ ਗਾਇ ਮਾ ਬਾਉਹ ਦੇਖੁ ਮਾਂਇ ਮਾ ਜੋ ਚੋਰੀ ਦਾਰ ਕੋਰ ਜਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਭੋਮੀ
 ਏਕੋਲਾ ਮਾਂਇ ਕਹੀ ਮਾ ਜੋ ਰਜਾ ਜੀ ਅਪੁਣੇ ਪਿਜ ਮਤ ਗਾਰ ਕੋਇ ਸਵਜਾ ਮਚਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ
 ਤਮ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੰਤ ਚੋਰੀ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਤਾ ਭੋਮੀਏ ਅਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਿਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭਾਈ ਮੇ

ਨੂੰ ਸਪਾਂਦ ਵਚਨੁ ਹੈ ਜੋ ਗਰੀਬ ਮਾਰਨਹੀ ਕਰਨੀ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਦਲੇ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਮਾਰੀ ਦਿਹੈ ਮੇ ੩੧੯
 ਰੋਜੀ ਵਣੇ ਦਾਕੀਆ ਧਰਮੁ ਹੈ॥ ਹੋਵੈ ਤਾਰ ਜੇਹੀ ਪਾਸ ਚਲੀ॥ ਮੇਰੇ ਇਹੁ ਸਲਾਹ ਕਰ ਕੈ ਭੋਮੀ
 ਮਾਰ ਜੇ ਰਤ ਨ ਜੋਤ ਪਾਸ ਗਈ॥ ਮਾਰੀ ਕੀਆਂ ਦੇਖੈ ਜੋ ਰਜ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਦਿਹੈ ਸੁ
 ਤ ਭੋਮੀ ਏਕਾਹੀ॥ ਅਜਿ ਤ੍ਰਿਇਨ ਕੋ ਕਿਉ ਮਾਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਰ ਜੇ ਕਾਹੀ ਮਾਂ ਮੇ ਇਨ ਤੇ ਇਹੁ ਪੁਛ ਦਾਹੈ
 ਜੋ ਚੋਰ ਮੇਰੇ ਪੜਫੇਰ ਦੀ ਜਾ ਕੀਉ ਛੁਡਿ ਗਈ॥ ਮਾਰੁ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਕੀਉ ਗਈ॥ ਮਾਂ॥ ਇ
 ਸ ਬੰਤ ਕਾ ਜਬਾਬੁ ਮੇਰਾ ਹੁਤਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਕੀਨੇ ਕੀਆਂ ਨਹੀ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਰੋ ਮੀ ਏਕ
 ਹੀ॥ ਮਾਰ ਜਾਉ ਹੋ ਚੋਰ ਮੇਰਾ॥ ਤਾਰ ਜੇ ਕਾਹੀ ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਗਾਸੋ ਨਿਸ ਖਰੇ ਗਾ॥ ਤਾਰੋ ਮੀ ਏਨੇ ਕ
 ਹੀ॥ ਮਾਂ॥ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗਾ॥ ਤਾਰ ਜੇ ਉਨ ਪਾਹੁਰਾ ਅੰਨ੍ਹੇ ਛੁਡਿ ਗਈ॥ ਮਾਂ॥ ਅਤੇ ਭੋਮੀ ਏਨੁ ਮਾਪੁਣੇ ਪਾ
 ਸ ਬੈਰਾਲ ਲਿਆਰ ਜੇ ਨੇਮ ਤਬ ਰਾਜ ਰਤ ਨੂੰ ਜੋਤ ਕਹਣ ਲਗਾ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤ੍ਰਿਕ ਉਣਹੈ॥ ਤਾਰੋ ਮੀ
 ਏਕਾਹੀ॥ ਮਾਰ ਜਾ ਮੈ ਬਜੀ ਦੁਪਰ ਦਾਜੀ ਮੀ ਦਾਰਾ ਮੇਰੀ॥ ਇਹੁ ਕੀ ਕਤ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਤਕੈ ਚੋਰ ਚਲ
 ਵਥਾ॥ ਮਾਰੁ ਦਿਨ ਕੋ ਰਾਹੁ ਮਾਂ ਰਤਾ॥ ਇਹੁ ਮੇਰਾ ਬਿਉਹਾਰਾ॥ ਪਰ ਮੇਰਾ ਲਿਗਰ ਰਤਾ ਦਿਨੁ
 ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ॥ ਮਾਂ॥ ਅਏ ਗਏ ਦਕੀ ਮੁਕਾਜੁ ਜੋੜਾ ਬਸਤ ਬਣਾਇ ਦਿੰਦਾ॥ ਕੁਦਰਤ ਨਾਉ
 ਮੇਰੇ ਸਿਤ ਦੇਇ॥ ਮਾਂ॥ ਇਨ ਕਲੇ॥ ਮੇਰੇ ਉਨ ਕੋ ਕਾਹੀ॥ ਮਾਂ॥ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵੈ॥ ਤਾਂ ਉਨ ਕ
 ਹੀ॥ ਮਾਂ॥ ਜੋ ਰਾਈ ਤ੍ਰਿ॥ ਮਾਪੁਣਾ ਬਿਵਹਾਰੁ ਕਹੁ ਜੋਤੀ ਕੀ॥ ਮਾਂ॥ ਕਰ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਰਾ ਜਾ ਮੇਰੇ ਉਨ ਕੋ ਦਰਸ
 ਨ ਤੇ ਸਚ ਕਾਹੀ॥ ਮਾਂ॥ ਕੀ ਮੇਰੇ ਬਿਉਹਾਰੁ ਤੇ ਇਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਕੀ ਦੇ ਨੇਧਾੜ ਖਰਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਮਾਰੁ ਰਤ ਕੋ ਚੋ
 ਰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਇਹੁ ਮੇਰਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾਹੀ॥ ਮਾਂ॥ ਅਸੀ ਨਹੀ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੇ ਵਟੇ ਸੋ
 ਤ ਮੇਰਾ ਬਿਜੋੜੇ ਜੋ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਕੀਉ ਕਾਰੀ ਹੋਵੈ॥ ਮਾਂ॥ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾਹੀ॥ ਮਾਂ॥ ਜਾ ਤ੍ਰਿਏਹੁ ਬਿਉਹਾਰ
 ਰਛਡੇ ਤਾ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵਾਗੇ॥ ਨਤ ਰਨਹੀ ਪਾਉਂਦੇ॥ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਾਂ॥ ਅਜੀ॥ ਇਹੁ ਗਲ ਮੈ ਬੋਛੁਟ

ਦੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਹੋਗਾ ਅਖਨ ਹਾਂ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਰੇਤ ਬੁਧਿ ਸਦ ਜੇ ਵਧੇਗਾ। ਤਾਂ
 ਮੇਰਾ ਹੀ ਅਖੀਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਸ ਸੋ ਮਨ। ਤਾਂ ਰਜ ਉਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਰੇਤ ਹੋ। ਜੋ ਪਹਲਾ ਸਚੁ ਬੋ
 ਲੀ ਦੁਜਾ ਜਿਸ ਦਲੁ ਖਾਹਿ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤੀਸਰਾ ਗਰੀਬ ਮਰਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ। ਇਹ
 ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਕਰੇਤ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇਨੇਗਾ। ਤਾਂ ਏਰ ਜਾ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਮਨਿ। ਜੋ ਜੀ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਮੁਮ
 ਨੇ ਪਰ ਮੇਰੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਜਾ ਮਰਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਉਨ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤਿਨ ਬਚਨ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ
 ਮੈਂ ਜੀ ਤਨੇ ਦਿਨੁ ਉਹ ਹੋ। ਤਿਨੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕੀ ਮਕਾਜ ਕਰਦਾ ਰਹਿ। ਅਉਨ ਦੀ ਦੋਹਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰ
 ਤਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾ। ਜਾਂ ਉਹ ਗਏ ਤਾਂ ਰਜਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਿਚਰੁ ਉਪਜੀ ਕੇ ਕੀ ਸਜੀ ਵਣੇ ਨੂੰ ਚੋਰੀ
 ਕਰਣੀ ਹੋ ਸਾਧਦਾ ਮਿਲ ਪਹੋਇ। ਅਚੈ ਹੁਣ ਚੋਰੀ ਕਰਣੀ ਪਾੜਾ ਮਰਣ ਛੋਰ ਦੇਈ। ਮੇਂ ਇਕ ਤੇ
 ਵਰੀ ਕੀ ਸੇਰ ਜੇ ਦਭਿਤ ਰਭੀਨੀ। ਅਹਿ ਚੋਰੀ ਪਾੜ ਛੋਰੀ। ਮੇਂ ਤਾਂ ਰਜਾ ਇਸ ਨਨੁ ਕਾਰਿ ਕੋ ਮੇਂ ਤੇ
 ਰੇ ਦਰ ਬਾਰਾ ਮਾਂ ਇਆਂ ਜਾ ਤੇ ਗੀ ਤੇ ਉਢੀ ਪਰਾ ਮਾਂ ਇਆਂ ਜਾ। ਅੰਦਰੀ ਵੜਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਚੋਰੀ ਦਾ
 ਰਪੁ ਛੁਣ ਲਗੇ। ਭਾਈ ਤ੍ਰਿਕ ਉਢੇ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਸਾਧਕ ਵਚਨੁ ਪਾਦ ਕਾਰਿ। ਅਜੋਕਾ ਭਾਈ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ।
 ਸੋ ਹੁਣ ਸਚੁ ਹੀ ਬੋਲੀ। ਮੇਂ ਭਵੈ ਮੁਇ। ਅੰਭੁ ਵੈ ਬਚੇ। ਤਬ ਮੇਂ ਕਹੀ। ਅੰਭੁ ਭਾਈ ਮੈਂ ਚੋਰ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਉਨ
 ਚੋਰੀ ਦਾ ਰਾਸ ਚੁਦਾ ਸਦਕਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਹੀ। ਅੰਭੁ ਭਾਈ ਤ੍ਰਿਸਾਨੁ ਹਸਦਾ ਹੋਂ ਤ੍ਰਿਰਾਜ ਕਾ ਮੁਸਾਹ ਬੁਹੈ ਲਿਖ
 ਜਾਂਹੀ। ਹੋਰ ਜਾਇ ਸੀ ਜੁਗਤਾ ਅਠੇ ਤੇ ਉਢੀ। ਅਲਿਖ ਕੇ ਤੇਰੇ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪਹਰ ਰਾਤ ਤੇ ਜਾਇ
 ਬੈਠਾ। ਹੀਰੀ। ਅਮੋਤੀ। ਅਜਵਾਹਰ ਦੀ ਗੀ ਢੜੀ ਬਧੀ। ਜਾਲੈ ਕੇ ਤ੍ਰਿਰਾਜ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੀ।
 ਫੇਰ ਮੇਂ ਕਹੀ। ਅੰਭੁ ਰਾਜੇ ਦੀ ਭੁਖ ਖਾਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਂ ਖਾਂਵਾ। ਜਾ ਮੇਂ ਮੁਹ ਪਾਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਲੁ
 ਣਦਾ ਸੁਆਦਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਾਧਕ ਵਚਨੁ ਫੇਰ ਕਯਾ ਦਾ ਮਾਂ ਇਆਂ ਜੋ ਸਾਧਕ ਹੀ ਅੰਸੀ
 ਜੋ ਜਿਸ ਦਲੁ ਖਾਣਾ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਾ। ਭਾਈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੁ ਖਾਧਾ ਹੋ। ਮੈਂ

320
 ਬਰਾਨਹੀ ਇਸਦ ਬਰਦਾ ਕਿਹੇ ਰਾਜਾ ਤਦ ਮੇਰੀ ਭੜਕ ਛੋੜਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਤੇਰੇ ਆਂਇਆਂ।
 ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਗਰੀਬ ਮਾਰ ਕਰ ਦਲਗਾ ਹੋਵੇ ਰਮੈ ਨੂੰ ਸਾਧਵ ਚਨੁ ਆਂਇਆਂ ਅਕੇਸਾ ਧੁ
 ਕਾਰੀ ਆਂ ਸੀ ਗਰੀਬ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਣੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਬਦਲੇ ਗਰੀਬ ਮਾਰ ਦਿਓ ਨਿਮੇਰੇ ਜੀਵਣ ਦਾ
 ਕੀ ਆਂ ਪਰਮ ਹੋ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਲਗਾ ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਂ ਇਖੜੇ ਤਹ
 ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਰ ਸੁਦਾ ਤਬਰਾ ਜਨੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕੀ ਆਂ ਅਤੇ ਪਿਨੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜਿਸਦ ਤੇ ਬਚਨ ਸੀ ਨਿ
 ਆਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਪਿਨੁ ਤੂੰ ਤਬਰਾ ਜੇ ਨੇ ਕਹੀ ਆਂ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਵਜੀਰ ਕੇ ਵਜੀਰ ਹੋਇਆਂ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਲੀ ਗਰਾ ਆਪਣੇ ਚਲਾਵ ਦਾ ਸਾਸੇ ਮੇਰਾ ਚਲਾਇਆਂ ਕਰੁ। ਰਾਜੇ ਹਾਂ ਥੀ ਘੋੜਾ ਸਰਬ ਪੁਸ
 ਕਦੁ ਸਲਾਭਾ ਭੁੰਮੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੈਨਾਂ ਇਆਂ ਅਤੇ ਭੁੰਮੇ ਤੇ ਹੁਣਾ ਰਿਖੇ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਆਪਣੇ ਟੋਹਲੀ ਦੇ
 ਰੀਸਦ ਲੋਹੀ। ਤਾਂ ਭੁੰਮੇ ਉਥੇ ਦਲੀ ਗਰਾ ਭੀ ਸਾਬਤ ਰਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਚਾ ਮੁਖਤਿਆ
 ਰੀ ਹੁਆਂ ਲੀ ਗਰਾ ਅਠੇ ਪਹਰ ਚਲਵੈ। ਅਰੁ ਰਾਤ ਕੋ ਰਾਜਾ ਬੋਸਾ ਸੁਲੈ ਕੋ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਰ
 ਜੇ ਨੂੰ ਭੀ ਪਾਵਿੜ ਕੀ ਆਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਚਰਮ ਬਦਕੀ ਚੋਰੀ ਆਯੋ ਨਿਰਜਾ ਰਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੋ ਸੁਣਿ
 ਆਂ ਕਰੇ। ਕਿਤਨ ਹੀ ਚਰਮੇ ਸੇ ਹੀ ਬੀਤ ਗਇਆਂ ਜੇ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਦੋਨੋ ਸੁ
 ਣਾ ਨਿਵੇਰ ਉਨਿ ਦੇ ਹੋਏ ਪੁਸਾਂ ਦਿਬੀ ਤੁੰ ਕਾਰਿ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਮਦਿਰਾਨੁ ਜਵਾਨੀ। ਅਤੇ ਭੁੰਮੇ
 ਆਂ ਹੋ ਗੁਸਾ ਪਸੀ ਗਾਤੀ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰ ਕੋ ਪਰਮ ਸਾਲਾਜਾਂ ਇਅਰਾ ਮੁਕਰੇ। ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਉਲਾਂਦ
 ਨਾ ਬੋਹੀਦੀ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਕਹੀ ਆਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਬਦ ਦਭੋ ਗੁਪਇਆ। ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਹਾਥਿ ਜੋੜੇ
 ਸਿਗਾਤੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਵਾਨੁ ਹੋ ਤਸਤੇ ਮੁਹਮੰਗੀ ਦਿਹੋ ਸੋ ਪਾਈ ਦਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰੋ
 ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ ਜੇ ਸਭੇ ਦਲੁ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਸਿਗਾਤਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਗਾਤਾ ਵਿਚੋ ਅਵਯੁ ਆਂਈ
 ਜੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤੇਰੇ ਬੇਟੇ ਹੋਵੇ ਪਰ ਤੇ ਪਰਤੀਤ ਰਖਣੀ। ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਗਾਤ ਕਾ ਬਚਨੁ ਸ

ਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਰਜਾਰਾਣੀਅਪੁਣੈਮਦਿਰਨੂੰਮਥਾਟੇਗੇ। ਅੰਦੇਕਕੋਸਿਗਤਨੂੰਪ੍ਰਸਾਦਿਬੰ
 ਡਕੋਅੰਦਰਨੁਗਏ। ਅਤੇਭਾਈਭੋਮੀਅੰਸਿਗਤਿਨੂੰਲੋਕੋਧਰਮਸਲਾਮਾਇਆ। ਭੋਮੀਅੰ
 ਸਿਗਤਸਰਬਤਦਾਮੁਹਰੇਲੀਥਾ। ਅਤੇਰਾਜਾਦਾਮੁਸਾਹਬੁਭੀਥਾ। ਪਰਸਤਾਬਿਤਹੋਇਗਾਇ
 ਮਾ। ਸਤਸਿਗਦੇਮਿਲਣੇਦਾਇਹੁਫਲੁਹੁਦਾਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਮਾਧਾਬਿਚਹੋਇਗਾਏ
 ਥੇ। ਪਰਿਅਤੀਤਲਕਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮਿਗਨਹੋਇਗਾਏ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਮਾਧਾਵਿ
 ਚੋਅਪਣੀਦੇਹਾਵਿਚਾਏ। ਤਮੇਫੇਰਪੁਛਿਆਮਿਹਰਵਨੁਭੋਮੀਏਦੀਵਾਰਤਾਂਕ੍ਰਿਪਥਾਰਿ
 ਕੈਕਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਲੋਕੁਕਹਾਏ। ਮਾਜੋਸਤਿਸਿਗਤਿਮਹਿਹਾਰੀਗੁਣਗਵੈ। ਮਾ
 ਪਣਾਅਪੁਜੀਵਾਇਸਚਮਾਹਿਸਮਵੈ। ਜੋਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੇਸਿਤਗੁਪਲਾ। ਤਿਨਕੇਸਿਗਸਿਖ
 ਉਪਰੇਤਤਕਾਲਾ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਸਤਿਗੁਰਸਤਜਪਦੇ। ਕਹੁਨਨਕਤਕੇਪਧੁਬਿਨਸੇਮਦਕੇ
 ੧। ਤਾਂਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੇਨੂੰਫੇਰਕਹਾਏ। ਭਾਈਬਲਾਰਲਕੇਸਤਸਿਗਤਵਿਚਕਰਤ
 ਰਗੁਲਾਚਿਤਾਅਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਕਿਤਨੇਕੁਬਰਸਬੀਤੇਰਜੇਕੀਰਤਨੁਕਰਾਇਆਂਸੁਣਾਇਆਂ
 ਦਾਸੁਧਮਨਿਹੋਇਗਾਇਆਂ। ਫੇਰਕਿਤਨੇਕੁਚਰਪਿਛੇਰਜੇਦੇਰੀਨਿਅਹੋਈ। ਅਤੇਰਜੇਨੇ
 ਮਨਮੇਵਿਚਰਜੇਮੇਨੂੰਤਾਸਰਬਸਿਗਤਦਾਯੁਕਮੁਥਜੋਤੇਰੇਬੇਦਹੋਵੈਗਾਸੋਕੀਨਿਅਹੋਈ। ਪਰ
 ਭਾਈਮੇਨੂੰਬਚਨੁਥਾਜੋਨਿਸਚਾਰਖਣਭਾਈਮੇਰੇਭਾਣੇਇਹੁਲੜਕਾਹੈ। ਭਾਈਫਲਨੇਰਜੇਦੇ
 ਲੜਕੀਹੈ। ਤਿਸਦੀਕੁੜਮਈਅਪਣੈਲੜਕੇਨਾਲਕਰੀਐ। ਇਹੁਬਾਤਵਿਚਾਰਕੇਤਾਂਅ
 ਪਣੇਪਰੋਹਤਨੂੰਕਾਰੀਆਜੋਮੇਰੇਬੇਟੇਨਲਰਜੇਦੀਪਚਿਦਦੀਬੇਦੀਦੀਕੁੜਮਈਕਰੇ। ਓ
 ਸਰਜੇਪਾਸਤਮਜਾਹੈ। ਤਾਰਜੇਕਹਾਏ। ਅੰਹੀਸਾਜਾਪਰੋਹਤਤਮਕੇ। ਜੋਹੇਰਜਾਤੰਤਾਧਰਮ
 ਤਮਾਥਾਇਹੁਕੀਉਪਾਧਕਰਣਲਗਾਹੈ। ਕੀਉਦੁਹਰੀਨਿਅੰਦਾਬੁਰਾਚਿਤਵਦਾਹੈ। ਕਦੀ

ਇਹੁਭੀਹੋਇਅੰਦੋਜਲੜਕੀਨਲਲੜਕੀਵਿਆਹੁਨਹੈਕਦੀਇਹੁਭੀਹੋਈਹੋ।ਤਾਂਪਰੋਹਤਿ
 ਨੁਰਜੇਨੇਵਿੜਕੀਅਕੇਤਮਜਾਣਤੇਹੋਤਮਤੋਅਪਿਹੋਤਮਰੇਭਾਣੇਲੜਕੀਹੋਅਗੁਮੇਰੇਭਾਣੇ
 ਲੜਕੀਹੋ।ਤਮਜਤੇਨਹੀਤੋਮੇਅਪੁਹੀਲਿਖਲੇਭੇਜਤਹੋਰਜੇਦੀਪਚਿਦਕੋਵਹੁਤੀਨੁਦੀਪਕਾ
 ਰਜੁਕਰਤਹੋਮੇਰਬਹੁਤਮਹਰਮੁਹੋ।ਤਬਪਰੋਹਤਤਚਲੇਗਏਗੁਸੋਹੀਏਕੋ।ਫੇਰਰਜੇਨੇਰਜੇ
 ਦੀਪਚਿਦਕੋਕਾਗਲੁਲਿਖਿਅੰਜੇਮੇਰੇਘਰਿਲੜਕੀਹੋਅਰੁਤੇਰੇਘਰਿਬੇਦੀਹੋਇਨੋਕੀਕੁੜਮਾ
 ਈਹਮਕੋਦੇਹੁਭਲਹਮਰਜੇਹੋਤਮਰਜੇਹੋ।ਨਹੀਤੋਕੁੜਮਾਈਅੰਤੋਹਮਕੋਘਨੀਅੰਹੋਨਿਸੋ
 ਤਰਜੇਦੀਪਚਿਦਰਜੇਕਤਨਜੋਤਕਥਾਹੀਅੰਸਿਰਧਰਮਾਂਨੀਅੰਘਾਅਪਣੀਲੜਕੀਕੀਸਗ
 ਈਹੋਈ।ਕੇਤੇਚਿਰਤੀਕਰਸਗਈਰਹੀ।ਫੇਰਰਜੇਦੋਬਰਨਤੇਹੁਏਤੇਰਜੇਦੀਪਚਿਦਕੋਲੋ
 ਬਿਵਾਹੀਮੀਰੀਅੰਜੇਜਨੇਤਤੀਮੁਕਤੀਹੀਅੰਵੈ।ਤਚੁਜੇਨੇਜਨੇਤਬਡੀਤਿਅਚਕਰੀਅੰ
 ਤੇਲੋਕਹਸਣਭਈਰਜਾਹਤਨਜੋਤਿਇਹੁਕੀਅੰਕਰਦਾਂਹੋਜੋਕੀਨਿਅੰਨਲਕੀਨੀਅੰਵਿਅ
 ਹੁਦਹੋ।ਕਈਅਖਣਰਜਾਮੁਰਖਨਹੀਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਕਹਦਾਂਹੋਸੋਕਰਦਾਂਹੋਰਜਾ।ਤਾਰਜਾਰੁਲ
 ਮਹੁਰਤਸਾਹਦੇਖਕੋਓਰਤਰੋਬਡੀਜਨੇਤਨਲਲਈ।ਅਸੂਨੀਦੀਪਦੀਦਾਮਨੀਦਾਮੁਲਖ
 ਸਾਰਰਜੇਦੀਪਚਿਦਨੁਖਾ।ਤਬਜਨੇਤਤਰੀਗੁਈਭੋਮੀਏਨੁਸਮੇਤਸਿਗਤਹੀਨਲਿਲਿਅੰ
 ਅਤੇਰਜੇਰਤਨਜੋਤਦੀਬੇਦੀਘੋੜੇਓਪਰਚੜੀਅਤੇਭੋਮੀਅੰਭੂਘੋੜੇਹੀਓਪਰਿਚੜੀ
 ਅੰਘਾਅਤੇਰਜੇਦੀਬੇਦੀਦੇਨਲਓਸਦਾਡੇਰਾਥਾ।ਜਬਓਹੁਓਜਾਂੜਾਵਿਚਾਅੰਏਤਏਗੁਰੂ
 ਜੀਅਸੀਦੇਤੋਨਪੁਰਦੀਵਿੜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਾਮੇਅਸੀਦੇਵੈਓਥੇਹੀਸਾਰਾਦਿਨਗੁਜਰੀ
 ਏ।ਅਤੇਇਕਸਿਖੁਥਾਂਪਰਨਿਰਪਨਥਚਤਪਵੈਤਸਾਂਨੁਡੇਰੇਲੈਜਵੈ।ਓਸਦੇਇਕਲੜ
 ਕੀਥੀਅਤੇਦੋਲੜਕੇਥੇ।ਇਕਾਦਿਨਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਿਛਲੀਰਤਸਬਦੁਪੜਦੇਸੋ।ਤਬ

ਉਹੁਸਾਧਾਮਾਂਇਨਿਕਲਿਆਮਾਂਮਤੇਚੇਤਨਪੁਰਵਚਭਿਹੁਮਾਂਇਗਏਸਾਧਸਿਤਦੀਵਿਹਲੁਕਰ
 ਵਲਾਥਾਮਤੇਉਜੜਵਿਚਾਇਕਦਰਖਤਾਵੀਇਤੀਸੀਤੀਸਾਵਿਚਰਹਦੇਸੇਮਤੇਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਕੋਈਅਵੈਤੀਸਨੁਉਤਚਲੇਣਾਮਪਣੇਪਸਾਮਤੇਆਪਬਣਵਿਚਸਾਰਾਦਿਨਤਪੁਕ
 ਰਦੇਰਹਨੀਕਦੀਉਸਬੀਗੁਲੇਵਿਚਬੈਰੇਰਹਨੀਮਤੇਜੇਬਹੁਤਸੰਗਤਅਵੈਤਕੁਦਰਤੀਮੇ
 ਸੀਕਰਨਬਹੁਤੇਹੀਬੀਗੁਲੇਕਰਦੇਨੀਤਾਏਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤਾਪਉਣਾਮਹਾਰੀਆਂਹਾਂ
 ਮਤੇਮੈਨੂੰਕਦਿਭੁਖਲਗੇਤਾਉਸਚੈਤਨਪੁਰਉਸਸਿਖਦੇਪ੍ਰਸਾਦਿਪਾਂਇਮਵਾਇਕਦਿਨਗੁ
 ਰੂਨਨਕਜੀਮਸਤਬੈਠੇਥੇਮਤੇਮੈਚੈਤਨਪੁਰਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਪਾਂਇਕੇਅਵਦਾਸੀਮਤਬਹੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਕਹੀਆਭੁੰਈਬਲਭੋਮੀਏਤੇਰਤਨਜੋਤਾਮਸਬੋਲੁਮਾਵਣਹੋਪਰਕਰਤਾਰਨੈਹੋਰਤੀ
 ਬਿਭਿਹਾਰਕਰਵਣਹੋਆਸਾਥੇਰਾਜੇਨੈਨਿਸਚੈਆਪੁਣੇਦਾਮਤਿਲੈਣਹੋਪਰਕਰਤਾਰਉਸ
 ਦਾਂਨਿਸਚਾਪੁਰਕਰੈਗਾਂਇਨਿਬਡੀਭੁਵਨੀਕੀਤੀਹੀਤਾਮੈਪੁਛੀਆਜੀਤਸੀਤਾਅਸੂਨੀ
 ਦੀਪਦੀਦਮਨੀਦਾਮੁਲਖਕਹਦੇਸੇਉਤਗਦਿਸ਼ਾਉਹੁਇਸਪਾਂਸੇਕਿਉਕਾਰੀਅਵਨਗੇਤਾ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹੀਆਂਕਿਉਹੁਜਨੇਤਜਾਤਰੀਤਰੋਮੀਆਂਉਹੁਲੜਕੀਅਗੋਘੋੜਬਾਰੀਕੋ
 ਤਰੀਨਲਹੀਰੋਮੀਆਂਥਾਤਾਅਗੇਤੇਸੂਰਨਕਾਹਰਨੁਛਲੁਨਿਕਲਿਆਮਾਂਤਿਸਦੇਮਗਰ
 ਘੋੜਛੋਡੀਆਂਸੋਉਹੁਛਪਨਹੋਇਗਏਆਂਹੁਣਭਾਈਬਲਭੋਮੀਆਤਾਰਜੇਦੀਲੜਕੀ
 ਦੇਨਹੁਭੁਲੇਫਿਰਦੇਹੈਨਿਤੀਅਸਕੋਲਾਲਿਆਉਤਾਏਗੁਰੂਜੀਮੈਗਹਬਰਬਨਾਵਿਚੋਭਿਨਨੁ
 ਲਿਆਇਆਤਾਉਨਰਜੇਦੀਲੜਕੀਨੂੰਭੋਮੀਏਨੈਕਹੀਆਂਗੁਰੂਜੀਨੂੰਮਥਦੇਕਾਤਾਲੜਕੀ
 ਨੇਪਸਿਮੁਹਰਾਜਾਇਮਥਦੇਕੀਆਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਮੁਹੇਸਹਜਹੀਨਿਕਲਿਆਜੋਬਚਾਂ
 ਰਰਤਾਰਚਿਤਾਅਵੈਤਬਭੋਮੀਏਨੈਚਰਨੈਪਕੜੇਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਭੋਮੀਏਪੁਰਖੁਸੀਬ

ਹੁਤ ਹੋਏ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਲੜਕੀ ਬੀਰ ਜੇ ਰਤ ਨ ਜੋਤ ਦੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਰਸ ਨੁ ਕਰ ਦੇ ਨ ਲਾਮਾਂ ॥ ੩੨੨
 ਖੁਦੇ ਚਿਹ ਨ ਚਕਾਰਿ ਹੋਏ॥ ਅੰਏ॥ ਤਿਤ ਨੇ ਚਿਹ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਰੋ ਬਰੋ ਰਾ ਰਤ ਨ ਜੋਤਾ ਅੰਏ॥
 ਤਉ ਸਦੇ ਬਾਲਕੇ ਮਾਦਕ ਰਿਦ ਨੋ ਕਾਹਿ॥ ਅੰਰਾ ਜਾ ਉਹ ਬੀਰੁ ਲੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰੁ ਦੁ
 ਵਾਲੇ ਸਿਗਤ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਵਿਚ ਉਹ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿਤ ਮਥ ਦੇ ਕਾ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੋ ਬਰੋ
 ਤਿਹਾ ਮਥ ਦੇ ਕੀਆ॥ ਜਬ ਉਹ ਉਠ ਕੇ ਦੇਖਤ ਤਨ ਉਬੀਰੁ ਲੇ ਹੈ ਨਿਵਿਚ ਸਿਗਤ ਹੈ॥ ਨਗੁ ਰੂਹਿ ਹੈ ਨ
 ਮੈਹੀ ਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਅਤੇ ਮੈਹੀ ਰੁਚੈ ਤਿਨ ਪੁਰਦੀ ਸਿਗਤ ਅੰਹੀ ਸੋ ਸਭਾ ਆਪਣੇ॥ ਅਸਰੋ ਕਰ ਲ
 ਏ॥ ਅਰੁ ਰਜੇ ਦੇ ਸਚੇ ਨਿਸਚੇ ਨ ਲਕਾਰ ਜੁ ਹੋਇ॥ ਅੰ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਿਨੁ ਕਾਹਿ ਅੰਭਾ ਏ ਬ
 ਲਾਹੁਣਾ ਇਨਾ॥ ਅਜ ਤੇ ਦੁਸਰੇ ਦਿਨ ਰਜੇ ਦੀ ਪਰਿਦ ਦੇ ਫੁਕਣ ਹੈ॥ ਤਉ ਹੁਜ ਨੇਤ ਖੇਲੁ ਦੇ ਖੁਕੈ ਦੋ॥
 ਤੀਤ ਕੁਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ॥ ਫੇਰ ਉਠਤ ਹੈ ਪਛੋਤੇ ਜਨੇਤ॥ ਅਈਰ ਜੇ ਦੀ ਪਰਿਦ ਦੇ ਜਾਇ ਫੁਕੇ ਜੇ ਦੇਣ
 ਲੈਣਾ ਖਰਚਣਾ ਸਾਸੋ ਵਿਤ ਲਾਇ॥ ਅੰ॥ ਫੇਰ ਉਤਰਾ ਮਿਲਿ ਅੰਤ ਰਜੇ ਦੀ ਪਰਿਦ ਦੀ ਇਸਤੀ ਨੇ
 ਇਹ ਗਲ ਸੁਣੀ ਬੀਜੋ ਰਾ ਰਤ ਨ ਜੋਤ ਬੇਦੀ॥ ਆਪਣੀ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਬੇਦੀ ਬਿਅਹਣਾ॥ ਅੰਏ॥ ਅੰ
 ਹੈ॥ ਇਹ ਬਾਤ ਰਾਣੀ ਨੇ ਰਜੇ ਪਾਸ ਕਹੀ॥ ਬੀਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹੀ॥ ਅੰਰਾ ਏ॥ ਇਹ ਬਾਤ ਕਬੀ ਨਹੀ ਹੋਣੇ
 ਦੀ॥ ਪਰ ਰਾਣੀ ਜੀਤ ਮਾ ਅਪੁਣੀ॥ ਅਕਲ ਸਾਥ ਜਾਂਚ ਲੇਹੈ॥ ਤਬ ਰਾਣੀ ਨੇ ਜਹ ਜਨੇਤ ਉਤਰੀ ਸੀ
 ਤਿਬੇਰਾਣੀ ਨੇ ਨਾਇਣ ਕੇ ਜੀ ਜੋਰਾ ਜ ਰਤ ਨ ਜੋਤ ਕੋ ਕਹਣ ਜੁਹ ਮਥੇ॥ ਇਹ ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਹਲਾਲ
 ਕੋ ਕੋਲੇ ਜਾਇ ਕਾਰੀ ਰੀਤ ਰੁੜਕਰ ਦੀ॥ ਫੇਰ ਲਵਾ ਦੇਣੀ॥ ਅੰ॥ ਤਬ ਇਹ ਗਲ ਨਾਇਣ ਨੇ ਕਹੀ ਤ
 ਜਿਤ ਨੇ ਜਨੇਤੀ ਬੇਬਿਸ ਮਥੇ ਸੋ ਸੋ ਸਭ ਨ ਸਗਾਏ॥ ਜੋ ਹੁਣ ਰਾਜਾ ਸਰਮਿਦ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਇਕੁ ਭੋਮੀਆ
 ਇਕ ਰਾਜਾ॥ ਇਕ ਰਾਜੇ ਕਾ ਬੇਦਾ॥ ਤਉ ਭੋਮੀ ਏ ਕਾਹਿ॥ ਅਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਨਾਉ ਲੀਕਾਰਿ
 ਕੇ ਜਦੇਹਾ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਕਾਰਿ ਕੋ ਕਾਹਿ॥ ਅੰ॥ ਨਾਇਣ ਕੋਲੇ ਜਾਹਿ ਲੜਕੇ ਰੋਸੁ॥

ਤਬ ਮਾਣਕ ਚੰਦ ਨਾਇਕ ਕੇ ਨਲ ਭੇਜਿਆ ਅਗੋਰ ਈਨੇ ਪੁਸਾਰ ਸਿਰੀਸ ਫਕੀ ਕਰਵਾਈ ਬੀ।
 ਹੁਮਾਣਕ ਚੰਦ ਨੂੰ ਪੈਨਾਇ ਦਈ। ਅਰੁ ਮੇਸੀ ਪੁਛ ਕਥੀ ਜਿਸਾ ਵਿਚ ਦੀਸਾਰ ਸਰੀਰ ਨਜਰ ਅੰਦੇ
 ਫੇਰ ਉਪਰਤੇ ਇਸ ਨਨੁ ਕਰਵਾਇਆ ਜਲੁ ਭੋਲਿਆ ਜਾਏ ਪੁਣਤਾ ਸਰੋਅਗਿ ਮਰਦ ਦੇਹੀ ਨਿਗਰਾ
 ਈਰ ਜਾਬਹੁਤ ਸੁਪਸਿਨ ਹੋਏ। ਸਭਾ ਅਚਰ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਕਛੁ ਰਤ ਨਜੋਤ ਨੇਖਰਾਚੇ
 ਆਂ। ਅਰੁ ਬਹੁਤ ਕਛੁ ਹੀਰਾ ਜੇ ਦੀਪ ਚੰਦਾ ਦਿਤ ਲਇਆ। ਵਿਅਹ ਕੇ ਪਾਰਿਗਾਇਆਂ ਰਾਜਾ ਦਤ
 ਨਜੋਤਾ ਅਪੁਣੇ ਬੇਟੇ ਮਾਣਕ ਚੰਦ ਨੂੰ। ਤਬੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਾਹੀਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਖੁ
 ਹੋਰ ਚੈਤਨ ਪੁਰਦੀ ਸਿਗਤ ਬੀਸਰ ਬਸੁਣ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਚੀ
 ਸਿਖੀ ਦਾਇਹੁ ਮਰਤ ਬਪੈ ਜੋ ਬੂਰਨੂੰ ਸਚ ਕਾਹੀ ਦੇਖ ਲਾਵਣ ਨਹੀਤਾ ਉਹ ਕੀਨੀਆਂ ਸੀ। ਪਰ
 ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿਕਾ ਸਦਕਾ ਮਰਤ ਬਾਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਸੀ ਸਚੀ ਸਿਖੀ ਕਰੇ
 ਗਾਤਿ ਸਦੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਰਜੁ ਸਵਰਣਗੇ। ਕਰਤ ਰਖੇ ਪੁੰਨਿ ਬਹੇਗਾ ਉਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ
 ਤੇ ਸੁਰ ਪੁਰੁ ਕਰੇਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਰਬ ਹਕੀਕਤ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਭਾਈ ਸਰਮੁ ਚੈਤ
 ਨ ਪੁਰਸੋਣ ਬੀਸੀ ਬਾਉਸ ਦੇ ਪਾਰਿਗਾਇਆ। ਤਾ ਮੇਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਜੀਹੁ ਦਿਭੋ ਮੀਅੰ ਏਹੁ ਬਿਉਹਾਰ
 ਰਕਰਦ ਹੈ ਰਾਜਾ ਦਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਰਤ ਨਜੋਤ ਭੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੁ
 ਵਿਰਿਤ ਨੇ ਕੁਇਨ ਨੂੰ ਦੋਨੋ ਨਰ ਪਟ ਬਣਨੂੰ ਤਪੁ ਕਰਣੇ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਨਗੇ। ਅਰੁ ਬੇਟੇ ਮਾਣਕ
 ਚੰਦ ਨੂੰ ਰਜੁ ਦੇ ਜਾਨਗੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਦੇ ਤਾਂ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤ ਚ ਬੁਹਿਥੇ। ਪਰ ਸਾਤਿ
 ਬ੍ਰਿਤ ਬੇਏਹੋ ਮਨ ਭਾਣੀ ਜੋਤ ਪੁਕਰੀਏ। ਅਤਿਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਮੁ ਵਸਹੋ ਸੀ। ਸਰੀਰਾਤਿ ਆਗੁਣਗੇ
 ਤਾ ਜਲ ਨਲ ਜਲ ਰਲ ਜਾਵਨਗੇ। ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਸੀਵਾਹੀ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ।
ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਨ ਦੀਰਾਵੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਆਂਉ

ਉਤਰੇ। ਰੋਜੁ ਧਰਮੁ ਸਲਾ ਬੈਠੀਏ ਜੋ ਅੰਵੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਰਾਤ ਪਰਚਰਹੈ। ਸਬਦ ਵਰਤਾਨ ਲਾ ਅਤੇ
 ਸਿਖ ਸਿਗਾਤਿ ਇਕਰੀ ਹੋਵਣ ਲਗੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਿਗਾਤਿ ਦਰਸਨੁ ਨੂੰ ਅਵੈ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਲਿਗਰ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਇਕ ਦਿਨੁ ਅਜਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਖ ਪੋਕੇ ਰਧਾ ਵਿਓ
 ਦਿਹ ਸਜਾਲ ਦੇ ਅੰਇਆ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਰੋਬਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅੰਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਭੀ ਮੈਥੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੋਬਰੇ ਬਾਂਤ ਦਹੈ ਰੁਭੀ ਸਿਖ ਦਸ ਬਾਰ ਬੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੜੀ ਬਿਸਮਾ
 ਦਗੀ ਦੇ ਪਾਟ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਮੇਸਬਦ ਹੋਇਆ। **ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧** ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਅੰਚ
 ਜਾਪ ਉਦ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਿਅ ਆਉ। ਚਿਦ ਸੁਰਚ ਦਇ ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਫਨੇ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ। ਭੂਤਿ ਰੀ
 ਕੀ ਮਤ ਨਾਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡਾ ਅੰਖ ਨ ਓ। ਸਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਥਾਉ। ਸੁਣ ਸੁਣਾ ਅੰਖਣਾ ਅਖ
 ਣ ਜੇਭਵੈ ਤਕਰੀ ਮਾਇ। ਈਰਹਾਉ। **ਤਿਸਕਾਪੁ ਮਹਲਾ ੧** ਤਾ ਅਜਿਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇ ਅਣ ਮਥ ਦੇ ਕੀਅ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਅੰਅੰ ਉਭਾਈ ਅਜਿਤ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਅੰਵੈ। ਅਤੇ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜਿਤ
 ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਮਦਾ ਸਿਖਾ ਅਹਾ। ਅਸਾ ਜਿਹਾ ਅਹਾ। ਅਸਾ ਬੋਭੀ ਵਧਾ ਅਹਾ। ਮਤ ਚੋਣੀ ਦੀ ਵਹਲ ਭੀ
 ਉਸਦੀ ਸਿਖਣੀ ਹੀ ਕਰਵੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੁਚਿਦ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸੁਹੋ ਗਦੀ ਵਹਲਾਵਿਚ ਅਜਿਤੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ
 ਹਦਾ ਸੀ। ਤਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਜਿਤੇ ਅਗੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮਥ ਦੇ ਕੋ ਬਹ ਕੋ ਕਾਹਿ ਅਗੈ ਹਰਵਨੁ
 ਏ ਸਸਬਦੁ ਕਾ ਅਰਥੁ ਦੇਈ ਮੇਜੇ ਤੁਸਾ ਪਾਝੀ ਅੰਸੀ। ਜਿਓ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਹਿਰ ਕੋ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ
 ਅਭਿਤ ਸਮੇਹੀ ਅਜਿਤੇ ਨੈ ਸੁਣਿਅਾ ਅਹਾ। ਮਨਾਵੈ ਚਜਾਤ ਜੋ ਭਾਈ ਇਹੁ ਬੋਲਣਾ ਸੀ ਮੁਖ
 ਬਾਕ ਕਾਖੈ ਰੋਬਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਰਿਹੋਇ ਅੰਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਜਿਤ ਲਿਗਰ ਦਿਵੈ ਹਲ ਕਰਦਾ ਸੀ
 ਉਤਵੇਲੇ ਹੀ ਉਠਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਣ ਮਥ ਦੇ ਕੀਅ ਲਿਗਰ ਤੇ ਉਠਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
 ਰੋਬਰੇ ਬੈਠ ਗਾਇਆ ਅਦੇਖੈ ਤਾ ਸਬਾ ਦਿਗਵਦੇਹੈ ਅਤੇ ਨਲੇ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਦੇਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭਾਈ

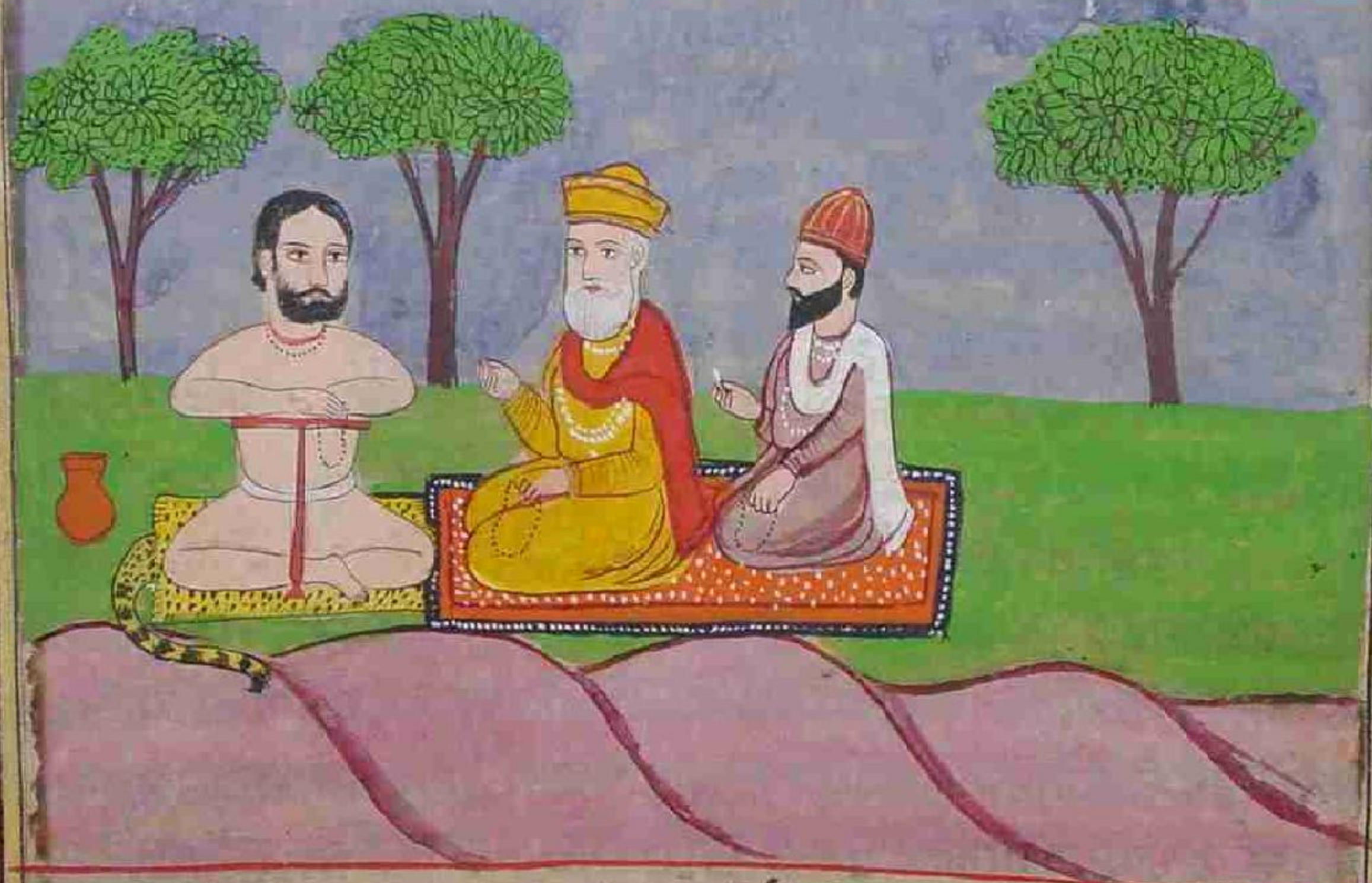
ਅਜਿਤੇ ਪੁਛਿ ਅਭੁਈ ਬਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਬ ਹੁਤ ਬੈਰਾ ਗੁਰੂ ਰਦੇ ਹੋਨੀ। ਅਤੇ ਬਿਸਮਾਂ
 ਦਰੀ ਦੇਖਾ ਦਹੋਨੀ। ਤਾਂ ਮੈਰਾਹਿ ਅਭੁਈ ਅਜਿਤਾ ਤ੍ਰਿਜਾਣਨ ਹੋਨੀ। ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਜਿਤਾ ਬ
 ਹੁਤ ਦਲਗੀਰ ਹੋਇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸੁਭਾ ਉਦੇਖ ਕੈ ਚਪਕਾਰਿ ਕੈ ਬੈਠ ਰਹੀਆਂ। ਜਬ ਘੜੀਆਂ
 ਦੁਇ ਤਿਨ ਬੀਤੀਆਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਅਲੁ ਹੋਇਆਂ। ਬੋਲਣ ਹੋਇਆਂ ਭੁਈਆਂ ਅਜਿ
 ਤੀਆਂ ਤ੍ਰਿਭੈਵਨ ਕਿਉ ਹੋਇ ਰਹੀਆਂ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਕਿਸੀ ਕਲਹੀ ਰਹੀਆਂ ਅਸਾਭਾ ਕੀਆਂ ਹੋ।
 ਅਜਿਤੇ ਰੀਧਾਵੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੇਰੇ ਵਚਨੁ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਗ
 ਣਤੀ ਪਈ ਹੋ ਜੇਭ ਵੈਤਾ ਸੁਣੀਐ ਅਰਦਾਸੁ ਕਰਾਂ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆਂ ਬਚਾ ਅਜਿਤੀਆਂ ਬਰਮ
 ਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਸੁਣਦੇ ਹੋਨੀ। ਜੋ ਕਛੁ ਪੁਛੇਗਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਿਸਾਂਕਰੇਗਾ ਗੁਰੂ ਬਚਨੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅਰ
 ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤ੍ਰਿਭੈਵਨ ਗੁਰੂ ਕਰ ਸਮਾਇਆਂ ਹੋ ਸਿਖੀ ਜੀ ਨਿਹਿਗੋਇ ਉਠ ਲੀਹੋ।
 ਮੇਥੇ ਅਗੇ ਬੇਸੁਮਾਰੁ ਕਹੁ ਹੋਰੁ ਦਾ ਹੋਰੁ ਦਸੀਦਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮਨ ਭੈ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹੀਆਂ ਸੋ
 ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਾਕੀ ਨਈ ਪਾਕੁ ਜੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਤਾਂ ਇਸੁ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਸੁਣਈਐ ਸਮਝ
 ਈਐ ਜੀ। ਤਾਂ ਬੋਲਣ ਹੋਇਆਂ ਸਬਾਸੁ ਬਚਾ ਅਜਿਤੀਆਂ ਸਿਖ ਪੁਤਾਇ ਹੁਜੇ ਹੋਲੜੀਆਂ ਨਿਜ
 ਨਾਕਰ ਕੈ ਸਿਖੀ ਕਉ ਪਾਰੁ ਹੋਵੈ। ਬਚਾਇਸੁ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋਇ ਹੋ। ਜਿਕੋਈ ਆਖੈ ਜੀ ਮੇਧ
 ਵਣਕਾ ਅਹਾਰੁ ਕਰੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਕੋਟੀ ਹੂਕੋਇ ਹੋਵਹੀ। ਅਤੇ ਫੇਰਾ ਆਖੈ ਜੀ ਪਉਣਾ ਆਰਿ
 ਆਂ ਸੁਕੀਤੀਆਂ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਜਿਚਰੁ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਇਕਤਰੁ ਫੇਰਨਾ ਦਿਸਨੀ। ਤਿਚਰੁ
 ਸੁਪਨੇ ਭੀ ਸਉਣ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ। ਅਤੇ ਸਚੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਵਾਸਾ ਜੋ ਹੋਸੀ ਨਿਜ ਬਾਉ ਵਿਚ ਹੋ। ਜੇ
 ਨਿਜ ਬਾਉ ਦਿਸੇ ਤਾਂ ਆਵਗਾਉਣ ਤੇਰਾ ਤਿਹੋਵੈ। ਨਿਜ ਬਾਉ ਕਹੀਐ ਆਪੁਣੇ ਪਾਇ ਬਿਚਪਰੁ
 ਮੇਸਰੁ ਰਹਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਬੇਸੁਮਾਰੁ ਦੀਦਰਗਾ ਹਵਲਾ ਦਿਸਦਾ ਹੋ। ਉਸਦਾ ਓੜੀ ਕਾ ਮਤਿ ਕਿਛੁ

ਨਹੀ॥ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਪਵੇ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਹਉ ਕੇ ਵਡੂ ਨ ਉਸ ਲਹੀ॥ ਜੇ ਬਡਾਂ ਸਹ ਬੁ
ਹੈ॥ ਪਰ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਿਧ ਸਾਧ ਬੇਦਾਸਾ ਸੜਕੋ ਲੋਆਖੀ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਅਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੋ ਸਭ
ਨਹੀ॥ ਵਿਚ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਪਰ ਭਾਈ ਕਿਨੈ ਭੀ ਨਹੀ ਜੋ ਇਸ ਰੂਪ ਰੀਗ ਵਿਚ ਹੋ ਅਤੇ ਜੋ
ਨਾ ਭੀ ਨਾ ਤਿਨਾ ਆਪੁ ਨੂੰ ਬਢਾਈ ਨਹੀ ਕਰਦੇ॥ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਭਵ ਸੁਤਾਂ ਵਿਛੁਤ ਮਾਂ ਉਕਰੇ॥
ਤਿਸ ਦੇ ਅੰਤ ਕਾਰਣਿ ਅਸੀ ਘਣੇ ਉਪਾਉ ਕਰਦੇ ਹਾਂ॥ ਜੇ ਕਿਵੇਂ ਬੇਸੁ ਮਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਹੋ॥ ਤਬ ਹੁ
ਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦੁਜੀ ਪਉੜੀ ਕਹੀ॥ ਕੁਸਾਂ ਕਦੀ ਅਵਾਰਾ ਰਖੀ ਸਣ ਪੀਸਾ ਪਾਇ॥ ਅਗੀ ਸੇਤੀ
ਜਲੀ ਅੰਭੁ ਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਜਾ ਉ॥ ਭੁਤਿ ਰੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡਾ ਆਖ ਲਓ॥ ਤਿਸ ਕਾ
ਪ੍ਰਮਾਂ ਰਬੁ॥ ਭਾਈ ਅਜੀਤਿ ਅੰਯੋ ਆਪਣੇ ਤਈ ਇਹੁ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਹਾਂ॥ ਅੰਰਿ ਕਹਾਂ ਇਕ ਰਿ
ਪੀਸਾਇ॥ ਫੇਰ ਅਗਨ ਮਹਾਂ ਮੈ ਦੇਹੀ ਕਉ ਭਸਮ ਕਰੇ॥ ਅੰਸੀ ਕਰੇ ਜੋ ਮਿਟੀ ਨ ਲਰਲਜਾ ਵੈ॥ ਤ
ਉਰੀ ਬੇਸੁ ਮਾਰੁ ਦਿਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਉਦੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਹਉ ਕੇ ਵਡੂ ਨ ਉਸ ਅੰਖੀ॥ ਰਾਪੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਭ
ਵਾਸੈ ਅਸਮਾਂ ਨੀਜਾ ਉ॥ ਨਦਰੀ ਕੀ ਸੈਨਾ ਅਵੁ ਨ ਕਹੁ ਪੀਅਨ ਖਾਂ ਉ॥ ਭੁਤਿ ਰੀਕੀ ਮਤ ਨ ਪ
ਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡਾ ਆਖ ਲਓ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਂ ਰਬੁ॥ ਭਾਈ ਅਜੀਤਿ ਅੰਯੋ ਕੋਈ ਅੰਧੇ ਜੀਹ
ਉਪਾਖੀ ਹੋਇ ਕੇ ਭਵੈ ਅਤੇ ਸੈ ਅਸਮਾਂ ਨ ਉਠ ਕੇ ਜਾਂ ਇਚੜਾ ਅਤੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਸੈਨਾ ਅਵਾ॥ ਅ
ਤੇ ਨਾ ਵਿਛੁਖਵਾ ਨ ਪੀਵਾ ਤਾ ਭੀ ਕੀ ਮਤ ਬੇਸੁ ਮਾਰੁ ਦੀ ਨਹੀ ਪਉਦੀ॥ ਉਸ ਦਾ ਅਤਿ ਰਿਵੈ ਨਹੀ ਅ
ਵਦਾ॥ ਤਨ ਨ ਕਰ ਗਦਲਖ ਮਣ ਪੜੀ ਪੜੀ ਚਹਿ ਭਾਉ॥ ਅਸੁ ਤੋਟਿ ਨਾ ਅਵਈ ਲੇਖਣ ਪ
ਉਚਲਾਉ॥ ਭੁਤਿ ਰੀਕੀ ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ ਵਡਾ ਆਖ ਲਓ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਂ ਰਬੁ॥
ਭਾਈ ਅਜੀਤਿ ਅੰਯੋ ਕੋਈ ਅੰਧੇ ਜੀਹ ਉਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਨ ਉਲਿਖ ਪੜੀ ਕੇ ਭਾਉ ਕਰੀ ਜੋ ਰਿਵੈ
ਅਤਿ ਪਾਈ॥ ਅਤੇ ਅਵੇਗਾ ਬਿਦਿਅਾ ਵਨ ਹੋਵੈ ਲਿਖਣ ਪੜਾਇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਵੈ॥ ਅਤੇ

ਮਸੁਕਨੇਦੀਤੋਟਿਕਿਤੇਵੇਲੇਅਵੇਨਹੀ॥ਪਉਤਕੀਨਿਅੰਦੀਲੇਖਣਚਲੀਜਾਂਇ॥ਤਾਂਭੀਬੇ
 ਸੁਮਾਰਦੀਕੀਮਤਿਨਹੀਪਉਦੀ॥ਅਤੇਰਹਦਾਂਵਿਚਹੀ॥ਸਰਬਮਈਸਮਾਇਰਹੀਅੰਦੀ॥ਉ
 ਪਉਕਰਕੇਹਬਨਹੀਅਵਦਾ॥ਜੇਕੋਈਉਸਦੇਦੁਆਰੇਉਪਰਢਾਹੀਪਵੈਪਾਲਕਕਰਸਿਰਤੇਤੁਲੇ
 ਤਾਂਮਤਕਿਤੇਵੇਲੇਕਿਤੇਜੁਗਾਵਿਚਿਸਮਲਕਰੇ॥ਨਤਰਚਤਰਈਏਨਹੀਪਾਂਇਆਂਜਾਦਾ॥
 ਖੰਡਢੇਰਅਜਿਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਹਏਖੈਤਕਹਵਰਤਾਰਹੀ॥ਅਤੇਸੀਸਾਰੁਹਰ
 ਬਾਇਵਿਚਪਚਮਰਦਹੀਜੀਅਮਕੇਬੇਦਸੁਣੀਐਅਮਕਬਰਮੁਧਰਮੁਕਰੀਐਤਾਂਪ੍ਰਮੇਸਰੁ
 ਕਉਮਿਲੀਐਅਮਕਾਜੋਗੁਸਾਧਕਾਰਪ੍ਰਮੇਸਰਕਉਮਿਲੀਐਅਮਕਾਰਗੁਨਦਸੁਣਕੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਕਉਮਿਲੀਐਇਹੁਕਉਕਾਰਿਬਚਨੁਹੋਸੁ॥ਤਬਬੋਲਣਹੋਇਆ॥**ਸਲੋਕਮਃ੧॥**
 ਨਭੀਜਿਰਾਂਗੀਨਦੀਬੇਦੀ॥ਨਭੀਜੇਸੁਰਤੀਗੀਅੰਨੀਜੋਗੁ॥ਨਭੀਜੇਸੋਗੀਕੀਤੋਰੋਜੁਨਾਂ
 ਭੀਜੇਰੂਪੀਮਲੀਰੰਗੁ॥ਨਭੀਜੇਤੀਰਸੁਭਵੀਐਨੰਗੁ॥ਨਭੀਜੇਦਾਤੀਕੀਤੇਪੁਨਾ॥ਨਭੀਜੇਬ
 ਹਰਿਬੰਠੀਅਸੁਨਾ॥ਨਭੀਜੇਭੇੜਮਗਹੀਤਿਤਸੁਰਾ॥ਨਭੀਜੇਕੇਤੇਹੋਵਹੀਧੁਰਾ॥ਲੇਖਾਂਲਿਖੀਏ
 ਮਨਕੈਭਾਂਏ॥ਨਨਕਭੀਜੇਸਾਚੇਨਾਂਏ॥**ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਨਬੁਝਾ**॥ਉਹਬੇਸੁਮਾਰਅਵੇਹਾਂਜੀਤੀ
 ਜਦਾਂਕਿਵੇਨਹੀਜੇਕੋਈਅੰਧੇਹਉਰਗੁਨਦਪੜਸੁਣਕਾਰਿਉਸਦਾਂਕੇਉਪਾਈ॥ਤਾਂਭੀਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰੁਭੀਜਦਾਨਹੀ॥ਕਿਭਾਈਸੁਹਤੀਗੀਅੰਨਕਾਰਿਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰੁਭੀਜੇਤਾਂਭੀਭੀਜਦਾਨਹੀ॥ਕਿ
 ਭਾਈਮਤਿਸੋਗੀਰੋਜੀਵਰਤਨੇਮੁਕਾਰਿਪ੍ਰਮੇਸਰੁਭੀਜਦਾਹੋਵੈ॥ਕਿਭਾਈਮਤਿਰੂਪਮਲਕੇਰੰ
 ਗੁਕਾਰਿਪ੍ਰਮੇਸਰੁਭੀਜੇਤਾਂਭੀਨਹੀਭੀਜਦਾ॥ਕਿਭਾਈਮਤਤੀਰਸੁਨੰਗਾਹੋਇਕੋਭਵੀਐਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰੁਭੀਜੇਤਾਂਭੀਨਹੀਭੀਜਦਾ॥ਕਿਮਤਭਾਈਦਾਂਨੁਪੁਨੁਕੀਤੀਅੰਪ੍ਰਮੇਸਰੁਭੀਜਦਾਹੋਵੈਤਾਂਭੀ
 ਨਹੀਭੀਜਦਾ॥ਕਿਭਾਈਮਤਿਬਾਹਰਸੁਨਹੋਇਬੰਠੀਅੰਪ੍ਰਮੇਸਰੁਭੀਜਦਾਹੋਵੈਤਾਂਭੀਨਹੀਭੀ

ਜਦਾ ਕਿਉਈ ਸੁਰਮੇ ਕਾ ਬਡਾ ਮਾਰਤ ਬਧੈ ਕਹਦੇ ਹੋ ਨਿਭਿੜਮ ਗੀ ਮੇਮਤਾਇ ਭਿਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ
 ਰਿਜਦ ਹੋਵਤਾ ਗੀ ਨਹੀ ਰਿਜਦਾ ਕਿਉਈ ਸਾਧ ਸਿਤ ਕਹਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਸਭ ਸੇਵਿ ਰਿਨ ਹੋਇ ਰਹੀ
 ਮੇਤਾ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਭਿਜੇਤਾ ਗੀ ਨਹੀ ਰਿਜਦਾ ਕਿਉਈ ਸਿਤ ਸਾਧ ਕਹਦੇ ਹੋ ਨਿਬੇਟ ਸਾਸਤਾ ਸਿਮ੍ਰ
 ਤਿਪੁਰਾਨ ਜੋਗੁ ਆਭਿ ਮਾਂ ਸੁਜੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਸਭ ਸਤ ਵਚਨੁ ਹੋ ਨਿਪਗ ਕੀਨ ਨੂੰ ਜੋ ਮਨ ਬਚਨੁ ਕ
 ਰਮੁ ਕਰਕੈ ਨਿਰਗੁਨ ਹੋਇ ਕੈ ਭਾਂਇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਲੇਖਾਂ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਾਲਿਖਦੇ ਹੋ ਨਿਤਿ ਨਦੀ ਵਚ
 ਨੀ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਰਿਜਦਾ ਹੋ ਨਤਰ ਹੋ ਰਸੁ ਚਚਤੁ ਰਈ ਕੀਤਿ ਮਾਂ ਨਹੀ ਰਿਜਦਾ ਸਤ ਵਦੀ ਹੋ
 ਇਰਹੋ ਨਿਵ ਚੰਦਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਰੈ ਨਹੀ ਜੋ ਕੈ ਛੁਹੈ ਸੋ ਪੈਦਾਇ ਸੁਪ੍ਰਮੇ ਸਰਕੀ ਸਭ ਸਤਿ ਹੋਇ ਭਿ
 ਕਾਰਿ ਜਾਣੈ ॥ **ਸਭ ਕੁ** ਜੁਨ ਨਰਾਗੀ ਜੁਨ ਨਵੇਦੀ ਜੁਨ ਨਚੰਦ ਸੁਰਜੁ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥ ਜੁਨ ਨਾਮੀ
 ਜੁਨ ਨਲਈ ॥ ਜੁਨ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰਸੈ ਸਭ ਬਾਈ ॥ ਜੁਨ ਨ ਧਰਤੀ ਜੁਨ ਨ ਪਾਣੀ ॥ ਜੁਨ ਨ ਪਥਿ ਤੈ ਮ
 ਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ਨਨਕਾ ਨਿਗੁਣਿ ਆਗੁਣ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਮੁਹ ਫੇਰੀ ਮੇ ਮੁਖ ਜੁਨ ਨ ਹੋਇ ॥ **ਤਿਸਕ**
ਪ੍ਰਮਾਰਥ ॥ ਭਈ ਮਾਜੀਤਿ ਮਾਰਗੁ ਵੇਦ ਚੰਦ ਸੁਰਜੁ ਮਨਿ ਮੀਹ ਜੋ ਸਰਬ ਥਾਂ ਇਵਰ ਸਦਾ ਹੋ
 ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਥਿ ਚਈ ਜੁਨ ਨਹੀ ਇਹੁ ਸਾਤਿ ਸਭ ਹੋਨਿ ॥ ਜੁਨ ਕਥਿ ਵਹੈ ਜੀਨ ਗੁਰੁ ਸਬਦ
 ਨਾ ਲਿਮੁਹ ਫੇਰੀ ਮਾਂ ਹੋ ਸੋਈ ਨਿਗੁਰੇ ਹੋਇ ਹੋਤਿ ਨਕਭਿ ਕੀ ਆਗੁਣ ਹੋਵੈ ॥ ਜੋ ਮੇਥੇ ਹੀ ਪਰਤ ਪਰੁ
 ਰੁਨ ਲੋਵੈ ਛੁਡਿ ਰਹੈ ਹੋਨਿ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਮਾਂਤਾ ਮਾਜੀ ਤਰਧਾਵਾਇ
 ਸਮਦੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਅਰਦਾ ਸੁਕੀਤੀ ਯੋ ਸੁਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਮੇਬ ਹੁਤੁ ਰੈ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਰ
 ਹੀ ਮਾਂ ਹੋ ਸੁਤੇ ਰੇ ਬਚਨੁ ਸੁਣਕੈ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਕਛੁ ਨਹੀ ਬੁਝੀਦ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕੀ
 ਵਰਨਾ ਚੰਗ ਨਹੀ ॥ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਇਹੁ ਵਰਨੁ ਚੰਗ ਨੁ ਤੇਰਾ ਹੋ ਕੀ ਹੋਰਹੈ ॥ ਤਬ ਬੋਲਣ ਹੋਇ ਮਾਂ ਬ
 ਚਾਗੁ ਰੁਬਹੁਤੁ ਸੀ ਹੋਇ ਮਾਂ ਹੋ ਸਿਖ ਪੁਤ ਸਪੁਤਾਏ ਹੋ ਜੇਹੇ ਲੋੜੀ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਕੁਲੀਵ

ਸਤਪੁਛੀਹੋਈ॥ਇਹਬਚਨੁਸਿਖਾਸਿਤਜੋਗੁਰੁਲੇਵੇਲੇਕੀਮੁਅੰਵੈਗਾ॥ਤਬਚਨੁਹੋਈਅੰ
ਬਚਾਅਜੀਤਿਅੰਗੁਰੂਭਵੇਦਾਖਸਮਹੈਮੰਨੁਖਕਜਾਮੰਜੁਗਾਵਿਚਪਹਰਬੈਠਹੈਸਿਸਾਰ
ਕੇਭਿਧਰਵੇਨਾਮਾਤਿ॥ਗੋਸਾਇਆਜੀਤੇਨਲਹੋਈਕਰਤਾਰਪਰਨਦੀਦੇਕਨਰੇ॥ਜੋਕੋਈਅ

ਸਤਕਲਗੇਗਾਸੋਈਭਿਧਰੇਗਾ॥ਪਰਮੇਸਰੁਕਭਿਕੋਈਕੀਜਾਣਦਹੈ॥ਇਸਕਰਕੋਜਾਮਾਮ
ਨੁਖਕਾਪਹਰਬੈਠਹੈ॥ਪਰੁਰਹੇਗਾਸਿਗੁਵਿਚ॥ਸਲੋਕ॥ਪ੍ਰਿਧੁਕਾਰਅਗੀਮਮਹਿਏਕੋਸਤਿ
ਗੁਰਗਾਇ॥ਅਪੋਆਪਿਹੁਲਾਸਕਾਰਿਨਾਨਕਦਰਸੁਕੀਰਾਇ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁ

ਬਚਾਅਜਿਤਿਅੰਧ੍ਰਿਪੂਰਾਅਗੀਮੁਮਾਹਿਏਕੋਸਾਤਿਗੁਰਗਾਇ।ਏਕੁਹਏਕਾਨਿਰੰਕਾਰਬੇਸੁ ੩੨੬
 ਮਾਰਗਵਾਂਸੀ।ਤਿਸਸਮੇਹੋਰੂਦ੍ਰਸਰਕੋਈਨਾਸਾ।ਜੋਕੋਈਉਸਦੀਮਿਤਕੀਮਤਿਦਾਸੁਮੰਰ
 ਕਰੇ।ਜੇਰੁਦ੍ਰਾਸੋਤਾਂਅਪੇਉਤਪਤਹੁਲਾਂਸੁਕੀਤੋਸੁ।ਅਪਣਾਅਪਉਪਾਂਇਸੁਤਿਸਤੋਅਨ
 ਕਰੁਪਅਨਕਰੰਗ।ਅਨੇਕਭਾਂਤਕਾਪਸਾਰਾਪਸਾਰੀਆਂ।ਤਿਸਕਾਰਿਕੋਬੇਸੁਮਾਰਸਾਹਿਬਬੇਸੁ
 ਮਾਂਗਮੁਕਤੀਸੋਹੋਰੂਦ੍ਰਸਰਕੋਉਕੀਮਤਿਅਵੈਨਹੀ।ਅਪਣੀਜੋਤਪਾਂਇਗੁਰਹੋਇਬੈਠਹੈ।ਨਿ
 ਰੰਕਾਰਕਾਜਿਸਾਜਿਸਨੂੰਦਰਸਨੁਹੋਇ।ਅਹੋਅਤੇਕਰਤਾਰਨੈਦਿਤਾਹੈ।ਤਿਸਦਨਉਸਾਪਸਿਤ
 ਹੋਇ।ਅੰਤਿਬੈਗੁਰੂਕਾਨਿਵਾਸੁਹੋਇ।ਅੰਹੈ।ਪਰਮਾਨੁਖੁਦੇਜਾਮੇਜਿਸਾਜਿਸਨੂੰਦਰਸਨੁਹੋਇ।ਅ
 ਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਾਂਈ।ਸੋਅਵਾਗਉਣਤੇਗਹੀ।ਅਪਾਰਗਰਮੀਹੋਇ।ਅੰਠੀ।**ਸੋਲਗੁ**।ਜਾਮਾ
 ਪਹਰਜੁਗਾਬਿਚਬੈਠਾਸਗਲੁਪਰੋਈਸੁਤਾ।ਅਪਿਕਾਰਵੀਪਕਪ੍ਰਗਸਿਅੰਕਹੁਨਨਕਮਰ
 ਮੁਖਨੇਦੁਤਿ।**ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਦੁ**।ਤਾਂਬੋਲਣਹੋਇ।ਅੰਆਜਿਤਿਅੰਸਤਿਜੁਗਾਵਿਖੈਗੁਰੂ
 ਚੋਰਾਂਸੀਜਾਮੇਪਹਰਸਨਾ।ਅਤੇਚੋਰਾਂਸੀਜਾਮੇਤੇਤੇਵਿਚਿਪਹਰੇਚੋਰਾਂਸੀਜਾਮੇਗੁਪਤਾ।ਅਤੇ
 ਚੋਰਾਂਸੀਜਾਮੇਦੁਆਪੁਰਪਹਰੇ।ਭਗਤਕੀਤੀਕਰਤਾਰਕੀ।ਜਿਨਾਜਿਨਦਰਸਨੁਕੀਤਾਅਤੇ
 ਉਪਦੇਸੁਲੇਇਆਂ।ਸੇਬਾਂਇਪਏ।ਤਿਨਜੋਗੁਸਬਦਗੁਰੂਕਾ।ਅਤਿਕਲੁਵੀਪਕਹੋਇ।ਅੰ
 ਅਪਿਰਗਾਇਆ।ਅਤੇਜਿਨਗੁਰੂਕਾਵਕਸੁ।ਤਿਕਾਰਿਮਨਿਵਸਾਇ।ਅੰਨਹੀ।ਅਰੁਉਨਕੋ
 ਮਰਮੁਗੁਰੂਕਾਨਾ।ਅਇਆਉਹਜੁਗਹੀਜੁਗਾਅਪਿਰੇਰਹੇ।ਪਰਸੁਤਿਇਕੋਵਿਚਪਰੰਤੋ।ਅੰ
 ਲਗੁਰੂਹੀਕਿਹਾਸਰਹੀ।ਜਿਨਜੋਗੁਤੋਨਾਸਾਹਿਦਹੈਸੁਤਿਨਾਨੂੰਉਹਮਤਉਤਪਤਹੋਈਹੈ।
 ਕੀਸੀਗੁਰਮੁਖਿਕਾਹੀਅੰਨਹੀਮਨੁਤੇ।ਅਪਣੀਹੀਮਨਦੇਹੈਨੀ।ਅਤੇਜਿਨਨੂੰਤਾਰਨਾ
 ਹੋਈਹੈਸੋਤਿਨਨੁਸਰਬਬੁਧਉਪਜਤੀਹੈ।ਉਹਸਾਪਸਿਤੋਕਮਾਰਗਏਜਤੇਰਹਤੇਹੈ।ਬਚਾ

ਹੁਣਿ ਕਲਜੁਗਾ ਅੰਦਿ ਅੰਚੈ ਮਹਾਂਦਿ ਵਰੁ ॥ ਕੀਸੀ ਕੀਰਨ ਨ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ਤਿਸੁ ਕਲਿਜੁਗਾ ਵਿ
 ਚਰੁ ਚੋਰਾ ਸੀਜਾ ਮੇਪਹਰੇਗਾ ॥ ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਚੋਰਾ ਹੀ ਜਾ ਮੇਪਹਰੇਗਾ ॥ ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਚੋਰਾ ਹੀ
 ਜਾ ਮੇਬਹੁਤਾ ਅਜਬ ਰੂਪ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਤਿਨਾ ਵਿਚ ਪੰਜਾ ਅਜਬ ਰੰਗ ਦੇ ਤੇਜ ਤੇਜਾਨੀ ਪਰੂਪ
 ਹੋਸਾਨੀ ॥ ਅਤੇ ਚੋਰਾ ਹੀ ਅਜਬ ਰੰਗਾ ਵਿਚ ਜੋਤ ਵਰਤ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਚੋਰਾ ਮੇਜਾ ਮੇਵਿਚ ਮੇਰੀ
 ਅਸਿਰਵਾਲ ਹੋਸੀ ॥ ਫੇਰ ਕਲਜੁਗਾ ਅਗੇ ਅੰਧਾਰ ਹੋਸੀ ਨ ਭੈ ਪਰੀ ਕਰੁਗਾ ਤਕਹੀ ਅ
 ਨਿਗੇ ॥ ਅਤੇ ਬਚਾ ਸਾਂਗਾ ਵਲਾਏ ਸੈਤਾ ਜੁਗਾ ਜੁਗੀਤ ਰਕਰਦਾ ॥ ਅਇਆਗਾ ਅਰੁਕਰ
 ਗਾ ॥ ਬਚਾ ਰਿਤ ਨੇਹੀ ਜਨਮੁਪਾਇ ਕੋਹੁ ਤਕਰਤ ਰਨੈ ॥ ਅਪਣੇ ਰੰਗ ਮਹਿ ਕਰਲਾਇਆ ਹੋ
ਸਲੋਕੁ ॥ ਸਾਤਿ ਜੁਗਾ ਅਹਿ ਦੇਵ ਤੇ ਤੇਜ ਨ ਕਬਿ ਦੇਹਾ ॥ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੁਆ ਪੁਰੁ ਗੁਰੂ ਕਲਜੁਗਾ
 ਨਨਕ ਦੇਵਾ ॥ **ਤਿਸਕਾ ਅਰਥੁ** ॥ ਭੁੰਝੀ ਅਜੀਤੀ ਅੰਸਾਤਿ ਜੁਗਾ ਅੰਦਿ ਗੁਰੂ ਮਹਰਵਾਂ ਨੁ
 ਬਾ ॥ ਤਿਸਦੀ ਪੈਰੀ ਸਿਖ ਕਰੋੜੀ ਪਦਿਗਹਿ ਪਾਇਆ ਬਾ ॥ ਤਿਸਸਮੇ ਅਗੇ ਅੰਗੁਰੂ ਕੀ ਹੀ
 ਈਹਾਂ ਬੀਜਗ ਪਾਵਹੁ ॥ ਹਾਬੀਜਗ ਪਾਇਆ ॥ ਸਿਖ ਸਿਗਤ ਸਭਾਇ ਕਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਅਜੇਵਹੁ ॥ ਸਿਖ ਕਰੋੜੀ ਪੰਜ ਜੇਵੀ ॥ ਅੰਦਸ ਨ ਜੇਵੀਆ ॥ ਵਿਚਾਰੁ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬਚਨੁ
 ਹੋਇਆ ਪਾਹੁ ਦਾਣਾਤਿ ਅਰੁਕਰੋਗਾ ਬੀਜੀਵੈਗਾ ॥ ਤਿਚਰਨੂੰ ਗਾਬੀ ਭਿਠਖੜੋਇਆ ॥ ਜੀ
 ਨਨਾਜੇਵੇ ਅੰਸਾਫਿਰੁ ਪਛੁਤਾਣੇ ॥ ਜੋਜੀ ਅਸੀਜੇਵ ਦੇਹਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਭਿਹਵੇਲਾ ਸਮ
 ਲੇਸੋ ਬਾਇਪਏ ॥ ਤੂਟੇ ਸੋਫੇਰ ਸੁਟੇ ॥ ਫੇਰ ਤੇ ਤੇਜੁਗ ਜਨ ਕਬਿ ਦੇਹ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ॥ ਸਿਖ ਕ
 ਰੋੜੀ ਇਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ॥ ਅਗੇ ਅੰਚੈ ਪੰਡਾ ਜਗੁ ਪਾਵਹੁ ॥ ਪੰਡਾ ਜਗੁ ਪਾਇਆ ॥
 ਸਿਖ ਸਭ ਸਦਾਏ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪਾਹੁ ਦਾਣਾ ॥ ਅਦਰੁ ਪੰਡਾ ਭਿਠੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ
 ਅਗੇ ਅੰਚੈ ਬਚਾ ਪੰਡਾ ਜੇਵਹੁ ਪੰਡਾ ਫੇਰ ਭਿਠਖੜ ਹੋਇਆ ॥ ਕਰੋੜੀ ਸਤ ਜੇਵੀਆ

ਕਰੋੜੀਓਦਨਜੇਵਿਆ। ਪਰੁਕਰੋੜੀਓਦਹਨਜੇਵਿਆਸੋਪਛੋਤਵਣਲਗੀ। ਅਖਣਜੀਹੁ
 ਏ। ਅਸੀਭੀਜੇਵਦੇਹਾਂ। ਹੁਕਮੁਹੋਇਆਂਹੁਣਵੇਲਗੁਜਰਗਈਐ। ਫੇਰਦੁਆਂਪਰਗੁਰੂਗੀਚੰਦ
 ਹੋਇਆਂਹੋਰੁਜਾਮੇਗੁਪਤਰਖੇਹੋਨਿ। ਉਨਨੁਕੋਈਨਹੀਜਾਣਦਾ। ਸਿਖਕਰੋੜੀਛੁਤੀਪੈਗੀਪ
 ਏ। ਹੁਕਮੁਹੋਇਆਂਗਉਜਗੁਪਵੇ। ਸਿਖਸਰਬਾਸਿਸਮਾਂਦੁਹੋਇਗਏ। ਮੇਸਾਂਸਾਂਗੁਤਰੀਹੋ
 ਇਆ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਂਦਾਂਘਾਹੁਲੇਰਾਖੋਕਉਓਰਹੋਗੀ। ਸਿਖਨਹੁਕਮੁਹੋਇਆਂਬ
 ਚਾਪਸਾਂਦਿਜੇਵਹੁ। ਕਰੋੜੀਏਕੀਜੇਵਿਆਂ। ਅਤੇਕਰੋੜੀਪਦਰਨਜੇਵਿਆਂ। ਗਉਫੇਰਉਠਖ
 ਝੀਹੋਈ। ਸਿਖਪਛੋਤਵਣਲਗੋਕਹਣਲਗੋ। ਅਸੀਭੀਜੇਵਦੇਹਾਂ। ਹੁਕਮੁਹੋਇਆਂਬਚਦੇਰਕਲ
 ਜੁਗਾਨੀਬੇੜਾਹੋਇਗਾ। ਬਚਾਤਦਤਪਜਪੁਬਹੁਤਕਰਦੇਸਾਨਿਸਿਖਾਮਤੇਸਤਿਵਾਦੀਥੋ। ਜੋਕੋ
 ਈਤਦਦਾਸਾਂਸੋਫੇਰਮਨੁਖਹੀਹੋਇਓਤਰਦਬਾ। ਇਕਸਜੁਗਾਦੁਕਦਾਸੀਦੁਜੇਜੁਗਾਮੋਖਪਾਂਇ
 ਦਾਸੀ। ਅਤੇਬਚਾਹੁਣਿਕਲਜੁਗਾਮਾਂਇਆਂਸਿਖਮਗਰਲਗੋਗਾਕਰੋੜੀਛਿਨਵੈ। ਅਤੇ
 ਜਗੁਮਾਂਨੁਖਪਵੈਗਾ। ਇਸਸਾਂਚਾਵਿਚਠਹਰਕੋਈਨਸਕੈਗਾ। ਨਸਜਾਨਗੋਇਕਾਕ੍ਰਿਸਟੀ
 ਹੋਇਗੋ। ਇਕਬਚਨੁਉਪਰਤਕਝੇਰਹਾਨਿਗੋ। ਪਿਛਲੀਜੁਗੀਮਨੁਖਸਤਿਵਾਦੀਸਾਨਿ। ਤਿ
 ਨਦੀਅਰਦਾਸੁਕਰਮਿਰਤਕਉਠਖਝਾਉਦਾਸਾ। ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਪਰਤੀਤਗੁਰੂਉਪਰਬੋੜੀ
 ਕਰਨਗੋਅਤੇਮਾਂਇਆਂਚਾਰਨਸਿਸਾਰਬਹੁਇਕਠਹੋਵੈਗਾ। ਏਵੈਸਿਸਾਰੁਖਿਅਯੁਛਤ
 ਦਾਨਹੀਬਚਜੇਕਿਛੁਆਪਣਾਆਪੁਗੁਰੂਦਿਖਵੈਤਾਸਿਸਾਰੁਮਿਟੀਭੀਪੁਦਲੈਜਵੈ। ਇਸ
 ਕਰਕੇਮਨੁਖਖੜਾਨਕੀਚੈਗਾਂਗੁਰੂਸਿਜਮਾਵਿਚਰਹੇਗਾ। ਹਉਜੀਆਇਆਂਹਾਂਸੋਇਨਦੇਉਪ
 ਰਣਨਾਮਿਤਾਜੀਕੀਵੈਕਲੀਕਞਵਿਚਮੇਰੇਸਬਾਦਿਵਿਚਕਾਰਿਕੈਤਗਨਿਸੋਇਹੁਅਵੇਹੇਮਾਂਨੁ
 ਖੁਹੋਨਿਅਵਦੇਨਹੀ। ਜਿਥੈਗੁਰੂਕੀਸਿਗਾਤੀਤਿਥੈਇਹੁਬਦਲੁਕੀਨਿਮਾਂਈਅਪੋਅਪ

ਖਿਡਨਗੇ। ਫੇਰ ਇਸਾਹੁ ਦਾ ਚੁਕਾਠ ਉਰਨਹੀ ਪਾਵਦ ਕਈ ਜੁਗ ਪਾਇ ਅਭਰਮਦੇ ਹੋ ਕੇ
 ਈਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਕਰਨਹਰੇਗਾ। **ਸਲੋਕ**। ਅੰਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰਿਪਰ ਕਰਤਾ ਅਪੇਦਨ
 ਬੀਨਾ। ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਤੇਰਹੈ ਨਿਰਲਾਕਾ ਹੁਸੀ ਗੁਨ ਬੀਨਾ। ਜਾਂਬੀ ਜਤ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨ ਨਹੀ ਕਿੰਤ
 ਕਹੈ ਤੇ ਕਵਰਾ। ਹਾਜਰੁ ਹੁਜਤਾ ਨਿਕਟਿਨ ਅੰਦੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਤਾ। ਗਗਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮਹ
 ਲਾਨਿ ਵਾਸੀ ਕੁਜਾ ਮਵਜਾ ਬੋਲੈ। ਕਹਨ ਨਕਾ ਅਬਰੁਈ ਹੈਰਨੀ ਕੋਈ ਸਾਂਸੁ ਤਤਾ ਵਿਰੋਲੈ। **ਤਿ**
ਸਕਾ ਪੁਸਾਰੁ। ਭਾਈ ਅਜੀਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਸੋ ਅਪਾਰ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਾਰੁ ਕੀਨੈ ਨ
 ਹੀ ਪਾਇਆ। ਮਰੁ ਸਭ ਸੈਕਾ ਅਤਿ ਰਜਾ ਮਹਿ ਹੈ। ਮਰੁ ਕਹਨਿ ਸੁਨਨਿ ਤੇ ਨਿਅਰਾ ਹੈ। ਰਿਜਦਾ
 ਕੀ ਸੈਨਾ ਲਨਹੀ। ਫੇਰਤਾ ਕੀ ਜਤਨ ਮਵਰਨਾ ਚਿਹਨ ਕੋਈ ਕੀ ਜਾਨੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਹੁਜਤ ਕ
 ਹੈ ਜੀ ਕਦੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਭੀ ਮਨੁਖ ਦੇ ਜਾਮੇ ਵਿਚਾ ਅੰਦਿ ਅੰਦੈ। ਜੋ ਮਨੁਖ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਈ ਮੇਜੇ ਬੇ
 ਸਦ੍ਰਹੈ ਤਿਥੈ ਹੁਜਤ ਨਿਕਟਿਨਹੀ ਅਵਦੀ। ਅਤੇ ਹਰਖੁ ਸੋਗ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਜੀ ਕਨਹੀ। ਅਵਦਾ
 ਅਤੇ ਜਾਨੀ ਮੇਰਾ ਕਿਉ ਕਰੀ ਮਨਿ ਦਰੁਜੀ ਦੀ। ਅਵਜਾ ਬੋਲੈ ਗਾ ਸਬਦ ਉਚਰੈਗਾ। ਤੁਥੋਈ ਵਿਰ
 ਲਾਸਾ ਸੁਤਤਾ ਬਿਰੋਲੈਗਾ। ਜਿਹਰੀ ਮਹਲ ਨਨਕਹੀ ਵਰਤਰਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿਸਾਰਹੈ ਰਾਨਹੋਇਰ
 ਹੋਗਾ। ਮਰੁ ਕਹੈਗਾ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਨਨਕਹੀ। ਮਾਹਾ ਹੋਰਨਾ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਹੀ। ਮਰੁ ਕਹਨਿ ਗੇ
 ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕਹੈ ਹੁਸਤੈ ਪ੍ਰਾਵਿਚਰਹਦਾ ਸਾ। ਅਤੇ ਇਹੁ ਜਾਮਾਂ ਰਾਜਾ ਸੁਭਾ ਉਵਿਚਹੈ। ਇਤਨਾ
 ਨਜਾਣ ਨਿਗੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਿਚਰ ਜਾ ਜੋਗ ਕਰਦਾ ਅੰਦਿ ਅੰਦੈ। **ਸਲੋਕ**। ਦਸਤ ਮੋਹ
 ਰਾਪੁ ਦੇਵ ਸਰਾਖੀ ਜਾਤੁ ਦਕੈਤ ਬੋਲੈ। ਭੁਗਮੁ ਭੀ ਤਕਭਿ ਸਭ ਜਗੁ ਭੇਟਿ। ਮਾਅਪਾ ਅਤੋਲੁ
 ਨਤੋਲੈ। ਪੈਨਣ ਹਰਾਸਦਾ ਬਿਨਸੀ ਤੇਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ। ਕਹਨ ਨਕ ਕੋਈ ਜੁਗ ਬੀਤੇ ਅਤਿਨ
 ਪਾਰਾਵਾਰਾ। **ਤਿਸਕਾ ਪੁਸਾਰੁ**। ਬੋਲਦਹੈ ਅੰਦਸਤ ਮੋਹ ਰੀਜੈ ਹੋ ਸੋ ਗੁਰੂ ਅਪਵੈ ਵਸਰਖੇ

ਗਾ ਜਦ ਤੁਝ ਕੇ ਗਤ ਵਹੀ ਸਬਦ ਉਚਰੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਜਗੁ ਸਭ ਭਰਮੁ ਜਵੇਗਾ ॥ ਅਪਾ ਅੰਠੇ
 ਲੁਕਹੈ ਗਾਗੁਰੁ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੋ ਜਾਮੇ ਪਹਰਾ ਨਿਵਲਾਹੈ ॥ ਜਿਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਤੇ ਨਿਮਾਰ ਰਹੈਗਾ ॥ ਕੋਇ
 ਜੁਗ ਬੀਤ ਗਏਹੈ ਨਿ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਤੁ ਪਰੁ ਕਿਨੈ ਪਾਇ ॥ ਅੰਨਹੀ ਅਲਪਤ ਹੀ ਰਹੀ ॥ ਅੰ **ਸ**
ਲੋਕਾ ॥ ਨਾਥਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਬੀਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਈ ॥ ਨਉ ਦੁਆਰਾ ਅਲਿਪਤਿ ਕਰ
 ਰਖੈ ਰਹੈ ॥ ਅਲਿਪਤ ਗੁਸਾਈ ॥ ਵਸਵ ਦੁਆਰੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾ ਪੁਤਰਾਤਾ ਮੇ ਬਹੁ ਹੋਰ ਨੈ ॥ ਕਹੁ ਨਨਕ ਪੁ
 ਭਾ ਮਗਾ ਮਾਗੋ ਚਰੁ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ॥ ਅਪੁਪਛੁ ਨੈ ॥ **ਤਿਸਕਾ ਪੁ ਮਾਰਥਾ** ॥ ਭਈ ॥ ਅਜਿਤਿ ॥ ਅੰਗੁ
 ਰੂਨਾਥਾ ਨਿਰੰਜਨਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਪੈਦਾਇਸਹੈ ਸੋ ਸਭ ਉਸਦੀ ਨਥਾ ਵਿਚਹੈ ॥ ਤਿਸਦੇ ਨਿਕਟਿ ਕਉ ਤਜਾ
 ਵੈ ॥ ਕਿਸੁ ਕਰਕੈ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਜੋਹੈ ਨਿਸੋਚਲਤ ਕਾਰਿ ਰਖੈਹੈ ਨਿ ॥ ਜਿਕੋਈ ਨਵਾ ਵਿਚਹੈ ਸੋ ਸਭ ਚਲ
 ਤਹਾਰਹੈ ॥ ਅਤੇ ਦਸਵ ਦੁਆਰੇ ਜੋਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰਾ ਜਿਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਥੇ ਪਹਚਿਆ ਸੋਈਹੈ
 ਰਾਨਹੈ ॥ ਇਹੀ ਗਾਹੈ ਇਗਾਇਆ ॥ ਤਿਸਾ ਮਾਸ ਵਗੁਰੂ ਕਾ ਅਸਥਾਨੁਹੈ ॥ ਪੁਭਾ ਮਗਾ ਮਾਗੋ ਚਰੁਹੈ
 ਤਿਸਨੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਾਪੁ ਪਛਾਣਤਾਹੈ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਨਵਹੀ ॥ ਅਤਿ ਰਵਰਤਾਈਹੈ ਸੁ ॥ ਤਫੇਰਾ ਮਾ
 ਜਿਤੇ ਮਰਦਾ ਸੁਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮੇਤੁ ਸਾਨਲ ਤਰਨਹਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭ
 ਈ ॥ ਅਜਿਤਿ ॥ ਅਤ੍ਰਿਏ ਥੇਹੀ ਹੁਣ ਬੈਰੁ ਤੈ ਨੂੰ ਬੈਰੇ ਨੂੰ ॥ ਕਿਰਤਾ ਰਮਿਲੈਗਾ ॥ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰੇ ਕਰਕੈ
 ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤ੍ਰਿਏ ਥੇਹੀ ਨਿਹਾਇ ਤੁਬੈਰ ਤੈ ਨੂੰ ॥ ਏਸੇ ਥਾਹੁ ਸਿਰਾਤਾ ਵਿਚਰਲਾਇਲੈ ॥ ਤਹੈ ਸੁ
 ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਕਿਰਤਾ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਏਹੁ ਗੁਰਮਗਤ ਜੀਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋ ਚਲੇ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ
ਬੋਲੋ ਹੁਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਗੋਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅ
 ਤੇ ਮੇਰੀ ਅਸੀਦੋ ਨੋਤਲਵੰਡੀ ਅੰਏ ॥ ਮਗੋ ਚਚਲਾ ਲੁਚੀ ਬਾਗੀਆ ॥ ਅਖੰਓ ਸੁਨਨਕ ਜੀ
 ਭਾਂਈ ਕਾ ਲੁਕੀ ਚਲਿਗਾਇਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਚਲਿਗਈ ॥ ਤ੍ਰਿਮੇਰੇ ਪਾਰਿ ਰਹੁ ਤ੍ਰਿਮੇਰੇ ਬਾਹਰੇ ਮੇਰੇ

ਪਾਸਰਹੁਜੋਤੀਅਖੈਗਸੇਈਮਨਿਗਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਚਲਲੁ। ਅਸੀਭੀਚਲ
 ਏਹੈਰਹਣਾਨਹੀ। ਤਲਾਲੁਵੇਦੀਆਖਿਅੰਚਲਜੀਜੋਤੋਰੇਮਨਅੰਵੇਸਈਅਸਾਮਨਿਣੀਹੈ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਪਦ੍ਰਾਂਦਿਨਚਚੇਲਲੁਪਾਸਰਹੈ। ਫੇਰਪਖੋਕੇਰਪਵੈਅੰਏਕੇਰਹਣਲਗੇ।
 ਰਹਦੀਅਰਹਦੀਅੰਜਬਮਹੀਨੇਦੋਇਗੁਜਰੇ। ਤਬਮਾਤਚੋਣੀਦੇਮੁਹੋਨਕਲਿਅੰਸੁਹਜੇ
 ਹੀ। ਭਾਈਬਲਾਤੁਹੁਣਿਤਪੇਨੂੰਦਿਕਣਿਦੇਹੀ। ਬਹੁਤੇਰਾਲੇਫੇਰਦਰਹੀਅੰਹੈ। ਹੁਣਿਤਬੋਈ
 ਦਿਨਅਸਾਪਾਸਭੀਰਹਣਦੇਹੁ। ਤਮੈਆਖਿਅੰਗੁਰੂਜੀਹੁਣਮੈਨੂੰਭੀਅੰਗੀਅੰਦੇਹੀ। ਤਾ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਬਲਾਜੀਬੈਰਹੈਗਾ। ਤੈਬੈਨਲਹੀਰਹੈਗਾ। ਤਾਅਗੋਫੇਰਮੈਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਚਲਣੁਰਹਣੁਕਰਤਾਰਹੈਚਰਹੈ। ਪਰਜੀਪਿਛੇਤੁਸਾਡੇਕੋਣਹੋਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਆਖਿਅੰਭਾਈਬਲਾਅਸਾਡੇਪਿਛੇਇਕੁਲਹਣਾਖੜੇਵਹੋਸੀ। ਫੇਰਤਿਹਣਦਾਪੁੜ
 ਹੋਸੀ। ਅਸਾਨੂੰਮਿਲੈਉਹੁਅਸਾਡੇਪਿਛੇਬਹੇਗਾ। ਅਤੇਨਉਭੀਉਸਦਾਵਦਾਇਕੋਅਸੀਰਖਾਂਗੇ।
 ਨਉਅੰਗਿਦਰਖਾਂਗੇਕਿਉਜੋਮੇਰੇਅੰਗਿਤੇਪੈਦਹੋਵੇਗਾ। ਏਗੁਰੂਅੰਗਿਤੀਇਹੁਗੁਰੂਨਨਕ
 ਮੈਨੂੰਵਾਰਤਾਅਗੇਹੀਸੁਣਈਸੀ। ਸੋਹੁਣਤੁਸਾਡੇਫੇਰਸੁਣਾਗਾ। ਤਾਅਗੋਫੇਰਪੁਛਿਅੰਜੀ
 ਉਹੁਕਛੁਚੀਗਾਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਬਲਾਉਹੁਭੀਅਸਾਹੀਜੇਹਾਹੋਵਹਿ
 ਗਾ। ਤਮੈਫੇਰਪੁਛਿਅੰਜੀਸਿਰੀਚੰਦਹੋਰਾਦੀਕੀਅੰਖਬਰਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰ
 ਭਾਈਬਲਾਚੋਟੀਕਪੜੇਵੀਕਮੀਕੁਣਨਹੋਸੀ। ਪਿਛੇਲਗਾਫੇਰੇਗਾ। ਅਤੇਉਹੁਵਸਤੁਲਹਣੇਦੀ
 ਹੈ। ਏਗੁਰੂਅੰਗਿਤੀਗੁਰੂਜੀਮੈਨੂੰਖੁਸੀਦਿਤਕਿਤੈਪਾਰਿਜਾਂਇਆਓ। ਅਤੇਬਲਾਅਗੇ
 ਇਕਠੇਹੀਰਹਣਾਹੈ। ਏਗੁਰੂਜੀਅਸੀਫੇਰਪੁਸੀਲੈਕੋਪਾਰਤਲਵੰਡੀਨੂੰਅਏ। ਪਿਛੇਦੀਮੈ
 ਨੂੰਖਰਬਨਹੀਦੇਖਦੇਰਗੁਰੂਜੀਕਿਸਖਿਅਲਾਵਿਚਰਹੇਵਰਤੇਹੈਨੀ। ਸੋਮੈਨੂੰਮਲੁਮੁਨਾਂਹੀ

ਫੇਰਕੀਅੰਚੋਜਕੀਤੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਸੁਣੋਗੁਰੂਅੰਗਤਿਜੀਉਹੁਨਨਕਜੀਤ੍ਰੀ॥ਤੁਸਾਂਵਿਚਾਅ ੩੨੯
 ਤੇਗੁਰੂਨਨਕਵਿਚਭੇਦਕਛੁਨਹੀ॥ਅਤੇਗੁਰੂਜੀਇਥੋਤੋੜੀਮੈਨੂੰਖਬਰਅੰਹੀਜੋਮੈਆਪ
 ਟੀਅਖੀਡਿਰਹੈਸੋਮੈਲਿਖਵਾਂਇਆਹੈ॥ਅਤੇਹੋਰੁਜੀਗੁਰੂਜੀਦੀਆਗਲਗੁਰੂਜੀਹਿਜਾਂਏ
 ਅਸੀਜਿਤਾਅਹੇਅਸਾਨੂੰਕੀਆਖਬਰਹੈਗੁਰੂਭਾਣੇਦਖਸਮਹੈਚਹੈਸੋਕਰੇ॥ **ਬੋਲੋਰਾਈ**
ਵਾਂਹੋਗੁਰੂਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਤਬਗੁਰੂਅੰਗਤਿਜੀਕਾਹੀਅੰਭੁਈ
 ਬਾਲਤਉਅਸਾਨੂੰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦਾਦਰਸਨਕਰਵਾਂਇਆਹੈ॥ਕਰਤਾਰਤੇਹੈਉਤੇਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰਵਾਨਹੈ॥ਤਾਅਗੋਰੁਈਬਾਲੇਮਥਦੇਕੀਆਅਤੇਆਖਿਓਸੁਗੁਰੂਜੀਮੈਥੋਤਾਂਸਭ
 ਹਕੀਕਤਲਿਖਵਾਂਇਲੀਤੀ॥ਪਰਗੁਰੂਜੀਹੁਇਤ੍ਰਾਅਪੁਣੀਹਕੀਕਤਸੁਣਾਇਦੇਹਿਤਸਨਾ
 ਲਾਕਿਓਕਾਰਿਹੋਈ॥ਤਬਗੁਰੂਅੰਗਤਿਜੀਕਾਹੀਦੇਹੈਨਿਰੁਈਬਾਲਾਅਸਾਡਾਪਿਠਿਹਰੀਕੀਆ
 ਦੇਸੀ॥ਅਤੇਫੇਰੁਸਾਡੇਪਿਓਦਾਨਉਥਾਅਤੇਅਸੀਦੋਰਿਰਾਓਥੇਪਰਾਅਸੀਜੁਅਲਦੇਸੇਵ
 ਕਥੇ॥ਮੈਸਰਦਾਰਥਾਸਿਗਤਦਾ॥ਅਤੇਪ੍ਰਘਰੁਪੈਰੀਧਾਇਕੋਭਗਤਿਕਰਵਾਜਾਦਾਸੀ॥ਅਤੇ
 ਇਕੇਰਾਅਗੋਹੀਚਲੇਕਾਗੜੇਨੂੰਅੰਏਅੰਧੇ॥ਸਮੇਤਦਬਰਹੀਦੇਵੀਪਰਸਨੁਚਲੇਅੰਏਅ
 ਹੇ॥ਅਸੀਅਗੋਸੁਣਿਆਂਅਹਾਜੋਨਨਕਇਕਖੜੀਤਪਹੋਇਆਂਹੈ॥ਅਸਾਅੰਖਿਆਂ
 ਜੋਭਾਈਜੀਹੁਣਅੰਏਤਾਂਅਹੇ॥ਅਸੀਅਗੋਸੁਣਿਆਂਅਹਾਪਰਹੁਇਉਸਸਾਧਦਭੁਇ
 ਰਸਨੁਕੀਤਾਚਾਂਹੀ॥ਐ॥ਦਰਸਨਕਰਦੇਹੀਜਾਵੀ॥ਐ॥ਤਾਅਸਾਜਾਇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਦਰ
 ਸਨਕੀਤਾ॥ਜਾਂਦਰਸਨਕਰਦੇਹੀਸਾਂਰੋਮਰੋਮਸੀਤਲਹੋਇਗਏ॥ਤਾਅਸਾਨੂੰਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਪੁਛਿਆਂਭੁਈਤੇਰਨਉਕੀਅੰਧੇ॥ਰੁਈਸਿਖਾਂਤੁਸੀਕੀਥੋਹੈ॥ਅਸਾਅੰਖਿਆਂਜੀਅਸੀ
 ਜੀਗਲੁਦੇਰੀਰਾਉਹਰੀਕੇਓਅੰਧੇ॥ਅਤੇਨਉਮੇਰਲਹਣਾਹੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅ

ਤਸੀਹਿ ਦੇ ਕਉਣ ਹੋ। ਤਾ ਅਸਾ ਆਖਿ ਮਾਜੀ ਮਸੀਖੀ ਤਿਹੁਣ ਹੁੰਦੇ ਅਹੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਮਾਭਈ ਲਹਣਾ ਜਾਹੁ ਦੇਵੀ ਪਰਸਾ ਮਵੈ। ਤਾ ਅਸਾ ਆਖਿ ਮਾਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾ ਰਾਜਾ ਤਰ
 ਹੀਆ ਜੀਤ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਉਥੇ ਜਾਏ ਅਹੇ ਸੋਇ ਬੇਹੀ ਕੀ ਮੁਖੁ ਰਹੈ ਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀਆ ਸੁਣ ਭਈ ਲਹਣਾ ਤਉ ਮਸਾ ਬੋਕ ਛੁਲਾਹਣਾ ਅਹਾਂ ਸੋਲੈ ਸੀ। ਤਾ ਭਈ ਬਾਲ ਜਮੀਅ
 ਪਣਾ ਵਖਤ ਦੇਖਾਂ ਤਾ ਕੀ ਅੰਦੇਖ ਜੋ ਜੀ ਕਨੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧਨ ਅਹੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਤਿਤ ਨੇ ਸਭ ਤੁਟ ਗਏ।
 ਜੇ ਮੇਅ ਪਣਾ ਹੁਣ ਦੇਖਾਂ ਤਾ ਕੀ ਅੰਦੇਖ ਜੋ ਮੇਪਾ ਸੋਵ ਰਹੈ ਨਹਾ ਤਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨੀ। ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆ ਭਈ ਲਹਣਾ ਤੁਆ ਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾਹਾ ਅਤੇ ਕਬੀਲੇ ਨੂੰ ਜਾਹੀ ਪਹੁਚਾਉ
 ਤਬ ਮੇਜ ਵਾਨ ਹੀ। ਤਬ ਭਈ ਬਾਲਾਇ ਉਮਾ ਨਲ ਹੋਈ। ਤਾ ਭਈ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਤਸਾਇ
 ਚਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਥ ਉਪੜਦਾ ਰਖ ਦੇ ਕੋਈ ਨਾਂ
 ਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਤਸਾ ਜੋ ਪੜਦਾ ਰਖਿ ਮਾਂ ਸੋ ਕਛਾ ਅਸਾ ਵਿਚਾ ਘਾਟਾ ਡਿਠਾ ਹੋ ਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਤਿ ਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਭਈ ਬਾਲ ਜੋ ਅਸਾ ਤਸਾ ਪਾਂ ਸੋ ਪੜਦਾ ਰਖਿ ਮਾਂ ਹੋ ਸੋ ਤਸੀ ਜਹਰ ਕਰੇ।
 ਤਾ ਭਈ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਜਿਸ ਸਿੰਜੇ ਗੁਤ ਸਾਡਾ ਨ ਉਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਗਦ ਰਖਿ ਮਾਂ ਹੋ
 ਸੋ ਤਸੀ ਮੇਨੂੰ ਮਾਖ ਸੁਣ ਵਹਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਇ ਅਪੁਣੇ ਜੀ ਮਾ ਵਿਚ ਸਮਝਾ ਡਿਠਾ ਜੋ ਇਹ ਪੂਰ
 ਨ ਪਰਖੁ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਂ ਸੋ ਪਟ ਰਖਣਾ ਭਲ ਨ ਹੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਲ ਗਹੀ ਮ
 ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਤਿ ਜੀ ਕਹੀਆ ਸੁਣ ਭਈ ਬਾਲ ਕੇ ਹਜ਼ੇ ਕੇ ਹਜ਼ੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਦਾ ਕ
 ਹਾਂ ਸੋ ਬਿਸਮੇਟੀ ਬਤ ਹੋ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤੀ ਅੰਚੈ ਨੀ ਸੋ ਸੁਣੋ। ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਰੋਬਰੋ ਅਨ
 ਪਹਰ ਮੇਲ ਗਾਵਹ ਲਕਰਨ ਜੋ ਸਿਖ ਸਾਧਸਿਤ ਅੰਦ੍ਰੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੀਵ ਲਾਭਾ ਉਰੁ ਗਾਤਿ ਕਰਨੀ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਚਾਲੀ ਪਕੜੀ ਦੇ ਨੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਣਾਵੈ ਚਿਰਗ ਨਿਦਰੀ ਅੰਉਦੀ ਅੰਝ

ਹਰਦਾਤਮਾਸਦੇਖਣਾ। ਰਾਂਤਪਵੈਤਾਂਧਰਮਸਲਾਅੰਇਕਠੇਹੋਵਣਾ। ਅਤੇਉਗਣਦੀਤ ੩੩°
 ਰਫਧਰਮਸਲਾਦਾਂਮੁਹਰਖਿਆਂ। ਅਤੇਪਹਰਰਾਂਤਰਹਦੀਦਰੀਅੰਉਇਸਨਨੁਕਰਨਜਾਂਵੈ।
 ਅਤੇਮੈਭੀਨਾਲਜਾਦਾਂਸੀ। ਅਤੇਜਦਰਾਤਿਦੋਪੜੀਰਹੈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਜਲਤੇਬਾਹਰਮ
 ਵਾਨਿਫੇਰਮੈਭੀਜੇਕਪੜੇਨਚੋੜਾ। ਅਤੇਉਪਰਨਦੇਵਾਅਤੇਅੰਗੀਛਾਪਹਰਵਾ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਨ
 ਕਜੀਰੋੜੀਉਪਰਜਾਂਇਬੈਠਾ। ਅਤੇਮੈਧਰਮਸਲਾਅੰਇਕਾਰੀਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਅਰਕਰਾ। ਅਤੇ
 ਸਿਗਤਨੇਗੁਰੂਜੀਦੀਖਬਰਮੈਬੋਧਛੁਣੀਜੋਗੁਰੂਜੀਕਿਬੋਹੈਨਿਬੈਠੇ। ਤਾਮੈਕਹਣਗੁਰੂਜੀਰੋੜੀ
 ਉਪਰਬੈਠੇਹੈਨਿ। ਕੀਰਤਨਹੁੰਦਹੈ। ਤਾਂਸਿਗਤਸਰਬਹੀਮਹੀਮੰਇਕੋਗੁਰੂਜੀਕੋਗਿਰਦਜਾਂਇਬੈ
 ਠੀ। ਫੇਰਸਵਾਪਹਰਦਿਨਚੜੇਤੇਮੈਪ੍ਰਸਾਦਿਅਖਣਅੰਵਣਾ। ਅਰਦਾਸਹੋਈਸਰਬਤਸਿਗਤ
 ਸਮੇਤਗੁਰੂਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿਜੇਵਣਾ। ਸਿਆਲੇਨੂੰਖਿਚੜੀਰੋਟੀ। ਅਰੁਹਾਂੜਨੂੰਚਉਲਦਾਲਕੜਹ
 ਸਿਗਤਨੂੰਬਹੁਤਲੋਕਅੰਵਨੁ। ਹਜਰੁਹਿਰਿਜੁਅੰਵਨੁਅਤੇਹਜਾਰਹੀਰੋਜੁਜਾਨੀ। ਅਤੇਰਾਂਤਨੂੰ
 ਦੋਪਹਰਰਾਂਤਤੀਕਰਕੀਰਤਨੁਹੋਵੈ। ਫੇਰਪਿਛਲੀਰਾਂਤਰਹੇਤਾਗੁਰੂਜੀਇਸਨਨੁਬਸੜਲੈਕੋਜ
 ਨਿ। ਇਕਦਿਨਅਜੇਹੀਕੁਦਰਤਿਹੋਈਭਾਈਬਾਲਗੁਰੂਜੀਇਸਨਨੁਜਾਨਿਦਰੀਅਉਅਅਤੇਮੈ
 ਭੀਜਾਵਾਬਸੜਲੈਕੋ। ਫੇਰਇਕਦਿਨਅਜੇਹੀਕੁਦਰਤਿਹੋਈਬਾਲਗੁਰੂਜੀਅਪਣਨੇਮਪੁਰਣ
 ਕਰਣਗਏਥੇ। ਅਤੇਮੈਬਾਹਰਬੈਠਾਸਿਤਾਂਹਿਨੇਰੀਬਗੀਅਤੇਪਿਛੇਤੇਮੈਪੁਬਰਸਣਲਗਾ। ਫੇ
 ਰਉਲੇਬਰਸੇਪਹਰਬਰਸਦੇਰਹੇ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਪਣੀਮੁਤਦਪੂਰੀਕਰਕੈਬਾਹਰਮ
 ਏ। ਅਤੇਮੈਰੋਕਪੜੇਭੀਜਗਏਪਹਲੇਇਕਲਾਈਭੀਜੀਫੇਰਹੋਰਕਪੜੇਭੀਜੇਤਾਮੈਨੂੰਸੀਤਚਾੜੀ
 ਗਈਆ। ਮੈਨੂੰਬੋਲਣਦੀਸਕਤਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਵਜਪਾਂਈਪੁਰਖਾਅੰਗੀਛਾਲਿਆ
 ਉ। ਤਾਂਮੈਰੀਅਵਜਹੋਲੀਜੇਹੀਨਿਕਲੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੇਰੇਪਾਸਆਇਪਹਾਚੀਅੰਖੜ

ਹੋਇਆ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹੁਖ ਬਗਾਤ ਬਮੇ ਅਰਦਾ ਸੁਕੀਤੀ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਪਹਲੇ ਕਵਾਇ ਕ੍ਰਿਜੀ
 ਅਤੇ ਇਕਲਾਈ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਕਪੜੇ ਭਿਜੈ ਤਮੇ ਸੀਤ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਗੰਜੀ। ਤਾਏ ਰਾਈ ਬਾਲਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਜੀ ਲਾਤੀ ਮੇਰੀ ਛਾਂਤੀ ਉਪਰ ਰਖਾਇਤੀ ਉਸਦੀ ਲਤ ਦੇ ਦੇਣੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾ
 ਣ ਸਵਾਂ ਪਾਨੂੰ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਠੀਆਂ ਉਠ ਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਕੇ ਬਸਤ ਪਹਨਾਏ ਅਗੋਂ ਛਾ
 ਪਹਰਾਇਆਂ ਚੋਲ ਪਹਰਾਇਆਂ ਤਬ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਕਾਰੀਆਂ ਰਾਈ ਜੋ ਪੁਰਖਾਂ ਮਿ
 ਗਦ ਜੋ ਮੇਰਾ ਘਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਸੋ ਤਸਾ ਪਿਆਰੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਨਿਰਕਾਰੇ ਬਾਇ
 ਪਾਈ ਤਾ ਸਭਨ ਦੀ ਬੇੜੀ ਬੀਨੇ ਲਗ ਗੁਸਾ ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੋੜੀਆਂ ਇਆਂ ਇਕਰਲ
 ਗੋਰੀ ਰਤਨ ਸੁਨਣ ਜੋ ਸਿਖ ਅਵੈ ਬਹੀਜ ਵੈ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਵੈ ਸੋਖਾਇ ਨਿਕਲੇ।
 ਤਾਇਕਾ ਦਿਨੁ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਪਹਰਾ ਤਰਹ ਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਾਮੁ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹਿਅ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸਨਾਨੁ ਦੇਵੇ ਲਾਹੈ ਇਆਂ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਵੇਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਨ ਉਮੇ। ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਦੇਖ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸਿੰਦ੍ਰਾਇ ਸਤੀ ਹੈ ਪਦ੍ਰਾਬਰ ਸਕੀ ਹੈ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਦੀ
 ਹੈ। ਪਰਮੁਹ ਦੀ ਜਤ ਵਲ ਭਾਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾ ਅਜੇਹੀ ਜੋ ਤਿਹੈ। ਪਰ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੀ ਗਦੇ ਸਿਰ
 ਦੇ ਪੁਛੀਆਂ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਇਹੁ ਮਾਂਈ ਕੋਣ ਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਰੀਆਂ ਰਾਈ ਅਗਿਦਾ ਇਹੁ
 ਜੁਵਲਾ ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਰੋਜ ਪਰਮੁਸਾਲਾ ਦੀ ਵਹਲ ਕਰਣਾ ਅਵਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸ ਗਲ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਭਰਮੁ ਤਦ ਜੇਏ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ। ਤਾਂ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ
 ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਬੈਠੇ ਅਹੇ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਲਗੇ ਜੋ ਪੁਰਖਾਂ ਅਸ ਜਗਤ ਕੋਲ
 ਰੀਆਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਜਗਤ ਕਾਂਡੀ ਕੀਨੀ ਹੈ ਸਗਦੀ ਨਿਆਂਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ ਬਿਜੇ ਕੁਕੈਖ
 ਕੁਹੋਇ ਗਾਇਆ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤਸਾਂਡੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਇਹੁ ਕੀਅਵਾ ਜੁਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਜਗਤ ਕਾਂਡੀ ਕੀਨੀ

ਹੈਸਗਦੀਨਿਅੰਈਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਅੰਪੁਰਖਾਂਅਗਿਤਾਸਾਬਾਸੁਹੈ। ਪਰ
 ਈਉਮਾਪੁਨਹਾਜੈਅਸਾਜਗਤਤੇਕਿਅਲੈਵਹੈ। ਅਤੇਜਗਤਅਜੇਹਾਹੈਕੋਈਪੁਤਮੰ
 ਗਦਾਹੈਕੋਈਰੰਨਮਗਦਾਹੈਕੋਈਜਵਾਈਮਗਦਾਹੈਕੋਈਮਾਇਅੰਮਗਦਾਹੈਕੋਈਕ
 ਰਪੈਰਮਗਦਾਹੈ। ਅਤੇਪੁਰਖਾਂਕੋਈਅਜੇਹਾਸਿਤਨਹੀਮਿਲਦਾਜੋਕਰਤਾਰਦੀਬਾਤਪੁ
 ਛੇਅਤੇਅਗੈਵੀਬਾਤਸੋਕੋਈਨਹੀਪੁਛਦਾ। ਪਰਚਲੁਪੁਰਖਾਂਇਬੋਕੋਹਾਕਿਹਾਂਉਪਾਰਿ
 ਪਿਰੁਹੈਉਬੋਹੀਕੁਅਸਾਰੁਖੜੀਮੇਲੀਹੈਦੇਖਾਂਗੁਸਤੀਅੰਦੀਯਾਹੀਅਤੇਸਿਖੀਤੋਨੂੰ
 ਦਿਖਲਾਵਸਾਂ। ਤਾਰੁਈਬਾਲਾਧਰਮਸਾਲਾਵਿਚਕਰੋੜੀਅੰਖੜੀਅਹਾਂਉਸਨੂੰਰੋ
 ਧਰਮੁਸਾਲਾਸਿਗਤਿਦੀਦੈਹਲੁਨੁਛਾਡਿਗਏ। ਅਤੇਮੈਨੂੰਅਤੇਪਜਿਦਸਲਗੋਦਬੰਦਸਾਧਨੂੰ
 ਲੈਕਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਸਹਰਹੀਬੀਰਾਵਦਰਹਦਾਸੀਤਿਸਨੂੰਮਿਲਣੇਨੂੰਚਲੇਅਤੇਭਾਈਬ
 ਲਾਮੈਨੂੰਗੁਸਤੀਅੰਦੀਸਿਖੀਦਿਖਾਣੇਚਲੇਸੋ। ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਹੀਬੀਰਾਬਾਦਦੇ। ਅਦਿਰਨੂੰਗ
 ਏ। ਮੁਲੇਕੋਹਲੀਖੜੀਦਾਘਰਿਪੁਛਦੇਪੁਛਦੇਉਸਦੇਘਰਦੇਨਜੀਕਜਾਇਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ
 ਉਥੇਕੋਰੇਦੇਉਸਦੀਇਸੜੀਮਤਖੜੀਅੰਹੀਸੋਉਠਾਭੈਰੋਜੋਨਨਕਵੇਦੀਹੈਨਿਮੇਰੇਖਾਂਉਦਦ
 ਅਸਨਉਹੈ। ਪਰਅਗੋਤਵਠੀਜਤਪਤਨਲਾਅੰਵਦਾਸੀਨਲੋਨੋਕਰਦਸਬਾਰਨਲਾਮ
 ਵਦੇਸੀ। ਪਰੁਹੁਦਬਰੇਹਾਂਲੁਹੈਨਨਲੁਫਕੀਰਹੈਨਹੈਵੈਤਾਮੈਖਾਂਵਦਨੂੰਵਰਜਾਜੈਅੰਦਾਰਿ
 ਵੜਹੈ। ਤਾਂਉਤਰੀਉਤਰਿਕੇਖਾਂਵਦਨੂੰਕਾਹੀਅੰਕਿਤੇਰਦੇਸਤਾਅੰਇਅੰਹੈਪਰਬੁਰੇਹ
 ਲਹੈਤੰਛਪਰਹੀਜਬਾਬੁਦੇਨੀਹਾਂਅਧੇਚਲਿਅੰਜਾਂਸੀ। ਅਗੈਅੰਵਦਾਅਹਾਂਤਾਂਘੋੜੇ
 ਚੜੀਕਾਰਿਵਡੀਇਜਤਪਤਨਲਾਅਉਦਾਅਹਾਂ। ਹੁਣਪਜਿਸਤਫਕੀਰਨਲਹੈਪਰਬੁ
 ਰੇਹਾਲੁਹੈਤੰਬਲੁਕਾਮੁਲਾਖੜੀਮਤਤੇਹੀਨੜੀਮਤਤੇਸੁਣਕਾਰਿਅੰਦਾਰਿਜਾਂਇਛਾਪਿ

ਅਕੋਰੀ ਵਿਚਾ ਭਿਤ ਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਦੀ ਭੈ ਹੁੰਦੀ ਉਪਰ ਜਾਂ ਇਖ
 ਤੋਂ ਤੇ। ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਤ ਸਾਧਕੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਵਜੁ ਪਾਈ ਮੁਲਿਆਂ ਘ
 ਰੇ ਹੋ। ਭਿਤ ਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਦੇ ਅਵਾਂ ਨੀ ਵਿਚ ਜਾਇਖ ਤੋਂ ਹੋਏ। ਅਗੋਰੀ ਨਿਉਸ
 ਦੀ ਬੋਲੀ ਜੋ ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ ਗਾਇ ਅਹੋ ਉ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਆਪਰ ਨਹੀ। ਤਾਂ
 ਉਸਦੀ ਜੋ ਰੂਕ ਹੀ ਆਪਰ ਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਆਂ ਰਸ ਨ ਤੇ ਹਾਂ ਇਸਿ ਯਾਦਾਂ ਕਿ
 ਰਾੜ ਕਛ ਤੋਂ ਨੂੰ ਦੇਣ। ਅੰਦੇ ਸੇ ਸਗੋਂ ਤੁਕ ਪਾਇ ਆਂ ਵੀ ਬਖਤ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹ ਬਚ ਨੁਕ
 ਹਿਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹੀ ਆ **ਸਲੋਕ**। ਨਲਾ ਕਿਰਾੜੋਂ ਸਤੀਏ ਵੈ ਕਰੋ ਗੁਆਂ ਉ। ਮਰ
 ਦੁਨ ਜਾਤੋ ਮੁਲਿਆਂ ਅੰ ਵੀ ਕੇੜੇ ਬਾਂਇ। ॥ ਇਹੁ ਸਬਦਿ ਕਹਿਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਰੀ ਆਂ ਉਓ
 ਪਰ ਆਂ ਇਥੋਂ। ਪਿਛੋਂ ਘੜੀ ਤੇ ਮੁਲਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਅੰਦਰੋਂ ਕੋਰੀ ਤੇ ਨਿਕਲਿਆਂ। ਮੁਇਆਂ
 ਮੁਇਆਂ ਕੂਕਦਾ ਨਲਾ। ਤਾਂ ਵੀ ਨੂੰ ਕਹੈ ਨੀ ਤੈਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਾਂਗੀ ਆ। ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਬਾਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਰਾ ਮ
 ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੋ ਬਰੋ ਲੋਚ ਲੁਨੀ ਮੈਂ ਮਰਨ ਹਾਂ। ਤਮੁਲੇ ਦੀ ਜੋਗੁ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪੁਤਾ ਮੰਜੇ
 ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਤੇਰੇ। ਅਗੋਂ ਜਿਸ ਰਿਸੇ ਦੇ ਮੁਹੇ ਅਵਜੁ ਇਹੋ ਨਿਕਲ ਦੀ ਜਵੈਂ ਜੋ ਕੀ ਬਖਤ
 ਮੁਲਿਆਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਤੇ ਰੇ ਘਾਹੀ ਆਵੈ ਤੂੰ। ਅਗੋਂ ਤੂੰ ਨਿਕਰ ਮਣ ਲੁਕ ਜਵੈਂ ਕੋਰੀ ਵਿਚੇ
 ਇਸ ਗਲ ਤੇ ਤੇਰਾ ਭੁਲ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਨਿ ਲੋਕ ਤੇ ਪੁਛਿਆਂ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾਹੈ ਨੀ। ਤਪੁ
 ਛੇ ਪੁਛੇ ਸਾਂਝੇ ਕੋਲ ਦਰੀ ਆਉ ਉਤੇ ਅੰਦੇ। ਆਂ ਇਉਂ ਸਦੀ ਇਸਤੀ ਮਾਤ ਨੇ ਅਤੇ ਪੁਤਾ
 ਨੇ ਕਾਹੀ ਅਜੋ ਕਿਵੇਂ ਇਸਦੀ ਗਾਤਿ ਕਰੀ ਮੇਜੀ। ਇਹੁ ਭੁਲਾਹੈ ਇਸਦੀ ਮੁਕਾਤਿ ਕਰੀ। ਮੁਲ
 ਮੰਜੇ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ ਲਗਾਹਤੀ ਆਂ ਗੋਰੇ ਰਗਣਨ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮੁਹਤੇ ਅਵਜੁ ਕ
 ਹੀ ਜੋ ਭਾਈ ਇਹੁ ਭਾਂਢੀ ਮਾਂਗੇ ਠਾ ਆਇ ਅੰਚੈ ਇਹੁ ਬਚਦਾ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ਮਾਂਗੇ ਠਾ ਆਇਆਂ

ਹੋ॥ ਪਰ ਇਸਨੇ ਅਤਿ ਸਮੇਦਰ ਸਨੁ॥ ਆਇਕੀਤ ਹੋ ਬਾਰਿ॥ ਅੰਸਿ ਗਤਿ ਵਚਵਾਸ ਹੋਇ॥ ਅੰਸਿ ੩੩੨
 ਇਸਨੂੰ ਛੇਤੀ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਓ॥ ਤਾ ਮੁਲੇ ਦੀ ਜੋਗੁ॥ ਅਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਮੰਜਾ ਮੁਲੇ ਦਾ ਘਰਿ ਲਿਆਂਦਾ॥
 ਅਉਦੇ ਹੀ ਜਪੁ ਪਾੜੀ॥ ਅੰਪੜ ਦੇ ਹੀ ਸਾਥੁ ਸਾਸਨਿ ਕਲਿ ਗਏ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਅੰ
 ਅਗਿ ਦਾ ਪੁਰਖਾ ਜਗਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਮੇਸੀ ਹੋ॥ ਅਗੋ॥ ਮੇਸੀ ਭੀ ਨਹੀ ਸੀ॥ ਪਰ ਪੁਰਖਾ ਮੇਤੇ ਰੇ ਲਾੜੀ
 ਲਾਇ ਹੋ॥ ਚੋਰਾ ਸੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਜਾਣ ਤੇ ਇਨਾ ਜੀ॥ ਅੰਜੀਤਾ ਦੀ ਸਚ ਤੇਰੇ॥ ਅਖਾਤੀ॥ ਅਰ ਮੇਕੀਤੀ ਹੋ॥ ਪਰ
 ਪੁਰਖਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨੀ॥ ਅੰਵੇਗਾ ਸੋਢੁ ਦੇਗਾ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨੀ॥ ਅੰਵੇਗਾ ਸੋਰਾ ਜਾ ਪਰਮੁ
 ਕੇ ਦਾ ਅਰੇ॥ ਮੇਖਾ ਬੀ ਵਸੀ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਬਲਾਇ ਹੁ ਵਚਨੁ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਕੋਢੁ ਪਕਰ ਰਹੇ॥
 ਸਾਗਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਾਗੀਰਾਤ ਮਸਤ ਹੀ ਰਹੇ॥ ਖੁਮਾਂਰੀ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹੀ॥ ਫੇਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਖੁਮਾਂਰੀ ਉਤਰੀ
 ਇਸਨਨੁ ਮੇਕਰਵਾਇ॥ ਆਫੇਰ ਮੇਬਾਸ ਨਏ ਪਹਨਾਏ॥ ਫੇਰ ਮੇਹ ਬਜੈ ਕੈ ਖੜਾ ਹੋਇ॥ ਅੰਬ
 ਗੀ ਬਠਿ ਵਾਜੈ ਤੁਦ ਦ ਹੋਵੇ॥ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੋ ਜੋ ਜੀ॥ ਮੇਜੀ॥ ਇਹੁ ਬਖਸੀ ਸਕਰੀ॥ ਮੇਜੀ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਬਲ
 ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸਲੁ ਭਏ॥ ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਸੁਣ ਕੇ ਕਹਿ॥ ਅੰਸਾ ਬਾਸੁ ਹੋ ਪੁਰਖਾ ਅੰ
 ਗਦਾਂ ਤੇਰ ਬਰਤਾਰੁ ਕਰੇ॥ ਅਪਣੇ ਨਾਮੁ ਦੀ ਦਾਤਿ ਦੇਵੈ॥ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾ ਮੇਤੇ ਰੇ॥ ਪਛੇ ਜਗਨਾਨੀ
 ਬਖਸੀ॥ ਅੰਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਲੇਵੇ॥ ਗਾ ਸੋਲੇ ਖੇਤੇ ਪਾਰ ਹੋਵੇ॥ ਗਾ॥ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾ ਤ੍ਰਿਭੁਵੇ ਦੀ ਘਰ ਦੀ ਸੀ
 ਗਤ ਦੀ ਸਰਬਤ ਦੀ ਕਰ ਜੋਗਾ ਹੋਇ॥ ਅੰਗੋ॥ ਗੁਣ ਮੇਰੇ॥ ਮੇਓ ਭਰਾ ਭਉਤਾਰੀ॥ ਅੰਤ ਬਾਇਹੁ
 ਬਚਨ ਕਹਿ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ ਸਾਦੇ॥ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਪੈਰੀ ਪਾਈ॥ ਅਤੇ ਅੰਖੀ ਅੰ
 ਸੰਗਤ ਜੀ ਜੋ ਇਸ ਪੁਰਖ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ॥ ਗਾ ਸੋ ਦਰਗੀ ਸੁਖਾਲ ਜਾਂ ਸੀ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਬਲਾਇ ਹੁ
 ਬਚਨ ਕਹਿ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਰਮੁ ਸਲਾਹੇ॥ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਨੂੰ ਰੋਰਾ ਭੀ ਨੈ ਕੋਲੁ ਦਾਇਦਿ
 ਤਾ॥ ਤੇੜਤਾ ਬੇਦੀ ਕਛੁ ਦੀ ਸਿਰਵੇ ਪੀ॥ ਮਥੇ ਦੀ ਕਾਬੀ ਦੀ ਨਲਾ ਮੇਢੇ ਤੇ ਮੇਵਾ॥ ਮੁਕਤ ਹੋਰ ਜੋ ਕੋਈ

ਕਹੈ ਮੇਸਿਖੁ ਹਾਜੀ ਤਾਂ ਤੁਰਾ ਭਿਕਾਰੀ ਕੇ ਕੁਤ ਕਾਰ ਕਰਨ ਉਪਰ ਮਾਰਨ ਦਾੜੀ ਪਵੈ ਸਭੇ ਸਿਖੁ
 ਗੋਨ ਸਾਨੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਮੇਤੇ ਇਕ ਭਾਈ ਕਰੋੜੀ ਅੰਸਿਖੁ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਦਸ ਬਾਰ ਤੇਰਾ ਸ
 ਧਨ ਲਪਰਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਹੁ ਪੁਲਕੇ ਲੋਕੁ ਲਗੇ ਤਦ ਇਥੋੜੀ ਮਾਤਿ ਵਲੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਾਹਿ ਅੰਥੇ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਖੜੇ ਹੋ ਕਉਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤਬ ਅਸਾਂ ਆਖਿ ਅੰਸਿਖੁ ਅੰਸਿਖੁ ਅਸੀ ਤੇਰੇ
 ਸਿਖੁ ਹਾਂ ਤਬ ਕਾਢਿ ਕੁਤ ਕੇਵੇ ਦੋ ਮਾਰੇ ਨਲੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਪਏ। ਕਈ ਨ ਸਗਏ ਕਈ ਭਜ ਗਏ। ਅ
 ਤੇ ਅਖਣ ਲਗੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਤਬੋਈ ਬਰੁਪੀ ਅੰਧੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਹੈ ਨ ਨਾਹੀ ਸੁ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਪਜ
 ਦਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਖੁ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਉ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੀ ਰਹੀ ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਆਖਿ
 ਅਜੇ ਤੁਮ ਕਿਉ ਖੜੇ ਹੋ। ਤਾ ਅਸਾਂ ਆਖਿ ਅੰਸਿਖੁ ਅੰਸਿਖੁ ਹਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹੀ ਅੰਧੇ ਸਿਖੁ ਹੋ ਤਾ ਮੇਰਾ ਕਾਹੀ ਅੰਸਿਖੁ ਗੋ ਕਰੋਗੇ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਾਹੀ ਅੰਜੀ ਮਨ
 ਗੇਤਾ ਦਿਸਾਨੂੰ ਲੋਕੋਂ ਤੁਰ ਪਏ ਅਤੇ ਅਸਾ ਨਲਾ ਜੋ ਸਿਗਤ ਬੀ ਸੋਭਿ ਨ ਲਗੀ ਬੀ। ਤਾਂ ਜਾਇ ਅੰ
 ਜਾਇ ਅੰਕੁਦਰ ਤਹੈ ਜੋ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੋੜੀ ਅੰਦਰੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੁੜੇ ਕਈ ਕੋੜੀ ਅੰਲੇ ਮੁੜੇ। ਅਗੇਰੇ
 ਤੀ ਕਜੇ ਗਏ ਤਿਨ ਨੂੰ ਰੁਪਈਏ ਹਾਥ ਲਗੇ ਉਹੁ ਭੀ ਮੁੜ ਪਏ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਦਸ ਬਾਰਾ ਸਾਧ ਤੇ ਮੇ
 ਰਾਹੀ ਆ। ਫੇਰ ਮੁਹਰਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਫੇਰ ਸੋਇ ਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੋਈ। ਫੇਰ ਜੇਹੜੇ ਦਸ ਬਾਰਾ ਬੇਉਹ
 ਭੀ ਮੁਹਰਾ ਲੋਕੋਂ ਮੁੜਿ ਪਏ। ਫੇਰ ਅਗੇ ਧਰਤੀ ਅਗਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਈ ਜੋ ਪੈਰ ਲਾਇ ਆਨ
 ਜਾਵੈ। ਪਰ ਮੇਤੇ ਕਰੋੜੀ ਆ ਅਤੇ ਭੁਗਿਰਥੁ ਭੀ ਨਾ ਮੁਥਾ ਕਰੋੜੀਏ ਦਾ ਅਸੀ ਦੋਵੈ ਸਾਧਾ ਅਖੀ
 ਮੀਟ ਕੇ ਨਲਾਹੀ ਗਏ। ਪਰ ਵਡੇ ਮੇਥੇ ਚਰਨ ਹੋਏ ਛਲੇ ਪੈ ਗਏ ਪਰ ਅਸੀ ਹਵੇ ਨਾ ਸੁਨਾਂ ਲ
 ਹੀ ਗਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਾਹੀ ਅੰਥੇ ਤੁਸੀ ਕਿਉਣ ਮੁਹਰ ਲੋਕੋਂ ਮੁੜੇ। ਤਾ ਮੇ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖੁ ਹਾਂ ਮਾਇ ਅੰਥੇ ਭੁਖੇ ਨਹੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਦਹਸਨ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹਾਂ ਸੁ। ਤਬ ਗੁ

ਰੂਨ ਨਕਜੀਕਾਹੀਆਮੇਰੇਸਿਖੁਹੋਤਾਮੇਰੇਨਲਤਰੇਅਵੈ। ਤਬਾਅਸੀਕਾਹੀਆਂਜੀਭਲੀ
 ਬਾਤਤਾਅਸੀਨਲਤਰਪਏ। ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇ। ਅਗੇਉਜਾਂਤਾਵਿਚਇਕਛੁਰਾਵਿਵਲੀਸੀ। ਤਿ
 ਸਦੇਕੋਲੁਜਾਂਇਖੜੇਹੋਏ। ਦੇਖਾਇਤਾਉਥੇਇਕਾਰਖਾਹੈਉਸਦੇਪਾਸਗੁਰੂਨਨਕਜੀਗੀ
 ਰਦਾਗੀਰਦਾਫਿਰਨਲਗਾਂ। ਅਤੇਅਸੀਭੀਫਿਰਵਲਗੇ। ਫਿਰਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਸਨਤੇਬ
 ਚਨੁਕਾਹੀਆਕੇਸਿਖੁਮੇਰੇਹੋਤਾਸੀਤਾਖਵੈਇਸਮੜੇਨੂੰ। ਤਬਾਅਸਬਾਹੀਆਗੁਰੂਜੀਸਤ
 ਬਚਨੁਪਰਾਜੀਸਵਲੋਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਸਵਲੋਖਈਐ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਕਪੜ
 ਉਤਾਰਕੇਚਰਨਵਲੋਖਵੈ। ਜਬਾਅਸੀਕਪੜਉਤਾਰਕੈਦੇਖੀਆਂਤਾਰੜਾਹੀਦੀਲੋਖਪਈ
 ਹੋ। ਤਬਾਅਸੀਦੇਵੇਖਾਵਲਗੇਤਾਇਕਪ੍ਰੇਤਬੋਲੀਆਂਜੋਗੁਰੂਜੀਮੇਨੂੰਭੀਦੇਵੈ। ਤਬਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਭਾਈਤ੍ਰਿਕਉਣਹੈ। ਤਬਉਹੁਦਾਨੋਬੋਲੀਆਂਜੀਮੇਪ੍ਰੇਤਹਾਂਅਤੇਉਹੁਮਦਰ
 ਮੇਰਾਹੈਮੈਇਸਮੇਬਸਤਾਹੋਚਾਰਬਰਸਹੋਏਹੈ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀਆਂਭਲਾਭਾਈਜੋ
 ਗੁੜਦਾਪ੍ਰਸਾਦਿਕਲਜੁਗਮੈਲੋਕਕਰਕਰਨਿਗੋਸੋਤੈਨੂੰਪ੍ਰਾਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਉਹੁਪ੍ਰੇਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਕੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅਗੇਮਖਦੇਕਕੈਮਦਰਮੇਜਾਂਇਬੈਠਾ। ਤਾਭਾਈਬਲਾਅਸੀਬਿਸਮ
 ਦਹੋਗਏਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਚਰਨੀਜਾਂਇਪਏ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੇਰੇਪਰਬਹੁਤਾਨਿਹੰਝੁ
 ਹੋਏਅਤੇਕਾਹੀਆਂਪੁਰਖਾਂਤੇਰਾਨਉਮੀਗਾਦਿਹੋਇਆਂਹੁਣਤ੍ਰਿਗੁਰੂਹੋਇਆਂਜਗਤਤੇਰਾਚੇ
 ਲਾਹੋਇਆਂ। ਤ੍ਰਿਪਾਰੀਦੀਲਾਇਕਹੋਇਆਂਬਚਾਤੇਰੇਪਿਛੇਮੇਜਹਨਬਖਸਿਆਂਜੋਕੋਈ
 ਤੇਰਾਨਉਦਰਸਨੁਕਰਸੀਸੋਭੀਉਧਰਸੀ। ਤ੍ਰਿਮੇਰੇਅਗਿਤੇਪੈਦੇਹੋਇਆਂਹੈ। ਸੋਪੁਰਖਾਪਾਰ
 ਰਹੁਧਰਮਸਲਾਸਧਾਸਿਤਾਦੀਟਹਲੁਕਰੀਐਅਤੇਮਾਇਆਂਵਲੁਬੋੜਾਜਵੀ। ਡਿਰੀਨਮਾਂ
 ਇਆਂਵਾਲੀਆਂਦੀਪ੍ਰੀਤਾਇਨਨਲਪਿਆਂਰੁਭੀਕਰਨਬੁਰਾਹੋਬਚਾਜਾਂਇਹੁਣਤੇਰੇਨੂੰ।

ਤਬੁਈਬਾਲਾਮਸੀਭੇਰੇਅੰਇਧਰਮਸਲਾਦੀਟਹਲਲਗੋਕਰਨਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਨਲਪਜਿਚਾਰਕੁਤੇਪਜਿਚਾਰਕੁਤੀ। ਅੰਨਲਾਮਤੇਮੋਢੇਉਤੇ। ਮੁਤਕਤੇੜਤਾਮੇਦੀਲੀਗੋ
 ਟੀਬੋਤੋਬੋਰਾਤਰਹਤਭਜਨੁਕਰਦੇਫਿਰਨਾ। ਉਥੈਸਬਦਕੀਤੇਹੈ। ਨਿਉਹਸਾਂਨੂੰਮਲੂਮੁਨ
 ਹੀਪਰਇਕੁਸਬਾਦੀ। ਅਸਭੇਮੁੜਾਦੀ। ਅੰਨ੍ਹੀਕਹੀਆ। ਸਿਰੀਰਗੁਮਹਲਾ? ਏਕੁ
 ਸੁਆਨੁਦਇਸੁਅੰਨਿਨਲਾ। ਭਲਕੇਭਉਕੇਸਦਬਾਇ। ਅਲੁ। ਕੁੜਛੁਰਾਮੁਠਾਂਮੁਰਦਾਂਗੁ
 ਧਾੜਕਰੁਪਰਹਕਰਤਾ। ਮੇਪਾਤੀਕੀਪੀਦਿਨਕਰਣੀਕੀਕਾਗੁ। ਹਓਬਿਗੜਰੁਪਰਹਾਬਿਕ
 ਰਲੁ। ਤੇਰਾਏਕਨਾਮੁਤਰੇਸੀਸਾਗੁ। ਮੇਏਹਾ। ਅਸਇਹੈ। ਅਪਰਾ। ਰਹਾਉ। ਮੁਖਨਿੰਦਾ। ਅਖ
 ਦਿਨਰਾਤਾ। ਪਰਘਰਿਜੋਹੀਨੀਚਸਨਤਾ। ਕਾਮੁਕੋਪੁਤਾਨਿਵਸਹਿਚੰਡਾਲੁ। ਧਾੜਕਰੁਪਰਹ
 ਕਰਤਾਗੁ। ਮੇਕੀ। ਅਨਜਾਤਹਰਾਮੁਖੋਗੁ। ਕੀਆਂਮੁਹਦੇਸਾਂਦੁਸਦਚੋਗਾ। ਨਨਕਨੀਚਕਹੈਵੀ
 ਚਾਗੁ। ਧਾੜਕਰੁਪਰਹਕਰਤਾਗੁ। ਤਬੁਈਬਾਲਾਤਵਅਜੇਹਾਰੁਪਥਾਜੇਨਲਕੁਤੇਕੁਤੀ
 ਅਸਹਿਸੀ। ਅੰਦੀਘਰੀਜਾਇਬੈਠਦੇਬੋ। ਅਤੇਉਜਾੜਹੀਵਿਚਰਹਣਾ। ਇਕਦਰਜਾਨੁਜਪ
 ਪੜਨਿਨਿਸਾਠੀਕਰਨਾ। ਫੇਰਜਪਪੜਨੀ। ਤਬੁਈਬਾਲਾਉਹਉਦਾਸੀ। ਮੇਸੇਰੂਪਦੀਸਤਮਹੀ
 ਨੇਰਖੀਫੇਰਧਰਮਸਲਾਅੰਏ। ਰਹਤਬਹਤਲਗੋ। ਜਾਕਿਤਨੇਕਾਦਿਨਹੋਏਤਾਂ। ਮੇਗੁਰੂਜੀਬੋ
 ਰੁਖਸੁਦਮੰਗੀ। ਜੇਗੁਰੂਜੀਬਹੁਤਾਚਿਰੁਹੈ। ਇਅੰਹੈਟਬਰਦੀਖਬਰਲੈ। ਅੰਈ। ਮੇ। ਅਤੇਮਿਲ
 ਆਈ। ਮੇਫੇਰਤਸਭੇਚਰਣਕੋਲੀ। ਅੰਇਜਾਈ। ਮੇ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਾਹੀ। ਅਪੁਰਖਾਂਜਾਂ
 ਹਿਸਹੀਪਰਤੁਬਾਅੰਦੀ। ਅਤੇਅੰਪਣੇਟਬਰਕਿਤੇਨੇੜੇ। ਅਸਕੋਲੁ। ਅੰਵਰਖਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਨੂੰਅੰਗਦਮਥਦੇਕਕੈਘਰਾਨੂੰਚਲਿ। ਅੰਸੀ। ਅਤੇਸਿਖਾਂਨੂੰਕਹੀ। ਅੰਚੁਈਧਰਮਸਾਂ
 ਲਾਦੀਟਹਲਕਰਣੀ। ਅਤੇਜੀਮੇਘਰੀਆਈ। ਅੰਹਰੀਕੇਹੈ। ਨਿਮਾਲਵੇਵਿਚਕਿਨਰੇਹੈ। ਨਿ

ਗੋਤਿਥੈਮੀਅੰਇਅੰਗਾਤਾਅੰਇਕਰਸਭਨਨੂੰਮਿਲਿਆਅਤੇਸਭੇਉਠਿਕਾਰੀਮੇਰੇਗਲ ੨੨੪
 ਮਿਲੇ।ਕੀਜਟੁਕੀਖੜੀਸਰਬਇਕਠੀਸਿਗਤਿਮਿਲੀ।ਅਰੁਬਹੁਤਮਿਲੇ।ਅਗੋਉਹੁਜਾਂ
 ਵਟੇਅੰਹੋਜੋਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੀਵਡੀ।ਦਿਅਲਗੀਹੋਈਹੈ।ਅਤੇਲਹਣੇਤੇਅਗਿਤਨਉਰਖਿ
 ਅਹੈਬਡੀਖੁਸੀਹੋਈਹੈਗੁਰੂਜੀਦੀ।ਤਬਲੋਕਲਗੇਵਰਸਨੁਕਰਨ।ਅਤੇਮਿਲਣਾਹਰੀ
 ਕੀਅਦੇਲੋਕਸਭਦਰਸਨਕਰਨਅੰਏ।ਤਾਅਗਿਦਾਅਗੇਵਗੁਸਭਨਦੀਗਲੀਮਿਲੇ।
 ਇਕਤਖਤਮਲਚੋਧਰੀਪਿਤਦਾਬਾਅਤੇਗੁਰਮੁਖਿਬਭਾਈਬਾਲਜਗਤਮਾਂਤਸਰਾਂਭਿ
 ਰਭਿਥਾਂ।ਇਕਉਹਨਗਲਿਮਿਲਿਆਉਹੁਅਸਤੁਪੈਰੀਪਇਆ।ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਅਸਾਂ
 ਅੰਖਿਆਭਾਈਤੁੰਗੀਅਸਚੇਗਲਮਿਲੁਕੀਉਨਹੀਲੋਕਵਾਗੁਗਲੁਮਿਲਦਾ।ਤਾਖਤ
 ਮਲੁਕਹੀਅੰਜੀਤੁੰਮਹਾਪੁਰਖਪਾਸਗਹਿਅਹੈਤੇਉਸਦੀਸੇਵਕੀਤੀਹੈਤੁੰਉਸਤੇਵਰਸਾਣਹੈ
 ਤੁੰਹੁਣਗੁਰੂਹੋਇਅੰਮੇਕੀਕੀਟਜੀਤਵਸਤਹਾਂਜੇਤੇਰੇਗਲਮਿਲਾ।ਤਭਾਈਬਾਲਪ੍ਰੀਤਿਹੈਤੁੰ
 ਅਤੇਉਉਤੇਕਰਤਾਰੁਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨੁਹੋਦਾਹੈ।ਤਾਅਸਾਉਸਨੂੰਬਹੁਤਖੁਸੀਕੀਤੀ।ਜਾਂ
 ਹੀਨਹਾਲੁਹੋਇਅੰਤੁੰਸਭਨਤੇਵਰਹੋਇਅੰਤੋਨੂੰਕਿਸੈਬਾਤਦੀਤੋਇਨਹੀਹੋਵੇਦੀ।ਤਹੋਰ
 ਨਨੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਯਉਇਸਨੋਖੁਸੀਕੀਤੀਹੈਤਿਵੈਸਭਨਨੂੰਅਸਨੂੰਭੀਖੁਸੀਕਰਾ।
 ਅਸਨੂੰਭੀਭਾਉਹੋਵੈ।ਤਬਗੁਰੂਅਗਿਦੀਜੀਸਬਦਿਕਹੀਆ। ਸੁਹੀਮਹਲਾ ੨ ਜੀ
 ਨਕੋਭਭੇਭਾਉਤਿਨਸਵਰਸੀ।ਸਹਸਨਹੀਮੁਲਸਰਪਰਤਰਸੀ।ਸੁਖੀਕਰੇਪਸਾਉਦੁਖਨਿ
 ਵਰਸੀ।ਤਿਨਮਿਲਿਆਗੁਰਅੰਇਜੀਨਿਦੇਵੈਸੀਖਿਆਂ।ਜਿਨਕਭਿਮਹਲਹਦੁਰਦੁਜੈਨਿ
 ਵੈਕੀਸੁ।ਦਰਦਰਵਾਣੀਨਾਹੀਮੁਲੁਨਪੁਛਤਿਸੁ।ਛੁਟੀਅੰਤਿਸਕੋਬੋਲੁਸਾਂਹਿਬੁਨਦਹਾਜੀਸੁ
 ਘਲੇਅੰਤੇਅੰਪਿਨਹੀਦੂਸਾਮਾਤਿਰੋਇ।ਉਸਰੇਢਾਂਹਿਢਾਂਹੇਸਾਜੇਜਾਣਹਸਭੁਬਿਧਸੋਇ।

ਨਾਵਿਨਨਕਬਖਸੀਸਨਦਰੀਕਰਗੁਰੇਇ॥ ਤਾਭਈਬਾਲਤਬਸਭਨਮਥਾਵੇਕੀਆਂ॥
 ਕੀਆਂਜੀਅਸਤੇਵਰੀਭੁਲਹੋਈਹੈਜੋਅਸਤਿਰੇਗਲਮਿਲੇਹਾਤ੍ਰੇਗੁਰੂਹੈਸਾਤੇਗੁਨਹੁਬਖਸੁ
 ਤਬਅਸੀਸਭਨੂੰਖੁਸੀਕੀਤੀ॥ ਤਦਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਨਕਤੇਮੇਵਰਕੇਘਰੇਗਾਇਆਸੀ॥ ਤਾਦਿ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਇਹੁਆਖਿਆਸੀਪੁਰਖਾਂਤੇਰਾਘਰੇਵਾਰੇਹੈਕਿਤੇਅਸਕੋਭੁਨੇੜੀਆਂਇ
 ਰਹੁ॥ ਇਸਵਾਸਤੇਕਬੀਲਾਖਰੁਗਮਾਦਰਖਿਆਂਹੈ॥ ਅਤੇਮੇਗੁਰੂਜੀਦਿਦਰਸਨੁਨੂੰਆਂਇ
 ਆਸੀਇਸਵਾਸਤੇਮੇਰਨਉਮੰਗਦਿਰਖਿਆਸੀ॥ ਅਤੇਨਜਰਭੀਕ੍ਰਿਪਾਦੀਹੋਈਸੀ॥ ਤਾ
 ਭਈਬਾਲੇਆਖਿਆਂਜੀਤੁਸੀਹੁਇਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੋਹੋਰਲੀਲਪਵੀ॥ ਮੇਰੀਤੁਸੀਉਹੁ
 ਨਿਸਾਕਰੋਜਿਤੁਤੁਸਾਡਾਨਉਮੰਗਦਿਰਖਿਆਂ॥ ਤਬਗੁਰੂਮੰਗਦਿਜੀਕਹੀਆਂਭਈਬਾਲਾਂ
 ਇਕਾਦਿਨਮੇਘਰੇਹੋਇਕੋਆਂਇਆਂਸੀਅਤੇਅਗੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਘਾਹੁਛੇਬਦਾਂਕਫਾਂਇਦੇਸੇ
 ਗਈਆਂਵਾਸਤੇਬੀਡਾਂਧੋਇਕੋਬਪੀਆਸੀਅਭੁਰੀਆਂਅਤੇਮੇਰੇਸਿਰਤੇਚੁਕਾਂਇਦਿਤੀਪੀ
 ਭਚਹੁਜਣਿਆਨੈ॥ ਗੁਰੂਨਨਕਦੇਹੁਕਮੁਮਫਕਮੇਰੀਲਹੀਚਾਂਇਲਿਆਂਇਆਂਮੈਲੀਅ
 ਚਿਕਾੜੀਆਂਛਿਟਾਮੇਰੇਕਪਾੜੀਆਂਤੇਪਇਗਈਆ॥ ਜਾਂਮੇਆਇਆਂਤਾਅਗੇਮਤਾ
 ਜੀਭੀਗੁਰੂਜੀਦੇਪਾਂਸਬੈਰੀਆਂਹੀ॥ ਤਾਮਤਾਚੋਣੀਮੇਰੇਕਪੜੇਆਂਨੂੰਦੇਖੁਕਰਿਗੁਰੂਨਨਕ
 ਜੀਨੂੰਆਂਖਿਆਂਜੋਗੁਰੂਜੀਕੁਝਦਯਾਭਉਕਰੀਅੰਜੀ॥ ਇਹੁਤੀਤਾਖੜੀਦਾਪੁੜ੍ਹਹੈਬਡੀ
 ਉਮਦੀਪੁਸਕਹੈਮੈਲੀਹੋਈਹੈ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਂਮੂਲੇਧੀਏਇਹੁਛਿਟਾਂਠਾਹੀ
 ਇਹੁਦਰਗਾਹੁਦਾਂਕ੍ਰਿਗੁਹੈ॥ ਤਾਭਈਬਾਲਾਇਉਮੇਰਨਉਮੰਗਦਿਰਖਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਭਈਬ
 ਲੇਆਖਿਆਂਜੀਜੋਗੁਰੂਹੋਇਕੋਸਿਖਾਂਪਾਂਸੋਇਤਨਛਲੁਕਰਦੇਹੈ॥ ਅਤੇਹੀਕੇਤਾਆਖੋਜੋਤ
 ਸੀਸਿਖਹੀਨਹੀ॥ ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਮੰਗਦਿਜੀਆਖਿਆਂਸੁਣਭਈਬਾਲਾਇਕਾਦਿਨਮੇਸੇਹੀ

ਮੇਰੇਉਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖੁਸੀਕੀਤੀ। ਤੇਤੀਬੇਰਖੋਲਕਾਰਿਕਹੀ। ਮੇਰੇਬਡਾਬਖਿਅਾਂਤਹੋਇ ੩੩੫
 ਜਤਹੋ। ਕਛਕਕਹਤਹੋਸਿਦਕਕੀਬਾਤਤੁਮਾਮਾਂਪੇਸਮਝਲੇਣੀ। ਤਬਾਜਿਸਾਜਿਸਕਰ
 ਮੁਕਰਕੈਗੁਰੂਨਾਨਕਗੁਰੂਮਿਗਾਇਉਪਰਖੁਸੀਕੀਤੀਸੋਭਾਈਬਲਾਮੇਸਭਹੀਕਾਹਿਕੈਸੁਨਾ
 ਇਦੇਤਹੋ। ਏਕਬੇਰਹਉਭੀਪਾਸਥਾਅਰੁਬਾਬਾਬੁਢਾਭੀਪਾਸਥਾ। ਕੋਈਸਮਾਰਤਕਹੋਇ।
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਹੀਅਾਂਬੁਢਾਭੀਅਾਂਬਾਹਰਜਾਪੁਤੇਰਾਤਵੇਖਾਮਾਂਓ। ਕੇਤੀਕੁਗਈਹੀਅਰ
 ਕੇਤੀਕੁਰਹੀਹੀ। ਤਬਬਾਬਾਬੁਢਾਬਾਹਰਮਾਇਆਮਾਂਇਕੋਦੇਖਕੋਗਾਇਆ। ਤਾਬਾਬੇਬ
 ਢੇਕਾਹੀਅਾਂਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਅਢਾਈਪਹਰੁਰਾਤਗਈਹੀ। ਅਰੁਭੇਢਪਹਰੁਰਾਤਿਰਹੀਹੀ। ਅ
 ਜੀਇਸਵੇਲੇਅਸੀਹਰਦੁਚਲਵਦੇਹੁਦੇਸੇ। ਤਬਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਮੇਰੇਕਓਕਾਹੀਅ
 ਮਿਗਾਇਤੁਜਾਂਹਿਦੇਖਾਮਾਂਓਰਾਤਕੇਤੀਕੁਪੈਗਈ। ਅਰੁਕੇਤੀਕੁਰਹੀਹੀ। ਤਾਮੇਬਚਨੁਪਾਂ
 ਇਕੋਬਹਾਰੀਆਇਆ। ਰਾਤਕੀਓਰਦੇਖਕੋਹਜੁਗਾਮਾਂਵਕਾਰਿਕਾਹੀਅਾਂਜੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹ
 ਜੇਤੀਰਾਤਤੈਬਾਤਾਈਹੀਤੇਤੀਹੀਗਈਹੀ। ਅਰੁਜੇਤੀਰਾਤਤੈਰਾਖੀਹੀਤੇਤੀਹੀਰਹੀਹੀ। ਜਬ
 ਮੇਇਉਕਾਹੀਅਾਤਬਮੇਰੇਸਿਦਕਕੀਓਰਦੇਖਕੋਮੇਰੇਉਪਰਖੁਸੀਹੋਈ। ਅਤੇਏਕਬੇਰਅਪੀ
 ਰਾਤਕਾਸਮਾਥਾਅਉਰਕੋਈਨਿਕਟਿਨਾਥਾ। ਹੁਕਮੁਹੋਇਆਮਿਗਾਦਾਂਦਿਨੁਹੋਇਗਾਇਆ
 ਹੀ। ਫੇਰਮੇਭੀਇਉਹੀਕਾਹੀਅਾਂਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਦਿਨੁਹੋਇਗਾਇਆਹੀ। ਤਬਫੇਰਬਚਨੁ
 ਹੋਇਆਜੇਦਿਨੁਹੋਇਗਾਇਆਹੀਤਾਜਾਹੁਮੇਰੇਕਪੜੇਧੋਇਲਿਅਾਂਓ। ਤਾਮੇਕਾਹੀਅਾਂਭੁਲੀ
 ਬਾਤਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੁਦੇਓਬਸਤਾ। ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੈਕਪੜੇਉਤਾਰਦੀਏਤਬਮੇਤਲਾਉ
 ਉਪਰਲੈਗਾਇਆ। ਉਸਤਲਉਉਪਰਦੁਪਹਰਚੜਗਈ। ਤਾਮੇਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਕਪੜੇਧੋਇ
 ਕੈਸੁਕਾਂਏ। ਸੁਕਾਂਏਕਰਗੁਰੂਜੀਕਿਤਪਹਰਾਏ। ਤਬਉਹਾਰਾਤਫੇਰਹੋਇਗਈ। ਤਾਮੇਗੀਓ

ਦੇਖੁ ਕਰਹੁ ਕਮੁ ਹੋਇਆ ਅਗਿ ਦਾਇਨੁ ਸੀਕਿ ਰਾਤ ਸੀ। ਤਾ ਮੇਕਾ ਹੀ ਅੰਸ ਚੇ ਪਾਂਤਿ ਸ
 ਹਰਾਤੀ ਦਿਹ ਸਭ ਤੇ ਰੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਦਿਨ ਚਾਹਦਾ ਹੀ ਤਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਹੀ ਸੁ
 ਜੇ ਤੂੰ ਰਾਤ ਚਾਹਦਾ ਹੀ ਤਾ ਰਾਤ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਹੀ। ਤਬਾਇਹੁ ਬਾਂਤ ਦਾ ਸਿਦਕ ਕੀ ਸੁਨ ਕਰਿ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ। **ਕਿਲੋ ਰਾਈ ਵਾਹੀ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥**
ਅਗੋਂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਗਿ ਦਿਜੀ ਨੇ ਰਾਈ ਬਲੇ ਕਉ ਸੁਣਾਈ। ਇਕ ਬਾਰਾਇਕ
 ਸਨ ਗਰਮੇ ਕਾਲੇ ਚਿਕੜ ਕਾ ਚੁਬ ਚਾਭਾਰੀ ਅਹੋਇਆਂ ਸੀ। ਜਬ ਮੇਘ ਊਹਾ ਬਰਸਤਾ ਬਾ। ਤ
 ਬ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਕੀ ਮੈਲੁ ਊਹਾ ਅੰਨ ਕੇ ਇਕ ਠੀ ਹੋਤੀ ਬੀ। ਤਹਾ ਉਸਦੁ ਬਚੇ ਕੋ ਨਿਕਾਟੀਆਂ ਇ
 ਕੋ ਇਕ ਕਟੋਰਾਂ ਬੀ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੀਆਂ। ਤਬ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੋ ਨੌਬੇ ਟੇਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਾਖੀ ਬੋਲਿ ਉਤ੍ਰੀ ਸਾਖ
 ਹੀ ਬਾ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਚਿਦ ਕੀ ਚਿਰ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਹੀਆਂ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਚਿਦ ਚੁਬ ਚੇ ਮਾਹਿ ਕਟੋਰਾਂ ਗਿਰ ਪ
 ਝਹੋਂ ਤ੍ਰੀ ਕਾਢੇ ਦੇਹੀ। ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਚਿਦ ਕਹੀਆਂ ਸਚੇ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹ ਜਾਹ ਜਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਉ
 ਕਟੋਰਾਂ ਸਹਜ ਸਿਉ ਕਢ ਲੇਵੀ ਏਗੇ ਛੋਡਾ ਗੇਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਕੀ ਚਿਰ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਕਹੀਆਂ ਹੋ ਬੇਟਾ ਕਟੋਰ ਚੁਬ ਚੇ ਮਾਹਿ ਗਿਰ ਪਝਹੋਂ ਤ੍ਰੀ ਕਾਢੇ ਦੇਹੀ। ਤਬ ਲਖ ਮੀਦਾ ਨੇ ਭੀ ਏਵੇ
 ਕਹੀਆਂ ਜਿਉ ਸ੍ਰੀ ਚਿਦ ਕਹੀਆਂ ਸੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਚਿਰ ਦੇਖੀਆਂ। ਤਬ ਮੇ
 ਉਨ ਕੋ ਦੇਖਣੇ ਮਾਹਿ ਹੀ ਚੁਬ ਚੇ ਮਾਹਿ ਕੂਟ ਪਾਝੀਆਂ। ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਬਲਾ ਕਟੋਰ ਕਾਢੇ ਦੀਆਂ।
 ਤਬ ਮੇਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਮੁਖ ਅਖੀਆਂ ਸਭ ਹੀ ਚਿਕੜੀ ਸਾਖ ਭਰ ਗਏ। ਤਬ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਦਕ ਕੀ ਚਿਰ
 ਦੇਖੁ ਕਰ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਖੁਸੀ ਹੋਏ। ਫੇਰ ਮਾਉਰ ਸਾਂਖੀ ਸੁਣਾਈ। ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਦੀਆਂ ਨਿ
 ਮਾਹਿ ਬਸੇਰ ਜਾਂਇ ਕੀਆਂ। ਊਹਾ ਭੀ ਸਿਗਾਤਿ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਆਈਆਂ। ਆਇਕਾ ਦਿਨ ਸੀ
 ਗਾਤਿ ਏਕ ਸਿਗਾਤਿ ਰੁਖੀਆਈ ਉਨ ਹੁਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ। ਜੇ ਸਚੇ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹ ਸਿਗ

ਤਿਭੁਖੀਐ॥ ਇਨਕਉਪ੍ਰਸਾਦਿਜੀਵਲੀਅੰ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਇਅੰ॥ ਸਿਗਤਿਈਹਉਦਿਅੰਨਹੈ ३੩੬
 ਅਰੁਬਹੁਤੇਕਿਕਰਾਬਿਰਛਹੈਨਿ॥ ਕਿਕਰਉਪਰਚੜਕਰਕਿਕਰਾਕਉਬੁਲੁਣਹੁਪ੍ਰਸਾ
 ਵਪਾਇਲੇਵਹੁ॥ ਤਬਸਿਗਤਿਅਪਨੇਚੇਤਮਾਹਿ॥ ਇਹੁਸਮਾਇਅੰ॥ ਜੋਗੁਰੂਜੀਪ੍ਰਸਵੀਕਿਤੀ
 ਹੈਕਿਕਰਉਪਰਕੀਅੰ॥ ਜੋਕਿਕਰਾਕਉਬੁਣੀਅੰ॥ ਤਬਅਉਰਪਹਰੁਬੀਤਿਅੰ॥ ਤਬਕਿ
 ਸੀਅਉਰਸਿਖਨੇਅਰਦਾਸੁਕੀਤੀਜੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਸਿਗਤਿਭੁਖੀਐਸਿਗਤਿਕਉਪ੍ਰਸਾਦਿਜੀ
 ਵਾਈਐ॥ ਤਫੇਰਹੁਕਮੁਹੋਇਅੰ॥ ਭਾਈਸਿਖਹੁਈਹਾਂਕਿਕਰਹੈਨਿ॥ ਕਿਕਰਾਕਉਬੁਣਹੁਪ੍ਰਸਾਦ
 ਪਾਇਲੇਵਹੁ॥ ਤਾਂਸਿਖਫੇਰਹੁਈਹੁਸਮਾਜਿਯੋਗੁਰੂਹਸਦਹੈ॥ ਕਿਕਰਉਪਰਕੋਈਫਲੁਦਿਸਾਅੰ॥
 ਵੈਤਬੁਣੀਐ॥ ਤਬਫੇਰਪਹਰੁਬੀਤਿਅੰ॥ ਤਬਕਿਸੀਸਿਖਨੇਫੇਰਅਰਦਾਸੁਕੀਤੀਜੋਸਚੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁਸਿਗਤਿਭੁਖੀਐਪ੍ਰਸਾਦਿਜੀਵਾਈਐ॥ ਤਬਹੁਕਮੁਹੋਇਅੰ॥ ਜਾਂਹਿਪੁਰਖਾਅਗਦਾ
 ਕਿਕਰਾਕਉਬੁਣਕੇਸਿਗਤਿਕਉਪ੍ਰਸਾਦਿਜੀਵਲਛਡਾ॥ ਤਬਮੇਬਚਨੁਪਾਇਕੈਕਮਰਬੰਨ
 ਕੈ॥ ਕਿਕਰਉਪਰਚਾੜੀਗੀਅੰ॥ ਕਿਕਰਕੀਦਾਸਾਫੜਕਰਬੁਣੀਅੰ॥ ਤਬਪਤਾਸੇਅਤੇਜਲੇ
 ਬੀਅੰ॥ ਖੁਰਮੇਮਿਹੁਵਾਗੁਲਗੋਬਰਸਣਾ॥ ਤਬਸਭਸਿਗਤਸੰਭਜੀਅਜਿਤਾਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇਗ
 ਏ॥ ਅਤੇਅਖਣਲਗੋਵਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧੀਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਐਸੇਸਭਸਿਗਤਾਅਖ
 ਣਲਗੀ॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੇਰੇਉਪਰਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏ॥ ਫੇਰਹੁਕਮੁਹੋਇਅੰ॥ ਜੋਜਾਂਹਿਅੰ
 ਤਾਸਾਬਭੋਗੁਕਰਹੁ॥ ਇਹੁਬਚਨੁਸੁਣਕਾਰਿਭਾਈਬਲਾਅਸੀਗਲੁਗਏ॥ ਜੋਇਹੁਡਾਢਹੁ
 ਕਮੁਹੋਇਅੰ॥ ਹੋਪਰਫੇਰਅਸਵੀਚਰੁਕੀਅੰ॥ ਤਾਂਸਮਾਇਅੰ॥ ਇਹੁਤਾਂਸਿਧੀਸੁਗਮੁਬਾਤਬੀ
 ਅਸਾਡਾਮਨਕਿਤਵਲੁਗਾਇਅੰ॥ ਸੀਅੰ॥ ਤਾਂਸਾਬਭੋਗੁਇਹੁਹੈਜੋਮਾਤਾਮੀਅਮੁਹਲੇਵਣਾ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਅਸੀਮਾਤਾਪਾਸਗਏਮਾਤਾਕਾਮੀਅਮੁਹਮੇਲਾਅੰ॥ ਗੁਰੂਜੀਕਾਬਚਨੁਮਨਿਅੰ॥

ਫੇਰ ਹਜ਼ੂਰ ਅਏ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਅੰਗਿ ਉਭਰਾਈ ਮਾਤਾ ਸਾਥੁ ਭੋਗੁ ਕੀਆ ਅਰੁ ਮਾਤਾ ਸਾਥੁ ਭੋਗੁ
 ਕਿਉ ਕਾਰੀ ਕੀਆ। ਫੇਰ ਅਸਚ ਹੀ ਅੰਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮਾਤਾ ਬਾਮੀ ਮਾਂ ਮੁਹਲੀਆ ਏ ਸਵਜ
 ਹਭੋਗੁ ਕੀਆ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਅੰਬੁਲੀ ਸਮਝੀ ਬਚਾਤੈ। ਤਬ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਸਿਦਕ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖੁ
 ਕਰਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਪੁਸੀ ਹੋਈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਪਰਕਾਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸੁਗੁਪਾਰੇ ਦੇਤੇ
 ਮੇਰੇ ਕਹਣੇ ਮੰਨਹੀ। ਅੰਦਰ ਪਰਉ ਨਕੀ ਕੀ ਪੰਚਾਰੀ ਕੈ ਮੇਰਾਰੇ ਦਾਰੀ ਸੀ ਬਤਕਾਰੀ ਨਹੀ ਭੁਲ
 ਏ। ਏਸੇ ਸਿਦਕ ਨਹੀ ਏ। ਏਸੇ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਾਂ ਖੀ ਅੰਜੋਗੁਰੂ ਜੀ ਅਵਰ ਸੁਣਈ
 ਏ। ਤਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਿਦ ਜੀ ਮਾਂ ਖੀ ਮਾਂ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਇਕਾਦਿ ਨੁਦਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕਾਰੀ ਮਾਂ
 ਤਾ ਚੋਣੀ ਬੈਠੀ ਮਾਂ ਹੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ। ਤਾ ਚੋਣੀ ਮਾਂ ਖਲਗੀ ਜਿਤ ਪਾਜੀ ਤੀ ਪੁਤ੍ਰ
 ਹੁਇ ਮਾਂ ਪਰਾਏ ਪਾਰੀ ਮਾਂ ਪੁਣੀ ਵਸਤ ਦੇ ਨਾਂ ਹੋ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਇਹੁ ਗਲ ਭੁਲੀ ਨਹੀ। ਜੋ ਮਾਂ ਪਾਇ ਮਾਂ
 ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਇ ਮਾਂ ਪਰਾਏ ਮਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਾ ਚੁਗਾ ਵੈਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦਾ ਇਹੁ ਚੁਹੀ ਮੁਈ ਪਈ ਹੋਇ ਸਨੂੰ ਪੈਰ ਮੰਗੂਰੇ ਨਾਲ ਬਹਾਰੀ ਗੇਰ ਦੇ ਸੁ। ਇਹੁ ਮੇਥੇ ਪਈ
 ਭੁਲੀ ਨਹੀ ਲਗਾਈ ਹੋ। ਤਬ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ ਮਾਂ ਖੀ ਮਾਂ ਮਹੋਜੀ ਮਸੀ ਅਜੇ ਹੋ ਮੇਥੇ ਬਹੁਤੇ ਗਭਰੇ ਹੋ
 ਨਿ। ਜੋ ਖੀ ਬਦੇ ਕਬੂਤ ਉਡਾ ਵੇਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਚੰਮਦੀ ਮਾਂ ਬਗਲੀ ਮਾਂ ਬਣ ਵੇਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਭਾਈ ਲਖਮੀ ਦਾਸਾ ਇਹੁ ਚੁਹੀ ਬਹਾਰੁ ਟਿਪਾਤਿ। ਤਬ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਕਹੀ ਮਾਂ ਹ
 ਜੀ ਸੁਟੀ ਜਾਵੈਗੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੀ ਮਾਂ ਭਾਈ ਅੰਗਿਦਾ ਇਹੁ ਚੁਹੀ ਮੁਈ ਪਈ ਹੋਇ ਇਹੁ
 ਥੇ ਭੁਲੀ ਨਹੀ ਪੈਰ ਦੇ ਗੁਰੇ ਨਾਲ ਦੇ ਬਜੇ ਪਰੇ ਜਾਇ ਪਵੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੇਟੇ ਬੀਜੇ ਜਾਇ ਕਿਤੇ
 ਬਲ ਪਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਮਾਂ ਜੋ ਮੁਲੇ ਸੀਏ ਇਹੁ ਪਰਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਮਤੇ ਇਹੁ ਮਾਂ ਪੁਣੇ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਹੋ ਨਿ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕਰਾ ਜਿਸਤਾ ਏ ਕਿਰਤ ਰਵੇ ਵੈਸੇ ਏ ਲਵੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹੀ ਮਾਂ ਜੀ ਹੋਰ

ਮੈਨੂੰ ਬਿਸੁਪਾਇਆਂ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬਰਾਂ ਮਵਗੁ ਵਹੋ ਜੋ ਤਸੀਘੜੀ ਘੜੀ ਪੜਦਾ ਰਖਦੇ
 ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਮਗਿਦੀ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਸੁਦਰਾਈ ਬਲਾਏ ਕਾਦਿਨੀ ਮੈਭੀ ਮਤੇ ਰਾਈ ਬੁਝਾਭੀ ਹ
 ਜਗੁਆਂ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੁ ਜਬਾ ਅਧੀਰ ਤਕਾ ਵਖਤ ਹੋਇ ਮਾਂਤ ਬਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋ
 ਲੇ ਜੋ ਦੇਖੁ ਬੁਝਾਰਾ ਤਕਿਤ ਨੀਕੁ ਹੋ। ਜਾਂ ਬੁਝਾ ਦੇਖੇ ਤਰਾਂਤਾ ਅਧੀ ਹੋ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਅਟਿਗਿਅੰ ਇਕਰਿ
 ਅਖਿਆਂ ਜੀਰਾਂਤੀ ਅਧੀ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਬੁਝਾ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਜੋ ਰਾਂਤ ਪਹਰ
 ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਦੇਖੁ ਅੰਓ। ਤਬ ਬੁਝਾ ਫੇਰ ਦੇਖਣਗਾਇਆ ਬਾਹਰ ਦੇਖੇ ਤਰਾਂਤਾ ਅਧੀ ਸਾਰੀ ਹੋ।
 ਤਾ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀਰਾਂਤ ਪਹਰ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਰਾਈ ਬੁਝੇ ਅਧੀਰਾਂਤ
 ਕਹੀ ਜੋ ਹੋਰਾਂਤ ਹੋਨਹੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਬਚਾ ਅਗਿਦਾਰਾਂਤਾ ਕਿਤ ਨੀਕੁ ਹੋ ਸੁ
 ਜਾ ਮੈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਇ ਕੇ ਦੇਖਾਂਤ ਰਾਂਤਾ ਅਧੀ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਬਚਾ ਅਗਿਦ
 ਰਾਂਤ ਕਿਤ ਨੀਕੁ ਹੋ ਪਹਰ ਹੋ ਹੋਇ ਰਾਹੁ ਦੇਖੁ। ਤਾਂ ਮੈ ਅਪਣੇ ਮਨ ਸਮਝੀ ਜੋ ਰਾਂਤਾ ਅਧੀ ਹੋ ਪਹਰ
 ਰੂਦਾ ਵੇਲ ਹੋਰ ਹੋ। ਤਬ ਮੈ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਰਾਂਤ ਪਹਰ ਹੋ। ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅਖੀਆਂ ਵਿਚ ਵਟਾਅ
 ਰਾਨੀ ਦੁਦਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ। ਮਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਸੁਬਚਾ ਕਰਾਂਤਾਂ
 ਅਗੋ ਮਥਾ ਦੇਕਾ। ਅਗੋ ਬੁਝੇ ਵਟਾਧਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਅੰ
 ਧਿਆਂ ਬੁਝਾ ਵਟਨ ਕਾਰਿਕ ਰਾਂਤਾ ਰਦ ਪੁਕਮੁਈ ਵੇਅੰਗਾਂ। ਤਾ ਰਾਈ ਬਲੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਤਸੀਘ
 ਝੀਘੜੀ ਪਦਾ ਕਿਓਰ ਖਦੇ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਗਿਦੀ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਰਾਈ ਬਲਾ ਮੁਖ ਮਧਮੁ ਹੋ ਅਤੇ
 ਮਹੀਆ ਮਗਾਧ ਹੋ। ਅਖਣ ਦੀਨਹੀ ਅਟਿਰਜਰਣ ਦੀ ਹੋ। ਤਾ ਰਾਈ ਬਲੇ ਫੇਰ ਅਖਿਆਂ ਜੀ
 ਹੁਣਤਾ ਅਖੀਲੋੜੀ ਮੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਮਗਿਤੀ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਰਾਈ ਬਲਾ ਵਚਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਤ
 ਹੋ ਨਿਰੁਣੇ ਦਾਖਸਮੁ ਹੋ ਬੇਸੁਮਾਰੁ ਬੈਅਤਿ ਹੋ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਮਗਿਤੀ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਰਾਈ ਬਲਾਂ

ਇਹੁ ਵਚਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੁਣੇਗਾ ਅਤੇ ਅਖੇ ਗਾ ਜੋ ਸਾਤਿ ਵਚਨੁ ਹੋਨਿ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਅਉ ਗੁਣ ਜਿਤ
 ਨੇ ਹੋ ਸਨ ਤਿਤ ਨੇ ਸਤ ਅਖ ਵਨ ਲਸ ਰਘੋ ਤੇ ਜ ਵਨ ਗੋ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਹਿਰ ਦੇ ਸਾਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਲ
 ਸਾਤਿ ਅਖ ਸਨ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹੁ ਵਚਨੁ ਕਮ ਵੇਗਾ ਸੋ ਬੇਦ ਹਿਗੁ ਉਥੇ ਚਲਿ ਅਵੇਗਾ ॥
 ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹੋਤਿ ਥੋ ਜਾਇ ਪਹੁ ਚੇਗਾ ਇਸ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀ ਮਨਣਾ ॥ ਜੋ ਸਿਖਾਇ ਸ
 ਬਚਨੁ ਨੂੰ ਸਾਤਿ ਕਾਰਿ ਜਾਣੇਗਾ ਸੋ ਖੁਲੇ ਬੰਦ ਨ ਦਰਗਾਹਿ ਵਿਚ ਜ ਵੇਗਾ ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਲੇਕ
 ਹੀ ਅੰਸਾਤਿ ਜੀ ਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਤਿ ਹੋ ॥ **ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅ**
ਗੇ ਸਾਖੀ ਅਤਿ ਕੀ ਦਲੀ ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਲੇਕੇ ਰਗੁਰੂ ਅਗਿਤਿ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀ ਇ
 ਹੁ ਜੋ ਪੁਰਲਾਇ ਅਤੇ ਦਤ ਭੇਓ ਅਤੇ ਪੁਰੁ ਗਾਤਿ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਤ ਨੇ
 ਰਗਾਤਿ ਹੋਨਿ ਤਿਤ ਨੇ ਸਭ ਉਰੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੋਨਿ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੋ ਕਬੀਰ ਰਗਾਤਿ ਹੀ ਪੁਰਪਦੁ ਚੇ ਅੰ
 ਹੋਇ ਹੁ ਮੇਰੀ ਨਿਸਕਰੇ ਜੀ ਇਹੁ ਗਲੁ ਕਿਉ ਕਰਹੋ ॥ ਮੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲੋ ਪੁਛਦੁ ਪੁਛਦੁ ਰਹਿ
 ਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਗਿਤਿ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਬਲਾ ਤੈਥੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿ ਅੰਹੋ ਸੀ
 ਤਬ ਭਾਈ ਬਲੇਕੇ ਅਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਭੀ ਦਿਸੋ ਉਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਿ ਅੰਸੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਗਿਤਿ ਜੀ
 ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਬਲਾ ਉਨਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅਸਾ ਵਿਚ ਵਡ ਫਰਕ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਤਾ ਅਪਕ
 ਰਨਹਾਰਾ ਅੰਹਾ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਉਨਾ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ਅਸਾ ਵਿਚ ਵਡ ਫਰਕ ਹੋ ॥ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੰਗੁ
 ਰੂਨ ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹੋ ਸੁਣਿ ਅੰਹੋ ਸੋਈ ਕਹੁ ਅਤੇ ਉਹੁ ਮੇਨੂੰ ਅਖ ਸੁਣਹੋ ਇਸੁ ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਬਲੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿ ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹੁ ਕੀ ਅੰਜੀ ਅਸੇ ਹੋਰ ਗਾਤਿ ਪੁਰ
 ਨ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪਾਸੁ ਦੂਰ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਿਕੋ ਕਬੀਰ ਰਗਾਤਿ ਹੀ ਜੁਰਜਾਇ ਪਹੁ ਚੇ ਅੰਹੋਇ ਹੁ ਬ
 ਤ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੋ ਜੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਭਾਈ ਬਲਾ ਕਬੀਰ ਰਗਾਤਿ ਜੋ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਅ

ਹੋਸੁ ਸੋਇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਹੋਇ ਅੰਜੋ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨੇ ਸਿਖ ਕੋ ਵੀ ਨ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨ ਭਗਤਾਂ
 ਕੀ ਸੇਰ ਜਦੀ ਬਾਛ ਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਿਗਤ ਦੀ ਉਪਾਲੀ ਤੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦੂਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨੀ ॥
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਤਾ ਵਿਨ ਦੇ ਕਾਏ ਕੀ ਨੀਰ ਕਾਰ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤਿਤਾ ਵਿਨ ਸਭਾ ਨੀ
 ਰੀ ਕਾਰ ਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਵੈ ਗੋ ॥ ਤਵੇਰ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਾ ॥ ਅੰਜੀ ਜੋ ਸਿਗਤੀ ਸਿਖ ਕਰ ਦੇ
 ਤਾ ਨ ਹੋਏ ਨਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਾਹੀ ॥ ਅੰਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਖ ਉਕਰੀ ਕੋ ਵੀ ਨੀ ਗਮਲੁ ਹੋਇ ॥
 ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਨ ਹੋਰ ਕੁਣ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿਚ ਸਾਬਤ ਹੋ
 ਤਿਸ ਸਿਖ ਦੇ ਪਾਰਿਦਾਸ ਦੁਕਰਨ ਗੁਰੂ ਨੀ ਗਮਲੁ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਚਨੁ ਉਤੇ ਜੋ ਸਾਬਤ
 ਨ ਹੀ ਉਹ ਸਿਖ ਮਲੀਣ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰ ਮਲੀਣਾ ਸਿਖ ਦੇ ਪਰਦਾ ਅਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸੋਭੀ
 ਮਲੀਣ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਖਿ ਅੰਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨ ਨ
 ਕਜੀ ਦੇ ਮੁਹੋਇ ਉਸੁ ਦਾ ਅੰਗਾ ॥ ਅਗੇਤੁ ਜੀ ਜਾਣੇ ਜੇਹਾ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਤੇਹਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਜੀ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾ ਤਿਜੀ ਕਾਹੀ ॥ ਅੰਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵੀ ਵੈਤ ਹਤੀ ਕਹੈ ॥ ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ
 ਹੋ ਸੋ ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਜਾਨਣਾ ॥ ਇਹੁ ਹਾਲ ਤਕਰਤਾਰ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਾਈ ਹੈ ॥ ਨਹੀ ਤਾਂ ਭੁ
 ਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਏ ॥ ਪਰ ਉਨ ਭੀ ਸਰੀਰ ਹੋਏ ਕੀਨੇ ਨੀਰ ਕ ਚਨਾ ਭੀ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵੇਰ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਾ ਤਿਨੂੰ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਸੀ ਇਹੁ ਬਾਤ ਮੈ ਨੂੰ ਦਸੋ ਜੇਤੁ ਸਾਨੂੰ ਤਖਤ ਕੀ ਸਵਜਾਨਾ ਲੁ
 ਬਖਾਸੀਆ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸ ਭੇਉ ਪਰ ਮਿਹਰ ਵਨ ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹੁ ਵੇਲਾ ਦਸੋ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾ
 ਦਿ ਕਾਹੀ ॥ ਅੰਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਡੇ ਚੋਜੁ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਦੇ ਤੁਸੀ ਭੁਰੇ ਹੋ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਤ ਕੋ ਵੀ ਵਰੈ ਪਜ
 ਦਸ ਉਨ ਦੇ ਚਰਨ ਨਾਲ ਰਹੀਆ ॥ ਅਤੇ ਇਤਨੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋ ਸੁਣ ਲਵੋ ॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਨ ਨ ਕਜੀ
 ਛੇਉ ਦਾਸੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰਨੂੰ ॥ ਆਏ ਸਤ ਮਊਦਾ ਸੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨੀਆਂ ਢਲ ਗਾ ਅੰਗਾ ॥

ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਸਤਰ ਵਾਰੀ ਅੰਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਕ ਤਰਵੀ ਵਰੇ ਚੜੀ ਸੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਨੁ ਰੋੜੀ ਤਲੇ ਲੈ ਈ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਆਇ ਦੇਖ ਈ
 ਦਿਤੀ ਆਇ ਅਦੇਸੁ ਅਦੇਸੁ ਕਹੀ ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਹੀ ਅਭੁਈ ਬਲਾਇ ਹੁਕ
 ਹੀ ਆਂ ਕੀ ਪੁਰਖਾ ਅਗਿ ਦਾ ਤੂੰ ਬੈਠੁ ਅਤੇ ਮੈ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਅਵਾ। ਤਾਂ ਮੈ ਕਹੀ ਆਂ ਮੈ ਭੀ
 ਚਲਤ ਹਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਂ ਪੁਰਖਾ ਇਹੁ ਜੀ ਹੀ ਨੇ ਸਿਧ ਮਹਿ ਹੋਨਿ। ਤੂੰ ਹੀ ਕੀ
 ਤਮ ਫਤਵੇ ਹੁਕ ਵਲੋ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਦੇ ਅਗ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਮਿ
 ਲਿਆ ਆਂ। ਅਤੇ ਅਦੇਸੁ ਕਹੀ ਆਂ। ਅਗੇ ਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹੀ ਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਕ
 ਹੀ ਆ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਨੁ ਕਹੀ ਆਂ ਚੇ ਜੀ ਆਂ ਦਿ ਪੁਰਖੁ ਕੋ ਆਂ ਦੇਸੁ ਸਿਧੋ। ਤਾਂ ਗ
 ਰਖ ਨਾਥ ਕਹਣ ਲਗਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਡਾ ਪਸਰਾ ਕੀਤਾ ਹੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਭੀ ਕੀਤਾ ਹੀ। ਤਬ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਿਧ ਸਕਤ ਵਲੋ ਜੋਨ ਵਖਤ ਦੇਰ ਜੇਹੇ। ਤੁਸਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀ
 ਕੀਤਾ ਮੈ ਕੀ ਆਂ ਮਲੁ ਮੁੜ ਪਾਰੀ ਹਾਂ ਅਨੁਪੰਦੀ ਕਾਂ ਜੀ ਉ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਕਹਣ ਲਗੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ
 ਤਜਗਤ ਮੇਲਿਆ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਪਹੁੰਚ ਨਗੇ। ਪਾਰਖ ਵਨਗੇ ਇਤਨੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਂ ਸਿਧੋ ਜੀ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਅਰੁ ਮੈਰਾ ਸਿਖੁ ਕੀ ਸੀ ਕਉ ਨਹੀ ਕਰਦਾ।
 ਨਾ ਕੀ ਸੀ ਕਾ ਮੈ ਗੁਰੂ ਹਾਲ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਹੈ। ਜਿਉ ਛੁੱਜ ਪਉਦੀ ਹੈ ਤਿਉ ਛਿਜ ਵਲੋ ਲੋਕ
 ਤਮਾਸ ਦੇਖ ਦੇਹੀ ਨਿ। ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੋਕ ਤਮਾਸ ਦੇਖਣ ਆਉ ਦੇਹੀ। ਕਰਤਾਰ ਦੇਖ ਜਣੇ
 ਹਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਉਦਾ। ਜਿਕੋਈ ਜੀ ਉਕਹੈ ਮੈ ਤੇਰਾ ਸਿਖੁ ਹੋਵਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜੀ
 ਕਲਾ ਮੁਜ ਪਾਉ। ਅਕੈ ਕਹੈ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀ ਕਲਾ ਮੁਸੁਣਾਉ। ਇਸ ਗਲ ਕਾ ਜੋਗਾ ਖੀ
 ਆਵੈ ਇਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਲੇਣ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮੈ ਗੁਰੂ ਉਹੁ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ। ਉਹ ਆਪ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅਰੁ ਮੈਨੂੰ

ਭੂਤ ਰੇਗਾ ਸਿਧੋ ਜੀ ਸਿਸਾਰ ਜੋ ਅਵਦ ਹੋ ਸੋ ਦੁਖ ਕਾ ਮਾਂਗਿ ਮਾਂ ਅਵਦ ਹੋ। ਕੋਈ ਕਹੀਦਾ
 ਹੋ ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਜਾਇ ਕੋਈ ਕਹੀਦਾ ਹੋ ਮੰਨੁ ਮਾਂ ਇਅ ਹੋਵੈ। ਕੋਈ ਕਹਦਾ ਹੋ ਮੰਨੁ ਇਸਤੀ ਹੋਵੈ ਕੋਈ
 ਕਹਦਾ ਹੋ ਮੇਰੀ ਅਸਾ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ। ਜਿਸਦੀ ਅਸਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪੁਰੀ ਕਰਦਾ ਹੋ ਸੋ ਫੇਰਾ ਮਾਂ ਉਦਾ
 ਹੋ। ਜਿਸਦੀ ਮਨਸਾ ਪੁਰੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੋ ਬਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਸਿਧੋ ਜੀ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਨਲ ਮੇਰੇ ਛੁਪ
 ਰੋਜ ਨਲ ਹੀ ਕਉਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕਉਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਖਾ। ਜਾਂ ਭੁਈ ਬਲਾਇ ਹੁਬ ਚਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹੀ। ਮਾਂ ਤਾ ਮੇਰੇ ਠਕਰ ਨਜੀ ਕਾ। ਇਕਾਰੀ ਗੋਰ ਪੁਨ ਬਨੂੰ ਅਦੇ ਸੁਕਾਹੀ। ਮਾਂ ਅਤੇ
 ਹੋਰ ਨਾਂ ਸਿਧਾ ਨੂੰ ਕਹੀ ਕੋ ਮੇਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਰੋਬ ਰੋਹ ਬਿਜੋੜ ਕਰ ਮਾਂ ਨਖੜਾ ਹੋਇ। ਮਾਂ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਹੀ। ਮਾਂ ਕਉ ਪੁਰਖਾ ਅਗਿਦਾ ਰੀਉਹ ਬਿਜੋੜੇ ਹੋ। ਨੀ। ਕਹੀ ਬਲਿਹ
 ਰਜਾ ਉਇਕਾ ਅਰਦਾ ਸੁਸੁਣੀ। ਮੇਰੀ। ਰਿਰਪਾਂ ਨਿਧਾਨ ਦੀਨ ਦਇ। ਮਾਲਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾ ਉਇਕਾ ਅਰਦਾ ਸਹੋ ਜੀ। ਸਿਸਾਰ ਦਾ ਤਾਇ ਹੁਲੇਖਾ ਹੋ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੁਰਮ
 ਇਅ ਹੋ ਸੁ। ਪਰਜਾ ਤੇਰੇ ਮੁਹੋ ਜੋ ਨਿਕਲਿ। ਮਾਂ ਜੋ ਛੁੰਨ ਲੋਕ ਦੇ ਹੋ। ਨੀ ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਮਾਂ
 ਵਦੇ ਹੋ। ਨੀ। ਪਾਤਸਾਹੁ ਛੁੰਨਾ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਇਕ ਜੇਹਾ ਰੀਉ ਕਹੀ ਹੋਇ। ਮਾਂ ਜੀ। ਸਾਧਕ
 ਦਰਸਨ ਕਾ ਕੀਛੁ ਵਸੇਖ ਚਾਹੀ। ਮੇਰੇ ਦਰਸਨੁ ਮੁਕਾਤਿ ਕਾਦਾ ਮਾਰਾ। ਤੇਰੇ ਦਸਨ ਲੋਕ ਮਾਂ
 ਇਅ। ਨਿਹਦਲੁ ਰੀਉ ਜਾਇ ਹੋ। ਸੁ। ਕੀਛੁ ਤਾ ਮੁਕਾਤਿ ਫਲੁ ਲਗਿ। ਮਾਂ ਚਾਹੀ। ਮੇਰੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਪਰਿ ਤੇ ਉਤਾਰੀ। ਮਾਂ ਇਅ। ਅਤੇ ਕਹੀ। ਮਾਂ ਸੁਬਾ ਸਹੋ ਪੁਰਖਾ ਭੁਲੇਖਾ
 ਤਗਲ ਫੇਰੀ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਸੀਰੁਇ। ਮਾਂ ਅਤੇ ਕਹੀ। ਮਾਂ **ਸਲੋਕ**। ਪਉਣ ਗੁ
 ਰੂਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਂ ਤਾ ਪਰਤ ਮਹਤਾ। ਦਿਨ ਸੁਰਾਂ ਤਿਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇ। ਮਾਂ ਖੇਲੇ ਸਗਲ
 ਜਗਤਾ। ਚੀਰੀ। ਮਾਂ ਬੁਰੀ। ਮਾਂ ਈ। ਮਾਂ ਬਾਂਝੈ ਪਰ ਮੁਹਦੁਗਾ ਕਰਮੀ। ਮਾਂ ਪੋ। ਮਾਂ ਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੇ

ਕੈਦੁਰਿ॥ ਜਿਨਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆਂਗਏ ਮਸਕਤ ਪਾਲਿ॥ ਨਨਕਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ
 ਛੁਟੀ ਨਲਾ॥ **ਤਿਸਰਾ ਪਾਸਾਰੁ**॥ ਸੁਣ ਪੁਰਖਾ ਅਗਿਦਾ ਸਭਾ ਸਿਪੈਦਾ ਇਸਕਾ ਗੁਰੁ ਪਉ
 ਝਹੈ॥ ਜਿਤ ਨੀਪੈਦਾ ਇਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਤਿਤ ਨੀਪੈਦਾ ਇਸਕਾ ਪਾਤੀ ਪਿਤਾ ਹੈ॥ ਸਬ
 ਸਪੈਦਾ ਇਸਕੀ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਹੈ॥ ਚਹੁ ਪਾਤੀ ਚਹੁ ਬਾਤੀ ਚਹੁ ਬੇਦੀ ਚਹੁ ਕਤੇਬੀ॥ ਚਉਰਾ
 ਸੀਲ ਖਜੀ॥ ਅੰਗੀ ਚੁਨ ਕਾਂਗੁਰੁ ਪਉ ਝਹੈ॥ ਖਡਿ ਬ੍ਰਹਮੰਦੀ ਪਲੋ॥ ਅਮਕਾ ਸੁਪਤਾਂ ਲਕਹੁ
 ਰੁਪਉ ਝਹੈ॥ ਇਤ ਨੀਹੀ ਪਦਾਂ ਇਸਕਾ ਪਾਤੀ ਪਿਤਾ ਹੈ॥ ਪਾਤੀ ਹੀ ਤੇ ਉਤ ਪਾਤੀ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਕਿ
 ਸੈਦੀ॥ ਇਤ ਨੀਹੀ ਪੈਦਾ ਇਸਕੀ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਹੈ॥ ਅਗੁ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਦਾਇਦਾਈ ਦਾਇਆਂ
 ਹੈ॥ ਨਿਸਗਲ ਜਗਤ ਕੇ ਜਿਉਦਾਈ ਦਾਇਆਂ॥ ਕੀਸੇ ਭਲੇ ਮਨੁਖ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਖਿਲਾਉ ਦੇਹੈ॥ ਨੀ
 ਤਿਉ ਸਭ ਜਹਾਂ ਨ ਖੇਲਦੇ ਹੋਸੁ॥ ਸਭ ਸੁਜਹਨ ਦਾ ਹਿਸਾ ਹੀ ਬੁਕਰੇ ਕਮਾਏ॥ ਬਾਗ ਦਰਾਜੇ
 ਧਰਮ ਕੇ ਹਵਲੇ ਹੋਨਿ॥ ਉਹੁ ਜੁਗ ਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਖੜਾਂ ਵਚਵਚ ਸੁਣ ਉਦਹੈ॥ ਜੋ ਕਿਹੁ
 ਜੀ ਅਚੀਰੀ॥ ਅੰਧੀ ਅੰਕਰੀ॥ ਅੰਧੈ ਨਿਸੁਰਾ ਜਾ ਪਰਮੁ ਕਾਹੀ ਦੇਦਹੈ॥ ਜਿਨ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕੀਏ
 ਹੋਨਿ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਏ ਹੋ॥ ਸੀਠ ਕੁਰਾ ਆਪੁਣੇ ਜੁਗੁ ਰਖੇ ਹੋਨਿ॥ ਅਗੁ ਜਿਨ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੋ
 ਸੈਲ ਖਚ ਉਰਾ ਸੀ ਜਨ ਮੁਭਰ ਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਜਬ ਕਦੇ ਫੇਰ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਅਵੈ ਤਬ ਉ
 ਧਰੇ ਉਧਰੇ ਨ ਉਧਰੇ ਨ ਉਧਰੇ॥ ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਿਮਰੇ ਤਾਂ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਸਿਮਰ
 ਸਕੇ॥ ਨਤ ਰਫੇਰ ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰ ਜਾਇ ਪੜੇਗਾ ਸੋ॥ ਪਰ ਪੁਰਖਾ ਅਗਿਦਾ ਜੀਨਾ ਅਬਾਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆਂ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਪਿਛੈ ਕਈ ਜੀ॥ ਅਮੁਕਾ ਤਿਹੋ ਹਿਗੋ॥ ਸੁਣ ਪੁਰਖਾ ਅਗਿਦ
 ਜੇਤਾ ਅਸਾਡਾ ਅਰਾਧਿਆਂ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ॥ ਇਧਾਇਆਂ ਤਾ ਜਿਤ ਨੀਅਨੇ ਦਰਸਨੁ ਪਾ
 ਇਆਂ ਹੈ॥ ਤਿਨਾ ਸਭ ਨ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਬ ਅਗਿਦਾ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਭਾਈ ਬਲਾ ਮੇਹ

ਬਜੇੜਕੈਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਰੋਬਰੋਮਥਦੇਰੀਆਂ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਮੈਨੂੰਥਾਪੀਲਈਅੰ ੩੪੦
 ਗਨਲਮੇਲਿਆਂ। ਤਬਮੇਰਾਨਾਉਲਹਣੇਤੇਅੰਗਿਤਿਰਖਿਆਂ। ਤਾਮੇਰੀਵਲੁਦੇਖਕੈਗੁਰੂਨ
 ਨਕਜੀਨੇਕਾਹੀਆਂਗੋਰਖਨਾਥਨੈਨਾਨਕਜੀਨੁਕਹਿਆਮੇਰੀਨਜਰਤਤੇਰਾਸਾਂਬੰਧਿਏਹੋ
 ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਪੁਰਖਗੋਰਖੁਨਾਥਨੂੰ। ਅਦੇਸੁਕਾਹਿਕਾਰੀਆਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕ
 ਤੇਮੈਗੁਨਾਹੁਬਖਸਾਏਕੈ। ਅਤੇਗੋਰਖੁਨਾਥਨੂੰ। ਅਦੇਸੁਕਾਹਕੈਧਰਮਸਲਾਨੂੰ। ਆਇਆ। ਤਬ
 ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੇਕਾਹੀਆਂ। **ਸਲਾਹ**। ਨਾਮੁਜਾਪਤਤੇਭਲੇਹਾਹਿਜੋਗਰਿਕਾਨਾਮੁਲੇਹੀ। ਜ
 ਸੁਨਨਕਤੇਮੁਕਾਤਿਜਾਂਹੀ। ਅਉਰਭੀਮੁਕਾਤਿਕਰੇਹੀ। ਤਬਗੋਰਖਨਾਥੁਕਹਿਆਨਨਕਹ
 ਮਕਾਤੇਬੇਜਤੇਰੇ। ਅੰਗਿਤੇਪੈਦਾਹੋਇਗਾਸੋਈਗੁਰੂਤੇਰਾਹੋਵੇਗਾਸੋਈਤੇਰਾਸਿਖੁਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ
 ਹਮਕੋਏਹੀਪੁਰਖੁਨਜਰਾਮਵਤਹੋ। ਅਰੁਸੁਖੀਰਹੋਤੇਰੇ। ਅੰਗਿਸਿਗਰਹੋ। ਤੇਗੋਰਖਨਾਥ
 ਅੰਦੇਸੁਅੰਦੇਸੁਕਾਹਿਕਾਰਿਤਰਗਾਇਆ। ਤਾਭਾਈਬਲਗੁਰੂਨਨਕਜੀ। ਅਤੇਮੇਕਰਤਾ
 ਰਪੁਰਾਅੰਏ। ਜਿਥੇਧਰਮੁਸਲਾਸਿਗਾਤਿਵਾਸਤੇਕੀਤੀਹੋਈਸੀ। ਤਿਥੇਅੰਏ। ਜਬਵਰਸੁਸ
 ਤਰਵਾਰੀਅੰਤੇਵਾਧੀਹੋਏਜਬਹੁਕਾਮੁਆਇਆਂ। ਨਿਰੰਕਾਰਕਾਜੋਹੇਨਨਕਮੇਰੇਪੁਤਾਅਬਤੀ
 ਹਜੁਰਾਅਉਮੈਤੇਰੇਦੇਖਣੇਨੂੰਬਹੁਤਾਸਿਕਦਾਂਗਾ। ਪਰਾਪਾਪਣਾਸੇਵਰਜਗਤਉਧਾਰਨਦੇ
 ਵਾਸਤੇਛੋਰਾਅਉਨਾਮੁਜਾਪਣੇਨੂੰ। ਅਤੇਜਪਾਵਣੇਨੂੰ। ਮੇਕਲਜੁਗਦਾਰਾਚਾਨਿਰਪੁਰਤੇਰੇ
 ਹਵਲੇਕੀਤੀਹੋ। ਅਤੇਹੋਰਨਾਚੁਗਾਵਿਚਹੋਰੁਬਹੁਤਾਸਾਧਸਿਤਰਗਾਤਿਥੇ। ਪਰਾਇਸਜੁਗ
 ਵਿਚਹੋਰਨਾਦੇਜੋਰਨਹੀਲਗਦੇਬਿਨਤੇਰੀਸਿਗਾਤਿਕੋਈਨਉਧਰਸੀ। ਤਬਗੁਰੂਨਨਕਜੀ
 ਪਹਰਾਧਿਆਨਾਵਿਚਹੋਏ। ਤਿਨੇਲੋਕਸੋਧੋਚਉਦਭਉਨਸੋਧੋ। ਨਉਖੰਡਾਪ੍ਰਿਥਵੀਸੋਧੀਸਪ
 ਤਦੀਪਸੋਧੋਮਤਿਕੋਈ। ਅੰਗਿਦਸਾਰਖਾਂਹੋਰਭੀਸੇਵਕਹੋਵੈ। ਅੰਗਿਦਸਾਰਖਾਂਡਿਠਕੋਈਨਹੀ।

ਫੇਰ ਆਪੁਣੇ ਖਿਜਮਤ ਦੰਗ ਸਿਖੁ ਦੇਖੇ ਉਨ ਵਿਚ ਭੀ ਕੋਈ ਨਾ ਅਧਾਰੇ ਫੇਰ ਆਪੁਣੇ ਦੁਹਾਂ ਪੁ
 ਤ੍ਰਾਨੂੰ ਦੇਖਿ ਅੰਜੋ ਇਨ ਨੂੰ ਹੀ ਵਡੀ ਆਈ ਦੇਵ ਚਲਾ ਤਬ ਉਹੁ ਕਹੀ ਆਨ ਹੀ ਮਨਿ ਦੇਹੀ ਨੀ
 ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਨੂੰ ਫੇਰ ਪਰਮੁਸਾਲ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨਿਸਦਵਾਂ ਈ ਆਂ ਅਤੇ ਸਿਗਤ ਭੀ
 ਸਾਂਗੀ ਸਦਵਾਂ ਈ ਆਂ ਸੁਮਾਸਦਵਾਂ ਈ ਕੋ ਮੇਰਾ ਪਲਾਪ ਕੜਾ ਈ ਆਂ ਅਤੇ ਸਿਗਤਿ ਨੂੰ ਵਚਨੁ ਕੀ
 ਤਾਜੋ ਹੇ ਸਿਖੁ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪੁਜੈ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਪੈ ਈ ਹੁਤ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਤੁਸੀ ਇਸ ਦੇ ਸਿਖੁ ਆਂ ਅਤੇ ਦੇ
 ਰ ਮੇਨੂੰ ਤਖਤ ਵਿਤਾ ਜਬ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਪਜਿ ਪੈਸੇ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਰਖ ਕੈ ਮੇਰੇ ਪੈਰੀ ਪਏ ਮੇਓਨ
 ਦੀ ਚਰਨੀ ਪਾਇ ਆਂ ਅਤੇ ਮੁਹਤ ਕਹੀ ਆਂ ਮੇਰੀ ਬਾਨਿ ਵਾਜਖੁ ਸੀ ਕਰਣੀ ਜੋ ਗੁਨ ਹੁ ਮੇਰੇ
 ਬਖਣਾ ਜੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਪੈਰੀ ਪਏ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਡਾ ਸਿਖੁ ਗੁਲਾ ਮੁਹਾਂ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹੀ ਆਂ ਪੁਰਖਾ ਤੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੋ ਤੇਰੇ ਪੈਰੇ ਮੇਰੇ ਜਗਤ ਹੀ ਬਖਸਿ ਆਂ ਗੁਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੀ
 ਆਂ ਅਤੇ ਜਗਤ ਤੇ ਰਚੇਲ ਹੀ ਈ ਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਆਗਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਂ ਈ ਹੀ ਮੇਨੂੰ ਜੋ
 ਮੇਰੇ ਹਜੁਰ ਆਉ ਅਤੇ ਆਪੁਣੇ ਭਗਤ ਜਗਤ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਨੂੰ ਛੋਡਾ ਆਉ ਤਾ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ
 ਅਤੇ ਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਬਰਹੋਈ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਚਲਣੇ ਦੇ ਪਦ ਹੀ ਨੀ ਸਰਬਤ ਸਿਗਤੀ ਅ
 ਈ ਆਂ ਹੀ ਦੁਮੁਸਲ ਮਾਨ ਆਏ ਤਬ ਅੰਗ ਵਿਹ ਬਿਜੋੜ ਖੜਾ ਹੀ ਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀ ਆਂ ਅੰਗ ਕੁਝ ਪੁਰਖਾ ਅੰਗ ਦਾ ਤਬ ਮੇਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਿਹਰ ਵਨ ਜੋ ਸਿਗਤ ਨ ਲੋਤ
 ਟੀ ਹੀ ਜੋੜੀ ਮੇਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤੇਰੇ ਪੈਰੇ ਬਖਸੀ ਤਾ ਮੇਰੀ ਪਾਇ ਆਂ
 ਤਿਤ ਮਹਲਾ ਸਬਦ ਹੀ ਈ ਆਂ **ਅੰਗੁ ਮਹਲਾ ੧** ਓਤ ਪੋਤ ਸੇਵਕ ਸਿਗਰਤਾਂ ਪੁਭ ਪੁਤ ਪਲੇਸੇ
 ਵਕਰੀ ਗਮਾਤਾ ਪੁਭ ਪੁਤ ਪਲੇਸੇ ਵਕ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸਣ ਸਿਤਨ ਕੈ ਸੇਵਕ ਠਕ
 ਰਹੀ ਕੈ ਅਗਰੁ ਜੀਉ ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਸੇਵਾਲਾ ਈ ਆਂ ਹੁਕਮੁ ਸਾਹਬ ਕਾ ਸੇਵਕ ਭਾਂਝੀ ਆਂ

ਸੋਈਕਮਵੈਜੋਸਾਹਿਬੁਰਵੈਸੇਵਕਾਮਿਤਰਿਬਾਹਰਿਮਾਹਰਜੀਉ। ਤ੍ਰਿਦਾਨਬੀਨਾਸਹਬਸ
 ਰੁਬਿਧਜਾਂਏ। ਠਕੁਰਸੇਵਕਸਭਰੀਗਮਾਣਹਿ। ਜੋਵਿਛੁਠਧੁਰਵਰੈਸੈਸਭਸੇਵਕਠਕੁਰਹੀ
 ਸਿਗਜਹਰਜੀਉ। ਅਪੁਣੇਠਕੁਰਜੋਪਹਰਾਇਆ। ਬਹੁਜੋਨਲੇਖਪੁਛਬੁਲਾਇਆ। ਤਿਸ
 ਸੇਵਕਕੈਨਨਕਕੁਰਬਾਏਸੋਠਕੁਰਗਹਰਗੀਭੀਰ। ਅਤਿਗਉਰਜੀਉ। ਤਬਸੀਗੁਰੁਜੀ
 ਸਿਗਤਿਸਦਵਾਈ। ਅਤੇਰਾਈਬਾਲਮੇਰੀਪੋਰੀਪਵਾਈ। ਅਤੇਲੋਕਨੈਕਹੀਅਹੈਤ੍ਰਿਸਮਾ
 ਉਨਹੈਗੁਰੁਜੀਤੇਰੇਬੇਦੇਹੈਨਿ। ਤ੍ਰਿਦਿਨਨੂੰਵਾਰੀਆਈਦੇਹੁ। ਸਿਖੁਸਾਖਿਆਈਨਬੇਭੀ
 ਅਵੈਜੀ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਹੀਆ। **ਸਲੋਕੁ**। ਲਖਨੇਕੀਆਚੀਗਆਈਆਲ
 ਖਪੁਨਪਰਵਾ। ਲਖਤਪੁਉਪਰਤੀਰਬਾਸਹਜਜੋਗੁਬੇਬਾਣ। ਲਖਸੁਰਤਣਲਖੁਸੇ
 ਗੁਮੁਰਣਮਾਹਿਛੁਦਾਹਿਪ੍ਰਣ। ਲਖਸੁਰਤੀਲਖਾਗੀਆਨਪਿਆਨਪੜੀ। ਮਹਿਪਠਪੁਰ
 ਣ। ਜਿਨਕਰਤੇਕਾਠਵਕੀਆਲਿਖਿਆ। ਅਵਣਜਾਣ। ਨਨਕਮਤੀਮਿਥਿਆਂਕਰ
 ਮਸਚਨੀਸਾਣ। ਤਬਗੁਰੁਨਨਕਜੀਲੋਕਨੂੰਕਹੀਆਚੇਰਾਈਜਿਸਕੈਰਹਮਖਈ
 ਸੀਜੋਲੋਗਾਇਆ। ਹੁਣਇਲਨੂੰਨਹੀਹੁਦਾ। ਪਰੁਪੀਰਦੇਕਤੇਮੰਨੀ। ਅਨਿਗੋਰੋਟੀਕਪੜ
 ਈਲਨੂੰ। ਅਤੇਇਨਦੇਗੁਲਮਾਨੂੰਚੀਗਾਹੈ। ਇਰਹੇਗਾ। ਤਾਂਇਨਾਨੂੰਕੀਕਮਹਿਣੀਹੈ। ਤਬ
 ਰਾਈਬਾਲਗੁਰੁਨਨਕਜੀਦੀਕੁਸਾਪਵਾਈ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਰੀਰਛੁਡੁਓਤੇਆ
 ਏ। ਤਬਸ੍ਰੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਦੇਪੁਤ੍ਰਨੂੰਇਕਸਿਖੁਸਦਣਗਾਇਆ। ਤਬਉਹੁਕਈਸਕਾਰ
 ਖੇਡਣਗਾਏਆਹੈ। ਤਬਉਸਸਿਖੁਨੇਕਹੀਆਜੀਗੁਰੁਕੇਸਵਾਰੀਕਰਣੇਪਰਤਿਯਾਰਹੈ
 ਨਿਤਸੀਚਲੇ। ਤਬਸਿਰੀਚਿਦਾਅਤੇਲਖਮੀਦਸੁਦਵੈਆਖਣਲਗੇਜਾਹਿਭਾਈਸਿਖ
 ਉਹੁਰਜੀਚੀਗੋਰੁਲੇਹੈਨਿ। ਤਬਸਿਖੁਆਇਕਹੀਆਜੀਉਹੁਨਹੀ। ਅਵਦੇਸਿਕਾਰਖੇਡ

ਹੋਨੀ। ਤਬ ਉਨੀ ਕਹੀ ਅੰਢੇ ਵੈ ਕੁੜੀ ਅੰਗਲਾ ਆਖ ਦੇ ਹੋਨੀ ਉਹੁ ਤ ਚੰਗ ਭੁਲ ਹੋ
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਚਲਣੇ ਉਪਰ ਆਏ। ਤਬ ਸਿਕਾਰ ਖੇਡ ਕਾਰੀ ਅੰਢੇ ਅੰ
 ਏ ਕਾਰੀ ਉਨਾ ਆਖੀ ਅੰਜੀ ਅਸੀ ਫੇਰੇ ਨਲ ਗਲ ਭੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਕਛੁ ਮੰਗੀ ਆ
 ਭੀ ਨਹੀ ਤੁਸੀ ਸਾਡੇ ਨਲ ਚਾਰਾ ਦੇ ਨਪਰ ਚੰਫੇਰ ਸਵਾਰ ਕਰੀ ਓਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਉਨੀ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਅੰਮੇ ਅੰਢੇ ਹੋ ਸੋ ਮੰਗੁ ਲੇਹੁ
 ਜੇਤੁ ਸੀ ਅੰਖ ਹੁਤ ਮੇਨੂੰ ਅਪਣੀ ਭਗਤ ਦੇ ਹੁਤ ਭੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋ
 ਨੀ। ਤਾ ਉਨੀ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਅਸੀ ਮੰਗੇ ਜੇਤੁ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਹੀ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਏ ਜੋ ਕਛੁ ਮੰਗੇ। ਤਬ ਉਨੀ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਇਕ ਚਾਰਾ ਦੇ ਨਰਹੀਏ
 ਜੀ ਅਸੀ ਗਲਾ ਕਰ ਲੇਵੀਂ ਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਬ ਚ ਜੇਤੁ ਸੀ ਮੇਥੋਨਾ ਮੁਮੰ
 ਗੀ ਆ। ਜੇਤੁ ਸੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੰਗ ਦੇ ਤ ਚਾਰ ਜੁਗ ਅਸੀ ਰਹ ਦੇ ਤੁਸ ਭੇਪਾਸਾ ਪਰਤੁ ਸੀ
 ਚਾਰਾ ਦੇ ਨਮੰਗੇ ਹੋਨੀ ਚਾਰਾ ਦੇ ਨਰਹਾਰੇ ਤੁਸੀ ਗਲਾ ਕਰ ਲੇਵੀਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ
 ਅੰਚਿਖਾ ਦੀ ਅੰਲ ਕੁੜੀ ਅੰਮੇ ਝਲੇ ਜਹੀ। ਚਉਥੇ ਦੇ ਨਗੁਰੁ ਜੀ ਕੁਸ ਫੇਰ ਮੰਗਾਈ।
 ਸਿਖ ਸਿਗਾਤਿ ਸਦਵਾਈ। ਅਤੇ ਮੇਪਾਸ ਹੀ ਥਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਭਾਈ ਭਗੀਰ
 ਥਤ੍ਰੀ ਕੁਛ ਮੰਗ ਲੈ। ਤੇ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਭਗੀਰਥ ਨੇ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਜੇਤੁ ਦੇ
 ਨਹੀ ਜੇਤੋ ਰੀਖੁ ਸੀ ਹੈ। ਤਫੇਰ ਭਗੀਰਥ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਮੇਰਾ ਕੁੜਾ ਮੁਛੁ ਦੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਚਪਕਾਰਿ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਭਾਈ ਭਗੀਰਥ ਤ੍ਰੈ ਕਛੁ ਮੰਗ ਲੈ ਸੁ।
 ਫੇਰ ਭਗੀਰਥ ਕਹੀ ਅੰਜੀ ਮੇਰਾ ਕੁੜਾ ਮੁਛੁ ਦੈ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਪਕਾਰਿ ਰਹੇ। ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਭਾਈ ਭਗੀਰਥ ਤ੍ਰੈ ਕਛੁ ਮੰਗ ਪਰਚੇਗੀ ਜੇਹੀ ਬਸਤੁ ਮੰਗ ਲੈ ਸੁ।

ਫੇਰ ਭਗੀਰਥ ਕਾਹੀ ਅਜੀ ਮੇਰ ਕੁਝ ਮੁਛੁਟੈ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅਜਾਹੀ ਫੁ
ਟੈ ਗਾਂਇ ਤਨੀ ਬਾਂਤ ਕਾਹੀ ਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਾਰਿ ਗਏ। ਤਬ ਫੇਰ ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਦਾ
ਰ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਹੁ ਕੁਛ ਸਿਗਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਰੀ ਐ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ
ਅੰਭਾਈ ਸਿਖੋ ਚੰਦ ਨ ਲਕੜੀ ਅਲੰ ਅਵੈ। ਇਤਨੀ ਬਾਂਤ ਭਗੀਰਥ ਸੁਣਿ ਕੈ ਗਾਇਹਾਂ
ਇਕ ਰਣ ਲਗਾ। ਮੇਇ ਸਫ ਕੀਰਕੀ ਸੇਵਾ ਏਵੈ ਕਰੀ ਮੇਇ ਸਤੇ ਕੁਛ ਨ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭਾਈ ਭਗੀਰਥ ਨੂੰ ਲਿਆਉ। ਤਲੇ ਕਾ ਕਹੀ ਅੰਸ ਪਰਣ ਤੈਨੂੰ ਨ
ਨਕ ਜੀ ਸਦਦਾਹੈ। ਤਸ ਪਾਰਣ ਅੰਭਾਈ ਅੰਪੈ ਗੀ ਡਿਗ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
ਹੀ ਅੰਸ ਪਰਣ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਾਹੀ ਅੰਬਾ ਵਿਛੁਰੇ ਗੀ ਚੀਜ ਮਿਗਲੈ ਤਾ ਤੈ ਕਾਹੀ ਅ
ਮੇਰ ਕੁਝ ਮੁਛੁਟੈ। ਤਿ ਗੁਰੂ ਦਿਓ ਮੁਹੋ ਬੇ ਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਾਹੀ ਅੰਹੋ ਕੇ ਨਹੀ
ਤੈ ਤਿਨੇ ਵਾਰੀ ਕਾਹੀ ਅਜੀ ਮੇਰ ਕੁਝ ਮੁਛੁਟੈ ਉਹੁ ਤਾ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਛੁਟਾ ਬਾ। ਮੇਰੀ ਅੰਕਰਾ ਮੈ ਤੈ
ਨੂੰ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਪੁਛਿਅਹੀ ਤੈ ਇਹੁ ਮੰਗਾ ਤ ਉਹੁ ਚੁਪ ਕਾਰਿ ਗਾਇਆ। ਤਬ ਫੇਰ ਪਠਾਤੁ ਮੁ
ਗਲ ਜੇਹੜੇ ਮੁਰੀਦ ਬੇਤਿਨ ਕਾਹੀ। ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਫਕੀਰ ਹੋਏ ਫਹੋ ਸਨੂੰ ਜੋ
ਤੈ ਇਥੇ ਹੋਵਾ ਅੰਬੀ ਮੁਸਲੁ ਜਲਦ ਪੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਬਰ ਤਾ ਸੀ ਦੇਖੋ
ਕੀ ਅੰਹੀਦਾਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਚਰਨ ਉਤੇ ਡਿਗ ਪਾਇਆ ਮਾਤ ਚੋਣੀ ਅੰਇ ਕਾਰਿ ਬੇ
ਰਾ ਗੁਲਗੀ ਕਰਣੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹੀ ਅੰਭੋਲੀ ਦੇ ਚੁਪ ਕਾਰਿ ਜਾਹੀ ਰੋਵਣ ਦਾ ਸਮ
ਨਹੀ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕਾਹੀ ਅੰ **ਵਰੁ ਹੀ ਸੁ ਮਹਲ**
ਪਹਲਾ ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਸਹਾ ਜੀ ਨ ਜਗ ਪਿਧੇ ਲਾਇਆ। ਮੁਹਲਾ ਤਿਪੁਨੀ ਭਾਈ
ਅੜਾ ਪਾਤਿ ਚਲਾਇਆ ਜਾਨੀ ਪਾਤਿ ਚਲਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ਮੰਰੀ ਨੇ ਬੀਰ ਸੁ

ਬਾਏ। ਕਾਇਆਂ ਸੁਖੀਆਂ ਵਿਛੜਾ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਨਿਮੇਰੀ ਮਾਏ। ਜੇਹਾਲੀਖੀਆਂ ਤੇਹਾਪਾਂਇ
 ਮਾਜੇਹਾਂ ਪੂਰਬ ਕਮਾਂਇਆਂ। ਪਿਨ੍ਹਾ ਸਿਰੀਦਾਸ ਚਾਪਾਂ ਠਿਸਾਹੁ ਜਿਨ ਜਗੁਪੀਪੇਲਾਂਇਆਂ। १। ਸ
 ਹਿਬੁ ਸਿਮਰਹੁ ਭਾਂਈ ਚਿਸਰੁਨਾਂਇਹੁ ਪਿਆਂ। ਛਾਏ ਬੈਧਿਧਾਂ ਕੂੜਾ ਚਾਂਗਾ ਦਿਹਾੜੇ। ਅਗੈ ਸਰਪਰ
 ਜਾਣਾ। ਅਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ। ਮਹਮਾਦ ਕਹੇਗਾਰ ਬੁਕੀਜੈ। ਸਿਤਸੇਵਾਹੀਦਰਗਹ ਸੁਖਪਾਂ
 ਈ। ਮੇਨਾ ਮੁਤੀ ਸੀਰਲੀਜੈ। ਅਗੈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਮੁਲੇ ਸਿਰਾਸਰ ਕੀਆਂ ਵਿਹਾਣਾ। ਸਾਂਹਿਬੁ
 ਸਿਮਰਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ ਚਿਸਰੁਨਾਂਇਹੁ ਪਿਆਂ। ੨। ਜੋਤਿ ਸੁਭਵੈ ਸਮਰਥ ਸੋਥੀਏ ਹੀਲੜ
 ਇਹੁ ਸੀਸਾਰੋ। ਜਲ ਬਲ ਮਹੀ। ਅਲਰਾਵਿਰਹੀਆਂ ਸਦੜਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ। ਸਦੜਾਂ ਸਿਰ
 ਜਣਹਾਰੋ। ਅਲਖਾ ਅਪਾਰੋ ਤਾਂਕਾਂ। ਮਤਿ ਨ ਪਾਇਆਂ। ਮਾਂਇਆਂ ਤਿਨ ਕਾਂ ਸੁਫਲੁ ਭਾਇਆਂ
 ਹੋਇ ਕਮਨਾ ਜਿਨੀ। ਪਿਆਂਇਆਂ। ਛਾਂਹੇ ਛਾਂਹੀ ਉਸਾਰੋ। ਅੰਧੇ ਹੁਕਮੁ ਸਵਰਣਹਾਰੋ। ਜੋਤਿ ਸੁ
 ਭਵੈ ਸਮਰਥ ਸੋਥੀ। ਮੇਹੀਲੜਾਇਹੁ ਸੀਸਾਰੋ। ੩। ਬਾਬਰੀਨ ਜਾਂਣੀ। ਮੇਜੇਰੋਵੈਲਾਇਪਿਆਰੋ
 ਵਾਲੇਵੇ ਕਾਰਣ ਬਾਬਰੋਵੀ। ਮੇਰੋਵੈ ਸਗਲਾ ਬਿਕਾਰੋ। ਗਢਲੁ ਸੀਸਾਰੋ ਵਾਲੇ ਕਾਰਣ ਹੋਵੀ
 ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਕਿਛੁ ਸੁਣੇਨ ਹੀਏਹੁ ਤਨਏਵੈ ਬੋਵੈ। ਇਥੇ ਆਂਇਆਂ ਸਰੁਕੋ ਜਾ ਸੀਕਾੜੀ ਕਰਹੀ
 ਕਾਰੋ। ਨਨਕਰੀਨ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ। ਮੇਜੇਰੋਵੈਲਾਇਪਿਆਰੋ। ੪। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੰਗਤਿ ਲਗੀ
 ਅਲਹੁਣੀ। ਅਗਵਨ ਪੜਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਪੜਕੈ। ਬਿਸਮਾਂਦਗੀਏ ਪਾਰੀ
 ਅੰਏ। ॥ ਤਿਤੁ ਮਹਲੁ ਸਬਦ ਬਾਰਾ ਮਹਾਂਇਆਂ। ਚਲਣੈ ਕੈ ਸਮੇਵ ਚਨਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ
 ਹੋਰ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਬੈਰਾਗੁਦੀ ਸੋਧੀ ਮੈਨੂੰ ਮਲੀ। ਤਬ ਚੋਬਾਂ ਵਿਨਹੀਏ। ਮਾਂਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਆਂ ਬਚਾਂ ਸਿਰੀਚੇਦ ਬੁਝ ਮੰਗਲੈ। ਅਬਾ ਅਸੀਚਲਦੇਹਾਂ ਸੁ। ਤਬ ਪੁੜਾਅ
 ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਂਤਿ ਸਾਹੁ ਪਿਛਾਂ ਕਿਸਨੂੰ ਬਖਸਿਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹੀਅ

ਬਚਾਂ ਪਿਛਾਂ ਮਗਿ ਤਿਨੁ ਬਖਸਿਅ ॥ ਤਬ ਸਿਰੀਦੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੋੜੇ ਹੋਏ ਪੜੀਨੁ ਪਿ ॥ ੩੪੩ ॥
 ਫੁਬਖਸਿਅ ॥ ਸਾਡੀ ਹੀ ਲਿਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਬ ਸਾਰੀ ਸਿਗਤਿ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰਨ ਲਗੀ ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਗਿ ਦਿਨੇ ਹਾਥਿ ਜੋੜੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਹੁ ਮੈਨੁ ਬਖਸੀ ॥ ਮੇਜੀ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਨੇ
 ਕਹੀ ॥ ਅੰਬਰਾ ਅਗਿ ਦਾਡਰ ਲਹੀ ਪਛੇ ਹਸਤਾ ॥ ਸਿਖੁ ਹੋਵੈਗਾ ਉਹੁ ਤੈਨੁ ਬਖਸਾਇ ਲੇਵੈਗਾ ॥
 ਤਬ ਲਖਮੀ ਦਾਸੁ ਕਹੀ ॥ ਅਬ ਬਖਸਿਅ ਸਾਡੀ ਹੀ ਲਿਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਸੀਤਾਂ ਚਲੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਕਹੀ ॥ ਅੰਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕਾਤਿ ॥ ਅਨੁਭਵੀ ਮਨਿ ਹੀ ਹੋਵੈ ਦੀਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਸੀਗੁ
 ਰੂਗੁਰੂ ਜਪੁ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਣਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਚਿਖਾ ਬਣਾ
 ਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦਾਸਮ ਨੇੜੇ ॥ ਅੰਇ ਪਹੁਚੀ ॥ ਅੰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭਾ ਇਕ
 ਠੇ ॥ ਅੰ ॥ ਇਹੋਏ ॥ ਜੋ ਮੁਗਲ ਮੁਗੀ ਦਹੋਇ ਹੁਏ ਬੇਸੇ ਸਭਾ ਅੰਏ ॥ ਨਉ ਨਾਥ ਚੰਦਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ ਅੰਏ ॥
 ਇੰਦੁ ਸਣੇ ਕੁਮੇਰ ਤੇਤੀ ਸਕਰੋੜੀ ਦੇਵ ਤੇ ਬਿਬਨ ਮੈ ਬੈਰ ਬੈਰ ਸਗਲ ਸੁਰਾ ਅਸੁਰ ਸਭਾ ਅੰਏ ॥
 ਤਬ ਸਿਵ ਸਿਕਰਨੇ ਕਹੀ ॥ ਅਚੇਰਾ ਜਾਪਰ ਮਰਾਇ ਤੁਰੀ ਚਲਨ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਦੀ ਸਵਚੀ ਦੇ
 ਖਾ ਅੰਏ ॥ ਮੇ ॥ ਤਬ ਸਗਲ ਮਰਾਇ ਕਹੀ ॥ ਅੰ ॥ ਮਿਹਰਵ ਨੁ ਮੈਨੁ ਤਹੁ ਕਮਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਹੋਨ ਹੀ ॥ ਜੋ
 ਸਿਤ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਬਨੋ ਪਰਬੈਰ ਕਰਿ ਸੁਰਗ ਕੋ ਅੰਵ ਤੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਿਨ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮੁਖ
 ਸਜਾ ਮੁਬਰਨ ਹੋਇ ਗਾਇ ॥ ਅੰ ॥ ਉਹੁ ਤਾ ਅੰ ॥ ਪਨ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋਨਿ ॥ ਮੈਨੁ ਸ੍ਰਾਪੁ ਦੇਨਗੇ
 ਜੋ ਤੇ ਬਿਨ ਹੁਕਮੁ ਕੀਉ ॥ ਅੰ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈ ਭਰਨ ਹਾਂ ॥ ਤਸੀ ਜਵੈ ਜੀ ॥ ਮੈਨੁ ਮਾਂ
 ਵਦੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਚਰਿਕੇ ॥ ਇਥੇ ਹੀ ਦਰਸਨੁ ਦੇਜਾ ॥ ਨਿਗੋ ਉਹੁ ॥ ਤਿਰਿ ਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਹੋਨਿ ॥ ਤਬ
 ਸਿਵ ਸਿਕਰ ਬਿਬਨ ਬਿਚ ਬੈਰ ਕਰੀ ॥ ਅੰ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਈ ਸਿ
 ਖੋ ਜਲੁ ਲਿਅੰ ॥ ਉਇ ਸਨਨੁ ਕਰੀ ॥ ਮੇ ॥ ਤਬ ਸਿਖ ਲੇ ਕਹੀ ॥ ਅੰ ॥ ਮਿਹਰਵ ਨੁ ਹਾਂ ਜਰੁ ਹੋ ਜਲੁ ॥

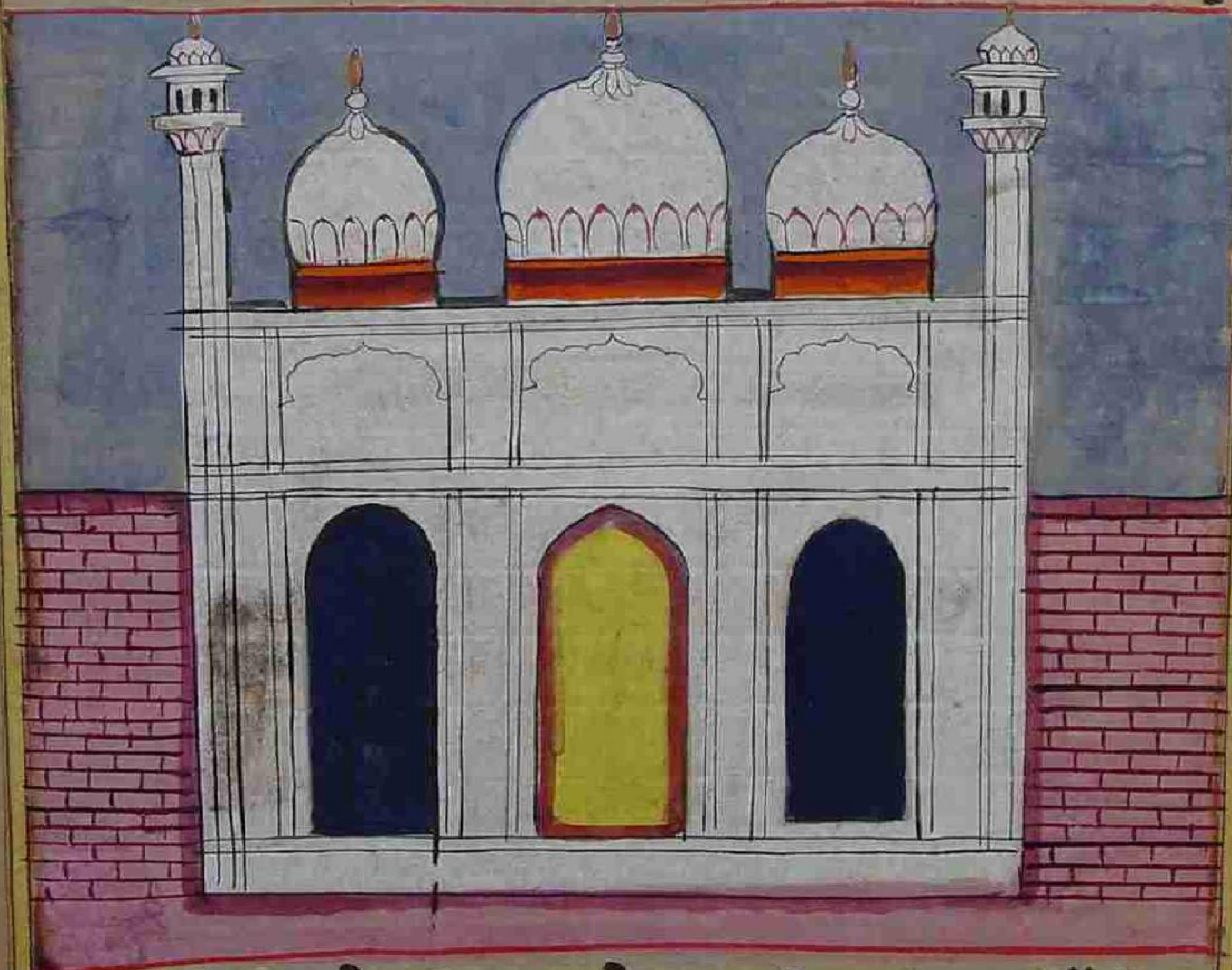
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਨਕੀ ਤਾ ਅਤੇ ਕੁਸਾ ਦਹੇ ਨੀ ਅਸੁ ਬੁਝਾਇਆਂ ਅਸੁ ਬੁਝ
 ਣਾਇ ਕਾਰਿ ਸਰਬ ਸਿਗਾ ਤਿਨੂੰ ਕੁਰਤਾ ਕਰਤ ਚਕਾਹਿ ਕਾਰਿ ਉਪਰ ਪੈਗਏ ਗੁਮਾਲੁ ਲੈ ਕਾਰਿ॥
 ਤਬ ਸਿਗਾ ਤਿਸਿਗਾ ਤਿਨੂੰ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਕੀ ਰਤ ਨੁਪੜੈ ਤਾ ਸਿਖੁ ਸਬਾਇ ਪੜਨ ਲਗੇ॥
 ਜੈ ਪਾਰਿ ਕੀਰਤਾ ਅਖੀ ਮੇ ਕਰਤੇ ਕਹੋਇ ਬਿਚਾਰੋ॥ ਤਿਤ ਪਾਰਿ ਗਵਹੁ ਸੋ ਹਿਲਾ ਸਿਮਰਹੁ ਸਿ
 ਰਜਾਹਾਰੋ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅਗਿਦਾ ਜੀ ਦੇ ਪਟ ਉਤੇ ਸਿਰ ਥਾ ਗੁਰੂ ਕ ਦੇਖੇ ਜੋ ਕਰਤਾ ਰਖ ਸਹੋਇ
 ਗਏ॥ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਚਲ ਗਏ ਅਸੁ ਸੁਦੀ ਦਸ ਮੀਨੂੰ ਸਮਾਣੈ॥ ਸਚੁ १੫੬੬॥ ਤਾ ਮਾਤਾ
 ਚੋਣੀ ਦੇਵੈ ਪੁਤ ਬਡ ਵੈਰਾ ਗੁਰੀਆਂ॥ ਤਾ ਸਰਬ ਸਿਗਾ ਤਨੇ ਅਤੇ ਤੇਤੀ ਸਕਰੋੜੀ ਦੇਵੈ ਨੈਫੂਲ
 ਕੀ॥ ਮੇਸੀ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਜੋ ਅੰਦਾ ਮੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਲਾਗਨਾ ਮਾਵਣ ਮੇਸੇ ਫੁਲੁ ਬਰਸੇ॥ ਤਬ ਸਿ
 ਗਾ ਤੇ ਨੇਹ ਜਾ ਰੁਪਏ ਲਾਇ ਕਾਰਿ ਬਿਬਾਨ ਨਿਕਲਿਅਾਂ॥ ਮਗੀ ਬਾਲਾ ਅਗਿਤਿ ਲਗੇ ਅਤੇ
 ਪਛੇ ਦੇਵੈ ਪੁਤ ਲਗੇ ਜਾਇ ਚੰਦ ਨਾਚਿਖਾ ਉਪਰ ਸੁਵਾਰਾ ਕੀਆਂ॥ ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੇ ਵਡ
 ਜੋਰ ਲਾਇਆ ਹਿੰਦੂ ਅਖਣਾ ਅਸੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਸਮਾਨ ਕਰੀਐ॥ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਅਖਣਾ ਸ
 ਰਾਪੀਰਹੈ ਅਸੀ ਅਪਣਾ ਗੁਰੂ ਕਰਮ ਕਰਾਰੋ॥ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰਾਇ ਕਦੇ ਵਤੇ ਸਭ ਹੋਰਾਨ ਹੋਏ ਜ
 ਹਾਇ ਹਾਇ ਤੀ ਸਰਾਇ ਨਹੋਇ ਅੰਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇਣ ਨਹੀ ਮਿਲੁਦਾ॥ ਸੇਲੇਤ ਲਵਾਰਾ ਅਪਸ
 ਵਿਚ ਲਗੇ ਚਲਨ ਬਹੁਤੁ ਮੁਨਹੋਏ ਉਥੇ॥ ਤਬ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਇਕ ਦੇਵਤਾ ਅੰਇਆਂ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਲੈ ਕੋਰਹੀ ਬਣਕੇ॥ ਆਇਆ ਉਸਨੇ ਅੰਇ ਕੋਰਹੀ ਅੰਕਿਉਲੜ ਦੇਹੋ
 ਤਸੀ॥ ਹਿੰਦੂ ਅਖਣਾ ਅਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੋ ਅਸੀ ਅਪਣਾ ਗੁਰੂ ਕਰਾਰੋ॥ ਮਗੁ ਮੁਸਲਮਾਨੀ
 ਅਖਣਾ ਸਭਾ ਪੀਰਹੈ ਅਸੀ ਅਪਣਾ ਗੁਰੂ ਕਰਾਰੋ॥ ਤਬ ਉਸਰ ਪੀਨੇ ਚਾਵੁ ਚੁਕ ਕੇ ਦੇ
 ਖਾਇਆਂ ਵਿਚ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਹਿੰਦੂ ਰਕਸਭ ਹੋਰ ਨਹੋਇ ਗਏ॥ ਅਧੀਚਾ ਦਰਪਾੜ ਕੇ

ਹਿੰਦੂਆਂਨੂੰਦਿਤੀਉਨਨੇਦੇਹਰਕੀਤਾ॥ਅਧੀਚਦਰਧਾੜਕੇਮੁਸਮਾਨਨੂੰਦਿਤੀਉਨ ੩੪੪
 ਨੇਮਸਤਿਕੀਤੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕੀ॥ਗੋਸਾਦਿਗੁਰੁਨਨਕਜੀਕਾਦੇਹਰਬਣਾਇਅੰਦੀ॥

ਤਬਸੀਗੁਰੁਨਨਕਜੀਸਮਾਵੇਕਰਤਾਰਪੁਰਨਵੀਕੇਕਨਰੇਉਪਗਾਤੇਭਾਈਬਲਸੀ
 ਪੁਜੀਭੇਰੋਪੁਰਗੁਰੂਮਿਹਰਵਾਨਹੈਜੋਤੀਗੁਰੂਜੀਦੇਨਲਸਾਬਤਈਮੰਨਤੇਰਾਗਹੀਅੰਦੀ॥

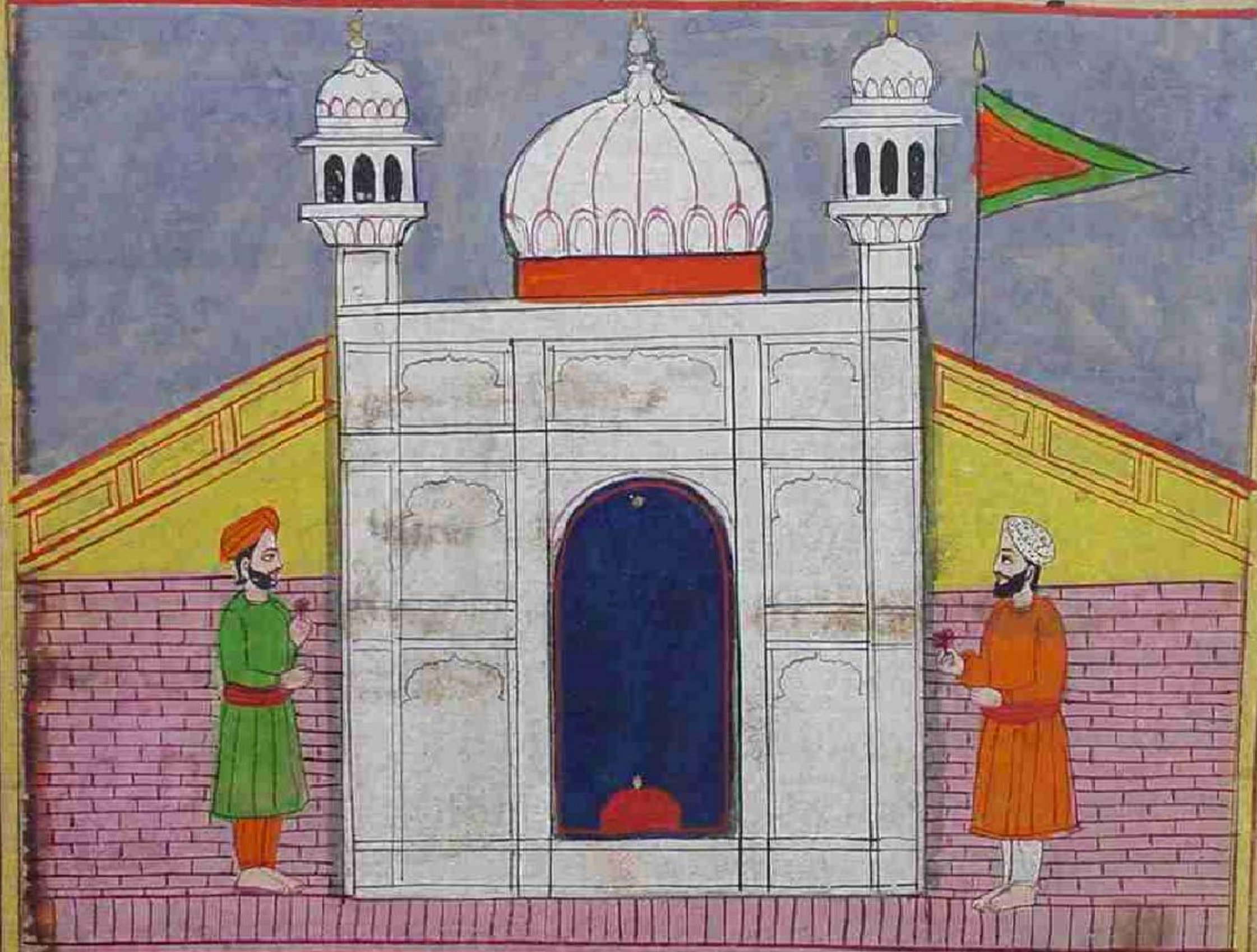
ਅਹਿਕਾਰਨਹੋਇਆ। ਤੇਰੇਵਿਚਸਾਂਤਹੀਰਹੀਤੇਭਾਈਬਾਲਨਹੀਤਾਂਸਿਖਸਿਗਤਾਂਦੀ॥
 ਕਾਰਭੇਦਾਦੇਖਕੈਉਦਾਸਭਉਦਲਜਾਦੇਹੈਨਾਗੋਸਾਇਮੁਸਲਮਾਨਨੇਮਸਿਤਕੀਤੀਗੁਰੂਕੀ॥

ਸਾਂਬਤਨਹੀਰਹੀਸਕਦੇਭਾਈਬਾਲਤੁਸਾਂਤੇਕਰਤਾਰਦੀਬਹੁਤਾਮਿਹਰਵਾਨੀਹੈਗੀ। ਤਖ
 ਭਾਈਬਾਲੇਮਾਖਿਅੰਜੀਇਹਸਭਦੇਵਤੇਅੰਏਹੈਨਿਸੋਹੁਣਗੁਰੂਕੀਮੜੀਨੂੰਮਥਦੇਕ

ੳਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾਕੀ ਅੰਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਕਹੀ ਅੰਭੁ ਏਈ ਬਾਲਾਇੁ ਗੁਰੂ ੩੪੫
 ਰੂਜੀ ਨਿਲੈਣਾ ਅਏ ਸੇਸੋ ਬਿਬਨ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਏਕਾਰ ਬਠੀ ਸਾਦੀ ਨਲਖੁ ਸੀਹੋ ਏਕੈ ਲੋਗਏ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਏਈ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅੰਜੀ ਸਾਤਿ ਹੋ ਅਪਣੈ ਨੁਹਾਰਿ ਕੋਈ ਅਗੈ ਲੈਣਾ ਮਵਦਾ ਹੋ ਸੁ॥ ਅਤੇ ਗੁ
 ਰੂਜੀ ਏਹੁ ਦੇਹਰਾ ਬਿਨ ਬਣਾਇ ਅੰਧੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਅੰਭੁ ਏਈ ਬਾਲਾ ਦੇਹਰਾ
 ਸੀਚਿ ਦਨੇ ਅਤੇ ਲਖਾ ਮੀਦਾਂ ਸਨੇ ਹੋਰ ਸਿਗਤ ਨੇ ਰਲਕੈ ਨਲਕਰਤਾਰ ਪੁਰੋਚਾ ਵਰਦਾ ਵਕਤ
 ਲੈ ਕੇ ਦੇਹਰਾ ਬਣਾਇ ਅੰਧੋ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਖ ਰੂਰ ਉਠਿ ਅਏ ਉਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂ ਰਿਅ
 ਤੇ॥ ਕਿਸਵਾ ਸੁਤੇ ਉਠਿ ਅਏ ਜੋ ਸਹ ਬਜਾ ਦੇ ਜਿੰਦ ਕਰਨਗੇ॥ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਦ
 ਨਹੀ ਅੰਭੁ ਦਾ॥ ਸੋਭਾ ਏਈ ਬਾਲਾ ਹੁਇ ਓਦੇ ਮਹਮੇਖ ਹਰੇ ਸਿਖੁ ਦੇ ਕੁਲ ਰਹਦੇ ਹਕੋਈ ਏ
 ਨ ਏਥ ਕਟ ਕੇ ਅੰਧੇ॥ ਅਸੰਭੁ ਏ ਸਜਾ ਮੇਨੂੰ ਛੋਡ ਜਾਣਹੈ ਹੁਣ ਕੋਈ ਸਾਂਬੀ ਦੇਖ ਦੇਹਾ ਸੋ॥
 ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਅਪੇ ਅਸੰਭੁ ਮੇਲ ਸੀ॥ ਜੋ ਅਮਰ ਦੀ ਪੀੜੀ ਚੜੇਗਾ ਸੋ ਸਾਡਾ ਸਿਖੁ ਸਾਬੀ ਹੋ ਸੀ
 ਅੰਧਾ॥ ਅਤੇ ਭੁਗਤ ਅੰਗਵ ਲਹੇ ਸੀ॥ ਅੰਧਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਏ ਥੇਲੁ ਕੇ ਛੇ ਪੇਰ ਹਦੇਹ
 ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਬਾਲੀ ਮਤਿ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਏਥੇ ਦੇ ਲਲਾਪੀ॥ ਤਾਭਾ ਏਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਤ ਨੂੰ ਪੁਛ
 ਅਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਭੁ ਏਈ ਬਾਲਾ ਮਹਿਨੇ ਦਾਇਤ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਛੁਟਣੇ ਵਿਚ ਰਹਦੇ
 ਹੋ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੁਇ ਮਹਿਨੇ ਅਸਥੇ ਹੁਇ ਰਹੇ॥ ਤਾਭਾ ਏਈ ਬਾਲੇ ਕਹੀ ਅੰਭੁ ਲਗੁਰੂ
 ਜੀ॥ ਏਸ ਸੋਹੋਰ ਕੀ ਅੰਭੁ ਲਹੇ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਤਸਥੇ ਪਾਸ ਦੇਹੁ ਛੁਟੇ॥ ਤਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹੀ ਅੰਧਾ ਜਦ ਮਹਿਨੇ ਦੋ ਏਹੁ ਜਾ ਰੇਤ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਦੇ
 ਹ ਛੁਟੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਅਪਣੀ ਹਥੀਲ ਬੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ॥ ਹੋਰ ਸਿਖੁ ਬਹੁਤੇਰਾ
 ਹਥ ਪਕੜ ਰਹੇ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਅਖਿਅ ਅੰਭੁ ਏਈ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਨਨਕਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਭਾਈ

ਬਾਲੇਵਿਚਭੀਨਬੇਦੀਕਿਛੁਨਾਅੰਗਾਇਹੁਗੁਰੂਅਤੇਸਿਖਦਭੇਦਮਾਹਾਹੋਗੁਕਿਛੁਨਾ
ਅੰਗਾਦੇਵੈਇਕੋਰੁਪੁਹੋਏਚੁਏਬੇਸੁਗੋਸਟਿਭਾਈਬਲੇਟੀਦੇਹਛੁਟੀਖਡੁਗਸਾਹਿਬੁਦੇਗਾ

ਹੋਇਆਭਬਗੁਰੂਅੰਗਾਦੀਜੀਲੈਸਿਖਾਂਨੂੰਕਾਹੀਅੰਜੋਸਿਖੁਜਨਮੁਸਾਖੀਮੁਭਿਤੇਆਂਦੀ
ਲੇਕਾਰਿਸੁਣੇਗਾਅੰਤੇਪੜੇਗਾਸੋਪੁਰਖੁਗੁਰੂਨਨਕਸ਼ੀਦੇਹਜੁਰਿਜਾਂਇਪਹੁਚੇਗਾਸੋਸਾਤੀ

ਸਚਖੰਡਕਾਅੰਮ੍ਰਿਤਉਸਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾ॥ਕੀਰਤਨੁਪੋਥੀਸੁਣੇਗਾਸੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ ੩੪੬
 ਦੇਹਜੁਰਗ੍ਰਹੇਗਾ॥ਅਰੁਜੇਕੋਈਪਰਸਾਂਦਿਓਖਿਕੋਸੁਣੇਗਾ॥ਅਤੇਪੜੇਗਾਸੋਜਮੁਪੁਰੀਕੋ
 ਨਾਹੀਜਾਵੇਗਾ॥ਸਚਖੰਡਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾ॥ਬਚਨੁਹੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾ॥ਅਰੁਕੋ
 ਈਏਸਨਾਨੁਕਰਕੋਪੜੇਗਾ॥ਅਤੇਪ੍ਰੀਤਿਕਰਕੋਸੁਣੇਗਾ॥ਸੋਮੁਕਾਤਿਕੋਪਾਵੇਗਾ॥ਅਰੁ
 ਜੋਕੋਈਰੋਗਪਏਤੇਪੁਜਾਚੜਾਵੇਗਾ॥ਸੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਖਜਾਨੇਤੇਪਾਵੇਸਤਿਹੋਗੁਰੂ
 ਕਾਬਚਨੁ॥ਅਰੁਜੋਕੋਈਨਿਤਾਨੇਮੁਪੜੇਗਾ॥ਸੁਣੇਗਾਸੋਜਮੁਪੁਰਕੋਨਹੀਜਾਵੇਗਾ॥ਅਰੁ
 ਜੋਕੋਈਸਿਖੁਨਿਹਚਾਨਹੀਕਰੇਗਾ॥ਸੋਗੁਰੂਕਾਸਿਖੁਨਹੀਵਹੀਖਰਾਬਹੋਇਕੋਮਰੇਗਾ॥
 ਕਿਉਜੋਬਾਣੀਗੁਰੂਕੀਪਰਨਿਹਚਾਰਖੇਸੋਈਸਿਖੁਸਟੀਦਹੈਸੋ॥ਨਹੀਪਾਇਆਂਬਾਂਰ
 ਬਾਰਜੁਨਾਵਿਚਖਰਾਬਹੁਦਾਫਿਰੇਗਾ॥ਕਿਉਜੋਕੋਈਭੀਦੇਵਤਾਉਸਕਾਨਹੀਹੁਦਹੈ॥
 ਅਗੈਸਾਖੀਦੇਣੇਵਾਲਾਸੋਉਹੁਬੇਪੀਰਾਬੇਗੁਰਹੁਦਹੈਜੁਨਾਵਿਚਪਾਇਆਂਭਰਮਦਾਂਫਿ
 ਰਦਾਹੈਸੁਜੇਗਾ॥ਅੰਦਮੀਜੁਨਾਅੰਦਾਅਤੇਹਾਨਾਅੰਦਾਆ॥ਬੋਲੋਭਾਂਈਜੀਸ੍ਰੀਵਾਹੀ
 ਗੁਰਮੰਨਗੁਰੂਪੋਥੀਜਨਮੁਪੜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਸਪੁਰਨੁਹੋਈ॥ ॥ਦੋਹਰਾ॥

ਸਾਂਲੋਓਨੀਸੈਂਫੁਬੀਮਾਂਭੁਵੈਮਾਂਸਪਛਾਇਆਕ੍ਰਿਸਨੁਪਖਾਂਬਿਤਦੇਕਾਦਸੀਗ੍ਰਿਥਸਪੁਰਨ
ਜਾਨਾ॥ਲਿਖਤਚਰਨਦਾਸਕਾਲਿਖਵਾਈਬਵੇਸੁਖਦੇਵਜੀਨੇ॥ਸੁਧਸਮਾਪਤੀ॥ਭੁ
ਲਦੁਕਬਖਣੀਗੁਰੂਨਨਕਜੀਤੇਰੀਸਰਨਸਰਬਸਿਤਾਸਿਖਾਦੀਪੜਨੇਵਲਿਆਂਦੀਸ
ਰਨਸੁਨਣੇਵਲਿਆਂਦੀਸਰਨਾ॥ਸਰਬਸਿਤਾਸਿਖਾਕੋਨੀਮਸਕਾਰਾ॥ਖੁਸੀਰੁਖਣੀ॥

